Cuprinsul revistelor din anul 1959

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1959
"PERSEVEREAZĂ ÎN ACESTE LUCRURI" - PAG. 3

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1959
JOS CU VECHIUL - SUS CU NOUL! - PAG. 39

Revista nr. 3 – 1 februarie 1959
PARADIS - PAG. 79

Revista nr. 4 – 15 februarie 1959
"SĂ SE FACĂ VOINȚA TA" - PAG. 117

Revista nr. 5 – 1 martie 1959
MODELUL ANTIC AL LUCRĂRII NEOBIȘNUITE A LUI IEHOVA - PAG. 165

Revista nr. 6 – 15 martie 1959
SĂ CONTINUĂM SĂ VEGHEM STRICT CUM UMBLĂM - PAG. 205

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1959
MISIONARII ÎMPĂRĂȚIEI, ADUCĂTORII CELEI MAI BUNE VEȘTI - PAG. 243

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1959
GUVERNUL PERFECT PENTRU TOATĂ OMENIREA - PAG. 282

Revista nr. 9 – 1 mai 1959
ELIBERAȚI-VĂ PENTRU A FACE "VOINȚA COMPLETĂ A LUI DUMNEZEU" - PAG. 320

Revista nr. 10 – 15 mai 1959
CREȘTINII AU NEVOIE DE CUNOȘTINȚĂ EXACTĂ - PAG. 360

Revista nr. 11 – 1 iunie 1959
„IATĂ! EU FAC TOATE LUCRURILE NOI!" - PAG. 400

Revista nr. 12 – 15 iunie 1959
PĂSTORIREA OILOR CU ÎNDEMÂNARE - PAG. 440

Revista nr. 13 – 1 iulie 1959
SĂ PĂSTRĂM PE PRIMUL LOC INTERESELE ÎMPĂRĂȚIEI - PAG. 478

Revista nr. 14 – 15 iulie 1959
CUM ESTE POFTA TA SPIRITUALĂ? - PAG. 518

Revista nr. 15 – 1 august 1959
FIȚI PLINI DE DISCERNĂMÂNT SPIRITUAL - PAG. 556

Revista nr. 16 – 15 august 1959
FIȚI ÎNTOTDEAUNA GATA SĂ PREZENTAȚI O APĂRARE - PAG. 594

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1959
FACEȚI TOATE LUCRURILE DUPĂ METODA LUI IEHOVA - PAG. 634

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1959
SALVARE PENTRU FAMILIA TA, PRECUM ȘI PENTRU APROAPELE TĂU - PAG. 674

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1959
SĂ GĂSIM ADEVĂRUL CARE ÎI FACE LIBERI PE OAMENI - PAG. 714

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1959
CÂND DUMNEZEU VORBEȘTE DE PACE TUTUROR NAȚIUNILOR - PAG. 752

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1959
NEVINOVĂȚIE PRIN RESPECT PENTRU SACRALITATEA SÂNGELUI - PAG. 790

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1959
ÎNȚELEPCIUNE PRACTICĂ ÎN ERA SPAȚIALĂ - PAG. 830

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1959
INSTRUCȚIUNE DE EXPERT ÎN ARTA DEPUNERII MĂRTURIEI - PAG. 870

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1959
CĂUTAREA PĂCII - PAG. 908

TURNUL de VEGHERE

1 IANUARIE 1959 Nr. 1

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

„PERSEVEREAZĂ ÎN ACESTE LUCRURI” - Pag. 3

EŞTI VIU SPIRITUAL? - Pag. 13

CINE POATE FI SALVAT? - Pag. 15

„FACEŢI TOATE LUCRURILE CU IUBIRE” - Pag. 20

PARTEA 5 –„SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag. 26

CREȘTINISMUL CA ȘTIRE DE PRIMA PAGINĂ - Pag. 31

RECOMANDĂM NOUL ÎN LOCUL VECHIULUI - Pag. 32

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 33

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikoloie
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Ianuarie 1959 **Nr. 1**

„PERSEVEREAZĂ ÎN ACESTE LUCRURI”

„Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta.
Persevereazǎ în aceste lucruri, căci, făcând aşa,
te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă”.
— 1Tim. 4:16.

A FACE voinţa divină şi a nu ne îndepărta de la această cale este singura lucrare valoroasă. În timpul lui Isus Cristos era evident că acest Învăţător făcea o lucrare valoroasă. El era conştient de privilegiile Sale de serviciu. El predica vestea bună a împărăţiei lui Iehova. El ştia că aceasta era voinţa divină. El nu s-a îndepărtat de lucrarea Sa din momentul botezului Său în râul Iordan, de către Ioan, până la moartea Sa. El a predicat fără încetare. El a învăţat cu sârguinţă. El le-a vindecat celor bolnavi, atât mintea şi cât şi corpul. El a găsit mulţi evrei credincioşi care urmau să fie discipolii Lui. El i-a ţinut pe cei doisprezece apostoli aproape de El, i-a instruit zi de zi şi le-a arătat cum să rămână lângă lucrarea ce le-a fost dată în mod divin, aceea de a predica vestea bună a Împărăţiei. Aceşti evrei credincioşi îl căutau pe Mesia, şi acum ei L-au găsit în Isus Cristos şi au rămas cu El.

Cuprins

[2] Au fost multe alte persoane care au recunoscut devotamentul lui Isus faţă de Iehova. Unul, în special, a fost un om bogat care a spus: „Învăţătorule, ce lucru bun trebuie să fac ca să obţin viaţă veşnică”? (Mat. 19:16) Câte milioane de oameni au pus aceeaşi întrebare de atunci? Viaţa este o astfel de dorinţă naturală. Nimeni nu vrea să moară. Isus a demonstrat adesea că El avea puterea de a da oamenilor o viaţă îmbelşugată. El i-a vindecat pe cei bolnavi, a deschis ochii orbilor, a ridicat chiar şi morţi din morminte. El a vorbit despre viaţa veşnică fiind la îndemâna lor şi a spus că aceasta ar putea fi uşor de dobândit dacă oamenii doar L-ar urma şi ar trăi în conformitate cu învăţăturile lui. Acest om bogat respecta cele Zece Porunci din tinereţea lui, dar cum putea el obţine viaţa veşnică pe care o dorea? Isus i-a spus: „Dacă vrei să intri în viaţă, respectă mereu poruncile”. (Mat. 19:17) La întrebarea „Care”? Isus a continuat: „‚Să nu ucizi, să nu comiţi adulter, să nu furi, să nu depui mărturie mincinoasă, să-i onorezi pe tatăl tău şi pe mama ta şi să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi’. Tânărul i-a zis: ‚Păzesc toate acestea. Ce-mi mai lipseşte?’ Isus i-a zis: ‚Dacă vrei să fii perfect, du-te, vinde-ţi bunurile şi dă-le săracilor şi vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-mă!’ Când a auzit aceste cuvinte, tânărul a plecat mâhnit, căci avea multe avuţii”. — Mat. 19:18-22.

[3] Acestui mâhnit om bogat i s-a spus: „Vindeţi bunurile şi dă-le săracilor”. Ce preţ de plătit pentru viaţă! Dar nu merită viaţa acest lucru? Totuşi, aceasta presupunea mult mai mult decât atât. A auzit el oare ce a spus în continuare Marele Învăţător al voinţei divine: „Urmează-mă”? Acesta era adevăratul secret pentru obţinerea vieţii veşnice. Mai întâi de toate, să nu fiţi împovăraţi de grijile acestei lumi, astfel încât să puteţi umbla neîmpovăraţi pe urmele lui Isus Cristos, propovăduind vestea bună a împărăției cerurilor. Desigur, dacă cineva ar fi ocupat cu predicarea veştii bune, nu ar avea timp pentru îngrijirea atâtor bunuri așa cum le avea acest om bogat. Nici atunci, nici acum, un adevărat urmaş al lui Isus Cristos nu ar putea să fie împovărat cu atât de multe griji din această lume veche. Dacă a fost necesar ca omul bogat să se descotorosească de bunurile sale şi să-L urmeze pe Isus Cristos, acum 1900 ani, pentru a fi creştin, nu este acum cu atât mai mult adevărat că o persoană care vrea să-l urmeze pe Isus Cristos şi să facă lucrarea Împărăției, trebuie să se elibereze de neliniștile acestui mod de viaţă? Isus Cristos nu mai este cu noi pe pământ, să ne dea personal sfaturi, dar Iehova Dumnezeu a avut grijă ca ale Sale cuvinte şi cele ale urmaşilor Săi credincioşi, să fie scrise pentru îndrumarea și învățarea noastră, peste care va veni sfârşitul acestui sistem.

[4] Scripturile ne arată că Isus Cristos a venit a doua oară, invizibil, iar atunci când Isus i-a dat Revelaţia lui Ioan, a subliniat că El, Isus Cristos, urma să vină, de asemenea, ca un hoţ, chiar înainte de bătălia Dumnezeului Atotputernic, cunoscută sub denumirea de Armaghedon. Isus se aşteaptă ca în acel moment cei care s-au declarat a fi creştini vor fi la datorie, vor fi treji şi în gardă, îndeplinindu-şi îndatoririle faţă de Împărăție. El are dreptul de a aştepta ca ei să meargă pe urmele Lui, să facă acelaşi lucru pe care El l-a sfătuit pe omul bogat să-l facă, „urmează-mă”. Faptul de a fi Creştin este o ocupaţie cu timp integral, fără perioade de concediu, fără nici un fel de schimbare a religiei, fără nici o perioadă de oprire.

Când cineva umblă cu adevărat pe urmele lui Isus Cristos, el nu-şi va petrece tot timpul în afaceri comerciale din viaţă. Creştinul vrea să-L mulţumească pe Cel care l-a chemat să fie discipolul Său și aceasta înseamnă să dea atenţie în primul rând lui Isus Cristos şi lucrării Sale.

[5] Pavel a pus problema foarte clar şi ferm, spunând că, creştinii sunt angajaţi ca soldaţi în serviciul lui Isus Cristos. Toţi creştinii trebuie să fie o singură minte. Ei trebuie să se uite şi să asculte de Cel care i-a chemat să fie soldaţi. Fiind în slujba lui Isus Cristos şi urmându-L, nu există decât un singur lucru pe care îl pot face: „Ca soldat bun al lui Isus Cristos, fii părtaş la suferirea răului. Nici un om care slujeşte ca soldat nu se amestecă în chestiunile comerciale ale vieţii, ca să-i placă celui care l-a înrolat ca soldat". (2 Tim. 2:3, 4). Un soldat al lui Isus Cristos nu îşi împarte și nu poate să-și împartă interesele. El nu încearcă să conducă o afacere egoistă şi în acelaşi timp să fie soldat. Când cineva este angajat ca soldat, aceasta este lucrarea sa, iar când cuiva îi este atribuită sarcina de a proteja interesele regelui, el nu mai are somn. Creştinul rămâne la misiunea sa. El este conştient de responsabilităţile sale. Pavel, fostul Saul din Tars, ştia ce înseamnă să fii soldat. Când Saul a fost trimis să persecute creştinii, el a avut o misiune pe care a îndeplinit-o. A urmat ordinele. Când Saul a fost convertit ca urmaş al lui Isus Cristos şi a fost numit Pavel, el a fost, de asemenea, hotărât să fie un bun soldat în armata creştină, îmbrăcându-se cu armura completă oferită de Dumnezeu, trecând prin multe încercări sau dificultăţi care se iveau din cauza faptului că era soldat. Dacă pentru a fi creştin în zilele lui Pavel era necesar să fii un soldat credincios şi atent, cu siguranţă astăzi sunt necesare aceleaşi lucruri. Isus i-a spus aceasta bogatului, într-un mod clar: „Vinde-ţi bunurile … urmează-mă"; iar Pavel a spus la fel de clar acest lucru, când a afirmat: „Nici un om care slujeşte ca soldat nu se amestecă în chestiunile comerciale ale vieţii". Deci, cum ar trebui să abordeze această problemă cineva care se numeşte creştin, în ziua de azi? Nu într-un mod diferit. El ar trebui să urmeze lucrurile pe care le-a învăţat, să fie un urmaș sincer, nu un ipocrit.

NICI O SCHIMBARE A CERINŢELOR ÎN ZIUA DE ASTĂZI

[6] Astăzi un creştin trebuie să fie la fel de credincios şi devotat chemării sale la serviciu aşa cum a fost şi Isus Cristos faţă de a Lui, precum au fost apostolii faţă de a lor şi primii creştini faţă de a lor. Nu există nici o diferenţă faţă de ceea ce li se cere creştinilor din ziua de astăzi. Ei trebuie încă să rămână treji la datorie şi să-şi îndeplinească responsabilităţile. Într-adevăr, această generaţie este foarte departe de zilele lui Isus Cristos, de fapt cu 1900 ani. Modurile de trai s-au schimbat. Ideile, filozofiile, precum si obiceiurile oamenilor s-au dovedit a fi destul de diferite. Creştinătatea a evoluat de-a lungul timpului şi nu vrea să fie de modă veche. Prea mulţi clerici din ziua de astăzi au devenit moderni şi au respins Biblia, spunând că povestea lui Noe, precum şi crearea lui Adam şi Eva sunt doar mituri, iar moartea lui Isus Cristos pe stâlpul de tortură nu a fost necesară pentru salvare.

Credinţa simplă a lui Isus Cristos şi a discipolilor Lui este un lucru pe care îl doreşte toată Creştinătatea. Dar Biblia nu s-a schimbat din zilele apostolilor. Voinţa divină nu s-a schimbat pentru creştin. Iehova nu se schimbă. Adevărul Său rămâne pentru totdeauna! Aşa că pentru a fi creştin, omul trebuie să-l „urmeze". Pavel a fost unul dintre ei, dar bogatul a plecat mâhnit, gândindu-se cum să fie unul. Pavel a vorbit despre căderea care va avea loc. El a spus: „Cuvintele inspirate spun clar că, în timpurile care vor veni, unii vor renunţa la credinţă". (1 Tim. 4:1) Astăzi, marea cădere de la urmarea lui Isus Cristos este la apogeu. A fost atât de important pentru Pavel să spună Creştinilor din timpul său: „Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă". Acest lucru are o aplicabilitate chiar şi mai mare în zilele noastre. Nici o persoană care pretinde că este creştină nu poate să dea la o parte învăţăturile lui Isus Cristos. Sfânta Biblie este Cuvântul lui Dumnezeu. Isus a crezut-o şi a trăit-o. Fiecare pretins urmaş al Său trebuie să fie atent la el însuşi şi la învăţăturile lui Cristos, astfel încât să poată fi conştient de privilegiile sale de serviciu.

[7] La o mie nouă sute de ani după ce Isus a prezentat minunatul mesaj al împărăţiei cerurilor, el încă mai trebuie să fie predicat. El este încă singura speranţă pentru omenire. Isus i-a învăţat pe urmaşii Săi să se roage: „Să vină împărăţia tău. Să se facă voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ". (Mat. 6:10). În timp ce Creştinătatea repetă aceste cuvinte prin versuri şi cântece, iar, uneori, prin rugăciuni citite, religioniştii ei nu le cred. Dacă le-ar crede, le-ar predica**.** Adevăraţii urmaşi ai lui Isus Cristos – iar martorii lui Iehova se dovedesc a fi astfel – predică încă vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu ca fiind singura speranţă pentru omenire, iar ei cred în ea cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea, şi sunt atenţi la momentul când împărăţia întemeiată a lui Dumnezeu, cu toată forţa Sa cerească, va lovi la Armaghedon. Ca şi creştini, martorii lui Iehova simt că este responsabilitatea lor să aibă grijă de predicarea împărăţiei, nu doar până la sfârşitul timpurilor neamurilor, ci până la sfârşitul tuturor naţiunilor organizaţiei Diavolului. Nu contează dacă omenirea va avea timp să afle sau nu importanţa vremii în care trăieşte. Isus Cristos a venit în împărăţia Sa. Iehova domneşte prin El. Împărăţia lui Dumnezeu conduce! Iar motivul pentru care religioniştii Creştinătăţii nu au declarat vestea bună este faptul că aceştia sunt adormiţi. Avertismentul despre apropierea sfârşitului lumii a fost transmis în jurul lumii şi mai ales Creştinătăţii. Trăim în zilele din urmă ale acestui sistem, iar martorii lui Iehova, fiind credincioşi numirii lor, au anunţat lumea, în toate limbile principale, că împărăţia lui Dumnezeu conduce şi că sfârşitul lumii este aproape. Creştinătatea nu este lăsată ignorantă despre timpurile în care trăim.

[8] Apostolii lui Isus Cristos au fost foarte preocupaţi de timpurile şi starea lucrurilor din lume, de momentul în care Isus Cristos va veni a doua oară. Dar Creştinătatea şi liderii săi religioşi nu arată nici un fel de interes faţă de această problemă. „În timp ce [Isus] stătea pe Muntele Măslinilor, discipolii s-au dus la El, deoparte şi i-au zis: ‚Spune-ne, când vor avea loc aceste lucruri şi care va fi semnul prezenţei Tale şi al încheierii acestui sistem de lucruri'"? (Mat. 24:3) Isus a

descris în mod clar condiţiile care vor exista în lume, atunci când întregul sistem se va încheia printr-un „sfârșit”. El nu se va sfărâma în bucăţi sau părţi, ci acest sfârşit combinat va „veni peste toţi aceia care locuiesc pe toată faţa pământului”. Exact în acele zile ale ‚încheierii sistemului de lucruri’, a spus Isus, „această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul”. – Mat. 24:14.

9 Isus a dat un semn complex, arătând multe lucruri care vor avea loc, naţiune ridicându-se contra altei naţiuni, împărăție contra împărăție, vor fi lipsuri de alimente şi cutremure de pământ dintr-un loc în altul, toate acestea fiind „începutul durerilor”. În ceea ce-i priveşte pe adevăraţii creştini, El a spus: „Atunci vă vor da necazului, vă vor omorî şi veţi fi urâţi de toate naţiunile din cauza numelui Meu”. (Mat. 24:9) Cât de adevărat a fost acest lucru! Dar, în ciuda urii, martorii lui Iehova au fost atenţi, vigilenţi, în gardă şi s-au asigurat că împărăția lui Dumnezeu a fost predicată şi că avertismentul a fost dat atât Creştinătății, cât şi întregii lumi a omenirii, cu privire la aceste zile din urmă. Ei nici nu au încetinit ritmul de răspândire a acestei veşti, nici nu vor face acest lucru, până la venirea sfârşitului.

10 Martorii lui Iehova nu vor să fie găsiți adormiți tocmai înainte de sfârşitul complet, atunci când, împreună, vor vedea cum acest sistem de lucruri va fi învins. Ei apreciază ceea ce a spus Isus Cristos în Apocalipsa 16:15: „Iată că eu vin ca un hoţ! Fericit este cel care rămâne treaz şi îşi păzeşte veşmintele, ca să nu umble gol şi să nu i se vadă ruşinea”! Să fie treaz, având grijă de responsabilităţile sale, propovăduind vestea bună până la sfârşitul complet al bătăliei de la Armaghedon, este un lucru esenţial pentru un Creştin. Revista *Turnul de veghere* din 15 decembrie 1958, a oferit cititorului o explicaţie clară şi detaliată a acestui text şi arată, fără îndoială, că aceasta are loc tocmai înainte de bătălia de la Armaghedon, atunci când această scriptură se împlineşte. După cum arată contextul, cele trei expresii inspirate necurate, care semănau cu broaşte ieşind din gura balaurului, din gura fiarei şi din gura profetului fals sunt, de fapt, „declaraţii inspirate de demoni” şi au multe de spus. Cu toată această vorbărie ei „se duc la regii întregului pământ locuit ... Şi ei i-au adunat în locul care în ebraică se numeşte Har-Maghedon”. Atunci este momentul când această mare lucrare de strângere îşi atinge apogeul pentru această bătălie finală, în care Isus Cristos vine „ca un hoţ”, arătând un mare interes pentru cei care sunt în gardă, la datorie, în organizaţia templului Său. Tot în acelaşi timp acest sistem, în toată răutatea sa, s-a adunat cu scopul de a fi adus la un sfârşit complet, în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”, și atunci se va aplica această scriptură. În timp ce are loc această strângere a naţiunilor, poporul adunat al lui Iehova, rămăşiţa şi celelalte oi, aud pe Isus Cristos spunând: „Iată”! Da, El le câştigă atenţia, iar ei Îl aud spunând: „Eu vin ca un hoţ. Fericit este cel care rămâne treaz şi îşi păzeşte veşmintele, ca să nu umble gol şi să nu i se vadă ruşinea”! – Apoc. 16:15.

CREŞTINĂTĂTATEA ADORMITĂ

[11] Este un lucru teribil ca o persoană să fie indiferentă faţă de privilegiile sale de serviciu, faţă de misiunea sa ca şi păzitor în templul spiritual al lui Iehova şi să fie găsit adormit. El merită să fie bătut, dezbrăcat de veşmintele sale şi oamenii să se uite la ruşinea sa.

[12] Ziarul *The Advocate*, care este publicaţia oficială a Arhiepiscopiei Romano-catolice din Newark şi a Diocezei din Paterson, New Jersey, a avut ceva de spus sub titlul „*Arise, Ye Who Sleep"(Sculați-vă, voi care dormiți)* iar în acest articol putem vedea cât de adormită e Creştinătatea şi modul în care religioniştii nu sunt atenţi la semnele timpurilor, nici la prezenţa lui Isus Cristos, nici la propovăduirea veştii bune. Dar acest ziar recunoaşte, de asemenea, că există un grup care este treaz şi este plin de zel înflăcărat şi nu există nici o mulţumire de sine sau indiferenţă printre ei. Ziarul *The Advocate* spune:

> Când mergeam la şcoală şi studiam catehismul nostru, am învăţat că există trei divizii ale Bisericii Catolice: (1) Biserica Biruitoare; (2) Biserica în Suferinţă şi (3) Biserica Militantă. Cu multă îndreptățire am putea adăuga o a patra divizie şi anume Biserica Inactivă sau Biserica Adormită. Oamenii care alcătuiesc acest grup sunt bărbaţi şi femei, care ar trebui, de fapt, să fie membri ai Bisericii Militante, dar care par să fi uitat sensul acestui cuvânt. Ei sunt aparent adormiți în timpul serviciului şi nimic nu pare să îi deranjeze. ... Povestea fantastică a Martorilor lui Iehova a atras atenţia lumii întregi în timpul recentului congres din New York. Aici a fost un grup de oameni religioşi care a numărat aproximativ 800 000 de persoane din întreaga lume. Doctrina lor este ciudată şi stranie. Dar au reuşit să vină la congres 250.000 de membri. Majoritatea oamenilor nu pot înţelege ce îi atrage pe aceşti oameni, dar rămâne faptul că există ceva care scoate în evidenţă această participare fenomenală.
>
> Ceea ce au ei este un zel înflăcărat; nu există nici o mulţumire de sine sau indiferenţă printre ei, iar sacrificiul nu îi descurajează. Fiecare dintre aceste persoane îşi ia angajamentul să lucreze 12 ore pe săptămână la convertirea semenului său.
>
> Dacă am avea un astfel de zel şi perseverenţă printre membrii de rând ai catolicilor noştri, am putea transforma faţa pământului. Un celebru predicator catolic a spus odată: „Judecând după standardele umane de afaceri, Biserica Catolică este un eşec colosal. După 20 de secole, două treimi din rasa umană este încă păgână".- ziarul *The Advocate*, 19 septembrie 1958.

[13] Organizaţia Catolică admite că membrii săi sunt adormiţi. Goliciunea lor necreştină este expusă. Ei nu sunt plini de zel pentru împărăția lui Dumnezeu, nici nu depun vreun efort de a o predica. Şi ce ziceţi despre Protestanţi? Publicaţia *Bulletin Litchville* din Dakota de Nord a avut acest anunţ la rubrica de Publicitate a ziarului său: „PIERDUT - peste 100 de membri ai Parohiei Luterane. Nu au mai fost văzuţi de la Paşte. Vă rugăm să reveniţi la Bisericile Luterane din North Lamoure, Litchville sau Hastings duminica dimineaţa. Nu vă vor fi puse nici un fel de întrebări. Pastorul Bob Harrison".

[14] Ce ar face Isus Cristos dacă ar veni să viziteze aceste organizaţii Catolice şi Protestante, reprezentative pentru Creştinătate? El le-ar dezbrăca veşmintele, i-ar expune şi i-ar lăsa pe oameni să umble goi, astfel încât ceilalţi să le poată vedea ruşinea. Dar acest lucru a fost deja făcut în faţa ochilor adevăraţilor Creştini. Goliciunea Creştinătăţii le-a fost expusă. Ea a neglijat lucrarea şi nu a reuşit în privinţa oamenilor. Ea a negat Biblia. Ea nu predă mesajul ei principal, acela că

împărăția cerurilor este aproape, şi nici nu preamăreşte măreţul nume al Dumnezeului universului, Iehova. Dar atât despre Creştinătate. Ce putem spune despre adevăraţii creştini?

[15] Acesta nu este timpul pentru creştini să fie comozi şi indiferenţi. Trăim cu siguranţă în zilele din urmă ale acestui sistem, iar în capitolul douăzeci şi unu al lui Luca, în care Isus descrie în detaliu semnul complex, El dă acest îndemn foarte puternic urmaşilor Săi. În cazul în care cititorul pretinde a fi urmaşul Său, atunci ascultați cuvintele lui: „Dar fiţi atenţi la voi înşivă ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu mâncare şi băutură în exces şi cu îngrijorările vieţii, iar ziua aceea să vină pe neaşteptate peste voi ca o cursă. Fiindcă ea va veni peste toţi aceia care locuiesc pe toată faţa pământului. Rămâneţi treji, făcând tot timpul implorări, ca să reuşiţi să scăpaţi de toate aceste lucruri care trebuie să se întâmple şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului!" (Luca 21:34-36). Aici, din nou, avem expresia „fiţi atenţi la voi înşivă". De ce? Ce s-ar putea întâmpla? Cineva ar putea să se îngreuneze cu uşurinţă din cauza grijilor acestei lumi, a mâncării, a băuturii şi a îngrijorărilor vieţii. Sau, după cum precizează nota de subsol a *Traducerii Lumii Noi:* „ a neliniştilor provocate de mijloacele de trai".

[16] În timpul lui Isus, El i-a îndemnat pe urmașii Lui credincioşi să nu fie atât de mult preocupaţi de mijloacele de trai, „ce veţi mânca sau ce veţi bea, sau pentru corpurile voastre, cu ce vă veţi îmbrăca". (Mat. 6:25). Ei ar trebui să „caute mai întâi împărăția şi dreptatea Sa". (Mat. 6:33) Nu este aceasta ceea ce i-a spus tânărului bogat? Scăpă de toate aceste lucruri care te-au făcut bogat. Dă-le săracilor, aceste lucruri prin care îţi câştigai mijloacele de trai, şi urmează-Mă. Cel mai important lucru este ‚a căuta mai întâi împărăția şi dreptatea lui Dumnezeu'. În rugăciunea pe care Isus i-a învăţat pe apostolii Săi să se roage El a spus: „Dă-ne astăzi pâinea noastră pentru ziua de azi". El nu a cerut nimic mai mult. Cu alimente, îmbrăcăminte şi adăpost noi ar trebui să fim mulţumiţi, împreună cu devotamentul nostru evlavios. Deci, niciodată nu fiţi îngreunaţi de îmbuibare, de consumul exagerat de alcool şi de îngrijorările vieţii. Şi de ce nu? Dacă acestea devin lucruri importante în viaţa cuiva, principalul motiv pentru a trăi, aşa cum au fost în viaţa omului bogat, atunci nu vom avea timp să călcăm pe urmele lui Isus Cristos, urmându-L. Noi nu putem fi soldaţi ai lui Isus Cristos în cazul în care suntem interesaţi de mâncare, băutură şi de problemele vieţii şi dacă vom fi îngreunaţi de afacerile comerciale ale vieţii, în scopul de a obţine aceste lucruri din abundenţă. Cele două nu merg împreună.

RĂMÂNEŢI TREJI ÎN TIMPUL SFÂRŞITULUI

[17] Descriind viața în aceste zile din urmă, în capitolul douăzeci şi unu al lui Luca, Isus spune că sfârşitul complet se va întâmpla atât de brusc încât acea zi va veni pe neaşteptate asupra noastră, ca o cursă. Atunci, ce se va întâmpla? Isus a spus că ea va veni peste toţi aceia care locuiesc pe toată faţa pământului. Nu va face nici o excepţie. Deci, sfatul Său foarte puternic pentru apostoli şi, desigur, pentru creştinii de astăzi, a fost: „Rămâneţi treji, făcând tot timpul implorări, ca să reuşiţi să scăpaţi de toate aceste lucruri care trebuie să se întâmple şi să staţi în

picioare înaintea Fiului omului”! Există cu adevărat o cale de scăpare de la executare în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic. Calea de scăpare este să rămâi treaz, trăind ca un creştin, făcând cereri înaintea lui Dumnezeu. Apoi, ai putea reuşi să scapi de toate aceste necazuri şi suferinţe care vor veni asupra sistemului Diavolului la un moment dat, eliminând complet sistemul politic, sistemul religios, sistemul comercial, şi aruncându-i în abis pe demonii care controlează această lume şi chiar pe Diavolul însuşi. Fiind în gardă ca şi creştin, în templul spiritual al lui Dumnezeu şi rămânând treaz acolo, va însemna, de asemenea, că vei deţine poziţia aprobată înaintea Fiului omului. El te va ţine în viaţă în bătălia de la Armaghedon, care va distruge această lume rea de astăzi, în lumea noua a dreptății lui Dumnezeu.

[18] Aceasta nu va fi prima dată când o lume este distrusă. S-a mai întâmplat înainte, în zilele lui Noe, „când răbdarea lui Dumnezeu aştepta în zilele lui Noe, când se construia arca, în care puţini, adică opt suflete, au fost salvaţi prin apă”. (1 Pet. 3:20) Iehova a avut un motiv întemeiat pentru a distruge oamenii care au trăit în zilele lui Noe. Ei n-au fost atenţi nici la Dumnezeu, nici la mesajul pe care Dumnezeu i l-a dat lui Noe să îl predice în ceea ce priveşte sfârşitul acelei lumi. Dar ei s-au deprins cu mâncatul, cu băutul şi cu distracţia, să sărbătorească gândindu-se numai la ei înşişi şi la îngrijorările vieţii lor. Ei au fost îngreunați cu adevărat de mâncare şi băutură în exces. Isus ne spune că va fi foarte similar cu ceea ce a fost în vremea lui Noe şi în zilele noastre, tocmai înainte de bătălia de la Armaghedon: „Fiindcă, aşa cum au fost zilele lui Noe, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului. Căci, aşa cum erau oamenii în zilele acelea dinainte de potop: mâncau şi beau, bărbaţii se căsătoreau şi femeile erau date în căsătorie, până în ziua în care a intrat Noe în arcă; şi n-au dat atenţie până a venit potopul şi i-a măturat pe toţi, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului”. (Mat. 24:37-39) Acest potop a venit peste toţi cei care locuiau pe faţa pământului în vremea lui Noe, identic cu ceea ce se va întâmpla la bătălia de la Armaghedon. Creştinii nu pot fi adormiți. Isus a spus: „Fericit este cel care rămâne treaz şi îşi păzeşte veşmintele”. Noe nu a adormit în timp ce-şi construia arca. El a fost ocupat cu construcţia. În plus, el a continuat să predice. Cu el erau cei trei fii ai săi, nevestele lor şi nevasta lui Noe; ei toţi erau ocupaţi cu Noe, iar atunci când a venit potopul erau pregătiţi, erau treji, erau în arcă cu toate animalele şi au fost ţinuţi în viaţă, departe de lumea care era, pe un pământ curăţit. Noe şi familia lui au stat de veghe, au lucrat şi au fost pregătiţi atunci când au venit ploile. Merită să stai treaz! Nu îţi pierzi veşmintele din serviciul lui Dumnezeu.

[19] Dacă Noe nu ar fi rămas lângă lucrurile pe care Dumnezeu i le-a dat în grijă, el nu s-ar fi salvat pe el, pe ceilalţi, pe cei dragi lui. Singurul lucru rezonabil pe care trebuie să-l facem acum este rămânem treji şi să avem grijă de responsabilităţile care ne revin, la fel cum au făcut primii creştini atunci când distrugerea Ierusalimului era pe cale să se întâmple. Cu mulţi ani înainte de distrugerea Ierusalimului, în anul 70 (A.D.), creştinii au fost avertizaţi prin profeţia pe care Isus le-a dat-o. „Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de armate campate, să ştiţi că pustiirea lui s-a apropiat. Atunci cei din Iudeea să fugă la munţi, cei din

oraş să iasă din el şi cei de la ţară să nu intre în el, fiindcă acestea sunt zilele în care se va face dreptate, pentru ca toate lucrurile scrise să se împlinească". (Luca 21:20-22) La scurt timp după Cincizecime multe persoane au dobândit o cunoștință a adevărului, dedicându-se serviciului lui Iehova şi fiind botezați. De fapt, într-o zi au fost botezate 3 000 de persoane. Trebuie să fi fost multe locuri de adunare în Ierusalim, unde poporul lui Dumnezeu se întâlnea şi studia împreună Cuvântul lui Dumnezeu şi se pregăteau pentru activităţile de predicare. Dar în tot acest timp, când ei studiau Biblia, ei erau atenţi, treji la situaţiile critice care au fost profeţite de către Isus Cristos, atunci când Ierusalimul va fi gata să fie distrus. Astfel, în anul 66, atunci când armatele Romei au înconjurat cetatea, cu siguranţă trebuie să-şi fi dat seama că distrugerea era iminentă. Atunci când aceste armate s-au îndepărtat pentru un timp scurt, toţi creştinii din Ierusalim au fugit la munți, afară din cetate, pe dealurile Galileei, în jos, în Valea Iordanului şi peste râu în Galaad, la munți, unde erau în siguranţă. Când cineva este avertizat, de ce să mai stea în locul în care distrugerea urmează să se întâmple? De ce să adoarmă în acest moment crucial, când ar trebui să fie treaz şi la datorie? Acei primi creştini erau treji față de responsabilităţile lor. Ei au vrut să-şi păstreze vieţile, pentru a putea continua să predice vestea bună a împărăției, după distrugerea Ierusalimului. Ei au făcut-o.

[20] În timp ce Creştinătatea este expusă adevăraţilor creştini din ziua de astăzi, din cauza lipsei sale de veşminte, acest lucru datorându-se adormirii creştinilor față de privilegiile de serviciu, martorii lui Iehova din întreaga lume continuă să predice împărăția lui Dumnezeu şi să acorde atenţie voinţei divine. Ei au grijă ca cei care intră în sanctuarul de închinare al lui Iehova să fie curaţi, tot aşa precum şi paznicii protejează templul lui Iehova noaptea şi îl veghează ca nimic necurat să nu pângărească templul sau să fure din el. În aceste zile din urmă, interesele împărăției au fost date în grija clasei „servului credincios şi înțelept", iar acum lor li se alătură o „mulţime mare" a „celorlalte oi" ce vin din toate naţiunile, neamurile şi limbile, iar acestora li se va da, de asemenea, privilegiul păzirii intereselor împărăției, predicând chiar până la marginile pământului. Această mare mulţime care depăşeşte numărul de 770.000 de slujitori ai Împărăției, nu sunt îngreunați de prea multă mâncare, băutură şi de problemele vieţii. Ei sunt avertizați de faptul că Isus Cristos va veni la Armaghedon ca un hoţ, brusc, dintr-o dată şi că atunci când va veni distrugerea pe pământ, ea îi va afecta pe toţi cei care locuiesc pe faţa pământului. Deci, ei rămân treji şi îşi menţin poziția înaintea Fiului omului, păzind interesele Împărăției, păstrându-şi veşmintele de slujire, arătând că îşi apreciază responsabilităţile. Prin aceste veşminte ei dovedesc că au fost favorizaţi de către Iehova Dumnezeu şi au fost păstrați în serviciul sfânt al lui Iehova, în sanctuarul Său.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este singura lucrare valoroasă şi cum au demonstrat Isus şi apostolii lucrul acesta?
2,3. (a) Cum i-a răspuns Isus tânărului bogat care l-a întrebat ce bine trebuia să facă pentru a câştiga viaţă veşnică? (b) În ce anume stă adevăratul secret pentru câştigarea vieţii veşnice şi de ce l-a sfătuit Isus „să-şi vândă bunurile”?
4. Ce aşteaptă Cristos de la urmaşii Lui când se va întoarce ca un hoţ şi ce înseamnă aceasta pentru ei?
5. (a) În ce mod ilustrează apostolul Pavel poziţia celor care sunt activi în serviciul lui Cristos? (b) Ce experiențe a avut Pavel, care l-au ajutat să aprecieze ce însemna să fie soldat, şi cum trebuie să privim noi astăzi chestiunea?
6. Ce se poate spune despre cerinţele divine pentru zilele noastre, în ciuda schimbărilor în modul de viaţă şi în practicile religioase ale lumii, însă ce lipseşte jalnic din Creştinătate?
7. (a) Ce mesaj vital este timpul acum să predicăm și cum a dat greș creștinătatea în această privinţă? (b) Ce simt adevărații urmași ai lui Isus Cristos în legătură cu împărăţia lui Dumnezeu, întemeierea acesteia şi obligaţia lor în legătură cu ea?
8. (a) Ce interes demonstrat de apostolii lui Isus Cristos a eșuat să manifeste creştinătatea? (b) În ce fel va ajunge la sfârşit această lume veche, însă ce lucrare a spus Isus că va fi făcută mai întâi?
9. Ce lucruri, despre care Isus a spus că vor marca „începutul durerilor”, vedem împlinindu-se în zilele noastre şi ce cale de acţiune urmează martorii lui Iehova, în pofida urii din partea lumii?
10. Când se va împlini Apocalipsa 16:15 și de ce răspundeţi aşa?
11. Ce se întâmplă cu cei care sunt indiferenţi faţă de serviciul lor în templul spiritual al lui Iehova?
12,13. Ce declaraţii publicate recent arată cât de indiferentă şi adormită este creştinătatea faţă de prezenţa lui Isus Cristos, în contrast cu zelul arzător şi starea de veghe a celor care sunt adevăraţi martori creştini?
14. Cum a fost demascată goliciunea creştinătăţii şi de ce?
15. Ce avertisment puternic, înregistrat la Luca 21:34-36, le dă Cristos urmaşilor Săi?
16. Ce sfat suplimentar a dat Isus, pentru a-i ajuta pe urmaşii Lui să evite să se împovăreze cu îngrijorările vieţii şi care este chestiunea cu adevărat importantă pentru atenţia noastră?
17. Ce se cere de la fiecare în parte, dacă vrea să reuşească să scape de nimicire odată cu această lume rea?
18. De ce a fost distrusă lumea în zilele lui Noe şi ce exemplu minunat au dat Noe şi familia lui pentru cei care trăiesc în acest timp al sfârşitului?
19. Ce avertisment au primit creştinii din primul secol despre Ierusalim şi astfel, ce cale de acţiune au urmat ei, care a demonstrat starea lor de veghe?
20. Ce lucru, care demonstrează starea lor de veghe spirituală, este adevărat astăzi despre martorii lui Iehova?

EŞTI VIU SPIRITUAL?

O PERSOANĂ care este moartă nu mai este capabilă de nici o activitate; totuşi Isus a spus cu un anumit prilej: „Lăsaţi morţii să-şi îngroape morţii”. (Luca 9:60) De ce a făcut această afirmaţie? El ştia destul de bine că trupurile moarte nu pot îngropa alte trupuri moarte. El ştia că persoanele decedate nu pot nici măcar să gândească, cu atât mai puţin să lucreze. Deci, cum pot morţii să îngroape morţii?

Explicaţia constă în faptul că o persoană poate fi vie din punct de vedere fizic, dar moartă din punct de vedere spiritual. Acest lucru a fost subliniat de către apostolul Pavel în scrisoarea sa către Efeseni: „Mai mult, pe voi Dumnezeu v-a făcut vii, deşi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre”. Iar Romanilor le-a spus că ar trebui să se prezinte „lui Dumnezeu ca şi vii din morţi”. (Efes. 2:1; Rom. 6:13). Acei oameni s-au transformat când au devenit creştini. Anterior ei au încălcat legile lui Dumnezeu şi au fost indiferenţi faţă de serviciul Său. Ei erau morţi din punct de vedere spiritual. Din acea stare moartă de inactivitate ei au fost făcuţi vii din punct de vedere spiritual. Dovada trăirii lor a fost rodul bun pe care l-au adus, spre gloria lui Dumnezeu, în forma unui număr tot mai mare de creştini.

Există multe persoane în Creştinătate care cred cu tărie că sunt vii din punct de vedere spiritual, deoarece citesc regulat Biblia şi merg la biserică. Dar unde este activitatea care ar trebui să fie o dovadă a trăirii lor? În ce mod îşi folosesc cunoştinţa obţinută prin lecturarea Bibliei? Poate fi considerată oare şederea în biserică, o dată pe săptămână, ca fiind o activitate creştină? Poate produce acelaşi rod bun ca cel produs de creştinii din secolul I?

Bine cunoscutul cleric, Dr. Robert J. McCracken, al Bisericii Riverside din New York, s-a plâns de lipsa activităţii creştine a multora dintre enoriaşii Creştinătăţii. El a spus: „În prea multe minţi, religia este identificată exclusiv cu exerciţii religioase, rugăciune, citirea Bibliei, frecventarea bisericii. Este trecut cu vederea faptul că religia este, în primul și în primul rând, glorificarea lui Dumnezeu în mijlocul activităţilor cotidiene ale vieţii. Lumea este locul unde religia trebuie să fie văzută în acţiune”.

Dar ce fel de acţiune trebuie să fie? Participarea la activităţi politice şi civice? Activitate la întruniri bisericeşti? Construirea de spitale sau implicarea în

mişcări sobre şi de reformă? Administrarea unor jocuri de noroc la bazarul bisericii? Sunt acestea activităţile care fac o persoană vie din punct de vedere spiritual în ochii lui Dumnezeu şi care aduc roade bune, spre gloria Lui? Nu poate exista decât un singur răspuns şi acesta este un categoric Nu!

Primii creştini au fost producători de roade creştine pentru că ei au predicat lucrurile pe care le-au învăţat. Predicarea adevărurilor Scripturilor este esenţială pentru trăirea spirituală. Este o cerinţă scripturală: „Căci cu inima se manifestă credinţă pentru dreptate, dar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare". „Toate lucrările Tale te vor lăuda, o, Iehova, şi oamenii bunăvoinţei Tale te vor binecuvânta! Vor vorbi despre gloria Domniei Tale şi vor vorbi despre puterea Ta, ca să le facă cunoscute fiilor oamenilor faptele Lui de putere şi gloria splendorii Domniei Sale". - Romani 10:10; Ps. 145:10-12.

Declaraţia publică a veştii bune a împărăţiei lui Dumnezeu, a scopurilor Lui şi a multora dintre adevărurile iluminatoare ale Cuvântului Său este activitatea în care un creştin trebuie să se implice. Isus Cristos a dat exemplu implicându-se El însuşi în această activitate. El s-a aşteptat ca urmaşii lui să facă la fel. De fapt, lor li s-a poruncit să „calce cât mai exact pe urmele Lui". (1 Pet. 2:21). Celor doisprezece apostoli Isus le-a spus: „Când mergeţi, predicaţi zicând: ‚Regatul cerurilor s-a apropiat'"! Iar lui Petru şi lui Andrei le-a zis: „Veniţi după Mine şi vă voi face pescari de oameni"! – Mat. 10:7; 4:19.

Atunci când Isus le-a demonstrat cum să devină „pescari de oameni", El nu a făcut ceea ce a făcut clericul din Muskegon, Michigan. După ce a ţinut o predică pe baza acestei afirmaţii făcute de Isus, clericul şi-a condus cei aproximativ treizeci şi cinci de enoriaşi afară, unde şi-au petrecut dimineaţa pescuind pe gheaţă. Isus, pe de altă parte, şi-a dus discipolii să predice. Acolo El a demonstrat cum puteau ei predica public lucrurile bune pe care le-au învăţat. El i-a ajutat să fie vii din punct de vedere spiritual prin intermediul activităţii creştine. Poate să se spună oare la fel despre clericul din Michigan?

Întrebarea, „Eşti viu din punct de vedere spiritual"? este una foarte serioasă. Ea ar trebui să le dea de gândit celor care pretind a fi creştini. Doar să afirmi că crezi în Dumnezeu şi în Cristos şi simplul fapt că frecventezi biserica nu înseamnă că eşti viu din punct de vedere spiritual. Nici nu înseamnă că eşti creştin. Trebuie să existe acţiune care îţi dovedeşte credinţa. Scriitorul biblic Iacov a spus: „Vrei să ştii tu, om neştiutor, că credinţa fără fapte este inactivă? Într-adevăr, aşa cum corpul fără suflare este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă". – Iac. 2:20, 26.

Activitatea în slujirea creştină este cea care oferă dovada credinţei tale şi a trăirii din punct de vedere spiritual. Când Isus a spus: „Lăsaţi morţii să-şi îngroape morţii", a continuat să sublinieze cum este legată trăirea, din punct de vedere spiritual, de slujire, spunând: (Luca 9:60) „Iar tu du-te şi anunţă pretutindeni regatul lui Dumnezeu". Este aceasta ceea ce faci tu? Dacă nu, cum poţi pretinde că eşti viu din punct de vedere spiritual? Cum poţi să spui că îl urmezi pe Isus Cristos?

Fie că existenţa ta este terminată divin sau prelungită divin, pentru veşnicie, acest lucru depinde de ascultarea ta faţă de Dumnezeu, de credinţa ta si de activitatea ta spirituală care oferă dovada credinţei tale. Numai prin faptul că eşti viu din punct de vedere spiritual poţi spera să fii fizic viu, pe vecie.

Cine poate fi salvat?

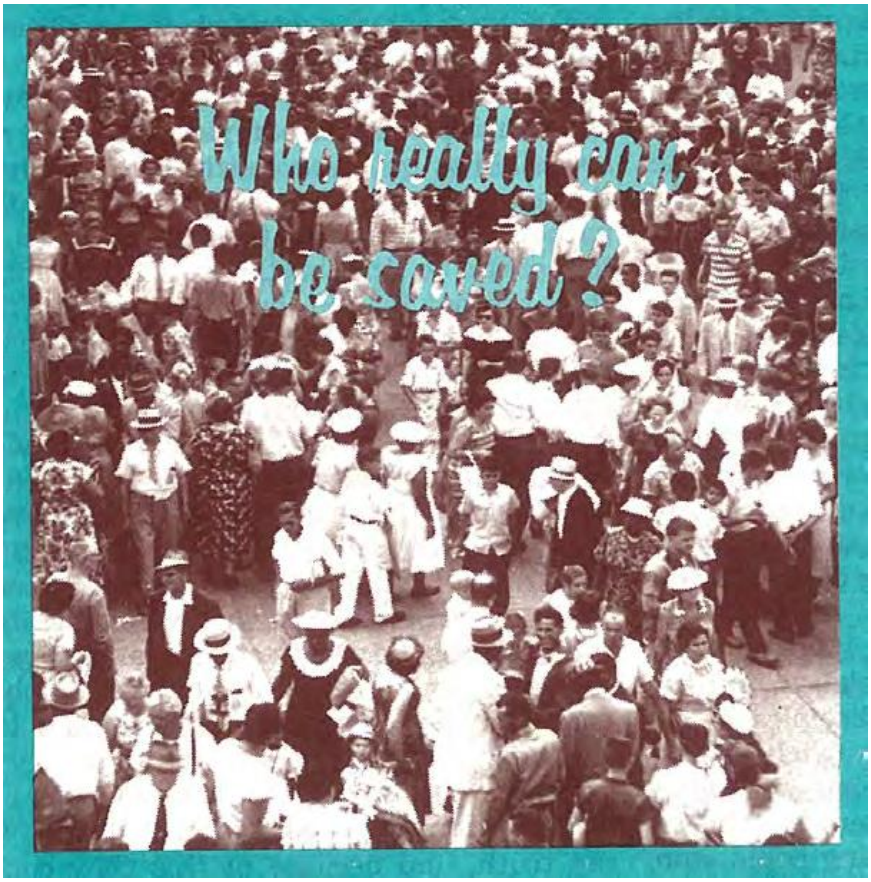

PERSOANA care face ceea ce este corect şi caută adevărul va veni la lumină. Ioan Botezătorul L-a prezentat evreilor pe Cel care a devenit „lumina lumii”. Ioan Botezătorul „a venit spre mărturie, ca să depună mărturie despre lumină, pentru ca oamenii de orice fel să creadă prin el”. (Ioan 1:7) Ioan ştia că lumina lumii era Isus Cristos. (Ioan 8:12) Isus, instruindu-şi discipolii în ceea ce priveşte adevărul, le-a zis: „Voi sunteţi lumina lumii”. (Mat. 5:14) Deci, adevăraţii creştini de astăzi sunt singura lumină care există. Oameni din toate categoriile sociale ar trebui să se examineze şi să se întrebe: „Îmi este frică de lumină? Îmi este frică de adevăr”? Isus a spus cinstit tuturor: „Iată baza pentru judecată: lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai degrabă întunericul decât lumina, căci faptele lor erau rele. Fiindcă cine practică lucruri rele urăşte lumina şi nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie dezaprobate. Dar cine practică adevărul vine la lumină, ca să se vadă că faptele lui sunt făcute în armonie cu Dumnezeu”. - Ioan 3:19-21.

[2] Omul bogat care a venit la Isus în căutarea vieţii nu căuta adevărul. El a renunţat la posibilitatea de a-L urma pe Isus şi s-a dus să aibă grijă de bogăţiile lui. Trebuie într-adevăr să iubeşti adevărul şi lumina pentru a lucra în armonie cu Dumnezeu. Aceasta este ceea ce discipolii lui Isus Cristos doreau să facă, iar Isus le-a zis discipolilor Săi: „Adevărat vă spun că va fi greu pentru un bogat să intre în regatul cerurilor". „Când discipolii au auzit aceasta, au rămas foarte uimiţi şi au zis: ‚Atunci cine poate fi salvat'? Privindu-i în faţă, Isus le-a spus: ‚La oameni lucrul acesta este imposibil, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile'." (Mat. 19:23, 25, 26) Cel ce face voința divină a Tatălui ceresc va descoperi că este posibil ca oamenii să fie mântuiţi. Dumnezeu face posibil acest lucru. El l-a făcut posibil prin trimiterea pe pământ a Fiului Său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în El să obțină viaţă veşnică. (Ioan 3:16) Dacă cineva crede în Fiul, atunci îi va urma învăţăturile. El va călca pe urmele Lui. El va fi slujitor. Aceasta înseamnă serviciu, muncă multă şi continuarea ei. Continuarea ei înseamnă a veghea în continuu.

[3] După ce Isus şi-a părăsit discipolii şi S-a înălţat la ceruri, cei unsprezece apostoli credincioşi, împreună cu ceilalţi discipoli, au rămas alături unii de alţii şi au vegheat. Când a sosit ziua Cincizecimii, spiritul sfânt a coborât asupra lor şi le-a dat putere pentru continuarea activităţii. De atunci înainte nimic nu i-a mai putut opri. Ei au predicat. Acelaşi spirit sfânt care le-a dat putere discipolilor atunci, lucrează asupra adevăraţilor creştini de astăzi. Aceeaşi forţă activă sau spirit sfânt de la Dumnezeu își stimulează poporul să meargă mai departe cu lucrarea de predicare a veştii bune. Imediat după Cincizecime, discipolii au călătorit în toată Palestina, timp de trei ani şi jumătate, predicând şi adunând rămășița de evrei care-L căutau pe Mesia. După aceea voinţa divină a indicat faptul că mesajul salvării trebuie să meargă la toate naţiunile, neamurile şi limbile; și astfel discipolii au mers în Asia Mică, Grecia, Babilon, Italia şi în alte părţi ale lumii.

[4] Porunca dată creştinilor a fost: „Duceţi-vă deci şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt, învățându-i să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit." (Mat. 28:19, 20). Astăzi nimic nu-l opreşte pe un creştin adevărat să-şi îndeplinească această responsabilitate, nici chiar moartea însăşi. Chiar şi în aceste zile din urmă, când creştinii văd adunându-se armatele mari ale pământului pentru bătălia de la Armaghedon, lor nu le este frică, ci stau de veghe, având grijă de lucrurile pe care Iehova Dumnezeu le-a dat lor în grijă. Cea mai mare preocupare a lor este interesul Împărăției, predicarea veştii bune în toată lumea, ca mărturie tuturor naţiunilor şi strângerea celorlalte oi. Clasa „servului credincios şi înțelept" stă pe muntele lui Dumnezeu, și cheamă pe toţi cei care au urechi de auzit să vină şi să ia, fără plată, „apa vieţii". Astăzi sute de mii de persoane vin la „muntele lui Iehova", pentru a afla de legile Sale şi căile Lui. Ei apreciază bunătatea lui nemeritată, darul Fiului Său preaiubit, deoarece prin El este câştigată salvarea. Ei iubesc adevărul, şi din această cauză ei vin la lumină, Isus Cristos, și venind, ei doresc să facă lucrări în armonie cu Dumnezeu . – Isa. 2:2-4; Apoc. 22:17.

[5] Nu va fi uşor pentru un creştin adevărat să iasă în public şi să declare vestea bună, nu mai greu decât le-a fost primilor discipoli, care stăteau în sinagogi şi în forumurile publice anunţând vestea bună despre Isus Cristos. Biblia ne spune că pentru acest lucru discipolii au fost biciuiţi în mod frecvent şi au fost avertizaţi să renunţe la predicare. Oare au renunţat primii creştini? Nu, pentru că în ceea ce-i priveşte pe apostoli este consemnat: „Şi în fiecare zi, în templu şi din casă în casă, nu încetau să învețe şi să anunţe vestea bună despre Isus Cristos”. (Faptele 5:42) Acei apostoli, deşi imperfecţi, s-au ocupat în continuare de lucrarea divin încredințată. Ei nu şi-au plâns de milă, nici nu şi-au găsit scuze pentru a renunţa, pentru că le era greu. Ei erau convinşi că ceea ce făceau era ceea ce trebuia. Isus a făcut-o. Ei L-au auzit pe Învăţătorul lor spunându-le ce să facă şi ce să spună. Ei au avut spiritul sfânt care i-a susţinut. Nu era timp de ezitare, nici timp de teamă. Era timpul să fie treji şi să vegheze. A fost apoi timpul pentru a predica vestea cea bună a Împărăției lui Dumnezeu şi încă mai este timp pentru a predica, da, acum mai mult ca niciodată, pentru că acum suntem în timpul în care Isus Cristos vine ca inspector al gărzilor. Fericit este cel care rămâne treaz şi îşi păzeşte veşmintele, ca să nu umble gol şi să nu i se vadă ruşinea. Indiferent de ceea ce face Creştinătatea – iar dovezile arată că Creştinătatea a adormit în ceea ce priveşte grija faţă de interesele Împărăției şi a fost dezbrăcată în faţa ochilor creştini – martorii lui Iehova trebuie şi vor rămâne treji în aceste zile din urmă ale sfârşitului acestui sistem şi vor predica. Acesta este timpul pentru a îndeplini voinţa divină de a strânge „celelalte oi” din toate naţiunile, seminţiile, limbile, religiile şi din toate categoriile sociale, bogate sau sărace. - Ioan 10:16.

PERSEVERÂND ÎN ACESTE LUCRURI PENTRU SALVARE

[6] Este foarte necesar ca un creştin să persevereze în aceste lucruri pe care le-a învăţat la începutul vieţii sale creştine. Pavel i-a spus lui Timotei: „Predică cuvântul şi fă lucrul acesta cu sentimentul urgenţei în timpuri prielnice, în timpuri dificile.” (2 Tim. 4:2). Nu poate fi permis ca nimic să separe un creştin de dragostea lui Dumnezeu, indiferent cât de dificilă poate fi împotrivirea. Nu este timp să fii somnoros sau să te relaxezi să mănânci, să bei şi să te preocupi de problemele acestei vieţi. Persistenţa lui Isus Cristos în predicarea împărăției lui Dumnezeu i-a enervat atât de tare pe membrii clerului religios din zilele Lui încât aceştia, în cele din urmă, L-au condamnat la moarte pe stâlpul de tortură. Ei L-au ucis! Primii creştini au fost la fel de insistenți în predicarea lor, iar prin ameninţări şi încarcerări, mulţimea Diavolului din acea zi a încercat să-i oprească să anunţe vestea bună a lui Isus Cristos aşa cum i-a învăţat El. Acest lucru nu a reuşit.

[7] Aceeaşi mulţime religioasă a încercat să-i reducă la tăcere pe creştini în aceste zile din urmă, influenţând grupurile politice să ia măsuri împotriva martorilor lui Iehova. Conducătorii totalitari au încercat spălarea creierului, lagărele de concentrare şi închisorile comuniste. Conducătorii au încercat să distrugă credincioşia unora dintre martorii lui Iehova, astfel încât aceştia să nu continue serviciul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, atunci când un creştin este

hotărât să rămână credincios şi să stea veghetor, toate încercările de spălare a creierului care se fac nu vor avea nici un efect.

[8] Într-o carte publicată în Insulele Britanice în 1957, numită *Battle for the Mind, a Physiology of Conversion and Brainwashings (Bătălia minții, psihologia convertirii și a spălării creierului)* s-a afirmat: „Ddintre cei raportaţi ca fiind printre cei care şi-au păstrat cel mai bine standardele și convingerile în lagărele de concentrare germane din timpul Primului Război Mondial, doi au fost membri ai sectei martorilor lui Iehova. Acest grup religios pacifist are multe convingeri ciudate, dar acestea au fost insuflate cu o astfel de putere şi siguranţă de către liderii lor religioşi, încât să rămână operative atunci când extenuarea continuă şi degradarea psihologică distruge cele mai înalte idealuri ale majorităţii celorlalţi oameni, fără vreun devotament specificat, să accepte concepţia cea mai josnică a unei persoane şi a moralităţii unui grup. O măsură de protecţie împotriva convertirii este, într-adevăr, o convingere arzătoare şi obsesivă în altă credinţă sau mod de viaţă. Istoria ne arată că soldaţii bine instruiţi şi îndoctrinaţi pot fi la fel de curajoşi şi de încăpăţânaţi ca martorii lui Iehova."

[9] Deci, aşa trebuie să fie toţi martorii lui Iehova de astăzi, toţi creştinii, toţi adevăraţii urmaşi ai lui Isus Cristos. Prin această unicitate în devotament faţă de Iehova, prin Isus Cristos, ei pot fi salvaţi.

[10] De unde îşi iau martorii lui Iehova această putere? De nicăieri, ci din interiorul lor. Primind putere de la Dumnezeu. Pavel i-a spus lui Timotei: „Tu deci, fiul meu, continuă să te întăreşti în bunătatea nemeritată care este în Isus Cristos, iar lucrurile pe care le-ai auzit de la mine şi care au fost susţinute de mulţi martori, aceste lucruri să le încredinţezi unor oameni credincioşi, care, la rândul lor, vor fi calificaţi să-i înveţe pe alţii. Ca soldat bun al lui Isus Cristos, fii părtaş la suferirea răului". - 2 Tim. 2:1-3.

[11] Martorii lui Iehova trebuie să fie vigilenţi zi de zi prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu, întâlnindu-se cu poporul lui Iehova în adunări, mergând din casă în casă, predicând vestea cea bună. Astăzi, lagărele de concentrare germane au dispărut de mult timp, dar martorii lui Iehova rămân, triumfători. Lagărele de concentrare comuniste sunt încă în funcţiune, dar numărul martorilor lui Iehova creşte cu rapiditate în spatele Cortinei de Fier, după cum arată raportul din *Cartea Anuală* a Martorilor lui Iehova. Cel mai mare grup de martori ai lui Iehova din lume care se distinge, din afara Statelor Unite, s-a format în spatele Cortinei de Fier, în ciuda tuturor spălărilor de creier, a propagandei şi a ameninţărilor de a-i anihila şi de a-i distruge pe slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu.

[12] Indiferent de locul unde trăieşte cineva în întreaga lume, dacă el intenţionează să rămână creştin, să stea de veghe şi să fie găsit credincios atunci când Isus Cristos vine la Armaghedon, ca un hoţ, atunci el trebuie să fie mereu atent la el însuşi şi la ceea ce predă. Singura cale prin care el poate face acest lucru este sa stea aproape de organizaţia lui Iehova, să studieze voinţa divină şi să trăiască în conformitate cu aceasta, căci dacă perseverează în aceste lucruri şi le face, se va salva pe el şi pe cei care-l ascultă.

[13] Există putere în organizaţia lui Iehova, credinţă în Iehova Dumnezeu, în Fiul său iubit, Isus Cristos şi în promisiunile Lui credincioase. Minţile creştine trebuie să fie umplute de adevăr. Iar cei care fac acelaşi lucru pe care Timotei, unul dintre primii Creştini, l-a făcut, „fiind mereu atent la el însuşi şi la predarea lui, perseverând în aceste lucruri, căci, făcând aşa, se va salva pe el însuşi şi pe cei care îl ascultă”, vor avea aceeaşi răsplată ca şi el. Ea poate fi şi a ta, dacă tu cauţi Lumina, Isus Cristos, şi faci voinţa divină! Perseverența aduce fericire. Perseverența aduce recompensă. Realizarea printr-o lucrare plină de credinţă aduce o mare bucurie şi o fericire fără margini.

[14] Creştinii de astăzi lucrează, sunt treji, sunt foarte ocupaţi cu predicarea. Chiar dacă în timp ce ei fac această lucrare înseamnă persecuţie pentru toţi, şi moarte pentru unii, totuşi un creştin trebuie să-şi amintească mereu că Isus a spus: „Hrana Mea este să fac voinţa Celui care m-a trimis şi să sfârşesc lucrarea Sa”. (Ioan 4:34) Deci, chiar până la sfârșit, până la terminarea bătăliei de la Armaghedon, martorii lui Iehova vor continua să vegheze, să rămână treji, să-şi păstreze veşmintele de slujire. Ei îşi vor face datoria anunţând vestea bună a împărăției lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pe cine identifică Scripturile ca fiind „lumina lumii” şi cum afectează această lumină judecata omenirii?
2. Cum este posibil ca oamenii să fie salvaţi?
3. Ce au făcut discipolii lui Isus după înălţarea Lui la cer?
4. (a) Ce lucruri nu-i împiedică pe adevărații creștini de la îndeplinirea responsabilităţii de a fi învăţători? (b) Cine sunt cei care vin acum la muntele lui Iehova și ce anume îi motivează?
5. Ce au continuat să facă discipolii lui Isus în faţa persecuţiei, şi spre ce cale corectă de acţiune trebuie să-i încurajeze aceasta pe adevăraţii creştini, în acest timp?
6. De ce este aşa de important să perseverăm în aceste lucruri şi cum va reacţiona lumea veche?
7-9. În ce moduri a încercat lumea să nimicească credincioşia poporului lui Iehova, însă ce are de spus despre eficacitatea metodelor lor o carte publicată în Insulele Britanice în anul 1957?
10,11. (a) Unde dobândesc martorii lui Iehova tăria necesară pentru a păstra un devotament exclusiv față de Iehova Dumnezeu? (b) Unde se află localizat astăzi cel mai mare grup izolat de martori ai lui Iehova din afara Statelor Unite, mărturisind faptul că ei „perseverează în aceste lucruri”, în ciuda asprei persecuţii?
12,13. La ce anume trebuie să dea o atenţie specială toţi care vor fi găsiţi credincioşi şi cum?
14. Ce a spus Isus că este „hrana” Lui şi astfel, care este acum hotărârea martorilor lui Iehova?

„Faceţi toate lucrurile cu iubire”

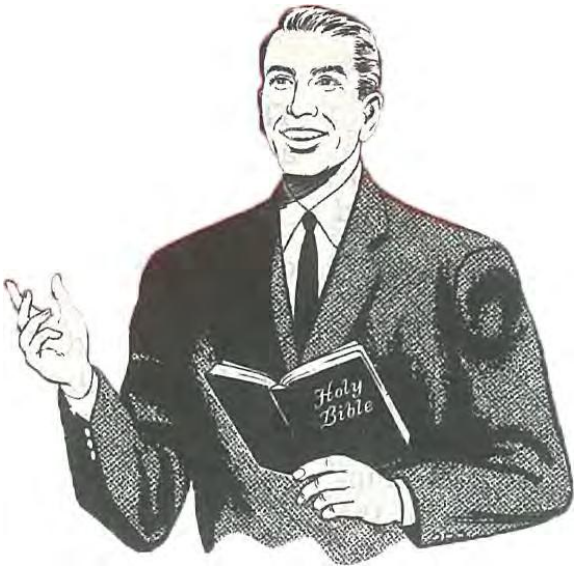

ACESTEA sunt vremuri grele, nesigure. Unii oameni cred că ei locuiesc în partea paşnică a lumii, dar majoritatea ştiu că trăiesc într-o lume în care un război distrugător ar putea izbucni în orice moment. Cu toate acestea, noi toţi trăim într-o lume a idolatrilor, curvarilor, criminalilor, hoţilor, a persoanelor lacome, o lume cu adevărat rea pentru tineri şi bătrâni. Deci, indiferent de locul unde trăieşte cineva, va fi înconjurat de dificultăţi. Cum se va purta el însuşi sub aceste influenţe? Pentru creştini, există o singură cale. Pavel a afirmat clar atunci când a spus: „Faceţi toate lucrurile cu iubire”. (1 Cor. 16:14) Indiferent de modul de viaţă al altor persoane, creştinii ar trebui să se comporte cu alte persoane în mod altruist şi plini de amabilitate.

2 Când Pavel a definit iubirea în 1 Corinteni capitolul treisprezece el a trebuit să folosească o expresie destul de lungă, cu scopul de a o face înțeleasă, pentru a transmite tot ceea ce are legătură cu iubirea. El era convins că iubirea este „îndelung răbdătoare şi bună. Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se îngâmfă”. (1 Cor. 13:4). O persoană care simte iubire adevărată nu-şi va pierde stăpânirea de sine. O va păstra la acelaşi nivel. Aceasta nu înseamnă că un creştin nu poate fi ferm, puternic în deciziile sale. Nu, pentru că Pavel a zis: „Staţi treji, rămâneţi neclintiţi în credinţă, purtaţi-vă bărbăteşte, fiţi tari! Faceţi toate lucrurile cu iubire”. - 1 Cor. 16:13, 14.

3 Aici este un sfat puternic pentru toţi cei care vor să continue să facă toate lucrurile cu dragoste, că trebuie să rămână treji şi să rămână fermi în credinţă. Nu există nimic incert în legătură cu acest lucru. Creştinul trebuie să fie o persoană hotărâtă, pozitivă, fermă, dar iubitoare. El trebuie să simtă responsabilitatea care este potrivită calităţii de slujitor al lui Dumnezeu. El nu este o fiinţă slabă. El continuă să se comporte bărbăteşte, precum Isus Cristos, care „creştea în înţelepciune, în statură şi în favoare înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor”. (Luca 2:52) Fiind în lume, dar nefiind o parte a acesteia, aşa cum nici Isus nu a făcut parte din lume, se observă prin faptul că el este un vestitor public al împărăției lui Dumnezeu. Dar a fi Creştin astăzi nu înseamnă fugă de pericole sau ameninţări din cauza predicării, nici nu înseamnă compromisuri. Creştinul se confruntă cu tot felul de probleme, chiar dacă aceasta înseamnă moartea lui. Slujirea sa creştină este lucrarea lui. Nimic n-o poate opri. El trebuie să-şi termine lucrarea şi să facă aceasta este nevoie de dragoste şi fermitate. Martorii lui Iehova, creştinii în lumea de astăzi, indiferent dacă sunt în spatele Cortinei de Fier, în zona neutră sau în

Cuprins

blocul vestic al naţiunilor, rămân neclintiţi în credinţa lor, continuă să se poarte bărbăteşte. Nu este uşor să facă acest lucru, dar ei nu pot da înapoi şi să renunţe la predicare, numai pentru că o autoritate de stat spune că ei nu trebuie să mai vorbească despre împărăția lui Dumnezeu. Ei iubesc acea împărăție, ei şi-au pus credinţa în ea şi vor acţiona bărbăteşte şi își vor îndeplini activitatea de slujire. Acest lucru l-au făcut în ultimul an, predicând vestea cea bună. Ca organizaţie teocratică, martorii lui Iehova au fost cei mai activi în a face cunoscută împărăția lui Dumnezeu. Ei îşi dau seama pe deplin că acesta nu este un timp de somn, ci de vigilenţă. Este timpul să fie treji. Pavel a fost vigilent şi a spus: „Aşadar să nu mai dormim, cum fac ceilalţi, ci să stăm treji şi să rămânem lucizi”. (1 Tes. 5:6) Creştinătatea, desigur, a plecat la culcare, pentru că nu mai predică împărăția lui Dumnezeu, ci mai degrabă predică faptul că Organizaţia Naţiunilor Unite este singura lumină a lumii. Ce s-a întâmplat cu credinţa lor în Isus Cristos şi în învăţăturile Lui? Ei şi-au pus credinţa în această lume coruptă, veche, pe moarte. Procedând astfel, Creştinătatea a adormit la datorie şi a fost dezbrăcată, expusă tuturor celor care doresc să observe eşecul în îngrijirea de interesele Împărăției. Ea nu are, cu siguranţă, adevăratele veşminte de slujire.

4. Pavel a continuat să spună: „Fiindcă cei ce dorm, sunt obișnuiți să doarmă noaptea, și cei care se îmbată sunt băuți de obicei noaptea. Dar noi care suntem ai zilei, să ne păstrăm cumpătul și să avem platoșa credinței și a dragostei și coif speranța salvării; pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit pentru mânie, ci pentru dobândirea salvării prin Domnul nostru Isus Cristos”. (1 Tes. 5:7-9). Aici, din nou, am subliniat importanța pe care o are dragostea în viața unui creștin adevărat. Dragostea și credința lui sunt o protecție pentru el. Aceasta îl ajută să rămână lucid, să-și păstreze echilibrul, auto-controlul și să-și simtă responsabilitatea. Responsabilitatea lui este întotdeauna aceea de a fi un slujitor al veștii bune a împărăției lui Dumnezeu. În calitate de reprezentant al lui Cristos, el nu se dedă la îmbuibare, beție, și nu se preocupă cu îngrijorările vieții, ci rămâne treaz și se îngrijește de lucrurile sale foarte importante, în dragoste.

5 De asemenea, Pavel a spus: „Numai purtaţi-vă într-un mod demn de vestea bună despre Cristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi fi departe, să aud despre voi că rămâneţi neclintiţi într-un singur spirit, luptând cot la cot cu un singur suflet pentru credinţa veştii bune”. (Filip. 1:27). Poate să facă altfel un adevărat creştin? Nu! El trebuie să se comporte într-un mod demn de vestea cea bună. Astfel, el arată dragoste adevărată şi se ocupă de toate lucrurile în acest fel.

6 Martorii lui Iehova declară că „împărăția lui Dumnezeu conduce”. Aceasta este cu siguranţă o veste bună. La marele Congres Internaţional al Martorilor lui Iehova, Voinţa Divină, 253 922 de persoane au auzit ce cred Martorii lui Iehova cu privire la această împărăție a lui Dumnezeu, care este singura speranţă pentru omenire, și acolo martorii lui Iehova s-au declarat ca fiind slujitori ai acelei împărății. Pentru a vedea cât de hotărâţi au fost în ceea ce priveşte modul în care ei au rămas neclintiţi într-un singur spirit, luptând cot la cot pentru credinţa veştii bune, tot ceea ce trebuie să facă cineva este să se uite la

raportul lor anual de serviciu pe teren. Vezi paginile 20-22. Acest raport arată că au existat, în medie, 717 088 slujitori care au predicat din casă în casă, în fiecare lună, în cursul anului de serviciu 1958, comportându-se în toate problemele cu iubire unii faţă de alţii. Nu numai faţă de martorii lui Iehova se comportă în mod onorabil, ci faţă de toată lumea; ei se simt responsabili să arate iubire, iar acest lucru se face prin predicare. Aceşti slujitori se găsesc în 175 de ţări, insule ale mărilor, colonii, provincii, din întreaga lume. În fiecare lună, în cursul anului de serviciu 1958, au fost în lucrarea de predicare a acestei veşti bune, în medie, mai mult de 63 815 de martori ai lui Iehova decât în anul de serviciu 1957.

7 Cu toate problemele şi suferinţele din lume este oare de mirare că atât de mulţi oameni renunţă la acest mod de viaţă al vechii lumi pentru a găsi ceva care le va aduce într-adevăr pace? Şi care a fost atracţia pentru ei? Cuvântul adevărului lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova au luat asupra lor marea responsabilitate de a ajunge la toţi oamenii din întreaga lume, cu mesajul mângâietor, plin de optimism, al Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia. Acele persoane care dau dovadă de o dispoziție asemănătoare oilor s-au retras din această lume veche şi s-au asociat cu societatea Lumii Noi, pentru a studia, pentru a învăţa ca să ajungă la o cunoştință exactă a adevărului. Ori de câte ori persoanele asemănătoare oilor fac acest lucru, ele intenţionează să predice aceeaşi veste bună. Studiind Scripturile pentru o perioadă scurtă de timp, ei află că totul indică faptul că trăim în zilele din urmă ale acestui sistem, timpul tocmai înainte de bătălia Armaghedonului şi nu mai este mult ca ei să dea crezare cuvintelor pe care le-a spus Pavel în Romani, la capitolul 13, versetele 11 la 14: „Faceţi aceasta, de asemenea, fiindcă ştiţi timpul în care ne aflăm: că este deja ceasul să vă treziţi, căci salvarea noastră este mai aproape acum decât atunci când am devenit credincioşi. Noaptea este foarte înaintată, ziua s-a apropiat. Să ne dezbrăcăm deci de lucrările întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să umblăm cuviincios, ca în timpul zilei, nu în chefuri şi în beţii, nici în relaţii sexuale nepermise, în conduită libertină, în ceartă şi în gelozie. Ci îmbrăcaţi-vă cu Domnul Isus Cristos şi nu faceţi dinainte planuri pentru dorinţele cărnii”.

8 Persoanele care caută adevărul şi dreptatea pot vedea cu uşurinţă că toată această lume îşi face planuri de viitor pentru dorinţele cărnii. Creştinătatea, cu toată măreața ei organizare religioasă, nu a oprit oamenii să decadă de la calea largă a distrugerii. De fapt, Creştinătatea a depreciat Biblia şi marele nume al Celui care a inspirat scrierea ei. Biblia este ghidul adevărat pentru om. Atât de mulţi dintre cei care au trăit în Creştinătate și care au adormit cu ea se trezesc acum şi fug de organizaţiile religioase. Da, oamenii fug atât de religiile creştinătății, cât şi de religiile păgâne. De fapt, anul trecut, atât de mulţi au renunţat la această condiţie somnoroasă din lume încât în cursul anului a fost atins un nou număr record de vestitori ai veştii bune, ajungând la un total de 798 326. Aceasta înseamnă cu 81425 mai mulţi slujitori decât numărul record de vestitori din anul precedent, 1957. De ce acest aflux imens în organizaţia martorilor lui Iehova? Aceasta se datorează faptului că oamenii găsesc salvarea. Mulţi oameni vor să trăiască cu persoane care sunt cu adevărat creştini, cei care se comportă cu iubire

în tot ceea ce fac. Ei au descoperit o organizaţie care urmează sfaturile bune ale lui Pavel: „Acum, vă rugăm, fraţilor, să-i preţuiţi pe cei care lucrează din greu printre voi şi vă conduc în Domnul şi vă sfătuiesc, să le arătaţi respect într-un mod cu totul deosebit datorită lucrării lor, în iubire. Fiţi paşnici unii cu alţii. De asemenea, vă îndemnăm, fraţilor, să-i mustraţi pe cei dezordonaţi, să le vorbiţi consolator sufletelor deprimate, să-i sprijiniţi pe cei slabi, să fiţi îndelung răbdători faţă de toţi. Vedeţi ca nimeni să nu răsplătească răul cu rău, ci urmăriţi întotdeauna ce este bine unii faţă de alţii şi faţă de toţi ceilalţi". (1 Tes. 5:12-15). Deoarece martorii lui Iehova urmează astfel de instrucţiuni, se oferă astfel unul dintre motivele pentru care societatea Lumii Noi creşte atât de rapid. Acest spirit exprimat de către adevăraţii creştini unul faţă de altul şi faţă de ceilalţi este cel care atrage oameni cu bunăvoință asemenea oilor.

[9] Un număr apreciabil dintre cei care au intrat în organizaţie în ultimii ani s-au implicat în serviciul cu timp integral, dedicându-şi toate energiile predicării veştii bune. De fapt, găsim 23 772 de persoane implicate în serviciul de pionieri. Unele dintre acestea sunt misionari plecaţi în ţări străine, care lucrează în munţi înalţi, în deşerturi joase, în văi verzi fertile, în oraşe mari şi mici. Alţii sunt pionieri speciali, care lucrează la cele optzeci şi cinci de filiale răspândite în întreaga lume, organizând pe cei interesaţi în adunări, în care aceştia l-ar putea sluji pe Dumnezeu. Există acum 17 878 adunări, o creştere cu 995 faţă de anul precedent. În aceste adunări martorii lui Iehova studiază săptămânal, de câteva ori pe săptămână de fapt, ţin studii biblice la domiciliu, studii de carte în grupe, studii ale *Turnului de veghere*, toate informaţiile astfel obţinute întărindu-le mintea, astfel încât aceştia să poată fi în măsură să declare cu mai multă claritate vestea bună. Toată această asociere şi studiu îi ajută să rămână împreună, luptând unul lângă altul, umăr la umăr, fără a face compromisuri cu această lume veche.

[10] În timpul perioadei Comemorării a existat un total de 1171.789 de persoane care au venit împreună în aceste adunări, din care 15 037 au fost dintre cei unși, adică, cei ce cred că sunt din trupul lui Cristos şi că vor fi co-moștenitori cu Isus Cristos în glorie cerească . Un număr mai mare cred că fac parte dintre celelalte oi care se vor bucura de viaţă veşnică aici pe pământ. Dar, toți trebuie să rămână treji, să stea de veghe în ceea ce priveşte interesele Împărăției şi să arate iubire unul pentru altul, îndeplinindu-şi toate activităţile cu dragoste. Aceste mii de persoane care se asociază martorilor lui Iehova în număr atât de mare, în fiecare an, nu sunt doar simpli curioşi, vânători de religie, căutând ceva nou şi diferit. Ei doresc cu sinceritate să cunoască adevărul şi îl găsesc în Cuvântul lui Dumnezeu şi apoi ia poziție pentru el. Ei cresc puternici, se comportă bărbăteşte şi sunt dispuşi să-şi apere credinţa. Ei merg atât de departe încât îşi dedică viaţa în serviciul lui Iehova Dumnezeu, oferindu-I devotament exclusiv, iar cei 62 666 care s-au asociat martorilor lui Iehova anul trecut, au fost botezaţi în apă, au fost complet cufundaţi, arătând dorinţa lor de a face voinţa divină. După cum ştiu cititorii revistei *Turnul de veghere* martorii lui Iehova nu sunt tipul tăcut. Ei sunt expresivi în credinţa lor, iar în perioada de douăsprezece luni de serviciu anual, ei şi-au dedicat 110 390 944 ore pentru a predica vestea bună că împărăția lui Dumnezeu conduce. Aceasta

înseamnă cu 10 255 928 mai multe ore petrecute în slujire decât anul precedent. Ei sunt nerăbdători ca oamenii să ştie lucrurile bune pe care le ştiu ei şi, de aceea, în cursul anului aceşti martori ai lui Iehova au obţinut 1 255 047 de noi abonamente pentru revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă,* au distribuit exemplare individuale în multele lor limbi în număr de 86 498 251. Pentru ca Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere să se poată ocupa de cererea cititorilor săi a fost necesar ca tipografiile sale să publice 86.141.119 exemplare ale *Turnului de veghere* în cincizeci şi una de limbi şi 71.431.928 copii ale revistei *Treziţi-vă!* în nouăsprezece limbi, obţinând un total de 157.573.047 de reviste publicate şi expediate. În plus, s-au tipărit 4.381.504 Biblii, cărţi legate şi 14.125.528 broşuri de treizeci şi două și şaizeci şi patru pagini.

[11] Dar dragostea martorilor lui Iehova pentru popoarele lumii şi dorinţa lor de a le aduce mesajul salvării merge mai departe decât simpla plasare de literatură. Cele 110.390.944 ore în care au lucrat au fost dedicate, în parte, vizitelor ulterioare la cei care au arătat interes, iar astfel 798 326 vestitori ai împărăției au făcut 36 398 025 de vizite ulterioare. Cu alte cuvinte, martorii lui Iehova s-au întors la casele persoanelor unde au găsit interes şi le-au explicat în continuare lucrurile în care ei cred şi au răspuns la întrebările pe teme biblice ale acestor oameni. Ei au arătat dragoste într-o măsură şi mai mare: ei s-au întors în casele acestor oameni săptămână după săptămână şi au petrecut câte o oră, studiind cu oamenii din Bibliile lor, indiferent de traducere, Catolică sau Protestantă, astfel încât aceste persoane să poată afla adevărul. Câţi clerici fac acest lucru cu enoriaşii lor? Aceste studii ale Martorilor lui Iehova se numesc studii biblice la domiciliu. În timpul fiecărei săptămâni a anului au fost conduse 508 320 de astfel de studii biblice. Acest lucru este mai mult cu 95 271 decât cele conduse cu un an înainte. Gândiţi-vă de cât timp este nevoie să se conducă atât de multe studii biblice în fiecare săptămână, timp de un an întreg. Numai acestea ar avea nevoie de mai mult de 25 de milioane de ore, iar în plus faţă de aceasta, nu se calculează timpul petrecut pe drum spre studiu şi înapoi. Nu ai spune că este nevoie de iubire pentru a face o astfel de lucrare? De aceea, martorii lui Iehova cred în expresia lui Pavel care a spus: „Faceţi toate lucrurile cu iubire”. Fiţi interesați de oameni, indiferent de rasă, culoarea pielii, crez, la timp și ne la timp.

[12] Dacă studiaţi graficul de la paginile 20 la 22 care prezintă activitatea martorilor lui Iehova, veţi vedea că martorii lui Iehova din spatele Cortinei de Fier lucrează la fel de greu, dacă nu, chiar şi mai greu, şi că au rezultate mai bune în strângerea celorlalte oi, decât creştinii care trăiesc în blocul de Vest al naţiunilor sau în ţările neutre. Uitaţi-vă la raport! Acesta este cu adevărat cel mai uimitor! Pentru opt ţări din spatele Cortinei de Fier a existat o creştere cu 21 procente a celor care ia poziție pentru Împărăție. Pe de altă parte, în lumea întreagă media este de 9,8 procente. Cine poate spune despre creştini că nu se poartă bărbăteşte? Cine poate spune că aceştia nu sunt dispuşi să lupte pentru adevăr şi pentru dreptate? Cine poate spune că nu vor fi vigilenţi, nu vor sta de veghe şi nu-şi vor asuma responsabilităţile de slujire? Da, creştinii adevăraţi ai lui Dumnezeu, martorii lui Iehova, vor sta treji, fermi în credinţă, se vor purta bărbăteşte şi vor

creşte puternici. Ei au o responsabilitate şi Iehova este Cel care le-a dat-o. Deci, cu bucurie şi veselie, ei continuă în aceste zile din urmă, ştiind că sfârşitul acestui sistem vechi este aproape şi că Armaghedonul nu este departe. Deci, ei predică, cu zel şi efort mai mare decât oricând în viaţa lor. Ce an glorios au avut! Cât de bucuroşi au fost! Ce fericire a inimii şi a minţii posedă ei, deoarece fac toate lucrurile cu iubire!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1.Având în vedere condițiile de delincvență din lume, cum trebuie să se poarte creștinul?

2, 3. a) Cum se arată clar dragostea în viața cuiva? b) De ce nu dă dovadă de slăbiciune creștinul atunci când iubește, și cum este demonstrat acest lucru în viața și slujirea martorilor lui Iehova? c) Ce s-a întâmplat cu Creștinătatea, în pofida sfatului lui Pavel de a veghea, și de ce?

4. Cum constituie iubirea și credința o protecție pentru creștini, și ce lucruri evită ei?

5. Cum spune apostolul Pavel că ar trebui să se comporte creștinii, și de ce?

6. În decursul anului trecut, câte persoane au luat parte la lucrare, în medie, în fiecare lună, ca martori ai lui Iehova care anunță că împărăția lui Dumnezeu domnește, și în câte țări?

7. a) Ce lucru face ca atât de mulți martori să se alăture Societății Lumii noi? b) Ce lucruri învață ei când studiază Scripturile, și cum afectează acest lucru cursul lor de comportament?

8. a) De ce mulți oameni întorc spatele lumii vechi și sistemelor ei religioase, și ce nou număr-record de oameni care proclamă vestea bună a Împărăției a fost atins în 1958? b) Ce sfat bun dat în 1 Tesaloniceni 5:12-15 urmează martorii lui Iehova, și cu ce rezultate?

9. Ce arată raportul în privința lucrării de pionierat, a filialelor și a grupelor de martori ai lui Iehova de pe tot cuprinsul lumii?

10, 11. Ce alte aspecte ale raportului de serviciu din acest an arată măsura în care martorii lui Iehova și-au îndeplinit slujirea cu dragoste și rezultatele pe care le-au experimentat?

12. Cum au demonstrat un adevărat zel creștin cei din spatele Cortinei de Fier, și ce creștere a fost înregistrată anul trecut?

Partea 5 – „Facă-se voința Ta pe pământ”

Capitolul 1 al cărții „Facă-se voința ta pe pământ” a pus întrebarea provocatoare: „A cui voință?” Apoi, a dovedit că este vorba de voința lui Iehova Dumnezeu, căreia nu i se poate opune rezistență; aceasta este voința care se va face pe pământ, precum în cer. Mai mult, acest fapt îmbucurător a însemnat că acest pământ, locuința dată omului de Dumnezeu, nu va fi niciodată distrus, ci, dimpotrivă, viața omenirii după ce voința Tatălui ceresc se va face aici va fi o experiență măreață. Am intrat acum în cel de-al doilea capitol al cărții, intitulat: „De ce trebuie să se facă pe pământ”. În paragraful 6, s-a afirmat deja că „pentru supraviețuirea oamenilor și a animalelor pe pământ, ca o locuință veșnică”, trebuie să se facă aici voința supranațională a lui Dumnezeu, Creatorul. Faptul că este voința Creatorului ca pământul să existe pentru eternitate și să rămână locuit poate fi dovedit pe baza rugăciunii Domnului Isus Cristos către Dumnezeu, Creatorul: „Să vină împărăția Ta! Să se facă voința ta, precum în cer, așa și pe pământ!” Cum așa? Să citim mai departe!

9. Evident, împărăţia lui Dumnezeu va veni pe pământ şi voinţa Sa se va face pe pământ deoarece scopul Său este ca pământul să rămână pentru totdeauna parte a tărâmului universal al cărui Rege etern este El, Supremul Suveran. Respectarea voinței lui Dumnezeu aici, sub împărăţia Sa, va face o schimbare încântătoare a pământului. Atunci, de ce ar distruge acest teritoriu al împărăţiei Sale? De ce să-i elimine de pe acest teritoriu al împărăţiei Sale pe oamenii ce fac voinţa lui Dumnezeu pe pământ? Dumnezeu nu va face acest lucru, deoarece l-a inspirat pe înțeleptul Rege Solomon din vechime în scrierea acestui proverb: „Mulţimea poporului este podoaba regelui, dar lipsa poporului este pieirea conducătorului.” (Prov. 14:28) Din cauză că primul om nu a continuat să facă voinţa Creatorului său, Dumnezeu l-a condamnat la moarte şi la întoarcerea în țărâna pământului. (Gen. 3:17-19) Când voinţa lui Dumnezeu se va face de oamenii de pe pământ sub împărăţia lui Dumnezeu, El le va oferi dreptul la viaţă veşnică pe acest teritoriu al împărăției Sale. Pentru acest lucru, va păstra acest pământ, pentru gloria Sa eternă ca şi Creatorul acestuia.

10. Totuşi, Creştinătatea se va contrazice prin preoţii şi clerul ei asupra faptului că venirea Creştinismului a schimbat lucrurile pe pământ. Dar cum putea să fie acest lucru adevărat? Iehova Dumnezeu l-a folosit pe Isus Cristos drept Liderul Creştinismului, şi acest Lider al Creştinismului ne-a oferit rugăciunea pentru venirea împărăţiei lui Dumnezeu şi pentru facerea voinţei lui Dumnezeu atât pe pământ cât şi în cer!

11. Liderul Creştinismului nu putea să greşească în ceea ce a învăţat despre pământ. Nu a greşit. Oamenii sfinţi ai lui Dumnezeu, care au fost purtaţi de spiritul lui Dumnezeu pentru a vorbi şi a scrie profeţia înainte de zilele lui Cristos, nu sperau şi nu doreau să ajungă pe tărâmul necunoscut al cerului. De fapt, ei nu au fost invitaţi de Dumnezeu pentru a merge în cer şi atunci nu era deschisă pentru oameni calea spre cer. Ei nu se aşteptau ca după moarte să ajungă în cer. Ei nu aşteptau distrugerea totală a pământului şi a lunii sale într-o conflagraţie universală. Adevărul este că se aşteptau la o viaţă viitoare, dar nu la una în cer.

Speranţa lor era revenirea din morţi pe acest pământ la o viaţă reînnoită, dar doar atunci când Dumnezeu va stăpâni Orientul Mijlociu şi restul pământului.

12. Venirea pe pământ a lui Isus Cristos nu a dovedit faptul că speranţa lor era una greşită. Venirea Lui nu a schimbat viitorul lor şi nu le-a deschis calea spre cer. Cu mult timp după moartea lui Avraam, Isaac, Iacov (Israel), Moise, Regele David, profetul Isaia şi chiar profetul Maleahi, Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu a coborât din cer pe pământ într-o modalitate miraculoasă. El nu a spus că acei oameni sfinţi din vechime erau sus în cer când a plecat. Isus, fiind Fiul omului pe pământ, a spus unui conducător evreu: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului.” (Ioan 3:13) Când Botezătorul, Ioan, fiul lui Zaharia, era în închisoare şi urma ca în curând să i se taie capul, Isus a spus: „Dintre cei născuţi din femei nu s-a ridicat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul, dar, cel mai mic în Împărăţia cerurilor este mai mare decât el.” (Mat. 11:11) După ce Isus a fost omorât pe stâlpul de tortură, dar a fost reînviat din morţi, în a treia zi, şi mai târziu s-a întors în cer la Tatăl său, apostolul Petru a predicat la mai mult de trei mii de evrei şi a spus că înviatul Isus era în cer, dar nu şi Regele David.

13. Petru a spus: „Despre patriarhul David vă pot spune că a murit şi a fost îngropat şi că mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. De fapt, David n-a urcat la ceruri, ci spune: "Iehova i-a zis Domnului meu [adică lui Isus Cristos]: Stai la dreapta Mea, până îi voi pune pe duşmanii Tăi ca scăunel pentru picioarele Tale."” (Faptele 2:29, 34, 35) Acei oameni morţi, ca şi David, încă aşteaptă venirea împărăţiei lui Dumnezeu.

14. Isus a vorbit despre El însuşi ca mergând în cer, deoarece a coborât de acolo doar pentru treizeci şi trei de ani şi jumătate. El a vorbit despre adunarea Sa de urmași credincioşi, cei reprezentaţi de către cei douăzeci şi patru de „bătrâni” în Revelaţia lui Ioan, ca fiind invitaţi să meargă în cer pentru a fi alături de El. Pentru aceştia El a oferit indicaţii pentru a-i pregăti să meargă în cer. Dar, acest lucru nu înseamnă că Isus Cristos a schimbat scopul original al lui Dumnezeu legat de umanitate ca un întreg.

15. Isus nu a deschis calea spre ceruri pentru toate persoanele cu teamă de Dumnezeu. De dragul umanităţii în general, El s-a rugat pentru venirea pe pământ a împărăţiei lui Dumnezeu, unde omenirea moartă se află îngropată şi pentru facerea voinţei Dătătorului de viaţă ceresc şi pe pământ, după cum se face în cer. Vor dori Regele David şi Ioan Botezătorul să facă voinţa lui Dumnezeu pe pământ, sub împărăţia Sa? Cu siguranţă. Prin urmare, oamenii confuzi trebuie să reexamineze Biblia pentru a învăţa care a fost voinţa Creatorului pentru om la început. Apoi, vor vedea că voinţa şi scopul lui Dumnezeu au devenit şi mai sigure datorită venirii lui Cristos.

SCOPUL LUI DUMNEZEU PENTRU PĂMÂNT

16. Creatorul pământului ne este prezentat prin nume. În profeţia lui Ieremia citim despre diferenţa dintre El şi toţi dumnezeii falşi: „Dar Iehova este Dumnezeu cu adevărat. El este Dumnezeul cel viu şi Regele veşnic. Pământul se

va zgudui din cauza indignării sale şi națiunile nu vor putea îndura condamnarea dată de el. Iată ce le veți spune: "Dumnezeii care n-au făcut cerurile și pământul vor pieri de pe pământ şi de sub aceste ceruri. El este Cel ce a făcut pământul prin puterea sa, Cel ce a întărit pământul roditor prin înţelepciunea sa și Cel ce a întins cerurile prin priceperea sa. La glasul Lui se stârnește un vuiet de ape în ceruri și El face aburii să urce de la marginea pământului. El a pus și stăvilare ploii şi scoate vântul din cămările Lui." (Ier. 10:10-13) Astfel, Iehova este Dumnezeul la care se face referire când Sfânta Biblie se deschide cu aceste cuvinte: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul." – Gen. 1:1.*

17. Nu s-a prezentat nicio dovadă de către astronomi sau oamenii de ştiinţă legată de existenţa vieţii pe alte planete din sistemul nostru solar, însă scopul direct al Creatorului pentru pământul nostru a fost diferit. În cazul acestuia, El nu a dorit să fie la început o planetă goală, lipsită de viaţă; el nu doreşte ca acesta să ajungă în această condiţie niciodată. Să îl întrebăm de acest lucru. „Iată ce a spus Iehova, Sfântul lui Israel şi Cel ce l-a întocmit: "Întrebați-mă despre lucrurile care se vor întâmpla cu privire la fiii Mei şi porunciți-mi cu privire la lucrarea mâinilor Mele! Eu am făcut pământul şi l-am creat pe om pe el. Eu am întins cu mâinile Mele cerurile şi am dat poruncă întregii lor armate. Căci iată ce a spus Iehova, Creatorul cerurilor, adevăratul Dumnezeu, Cel ce a întocmit pământul, Făuritorul lui, Cel ce l-a întărit, care nu l-a creat în zadar, care l-a întocmit să fie locuit: Eu sunt Iehova, şi nu este altul! N-am vorbit într-o ascunzătoare." (Isa. 45:11, 12, 18, 19) El a făcut acest pământ ca să fie locuit pentru totdeauna.

18. Aceste cuvinte inspirate prin profetul Isaia sunt în concordanţă totală cu înregistrările scrise legate de pregătirea acestui pământ pentru realizarea scopului lui Dumnezeu. Când a făcut acest pământ cel mai interesant loc prin plasarea peştilor şi monştrilor acvatici în ape, a păsărilor în copaci şi cer, a diferitelor animale şi insecte pe pământ, a dezvăluit pentru cine a făcut, de fapt, acest pământ ca să fie o locuință veșnică. „Și Dumnezeu a mai zis: "Să facem om [*a.dam*] după chipul și asemănarea noastră; ei să stăpânească peste peştii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor, peste animalele domestice, peste tot pământul şi peste toate celelalte creaturi care se mişcă pe pământ. Dumnezeu a creat omul [*a.dam*] după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu, i-a creat de sex bărbătesc şi de sex femeiesc." (Gen. 1:26, 27) Nu s-a spus despre alte creaturi, cele inferioare omului, că ar fi fost create după chipul și asemănarea Sa. Numai omul a fost creat astfel.

19. Cu toate că acest fapt a ridicat omul mai presus decât peştii, păsările sau animalele, acest lucru a mai susținut și faptul că omul a fost creat perfect, că a fost o creatură perfectă de la început, capabil în întregime să reprezinte pe pământ o anumită imagine, o anumită asemănare a Creatorului său perfect. Bineînţeles, şi restul creaturilor au fost făcute perfecte, fiecare după specia lor. Perfecţiunea universului material neînsufleţit, care acum are o vechime de miliarde de ani, a provenit de la acelaşi Creator. De ce ar trebui să fie mai jos de perfecţiune crearea creaturilor vii şi inteligente? „Căci voi proclama Numele lui Iehova. Recunoașteți măreția Dumnezeului nostru! Stânca – lucrările Sale sunt perfecte." (Deut. 32:3, 4)

Deci, Dumnezeu i-a oferit omului un început perfect. Astfel a ştiut că voința Sa se va face perfect pe pământ de către creaturile umane făcute după chipul şi asemănarea Sa.

20. Creatorul nu şi-a ţinut voinţa ascunsă legată de umanitate, pentru ca aceasta să fie ghicită de noi. Deoarece omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, El putea să spună bărbatului şi femeii care este scopul și voinţa Sa legat de aceştia. Putea să le dea porunci pe care aceştia le puteau înţelege şi îndeplini perfect: „Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: "Fiți roditori, înmulţiţi-vă și umpleţi pământul, supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor şi peste orice creatură vie care se mişcă pe pământ." – Gen. 1:28.

21. Dumnezeu i-a binecuvântat; a vorbit pentru binele lor, nu pentru răul lor ca şi cum ar fi fost blestemaţi. În ziua precedentă sau perioada de timp anterioară creaţiei, Dumnezeu a binecuvântat peştii şi creaturile zburătoare pe care le-a creat. Acea binecuvântare a semnificat pentru ei faptul că trebuie să se înmulţească în habitatul lor natural, pentru că „Dumnezeu le-a binecuvântat zicând: Fiți roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi apele mărilor și să se înmulţească pe pământ creaturile zburătoare." (Gen. 1:22, 23) Deci, binecuvântarea lui Dumnezeu asupra bărbatului şi femeii a însemnat pentru ei înmulţirea speciei lor şi umplerea acestui pământ, nu umplerea cerului sau furnizarea unei populaţii pentru cer; nici binecuvântarea lui Dumnezeu asupra peştilor şi a creaturilor zburătoare nu a însemnat pentru aceştia furnizarea de peşti şi creaturi înaripate, zburătoare pentru îngerii din cer. Două creaturi umane nu erau suficiente pentru acest pământ cu o suprafaţă de 196.940.000 mile pătrate (510.071.000 kilometri pătraţi). Prin urmare, bărbatul perfect şi femeia perfectă trebuia să umple pământul cu specia lor perfectă, la fel cum peştii şi păsările au umplut cu speciile lor partea lor din acest pământ şi zonele înconjurătoare.

22. Deoarece bărbatul şi femeia au fost creaţi perfecţi şi au fost binecuvântaţi, nu blestemaţi sau condamnaţi la moarte, trebuia să vină vremea când vor umple pământul până la un nivel corect, necesar şi confortabil, fără ca cineva să moară, ci ca fiecare copil născut să ajungă la maturitate deplină. Apoi, nevoia înmulţirii ar fi trecut şi naşterea altor copii s-ar fi oprit. Nu exista poruncă de aducere pe lume a altor copii pentru a transfera surplusul populaţiei umane pe lună sau altă planetă din sistemul nostru solar. „Umpleţi pământul şi supuneţi-l," a fost porunca lui Dumnezeu pentru primul bărbat şi prima femeie umani. „Supuneţi-l", adică, pământul, nu luna sau aşa-numitele Venus, Mercur sau Marte. Dar cum se poate supune pământul?

23. Dumnezeu a creat bărbatul perfect în partea pământului cunoscută azi ca fiind Orientul Mijlociu, deoarece relatarea din Biblie asociază râurile Tigru şi Eufrat (Hidechel) cu locuința lor originală. A fost o locaţie plăcută pentru crearea omului şi corect denumită ca Eden, însemnând „Plăcere". Dar, mai mult decât atât. „De asemenea, Iehova Dumnezeu a făcut o grădină în Eden, spre răsări, şi l-a pus acolo pe omul pe care-l făcuse ... Un fluviu izvora din Eden ca să ude grădina şi de acolo se despărţea în patru braţe ... Numele celui de al treilea este Hidechel

(Tigru): acesta curge la est de Asiria. Cel de-al patrulea fluviu este Eufratul. Iehova Dumnezeu l-a luat pe om şi l-a pus în grădina Edenului, ca să o cultive şi s-o îngrijească." (Gen. 2:8-15) Apoi, pentru a spori rasa umană, Dumnezeu i-a oferit acestui om perfect, Adam, o soţie perfectă. Dumnezeu a creat-o dintr-o coastă luată din corpul lui Adam pentru a-i fi ajutor şi pentru a-l completa.

24. Acestor oameni perfecţi, Creatorul le-a poruncit să îşi folosească organele de reproducere şi să dea naştere la copii, să umple pământul cu aceştia. Dar, împreună cu această umplere a pământului cu oameni, ei trebuiau să îl şi „supună". Toţi aceşti copii perfecţi trebuiau să trăiască într-o grădină Edenică sau Paradis. Cea originală în care Adam şi Eva au fost plasaţi urma să devină prea mică după o creştere a familiei lor, cu copii, nepoţi, strănepoţi şi aşa mai departe, fără ca cineva să moară din cauza pedepsei pentru păcat. Deci, devenea necesar pentru ei să supună pământul din afara grădinii iniţiale sau a Paradisului Edenic, prin extinderea graniţelor grădinii, cultivând treptat părţile nelocuite până când grădina Paradisului cuprindea întregul pământ, de la est la vest şi de la regiunile Polului Nord până la Polul Sud. Acest paradis care înconjura pământul necesita atenţia şi grija constantă a tuturor. Împreună cu această îngrijire a grădinii, ei ar fi trebuit să stăpânească peste toate creaturile vii din apele pământului şi de pe uscatul său sau din cerurile lui. Astfel, voința lui Dumnezeu, care a început să se facă în Paradisul original din Eden, urma să se facă peste tot pe pământ.

25. Acesta a fost punctul culminant glorios, onorator de Dumnezeu, pe care Iehova Dumnezeu l-a imaginat pentru întreg pământul. Când acel scop iubitor, măreţ va fi fost realizat în întregime, de ce ar dori Dumnezeu să distrugă pământul Paradis? De ce ar dori să depopuleze Paradisul ducându-i pe cei care Îi fac voința altundeva, lăsând Paradisul neîngrijit şi un loc unde voința divină nu se va mai face la fel cum se face sus, în cer? Nu este Scriptural ca noi să ne gândim la Dumnezeu făcând aceasta, deoarece aceasta ar anula scopul Său măreţ.

(Va urma)

* Pentru o discuţie Scripturală legată de pământ şi creaturile vii de pe acesta, vezi cartea *„Ceruri noi şi un pământ nou"*, capitolele 3 şi 4.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

9. Datorită cărui scop divin cu privire la pământ se va face voința Sa şi va veni Împărăţia lui Dumnezeu?

10. Cum dovedeşte rugăciunea model faptul că venirea Creştinismului nu a schimbat lucrurile pentru pământ?

11. Care a fost speranţa şi dorinţa oamenilor sfinţi din vechime ai lui Dumnezeu cu privire la viitorul lor?

12,13. (a) De ce venirea lui Isus pe pământ nu a dovedit faptul că speranța lor era una greşită? (b) În această privinţă, ce a spus Petru pentru a confirma ceea ce Isus însuşi a spus?

14. De ce a vorbit Isus despre El însuşi ca mergând la ceruri şi ce efect a avut invitaţia pentru urmaşii Săi de a merge în cer asupra scopului lui Dumnezeu pentru umanitate?
15. Pentru beneficiul cui, în general, s-a rugat Isus pentru venirea împărăţiei lui Dumnezeu şi ce trebuie să reexamineze oamenii confuzi?
16. Prin ce identificare evidenţiază Ieremia 10:10-13 creatorul pământului şi astfel la cine se face referire în Geneza 1:1?
17. Cum a început această planetă şi cum Dumnezeu, conform afirmaţiei Sale, nu doreşte să se sfârşească?
18. După crearea creaturilor vii inferioare omului, ce a spus în continuare Dumnezeu cu privire la pământ şi la creaturile vii de atunci?
19. Ce susține perfecţiunea creării omului de către Dumnezeu şi ce ştia Dumnezeu că se putea face atunci pe pământ?
20. Ce le-a spus Dumnezeu bărbatului şi femeii cu privire la scopul şi motivul creării lor?
21. Ce a însemnat binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lor, şi de ce?
22. Când s-ar fi oprit nevoia umanităţii de înmulţire şi ce urma să supună omul?
23. În ce locaţie generală a pus Dumnezeu locuința Edenică a omului şi ce a oferit omului pentru sporirea rasei umane?
24. Ce li s-a poruncit bărbatului şi femeii să facă şi ce efect ar fi avut aceasta asupra locuinței lor Paradisiace şi asupra facerii voinţei lui Dumnezeu?
25. Când se ajunge la acel punct culminant glorios, și ce nu ar fi Scriptural să credem că ar dori să facă Dumnezeu?

Creștinismul ca știre de prima pagină

„Nu trebuie să uităm niciodată că creștinismul nu a pătruns în lume prin editoriale, ci prin coloanele de știri”, scrie Halford E. Luccock, citat în *Tezaurul credinței creștine.* „A fost un eveniment de știri – de primă pagină, o știre senzațională, de ultimă oră. Ceva se întâmplase ... Vestea bună a fost predicată mai întâi sub formă de știre. În toate locurile în care a fost predicată cu putere, a fost predicată ca știre. Iar acolo unde s-a împotmolit, și a fost redusă la un simplu sfat, a rămas doar un creștinism de editorial, s-a evaporat într-un nor, vag și nelămurit precum ceața.”

Isus Cristos a arătat că mesajul că împărăția lui Dumnezeu a fost instaurată în ceruri *este* o știre, cea mai bună știre, „vestea bună” care trebuie „predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile.” – Mat. 24:14.

Recomandăm Noul în locul Vechiului

„Vinul (...) înveselește inima omului muritor”. Foarte adevărat. Dar, pentru ca noi să simțim cea mai mare și cea mai durabilă bucurie avem nevoie de vin spiritual, adevărurile înviorătoare și stimulatoare ale Cuvântului lui Dumnezeu, căci este la fel de adevărat că „omul trăieşte nu numai cu pâine, ci omul trăieşte cu orice exprimare a gurii lui Iehova.” – Ps. 104:15; Deut. 8:3.

După ce Isus a răspuns plângerilor fariseilor despre faptul că discipolii Săi nu postesc, a oferit o ilustrație în care a asemănat mesajul plin de alinare și împrospătare al Împărăției cu vinul noul. Și, în particular, a afirmat că: „vinul nou trebuie pus în burdufuri noi.” El știa foarte bine că adevărurile pe care le aducea erau prea puternice pentru a încăpea în organizațiile vechi – precum burdufurile vechi de vin – conduse de potrivnicii Săi, de creaturi și menite să se înalțe pe ele însele în loc să-l înalțe pe Iehova. Departe de a aprecia vinul nou pe care Isus l-a servit, fariseii l-au preferat pe cel vechi, spunând: „Cel vechi este bun.” – Luca 5:33-39.

Astăzi, în timpul celei de-a doua prezențe a lui Cristos, predomină aceeași situație. Din nou, servii lui Dumnezeu se bucură de un vin nou, înviorător și dătător de putere, cu care servesc pe oamenii cu bunăvoință. „Cum se poate să fie nou”, vă veți întreba „când este luat din Biblie, care e în întregime veche de mai bine de 18 secole?” Pentru că se înnoiește prin împlinirea profețiilor din Biblie. Și cât de multe profeții a văzut această generație împlinindu-se! În afară de acest lucru, nu citim oare „cărarea celor drepţi este ca lumina zorilor a cărei strălucire creşte până la miezul zilei.” Gândiți-vă la demonstrația izbitoare de care ne-am bucurat la recentul Congres Internațional Voința Divină, atât prin lecturile oferite, cât și în publicațiile lansate. – Prov. 4:18.

Să-i lăsăm pe liderii religioși ai Creștinătății să le servească turmelor lor același vin vechi fără gust, care adoarme, al înaltului criticism, cu crezuri mucegăite, tradiții umane vechi, filosofie grecească fosilizată și înțelepciunea bătrână și obosită a acestei lumi vechi. Lăsați-i pe cei care-l preferă să spună că „Cel vechi este bun.” Dar cei dintre noi care au gustat din vinul nou și proaspăt să se îndestuleze din el. Cum? Folosindu-ne în mod silitor de toate instrumentele prin care ni se aduce acest nou vin, publicațiile Societății și toate întrunirile grupei. O dată ce înțelegem mai bine și apreciem mai mult acest vin nou, să-l recomandăm cu entuziasm tuturor celor pe care îi întâlnim, după cum ni se oferă prilejul.

Atunci când aducem acest nou mesaj, acest vin nou, oamenilor cu bunăvoință, ar trebui oare să încercăm să facem asta folosind canalele sectante ale Creștinătății? Ar trebui să practicăm inter-confesionalismul și „fraternitatea” și să recomandăm vechile lor „burdufuri de vin” organizatorice prin care să servim acest vin nou, ca să fim considerați toleranți și cu viziuni largi? Ce lucru nesăbuit ar fi acesta! În aceste vechi sisteme religioase muribunde un mesaj atât de puternic

și stimulator nu ar putea încăpea! Aceste burdufuri vechi ar crăpa și vinul s-ar risipi!

Iehova, în îngrijirea Sa înțeleaptă și iubitoare, ne-a oferit burdufuri noi, un nou canal și un nou instrument adaptat special pentru zilele noastre, și anume, Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova. Să le recomandăm lumea nouă în locul celei vechi și societatea Lumii Noi în locul Creștinătății tuturor celor care doresc să guste vinul nostru nou și înviorător, prin vorbire abilă, prin activitate zeloasă susținută și prin comportament corect. Da, să-i ajutăm să aprecieze că „vinul nou trebuie pus în burdufuri noi.” – Luca. 5:38.

Întrebări de la cititori

• Legat de botezul în apă, de ce este potrivit să spunem că o persoană „moare” față de „calea sa de acțiune din trecut”, în loc de „voința sa proprie”? Cum se poate aplica acest lucru botezului lui Isus?

Cuvântul „voință” face referire la o facultate pe care Dumnezeu a dăruit-o creaturilor inteligente, prin care ele decid în mod conștient și deliberat să urmeze o anumită cale de acțiune. Este puterea dată de Dumnezeu de a-ți alege acțiunile; este procesul conștient de a vrea.

Atunci când un credincios instruit în Biblie se dedică într-un mod inteligent, plin de rugăciune, lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, el nu devine mort față de facultatea voinței sale. Prin însăși dedicarea sa, acesta a trebuit să exercite voință puternică și hotărâre în luarea acestei decizii valabile pentru eternitate. Pentru a face pasul botezului prin cufundare în apă, credinciosul a trebuit să-și exercite facultatea voinței pentru a se supune poruncii lui Dumnezeu prin Cristos. După botezul său, care simbolizează dedicarea lui față de Dumnezeu, el are nevoie continuă de facultatea voinței. El nu devine o mașină fără voință, un automat sau un robot operat doar prin voința altcuiva. El trebuie să-și folosească voința chiar mai conștient decât înainte, pentru a lua în viitor decizii în armonie cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu și deseori în armonie cu instrucțiunile care vin prin organizația vizibilă a lui Dumnezeu. El trebuie să determine voința lui Dumnezeu și apoi să vrea în armonie cu ce dorește Dumnezeu. El trebuie să decidă în favoarea celor mai bune interese ale împărăției lui Dumnezeu și ale poporului organizat al lui Dumnezeu și pentru el, ca și creștin.

De exemplu, el poate că va trebui să decidă dacă să se căsătorească sau nu. În acest sens, trebuie să-și folosească voința pentru a decide. În sprijinul acestui lucru, apostolul Pavel a scris: „Însă, dacă cineva crede că se comportă nepotrivit faţă de virginitatea sa şi că este mai bine să se căsătorească, mai ales dacă a trecut de floarea tinereţii, să facă ce vrea, nu păcătuieşte. Să se căsătorească. Dar, dacă cineva are putere asupra voinţei sale şi a hotărât în inima sa să-şi păstreze virginitatea fiindcă nu simte nevoia să se căsătorească, şi rămâne hotărât în inima

sa, face bine." (1 Cor. 7:36, 37) Cu privire la văduve, apostolul spune: „Dacă soţul ei adoarme în moarte, ea este liberă să se căsătorească cu cine vrea, însă numai în Domnul." (1 Cor. 7:39). Ea are voință liberă, dar nu fără limitări. Ea are libertatea de a se recăsători, dar doar dacă se căsătorește cu un om care este în unitate cu Domnul.

Iată de ce, atunci când un student recunoscător al Bibliei se dedică lui Dumnezeu, din dragoste, și simbolizează acea dedicare prin botezul în apă, moare față de vechea lui cale de acțiune, dar nu față de voința sa. În trecut, calea sa de acțiune era menită doar pentru a-și face pe plac lui însuși sau creaturilor pe care le plăcea, respecta sau de care se temea. După dedicarea sa, simbolizată prin botez, creștinul urmează o nouă cale de acțiune, aceea de a-l mulțumi pe Iehova Dumnezeu, făcând voința lui Dumnezeu. Atunci, cu înțelepciune, el își antrenează voința cu putere să ia decizii care se conformează voinței lui Dumnezeu.

Desigur, cuvântul „voință" înseamnă și lucrul care este dorit: o dorință. De aceea, în armonie cu acest sens al cuvântului, ne rugăm: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, să fie sfințit numele Tău. Să vină împărăția Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, așa și pe pământ." (Mat. 6:9-10) Din acest punct de vedere, atunci când facem pasul dedicării, ajungem să facem voința lui Dumnezeu, și nu a noastră. Dar pentru a face de acum înainte voința lui Dumnezeu, trebuie să păstrăm în minte tot timpul care este voința Sa, sau trebuie să stabilim și să învățăm care este aceasta. Apoi, trebuie să o împlinim, în mod conștient, deliberat și inteligent, fără teamă de oameni sau alte creaturi.

Isus a făcut întotdeauna voința lui Dumnezeu, chiar și pe când era un simplu tâmplar în Nazaret, chiar și când „continua să se supună" părinților săi pământești. El a spus: „pentru că am coborât din cer ca să fac nu voinţa Mea, ci voinţa Celui care m-a trimis." (Ioan 6:38-40) Atunci când Isus, când avea în jur de 30 de ani, a început să facă voința lui Iehova, ca împlinire a Psalmului 40:7, 8, a murit față de vechea Sa cale de acțiune de pe pământ. A renunțat la viața de cetățean anonim al Nazaretului și a ieșit în văzul publicului; și-a părăsit uneltele de tâmplar, a ieșit de sub orice supunere față de părinții pământești, fie Iosif sau Maria; a părăsit casa în care avea anumite responsabilități, ca prim născut și cel mai în vârstă fiu al familiei. A luat asupra sa sarcina de a împlini anumite cerințe vitale ale legii lui Dumnezeu date prin Moise, referitoare la preoție, sau la darul profeției, precum cel al lui Moise, etc., și mai ales legate de domnie, căci era un moștenitor la tron prin Regele David din Ierusalim. El S-a devotat intereselor împărăției pe care Ioan Botezătorul o vestea.

După ce a făcut acest pas și a fost botezat în apă ca mărturie a acestui fapt, Isus avea încă voința Sa conștientă. Nu a murit față de aceasta. Voința Lui a fost mereu de a face voința lui Dumnezeu, oricare ar fi fost aceea. El a continuat să facă voința lui Dumnezeu, așa cum a făcut-o și în trecut. Cu toate acestea, atunci când a început să facă voința lui Dumnezeu, după botezul Său în apă, a trebuit să o facă cu mai multă hotărâre și fermitate decât înainte. De ce? Pentru că voința lui Iehova era de a-l face pe Isus, acest Reprezentant Principal al salvării oamenilor, „perfect prin suferințe". Acest lucru implica exercitarea voinței lui Isus de a hotărî

să înfrunte suferințele și să le îndure. „Astfel, pentru că El însuşi a suferit când a fost pus la încercare”. Și, pus la încercare, a avut voința de a rămâne loial, fidel și ascultător lui Dumnezeu. (Evrei 2:10, 18) „Deşi era Fiu (al lui Dumnezeu) a învăţat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit.” Pentru a continua să aibă o voință corectă, a trebuit să facă „implorări şi cereri cu strigăte puternice şi lacrimi Celui care putea să-l salveze de la moarte şi a fost ascultat pentru teama lui sfântă.” (Evrei 5:7, 8) Atunci când era în agonie, iar sudoarea Sa a devenit precum picăturile de sânge, căzând pe pământ, s-a rugat lui Dumnezeu: „Să se facă nu voința Mea, ci a ta.” (Luca 22:41-44) Acest lucru a necesitat o exercitare imensă a voinței Sale.

După ce Isus a fost botezat în moarte și a fost înviat din morți, avea încă voința Sa. Atunci când Petru l-a întrebat despre viitorul apostolului Ioan, Isus a răspuns: „Dacă vreau ca el să rămână până vin eu, ce te priveşte pe tine? Tu continuă să mă urmezi!” (Ioan 21:22, 23, *AS*). Drept urmare, Isus Cristos cel glorificat care se află acum în cer continuă să-și exercite voința în armonie cu dedicarea Sa și în deplină concordanță cu rugăciunea Sa model către Dumnezeu: „Să se facă voința Ta, precum în cer, așa și pe pământ.”

Deci, rămâne foarte potrivit să spunem despre botezul în apă al celui care se dedică: „Acest lucru înseamnă că viața lui trecută este îngropată (prin cufundarea în apă) și iese din apă pentru a face doar voința lui Dumnezeu și de a umbla de acum înainte în viață înnoită.” – *Turnul de veghere,* 1 iulie 1955, pag. 403, parag. 8.

În numărul viitor:

*Schimbări în lume prezise pentru zilele noastre. Care sunt acestea? 150.282 persoane au auzit răspunsul în cuvântarea „Jos cu vechiul - sus cu noul”, la Adunarea internaținală a martorilor lui Iehova, Voința Divină. Acum este publicată să o citiți.

*Veți dori să citiți „Populara închinare a credinței”. Aflați cum lumea modernă a permis credinței să ia locul lui Dumnezeu și cum a încurajat materialismul religia modernă.

*Iubește Dumnezeu lumea aceasta? Ce lume a iubit El atât de mult încât a trimis pe singurul Său Fiu născut în interesul acesteia? În numărul viitor!

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

1 februarie: „Persevereazǎ în aceste lucruri”. Pagina 5.

8 februarie: „Cine poate fi salvat?” și „Faceți toate lucrurile cu iubire”. Pagina 13.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este *Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi*. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 IANUARIE 1959 Nr. 2

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

JOS CU VECHIUL – SUS CU NOUL! - Pag. 39

AI TIMP? - Pag. 48

SĂ SUPRAVIEŢUIM ÎMPREUNĂ CU CELE NOI - Pag. 50

ÎNCHINAREA POPULARĂ A CREDINŢEI - Pag. 59

PARTEA 6 –„SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag. 64

CAPITOLUL 3 : NEVOIA UNUI SANCTUAR - Pag. 67

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 70

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikoloie
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Ianuarie 1959 Nr. 2

JOS CU VECHIUL – SUS CU NOUL!

1. „Atunci vă vor da necazului, vă vor omorî şi veţi fi urâţi de toate naţiunile din cauza numelui Meu. ...Această veste bună a Împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:9-14) Cel care a rostit aceste cuvinte, nume din cauza căruia ei vor fi urâţi de toate naţiunile, a fost Isus Cristos. Iar cei ce vor fi urâţi de toate naţiunile sunt discipolii Săi, urmaşii lui care erau asociaţi cu numele Său şi care propovăduiau în numele Lui. Ei erau creştini adevăraţi, cărora nu le era frică să îndure ura din cauza numelui Său. Când oare avea să izbucnească această ură împotriva lor ?

2. Adverbul de timp *atunci* localizează acest moment la vremea în care s-a împlinit profeţia lui Isus: „Se va ridica naţiune contra naţiune şi regat contra regat, vor fi lipsuri de alimente şi cutremure pe pământ dintr-un loc în altul. Toate acestea sunt începutul durerilor.” Acest început al durerilor, cu mult mai multe dureri şi dureri mai grave ce vor veni, urma să marcheze începutul încheierii acestui sistem de lucruri. (Mat. 24 :7, 8, 3).

3. Binecunoscuta noastră istorie modernă ne furnizează dovezi ce indică faptul că începutul durerilor, începutul încheierii acestui sistem de lucruri, a fost în urmă cu patruzeci şi patru de ani, în anul 1914. La data de 28 iulie a acelui an, împărăţia Austriei a declarat război împărăţiei Serbiei. A urmat Primul Război Mondial, alături de multe alte lucruri pe care Isus le-a prezis. La acel timp de seamă ceva a început să se scufunde, şi altceva a început să se ridice.

Cuprins

4. Potrivit cuvintelor lui Isus tocmai citate, adevăraţii şi credincioşii Săi urmași trebuie să aibă ceva de-a face cu națiunile. Desigur, este posibil să nu aibă nimic de-a face cu politica națiunilor; cu toate acestea ei trăiesc printre națiunile pământului, acolo suferind din cauza faptului că sunt urâţi de acestea şi propovăduind această veste bună a Împărăţiei peste tot, cu scopul de a depune mărturie tuturor națiunilor, ceea ce înseamnă şi cele din Europa şi din America Centrală, de Nord și de Sud.

5. De ce să fie urâţi de toate națiunile? Nu poate fi doar din pricina numelui lui Cristos. În Europa, cât şi în America, precum și în restul creştinătății, există sute de milioane de persoane care se numesc creştine, și care nu sunt urâte. Mai degrabă, ele sunt iubite de națiunile acestei lumi. Cu toate acestea, oricine poate lua un nume. Aşa că, pe lângă un simplu nume, mai trebuie să fie un motiv ce cauzează această ură din partea tuturor națiunilor. Acest alt lucru trebuie să fie ceea ce urmaşii adevăraţi ai lui Cristos fac în împlinirea profeției Sale. Trebuie să fie propovăduirea lor a «acestei veşti bune a împărăţiei» ca mărturie. Ce Împărăţie? Ei bine, ce împărăție sau ce conducere politică de pe pământ reprezintă în prezent o sursă de veşti bune? Niciuna! Isus nu s-a referit în mod profetic la niciuna dintre acestea. Era numai o Împărăţie despre care vorbea mereu - numai una, aşa că nu există loc de greşeli. Aceasta era Împărăţia lui Dumnezeu şi reprezintă singura sursă de veşti bune din prezent. Urmașii lui Isus din prezent se marchează drept creştini adevăraţi prin propovăduirea doar a acestei Împărăţii şi prin faptul că sunt dispuşi să fie urâţi de toate națiunile pentru aceasta.

6. Aşadar, nimic nu este mai simplu decât aceasta, că Isus Cristos a prezis că urmaşii Săi, cei care vor depune mărturie tuturor națiunilor, vor avea lucruri înspăimântătoare de spus sau de predicat despre sfârşitul lucrurilor vechi şi începutul lucrurilor noi. Din acest motiv ei vor provoca o furtună de proteste internaţionale şi vor suferi ura din partea tuturor națiunilor vechi. În această privinţă, ei se aseamănă mult cu profetul Ieremia, care a trăit şi a predicat cu mai mult de şase sute de ani înainte de Isus Cristos. Când Isus a fost pe pământ mulţi evrei L-au confundat cu profetul Ieremia. (Mat. 16:13, 14). Isus a citat anumite cuvinte din profeția lui Ieremia. Şi în schimb, Ieremia a prezis lucruri în legătură cu Isus Cristos. Ieremia a mai prezis şi lucruri importante în legătură cu urmașii lui Isus. De fapt, Ieremia a prefigurat profetic rămășița sau cei rămaşi dintre urmașii consacraţi şi unşi ai lui Isus de pe pământ, în acest timp de încheiere a lucrurilor vechi şi de început al lucrurilor noi.

7. Timpul în care a trăit Ieremia a determinat foarte mult această prefigurare şi împlinirea acesteia în prezent. El a început să profețească într-un moment în care un lucru înfiorător era pe punctul de a se întâmpla, un lucru aproape incredibil. Acesta era distrugerea oraşului sfânt Ierusalim şi jefuirea şi arderea din temelii a templului dedicat închinării lui Iehova Dumnezeu. La doar patruzeci de ani de când Ieremia a început să profețească, în calitate de martor al lui Iehova, îngrozitorul şoc religios a avut loc; din 647 î.Cr., adică cel de-al treisprezecelea an al domniei regelui Iosia în Ierusalim, până în anul 607 î. Cr., anul în care armatele babiloniene aflate sub comanda triumfătorului rege

Nebucadneţar au distrus templul construit de Solomon cel înţelept. În prezent, frica este din ce în ce mai mult exprimată pentru religia organizată a Creştinătăţii. Oare ce va ieşi de aici? Pentru un răspuns, oamenii ar trebui să asculte predicarea simplă a rămăşiţei prefigurată de Ieremia, căci aceştia predică oamenilor împlinirea din prezent a profeţiilor lui Ieremia.

8. Cine i-a făcut pe aceştia profeţi pentru a vorbi cu autoritatea pe care o pretind? Ei bine, cine l-a făcut pe Ieremia profet? Ieremia era fiul unui preot evreu din oraşul Anatot, la nord de Ierusalim. Acest lucru nu l-a făcut în mod automat profet şi nici el nu s-a făcut singur profet. Nu ar fi putut să facă acest lucru, mai ales din moment ce el a fost pus deoparte să devină profet dinainte de a se naşte. Cu toate acestea, el putea fi de acord să slujească drept profet când i s-a spus despre vocaţia pentru care era marcat. Ieremia ne spune cum şi cu ajutorul cui a devenit profet: „Și cuvântul lui Iehova a venit la mine, spunând: ‘Te-am cunoscut înainte să te fi întocmit în pântecele mamei tale şi te-am sfinţit înainte să fi ieşit din pântece. Te-am făcut profet pentru naţiuni.’ Dar eu am zis: ‘Vai, Domn Suveran Iehova! Iată că eu nu ştiu să vorbesc, fiindcă sunt doar un copil.’ Atunci Iehova mi-a zis: ‘Nu spune, Sunt doar un copil. Ci du-te la toţi aceia la care te voi trimite şi spune-le tot ce-ţi voi porunci. Să nu-ţi fie frică de feţele lor, căci Eu sunt cu tine ca să te scap, zice Iehova.’” (Ier. 1:4-8) Este clar că Ieremia s-a născut pentru o lucrare. Întrebarea era, va fi el potrivit pentru această lucrare? Va fi el dornic să întreprindă această lucrare? Faptul că el nu se simţea la înălţimea numirii nu a hotărât lucrurile.

9. Ieremia nu s-a opus sau nu s-a revoltat pentru că avea multă lucrare de făcut. Arătând în continuare modul în care Dumnezeu l-a făcut profet, el ne spune: „Iehova și-a întins mâna și mi-a atins gura. Apoi Iehova mi-a zis: Iată că am pus cuvintele Mele în gura ta. Iată că te-am pus astăzi peste naţiuni şi peste regate, ca să smulgi din rădăcină şi să dărâmi, să distrugi şi să sfărâmi, să construieşti şi să plantezi.” (Ier. 1:9, 10) Faptul că Ieremia era doar un copil, fie în ce priveşte anii, fie era doar o estimare a sa, nu a reprezentat un obstacol real. Atunci când o persoană este tânără, atunci aceasta ar trebui să facă un scop din preluarea lucrării lui Dumnezeu. În afară de acestea, în cazul lui Ieremia nu era vorba despre o muncă de scurtă durată. În cazul său vorbim despre o lucrare responsabilă de patruzeci de ani şi apoi încă alţii. Pentru a duce această lucrare la deplinătate, era oportun ca el să înceapă încă de când era tânăr, din copilărie, când cea mai mare parte a vieţii i se întindea înainte. Aşa că Iehova a dat la o parte frica lui Ieremia că era prea tânăr şi a zis: „Nu spune, ‘sunt doar un copil.’” Din moment ce regula era ca persoanele tinere să dea dovadă de respect în faţa celor în vârstă, era nevoie de ceva ieşit din comun ca un băiat să vorbească cu asprime oamenilor mai în vârstă. Dar Iehova era mai în vârstă decât toţi bătrânii din Israel. Aşa că i-a spus

„băiatului” Ieremia: „Să nu-ți fie frică de fețele lor, căci Eu sunt cu tine ca să te scap, zice Iehova.” Atunci, întreaga întrebare era aceasta: Era Ieremia binevoitor?

10. În anul 1914 profeția lui Isus a început să se împlinească. „Încheierea acestui sistem de lucruri” a început pentru această lume. Erau sute de milioane de oameni care pretindeau că erau discipoli ai lui Isus, marea majoritate a acestora fiind în Creștinătate. Încheierea acestui sistem de lucruri reprezenta timpul pentru ca o mare lucrare să fie făcută, o lucrare ce avea să dureze de la începutul acestei perioade de încheiere până la sfârşitul acesteia. Era o lucrare pentru tot pământul locuit, față de toate națiunile, o lucrare ce presupunea a fi martor pentru toate aceste națiuni în legătură cu Împărăţia veştii bune a lui Dumnezeu. Pentru mai mult de patru ani, Primul Război Mondial a ocupat timpul şi atenţia a peste treizeci de naţiuni, până aproape de sfârşitul anului 1918; iar sistemul religios al Creştinătăţii s-a aruncat pe sine în război de partea naţiunilor respective. Cu siguranţă că nu aveau timp să predice Împărăţia veştii bune a lui Dumnezeu atunci. În ceea ce îi priveşte pe martorii lui Iehova, sistemele religioase ale Creştinătăţii au agitat autorităţile politice, militare şi judecătoreşti să limiteze sau chiar să oprească predicarea publică pe care martorii lui Iehova încercau să o facă în legătură cu însemnătatea condițiilor din lume, a vremurilor şi a evenimentelor. A venit şi anul 1919, iar lucrarea de mărturisire pentru națiuni, în împlinirea cuvintelor lui Isus, era tot acolo. Îi înfrunta pe toţi cei care afirmau că Îl urmează şi că I se supun lui Isus. În acel an pentru deciziile de după război şi lucrare, întrebarea de mare importanţă pentru Creştinătate şi pentru toţi ce se numeau creştini nu era: ‘Ar trebui oare ca toate naţiunile să se alăture într-o ligă de pace?’ ci. ‘Cine va fi profetul lui Iehova pentru națiuni, să le vorbească acestora tot ceea ce îi poruncește El? Cine va fi Ieremia cel modern?

11. Ieremia a profețit timp de patruzeci de ani în acel timp al sfârşitului regatului lui Iuda. Aşadar, cine va profeți cu mesajul lui în acest timp al sfârşitului naţiunilor acestei lumi?

12. Atunci, în urmă cu aproximativ patruzeci de ani, aceasta era întrebarea. Astăzi noi întrebăm: Cum s-a răspuns la această întrebare? Există dovezi care arată. Nu ar trebui să facem apel la mândrie sau laudă religioase sau la afirmaţii făcute de la sine. Ar trebui să facem apel la fapte. Acestea să vorbească de la sine. Consultaţi înregistrările efective ale sistemelor religioase ale creştinătăţii, catolice şi protestante, ca să nu mai vorbim despre cele evreieşti. Mai mult decât atât, examinaţi, de asemenea, şi ceea ce fac sistemele religioase în prezent. Apoi consultaţi înregistrările singurei organizaţii religioase în faţă căreia s-au opus toate celelalte organizaţii religioase ale Creştinătăţii şi comunităţile evreieşti în Primul Război Mondial şi chiar şi după aceea. Toată lumea ştie că această organizaţie creştină care a suportat opoziţia au fost martorii lui Iehova. Consultaţi articolele ziarelor sau pe cele ale revistelor, înregistrările poliţiei şi ale curţilor de judecată, da, consultaţi casele milioanelor de oameni are au fost vizitaţi de aceşti martori ai lui Iehova, în afară de rapoartele lor anuale şi *Cărțile anuale* ale martorilor lui Iehova. Întrebaţi pe toţi aceştia ce au făcut martorii din 1919 până în prezent. Răspunsul unit va fi că ei au predicat prin toate mijloacele şi canalele de

publicitate. Ei s-au specializat în propovăduirea unui singur lucru, şi acela este vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce au predicat la porunca lui Isus, „ca mărturie pentru toate națiunile," incluzându-le şi pe cele din spatele Cortinei de Fier.

13. Ceea ce decide răspunsul la această întrebare nu este: 'Întregul cler al Bisericii Romano-Catolice şi al celei Protestante este de acord că martorii lui Iehova au reprezentat şi reprezintă profetul lui Dumnezeu pentru națiuni?' ci: 'Cine a constatat voinţa divină pentru creştini în acest timp al sfârşitului lumii şi cine s-a oferit pe sine să facă acest lucru? Cine a luat asupra sa lucrarea ordinată dinainte de Dumnezeu pentru această zi a judecăţii națiunilor? Cine a răspuns acestei chemări la lucrare şi a făcut acest lucru până în anul 1958? Pe cine a folosit, de fapt, Dumnezeu ca profet ?

14. Prin aceste fapte istorice Creştinătatea bate în retragere. Martorii lui Iehova sunt extrem de recunoscători în prezent că evenimentele au arătat că Dumnezeu a fost încântat să îi folosească. Ei mărturisesc că toată propovăduirea şi lucrarea educaţională în Biblie pe care au făcut-o până acum, în 175 de ţări şi insule, nu a fost făcută cu ajutorul armatelor militare, şi nici prin putere umană, ci prin spiritul lui Dumnezeu, forţa Sa activă, invizibilă. (Zah. 4:6, *AV*) Aceasta fost din cauza faptului că Iehova a scos mâna Lui puternică şi le-a atins buzele şi a pus cuvintele Sale în gurile lor. A fost evident, deoarece El i-a însărcinat pe aceştia peste națiuni şi peste împărății. Fericiţi sunt toți cei care au văzut ce este lucrarea lui Iehova Dumnezeu până acum şi care s-au oferit voluntar să o facă.

Două feluri de lucrare divină

15. Indivizii nu au fost predestinaţi pentru lucrarea lui Dumnezeu, aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Ieremia. Lucrarea era cea predestinată. Creştinătatea poate eşua în a face lucrarea predestinată, cu toate acestea ea va fi făcută. Noi trebuie să fim în armonie cu aceasta şi nu să decidem de unii singuri care ar trebui să fie lucrarea lui Dumnezeu în acest timp şi apoi să cerem binecuvântarea Lui divină asupra a ceea ce hotărâm noi. Această cale din urmă este fărădelege împotriva lui Dumnezeu, indiferent cât de tare şi cât de insistent ar pretinde cineva că este creştin. Dumnezeu oferă lucrarea predestinată creştinilor, căci aceştia pretind că I s-au oferit Lui prin Cristos, pentru a face voința divină. Astfel, Dumnezeu îi lasă pe creştini să trăiască la înălţimea afirmaţiilor lor, dacă îşi doresc acest lucru, prin acceptarea lucrării predestinate de El pentru creștini în această zi. Indiferent de numele indivizilor, o rămășiță de martori consacraţi şi unşi ai lui Iehova s-a bucurat când a fost eliberată din captivitate, în perioada Primului Război Mondial, şi să ducă la bun sfârşit dedicarea față de Dumnezeu prin preluarea lucrării predestinate. Sute de mii au văzut de atunci oportunităţile lucrării şi s-au alăturat, cu bucurie, clasei Ieremia a celor unşi, în îndeplinirea acesteia

16. Martorii lui Iehova pot fi relativ puţini la număr. Aceştia nu au legături politice sau influenţă. Cu toate acestea, lucrarea lor este de o importanţă globală din cauza faptului că a fost predestinată de Dumnezeu. Ea a fost prefigurată şi subliniată de lucrarea lui Ieremia, care a fost una de o importanţă globală. Martorii

lui Iehova sunt complet neutri faţă de conflictele politice, ideologice şi militare ale acestei lumi, cu toate acestea, ei se află sub porunca divină de a declara mesajul lui Iehova în legătură cu națiunile și împărățiile acestei lumi. Aşa cum a fost ilustrat de Ieremia, ei sunt împuterniciţi «să smulgi din rădăcină şi să dărâmi, să distrugi şi să sfărâmi, să construiești și să plantezi».

17. Aceasta este lucrarea pe care au făcut-o martorii lui Iehova în aceşti patruzeci de ani. În toată această lucrare ei nu s-au amestecat în politică, nu au răsturnat guverne sau atacat instituții şi structuri politice ale vreunei naţiuni din lume. Atunci, cum au împlinit ei însărcinarea dată de Iehova? Ghidul nostru pentru răspunsul corect se regăseşte în răspunsul la întrebarea: Oare cum și-a împlinit însărcinarea de a face asemenea lucruri modelul nostru, Ieremia? El a făcut acest lucru prin declararea judecăților, hotărârilor judecătorești şi a scopurilor lui Iehova Dumnezeu, care, atunci când sunt rostite în numele lui Iehova, sunt ca şi duse la bun sfârşit. Astfel, El «cheamă lucrurile care nu sunt, ca şi cum ar fi.» (Rom. 4:17) Niciuna dintre judecățile și niciunul din scopurile lui nu au rămas neîndeplinite.

18. Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului. Atunci, în mod corect, El se compară cu un mare Olar sau un Modelator de vase, având controlul suprem asupra produselor mâinilor Sale. Ca un asemenea Modelator, El este de necombătut. Nu este deloc bine să Îl provoci pe Acesta în ceea ce face sau în legătură cu modalitatea prin care Îşi exprimă voinţa. El a spus: „Iată, ca lutul în mâna olarului, așa sunteți voi în mâna mea, casă a lui Israel! Oricând voi vorbi împotriva unei națiuni sau împotriva unui regat, spunând că o voi smulge din rădăcină, o voi dărâma şi o voi distruge, dacă națiunea aceea împotriva căreia am vorbit se va întoarce de la răutatea ei, atunci şi Mie îmi va părea rău de nenorocirea pe care mă gândisem să o aduc asupra ei. Oricând voi vorbi împotriva unei națiuni sau împotriva unui regat, spunând că o voi smulge din rădăcină, o voi dărâma și o voi distruge, dacă națiunea aceea împotriva căreia am vorbit se va întoarce de la răutatea ei, atunci și mie Îmi va părea rău de nenorocirea pe care mă gândisem s-o aduc asupra ei.” (Ier. 18:5-10).

19. Cu mult timp în urmă, Iehova Dumnezeu şi-a ilustrat puterea ca Olar al lumii, puterea de a crea şi de a distruge națiuni. Ruinele puterilor și împărățiilor mondiale din vechime, cele ale Israelului şi ale Iudeii, ale Babilonului, ale Edomului, ale Moabului, ale Amonului şi ale vechilor puteri politice stau drept exemple de avertizare despre felul în care El dezrădăcinează, dărâmă şi rupe guverne măreţe, oraşe mari şi populaţii care îşi exercită puterile şi instituţiilor lor. În fiecare caz în parte El şi-a trimis judecățile asupra națiunii sau puterii mondiale care L-a jignit şi a luptat împotriva Lui. El întotdeauna l-a pus pe executorul Său ales să ducă la bun sfârşit cuvântul divin şi să-l facă viu pentru ofensatori și cei ce luptă împotriva Lui. „Tot aşa, nu este oare Cuvântul Meu ca un foc,’ zice Iehova, ‘ca un ciocan de fierar care sfărîmă stânca?’” (Ier. 23:29) Naţiunile din prezent să nu dispreţuiască Cuvântul lui Iehova Dumnezeu, chiar dacă acest cuvânt vine prin corpul de creştini urâți pe plan internaţional, cunoscuţi şi sub numele de martorii lui Iehova. Ceea ce ei spun şi propovăduiesc națiunilor nu reprezintă cuvântul lor propriu; el este luat din Cuvântul scris al lui Dumnezeu. „De aceea,” zice Pavel,

„cine nesocotește aceste lucruri nesocotește nu un om, ci pe Dumnezeu, care pune spiritul Său sfânt în voi.” (1 Tes. 4:8)

20. Încă din 1877, martorii lui Iehova, care erau asociaţi cu Societatea de Biblii și Tractate Turnul de Veghere din Pennsylvania, au ieşit şi au publicat cu scopul de a arăta că anul 1914 reprezenta data marcată în Biblia lui Dumnezeu pentru sfârşitul timpurilor Neamurilor, „timpurile fixate pentru națiuni.” Aceasta a însemnat că ceva nou urma să înceapă în 1914 şi ceva vechi trebuia să înceteze sau să intre în timpul sfârşitului.

21. Acel lucru nou era Împărăţia cerurilor lui Dumnezeu, pentru a cărei întemeiere s-au ridicat rugăciuni timp de aproape o mie nouă sute de ani. Iar lucrul vechi era această lume; nu acest pământ, pe care l-au studiat ştiinţific şaizeci de naţiuni în timpul Anului Internaţional al Geofizicii, ci sistemul înrăit, făcut de mâna omului, de pe suprafaţa pământului. Din 1914, anul spre care au indicat cu mult înainte martorii lui Iehova, această lume veche n-a mai fost deloc la fel. Nenorocirile şi nedumerirea au continuat şi chiar s-au intensificat. În anul 1919, naţiunile ce au ieşit victorioase din Primul Război Mondial au stabilit o ligă internaţională pentru menţinerea lumii împreună şi pentru promovarea şi menţinerea păcii internaţionale. Martorii lui Iehova au considerat acest lucru ca fiind ceva îngrozitor în faţa lui Dumnezeu şi au spus că al lui Dumnezeu Cuvânt a condamnat Liga Naţiunilor la distrugere. Iar în 1939 aceasta s-a prăbuşit, şi nu din cauza faptului că martorii lui Iehova au tras-o în jos - liderul nazist Hitler şi Puterile Axei ce au susţinut-o au făcut acest lucru - ci deoarece Cuvântul infailibil al lui Iehova a zis acest lucru. Cuvântul Său prin martorii Săi de pe pământ nu a eşuat. În ceea ce priveşte pe succesorul Ligii, Națiunile Unite, martorii lui Iehova declară cu îndrăzneală cuvântul Lui în legătură cu această organizaţie internaţională de pace, aşa cum El a poruncit. Cuvântul lui Iehova zice, Jos cu aceasta! Căci este condamnată să se alăture Ligii Naţiunilor.

22. Cei optzeci şi unu de membri din Națiunile Unite nu se vor delecta cu această hotărâre din Cuvântul lui Iehova Dumnezeu. Ascultarea acestuia, în special din gura sau din publicaţiile martorilor lui Iehova, li se poate părea ca şi cum ar bea vin otrăvit. Cu toate acestea, clasei Ieremia din prezent îi este poruncit să facă naţiunile să asculte mesajul de avertisment din partea Cuvântului inspirat al lui Iehova. ‘Smulge, aruncă la pământ, distruge şi dărâmă,’ i-a spus Iehova lui Ieremia. Aşa că şi noi în prezent, atât timp cât această lume veche va rămâne în picioare, trebuie să continuăm să propovăduim acest mesaj amar şi să facem naţiunile să bea acest avertisment până când chiar Dumnezeu Însuşi îi va face să bea lucrul *adevărat*. El spune: „Și să le spui: ‘Iată ce a zis Iehova al armatelor, Dumnezeul lui Israel: Beţi, îmbătaţi-vă, vomitați şi cădeţi şi nu vă mai ridicaţi din cauza sabiei pe care o trimit în mijlocul vostru.’ Iar dacă nu vor să ia paharul din mâna ta şi să-l bea, să le mai spui: ‘Iată ce a zis Iehova al armatelor: Veți bea negreșit. Căci iată că aduc nenorocirea chiar asupra orașului peste care este chemat numele Meu și voi să rămâneţi nepedepsiţi? ‘Nu veţi rămâne nepedepsiţi căci chem sabia mea împotriva tuturor locuitorilor pământului,’ zice Iehova al armatelor.” (Ier. 25:27-29).

23. Imitând națiunea necredincioasă a lui Israel din zilele lui Ieremia, Creştinătatea necreştină a acestui secol al douăzecilea pretinde să fie numită cu numele lui Dumnezeu şi să Îl reprezinte pe Acesta. Iehova Dumnezeu va ţine Creştinătatea responsabilă pentru faptul că nu a trăit la înălţimea numelui divin. La războiul universal de la Armaghedon, care se apropie, Iehova îi va spune Funcționarului Său Executiv, Isus Cristos, să învârtească sabia distrugerii asupra organizaţiei religioase ipocrite. Blocul naţiunilor comuniste din est şi nici naţiunile necreştine să nu se bucure de această venire a distrugerii asupra aşa-numitului bloc vestic creştin, sau, chiar mai precis, Creştinătate. Dacă Iehova consideră Creştinătatea, care pretinde că Îi poartă numele și îl reprezintă pe Dumnezeu în faţa lumii, că merită să fie pedepsită, crede oare Rusia comunistă, sateliţii ei şi naţiunile necreştine ale acestei lumi că ele nu merită să fie pedepsite? L-au iubit oare acestea pe Iehova Dumnezeu mai mult decât L-a iubit Creştinătatea? S-au abținut ei de la a se opune şi de la a lupta împotriva lui Iehova Dumnezeu şi a martorilor Săi? Sunt ei nevinovaţi când vine vorba de comiterea lucrurilor murdare şi păcătuire împotriva Lui? NU; şi Iehova spune că aceştia nu vor scăpa nepedepsiţi, iar sabia Lui de execuție se va abate asupra *tuturor* locuitorilor pământului. Prin urmare, aceştia au fost avertizaţi de către martorii lui Iehova.

24. Ascultaţi acestea: „Aşa a spus Iehova al armatelor: ‘Iată! O nenorocire merge din națiune în națiune și o mare furtună se va stârni din cele mai îndepărtate părţi ale pământului. Da, cei ucişi de Iehova vor fi în ziua aceea de la un capăt al pământului până la celălalt. Nu vor fi nici jeliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi. Vor ajunge ca bălegarul pe faţa pământului.’” Apoi, adresându-se conducătorilor politici, sprijiniţi de liderii religioşi şi de magnaţii comerţului, ai finanţelor şi ai industriei, El spune: „Urlați, păstori şi strigaţi! Tăvăliţi-vă, voi, cei din fruntea turmei, căci s-au împlinit zilele să fiți înjunghiați și risipiți şi veți cădea ca un vas de preț. Păstorii nu mai au nici un loc de refugiu și cei din fruntea turmei nicio cale de scăpare. Ascultaţi! Este strigătul păstorilor şi urletul celor din fruntea turmei, fiindcă Iehova le pustieşte pășunea.” (Ier. 25:32-36) Ceea ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, când Nebucadneţar, regele puterii mondiale a Babilonului, a măturat prin Orientul Mijlociu şi până în Egipt reprezintă o ilustrare la scară mică, umană, a ceea ce va face Executorul măreţ al lui Iehova, Isus Cristos, când va mătura *întreg* pământul, de la națiune la națiune, și va distruge acest sistem vechi, lumesc. (Ier. 25:8-11).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine au fost cei prezişi că vor fi urâţi de toate naţiunile din pricina numelui lui Isus?
2. Când urma să izbucnească această ură împotriva lor?
3. Când au început durerile nenorocirii internaţionale şi ce mişcare de lucruri a început să aibă loc?
4. Ce au de-a face cu naţiunile urmaşii lui Isus?
5. Care este motivul pentru care urmașii lui Isus sunt urâți de toate națiunile – doar că îi poartă numele sau ce anume?

6. Cu cine se vor asemăna foarte mult urmașii Lui, în armonie cu profeția lui Isus despre ei, şi de ce aşa?
7. Ce era pe punctul de a începe pe tărâmul religios atunci când Ieremia a început să predice şi astfel, de ce este necesar acum să asculte pentru rămăşiţa prefigurată de Ieremia?
8,9. (a) Cum și prin cine a devenit Ieremia profet? (b) Când a fost oportun ca Ieremia să-şi ia asupra lucrarea lui Dumnezeu şi de ce nu trebuia lui să-i fie teamă în faţa bătrânilor?
10,11. (a) Pentru ce lucrare era timpul la încheierea sistemului de lucruri? (b) Care era chestiunea de importanţă supremă în 1919, cu care erau puşi faţă în faţă toţi creştinii declarați?
12. (a) Cum putem afla răspunsul la întrebare? (b) Care trebuie să fie răspunsul combinat din partea tuturor lucrurilor consultate?
13,14. (a) Ce fapt hotărăşte răspunsul la întrebare? (b) De ce sunt martorii lui Iehova recunoscători, astăzi, în ce priveşte răspunsul, şi de ce au devenit ei fericiţi?
15. (a) Ce anume a fost predestinat? (b) Cum trebuie să fie creştinii, atunci, la înălţimea afirmaţiilor lor şi care „creştini” fac aşa?
16. De ce este de importanţă mondială lucrarea martorilor lui Iehova, în pofida numărului lor mic, şi ce sunt ei însărcinaţi să facă, aşa cum a fost ilustrat de Ieremia?
17. Cum au împlinit martorii lui Iehova însărcinarea Lui pentru ei, prin ceea ce au făcut în decursul celor patruzeci de ani trecuţi?
18. Comparându-se pe Sine cu cine, arată Iehova că El nu poate fi pus sub semnul întrebării, şi astfel, ce hotărâri poate lua sau anula El referitor la naţiuni?
19. Cum şi cu ce naţiuni şi-a ilustrat Iehova, în vechime, puterea ca Olar al lumii şi astfel, de ce nu trebuie naţiunile să dispreţuiască astăzi Cuvântul lui Iehova, chiar prin intermediul martorilor Săi moderni?
20,21. (a) Ce semnificație ataşau martorii lui Iehova anului 1914 (A.D.) și începând de când? (b) Ce a însemnat acel „ceva nou” și „ceva vechi”, și ce declară martorii lui Iehova despre Națiunile Unite?
22. Ca membrii Națiunilor Unite să trebuiască să asculte ce declară martorii lui Iehova înseamnă să le placă să facă ce anume, dar care este porunca Sa pentru martorii Lui referitor la acest lucru?
23. Pentru ce afirmație va face Iehova răspunzătoare Creştinătatea şi de ce nu vor scăpa de pedeapsă, prin sabia de execuţie a lui Iehova, blocul comunist şi naţiunile din afară?
24. Care a fost mesajul lui Iehova despre nenorocire, prin Ieremia, şi efectele acestuia şi cu privire la ce a fost o ilustraţie turul de cucerire al lui Nebucadneţar prin Orientul Mijlociu şi Egipt?

Ai Timp?

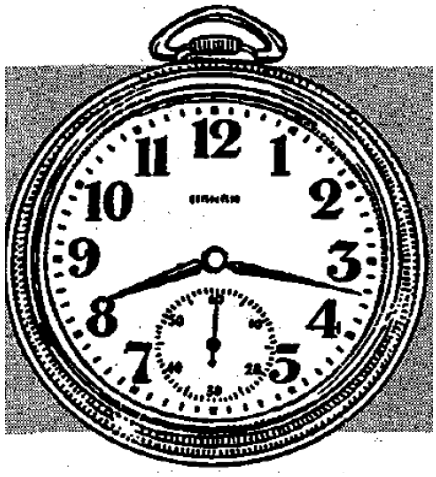

AI tu timp să faci lucrurile care contează cel mai mult pentru tine? Multe persoane nu au, aceasta în ciuda creşterii aparatelor ce economisesc timp. "Cu toate aparatele ce economisesc timp pe care le au americanii", s-a spus, "ei au mai multe dificultăţi decât oricine în găsirea timpului pentru orice." Indiferent de ţara în care locuieşte cineva, această problemă a găsirii timpului este una importantă. Este vitală îndeosebi pentru creştini, cărora le este spus: "Vegheaţi deci cu atenţie cum umblaţi: nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi, răscumpărând orice moment prielnic." – Efes. 5:15, 16.

Pentru a cumpăra timp pentru căutări care ne vor îmbogăţi cu adevărat vieţile avem nevoie să fim conştienţi de cum ne petrecem timpul. Conform unui studiu recent, un om de rând din Statele Unite petrece douăzeci de ani muncind, douăzeci de ani dormind, cinci ani bărbierindu-se şi îmbrăcându-se, cinci ani mâncând, un an la telefon, trei ani doar aşteptând şi şaisprezece ani jucându-se sau relaxându-se.

Aceste categorii de aşteptare sau relaxare pot oferi, pentru multe persoane, o bogăție de timp care poate fi răscumpărat. La urma urmei, şaisprezece ani de joacă sau relaxare este un timp lung. O parte din acest timp ar putea fi oare folosită mai profitabil? Fiecare persoană trebuie să răspundă la o asemenea întrebare pentru ea însăşi, luând în considerare propriile sale nevoi pentru relaxare.

O persoană, de asemenea, va lua în considerare scopul său în viaţă. Dacă scopul său este să fie un adevărat urmaș al lui Cristos Isus, atunci el va căuta mereu modalităţi să câştige timp pentru a se îmbogăţi pe sine şi pe alţii spiritual. În această epocă a materialismului frenetic cei ce vror să fie fericiţi trebuie să aibă în minte întotdeauna cuvintele lui Isus: "Omul trebuie să trăiască nu numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova." – Mat. 4:4.

Deci o persoană ar trebui să fie dispusă să examineze cât timp alocă relaxării. În această privinţă este evident că multe persoane nu sunt moderate în obiceiurile lor. De exemplu, A. C. Nielsen Company, o organizaţie de marketing şi cercetare, raportează că familia americană petrece în medie treizeci şi opt de ore pe săptămână în faţa televizorului. Aceasta înseamnă aproximativ 2000 de ore pe an, echivalentul a 250 de zile lucrătoare/de opt ore - pierdute pentru totdeauna pentru orice alte scopuri.

Nu este doar înţelept să examinăm obiceiurile de relaxare ale cuiva, ci este şi profitabil să fim conştienţi de cum îşi petrece o persoană mare parte din celălalt timp de relaxare. Unele persoane petrec un timp considerabil citind. Pentru a profita la maxim de acest timp, o persoană ar trebui să se întrebe: Care este scopul meu în a citi aceasta sau cealaltă? Ce voi învăţa? Cum voi beneficia? Când cineva

citeşte cu un scop, el economiseşte timp şi este mult mai probabil să-l folosească înţelept.

Mult timp poate fi irosit pe materiale de citit cum ar fi ziarele. Ziarul de duminică este o irosire notorie de timp deoarece multe persoane încearcă să citească prea mult din el. De obicei sunt doar câteva lucruri de real interes pentru cititor. Vedeţi ziarul ca ceea ce este - o pagină a istoriei. Ţineţi pasul cu ştirile care sunt o istorie semnificativă; însă mare parte din ceea ce umple un ziar este cu greu aceasta.

Pentru acele persoane care au cerinţele de relaxare la un nivel moderat sau minim, există o altă categorie pe care ar putea-o examina: timpul de aşteptare. Se spune că ajunge la o medie de trei ani. Poate fi chiar mai lung. Un elveţian care a făcut o înregistrare atentă a folosirii timpului lui a constatat că în cei optzeci de ani el a irosit mai mult de cinci ani aşteptând oamenii întârziaţi.

Adeseori există un timp considerabil la dispoziţia unei persoane în această categorie a aşteptării. Există aşteptare pentru tunsori, aşteptarea pentru programările la doctor sau la dentist, aşteptarea unui soţ, aşteptarea trenurilor, avioanelor şi autobuzelor şi aşteptarea cât suntem în trenuri, avioane şi autobuze. Aceste perioade de aşteptare pot furniza oportunităţi de a studia ceea ce vă doriţi sau aveţi nevoie. Gândiţi-vă la multele oportunităţi de a citi publicaţii care vor ajuta o persoană să-şi îmbunătăţească viaţa spirituală! Gândiţi-vă la multele oportunităţi de a citi Cuvântul lui Dumnezeu şi de a medita la părţi din el!

Pentru a folosi timpul de aşteptare într-un mod înţelept, o persoană trebuie să fie pregătită. Unii găsesc convenabilă o Biblie de buzunar. Cei ce au automobile pot uşor să aibă la îndemână material de citit care să poată fi folosit în timpul perioadelor de aşteptare.

Un alt mod de a câştiga timp este de a-ţi modifica programul. Unele persoane se pot descurca cu mai puţin somn; ei pot alege să se trezească cu o jumătate de oră sau o oră mai devreme decât de obicei. Aceasta le oferă timp preţios pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu.

Se mai poate face ceva pentru a răscumpăra timp: să-ţi faci timp organizându-ţi timpul. O zi sau o săptămână planificată nu ar trebui totuşi să fie atât de rigidă încât să lase frustrată o persoană pentru că nu o poate păstra. Orarul ar trebui să fie rezonabil. Ar trebui luate în considerare lucrurile vitale ale vieţii.

În cartea sa *Tu și modurile tale de lucru*, Morgan D. Parmenter recomandă înșirarea a trei tipuri diferite de activități în planificarea unei zile sau săptămâni: (1) Lucrurile care trebuie să le faci, (2) lucrurile care dorești să le faci și (3) lucrurile pe care le vei face doar dacă îți permite timpul.

Începerea unei săptămâni sau a unei zile cu o idee corectă asupra a ceea ce doreşti să realizezi rezultă în mult mai multe lucruri făcute decât dacă nu ar fi existat un program. "Tot timpul tău ar trebui să fie organizat," spune Harry Simmons, un binecunoscut consultant de management, "sau mare parte din el va fi irosit - timpul tău de studiu la fel ca şi timpul tău de muncă sau de relaxare. Un program de studiu fără disciplina unui program clar, de obicei nu rezultă în realizarea multor lucruri. Singurul mod de a studia un subiect este să lucrezi la el

după un program regulat. Luaţi fiecare lucru pe rând. Pur şi simplu programaţi-l pentru o perioadă clară în fiecare zi, sau o dată la două zile, şi ţineţi-vă de programul vostru. Veţi fi surprinşi de ce puteţi realiza în acest fel."

În categoria numărul unu - lucrurile pe care o persoană trebuie să le facă - persoana înţeleaptă pune problemele ce ţin de viaţa lui spirituală. Cel mai bun uz care se poate face de timpul câştigat este să-l folosim în facerea voinţei Creatorului. Din moment ce această lume veche se va sfârşi în curând la războiul lui Dumnezeu de la Armaghedon, timpul înseamnă viaţă. Cei ce omoară timpul în curând nu vor mai avea timp să omoare. Cei ce folosesc timpul înţelept, răscumpărându-l pentru serviciul Creatorului, vor fi binecuvântaţi cu o eternitate de timp în lumea nouă a lui Dumnezeu.

Să supraviețuim

împreună cu cele noi

PENTRU predicarea unui mesaj ca acesta națiunilor, martorii lui Iehova pot fi acuzaţi că sunt subversivi. Ieremia a fost acuzat astfel. Liderii religioşi au încercat să-i facă pe prinţii politici să-l ucidă. „Preoţii, profeţii şi tot poporul au pus mâna pe el, zicând: ‘Vei muri negreşit. De ce ai profeţit în numele lui Iehova, zicând: Casa aceasta [templul acesta] va ajunge ca aceea din Şilo, iar oraşul acesta va fi devastat şi va rămâne fără locuitori?’” Apoi le-au spus prinţilor din Ierusalim: "Omul acesta merită sentinţa cu moartea, fiindcă a profeţit despre oraşul acesta aşa cum aţi auzit cu urechile voastre." Ieremia s-a apărat spunând: „Iehova este cel ce m-a trimis să profeţesc despre casa aceasta şi despre oraşul acesta toate cuvintele pe care le-aţi auzit. ... Iată că eu sunt în mâna voastră. Faceţi-mi ce este bine şi drept în ochii voştri. Numai să ştiţi că, dacă mă veţi omorî, veţi aduce sânge nevinovat asupra voastră, asupra acestui oraş şi asupra locuitorilor lui, căci cu adevărat Iehova m-a trimis la voi să spun toate cuvintele acestea în auzul vostru”. La acea vreme prinţii au arătat destul curaj încât să-i înfrunte pe liderii religioşi şi pe profeţii falşi şi au refuzat să-i condamne la moarte pe martorii lui Iehova. (Ier. 26:1-24) Aceasta se întâmpla cu douăzeci și doi de ani înainte ca Ierusalimul să fie distrus.

[2] Mai târziu, în cel de-al nouălea an al regelui Zedechia, armatele caldeene sub conducerea regelui Nebucadnețar, au venit împotriva Ierusalimului. Când au auzit că faraonul Egiptului venea să elibereze oraşul, ei au ridicat asediul şi s-au retras. Dar Ieremia a dezrădăcinat şi a tras în jos Ierusalimul, prezicând că acel oraş era condamnat. El a spus: "Iar caldeenii se vor întoarce şi vor lupta împotriva acestui oraş, îl vor cuceri şi-i vor da foc. Iată ce a spus Iehova: „Nu vă amăgiţi sufletul”." După aceea, Ieremia a fost acuzat că a dezertat la caldeeni. Pe drumul său spre una din porţile Ierusalimului el a fost reţinut de către paznicul oficial al porţii, care a spus: "Tu vrei să treci la caldeeni!"

[3] Ieremia a fost dus apoi într-o casă de detenţie. Chiar şi de acolo Ieremia i-a spus regelui Zedechia că duşmanii caldeeni se vor întoarce şi vor captura regele şi oraşul. (Ier. 37:1-19) Când a fost eliberat, Ieremia a propovăduit acelaşi lucru. El le-a spus oamenilor să se predea regelui Nebucadnețar dacă vor să scape de distrugere înăuntrul oraşului prin sabie, foamete şi ciumă. Prinţii politici nu au luat mesajul la inimă şi nu au acţionat potrivit acestuia. Ei au interpretat greşit mesajul şi i-au spus regelui: „Te rugăm, să fie omorât omul acesta, căci iată cum slăbeşte mâinile bărbaţilor de război care au mai rămas în oraşul acesta şi mâinile întregului popor, spunându-le aceste cuvinte! Fiindcă omul acesta nu caută pacea acestui popor, ci nenorocirea”. Ieremia a fost arestat și coborât într-o groapă fără apă al cărui fund era plin de noroi. Acolo Ieremia a fost lăsat să se scufunde în noroi. Totuşi, un eunuc etiopian a fost îndeajuns de bărbat ca să-l scoată din acea gaură a morţii. Ieremia a fost ţinut atunci sub detenţie la Curtea Gărzii până când Ierusalimul a căzut şi eliberarea i-a venit din mâinile caldeenilor. – Ier. 38:1-13.

[4] În aceste zile, când guvernele politice găsesc că este recomandabil să ia măsuri de securitate speciale şi când este la modă ca anumiţi clerici religioşi să strige "Comunistul!" pentru că martorii lui Iehova prevestesc distrugerea Creştinătăţii în războiul universal de la Armaghedon, noi nu ne putem altera mesajul. Sub orice arest sau închisoare, noi trebuie să rămânem fideli mesajului pe care Iehova ne-a însărcinat să-l predicăm, pentru că este adevărat şi este sigur că se va îndeplini. Trebuie să ni-l amintim pe Ieremia şi să continuăm să avertizăm.

[5] Clerul religios şi profeţii Creştinătăţii se vor certa cu noi. Ei vor nega că Iehova Dumnezeu va distruge Creştinătatea şi îl va folosi pe Isus Cristos însuşi ca pe unul mai mare decât Nabucodonosor pentru a distruge tărâmul care-şi ia numele după Cristos. Sistemul lor bisericesc, vor argumenta ei, a fost fondat de către Isus Cristos iar ei se pot încrede în El că va păstra şi nu va distruge ceea ce este al Lui. "Casa lui Dumnezeu este aceasta!", spun ei. "Casa lui Dumnezeu este aceasta!" Vorbind astfel, ei uită ce a spus Isus despre templul de la Ierusalim: "Iată! Casa vă este părăsită. ... Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată." (Mat. 23:38; 24:2) Ei uită că Ieremia a spus următoarele despre templu:

[6] "Nu vă puneţi încrederea în cuvinte înşelătoare, zicând: 'Acesta este templul lui Iehova, templul lui Iehova, templul lui Iehova!' ... 'Iată că voi vă puneţi încrederea în cuvinte înşelătoare, dar lucrul acesta nu va fi de niciun folos. Se poate oare să furaţi, să ucideţi, să comiteţi adulter, să juraţi strâmb, să faceţi să se înalţe fum de jertfă pentru Baal şi să umblaţi după alţi dumnezei, pe care nu i-aţi cunoscut, şi apoi să veniţi să staţi înaintea mea în casa aceasta, peste care a fost chemat numele meu, şi să ziceţi: 'Vom fi scăpaţi', deşi faceţi toate aceste lucruri dezgustătoare? Oare casa aceasta, peste care a fost chemat numele Meu, a ajuns în ochii voştri o peşteră de tâlhari? Iată că eu însumi văd lucrul acesta’, zice Iehova. Duceţi-vă însă la locul meu, care era în Şilo, unde am făcut să locuiască prima dată numele meu, şi vedeţi ce i-am făcut din cauza răutăţii poporului meu, Israel. ... aşa voi face şi cu casa aceasta, peste care a fost chemat numele Meu şi în care vă încredeţi, precum şi cu locul pe care vi l-am dat vouă şi strămoşilor voştri, aşa cum

am făcut cu Şilo. Şi vă voi arunca dinaintea feţei Mele, aşa cum i-am aruncat pe toţi fraţii voştri." – Ier. 7:4-15; 1 Samuel 4:3-22.

7 Acea declaraţie a lui Iehova neagă ceea ce preoţii şi profeţii Creştinătăţii le spun oamenilor, în contradicţie cu martorii lui Iehova. De aceea noi nu putem schimba mesajul, doar pentru a-i mulţumi pe oameni şi pe liderii lor religioşi aleşi. Schimbarea mesajului nu va salva pe nimeni, nici măcar pe noi înşine. Ca şi Ierusalimul, Creştinătatea este condamnată la dispariţie împreună cu tot restul sistemului ei lumesc de lucruri, "în războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic." Mareşalul Lui ceresc, Isus Cristos, va distruge Creştinătatea necreştină, pentru că L-a reprezentat greşit, în mod ipocrit, în faţa tuturor oamenilor şi naţiunilor necreştine.

8 Cei ce rămân în interiorul Creştinătăţii, aderând la sistemele ei religioase, vor muri în războiul universal de la Armaghedon, la fel cum cei care au stat în interiorul Ierusalimului şi nu au ieşit la asedierea regelui Babilonului au murit mizerabil în oraş. Prin mesajul nostru împotriva Creştinătăţii nu sfătuim sau nu încurajăm oamenii să treacă la comunismul păgân de orice fel. În armonie cu Ieremia, noi îi îndemnăm pe oamenii iubitori de libertate şi de viaţă să se îndrepte către cuceritorul Rege Isus Cristos. Din Sfânta Biblie noi educăm oamenii să ia asupra lor jugul Regelui Isus Cristos şi să-L servească. Le spunem chiar şi conducătorilor politici să facă aceasta, la fel cum Ieremia l-a îndemnat puternic pe regele Zedechia să facă în mod similar. Aceasta înseamnă viaţa lor, viaţa lor veşnică. – Ier. 38:17-20; 27:12-17.

9 Pentru ca o persoană să ia jugul Regelui domnitor Isus Cristos asupra sa, chiar şi atât de târziu în timpul sfârşitului acestei lumi, înseamnă dulce reîmprospătare pentru sufletul cuiva. Sute de mii de persoane asemănătoare oilor de pe întreg pământul au aflat deja aceasta. Isus Cristos, deşi acum îmbrăcat de luptă pentru războiul universal de la Armaghedon, încă spune: "Veniţi la mine, voi, toţi care trudiţi şi sunteţi împovăraţi, şi Eu vă voi înviora! Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi am o inimă umilă, şi veţi găsi înviorare pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este plăcut şi sarcina Mea este uşoară”. (Mat. 11:28-30) Este ca un jug de lemn sau ca o bară de jug, iar El ne ajută să-l purtăm, mai degrabă decât să ne preseze şi să ne strivească sub el. Purtarea jugului Lui lucrează acum pentru viaţa noastră, în noua lume!

[10] Preoţii şi profeţii Creştinătăţii iau poziţia falsului profet Anania şi a altor lideri religioşi care s-au opus lui Ieremia. Ei neagă faptul că Isus Cristos, ce domneşte acum în mijlocul duşmanilor Lui începând cu 1914, este împotriva Creştinătăţii şi o va distruge şi că este foarte urgent să părăsim Creştinătatea fără întârziere şi să ne dedicăm lui Iehova Dumnezeu şi să urmăm cu adevărat paşii lui Cristos, purtând jugul Lui conform Sfintelor Scripturi şi nu conform crezurilor religioase ale Creştinătăţii. Dacă oamenii urmează sfatul persoanelor ca Anania şi refuză să iasă din Creştinătate şi să-şi plece gâtul sub jugul Regelui regilor şi al Domnului domnilor, le va veni foarte greu la Armaghedon.

[11] Profetul Anania a rupt bara de jug de lemn de la gâtul lui Ieremia. El a spus că ilustrarea lui Ieremia despre profeţia lui era falsă; şi că aşa cum el (Anania) a rupt jugul de lemn, la fel, în decurs de doi ani, Iehova va rupe jugul lui Nebucadnețar de la gâtul tuturor națiunilor. Iehova i-a spus lui Ieremia să-i spună lui Anania că acum urmau barele de jug din fier, în locul celor de lemn: "Voi pune un jug de fier pe gâtul tuturor acestor naţiuni, ca să-i slujească lui Nebucadnețar, regele Babilonului și ele îi vor sluji. Îi voi da până şi fiarele câmpului." Un alt lucru: Anania, care a "vorbit împotriva lui Iehova, răzvrătindu-se făţiş," trebuie să moară. El a murit chiar în acel an. (Ier. 27:1 până la 28:17) Ce se va întâmpla cu oamenii care astăzi aleg să urmeze liderii religioşi ca şi Anania? Isus a spus: "Dacă un orb călăuzeşte un alt orb, amândoi vor cădea în groapă." (Mat. 15:14) Alegerea care este acum în faţa tuturor este între un jug simbolic de lemn cu viaţă pentru sufletele noastre, în noua lume, şi un jug de fier cu moarte pentru răzvrătire împotriva lui Iehova şi a Regelui Său.

CONSTRUIND ŞI PLANTÂND

[12] Ieremia a fost numit un "profet al tristeţii." "Tristeţe", da, pentru cei răi, care o merită. Pentru că numele sfânt al Dumnezeului lui, Iehova, era implicat, Ieremia a putut da loc expresiilor de îndurerare conţinute în cartea lui Plângerile. Cu toate acestea, Plângerile este o carte de o mare frumuseţe poetică; ea transmite dreptatea lui Iehova. Transmite amărăciune pentru păcat împotriva Lui, se umple de speranţă în restaurarea şi reconstrucţia Lui îndurătoare, şi îşi trage consolarea din răzbunarea divină care se va abate asupra celor care au luat parte şi s-au bucurat de distrugerea poporului lui Iehova. - Plângerile 1:18, 21, 22; 3:26-41, 55-66; 4:21, 22; 5:19-21.

[13] Pentru că duşmanii s-au bucurat şi s-au lăudat, pentru că au batjocorit şi au ocărât numele lui Iehova, pentru că simbolurile religiei tipice a lui Iehova au fost distruse şi răsturnate, şi pentru că poporul lui Iehova a devenit atât de răzvrătit, necredincios şi lumesc încât să merite această experienţă dureroasă, profetul Ieremia s-a întristat. Totuși aceasta a venit în împlinirea predicării lui Ieremia, în care Ieremia a dezrădăcinat şi a tras în jos, a distrus şi a rupt într-un limbaj descriptiv.

[14] Din fericire, Ieremia era, de asemenea, împuternicit să "construiască şi să planteze." El a fost cel care a prezis o restaurare miraculoasă a poporului lui Iehova, aceasta ducând la o revărsare de bucurie. Ieremia a fost cel care a spus

Cuprins

aceste cuvinte mişcătoare ale lui Iehova organizaţiei Sale vizibile: "Te-am iubit cu o iubire veşnică. De aceea, te-am atras cu bunătate iubitoare. Totuşi, te voi rezidi şi vei fi rezidită, fecioară a lui Israel. Te vei împodobi iarăşi cu tamburine şi te vei duce să intri în dansul celor ce se bucură. Vei planta iarăşi vii pe munţii Samariei. Viticultorii le vor planta şi se vor bucura de rodul lor. Căci va fi o zi când santinelele din regiunea muntoasă a lui Efraim vor striga: 'Ridicaţi-vă! Hai să urcăm pe Sion, la Iehova, Dumnezeul nostru!'" Ieremia a risipit tristeţea prezicând că cei captivi din poporul lui Iehova se vor "întoarce din ţara duşmanului." Ieremia a mai prezis "noul legământ" pe care Isus Cristos urma să-l medieze cu Dumnezeu pentru corpul Său de urmași, naţiunea Israelului spiritual. În acest legământ Iehova a spus: "Voi pune legea mea înlăuntrul lor şi o voi scrie în inima lor. Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu, ... fiindcă toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic dintre ei până la cel mai mare dintre ei, ... Căci le voi ierta nelegiuirea şi nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor." – Ier. 31:3-6, 16, 31-34.

15 Ieremia a văzut cum "tronul tipic al lui Iehova" din Ierusalim a fost golit de ultimul său rege, Zedechia. El a văzut cum preotul principal al templului lui Iehova, Seraia, şi cel de-al doilea preot, Ţefania, au fost omorâţi de executorul babilonian. Cu toate acestea, Ieremia a construit şi a plantat, declarând cu bucurie că legămintele lui Iehova cu Regele David şi cu preoţimea levitică pentru o "împărăție de preoţi", o "naţiune sfântă" de regi-preoţi, o "preoţime regală", vor rezista: "Iată ce a spus Iehova: 'Dacă aţi putea să rupeţi legământul pe care l-am încheiat cu ziua şi legământul pe care l-am încheiat cu noaptea, pentru ca ziua şi noaptea să nu mai vină la timpul lor, atunci ar putea fi rupt şi legământul pe care l-am încheiat cu slujitorul meu David, pentru ca el să nu mai aibă un fiu care să domnească pe tronul lui, precum şi legământul pe care l-am încheiat cu preoţii levitici, slujitorii mei. Ca armata cerurilor, care nu poate fi numărată, şi ca nisipul mării, care nu poate fi măsurat, aşa voi înmulţi sămânţa slujitorului meu David şi pe leviţii care îmi slujesc.'" (Ier. 33:20-22; Ex. 19:6; Num. 25:10-13; 1 Pet. 2:9). Tot la fel şi astăzi, martorii lui Iehova propovăduiesc, ca o mărturie tuturor naţiunilor, vestea bună că Iehova a plantat împărăția trainică a regelui Său preot ca şi Melhisedec, Isus Cristos. Cu El însuşi în acea împărăție cerească, Isus va avea toţi cei 144.000 de urmași unşi ai Săi, care "vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos" şi care vor "domni ca regi cu El pentru o mie de ani." (Apoc. 20:4-6) Prin acea împărăție, omenirea îşi va procura binecuvântări eterne.

16 „Iată că vin zile", zice Iehova, „când îi voi ridica lui David un vlăstar drept. Şi un rege va domni, va acţiona cu pricepere şi va aplica normele justiţiei şi ale dreptăţii în ţară. În zilele sale Iuda va fi salvat şi Israel va locui în siguranţă. Iată numele cu care va fi numit, Iehova este Dreptatea noastră". (Ier. 23:5, 6) În lucrarea lui profetică Ieremia a făcut mai mult decât să construiască şi să planteze singurul guvern al speranţei, împărăția veşnică a lumii noi a lui Dumnezeu. De asemenea, el a construit şi a plantat o mare mulţime de închinători la Iehova asemeni oilor, aducându-i în acea lume nouă fără să moară. Iehova l-a folosit pe Ieremia pentru a determina oamenii să se arate ca şi ilustrări ale acestor "alte oi." Cine erau ei?

PERSONAJE DRAMATICE PREFIGURÂND SUPRAVIEŢUITORI

[17] Ierusalimul era atunci în al său timp al sfârşitului. Regele Ioiachim, care tăiase un sul din profeţia lui Ieremia şi-l aruncase în foc, încă domnea, însă era sub presiunea regelui Babilonului şi a armatelor sale. Închis în oraş cu Ieremia era un trib de recabiţi, care nu erau israeliţi, însă se închinau la Iehova. Dumnezeu i-a spus lui Ieremia să aducă bărbaţii recabiţi în templu şi să le dea vin să bea. Recabiţii n-au vrut cu niciun chip să-l bea. Ei au explicat, spunând: "Noi ascultăm deci de glasul lui Ionadab, fiul lui Recab, strămoşul nostru, în tot ce ne-a poruncit şi nu bem vin în toate zilele noastre, nici noi, nici soţiile noastre, nici fiii noştri, nici fiicele noastre, nu ne construim case pentru a locui în ele şi nu avem nici vie, nici ogor, nici sămânţă. Noi continuăm să locuim în corturi, să ascultăm şi să facem tot ce ne-a poruncit Ionadab, strămoşul nostru." – Ier. 35:1-10.

[18] Dacă oamenii ca acei recabiţi au păstrat cu fermitate poruncile strămoşului lor, de ce nu au putut şi de ce nu au păstrat şi israeliţii poruncile dătătorului lor de viaţă ceresc, Dumnezeului lor, Iehova? Exemplul credincios al recabiţilor cu frică de Dumnezeu i-a condamnat pe israeliţii ce l-au părăsit pe Dumnezeu. Aşadar, Ierusalimul şi locuitorii lui ticăloşi să meargă spre distrugere, dar recabiţii să trăiască în continuare!

[19] Prin urmare, Ieremia le-a spus: „Iată ce a zis Iehova al armatelor, Dumnezeul lui Israel, 'Pentru că ai ascultat porunca lui Ionadab strămoşul tău şi continui să îi asculţi toate poruncile şi faci totul după cum ţi-a poruncit, aşadar iată ce a spus Iehova al armatelor, Dumnezeul lui Israel: ‚Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit de un bărbat care să stea întotdeauna înaintea Mea’.” (Ier. 35:12-19) Chiar aşa! Recabiţii au supravieţuit distrugerii care s-a abătut peste poporul necredincios al lui Iehova, prin executorul Său, la fel cum strămoşul lor Ionadab a supravieţuit măcelului israeliţilor închinători la Baal în templul lor idolatru. Astăzi, în asociere cu clasa unsă Ieremia există o mare mulţime a "celorlalte oi." Acestea condamnă Creştinătatea refuzând să i se alăture în abandonarea lui Iehova, pentru a trece de partea materialismului şi a idolatriei egoiste. Promisiunea lui Dumnezeu către recabiţi asigură aceste alte oi că vor supravieţui distrugerii Creştinătăţii şi vor trăi în continuare în lumea nouă a lui Dumnezeu.

[20] Fiul regelui Ioiachim l-a succedat şi a domnit pe tronul lui Iehova doar pentru trei luni. Apoi fratele lui Ioiachim, Zedechia, a fost făcut rege. În cel de-al nouălea an de domnie Ierusalimul a intrat din nou sub asediul regelui Babilonului şi al armatelor lui. Pentru că a continuat să avertizeze că Ierusalimul va fi ars şi distrus, Ieremia a fost arestat, acuzat de răzvrătire şi pus într-o grupă, unde s-a scufundat în noroi. În ajutorul lui, sfidându-i pe prinţi, a venit nu un israelit circumcis, ci un etiopian castrat, un eunuc numit Ebed-melec. El a condamnat ceea ce-i făcuseră prinţii profetului lui Iehova. Din ordinul regelui Zedechia Ebed-melec a luat cu el treizeci de oameni pentru siguranţă şi ajutor şi l-a scos pe Ieremia din groapa cu noroi a morţii. După aceea, mulţumită lui Ebed-melec, "Ieremia a continuat să locuiască la Curtea Gărzii."

[21] În timpul asediului Ierusalimului mamele îşi fierbeau copiii pentru mâncare împotriva foametei, mulţi au murit de ciumă, şi mulţi au murit de săbiile babilonienilor. Dar ce s-a întâmplat cu Ebed-melec, care fusese în casa regelui Zedechia? Iehova i-a poruncit lui Ieremia în Curtea Gărzii să-i spună salvatorului său Ebed-melec: „'Iar pe tine te voi scăpa în ziua aceea', zice Iehova, 'şi nu vei fi dat în mâna oamenilor de care îţi este frică. Căci te voi scăpa şi nu vei cădea lovit de sabie, ci vei avea ca pradă sufletul tău, fiindcă te-ai încrezut în Mine', zice Iehova.” – Ier. 39:15-18.

[22] Astăzi, aproape de distrugerea Creştinătăţii la Armaghedon, o clasă asemănătoare oilor ca şi Ebed-melec şi-a pus încrederea în Dumnezeul lui Ieremia. Ei şi-au dovedit încrederea fiind dispuşi să rişte moartea din partea prinţilor Creştinătăţii pentru a veni în ajutorul antitipicului Ieremia de astăzi. "Întrucât i-aţi făcut lucrul acesta unuia din cei mai mici dintre aceşti fraţi ai Mei, Mie mi l-aţi făcut," le-a spus regele Isus Cristos "celorlalte oi", în parabola Sa despre oi şi capre, ultima parte a profeţiei Lui despre sfârşitul lumii. – Mat. 25:40.

[23] În această zi a judecăţii naţiunilor, Isus Cristos regele, aşezat pe tronul Lui ceresc pentru lucrarea de judecată, se întoarce la dreapta Sa şi le spune acestor oi: "Veniţi, binecuvântații Tatălui Meu și moşteniţi regatul pregătit pentru voi de la întemeierea lumii. ... Am fost la închisoare şi aţi venit la Mine." Începând cu anul 1914 această împărăție cerească este aici şi acest pământ verde este ţinutul său. Aceste persoane asemănătoare oilor de tipul lui Ebed-melec nu trebuie să moară şi să fie înviate pentru a intra în ţinutul acelei împărății a lumii noi a lui Dumnezeu. Ei deja trăiesc în ţinutul pământesc al Împărăției. Acesta este ţinutul pe care ei trebuie să-l moştenească, şi prin urmare ei nu vor fi evacuaţi din această moştenire pământească a lor. Creştinătatea este blestemată, dar aceste oi au binecuvântarea Regelui Tată, Iehova Dumnezeu. Creştinătatea cu caprele ei va fi distrusă, deoarece nu are loc în acest ţinut al Împărăției pământești. Însă Tatăl regelui, Iehova, va ţine minte promisiunea Lui către Ebed-melec la distrugerea Ierusalimului. Deci aceşti creştini binecuvântaţi asemănători oilor nu vor cădea sub sabia Executorului la Armaghedon.

[24] În această bătălie, cu siguranţă, ei vor avea sufletul lor, viaţa lor, ca o pradă de învingător. Aceasta le garantează că vor supravieţui căderii Creştinătăţii şi a templelor ei religioase şi vor începe să se bucure de moştenirea lor pământească în lumea nouă veşnică. Păstrând ascultare asemenea oilor faţă de Regele lor Păstor ei nu vor muri niciodată pe pământ, moştenirea lor. Caprele "vor merge la tăiere veşnică, dar cei drepţi la viaţă veşnică," a spus Isus Judecătorul. – Mat. 25:31-46.

[25] Ca şi cu Ieremia, la fel este şi cu rămășița unsă şi însoțitorii lor, acei drepţi asemenea oilor. Grea este batjocura pe care o poartă datorită lucrării lor de dezrădăcinare, desfiinţare, distrugere şi rupere a vechii lumi prin mijloacele de predicare a zilei de răzbunare a lui Iehova. Însă, ar trebui noi, în baza aceasta, să ne oprim să ne umplem cu cuvântul lui Iehova şi să încetăm să predicăm mesajul Lui greu? Nu putem, aşa cum şi Ieremia a spus că nu poate: "Vezi că pentru tine îndur batjocura. Cuvintele tale au ajuns la mine şi eu le-am mâncat. Cuvântul tău

este exultarea şi bucuria inimii mele, căci numele tău este chemat peste mine, o, Iehova, Dumnezeul armatelor."- Ier. 15:10, 15, 16.

[26] Doar pentru că facem o lucrare de construire şi de plantare în favoarea noii lumi a lui Dumnezeu, iubitorii şi susţinătorii lumii vechi ni se împotrivesc şi încearcă să ne forţeze să ne oprim. Însă înarmaţi cu Cuvântul lui Dumnezeu aşa cum suntem, cum am putea noi să ne oprim să vorbim? Ca să-l cităm pe Ieremia: "Căci din cauza cuvântului lui Iehova sunt batjocorit şi luat în râs toată ziua. Am zis: „Nu voi mai aminti de el şi nu voi mai vorbi în numele lui”. Dar în inima mea a fost ca un foc mistuitor închis în oasele mele; m-am obosit să-l ţin în mine, însă n-am putut. ... Cântaţi-i lui Iehova! Lăudaţi-l pe Iehova! Căci el a scăpat sufletul celui sărman din mâna răufăcătorilor." – Ier. 20:8, 9, 13.

[27] Aşadar, în expresia temei predicării noastre, Jos cu vechea lume! Sus cu lumea nouă! Atotputernicul Dumnezeu al noii lumi ne porunceşte să nu ne fie frică de feţele inamicilor: „Ei vor lupta cu siguranţă împotriva ta, dar nu te vor birui, căci 'Eu sunt cu tine', zice Iehova, 'ca să te scap.'” (Ier. 1:19) Ţinându-şi promisiunea, El i-a scăpat pe Ieremia, pe recabiţi şi pe Ebed-melec când a pierit Ierusalimul. Fidel acelui tablou profetic, Iehova al armatelor ne va elibera pe noi, rămăşiţa şi pe celelalte oi când, la Armaghedon, El împlineşte ceea ce noi am predicat, şi distruge lumea veche şi aduce lumea Sa nouă şi dreaptă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce pot fi acuzaţi martorii lui Iehova pentru predicarea lor şi cum a scăpat însuşi Ieremia de execuţie pentru o acuzaţie asemănătoare?
2,3. (a) Cum a continuat Ieremia să demoralizeze Ierusalimul, în ciuda ajutorului egiptean? (b) De ce a fost acuzat Ieremia după aceea, de ce a ajuns el în groapa plină de noroi şi totuşi a scăpat de la moarte?
4. Ce trebuie să continuăm să facem noi, asemenea lui Ieremia, în ciuda măsurilor naţionale de securitate şi a acuzaţiilor false ale clerului?
5,6. În ce fel ne vor opune rezistenţă clerul şi profeţii Creştinătăţii, însă ce uită ei că a spus Ieremia despre templu?
7. Pin urmare, de ce nu ne putem schimba mesajul doar pentru a plăcea oamenilor?
8. Ce se va întâmpla celor care rămân în Creştinătate şi spre ce-i îndemnăm şi educăm pe oameni să iasă?
9. Ce înseamnă pentru cineva să ia jugul Regelui domnitor Isus Cristos şi pentru ce anume lucrează purtarea acestuia?
10. Cum iau poziţia profetului Anania preoţii şi profeţii Creştinătăţii şi cum le va merge oamenilor ce le urmează sfatul?
11. Cum l-a contrazis Iehova pe Anania şi cum l-a condamnat şi între care juguri trebuie să aleagă acum oamenii?
12. De ce putea Ieremia să dea drumul bine la expresiile din cartea Plângerile şi totuşi, cum exprimă acea carte dreptatea lui Iehova?
13. Ce anume s-a întâmplat, care l-a întristat pe Ieremia, şi totuşi, în împlinirea cărui lucru s-a întâmplat aceasta?

14. Ce altceva a mai fost însărcinat să facă Ieremia, din fericire, şi, în armonie cu acest lucru, ce profeţii minunate a fost privilegiat el să rostească?
15. (a) Ce a văzut Ieremia că se întâmpla regelui şi preoţilor Ierusalimului şi totuşi, ce a spus el, în mod ziditor, despre legămintele cu David şi cu preoţia Levită? (b) Ce predicăm noi, acum, aşadar?
16. Cum a făcut Ieremia o lucrare constructivă cu privire la împărăţia lumii noi a lui Dumnezeu, precum şi cu privire la supravieţuitori în această lume nouă?
17. Ce le-a făcut Ieremia Recabiţilor, la porunca lui Dumnezeu, şi cum au răspuns ei?
18,19. (a) Care a fost, aşadar, mesajul lui Iehova pentru Recabiţi şi de ce? (b) Cui dă astăzi asigurare asigurarea dată de Iehova Recabiţilor şi de ce?
20. Cum a fost maltratat Ieremia pentru că şi-a continuat avertismentul, în decursul asediului final al Ierusalimului, şi ce non-izraelit a venit în ajutorul lui?
21. Ce s-a întâmplat cu mulţi locuitori în timpul asediului Ierusalimului, însă ce i s-a poruncit lui Ieremia să-i spună lui Ebed-Melec?
22. Cine îşi pun astăzi încrederea în Iehova, asemenea lui Ebed-Melec, şi cum au dovedit ei această încredere?
23. Ce va însemna invitaţia Regelui pentru aceste oi să vină şi să moştenească împărăţia pregătită lor şi ca urmare, ce promisiune le va aminti atunci Iehova şi o va aplica la ei?
24. Cum va fi posibil ca aceste oi să nu moară niciodată de pe pământ, moştenirea lor?
25. Din pricina cărei lucrări suferim noi batjocură, însă trebuie să fim ca Ieremia, când se afla sub batjocura lui?
26. Cine ni se împotriveşte şi de cine suntem împiedicaţi chiar din pricina lucrării noastre constructive, însă cum suntem noi la fel ca Ieremia atunci când se ajunge să fim opriţi să vorbim?
27. Cum ne întărește Iehova să nu ne temem de faţa duşmanului, în timp ce exprimăm tema predicării noastre, şi, corespunzător eliberărilor Sale când Ierusalimul din vechime a pierit, ce va face Iehova?

„Propriile Lui scopuri”

Următorul citat este un pasaj din al doilea discurs inaugural al lui Abraham Lincoln (4 Martie,1865): „Amândouă (atât Nordul, cât și Sudul) citesc aceeași Biblie, și se roagă la același Dumnezeu; și fiecare îi invocă ajutorul împotriva celuilalt. Ar putea părea straniu că un om îndrăznește să-i ceară unui Dumnezeu drept ajutorul la a-și procura pâinea din sudoarea frunții altor oameni ... E imposibil să se răspundă la rugăciunile amândurora ... Cel Atotputernic are propriile lui scopuri.”

Închinarea populară a credinţei

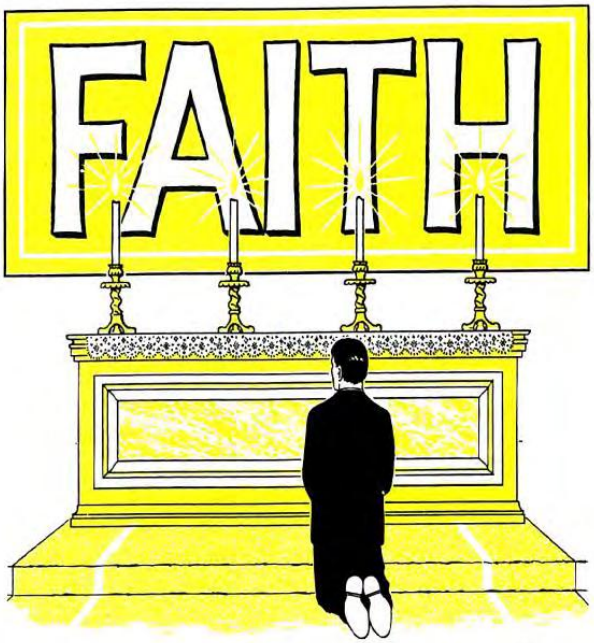

Ce este religia populară de astăzi? De ce există materialism şi nefericire printre atât de mulţi oameni religioşi?

"DUMNEZEUL necunoscut" al americanilor, a spus recent remarcabilul teolog Reinhold Niebuhr, "pare să fie însăşi credinţa." Ce comentariu iluminator despre religia populară de astăzi!

Această închinare populară a credinţei ne ajută să explicăm atât de multe dintre necazurile prezente ale omenirii. Ne ajută să explicăm de ce America, de exemplu, devine din ce în ce mai materialistă în timp ce devine din ce în ce mai religioasă. Ea explică de ce atât de multe persoane nu au găsit fericirea pe care o caută.

Ce este această închinare populară a credinţei? Este religia care pune accent pe credinţă, nu pe Biblie, nu pe Dumnezeu sau pe voința Lui. Un lucru izbitor despre această religie populară este faptul că nu este limitată la vreun grup religios special; protestanţii, catolicii şi evreii au venit în număr mare să se închine la altarul credinţei. Însă aceste multe persoane nu vorbesc despre Dumnezeu?

"Desigur, americanii religioşi vorbesc despre Dumnezeu şi Cristos," scrie Will Herberg, în lucrarea sa remarcabilă *Protestant—Catolic—Evreu,* "însă ceea ce ei par să considere cu adevărat răscumpărătoare este în primul rând religia, atitudinea 'pozitivă' de *a crede*. Este această credinţă în credinţă, această religie care face religia propriul ei obiect, care este caracteristica uimitoare a religiozităţii americane contemporane. Formula [clericului] Daniel Poling: 'Am început spunând dimineaţa două cuvinte, "Eu cred"- aceste două cuvinte fără nimic adăugat' pot fi luate ca şi expresie clasică a acestui aspect al credinţei americane."

Cuprins

Will Herberg, care a făcut un studiu amplu al acestei închinări a credinţei, arată, de asemenea, către populara carte *This I Believe,(Cred aceasta)* editată de Edward P. Morgan, ca un exemplu bine-cunoscut. În această carte, o sută de "bărbaţi şi femei chibzuiți din toate păturile sociale," creştini şi evrei declaraţi, fac afirmaţii referitoare la ceea ce cred. Care este credinţa pe care ei o proclamă ca fiind supremă în viaţa lor? Credinţa într-o uimitoare varietate de lucruri, cum ar fi: frăţia, valorile spirituale, viaţa, toleranţa, libertatea, democraţia şi credinţa în credinţă. Abia jumătate din aceşti oameni remarcabili l-au menţionat pe Dumnezeu. "Cumva credinţa lor în Dumnezeu, şi Dumnezeul în care ei cred," comentează Herberg, "nu a părut să fie foarte centrală pentru orice ar fi avut ei în minte când s-au ridicat să spună lumii 'Eu cred aceasta.'" Adeptul obişnuit al religiei populare care merge la biserică, observă Herberg, nu este cu mult diferit.

ÎNAINTE DE TOATE CREDINŢA ÎN CREDINŢĂ

Religia populară, atunci, nu pune accentul pe Dumnezeu, ci pe credinţa în sine, pe aşa-numita "magie de a crede." Iar lucrul ciudat este că această atitudine pozitivă de a crede este reprezentată chiar ca şi credinţa creştină din Biblie! În *God's Psychiatry,* Charles L. Allen scrie: "Vă spun că puteţi privi într-un viitor al păcii şi victoriei. 'Doar credeţi, doar credeţi că toate lucrurile sunt posibile, doar credeţi!' Este mai mult decât un mic refren. Este credinţa creştină."

Printre exponenții evrei ai acestei religii a credinţei în credinţă este rabinul Louis Binstock, care scrie în *The Power of Faith:* (Puterea Credinței)? "Tu, ca toată lumea, ai acces la un uriaş depozit de putere dinamică din care poţi extrage. ... Acel depozit este *Credinţa*. ... Nu Dumnezeu. Ci - Credinţa."

Pentru că este populară, grupurile religioase de toate felurile au adoptat, în grade diferite, această formă de închinare. Anunţurile de a merge la biserică pun de obicei accentul în general pe credinţă, nu pe Dumnezeu sau pe Biblie. Un asemenea anunţ din ziar spune: "Frecventarea regulată a bisericii vă ajută să vă construiţi rezerva personală de credinţă." Nu a fost făcută nici o menţiune cum că frecventarea bisericii ar ajuta o persoană să înveţe şi să facă voința lui Iehova, Dumnezeul Atotputernic.

Mică este mirarea că religia populară este neclară, înceţoşată şi că adepţilor ei le este greu să definească în termeni precişi ceea ce cred.

MOTIVE GREŞITE

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, ne spune despre "singura credinţă", adevărata religie pe care Isus Cristos a învăţat-o. (Efes. 4:5) Nucleul acestei "singure credinţe" biblice este Iehova Dumnezeu şi voinţa Lui. La Evrei 10:9 apostolul Pavel vorbeşte despre atitudinea mentală a lui Isus Cristos: "Iată că am venit să înfăptuiesc voinţa Ta." Însă în religia populară de astăzi, nu voinţa lui Dumnezeu este de primă importanţă; este voinţa închinătorului însuşi.

Vorbind despre motivele care se găsesc în religia populară, Will Herberg spune: "Prosperitatea, succesul şi înaintarea în afaceri sunt scopurile evidente pentru care

religia, sau mai degrabă atitudinea religioasă de ‚a crede’, este ţinută ca fiind utilă. ... Cultul credinţei ia două forme, pe care le-am putea desemna ca introvertit şi extrovertit. În forma sa introvertită credinţa este de încredere că va aduce sănătate mentală şi ‘linişte’, că alungă anxietatea şi vina, şi că va transpune sufletul în binecuvântatul ţinut al ‚normalităţii’ şi ‚acceptării de sine’. ... Forma sa extrovertită ... este cunoscută ca şi ‚gândire pozitivă’. 'Gândirea pozitivă,' gândirea care este ‚afirmativă’ şi evită coroziunile ‚negativismului’ şi ‚scepticismului’, gândirea care ‚are credinţă’, este recomandată ca o forţă puternică în lumea luptei şi a realizărilor. Aici, din nou, nu este atât de multă credinţă în ceva ... care ar trebui să confere această putere - ci doar credinţa, atitudinea psihologică de a avea credinţă."

Ceea ce caută multe persoane, aşadar, nu este voinţa divină pentru om, ci un calmant spiritual, ceva care să uşureze durerile şi necazurile existenţei; altfel ei vor un stimulent spiritual, ceva care să-i impulsioneze spre succes lumesc. După cum spune Dr. Clifford E. Barbour, preşedintele Seminarului Teologic de Vest din Pittsburgh: "Ei doresc fie o credinţă care va fi un factor contribuitor la succesul în această viaţă - un aşa-numit interes de sine iluminator - fie o credinţă religioasă care este o evadare din această viaţă." Arhiepiscopul romano-catolic Patrick A. O`Boyle a declarat că multe persoane "se întorc la religie cum ar face-o la un sedativ uşor pentru a le alina minţile şi a le calma nervii."

Ce număr mare de biserici distribuie în locul hranei spirituale aceste sedative spirituale! Cuvântul "succes", apărând atât de mult în religia populară, nu se referă la succesul practicării adevăratului creştinism, ci succesul în orice realizare lumească la care aspiră închinătorul.

NU O EXAMINARE CRITICĂ

Când motivele sunt greşite şi nu există nicio dorinţă profundă de a afla şi de a face voinţa divină, atunci nu este ciudat să găsim următoarea caracteristică: refuzul de a face o examinare critică a credinţei unei persoane, testând-o prin standardul pentru judecarea religiei, Sfânta Biblie.

Cuvântul lui Dumnezeu porunceşte: "Asiguraţi-vă de toate lucrurile." (1 Tes. 5:21) Însă adepţii religiei populare evită să facă testul credinţei corecte. De ce? Este posibil să existe o frică de responsabilităţile adevăratei religii aşa cum este găsită în Biblie. Şi după cum explică Will Herberg: "De obicei nu există nicio critică a scopurilor în sine în ceea ce priveşte loialităţile finale ale unei credinţe centrate pe Dumnezeu, nici nu există prea multă preocupare despre ceea ce înseamnă religia sau credinţa, din moment ce nu conţinutul credinţei, ci atitudinea de a crede, este cea simţită ca fiind operativă."

Această atitudine nu poate duce decât la o mulţime de învăţături false. Însă oricât de multe doctrine false ar exista, acest lucru nu pare să perturbe căutata linişte sufletească. Un comentariu referitor la acest lucru apare în *Christian Herald* din martie 1957, în rubrica "Doctorul Poling, vă răspunde la întrebări." Un cititor tulburat pune această întrebare la subtitlul "Doctrine false": "Sunt foarte tulburat de aceste doctrine false. Cineva mi-a spus că sunt 80 sau mai multe din acestea.

Deşi ştiu că Domnul este Salvatorul meu personal şi a fost ferm stabilit în credinţa mea atât de mulţi ani, sunt foarte supărat. Cum pot găsi temelii ferme din nou?" Răspunsul dat solicitatorului a fost acesta: "Referitor la doctrinele false, poate sunt 80 sau o mie. Sunt convins că sunt fără număr, dar din moment ce Îl cunoaşteţi pe Domnul şi aţi fost în graţia Lui atâţia ani, cu siguranţă aveţi mărturia în inima dumneavoastră în fiecare zi. Aveţi tot ceea ce este necesar pentru liniştea sufletească."

NU O TENDINŢĂ DE JUDECATĂ ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Cu o înclinaţie de a suporta sau de a risca doctrine false, nu este surprinzător că religia populară este marcată de o absenţă a oricărei judecăţi înaintea Dumnezeului cel viu şi adevărat. Cu toate acestea, adevărata religie, aşa cum este predată de către un apostol al lui Cristos, este bazată pe aceste principii: "Toţi vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu" şi "fiecare dintre noi îi va da socoteală despre sine lui Dumnezeu." – Rom. 14:10, 12.

Adepţii religiei populare care accentuează credinţa par să fie orbi faţă de faptul biblic că "Adevăratul Dumnezeu va aduce la judecată orice faptă şi orice lucru ascuns, ca să se ştie dacă este bun sau rău." (Ecl. 12:14) Accentuând credinţa, ideea judecăţii înaintea Atotputernicului este ascunsă. Când Dumnezeu este menţionat, rar este ca şi Judecător drept, care îşi va executa în curând judecata împotriva acestei lumi; în schimb, Dumnezeu este văzut ca un vecin prietenos.

Pentru mulţi adepţi ai religiei populare, Dumnezeu e doar un "Tip Bun" sau "Cel de Sus." Toate sentimentele de veneraţie în faţa maiestăţii divine, toate tendinţele de judecată înaintea sfinţeniei divine," spune Herberg, "sunt excluse; Dumnezeu este, în fraza inimitabilă a lui Jane Russell, o 'Păpuşă vie'. ... El este cel despre care ni s-a spus: 'Este înfricoşător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu'. (Evrei 10:31)? Măsura în care religiozitatea contemporană americană nu corespunde tradiţiei autentice a credinţei iudeo-creştine se găseşte în prăpastia care separă ‚Păpuşa vie' a lui Jane Russell de Dumnezeul cel viu al Scripturii."

CENTRATĂ PE OM, NU PE DUMNEZEU

Chiar în miezul acestei religii credinţă-în-credinţă stă faptul că ea este centrată pe om, nu pe Dumnezeu. Astfel operează chiar în sens opus creştinismului Bibliei. Când îi învăţa pe urmașii Lui să se roage, Isus Cristos L-a plasat pe Iehova Dumnezeu, numele Lui, împărăția Lui şi voinţa Lui pe primul loc: "Tatăl nostru care eşti în ceruri, să fie sfinţit numele Tău. Să vină regatul Tău. Să se facă voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ." (Mat. 6:9, 10) Însă cei care se închină la altarul credinţei spun de fapt: "Să se facă voința mea cu ajutorul Tău."

Una dintre cele mai potrivite descrieri ale acestei religii populare centrate pe om a fost dată de către rabinul Maurice Eisendrath, preşedintele Uniunii Congregaţiilor Americane Evreieşti: "Omul este începutul şi sfârşitul religiozităţii americane prezente - Dumnezeu e făcut să servească, sau mai degrabă să-i ajute

omului, să contribuie la fiecare scop şi întreprindere a lui, fie că este prosperitate economică, liberă iniţiativă, siguranţă sau linişte sufletească. Dumnezeu devine astfel un servitor omnipotent, un comisionar universal, care să-i furnizeze omului fiecare capriciu; credinţa devine un dispozitiv plin de succes pentru a obţine ceea ce tânjim, supăraţi şi iritaţi. Această reducere a lui Dumnezeu de la stăpân la sclav şi-a atins înălţimea, sau mai degrabă adâncimea blasfemiei, în cultul Celui de Sus – dumnezeul-vecin prietenos care locuieşte în apartamentul de deasupra. Chemaţi-L oricând - mai ales când vă simţiţi trişti. El nu se supără deloc pe greşelile şi eşecurile voastre şi, în ceea ce priveşte păcatele voastre, nu numai că El nu şi le mai aminteşte, ... însă chiar cuvântul şi conceptul de păcat au fost eliminate."

CONSECINŢELE RELIGIEI FALSE

O religie centrată pe om este o religie falsă, şi religia falsă nu poate salva pe nimeni când Dumnezeu distruge această lume rea, la războiul de la Armaghedon, "la revelarea Domnului Isus din cer cu îngerii săi puternici, într-un foc năprasnic, când va aduce răzbunare peste cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă de vestea bună despre Domnul nostru Isus. Aceştia vor suferi pedeapsa distrugerii veşnice." - 2 Tes. 1:7-9.

Prin urmare, religia populară din zilele noastre nu are puterea de a salva pe nimeni la viaţă veşnică, în noua lume a lui Dumnezeu. Faptul că o asemenea religie nu poate merita aprobarea lui Dumnezeu este recunoscut chiar de unii clerici, cum ar fi clericul Ralph Sockman, care a spus: "Avem tendinţa de a-l prezenta pe Dumnezeu ca pe slujitorul nostru care ne aduce succes financiar şi social, mai degrabă decât ca pe suveranul nostru pe care îl slujim. O religie centrată pe sine, care se serveşte pe sine, nu este scripturală şi oricât de populară ar fi la un moment dat, nu ne poate salva."

În ciuda inutilităţii recunoscute a acestei religii centrate pe om, ea continuă să fie populară; iar clericii, în ciuda protestelor de acum şi de atunci, continuă să împartă ce este popular.

Ah, acum începem să ne lămurim de ce cei ce merg la biserică nu au găsit fericirea pe care o caută. Doar adevărata religie, centrată în jurul voinţei Atotputernicului Dumnezeu, şi care rezultă în motivul corect, credinţă corectă şi fapte bune poate aduce liniştea sufletească despre care vorbeşte Biblia: "Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice gândire, vă va păzi inimile şi puterile mentale prin Cristos Isus."- Filip. 4:7.

Acum vedem, de asemenea, de ce creşte incidenţa crimelor în ciuda numărului uriaş de persoane ce frecventează biserica. Religia populară nu a fost o forţă modelatoare în viaţa lor; nu a adus o schimbare în felul lor de a trăi. Nu le-a oferit călăuzire şi putere să "dea deoparte vechea personalitate" şi să "îmbrace noua personalitate care a fost creată conform voinţei lui Dumnezeu." – Efes. 4:22-24.

Nu e de mirare că există atâta insensibilitate morală printre oamenii religioşi declaraţi! Nu e de mirare că atât de multe persoane, în ciuda frecventării regulate a bisericii, funcţionează într-un gol moral! Nu e de mirare că materialismul a crescut direct proporţional cu rata crescândă a membrilor bisericii!

Pentru a culmina culpabilitatea sa, religia populară a întunecat adevărata închinare la Iehova, adevăratul şi viul Dumnezeu. Ce nebunie să permitem ca ceea ce este popular să întunece ceea ce este drept şi adevărat! Adevărata religie nu va fi niciodată populară în această lume, după cum a arătat clar Isus: "Intraţi pe poarta cea strâmtă, căci largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea; dar strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc." – Mat. 7:13, 14.

Religia adevărată, calea spre viaţă, poate fi găsită. Este în mare parte o chestiune de condiție corectă a inimii. Îţi doreşti tu sincer să găseşti adevărul şi să faci voința adevăratului Dumnezeu? Atunci trebuie să mergi la Cuvântul Lui, Biblia. Din această carte trebuie să-ţi iei principiile de viaţă. Asociază-te cu cei care practică adevărata religie a Bibliei. Permite-le martorilor lui Iehova, care ți-au adus această revistă, să te ajute în a porni "pe calea care duce la viaţă." Întoarce-te de la zădarnica închinare populară a credinţei la închinarea păstrătoare de viaţă a lui Iehova Dumnezeu; deoarece, cu siguranţă, "lumea trece şi dorinţa ei la fel, dar cine face voinţa lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna." - 1 Ioan 2:17.

Partea 6 – „Facă-se voința Ta pe pământ”

Tema cărții pe care o studiem în episoade, respectiv „Facă-se voința Ta pe pământ”, a fost luată din rugăciunea Domnului Isus Cristos, pe care a adresat-o Tatălui ceresc pentru El însuși, cât și pentru discipolii Lui credincioși. Este voința Tatălui ceresc, Iehova Dumnezeu, ca creștinii să fie instruiți să se roage ca aceasta să se facă atât în cer, cât și pe pământ. Titlul Capitolului 2, în mijlocul căruia ne aflăm acum, este „De ce trebuie să se facă pe pământ”. Unul dintre cele mai importante motive este pentru că Iehova Dumnezeu a creat pământul ca să existe pentru totdeauna, ca locuință a omenirii, împreună cu creaturile animale inferioare, supuse omului. Scopul lui Dumnezeu este ca întregul pământ să fie făcut un paradis, precum grădina originală sau Paradisul Edenului. Atunci când acel scop va fi realizat pe deplin, iar omenirea, ajunsă la perfecțiune umană, va face voința Tatălui ceresc, scopul Său ar fi anulat, dacă i-ar muta pe locuitorii paradisului într-un alt loc.

26. Astăzi, după aproape şase mii de ani de istorie a umanităţii, oamenii în general distrug suprafaţa pământului prin războaiele lor şi exploatarea comercială a pământului. Ei transformă atmosfera sa într-un canal şi poluează şi radioactivează apele sale. Ei populează pământul cu copii imperfecţi, nelegitimi şi legitimi, care nu mai fac voința lui Dumnezeu pe care o fac părinţii lor. Voința lui Dumnezeu nu a fost încă făcută pe tot pământul de către umanitate, aşa cum i-a indicat Dumnezeu omului în Eden ca fiind scopul divin. Acel scop divin trebuie să fie realizat acum pentru a justifica crearea de către Dumnezeu a primului om. Dumnezeu încă trebuie să fie justificat prin îndeplinirea voinţei Sale atât pe pământ, cât şi în cer. Isus s-a rugat ca Dumnezeu să fie justificat astfel.

27. Dumnezeu nu şi-a schimbat scopul în această privinţă, nici măcar de la venirea Fiului său Isus Cristos pe pământ. Cu privire la scopul Său declarat, El spune: „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, fii ai lui Iacov, n-aţi fost nimiciţi.” (Mal. 3:5, *AS*) El nu va fi obligat să elimine întreaga umanitate de pe faţa pământului sau să distrugă pământul. El nu va renunţa la realizarea scopului Său printr-o mărturisire a înfrângerii. El nu va permite ca scopul său să fie împiedicat de către un oponent, un Satan, sau de către un mincinos şi defăimător, un Diavol. Pentru eliberarea de acel rău, Isus ne-a învăţat să ne rugăm. El şi-a încheiat rugăciunea model, spunând: „Şi nu ne duce în ispită, ci izbăveşte-ne de cel rău.” (Mat. 6:13) Dumnezeul atotputernic va răspunde de asemenea la acea parte a rugăciunii Fiului Său; şi aceasta înseamnă că răul „conducător al acestei lumi”, „dumnezeul acestui sistem”, va trebui să plece. Prezenţa „răului”, Satan Diavolul, şi îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu atât pe pământ, cât şi în cer, nu se armonizează. Astfel, Satan Diavolul şi demonii săi invizibili şi agenţii săi umani vizibili vor trebui să plece. Un Paradis pământesc veşnic, populat cu oameni care fac perfect voința Sa, este o certitudine a viitorului. Împărăţia Tatălui ceresc, pentru a cărei venire Isus i-a învăţat pe discipolii lui să se roage, va avea grijă de acest lucru. – Apoc. 20:1-3.

28. Din acest motiv, atunci când tâlharul compătimitor murea pe stâlp alături de Isus şi i-a spus: „Doamne, adu-Ţi aminte de mine, când vei veni în Împărăţia Ta!”, Isus i-a spus: „Adevărat îţi spun astăzi: vei fi cu Mine în Paradis.”* A treia zi după aceasta, Isus a înviat din morţi, şi nu răufăcătorul compătimitor. Patruzeci de zile mai târziu, în timp ce apostolii Săi credincioşi priveau, Isus Cristos s-a înălţat de pe Muntele Măslinilor la est de Ierusalim şi a dispărut în ceruri, pentru a se reîntoarce la Tatăl Său de sus, Regele eternităţii. Aceasta se întâmpla în primăvara lui 33 (d.Cr.). Ani mai târziu, aproximativ în 96 d.Cr., Isus din cer i-a făcut cunoscut apostolului Ioan de pe insula Patmos faptul că scopul Tatălui ceresc cu privire la Paradisul pământesc de sub împărăţia lui Dumnezeu era încă neschimbat. Isus i-a oferit lui Ioan o viziune profetică a venirii împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, într-un mod glorios. Atunci Ioan a spus:

29. „Atunci am auzit un glas puternic de la tron care zicea: "Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei, şi ei vor fi popoarele Sale. Și Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va şterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut. Cel ce stătea pe tron a zis: "Iată! Eu fac toate lucrurile noi. Şi mai zice: Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt demne de încredere şi adevărate.” – Apoc. 21:3-5.

30. În concordanţă cu această viziune a lucrurilor care "trebuie să se întâmple în scurt timp", cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii. Într-un mod reprezentativ, Dumnezeu va locui cu oamenii pe pământ şi nu oamenii cu Dumnezeu sus în cer. Acest lucru nu este straniu. Cu mii de ani în urmă, Iehova Dumnezeu a locuit în mod reprezentativ cu Izraeliţii din vechime la cortul sacru de închinare pe care profetul Moise l-a construit când şi-au făcut tabăra pe peninsula Sinai, în drumul lor dinspre Egipt spre pământul Palestinei. (2 Sam. 7:5-7)

Deoarece acest simbolic „cort al lui Dumnezeu” coboară pentru a fi alături de oameni în timpul noii lumi, Isus Cristos, ca Mare Preot al lui Dumnezeu, va fi reprezentativ pe pământ. Atunci pământul nostru va fi un Paradis al plăcerii, fără lacrimi, moarte, jelire, plânsete sau durere, cu toate lucrurile anterioare privitoare la păcat şi moarte trecute şi cu Dumnezeu pe tronul Său făcând toate lucrurile noi pentru umanitate, pe pământ. Astfel, va deveni o realitate faptul că, atunci când răufăcătorul compătimitor va fi înviat din somnul său de secole, de moarte la viaţă pe pământ, el va fi cu Isus în Paradis.

31. Această speranţă a unui Paradis pământesc restaurat şi creat pe întreaga suprafaţă a pământului nu este o speranţă materială, care să priveze oamenii de la bucuriile cerului, lucru despre care mulţi lideri religioşi ai Creştinătății spun că este destinul membrilor sistemelor lor religioase. Această speranţă nu este mai materialistă decât era materialistă în mod egoist, ca scop, ascultarea lui Adam, pentru un timp, de Dumnezeu, în Eden, pentru a rămâne în viaţă în primul paradis. „Primul om Adam a devenit un suflet viu. Primul om este din pământ și făcut din țărână.” (1 Cor. 1 15:45, 47) Speranţa lui Adam dată de Dumnezeu ar putea fi nimic mai mult decât o speranţă pământească, aceeaşi speranţă pe care toţi oamenii sfinţi ai lui Dumnezeu au nutrit-o, de la primul martir Abel până la Ioan Botezătorul, da, şi până la răufăcătorul compătimitor, care murea alături de Isus. – Evrei 11:3-40.

32 Acest lucru nu intră în conflict cu speranţa divină, pe care Dumnezeu o pune în inimile celor care îl urmează pe Isus Cristos. Pe aceştia, Dumnezeu îi face copiii Săi spirituali, prin întrebuinţarea spiritului Său sfânt sau a forţei Sale active, pentru a-i iniţia într-o nouă formă de viaţă, o viaţă cerească. Despre aceşti puţini Creştini, reprezentaţi de către cei douăzeci şi patru "bătrâni" în viziunea lui Ioan, se spune că sunt născuţi sau făcuţi de către Dumnezeu prin spiritul Său dătător de viaţă. Astfel, ei îşi pun afecţiunile şi îşi ţin gândurile fixate pe lucrurile mai sus menţionate. La înviere, ei se aşteaptă să se nască precum Isus Cristos în deplinătatea vieţii spirituale în cer, bineînţeles schimbaţi, transformaţi. – 1 Cor. 15:42-54.

33. Speranţa cerească a acestor 144 000 de credincioşi ai adevăratei adunări creştine nu lasă restul omenirii fără speranţă. Acea speranţă strălucitoare a unui Paradis pământesc, unde voința lui Dumnezeu urmează să se facă atât pe pământ, cât şi în cer, este speranţa binecuvântată ce le este rezervată conform scopului iubitor neschimbat al lui Dumnezeu. Realizarea speranţei cereşti de către adunarea credincioasă, cuceritoare de lume a lui Cristos, are loc înainte de realizarea speranţei pământeşti de către credincioşii timpurilor pre-creştine şi de către credincioşii cu bunăvoință faţă de Iehova Dumnezeu, astăzi. Realizarea speranţei cereşti de către adunarea Creştină lucrează şi pentru realizarea speranţei pământeşti de către credincioşii umanităţii.

34. Toate cele mai sus menţionate sunt motivul pentru care voinţa de Tată a lui Dumnezeu trebuie să se facă atât pe pământ, cât şi în cer. Aceasta va însemna mai mult decât o fericire nesfârşită pentru cei drepţi ai umanităţii în paradisul lor pământesc. De asemenea, va arăta mai departe sfințenia lui Dumnezeu, respectul

pentru numele Său, caracterul neschimbat al voinței lui perfecte, loialitatea față de cuvântul Său, puterea şi capacitatea Sa invincibile exprimate în împărăţia Sa, guvernarea Sa cerească prin Fiul său, Isus Cristos. Salvarea şi păstrarea rasei umane pe pământ, sub împărăţia lui Dumnezeu, este astfel asigurată şi sigură. Să se bucure oamenii! Împărăţia atotputernică a lui Dumnezeu va prelua controlul complet asupra lăcaşului pământesc al omului indiferent de interferenţa şi opoziţia îndelung permisă a duşmanilor omului, sub conducerea lui Satan Diavolul. Evenimentele din zilele noastre sunt controlate în direcţia împlinirii profeţiei lui Dumnezeu. Aceasta o vom vedea pe măsură ce citim mai departe.

CAPITOLUL 3 : NEVOIA UNUI SANCTUAR

[1] De-a lungul miilor de ani, oamenii au simţit nevoia de sanctuare, de locuri sacre sau clădiri sfinte în care să îşi venereze zeii religiilor lor. Dar nicio sfinţenie pretinsă pentru asemenea lucruri nu le-a salvat de profanare, tâlhărie sau distrugere. Cuceritorii care au invadat le-au jefuit de comori; adoratorii zeilor rivali le-au pângărit cu dezgust; războaiele le-au distrus cu foc şi bombe; cutremurele le-au zdruncinat până la temelii şi le-au prăbuşit pereţii şi stâlpii la pământ. La Baalbek, în valea dintre Munţii Liban şi Antiliban, se află astăzi ruinele gigantice ale celui mai măreţ templu al lui Jupiter din toată antichitatea, dezastrul asupra lui fiind culminat de un cutremur de douăzeci şi şapte zile, în 1759. Templele magnifice în cinstea lui Iehova, care au încoronat cândva Muntele Moria din Ierusalim, nu mai există. Au fost distruse de mâini păgâne şi, timp de mulţi ani, evrei pioşi s-au obişnuit să folosească ceea ce se spune a fi zidul vestic exterior al templului antic ca zid al plângerii. Nimic nu părea să aibă o sfinţenie sau sanctitate permanentă. De ce s-a întâmplat astfel? Nu există nici un sanctuar adevărat?

[2] În zilele profetului Ieremia, templul de la Ierusalim era profanat tocmai de către cei care ţineau servicii religioase în el. Ieremia vorbeşte despre indignarea lui Dumnezeu în aceste cuvinte către închinătorii ipocriţi: „Oare casa aceasta, peste care a fost chemat Numele Meu, a ajuns în ochii voştri o peşteră de tâlhari. Iată că Eu însumi văd lucrul acesta, zice Iehova!” (Ier. 7:11) Pentru a corecta ideile greşite despre sanctuarul Său, Dumnezeu l-a inspirat pe profetul Său, Isaia, să spună: „Iată ce a spus Iehova: Cerurile sunt tronul Meu şi pământul este scăunelul picioarelor Mele! Ce Casă aţi putea voi să-Mi construiţi şi unde este locul care mi-ar putea fi loc de odihnă?” (Isa. 66:1; Faptele 7:48-50) În comparaţie cu cerurile unde Iehova stă întronat ca Regele universal al veşniciei, pământul este aşternutul picioarelor Sale. Acest aşternut ar trebui să fie sfânt. El va fi tratat astfel când voința Sa se va face atât pe pământ, cât şi în cer.

[3] La începutul existenţei omului, acest aşternut pământesc al lui Iehova Dumnezeu nu era pângărit de creaturi păcătoase. Grădina sau Paradisul pe care Creatorul l-a sădit în Eden era parte a aşternutului Său. Era un loc sfânt, în special pentru că acolo Iehova Dumnezeu conversa cu omul şi „umbla prin grădină în răcoarea zilei.” (Gen. 2:15-17; 3:8) Fiind plantată de El şi fiind peste măsură de frumoasă, era „grădina lui Iehova.” (Gen. 13:10) Era „Eden, grădina lui Dumnezeu.” (Ezec. 28:13, *AS*) Acest lucru a transformat-o de fapt într-un sanctuar, un loc sacru, sfânt, unde nu trebuie să pătrundă ceea ce este păcătos, unde nu poate locui ceea ce este păcătos. În sanctitatea sa, era un loc al existenţei fericite, vesele a primei perechi umane, Adam şi Eva. Ei au avut plăcerea de a trăi în sfinţenie, supuşi voinţei Dumnezeului şi Tatălui lor ceresc. Acesta este luat ca un exemplu al fericirii copiilor spirituali ai lui Iehova, când acesta le transformă condiţia pământească într-una a prosperităţii spirituale copleşitoare. Referitor la această transformare pentru organizaţia sa spirituală, El a spus într-un mod profetic: „Va mângâia toate locurile lui devastatoare și va face pustiul lui ca Edenul şi câmpia lui aridă ca grădina lui Iehova. În el vor fi bucurie şi veselie, mulţumire şi glas de cântare.” – Isa. 51:3.

[4] Totuşi, nu a trecut mult timp până când păcatul a încercat să pătrundă şi să îşi facă sălaşul în acel sanctuar Edenic. Cum s-a putut întâmpla vreodată asemenea lucru în universul sfânt al lui Dumnezeu? Prin căderea unui fiu al lui Dumnezeu în dorinţa egoistă pe care acest fiu necredincios a permis să îi pătrundă în inimă şi pe care a cultivat-o. Într-adevăr, familia omenească de astăzi îşi trage originea de la Noe până la „fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu.” (Luca 3:38) Adam a fost un fiu pământesc al lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a fost Creatorul şi dătătorul său de viaţă. Dar au mai existat şi alţi fii ai lui Dumnezeu, nu pe pământ, ci în cer; şi aceştia au privit crearea pământului nostru şi a primului om. Iehova Dumnezeu însuşi a rostit astfel, când l-a întrebat pe Iov: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune-mi, dacă ai pricepere. În ce au fost înfipte postamentele lui sau cine i-a pus piatra unghiulară, când stelele dimineţii strigau împreună de bucurie şi toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de laudă?” (Iov 38:1, 4, 6, 7) A fost un fiu spiritual al lui Dumnezeu, ce s-a amăgit singur, care a devenit conducător al păcatului în universul sfânt al lui Dumnezeu şi care l-a introdus cu repeziciune pe pământ, în sanctuarul lui Dumnezeu din Eden.

[5] După mult timp în istoria umană, un rege din Orientul Mijlociu, monarhul portului Mării Mediterane din Tir, a comis o acţiune asemănătoare necredinciosului fiu spiritual al lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu L-a asemuit pe rege păcătosului original şi l-a inspirat pe profetul Său, Ezechiel, să-i spună regelui simbolic al Tirului: „Ajunseseşi la cea mai înaltă perfecţiune, erai plin de înţelepciune şi perfect în frumuseţe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu … Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoţului tău te-ai umplut de violenţă şi ai

păcătuit; de aceea te-am aruncat ca pe un lucru profan de pe muntele lui Dumnezeu … Ţi s-a îngâmfat inima din pricina frumuseţii tale; ţi-ai stricat înţelepciunea cu strălucirea ta … Prin mulţimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoţului tău ţi-ai profanat sanctuarele." (Ezec. 28:12-18, *RS*) Fiul spiritual a avut un interes în Edenul adevărat, prima locuință Paradisiacă a omului. El avea darul libertăţii voinţei, dar voinţa sa era egoistă, așa că a început să vadă oportunităţi egoiste în Eden. Cercetarea acestor posibilităţi egoiste a condus la încercarea lui. Dumnezeu nu era de învinovăţit pentru acest lucru: „Nimeni, când este în încercare, să nu zică: "Sunt încercat de Dumnezeu." Căci Dumnezeu nu poate fi încercat cu lucruri rele şi El nu încearcă pe nimeni. Ci fiecare este încercat, fiind atras și ademenit de propria lui dorință. Apoi dorința, când devine roditoare, dă naştere păcatului, iar păcatul, odată săvârşit, aduce moartea." (Iac. 1:13-15).

[6] Prin hotărârea de a face rău lui Dumnezeu şi astfel de a păcătui şi mai apoi de a face paşii necesari pentru satisfacerea dorinţei egoiste de care a fost ispitit, acest fiu spiritual al lui Dumnezeu s-a transformat dintr-un fiu al lui Dumnezeu într-un disprețuitor al lui Dumnezeu, Tatăl său, dintr-un colaborator de-al lui Dumnezeu într-un adversar al lui Dumnezeu, dintr-un lăudător al lui Dumnezeu ce spune adevărul, într-un defăimător mincinos al lui Dumnezeu. El s-a transformat în Satan Diavolul pe care Dumnezeu nu l-a putut recunoaşte ca fiind fiul Său. El a făcut aceasta încercând să îi convertească pe Adam şi Eva din copii perfecţi, drepţi, fără păcate ai lui Dumnezeu în persoane rele pe care să le poată iniţia, păcătoşi împotriva Creatorului lor. Acesta este motivul pentru care Ioan scrie: „Cine practică păcatul provine de la Diavol, pentru că Diavolul păcătuieşte de la început. Pentru aceasta a fost dezvăluit Fiul lui Dumnezeu, ca să distrugă lucrările Diavolului … Copiii lui Dumnezeu şi copiii Diavolului se recunosc prin aceasta. Cine nu practică dreptatea nu provine de la Dumnezeu, nici cine nu-și iubeşte fratele … să ne iubim unii pe alţii; nu cum a fost Cain [fiul lui Adam], care provenea de la cel rău şi și-a înjunghiat fratele [Abel]. Şi pentru ce l-a înjunghiat? Pentru că faptele lui erau rele, dar ale fratelui său erau drepte. (1 Ioan 3:8-12) Prin introducerea păcatului, Satan a desacralizat sanctuarul lui Dumnezeu din Eden.

(Va urma)

(Note de subsol)

* Luca 23:42, 43, *The Gospel from Aramaic* (*Evangheliile din Aramaică)* (1933) şi *The Modern New Testament (Noul Testament Modern)* (1940) ale lui Lamsa şi notele marginale ale *Holy Bible from Ancient Eastern Manuscripts (Sfânta Biblie din Manuscrisele Antice din Est)* (1957) şi *Gospel Light (Lumina Evangheliei)* (1939), paginile 303, 304. De asemenea, *The Emphasised Bible (Biblia accentuată)* a lui Rotherham şi *New World Translation (Traducerea Lumii Noi).*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

26. Totuşi, ce a făcut omul pământului, apelor şi aerului şi ce scop divin trebuie realizat pentru justificarea creării omului?
27. De către cine nu va lăsa Dumnezeu ca scopul Său să fie împiedicat şi pentru care eliberare ne-a învăţat Isus să ne rugăm şi prin ce mijloace?
28,29. Din acest motiv, ce a spus Isus de pe stâlp răufăcătorului compătimitor şi mai târziu ce viziune i-a oferit lui Ioan, în Patmos, pentru a arăta neschimbarea scopului lui Dumnezeu?
30. Cum nu va fi un lucru straniu atunci când Dumnezeu va locui cu oamenii şi cum va ajunge acel răufăcător să fie cu Isus în Paradis?
31, De ce această speranţă pentru un Paradis pământesc nu este una materialistă şi care a fost speranţa dată de Dumnezeu oamenilor din perioada lui Abel şi până la răufăcătorul de pe stâlp?
32,33. De ce acest lucru nu intră în conflict cu speranţa cerească pe care Dumnezeu o pune în inimile celor care îl urmează pe Isus Cristos?
34. De ce facerea voinţei lui Dumnezeu pe pământ va însemna mai mult decât fericire veşnică pentru cei drepţi ai umanităţii şi de ce ar trebui acum oamenii să se bucure?

1.Cum nu au fost salvate de la profanare, tâlhărie şi distrugere clădirile socotite de oameni sanctuare şi ce întrebări ridică acest fapt?
2. De către cine a arătat Ieremia că era profanat templul lui Iehova şi când va fi tratat ca fiind sfânt marele aşternut al picioarelor lui Dumnezeu
3. De ce era, de fapt, grădina Edenului un sanctuar şi cum este folosită ca o ilustrație fericirea de a trăi cu sfinţenie în ea?
4. Ce alţi fii ai lui Dumnezeu au existat atunci în afară de fiul perfect, Adam, şi deci prin cine a încercat păcatul să se stabilească în sanctuarul din Eden?
5. Ce monarh a comparat Ezechiel cu păcătosul original şi cum s-a atras acest păcătos în păcat?
6. Din ce în ce anume s-a transformat el şi cum a desacralizat sanctuarul lui Dumnezeu din Eden?

Întrebări de la cititori

• În Ioan 3:16, 17, care este „lumea” pe care Dumnezeu a iubit-o atât de mult, și în ce „lume” l-a trimis Dumnezeu pe Isus, nu ca să o judece, ci să o salveze?

În relatarea vieții lui Isus după Ioan, cuvântul „lume” constituie o traducere a termenului grecesc *kosmos*, care apare de cel puțin 79 de ori în textul original al relatării lui Ioan. În mod fundamental, *kosmos* înseamnă „ordine”, adică o ordine constituită, un aranjament, o ordonare a lucrurilor după un anumit plan, un aranjament după un anumit model.

Cu toate acestea, atunci când, în relatarea lui Ioan, întâlnim termenul *kosmos*, nu trebuie să ne gândim imediat, de fiecare dată, la o lume alcătuită din ceruri și pământ, cerurile fiind alcătuite din forțe spirituale nevăzute care controlează și pământul fiind alcătuit din creaturi umane supuse acelor forțe spirituale invizibile. Deci, nu trebuie să ne gândim imediat la asemenea feluri de lumi, care au fost sau vor fi asociate cu acest pământ – la o lume precum lumea Edenică a inocnței lui Adam și a Evei; lumea din afara grădinii Eden sau lumea celor neevlavioşi de dinainte de Potop; lumea prezentă, lumea „cerului și pământului care sunt acum"; și viitoarea lume nouă cu „ceruri noi și un pământ nou". Dacă ne gândim mereu la asemenea lumi, ne vom adânci în confuzie și nu vom ști despre care din aceste lumi este vorba.

De exemplu, să analizăm primele patru cazuri în care Ioan folosește cuvântul *kosmos* sau lume. Citim: „Adevărata lumină care luminează orice fel de oameni urma să vină în lume [1]. El era în lume [2] şi lumea [3] a venit în existenţă prin El, dar lumea [4] nu L-a cunoscut. El a venit la casa lui, dar ai lui nu L-au primit." (Ioan 1:9-11) Acum, oare în ce lume a venit Isus ca lumină adevărată? Este adevărat că acest lucru s-a petrecut în timpul în care lumea era alcătuită din „cerurile și pământul de acum". (2 Pet. 3:7). Dar asta înseamnă „lumea" din Ioan 1:9-11? Era aceasta lumea care „a venit în existență prin El"? Era „casa lui", la care a venit El, dar în care nimeni nu L-a primit?

Trebuie să ne amintim că Isus a venit din tărâmuri spirituale, superioare, nevăzute pe tărâmul pământesc, carnal, inferior. De aceea le-a spus evreilor: „Voi sunteţi din domeniile de jos, eu sunt din domeniile de sus. Voi sunteţi din lumea aceasta, eu nu sunt din lumea aceasta." (Ioan 8:23) Aici Isus identifică una din lumi cu „domeniile de sus", iar pe cealaltă cu „domeniile de jos". El a spus că oamenii de pe domeniile de jos erau „din lumea aceasta.". Iar El, fiind din domeniile de sus, nu era, deci, „din această lume". Atunci ce era lumea aceasta? Într-adevăr, era o ordine stabilită, sau un aranjament; dar pentru ca o ordine sau un aranjament să existe, trebuie ca oamenii și lucrurile să fie puși într-o anumită ordine, să fie aranjați cumva. Este clar că termenul „lume", așa cum este folosit aici de Ioan, se referă la oamenii care fac parte dintr-un anumit aranjament sau o ordine constituită și care se supun unui anume sistem.

Să ne întoarcem acum la Ioan 1:9-11: Isus, lumina adevărată care luminează orice fel de oameni, era gata să vină în lume, adică, în rândul oamenilor aranjați sau supuși unui anumit sistem. Isus a venit de sus, dintre îngeri, și a coborât printre oameni pe pământ, creaturi umane care trăiau conform ordinii care predomina în rândul lor. Atât timp cât exista în carne, și mai ales în timpul slujirii Sale publice, când a căutat să stabilească un contact cu toți oamenii, oile pierdute ale casei lui Israel, Isus s-a aflat în această lume a oamenilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu, prin care toate lucrurile au venit în existență. Drept urmare, Isus Cristos era responsabil de existența acestei lumi, a acestor oameni, dar nu responsabil de aranjamentul sau ordinea instituită după care trăiau și lucrau.

„L-a cunoscut", această lume a oamenilor? Ioan 1:10 spune că nu. Adică, majoritatea oamenilor nu au făcut asta. Ei s-au agățat de ordinea pe care o preferau

și căreia i se conformau; nu au dorit schimbarea. Așa că propriul Lui popor, creaturile care-și datorau existența lucrării sale originale, nu L-a cunoscut, nu, nici măcar evreii. Dar oare nimeni nu a primit lumina, sau nu L-a cunoscut și L-a primit? Ioan 1:12 spune că unii au făcut-o. Se spune că: „Dar tuturor celor ce L-au primit, El le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu, fiindcă au manifestat credinţă în numele Său”.

Din moment ce majoritatea acestei lumi s-a purtat așa cu Isus, s-ar putea spune că lumea l-a urât pe Isus. Atunci când proprii frați ai lui Isus i-au spus: „Arată-te lumii!”, Isus le-a răspuns: „Lumea n-are de ce să vă urască pe voi, dar pe Mine mă urăşte pentru că mărturisesc despre ea că faptele ei sunt rele.” (Ioan 7:4-7) Din acest motiv, Isus nu s-a arătat lumii oamenilor, ci a mers în secret la sărbătoarea din Ierusalim, pentru a deturna încercările lumii de a-l ucide din ură. Căci oamenii, în marea lor parte, nu Îl iubeau, și nu îi iubeau nici pe cei care ieșeau din rândul acestei lumi ca să-l urmeze pe Isus. Așa le-a spus și apostolilor Săi: „Iată ce vă poruncesc: să vă iubiţi unii pe alţii! Dacă lumea vă urăşte, ştiţi că pe Mine m-a urât înainte să vă urască pe voi. Dacă aţi face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, fiindcă nu faceţi parte din lume, ci eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăşte.” – Ioan 15:17-19.

Pentru a putea urî, lumea trebuie să fie alcătuită din oameni, din creaturi care au capacitatea de a nutri ură. Isus nu s-a rugat pentru acești oameni care urăsc, pentru lumea lor. Ci s-a rugat astfel Tatălui Său ceresc: „Eu mă rog pentru ei [pentru oamenii pe care mi i-ai dat și i-ai scos din lume], nu mă rog pentru lume (..) Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, iar eu vin la tine. Tată sfânt, veghează asupra lor datorită numelui tău pe care mi l-ai dat, pentru ca ei să fie una, aşa cum şi noi suntem una.” „Ei nu fac parte din lume, aşa cum nici eu nu fac parte din lume. Sfinţeşte-i prin adevăr: cuvântul Tău este adevărul. Aşa cum Tu m-ai trimis în lume, aşa i-am trimis şi eu în lume.” „Nu mă rog numai pentru ei, ci şi pentru cei care cred în Mine prin cuvântul lor [apostolic], pentru ca toţi să fie una (...) că tu m-ai trimis.(...) Tată drept, lumea nu Te cunoaşte, dar Eu te cunosc, iar aceştia ştiu că tu m-ai trimis.” – Ioan 17:9-11; 16-18; 20, 21, 25.

În legătură cu acest lucru, pe cine iubea Tatăl Ceresc, Iehova Dumnezeu? Iubea oare întreaga lume, din care apostolii și credincioșii de mai târziu au încetat să fie parte? Să-l lăsăm pe Isus să răspundă acestor întrebări prin propria Lui rugăciune: „Eu în unitate cu ei (nu cu lumea) şi tu în unitate cu mine, pentru ca ei să fie făcuţi perfecţi în unitate, ca lumea să ştie că tu m-ai trimis şi că i-ai iubit cum m-ai iubit pe mine. Tată, vreau să te rog pentru cei pe care mi i-ai dat (..) fiindcă m-ai iubit înainte de întemeierea lumii.” (Ioan 17:23-24) Dumnezeu i-a iubit pe cei care l-au iubit pe cel pe care l-a iubit El, adică pe Fiul său Isus Cristos. Dar lumea oamenilor nu l-a iubit pe Fiul iubit al Tatălui. Cei care au încetat să fie una cu lumea oamenilor și au devenit una cu Isus Cristos l-au iubit, într-adevăr. Tatăl ceresc i-a iubit pe cei care erau în unitate cu Isus Cristos. Acest lucru exclude de la dragostea Tatălui lumea oamenilor. Oricine din această lume care dorește să se bucure de iubirea Tatălui trebuie să renunțe la ura pentru Isus, ură pe care lumea o nutrește. Acesta trebuie să se separe de această lume lipsită de iubire și să-l

iubească pe Fiul lui Dumnezeu, și să intre în unitate cu Fiul. Oamenii care fac asta devin cei pe care Dumnezeu Tatăl îi iubește la fel de mult ca pe Fiul său.

Bazându-ne pe această înțelegere, să analizăm acum pasajul de la Ioan 3:16, 17, care a stârnit întrebările originale. Versetele cu pricina spun: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în el să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică. Fiindcă Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul său în lume ca să judece lumea, ci pentru ca lumea să fie salvată prin El.” Cuvintele lui Isus de aici nu se referă la acel aranjament mare, cuprinzător, de ansamblu, alcătuit din cerurile și pământul simbolice, „cerurile și pământul de acum”. Isus vorbește aici despre *oameni*, despre oameni care trăiesc pe pământul propriu-zis și care trăiesc conform unei anumite ordini sau unui aranjament, sub domnia nevăzutului „conducător al acestei lumi”, Satan Diavolul. (2 Pet. 3:7; Ioan 12:31) Cu siguranță că Dumnezeu nu iubea cerurile simbolice, compuse din Satan Diavolul și demonii săi. Astfel, lumea pe care Dumnezeu o iubește, după cum spune Isus, este una limitată, și nu include simbolicele „ceruri ... de acum”.

Cu siguranță, prin faptul că l-a trimis pe fiul Său în această lume, pe pământ, Iehova Dumnezeu Tatăl a înfăptuit un gest de iubire față de lume. Faptul că a făcut pași pentru a-i salva pe oamenii acestei lumi, în loc să o distrugă pur și simplu, împreună cu fiecare membru al ei, a fost o acțiune plină de iubire față de această lume. Niciun individ în particular din această lume nu a fost ignorat, deși Isus a fost trimis direct la oile rătăcite ale casei lui Israel. Astfel, oricine și toți cei din această lume pot beneficia de ceea ce Dumnezeu face prin Fiul său. Pentru că a fost un act de iubire din partea lui Dumnezeu, spre beneficiul oricui și al tuturor din această lume, faptul că Dumnezeu și-a dat Fiul a constituit o expresie a dragostei pentru lumea oamenilor care trăiau sub „conducătorul acestei lumi”, Satan Diavolul.

Acest lucru nu a însemnat, totuși, că toți din această lume, din acest sistem organizat al oamenilor, vor răspunde la această dragoste, și vor intra în iubirea lui Dumnezeu și se vor dovedi vrednici de ea. De aceea, fără să dea niciun nume sau să specifice o anumită persoană, Isus a adăugat această condiționare: „Pentru ca oricine exercită credință în el să nu fie distrus, ci să aibă viață veșnică.” Doar „cei care vor exercita credință în El” vor „avea viață veșnică”. Cei care nu „vor exercita credință în El” „vor fi distruși”. Cei care nu vor exercita credință suficientă se vor dovedi a face parte din majoritate, motiv pentru care lumea oamenilor în general, fără să fie nevoie să se dea nume, va fi distrusă.

Astfel, de la o dragoste generală pentru această lume a oamenilor, dragostea lui Iehova devine una aparte, una specifică, pentru cei care exercită credință în Fiul său, care îl iubesc pe Fiul său și intră în unitate cu El. Aceștia sunt cei care „vor avea viață veșnică” în acea dreaptă nouă *ordine* din viitor, și care alcătuiesc o parte din ale ei ceruri noi și un pământ nou. Ei sunt într-adevăr oamenii noii ordini, căci întrând în unitate și asociere iubitoare cu Fiul pe care Dumnezeu l-a dat, încetează să facă parte din această lume de oameni.

Dumnezeu ştia că există persoane iubitoare, sau care pot deveni iubitoare, în această lume. El, cu ochii Săi pătrunzători, ştia că există indivizi care sunt, prin naştere, parte a acestei lumi, dar a căror inimă nu este în armonie cu „păcatul lumii”, și care doresc să fie eliberați de condamnarea cuvenită din cauza „păcatului lumii.” (Ioan 1:29) De aceea, Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul său în această lume ca să pronunțe o condamnare *globală* a întregii lumi a oamenilor, o condamnare fără deosebire a fiecărui membru al acestei lumi, fără să le dea mai întâi o oportunitate indivizilor de a arăta ce simt despre păcatul condamnabil al lumii și starea ei decăzută. Așa că Dumnezeu l-a trimis pe Fiul său în lumea oamenilor, „pentru ca lumea să fie salvată prin El.”

Acest lucru nu înseamnă că întreaga lume a oamenilor va fi salvată prin Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ci *spune* că șansa de a fi salvat este oferită tuturor, fără părtinire. Cu toate acestea, lumea oamenilor va fi judecată. Acesta este înțelesul cuvintelor pe care Isus le-a rostit mai târziu, înaintea unei mulțimi de evrei: „Acum are loc judecata acestei lumi, acum conducătorul acestei lumi va fi aruncat afară. Dar Eu, când voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine oameni de orice fel. Am venit ca lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric. Dar, dacă cineva aude cuvintele mele şi nu le respectă, eu nu-l judec, fiindcă n-am venit să judec lumea, ci să salvez lumea. Pe cel care mă nesocoteşte şi nu primeşte cuvintele mele are cine să-l judece. Cuvântul pe care l-am spus este cel care îl va judeca în ziua din urmă.” – Ioan 12:31, 34, 46-48.

Nu toți oamenii din această lume vor fi salvați; nu toți din această lume a oamenilor vor scăpa de judecata ce are ca rezultat condamnarea la distrugere, deși la prima Sa venire Isus nu a venit să judece și nici să condamne lumea în întregimea ei. Dar de ce nu scapă oare întreaga lume de judecată și nu este salvată? Pentru că, după cum a adăugat Isus: „Cine manifestă credinţă în El nu va fi judecat. Cine nu manifestă credinţă a fost judecat deja, pentru că n-a manifestat credinţă în numele Fiului unic-născut al lui Dumnezeu. Iată baza pentru judecată: lumina a venit în lume, dar oamenii [nu îngerii] au iubit mai degrabă întunericul decât lumina, căci faptele lor erau rele.” (Ioan 3:18-19) Drept urmare, singurii din această lume care nu vor fi judecați și care vor fi salvați sunt cei care cred în Fiul lui Dumnezeu și care ies din întunericul acestei lumi la lumină, ca „să se vadă că faptele lui sunt făcute în armonie cu voinţa lui Dumnezeu.” (Ioan 3:21) În afară de aceștia, lumea oamenilor va fi, în general, judecată și considerată nevrednică de salvare.

În încheierea acestei discuții, spunem că „lumea” pe care Dumnezeu a iubit-o atât de mult și în care l-a trimis pe Isus, nu să judece, ci să salveze, este lumea oamenilor de pe pământ, reprezentată de acei membri care se rup de oamenii lumești, organizați, și care manifestă credință în darul lui Dumnezeu reprezentat de Fiul său unic-născut și intră apoi în unitate cu El sau se asociază cu El, dovedindu-se vrednici de iubirea lui Dumnezeu, prin Fiul său unic-născut. Unor asemenea urmași și credincioși fideli le este rezervată viața veșnică în noua ordine promisă a lui Dumnezeu, „ceruri noi și un pământ nou.” – 2 Pet. 3:13.

Creștinii – mereu neînțeleși

Plângerile înaintate împotriva martorilor creștini ai lui Iehova, cauzate de faptul că nu se alătură mișcărilor populare bine-intenționate sună familiar pentru cei ce cunosc istoria creștinismului timpuriu. Astfel, scriitorul anti-creștin Celsus, din secolul al II-lea, „i-a îndemnat să-l ajute pe Împărat (Marcus Aurelius) în sarcina sa dificilă de a salva lumea. Să iasă din izolarea lor egoistă și să-l ajute în consiliile sale, ba chiar să se alăture armatelor lui, ca ofițeri.” Da, exact ca și cu creștinii dedicați din ziua de azi, creștinii de atunci, din secolul al II-lea, erau la fel de nepopulari, pentru că „refuzau să ia parte la un plan considerat vital pentru interesele civilizației” – *Eusebius din Cezareea*, Foakes-Jackson.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

15 februarie: Jos cu vechiul – sus cu noul!, pag. 37.
22 februarie: Să supraviețuim împreună cu cele noi, pag. 44.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este *Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi*. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul **Împărăției lui Iehova**

1 FEBRUARIE 1959 Nr. 3

Cuprins:

PARADIS - Pag. 79

CEL MAI IEFTIN, ȘI TOTUȘI CEL MAI SCUMP - Pag. 89

SĂ NE PĂSTRĂM PARADISUL SPIRITUAL - Pag. 91

ÎNDEPLINIREA HOTĂRÂRII NOASTRE DE A FI ÎN PACE ȘI UNITATE - Pag.102

PART. 7 – „FACĂ-SE VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.103

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ - Pag.109

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.113

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikoloie
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Februarie 1959 **Nr 3**

PARADIS

„A fost dus în paradis, şi a auzit cuvinte de nerostit şi care nu-i sunt permise unui om să le spună.” (2 Cor. 12:4).

În momentul în care ceva atât de măreţ şi de încântător ca o grădină persană orientală este dezvăluită de către împlinirea profeţiei divine, numai atunci devine legitim şi potrivit ca noi să vorbim despre aceasta. Atunci omul poate vorbi despre aceasta cu certitudine şi pe bazele solide ale faptelor clare. În prezent, după nouăsprezece secole de când apostolul Pavel a menţionat aceste lucruri în faţa adunării creştine în Corint, Grecia, putem să vorbim, înţelegând minunatul lucru ce i-a fost arătat lui. Când a prezentat dovezile în faţa creştinilor corinteni, conform cărora el era un apostol al lui Isus Cristos, Pavel a spus :

2. „Trebuie să mă laud. Nu este de folos, dar voi trece la viziunile supranaturale şi la revelaţiile de la Domnul. Cunosc un om unit cu Cristos care, acum paisprezece ani - dacă era în corp, nu ştiu, sau în afara corpului, nu ştiu; Dumnezeu ştie - a fost dus până la al treilea cer. Da, îl cunosc pe acest om - dacă era în corp sau independent de corp, nu ştiu; Dumnezeu ştie – dar ştiu că a fost dus în paradis şi a auzit cuvinte de nerostit şi care nu-i sunt permise omului să le spună. Cu acest om mă voi lăuda, ... n-aş fi iraţional, fiindcă aş spune adevărul ... datorită multelor mele revelaţii.” (2 Cor. 12:1-7).

3. Cu paisprezece ani înainte Pavel a scris acele cuvinte care urmau să se întâmple în anul 41 d.Cr., sau la cel puţin cinci ani după ce el a fost convertit de la iudaism la creştinism, printr-o viziune miraculoasă în care a văzut gloria orbitoare a lui Isus Cristos Cel reînviat în cer. Spunând despre acestea în faţa guvernatorului roman Festus, în faţa regelui Agripa al II-lea şi în faţa altora din grupul măreţ de oameni din camera de audienţă din Cezarea, Pavel a declarat în mod solemn:

4. „În timp ce mă ocupam cu aceste lucruri şi călătoream spre Damasc cu autoritate şi împuternicire de la preoţii principali, la amiază, o, rege, am văzut pe drum o lumină mai strălucitoare decât soarele, care a străfulgerat din cer în jurul meu şi în jurul celor ce călătoreau cu mine. În timp ce eram toţi căzuţi la pământ, am auzit un glas care mi-a zis în limba ebraică: ‘Saul, Saul, de ce Mă persecuţi? Îţi este greu să dai întruna cu piciorul în ţepuşe.’ Dar eu am zis: ‘Cine eşti, Doamne?’ şi Domnul a spus: ‘Sunt Isus, pe care tu Îl persecuţi. Dar ridică-te şi stai în picioare. Căci pentru aceasta m-am arătat ţie ca să te aleg slujitor şi martor al

lucrurilor pe care le-ai văzut şi al lucrurilor pe care te voi face să le vezi cu privire la mine' ... Astfel, rege Agripa, n-am fost neascultător, faţă de mesajul primit prin această apariţie cerească, ci le-am dus acest mesaj .... să se căiască şi să se întoarcă la Dumnezeu, făcând lucrări corespunzătoare căinţei." (Faptele 26:12-20).

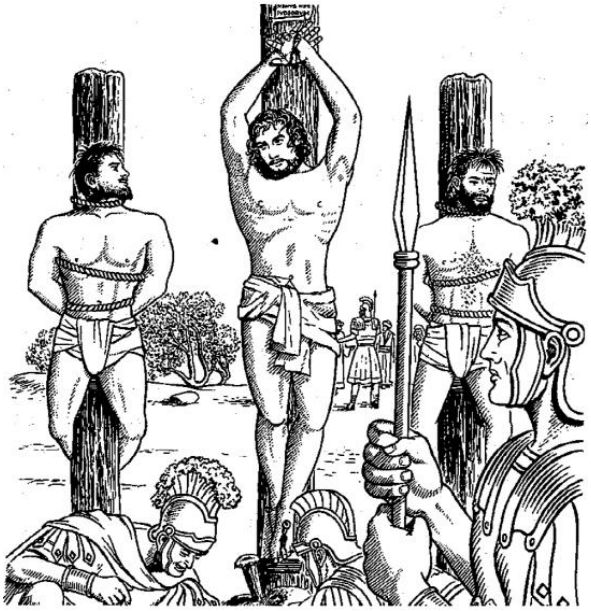

5. Această viziune nu a fost un vis cu ochii deschişi, nu o pură imaginaţie sau iluzie. Era atâta de adevărat încât Pavel a luat-o în serios şi nu a nesocotit mesajul pe care aceasta l-a adus pentru el. Dovedindu-se ascultător faţă de această viziune până la sfârşitul vieţii sale, el a murit de moartea unui martir. În egală măsură, Pavel a scris cu toată seriozitatea despre aceste viziuni şi revelaţii supranaturale pe care i le-a dat Domnul Isus Cristos din cer. În acest caz, putem fi siguri de un singur lucru: nu ne pierdem timpul cu o simplă iluzie când ne gândim la viziunea supranaturală prin care omul pe care îl cunoştea Pavel a fost răpit să vadă paradisul şi să audă cuvinte ce nu pot fi spuse, şi ce nu sunt permise omului să le rostească. Ci, mai degrabă, noi folosim timpul pentru a ajunge la o înţelegere.

6. Omul ce a fost privilegiat cu o asemenea viziune supranaturală a fost, fără îndoială, apostolul Pavel însuşi, căci nimeni altcineva nu ne-a spus despre această experiență care a avut loc în 41 d.Cr. Cu toate acestea, Pavel nu a fost singura persoană căreia Isus i-a descoperit despre paradis. Ei bine, înainte ca Pavel să devină creştin, a mai existat un om căruia Isus i-a vorbit despre paradis. Acest lucru s-a întâmplat în anul 33 A.D., în ziua de Paşte a evreilor, la Golgota, în afara zidurilor oraşului Ierusalim

7. Isus atârna atunci pe un stâlp de tortură, pironit pe acesta de mâini şi de picioare. Guvernatorul roman Pontius Pilat a postat deasupra capului lui Isus acuzația legală pentru care Isus era executat. Evreii „stăteau și se uitau. Însă conducătorii îşi băteau joc de el, zicând: 'Pe alţii i-a salvat! Să se salveze pe sine, dacă acesta este Cristosul lui Dumnezeu, Alesul.' Chiar şi soldaţii îşi băteau joc de el, apropiindu-se, dându-i vin acru și zicând: 'Dacă Tu eşti regele iudeilor, salvează-te!" Dar, un om de acolo a avut curajul să îşi ridice glasul în apărarea lui Isus. El a înţeles faptul că dacă acest om, Isus, era dispus să moară o moarte atât de oribilă, plină de ruşine şi de durere, fără să protesteze şi fără să se plângă, atunci trebuie să fie adevăr în convingerile şi revendicările Sale. Şi acesta atârna pe un stâlp de tortură, dar nu ţintuit de acesta, cum era Isus, care suferea mai rău, având în vedere faptul că „nu făcuse nimic greșit". După ce a încheiat apărarea în favoarea lui Isus şi pentru a-şi exprima credinţa în Acesta, chiar în ziua execuţiei Sale publice, acest răufăcător „a mai zis: ‚Isus, adu-ți aminte de mine când vei fi în

Împărăţia Ta!” Oare ce a răspuns Isus? „Iar el i-a zis: ‘Adevărat îţi spun astăzi: vei fi cu Mine în Paradis.’” (Luca 23:35-43).

8. Isus i-a spus aceste cuvinte păcătosului pe la ora doisprezece, la prânz. Pentru încă trei ore, aceştia doi au atârnat de stâlpii lor de tortură. Apoi răufăcătorul L-a auzit pe Isus strigându-L pe Dumnezeu din cer: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredinţez spiritul.” Acum totul s-a terminat cu Isus. „S-a împlinit!” și înclinându-şi capul, şi-a dat spiritul. (Luca 23:44-46; Ioan 19:28-30) Apărătorul lui Isus, păcătosul care suferea alături, a mai lâncezit. Dar, din moment ce ziua de Sabat evreiască avea să înceapă la apusul soarelui, soldaţii i-au grăbit moartea, rupându-i picioarele lui şi ale unui alt păcătos răstignit. Aşa că el a murit în aceeaşi zi, la fel ca Isus, Regelei lui ales. Ceea ce s-a întâmplat cu trupul păcătosului nu ne este spus; dar trupul lui Isus a fost îngropat într-un mormânt nou ce aparţinea unui evreu bogat din Arimatea, pe numele Iosif, şi care devenise discipol al lui Isus. (Ioan 19:31-42; Mat. 27:57-61)

UN HOȚ ÎN PARADIS?

9. Întrebarea cu care ne confruntăm acum este: Se referea Isus la acelaşi Paradis la care s-a referit şi apostolul Pavel mult mai târziu? I-a vorbit Isus răufăcătorului de pe stâlp despre acelaşi Paradis pe care l-a menţionat când a dat Revelaţia apostolului Ioan, cam în jurul anului 96? În Revelaţia 2:7, Isus spune: „Cine are urechi să audă ce le spune adunărilor spiritul: Celui care învinge îi voi da voie să mănânce din pomul vieţii, care este în paradisul lui Dumnezeu.” Din punct de vedere scriptural, răspunsul trebuie să fie nu.

10. Isus nu îi vorbea răufăcătorului de pe stâlp despre un Paradis ceresc. Acesta nu putea înţelege lucrurile spirituale mai mult decât fariseul evreu Nicodim, un conducător al evreilor, căruia Isus i-a spus: « Dacă cineva nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu. ... dacă cineva nu se naşte din apă şi din spirit nu poate să intre în Împărăţia lui Dumnezeu. Ce s-a născut din carne este carne și ce s-a născut din spirit este spirit. Nu te mira că ți-am spus: trebuie să vă naşteţi din nou. ... Despre ce ştim vorbim şi despre ce am văzut depunem mărturie, dar voi nu primiţi mărturia noastră. Dacă eu v-am vorbit despre lucruri pământeşti şi totuşi nu credeţi, cum veţi crede dacă vă voi vorbi despre lucruri cereşti?» (Ioan 3:3-12). Isus i-a vorbit răufăcătorului despre un Paradis pentru înţelegerea lui. Aşa că acesta nu a înţeles că fiind în Paradis, cu Isus ca Rege, el va merge în cer la moarte, sau că la învierea sa din morţi el va fi condus în cer.

11. Chiar şi după ani de propovăduire a Împărăţiei cerurilor şi până la momentul în care Isus s-a înălțat la cer înaintea ochilor lor, proprii Lui apostoli nu aveau nicio idee despre o Împărăţie cerească. Dacă ar fi ştiut, atunci nu i-ar fi pus această întrebare de despărţire: «Doamne, în acest timp vei restabili împărăţia lui Israel?» (Faptele 1:6-11) Atunci, cum oare a putut acel om compătimitor de pe stâlp, un răufăcător şi nu un apostol apropiat al lui Isus, să se gândească la faptul că intra într-o Împărăţie cerească sau să se gândească la Paradis ca fiind în cer?

12. Paradisul despre care Isus i-a vorbit răufăcătorului nu era paradisul pe care îl învățau școlile rabinice de atunci. Conform acestor şcoli, Paradisul încă exista, şi anume, grădina Eden. Unde oare exista această grădină, conform învăţăturilor lor? Să cităm o autoritate: Paradisul „era o parte a lumii celor morţi, a Şeolului, în inima pământului. Gheena era de o parte, cu flăcările şi chinurile ei. Paradisul era de cealaltă parte, casa intermediară a celor binecuvântaţi ... Patriarhii erau acolo, Avraam, Isaac şi Iacov, pregătiţi să îi primească pe urmaşii lor credincioşi la sânul lor ... Locul cel mai însemnat la ospăţul sufletelor binecuvântate era sânul lui Avraam (Luca 16:23), acolo unde noul moştenitor al nemuririi se odihnea ca un oaspete privilegiat şi onorat.”* În prezent, un număr de lideri religioşi ai creştinătăţii acceptă această învăţătură rabinică. Ei ştiu că Isus nu a mers la cer în ziua în care i-a vorbit răufăcătorului ce atârna pe stâlp. Ei mai ştiu că în dimineaţa învierii lui Isus din morţi, Acesta i-a spus Mariei Magdalena: „N-am urcat încă la Tatăl. Ci du-te la fraţii Mei şi spune-le: ‘Eu urc la Tatăl Meu şi la Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi la Dumnezeul vostru.’” (Ioan 20:17, 18) Deci, Isus nu mersese încă în vreun Paradis ceresc.

13. De ce nu? Pentru că de la moartea şi de la înmormântarea Sa, Isus a fost în Şeol timp de trei zile. Sufletul Lui a fost acolo, ca împlinire a Psalmului 16:10: «Căci nu-mi vei lasă sufletul în Şeol. Nu vei permite ca acela care-ți este loial să vadă groapa.» Aceasta este interpretarea pe care spiritul sfânt al lui Dumnezeu a dat-o prin apostolul Petru, în ziua de Cincizecime. Petru, sub inspiraţia spiritului abia revărsat, a zis: «Căci David spune despre el: ‘Îl aveam mereu pe Iehova înaintea ochilor mei’ ... nu-mi vei lasă sufletul în Hades, nici nu vei permite ca acela care-ți este loial să vadă putrezirea. ...’ Astfel, pentru că David era profet şi ştia că Dumnezeu îi promisese cu jurământ că va așeza pe tronul lui un rod al coapselor lui, el a văzut dinainte învierea lui Cristos şi a vorbit despre ea și a spus că n-a fost părăsit în Hades, nici carnea lui n-a văzut putrezirea. Pe acest Isus, Dumnezeu l-a înviat.» (Faptele 2:25-32).

14. În acea zi a morţii, răufăcătorul era cu Isus în Şeol sau Hades. Acesta nu a mers în cer, aşa cum nici Isus nu a făcut acest lucru. Nici Isus şi nici răufăcătorul nu se aflau într-un Paradis, jos în Şeol sau Hades. Paradisul nu este acolo jos, și Dumnezeu nu a mutat Paradisul din Şeol în cer, în prezenţa Sa, căci Şeolul sau Hadesul nu reprezintă ceea ce credeau rabini antici că este. Conform Sfintei Biblii, Şeolul sau Hadesul reprezintă mormântul comun al omenirii. În momentul în care Isus a fost ridicat din morţi pentru ca sufletul Lui să nu rămână acolo, în Şeol sau Hades, El a experimentat «prima înviere». Aşa că noi citim: «El este începutul, întâiul născut din morţi, ca să devină întâiul în toate.» (Col. 1:18) Hoţul nu a participat la „prima înviere” alături de Isus, căci aceasta este o înviere spirituală, o înviere la viaţă ca o persoană spirituală în cerurile invizibile. Isus i-a spus lui Nicodim că o persoană trebuie «să se nască din nou», «să se nască din apă şi spirit», pentru a se putea bucura de învierea spirituală. În cazul discipolilor credincioşi ai lui Isus, nu exista nici o naştere a lor prin spiritul lui Dumnezeu decât în ziua de Cincizecime, la cincizeci şi una de zile după ce Isus a murit.

15. Chiar dacă răufăcătorul a murit alături de Isus, în cazul acestuia nu se aplică ceea ce a spus Pavel în Romani 6:3-5: „Nu ştiţi că noi toţi, care am fost botezaţi în Isus Cristos, am fost botezaţi în moartea Lui? De aceea, prin botezul nostru în moartea lui am fost îngropaţi cu El, pentru ca, aşa cum Cristos a fost sculat din morţi prin gloria Tatălui, tot aşa şi noi să umblăm pe o cale nouă de viaţă. Căci, dacă suntem uniți cu El [Cristos] într-o moarte ca a Lui, cu siguranță vom fi uniți cu El şi într-o înviere ca a lui.” În loc să aibă o moarte asemeni celei a lui Cristos, răufăcătorul a murit de moartea unui criminal. El a spus celuilalt păcătos: «Noi, da, pe bună dreptate, căci primim din plin ce merităm pentru lucrurile pe care le-am făcut, dar omul acesta n-a făcut nimic necuvenit.» (Luca 23:40, 41) În consecinţă, când Isus s-a ridicat din morţi, El l-a lăsat pe păcătos în Şeol, şi nu în Paradis.

16. Analizaţi acum ce îi spune răufăcătorul lui Isus: «Isus, adu-ți aminte de mine când vei ajunge în Împărăţia Ta.» Cerea el, astfel, să fie *în* Împărăţia lui Isus? Sub nicio formă! Chiar şi dintr-o perspectivă pământească, umană, cum putea cere El să fie *în* Împărăţie, când nu era din linia familiei regale a lui David, aşa cum era Isus? Mai mult, răufăcătorul nu îl putea ocoli pe apostolul Petru în Împărăţie. Cu siguranţă, acest răufăcător nu ştia că Isus îi spusese lui Petru în particular: «Îţi voi da ţie cheile Împărăţiei cerurilor, şi tot ce vei lega pe pământ va fi deja legat în ceruri.» (Mat. 16:19). În ziua Cincizecimii, pentru prima dată, apostolul Pavel, primind spiritul revărsat, a început să folosească fiecare din aceste «chei ale Împărăţiei cerurilor.» În acea zi de Cincizecime, răufăcătorul nu era acolo pentru a-l auzi pe Petru propovăduind. El nu putea profita de faptul că Petru folosea prima cheie pentru a intra în Împărăţia cerească şi pentru a fi cu glorificatul Isus Cristos.

17. În noaptea de dinainte ca Isus să fie răstignit pe stâlpul de tortură alături de răufăcător, Acesta a instaurat cina Domnului, ca o sărbătoare anuală. Apoi, El a zis celor unsprezece apostoli credincioşi ai Săi: „Voi sunteţi cei care aţi rămas întotdeauna cu Mine în încercările Mele. Eu închei un legământ cu voi, aşa cum Tatăl Meu a încheiat un legământ cu Mine, pentru o Împărăţie, ca să mâncaţi şi să beţi la masa Mea, în Împărăţia Mea şi să staţi pe tronuri ca să judecăţi cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” În plus faţă de legământul Împărăţiei, mai era şi acest nou legământ. Isus a menţionat acest legământ în faţa acestor apostoli, când i-a servit cu paharul de vin, spunând: „Paharul acesta reprezintă noul legământ, pe baza sângelui Meu, care trebuie să fie vărsat în folosul vostru.” (Luca 22:19-30) Spre deosebire de cei unsprezece apostoli credincioşi, răufăcătorul nu a rămas alături de Isus în încercările Sale. Aşa că Isus nu i-a spus acestuia că îl va lua în legământul pentru Împărăţie doar pentru că i-a sărit în apărare şi a cerut ca Isus să-și amintească de el după ce va deveni rege.

18. Evrei 6:19, 20 ne spune că Isus, ca mare Preot al lui Dumnezeu, a intrat asemeni unui premergător în sanctuarul ceresc al lui Dumnezeu, „dincolo de perdea”, după ce şi-a sacrificat carnea şi a înviat ca persoană spirituală. Răufăcătorul nu ar fi putut fi un premergător tovarăș al lui Isus, deoarece, în Israelul antic, marele preot intra în Sfânta Sfintelor lui Dumnezeu singur. (Evrei 9:6-8) În ziua învierii lui Isus, răufăcătorul nu a primit un trup înviat, ci trebuia să

aştepte până la timpul pentru învierea celor din mormintele de amintire, moment în care i se va da un trup. După ce Isus a înviat, apostolii au scris fraţilor Lui creştini: „Putem să intrăm cu îndrăzneală prin intermediul sângelui lui Isus în locul sfânt, pe calea pe care El a inaugurat-o pentru noi, ca drum nou și viu, prin perdea, adică prin carnea Sa, şi ... avem un mare preot peste casa lui Dumnezeu.” (Evrei 10:19-21).

19. Răufăcătorul nu reprezenta o temelie pentru adunarea creştină; el nu era nici măcar un membru al acestei adunări. Cei „doisprezece apostoli ai Mielului” au fost făcuți ca temelii secundare ale adunării creştine, care a fost construită pe temelia principală, stânca Isus Cristos. (Apoc. 21:14). În ziua Cincizecimii, răufăcătorul nu a primit spiritul sfânt revărsat, la fel cum nu a primit nici Ioan Botezătorul. El nu a devenit mai mare decât Ioan, căci Isus a zis în legătură cu cei care intră în Împărăţia cerească: „Printre cei născuţi din femei nu s-a ridicat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul, dar cel mai mic în Împărăţia cerurilor este mai mare decât el. Și din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăţia cerurilor este ţinta pe care oamenii se străduiesc din răsputeri s-o atingă, iar cei care se străduiesc din răsputeri pun mână pe ea.” (Mat. 11:11,12) Răufăcătorul nu a reprezentat o excepţie de la toate cererile şi prevederile care au fost făcute pentru adunarea creştină, formată din cei 144,000 de biruitori ai acestei lumi. (Apoc. 7:4-8; 14:1-5).

20. Pe stâlp, răufăcătorul nu a fost născut din spiritul lui Dumnezeu şi uns cu acesta. Isus nu a revărsat spiritul sfânt al lui Dumnezeu asupra discipolilor Săi credincioşi în ziua de Paşte şi nici atunci când era pe stâlpul de tortură. Acest lucru s-a întâmplat în ziua festivă de Cincizecime, când El era la dreapta Tatălui, în cer, în calitate de Mare Preot al lui Dumnezeu, şi atunci a revărsat Isus spiritul sfânt. (Ioan 7:39) Apoi, mai întâi discipolii vii au fost făcuţi fii spirituali ai lui Dumnezeu, au fost luați în noul legământ şi au fost şi unşi cu spiritul şi luați în legământul pentru Împărăție ca și comoştenitori cu Isus Cristos.

21. Aşadar, Paradisul pe care Isus Cristos l-a menţionat răufăcătorului nu este acelaşi cu Împărăţia cerurilor. Isus nu i-a promis acestuia că va fi alături de El în Împărăţie. Răufăcătorul nu a cerut să fie alături de Isus *în* Împărăţie sau să facă parte din aceasta. Nefiind un membru al liniei familiei regale a lui David, răufăcătorul a cerut doar să fie *sub* Împărăţie şi ca Regele să-l recunoască sau să-şi amintească de el şi să se îngrijească să aibă o înviere din morți pe tărâmul Împărăţiei. Paradisul se află *sub* Împărăţie. Din moment ce acest lucru este aşa, Paradisul poate fi întemeiat după ce Împărăţia va fi întemeiată. Împărăţia lui Isus nu a fost întemeiată acolo jos pe pământ, în ziua de Paşte a morţii Sale. Toate profețiile din Scripturi şi dovezile înrudite arată faptul că Împărăţia a fost întemeiată sus în ceruri în anul 1914 A.D. Când Isus a urcat la cer în cea de-a patruzecea zi după învierea Sa, El s-a aşezat la dreapta Tatălui, pentru a aştepta anul 1914 şi inaugurarea Împărăţiei. Răufăcătorul prietenos nu s-a aşezat cu Isus pe tronul Acestuia, un lucru despre care Isus a zis că va fi permis celor din adunarea Sa care cuceresc această lume, din punct de vedere spiritual. (Apoc. 3:21; Evrei 10:12-14).

22. Toate aceste lucruri fac imposibil faptul ca răufăcătorul să fi fost cu Isus în Paradis în ziua morţii lor pe stâlpul de tortură. Isus nu a fost înviat din Paradis în cea de-a treia zi de la moartea Sa, lăsându-l pe răufăcător acolo jos, cu cei morţi. Asta ar fi însemnat că Isus a fost cu El în Paradis doar pentru părți din trei zile şi după aceea l-a lăsat acolo. Isus nu s-a coborât înapoi în Paradis pentru a fi cu răufăcătorul. El a urcat la cer pentru a fi cu Tatăl Său ceresc. În cea de-a treia zi răufăcătorul nu a înviat cu Isus din Paradis. Căci pentru nicio persoană moartă nu va exista o înviere din Paradisul adevărat. Pentru răufăcător şi pentru omenirea din mormintele de amintire va exista o înviere *în* Paradis, aici pe pământ. Răufăcătorul nu a fost primul care a câştigat Paradisul, şi nici nu au fost alţi morţi în Paradis înaintea lui. Paradisul este un loc pentru vii şi nu pentru morţi!

GRĂDINA EDEN

23. Primul om din Paradis a fost Adam, Fiul lui Dumnezeu. Adam era atunci în viaţă. Nu exista Şeolul sau Hadesul, căci niciun om nu murise până atunci sau fusese îngropat într-un mormânt pământesc. Un articol despre Paradis, din *Enciclopedia Americană* (Volumul 21) începe cu următoarele cuvinte: „... grădina Eden. Cuvântul este de origine persană şi înseamnă parc. Acesta a fost introdus în limbile moderne ca un nume pentru grădină Eden ... şi astfel a unei locuințe a fericirii.”

24. Numele se potriveşte bine grădinii Eden în care a fost creat şi aşezat Adam. Cuvântul evreiesc pentru grădină, din Biblie, desemnează un loc împrejmuit sau închis; ceea ce era împrejmuit era ceva frumos şi minunat. Acest lucru este în concordanţă cu perspectiva persană despre un *paradis*: „un parc întins, împrejmuit împotriva daunelor, dar având frumusețea naturală nepătată, cu arbori impunători, dintre care mulţi aveau roade, udaţi de izvoare limpezi, pe ale căror maluri cutreierau mari turme de antilope sau de oi - acesta este scenariul pe care mintea grecului călător îl asocia cu cuvântul *paradeisos*, şi pentru care, propria lui limba nu avea un echivalent clar ...” Conform unor anumiţi autori greci cuvântul desemna „un teren mare, împrejmuit cu un gard puternic sau zid, cu mulţi copaci, arbuşti, plante şi culturi de grădină, şi în care animale alese erau ţinute prin diferite

Cuprins

modalităţi de restricție sau libertate, dacă erau paşnice sau fioroase; astfel fiind foarte apropiat de cuvântul englezesc *park,* cu adaos de *grădini, menajerie* şi *adăpost pentru păsări"**.

25. Astfel, în secolul al treilea înainte de era creştină, evreii care începuseră traducerea Scripturilor lor ebraice sacre inspirate în greacă, au folosit cuvântul grecesc *paradeisos* sau paradis pentru traducerea cuvântului evreiesc *gan*. Oamenii ce au tradus Biblia în latină, au folosit cuvântul latin *paradisus*. Prin urmare, în versiunea romano-catolică Douay a Sfintei Biblii, citim (Geneza 2:7-15):

26. „Şi Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului, şi i-a suflat în față suflare de viață; şi omul a devenit un suflet viu. Apoi Domnul Dumnezeu a plantat un paradis al plăcerii de la început: unde l-a pus pe omul pe care l-a făcut. Şi Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de copaci, plăcuţi la vedere şi buni de mâncat, şi pomul vieţii în mijlocul paradisului şi pomul cunoştinței binelui şi al răului. Şi un râu ieşea din acest loc al plăcerii şi uda paradisul, care de atunci este împărţit în patru braţe. ... Şi Domnul Dumnezeu l-a luat pe om şi l-a pus în paradisul plăcerii, ca să-l lucreze şi să-l păzească".

27. Biblia Ebraică foloseşte de trei ori în Scripturile mai recente cuvântul *pardeś*. (Neem. 2:8; Ecl. 2:5; Cântarea 4:13). Frumuseţea fermecătoare a *pardeśului* sau a Paradisului este exprimată în Cântarea lui Solomon 4:13, în cuvintele păstorului îndrăgostit către iubita sa: „O grădină zăvorâtă este sora mea, mireasa mea, o grădină zăvorâtă, un izvor pecetluit. Pielea ta este un paradis de rodii, cu cele mai alese fructe, cu tufe de hena și de nard, cu şofran, cu trestie mirositoare şi cu scorţişoară, cu tot felul de copaci de tămâie albă, cu smirnă şi aloe şi cu cele mai fine parfumuri, un izvor din grădini, o fântână cu apă dulce şi pâraie line din Liban." (Cântarea 4:12-25, *NW; Dy; Yg; Ro; Da*.)

28. Cu toate acestea, exista ceva care înfrumuseţa Paradisul Edenului mai mult pentru primul om, Adam, şi soţia sa perfectă, Eva, şi care adăuga mai mult deliciilor şi plăcerilor sale. Acest lucru era prezenţa lui Iehova Dumnezeu, Creatorul şi Tatăl lor ceresc iubitor. În felul Său minunat, El umbla prin acea grădină şi a dat omului legea şi îndrumarea Sa. Prezenţa Lui a sfinţit acel paradis, acea grădină a Edenului şi a făcut din aceasta un loc de viaţă sfântă. (Gen. 2:19-25; 3:8, 9). În ordinea corectă a lucrurilor, când Adam şi Eva au încălcat sfinţenia prin păcătuirea împotriva Creatorului, Tatălui şi Dumnezeului lor, ei au fost alungați din Paradisul pământesc, să moară ca nişte păcătoşi, afară, pe pământul blestemat. Faptul că grădină Eden sau Paradis era un loc împrejmuit, cel puţin de către gărzi de îngeri invizibile, este arătat în Geneza 3:23, 24 (*Dy*): „Domnul Dumnezeu l-a scos din paradisul plăcerii, să lucreze pământul din care fusese luat. Şi l-a izgonit pe Adam; şi a pus în faţa paradisului plăcerii heruvimi, şi o sabie înflăcărată ce se rotea, să păzească calea către pomul vieţii."

29. În afara Edenului, Adam a trăit până la vârstă de 930 de ani. El nu s-a întors înapoi în Paradis când a murit, chiar dacă acesta încă exista, dar nu în centrul pământului, aşa cum învață clerul religios, ci deasupra pământului. Adam s-a întors în pământul din care fusese luat. Psalmul 16:10 nu a prezis de el, primul Adam, că sufletul lui nu va fi lăsat în Şeol sau Hades, ci a prezis acest lucru în

legătură cu „ultimul Adam”, Isus Cristos. Sufletul viu Adam a păcătuit şi a murit, drept pedeapsă pentru s-a răsculat împotriva Creatorului și Dumnezeul Paradisului. (Ezec. 18:4, 20; Gen. 2:7) Când fiul evlavios al lui Adam, Abel, a fost ucis de către fratele său gelos, Cain, acesta nu a intrat în Paradis; dar sângele lui a strigăt către Dumnezeu din pământul din afara paradisului din Eden. (Gen. 4:1-11).

30. Adam a văzut naşterea lui Enoh, cel de-al şaptelea de la Adam. Printr-o viaţă sfântă, Enoh „a continuat să umble cu Dumnezeu”. La momentul potrivit, Dumnezeu l-a luat pe Enoh. Dar atunci când a fost mutat, pentru a nu vedea moartea, Enoh nu a ajuns în Paradis, care încă exista. În Evrei 11:5 ni se spune că „n-a fost găsit nicăieri”. El a fost dus în moarte, într-un mod paşnic, printr-un miracol al lui Dumnezeu, scutindu-l pe acesta de orice constrângeri ale morţii. Deoarece el i-a făcut pe plac lui Dumnezeu, a fost păstrat în memoria Acestuia. La timpul lui Dumnezeu, Enoh va avea parte de învierea celor drepţi. (Faptele 24:15; Ioan 5:28, 29) Grădina originală a Edenului nu mai există în prezent, căci a fost distrusă în potopul din zilele lui Noe. Când va fi ridicat din morţi, Enoh va fi înviat în Paradisul restaurat aici pe pământ.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) Când se poate vorbi, în mod legal, despre ceva comparabil cu o grădina persană, atunci când este adusă în atenţia noastră? (b) Cum a adus apostolul Pavel în atenție un astfel de paradis?
3,4. Când a avut Pavel această viziune paradisiacă şi cum a descris el înaintea regelui Agripa convertirea lui la creştinism?
5. Cu ce atitudine mentală a scris Pavel despre vedeniile şi descoperirile lui şi astfel, cum ne folosim timpul să luăm în considerare viziunea lui despre paradis?
6,7. Cine a fost acest om răpit despre care scrie Pavel şi cum a mai primit un alt om o descoperire de la Isus despre paradis?
8. Ce s-a întâmplat cu trupul lui Isus după moarte, însă ce s-a întâmplat cu trupul răufăcătorului compătimitor?
9. Cu ce întrebare ne confruntăm acum, referitor la identitatea paradisului, şi care este răspunsul?
10. De ce nu i-a vorbit Isus răufăcătorului de pe stâlp despre un paradis ceresc?
11. Cum arată şi cazul propriilor apostoli ai lui Isus că răufăcătorul de pe stâlp nu se gândea la o împărăţie sau un paradis ceresc?
12. De ce acceptă astăzi unii lideri religioşi ai Creştinătăţii paradisul pe care-l învăţau şcolile rabinice din zilele lui Isus?
13. De ce nu s-a dus Isus în nici un paradis ceresc, aşa cum este dovedit de Petru în ziua Cincizecimii?
14. De ce Isus şi răufăcătorul nu se aflau în Paradis jos în Şeol, şi de ce răufăcătorul n-a avut parte, împreună cu Isus, de „prima înviere”?

15. De ce nu s-a aplicat la răufăcător ce spune Pavel la Romani 6:3-5, şi prin urmare, ce s-a întâmplat cu răufăcătorul atunci când Isus s-a ridicat din morţi?
16. I-a cerut răufăcătorul lui Isus privilegiul de a fi în împărăţie şi a întrebuinţat apostolul Petru una din „cheile împărăţiei cerurilor" în interesul răufăcătorului? Cum ştim?
17. Cu cine a făcut Isus legământ pentru împărăţie şi de ce nu l-a inclus aceasta pe răufăcător?
18. De ce n-a intrat răufăcătorul împreună cu Isus, ca un tovarăș premergător, în sanctuarul ceresc al lui Dumnezeu, atunci când Isus cel înviat a intrat acolo ca premergător?
19. De ce n-a fost răufăcătorul o temelie pentru adunarea creştină şi de ce n-a devenit el mai mare decât Ioan Botezătorul?
20. De ce n-a fost răufăcătorul născut din spiritul lui Dumnezeu, sau uns cu acesta, atunci când se afla pe stâlpul de tortură?
21. De ce, aşadar, paradisul care i-a fost menţionat răufăcătorului n-a fost acelaşi cu împărăţia cerurilor şi de ce n-a stat el împreună cu Isus pe tronul Său ceresc?
22. De ce n-a fost înviat Isus din Paradis şi în ce anume vor fi înviaţi răufăcătorul şi omenirea din mormintele de amintire?
23,24. (a) Cine a fost primul om în Paradis şi de ce? (b) De ce numele de Paradis se aplică, în mod potrivit, la grădina Eden?
25,26. (a) Cum a ajuns cuvântul Paradis să se aplice la grădina Eden? (b) De ce Versiunea Bibliei Douay romano-catolică nu foloseşte expresia „grădina Eden"?
27. De câte ori foloseşte Biblia Ebraică acest cuvânt corespondent *pardes*' şi cum ilustrează păstorul iubit din Cântarea lui Solomon însemnătatea acestui cuvânt?
28. Ce anume adăuga foarte mult la plăcerile din grădina Eden şi cum a fost arătat faptul că grădina era împrejmuită de ceea ce a avut loc după ce şi-a făcut apariţia păcatul?
29. Ce se poate spune despre întoarcerea lui Adam în Paradis, la moarte, sau despre întoarcerea lui Abel acolo, atunci când a fost ucis?
30. Ce se poate spune despre Paradis şi Enoh, care a fost mutat ca să nu vadă moartea?
* *Enciclopedia literaturii Biblice, teologice și ecleziastice*, de McClintock și Strong, Vol. 7 (1894), pagina 657.
A se vedea *The Scofield reference Bible*, copyrighted ediția 1945, pagina 1098, nota de subsol 1 despre Luca 16:23 ce conține cuvântul „iad".
Enciclopedia de McClintock și Strong, Vol. 7 (1894), pagina 652.

Cel mai ieftin, şi totuşi cel mai scump

Eroul nostru este un imigrant italian care s-a stabilit în zona metropolitană din New York. Într-o după-amiază de sâmbătă, în timp ce răsfoia cărțile unui anticariat, a observat o grămadă de cărți pe o masă, care se vindeau doar cu un cent fiecare. După ce s-a uitat prin ele, a observat una cu un titlu religios: „Harpa lui Dumnezeu”, a cumpărat-o, a dus-o acasă şi a citit-o. Rezultatul? A devenit atât de interesat de mesajul ei, încât doar în câteva luni a luat poziție de partea lui Dumnezeu, al cărui nume e Iehova, a fost botezat şi este un martor creştin activ şi fericit de mai bine de 20 de ani. Toate astea pentru un cent?

Da, şi nu; iar aici putem adăuga că adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu este, în mod paradoxal, cea mai ieftină şi totodată cea mai scumpă marfă de pe fața pământului. Pe de-o parte, adevărul este atât de ieftin încât efectiv nimeni, fie copil, sărac sau invalid, nu este prea sărac ca să îl procure. Astfel, la Congresul Internațional Voința Divină al martorilor lui Iehova, ținut între 27 iulie şi 3 august 1958, oricine a putut participa liber, fie pe Stadionul Yankee, fie pe Polo Grounds, de dimineața până seara, fiind părtaş la ospățul spiritual, fără să plătească sau să i se ceară să contribuie măcar cu un cent. Acelaşi lucru este adevărat despre celelalte multe mii de Săli ale Împărăției de pe tot întinsul lumii, unde se ține în fiecare săptămână o lectură biblică publică şi alte patru întruniri religioase. Chiar această revistă, *Turnul de veghere*, a fost oferită mereu gratuit tuturor studenților sinceri în Biblie care nu pot plăti abonamentul. Mai mult decât atât, sute de mii de căutători sinceri ai adevărului Bibliei țin studii săptămânale chiar în casele lor, fără niciun cost. Într-adevăr, adevărul este atât de ieftin încât nimeni nu e prea sărac să îl obțină.

În acelaşi timp, adevărul este cel mai scump lucru de pe fața pământului; atât de scump, încât se vede clar că majoritatea persoanelor nu sunt interesate de el deloc. Cum aşa? Pentru a dobândi o înțelegere şi o apreciere a adevărului Bibliei este un lucru care ne costă; în primul rând ne costă timp, iar timpul este mai prețios decât banii. Cel mai probabil ne va costa şi câteva plăceri egoiste, pentru că efectul adevărului este de a ne transforma personalitatea prin înnoirea minții. Ne obligă să „ne dezbrăcăm de vechea personalitate şi practicile ei” şi să ne îmbrăcăm „cu noua personalitate care, prin cunoştința exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o.” – Col. 3:9-10.

Mai mult decât atât, adevărul ne va costa popularitatea. Acestei lumi vechi nu îi place de nimeni care ia adevărurile Bibliei în serios. Prin însăși calea noastră de acțiune, ca şi prin activitatea noastră de slujire sugerăm, ba chiar afirmăm explicit, criticismul celor care ignoră acel adevăr şi care trăiesc în lipsă de armonie cu principiile sale drepte. Ceea ce era adevărat cu 19 secole în urmă este adevărat şi azi: „Destul că în timpul care a trecut aţi îndeplinit voia naţiunilor (...) Fiindcă nu mai alergaţi cu ei pe această cale … sunt intrigaţi şi vă insultă.” – 1 Pet. 4:3-4.

Avem oare ambiții materialiste, cum ar fi dorința de îmbogățire, să avem ce-i mai bun din toate, cea mai frumoasă casă, mașină, haine, sau să dobândim faimă excelând într-o carieră artistică? Adevărul ne va costa şi aceste ambiții. Ne va face să apreciem înțelepciunea din spusele lui Pavel către Timotei: „Bineînţeles, devoţiunea sfântă însoţită de mulţumire este un mare câştig. Pentru că noi n-am adus nimic în lume şi nici nu putem să ducem ceva din ea. Astfel, având hrană şi acoperământ, vom fi mulţumiţi cu acestea.” – 1 Tim. 6:6-8, 10.

Adevărul ne va putea costa şi libertatea, cum a fost cazul unor martori creştini ai lui Iehova din Shanghai, în octombrie 1958, şi așa i-a costat pe mii de martori care trăiesc în spatele Cortinei de Fier. Ne-ar putea costa chiar şi viețile, la propriu, căci există un lung şir de martiri credincioși, de la Abel la Isus Cristos şi până în zilele noastre. Prețul poate fi smuls de la noi din mâinile unui Hrușciov sau ale unui Trujillo, sau din cauza faptului că refuzăm să încălcăm legea lui Dumnezeu referitor la sfinţeniei sângelui.

Într-adevăr, adevărul este atât de ieftin încât nimeni nu este prea sărac să şi-l permită. Dar, în același timp, este cel mai scump, cel mai prețios lucru din întreaga lume, care ne cere totul pentru a-l putea obține, făcând astfel orice altceva, inclusiv viața noastră, să pară ieftină prin comparație. De ce este așa? Pentru că este adevărul lui Dumnezeu, iar El cere de la noi devoțiune exclusivă: „Eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care pretinde devoţiune exclusivă” De aceea, înțeleptul scriitor inspirat ne sfătuiește: „Cumpără adevărul şi nu-l vinde.” Fiți înțelepți şi fiți dispuși să plătiți oricât v-ar costa pentru a-l cumpăra, şi, odată ce l-ați obținut, şi l-ați făcut al vostru, nu îl schimbați, din egoism sau nesăbuință, pe niciun lucru din lume.” – Ex. 20:5: Prov. 23:23; Evrei 12:16.

Dar, oricât ar trebui să plătim pentru adevăr – căci vom plăti în continuu – merită cu prisosință. De ce? Pentru că prin aceasta, mai înainte de toate, recunoaștem datoria față de Făcătorul nostru, fapt care ne dă o conştiință curată. Mai mult, adevărul lui Dumnezeu ne dă o speranță sigură în privința triumfului final al dreptății şi al vieții veşnice în lumea nouă, paradisiacă, a lui Dumnezeu. Ne încălzește şi ne îmbogățește viețile, umplându-ne inimile cu iubire pentru Tatăl nostru ceresc şi pentru semenii noştri. Acest lucru ne dă, în schimb, impulsul,

avântul, puterea şi voința de a trăi, lucra, lupta, şi, dacă e nevoie, de a muri pentru lucrul care merită cel mai mult, cauza lui Iehova Dumnezeu. Faptele arată că aceia care prețuiesc atât de scump adevărul sunt cei mai fericiți oameni de pe fața pământului.

Şi, în plus față de cele spuse înainte, astăzi speranța de a nu experimenta niciodată moartea este pusă în fața tuturor oamenilor cu bunăvoință care „cumpără adevărul şi nu îl vând”. Cum așa? Pentru că profeția Bibliei, care se împlinește, arată că este foarte aproape timpul când următoarele cuvinte ale lui Isus se vor aplica literal, într-un mod special: „Oricine trăieşte şi manifestă credinţă în Mine nu va muri niciodată.” – Ioan 11:26.

Să ne păstrăm paradisul spiritual

După bătălia de la Armaghedon, împărăția victorioasă a lui Dumnezeu va restaura paradisul pe pământ. De aceea, în ziua când Isus murea ca martor credincios al împărăției lui Dumnezeu şi răufăcătorul compătimitor L-a rugat pe Isus să-şi amintească de el când va ajunge în împărăția Sa, Isus a vorbit în armonie cu aranjamentul divin, spunând: "Vei fi cu mine în Paradis." Prin mijloacele puterii Sale cereşti, Isus Cristos, Regele, va fi prezent în mod invizibil în paradisul restaurat. Abel, Enoh şi alţi oameni credincioşi ai timpurilor anterioare Cincizecimii anului 33 (A.D.) vor fi ridicaţi din morţi pentru o "înviere a vieţii" în acel paradis pământesc. Astfel ei vor fi cu Isus în Paradis. Mai târziu, când răufăcătorul, ca unul care a făcut lucruri rele, răspunde la chemarea Regelui pentru o "înviere a judecăţii", el va intra în paradisul pământesc şi va învăţa că Isus, cel cu care el a fost răstignit, domneşte acum ca şi Rege peste "noul pământ." Răufăcătorul îşi va aminti atunci cuvintele dătătoare de speranţă ale lui Isus: "Vei fi cu Mine în paradis." El poate rămâne acolo pentru totdeauna cu Isus, fiind întotdeauna ascultător. - Ioan 5:28, 29.

2 Acum o mie nouă sute de ani, când Isus a rostit aceste cuvinte, nu exista nici un paradis pământesc. Nu exista pe atunci nici paradisul spiritual în care Pavel a fost dus mai târziu, pentru a auzi cuvinte de nerostit, ceea ce nu era legal pentru un om ca să le vorbească pe atunci. - 2 Cor. 12:4.

3 Când Isus a murit ca un sclav criminal pe stâlpul de tortură şi apostolii Săi şi ceilalţi discipoli au fost împrăştiaţi, nimic pământesc sau spiritual nu părea să aibă o frumuseţe paradisiacă. Organizaţia mondială a "marelui balaur," "şarpele original, cel numit Diavolul sau Satan," părea că înfloreşte în triumful asupra Seminţei femeii lui Dumnezeu, care urma să fie zdrobită la călcâi. (Apoc. 12:9; Gen. 3:15) Era exact aşa cum Isus le spusese duşmanilor care Îl arestaseră în grădina Ghetsimani: "Acesta este ceasul vostru şi autoritatea întunericului." (Luca 22:53) În acel timp întunecat cuvintele profetice ale lui Iehova s-au împlinit: „,O, sabie, trezeşte-te împotriva păstorului meu, împotriva bărbatului care stă lângă

mine, zice DOMNUL oştirilor. ‘Loveşte păstorul ca oile să fie împrăştiate; îmi voi îndrepta mâna spre cei neînsemnaţi.’” (Zah. 13:7, *RS*; Mat. 26:31) La acea vreme discipolii lui Isus au făcut aşa cum El spusese că vor face: "Veţi plânge şi veţi jeli, dar lumea se va bucura. Vă veţi întrista, ... vă veţi risipi, fiecare la casa lui, şi mă veţi lăsa singur." (Ioan 16:20, 32) Speranţele împărăţiei lui Dumnezeu păreau a fi fost împrăştiate chiar şi în ziua învierii lui Isus, deoarece chiar în ziua aceea doi dintre discipolii Lui au spus întristaţi: "Noi însă speram că El este acela care va elibera Israelul; da, şi este şi a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri." (Luca 24:21). Fără o împărăție nu ar putea exista un paradis!

4 Oh, cum se transformase durerea lor în bucurie şi cum au săltat inimile lor când El i-a văzut din nou, apărându-le în locul lor secret de întâlnire şi în alte părţi! Chiar şi soţia simbolică a lui Dumnezeu din cer, Sionul, a cărui Sămânţă promisă era înviatul Isus Cristos, a jubilat, ca o mamă ce-şi poartă pruncul, care, când a născut copilul, "nu-şi mai aminteşte necazul, de bucurie că a venit un om pe lume." (Ioan 16:21, 22) Deşi s-au bucurat, apostolii nu au înţeles corect scopul măreţ al lui Dumnezeu. Prin urmare, patruzeci de zile mai târziu, ei au rămas oarecum nedumeriți când Isus s-a înălţat la cer fără să fi întemeiat Împărăția. Aşa cum le-a fost poruncit, ei au aşteptat în Ierusalim timp de zece zile, până la sărbătoarea Cincizecimii. Apoi, Isus Cristos, la dreapta lui Dumnezeu, a revărsat peste ei spiritul sfânt, în împlinirea lui Ioel 2:28, 29. Odată cu spiritul a venit şi revelaţia şi iluminarea. Apoi a venit şi naşterea lor şi ungerea cu spiritul sfânt. Ei au devenit o "nouă creaţie", fii spirituali ai lui Dumnezeu, izraeliți spirituali. Ei au devenit membri ai noii "națiuni sfinte" a lui Dumnezeu, naţiunea căreia i-a fost dată Împărăția ca să poată produce fructul ei regal. - Faptele 2:1-36; 2 Cor. 5:17; 1 Pet. 2:9; Mat. 21:43.

5 Un paradis spiritual a fost întemeiat atunci. Ei au intrat în el. Condiţia lor spirituală nu era ca ţinutul infestat de lăcuste descris de către profetul Ioel: "Înaintea lor ţara este ca grădina Eden, dar în urma lor este un pustiu părăsit." Din contră, prin glorificatul Isus Cristos, Iehova Dumnezeu şi-a dus la îndeplinire următoarele Lui cuvinte, prin acelaşi profet Ioel:

6 "Nu te teme, pământule! Înveseleşte-te şi bucură-te, căci Iehova a făcut lucruri mari! Nu vă temeţi, animale ale câmpului, căci păşunile pustiului înverzesc şi pomul îşi dă rodul. Smochinul şi viţa-de-vie sunt pline de roade. Şi voi, copii ai Sionului, înveseliţi-vă şi bucuraţi-vă în Iehova, Dumnezeul vostru, ... Şi vă voi da despăgubire pentru anii în care au mâncat lăcusta, larva de lăcustă, gândacul şi omida, marea mea armată pe care o trimisesem în mijlocul vostru. Veţi mânca, veţi mânca şi vă veţi sătura şi veţi lăuda numele lui Iehova, Dumnezeul vostru, care a făcut lucruri atât de minunate pentru voi. Poporul meu nu va mai fi făcut de ruşine niciodată. Şi veţi şti că Eu sunt în mijlocul lui Israel." - Ioel 2:3, 21-27, *AS*.

7 Cu timpul, când Saul din Tars a fost convertit de la iudaism la creştinism pentru a deveni apostolul Pavel, el a fost scos din iudaismul neproductiv, care era ca un ţinut uitat de Dumnezeu, ce a fost invadat şi dezgolit de toată vegetaţia lui, şi adus în paradisul creştin spiritual, în frumuseţea radiantă a timpurilor apostolice. Evident, el s-a dovedit a fi omul care, indiferent că era în trup sau în afara lui, a

fost capabil miraculos să vadă mai mult decât paradisul spiritual înfloritor de atunci al adunării creştine de pe pământ. Prin viziune şi revelaţie supranaturală, Pavel a fost făcut să vadă, cu previziune profetică, prin viziune și descoperire supranaturale, condiţia paradisiacă a femeii lui Dumnezeu, Sionul, la timpul viitor, când împărăția lui Dumnezeu va fi întemeiată cu adevărat în ceruri. Acel timp avea să fie după 1914.

8 Paradisul spiritual al creştinismului adevărat în primul său secol a continuat în timpul zilelor celor doisprezece apostoli ai Mielului. Roadele spiritului sfânt au abundat printre copiii spirituali creştini ai lui Dumnezeu. adunarea primului secol a fost, simbolic vorbind, "terenul lui Dumnezeu aflat în cultivare." Ea a răspuns atenţiei iubitoare a marelui Cultivator, Iehova Dumnezeu. Viţa simbolică, al cărei butuc central era Isus şi toţi discipolii Lui născuţi din spirit erau ramurile, Îl glorifica pe Tatăl ceresc aducând multe roade, pentru a dovedi că aceste "ramuri" erau cu adevărat discipolii lui Isus. Singura națiune cu adevărat creştină producea din abundenţă roadele împărăției lui Dumnezeu. Prosperitatea spirituală domnea. - 1 Cor. 3:9; Ioan 15:1-8; Mat. 21:43.

9 Acest paradis spiritual al lui Dumnezeu pe pământ nu a continuat. Majoritatea celor ce susţineau că sunt creştini nu au "luptat din greu pentru credinţa care le-a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna." Ei nu şi-au adus aminte de "cuvintele rostite mai înainte de apostolii Domnului nostru Isus Cristos, care vă ziceau: ‘În timpul din urmă vor fi batjocoritori, care vor umbla potrivit dorinţelor lor după lucruri lipsite de pietate’. Ei sunt aceia care fac dezbinări, oameni carnali, fără spiritualitate. Dar voi, iubiţii mei fraţi, zidindu-vă în credinţa voastră preasfântă şi rugându-vă cu spirit sfânt, păstraţi-vă în iubirea lui Dumnezeu, în timp ce aşteptaţi îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viaţa veşnică.” (Iuda 3, 17-21). Treptat a venit marea "lepădare" religioasă pe care apostolul Pavel a prezis-o. Apoi a trebuit să fie descoperit "omul nelegiuirii," "fiul distrugerii". - 2 Tes. 2:3, 6-12.

10 Aceasta a atras după sine pierderea paradisului spiritual pentru cei care pretindeau că sunt creştini doar cu gura, dar nu şi cu vieţile lor. Pe bună dreptate atunci, apostolul Pavel, când i-a avertizat pe creştini despre falşii apostoli care vor cauza în mod amăgitor această cădere, a recurs la paradisul Edenului pentru ilustrare. El a spus: "Dar mă tem ca nu cumva, aşa cum şarpele a amăgit-o pe Eva prin viclenia lui, mintea voastră să se corupă şi să se îndepărteze de la sinceritatea şi castitatea care i se cuvin lui Cristos." - 2 Cor. 11:3, 13-15.

11 Acum şase mii de ani, folosindu-se de şarpe în Eden, Diavolul a pricinuit pierderea paradisului pământesc original lui Adam şi Evei şi nouă, tuturor urmaşilor lor. La fel, după ce cei "doisprezece apostoli ai Mielului", care acţionau ca şi piedică, au trebuit să fie daţi la o parte prin moarte, Satan Diavolul, acel "şarpe original", a provocat pierderea paradisului spiritual al creştinilor. Astăzi creştinătatea, care se aliază cu mai mult de 820 de milioane de membri din mai mult de o mie de secte religioase, arată efectele celor două războaie mondiale ale ei şi nu e deloc un paradis. Deşi precedată de condiţia paradisiacă spirituală a timpurilor apostolice, astăzi există o religioasă "sălbăticie pustiită" devastată de lăcuste simbolice, "marea armată" a lui Iehova. Nu există niciun rod al împărăției

lui Dumnezeu, doar un surplus din roadele naţiunilor materialiste ale acestei lumi. Creştinătatea este înfometată spiritual din cauza unei "foamete trimisă de Dumnezeu în ţară, dar nu foamete de pâine şi nici sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova," exact aşa cum a fost prezis. (Amos 8:11-13, *AS*) Ca şi Adam şi Eva şi Cain în afara grădinii Eden, Creştinătatea trebuie să moară în afara unui Paradis spiritual.

RESTAURAREA PARADISULUI SPIRITUAL

[12] Cuvântul lui Iehova a prezis că El va restaura pe pământ paradisul spiritual printre fiii spirituali ai Sionului, organizaţia Sa asemănătoare unei soţii. El va face aceasta prin intermediul împărăţiei Lui, când va fi întemeiată, la timpul lui marcat de neschimbat, 1914 A.D. Cu circa patruzeci de ani înainte de anul 1914 Iehova a început să pregătească o rămăşiţă a copiilor spirituali ai Sionului pentru reînnoirea acestui paradis spiritual. În ediţia din iulie 1883, pagina 4, revista *Zion's Watch Tower* a spus, sub titlul: "Hoţul": "Când Domnul își va întemeia împărăția, își va aminti de hoţ şi acesta va fi în Paradis. ... în Cristos sau în numele Lui toţi vor fi făcuţi vii şi vor fi privilegiaţi de a se întoarce la acea condiţie Edenică pierdută prin păcatul primului om, răscumpărată pentru oameni de către sacrificiul drept al lui Cristos." Cu toate acestea, paradisul spiritual a trebuit să fie restaurat pentru rămăşiţa copiilor spirituali ai Sionului înainte ca paradisul pământesc să poată fi restaurat pentru omenire.

[13] Până în anul 1914 această rămăşiţă a seminţiei spirituale a femeii lui Dumnezeu, Sion, s-a bucurat de o măsură crescândă de prosperitate spirituală. Dar apoi a venit Primul Război Mondial. Odată cu el puterile religioase, politice şi militare ale Creştinătăţii aproape că au ruinat prosperitatea spirituală a martorilor lui Iehova. Ei au devenit ca cei "doi martori" pe care Revelaţia 11:13 i-a descris ca profeţind în pânză de sac, primind în final o moarte publică în această lume veche, în special în Creştinătate, unde ei au fost foarte activi. Cu ei s-a întâmplat ca şi cu apostolii şi ceilalţi discipoli în zilele cât Domnul Isus Cristos a zăcut mort în mormânt.

[14] Condiţia lor pământească, religios vorbind, a devenit ca şi ţinutul lui Iuda când zăcea pustiită, cu Ierusalimul şi templul său în ruine şi cu mii de supravieţuitori exilaţi în cea mai mare parte în ţinutul idolatru al Babilonului. Sub acele condiţii străvechi Cuvântul lui Iehova prezenta o deosebită importanţă deoarece venea prin profetul Ezechiel, care era deja exilat în Babilon înainte de distrugerea Ierusalimului şi a templului lui şi înainte de pustiirea întregului ţinut al lui Iuda:

[15] "Voi sfinţi numele Meu cel mare, care a fost profanat printre naţiuni, pe care voi l-aţi profanat în mijlocul lor; şi naţiunile vor şti cu siguranţă că Eu sunt Iehova, zice Domnul Iehova, când voi fi sfinţit printre voi sub ochii lor. Da, vă voi lua dintre naţiuni şi vă voi aduna din toate ţările şi vă voi aduce în propria voastră țară. Voi pune Spiritul Meu în voi şi vă voi face să umblaţi după dispoziţiile Mele, să respectaţi şi să îndepliniţi hotărârile Mele judecătoreşti. Să ştiţi că nu pentru voi fac lucrul acesta, zice Domnul Iehova! Ruşinaţi-vă şi simţiţi-vă umiliţi din cauza

căilor voastre, casă a lui Israel! Aşa zice Domnul Iehova: În ziua în care vă voi curăţa de toate nelegiuirile voastre, voi face ca oraşele să fie locuite, iar locurile devastate vor fi reconstruite. Ţara pustiită va fi cultivată, cu toate că ajunsese o întindere pustie înaintea ochilor tuturor trecătorilor. Şi se va zice: Ţara aceea care era pustiită a devenit ca grădina Eden, iar oraşele rămase în paragină, care erau pustiite şi dărâmate, sunt fortificate şi locuite. Şi naţiunile rămase în jurul vostru vor şti cu siguranţă că Eu, Iehova, am construit ce fusese dărâmat, am plantat ce fusese pustiit. Eu, Iehova, am vorbit şi am făcut lucrul acesta.'" – Ezec. 36:23, 24, 27, 32-36, *AS*.

16 Acea profeţie a fost de fapt împlinită asupra Israelului natural din vechime. Aceasta a întărit certitudinea că va fi împlinită într-un fel complet, în final, cu Israelul spiritual din zilele noastre. Pe atunci, Iehova îl împuternicise pe regele persan Cir cel Mare, să înfrângă marele Babilon. El l-a ghidat pe Cir să emită un decret ce-i elibera pe evrei să se întoarcă în ţinutul lor natal pustiit şi să reconstruiască templul lui Iehova. Exact la sfârşitul celor şaptezeci de ani de pustiire, ţinutul lui Iuda a fost reocupat de poporul lui Iehova; Israelul se renăscuse ca şi naţiune şi altarul templului fusese reconstruit, iar închinarea la Iehova fusese reînnoită în el. În următorul an a fost pusă temelia templului. După ani de opoziţie din partea duşmanilor lui Iehova, acest templu a fost terminat în cel de-al şaselea an al domniei regelui persan Darius I. Deoarece inamicii încă erau în ţinuturile învecinate şi continuau să ameninţe, era nevoie de o fortificare a Ierusalimului; iar regele Artaxerxe şi-a trimis paharnicul său evreu, Neemia, la Iuda, ca şi guvernator al său, să rezidească oraşul Ierusalim. Aceasta s-a făcut. O remarcabilă transformare a schimbat ţinutul lui Iuda. Unde fusese un pustiu înspăimântător timp de şaptezeci de ani, devenise ca şi grădina Eden, asemenea "grădinii lui Iehova."

17 În mod corespunzător, în timpurile noastre, Iehova a dat naștere Seminței femeii Lui, Isus Cristos, făcându-L rege al guvernului Său ceresc născut în 1914. În ceruri anunţul a sunat: „Regatul lumii a devenit regatul Domnului nostru [Iehova] şi al Cristosului Său şi El va domni ca rege pentru totdeauna şi veşnic!” Pe pământ, totuşi, naţiunile Creştinătăţii erau înfuriate. Ele au redus starea pământească a rămăşiţei spirituale a martorilor lui Iehova la o ruină ca aceea a lui Iuda şi Ierusalim din vechime. Revigorarea închinării lui Iehova pe pământ fusese oprită şi era în pericol de a fi zdrobită. – Apoc. 11:15-18, 3-10.

18 Iehova nu putea permite ca ea să fie zdrobită şi să împlinească totodată şi Cuvântul Său profetic. Împărăția Sa a Unuia mai mare decât Cir cel Mare era în putere şi acţiune. Domnia împărăției Sale şi pustiirea condiţiei spirituale a poporului său de pe pământ în acelaşi timp nu erau în armonie una cu cealaltă. Împărăția întemeiată trebuia să fie anunțată tuturor naţiunilor care blasfemiau numele Lui. Trebuia să existe un paradis spiritual pe pământ pentru rămăşiţa Lui, astfel încât aceştia să aibă o bază adecvată şi un fundal demn de a anunţa pe Rege şi Împărăția.

19 În 1919 războiul din cer se terminase. El îl alungase pe Satan şi pe demonii lui şi îi azvârlise jos, pe pământ. Aşadar, Regele victorios al lui Iehova, Isus Cristos,

jucase rolul modernului Cir cel Mare. El a eliberat rămăşiţa martorilor lui Iehova din captivitatea lor babiloniană, i-a readus la relaţia lor acceptabilă cu Dumnezeu, şi i-a pus să lucreze curajos la un serviciu constructiv al templului. În acelaşi an preşedintele societăţii Turnul de Veghere şi secretarul său trezorier şi alţi şase tovarăşi creştini consacraţi au fost eliberaţi dintr-o încarcerare nedreaptă, impusă de o lume înnebunită de război. În decurs de şase luni după aceea, sau între 1 și 8 septembrie 1919, rămășița spirituală își ţinea prima adunare internaţională la Cedar Point, Ohio, U.S.A. Lucrarea a fost reorganizată, iar martorii lui Iehova proclamau "epoca de aur", epoca Paradisului, paradisul viitor al pământului.

[20] Puţin a realizat rămăşiţa spirituală atunci că intra într-un paradis spiritual, în împlinirea promisiunilor de neclintit ale lui Iehova. El și-a revărsat spiritul într-o măsură mai mare peste ei. Prin spiritul Lui, El nu i-a împuternicit doar pentru o lucrare curajoasă, ci, de asemenea, le-a dezvăluit însărcinarea lor. Care? "Vestea bună să fie predicată în toate națiunile." (Marcu 13:10) Debordând de entuziasmul unei naţiuni eliberate şi restaurate, rămăşiţa martorilor lui Iehova a preluat cu zel lucrarea finală care urma să preceadă războiul universal de la Armaghedon. Ei au devenit plini de roadele spiritului sfânt. Ei au produs roadele Împărăției, şi anume activităţile şi lucrările de predicare a veştii bune despre noua lume a împărăției lui Dumnezeu. Ei au început să umple faţa întregului pământ cu aceste roade. În locuri din ce în ce mai multe au fost înființate adunări şi au fost întărite, ca şi oraşe puternice, fortificaţii de care nu vom avea nevoie în paradisul pământesc după Armaghedon. Recuperarea şi prosperitatea lor spirituală a sporit uimirea națiunilor Creştinătăţii.

[21] La această dovadă vizibilă a reînnoirii favorii lui Iehova rămăşiţa spirituală a copiilor Sionului de pe pământ a fost mângâiată foarte mult. Pentru ei a fost atât de minunat să experimenteze împlinirea promisiunii divine: "Iehova va mângâia Sionul. Va mângâia toate locurile lui devastate, şi va face pustiul lui ca Edenul şi câmpia lui aridă ca grădina lui Iehova. În el vor fi bucurie și veselie, mulțumire și glas de cântare. Atunci cei răscumpăraţi ai lui Iehova se vor întoarce şi vor veni la Sion cu strigăte de bucurie şi o bucurie veşnică le va încununa capul. Vor găsi bucurie și veselie. Durerea şi suspinul vor dispărea. Eu. Eu sunt Cel care vă mângâie." – Isa. 51:3, 11, 12.

[22] Înflorirea paradisului spiritual este cel care explică bucuria nemăsurată a martorilor lui Iehova în a Lui societate a Lumii Noi. Grandoarea acestei grădini spirituale a lui Iehova este ilustrată într-un limbaj profetic care pune accentul pe ţinutul restaurat al lui Iuda, prin figurile de stil: „Pustiul și ținutul fără apă vor exulta, iar câmpia aridă se va bucura şi va înflori ca şofranul. Va înflori şi se va bucura, da, se va bucura cu strigăte de veselie. I se va da gloria Libanului, splendoarea Carmelului şi a Şaronului. Oamenii vor vedea gloria lui Iehova, splendoarea Dumnezeului nostru. Atunci ochii orbilor se vor deschide, şi urechile surzilor se vor destupa. Atunci şchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va striga de veselie. Căci în pustiu vor țâșni ape, iar în câmpia aridă torente. Pământul ars de căldură se va preface într-un iaz cu trestii, iar pământul însetat, în izvoare de

apă. În locuința şacalilor, în locul lor de odihnă, va fi iarbă verde cu trestii şi papirus.

23 Acolo va fi un drum mare, da o cale şi ea va fi numită Calea Sfinţeniei. Cel necurat nu va trece pe ea. Ea va fi pentru cel ce umblă pe cale, iar nebunii nu vor rătăci pe ea. Niciun leu nu va fi acolo şi niciun animal sălbatic de pradă nu va veni acolo. Niciunul nu se va găsi acolo. Cei răscumpăraţi vor umbla pe ea. Cei răscumpăraţi de Iehova se vor întoarce şi vor veni la Sion cu strigăte de bucurie. O bucurie veşnică le va încununa capul. Vor găsi bucurie şi veselie, iar durerea şi suspinul vor dispărea." – Isa. 35:1, 2, 5-10.

24 Rămăşiţa spirituală răscumpărată s-a întors la Sion, organizaţia teocratică a lui Iehova. În spatele lor s-au format sute de mii care vor să se închine acestui Dumnezeu al rămăşiţei, acestui Creator al unei organizaţii care e plină de atâta admirație paradisiacă. Este o organizaţie care răsună de bucurie şi de laude către adorabilul Dumnezeu. Este o organizaţie a sănătăţii, puterii şi activităţii spirituale. Este o organizaţie lipsită de ceea ce este prostesc în ochii lui Dumnezeu, lipsită de orice nebuni ce-l neagă pe Dumnezeu, şi lipsită de orice bestialitate feroce în rândul membrilor ei. Ea înseamnă umblatul pe Calea Sfinţeniei, păzirea de parteneriatul cu această lume păgână şi nemurdărit de orice pete de la ea. Aici nu se găseşte pustiu spiritual, nici creştere spinoasă şi injurioasă a pământului blestemat. Iehova a spus:

25 „Căci veţi ieşi cu bucurie şi veţi fi aduşi în pace. Munţii şi dealurile se vor înveseli înaintea voastră cu un strigăt de bucurie şi copacii de pe câmp vor bate cu toţii din palme. În locul tufei de spini va ieşi ienupărul. În locul urzicii usturătoare va ieşi mirtul. Lucrul acesta va fi spre gloria lui Iehova, un semn pe timp indefinit, care nu va fi nimicit." – Isa. 55:12, 13.

26 Această creştere a creştinilor adevăraţi asemeni "copacilor dreptății" este în starea noastră pământească care a fost odată devastată de către inamicii babilonieni. A devenit ceva faimos pentru Iehova, al cărui nume a fost chemat peste aceşti copaci spirituali. Această creştere a unor asemenea copaci puternici, roditori şi minunaţi în paradisul spiritual trebuie să servească drept un semn neîndoielnic. Este un semn al Împărăției, al faptului că Împărăția lui Dumnezeu domneşte şi îşi revarsă binecuvântările peste cei care se supun acesteia chiar şi acum, înaintea bătăliei de la Armaghedon. Da, acest paradis spiritual restaurat care înfloreşte înainte de Armaghedon este un semn în mijlocul tuturor naţiunilor duşmane că Iehova Dumnezeu şi-a luat puterea Lui cea mare şi a început să domnească în calitate de rege, prin Fiul Său întronat şi uns Isus Cristos. Acest semn, declară Iehova, "nu va fi nimicit." Cât de întăritoare este această asigurare!

27 Dumnezeu are încredere în noi. Este responsabilitatea noastră să facem ce putem cu ajutorul spiritului Lui pentru a avea grijă ca acest semn să nu fie nimicit, pentru ca voința Lui să se facă pe pământ. Noi trebuie să facem aceasta prin menţinerea paradisului nostru spiritual conform voinţei divine. Doar făcând așa, cei din rămăşiță se vor dovedi demni să "mănânce din pomul vieţii, care este în paradisul lui Dumnezeu." – Apoc. 2:7.

[28] De la întemeierea împărăţiei cereşti în 1914 şi de la venirea lui Iehova şi a mesagerului legământului Său, Isus Cristos, la templul spiritual, în 1918, apostolii morţi şi alţi creştini născuţi de spirit care au murit credincioşi înainte de aceste evenimente au fost înviaţi. Isus a fost folosit pentru a învia aceşti cuceritori ai lumii din morţi. (Ioan 6:54-57). Astfel Isus le-a permis acestor creştini victorioşi să "mănânce din pomul vieţii" în paradisul ceresc al lui Dumnezeu. La înviere ei au fost îmbrăcaţi cu nemurire şi neputrezire. Marea Sursă a acestei nemuriri şi neputreziri este Iehova Dumnezeu; şi astfel, prin Isus Cristos, care este "calea", ei au venit la marele "Pom al Vieţii" figurat, Iehova, şi de la El au primit recompensa nemuririi şi neputrezirii cereşti. În grădina Eden, dacă Adam ar fi rămas credincios şi i-ar fi fost permis să mănânce din copacul pământesc al vieţii din mijlocul grădinii, acest lucru ar fi însemnat că el a primit de la Dumnezeu dreptul la viaţă veşnică umană, odată cu garanţia că un asemenea drept ar fi fost protejat şi păstrat. La fel este şi cu privire la mâncatul din cerescul Copac al Vieții din paradisul lui Dumnezeu. Înseamnă a avea parte de recompensa nemuririi şi neputrezirii cereşti, spirituale, de la unica sursă a "vieţii şi neputrezirii", Iehova, "Regele eternităţii, singurul Dumnezeu nepieritor şi nevăzut." - 1 Cor. 15:50-54; 1 Tim. 1:17; 2 Tim. 1:10.

[29] La puţin timp după ce acei creştini loiali morţi au fost înviaţi în cerescul "paradis al lui Dumnezeu", rămăşiţa credincioasă a izraeliților spirituali a fost eliberată de sub Babilonul simbolic şi adusă într-un paradis spiritual. Prin ei a fost aşezată temelia "noului pământ"; a fost adus un "ţinut" teocratic şi a fost construit într-un paradis spiritual. (Isa. 66:8, *AS*). Adepţii Israelului spiritual au fost aduşi deja într-o "mare mulţime" asemănătoare oilor.

CUM ESTE PĂSTRAT

[30] Acest paradis spiritual reflectă gloria lui Dumnezeu şi adevereşte întemeierea împărăţiei Saleu. Spre aprecierea iubitoare a lui Dumnezeu şi bucurându-ne cu adevărat de acest paradis spiritual, noi dorim sincer să-l păstrăm. Cum? Ne reamintim că Adam a fost pus în grădina originală a Edenului, sau Paradisul plăcerii, "ca să o cultive şi să o îngrijească." (Gen. 2:15) Aşa cum el a trebuit să păstreze acest paradis în ascultare de voinţa lui Dumnezeu, la fel trebuie să facem şi noi cu spirituala "grădină a lui Iehova" de astăzi. Aceasta înseamnă lucrare, cu un scop pentru frumuseţea şi ordinea spirituale. Trebuie să ţinem minte că acest paradis spiritual este un loc sfânt, deoarece este locul clasei sanctuarului lui Iehova, o clădire în care "Dumnezeu să locuiască prin spirit." (Efes. 2:19-22) El trebuie păstrat sfânt şi curat prin traiul nostru în sfinţenie şi puritate, deoarece Creatorul şi Proprietarul lui este sfânt.

[31] Trebuie, de asemenea, să punem interesele templului pe primul loc, adică interesele închinării la Iehova. Fără aceasta, nicio binecuvântare de prosperitate spirituală nu poate continua. Acest fapt a fost ilustrat în cazul rămăşiţei Israelului şi a însoţitorilor ei de demult. În 537 î.Cr. ei au fost eliberaţi din Babilon în special pentru a se întoarce la Ierusalim şi pentru a reconstrui templul lui Iehova. Când au cedat în faţa amestecului duşman şi au neglijat construirea templului, Dumnezeul

templului a renunţat să-i mai binecuvânteze, exact aşa cum le-a arătat profetul Hagai. (Hagai 1:1-11; 2:15-19, *AS*) Deci, gata cu frica de opozanţii lumeşti! Gata cu materialismul egoist, animalic! Lăsaţi frica de Dumnezeul templului să prevaleze în acest loc al sanctuarului Lui. Atunci toate națiunile din toate colţurile pământului vor continua să se îndrepte către "muntele lui Iehova, către casa Dumnezeului lui Iacov [Israel]." (Isa. 2:2, 3). Atunci El va continua să ne binecuvânteze.

32 Paradisul din Eden a fost plantat nu doar cu copaci minunaţi plăcuţi vederii omului, ci şi cu copaci ce fac roade, ca hrană pentru trupurile umane. Marea pădure de copaci spirituali din paradisul Societăţii Lumii Noi trebuie să fie nu doar frumoasă în spiritualitate, ci şi producătoare de roade susținătoare de viaţă. Rămăşița, care sunt ramurile din viţa lui Cristos, trebuie să rămână în uniune cu El şi să continue să aducă mult rod, astfel încât Tatăl nostru ceresc să poată fi glorificat. (Ioan 15:1-8) Ca și clasa "servului credincios şi înțelept" ei trebuie să servească hrană spirituală la timpul potrivit. (Mat. 24:45-47) "Marea mulţime" a celorlalţi locuitori ai paradisului spiritual trebuie să crească în plantații mature ale lui Iehova Dumnezeu şi să rodească spre lauda lui Dumnezeu, ducând mai departe hrana spirituală şi altora. Noi facem voința lui Dumnezeu pe pământ prin puterea hranei spirituale. Lucrarea atotcuprinzătoare pe care El ne-a încredinţat-o să o facem este predicarea veştii bune a împărăției Sale, întotdeauna, pretutindeni. – Mat. 24:14.

33 Adam şi Eva au fost instruiţi să facă Paradis pe întreg pământul, supunând tot restul pământului. În mod similar astăzi, locuitorii paradisului spiritual se află sub porunca de a-l extinde pe întreg pământul, ca mărturie, servind ca aducători ai veştii bune şi cultivatori ai spiritualităţii paradisiace unde nevoia este mare. Adam şi Eva au fost, de asemenea instruiţi, să umple paradisul de pe întreg pământul, să-l populeze cu creaturi sfinte ca şi ei. La fel, astăzi, noi nu trebuie doar să extindem paradisul spiritual pe întreg pământul, ci şi să-l populăm cu martori ai lui Iehova. Trebuie să lucrăm pentru ca Dumnezeu să ridice şi mai mulţi martori predicatori!

34 Cât de minunată este creşterea populaţiei paradisului spiritual până acum! În 1919, în 26 martie, funcționarii societăţii Turnul de Veghere au fost eliberaţi din închisoarea literală, pentru a începe să lucreze la un paradis spiritual pentru martorii lui Iehova. Duminică, 13 aprilie, sau la doar optsprezece zile mai târziu,

existau mai mult de 17.961 pe întreg pământul care s-au adunat să celebreze cina anuală a Domnului. La mai puţin de cinci luni după aceasta, între 1-7 septembrie, a fost ţinut primul congres la Cedar Point, unde au fost botezaţi aproape 300 de oameni. Circa 7.000 au participat la lectura publică a preşedintelui de atunci al Societăţii. În 5 septembrie, la acest congres, el a anunţat viitoarea publicare a revistei *The Golden Age (Epoca de Aur).* "Ca un glas în pustiul confuziei, misiunea ei este să anunţe sosirea Epocii de Aur," a spus editorialul ei din primul număr, acela din 1 octombrie 1919.

[35] De atunci încolo, populaţia paradisului spiritual a crescut an după an, mai întâi de toate prin adunarea restului membrilor rămăşiţei spirituale din multe ţări. (Mat. 24:31) *Cartea Anuală a* Societăţii, începând cu 1927, a arătat creşteri ale populaţiei, toţi aceştia fiind pregătiţi să lucreze la cultivarea şi îngrijirea paradisului spiritual. În mod deosebit începând cu 1932, piedicile principale ale lucrării noastre de strângere au fost înlăturate prin înlăturarea sistemului "bătrânilor" aleşi democratic. A existat o curăţare a clasei sanctuarului lui Iehova pentru binele unui paradis teocratic.

[36] De atunci lucrarea de populare a paradisului spiritual cu marea mulţime a "celorlalte oi" ale Păstorului cel Drept a înaintat, grandios, cu creşteri semnificative, până în aprilie 1958 existând o creştere a populaţiei la 798.326 de persoane, muncind sârguincios în "grădina lui Iehova." Cei doritori din toate naţiunile sunt ajutaţi să vină în casa lui Iehova pentru a o umple cu glorie adăugată. (Ioan 10:16; Hagai 2:7, *AS*) Porunca Păstorului cel Drept încă este în vigoare: "Duceţi-vă deci şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i." (Mat. 28:19, 20) În ascultare, noi trebuie să lucrăm pentru creşterea populaţiei internaţionale a Paradisului pe întreg pământul.

[37] Cu simboluri minunate, Apocalipsa 22:1-3 descrie paradisul spiritual care există acum, peste care nu există niciun blestem. Prin intermediul lui, invitaţia grațioasă a "spiritului şi a miresei" continuă să vină, spunând: "Veniţi!" Da, "Şi oricine aude să zică: ‚Vino!' Şi oricui îi este sete să vină şi oricine vrea, să ia apa vieţii fără plată." (Apoc. 22:17) Lăsaţi-i să vină în paradisul spiritual, să bea din "râul apei vieţii, limpede ca şi cristalul", să mănânce din copacii înfrunziţi roditori, şi să devină parte din populaţia fericită, evlavioasă ce lucrează din greu. Lăsaţi-i să fie astăzi cu Regele nostru Isus Cristos în acest paradis spiritual, sub împărăția Lui.

[38] Astfel, împlinind voinţa divină până la războiul universal de la Armaghedon, paradisul nostru spiritual va continua să înflorească spre justificarea suveranităţii universale a lui Iehova. Bătălia de la Armaghedon nu va nimici această spirituală "grădină a lui Iehova", aşa cum potopul din zilele lui Noe a nimicit grădina Eden. Conform voinţei divine şi sub protecţie divină paradisul nostru spiritual va trece prin Armaghedon şi se va muta în noua lume dreaptă a cerurilor noi şi a unui nou pământ, pentru a glorifica acest pământ pentru totdeauna. După Armaghedon, va fi timpul potrivit pentru a construi paradisul pământesc care va fi locuința veșnică a omenirii răscumpărate.

[39] În acest mod miraculos, voi, toţi supravieţuitorii Armaghedonului veţi fi cu Regele Isus Cristos în Paradisul pământesc, da, înaintea răufăcătorului care va fi

înviat din mormântul de amintire în care aşteaptă împlinirea promisiunii lui Isus când era pe moarte. Umblând în integritate, închinându-vă şi slujind lui Dumnezeu în paradisul spiritual al martorilor Lui, veţi intra în paradisul Lumii Noi fără să mergeţi jos în Şeol sau Hades. Veţi fi aproape să-i întâmpinaţi pe toţi cei pe care Regele îi cheamă din mormintele de amintire în acest paradis veşnic pământesc al vieţii umane în perfecţiune.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Când va fi restaurat pe pământ Paradisul şi cine va fi în acesta împreună cu Isus?
2,3. (a) Exista un paradis atunci când Isus i-a vorbit răufăcătorului? (b) De ce nu exista atunci nici măcar paradisul spiritual în care a fost răpit Pavel?
4. Cum s-a bucurat Sionul la învierea lui Isus şi totuşi, când au înţeles apostolii lui Isus, pentru prima dată, despre Împărăţie?
5,6. Ce a fost întemeiat atunci pentru acei discipoli şi în împlinirea cărei profeţii a lui Ioel?
7. (a) În ce paradis a fost adus Saul din Tars la convertirea lui? (b) În ce paradis a fost el răpit pentru a auzi cuvinte de nespus?
8. Cum abunda Paradisul adevăratului creştinism în primul lui secol?
9,10. (a) De ce acel paradis spiritual al lui Dumnezeu n-a continuat pe pământ? (b) Ce avertisment le-a dat Pavel creştinilor, inspirându-se de la Paradisul din Eden?
11. (a) De cine a fost cauzată pierderea paradisului original pământesc şi paradisul spiritual al creştinilor? (b) Unde trebuie să moară creştinătatea de astăzi şi de ce?
12. Cum urma să restaureze Iehova paradisul spiritual pe pământ, din fiii spirituali ai Sionului, şi ce restaurare trebuia să preceadă acest lucru?
13. Până în ce an s-au bucurat de o măsură de prosperitate spirituală şi cum au devenit martorii lui Iehova ca discipolii când Isus zăcea mort în mormânt?
14,15. (a) Ca ce stare pustie din vechime a devenit starea lor pământească? (b) Ce cuvinte de-ale lui Ezechiel au avut o mare importanţă pentru cei îngrijoraţi, în acel timp din vechime?
16. Cum s-a împlinit, în realitate, acea profeţie, cu Israelul din vechime, şi siguranţa pentru care a fost întărită în felul acesta?
17. Ce anunț a răsunat în cer în 1914, însă ce s-a întâmplat cu starea pământească a rămăşiţei spirituale a lui Iehova?
18,19. (a) Ce era necesar acum pe pământ, odată cu împărăția lui Dumnezeu întemeiată în cer? (b) Cum a acționat Regele Isus Cristos ca un Cir modern şi ce a urmat atunci pe pământ pentru reorganizare?
20. În ce s-a angajat atunci rămăşiţa şi cu ce au început ei să umple faţa pământului şi cum?
21. Cum a fost afectată emoţional de acest lucru rămăşiţa spirituală şi împlinirea cărei profeţii a lui Isaia au experimentat ei astfel?
22,23. Ce explică, prin urmare, fericirea debordantă a martorilor lui Iehova de acum şi cum a ilustrat Isaia situaţia, în mod profetic, în Isaia 35?

24,25. (a) Cine s-a deplasat în marş după rămăşiţa reîntoarsă şi ce aspecte ale organizaţiei i-au atras pe aceştia? (b) Ce transformare a prezis Isaia despre starea ei pământească?
26. Despre ce serveşte ca semn această dezvoltare a copacilor din paradisul spiritual şi ce se poate spune despre oprirea acestuia?
27. Ce responsabilitate are rămăşiţa, şi, făcând aşa, de ce privilegiu al paradisului se vor dovedi ei demni?
28. Cum li s-a dat să mănânce din pomul vieţii, din paradisul lui Dumnezeu, creştinilor născuţi din spirit, care au murit înainte de 1918 şi ce înseamnă, în realitate, mâncarea din acesta pentru cei care o fac?
29. Cum s-a împlinit Isaia 66:8 cu rămășița de pe pământ, după învierea acelora în paradisul ceresc al lui Dumnezeu?
30. Ce vrem să facem referitor la acest paradis spiritual şi ce necesită aceasta, ca în cazul lui Adam din Eden?
31. Ce au ilustrat rămăşiţa Israelului şi însoțitorii lor din timpul din vechime că trebuie să fie pus pe primul loc şi astfel, de ce anume trebuie să ne descotorosim ca toate naţiunile să poată continua să vină la muntele lui Dumnezeu?
32. Cum trebuie să fie copacii din paradisul spiritual ca cei din grădina Eden şi ce trebuie să facă şi mulţimea mare de alţi locuitori ai paradisului?
33. Ca Adam şi Eva, ce trebuie să facem noi cu privire la extinderea paradisului spiritual, şi, ca şi ei, ce trebuie să facem cu privire la ocuparea lui?
34, 35. (a) În ceea ce privește populația paradisului spiritual, ce arată cifrele de participare din anul 1919? (b) De atunci, ce s-a întâmplat cu populația până în 1932, anul unei curățiri?
36, 37. (a) Din acel an, cum a progresat lucrarea de populare, şi în această privință care poruncă a Păstorului cel Drept este încă în vigoare? (b) Cum descrie Apocalipsa, capitolul 22, acest paradis spiritual, şi ce invitație grațioasă continuă să vină prin el?
38. Care va fi experiența acestui paradis spiritual la Armaghedon, şi după Armaghedon, ce timp va deveni potrivit pentru construirea lui?
39. (a) Cu cine vor ajunge să fie supraviețuitorii Armaghedonului, şi unde? (b) Pe cine vor întâmpina ei?

Îndeplinirea hotărârii noastre de a fi în pace şi unitate

Congresul Internațional Voința Divină din 1958 nu va fi uitat niciodată de către cei care au participat la el. Şi, fără îndoială, un moment cât se poate de entuziasmant pentru toți a sosit vineri, 1 august, la citirea Rezoluției şi adoptarea ei de către cei 194 418 martori ai lui Iehova prezenți. În această rezoluție, au consemnat care este poziția lor față de Cuvântul lui Iehova, supremația şi împărăția Sa. Ei au arătat ce simt despre planurile lui Satan şi clerul lipsit de credință al

Creştinătății, şi, de asemenea, au dat glas hotărârii lor de a continua mereu în pace şi unitate.*

O dată ce am luat o asemenea hotărâre şi am distribuit, sub formă de tractate, 70 de milioane de exemplare din ea (în decembrie, 1958) să nu ezităm să o îndeplinim. Cum putem face asta? În primul rând, rugându-ne zilnic pentru frații noştri, şi mai ales pentru cei din poziții de răspundere, pentru cei care suferă persecuții sau alte încercări neobişnuite şi pentru cei care ne sunt apropiați, personal. Apoi, folosindu-ne în mod echilibrat de cele patru însuşiri cu care Tatăl nostru ceresc ne-a înzestrat: putere, înțelepciune, dreptate şi iubire.

E nevoie de putere fizică şi mentală pentru a ne putea alătura şi participa la întrunirile grupei şi la toate activitățile care promovează interesele Împărăției. Înțelepciunea ne va ajuta să fim în pace şi unitate, căci ne va ajuta să fim abili şi plini de tact totodată. Dacă dorim să fim în pace şi unitate, trebuie să acționăm just, cu dreptate, făcând altora ce ne-am dori să ne facă ei nouă. Dreptatea ne va ajuta şi să putem recunoaşte regula teocratică. Şi, mai presus de toate, iubirea ne va ajuta să trăim în pace şi unitate. Iubirea pentru Iehova ne va face păstrători ai integrității, care nu vor face niciodată compromisuri cu organizația lui Satan. Iar iubirea pentru frații noştri ne va păzi împotriva forțelor dezbinatoare ale lumii lui Satan, şi ne va păstra loiali şi credincioşi.

Da, folosirea bună şi echilibrată a puterii, înțelepciunii, dreptății şi iubirii ne vor da posibilitatea să ne îndeplinim hotărârea luată la congres, de a fi în pace şi unitate cu frații noştri din societatea Lumii Noi.

Partea 7 – „Facă-se voința Ta pe pământ”

Voința lui Iehova Dumnezeu Creatorul este cea care trebuie să se facă pe pământ.
Dovada acestui fapt este ceea ce am învățat din capitolul 2 al cărții „Facă-se voința Ta pe pământ”. Capitolul 3, în care ne găsim acum, se ocupă de „Nevoia unui sanctuar”. Vreme de mii de ani, în trecut, oamenii au construit sanctuare pentru închinarea la zeii lor, dar toate acestea au fost fie pângărite, fie distruse. Chiar şi templul lui Iehova din Ierusalim a fost distrus cu mult timp în urmă. Există oare un sanctuar real, care să se bucure de o sanctitate, de o sfințenie permanentă? Căci, dacă cerurile sunt ca un tron pentru Dumnezeu Creatorul, pământul este aşternutul picioarelor Sale şi trebuie să fie păstrat sfânt. Grădina Eden, în care Dumnezeu i-a aşezat pe primul bărbat şi pe prima femeie era, în realitate, un sanctuar, un loc sacru, sfânt, mai ales pentru că Dumnezeu îl vizita şi acolo vorbea cu omul. Cu toate acestea, unul dintre fiii spirituali cereşti ai lui Dumnezeu s-a răzvrătit împotriva Lui şi a început să introducă păcatul în grădina Eden, şi astfel a pângărit acel loc sfânt. El s-a transformat în Satan Diavolul.

7. Prin păstrarea Paradisului din Eden ca loc sfânt sau sanctuar, ar fi fost posibil ca Adam şi Eva să trăiască în el, împreună cu copiii lor, pentru totdeauna.

Cuprins

În această grădină, Dumnezeu a sădit un copac special pe care l-a numit „copacul cunoştinţei binelui şi răului.” Cât timp Dumnezeu nu dorea ca omul să mănânce din el, mâncarea omului din el ar fi fost un lucru greşit, neascultător faţă de Părintele ceresc, plin de păcat împotriva Dumnezeului său. „Și Iehova Dumnezeu i-a dat omului următoarea poruncă: "Din orice pom din grădină poţi să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el în mod sigur vei muri." (Gen. 2:9, 16,17) Dătătorul de Legi, Iehova Dumnezeu, a poruncit ca pedeapsa pentru păcat să nu fie un chin veşnic al sufletului uman, ci o moarte categorică, o încetare a vieţii şi existenţei. Adam, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, a înţeles atât porunca Tatălui ceresc, cât şi pedeapsa ce ar putea să o primească prin încălcarea poruncii. După ce Tatăl ceresc i-a dăruit femeia perfectă ca soţie, pe Eva, Adam i-a spus despre porunca Tatălui, deoarece, precum spunea Adam: „Aceasta este, în sfârşit, os din oasele mele şi carne din carnea mea! Ea se va numi "femeie", pentru că a fost luată din bărbat." – Gen. 2:23.

8. Din această poruncă, Satan Diavolul a ştiut punctul prin care ar putea testa ascultarea lui Adam şi a Evei faţă de Tatăl lor ceresc şi devotamentul lor exclusiv faţă de Dumnezeul lor. El era, bineînţeles, invizibil Evei, fiind o creatură spirituală. Dar, el şi-a manifestat prezenţa şi şi-a prezentat sugestiile spre fărădelege şi păcat prin intermediul unei fiare a câmpului, un şarpe. Adam nu era atunci acolo ca să fie întrebat. Astfel, prin intermediul şarpelui, Satan Diavolul a întrebat-o pe Eva, nu pentru a bârfi, ci aparent pentru a se informa: "Este adevărat că Dumnezeu a spusc să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină"? Eva a răspuns corect: "Putem să mâncăm din rodul pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: "Să nu mâncaţi din el şi nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi." Eva nu a fost lăsată ignorantă față de legea sanctuarului Paradis. Prin intermediul şarpelui, Satan Diavolul a atacat acum dreptatea acelei legi. "Atunci şarpele i-a zis femeii: În mod sigur nu veţi muri. Căci Dumnezeu ştie că în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul." – Gen. 3:1-5.

9. Acea afirmaţie era defăimătoare; şi defăimarea este ceea ce face un diavol. Dar Eva nu a realizat că aceasta era o defăimare a lui Dumnezeu, a Tatălui ei ceresc. Ea a fost "amăgită complet." Ce avea să facă acum? Dacă porunca lui Dumnezeu era nedreaptă, bazată pe afirmaţii false, era oare greşit ca ea să se revolte împotriva nedreptăţii şi să ia legea în mâinile ei proprii? De altfel, fructul din pomul cunoaşterii binelui şi răului era inofensiv, doar hrană. Ce bine arăta! Şi ce lucru minunat ar fi să deschizi ochii cuiva pentru a vedea lucrurile ca niciodată înainte şi de a fi precum Dumnezeu însuşi, cunoscând binele şi răul pentru sine! Atunci de ce să fie teocratică, ascultând în continuare acea lege nedreaptă, lipsită de temei a Dumnezeului şi Tatălui ei? Astfel, printr-un mod şi spirit democratice, Eva a luat fructul din pomul interzis şi l-a mâncat. Ah, nu a murit de la prima muşcătură! Deci trebuie ca şarpele să fi avut dreptate în acea privinţă, putea argumenta Eva, înşelată.

10. Eva a permis ca încrederea ei în Tatăl ceresc să fie distrusă. În ea a început ceva ce este atât de răspândit în lumea întreagă în zilele noastre, neascultarea de părinţi. După prima îmbucătură din fructul interzis, este posibil ca Eva să se fi simţit democratică prin acest tip de „acţiune a oamenilor.” Dar nu s-a simţit ca şi Dumnezeu, aşa cum a promis şarpele. Nici nu avut ochii deschişi din punct de vedere moral pentru a vedea răutatea neascultării ei. De altfel, dacă era ceva adevărat cu privire la moartea cauzată de împotrivirea faţă de legea lui Dumnezeu, atunci ea ar fi făcut ca soţul ei, Adam, să moară împreună cu ea, convingându-l să mănânce împreună cu ea. Prin urmare, ea i-a oferit fructul lui Adam, capul familiei noastre.

11. Ce avea să facă Adam acum? Să fie teocratic şi să se supună autorităţii şi suveranităţii lui Dumnezeu sau să fie democratic şi să lase oamenii de pe pământ să conducă? Va păstra sanctuarul Edenic al lui Dumnezeu sfânt şi liber de păcatul neascultării, un loc unde Iehova este venerat ca Dumnezeu? Sau va permite dorinţei Evei de a fi precum Dumnezeu să îl influenţeze? Prin urmare, îşi va nega Dumnezeul şi Creatorul şi îşi va arăta mândria, punându-se ca un Dumnezeu, în locul lui Iehova? Adam s-a decis să îi facă pe plac Evei şi să mănânce cu ea, acceptând păcatul ei şi, de asemenea, să îşi facă pe plac, fiind de partea ei şi împărţind cu ea consecinţele păcatului ei, anunţata pedeapsă cu moartea. Ştia ce făcea: „Căci Adam a fost făcut primul, apoi Eva. Şi nu Adam a fost amăgit; ci femeia a fost amăgită și a a juns să încalce legea.” (1 Tim. 2:13,14) Împotriva cunoștinței date de Dumnezeu, Adam a acţionat împotriva statutului său de cap al familiei umane. El a păcătuit cu voia. – Gen. 3:6, 7.

12. Adam, ca decident responsabil, a instalat falsa închinare în sanctuarul sfânt Edenic. Era veneraţia de sine, veneraţia faţă de persoana creată şi nu faţă de Creator. Încălcând legea lui Dumnezeu pe care o avea în el, s-a ridicat deasupra legii teocratice. S-a făcut mândru, a făcut din sine un dumnezeu pentru a decide ce era bine şi ce era rău din punctul său de vedere. S-a făcut detestabil, respingător sau dezgustător. Cu mult timp după aceasta, înţeleptul a spus: „Iehova îi detestă pe toți cei cu inima mândră.” Iar Isus Cristos a spus: „Dumnezeu vă cunoaşte inima. Pentru că ce este înălţat printre oameni este dezgustător în ochii lui Dumnezeu.” (Prov. 16:5; Luca 16:15) În ziua regelui Solomon şi în vremea lui Isus erau multe animale, păsări şi insecte pe care legea lui Dumnezeu le pronunţa a fi necurate pentru ca israeliții să nu le mănânce. Mâncarea unor astfel de creaturi îi făcea pe evrei necuraţi, dezgustători şi respingători înaintea lui Dumnezeu, dătătorul celor Zece Porunci şi al legii cu privire la hrana curată. În legea legământului Său cu Israel, El a poruncit:

13. „Sufletele voastre să nu devină respingătoare din cauza vreuneia dintre creaturile mici care mișună, să nu vă faceţi necuraţi prin ele, și astfel să nu fiți necurați. Căci Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru, iar voi să vă sfinţiţi şi să fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt.” De asemenea: „Să nu vă faceți sufletele respingătoare din cauza animalului și a păsării și a tot ce se mișcă pe pământ, pe care le-am separat pentru voi, declarându-le necurate.” – Lev. 11:43, 44; 20:25.

14. Multe astfel de animale, păsări şi insecte existau în sanctuarul Edenic. Şi pomul cunoştinţei binelui şi răului era în acelaşi sanctuar al grădinii. Pomul special era interzis ca şi hrană pentru Adam şi Eva, la fel cum, mai târziu, acele multe animale au fost considerate de către Izraeliţi ca fiind necurate. Ca şi în cazul Izraeliţilor aflaţi sub legea lui Dumnezeu, Adam şi Eva au comis un lucru odios, dezgustător, prin consumarea fructului interzis. Prin consumarea acestuia şi-au făcut sufletul respingător, odios, dezgustător înaintea lui Iehova Dumnezeu, care este sfânt şi care doreşte ca fiinţele sale inteligente să fie sfinte. Oare astfel de suflete dezgustătoare, cum erau Adam şi Eva, meritau să trăiască o veşnicie? Nu! Se putea permite unor astfel de lucruri odioase şi dezgustătoare să rămână într-un loc atât de sfânt cum era sanctuarul Paradisului Edenic? Nu! Imediat după ce Adam şi-a dat acordul pentru păcatul împotriva lui Dumnezeu prin consumarea fructului interzis, el împreună cu soţia lui s-au simţit nelalocul lor în acel sanctuar pe care Dumnezeu l-a sfinţit prin tovărășia sa acolo cu ei. S-au simţit goi, neprezentabili în faţa Sa şi au încercat să se ascundă de El.

15. Astfel, Adam şi Eva şi-au pierdut sfinţenia. Prin luarea legii în mâinile lor şi acţionând împotriva legii drepte a lui Dumnezeu, s-au pus în poziţia de zei, idolatrizându-se printr-o formă de lăcomie. Creştinii sunt avertizaţi de faptul că „niciun lacom – adică un idolatru – nu are moştenire în Împărăţia lui Cristos şi a lui Dumnezeu.” (Efes. 5:5; Col. 3:5) În sanctuarul Edenic al lui Dumnezeu nu era loc pentru închinători la idoli, pentru dumnezei falşi, pentru zei auto-proclamaţi; deoarece idolii şi dumnezeii falşi sunt un lucru respingător sau dezgustător pentru singurul Dumnezeu viu şi adevărat, Iehova.

16. Iehova protestează împotriva plasării idolilor în sanctuar. Legat de Evreii din vechime, El a spus: „Căci fiii lui Iuda au făcut ce este rău în ochii Mei, zice Iehova. Au pus idolii lor dezgustători în casa peste care a fost chemat Numele Meu, ca s-o pângărească.” (Ier. 7:30; 32:34) Prezenţa continuă a lui Adam şi a Evei era pângăritoare pentru sanctuarul Paradisului Edenic. Ei nu au câştigat niciun drept pentru a mânca din „pomul vieţii din mijlocul grădinii” şi astfel nici pentru a trăi veşnic pe pământ. Deci, Dumnezeu a acţionat pentru a-şi curăţa sanctuarul.

17. Asupra dumnezeului fals, Satan Diavolul, Dumnezeu a pronunţat sentinţa distrugerii. Acest lucru l-a făcut prin aceste cuvinte adresate şarpelui, pe care Diavolul l-a folosit pentru a o înşela pe Eva: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat să fii între toate animalele domestice şi între toate animalele sălbatice ale câmpului. Pe pântece te vei târî şi ţărână vei mânca în toate zilele vieţii tale. Voi pune duşmănie între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. El [sămânţa femeii] îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen. 3:14, 15) Prin acele cuvinte Dumnezeu nu s-a referit la sămânţa şarpelui propriu-zis. S-a referit la sămânţa dumnezeului fals care era asemenea şarpelui, Satan Diavolul. În aceeaşi manieră, Dumnezeu nu s-a referit la copiii pământeşti ai femeii literale, păcătoasa Eva. S-a referit la sămânţa sau la fiul organizaţiei Sale universale, pe care, acum, pentru prima dată, o compara cu o femeie, o soţie căsătorită cu El în cer. – Isa. 54:5.

18. Sămânţa organizaţiei universale a lui Dumnezeu trebuie să fie primul şi principalul său Fiu creat, care a devenit omul Isus Cristos, pentru a putea deveni „singurul mediator între Dumnezeu şi oameni.” (1 Tim. 2:5) Cu El este asociată adunarea Sa credincioasă de 144.000 de urmași, care sunt prezentaţi în Apocalipsa lui Ioan ca cei douăzeci şi patru de „bătrâni” aşezaţi pe tronuri, în jurul tronului ceresc al lui Dumnezeu. Pentru aceşti Creştini care câştigă victoria împotriva lui Satan Diavolul, ca acel Șarpe vechi, sunt scrise aceste cuvinte: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre.” (Rom. 16:20) Acest fapt îi leagă de împlinirea promisiunii lui Dumnezeu, din Geneza 3:15, conform căreia sămânţa femeii trebuie să zdrobească Şarpele.

19. Dumnezeu i-a spus păcătoasei Eva că nu va fi omorâtă îndată. I se va permite să aducă pe lume mulţi copii, dar prin naştere asociată cu dureri. Soţul ei urma să o domine până la moarte. Apoi Dumnezeu i-a deschis ochii Evei în legătură cu minciuna pe care i-a spus-o Satan, Şarpele, atunci când a spus că ea şi Adam nu vor muri, cu siguranţă, după consumarea fructului interzis. În auzul Evei, Dumnezeu i-a spus lui Adam: „Fiindcă ai ascultat de glasul soției tale şi ai mâncat din pomul despre care îţi poruncisem: "Să nu mănânci din el", blestemat să fie pământul din cauza ta. Cu trudă îi vei mânca roadele în toate zilele vieţii tale. Spini şi mărăcini îți va da şi vei mânca plantele câmpului. În sudoarea feţei tale îți vei mânca pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat. Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce.” – Gen. 3:16-19.

20. Adam nu mai trebuia să cultive şi să îngrijească sanctuarul Edenic. El era necurat, nesfânt. El nu mai urma să consume hrană Paradisiacă, ci „plantele câmpului”, pe care le creştea cu sudoarea frunții. Sanctuarul Paradisului nu a fost blestemat din cauza lui Adam, ci pământul din jurul acestuia; şi acesta, şi nu sanctuarul Paradisului, era partea pământului pe care urma să crească spini şi mărăcini pentru el. Sanctuarul Paradisului Edenic nu trebuia umplut cu mormintele păcătoşilor, ci țărâna din afara sanctuarului Paradiziac era locul în care Adam urma să se întoarcă. „Omul dintâi este din pământ, pământesc; Omul al doilea [Isus Cristos] este din cer. (1Cor. 15:47) Deci, Adam nu urma să meargă în cer după moarte. Fiind din pământ, se întocea în locul de unde a venit, în țărână. Forţa de viaţă care îl anima s-a întors apoi la Dumnezeu, cel care a dat-o. – Ecl. 12:7.

21. Ce s-a făcut pentru a-l opri pe Adam de a lua un alt fruct la care nu avea drept, fructul pomului vieţii împreună cu care era garantată viaţa veşnică? „Iehova Dumnezeu l-a dat afară din grădina Edenului, ca să cultive pământul din care fusese luat. L-a izgonit deci pe om, iar la estul grădinii Edenului a pus heruvimi şi lama în flăcări a unei săbii care se rotea încontinuu, ca să păzească drumul spre pomul vieţii.” – Gen. 3:22-24.

22. Orice încercare a lui Adam de a reveni în sanctuarul Paradisului ar fi fost blocată de acei heruvimi. Din moment ce nu a putut reveni în Paradisul pământesc din cauza acelor heruvimi, cu atât mai puțin putea intra în sanctuarul mai mare al cerului, unde şi mai mulţi heruvimi erau pregătiţi să îl oprească. Orice încercare de a ajunge la pomul vieţii din mijlocul grădinii pentru a obţine viaţa veşnică pe pământ ar fi însemnat intrarea în distrugere de către lama înflăcărată a

săbiei care se rotea încontinuu. Chiar şi aşa, în afara sanctuarului, Adam a trăit sute de ani. Pe parcursul acelor secole, s-a întâmplat oare ceva care să fi eliminat sentinţa la moarte a lui Adam şi a Eveia? Nu; nu s-a schimbat nimic în înstrăinarea faţă de Dumnezeu. „Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute treizeci de ani; apoi a murit.” (Gen. 5:5) Adam a câştigat plata păcatului – moartea. – Rom. 6:23.
(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

7. Prin păstrarea Paradisului ca sanctuar, ce ar fi fost posibil pentru Adam şi Eva să facă şi ce poruncă specială ar fi fost posibil ca ei să încalce şi care ar fi fost pedeapsa?
8. De ce, când şi cum a atacat Satan Diavolul dreptatea legii lui Dumnezeu faţă de ei?
9. (a) Care a fost afirmaţia şarpelui către Eva? (b) Neapreciind aceasta, cum putea să se motiveze în încălcarea poruncii şi cum putea să argumenteze dreptatea şarpelui?
10. Ce a iniţiat astfel Eva pe pământ şi cum a facut ca soţul ei să moară împreună cu ea, dacă pedeapsa pentru încălcarea poruncii era într-adevăr aceea?
11. Între ce tipuri de acţiuni trebuia acum să aleagă Adam şi de ce a fost dispus să păcătuiască?
12.13. Ce închinare a iniţiat astfel Adam în Eden şi cum se făcea el în faţa lui Dumnezeu, în conformitate cu principiul legii lui Dumnezeu faţă de Israel?
14. Prin consumarea fructului interzis, cum erau sufletele lui Adam şi Eva pentru Dumnezeu, meritau astfel de suflete să trăiască în Eden şi cum se simţeau acum în Eden?
15. Cum s-au considerat ei acum, prin ce formă de egoism şi de ce nu era loc pentru ei într-un astfel de Eden?
16. Împotriva cărui lucru legat de sanctuarul Său a protestat Iehova şi ce a trebuit să facă Iehova sanctuarului său Edenic?
17. În pronunţarea sentinţei asupra şarpelui, unealta Diavolului, la cine se referea Dumnezeu prin sămânţa şarpelui şi prin femeie?
18. La cine se referea Dumnezeu prin sămânţa femeii?
19. Ce i-a spus Dumnezeu direct Evei şi cum i-a deschis mintea despre minciuna lui Satan?
20. Ce aliment nu trebuia să consume Adam, ce pământ a fost blestemat pentru el, unde trebuia să se întoarcă în țărână şi de ce nu a mers în cer după moarte?
21. La ce alt fruct nu a avut Adam dreptul şi ce a făcut Dumnezeu pentru a preveni încercarea acestuia de a-l consuma?
22. Ce ar fi însemnat încercarea de revenire în sanctuarul Paradisului şi ce arată dacă s-a întâmplat ceva care să fi eliminat sentinţa de la Adam şi Eva?

Urmărindu-mi scopul în viață

Povestit de James. O Webster

Ziua de 12 iunie 1934 încă se înalță în amintirile mele drept prima Mare Zi din viața mea, pentru că este ziua în care (împreună cu părinții mei şi doi frați) mi-am simbolizat dedicarea de a servi lui Iehova. Tatăl meu era „Student în Biblie" încă din 1918, anul nașterii mele. La vârsta de şapte ani m-a luat cu el ca să ascultăm „un pelerin" care vorbea despre „profetul Iona". Acest lucru mi-a dat avânt, şi de-atunci nu m-am mai dus niciodată la şcoala baptistă de duminică. Am preferat să stau acasă şi să-l ascult pe tatăl meu citind din Biblie şi răspunzându-mi la întrebări.

Dar progresul meu era lent, pentru că trăiam într-o fermă aflată la 56 de km de oraș. În zilele acelea, când drumurile din Montana de nord erau foarte rele, martorii lui Iehova ne vizitau doar o dată sau de 2 ori pe an, şi doar după ce am terminat şcoala generală am avut suficientă cunoștință şi curaj pentru a face o declarație publică a credinței mele şi a predica din ușă în ușă. Dedicarea era un pas important pentru mine, şi ştiam ce înseamnă. De atunci înainte, singurul meu gând era să-mi urmez scopul în viață: serviciul lui Dumnezeu.

La sfârșitul anului 1933 am părăsit Montana şi ne-am mutat în sudul statului Missouri, unde am trăit doi ani fericiți. Tatăl meu a intrat în lucrarea de „țintaș" (echivalentul de azi al activității de teren cu jumătate de normă) iar noi, băieții, am devenit foarte activi în serviciu. Fie că mergeam pe jos sau făceam autostopul spre orașe şi ferme aflate la câțiva kilometri în jur, continuam să depunem mărturie. Deși eram un tânăr serios, nu eram deloc trist: făceam ceva cu viața mea şi eram adânc mișcat uneori, când vedeam unele roade ale muncii mele.

La vârsta de 17 ani, când ne-am întors în „bătrâna Montana", am lucrat în tură de noapte la o moară de grâu, vreme de 3 ani. Încă propovăduiam Cuvântul la locul meu de muncă, deși majoritatea colegilor mă luau în râs. Desigur, am profitat de weekenduri şi de timpul liber pentru predicare propriu-zisă, şi am fost binecuvântat cu privilegiul de a deveni „serv" al grupei din Great Falls (Montana), iar acest lucru însemna, între altele, să merg cu camionul de sunet şi cu un grup de vestitori pentru a lucra în multele orășele de pe vastul nostru teritoriu. Deși înregistram o medie de 25 de ore pe lună în serviciu, nu eram totuși pe deplin satisfăcut. Din moment ce eram necăsătorit şi liber, mi se părea că ar trebui să fac mai mult. Dar ce, şi cum? Nu ştiam încă.

La începutul anului 1938 a avut loc la Seattle, Washington, primul congres mare la care am participat. Discursurile serioase despre serviciu ale lui Jos. F. Rutherford mi-au dat mult de gândit. Tot acolo, am întâlnit mulți pionieri şi m-am amestecat mult în rândul lor. Ei m-au trezit, m-au convins că şi eu puteam

îndeplini standardele. Atunci când m-am întors de la Seattle la moara de făină l-am informat pe şeful meu ateu că plec de la moară după aglomerația de toamnă, pentru a predica vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu, ca slujbă cu timp integral. A spus că sunt nebun, şi s-a străduit din răsputeri să mă facă să mă răzgândesc, dar în zadar. Am hotărât să-mi urmez scopul în viață şi, cu ajutorul lui Iehova, eram încrezător că puteam să rămân neclintit până la Armaghedon. Astăzi, după 20 de ani de serviciu neîntrerupt de pionier, pot spune pe bună dreptate că nu am regretat niciodată că am intrat în lucrarea de pionierat. Astăzi, mai mult ca înainte, sunt convins că pionieratul este singura viață *reală* pentru un adevărat serv al lui Iehova care vrea să fie fericit. Atunci când o persoană se hotărăște să fie mulțumită şi este decisă să rămână așa, atuni Iehova revarsă binecuvântări atât de bogate încât cei care nu au fost niciodată pionieri nu le pot înțelege. Întrebați un adevărat pionier cu timp integral; vă va spune că este adevărat!

Pionieratul este grozav, dar nu e întotdeauna ușor, mai ales la început. De pilă, la început, eu - băiat de fermier mai degrabă timid - am plecat pentru prima dată de acasă la vârsta de 20 de ani pentru a se ocupa de pionierat. Era marea mea mișcare. În acea iarnă, teritoriul ce-mi fusese repartizat mă ducea la aproape 3000 de km de casă, în sudul statului Missouri. Momentul când trenul a plecat la miezul nopții de 1 decembrie 1938 şi mi-am luat rămas bun de la familie şi prieteni a fost unul greu pentru mine. M-am gândit din nou la cuvintele lui Isus din Matei 10:37-42. În prima lună am fost supus la încercări, multe încercări. M-am simțit puțin temător, emoționat, dar am continuat, predicând şi rugându-mă. Dintr-o dată, mi-a devenit clar că trebuie să am mai multă încredere în Iehova, şi nu în propriile mele puteri. Cuvintele din Zaharia 4:6 m-au întors pe calea cea bună; m-au făcut să mă încred în spiritul lui Iehova. Din acel moment, toate lucrurile au devenit mai ușoare pentru mine.

După câteva luni, mi-am încheiat numirea inițială şi m-am întors în Montana. Acolo am participat la un „congres de zonă” şi m-am asociat cu un nou pionier, ca partener al meu (La început nu aveam niciun partener). Ne-a fost desemnat un teritoriu izolat la granița dintre Montana şi Canada. Acolo ne aflam în câmp deschis, în vasta preerie, vizitând fermieri care cultivau cereale, ferme de vaci şi oi, muncitori petroliști şi rezervații de indieni. Pentru mine, totul a fost foarte interesant şi plin de bucurie. Am plasat literatură şi am văzut treptat-treptat rezultatele, când au urmat vizitele ulterioare şi studiile. Din când în când, câte un nou vestitor venea cu noi. În a doua vară am înființat o nouă grupă şi am plecat de acolo, pentru a merge mai departe.

Ocazional, mi se schimbau partenerii sau lucram fără partener, căci unii simțeau că drumul era prea greu. Dar, cu vechiul meu Chevrolet am continuat mai departe, făcând troc pentru benzină sau „gustări” şi dormind în preerie dacă nu eram suficient de aproape de o casă cu bunăvoință. Atunci când venea înghețul, mă îndreptam spre oraș.

Apoi a urmat Pearl Harbour, războiul, şi persecuția. Aflându-mă de data aceasta în Helena (Montana) am văzut din nou cum mâna lui Iehova veghează asupra slujitori săi activi. În timp ce mare parte dintre prietenii mei martori asociați

cu grupele petreceau aceşti ani în închisoare, numele meu se afla pe lista slujitorilor cu timp integral pe care guvernul Statelor Unite i-a scutit; aşa că mă aflam afară, şi liber; am avut chiar, cu câteva ocazii, privilegiul de a-l însoţi pe reprezentatul special al Societăţii, A.H. Macmillan, în vizitele sale într-un penitenciar din statul Washington.

În paranteză fie spus, cei doi fraţi ai mei au devenit şi ei pionieri între timp şi am lucrat tustrei împreună în Montana şi Washington, între 1940 şi 1944. Nu am avut niciodată prea mulţi bani, dar nu ne-am îngrijorat. Cooperam la întreţinerea casei, aşa că lucrul ăsta nu ne-a deranjat prea tare. Iarna, din când în când, făceam pârtii prin zăpadă, iar vara şi toamna culegeam fructe câteva săptămâni. Pentru noi, lucrul cel mai important era serviciul, iar oportunităţile erau mari. Ne-am bucurat de faptul că am consolidat grupe mici, izolate, transformându-le în adunări puternice, ferme, cu propriile lor Săli ale Împărăţiei. Spre sfârşitul lui 1944 m-am simţit răsplătit, primind numirea de pionier special din partea Societăţii.

Cam tot în vremea aceea am citit în *Cartea anuală* despre Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, şi curând am fost vizitaţi de un serv de circuit, proaspăt absolvent al Gileadului. El era primul absolvent de la Gilead pe care îl întâlnisem, şi eram foarte curios să aflu despre şcoală. Părea foarte interesant, dar nu părea de mine, întrucâtva. Cu toate acestea, în primăvara lui 1945 am participat la o lectură specială ţinută de Preşedintele Knorr în Seattle, Washington. Acolo, acesta a făcut anunţul că i-ar plăcea să intervieveze pionieri interesaţi de şcoala Gilead, aşa că am continuat. La puţin timp după aceea, am primit un formular de aplicare pentru Gilead, iar asta m-a pus într-o încordată situaţie decisivă. Fraţii mei erau mulţumiţi cu munca de pionieri în State, iar pe mine mă necăjeau sinusurile. Vreme de trei zile şi trei nopţi mi-am adus argumente pro şi contra, dar Iehova şi dragostea mea pentru El m-au făcut să decid în favoarea Gileadului. Curând după aceea, mă găseam într-a şasea promoţie.

Gilead a fost o experienţă într-adevăr minunată. A făcut ca adevărul să-mi pară iar nou. Lucrările lui Iehova, Cuvântul Său, scopurile Lui, organizaţia Sa, oamenii săi şi lucrarea sa pentru cei care sunt acum pe pământ - acestea sunt lucrurile pe care am început să le apreciez pe deplin, pe măsură ce zilele şi lunile petrecute la Gilead treceau iute, în timpul cusului de cinci luni acolo. M-a făcut să mă simt un om nou, „tânjind” după a face lucruri şi a merge în diferite locuri. Ziua absolvirii a sosit – în 6 ianuarie 1946, şi, o dată cu ea, încă o surpriză pentru mine. Eram unul dintre cei nouă din acea clasă aleşi pentru a fi „servi pentru fraţi”. Sincer, a fost un şoc, căci nici măcar nu visasem la aşa ceva.

La o săptămână după absolvire, mă găseam pe drumul spre Pennsylvania, ţinând primele mele cuvântări de serviciu, pentru a primi „pe drum” o pregătire de o săptămână. Următoarea duminică, eram din nou în tren. De data aceasta, mă îndreptam spre Dayton, Ohio, spre prima mea numire de unul singur, ca serv pentru fraţi. Lunile în această ramură a serviciului s-au dovedit a fi pline de plăcere şi foloase pentru mine. Pe măsură ce îi serveam pe fraţi, în drumurile mele, simţeam totodată că şi ei mă servesc pe mine şi mă ajută să mă pregătesc pentru serviciul şi mai mare din anii ce vor urma.

După acestea, a venit următoarea Mare Zi pentru urmarea scopului meu în viață, ziua de 28 noiembrie 1946, şi zborul meu cu avionul spre noua mea repartizare ca misionar şi serv de casă a misionarilor în orașul Baranquilla (Columbia, America de Sud). Un grup mic de cinci misionari se stabilise într-o casă destul de confortabilă, şi m-au primit cu căldură. Aveam să fiu de acum înainte unul din ei, un nou membru în casă, care să ia parte la făcutul cumpărăturilor, la gătit şi mai ales la predicare.

Ce schimbare bruscă! De la nord la sud, de la engleză la spaniolă, la căldură, la țânțari, la apă de băut mereu caldă, noi obiceiuri cu care să mă obișnuiesc, noi oameni pe care să-i cunosc. Într-un cuvânt, o nouă misiune, şi un nou teritoriu de cucerit. Ei bine, după prima lună, în care am plasat 119 cărți în 119 ore, am decis că pot rămâne aici la fel de mult ca oricare altul.

Până la urmă, nu era așa de rău. Oamenii erau prietenoși. Străinii erau tratați în general mai bine decât semenii lor băștinași. Depășeam încetul cu încetul teama de a încerca să vorbesc în spaniolă, şi cu fiecare zi îi înțelegeam tot mai bine pe oameni. În același timp, mă străduiam mai mult să conversez cu ei şi să le transmit vestea bună pe care o aveam pentru ei, speranța într-o lume nouă.

La vremea Comemorării din 1947 am putut ține o cuvântare de serviciu de 15 minute, iar acest lucru m-a făcut să mă simt bine. Apoi, pe 27 aprilie, am avut primul nostru botez – am botezat 6 noi vestitori dedicați – lucru care ne-a permis să începem o adunare. Creşterea era lentă. În cele din urmă, primii cinci misionari pe care i-am întâlnit la sosire au părăsit cu toții casa. Apoi, fratele Olson din Bogota a fost transferat la Baranquilla pentru a-mi fi partener, iar mai târziu alți câțiva au fost trimiși de Societate. Şi aceştia au plecat în cele din urmă, dar fratele Olson a rămas, şi am continuat amândoi.

Pe măsură ce treceau anii, ne bucuram de vizitele ocazionale ale altor misionari şi frați călători ai Societății. Vizitele au fost mereu un stimul pentru noi şi frații locali. În 1949, am obținut o altă casă cu o Sală a Împărăției într-o locație centrală, şi de atunci expansiunea a fost aici. Vestitorii şi oamenii cu bunăvoință au început să sprijine constant şi statornic întrunirile şi, treptat, s-au orientat tot mai mult şi spre serviciu. Apoi, am primit prima noastră vizită din partea Fratelui Knorr, şi a servului de filială în funcție pe atunci. În septembrie 1951, situația era suficient de dezvoltată cât să putem inaugura a doua adunare din Baranquilla. Doi ani mai târziu, interesul şi expansiunea au deschis calea spre adunarea cu numărul trei. În septembrie 1955, Baranquilla avea patru adunări şi un total de aproape 400 de vestitori, inclusiv în jur de 20 de pionieri locali. Acum, avem un total de 1142 de vestitori în Columbia. Binecuvântări ca acestea nu se întâmplă în fiecare zi. Ele nu vin fără efort, timp, perseverență şi muncă din greu pe teren. Dar atunci când vin, sunt apreciate din plin, căci ştim că Iehova este atunci cu noi.

Vara trecută a fost o adevărată încântare pentru mine să particip la Congresul Internațional Voința Divină din New York şi să mă bucur de bogatul ospăț spiritual pe care Iehova l-a oferit poporului Său. Împreună cu aceasta, o altă sursă de bucurie s-a adăugat vieții mele atunci când m-am căsătorit cu Phyllis Lowe, care era în serviciul cu timp integral încă din 1941, şi a absolvit Gileadul în

1948, după care a servit ca misionar în Puerto Rico. Împreună, continuăm să ne urmăm scopul în viață, în serviciu cu timp integral aici, la filiala din Columbia.

Împreună cu privilegiul de care mă bucur acum, de a fi serv de filială în Columbia, mă bucur mult şi să ies în lucrare pe teren împreună cu frații, ca serv de circuit, şi împreună cu adunarea locală. Deseori, acest lucru înseamnă drumuri lungi dintr-un loc în altul, mai ales când servim grupele împrăştiate, precum şi ore pe jos de la o căsuță la alta. Dar ne bucurăm de o mare satisfacție şi fericire când vedem răspunsul extraordinar al oamenilor cu bunăvoință din Columbia la mesajul adevărului.

Chiar acum, când închei această relatare pentru voi, reflectez la zilele copilăriei mele la fermă, şi iată-mă împreună cu soția mea la misiunea noastră din Columbia! Vă invit şi pe voi să meditați împreună cu mine la sfatul lui Iehova, de a accepta bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu şi de a nu-i rata scopul. Serviți-l pe Iehova cu bucurie – 2 Cor. 6:1, 2.

Întrebări de la cititori

• Arată rugăciunea lui Ştefan către Isus, așa cum o găsim în Faptele 7:59, că acesta înțelegea că Isus este Iehova? – W.R., S.U.A.

Rugăciunea spusă de Ştefan când era martirizat este consemnată în Faptele 7:59-60 şi spune: „Şi au aruncat cu pietre în Ştefan, în timp ce el implora şi zicea: "Doamne Isuse, primeşte spiritul meu!" Apoi a îngenuncheat şi a strigat cu voce puternică: "Iehova, nu le pune la socoteală păcatul acesta!" Şi, după ce a spus aceasta, a adormit în moarte.” Mai degrabă decât să indice că Ştefan credea că Isus şi Iehova sunt una şi aceeași persoană, rugăciunea sa arată că ştia că nu sunt unul şi același, pentru că face diferența întrei ei. Cererea sa către Isus nu se adresează doar Domnului, ci Domnului Isus, înlăturând orice ambiguitate. Mai mult, afirmația sa anterioară, consemnată în versetul 56, indică două persoane: „Şi a zis: "Iată, văd cerurile deschise şi pe Fiul omului stând la dreapta lui Dumnezeu!"” El nu spune că Fiul Omului, Isus Cristos, este Iehova Dumnezeu, ci că stă la dreapta lui Dumnezeu.

Nu numai că implorarea lui Ştefan: „Doamne Isus, primește spiritul meu”, nu dovedește existența treimii, ci, mai mult, rugăciunea la fel de fierbinte a lui Isus: „Tată, în mâinile tale îmi încredințez spiritul” arată hotărâtor că Isus nu este același cu Tatăl său, Iehova. – Luca 23:46.

În exprimarea din rugăciunea sa, Ştefan a arătat că înțelegea diferența dintre Iehova şi Domnul Isus, așa cum este stabilită în Psalmul 110:1 şi aplicată de Isus în Matei 22:42-46. Nu era deloc uimit de faptul că Isus a aplicat această diferență, așa cum erau fariseii cu care Isus a vorbit şi care au amuțit când I-au auzit răspunsul.

Isus i-a învățat pe discipolii Săi că Tatăl Său i-a dat autoritatea de a-i învia pe alții. (Ioan 5:26; 6:40; 11:25, 26). Deci, era potrivit din partea lui Ștefan să aducă cereri către Isus în acest sens, iar rugăciunea sa indică faptul că înțelegea foarte bine acest lucru. Acest lucru nu sprijină, în niciun caz, treimea.

CITIȚI URMĂTORUL NUMĂR!

Știți care este voința lui Dumnezeu pentru acest pământ și când va trăi toată omenirea în armonie cu aceasta? Pe 2 august, 1958, cei care au participat la cea mai mare adunare creștină ținută vreodată au auzit răspunsurile în cuvântarea *Să se facă voința Ta*. Citiți-o în numărul următor.

Nu pierdeți raportul complet de la adunarea Internațională Voința divină a martorilor lui Iehova, inclusiv comentariile despre cele șaptezeci și opt de adunări din cele ținute vreodată în lumea întreagă de atunci încoace. În numărul următor.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

1 martie: Paradis, parag. 1-22, pagina 69.

8 martie: Paradis, parag. 23-30 și Să ne păstrăm paradisul spiritual, parag. 1-15, pagina 75.

15 martie: Să ne păstrăm paradisul spiritual, parag. 16-39, pagina 81.

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul **Împărăției lui Iehova**

15 FEBRUARIE 1959 Nr. 4

Cuprins:

„SĂ SE FACĂ VOINȚA TA” - Pag.117

PE CE NE BAZĂM SPERANȚA? - Pag.128

VOINȚA DIVINĂ FĂCUTĂ ÎN CER ŞI PE PĂMÂNT - Pag.129

CONGRESUL INTERNAȚIONAL - VOINȚA DIVINĂ - AL MARTORILOR LUI IEHOVA - Pag.137

PARTEA A 8 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.156

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.161

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Februarie 1959 **Nr 4**

„SĂ SE FACĂ VOINȚA TA”

Să vină Împărăţia Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, așa şi pe pământ.” (Mat. 6:10).

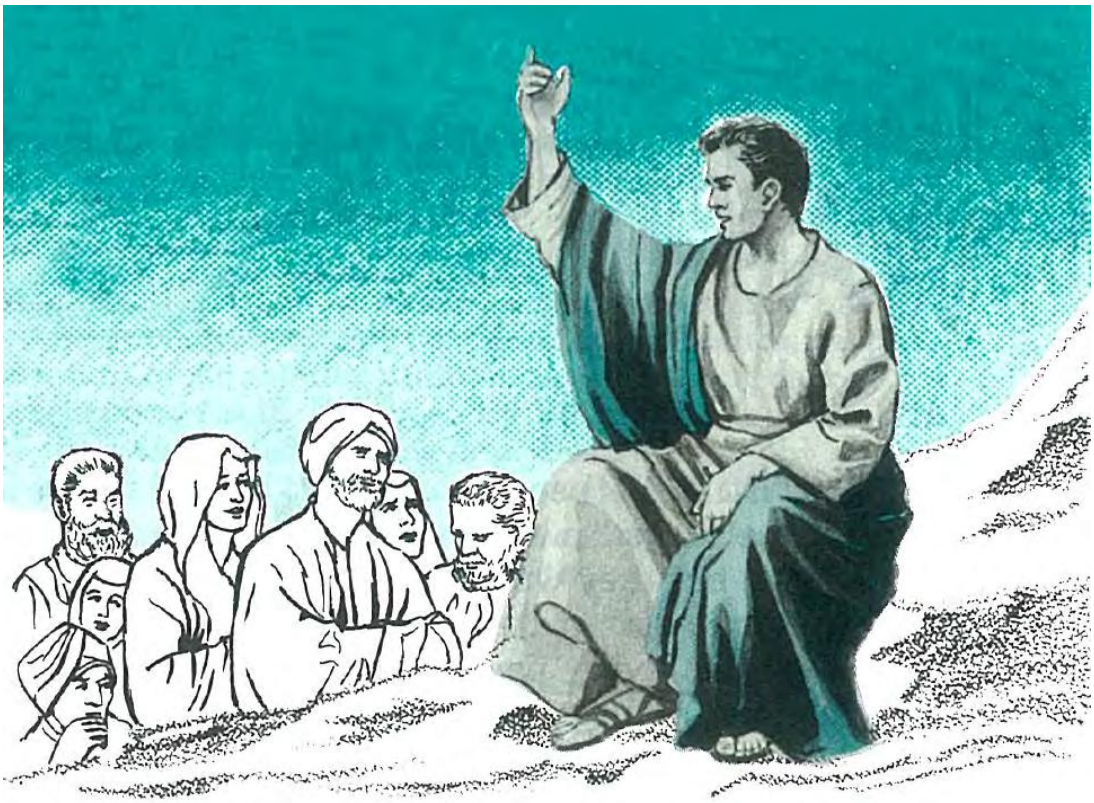

„Să se facă voința Ta, precum în cer, așa şi pe pământ.” Nimic din ceea ce poate fi făcut de oameni sau de demoni, nu va împiedica împlinirea rugăciunii, pe care Isus Cristos a învățat-o cu nouăsprezece secole în urmă. (Mat. 6:10) Cei mai mari conducători guvernamentali din întreaga istorie a omenirii, toți au trebuit să se închine în fața voinței Tatălui ceresc. Mari puteri mondiale, imperii ce se întindeau peste zone întinse de pe pământ, s-au închinat, unul după altul, în fața voinței Creatorului pământului, mărturisind forţat că El este cea mai mare putere din univers. El încă mai este, şi ceea ce dorește El este suprem şi trebuie să se îndeplinească.

Cuprins

2. Cu mai mult de 2.500 de ani în urmă, Nebucadneţar, regele imperiului Babilonian, a trebuit să se închine în faţa Creatorului cerului şi al pământului şi a fost nevoit să admită că zeii falşi din Babilon erau neputincioşi în faţa Creatorului nostru. Istoria consemnează că Nebucadneţar a fost primul căruia i s-a permis să facă ceea ce nici un conducător păgân de dinaintea sa nu a făcut; el a distrus cetatea sfântă a evreilor, Ierusalim, şi de asemenea, şi templul lor, pe care regele Solomon l-a construit pentru numele Dumnezeului Cel Preaînalt, al cărui nume este Iehova. Totuşi, acest Dumnezeu, peste care Nebucadneţar s-a arătat în mod aparent superior, l-a umilit pe acest mândru domnitor lumesc şi l-a forţat să se închine ca o fiară brută înaintea lui Iehova. Timp de șapte perioade de timp, sau timp de şapte ani, Nebucadneţar s-a imaginat ca fiind o fiară sălbatică. El şi-a părăsit tronul dominaţiei mondiale pentru a ieşi în câmp, pentru a se pune jos în patru labe şi pentru a mesteca iarbă întocmai ca un simplu taur. Această stare nebună nu a venit întâmplător asupra lui, ci în împlinirea unui vis de la Iehova pe care îl avusese cu douăsprezece luni înainte, un vis pe care nici unul dintre înţelepţii Babilonului nu l-au putut interpreta, ci numai profetul lui Iehova, Daniel.

3. În acest vis supărător Nebucadneţar a văzut cum „cobora din cer un străjer care era în acelaşi timp şi sfânt”; acesta a oferit învăţături şi apoi a spus: „Hotărârea aceasta a fost luată din ordinul străjerilor, prin cuvântul sfinţilor, ca să ştie cei vii că Cel Preaînalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor, că o dă cui Îi place şi pune peste ea pe cel mai smerit dintre oameni!” (Dan. 4:10, *Le*; 4:17, *RS*) Prin urmare, visul trebuia să devină realitate. Istoria scrisă şi păstrată dovedeşte că a fost aşa. Aşa măreţ, cum i-a fost permis lui Nebucadneţar să devină, el nu a putut împiedica îndeplinirea voinţei divine. În apogeul său, el a început să se laude cu privire la oraşul său imperial, spunând: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, prin puterea bogăţiei mele, ca reşedință regală şi spre gloria maiestății mele?” Această laudă a trădat faptul că el nu a cugetat destul cât să ţină seama de avertizarea din vis şi să urmeze sfatul lui Daniel: „De aceea, o, rege, sfatul meu să fie pe placul tău; pune capăt păcatelor tale prin practicarea nedreptății şi nelegiuirilor tale, arătând milă faţă de cei oprimaţi, şi poate că ţi se va prelungi liniştea!” (Dan. 4:27, *RS*).

4. Conducătorii politici ai Marii Britanii, ai Americii, ai Rusiei comuniste şi ai altor naţiuni puternice să ia cunoștință despre ce s-a abătut asupra lui Nebucadneţar, cel care a distrus împărăția tipică a lui Iehova Dumnezeu de peste pe evrei. Da, toţi să citim relatarea: „În timp ce regele încă rostea vorbele, un glas s-a coborât din cer şi a zis: ‘O rege Nebucadneţar, ţie mă adresez: află că ţi s-a luat împărăţia şi pe tine te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui împreună cu fiarele câmpului; îţi vor da să mănânci iarbă ca boii; şi vor trece peste tine şapte timpuri, până vei înţelege că Cel Preaînalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor şi că o dăruieşte cui vrea.’ Chiar în clipa aceea s-a împlinit cuvântul acela asupra lui Nebucadneţar. A fost izgonit din mijlocul oamenilor, a mâncat iarbă ca boii, iar trupul i-a fost udat de roua cerului până când i-a crescut părul ca penele vulturului, şi unghiile sale erau ca ghearele păsărilor.” (Dan. 4:28-33, *RS*).

5. Nici unul dintre medicii de boli mintale nu l-au putut vindeca pe regele Babilonului de această licantropie nebună (în urma căreia se consideră a fi animal). Aceasta a trebuit să-şi urmeze cursul până la timpul stabilit de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Iehova, adică "şapte timpuri", sau şapte ani. Iehova Dumnezeu l-a redus la tăcere pe acest cel mai mare conducător al lumii şi numai Iehova Cel Prea Înalt îl putea pune din nou pe tronul Babilonului. A fost pură îndurare din partea lui Iehova că această poziţie de conducere a fost păstrată pentru el, exact cum l-a asigurat şi Daniel, zicând: „Împărăția Ta va fi sigură pentru tine din momentul în care vei şti că Cerul conduce.” Cel mai puternic şi cel mai măreţ rege al acelor vremuri antice nu a putut face nimic cu excepţia servirii scopului Dumnezeului din cer, şi, astfel, ce i-a permis Dumnezeu. Ziditorul imperiului care a cucerit atât de multe naţiuni şi chiar şi împărăția lui Iuda nu ar fi putut deţine tronul puterii mondiale a Babilonului dacă Dumnezeu nu i-l dădea, permițându-i să vină la conducere, dăruindu-i înapoi suficientă sănătate a minţii pentru a-şi relua domnia imperială.

6. Oare a învăţat Nebucadneţar lecţia pe care o pregătise Iehova pentru el ca s-o înveţe şi ca noi toţi s-o observăm astăzi? Însuşi regele Babilonului şi-a scris însemnările, iar ele au fost păstrate pentru noi. Ele spun: „La sfârşitul zilelor [cele şapte timpuri sau ani], eu, Nebucadneţar, am ridicat ochii spre cer şi mi-a venit iarăşi mintea la loc, şi am binecuvântat pe Cel Preaînalt, l-am lăudat şi slăvit pe Cel ce trăieşte veşnic; căci stăpânirea lui este veşnică şi Împărăţia sa dăinuie din generație în generație. Toţi locuitorii pământului sunt consideraţi a fi un nimic înaintea Lui; şi El face ce vrea cu oastea cerului şi cu locuitorii pământului; şi nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-I zică: ’Ce faci?’ În acelaşi timp mi-a venit mintea înapoi; şi pentru gloria împărăţiei mele, măreţia şi strălucirea mea mi s-au dat înapoi. Sfetnicii şi domnii mei m-au căutat din nou, şi am fost pus iarăşi peste împărăţia mea, şi am dobândit şi mai multă măreție. Acum eu, Nebucadneţar, laud, înalţ şi slăvesc pe Regele cerului; căci toate lucrările Lui sunt drepte și toate căile Lui sunt juste; şi pe cei ce umblă cu mândrie El poate să îi smerească!” (Dan. 4:34-37, *RS*).

7. În lumina visului său de la Iehova Dumnezeu şi având în vedere interpretarea lui Daniel, exactitatea care a fost dovedită de evenimentele ulterioare, există doar o singură cale ce onora pe Dumnezeu prin care Nebucadneţar să comenteze despre experiența sa. Nu exista decât o singură atitudine corectă a minţii pe care acesta trebuia s-o adopte, fiind recunoscător cui i se cuvine, lui Iehova, Dumnezeul Cel Prea Înalt, chiar dacă acesta era Dumnezeul lui Daniel.

8. Întrebarea de mare importanţă dinaintea noastră este: Care este astăzi atitudinea conducătorilor din blocurile estice şi vestice ale naţiunilor şi din cele neutre? Începând cu anul 1914 şi sfârşitul Primului Război Mondial, naţiunile trăiesc într-o perioadă critică. Motivul pentru aceasta este strâns legat de Nebucadneţar. Cum aşa? În vremea aceea, Nebucadneţar a trecut personal prin „şapte timpuri”, sau şapte ani literali, de bestialitate nebună. Dar, o dată cu el, atunci au început „şapte timpuri” de mai mare importanță pentru naţiunile lumii, din zilele sale şi până acum. Acele timpuri sunt cele pe care Isus Cristos le numea

„timpurile fixate națiunilor”. El a vorbit despre aceste „timpuri fixate” făcând referire la distrugerea capitalei evreieşti, Ierusalim. Isus a profețit: „Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni, până se vor împlini timpurile fixate ale națiunilor.” (Luca 21:24) Cele „şapte timpuri” ale naţiunilor sunt de multe ori mai mari decât cele „şapte timpuri” ale unui om, Nebucadneţar. Potrivit calendarului lui Iehova ele au fost de 360 de ori mai lungi decât cei şapte ani ai lui Nebucadneţar, adică, 2 520 de ani. Ele au început în 607 î.Cr, atunci când Nebucadneţar a călcat în picioare Ierusalimul şi templul lui Iehova, iar ţara lui Iuda a fost pustiită. Acele „şapte timpuri” s-au încheiat la începutul toamnei anului 1914 (d.Cr), la scurt timp după ce începuse Primul Război Mondial.

9. Anterioare lui Nebucadneţar, două puteri politice mondiale au avut de a face cu poporul lui Iehova, şi anume, Egiptul, prima putere mondială din istoria Bibliei şi Asiria, cea de-a două putere mondială. Astfel Babilonul a devenit cea de-a treia putere mondială. Au urmat altele. În decursul „timpurilor fixate națiunilor”, de la 607 î.Cr. şi până în anul 1914 d.Cr, paginile stropite cu sânge ale istoriei arată că cinci puteri mondiale au dominat succesiv pământul nostru, acestea fiind: Babilon, Medo-Persia cea de-a patra putere mondială, Grecia cea de-a cincea putere mondială, Roma cea de-a şasea putere mondială şi Imperiul Britanic împreună cu Statele Unite ale Americii, formând cea de-a şaptea putere mondială.

10. Din moment ce au trecut peste națiuni şi peste puteri mondiale cele şapte timpuri simbolice până în 1914, a sosit momentul oportun pentru noi să căutăm comparaţii, în cazul în care acestea există. Noi am auzit expresia lui Nebucadneţar, la sfârşitul celor "şapte timpuri" ale sale din cauza revenirii mintale şi a întoarcerii sale pe tronul Babilonului. Ei bine, a mai apărut ceva asemănător din 1914 şi până acum? Se compară expresiile conducătorilor naţiunilor lumeşti, în special cele ale Creştinătăţii, cu cele ale restabilitului Nebucadneţar?

11. Toţi cercetători oneşti ai istoriei lumii trebuie să convină asupra unui lucru: că în cei 2 520 de ani de la distrugerea Ierusalimului de către Nebucadneţar şi până la 1914, toate națiunile, inclusiv Creştinătatea, au acţionat la fel cum a făcut Nebucadneţar în timpul celor "şapte timpuri" de nebunie, adică, precum nişte bestii, fără a-L recunoaşte pe Iehova Dumnezeu sau să ia în considerare voinţa Sa, aşa cum este arătată aceasta în Sfintele Scripturi ale Bibliei. Ei bine, atunci, până la sfârşitul celor "şapte timpuri" ce însumează 2520 de ani, au învăţat ceva ?

12. Oare au dobândit națiunile judecata sănătoasă, precum Nebucadneţar, ca apoi să recunoască adevărul din psalmul 83:18: „Ca să știe că Tu, al cărui nume este Iehova, numai Tu eşti Cel Preaînalt peste tot pământul”? Evenimentele din 1914 răspund pentru noi la întrebare. Cam la 1 octombrie 1914, la sfârşitul celor "şapte timpuri", națiunile Creştinătăţii au fost angrenate în nebunia şi bestialitatea Primului Război Mondial

13. În acel moment naţiunile care pretindeau a fi creştine ar fi trebuit să se ridice la nivelul pretențiilor lor. Ele ar fi trebuit să fie mai bune decât păgânul Nebucadneţar şi ar fi trebuit să Îl recunoască pe Iehova Dumnezeu ca Suveran al universului şi unicul Conducător de drept al pământului. Ah, dar e posibil oare ca ele să nu fi ştiut că în toamna anului 1914 timpurile neamurilor, „timpurile fixate

ale naţiunilor”, se terminaseră? Nu! Mai degrabă, ele ar fi trebuit să ştie că, la expirarea acelor timpuri, cam la 1 octombrie 1914, Iehova va întemeia împărăţia Sa promisă în ceruri, prin aşezarea Fiului Său uns, Isus Cristos, pe tronul Împărăţiei, ca să domnească în mijlocul duşmanilor Săi. Ele ar fi trebuit să ştie acest lucru, nu doar pentru că Biblia era la îndemână în milioane de exemplare, în mai multe limbi, şi pentru că au existat sute de mii de clerici plătiţi pentru a clarifica ceea ce scrie în Biblie; ci pentru că, încă din 1877, rămăşiţa unsă a martorilor lui Iehova proclama venirea acelor lucruri în 1914.

14. În numărul din 15 octombrie 1913, *Turnul de Veghere* a publicat articolul principal intitulat „Rezumat despre sfârşitul timpurilor Neamurilor”. În paragraful 2 al acestuia scria: „Fără să dogmatizăm, căutăm anumite evenimente: (1) Sfârşitul timpurilor Neamurilor - Supremaţia Neamurilor în lume şi (2) Întemeierea Împărăţiei lui Mesia în lume. Împărăţiile pământului se vor prăbuşi, şi „Dumnezeul Cerului va stabili o Împărăţie.” (Dan. 2:44) Scripturile nu spun că necazul va veni într-o oră, sau într-o zi, sau într-un an. Aluzia este că această catastrofă ce va veni peste civilizaţia noastră va fi una foarte neaşteptată”. Acest lucru a fost publicat în limba engleză, franceză, germană, suedeză şi daneză. Mai mult, celebra Foto-Dramă a Creaţiei, lungă de opt ore, care prin imagini şi prin reproducerea sunetului, spunea despre aceleaşi lucruri, a început să fie prezentată în Creştinătate în ianuarie 1914; iar până în octombrie 1914 era expusă gratuit publicului în America de Nord, în Marea Britanie, în Germania, Elveţia, Finlanda, Suedia şi Danemarca, şi în Australia şi Noua Zeelandă. Cu siguranţă, Creştinătatea ar fi trebuit să ştie!

15. Până în această zi, la patruzeci şi patru ani de la sfârşitul timpurilor Neamurilor în 1914, naţiunile şi conducătorii lor nu au ajuns la sănătate creştină pentru a afla ceea ce aflase Nebucadneţar, că „Cel Preaînalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor, că o dă cui Îi place şi înalţă peste ea pe cel mai smerit dintre oameni.” Într-un crud contrast, ei se pregătesc pentru un masacru internaţional cu arme a căror putere pentru uciderea maselor de fiinţe umane, cu o singură explozie, este îngrozitoare, pe lângă otrăvirea aerului, a pământului şi a apei.

16. Societatea umană ca un întreg, cu o civilizaţie dezvoltată de-a lungul mai multor secole, este pusă în cea mai mare primejdie din toate timpurile de către conducătorii politici şi oamenii de ştiinţă actuali. Conducătorii lumeşti, în special cei ai Creştinătăţii, nu au nici o scuză. Ei au avut şansa de a învăţa din Cuvântul lui Dumnezeu publicat pe scară largă, şi anume Biblia, şi prin intermediul martorilor Săi de pe pământ, ceea ce regele Nebucadneţar a decretat „către toate popoarele, naţiunile, oamenii de toate limbile care locuiesc pe tot pământul” la sfârşitul celor "şapte timpuri." El a decretat: „Să aveţi multă pace! Am considerat că e bine să fac cunoscut semnele şi minunile pe care le-a făcut Dumnezeul cel Preaînalt faţă de mine. Cât de mari sunt semnele Lui şi cât de puternice sunt minunile Lui! Împărăţia Sa este o împărăţie veşnică, şi stăpânirea Lui dăinuie din generaţie în generaţie.” (Dan. 4:1-3, *RS*) Ignorând acel adevăr, naţiunile de azi nu au pace!

17. Să continue naţiunile în nebunia lor. Oamenii care au ajuns la judecată sănătoasă ca şi Nebucadneţar au discernământ îndeajuns să vadă acest adevăr vital:

că supravieţuirea veşnică a acestei rase umane depinde, nu de apărare militară suficient de puternică pentru a respinge inamicul şi a întoarce represalii cu o cantitate egală sau mai mare de distrugere. Aceasta depinde de recunoaşterea de către noi a Împărăţiei veşnice a Dumnezeului Cel Preaînalt şi continuarea stăpânirii Sale din generație în generație. Împărăţia şi stăpânirea lui Dumnezeu nu se limitează doar la cerurile nevăzute. Ele includ, de asemenea, acest pământ vizibil cu tot spaţiul cosmic din jurul acestuia. Toate persoanele care doresc să rămână printre cei vii trebuie să admită faptul că Cel Prea Înalt domneşte şi peste împărăţia oamenilor şi că El este mai măreţ decât împărăţia oamenilor şi că dă această împărăție a omenirii cui doreşte El, în calitate de Cel Prea Înalt. Pentru a ne demonstra judecata sănătoasă, mai trebuie să găsim în mod precis cui a voit să dea împărăţia asupra omenirii Dumnezeul Cel Prea Înalt, deoarece aceasta are să fie dată „celui mai smerit dintre oameni." În acest fel, indiferent de ce va face sau ce se va pregăti să facă lumea vrăjmaşă nu va însemna mai nimic, deoarece nimeni de pe pământ nu poate suporta mânia lui Iehova Dumnezeu sau să-I spună, ca provocare: „Ce faci?"

18. O privire spre istoria lumii, din punctul de vedere al Bibliei, dezvăluie adevărul care a fost spus de „străjer", de „cel sfânt", care s-a pogorât din cer, că Cel Prea Înalt, Iehova Dumnezeu, oferă împărăţia cui vrea El şi nu cui doresc oamenii sau vreun dictator. În cazul lui Nebucadneţar, regele Babilonului, Dumnezeu l-a folosit pe executorul Său pentru a aduce pedeapsa cuvenită asupra naţiunii necredincioase din Israelul antic. Aşadar Dumnezeu l-a răsplătit pe Nebucadneţar lăsându-l să devină conducătorul lumii, pentru a începe „timpurile fixate ale naţiunilor". Profetul Daniel l-a înştiinţat pe Nebucadneţar, astfel că atunci când a interpretat sensul chipului de aur pe care l-a văzut într-un vis Nebucadneţar, dar pe care l-a uitat la trezire, Daniel a spus: „Tu, o, rege, eşti regele regilor, căci Dumnezeul cerurilor ţi-a dat împărăţie, putere, bogăţie şi glorie, şi El ţi-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe fiii oamenilor, fiarele câmpului, şi păsările cerului, făcându-te să domnești peste toate acestea - tu eşti capul de aur!" (Dan. 2:36-38, *RS*).

19. În armonie cu aceste cuvinte, Iehova a dat propria Sa împărăţie tipică din Iuda la o răsturnare de către Nebucadneţar. Prin urmare, Iehova a zis regelui Zedechia, care stătea pe tipicul "tron al lui Iehova" din Ierusalim: "Scoateți mitra şi dați jos coroana: acest lucru nu va fi întotdeauna aşa; înălțați-l [non-evreu] pe cel care este smerit şi smeriți-l [evreu] pe cel care este mândru. Răsturnare, răsturnare, răsturnare voi aduce; de asemenea acest lucru nu va aparţine nici unuia, până când nu va veni cel care are drept şi lui i-o voi da." (Ezec. 21:31, 32; *Le*; 21:26, 27) Iehova Dumnezeu oferă după voinţa Sa proprie.

Timpuri şi vremuri schimbătoare

20. Schimbările au avut loc exact aşa cum a zis Daniel, după ce Iehova Dumnezeu îi descoperise visul uitat al lui Nebucadneţar şi sensul său. „Daniel a spus: ‚Binecuvântat să fie numele lui Dumnezeu din veşnicie în veşnicie; a Lui este înţelepciunea şi puterea. El schimbă timpurile şi vremurile; El răstoarnă şi

pune pe regi; El dă înţelepciune înţelepţilor şi cunoştinţă celor care au pricepere; El dezvăluie lucruri profunde și misterioase; El ştie ce se află în întuneric şi în El locuieşte lumina.” (Dan. 2:20-22, *RS*) În 607 î.Cr. El a schimbat timpurile şi vremurile. El a schimbat timpurile de la cele ale împărăţiei tipice a lui Dumnezeu pe pământ în timpurile supremaţiei puterilor mondiale non-evreieşti, „timpurile fixate ale națiunilor”. El a schimbat "vremurile" sau timpurile specifice. El a început această schimbare în toamna anului 607 î.Cr. În cursul celor 2 520 de ani ce au urmat nu a existat nici un amestec în puterile lumii păgâne din partea unei împărății tipice a lui David, la Ierusalim. Nu a existat nici un succesor al regelui David care să stea pe "tronul lui Iehova", la Ierusalim, şi să facă acest lucru.

21. Ca un alt exemplu al capacităţii lui Iehova de a face schimbări, El l-a îndepărtat pe Nebucadneţar de la tronul Babilonului pentru "şapte timpuri", sau pentru şapte ani literali. Mai târziu, la timpul său ales, El a îndepărtat de la tronul Babilonului dinastia de domnitori Caldeeni din linia de descendenţi a lui Nebucadneţar. La acel moment, în anul 539 î.Cr., El a lăsat Imperiul Babilonian să fie răsturnat de către acel om al cărui nume El l-a prezis cu mai mult de 185 ani înainte, regele persan Cirus cel Mare. Prin profetul Isaia a spus: „Iată ce i-a spus Iehova unsului Sau, Cirus, pe care l-a apucat de mâna dreaptă, ca să supună națiunile înaintea lui ...: ‘De dragul slujitorului Meu Iacov şi al lui Israel, alesul Meu, te-am chemat pe nume. Ți-am dat un nume demn de onoare, deși nu M-ai cunoscut.’” (Isa. 45:1,4) Astfel timpurile de dominaţie babiloniană s-au schimbat cu cele de dominaţie persană.

22. Pentru ca Cirus cel Mare să poată servi interesele poporului lui Daniel şi să poată aduce răzbunarea divină asupra Babilonului, Iehova l-a aşezat în poziţia de conducător al Imperiului Persan. Exact în anul al şaptezecelea de la distrugerea Ierusalimului şi a templului, Iehova l-a făcut pe Cirus să emită decretul ca evreii captivi să fie eliberaţi din Babilon, să revină în patria lor şi să reconstruiască Ierusalimul şi templul. Timpurile de pustiire a Ierusalimului şi a captivităţii Israelului sub Babilon au fost astfel schimbate, conform voinţei divine, şi la vremea Sa sau la timpul său specific. (Isa. 44:28; 45:13; Ier. 25:12-14; 2 Cron. 36:22, 23) Decretul templului a arătat responsabilitatea lui Iehova în legătură cu aceasta, şi spune: „Iată ce a spus Cirus, regele Persiei: ‚Iehova Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate regatele pământului şi m-a însărcinat să-i construiesc o casă la Ierusalim, în Iuda. Oricine dintre voi este din poporul Său, Dumnezeul lui să fie cu el. Să urce la Ierusalim, în Iuda, pentru a reconstrui casa lui Iehova, Dumnezeul lui Israel - El este adevăratul Dumnezeu.’” (Ezra 1:1-3) Astfel, Cirus a fost recompensat pentru serviciul făcut pentru Iehova Dumnezeu.

23. Cu toate acestea, au continuat schimbări ale vremurilor şi ale timpurilor, împreună cu detronări şi instaurări de regi. Acestea au fost datorate, nu voinței omului, ci voinței lui Dumnezeu, deoarece El a permis aceste schimbări în treburile umane. De fapt, El le-a prezis. Prin urmare, previziunea Lui divină trebuia să se dovedească a fi adevărată.

24. În cel puţin patru profeţii numai din cartea lui Daniel, Iehova a prezis că dinastia Imperiului Persan, a patra putere mondială, se va sfârşi şi că Imperiul

Macedonean sau Grec va veni la putere, ca fiind a cincea putere mondială din istorie. Acest lucru avea să se întâmple în zilele unui rege remarcabil vorbitor de limbă greacă, Alexandru cel Mare, care urma să conducă cu mare viteză o campanie prin domeniile întregi ale Imperiului Persan şi pentru a anexa totul. Imperiul divizat ce avea să urmeze după moartea acestui conducător macedonean mondial, urma să fie înghiţit în decursul timpului de către Imperiul Roman, a şasea putere mondială. Şi acest lucru urma, de asemenea, să se întâmple la timpul ales de Iehova pentru schimbări, schimbare a condiţiilor pentru poporul Său şi o schimbare pentru conducătorii lumii. Astfel, la vremea când puterea mondială romană emitea un decret care obliga pe mama lui Isus să meargă la Betleem, locul de naştere al lui David, profeţia referitoare la naşterea umană a Fiului lui Dumnezeu avea să fie împlinită. (Mica 5:2, *AS*; Mat. 2:1-6; Luca 2:1-20) Toate acestea sunt minunate în slăvirea infailibilei previziuni şi voinţe a lui Iehova Dumnezeu.

25. Totuşi, într-o manieră descriptivă, îngerul lui Iehova i-a prezis lui Daniel o schimbare și mai mare, de la Imperiul Roman la cel mai mare imperiu pământesc dintre toate ce au fost, Imperiul Britanic, împreună cu apropiatul său asociat Statele Unite ale Americii, aceste două puteri politice formând împreună cea de-a şaptea putere mondială. Această putere mondială, o aşa-numită putere mondială creştină, avea să fie cea care va domina lumea în anul 1914. Prin urmare, ea urma să ia o decizie extrem de importantă cu privire la Împărăţia lui Dumnezeu care a fost întemeiată în ceruri în acel an plin de evenimente.

26. Previziunea lui Dumnezeu a privit chiar mai departe, chiar în „timpul sfârşitului”, şi a preconizat constituirea organizaţiei internaţionale de pace, Liga Naţiunilor, moartea ei, da, precum și renaşterea sa în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Îngerul lui Iehova i-a prezis lui Daniel chiar şi dezvoltarea comunismului mondial la un asemenea grad de putere că va provoca atât cea de-a şaptea putere mondială cât şi cea de-a opta putere mondială, Organizaţia Naţiunilor Unite a timpului prezent.

27. Într-adevăr, toate aceste schimbări ale scenei lumii de-a lungul secolelor, până la starea prezentă de pe scena mondială de acţiune, a declanşat schimbări mari, ample. Dar toate acestea au fost conform cu preştiința Dumnezeului Cel Preaînalt, la timpurile și vremurile lui alese, întrucât El le-a prevăzut pe toate. El nu a lăsat nimic să împiedice scopul Său. Cu mii de ani în urmă, toate aceste lucruri erau neclare pentru mintea umană. Chiar şi în ceea ce priveşte profeţiile care i-au fost date lui, însoţite de o explicaţie parţială, Daniel a spus: „Am auzit, dar nu am înţeles.” (Dan. 12:8, *RS*) Totuşi de la ceea ce i-a dezvăluit Iehova Dumnezeu lui Daniel prin explicația dramatică a visului lui Nebucadneţar despre chipul de aur, Daniel a pătruns în profunzime în previziunea lui Dumnezeu. Aşadar, Daniel a spus: „El ştie ce se află în întuneric şi în El locuiește lumina [cu privire la aceste lucruri]”; „El dezvăluie lucruri profunde şi misterioase” poporului Său.

28. Schimbarea cea mai extraordinară dintre toate ridică la un grandios punct culminant adevărul cum că „Cel Preaînalt stăpâneşte peste împărăţia

Cuprins

oamenilor, şi o dă cui doreşte.” Daniel a fost inspirat să prezică efectuarea de către Iehova a celei mai mari și celei mai importante schimbări de pe pământ, la timpul și vremea lui Dumnezeu, spunând: „Dar în zilele acestor împăraţi, Dumnezeul cerului va întemeia o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată şi a cărei suveranitate nu va fi lăsată altui popor. Ea va sfărâma în bucăți şi va nimici toate acele împăraţii, şi ea însăşi va dăinui veşnic.” (Dan. 2:44).

29. Acum mai bine de 2500 de ani, Daniel a prezis această schimbare minunată. Astăzi trăim chiar în mijlocul acesteia. În zilele noastre, Iehova întemeiază peste împărăţia oamenilor pe cel numit „cel mai smerit dintre oameni”. Cine este acest „cel mai smerit dintre oameni”?

30. În zilele noastre comunismul şi democraţia se află într-o confruntare aprinsă. Democraţia este a acelor oameni smeriţi obișnuiți. Totuşi acest „cel mai smerit dintre oameni” nu ar putea să fie niciodată marele campion al democraţiei, puterea mondială anglo-americană. Această a şaptea putere mondială din istorie este departe de a fi „cel mai smerit dintre oameni” din profeţia lui Iehova, care spunea: „El va rosti vorbe împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt şi se va gândi să schimbe timpurile şi legea; ....[Această putere mondială] s-a preamărit până la Prințul oștirii [cerului]; şi jertfa necontenită i-a fost luată şi locul sanctuarului său a fost răsturnat.” (Dan. 7:25; 8:11).

31. Pe de altă parte, comunismul rus se pretinde a fi conducerea proletariatului, clasa neîmproprietărită. Totuşi „cel mai smerit dintre oameni” nu ar putea fi sistemul comunist mondial nelegiuit. În încercarea de a desfiinţa mişcarea politică care urmăreşte insistent dominarea lumii, îngerul lui Iehova Dumnezeu a zis: „El se va înălța, se va slăvi mai presus de dumnezeu şi va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor ... şi se va slăvi pe sine mai presus de toţi. În schimb, va cinsti pe dumnezeul fortăreței în locul acestora, un dumnezeu pe care părinţii săi nu ştiau că îl va onora cu aur şi argint, cu pietre scumpe şi lucruri de preţ. El se va ocupa de cea mai puternică fortăreață cu ajutorl unui dumnezeu străin; pe cei ce îl vor recunoaşte, îi va slăvi cu onoare.” (Dan. 11:36-39, *RS*) Aceste descrieri profetice nu au prezis smerenia spiritului, nici în puterea mondială anglo-americană, nici în provocatorul său din zilele noastre, comunismul.

32. Cel care este cu adevărat "cel mai smerit dintre oameni" nu poate fi comparat. El nu este un om depravat, cu toate că este atât de smerit. Nici o altă creatură din cer sau de pe pământ nu ar putea să se smerească atât de profund pentru gloria lui Dumnezeu şi pentru binele veşnic al omului, aşa cum a făcut-o acest smerit. De ce nu? Pentru că, înainte de a se arăta cât de smerit este El în spirit, a existat deja după chipul lui Dumnezeu, precum o creatură spirituală, în cer. El a fost întâiul şi singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, prin care au fost făcute toate celelalte creaturi din cer şi de pe pământ.

33. În ciuda faptului că El a fost prima dintre toate creaturile lui Iehova Dumnezeu, El nu a meditat asupra uzurpării poziţiei lui Dumnezeu sau să pretindă a fi egal cu Dumnezeu. El nu a încercat să se slăvească precum „Prinţul oștirii” cerului, şi nici nu „va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului

dumnezeilor”, Iehova. Din contră, Înregistrarea Sacră spune: „S-a golit pe Sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii. Mai mult decât atât, când la înfăţişare s-a găsit ca om, S-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură.” (Filip. 2:5-8) El a vorbit sincer despre El Însuşi, când i-a invitat pe cei trudiţi, pe cei împovăraţi, să vină la El pentru ajutor. Departe de a fi arogant şi opresiv, El a spus: „Eu sunt blând şi am o inimă umilă.” (Mat. 11:28,29) În smerită supunere față de voința lui Dumnezeu şi a Tatălui Său ceresc, El i-a învăţat pe discipoli să se roage: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, să fie sfinţit Numele Tău. Să vină Împărăţia Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer aşa şi pe pământ.” (Mat. 6:9,10)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum a fost arătat, în cazul puternicelor puteri mondiale, că nimic nu poate împiedica împlinirea rugăciunii: „Să se facă voința Ta, precum în cer aşa şi pe pământ”?
2. Cum se arătase Nebucadneţar superior lui Iehova, după câte se părea, şi totuşi, cum l-a înjosit Iehova pe acel închinător la dumnezei falşi până la pământ?
3. Ce declaraţie făcută de străjerul din cer despre Cel Prea Înalt necesita ca visul să se împlinească şi la ce a arătat lăudarea lui Nebucadneţar cu Babilonul că el nu dăduse atenţie?
4. Ce a urmat imediat după lauda lui Nebucadneţar, ca avertisment pentru toţi conducătorii politici?
5. Cum depindeau complet de Iehova Dumnezeu prima domnie imperială a lui Nebucadneţar şi întoarcerea lui la domnie?
6. Ce a recunoscut Nebucadneţar despre voinţa, lucrările şi căile lui Iehova, pentru a arăta că îşi învăţase lecţia?
7. Care era singurul mod potrivit pentru Nebucadneţar să comenteze despre experienţa lui şi care era singura atitudine mentală potrivită de luat?
8. Cum a avut de-a face experienţa lui Nebucadneţar de atunci cu marcarea începutului perioadei critice în care se găsesc acum naţiunile lumeşti?
9. Ce puteri mondiale dominau pământul atât înainte cât şi în decursul „timpurilor fixate ale naţiunilor”?
10,11. (a) După ce comparații este acum timpul potrivit să ne uităm, de la încheierea celor șapte timpuri simbolice în 1914? (b) Cu ce trebuie să fie de acord toţi examinatorii istoriei, în compararea lui Nebucadneţar cu toate naţiunile lumeşti?
12. Ce anume arată dacă la sfârşitul celor „şapte timpuri” în 1914, naţiunile au ajuns sau nu la un echilibru mintal faţă de Dumnezeu, asemenea lui Nebucadneţar?
13. (a) Ce ar fi trebuit să facă până în acel timp națiunile pretinse creştine? (b) Ce anume arată dacă ele ar fi trebuit sau nu să știe până atunci că Dumnezeu va da naştere împărăţiei Sale în 1914?

14. De ce ar fi trebuit să cunoască Creştinătatea faptele vitale, având în vedere numărul *Turnului de veghere* din 15 octombrie, 1913 şi prezentarea gratuită a Foto-dramei Creaţiei?
15. Cum arată naţiunile, chiar până în această zi, la patruzeci şi patru de ani de la 1914, dacă au învăţat sau nu, în mod raţional, ce a învăţat Nebucadneţar?
16. De ce sunt fără scuză conducătorii lumeşti şi de ce nu au astăzi pace naţiunile lumeşti?
17. De ce recunoaştere depinde supravieţuirea veşnică a acestei rase umane şi ce trebuie să constatăm despre conducerea împărăţiei de peste omenire, pentru a ne arăta echilibrul mintal?
18. Ce arată o privire în istorie, din punctul de vedere al Bibliei, despre dăruirea conducerii peste omenire, şi cum a ilustrat acest fapt propriul caz al lui Nebucadneţar?
19. Ce i-a spus Iehova regelui Zedechia, prin Ezechiel, în armonie cu această expresie, pentru a arăta că Cel Prea Înalt dă împărăţia peste omenire?
20. Cum a schimbat Iehova vremurile şi timpurile în anul 607 î.Cr., exact aşa cum a spus Daniel în comentariul despre visul uitat al lui Nebucadneţar?
21. Cum a arătat Iehova abilitatea de a face schimbări în propriul caz al lui Nebucadneţar, în dinastia lui şi în cazul stăpânirii mondiale babiloniene?
22. Cum a făcut Iehova schimbări exact la timp, în ce-i priveşte pe exilaţii iudei şi pustiirea Iudeii şi cum a arătat decretul lui Cir responsabilitatea lui Iehova în chestiune?
23. În armonie cu ce urmau să vină următoarele schimbări ale timpurilor şi vremurilor ce trebuiau să aibă loc şi de ce a fost aşa?
24. Cum a prezis Iehova, doar prin Daniel, schimbările stăpânirii mondiale până la cea de-a şasea putere mondială şi ce naştere remarcabilă, în timpul celei de-a şasea puteri mondiale, arată că schimbarea avea loc la timpul marcat de Iehova?
25. Ce altă puternică schimbare a stăpânirii mondiale i-a mai prezis lui Daniel îngerul lui Iehova, și prin urmare, ce decizie foarte importantă trebuia să ia puterea mondială?
26. Ce a prevăzut viziunea lui Iehova pentru „timpul sfârşitului” referitor la desfăşurările lui mondiale?
27. În armonie cu ce anume au avut loc toate aceste schimbări pe scena lumii, indiferent cât de mari şi extinse au fost, aşa cum arată comentariul lui Daniel despre visul lui Nebucadneţar?
28. Ce a spus Daniel pentru a prezice cea mai mare şi cea mai minunată schimbare de pe pământ, în sprijinirea conducerii lui Iehova şi a abilităţii de a da conducerea?
29-31. De ce „cel mai smerit dintre oameni”, care este înălţat deasupra împărăţiei oamenilor, nu putea să însemne nici puterea mondială anglo-americană, nici comunismul din lume?
32,33. Cine este, cu adevărat, acest „cel mai smerit dintre oameni” şi cum a fost demonstrat acest fapt?

Pe ce ne bazăm speranțele?

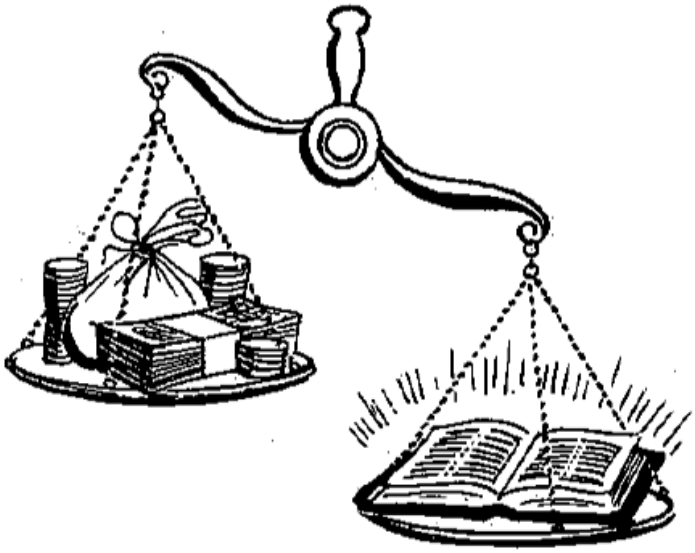

Oamenii speră disperați ca lucrurile din lume să se îmbunătățească, dar se întreabă dacă acest lucru se va petrece vreodată. În această lume nesigură și instabilă, aproape fiecare persoană speră la o viață mai stabilă, mai fericită.

Fluctuațiile valorii banilor au distrus, deseori în câteva zile, averile pe care oamenii și-au cheltuit întreaga viață să le strângă. Banii nu s-au dovedit o speranță stabilă în Germania anului 1923, când, chiar și dacă ai fi strâns un triliard de mărci (1.000.000.000.000), acea sumă enormă s-ar fi prăbușit la valoarea nesemnificativă de doar o marcă! Și chiar și în Statele Unite, banii de azi nu au valoarea pe care o aveau cu câțiva ani în urmă. Banii cu care cândva puteai cumpăra un automobil abia dacă mai valorează acum ceva peste avans. Banii cu care puteai cumpăra acum câțiva ani de zile un costum întreg abia mai ajung pentru pantaloni. Inflația și deflația fac din bani o speranță foarte slabă.

Mai mult chiar, banii pot fi pierduți în războaie, prin furt, prin proastă gospodărire sau în numeroase alte moduri. Astfel, deși banii pot fi o apărare, nu sunt o bază stabilă pentru speranțe reale.

Alte persoane speră ca un program de dezarmare să invite la un viitor mai luminos și la o viață mai fericită pentru familia umană. Dar ce temeiuri au ei să nutrească asemenea speranțe? Niciunul. Căci chiar națiunile care sunt implicate acum în discuțiile de dezarmare, tocmai ele sunt cele pregătite pentru război. Economia lor e una de război. Iar cele mai bune resurse ale lor sunt folosite pentru arme, nu pentru dezarmare. Cu siguranță, aceasta nu este o perspectivă încurajatoare sau dătătoare de speranță pentru cei care nădăjduiesc ca viitorul mai bun să vină prin planurile oamenilor.

Alții speră să aibă o viață lungă. Speranțele lor se fundamentează pe descoperirile oamenilor de știință care fac multe progrese în privința longevității. Dar chiar și acești oameni mor.

Creștinii speră și ei la pace și viață veșnică. Pe ce își bazează ei speranțele? Pe Iehova, Dătătorul nemuritor de viață. El este cel care le garantează viața prin credința în Isus Cristos. Pavel a declarat: „Darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru.” Această promisiune se va împlini în mod sigur, căci Iehova este Dumnezeul cel Atotputernic, al cărui cuvânt nu se întoarce la el neîmplinit. Promisiunile Lui vor avea succes garantat. Isus și-a pus speranța în Iehova și a câștigat viața veșnică. Puneți-vă și voi speranța în „Dumnezeu, care dă speranță” și nici voi nu veți fi niciodată dezamăgiți. – Rom. 6:23; 15:13; Isa. 55:11.

Voința divină
făcută în cer şi pământ

PÂNĂ la vârsta de treizeci de ani Isus a fost tâmplar în oraşul anonim Nazaret din dispreţuita provincie a Galileei. Roma domina atunci pământul ca a şasea putere mondială. Ce l-a scos pe Isus din atelierul Lui de tâmplărie şi din anonimat? A fost anunţul lui Ioan Botezătorul, "Împărăţia cerurilor s-a apropiat." Mai târziu, Isus i-a învăţat pe discipolii Lui să caute mai întâi împărăția lui Dumnezeu. Deci, cum ar fi putut El să rămână la tâmplărie când interesele împărăției cerurilor, adică, împărăția lui Dumnezeu, trebuiau servite? Evreii se căiau pentru păcatele lor şi erau botezaţi de către Ioan în pregătire pentru acea împărăție, spre a fi supuşi mai degrabă acesteia decât păgânului Imperiu Roman. Atunci, cum s-ar fi putut abţine Isus să nu meargă la Ioan Botezătorul şi să nu-şi declare poziţia pentru împărăția cerurilor, împărăția lui Dumnezeu? Nu căinţa pentru păcate a fost cea care l-a împins pe Fiul fără păcat al lui Dumnezeu să fie botezat de către Ioan. Hotărârea Lui solemnă de a face voința Tatălui Său ceresc, în interesul celei mai mari împărății din univers, a fost cea care l-a condus pe Isus la Ioan.

2 Botezul lui Isus în Iordan de către Ioan nu a declarat nevoia lui Isus de a fi în armonie cu cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu şi alte legi prin Moise. El a anunţat intrarea lui Isus în serviciul Împărăției. El a făcut din aceasta lucrul pentru care a trăit de atunci încolo. El a murit față de tot de pe pământ. Venirea Lui a împlinit Psalmul 40:7, 8, care a profeţit: "Iată! Am venit, în sulul cărţii este scris despre mine. Îmi găsesc plăcerea în înfăptuirea voinţei tale, o, Dumnezeul meu." Voinţa lui Dumnezeu pentru El a fost exprimată în parte în Isaia 53:7-12: "A fost dus ca o oaie la înjunghiere. ... A fost lovit [de moarte] pentru fărădelegea poporului meu. Când va muri, mormântul lui va fi cu cei răi şi cu cei bogaţi, deşi n-a comis niciun act de violenţă şi în gura Lui n-a fost nicio înşelătorie. Dar lui Iehova i-a plăcut să-L zdrobească; l-a îmbolnăvit. ... El a purtat păcatul multora şi a intervenit pentru cei ce încalcă legea."

3 Regula de acţiune a lui Iehova faţă de Isus a fost: "Înainte de glorie este umilinţă." (Prov. 18:12) Umilinţa lui Isus avea să fie dovedită prin ascultare

perfectă față de voinţa lui Dumnezeu. Deci, "deşi era Fiu, El a învăţat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit." A fost voinţa lui Dumnezeu, "să aducă pe mulţi fii la glorie, să-L facă perfect prin suferinţe pe Reprezentantul Principal al salvării lor." (Evrei 5:8; 2:10) Prin urmare, Isus a arătat că este "cel mai smerit dintre oameni" prin faptul că El "s-a umilit şi a devenit ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură."

4 Exista cineva în tot universul mai subordonat voinţei Tatălui ceresc? Exista cineva mai merituos căruia Dumnezeu i-ar fi putut da Împărăția? "De aceea, şi Dumnezeu l-a ridicat într-o poziţie înălţată şi i-a dat cu bunăvoinţă numele care este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din cer, al celor de pe pământ şi al celor de sub pământ, şi orice limbă să mărturisească deschis că Isus Cristos este Domn, spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl." – Filip. 2:8-11.

5 Aşadar, nicio creatură umană, nici măcar cea mai mare, cea mai puternică, nu are o bază reală pentru a obiecta faţă de punerea peste împărăția oamenilor a celui care a fost "cel mai smerit dintre oameni" într-un fel atât de incomparabil. Nici unii dintre conducători, mai ales cei care pretind că sunt creştini, nu au niciun motiv religios sau moral să lupte împotriva unui asemenea Rege atunci când preia conducerea peste tot pământul şi popoarele lui. Cu toate acestea, prin cursul acţiunilor lor nebuneşti, animalice începând cu 1914, ei continuă să spună referitor la "cel mai smerit dintre oameni", sau la alegerea lui Dumnezeu: "Nu vrem ca acest om să devină rege peste noi." (Luca 19:14) Ei se poartă ipocrit când merg la bisericile lor şi se alătură, repetând Rugăciunea Domnului: "Vie împărăția Ta. Să se facă voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ!" – Mat. 6:9, 10, *AT*.

6 Nu-i ajută cu nimic să obiecteze şi să se împotrivească "celui mai smerit dintre oameni" acum în puterea Împărăției. Amintiţi-vă ce a spus Nebucadnețar după ce a trecut prin cele "şapte timpuri" de nebunie ale sale. El l-a binecuvântat pe Dumnezeul Cel Prea Înalt şi a spus: "Toţi locuitorii pământului nu sunt nimic; El face după dorinţa Lui cu oştirea din ceruri şi printre locuitorii pământului; şi nimeni nu poate ţine mâna lui sau să-i spună ‘Ce faci?’" Într-adevăr, la ce se ridică toţi regii şi conducătorii adunaţi acum cu armatele lor la Armaghedon? La nimic, în comparaţie! Chiar şi printre "oştirea cerului", Dumnezeul Cel Preaînalt face după voința Lui supremă.

7 Îngerul lui Dumnezeu care a fost trimis la Daniel a dezvăluit că toate cele şapte puteri mondiale din istoria umană au fiecare un "prinţ" demon spiritual în control nevăzut. Peste toţi cei şapte prinţi stă "conducătorul demonilor", Satan Diavolul, "conducătorul acestei lumi." (Mat. 12:24; Ioan 12:31; 14:30) Aceşti şapte "prinţi" satanici şi conducătorul lor satanic sunt cu mult mai puternici decât conducătorii pământului. Totuşi Dumnezeu a manipulat toate acele opt spirite pentru ca voinţa Lui să se îndeplinească în cer. În timpul carierei celor şapte puteri mondiale, începând cu Egiptul antic până acum, Iehova nu a lăsat niciunul din acei prinţi-spirite să se amestece cu succes, când a schimbat timpurile şi vremurile. În 1914, când cele "şapte timpuri" stabilite pentru națiunile lumii lui Satan s-au sfârşit şi a devenit voinţa divină ca împărăția "celui mai smerit dintre oameni" să fie

întemeiată, Iehova a făcut conform voinţei Lui în oştirea cerului. Marele balaur colorat incandescent, Satan Diavolul, s-a răsucit pentru a ţâşni şi a înghiţi Împărăția de îndată ce aceasta s-ar fi născut. Totuşi, nu a apucat să-şi înfigă colţii în Împărăție. Voinţa lui Dumnezeu s-a împlinit, iar Împărăția a fost pusă departe de fălcile balaurului şi a început să ducă la îndeplinire voinţa lui Dumnezeu.

[8] Voinţa lui Dumnezeu a fost imediat pentru război în cer împotriva balaurului şi a oastei sale de demoni. Aceştia s-au luptat împotriva executării voinţei divine. Ei pur şi simplu s-au bătut împotriva irezistibilului. Într-o prefaţă profetică a acelui război ceresc, care a început în 1914, apostolul Ioan spune: "nici nu s-a mai găsit loc pentru ei în cer. Astfel, balaurul cel mare, şarpele cel vechi, cel numit Diavol şi Satan, care induce în eroare întregul pământ locuit, a fost aruncat jos. A fost aruncat pe pământ, iar îngerii lui au fost aruncaţi împreună cu el. Şi am auzit un glas puternic în cer care zicea: ‚Acum au venit salvarea, puterea, regatul Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului său.’" (Apoc. 12:3-10). Astfel voinţa Tatălui ceresc s-a împlinit în mijlocul oştirii cerului.

[9] Satan Diavolul şi prinţii săi mondiali puternici şi ceilalţi îngeri demoni ai lui nu mai puteau avea succes în cer. Cum ar putea, atunci, cea de-a şaptea mare putere mondială şi teribila putere comunistă, cu toate celelalte puteri politice ale omului, toate fiind inferioare îngerilor, să aibă succes pe pământ? Cum ar putea ele să câştige împotriva voinţei divine, potrivit căreia împărăția lui Iehova prin Cristos ar trebui să preia controlul şi posesia exclusive ale pământului? Dumnezeul Cel Preaînalt a fost capabil să controleze şi să conducă creaturi supraumane, angelice. El şi-a păstrat poziţia de Cel Prea Înalt şi Atotputernic chiar printre legiunile îngerilor duşmani, demonii. El l-a tolerat pe Satan Diavolul în ceruri pentru aproximativ 5 938 de ani. Cu toată opoziţia lui diabolică pe parcursul întregului timp, unde şi cât de sus a ajuns Diavolul până în anul 1959? La fel de sus ca şi aşternutul picioarelor lui Dumnezeu, pământul, unde Diavolul a fost alungat violent din cer, din 1914.

[10]Aici jos, înfuriat de umilirea lui, el îi instigă pe oameni la o cursă în spaţiu pentru a vedea cât de sus pot ajunge pentru avantaje egoiste, fără a ţine cont de voinţa lui Dumnezeu. Diavolul şi demonii lui acţionează în spatele unui adăpost mai impenetrabil decât Cortina de Fier. Ei îi conduc nebuneşte pe toţi conducătorii politici şi armatele lor într-o stare de opoziţie faţă de Iehova Dumnezeu, către o luptă a Armaghedonului, "războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic." (Apoc. 16:14, 16) Dar Dumnezeu i-a ţinut multă vreme pe îngerii şi demonii puternici în supunere şi în control. El poate verifica mult mai uşor toţi locuitorii umani de pe acest aşternut al picioarelor Lui. El va continua să facă conform voinţei Lui printre oameni, cu atât mai drastic acum, de când ale Sale "timpuri fixate ale naţiunilor" au expirat şi din moment ce nu mai există nici o piedică divină pentru împărăția Cristosului Său în ceea ce priveşte interferenţa cu puterile mondiale păgâne.

MIELUL DEVINE UN LEU

[11] Indiferent dacă sunt din blocul de Est sau din blocul de Vest ori din blocul neutru, toate naţiunile să ştie acest adevăr simplu al Bibliei: Creatorul şi Proprietarul acestui pământ nu a dat pământul comunismului - şi este inutil pentru blocul comunist să continue să plănuiască şi să lucreze pentru dominaţie mondială. Dumnezeul Cel Preaînalt nu a dat acest pământ nici democraţiei, unui guvern al locuitorilor pământului, și prin aceștia, care nu reprezintă nimic pentru El. Începând cu 1914 El a dat acest pământ teocraţiei, conducerii lui Dumnezeu prin Isus Cristos, nu prin preoţii şi clerul Creştinătăţii. În Psalmul 2:7-9, Dumnezeu l-a invitat pe Fiul Său ceresc, cu mult timp în urmă, să ceară întregul pământ la sfârşitul celor "şapte timpuri" a dominaţiei mondiale a lui Satan, prin imperii şi naţiuni mari de pe pământ. Cea de-a şaptea putere mondială, şi anume, combinaţia anglo-americană, cea de-a opta putere mondială, şi anume, Naţiunile Unite cu cei optzeci şi unu de membri comunişti, democratici şi neutri, toate naţiunile dinăuntrul şi din afara O.N.U. să obiecteze, dacă vor, la invitaţia lui Dumnezeu către Cristos. Să lupte împotriva acceptării de către Cristos a invitaţiei lui Dumnezeu şi a preluării pământului. Dacă naţiunile pământeşti sub conducerea prinţilor demoni şi a demonului şef Satan se ceartă pentru o luptă în această epocă nucleară, spaţială şi a rachetelor, atunci, de data aceasta "cel mai smerit dintre oameni", Isus Cristos, va primi lupta.

[12] Pe pământ, acum nouăsprezece secole, El era Mielul lui Dumnezeu, inofensiv şi aparent fără apărare şi nonbeligerant. Nimeni de pe pământ nu L-a văzut pe Isus Cristos într-o luptă violentă. În timpul Primului şi celui de-al Doilea Război Mondial El nu lupta împotriva oamenilor, de nicio parte, indiferent ce le-au spus clericii respectivelor părţi - fără niciun suport din Biblie. În 1914 Isus Cristos avea în mâini o luptă mai mare decât cea cu Kaizer Wilhelm al Germaniei sau cu ţarul Nicolae al II-lea al Rusiei. În războiul care a izbucnit în cer în 1914 El ducea o luptă împotriva unui monstru, balaurul simbolic Satan Diavolul şi a îngerilor lui demoni, însă El i-a alungat jos pe pământ.

[13] Nimeni din cei care trăiau atunci pe pământ nu a văzut acea luptă invizibilă. Cu ochii noştri puteam vedea doar Primul Război Mondial dezlănţuit pe pământ. Ah, dar la apropiata bătălie de la Armaghedon toată omenirea îl va vedea pe Isus Cristos, "cel mai smerit dintre oameni", luptând, în bătălia pentru Iehova Dumnezeu. Apoi, marile puteri mondiale, celelalte naţiuni şi toţi oamenii vor şti cum poate Isus Cristos să lupte cu adevărat, da, să lupte până la victorie împotriva a tot ceea ce este în dezacord cu voinţa divină. Apoi se va arăta, nu ca Mielul junghiat, ci ca regescul "Leu care este din seminția lui Iuda," Leul lăudătorilor lui Iehova. Pentru toată omenirea El se va dovedi Regele regilor prin obţinerea victoriei, iar întreaga lume a lui Satan va muşca din ţărâna de la aşternutul picioarelor Sale. - Ioan 1:29, 36; Apoc. 5:5, 12; 17:14; 19:11-21.

OAMENII PENTRU VOINŢA DIVINĂ

[14] Ocazia este aici pentru ca Dumnezeul cerului să "schimbe timpurile şi vremurile, detronând regi şi punând regi." (Dan. 2:19-21, *RS*) Este timpul pentru înlocuirea lumii vechi şi stabilirea lumii noi sub "cel mai smerit dintre oameni," Regele regilor. Nici chiar în zilele lui Noe, renumite prin potopul global, oamenii nu au trecut printr-o perioadă de schimbări mai mari decât aceea prin care trece generaţia aceasta. (Mat. 24:37-39) În mijlocul tuturor acestor schimbări şi tulburări Dumnezeul cerului a prevăzut un popor stabil, ferm hotărât care ştie ce vrea. Acel popor sunteţi voi toţi care v-aţi dedicat Dumnezeului cerului şi care nu vreţi altceva decât să se facă voinţa Tatălui ceresc, precum în cer aşa şi pe pământ. Sunteţi voi, cei care vă rugaţi sincer ca împărăția Lui să vină, în împlinire completă a legământului Său pentru Împărăție pe care l-a făcut cu Isus Cristos. Sunteţi voi, cei care susţineţi acel legământ al Împărăției fără niciun compromis cu conducătorii lumeşti, fie ei conducători totalitari, dictatoriali, comunişti ai acestei lumi.

[15] Arătând către voi, oamenii care nu fac compromisuri, îngerul lui Iehova i-a spus lui Daniel: "Şi ei vor aşeza [politicienii] lucrul dezgustător care cauzează pustiire. Pe aceia care calcă legământul, el [puterea dictatorială conducătoare] îi va seduce prin lingușire. Dar poporul care-l cunoaşte pe Dumnezeul său va rămâne fern şi va acţiona. Şi aceia dintre oameni care sunt înțelepți îi vor ajuta pe mulţi să înţeleagă, deși vor cădea prin sabie,prin flacără, prin captivitate şi prin jaf. Dar, când vor cădea, vor fi ajutaţi puţin. Şi mulţi li se vor alătura prin lingușire; și unii dintre cei care sunt înțelepți vor cădea, pentru a se curăți, a se purifica și a se albi până la timpul sfârşitului, căci lucrul acesta rămâne pentru timpul fixat." – Dan. 11:31b-35, *RS*.

[16] Voi, cei care cunoaşteţi pe Dumnezeul vostru refuzaţi să încălcaţi legământul Său pentru Împărăție. Voi ştiţi că Dumnezeul cerului a dat această împărăție "celui mai smerit dintre oameni," Isus Cristos. Voi sunteţi pentru ca nimeni să nu fie aşezat peste împărăția oamenilor. Voi ştiţi că Dumnezeu a avertizat dinainte cum oamenii, în această perioadă de schimbare, vor respinge împărăția lui Dumnezeu şi se vor hotărî asupra unui lucru făcut de om în locul împărăției teocratice. Ei vor înfiinţa "lucrul dezgustător care cauzează pustiire", un substitut pentru împărăția voinţei lui Dumnezeu. Astăzi acest idol politic dezgustător, care a fost înfiinţat cu aprobarea clerului religios, este Naţiunile Unite; şi oamenii îl idolatrizează alocându-i și mai multe puteri ca ultimă speranţă a lumii. Ei îşi întorc ochii de la împărăția lui Dumnezeu, care este proclamată în lumea întreagă, şi se pleacă închinându-se înaintea acestei urâciuni politico-religioase, pe care Cuvântul lui Dumnezeu o aseamănă unei fiare sălbatice stacojii, o fiară internaţională a păcii. Cât despre voi, voi refuzaţi să vă alăturaţi acestei închinări internaţionale şi să aşteptaţi ca U.N. să aducă pacea mondială, deoarece această închinare încalcă legământul lui Dumnezeu pentru Împărăție cu Prinţul Păcii. Voi ştiţi că problema este: Fiara sălbatică a păcii sau Prinţul Păcii! Voi l-aţi ales pe Prinţul Păcii, Fiul uns al lui Dumnezeu şi Regele domnitor.

[17] Voi aţi luat această poziţie necompromiţătoare pentru Împărăție deoarece vă cunoaşteţi Dumnezeul. Voi ştiţi că El nu este vreo inteligenţă cosmică fără trup, numită vag Dumnezeu, fără un scop, fără o istorie şi fără un nume. Dumnezeul vostru este un Dumnezeu personal, al cărui nume îl ştiţi ca fiind Iehova. Ştiţi că sunteţi însărcinaţi de El să fiţi martorii Lui şi să faceţi cunoscut numele Lui sfânt. Sunteţi inteligenţi spiritual şi discerneţi care este lucrarea principală a lui Dumnezeu pentru voi pe durata acestei scurte perioade înainte ca sfârşitul complet să vină asupra acestei lumi. În acord cu decizia voastră solemnă de a face voinţa lui Dumnezeu vă angajaţi în lucrarea biblică educaţională pentru "a-i face pe mulţi să înţeleagă" voinţa divină, pentru ca aceştia să o poată face şi să fie salvaţi în noua lume a dreptății lui Dumnezeu. Pentru acest curs neabătut de acţiune aţi trecut prin multă persecuţie. Aţi fost forţaţi să vă poticniți şi să şovăiţi din cauza sabiei, a flăcării, a captivităţii şi a jafului, pentru multe zile până acum, de către puterile dictatoriale. Câţiva din rândurile noastre au fost făcuţi să se poticnească până la o cădere în moarte. Aceasta a servit drept un test al credinţei noastre în Dumnezeu şi ca un test al integrităţii noastre faţă de El şi a loialităţii faţă de împărăția Lui, pe care suntem însărcinaţi s-o predicăm tuturor naţiunilor, ca o mărturie finală înainte să vină sfârşitul lor.

[18] Din cauza acestei persecuţii care s-a abătut cu cruzime asupra atâtora dintre noi, chiar până la moartea martirilor credinţei, noi ne-am rafinat numărul. Am fost curăţaţi de tot parteneriatul cu această lume şi am fost făcuţi albi în înfățișarea noastră dreaptă înaintea ochilor lui Dumnezeu. Cu toate acestea, suntem hotărâți să îndurăm această persecuţie şi opresiune datorită devoţiunii noastre exclusive faţă de Iehova Dumnezeu, până vine timpul Lui pentru sfârşitul persecutorului duşman, la Armaghedon.

[19] În lucrarea noastră biblică educaţională din 175 de ţări, insule şi teritorii am ajuns la multe milioane de oameni de multe feluri. Sute de mii au câştigat înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu şi au răspuns la anunţarea împărăției lui Dumnezeu şi, ca şi Isus, s-au dedicat lui Dumnezeu pentru a face voinţa Lui. Însă, de asemenea, a fost adevărat că "mulţi li se vor alătura cu linguşire." Aceştia mulţi au devenit familiarizați cu oamenii care îşi cunosc Dumnezeul lor. Ei au o vedere de aproape a societăţii Lumii Noi a martorilor lui Iehova. Ei au doar cuvinte bune pentru curăţenia organizaţiei şi pentru dragostea pe care membrii ei o arată pentru Dumnezeu şi Cristosul Lui şi unii pentru ceilalţi. Ei îşi exprimă admiraţia pentru poziţia noastră curajoasă faţă de principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Ei se asociază cu noi într-un studiu al Cuvântului lui Dumnezeu, chiar şi în propriile lor case şi în ale noastre Săli ale Împărăției. Însă, cât din toate acestea este ceva mai mult decât linguşire? Este pură linguşire dacă orice agenţi inamici vin în mijlocul nostru pentru a ne spiona şi pentru a încerca să ne submineze spiritual organizaţia şi să ne trădeze conducătorilor dictatoriali sau totalitari, după ce linguşirea lor i-a prins pe unii dintre noi cu garda jos.

[20] Este în mare măsură linguşire dacă admiratorii deschişi nu merg mai departe de simple cuvinte şi nu imită pe oamenii dedicaţi ai lui Dumnezeu, nu se dedică şi nu ni se alătură în mărturisirea împărăției lui Dumnezeu, deşi aceasta face lumea

duşmanul lor şi aduce suferinţă şi persecuţie asupra lor. În lucrarea noastră de educaţie biblică şi mărturisire a îngrijirii lui Dumnezeu pentru salvare noi nu căutăm pur şi simplu să auzim cuvinte de linguşire. Noi căutăm oile pierdute ale Marelui Păstor Iehova, pentru a le aduce în turmă, sub Păstorul ei Drept Isus Cristos. Nu câştigarea cuvintelor de laudă de la linguşitori, ci adunarea oamenilor asemeni oilor la refugiul de salvare al lui Dumnezeu este ceea ce înseamnă că lucrarea noastră a fost un succes. Alăturarea iubitorilor de Dumnezeu, asemeni oilor, cu noi în închinare şi slujire, în timp ce suferă cu noi - aceasta este ceea ce ne dă un real ajutor, deşi acesta este puţin în comparaţie cu ceea ce ne dau Dumnezeu şi Cristos şi îngerii sfinţi. Simplilor linguşitori le spunem: Nu linguşiţi creaturile, ci aduceţi-I laudă adevărată Creatorului. Deveniţi martorii Lui dedicaţi. Aceasta este ceea ce salvează!

[21] În mijlocul conflictului anarhic al voinţelor umane de astăzi, noi suntem exclusiv pentru voinţa exprimată a lui Dumnezeu. Această voinţă divină este ceea ce ne uneşte atât de minunat în inimă, în minte, în cuvinte şi în acţiune. Rugăciunea noastră unită către Dumnezeu este: Să vină împărăția Sa în asaltul său victorios asupra întregii organizaţii a Diavolului, la Armaghedon. Da, voința Lui perfectă, dreaptă şi sfântă să se facă, precum în cer aşa şi pe acest pământ, așternutul picioarelor Lui. Opozanţii nelegiuiți ai voinţei Lui să fie şterşi din existenţă. Împlinitorii credincioşi, iubitori, ascultători ai voinţei Lui să vadă victoria Sa justificatoare peste toţi inamicii Lui, la Armaghedon, şi ei să intre în noua lume a dreptăţii, păcii, adevărului şi sfinţeniei. Întreg pământul să fie plin de cunoștința gloriei lui Iehova aşa cum apele acoperă bazinele mărilor.

[22] Împărăția Lui să binecuvânteze pământul acesta, astfel încât paradisul să poată fi restaurat şi să înfrumuseţeze scăunelul pământesc al picioarelor Lui și să ofere o veşnică locuință fericită pentru creaturile umane perfecte după chipul și asemănarea Lui. Regele Său uns să strige şi toţi aceia din mormintele de amintire să audă şi să iasă afară, în înviere, la oportunităţile de a fi câştigat şi de a se fi bucurat pentru totdeauna în Paradis de către toţi cei care se supun împărăției Lui. Toţi cei răi de pretutindeni să fie anihilaţi, însă toţi cei ce-L iubesc pe Iehova să fie păstraţi pentru viaţă veşnică. Toate lucrările Lui, din toate locurile dominaţiei Lui, să-l binecuvânteze pe Iehova. Orice respiră să-L laude pe Iehova, pentru că voința Lui s-a făcut.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce anume l-a scos pe Isus din atelierul lui de tâmplar şi l-a dus la Ioan Botezătorul?
2. Ce a declarat botezul lui Isus în apă despre El şi ce a arătat Isaia 53:7-12 că era voinţa lui Iehova cu privire la El?
3. Cum l-a făcut regula de acţiune a lui Iehova pe Isus să demonstreze că El era „cel mai smerit dintre oameni”?
4. Ce înălţare a urmat după ce Isus s-a dovedit cel mai subordonat faţă de voinţa Tatălui ceresc?

5. De ce conducătorii politici, mai ales cei „creştini”, nu trebuie să aibă motive să obiecteze împotriva faptului că Isus a devenit rege, şi totuşi, ce anume arată că ei se roagă, în mod ipocrit, rugăciunea Lui?
6. Cum arată declaraţia lui Nebucadneţar, după ce a trecut prin „şapte timpuri” de dezechilibru mintal, că nu le face nici un bine acestor conducători să se împotrivească?
7. Cum s-a ocupat Iehova de puternicii prinţi-spirite şi cum a fost autorizată împărăţia de curând născută să împlinească voinţa lui Dumnezeu?
8. Cum a ajuns să se facă voinţa Tatălui ceresc printre „oştirea cerului”, după naşterea împărăţiei?
9,10. (a) Ce întrebări punem noi despre puterile mondiale pământeşti, având în vedere lipsa de succes a prinţilor spirite de sus, din cer? (b) Cât de departe a mers Satan, în cele din urmă, cu toată împotrivirea lui faţă de Dumnezeu, şi de ce va continua Dumnezeu să-şi împlinească voinţa printre oameni, în mod mai drastic de la 1914 încoace?
11. (a) Ce adevăr clar din Biblie ar trebui să ştie acum naţiunile din blocurile de Est, de Vest şi cele neutre? (b) Ce îl vor determina naţiunile să facă pe „cel mai smerit dintre oameni”, împotrivindu-se împlinirii Psalmului 2:7-9?
12. Ce luptă a avut Isus Cristos în mâinile Sale în 1914, în contrast cu rolul său de pe pământ de acum nouăsprezece sute de ani, şi cum s-a schimbat aceasta?
13. (a) Ce se poate spune despre oamenii care văd lupta „celui mai smerit dintre oameni” în acţiunea bătăliei? (b) Cum se va dovedi el Regele regilor?
14. De ce aceasta este o perioadă de schimbare mai mare decât în zilele lui Noe şi cine este poporul hotărât şi statornic pe care l-a prevăzut Iehova pentru acest timp?
15. Ce i-a spus îngerul lui Iehova lui Daniel, arătând spre acest popor care nu face compromisuri?
16. Cum refuzaţi voi, în mod inteligent, oameni ce nu faceţi compromisuri, să violaţi legământul lui Dumnezeu pentru împărăţie şi cum aţi decis chestiunea: Sălbatica fiară a păcii sau Prinţul păcii?
17. Cum aţi arătat voi, oameni ce nu faceţi compromisuri, că vă cunoaşteţi Dumnezeul şi cum aţi fost încercaţi prin persecuţie?
18. În ce purificare şi curăţire a rezultat această persecuţie?
19. Cu ce ni s-au alăturat mulţi oameni, în împlinirea profeţiei îngerului, şi cum include aceasta spioni?
20. Este în mare măsură linguşire dacă admiratorii sinceri nu înaintează până în acest punct şi astfel, ce le spunem noi la simplii linguşitori?
21,22. (a) Ce anume ne uneşte aşa de minunat? (b) Care este rugăciunea noastră unită, în armonie cu voinţa Sa exprimată?

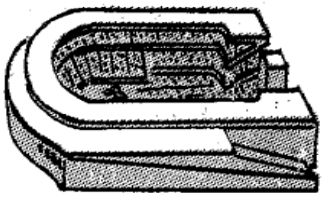

Congresul Internațional - Voința Divină – al martorilor lui Iehova

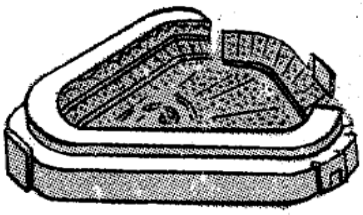

Împărăția lui Dumnezeu conduce – pe tot cuprinsul universului! Ca niciodată până acum în istorie, aceasta și-a făcut simțită prezența pe pământ în vara anului 1958, fără niciun fel de violență, ci printr-o demonstrație remarcabil de pașnică. Niciodată nu s-au mai adunat împreună atât de mulți din ambasadori și trimiși ai săi pentru a se instrui și a se consulta și pentru o mărturie și proclamare publice unite, cum s-au adunat cu acest prilej. Stadioanele de renume mondial Yankee și Polo Grounds din apropiere, cele mai mari stadioane de baseball din metropola New York, au fost umplute până la refuz de o mare mulțime, dar fără niciun fel de dezordine, așa cum se cuvine din partea unor reprezentanți ai marelui Guvern al ordinii universale. Vreme de opt zile în șir, mai mult de 145.000 dintre ei s-au adunat împreună și au deliberat cu privire la interesele împărăției lui Dumnezeu; și pacea, ordinea și spiritul fratern au domnit în rândul lor. Tensiunea, șarjele aspre și contraatacurile, rivalitatea și ciocnirile care au marcat întrunirile oficiale din capitala Națiunilor Unite, aflată doar cu câțiva kilometri mai la sud, nu au tulburat sau pătat nici măcar o sesiune a Congresului Internațional Voința Divină, ținut de martorii lui Iehova, între zilele de sâmbătă, 27 iulie și duminică, 3 august. Sosiți din cel puțin 123 de țări și arhipelaguri, invitații s-au adunat laolaltă, în unitate credincioasă, în jurul împărăției lui Dumnezeu, care domnește acum.

Ostilitatea națiunilor Estului și Vestului, din cauza faptului că interesele lor egoiste divizate erau puse în pericol, a adus întreaga omenire în pragul unui alt război – unui potențial al treilea Război Mondial. Orientul Mijlociu, o zonă de frământări perpetue și necazuri periodice în istoria Biblică, a fost ca un butoi cu pulbere, pe care o scânteie rătăcită l-ar putea arunca în aer. Revoltele violente au răsturnat guvernele regale din vechiul tărâm biblic al Mesopotamiei, iar Rusia și Republica Arabă Unită a Egiptului, împreună cu Siria, au recunoscut cu promptitudine regimul rebel. La solicitarea preşedintelui – constituțional, pe atunci – al Libanului, Statele Unite ale Americii au debarcat mii de soldați în țara de pe coastele Mediteranei, țara faimoșilor cedri, și la solicitarea regelui Iordaniei, Marea Britanie a adus trupe în capitala sa, Amman. Națiunile preocupate în mod egoist au numit aceste mișcări „acte de agresiune”. Națiunile Unite și forțele lor de observare ale granițelor s-au dovedit a nu face față situației urgente. Situația de pe pământ evolua în mod periculos. Părea un moment inoportun pentru o mare întrunire internațională non-politică. Mai ales când delegații aveau să sosească din

toate cele patru colțuri ale pământului, chiar din zone de conflict, și depindeau de transporturile internaționale.

Cu toate acestea, îndelung-anunțatul congres internațional s-a ridicat la înălțimea numelui său. A fost „Voința Divină” ca acesta să se țină, iar condițiile din lume au trebuit să cedeze în fața lui. Dumnezeul Cel Preaînalt din cer, care conduce prin Fiul Său întronat, Isus Cristos, și-a arătat puterea de a conduce în mijlocul dușmanilor săi umani și demonici. El a reținut forțele din spatele blocurile vestice și estice de națiuni, pentru ca ambasadorii și trimișii împărăției Sale cerești să se poată aduna în pace, după voința divină.

E nevoie de timp și de organizare pentru a aduna laolaltă orice număr mare de ambasadori, diplomați și reprezentanți oficiali ai națiunilor lumești. Gândiți-vă, deci, la eforturile pentru aducerea laolaltă, la New York, a mai bine de 150.000 de ambasadori și trimiși ai împărăției lui Dumnezeu, din mai mult de 120 de țări și veți avea doar o idee vagă despre cantitatea de timp și organizare de care a fost nevoie pentru a aranja întrunirea tuturor martorilor creștini și dedicați ai lui Iehova la Congresul Internațional Voința Divină, timp de opt zile.

Toți cei care au participat au fost anunțați cu 19 luni în avans, prin publicarea unei notificări în numărul din 15 decembrie 1956 al revistei oficiale a Împărăției, *Turnul de veghe, Vestitorul Împărăției lui Iehova*, la pagina 763. La vremea aceea, contractul de folosire a stadionului Yankee, vreme de opt zile, așa cum fusese anunțat, era deja semnat. Cu toate acestea, având în vedere creșterea Societății Lumii Noi a martorilor lui Iehova față de congresul internațional din 1953 de pe același stadion, suplimentat și cu un orășel de rulote la multe mile distanță, în statul învecinat New Jersey, era evident de la începutul negocierilor că era nevoie de mai mult de un stadion pentru numărul cu mult mai mare de delegați ce erau așteptați la congres. Așadar, corpul de guvernare spiritual al martorilor lui Iehova a urmărit cu mult interes evoluția stadionului de baseball al echipei New York Giants, stadionul Polo Grounds, aflat peste râul Harlem, în imediata vecinătate a stadionului Yankee. S-a luat în calcul și o mutare a echipei de Ligă Națională New York Giants la San Francisco, în California; iar acest transfer a fost aprobat în mod providențial pe 19 august 1957, de către Comitetul de Directori al corporației care conduce echipa. Această mutare a lăsat terenul Polo Grounds fără ocupanți obișnuiți, și deci disponibil pentru folosirea la congres. Fără să întârzie, președintele Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere a încheiat un contract cu proprietarii pentru a folosi stadionul Polo Grounds simultan cu stadionul Yankee.

Eforturile, care au început cu mult timp înainte, de a procura un loc amplu și convenabil pentru ridicarea unui parc mare de rulote, pentru a caza corturile și

rulotele a zeci de mii de participanți la congresul teocratic, au dat greș în repetate rânduri. În cele din urmă, aproape de vremea deschiderii congresului internațional, pliantul lunar de serviciu *Slujirea Împărăției,* din iulie 1958, anunța clar că „nu va exista un loc pentru rulote”. Era clar că voința divină era ca *toți* cei care vor participa la congresul teocratic să se întâlnească într-un singur loc, în direct contact unul cu celălalt și în văzul reciproc, sub o singură administrație, pentru o singură demonstrație combinată de dragoste, tovărășie și solidaritate creștine. Toate corturile care urmau să fie ridicate erau cele plasate exact pe marginea stadionului Polo și a stadionului Yankee, pentru bufetul cu autoservire și marile mulțimi care vor depăși probabil capacitatea stadionului ca să stea sub acoperiș și să asculte programul Congresului prin intermediul echipamentului de sunet.

Mai mult, alte întruniri vitale aveau să se țină cu membri-cheie ai organizației vizibile a lui Iehova, întruniri care nu ar fi fost convenabil să se țină înăuntrul stadioanelor Polo sau Yankee. Pentru asemenea întruniri speciale, ca și pentru cazarea surplusului, a fost închiriată clădirea New Rockland Palace, doar la o stradă distanță de Polo Grounds. Astfel, Regele eternității, care se îngrijește de toate, Iehova Dumnezeu, nu doar că i-a chemat pe ambasadorii Săi regali și pe trimișii Săi la marele congres al Împărăției, dar s-a și îngrijit ca ei să aibă cazare amplă pentru întrunirile și treburile lor.

CAZARE ȘI SERVICII PE DEPARTAMENTE

Deși se află într-o așa-zisă țară creștină, orașul New York este, de fapt, un mare oraș păgân, căci un mare procentaj al populației lui nu practică creștinismul sau iudaismul, iar cei care o fac „au doar o formă de devoţiune sfântă, dar negându-i puterea.” (2 Tim. 3:5) Această mare metropolă și împrejurimile ei, cu peste 8 milioane de locuitori, are multe hoteluri, campinguri pentru turiști și moteluri, dar nu au fost disponibile destule camere la prețuri convenabile la timpul potrivit, adică la data la care a avut loc congresul internațional. Din moment ce toți delegații la congres, din toate colțurile pământului, aveau să se adune împreună în New York și era necesar să fie cazați acolo și în împrejurimi, și nu era disponibil nici măcar un parc de rulote, s-a ivit o mare problemă, nu pentru marele Dumnezeu din cer, ci pentru martorii săi din și din jurul New Yorkului, care trebuiau să fie gazde pentru un număr copleșitor de musafiri din afara acestei zone metropolitane. Dar mâna Celui Atotputernic, Gazda divină, a lucrat pentru ei, nu fără strădania și ospitalitatea împinsă la extrem a membrilor celor 73 de adunări din New York și a multelor adunări din jur.

Cu multă generozitate, conducerea stadionului Yankee a permis folosirea facilităților sale pentru întrunirea de „start” de două ore, de după-amiaza de

sâmbătă, 26 aprilie 1958, care a dat startul campaniei de obținere de cazare în casele particulare ale oamenilor din această mare zonă păgână sau semireligioasă, unde buna vecinătate nu este practicată din toată inima. Cu totul, 9000 de oameni au participat la această întrunire de start de pe stadionul Yankee, pentru a primi încurajare și instrucțiuni despre cum să procedeze în privința acestei sarcini-mamut de obținere de cazare și cum să o ducă la bun sfârșit. Chiar de la început li s-a spus că vor trebui să cazeze mai bine de 150.000 de oaspeți, care vor veni cu diferite mijloace de transport din mai mult de 100 de țări și, în mare parte, cu mijloace limitate de cazare sau alte cheltuieli legate de congres.

Chiar în dimineața următoare, cel mai mare număr de oameni care au plecat vreodată într-o campanie de găsire de camere a ieșit pe teren, mergând la casele particulare din această zonă metropolitană, căutând și completând formulare pentru cazare pentru participanții la congresul teocratic ce aveau să sosească. În mod exemplar, casele membrilor adunărilor din metropolă și-au deschis ușile primele, ca semn de ospitalitate pentru slujitorii creștini, pentru ambasadorii și trimișii Împărăției, înainte de a li se cere caselor de catolici, protestanți, evrei și chiar păgâni să facă acelaşi lucru. Casa Betel din Brooklyn, unde își are sediul personalul de la centru al Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania a făcut aranjamente să primească încă 300 de delegați pentru congres din mai bine de 80 de țări, fiind instalate în fiecare cameră de locuit încă unul sau două paturi. Fericiți au fost cei ce au avut nevoie de ospitalitate, căci li s-a arătat ospitalitate când aveau mai multă nevoie de ea.

După anunțul cuvenit, solicitările de camere la hoteluri și case particulare s-au revărsat cu miile în fiecare săptămână, la departamentul de cazare de la etajul 11 al clădirii Watchtower, Sands Street, nr. 77, Brooklyn, New York. Vreme de multe săptămâni, numărul solicitărilor primite l-a depășit pe cel al cazărilor definitiv stabilite, iar diferența dintre numărul de camere solicitate și camere obținute a crescut. Primul weekend din luna congresului a început cu mai bine de 30.000 de solicitări pentru care nu s-a găsit cazare încă, și mai multe solicitări care aveau în mod sigur să sosească prin poștă, ca să nu le punem la socoteală pe cele care vor fi făcute direct la Departamentul de Cazare, atunci când va fi pus în funcțiune lângă stadioanele Yankee și Polo. Cu doar trei săptămâni până la Congres, a fost nevoie de credință și perseverență împinse până la limită în vânătoarea după camere. Ce bucurie și ușurare a fost când, la masa de cină, cu doar câteva zile înaintea Congresului, președintele Societății Turnul de Veghere a citit un raport triumfător despre facilitățile de cazare trimis familiei de la Betel din Brooklyn, care dezvăluia chiar că s-au asigurat câteva sute de locuri de cazare în plus față de solicitările de până în acel moment! Marele Rege și Supraveghetor

ceresc al congresului internațional ce se apropia a răsplătit ospitalitatea, munca neostenită și credința adunărilor de martori dedicați ai săi din și din jurul orașului Congresului. Totuși, căutarea de mai multe camere a continuat, pentru a putea acoperi eventuale urgențe de cazare.

Prin televiziune, radio, materiale tipărite și vizite directe, personale, la case și hoteluri, nevoia colosală de camere a fost adusă la cunoștința milioanelor de locuitori ai New Yorkului. Au existat multe cazuri de generozitate excepțională care au dovedit bunăvoință și încredere în martorii lui Iehova: fiind oferite mii de locuri de cazare absolut gratuite. Astfel, întregul district metropolitan a fost însuflețit de faptul că orașul New York avea să joace rolul de gazdă al Congresului Internațional Voința Divină al martorilor lui Iehova. Începând cu primele zile din iulie, oamenii au fost copleșiți cu anunțuri despre Congres, și în special despre adunarea publică din 3 august, prin broșuri și anunțuri publicitare la metroul din New York, postere, afișe, reviste, fluturași, anunțuri în ziare, la radio și televiziune, în afară de autocolantele lipite pe mii de automobile personale din toate părțile Americii și ale Canadei.

Cu mult înainte ca primul anunț oficial despre Congres să fi fost făcut în revista Împărăției, *Turnul de veghere*, se desfășurau deja pregătiri pentru el în spatele cortinei. Iehova Dumnezeu, Regele eternității a dăruit organizației sale pământești vederea în perspectivă, vedere la distanță ca a unui vultur care planează în înălțimi. Congresul din 1958 a fost inclus în scopul Dumnezeului Cel Preaînalt, și nu puteam să lăsăm nimic să se desfășoare de la sine, fără pregătire. Congresul avea să fie o demonstrație care va impresiona lumea cu puterea, capacitatea de organizare, caracterul teocratic și prezența împărăției lui Dumnezeu. De aceea, Congresul avea nevoie de cele mai atente și îndelungi pregătiri, cu atenția cuvenită acordată miilor de detalii. Nimic nu este la voia sorții în împărăția lui Dumnezeu. Pentru un congres de mărimea estimată, a fost nevoie să fie strâns un personal organizat de 10.000 de voluntari, și să li se repartizeze departamente și responsabilități, de la lucrătorii care vor servi la programul de pe podium la cele 22 de departamente listate, da, până la departamentul vital responsabil cu igiena și curățenia. Se cuvenea să se facă totul pentru confortul, facilitarea condițiilor și ajutorarea delegaților la Congres, pentru ca aceștia să se poată bucura mai bine de programul de evenimente ce vor avea loc pe podium și de activitățile comune de teren pentru anunțarea împărăției lui Dumnezeu, vreme de opt zile în șir. Putem foarte bine să ne imaginăm planurile extensive și aprofundate, aranjamentele și munca de organizare care a trebuit să fie depusă. Nu doar că trebuia realizată o structură organizațională, dar au trebuit fabricate multe structuri fizice pentru scene și decorațiile lor, pentru standuri și ghișee, pentru echipamentul de sunet și

pentru multe alte lucruri. A fost nevoie de foarte multe tipărituri în multe limbi, într-un timp foarte scurt. Acest lucru a ținut în priză fabricile din Brooklyn ale Societății, zi și noapte, vreme de săptămâni.

ÎMPĂRĂȚIA, O TEMĂ DOMINANTĂ

Creatorul divin al cerului și al pământului face totul cu un anumit scop, după voința Sa. (Apoc. 4:11). Congresul Internațional Voința Divină al martorilor Săi a trebui să servească acestui scop, pentru că s-a ținut în numele Său. Scopul său a fost ca acest Congres să servească interesele împărăției sale instaurate, care este acum la conducere. La orice întrunire internațională de ambasadori, miniștri străini sau șefi de guverne este foarte necesar să se stabilească mai întâi o agendă de lucru, un program de evenimente, o listă a subiectelor despre care s-a convenit să se discute liber, în speranța de a se ajunge la un acord și o înțelegere, și astfel să se facă progrese și să se realizeze ceva. Din moment ce Congresul Internațional Voința Divină se ocupa cu cel mai mare și singurul guvern durabil din întregul univers, era foarte potrivit să fie stabilit un program cu multă adresabilitate, cu multe evenimente, progresiv și plin de scop. Programul trebuia să fie în deplină armonie cu voința divină, așa cum este ea dezvăluită în Sfintele Scripturi, în lumina profețiilor biblice împlinite. Trebuia să slujească intereselor împărăției lui Dumnezeu, așa cum erau dictate de nevoile ambasadorilor lui Dumnezeu și a celor trimiși de El pentru a îndeplini lucrarea pe care sunt ordinați s-o facă pe tot pământul, în mijlocul dușmanilor.

Programul tipărit, de 32 de pagini, cu o copertă atractivă, a fost distribuit pe cele două stadioane ale Congresului în ziua de dinainte de deschiderea acestuia. El i-a uimit pe participanții teocratici cu marea varietate a evenimentelor sale, și bogăția și gradul de interes al chestiunilor care aveau să fie prezentate și discutate de pe scenă. De fapt, din moment ce ambele stadioane ale Congresului aveau fie servite, era nevoie, de fapt, de punerea în scenă a unui program dublu, iar fiecare eveniment avea să fie, cu câteva excepții, prezentat mai întâi pe un stadion și apoi, la scurt timp, pe celălalt, de către același vorbitor, grup de vorbitori sau grup de cei ce fac demonstrații. Apropierea dintre cele două stadioane – doar câteva minute de călătorie cu metroul pe sub râul Harlem, pentru a ajunge de la un stadion la celălalt – a făcut acest lucru posibil și convenabil. Astfel, fiecare public, de pe fiecare stadion, primea lucrurile direct, la prima mână, de pe propriul său podium. Fiecare stadion avea propriul său președinte care asista, propriul serv de congres și propria orchestră.

Programul tipărit a oferit un meniu al ospățului spiritual pe care Regele divin al universului avea să-l pună înaintea ambasadorilor și trimișilor Săi adunați. (2 Cor. 5:20) Aici, într-un mod excepțional, și la o scară foarte mare, prin publicațiile Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, Iehova Dumnezeu, Regele, îi chema, după cuvintele din Isaia 55:1-3: „Voi, toţi cei însetaţi! Veniţi la apă! Şi cei care n-aveţi bani! Veniţi, cumpăraţi şi mâncaţi! Da, veniţi, cumpăraţi vin şi lapte fără bani şi fără plată! De ce cheltuiţi bani pentru ceea ce nu este pâine şi de ce vă osteniţi pentru ceea ce nu satură? Ascultaţi-mă cu atenţie şi mâncaţi ce este bun, iar sufletul vostru să-şi găsească desfătarea în grăsime! Plecaţi-vă urechea şi veniţi la mine! Ascultaţi şi sufletul vostru va rămâne în viaţă.”

Ah da, toți acei martori dedicați ai lui Iehova Dumnezeu care au venit la Congres au întors spatele muncii truditoare și banilor plătiți pentru materialism, cu o nemulțumire care costă scump. Ei au flămânzit și însetat după un guvern divin care să conducă toate părțile pământului în care trăiesc. Așa că, în dedicare față de Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, ei s-au întors la împărăția lui Dumnezeu, ca unic mijloc pentru binecuvântarea veșnică a tuturor familiilor și națiunilor pământului. Fără să plătească bănește pentru instruirea de slujire în oricare dintre seminariile teologice ale Creștinătății, ei au început să se hrănească gratuit din laptele grăsimii serviciului lui Dumnezeu, fiind îmbogățiți cu cunoștință biblică pură și bucurându-se de multe privilegii în slujirea adevărului împărăției, pentru care i-a echipat această cunoștință prețioasă. Ei au băut din vinul bucuriilor Împărăției, care le-a fost adus de slujirea lor ca ambasadori și trimiși ai împărăției lui Dumnezeu. Acum, prin participarea la acest congres internațional, ei voiau să învețe și să fie instruiți despre cum să aibă mai multă parte din vinul și laptele bucuriilor și privilegiilor de slujire, de care se bucură un slujitor, prin proclamarea împărăției lui Dumnezeu și prin adunarea altor oameni asemenea oilor, care sunt flămânzi și însetați, în staulul lui Dumnezeu, sub Cristos. La acest congres internațional din 1958, mulțimea supraaglomerată de delegați s-a bucurat de cel mai bogat și mai complet ospăț spiritual de până acum.

Domnia împărăției lui Dumnezeu este globală, în pofida dușmanilor în mijlocul cărora trebuie să conducă. În sprijinul acestui fapt este prezența observabilă a martorilor lui Iehova din mai mult de 170 de țări și insule de pe glob. În toate aceste teritorii, profeția din Matei 24:14 se dovedește a fi adevărată prin predicarea veștii bune a împărăției instaurate a lui Dumnezeu la multe națiuni, de către martorii Săi. Toți acești martori se află sub supravegherea celor 85 de filiale ale Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania, inclusiv filiala americană din Brooklyn, N.Y., fiecare filială având desemnat propriul său

teritoriu pe care trebuie să îl supervizeze și să raporteze despre el direct Președintelui Societății din Brooklyn, N.Y. Profitând de acest Congres, președintele Societății i-a chemat pe fiecare dintre servii supraveghetori de filială să-i raporteze în persoană, direct lui la Borooklyn și congresului internațional.

În ciuda condițiilor de instabilitate din lume, doar doi dintre servii de filială au fost împiedicați de către oameni cu autoritate lumească să răspundă apelului inițiat de sediul vizibil al martorilor lui Iehova din Brooklyn. Președintele Societății, care a vizitat aproape toate aceste birouri de filială, fabrici și tipografii de pe tot globul, a apreciat nevoia ca toate filialele să îndeplinească uniform funcțiile departamentelor lor diferite, după metode care și-au dovedit eficiența. Așa că, după ce a făcut, vreme de câteva săptămâni, o inspecție personală a celei mai mari și mai complicate filiale a Societății, cea din Brooklyn, el a alcătuit o carte de îndrumări și instrucțiuni atotcuprinzătoare pentru toate filialele, și a tipărit-o special. Această carte mare, de 158 de pagini este intitulată: „Procedurile Filialelor Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania”; iar instrucțiunile acesteia aveau să fie puse în aplicare începând cu 1 septembrie 1958. Această nouă carte impunea studii și discuții. Pe 16 iulie, sau cam cu 2 săptămâni înainte de începerea Congresului, președintele Societății i-a chemat laolaltă pe toți cei peste 80 de servi de filială prezenți, împreună cu asistenții lor, totalizând 160 de supraveghetori, la Sala Împărăției aflată în clădirea Betel din Brooklyn, pe strada Columbia Heights, nr. 136. Acolo, zi după zi, a parcurs această carte și a discutat-o cu ei, a dezvoltat ideile pe baza ei, a răspuns la întrebările despre ea, până când au mai rămas două zile până la începerea congresului. Dăruirea unui exemplar din această carte specială fiecăruia dintre servii de filială a constituit, de fapt, prima lansare din acest congres internațional, sau cel puțin o lansare preliminară.

Acum că fiecare filială este echipată cu această carte de instrucțiuni și trebuie să le urmeze, martorii lui Iehova din fiecare teritoriu de pe glob pot avea cea mai mare încredere în acea filială care le supervizează activitatea de mărturie și din adunare. Ei știu că această filială, oricât de depărtată ar fi de centru și oricât de mică sau de curând înființată ar fi, funcționează după cele mai avansate, după cele mai actualizate proceduri, în deplină armonie cu toate celelalte filiale, chiar și cu cea mai veche și mai mare. De aceea, nimeni nu trebuie să disprețuiască sau să ignore nicio filială anume, ci fiecare martor activ al lui Iehova trebuie să aprecieze faptul că întreaga organizație, deși compusă din multe părți, lucrează în unitate deplină. Fiecare martor trebuie deci să coopereze și să fie supus.

ZILE DE ÎNSEMNĂTATE

Conform programului planificat cu măiestrie, fiecare dintre zilele Congresului a primit un nume care scotea în evidență un anumit principiu teocratic sau o activitate teocratică. Începând cu sâmbătă, 27 iulie, zilele s-au numit în următoarea ordine: Ziua Credincioșiei, Ziua Devoțiunii Exclusive; Ziua expansiunii slujirii noastre; Ziua gustării bunătății divine, Ziua deplinătății serviciului, Ziua slujirii fără teamă, Ziua „să se facă voința Ta” și Ziua împărăției lui Dumnezeu. Astfel, într-a opta și ultima zi, numele au culminat printr-o temă care a atras atenția asupra învățăturii deosebite a Sfintei Biblii, Împărăția lui Dumnezeu. Acest lucru a fost în perfectă armonie cu subiectul lecturii publice cu care ziua de încheiere a atins apogeul: „Împărăția lui Dumnezeu conduce – Este aproape sfârșitul lumii?” Împărăția teocratică este inseparabilă de voința divină, căci prin împărăția lui Dumnezeu este îndeplinită rugăciunea-model către Tatăl ceresc: „Să se facă voința Ta, precum în cer, așa și pe pământ” (Mat. 6:9, 10) Toate discuțiile și cuvântările din cele șapte zile anterioare i-au condus pe participanți spre o mai mare apreciere a împărăției glorioase a lui Dumnezeu, care umple sufletul, împărăție ce domnește în ceruri din 1914, prin fiul său întronat, Isus Cristos.

Congresul Internațional Voința Divină nu a fost doar o adunare în care adevărații creștini, creștinii dedicați, să se bucure doar de momente plăcute și relaxante împreună, să asculte un program distractiv sau discursuri elogioase la adresa lor și să se bucure de socializare. Congresul a fost planificat pentru a fi și s-a dovedit a fi o școală cât se poate de instructivă, unde au fost cele mai recente, cele mai avansate informații scripturale și organizaționale. În acest scop, nu doar că au fost chemați servii de filială ai Societății, ci și toți servii de district și circuit, ca și mulți servi de grupă din străinătate care înțeleg engleza. Aceștia erau oameni cheie în societatea Lumii Noi de martori ai lui Iehova, de pe tot întinsul globului. Aceștia aveau nevoie, și meritau în mod deosebit sfaturile, instruirea și puternicul efect tonic spiritual care urmau să le fie împărțite la Congres. În afară de aceștia, au fost aduși practic toți absolvenții Școlii biblice Gilead a Turnului de Veghere, care erau încă activi în serviciu ca misionari și pionieri speciali. Adunările de pe tot cuprinsul globului au făcut contribuții voluntare pentru a acoperi cheltuielile de transport ale unor oameni vrednici ca aceștia, iar acest lucru a fost de mare ajutor pentru a-i aduce la Congres din Asia, Africa, Australia, Europa, din Americi și din multele insule ale mărilor.

Președintele Societății s-a îngrijit de întâlnirea în sesiunile speciale de dimineața – cu toți acești reprezentați de seamă, servi numiți de Societate. Pentru asemenea sesiuni speciale a fost închiriat în mod special New Rockland Palace.

Marți dimineața, 29 iulie, 1 211 misionari care vorbesc 58 de limbi pe teritoriile lor s-au întâlnit cu președintele Societății și corpul profesoral de la Școala Gilead, pentru a auzi discursuri de încurajare și a se bucura de o cină specială împreună. Toate cele 31 de promoții ale Gileadului au fost reprezentate, 31 de misionari făcând parte din prima promoție, din 1943. Dimineața zilei de miercuri a fost marcată de o întrunire cu un alt grup de lucrători cu timp integral pe care Societatea îi sprijină, respectiv pionierii speciali, care îndeplinesc o lucrare de mărturie de importanță vitală în multe țări, în locații special desemnate.

Mulți servi de circuit și de district au fost școliți la Gilead, dar, la ora 9:30 a.m., atât joia, cât și vinerea, la New Rockland Palace, președintele Societății s-a întâlnit cu toți servii de circuit și de district din toate țările și de toate naționalitățile. Acest lucru a fost făcut în vederea îmbunătățirii slujirii lor, ca supraveghetori speciali ai multelor adunări din circuitele și districtele lor. Aceste două dimineți de discuții și de consiliere reciprocă au fost suplimentate de discursurile „Să veghem strict cum umblăm” și „Păstorirea oilor cu îndemânare”, ținute de vicepreședintele Societății, și respectiv, de președinte, miercuri seară pe stadionul Yankee, aceste discursuri având ca public țintă în special servii de circuit, de district și de grupă, care au stat împreună într-o zonă rezervată a stadionului pentru a asculta aceste discursuri speciale.

S-a mai ținut încă o cuvântare sâmbătă dimineața, de către unul dintre directorii Societății, de la Departamentul de Serviciu de la sediu, pe tema: „Supraveghetori, țineți-vă adunarea în viață!”, care a subliniat importanța și responsabilitățile supraveghetorilor spirituali, indiferent de nivelul privilegiilor de serviciu pe care le au. Supraveghetorii cu o supraveghere mai mare au primit atenția cuvenită chiar în timpul Congresului, când președintele Societății s-a întrunit din nou cu servii de filială și asistenții lor, la Palat, sâmbătă dimineața, la ora 9. Servii de filială, ca și cei de district și de circuit, au participat și la cuvântarea ținută de președinte pentru toți frații care au funcția de servi responsabili cu relațiile publice, care a avut loc la New Rockland Palace luni, 28 iulie, la ora 9:30. Învățăturile pe care servii le-au absorbit acolo au putut fi curând aplicate, la întoarcerea lor acasă, și au făcut public în teritoriile lor marile evenimente și realizări ale Congresului, pe care le-au observat personal. Servii responsabili cu relațiile publice au o mare responsabilitate față de public, fiind obligați să anunțe în continuu împărăția lui Dumnezeu și societatea Lumii Noi într-un mod favorabil și impresionant, folosindu-se de ziare, reviste, radio, televiziune și alte mijloace de comunicare.

Toate întrunirile speciale menționate anterior au adăugat mult la datoriile președintelui Societății, ca principal supraveghetor al turmei lui Dumnezeu pe

pământ; dar au avut și un efect educațional și de impulsionare pentru toți cei care au avut privilegiul de a participa la ele.

REALIZĂRILE ÎNTREC AȘTEPTĂRILE

Chiar din ziua de deschidere, Ziua Credincioșiei, Congresul a demonstrat lucrurile mărețe ce vor fi realizate aici, la acst congres internațional, până la apogeul său emoționant. Încă de la început, Congresul a fost marcat de caracterul său internațional. În fiecare zi, președintele temporar de pe fiecare stadion era de o naționalitate diferită, după cum urmează: american, japonez, brazilian, filipinez, mexican, din Zimbabwe, ghanez, egiptean, marocan, argentinian, austriac, britanic, din Sri-Lanka, grec și francez. Mai mult, luni, marți, miercuri, joi și vineri dimineața, s-au ținut sesiuni de două ore în diferite secțiuni ale stadionului, în 20 de limbi diferite, pentru a le oferi rezumate ale Congresului celor care nu erau bine familiarizați cu engleza.

În prima duminică dimineață, 27 iulie, într-un eveniment intitulat „Suntem bucuroși că voința divină e să fim aici”, servii de filială din 15 țări străine, inclusiv Alaska, Australia, Coreea și Africa de Sud au ocupat podiumul vreme de 45 minute. Servul filialei americane, în calitate de președinte al Congresului, a ținut un discurs cordial de bun-venit în fața unui public de 122 061 de oameni, din 123 sau mai multe țări. Întregul glob a fost împărțit în zone mari, fiecare primind un număr dintre cele 85 de filiale ale Societății, fiecare zonă sub un serv de zonă călător. Șapte asemenea servi, care erau de origine din Danemarca, Japonia, Filipine, Sri Lanka, Uruguay, Costa Rica și Rhodesia de Nord (acum Zimbabwe – n.t.) au vorbit vreme de 15 minute pe podium ca „Servi de zonă care reprezintă națiunile”. Tot în aceeași după-amiază de duminică, caracterul internațional al congresului, așa cum a fost prezis în faimosul și des-citatul pasaj profetic din Isaia 2:2-4, a fost puternic scos în relief la ceremoniile de absolvire ale celei de-a 31-a promoții de la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere.

Cu acest prilej, pe pista de atletism din jurul stadionului Yankee au stat misionarii activi și lucrătorii cu timp integral ai celorlalte 30 de promoții precedente, fiecare în grupul său de promoție, mulți în costume naționale. La a treia bază din jumătatea de teren a echipei Yankees au stat cei 103 studenți din promoția nr. 31, a căror ceremonie de absolvire avea să înceapă. Chemați la Gilead din 64 de țări, doar 4 fiind americani, ei au format un grup foarte colorat, stând fiecare în costumul lui național. Ploaia, care a început la 15:35, la jumătatea discursului de o oră al președintelui cu tema „Rămâneți lângă aceste lucruri”, nici nu i-a clintit de la locurile lor. Ploua încă atunci când a venit vremea ca ei să urce pe podium pentru a-și primi diplomele atât de binemeritate de la președintele

Societății. După prezentarea diplomelor, un student a citit o Rezoluție, ca o expresie unită a idealurilor comune ale promoției multinaționale – cea de-a 31-a – de la Gilead. Apoi, văzând că nu a reușit să întrerupă ceremoniile de absolvire, ploaia însăși a încetat, iar publicul uluitor de mare alcătuit din 180 291 de martori din și din jurul ambelor stadioane s-a bucurat din plin de faptul că încă 103 educatori special instruiți ai Împărăției erau gata acum să fie trimiși în misiunile lor, în 52 de țări ale pământului locuit. În seara aceea, sub lumina strălucitoare a lunii, 111 795 de participanți la Congres s-au bucurat de evenimentul lung de două ore și jumătate, „Studenții celei de-a 31-a promoții de la Gilead din 64 de țări se exprimă”, în costume naționale, pe ambele stadioane. Studenții s-au exprimat prin 17 prezentări foarte variate, armonioase, colorate și mișcătoare, atât prezentări solo cât și de grup, care au captivat atenția publicului vast de la început până la sfârșit.

Continuând să promoveze alcătuirea internațională și activitatea societății Lumii Noi a martorilor lui Iehova, servii de filială sau reprezentanții de la restul filialelor Societății Turnul de Veghere au continuat să prezinte rapoarte din teritoriu în fața Congresului, zi de zi. Fiecare serv a mizat pe un anumit eveniment diferit, care a marcat creșterea organizației teritoriale. Toți acești servi au purtat după ei marele public în lungul și în latul pământului, în 164 de țări unde martorii lui Iehova predică în mod curajos vestea bună a împărăției Lui, în mai mult de 120 de limbi, fie oficial, fie ilegal.

Pentru a putea prezenta un raport despre situația din opt state aflate sub conducere comunistă, unde martorii lui Iehova sunt interziși și trebuie să opereze ilegal, un delegat elvețian a prezentat evenimentul „În spatele Cortinei de Fier” vreme de 45 de minute. A fost senzațional să aflăm că existau 80 000 de martori al căror raport de serviciu dovedește că refuză să se supună interdicției comuniste și să renunțe la a vesti împărăția lui Iehova; și că 90 000 de persoane au participat în secret la Comemorarea anuală a Cinei Domnului, pe 3 aprilie 1958. Totuși, din acest mare număr, doar 126 s-au împărtășit din vin și pâine, ca simbol al faptului că sunt parte din rămășita comoștenitorilor lui Cristos născuți de spirit ai împărăției cerești. Pentru a adăuga un realism emoționant acestui raport din spatele impenetrabilei Cortine de Fier, delegatul elvețian a rulat o înregistrare pe casetă care a fost trecută ilegal prin mai multe granițe. Prin intermediul acesteia, sâmbătă dimineața, publicul de 127 802 martori a putut să asculte chiar un grup de martori clandestini cântând într-o armonie pe patru voci două cântări sacre din Cartea noastră de Cântări din 1928, și au auzit un mesaj de salutări și de dorințe de bine și rugăciuni de la un supraveghetor aflat în ilegalitate. Ce loialitate atrage împărăția lui Dumnezeu!

Servii de filială, de circuit și de district au îndeplinit și alte roluri în acest program educațional foarte diversificat. Frați reprezentativi de la sediul general al Societății din Brooklyn au servit și ei pe podium, la câteva evenimente de o importanță vitală. Sfaturile și instruirea oferite din Scripturi nu s-au referit doar la servii responsabili, reprezentativi, din organizația globală, ci s-au referit și la obligațiile creștinești ale părinților și copiilor, ale soților și soțiilor, și ale sutelor de mii de membri de adunare care iau parte la predicarea Împărăției. De fapt, au fost abordate toate aspectele din viața creștină în cuvântările ținute de la platformă și s-au oferit multe sfaturi practice din Cuvântul lui Dumnezeu.

Sub titlul „Ne-am urmat scopul în viață”, un număr de experiențe adevărate de viață au fost relatate de misionari credincioși cu vechime, încă în activitate. Sub titlul „Servind peste mări, unde nevoia este mare” au fost descrise diverse moduri și mijloace prin care să se poată pătrunde și organiza adunări în multe țări și insule neatinse încă de mesajul împărăției, unde lucrarea de mărturie pentru misionari este interzisă. În discursul însoțitor „Acoperind nevoile din propria noastră țară”, au fost reamintite oportunitățile de serviciu din propriile țări. Aceste cuvântări au arătat calea pentru mulți martori care se simt îngrădiți sau simt că le sunt limitate oportunitățile de predicare în teritoriile grupei care sunt atât de înghesuite cu vestitori locali ai împărăției, care sunt lucrate foarte frecvent din cauza activităților continue ale acestora. Dar cuvântarea „Să rămânem unde nevoia este mare” le-a amintit vestitorilor Împărăției să îndure, să persevereze și să fie stăruitori în teritoriile ce le-au fost atribuite, și să nu cedeze în fața atracțiilor, dezgustului sau disperării.

Discuția de 30 de minute despre „Școala teocratică pentru slujitori neînfricați” a atras aplauze susținute când oratorul, președintele Societății, a uimit publicul alcătuit din 173 079 de participanți cu o surpriză, vineri seara. Care a fost această surpriză? Că, de la începutul lui 1959, surorile din adunări urmau să aibă privilegiul de a se înscrie la Școala Teocratică de Serviciu săptămânală. Ele urmau apoi să ia parte la prezentările de la amvon, demonstrând, de pildă, cum să se țină predici de șase minute la casele oamenilor, aceste predici fiind bazate pe un anume număr de pagini, în noua publicație intitulată „De la paradisul pierdut la paradisul regăsit”. Acest lucru a constituit pentru surori o misiune foarte serioasă în Școala Teocratică de Serviciu, căci aveau să fie sfătuite apoi de servul de școală despre cum să-și facă prezentarea. Această cuvântare despre cum va fi extins programul școlii a fost urmată de o demonstrație de o oră pe podium a unei sesiuni a Școlii, în care a fost inclus noul aspect. Au fost prezente obișnuita cuvântare de instruire, apoi două cuvântări ale studenților ținute mai întâi de trei frați, dar, apoi, la sfârșit, au urmat două predici de 6 minute, ținute fiecare de o soră de la Betelul din

Brooklyn înaintea unei alte surori. Fiecare dintre cele două surori care a ținut predica a fost apoi sfătuită de un serv de școală, la fel ca și cei doi frați ce au expus cuvântări de student.

Miercuri dimineață, sau Ziua gustării bunătății divine, ne-a oferit o priveliște fără egal din ziua Cincizecimii din Ierusalim, din anul 33 e.n., cu 19 secole în urmă. Seara precedentă (de marți), servul de filială din Coreea a ținut un discurs de jumătate de oră despre „Ce mă împiedică să fiu botezat?" În această dimineață, întrebarea avea să primească răspuns. Câți dintre cei din public au gustat din bunătatea divină și s-au dedicat Celui Bun? Câți dintre ei își puneau întrebarea etiopianului: „Ce mă împiedică să fiu botezat?" (Faptele 8:36) Toți cei dedicați au stat într-o secțiune special rezervată în fața tribunei mari a stadionului Yankee. Zeci de mii de privitori îi înconjurau, așteptând. Servul de filială suedez li s-a adresat în acord cu subiectul: „Botezul după voința divină". El a avut două întrebări de bază, care i-au făcut pe cei din public să-și răscolească sufletul, pentru a afla dacă îi împiedica ceva să fie botezați. La întrebarea lui, candidații pentru botez s-au ridicat și au răspuns cu glas tare la cele două întrebări hotărâtoare. În acel moment, marea mulțime de privitori a stârnit val după val de aplauze, care au răscolit vastul stadion. De ce? Pentru că atât de mulți oameni s-au ridicat în picioare pentru a arăta că nimic nu-i împiedica de la a-și simboliza dedicarea față de Dumnezeu, prin Cristos, prin botezul în apă.

La locul de înot, Orchard Beach, aflat la kilometri distanță, unde au fost transportați de 75 de autobuze de pasageri, candidații s-au înșirat pe treizeci de rânduri, pentru a fi botezați. La finalul a două ore și jumătate, numărătoarea celor botezați a înregistrat 2 937 de bărbați și 4 199 de femei, un total de 7 139. Această cifră era cu 4 136 mai mare decât cei botezați în ziua de Cincizecime, cu mult timp în urmă, și au reprezentat mai mult de 16 națiuni, câte au fost reprezentate în ziua de Cincizecime. Botezul în apă al celor 3000 de creștini la Cincizecime a fost ca răspuns la dezvăluirea faptului că Isus a fost întronat ca Domn și Cristos la dreapta Tatălui său, în cer. Botezul celor 7 136 de la Congresul Internațional Voința Divină din 1958 a fost un răspuns care a depășit orice record la faptul că împărăția lui Dumnezeu domnește încă din tulburătorul an 1914.

Cu câteva zile înainte de ziua de vineri, s-a făcut un apel urgent către toți delegații să fie prezenți în după-amiaza de vineri, când în fața congresului avea să fie prezentată următoarea chestiune: „De ce acest Congres trebuie să adopte o Rezoluție". Spre bucuria nemărginită a întregului Congres, uimitorul număr de 194 418 persoane au răspuns la această invitație. Vreme de trei sferturi de oră, vicepreședintele Societății a prezentat acestei mulțimi fericite și care a aplaudat motivele scripturale pentru care Congresul trebuie să profite de această ocazie de

neegalat și să se unească într-o hotărâre fără echivoc, înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor și a oamenilor. Nerăbdători, în timpul următoarelor 15 minute, publicul l-a ascultat pe președintele Societății citind declarație după declarație din Rezoluția propusă. Aceasta a expus fățiș clerul Creștinătății drept cea mai condamnabilă clasă de pe pământ din ziua de azi. Ea a reafirmat principiile teocratice ale martorilor. Ea a proclamat fără rușine împărăția lui Dumnezeu prin Cristos, ca fiind singurul mijloc de salvare pentru toți oamenii care tânjesc după pace și siguranță. Ea a afirmat cu tărie hotărârea lor de a servi și de a predica împărăția lui Dumnezeu în iubire, pace și unitate și fără să renunțe vreodată, precum frații noștri loiali de dincolo de Cortina de Fier, până când Iehova însuși va aduce lucrarea de mărturie din lume la un final zdrobitor, prin propriul Său act de mărturie de la Armaghedon. Citirea moțiunii de adoptare a Rezoluției de către președinte a fost întâmpinată cu aplauze. Vicepreședintele a răspuns afirmativ, și apoi președintele a pus întrebarea publicului, și toate cele 194 418 glasuri au strigat un „DA” unanim. Toți cei care au adoptat din inimă această Rezoluție directă sunt gata să întâmpine consecințele acesteia, cu ajutorul Dumnezeului cel Atotputernic.

DARURI TIPĂRITE

Fapt necunoscut zecilor de mii care au participat la Congres, Comitetul Lumii Noi pentru Traducerea Bibliei și-a terminat munca la cel de-al patrulea volum al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Ebraice* la data de 13 aprilie 1958. Așa că a fost lansat spre tipărire către fabrica Societății Turnul de Veghere. Volumul IV conține traducerea cărților profetice Isaia, Ieremia și Plângeri. Iehova a oferit martorilor Săi cea mai recentă traducere a acestor trei cărți biblice; se pare deci că mesajele sale speciale pentru Congresul Internațional Voința Divină trebuiau extrase din aceste profeții. Așa a și fost. Starea condamnabilă a clerului Creștinătății, așa cum a fost prezentată în Rezoluția pe care Congresul a adoptat-o, a fost preumbrită de denunțarea de către Iehova a liderilor religioși ai lui Iuda din capitolul 23 din cartea Ieremia. Și alte discursuri principale s-au bazat, de asemenea, pe profețiile din cel mai recent volum al Traducerii Lumii Noi. Discursul crucial al președintelui, de luni după-amiază, „Semne și minuni din timpul sfârșitului” s-a bazat mai ales pe profeția lui Isaia; la fel și discursul vicepreședintelui de marți după-amiază „Bunătatea iubitoare divină și Împărăția”, și discursul său de sâmbătă seara, „Când Iehova se ridică pentru lucrarea Sa neobișnuită”. Discursul președintelui de miercuri după-amiază, „Jos cu Vechiul - Sus cu noul!” a fost o aplicare la prezent a profețiilor dinamice ale lui Ieremia, care, împreună cu oamenii cu bunăvoință, a supraviețuit distrugerii orașului sfânt Ierusalim, de către babilonieni, în anul 607 î.e.n. La încheierea dramatică a acestui

discurs inspirat din Ieremia, preşedintele Societăţii a stârnit aplauze puternice din partea publicului de 150 282 prin lansarea volumului 4 din *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*. Zeci şi zeci de mii de exemplare au fost luate cu nerăbdare de marea mulţime la sfârşitul sesiunii.

Ziua de marţi, 31 iulie, s-a dovedit a fi paradisiacă atât prin întrunirea sa, cât şi prin roadele sale. Împrejurimile podiumurilor oratorilor de pe ambele stadioane aveau o frumuseţe paradisiacă. Publicul dimprejur, de 145 488 de persoane, s-a bucurat de un ospăţ al asocierii creştine şi al adevărurilor Împărăţiei, într-un paradis spiritual. Aprecierea lor pentru acest fapt a fost amplificată de discursul preşedintelui Societăţii, intitulat „Să ne păstrăm paradisul spiritual”. El a încununat această ocazie cu prezentarea şi lansarea total neaşteptată a unei cărţi ilustrate de o frumuseţe strălucitoare, o carte de 256 de pagini, numită „De la paradisul pierdut la paradisul regăsit”. Această carte nu iroseşte timp şi spaţiu discutând despre falsele doctrine ale religiilor lumeşti, ci explică pur şi simplu adevărurile care îl onorează pe Dumnezeu, adevărurile sfintei Biblii, aşa cum au fost arătate acestea de acţiunea scopului lui Dumnezeu, de a restatornici omenirea ascultătoare într-un paradis pământesc veşnic. Dar această restatornicire trebuie să fie precedată de instaurarea Împărăţiei cereşti a lui Dumnezeu şi, mai întâi, de restaurarea unui paradis spiritual pentru martorii Săi creştini credincioşi. Acest paradis spiritual este cel care trebuie păstrat cu credincioşie şi plinătate de roade de către fericiţii şi binecuvântaţii lui locuitori.

Cartea despre Paradis a fost publicată nu doar pentru copiii, ci mai ales cu scopul de a satisface nevoile persoanelor adulte din multe ţări care au nevoie de un mod simplu sau elementar de abordare a adevărurilor pure din Cuvântul lui Dumnezeu. După sesiune, mulţi participanţi au luat exemplare ale cărţii, în cantităţi mari. Încântarea s-a răspândit în mijlocul impresionantei mulţimi.

Motivul pentru care Congresul Internaţional a fost încoronat cu titlul de „Voinţa Divină” a început să fie întrevăzut de participanţi mai ales sâmbătă după-amiaza. Titlul zilei a fost preluat din Rugăciunea Domnului nostru. Acest lucru a fost adevărat şi în privinţa discursului preşedintelui: „Să se facă voinţa Ta”. De 23 de ori, publicul format din 175 441 de oameni, a aplaudat descrierile sale despre cum şi-a îndeplinit Iehova voinţa în cer şi pe pământ. Acest lucru a fost realizat în pofida opoziţiei oştirii de îngeri căzuţi din cer ai lui Satan, şi în pofida puterilor mondiale de pe pământ, încă din zilele puterii mondiale Babilon, nimicitoarea Ierusalimului, până la a şaptea putere a lumii, dotată cu arme atomice, America – Britania, împreună cu a opta putere mondială, Naţiunile Unite. Prin împărăţia Sa cerească, pe care Iehova Dumnezeu a dat-o cândva „celui mai smerit dintre oameni”, Isus Cristos, în 1914, Dumnezeu din cer va face să se facă voinţa Sa în

Cuprins

viitoarea bătălie a Armaghedonului și după aceea, în lumea nouă fără sfârșit. Cu o apreciere aprofundată despre cum Dumnezeu își îndeplinește voința, Congresul a aplaudat anunțarea de către președinte a unei noi cărți minunate, de 384 pe pagini, numită „Să se facă voința Ta pe pământ”. Distribuirea celor 228 000 de exemplare în mâinile lor în următoarele zile a vorbit grăitor despre cât de mult tânjeau după dezvăluirea profețiilor lui Daniel și ale altor oameni sfinți și inspirați, pe care le-a oferit această carte.

ZIUA ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU

Ultima după-amiază de duminică a fost o zi fericită, atât pentru ceruri, cât și pentru pământ. Cu siguranță că marele Rege al cerului, Iehova Dumnezeu, cât și fiul Său domnitor, Isus Cristos, s-au bucurat împreună cu îngerii sfinți de faptul că împărăția lui Dumnezeu a fost predicată într-un glas celui mai mare public vizibil cu acest prilej. Din cer, aceștia au privit în jos la un public mai mare de un sfert de milion de persoane, mai precis 253.992 de persoane, care au ocupat toate locurile celor două stadioane ale Congresului, mii dintre ei stând înghesuiți pe terenul exterior din spatele podiumului vorbitorilor de pe stadionul Yankee, iar toate locurile din corturile pentru surplusul de participanți au fost ocupate, ba chiar mii de oameni au stat în picioare ascultând pe aleile din afara stadionului și a corturilor. Subiectul provocator al discursului public, atât de mult anunțat de-a lungul săptămânilor, a fost „Împărăția lui Dumnezeu domnește – Este aproape sfârșitul lumii?” Arătând o cunoaștere fină a subiectului pe care l-a abordat, martorul lui Iehova care a ținut discursul, președintele Societății, a dovedit cu ajutorul Scripturii și al profețiilor împlinite din 1914 până în prezent că Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos domnește în ceruri începând cu acea dată. Concluzia inevitabilă este că sfârșitul acestei lumi, politice, religioase și comerciale este aproape. Nu va urma niciun gol de putere după sfârșitul său deplin ce va avea loc la Armaghedon, căci după aceea cerul și pământul vor fi glorificate de veșnica lume nouă a dreptății, și voința Sa se va face pentru totdeauna pe pământ, într-o stare paradisiacă, așa cum se face în cerurile sfinte de sus.

Acesta a fost într-adevăr un lucru care să merite să fie ovaționat de acest public peste măsură de mare, lucru pe care l-au și făcut, cu un final însoțit de aplauze care au fost într-adevăr un tribut în cinstea mesajului Împărăției. În timpul pauzei care a urmat, publicul a acceptat cu bucurie cele două exemplare promise din broșura care conținea textul discursului, dintre care 500.000 exemplare au fost tipărite și aduse la stadioane cu această ocazie. Judecând după publicul mare din după-amiaza precedentă de vineri, credem că cel puțin 60 000 dintre persoanele

invitate s-au întors și au venit la Congres pentru a asculta acest mesaj îmbucurător despre împărăția lui Dumnezeu care domnește acum.

Mare parte din acești 60 000 trebuie să fi rămas, ca răspuns la invitație, pentru a auzi, pe scurt, remarcile de încheiere ale președintelui, căci prezența finală a fost de 210 778, a doua cea mai mare prezență înregistrată pe tot timpul Congresului. Lucrurile pe care le-au auzit le-au răsplătit cu prisosință răbdarea. Discursul a dezvăluit cu detalii vii că, pe tot pământul, împărăția lui Dumnezeu mărșăluiește spre victorie și că organizația ei vizibilă plănuiește, pregătește și aranjează o mai mare expansiune prin extinderea mijloacelor fizice ale societății Lumii Noi și folosirea acestor mijloace într-un program de extindere, pentru instruirea servilor organizației.

La începutul acestor remarci de încheiere s-a făcut și ultima lansare din acest Congres, a nouăzeci și una. Da, până atunci se lansaseră deja 90 de cărți și broșuri în diferite limbi, cărți poștale și raporturi de congres de 16 pagini. Dar această lansare finală, care prezenta concepția arhitectului pentru noua clădire cu 12 etaje ce va fi ridicată în 1959 pe Columbia Heights, vizavi de actuala casă Betel din Brooklyn, aducea o încântare aparte. Fiecare adult a primit un exemplar gratuit înainte ca președintele Societății să comenteze despre însemnătatea ei. Apoi, a folosit acest lucru drept punct de plecare pentru a vorbi de multe alte îngrijiri care se vor face pentru hrănirea oilor lui Iehova, sub Isus Cristos, cu cea mai proaspătă hrană spirituală și pentru a produce servi mai buni și pentru a-i face pe toți martorii dedicați ai lui Iehova slujitori mai buni. Mai mult de 50 de reprize de aplauze au punctat aceste fascinante remarci de încheiere.

După o asemenea trecere în revistă a marilor realizări ale Congresului și după ce au fost stabilite, într-o desfășurare măreață, toate scopurile noastre teocratice pentru viitor, imensa adunare s-a alăturat la intonarea din toată inima a unei cântări, al cărei prim vers este: „Doamne mare, îți mulțumim pentru rolul pe care-l avem în a-ți înveseli inima”. Cu inimi pline de respect și recunoștință, ei și-au plecat capul, când președintele Societății a rostit rugăciunea de încheiere. Cu inimile pline de bucuria de a trăi pentru ceva nobil, în serviciul Împărăției lui Dumnezeu, în ascultare de voința divină, martorii s-au despărțit treptat, însoțiți pretutindeni de spiritul lui Iehova Dumnmezeu. La acest Congres Internațional „Voința Divină” al martorilor lui Iehova, s-a arătat un mare semn și o mare minune pentru gloria nepieritoare a lui Iehova.

CONGRESE „VOINȚA DIVINĂ” ÎN ALTE ȚĂRI

Evident că, în armonie cu voința divină, acest semn măreț și această minune se cuvenea să fie văzute de oameni din toate colțurile pământului. Delegații s-au întors în cele 123 de țări din care au venit, ca martori vii ai Congresului, și în câteva săptămâni s-au ținut Congrese „Voința Divină” pe tot întinsul Americii Centrale și de Sud, Europei, Africii, Orientului și națiunilor insulare, furnizând copii la scară mai mică a întrunirii-gigant din New York. Spre încântarea publicului, pe 4 și 5 octombrie fratele Knorr a fost prezent la Leicester, în Anglia, iar duminică a ținut cuvântarea publică în fața celor 9 872 de oameni adunați la această întrunire finală dintr-o serie de patru întruniri ținute în Insulele Britanice. De acolo, a mers la Stuttgart, Germania, unde a vorbit unui public entuziast de 16 563 de persoane. Călătoria i-a îngăduit și să inspecteze construcția noilor birouri de filială ale Societății din Anglia, Franța și Germania.

Atunci când în Germania de Est a ajuns vestea că s-a plănuit o întrunire la Berlin, poliția comunistă a început să-i viziteze pe frați pentru a-i avertiza să nu încerce să participe, luându-le cărțile de identitate pentru a-i împiedica să călătorească. Atunci când frații au mers la gară să-și cumpere bilete, și-au găsit numele pe liste speciale de persoane care să fie refuzate. În ciuda acestor obstacole, 15 418 martori au fost prezenți în Deutschlandhalle din Berlinul de Vest pentru a adopta Rezoluția, iar cuvintele ei au avut un înțeles special pentru ei: „... și chiar dacă persecuția se intensifică, și vom fi răspândiți fizic sau siliți să ajungem în ilegalitate, sau vom fi privați de literatura noastră de studiu biblic, vom continua să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni și vom predica vestea bună a Împărăției (...) dacă e necesar, folosindu-ne doar de Biblii, sau doar de acel Cuvânt divin înmagazinat în inimile noastre.”

Până la începutul lui decembrie, s-au ținut 91 de congrese „Voința Divină”. Publicul total s-a ridicat, de la cei 253 992 prezenți la cuvântarea publică de la Congresul din New York la un total de 562 955. Acest lucru a fost susținut de prezentarea aceluiași discurs – „Împărăția lui Dumnezeu conduce – Este aproape sfârșitul lumii?” la toate adunările de martori ai lui Iehova din lumea întreagă, pe data de 5 octombrie, urmată de distribuirea a milioane de exemplare ale acestui discurs în *Turnul de veghere*. Celor 7 136 care și-au simbolizat dedicarea prin botez în apă, în New York, li s-au alăturat încât 10 638 la aceste întruniri, ridicând totalul la 17.774.

Una dintre trăsăturile uimitoare ale tuturor acestor 91 de congrese a fost susținerea din toată inima a Rezoluției care demască delincvența clerului Creștinătății, punând în lumină împărăția lui Dumnezeu ca singura speranță reală a omenirii, și declarând hotărârea martorilor de a continua cu credincioșie să-L

servească pe Iehova Dumnezeu. La numărătoarea finală, până la momentul actual, această Rezoluție a fost susținută public de 405 720 de persoane întrunite la congrese. Și alte sute de mii au demonstrat că și ei sunt de acord, din toată inima, cu acest lucru, participând la distribuirea Rezoluției conținute în *Turnul de veghere* din 1 noiembrie 1959 la milioane de persoane, inclusiv conducătorilor țărilor, clerului și altor indivizi proeminenți. Iar pe 1 decembrie a început distribuirea, sub formă de tratat, la scară mondială a 70 de milioane de exemplare din această Rezoluție simplă și sinceră, în cincizeci de limbi, în ceea ce se poate dovedi a fi cea mai mare campanie publică de până acum, făcându-le clară oamenilor din toate națiunile voința divină, așa cum este exprimată în Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Biblie.

Aceste întruniri și publicitatea făcută Împărăției au atras atenția oamenilor din toate națiunile, de toate rasele și religiile, și toți cei cu bunăvoință față de Iehova Dumnezeu, se adună împreună cu poporul Său pentru a-I acorda devoțiune exclusivă.

Partea a 8-a – „Să se facă voința Ta pe pământ”

Pentru ca voința Sa să poată fi făcută pe pământ ca și în cer, Iehova Dumnezeu a creat familia umană într-un sanctuar. Acest loc sfânt era grădina Eden, sau Paradisul Plăcerii, în care Adam și Eva erau împreună cu Dumnezeul și Tatăl lor ceresc. În acest sanctuar paradisiac, un fiu spiritual ceresc al lui Dumnezeu s-a răzvrătit și s-a transformat în Satan Diavolul. Folosindu-se de șarpe, el a ispitit-o pe femeia Eva în păcat făcând-o să mănânce din fructul interzis al copacului cunoștinței binelui și răului. La rândul ei, ea l-a convins pe soțul ei, Adam, să mănânce și el și să încalce deliberat legea lui Dumnezeu. Prezența lor în sanctuarul paradisiac edenic a devenit astfel profanatoare. Dumnezeu i-a judecat pe cei trei vinovați și a pronunțat sentința de distrugere împotriva marelui Șarpe, Satan Diavolul, prin intermediul seminței femeii Sale. El a pronunțat sentința de moarte și împotriva lui Adam și a Evei și a curățat sanctuarul paradisiac, alungând cuplul păcătos și interzicându-le să se mai întoarcă, în vreo încercare de a mânca din pomul vieții, pentru a trăi pe pământ pentru totdeauna.

23. Păcatul, împreună cu condamnarea la moarte a acestuia, a trecut mai departe la copiii lui Adam, născuţi în afara sanctuarului Paradisului. Acest lucru este evident din ceea ce s-a întâmplat cu primul său fiu, Cain. Acest fiu a devenit cultivator al pământului blestemat din afara sanctuarului Edenic. Fratele său mai mic, Abel, a devenit cioban. Cain şi Abel au adus ofrande lui Dumnezeu. În apropierea sanctuarului din Eden, lângă intrarea estică unde păzeau heruvimii, era un loc potrivit pentru aducerea ofrandelor. Fiecare a adus câteva produse din tipul

său de lucru. Cain a oferit produse de pe câmp. Abel a sacrificat viaţa câtorva oi, miei şi le-a vărsat sângele pe pământ şi a prezentat lui Dumnezeu bucăţi grase din ele.

24. Apoi Dumnezeu a indicat faptul că era necesară o sacrificare de viaţă şi că această viaţă trebuia să i se prezinte pentru ca umanitatea păcătoasă să îi intre din nou în graţie şi să fie iertată şi răscumpărată de păcatul şi pedeapsa cu moartea. Dumnezeu a privit cu favoare sacrificiul animal al lui Abel; El a respins ofrandele fără sânge ale lui Cain. Din gelozie Cain acum a vărsat sânge, dar era sângele fratelui său drept Abel, care l-a mulţumit pe Dumnezeu cu sacrificiul său oferit prin credinţă în Dumnezeu. Prin această vărsare de sânge, Cain a pângărit pământul. Chiar dacă nu a fost ucis imediat ca și criminal, Cain a ajuns sub incidenţa blestemului special lui Dumnezeu. (Gen. 4:1-23; Evrei 11:4) El era criminal din două perspective: din ura faţă de fratele său nevinovat şi prin actul de a-i lua viaţa. El a arătat că își are originea de la Diavol şi că era un fiu al Diavolului. (1 Ioan 3:8-12) La momentul potrivit, Cain a murit sub blestemul lui Dumnezeu. De asemenea, toţi umașii lui au fost șterşi de pe suprafaţa pământului prin potopul din vremea lui Noe. – Gen. 4:16-24; 6:5-13.

25. Nici până în vremea potopului lui Noe, nici unul din descendenţii lui Adam nu a fost capabil să invadeze sanctuarul Edenic şi să ajungă la acel pom al vieţii. Calea lui Dumnezeu nu mai presupunea ca vreo creatură umană să câștige viaţă veșnică în Paradisul de pe pământ. La timpul hotărât de Dumnezeu, Potopul a şters orice urmă a acelui sanctuar Paradisiac al Edenului care se afla undeva lângă Orientul Mijlociu. Astfel s-a întâmplat că moartea a fost transmisă în rasa umană, chiar prin Noe şi familia sa, care au supravieţuit potopului, până în ziua de azi. Tot misterul legat de moarte şi cauza sa este clarificat în această scurtă afirmaţie: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit.” (Rom. 5:12) Înţeleptul Rege Solomon a spus: „Nu este om care să nu păcătuiască” (1 Regi 8:46) Din această cauză toţi oamenii primesc plata păcatului, adică moartea. (Rom. 6:23) Acceptarea de către Dumnezeu a sacrificiului din oi al lui Abel, cu vărsatul sângelui, stabilește un tipar. El arată calea prin care umanitatea urmează să fie eliberată de condamnarea la moarte şi revenirea din moarte. El trebuie să se facă prin sacrificarea unei vieţi acceptabile aici pe pământ. Abel nu a fost autorizat să mănânce niciunul din mieii sacrificaţi din turma sa, în comuniune cu Dumnezeu, şi cu atât mai puţin să bea sângele lor. Atunci, de ce sacrificiul lui Abel l-a mulţumit pe Dumnezeu?

26. El nu a învăţat acest lucru de la Adam, ci l-a învăţat prin credinţă în Dumnezeu. Astfel, s-a potrivit cu legile lui Dumnezeu prezentate cu mult timp după. „Numai carne cu sufletul ei - sângele ei - să nu mâncaţi.” (Gen.9:4) „Căci sufletul cărnii este în sânge şi eu l-am pus pe altar pentru voi ca să facă ispăşire pentru sufletele voastre, deoarece sângele este cel ce face ispăşire.” (Lev. 17:11) „Şi, după Lege, aproape totul este curăţat cu sânge; şi fără vărsare de sânge nu este iertare.” (Evrei 9:22) Iehova, care a văzut că dreptatea pentru umanitatea muribundă, păcătoasă putea fi transformată în favoare pentru umanitate doar

printr-un sacrificiu cu suficientă valoare şi putere, a fost suficient de iubitor pentru a oferi sacrificiul necesar. El a făcut acest lucru în Fiul său ceresc, prima şi principala Sa creaţie, pe care L-a trimis din cer pe pământ pentru a deveni omul perfect, Isus Cristos. Sacrificiul lui Isus poate face ceea ce primul sacrificiu al unui om, sacrificiul lui Abel, nu a putut face. El ne poate oferi eliberare de păcatul şi condamnarea moştenite şi de la moartea şi mormântul care rezultă. Din acest motiv, Sfânta Biblie ne spune: „Isus, Mediatorul unui legământ nou, şi de sângele stropirii, care vorbeşte mai bine decât sângele lui Abel.” (Evrei 12:24) Sângele lui Abel a strigat din pământ către Dumnezeu pentru răzbunare împotriva criminalului frate, Cain. Sângele lui Isus strigă din altarul lui Dumnezeu pentru îndurare divină asupra oamenilor şi femeilor credinței și ai ascultării. – Gen. 4:10; Evrei 13:10-12.

UN SANCTUAR MATERIAL TEMPORAR

27. De la Abel încolo, oamenii credinţei care au câştigat favoarea lui Dumnezeu, au oferit sacrificii. Acest lucru însemna vărsarea de sânge şi astfel sacrificarea victimei. Noe, Avraam, Isaac, Iacov şi Iov nu l-au considerat pe Iehova un Dumnezeu însetat de sânge, ci şi-au arătat discernământul clar cu privire la nevoia unui sacrificiu. Astfel, s-au apropiat de Dumnezeu în mod regulat cu un sacrificiu. Aceşti oameni ai credinței erau preoţii lui Dumnezeu pentru familiile şi gospodăriile lor. Avraam a fost chiar dispus să ofere sacrificiul uman al fiului său Isaac pe un altar, pe Muntele Moria, unde este aşezată astăzi moscheea Mohamedană, Domul Stâncii, din Ierusalim. A fost dispus să facă acest lucru cu credinţă în Dumnezeu şi cu credinţa în învierea din morţi pentru fiul său sacrificat. Astfel, el a acţionat dintr-o dramă profetică despre cum Tatăl ceresc îşi va sacrifica unicul Fiu, Isus Cristos, pentru ca cei credincioşi din toate familiile şi naţiunile pământului să se binecuvânteze în Tatăl ceresc şi Fiul Său sacrificat, Sămânţa promisă. – Gen. 12:1-3; 22:1-18.

28. Avraam a primit o binecuvântare de la un om care era atât rege, cât şi preot, pe nume Melhisedec. „Melhisedec, regele Salemului [Ierusalimul antic], a adus pâine şi vin: el era preot al Dumnezeului Preaînalt. Și el l-a binecuvântat şi a zis: "Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Preaînalt, care a făcut cerul şi pământul, și binecuvântat să fie Dumnezeul Preaînalt, care i-a dat pe asupritorii tăi în mâna ta!" (Gen. 14:18-20) Totuşi, nu există nicio relatare Biblică legată de faptul că regele-preot Melhisedec avea un templu ca sanctuar unde oferea sacrificii Dumnezeului Preaînalt. În consecinţă, nici unul dintre acei oameni ai credinţei antici nu aveau sanctuare temple.

29. Când Moise, urmaşul lui Avraam, s-a născut în Egipt, era un tărâm plin de temple pentru numeroşi zei. Până la acel timp, cei din poporul lui Iehova nu aveau sanctuare temple pentru El. Egiptul nu era locul pentru niciun templu pentru Iehova. Ținutul la care l-a trimis Dumnezeu pe Avraam din Mesopotamia şi pe care Dumnezeu a promis să-l ofere urmaşilor săi, era locul pentru un astfel de sanctuar. Când Moise şi poporul său au lăsat în urmă sclavia din Egipt şi erau în drum spre Țara Promisă, Iehova Dumnezeu i-a îndrumat la poalele Muntelui Sinai

pentru un popas de aproape un an. Acolo l-a instruit pe Moise ca poporul să-i construiască un sanctuar. Deoarece se îndreptau spre Țara Promisă, trebuia să fie un sanctuar mobil, un cort cu două compartimente şi o curte care îl împrejmuia. Iehova îi spusese lui Moise după ce îi dăduse Cele Zece Porunci: „Să-Mi facă un sanctuar, fiindcă am să locuiesc în mijlocul lor. Să-l faceţi potrivit cu tot ce îți arăt ca model pentru tabernacol și ca model pentru tot mobilierul lui.” (Ex. 25:8, 9) Nimeni să nu râdă batjocoritor de micul cort sau sanctuar din pustie, pentru că el era o ilustrație a lucrurilor cereşti de o deosebită valoare şi importanţă pentru noi astăzi. Așa spune scriitorul inspirat când citează acele instrucţiuni ale lui Iehova către Moise şi face comentarii asupra lor. – Evrei 8:1-6

30. Înălțat în primăvara anului 1512 î.Cr., acel cort sanctuar a continuat să fie locul de întâlnire al lui Iehova cu națiunea Israelului din vechime, timp de secole după stabilirea lor în Țara Promisă, în vitalul Orient Mijlociu. În acel tărâm de legătură între Europa, Asia şi Africa, națiunea Israel a devenit o împărăție. Cel de-al doilea rege al lor a fost credinciosul David. În 1069 î.Cr. David a capturat Muntele Sion, citadela Ierusalimului, transformând-o în capitala sa. Acolo, aproape de palatul său, avea arca sacră a legământului care conţinea tablele celor Zece Porunci puse sub un cort, sub supravegherea Leviţilor credincioşi, care erau ajutoare ale preoţilor. În acel moment regele David a conceput gândul dumnezeiesc al construirii unui templu fix pentru Iehova, din lemn şi piatră şi metale preţioase. El a prezentat acest lucru lui Dumnezeu.

31. Regele David a fost un rege luptător, pe care Iehova Dumnezeu l-a folosit ca şi executorul său în vărsarea sângelui inamicilor săi. Deci, Dumnezeu nu l-a favorizat cu privilegiul construirii templului la Ierusalim. Totuşi, Dumnezeu l-a onorat pe David cu ceva mult mai măreţ decât construirea unui sanctuar din materiale perisabile pentru numele Său sfânt.

32. David, din dragoste, a fost preocupat de construirea unui sanctuar pământesc material pentru a-l onora pe Dumnezeu; de aceea Iehova a făcut legământ cu David ca acesta să-i construiască o casă. Nu, nu un palat, ci o casă regală sau o linie de regi, toţi succesori ai săi, toţi urmaşi ai săi, până la venirea Regelui veşnic al casei lui David. Dumnezeu a spus:

33. „Iehova îți va face o casă. Când ţi se vor împlini zilele şi vei adormi alături de strămoșii tăi, voi ridica sămânța ta după tine, pe acela care va ieşi din coapsele tale, şi-i voi întări împărăţia. El va construi o casă pentru Numele Meu, iar Eu îi voi întări tronul împărăției pe timp indefinit. ... Casa ta şi împărăţia ta vor fi întărite pe timp indefinit înaintea ta. Tronul tău va fi întărit pe timp indefinit.” - 2 Sam. 7:1-16.

34. Acela a fost legământul cu David pentru împărăţie. Iehova a jurat pentru acel legământ. Pot trece soarele şi luna, încetând să ofere lumină omului pe acest pământ? Nici acest legământ Davidic pentru împărăţie nu poate trece. Dumnezeu nu-şi poate încălca jurământul său sfânt. El nu va pângări niciodată legământul Său cu David. Pentru justificarea Lui, acest lucru este îndeplinit peste măsură în zilele noastre. – Ps. 89:26-37.

35. Încurajându-şi supuşii să-l sprijine pe urmaşul său, Solomon, în construirea unui templu măreţ pentru Iehova, pe Muntele Moria, David a spus: „Îndreptați-vă inima şi sufletul ca să-l căutați pe Iehova, Dumnezeul vostru și sculaţi-vă ca să construiți sanctuarul lui Iehova, adevăratul Dumnezeu, ca să aduceţi arca legământului lui Iehova şi ustensilele sfinte ale adevăratului Dumnezeu în casa construită pentru Numele lui Iehova.” (1 Cron. 22:19). Toate materialele fiind pregătite, Regele Solomon a început construirea în cel de-al patrulea an al domniei sale. În cel de-al unsprezecelea an al domniei sale paşnice, el a terminat acest templu care inspiră veneraţie, care, ca valoare materială prezentă, s-ar ridica la miliarde de dolari americani. După ce arca sacră a legământului său a fost adusă în Sfânta Sfintelor acestui templu, Iehova şi-a dat acceptul faţă de acest sanctuar pentru închinarea sa. El a umplut templul sanctuar cu un nor de glorie miraculos. Apoi, a trimis un foc miraculos din cer pentru a lumina altarul templului din curtea acestuia şi pentru mistuirea primelor sacrificii de animale de pe acesta. Închinătorii aflați la fața locului, pătrunşi de veneraţie, şi-au plecat faţa la pământ pe pardoseala templului şi „s-au plecat imediat cu fața la pământ pe pavaj, s-au prosternat şi i-au mulțumit lui Iehova, "căci este bun, căci bunătatea Lui iubitoare este veșnică!" (2 Cron. 5:4-14; 7:1-3).

36. În rugăciunea de la dedicarea acestui templu, Regele Solomon a reamintit tuturor celor care puteau auzi că acest templu spaţios, atât de glorios, nu era adevăratul sanctuar al Dumnezeului cerului: „Dar va locui oare Dumnezeu cu oamenii pe pământ? Iată! Nici cerul, nici cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă, atunci cu cât mai puţin această casă pe care am construit-o eu!” (2 Cron. 6:18) Dacă acesta ar fi fost sanctuarul Său adevărat, de ce ar fi poruncit Iehova mai târziu ca acesta să fie distrus, deoarece Izraeliţii necredincioşi renegaţi l-au profanat, umplându-l cu lucrurile lor respingătoare, oribile, dezgustătoare? Cu o aparentă pierdere a prestigiului său în rândul naţiunilor lumii, de ce ar fi permis păgânilor care se închină la dumnezeii falşi ai Babilonului să sfîșie țara asemenea unor lei, ca să nu arate niciun respect faţă de cei care se închinau la templu oficial, să omoare preoţii, să jefuiască templul de tot ce era de valoare şi să îl ardă până la temelii? În 607 î.Cr., armatele Babilonului, sub conducerea Regelui Nebucadneţar, au distrus renumitul oraş sfânt al Ierusalimului şi au distrus templul pe care Iehova l-a sfinţit odată. I-au jefuit comorile şi vasele sfinte, în afara chivotului sacru al legământului care dispăruse şi scăpase din mâinile lacome ale păgânilor. (2 Regi 25:8-21; 2 Cron. 36:17-21) Ieremia, pe care Dumnezeu l-a folosit la profețirea acestor lucruri, stătea trist şi deplângea în faţa lui Dumnezeu starea oraşului sfânt, fiica Ierusalimului (Sion):

37. „Vrăjmașul și-a întins mâna împotriva tuturor lucrurilor ei de preț. Ea a văzut cum au intrat națiunile în sanctuarul ei, națiuni cărora le-ai poruncit să nu intre în adunarea Ta! Iehova Şi-a respins altarul, Şi-a disprețuit sanctuarul. A dat în mâna dușmanului zidurile turnurilor ei de locuit. Ei au scos strigăte în casa lui Iehova, ca într-o zi de sărbătoare. Iehova s-a gândit să prefacă în ruină zidul fiicei Sionului. ... Vezi, o, Iehova, şi priveşte-l pe acela cu care te-ai purtat atât de aspru! Să-și mănânce, oare, femeile rodul pântecelui lor – copiii sănătoși pe care i-au

născut? Sau trebuie oare să fie omorâți preotul şi profetul în sanctuarul lui Iehova? Oh, cum se înnegreşte aurul strălucitor, aurul curat! Cum zac împrăştiate pietrele sfinte (pietrele sanctuarului) pe toate străzile!" (Plângerile 1:10; 2:7, 8, 20; 4:1)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

23, 24. Care fapt a arătat trecerea păcatului la copiii lui Adam născuţi în afara Edenului şi din care două perspective era Cain un criminal?
25. Cum s-a transmis moartea prin Noe şi familia sa din perioada potopului şi până azi şi ce tipar s-a format prin acceptarea de către Dumnezeu a sacrificiului lui Abel?
26. Cu ce lege divină s-a aliniat sacrificiul lui Abel şi cum a fost un sacrificiu mai bun decât cel al lui Abel furnizat umanităţii?
27. De ce oamenii credinţei, de la Noe şi Iov, oferă sacrificii, şi ce a preumbrit sacrificarea lui Isaac încercată de Avram?
28. De la cine a primit Avraam o binecuvântare, şi a avut el sau celălalt om al credinţei temple sanctuare?
29. Sub ce circumstanţe i-a dat Iehova instrucţiuni cu privire la construirea sanctuarului Său şi de ce nu era cel original de disprețuit?
30. Cât timp şi-a servit scopul acel cort sanctuar şi cum a fost conceput gândul dumnezeiesc al construirii sanctuarului fix?
31. De ce nu a fost David onorat cu construirea sanctuarului propus?
32,33. Ce legământ a făcut acum Iehova cu David, ca apreciere?
34. De ce nu poate trece neîmplinit acest legământ Davidic?
35. Aşadar, la ce i-a încurajat David pe supuşii săi şi cum şi-a arătat Dumnezeu acceptarea față de noul templu pentru închinarea Sa?
36,37. (a) Ce poruncă şi ce permisiune de purtare păgână arată dacă acest templu era adevăratul sanctuar al lui Iehova? (b) Cum se lamenta Ieremia asupra oraşului sfânt la pustiirea acestuia?
(Va urma)

Întrebări de la cititori

- **Câți supraveghetori sunt într-o adunare a poporului lui Dumnezeu de pe pământ? – G.G., Statele Unite.**

În fiecare adunare, servul de grupă este supraveghetorul, iar alți servi numiți, inclusiv ceilalți membri ai comitetului de serviciu al adunării, sunt servi. Exprimând această perspectivă asupra problemei, cartea *Calificați pentru a fi slujitori* spune la pagina 231: „Supraveghetorul, servul de grupă, este răspunzător pentru rezolvarea problemelor adunării și este cel cu care comunică Societatea despre chestiunile legate de adunare". Iar la pagina 234, referindu-se la „servii"

despre care se vorbește în 1 Timotei 3:8-13, se spune: „În acest caz, Scripturile fac referire la cei numiți ca servi în adunare și în special la cei ce sunt asistenții supraveghetorului adunării, cunoscut drept serv de grupă.”

Cuvântul grecesc tradus prin „supraveghetor” este *episkopos* și se referă la „o persoană care vizitează și inspectează”. Păstrând acest lucru în minte, putem aprecia faptul că, deși în prezent există câte un supraveghetor rezident într-o adunare, în organizație sunt și alți supraveghetori. Spre exemplu, servul de circuit vizitează și inspectează pentru a întări spiritual adunările peste care este responsabil. Iar servii de district se potrivesc în această clasificare, căci ei vizitează și inspectează atât circuitele și adunările, așa cum sunt însărcinați de Societate să facă acest lucru. Apoi, la fel, în orașele unde adunarea, care poartă de obicei numele orașului, devine destul de mare, ea este împărțită în unități mai mici, peste care se numește câte un supraveghetor. În acest caz, adunarea unui oraș are mai mulți supraveghetori, câte unul pentru fiecare dintre unitățile, sau grupele sale. Astfel, putem vedea că este potrivit să vorbim despre „supraveghetorii” unei adunări.

În lumina acestui fapt putem să ne dăm seama de ce se vorbește despre mai mult de un supraveghetor în legătură cu adunările din Efes și Filipi, după cum se arată în Faptele 20:28 și Filipeni 1:1.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

22 martie: Să se facă voința ta, parag. 1-28, pag. 100.

29 martie: Să se facă voința ta, parag. 29-33 și Voința divină făcută în cer și pe pământ. Pag. 107.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este *Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi*. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul **Împărăției lui Iehova**

1 MARTIE 1959 Nr. 5

Cuprins:

MODELUL ANTIC AL LUCRĂRII NEOBIȘNUITE A LUI IEHOVA - Pag.165

PENTRU CE TRĂIȚI? - Pag.168

AVERTISMENTE DESPRE LUCRAREA NEOBIȘNUITĂ A LUI IEHOVA - Pag.169

CÂND IEHOVA SE RIDICĂ PENTRU LUCRAREA SA NEOBIȘNUITĂ - Pag.181

EXPLICAREA SEMNELOR ȘI MINUNILOR LUI DUMNEZEU - Pag.187

CE ESTE SFÂRȘITUL? - Pag.188

PARTEA 9 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.190

CAPITOLUL 4 : ÎNTREZĂRIRI ALE ÎMPĂRĂŢIEI LUI DUMNEZEU - Pag.194

ZIUA DECIZIEI - Pag.197

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.200

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikoloie
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Martie 1959 **Nr 5**

Modelul antic al

lucrării neobișnuite a lui Iehova

„Iehova se va ridica întocmai ca la Muntele Peraţim, se va mânia ca în valea din apropierea Gabaonului, ca să-şi ducă la îndeplinire fapta—fapta sa este ciudată—şi ca să-şi facă lucrarea—lucrarea sa este neobișnuită.”—Isa. 28:21.

IEHOVA este capabil să facă fapte ciudate şi să împlinească lucrări neobișnuite. Gândurile omenirii căzute nu sunt gândurile Lui, iar căile Lui nu sunt căile ei. (Isa. 55:8) Întrucât El acţionează conform gândurilor Sale şi lucrează după calea Sa, faptele şi lucrările Sale nu sunt ceea ce se aşteaptă oamenii să fie sau ce vor ei să creadă.

2 Două dintre aceste acţiuni ciudate şi neobişnuite ale Lui, care au un înţeles profetic pentru generaţia noastră, au avut loc în secolul unsprezece înaintea erei creştine, în Orientul Mijlociu. David, fostul păstor din cetatea Betleem, fusese uns rege peste toate cele douăsprezece seminții ale Israelului în 1077 î.Cr. La scurt timp după aceea, el a condus oştile sale spre oraşul Ierusalim şi a asediat fortăreaţa cetăţii, numită Sion. Fiindcă a considerat-o mai potrivită pentru aşezarea guvernării şi fiindcă acţiona sub îndrumarea Dumnezeului său, Iehova, Regele David şi-a mutat capitala din oraşul de la sud, Hebron, la citadela Sionului. Astfel, Ierusalim a devenit capitala. Filistenii, vrăjmaşii ne-evrei de pe coasta de vest, au observat toate acestea şi s-au îngrijorat. David, pe care îl cunoşteau destul de bine, fusese pus rege peste tot Israelul în fortăreaţa din munţi Sion, iar acest lucru era un pericol pentru ei. Iehova Dumnezeu l-a ales pe David ca rege peste Israel şi a poruncit să fie uns pentru această poziție. Aşa că acum, acolo sus pe Muntele Sion, David stătea pe ceea ce se numea „tronul lui Iehova,” domnind ca reprezentantul vizibil al adevăratului Conducător, Iehova. Duşmanii filisteni disprețuiau această împărăţie întemeiată a lui Dumnezeu. Ei au hotărât să-l elimine

Cuprins

pe Regele David şi să răstoarne împărăţia tipică a lui Dumnezeu.

3 Era interesat Dumnezeul Cel Preaînalt din cer? Da, era. Relatarea din Biblie ne arată cum s-au întâmplat lucrurile, când armatele filistenilor au venit în valea Refaimului, la sud de Ierusalim. „Iar David L-a întrebat pe Iehova, zicând: ‚Să urc împotriva filistenilor? Îi vei da în mâna mea? Și Iehova i-a spus lui David: Urcă, fiindcă în mod sigur îi voi da pe filisteni în mâinile tale. Atunci David s-a dus la Baal-Peraţim [adică Stăpânul Rupturii] şi David i-a bătut acolo. Și el a zis: ‘Iehova a făcut înaintea mea o spărtură în rândurile duşmanilora mei, ca o spărtură făcută de ape.’ De aceea, a pus locului aceluia numele Baal-Peraţim. Ei [filistenii] şi-au lăsat idolii acolo, iar David şi oamenii lui i-au înlăturat.” „Și David a dat poruncă, iar aceștia au fost arși în foc.” (2 Sam. 5:17-21; 1 Cron. 14:8-12; Deut. 7:5, 6) Filistenii păgâni au adus cu ei zeii şi chipurile idolilor lor pentru o luptă învingătoare; dar aceşti zei, aceste chipuri cu idoli, s-au dovedit a fi doar nişte minciuni, speranţe deşarte pentru filisteni. Iehova s-a dovedit a fi Dumnezeul autentic, adevărat. Printr-o faptă ciudată care implica apele, El i-a oferit victoria regelui Său uns, David, şi astfel a păstrat împărăţia tipică a lui Dumnezeu cu capitala la Sion. Zeii falşi au pierit.

4 Totuşi, filistenii nu şi-au învăţat lecţia. În ura faţă de împărăția lui Dumnezeu cu David pus pe tronul din Sion, ei au făcut o altă incursiune pe teritoriul împărăției. „Filistenii au urcat din nou şi au împânzit valea Refaimiților. Atunci David l-a întrebat pe Iehova, dar El a zis: ‘Să nu urci. Înconjoară-i pe la spate şi atacă-i în dreptul tufelor de baca. Și, când vei auzi zgomot de paşi printre vârfurile tufelor de baca, să acționezi cu hotărâre, fiindcă atunci Iehova a ieșit înaintea ta ca să lovească tabăra filistenilor.’ Și David a făcut așa cum îi poruncise Iehova.” „Și au înfrânt tabăra filistenilor de la Gabaon până la Ghezer. Și faima lui David s-a răspândit în toate ţările, iar Iehova a făcut ca toate națiunile să tremure de frica lui David.”—2 Sam. 5:22-25;1 Cron. 14:13-17.

5 De data aceasta, David nu a dat niciun atac frontal, din ordin divin, asupra duşmanilor împărăției lui Dumnezeu. El a mers prin spatele tufelor de baca, pe flancurile sau pe la spatele filistenilor. Atunci când bătaia vântului din vârful tufelor de baca suna ca o armată în marş, care putea înăbuşi, fără îndoială, sunetul armatei sale în atac, David s-a năpustit asupra filistenilor. Şi Iehova s-a mişcat asupra filistenilor, iar aceştia au spart tabăra şi au fugit. Regele David şi oştile sale i-au urmărit şi au continuat să îi bată pe o distanţă de vreo douăzeci şi cinci de kilometri, adică din oraşul Gabaon până la Ghezer.

6 Începând la Gabaon, Iehova a făcut o lucrare neobișnuită împotriva acelor filisteni. El a lucrat pentru apărarea împărăţiei Sale tipice şi a regelui Său uns din Sion. Prin Regele David, Iehova a pus în Sion temelia pentru o clasă regală conducătoare, o dinastie de regi, care urma să îşi atingă apogeul gloriei odată cu Isus Cristos. Filistenii şi-au pus în cap să scoată acea piatră regală din Muntele Sion şi să răstoarne „tronul lui Iehova.” Dar voința lui Iehova era alta. Împărăţia Sa tipică a triumfat. Regele Lui, David, a continuat să domnească în Sion timp de treizeci şi trei de ani, până când Solomon, fiul lui, a fost uns rege al Sionului şi a

stat acolo pe „tronul lui Iehova.” Regele David i-a ţinut astfel pe filisteni sub călcâi.

7 Acele două victorii ale lui Iehova, obţinute în mod ciudat, au servit drept referinţe istorice excelente pentru Iehova Dumnezeu, descriind scopurile Sale pentru viitor, chiar şi pentru zilele noastre. Şi astăzi există filistinism sau împotrivire răutăcioasă faţă de adevărata Împărăţie a lui Dumnezeu, la fel ca a filistenilor din antichitate. Ele există şi persistă în Creştinătate, care susţine că este într-un legământ nou cu Dumnezeu. Prin urmare, El a stabilit ceva foarte ciudat, o exterminare, ceva care este hotărât, şi nu se va răzgândi. Isaia a fost folosit drept profet pentru a povesti despre acestea, spunând: „Numai o rămăşiţă, rămăşiţa lui Iacov, se va întoarce la Dumnezeul cel Puternic. Căci, o, Israele, chiar dacă poporul tău ar fi ca firele de nisip ale mării, numai o rămăşiţă dintre ei se va întoarce. O nimicire hotărâtă se va revărsa în dreptate, fiindcă Domnul Suveran, Iehova al armatelor, te va nimici şi va executa o hotărâre strictă în mijlocul întregii ţări.” —Isa. 10:21-23.

8 Exterminarea s-a abătut asupra locuitorilor din Ierusalim şi din Iudeea în secolul următor după Isaia. Totuşi, apostolul creştin Pavel localizează o împlinire mai mare a exterminării în timpuri viitoare faţă de ale lui, citându-l pe Isaia şi spunând: „Mai mult decât atât, Isaia strigă despre Israel: ‚Chiar dacă fiii lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămăşiţa va fi salvată. Căci Iehova va încheia socotelile pe pământ, va termina lucrul acesta și-l va scurta’ .... şi în perioada actuală a apărut, deci, o rămăşiţă, a cărei alegere [făcută de Iehova Dumnezeu] este potrivit bunătății [Lui] nemeritate.”—Rom. 9:27, 28; 11:5.

9 Acea „socoteală pe pământ” a fost făcută de Iehova în ţara Iudeii şi în Ierusalim şi a dus la exterminarea evreilor prin executarea de către soldaţii romani, în anul 70 d.Cr. Dar în zilele noastre va fi o exterminare finală.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce nu sunt faptele și lucrările lui Iehova așa cum se așteaptă sau cum vor să creadă oamenii?
2. Cum a fost instaurat „tronul lui Iehova” pe Muntele Sion, în Orientul Mijlociu, și ce erau filistenii hotărâți să facă în legătură cu acest lucru?
3. Cum a înăbușit Iehova prima mișcare a filistenilor împotriva regelui David și astfel, ce fapt a fost stabilit în ceea ce privește calitatea de dumnezeu?
4. (a) Ce instrucțiuni a dat Iehova pentru a fi înăbușită o a doua mișcare a filistenilor împotriva regelui David? (b) Cum s-a terminat lupta și în ce teritoriu a avut ea loc?
5. Ce a pus Iehova în Sion prin regele David, și, în ciuda filistenilor, cât timp a rămas David pe tronul lui Iehova?
6. În ce fel există filistinism astăzi și unde persistă acesta și astfel ce lucru ciudat a decretat Iehova, potrivit textului din Isaia 10:21-23?

7. Asupra cui a venit pentru prima oară acea exterminare, dar cum localizează Pavel o împlinire la scară mai mare a acesteia, în timpurile viitoare vremii lui?
8. Când a avut loc o a doua exterminare și ce va avea loc acum, în zilele noastre?

Pentru ce *trăiți?*

Vincent Van Gogh ar putea fi considerat un exemplu al acelui tip de persoane care se dedică din răsputeri unui interes personal. El avea abilitatea de a picta și dorința mistuitoare de a-și perfecționa această abilitate. Pictura era pe primul loc în viața lui, până acolo încât a depășit preocuparea naturală pentru sănătatea și bunăstarea lui. Era lucrul pentru care trăia. Dar se poate spune oare că a acționat el cu înțelepciune? Ce a câștigat el din abilitatea sa dobândită? Aceasta nu i-a adus fericire, mulțumire și pace a minții. În cele din urmă, el s-a sinucis.

Secolul nouăsprezece nu a fost singurul în care au fost oameni care au trăit pentru artă sau pentru vreun alt interes personal. Sunt multe astfel de persoane și în acest secol, al douăzecilea. În timp ce unii, asemenea lui van Gogh, sunt mistuiți de iubirea pentru pictură, alții își dedică energia și viața muzicii, teatrului, științei sau afacerilor. Acestea sunt lucrurile care le ocupă gândurile în fiecare clipă. Acestea sunt lucrurile în jurul cărora le gravitează viața și pentru care trăiesc.

Cu siguranță că nu este nimic greșit în a ne dezvolta capacitățile din domeniul artelor și al științei, dar este oare bine să le facem primul nostru interes în viață? Este înțelept oare să trăim numai pentru ele? Adevărata fericire și pace a minții nu provin din preocuparea intensă pentru interesele personale. Ele provin din a fi dedicați intereselor lui Dumnezeu. Interesele Sale sunt de o importanță vitală pentru noi toți, deoarece ele vor afecta întregul pământ. Ele vor aduce o schimbare completă a sistemului de lucruri, spre binele omenirii. Deoarece aceasta se va realiza prin intermediul împărăției Sale, este scris în mod înțelept: „Continuați deci să căutați mai întâi împărăția și dreptatea Sa.” (Mat. 6:33) Aceasta este calea adevăratei înțelepciuni, deoarece este calea care duce la viață veșnică.

La ce bun este un mare talent în pictură sau în muzică dacă persoana care îl are nu poate continua să trăiască pentru a-și putea exersa acest talent? Având darul vieții veșnice, ea s-ar putea bucura de artele pe care le iubește, pentru totdeauna. Nu este oare asta mai bine decât să se cufunde toată viața în artă, în puținii ani pe care îi poate trăi acum? Când vine moartea ce poate face pentru ea talentul artistic pentru care a trăit? Modul cel mai înțelept de a acționa este să se dedice marelui Dătător de viață, Iehova Dumnezeu. Ea ar trebui să își concentreze energia în a-L asculta pe Dumnezeu și a-L servi. Aceasta este calea care îi poate aduce beneficii durabile, de care nici moartea nu o poate priva.

Iehova va face ceea ce a promis pentru cei ce pun interesele Sale pe primul loc. „Tot așa va fi și cuvântul Meu, care iese din gura mea. Nu se va întoarce la mine fără rezultat.” (Isa. 55:11) Trăind pentru interesele lui Dumnezeu, nu numai că veți trage voi înșivă foloase, ci veți putea ajuta și omenirea.

Avertismente despre lucrarea
neobişnuită a lui Iehova

CREŞTINĂTATEA are astăzi un exemplu de avertizare despre ceea ce urmează să se abată asupra ei prin ceea ce s-a abătut asupra lui Iuda şi Ierusalim. La rândul lor, străvechile Iuda şi Ierusalim au avut exemplul lor de avertisment despre exterminarea care urma să se abată asupra lor în exterminarea care s-a abătut asupra împărăției formată din zece seminții ale Israelului, a cărei principală seminție a fost Efraim şi a căre capitală a fost Samaria. Numele Efraim a fost de fapt folosit pentru a desemna întreaga împărăție a celor zece seminții ale Israelului. Nimicirea Efraimului şi a capitalei sale, Samaria, a avut loc în zilele profetului Isaia, în 740 î.Cr. Înainte ca ea să aibă loc, Isaia a fost folosit pentru a rosti un avertisment, spunând:

2 „Vai de coroana aleasă a beţivilor din Efraim, şi de floarea veştejită a podoabei lui de frumuseţe, care este pe capul văii mănoase a celor doborâți de vin! Iată că Iehova are pe cineva tare şi viguros. Ca o furtună cu tunete și cu grindină, o furtună distrugătoare, ca o furtună cu tunete, cu ape puternice care se revarsă, el o va arunca la pământ cu forța. Coroanele mărețe ale beţivilor lui Efraim vor fi călcate în picioare. Floarea veştejită a podoabei lui de frumuseţe, care este pe capul văii mănoase, va ajunge ca smochina timpurie, înaintea verii; când cineva se uită și o vede, abia o ia în mână, că o şi înghite.”—Isa. 28:1-4.

3 Spre capătul vestic al văii mănoase se ridică o colină de 90 de metri înălţime, cu povârnişuri abrupte pe laturi, numită Samaria sau „muntele de veghe.” Acolo a fost întemeiată cetatea Samaria. Poziţia ei era una de mare frumuseţe şi farmec, şi, după metodele străvechi de luptă, era o fortăreaţă militară strategică care putea fi distrusă doar prin foamete. Când cetatea Samariei a fost făcută capitala împărăției celor zece seminții ale Israelului, națiunea se îndepărtase deja de Iehova şi devenise duşmanul lui Iuda şi al Ierusalimului. El s-a alăturat Siriei non-ebraice într-o alianţă împotriva împărăției lui Iehova din Iuda. Acolo s-au dus războaie continue între Israel şi Iuda. Capitala Samaria, scaunul închinării lui Baal, era plină de beţivi, mai ales de beţivi politici. Ei se îmbătau nu numai cu vin propriu-zis, ci şi cu vin politic. Acest vin din urmă era vinul independenţei politice faţă de Iuda şi totodată vinul alianţei politice cu sirienii şi alţi vrăjmaşi ai împărăției lui Iehova, în Iuda. La petrecerile cu vin ei îşi încoronau capetele cu veselie, cu o cunună sau o ghirlandă de flori. Era o podoabă de frumuseţe; dar era făcută din flori care se veştejeau şi piereau. Era o coroană veştejită purtată de acei beţivi puternici de vin. Era o coroană veștejită pe care o purta întreaga capitală Samaria, în timp ce era beată de plăcerile puterii politice independente, sprijinită de alianţe politice.

[4] Vai de acea coroană pieritoare! a spus Iehova Dumnezeu, prin Isaia, căci urma să fie călcată în picioare. Gloria de a fi o împărăţie urma să fie terfelită. Starea de beţie şi de slăbiciune ca împărăție urma să fie întreruptă brusc. Experiența serioasă de a fi răsturnat și subjugat de către o mare putere mondială urma să aducă Samaria şi Efraimul la realizarea realităţilor sumbre ale situaţiei. Aceasta urma să fie un şoc pentru beţivii din Samaria, deoarece împărăția lor Îl negase pe Iehova şi se îndreptase spre închinarea la viţeii de aur şi la zeul fals Baal şi luptaseră neîncetat împotriva regelui uns al lui Iehova, care stătea pe „tronul lui Iehova", pe Muntele Sion. Pentru a răsturna împărăția apostată care aparţinea Samariei, Iehova a trimis pe cineva „tare şi viguros" pentru a executa mânia divină. Cine a fost acesta? Puterea mondială Asiria, a cărei capitală era la Ninive. Precum copleşitorul râu Eufrat, armatele cuceritoare ale Asiriei urmau să calce în picioare ţara, pustiind şi distrugând capitala Samaria. (Isa. 7:17-20; 8:7, 8) Repede, ca atunci când o smochină de vară timpurie este îmbucată de îndată ce este zărită, aşa urma să fie stricată şi frumuseţea coroanei decoratoare a beţivilor din Samaria.

[5] Totuşi, Iuda şi Ierusalim aveau şi ele beţivii lor. Aceştia ar fi trebuit să vadă ce li s-a întâmplat beţivilor ameţiţi de putere, idolatri, care au uitat de Dumnezeu, din Efraim şi Samaria, şi ar fi trebuit să ia la inimă exemplul de avertizare şi ar fi trebuit să se trezească din beţie. Pentru a atenţiona Iuda şi Ierusalimul de ce li se pregătea dacă nu îşi veneau în fire, Iehova l-a inspirat pe Isaia să arate ce urma să se abată asupra împărăției vecine a Efraimului şi Samariei. În acelaşi timp, făcând acest lucru, Iehova dădea o avertizare pentru Creştinătatea din epoca modernă despre ce i se pregăteşte, în curând, la Armaghedon.

[6] Referindu-se de această dată la beţivii din Iuda şi Ierusalim, inspiratul Isaia a spus: „Dar şi ei s-au rătăcit din cauza vinului, se împleticesc din cauza băuturii amețitoare. Preotul şi profetul s-au rătăcit din cauza băuturii amețitoare, sunt buimaci din cauza vinului, se împleticesc din cauza băuturii ameţitoare, se rătăcesc în viziunile lor, șovăie în luarea deciziilor. Căci toate mesele sunt pline de vărsături scârboase, nu mai este niciun loc curat."—Isa. 28:7, 8.

[7] Regele şi poporul îi căutau pe preoţii şi profeţii din Ierusalim pentru călăuzire spirituală şi servicii religioase. Aceşti oameni ar fi trebuit să dea dovadă de autocontrol şi să se abţină de la beţii. Preoţii leviţi se aflau sub porunca lui Dumnezeu de a nu bea băuturi alcoolice deloc înainte de a intra în slujba religioasă. Ei trebuiau să îşi păstreze cumpătul şi să fie atenţi să nu devină obraznici faţă de lucrurile lui Dumnezeu, să nu încalce legile lui Dumnezeu şi restricţiile pe care le-a dat lor şi să fie ucişi pentru acestea. (Lev 10:1-11) Ei trebuiau să aibă mereu capul limpede pentru a-şi aminti imediat Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru a învăţa pe poporul Lui despre acesta. Ei ar fi trebuit să fie exemple de urmat, constante, pentru poporul Lui cel sfânt. La fel era şi cu profeţii din Ierusalim. Era ruşinos şi jignitor faţă de Dumnezeu, şi un exemplu înjositor pentru poporul Lui, ca aceşti profeți să se îmbete. Cerinţele funcției lor înalte, în calitate de purtători de cuvânt ai lui Iehova, erau ca ei să păstreze o viziune clară şi o putere ageră de discernământ, pentru a vedea voința lui Iehova. Ei aveau nevoie de capete echilibrate pentru a exprima hotărârile lui Iehova. Limbile

Cuprins

lor nu puteau fi amorţite şi îngroşate cu prea multe licori ameţitoare şi totodată să explice mesajul lui Dumnezeu într-un mod inteligibil.

[8] Din nefericire, ei i-au imitat pe beţivii din Efraim şi din Samaria. În loc să se reverse Cuvântul lui Dumnezeu din gurile lor, au ieşit vărsături murdare. Ele erau stropite peste tot. Beţi fiind, ei cădeau în acestea şi dădeau cu mâinile în ele. Făcând aceasta, s-au întors ei oare la vărsăturile lor şi le-au sorbit cu nesaţ? Nu; ei s-au întors la vinul lor ca să poată chefui în continuare. Deci, judecata lor era tulbure. Ei au văzut lucruri false pentru națiunea sfântă a lui Dumnezeu. Se clătinau nesiguri pe calea pe care mergeau. Nu puteau îndruma pe nimeni în siguranţă sau spre o anumită destinaţie. Nu se putea aștepta nimic altceva decât să facă aceleaşi greşeli ca beţivii din Efraim şi Samaria. Ei au pregătit pentru ei înşişi şi pentru națiunea care îi urma un sfârşit ca acela care s-a abătut asupra Efraimului şi Samariei. Vai de acei preoţi şi profeţi beţi din Ierusalim! Ei nu îndrumau cum se cuvine poporul lui Iehova, pentru ocrotirea împărăției Sale tipice pe care a întemeiat-o în mijlocul lor. Ei nu se aflau într-o stare potrivită pentru a fi sfătuitorii spirituali ai regelui care stătea pe „tronul lui Iehova.”

[9] Cât de bine au ilustrat ei pe beţivii spirituali ai Creştinătății din prezent! Pe lângă vin şi băuturi alcoolice, sunt şi alte lucruri care îi îmbată pe preoţii şi predicatorii din Creştinătate, astfel încât să le provoace moleşeală, să îi facă se clatine, să confunde lucrurile în viziunea lor religioasă, să îi facă să scuipe vărsătura lucrurilor murdare spiritual şi să fie nepăsători şi fără sentimente faţă de pericolele cu care se confruntă lumea religioasă şi faţă de adevăratele interese ale Împărăţiei Mesianice a lui Dumnezeu.

[10] Referindu-se la astfel de lucruri, care duc la beţie spirituală, Iehova a strigat prin profetul Isaia: „Rămâneți înmărmuriți și uimiţi! Orbiţi-vă ca să nu mai vedeți! S-au îmbătat, dar nu cu vin, se clatină, dar nu din cauza băuturii ameţitoare. Căci Iehova a turnat peste voi un spirit de somn adânc. El vă închide ochii, profeţii, şi v-a acoperit capetele, vizionarii. Pentru voi, viziunea oricărui lucru este asemenea cuvintelor unei cărţi sigilate, care i se dă unuia care știe să citească, spunându-i-se:

Cuprins

‚Citeşte-te-o, te rog, cu voce tare', iar el spune: ‚Nu pot, fiindcă este sigilată. Și cartea i se dă unuia care nu știe să citească, spunându-i-se: 'Citeşte, te rog, cu voce tare', iar el spune: ‚Nu știu să citesc.' Și Iehova spune: 'Fiindcă poporul acesta se apropie cu gura și mă glorifică doar cu buzele, fiindcă și-a îndepărtat inima de mine și teama de mine este o poruncă omenească, predată de oameni, de aceea, iată-mă! Voi acționa din nou într-un mod minunat față de poporul acesta, într-un mod minunat, şi cu ceva minunat. Înţelepciunea înţelepţilor lui va pieri, iar priceperea oamenilor lui prevăzători se va ascunde'." (Isa. 29:9-14). Această beție este mai detestabilă în ochii lui Iehova Dumnezeu decât beția fizică.

11 În Israelul antic, viile erau cultivate pentru producerea vinului. În Scriptură, vinul era folosit pentru a simboliza puterea Împărăţiei lui Dumnezeu de a produce veselie şi îmbărbătare. Pentru că Israelul antic nu I-a fost credincios, ca împărăție tipică a lui Dumnezeu, El a respins Israelul necredincios ca via tipică a împărăției pe care o cultiva. Totuşi, în adunarea creştină care este fidelă intereselor Împărăţiei Lui, Iehova Dumnezeu are o vie spirituală pe care o cultivă şi o ocroteşte, şi de care se bucură. Isus Cristos este Viţa; urmaşii Săi unşi care rămân în El sunt ramurile, iar această vie dă multe roade pentru a-L glorifica pe Iehova. (Isa. 5:1-7; 27:2-6; Ioan 15:1-8) Dar Creştinătatea s-a dovedit a fi o vie ciudată, străină de Iehova. Vinul preoţilor şi profeţilor ei predicatori nu este spiritul Împărăţiei lui Dumnezeu, un spirit care stârneşte veselie pură, dumnezeiască şi entuziasm. El nu este vinul împreună cu laptele pe care Iehova Dumnezeu ne invită, prin Isaia, să venim şi să-l cumpărăm, „chiar şi fără bani şi fără preţ."—Isa. 55:1.

12 Vinul preoţilor şi al profeţilor-predicatori ai Creştinătății este spiritul împărăţiilor din această lume. El îi face să găsească veselie şi încurajare în politică şi în controversele împărăţiilor pământeşti sub Satan, „conducătorul acestei lumi." (Ioan 12:31; Mat. 4:8, 9). El îi face să ajungă la compromisuri cu această lume şi să intre în alianţe cu ea, să se roage pentru ea şi să o sprijine moral. Preoţii şi profeţii-predicatori găsesc multe plăceri în ea şi din onorul, aplauzele, prieteniile, favorurile şi protecţia care vin din împărăţiile acestei lumi. Ei se răsfaţă prea mult cu acest fel de băutură şi se îmbată cu spiritul acestei lumi. Ei se satură şi varsă declarații murdare.

13 Această vărsătură nu înseamnă că ei resping lucrurile cu care s-au umplut, ci arată că s-au desfătat în exces, până la beţie. De aceea se întorc la vinul acestei lumi, căutându-l încă o dată, şi nu se trezesc din beţie, din punct de vedere spiritual, niciodată. Deci, ei nu văd nimic clar cu privire la Împărăţia lui Dumnezeu despre care a predicat Isus. Ei văd vag, tulbure, şi prin urmare nu pot fi îndrumători siguri spre Împărăţia lui Dumnezeu sau spre noua Lui lume. Ei sunt un exemplu de avertisment pentru cei care sunt supraveghetori spirituali printre martorii lui Iehova din ziua de azi. Supraveghetorii nu trebuie să se îmbete cu vin şi băuturi alcoolice literale. Ei nu trebuie să devină dependenţi de alcool din punct de vedere spiritual, de vinul spiritual şi religios al împărăţiilor din lumea lui Satan. Acesta nu este soiul de vin care bucură inima lui Dumnezeu şi a oamenilor cu bunăvoință.—Jud. 9:12, 13; Efes. 5:18.

BĂTAIE DE JOC SARCASTICĂ

[14] În vremea lui Isaia, preoţii şi profeţii beţi au protestat faţă de criticile lui, faţă de avertismentele şi sfaturile lui. Ei și-au ridicat vocea în bătaie de joc, spunând: „Cine va învăţa [ca Isaia] cunoștința, şi cine va fi făcut să înţeleagă cele auzite? Cei înţărcaţi, cei îndepărtați de la sân? Căci este ‚poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, sfoară de măsurat peste sfoară de măsurat, sfoară de măsurat peste sfoară de măsurat, puțin aici, puțin acolo.'" Sau, conform notei marginale din *Traducerea Lumii Noi* a Sfintelor Scripturi, ei au zăngănit cu aceste mici versuri: „Căci este *tsaw latsáw tsaw latsáw, qaw laqáw qaw laqáw, z^{e}eir sham z^{e}eir sham!"*—Isa. 28:9, 10.

[15] Cu alte cuvinte, ‚Cu cine crede Isaia ăsta care vorbeşte? Pe cine crede el că încearcă să înveţe cunoștința sau că îl face să înţeleagă ce spune el că ar fi auzit? Crede că vorbeşte cu bebeluși care sunt încă în scutece, doar nişte copii care doar ce au fost înţărcaţi şi luaţi de la sânul mamei lor ca să înceapă să mănânce terci? Căci Isaia o ţine una şi bună cu predica lui plictisitoare. El ne tot toacă aceleaşi lucruri în urechi: „Aceasta este porunca lui Iehova, iar aceea este porunca lui Iehova! Acesta este estandardul lui Iehova după care să ne măsurăm purtarea şi învăţătura, iar acela este standardul de măsurare al lui Iehova! Este scris aici în Cuvântul lui Iehova, şi este scris acolo în Cuvântul lui Iehova; iată un mic sfat aici, iată un mic sfat acolo!" Este doar un jargon pentru noi. Este precum gânguritul unui prunc. Nu este vorba noastră, a adulţilor. Suntem educați şi foarte pricepuţi în treburile acestei lumi. Suntem destul de inteligenţi pentru a lua hotărâri care ne ajută să ieşim din încurcătură şi să ne scăpăm de prăpăd. Isaia poate ne crede doar nişte prunci. Este de râs!'

[16] În vremea lui Isus Cristos şi a apostolilor Lui, liderii religioşi ai evreilor erau astfel. În vremea noastră, clericii religioşi ai Creştinătăţii sunt aşa faţă de martorii lui Iehova. Ei îi privesc pe martorii moderni ai lui Iehova la fel cum i-a privit Sinedriul evreiesc pe apostolii Petru şi Ioan, pe scaunul martorilor, „oameni fără carte şi de rând." (Faptele 4:13) Clericii se consideră oameni ştiutori de carte, oameni care nu sunt de rând şi, prin urmare, obligaţi să se îmbrace diferit şi ca ceilalţi să li se adreseze cu titluri, oameni educaţi anume pentru conducerea religioasă şi care trebuie recunoscuţi ca autorităţi care nu sunt niciodată provocate şi nu li se pun întrebări. Ei simt că martorii lui Iehova, care nu au fost învăţaţi în teologia Creştinătății, dar care sunt atât de curajoşi în vorbirea lor, se poartă cu preoţimea Creştinătăţii ca și cu nişte copii imaturi, prost-crescuţi, neexperimentaţi, cu lipsuri în judecată, incapabili să îşi poarte de grijă. Martorii lui Iehova nu le vorbesc în limba lor, limba crezurilor dogmatice, limba înaltului criticism, limba filozofiei. Predicarea noastră din Biblie este pentru clerici o limbă străină, un jargon de-al nostru, precum limba sălbatică a barbarilor.

[17] Indiferent de ce crede acest cler învăţat, foarte educat din Creştinătate, întrebarea decisivă este: Sunt martorii lui Iehova totuşi ceea ce spune Isaia 54:13, „oameni învăţaţi de Iehova"? Este şcoala martorilor lui Iehova cu adevărat mai sus în plan? Se specializează ea în Cuvântul lui Dumnezeu şi învaţă ce spune Cuvântul Lui, şi nu ceea ce spun oamenii, după propria lor părere? Arată şcoala lor spre

„puțin aici, puțin acolo”, în Cuvântul lui Dumnezeu, când are de-a face cu orice subiect de discuţie religioasă?

18 În Proverbele 26:5 se spune: „Răspunde-i însă celui fără minte după nebunia lui, ca să nu fie înţelept în ochii lui.” Iehova a avut răspunsul Său pentru batjocoritorii beţi care au spus că Isaia vorbea ca un barbar care părea că se bâlbâie, sau ca un om cu altă limbă decât a lor. „Căci,” a spus Isaia cu privire la Iehova, „el îi va vorbi prin cei cu buze bâlbâite şi prin altă limbă acestui popor, celor cărora le-a spus: ‚Acesta este locul de odihnă! Dați-i odihnă celui istovit. Acesta este locul de tihnă,’ dar care n-au vrut să audă. Pentru ei, Cuvântul lui Iehova va fi în mod sigur ‚poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, sfoară de măsurat peste sfoară de măsurat, sfoară de măsurat peste sfoară de măsurat, puțin aici, puțin acolo’, ca să se ducă și să cadă pe spate și să fie zdrobiți, să cadă în cursă şi să fie prinşi.” —Isa. 28:11-13.

19 În secolul următor după Isaia, Iehova a început să vorbească prin bâlbâitorii unei limbi străine pentru preoţii şi profeţii beţivi din Ierusalim. Iehova le-a vorbit prin barbari adevăraţi, care vorbeau ceva ce suna a bolboroseală, sunete fără noimă, limbaj barbaric, adică, prin babilonienii sub Regele Nebucadneţar. Cu câţiva ani înainte ca regele Babilonului să distrugă Ierusalimul şi templul său glorios, Ieremia a profețit, spunând: „‚Iată că aduc împotriva voastră o națiune îndepărtată, casă a lui Israel,’ zice Iehova. ‚Este ... o națiune a cărei limbă n-o cunoşti. Nici nu înțelegi ce vorbesc ei. Tolba lor cu săgeți este ca un mormânt deschis. Toţi sunt viteji. ... Și îți vor distruge cu sabia orașele fortificate în care te încrezi.’” (Ier. 5:15-17; comparaţi Ezechiel 3:5, 6) Evreii nu au ascultat sfatul de avertizare de la Iehova prin Isaia. Isaia vorbea limba lor fără bâlbâieli, dar beţivii spirituali nu voiau să îi înţeleagă vorbirea, de parcă ar fi fost o limbă străină. Aşa că Iehova Dumnezeu le-a vorbit de această dată prin disciplinare grea din mâinile babilonienilor, care chiar vorbeau o limbă diferită, într-un fel care suna a bâlbâială. Timp de aproape şaptezeci de ani, sau din 607 î.Cr., când au fost luaţi captivi în Babilon, şi până la distrugerea Babilonului în 539 î.Cr., evreii exilaţi au fost nevoiţi să asculte poruncile şi standardele de măsurat ale babilonienilor, şi să îi asculte ca pe nişte stăpâni. O rămăşiţă a evreilor credincioşi a trecut prin această disciplinare cu folos.

20 Nebucadneţar şi babilonienii sunt de mult morţi ca națiune. Totuşi, în zilele noastre, Iehova şi-a ridicat marele Serv ca pe Executorul judecăţilor divine, pe Fiul Său uns, Regele Isus Cristos. Acest Uns, sau Cristos, este Căpetenia adunării unse a urmaşilor asemănători oilor. În secolul întâi al erei creştine, evreii din Iuda şi Ierusalim s-au purtat cu Isus Cristos la fel cum s-au purtat beţivii din vechime cu Isaia. Ei nu au luat la inimă avertismentul profetic al lui Isus despre distrugerea viitoare a Ierusalimului de către legiunile romane, în anul 70 d.Cr. Doar o rămăşiţă asemenea oilor, „o mică turmă,” s-a întors la Isus Cristos, Mai Marele Isaia, şi a primit sfatul despre cum să scape de distrugerea iminentă a Ierusalimului şi a ţinutului Iudeii. Marea majoritate a evreilor şi-a urmat preoţii şi profeţii beţi din punct de vedere spiritual, care au respins Împărăţia lui Dumnezeu şi a lui Mesia şi care au strigat: „Nu avem alt rege în afară de Cezar.”—Ioan 19:15.

[21] Pentru aceşti evrei, Mesia Isus Cristos şi urmaşii Săi credincioşi vorbeau o limbă străină pe care nu o puteau înţelege. Evreii şi-au astupat urechile ca să nu audă avertismentul. În anii care au urmat după moartea lui Isus în 33 d.Cr., discipolii au continuat să predice ziua răzbunării lui Dumnezeu care urma să se abată asupra evreilor. Pentru a da o greutate în plus mesajului, Dumnezeu a dat chiar şi acelor discipoli timpurii darul miraculos al vorbirii în limbi străine. Apostolul Pavel explică scopul acestui fapt:

[22] „Fraţilor [în Cristos], nu fiți copii în ce privește capacitatea de înțelegere, ci fiți copilași la răutate. Însă, în ce privește capacitatea de înțelegere, fiţi oameni maturi! În Lege [la Isaia 28:11] este scris: 'Îi voi vorbi acestui popor [Israel] cu limba unor străini şi cu buzele unor necunoscuți, dar nici atunci nu-mi vor da ascultare,' zice Iehova. Prin urmare, darul limbilor este un semn, nu pentru credincioşi [creştini], ci pentru necredincioşi." (1 Cor. 14:20-22) Cu alte cuvinte, limbile erau un semn pentru necredincioşii care erau ca evreii duşi în Babilon în 607 î.Cr. şi care aveau nevoie să audă vorbirea babiloniană chiar în Babilon pentru a crede că Isaia a spus adevărul şi că era un profet adevărat al lui Iehova.

[23] Astfel, apostolul Pavel a dus împlinirea profeţiei lui Isaia în această eră creştină. Profeţia lui Isaia nu a încetat să se împlinească după ce rămăşiţa evreiască s-a întors din exilul lung în Babilon, iar prima pustiire a Ierusalimului a luat sfârşit. La fel, profeţia lui Isaia nu a încetat să se aplice după ce Ierusalimul a fost distrus de romani în anul 70, vreme în care evreii supravieţuitori au fost duşi în robie în toate națiunile păgâne, ca să vorbească nu cu creştini vorbitori de ebraică, nu, ci cu națiuni ale căror buze păreau să bolborosească când vorbeau o limbă non-ebraică sau una străină. Deci, profeţia lui Isaia îşi găseşte împlinirea completă şi hotărâtoare în zilele noastre, începând cu 1914. Este adevărat, Iehova nu vorbeşte acum prin martorii Săi creştini cu ajutorul darului limbilor străine,- precum a făcut-o în ziua Cincizecimii, cu nouăsprezece secole în urmă. Un astfel de dar miraculos al limbilor străine nu este necesar astăzi cu scopul de a câştiga necredincioşi dintre evreime şi din Creştinătate. Mesajul nostru de la Isaia nu are nevoie să fie într-o altă limbă pentru a fi numit „diferit".

[24] Aşa cum a fost cu Ierusalimul de pe vremea apostolilor, aşa este şi cu Creştinătatea în acest „timp al sfârşitului" acestei lumi. Ea se confruntă cu execuția marelui Serv al lui Iehova la Armaghedon. De la începutul „timpului sfârşitului" în 1914 ei i-a fost atrasă atenţia la ceea ce înseamnă locul de odihnă oferit de Domnul Dumnezeu, locul în care să ne punem speranţa şi să căutăm tihnă de la ostenirea lumii lui Satan. Acest loc de odihnă și de tihnă ne eliberează de temerile acestei lumi și ne oferă un loc și un refugiu sigure. Acest loc este Împărăţia lui Dumnezeu în mâinile Fiului Său Uns, Isus Cristos, care acum domneşte pe înălţimea regală a Sionului ceresc.

[25] Creştinătatea a fost îndemnată şi încurajată, în mod repetat, să îşi conducă poporul la Împărăţia întemeiată a lui Dumnezeu, pentru a „a da odihnă celui ostenit." Totuşi, deoarece Iehova i-a atras atenţia asupra chestiunii prin rămăşiţa martorilor unşi, Creştinătatea este mândră şi încăpăţânată. Şi din pricină că este obsedată de propriile ei teologii şi idei şi este îmbătată de vinul relaţiilor politico-

religioase cu lumea lor, ea s-a arătat „nedoritoare să audă.” Ea nu a căutat acest loc de odihnă în Împărăţie, de una singură, şi nu s-a apucat de predicarea evangheliei Împărăţiei lui Dumnezeu, ca mărturie pentru toate naţiunile. Respingând Împărăţia şi pe Regele lui Dumnezeu, ea s-a luptat cu martorii lui Iehova şi a încercat să îi distrugă şi să oprească predicarea lor despre Împărăţie. Pentru Creştinătate, martorii lui Iehova bolborosesc într-o limbă străină un mesaj foarte ciudat, pe care ea îl sfidează în bătaie de joc.

[26] Creştinătatea să ştie un lucru sigur. Iehova Dumnezeu nu are de gând să-şi arate pentru totdeauna îndelunga răbdare față de ea. El nu-i va vorbi întotdeauna prin martorii Săi paşnici şi inofensivi, care sunt persecutaţi de mâinile ei. De îndată ce hotărăşte că predicarea lor despre Împărăţia lui stăpânitoare şi despre ziua răzbunării Sale a durat destul timp, El va acționa prin forțele de execuţie din bătălia de la Armaghedon.

[27] Atunci ceea ce va auzi Creştinătatea în mijlocului răgetul bătăliei „zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” va fi punerea în aplicare a poruncii peste poruncă, a sforii de măsurat peste sfoară de măsurat, puțin aici, și puțin acolo. Atunci Creştinătatea va înţelege pe calea cea grea că martorii lui Iehova au rostit mesajul Lui şi că nu era nimic ce să sfideze, în beţie, cu *tsaw latsáw tsaw latsáw, qaw laqáw qaw laqáw, z^{e}eir sham z^{e}eir sham!* Noi, martorii lui Iehova, am avertizat Creştinătatea şi am îndemnat-o să se căiască; dar ea a continuat cu petrecerile ei de beţie şi va continua până când Dumnezeu Îşi va executa sentinţa de nimicire. Atunci liderii ei religioşi şi turmele lor dogmatice se vor „duce şi vor cădea pe spate şi vor fi zdrobiți, să cadă în cursă şi să fie prinşi.” Aceasta înseamnă nimicire!

[28] Martorii lui Iehova refuză să fie reduşi la tăcere de toate sfidările şi batjocurile. Ei repetă această declaraţie gravă a profetului Isaia: „De aceea ascultaţi cuvântul lui Iehova, lăudăroşilor, conducători ai acestui popor, care sunteți în Ierusalim [prefigurând Creştinătatea de astăzi]. Pentru că aţi spus: ‚Am încheiat un legământ cu Moartea, şi împreună cu Şeolul am avut o viziune. Puhoiul care se revarsă, dacă trece, nu va ajunge la noi, căci am făcut din minciună refugiul nostru şi ne-am ascuns în neadevăr, de aceea aşa a spus Domnul Suveran Iehova: ‚Iată că pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră unghiulară prețioasă, ca temelie sigură. Cine manifestă credinţă în ea nu se va înspăimânta. Voi face din justiție o sfoară de măsurat și din dreptate o nivelă. Grindina va mătura refugiul minciunii și apele vor inunda ascunzătoarea. Legământul vostru cu Moartea va fi desfăcut și viziunea pe care ați avut-o împreună cu Şeolul [mormântul comun] nu se va împlini. Vând va trece puhoiul care se revarsă, veţi ajunge pentru el un loc de călcat în picioare. Ori de câte ori va trece, vă va lua, pentru că va trece în fiecare dimineaţă, ziua şi noaptea.’”—Isa. 28:14-19a.

REFUGIUL ÎNTR-O MINCIUNĂ

[29] Conducătorii lăudăroşi, batjocoritori şi beţi din punct de vedere spiritual ai Creștinătății se cred fuduli. Ei cred că au făcut toate pregătirile şi că au luat măsurile corecte de protecţie împotriva zilei de mânie divină, pentru a evita ceea

ce s-a întâmplat în vechime cu Samaria şi Ierusalim. Ei spun că s-au asigurat că nu vor fi omorâţi şi îngropaţi. Cum? Refugiindu-se în ceea ce martorii lui Iehova spun că este o minciună, şi ascunzându-se în ceea ce noi, martorii, spunem că este neadevăr. S-au adăpostit în vremea lui Isaia conducătorii beţivi şi batjocoritori ai Samariei şi ai Ierusalimului în minciunile unei doctrine a Treimii, a unei doctrine a iadului de foc cu chin veşnic, a doctrinei sfârşitului de foc al pământului şi universului nostru, şi a altor doctrine asemănătoare? În faţa pericolului de a fi atacaţi, asediaţi şi nimiciţi de puterea mondială a Asiriei şi apoi a Babilonului, s-au ascuns ei în astfel de doctrine neadevărate? Nu; Samaria a căutat ajutor într-o alianţă de protecţie cu Siria. Şi Ierusalimul, la rândul lui, a apelat mai întâi la Asiria şi în cele din urmă, când aceasta a eşuat, Ierusalimul a căutat refugiu în Egipt şi s-a ascuns în spatele cailor, carelor şi armatelor Egiptului. Când asediatorii babilonieni s-au retras odată pentru că se apropia armata lui Faraon, conducătorii pro-Egipt şi preoţii şi profeţii Ierusalimului au fost siguri că au un adăpost sigur şi un ascunziş la care duşmanul nu ar putea ajunge niciodată.

30 Este asemănător şi în acest timp al sfârşitului, când martorii lui Iehova avertizează mai ales Creştinătatea despre venirea puterilor execuţionale ale lui Dumnezeu la Armaghedon. Acum conducătorii ei, sprijiniţi de preoţii şi profeţii ei, se adăpostesc, nu în locul de odihnă şi de tihnă oferit de Iehova, ci în alianţe lumeşti. Mai întâi, Creştinătatea a propus şi s-a refugiat în Liga Naţiunilor, din 1919 până în 1939. Apoi, din 1945 până acum, s-a ascuns în spatele organizaţiei pentru pace şi siguranţă mondială, Naţiunile Unite. Nepăsătoare faţă de martorii lui Iehova, Creştinătatea spune de fapt:

31 ‚Voi martorilor, cu mesajul vostru despre ziua răzbunării Dumnezeului vostru Iehova, nu ne puteţi speria. Moartea şi Şeolul pe care ni le preziceţi nu ne vor atinge şi nu ne vor vătăma. Noi ne avem bine cu Moartea, aşa că nu ne va atinge prin acele forţe execuţionale ale lui Iehova Dumnezeu al vostru. Noi vom supravieţui, iar voi nu. Am ajuns la o înţelegere cu Şeolul, pe care voi martorii îl numiţi mormântul comun. Noi avem o învoială cu el; vom vedea care va fi rezultatul problemei. Şeolul nu îşi va deschide gura sau nu se va lărgi pentru a ne primi, iar voi, martori ai lui Iehova, nu ne veţi îngropa niciodată oasele după ceea ce voi numiţi Armaghedon. Ha, ha! Noi ne-am mai găsit odată adăpost în Liga Naţiunilor şi în Curtea Internaţională a Justiţiei. De la al Doilea Război Mondial ne-am ascuns în spatele Naţiunilor Unite, a forţelor sale de securitate, a Comitetului de Dezarmare, a Curţii Internaţionale de Justiţie, şi a tuturor alianţelor de apărare şi pactelor care au fost formate în cadrul Naţiunilor Unite. Aşa că acele forţe de distrugere despre care voi, martorii lui Iehova, faceţi atâta predicare extraordinară, nu ne vor atinge niciodată şi nu ne vor goni în Moarte şi Şeol. Ele vor fi izgonite, iar adăpostul nostru egiptean şi ascunzătoarea noastră vor rezista. Ele sunt ultima şi singura noastră speranţă, dar nu ne vor dezamăgi. Ele se vor dovedi adevărate, iar voi, martorilor, vă veţi dovedi a fi bocitori ai dezastrelor, profeţi falşi, aşa cum am spus tot timpul că sunteţi.’

32 Dar, bazându-ne pe Cuvântul sigur al lui Dumnezeu, noi, martorii lui Iehova, spunem că liderii religioşi şi politici ai Creştinătăţii au făcut din adăpostul lor o

minciună, un aranjament amăgitor. Ei s-au ascuns în ceea ce se va dovedi neadevărat pentru ei—în zei falşi, în aliaţi nedemni de încredere, în ceea ce este incapabil să întâmpine forţele care vor acţiona la timpul execuţiei divine. Cităm Psalmul 62:8, 9: „Dumnezeu este refugiul nostru ... Fiii omului pământean sunt un abur, fiii oamenilor sunt o *minciună.* Puşi în balanță, sunt cu toții mai uşori decât aburul."

[33] Noi, martorii, cităm şi Psalmul 33:17-19: „Calul [din războiul Egiptului] nu este decât o amăgire când este vorba de salvare şi marea lui putere nu aduce scăpare. Iată că ochiul lui Iehova este îndreptat spre cei ce se tem de *El*, spre cei ce aşteaptă bunătatea Lui iubitoare, ca să le scape sufletul de la moarte, şi să-i păstreze în viaţă în timpul foametei." Astăzi Creştinătatea are un simbolic „chip al fiarei". Fiecare membru al Naţiunilor Unite s-a alăturat în înființarea ei sau în păstrarea ei în închinare ca un chip idol, pentru venerare de către naţiunile lumeşti. În legătură cu acest lucru, cităm Ieremia (10:14, 15): „Chipul turnat de el este o *minciună* şi în ele nu este spirit. Sut o deșertăciune, o lucrare de batjocură. La vremea cercetării lor, vor pieri." De aceea noi, martorii, spunem: Caii de război ai Egiptului antitipic nu vor ajuta Creştinătatea. Chipurile inspirate de Diavol şi făcute de om, care simbolizează pacea şi siguranţa, venerate acum de către naţiuni, se vor dovedi a nu fi zei. Alianţa religiilor Creştinătății cu această lume politică este o înşelăciune necurată, neevlavioasă. Ca refugiu şi ca ascunzătoare, Liga Naţiunilor s-a dovedit a fi o minciună, chiar şi fără venirea bătăliei de la Armaghedon. Nu mai puţin adevărat acum, când *efectivul* „război al zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic" este iminent, Naţiunile Unite sunt o minciună şi un neadevăr! Iehova spune asta prin Cuvântul Lui.

[34] Singura speranţă a omenirii, singurul nostru adăpost şi ascunzătoare, este în Sion, Împărăţia cerească a lui Dumnezeu. Acolo Iehova a pus ca temelia unui guvern stabil, de durată, pe Fiul Său, Piatra Lui încercată, Piatra Lui de preţ a unei temelii sigure, Isus Cristos, Regele. (Isa. 28:16; 1 Pet. 2:4-6; Rom. 9:32, 33; 10:6-11) Isus este cel pe care Iehova L-a uns, L-a încercat şi L-a testat şi care S-a dovedit credincios suveranităţii divine. În ciuda faptului că Isus a fost respins ca rege de către evrei în anul 33, Iehova L-a ridicat din morţi şi L-a pus în Sionul ceresc; şi acolo este locul în care apostolul Ioan, în Apocalipsa dată lui, L-a văzut pe Isus stând cu adunarea Lui de 144 000 de urmaşi unşi credincioşi.—Apoc. 14:1-5.

[35] Creştinătatea a avut o atitudine asemănătoare de respingere faţă de Isus Cristos, la apogeul Primului Război Mondial, în 1918. Totuşi Iehova a pus Piatra Sa de preţ în Sionul Ceresc într-un mod de necontestat. De ce? Pentru că până în 1918 Regele uns şi întronat al lui Iehova, Isus Cristos, s-a dovedit preţios pentru Dumnezeu. El s-a dovedit biruitor în încercări şi teste în timpul războiul care a izbucnit în cer în 1914 şi care a avut drept consecinţă eliberarea cerului lui Dumnezeu de prezenţa Diavolului şi în alungarea lui şi a îngerilor lui demoni în vecinătatea acestui pământ, ca să stea aici un timp scurt, înainte de a fi aruncat în abis, la Armaghedon.

[36] Creştinătatea a respins pe Regele întronat al lui Iehova. Atât înainte de cel de-al Doilea Război Mondial cât şi de atunci încolo, ea a ales. A ales alianţele lumeşti, nu Piatra regală a lui Iehova, pusă în Sionul ceresc, fără să poată fi clintită. În ciuda eşecului Ligii Naţiunilor, bisericile catolice şi protestante ale Creştinătăţii tot nu văd Piatra regală de pe Muntele Sion, pe care martorii lui Iehova au vestit-o atât de zgomotos, mai ales din 1926*. Acele sisteme religioase care îl proclamă pe Cristos au ales şi şi-au pus speranţa în Naţiunile Unite. Pusă în faţa ameninţării comunismului mondial şi a distrugerii civilizaţiei moderne şi materialiste a secolului douăzeci, Creştinătatea s-a panicat, s-a adăpostit şi s-a ascuns în Naţiunile Unite. Ultima ei speranţă stă în această organizaţie alcătuită din multe naţiuni, cu ideologii politice diferite şi cu credinţe religioase distincte: creştină, evreiască, mahomedană, păgână şi comunistă.

[37] Cu toate acestea, chiar şi sub persecuţie şi ură internaţională, martorii lui Iehova nu au fost panicaţi să intre în Naţiunile Unite. În 1918-1919 ei şi-au pus credinţa în Piatra temeinic încercată şi preţioasă a lui Iehova, din Sion. Ei au refuzat să se închine Ligii Naţiunilor, ci i-au vestit condamnarea. Acum noi refuzăm să avem încredere şi să ne închinăm Naţiunilor Unite, şi le vestim şi lor viitoarea lor condamnare. Noi ne odihnim pe Piatra regală din Sion pentru adăpost şi ascunzătoare, şi nu avem parte de teama, nefericirea şi agonia lumii. Noi suntem încă aici, stând nemişcaţi pe Piatra de preţ a lui Iehova, şi predicăm şi invităm toţi oamenii asemănători oilor de pe tot pământul să se adăpostească şi să îşi găsească ascunzătoarea împotriva Armaghedonului în Piatra lui Iehova. Speranţa noastră stă în Împărăţia lui Iehova prin Cristos. Ca adăpost, Împărăţia aceasta nu este o minciună; ea este adevărul. Ca o ascunzătoare, acea Împărăţie nu este un neadevăr; ea este o realitate demnă de încredere. Acea Împărăţie va dura cât va dura adevărul—pentru totdeauna!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) Cum au avut Creștinătatea, Iuda și Ierusalim exemple de avertisment despre venirea exterminării? (b) Cum a trâmbiţat Isaia avertismentul?

3. (a) Care era starea religioasă a Israelului atunci când Samaria a fost făcută capitala națiunii? (b) Din ce se îmbătau beţivii lui şi ce fel de decoraţie purtau ei?

4. Cum urma să fie vai şi amar de cununa ofilită a acestor beţivi şi ce a fost acel „puternic şi viguros” pe care l-a folosit Iehova pentru executarea mâniei divine?

5. Ce ar fi trebuit să observe şi să facă beţivii Ierusalimului şi ai lui Iuda şi cum a dat Iehova un avertisment, prin ei, Creştinătăţii moderne?

6. Pe cine identifică, apoi, Isaia ca bețivi ai Iudei și ai Ierusalimului și cum au devenit mesele lor?

7. (a) Ce anume necesitau obligaţiile funcţiei lor, în ceea ce-i privea pe preoţii leviţi din Ierusalim? (b) Ce anume necesitau cerinţele funcţiei lor, în ceea ce-i privea pe profeţii din Ierusalim?

8. Pe cine îi imitau, totuşi, acei oameni din poziţie sfântă şi cu ce rezultat?

9. Pe cine, din prezent, îi ilustrează ei bine şi ce efect ameţitor produc alte lucruri, în afară de vin şi băuturi alcoolice?

Cuprins

10. Ce a poruncit Iehova, prin Isaia, referindu-se la astfel de lucruri ce cauzează beţie spirituală?
11. (a) Ce a fost folosit să simbolizeze vinul în Scriptură? (b) Ce viţă-de-vie spirituală a împărăţiei a lepădat Iehova, însă ce viţă-de-vie spirituală cultivă şi apără El?
12,13. (a) Ce este vinul figurativ al clerului Creștinătății și cum îi afectează acesta? (b) La ce se întorc ei după ce vomită şi cum sunt ei un exemplu de avertisment pentru martorii lui Iehova?
14. Ce rimă au zornăit beţivii, cu batjocură, împotrivindu-se cuvântării lui Isaia, cu batjocură?
15. Care este forța obiecțiilor acestor beţivi împotriva lui Isaia, în indignarea lor?
16. Cum îi priveşte clerul Creştinătăţii pe martorii moderni ai lui Iehova, în mod asemănător?
17. Ce anume hotărăşte dacă martorii lui Iehova sunt superiori în educaţia lor religioasă, indiferent ce crede clerul?
18. Ce răspuns a păstrat Iehova pentru aceşti batjocoritori beţi, potrivit versetelor din Isaia 28:11-13?
19. Cum a început Iehova să le vorbească prin bâlbâiţi, potrivit profeţiei Lui prin Ieremia, şi cine a rezistat cu folos acestei experienţe?
20. Pe cine a ridicat Iehova ca executor al Său, precum Nebucadneţar, şi cum s-au purtat evreii cu avertismentul prin Isus?
21,22. (a) Cum s-au purtat evreii cu avertismentul prin urmaşii lui Isus şi cum le-a sprijinit Dumnezeu mesajul? (b) Pentru cine a fost un semn acest miraculos sprijin divin?
23. Când își are profeţia lui Isaia împlinirea completă şi definitivă, de vreme ce Pavel continuă aplicarea acesteia, şi nu este necesar oare darul limbilor miraculoase pentru a face mesajul „diferit”?
24. Ce întâmpină Creştinătatea, asemenea Ierusalimului, şi ce loc de odihnă a ignorat ea, deşi acesta a fost adus în atenţia ei?
25. De ce s-a dovedit Creştinătatea „nedoritoare să audă”, şi cum sună pentru ea mesajul, aşa cum este rostit?
26. Ce lucru va şti, cu siguranţă, creştinătatea, referitor la faptul că Iehova îi vorbeşte prin martorii Lui?
27. Ce va auzi, atunci, Creştinătatea, şi ce vor face liderii ei religioşi, spre nimicirea lor?
28. Ce proclamaţie serioasă a profetului Isaia repetă martorii lui Iehova, fără să fie reduşi la tăcere?
29. De ce se simt absolut siguri conducătorii beţi din punct de vedere spiritual ai Creştinătăţii şi cum au prefigurat acest lucru conducătorii lăudăroşi din Samaria şi Ierusalim?
30. În ce s-a refugiat şi s-a ascuns Creştinătatea, în mod asemănător, în acest timp al sfârşitului?
31. Ce spune, în realitate, Creştinătatea sigură de sine şi sfidându-i pe martorii lui Iehova?

32,33. (a) În ce spunem noi, martorii lui Iehova, că s-au refugiat conducătorii Creştinătăţii, aşa cum este dovedit de Psalmii 62:8,9 şi 33:17-19? (b) Ce s-a dovedit a fi Liga Naţiunilor, ca loc de refugiu şi ascunzătoare, şi ce se vor dovedi a fi Naţiunile Unite?
34. Unde a pus Iehova baza unui guvern trainic şi stabil şi când a pus El acolo această bază?
35. Când a aşezat Iehova în Sion preţioasa Sa Piatră, într-un mod ce nu poate fi contestat şi de ce atunci?
36. Pentru ce a ales Creştinătatea şi de ce s-a panicat ea să se refugieze şi să se ascundă acolo?
37. De ce nu s-au speriat martorii lui Iehova de Naţiunile Unite şi unde le invităm noi pe toate persoanele asemănătoare oilor să se refugieze şi să se ascundă şi de ce?
* A se vedea *Turnul de veghere* din 15 octombrie, 1926, pagina 310, parag 26-30.

Când Iehova se ridică pentru lucrarea Sa neobişnuită

ACEASTA nu este vremea pentru tihnă nepăsătoare sau pentru automulţumire în aranjamente lumeşti pentru pace, siguranţă, prosperitate şi supravieţuire. Oricine se întinde pe un pat de odihnă oferit de această lume va constata că patul este prea mic şi picioarele rămân în frig. Dacă se îndoaie pentru a se adapta la lungimea patului şi îşi trage picioarele sub bărbie, atunci cearşaful sau pătura se va dovedi prea îngustă pentru a se înveli cu ea, pentru a-şi încălzi tot trupul. Astfel, sub umbrele întunecate ale faptei şi lucrării lui Iehova în timpul viitoarei bătălii de la Armaghedon, situaţia omenirii de a încerca să găsească odihnă şi linişte lumească ajunge să răcească sângele. Omul începe să tremure. „Căci," spune Isaia (28:20, 21), „patul este prea scurt să se întindă cineva pe el și cearșaful țesut este prea îngust ca să se înfășoare cineva cu el. Căci Iehova se va ridica întocmai ca la Muntele Peraţim, se va mânia ca în valea din apropierea Gabaonului, ca să-şi ducă la îndeplinire fapta—fapta sa este ciudată—şi ca să-şi facă lucrarea—lucrarea sa este neobișnuită."

2 În timpul secolului care a urmat după ce au fost rostite acele cuvinte, Iehova s-a ridicat într-o primă împlinire a lor. Ierusalimul nu fusese distrus înainte niciodată. Tronul său din casa lui David nu fusese răsturnat niciodată. Templul său pentru Iehova, ce inspira venerație, nu fusese ars niciodată şi nici nu fusese şters de pe suprafaţa pământului. Pentru evrei era de necrezut că un astfel de lucru s-ar

putea întâmpla. Evreii nu credeau a fi posibil, era prea ciudat, prea neobișnuit, ca Iehova să fie responsabil de un astfel de lucru. Totuşi, prin profetul Habacuc (1:5-9, *RS*), Iehova i-a avertizat pe evreii plini de îndoieli: „Priviţi printre națiuni şi vedeţi; minunaţi-vă şi fiţi uimiţi. Căci în zilele voastre voi face o lucrare pe care nu aţi crede-o dacă vi s-ar spune. Căci iată, îi ridic pe Caldei, acea națiune înverşunată şi iute, care mărşăluiește în lăţimea pământului, să cucerească locuinţe care nu sunt ale lor. Ei sunt temuţi şi înspăimântători; dreptatea şi mărirea vine din ei. Caii lor sunt mai iuţi ca leoparzii. ... Ei vin toți pentru violență."

3 În anul 607 î.Cr. Iehova a împlinit acea lucrare. Mai mult, Iehova nu era nedoritor să repete acea lucrare aparent incredibilă. Prin anul 44 d.Cr., sau cu vreo douăzeci şi şase de ani înainte de cea de-a doua distrugere a Ierusalimului şi a templului său, apostolul Pavel a predicat într-o sinagogă asiatică pentru mulţi evrei necredincioși. El i-a avertizat de urmările respingerii Regelui lui Iehova din Sion, citând cuvintele lui Habacuc (*LXX*): „Iată, batjocoritorilor, miraţi-vă şi pieriţi, căci o să fac o lucrare în zilele voastre, o lucrare pe care nu o veţi crede nicidecum dacă v-ar povesti-o cineva cu amănunte." (Faptele 13:14-41) Evreii dispreţuitori s-au împotrivit acestui mesaj. Tot aşa, Iehova a împlinit distrugerea Ierusalimului şi a templului său prin legiunile romane, în anul 70, șocând simţămintele religioase ale evreilor de pretutindeni.

4 De ce ar crede, atunci, Creştinătatea, cu miile ei de sisteme religioase, că Iehova Dumnezeu nu ar repeta niciodată fapta Lui ciudată sau lucrarea Lui neobișnuită asupra *ei,* într-o împlinire finală, culminantă, a profeţiei lui Isaia? Ce este *creştin* în creştinătate? La cea mai mare ocazie din toată istoria ei, la prilejul culminant al întregii sale existenţe de şaisprezece secole, ea îşi trădează numele şi îl respinge pe regele întronat al lui Iehova în Sion. Ea refuză să proclame evanghelia mântuitoare a Împărăţiei Lui şi alege Liga Naţiunilor şi Naţiunile Unite. Ce este creştin în asta? Ea şi mulţimea ei religioasă sunt doar nişte filisteni spirituali; iar Iehova îi va trata aşa cum i-a tratat, cu mult timp în urmă, pe filisteni, prin mâna lui David, regele lui Iehova de pe străvechiul Munte pământesc Sion.

5 Ceea ce este ciudat şi neobișnuit pentru necredincioşi, Iehova Dumnezeu va face; iar de data aceasta o va face Creştinătăţii, imitatoarea Ierusalimului şi Iudeii din vechime. În ziua şi ora Armaghedonului, Iehova, Dumnezeul oştirilor de îngeri, se va ridica la fel ca la Peraţim. Prin armatele Sale sub Mai Marele David, El se va năpusti asupra Creştinătăţii filistine precum un potop necontrolabil de apă, care se revarsă printr-un gol dintr-un baraj care se prăbuşeşte. Când marea organizaţie a Creştinătăţii va fi zdrobită şi adepţii ei vor fi împrăştiaţi, ei vor lăsa în urma lor zeii falşi, ca să fie arşi de forţele lui Iehova.

6 Orice supravieţuitor individual care s-ar putea găsi în această faptă ciudată de nimicire a organizaţiei creştine blasfemator de falsă, el nu se va putea ascunde şi nu va scăpa pentru a supravieţui Armaghedonului. Căci împotriva acestor potrivnici buimaci, dar nepocăiţi ai Împărăţiei, acum nemascaţi, Domnul Suveran, Iehova al oştirilor, va fi furios în spirit, aşa cum a fost la Gabaon, cu mult timp în urmă. Acolo Regele David, din spatele ascunzătorii tufelor de baca şi sub răcnetul vântului puternic care sufla printre tufe, s-a năpustit asupra taberei de filisteni.

Apoi i-a urmărit pe o distanţă de douăzeci şi cinci de kilometri, până la Ghezer, bătându-i pe cei care erau împotriva regalităţii sale. Astfel, prin mai Marele David din Sion, Iehova va veni asupra filistenilor Creştinătăţii ca un hoţ, într-o clipă neaşteptată. El va face lucrarea Sa neobişnuită până în punctul în care va eradica chiar şi pe ultimul dintre adepţii Creştinătăţii. Templele ei măreţe ale religiei vor fi ruinate la fel ca templele pângărite ale Ierusalimului.

7 Întrucât Iehova a avut în minte faptele lui vitejeşti de la Peraţim şi Gabaon, nu este de mirare că Iehova Îl aseamănă pe Mai Marele David, pe Regele Isus Cristos, cu „o furtună tunătoare de grindină, o furtună nimicitoare, ca o furtună tunătoare de ape năvălitoare şi cumplite.” De aceea Iehova Îl numeşte pe Isus Cristos „cineva puternic şi viguros.” Conducând armata Sa de îngeri la victorie, Iehova Îşi va aminti de sfoara de măsurat prin care a dat dreptatea, sau ceea era cuvenit de drept, Samariei, la culmea văii roditoare a Efraimului. El Îşi va aminti şi de instrumentul de nivelat prin care a înfăptuit dreptatea, sau ceea ce s-a cuvenit de drept, asupra necredinciosului Ierusalim, în 607 î.Cr. şi în 70 d.Cr. (2 Reg. 21:11-15) La Armaghedon El va face din justiție sfoara lui de măsurat și din dreptate instrumentul lui de nivelat. Cel „tare şi viguros”, Regele Său Isus Cristos, urmat de oastea Lui de îngeri, „trebuie să nimicească adăpostul minciunii.” Galopând înainte pentru a ajunge în fiecare loc al organizaţiei făţarnice, „apele [sau Regele puternic şi viteaz al lui Iehova, împreună cu îngerii Lui sfinţi] vor îneca chiar locul unde s-au ascuns.”

8 Jos vor merge organizaţia de pace şi siguranţă, orice Naţiuni Unite, şi toate alianţele lumeşti pe care Creştinătatea le-a clădit pentru ocrotirea ei, de ziua răfuielii! Conducătorii ei îşi vor vedea închipuitul „legământ cu Moartea” rupt de puternicul Rege al lui Iehova în acţiune. Moartea îi va trimite jos. Învoiala falsă pe care au crezut că au făcut-o cu Şeolul nu se va ridica împotriva Regelui lui Iehova şi a armatei Lui. Mormintele păstrate pentru oştirile lui Gog din Magog îşi vor deschide gurile larg pentru a-i primi. Când simbolica „urgie năvălitoare de ape” a lui Iehova va trece prin tărâmul Creştinătății, conducătorii ei şi armatele lor vor deveni un loc călcat în picioare de Regele lui Iehova şi îngerii Lui războinici. Acei făţarnici religioşi vor fi eliminaţi; căci în fiecare dimineaţă, zi de zi, atât ziua cât şi noaptea, oştile cereşti vor trece pentru a lua cu ei chiar şi pe ultimul dintre potrivnicii Împărăţiei. Aceia care aud ceea ce s-a întâmplat deja cu unii din mulţimea lor vor constata că ei *înşişi* au motiv să tremure, când încearcă să îi facă pe alţii să înţeleagă ce au auzit ei mai devreme.

9 Acesta va fi într-adevăr un „război diferit.” Va fi diferit de orice alt conflict internaţional, în care „represaliile masive” din partea grupului de naţiuni atacate pot fi folosite împotriva grupului atacator. Chiar şi cu ajutorul lui Satan Diavolul şi a demonilor lui, Creştinătatea va fi incapabilă sa lanseze represalii masive împotriva lui Iehova Dumnezeu şi a forţelor Sale de execuţie, sub Regele Lui, Isus Cristos. Pentru a spori ciudăţenia acestei fapte a lui Dumnezeu şi neobişnuința acestei lucrări a lui Dumnezeu, Iehova poate dezlănţui forţe fizice naturale cu care savanţii Creştinătăţii ne-au făcut cunoştinţă începând de prin anul 1914—raze cosmice cu toate efectele lor diverse asupra omului şi pământului, curent electric

din aerul de sus, cu intensitate de zece milioane de amperi, şi alte minuni fizice descoperite de savanţi înainte de Armaghedon sau care încă urmează să fie descoperite în timpul războiului universal, comparabile cu noutatea surprinzătoare a potopului din vremea lui Noe.

10 Totuşi ciudăţenia, neobişnuinţa faptei şi a lucrării lui Dumnezeu, nu trebuie neapărat să aibă loc prin metoda şi mijloacele prin care El nimiceşte. Acest lucru se va datora mai ales faptului că răzbunarea Lui se varsă asupra Creştinătăţii cu temple, care susţine că este organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu, da, biserica Lui clădită pe stâncă, împotriva căreia porţile Hadesului sau Şeolului nu pot birui.—Mat. 16:18.

11 Cu toate că nu intrăm în descrieri amănunţite a lucrărilor uimitoare ale lui Iehova, prin Cristos, la Armaghedon, această explicaţie scripturală poate părea exagerată, fantastică, foarte senzaţională. Ea poate stârni batjocură în cercurile religioase din Creştinătate. Totuşi, avertismentul lui Dumnezeu trebuie luat în serios, împreună cu ilustrațiile Lui scoase din istoria reală înregistrată. Isaia (28:22) avertizează: „Și acum, nu fiți batjocoritori, ca să nu vi strângă mai tare legăturile, căci am aflat de la Domnul Suveran, Iehova al armatelor, despre o nimicire, și lucrul acesta este hotărât pentru toată țara.” Cei care îşi bat joc şi refuză să se întoarcă de la calea necredincioasă şi lumească a Creştinătății, se vor împietri în necredinţă şi antagonism faţă de Regele şi Împărăţia lui Iehova. Legăturile lor, care îi condamnă la executare la Armaghedon, vor deveni mai puternice şi mai strânse, făcând mai sigur faptul că batjocoritorii vor fi distruşi prin fapta ciudată şi lucrarea neobişnuită a lui Iehova.

12 Domnul Suveran, Iehova al armatelor, a hotărât exterminarea Creştinătăţii şi a sutelor ei de milioane. El nu se va mai da în lături de la hotărârea Lui anunţată, așa cum nu s-a dat în lături de la exterminarea străvechiului Ierusalim şi al templului lui în 607 î.Cr. şi 70 d.Cr. De ce şi-ar bate joc cineva şi de ce ar fi bătut mai mult în timpul acestei „perioade scurte de timp” înainte de Armaghedon? De ce ar face cineva ca Iehova al armatelor să devină aspru şi să treacă peste el cu un vagon simbolic cu roţi, pe aria de treierat a Armaghedonului, şi să îl nimicească? Disciplinarea deja primită ar trebui să fie de ajuns. Opriţi-vă din batjocură cu necredinţă şi din mândrie! Întoarceţi-vă spre Regele şi Împărăţia lui Iehova în credinţă, smerenie şi devotament.—Isa. 28:23-29.

IEHOVA CA O COROANĂ ŞI GHIRLANDĂ

13 Ce binecuvântare este să ne dovedim acum creştini adevăraţi! Doar divorţând de Creştinătate şi de Creştinismul ei imitaţie şi devenind urmaşi adevăraţi ai Regelui domnitor, Isus Cristos, putem spera să fim cruţaţi de la a fi executaţi odată cu Creştinătatea prin fapta ciudată şi lucrarea neobișnuită a lui Iehova, în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic.” El a anunţat toată Creştinătatea şi beţivii ei spirituali că încrederea lor este pusă greşit şi că a pus o Piatră regală preţioasă, una încercată şi testată în întregime, ca un „colț al unei temelii sigure” în înălţimea Sa stăpânitoare din Sionul ceresc. Toţi cei care văd minciuna şi neadevărul aranjamentelor și alianțelor lumeşti şi care se odihnesc pe Piatra regală

şi de preţ a lui Iehova, Isus Cristos, Regele noii lumi, se vor adăposti şi se vor ascunde sub Protectorul adevărat şi de nădejde. Arătând credinţă în El, ei vor fi scăpaţi de orice panică de care este cuprinsă lumea din cauza distrugerii ei. Prin urmare, Piatra regală din Sion este „de preţ” pentru noi, credincioşii, acum, indiferent dacă suntem din rămăşiţa „turmei mici” a co-moştenitorilor Împărăţiei sau din „marea mulţime” a celorlalte oi ale Sale. Cât de „preţioasă” va fi acea Piatră regală pentru noi, când toate forţele distrugătoare ale lui Dumnezeu vor fi în acţiune în timpul războiului de la Armaghedon!

[14] Profetul Isaia spune că va fi vai de „coroanele mărețe ale beţivilor lui Efraim” şi de „floarea veştejită a podoabei lui de frumuseţe” care înconjoară culmea văii mănoase a răzvrătiţilor chercheliţi împotriva lui Iehova. De ce? Deoarece „coroanele mărețe” vor fi călcate în picioare de revărsarea oştirilor de nimicire. Podoabele lor frumoase de pe cap se vor dovedi a fi alcătuite din simple flori care se veștejesc, care se vor ofili şi vor pieri la fel de repede precum o smochină timpurie coaptă care când apare înainte de vară este înfulecată lacom de cel care o descoperă în smochin. Totuşi, rămăşiţa loială a co-moştenitorilor Împărăţiei, care au credinţă în Piatra regală, încercată a lui Iehova, vor avea o cunună nemuritoare de glorie. „În ziua aceaa,” spune profetul Isaia „Iehova al armatelor va fi ca o coroană de împodobire şi ca o ghirlandă de frumuseţe pentru cei rămaşi din poporul său, ca un spirit de dreptate pentru cel ce se așează la judecată, şi ca o putere pentru cei ce resping lupta de la poartă.”—Isa. 28:5, 6.

[15] În special din anul 1926, rămăşiţa spirituală L-a cinstit pe Iehova şi I-a proclamat numele, astfel încât în 1931 a simţit că este potrivit, din punct de vedere scriptural, ca să adopte numele deosebit de „martorii lui Iehova.” De atunci, o „mare mulţime” tot mai mare de alte oi a adoptat acel nume. Ce cinste este să porţi numele singurului Dumnezeu viu şi adevărat, Iehova al armatelor, şi astfel să fii identificat cu gloriosul Suprem al universului! Numele Lui asupra noastră nu scade în glorie; ci pentru toate lucrurile pe care le-a făcut pentru martorii Lui în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi până acum, El și-a glorificat numele asupra noastră şi mai mult. El ne-a ocrotit şi ne-a îndrumat; El a împlinit toate lucrurile noastre pentru noi. Aşa că El este „coroana noastră de împodobire” care nu se veştejeşte şi „ghirlanda de frumuseţe” care nu va fi călcată niciodată în picioare. Când Îşi glorifică numele într-o strălucire orbitoare, prin victoria asupra organizaţiei lui Satan, la Armaghedon, şi Îşi apără martorii în întregime în acest conflict universal, cu cât mai mult va străluci glorios a noastră „coroană de împodobire” şi „ghirlandă de frumuseţe”!

[16] Piatra Lui regală din Sion stă la judecata care va fi executată la Armaghedon. Pentru El, Domnul Suveran, Iehova al armatelor, a devenit un „spirit de dreptate.” În loc să fie învins de spiritele îmbătătoare ale alianţelor lumeşti precum beţivii Creştinătății, care se rătăcesc în vedere şi care se clatină în hotărârile lor, Isus Cristos este umplut cu spiritul lui Iehova ca să Îl ţină ferm şi să Îl îndrepte în hotărârile luate cu vederea limpede. Prin El, Iehova va „face din justiție o sfoară de măsurat și din dreptate un instrument de nivelat.” Vrăjmaşii beţi ai Împărăţiei vor

fi copleşiţi în distrugere, în timp ce se va face dreptate numelui sfânt al lui Iehova şi suveranităţii universale, justificându-le.

17 Victoria împotriva acestei lumi satanice ne este asigurată, căci promisiunea prin Isaia este că Iehova al armatelor va fi „ca o putere pentru cei ce resping lupta de la poartă.” Deci, în timp ce continuăm să luptăm în războiul nostru spiritual în „armura întreagă de la Dumnezeu,” măreţia lui Iehova va îndepărta „ de la poartă” forţele de asalt ale lui Gog din Magog, iar organizaţia vizibilă a lui Iehova, întemeiată pe Piatra Lui regală şi de preţ, va rămâne. Fapta ciudată şi lucrarea neobişnuită a lui Iehova vor distruge organizaţia Creştinătăţii, şi va urma nimicirea tuturor aliaţilor ei lumeşti. Sionul va rămâne triumfător, întemeiat pe Piatra regală care are „cheile morţii şi ale Hadesului [sau Şeolului].” El este cel cu care trebuie făcut un legământ şi cu care să se facă o învoială pentru a vedea lucrurile la fel, cu un singur obiectiv, un singur ţel, şi anume, voința divină a lui Iehova. Isus Cristos, Regele, este tocmai opusul Şeolului şi al morţii, căci El este „învierea şi viaţa.”—Apoc. 1:18; Ioan 11:25.

18 Astfel noi, martorii lui Iehova, care am pus această Piatră regală în Sion, stăm siguri împotriva oricărei evoluţii viitoare în cer şi pe pământ. Noi nu ne vom teme. Oricât de ciudată s-ar dovedi fapta lui Iehova, şi oricât de neobişnuită ar fi lucrarea Sa iminentă, rugăciunea noastră sinceră, convinsă, este ca să se facă voința Lui. O, să fie în continuare privilegiul nostru de a spune naţiunilor despre exterminarea şi lucrarea pe care le-a hotărât Iehova ca pe un avertisment! Apoi, când se va întâmpla, toată lumea va şti că Iehova al armatelor, „coroana noastră de împodobire” şi „ghirlanda de frumuseţe,” a făcut lucrul acesta pentru justificarea Sa prin Isus Cristos. Aşa să fie! Amin!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum descrie Isaia situaţia celor care încearcă să se relaxeze nepăsători în planurile lumeşti pentru pace şi siguranţă, şi de ce?

2,3. (a) De ce în secolul ce a urmat profeţiei lui Isaia a fost o situaţie ce avea în vedere ceva ciudat şi neobişnuit prin Iehova? (b) Când a înfăptuit Iehova acea lucrare de necrezut şi cum a arătat că nu dorea s-o mai repete?

4,5. (a) Ce să nu creadă, atunci, Creștinătatea, că Iehova nu va face niciodată, și de ce așa? (b) Ca cine şi în care bătălie se va ridica Iehova şi va trata Creştinătatea ca pe filisteni?

6. Cum se va tulbura Iehova, în spirit, împotriva filistenilor Creștinătăţii, ca la Gabaon și care va fi rezultatul lucrării Lui neobișnuite?

7,8. (a) Cu ce îl compară Iehova pe Mai Marele Lui David, având în minte Peraţimul și Gabaonul? (b) Ce vor face furtuna şi potopul de ape simbolice, şi pentru ce va deveni motiv simplul raport despre acest lucru?

9. (a) De ce acela va fi, într-adevăr, un „război diferit”? (b) Ce poate face Iehova Dumnezeu în acest război universal, pentru a adăuga la caracterul ciudat şi neobișnuit ale acestuia?

10. Cărui fapt se va datora, în primul rând, caracterul ciudat și neobișnuit al activităţii lui Dumnezeu?

11. Ce avertisment le este dat celor care batjocoresc această descriere profetică a faptei şi lucrării lui Iehova?
12. Se va abate Iehova de la hotărârea Lui împotriva Creştinătăţii şi de ce trebuie să fie suficientă disciplinarea deja primită pentru cei care sunt înclinaţi să batjocorească?
13. Doar făcând ce anume acum, putem spera să fim cruţaţi de la execuţie prin fapta şi lucrarea lui Iehova, şi ce va fi foarte „preţios" pentru noi în acel timp?
14. Ce va însemna aceasta pentru cununa şi decoraţia distinsă a beţivilor spirituali, însă care va fi decoraţia rămăşiţei de co-moştenitori ai împărăţiei?
15. De când este glorificat numele lui Dumnezeu cu precădere, în ce ne priveşte pe noi ca martori ai Săi, şi ce se va întâmpla acestei cununi decorative şi acestei minunate ghirlande la Armaghedon?
16. Cine este cel care stă la judecată în Sion şi ca ce fel de spirit devine Iehova pentru el şi cu ce rezultat?
17. (a) Ce va deveni Iehova, pentru noi, în războiul nostru spiritual, faţă de forţele de atac ale lui Gog din Magog? (b) Cu cine este corect să avem un legământ şi o viziune, în contrast cu beţivii spirituali?
18. (a) De ce nu ne vom teme și care va fi rugăciunea noastră sinceră? (b) Ce privilegiu dorim să avem în continuare şi astfel, ce vor ştii toţi despre ce se va întâmpla?

Explicarea semnelor și minunilor lui Dumnezeu

Aceasta este o zi de semne și minuni. Satan are semnele și minunile sale, dintre care cea mai importantă este Organizația Națiunilor Unite cu sediul ei în New York. „Profetul fals" și alții atrag atenția la această minune ca fiind singura speranță a omului pentru pace mondială.

Iehova Dumnezeu are și El semne și minuni Printre acestea, în zilele noastre a fost Congresul Internațional Voința Divină, care a reunit zilnic peste 145 000 de servi dedicați lui Iehova, din toate colțurile pământului, la cele mai mari stadioane din New York, pentru opt zile de închinare curată și părtășie creștină. Și ce semn a fost acesta, care a atras atenția întregii lumi și a făcut impresie până departe!

Cel mai mare dintre semnele și minunile lui Dumnezeu de pe pământ, astăzi, este rămășița însăși, cei care au rămas dintre copiii pe care i-a dat Iehova Mai Marelui Isaia, Isus Cristos, după cum a prezis profetul Isaia: „Iată că eu şi copiii pe care mi i-a dat Iehova suntem în Israel nişte semne şi nişte miracole de la Iehova al armatelor, care locuieşte pe muntele Sion." (Isa. 8:18) Și textul nostru pentru luna martie prezice scopul pentru care sunt ei semne și minuni: „Tu, care ai înfăptuit semne şi miracole în ţara Egiptului până în ziua de azi, precum şi în Israel şi în mijlocul oamenilor, ca să-ţi faci un nume pentru Tine însuţi, ca în ziua aceasta". – Ier. 32:20*.

Aceşti copii daţi de Iehova Mai Marelui Isaia au nume care îi identifică pe ei şi lucrarea lor: Şear-iasub înseamnă „numai o rămăşiţă se va întoarce”, iar Maher-Şalal-Haşbaz înseamnă „Grăbeşte-te, prădează! El a venit repede să jefuiască!” Ei sunt într-adevăr doar o rămăşiţă care s-a întors din captivitatea Babilonului antitipic şi deşi numărul lor este mic, numai în jur de 15 000 (potrivit ultimei noastre *Cărţi anuale*), stau ca dovadă vie a faptului că Iehova poate să îşi salveze poporul de duşman şi chiar o face. Ei sunt într-adevăr semne şi minuni.

Este un mare privilegiu să-i servească astfel lui Iehova. Noe, Ieremia, Ezechiel, Iona şi mai ales Isus Cristos au servit toţi ca semne şi minuni. Pentru ca cineva să poată servi în acest fel, el trebuie să meargă acolo unde poate fi văzut de oameni, aşa cum a făcut Isus, mergând din casă în casă şi din oraş în oraş. Totuşi, nu pentru a atrage atenţia asupra lui însuşi, ci la mesajul său şi la semnificaţia prezenţei sale. Tocmai acest lucru l-a făcut rămăşiţa, în special de la restaurarea ei, iar ca rezultat al eforturilor ei şi alţii au început să i se alăture, până când astăzi s-a format o mare mulţime de „alte oi”, cu peste 700 000 de persoane care s-au alăturat rămăşiţei în lucrarea ei.

Dar de ce i-a pus Iehova pe aceştia ca pe nişte semne şi minuni pe pământ? ‘Pentru ca să-şi facă un nume pentru Sine.’ Asta înseamnă că aceste semne şi minuni şi însoţitorii lor cu bunăvoinţă trebuie mai întâi de toate să vestească faptul că numele Celui Preaînalt, singurul Dumnezeu adevărat, este Iehova. În conformitate cu numele lor, Maher-Şalal-Haşbaz, ei trebuie să atragă atenţia oamenilor şi asupra faptului că împărăţia lui Dumnezeu se grăbeşte să prădeze sistemul de lucruri al lui Satan la Armaghedon. Având în vedere ceea ce a spus Isus în marea Sa profeţie, predicarea acestui mesaj de către noi este dovada că sfârşitul acestei lumi este aproape.

E adevărat, aceasta ne expune persecuţiilor, şi fără îndoială că aceste persecuţii vor creşte în intensitate atunci când Gog din Magog va ataca. Dar trebuie oare să ne temem? Nu, deoarece Emanuel este cu noi, nume care înseamnă „Dumnezeu este cu noi”. Deoarece aşa stau lucrurile, să perseverăm, aşadar, în ciuda oricărei opoziţii, încrezători că în puterea lui Iehova vom finaliza lucrarea pe care ne-a încredinţat-o El să o înfăptuim, la timpul Său fixat.

[Note de subsol]

Pentru detalii vezi *Turnul de veghere* din 15 noiembrie 1958.

Ce este eventualitatea?

Eventualitatea este o învăţătură biblică. Nu, nu este acelaşi lucru ca şi fatalismul, care afirmă faptul potrivit căruia cursul vieţii individului, fiecare experienţă a sa şi destinul său final sunt supuse sorţii şi sunt astfel toate predeterminate. În schimb, eventualitatea înseamnă că anumite evenimente trebuie

să aibă loc, fără îndoială. Aceste evenimente sunt determinate de un superior care guvernează timpurile și vremurile. Există eventualități de condamnare și eventualități de favoare care aduc binecuvântări. Înainte ca aceste eventualități să aibă loc, oamenii au o mare libertate de alegere, care determină rezultatul pentru ei, referitor la faptul dacă vor rămâne sub condamnarea la distrugere sau dacă vor deveni demni de a avea parte de o eventualitate viitoare de favoare.

Omului, creat după asemănarea lui Dumnezeu, i s-a oferit de la început posibilitatea de a avea viață veșnică pe un pământ paradisiac. Din cauza răzvrătirii lui Adam împotriva suveranității lui Iehova, el și urmașii săi au fost puși sub eventualitatea morții. (Rom. 5:12) Această condamnare le-a dat o perioadă de viață limitată, o limitare care fusese pregătită la început numai pentru animalele câmpului, care nu fuseseră create după asemănarea Dumnezeului veșnic. „Căci sfârșitul fiilor oamenilor este ca sfârșitul animalelor; au același sfârșit. Cum moare unul, aşa moare şi celălalt.” – Ecl. 3:19.

Această eventualitate a morții nu face diferențe între persoane, indiferent dacă acestea sunt închinători falși sau adevărați, bogați sau săraci. „Acelaşi sfârşit au cel drept şi cel rău, cel bun, cel curat şi cel necurat, cel ce aduce jertfe şi cel ce nu aduce jertfe. Cel bun este ca şi cel păcătos ... Iată marele rău în tot ce s-a făcut sub soare: fiindcă toţi au acelaşi sfârşit, inima fiilor oamenilor este plină de răutate; cât trăiesc, nebunia este în inima lor, după care se duc la cei morţi!” – Ecl. 9:2,3.

Străduințele oamenilor de a-și duce la împlinire propriile lucrări egoiste sfârșesc în zădărnicie. Handicapurile aduse de această eventualitate a morții nu pot fi depășite, indiferent dacă oamenii au înțelepciune practică sau sunt nesăbuiți. „Înţeleptul îşi are ochii în cap, dar cel fără minte umblă în întuneric. Şi am înţeles şi eu că acelaşi sfârşit vine peste toţi. Şi am zis în inima mea: "Un sfârşit ca al celui fără minte va veni şi peste mine, da, peste mine". De ce am ajuns atunci atât de înţelept? Şi am zis în inima mea: "Şi aceasta este deşertăciune". Căci nici amintirea celui înţelept, nici amintirea celui fără minte nu rămâne pentru totdeauna”. (Ecl. 2.14-16) Toate reușitele și lucrările celor înțelepți și ale celor nesăbuiți din vechime sunt uitate în negura timpului. Dar o persoană care caută să urmeze o cale de dedicare lui Dumnezeu, face lucrări vrednice care duc la o viață viitoare și binecuvântări pentru el. – 1 Cor. 15:58

Pe creștinii credincioși dedicării lor îi așteaptă posibilități mărețe, uimitoare de favoare, lucruri sigure. În cele din urmă, guvernarea Împărăției va domni pe acest pământ pentru o mie de ani. În cele din urmă pacea va cuprinde întregul glob. În cele din urmă moartea va fi ștearsă din existență. Vindecarea fizică și spirituală a popoarelor va restabili perfecțiunea umană. Pământul va deveni atunci un paradis. Cea mai mare minune va fi învierea morților. Supremația suverană a lui Iehova va fi justificată la sfârșitul celor o mie de ani, când cea mai mare parte a omenirii restatornicite își va dovedi integritatea în încercarea finală. În cele din urmă ei vor primi darul vieții veșnice. Oamenii și femeile vor fi atunci adoptați de Iehova ca fii și fiice pământești, pentru totdeauna.

Ce speranțe minunate le aduc servilor credincioşi ai lui Iehova, pentru o cale a integrității, aceste eventualități, în aceste zile ale sfârşitului lumii! Aceste eventualități nu îi fac pe martorii lui Iehova fatalişti. Nu, ci aceste minunate eventualități care trebuie să aibă loc nu fac decât să ne sporească interesul de a deveni demni de darul vieții veşnice de la Dumnezeu, prin Isus Cristos, Domnul nostru. (Rom. 6:23) Se poate ca eventualitatea morții să îi cuprindă pe unii înainte de Armaghedon, înainte de încheierea lungii domnii a morții. Aşadar, folosiți cu înțelepciune fiecare zi în care sunteți în viață, înainte de războiul universal al Armaghedonului, pentru a vă face o înregistrare bună la Dumnezeul vostru. Lăudați-l pe Iehova, cel ce numeşte eventualități potrivite pentru cei răi şi pentru cei buni, cât timp mai aveți suflare. Asigurați-vă de eventualitatea pe care o va numi Iehova Dumnezeu pentru cei care îi împlinesc voința. – 1 Ioan 2:17

Partea 9 – „Să se facă-se voința Ta pe pământ”

Aşa cum s-a arătat anterior în capitolul 3 al cărții „Să se facă-se voința Ta pe pământ”, Creatorul omului a creat familia umană într-un sanctuar pământesc, grădina sfântă a Edenului sau Paradisul Edenului, unde comunica cu creaturile Sale nevinovate, Adam şi Eva. Deoarece ei şi-au pierdut inocența încălcând porunca Tatălui lor ceresc, Adam şi Eva şi-au pierdut sanctuarul lor pământesc din Eden pentru urmaşii lor, familia umană. În timpul potopului global din zilele lui Noe, sanctuarul din acea grădină a fost distrus. Secole mai târziu, Iehova Dumnezeu l-a instruit pe profetul său, Moise, să îi conducă pe izraeliți în pustiul Muntelui Sinai pentru a construi un sanctuar portabil pentru închinarea Sa. Acest lucru a fost îndeplinit în cele din urmă pe teritoriul Țării Promise din Palestina. Atunci când Solomon a devenit regele Israelului, el a înlocuit acest sanctuar cu un glorios templu, pe muntele Moria, în Ierusalim. De-a lungul timpului, evreii au profanat în asemenea măsură acest templu încât Iehova Dumnezeu a decretat şi a permis distrugerea lui de către babilonienii păgâni, în 607 î.e.n.

SANCTUAR PĂMÂNTESC RESTAURAT

[38] Exact cum a profeţit Ieremia, locul templului lui Solomon stătea părăsit de şaptezeci de ani. Între timp, acei mii de Evrei care au supravieţuit distrugerii Ierusalimului şi templului lui erau majoritatea captivi în Babilon, robi cărora Babilonul nemilos nu le-a oferit altă speranţă decât cea a morţii departe de casă. Dar Iehova era în sanctuarul Său ceresc. El privea la ceea ce se întâmpla, cu deplină consideraţie faţă de numele şi închinarea Sa. „Căci s-a uitat din înălţimea sa sfântă, Iehova a privit din ceruri pe pământ, ca să audă suspinele prizonierului şi să-i dezlege pe cei sortiți morții. (Ps. 102:19, 20) El îşi calcula toate mişcările faţă de propriul Său popor şi asupritorii lor. El l-a ridicat pe acel cuceritor, Regele

Cirus al Persiei, căruia i-a prezis prin Isaia: „Eu, Iehova, fac totul, … spune despre Cirus: "El este păstorul Meu, şi el va îndeplini toate lucrurile în care-mi găsesc plăcerea, da ce am spus despre Ierusalim: Va fi reconstruit!, şi despre Templu: Ți se va pune temelia!" (Isa. 44:24, 28; 45:1-5, 11-13). În 539 î.Cr., spre surprinderea tuturor națiunilor, măreţul Babilon căzuse înaintea Mezilor şi Perşilor şi a băut din paharul ruşinii din care îi făcuse pe oamenii poporului lui Iehova să bea. În cel de-al şaptezecilea an al pustiirii Ierusalimului, în 537 î.Cr., regele Imperiului Persan a promulgat decretul pentru reconstruirea sanctuarului lui Iehova.

[39] Decretul lui Cirus spunea: „Iehova, Dumnezeul cerurilor, mi-a dat toate împărăţiile pământului şi m-a însărcinat să-I construiesc o Casă la Ierusalim, în Iuda. Oricine dintre voi este din poporul său, Dumnezeul lui să fie cu el. Să urce la Ierusalim, în Iuda, pentru a reconstrui casa lui Iehova, Dumnezeul lui Israel! - El este adevăratul Dumnezeu - care era în Ierusalim." (Ezra 1:2, 3; 2 Cron. 36:22, 23).

[40] O rămăşiță de aproximativ 50.000 de Izraeliţi credincioşi şi robi au răspuns decretului şi s-au reîntors, nerăbdători, la Ierusalim. Până la sfârşitul celui de-al şaptezecelea de pustiire a Ierusalimului, ei erau înapoi pe locurile fostelor lor oraşe, restabilindu-se. Acest lucru era o împlinire deplină a profeţiei lui Iehova prin Ieremia. În prima zi a lunii a şaptea, Etanim, în luna în care sărbătoreau ziua ispăşirii şi sărbătoarea corturilor, s-au adunat cu guvernatorul lor evreu, Zorobabel, şi s-au unit cu marele lor preot, Iosua, pentru reconstruirea altarului lui Iehova în curtea Muntelui Moria. „Au înălțat altarul pe locul lui." Apoi, sacrificiile pentru Iehova au fost reînnoite, conform cu ceea ce era cuvenit în fiecare zi. Şi-au ţinut chiar şi sărbătoarea corturilor, care dura o săptămână, prima în şaptezeci de ani. Pe lângă aceasta, exista „arderea de tot necurmată" sau „arderea de tot continuă", arderea zilnică, dimineaţa şi seara. (Ezra 3:1-5; Ex. 29:38-42; Num. 28:3-10). Astfel, s-a început reînnoirea închinării lui Iehova, chiar în locul unde El şi-a pus numele. Ce moment fericit era pentru rămășița poporului Său eliberată! Temelia templului nu era încă aşezată, dar acest lucru a urmat şapte luni mai târziu, în 536 î.Cr., pe timpul domniei lui Cirus cel Mare.

[41] Cuvântul lui Iehova s-a adeverit din nou în mod miraculos. După aproximativ 185 de ani de la profeţia lui Isaia cu privire la Cirus, templul lui Iehova îşi avea aşezată temelia şi sanctuarul lui Dumnezeu din Israelul antic era reconstruit. Astăzi vedem chiar şi mai multe împliniri minunate ale profeţiilor lui Iehova!

[42] Sanctuarul lui Iehova este un punct cheie de atac, până în zilele noastre. În vremurile Evreilor care reconstruiau templul Său conform decretului lui Cirus, oamenii din ţinuturile din jur au disprețuit restaurarea acestei rămăşiţe a poporului lui Iehova, restabilirea templului său şi închinarea acestuia. Ei au făcut tot ce le-a stat în putinţă, la nivel local şi în tribunalul conducătorilor Persani, pentru a împiedica reconstruirea sanctuarului lui Iehova, ca să le „zădărnicească planul, în

toate zilele lui Cirus, regele Persiei, până în timpul domniei lui Darius, regele Persiei. (Ezra 4:1-5) Lucrarea la acest al doilea templu pentru Iehova a fost chiar stopată sub decretul unui rege Persan dezinformat şi prin forţa armelor adversarilor păgâni ai sanctuarului lui Iehova. În timpul acestei stopări în construcţia templului, Evreii s-au dezvoltat din punct de vedere material şi Iehova şi-a reţinut binecuvântarea. Apoi, pentru a-şi îndemna rămăşiţa de închinători în efectuarea principalului scop pentru care i-a eliberat din Babilon, Iehova şi-a ridicat profeţii Hagai şi Zaharia pentru a sublinia neglijenţa lor şi pentru a le zidi credinţa în Dumnezeul Atotputernic. Fiind curajoşi, în al doilea an al domniei lui Darius I, aceştia au reluat construirea sanctuarului lui Iehova. Ei au refuzat să se oprească din cauza protestelor inamicilor şi au făcut referire la decretul lui Iehova prezentat prin regele Cirus cel Mare. Inamicii sanctuarului au apelat la regele Darius I. Regele Persan a făcut investigaţii, a dovedit actualitatea decretului lui Cirus pentru reconstruirea de către Evrei a templului lui Iehova şi a ordonat, cu loialitate, punerea în aplicare a decretului lui Cirus. Așadar, nu vă mai amestecați, voi, dușmani ai casei lui Iehova, sau veți fi atârnați pe un stâlp, iar casa vi se va preface într-o grămadă de gunoi! De fapt, împrumutați-i pe constructorii templului lui Iehova pentru a finaliza casa! – Ezra 6:6-12.

43 Astfel, prin puterea şi spiritul lui Iehova, chiar şi prin sprijinul imperial al conducătorului Persiei, construirea templului a continuat. În mai puţin de patru ani, a fost finalizat. „Și au terminat casa în ziua a treia a lunii Adar (Februarie – Martie), adică în al şaselea an al domniei regelui Darius”. (Ezra 6:15) Acest lucru se întâmpla în anul 516 î.Cr. Bucuroşi, închinătorii lui Iehova au inaugurat sanctuarul Său finalizat. În următoarea lună, 14 Nisan, ei au ţinut Paştele Evreiesc. Serviciile templului au înaintat în acest sanctuar construit de Guvernatorul Zorobabel, la fel cum au înaintat şi în cazul templului construit de Solomon. Încă odată, sacrificiul zilnic, sau „arderea de tot necurmată” sau „arderea de tot continuă,” au fost reluate pentru Iehova, dimineaţa şi seara. În 468 î.Cr., care era al șaptelea an al regelui Persan Artaxerxe, preotul Evreu numit Ezra, care de asemenea era scrib al legii lui Dumnezeu, a venit de la Babilon, din ordinul regelui, la acest templu din Ierusalim, pentru a aduce o mare contribuţie făcută pentru susţinerea sanctuarului lui Iehova. (Ezra 7:1 până la 8:36) În secolul următor, conform raportului, a mai avut loc o vizită a unui personaj istoric la acest sanctuar din Ierusalim. Aceasta a fost vizita regelui macedonean sau grec, Alexandru cel Mare, în 332 î.Cr., în timpul expediţiei pentru cucerirea Persiei*, ca împlinire a profeţiei.

44 După aproximativ două secole, acest al doilea templu a experimentat o rededicare. Împăratul Sirian, Antioh al IV-lea Epiphanes, a făcut o tentativă diabolică de a elimina închinarea lui Iehova. În anul 168 î.Cr. el a profanat sanctuarul lui Iehova prin construirea unui altar deasupra marelui altar al lui Iehova şi pe acesta a oferit un oribil sacrificiu pentru dumnezeul fals pe care acesta

---

* *Antichităţi ale Evreilor*, Josephus, Cartea 11, Capitolul 8, paragrafele 3-6

îl venera, Zeus din Olimp (sau Jupiter). Acest lucru se întâmpla în a 25-a zi a lunii evreieşti Chislev (noiembrie-decembrie). El a oprit sacrificiul zilnic sau arderile constante în templu. A persecutat cumplit pe închinătorii necompromiși ai lui Iehova. (1 Macabei 1:20-64) Acest lucru a pornit răscoala Macabeilor, fiii preotului credincios, Matatia. Iuda, cel de-al treilea fiu, fiind ales conducător, şi-a condus puţinele trupe spre învingerea inamicului, a recapturat Ierusalimul şi a rededicat templul în 25 Chislev, 165 î.Cr., în aceeaşi zi în care fusese desacralizat de regele sirian. De atunci, Evreii celebrează sărbătoarea dedicării, Hanukkah, de aniversarea acesteia. (1 Macabei 4:36-59; 2 Macabei 10:1-9; *Antichităţi ale Evreilor*, Josephus, Cartea 12, Capitolul 7, paragraful 7) La acest lucru se face referire în Ioan 10:22-23: „Atunci se ținea la Ierusalim Sărbătoarea dedicării. Era iarnă și Isus mergea prin Templu, prin colonada lui Solomon." În zilele lui Isus, chiar şi Evreii au profanat acest templu prin practicile lor.

45 Scena lumii s-a schimbat şi Roma a devenit puterea mondială. În anul 63 î.Cr., Generalul Roman Pompei a cucerit dealul pe care era așezat templul lui Iehova şi a îndrăznit să intre în Locul Preasfânt al acestui sanctuar. El nu a văzut niciun chivot sacru al legământului lui Iehova acolo, deoarece nu fusese înapoiat în Locul Preasfânt.† Generalul Pompei nu s-a atins de nicio comoară a templului.‡ Astfel, a cucerit oraşul Ierusalim şi Iudeea a devenit o provincie Romană.

46 Ani mai târziu, Generalul Crassus a luat tot ce era de valoare în templu.§ Atunci, Evreii s-au răsculat, dar Roma a ieşit învingătoare. Anul 40 î.Hr. a adus numirea de către Senatul Roman a lui Irod cel Mare, Edomitul sau Idumeul, în funcţia de rege al Iudeii. În 37 î.Cr. a fost prima oară când el a invadat şi a cucerit Ierusalimul şi a devenit rege *de facto*. Din acest an trebuie datată şi numărată domnia lui Irod. Atunci s-a descoperit suprapunerea naşterii lui Isus în Betleem în jurul datei de 1 octombrie, anul 2 î.Cr. Acest Rege rău Irod a fost cel care a încercat să îl omoare pe pruncul Isus, pentru a împiedica creșterea Lui și pentru a-L împiedica să devină rege. – Mat. 2:1-19.

47 Irod, care a ajuns să i se spună cel Mare, a domnit timp de treizeci şi şapte de ani. Pe la mijlocul domniei sale a planificat reconstruirea templului existent din perioada Guvernatorului Zorobabel. Pentru a-i mulţumi pe Evrei, el a dorit să îl reconstruiască la o scară mult mai mare. În anul 17 î.Cr., el a început lucrările de construire, iar lucrările au continuat fără a întrerupe serviciile obișnuite ale templului. După un an şi jumătate, sanctuarul templului sau *naosul* a fost

---

† *Mishnah* Evreiesc (Yoma, 21,2) spune că templul construit de Guvernatorul Zorobbabel ducea lipsă de cinci lucruri care marcau templul lui Solomon, și anume: (1) chivotul legământului, (2) focul sacru aprins din cer, (3) lumina Shekinah în Sfânta Sfintelor, (4) spiritul sfânt al lui Iehova şi (5) Urim-ul şi Tumim-ul marelui preot, echipamentul pentru învăţarea deciziilor divine

‡ *Antichităţi ale Evreilor*, Josephus, Cartea 14, Capitolul 4, paragraful 4.

§ *Ibidem*, Cartea 14, Capitolul 7, paragraful 1.

finalizat. A fost nevoie de opt ani pentru a finaliza curţile templului şi cărările din jurul acestuia. Reconstruirea completă a templului a ţinut mult mai mult. De fapt, aceasta nu a fost realizată de Irod cel Mare. În anul 30 (d.Cr.), în timpul sărbătoririi Paştelui Evreiesc, Evreii i-au spus lui Isus că lucrarea la templu dura de patruzeci şi şase de ani; şi putea El să îl ridice în trei zile? (Ioan 2:13-22) De fapt, templul nu a fost reconstruit în totalitate până în anul 64 d. Cr. Acest lucru se întâmpla cu şase ani înainte ca armata Romană, condusă de Generalul Titus, să distrugă atât templul cât şi oraşul, împlinind profeţia lui Isus, rostită în primăvara anului 33 (d. Cr.). (Mat. 24:1, 2) Cei care s-au închinat acolo au fost împrăștiați până la marginile pământului.

[48] Sanctuarul pământesc al lui Iehova nu a mai fost niciodată reconstruit. Acest lucru a fost în deplină armonie cu voința Sa. Au trecut zilele unui astfel de sanctuar material lipsit de viaţă. Iehova şi-a îndreptat atenţia spre un sanctuar mult mai important, un sanctuar viu şi acestuia i-a transferat numele şi spiritul Său sfânt. Când va fi finalizat în viitorul apropiat, el va sta pentru gloria Sa universală eternă. Prin acest sanctuar neobişnuit El va revărsa binecuvântare asupra oamenilor din toate familiile şi naţiunile umanităţii care fac voinţa Sa pe pământ. Aşa cum sanctuarul de pe Muntele Moria din Ierusalim a fost asociat cu împărăţia Sa asupra națiunii Israel, şi sanctuarul Său spiritual etern este legat inseparabil de guvernarea promisă, împărăția cerurilor. Este construit de Cineva mai Mare decât regele Solomon şi Guvernatorul Zorobabel, ca să nu mai vorbim de regele Irod.

CAPITOLUL 4 : ÎNTREZĂRIRI ALE ÎMPĂRĂŢIEI LUI DUMNEZEU

[**] Până când și-a făcut apariția păcatul, Iehova Dumnezeu a fost Conducătorul acceptat al omului în sanctuarul Edenului. Când omul a încălcat legea Conducătorului său drept şi astfel omul a ales să aibă un nou conducător şi dătător de legi, Iehova Dumnezeu a ţinut o judecată. El a emis sentinţa asupra noului conducător ales al omului, Satan Diavolul, care acum a devenit un dumnezeu rival, simbolizat prin şarpele înșelăciunii. Judecătorul Iehova a spus: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen. 3:15) Mulţi oameni au fost muşcaţi de călcâi de către un şarpe adevărat şi mulţi oameni au zdrobit capul unui şarpe cu călcâiul; dar neamul şerpilor a continuat să existe până în zilele noastre. Acest lucru nu a reprezentat împlinirea judecăţii divine din Eden, deoarece Dumnezeu, în judecata Sa, a decretat deja ca „şarpelui cel vechi, numit Diavolul şi Satan” să-i fie zdrobit capul. – Apoc. 12:9.

2. Rana fatală trebuia să i se dea Şarpelui de către „sămânţa” promisă sau urmaşul femeii lui Dumnezeu, adică, organizaţia Sa universală sfântă. Ea este ca şi

o soţie pentru El şi poate oferi copii pentru serviciul Său. Judecata Sa profetică din Eden a dus imediat la apariţia nu numai a întrebării: „Cine va fi Sămânţa femeii lui Dumnezeu?”, ci şi a întrebării: „Când va zdrobi această Sămânţă capul Şarpelui urât şi când îl va distruge pe el şi pe urmaşii săi?” Când va veni acest act măreţ de salvare pentru omenire, victimele minciunii Şarpelui? Chiar şi îngerii din cer, care formează organizaţia de tipul unei soţii, care este femeia lui Dumnezeu, erau interesaţi de cunoaşterea acestui lucru. – 1 Pet. 1:12.

3. Zdrobirea capului bătrânului Şarpe a însemnat o luptă a conducătorilor. Satan Diavolul s-a proclamat conducător asupra omului prin manevrarea omului în a i se supune lui mai degrabă decât lui Iehova Dumnezeu. Era nevoie de un alt conducător puternic pentru a-l înfrânge şi distruge pe Satan ca şi conducător. Potopul din zilele lui Noe nu l-a eliminat pe Satan din poziţia sa de conducător. El a eliminat „lumea veche”, „lumea de nelegiuiţi”, dar l-a lăsat în continuare pe Satan în conducerea seminței sale demonice, spiritele invizibile sau îngerii decăzuţi. – 2 Pet. 2:5.

[4] În lumea de după potop, Satan Diavolul a ademenit repede un număr mare din descendenţii lui Noe într-o rebeliune directă împotriva lui Iehova Dumnezeu, cel care i-a salvat pe strămoşii lor, familia lui Noe, din acel potop distrugător de lume. Prima izbucnire considerabilă de rebeliune a avut loc în oraşul antic al Babilonului, pe ţărmul Râului Eufrat, pe pământul Mesopotamian cunoscut azi ca Irak. „Noe a trăit, după potop trei sute cincizeci de ani.” (Gen. 9:28) Totuşi, în tot acest timp, el nu a susţinut faptul că este Sămânţa promisă a femeii lui Dumnezeu doar din cauză că a construit arca salvării; nici nu s-a proclamat rege al descendenţilor săi, al umanităţii. Dacă ar fi făcut acest lucru, ar fi pus bazele unui guvern mondial, cu el însuşi conducătorul întregii umanităţi. Dar, strănepotul lui Noe, Nimrod, nu a urmat exemplul strămoşului său evlavios. Nimrod s-a despărţit de Noe. Chiar dacă Noe era încă în viaţă, Nimrod a încălcat legământul curcubeului făcut de către Dumnezeu cu Noe, pentru a proteja sanctitatea sângelui animal. Nimrod a devenit un vânător sportiv şi militar şi s-a proclamat rege, în opoziţie faţă de Iehova. Citim:

[5]„Aceasta este istoria fiilor lui Noe: Sem, Ham şi Iafet. Fiii lui Ham au fost: Cuş, Miţraim, Put şi Canaan. Lui Cuş i s-a născut Nimrod. Acesta a fost primul care a ajuns puternic pe pământ. El a fost un vânător puternic în opoziție cu Iehova. De aceea se zice: Ca Nimrod, un vânător puternic în opoziție cu Iehova. La început regatul lui curprindea Babelul, Erecul, Acadul şi Calne, în ţara Şinearului. Din această ţară s-a dus în Asiria și a construit Ninive, Rehobot-Ir, Calah şi Resen între Ninive şi Calah.” – Gen. 10:1, 6, 8-12.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

[38, 39] (a)Cât timp a calculat Iehova pentru ca locul templului să fie părăsit? (b) Conform profeţiei lui Isaia, pe cine a ridicat Iehova şi ce decret a emis acesta?

[40, 41] (a) Cum au fost sacrificiile pentru Iehova reînnoite la locul potrivit? (b)Când a fost aşezată temelia templului pentru a adeveri ale cui cuvinte?

[42] Ce efect a avut interferenţa inamicilor asupra construirii templului şi cum a rezolvat Iehova situaţia care a rezultat?
[43] (a) Când s-a inaugurat templul reconstruit şi când s-au reînceput serviciile templului? (b) Care a fost motivul vizitei lui Ezra la acest templu şi ce vizitator distins a fost acolo în 332 î.Cr.?
[44] Cum a ajuns acest templu să fie rededicat în 165 î.Cr. şi la ce sărătoare a participat Isus în celebrarea acesteia?
[45] Cine s-a raportat ca invadând Locul Preasfânt al acestui sanctuar şi ce a devenit Iudeea în 63 î.Cr.?
[46] Cum a devenit Irod cel Mare regele Iudeii şi ce a încercat să îi facă lui Isus?
[47] Pentru a-i mulţumi pe Evrei, ce a început regele Irod să facă, dar cum a fost totul dărâmat, în împlinirea cuvintelor lui Isus?
[48] Ce s-a întâmplat prin ordinul de construire al acelui sanctuar pământesc şi cu ce guvernare promisă este asociat acesta?

1. De ce a susţinut o judecată Iehova Dumnezeu în sanctuarul Edenului şi a cui zdrobire a capului a decretat El?
[2] Ce întrebări au apărut în urma judecăţii profetice a lui Dumnezeu?
[3] Ce însemna acea zdrobire şi de ce nu a fost făcut acest lucru în timpul Potopului?
[4,5.] (a) Unde a început rebeliunea după Potop? (b) Ce nu a devenit Noe pentru urmaşii săi şi cum nu a urmat Nimrod exemplul său?

Cea mai bună carte și cei mai buni oameni

„Întotdeauna am spus, întotdeauna spun”, a declarat cândva Thomas Jefferson, „că folosirea studioasă a Volumului sacru va face cetățeni mai buni, tați mai buni, și soți mai buni.”

Ziua Deciziei

Ce este ziua deciziei? De ce ar trebui să te preocupe pe tine şi pe familia ta? Ce va aduce sfârşitul ei?

Perioada din 1914 a fost un timp critic în istoria rasei umane. Ea a fost martoră la două războaie mondiale care au fost cele mai distructive pentru viaţa şi proprietatea umană pe care le-a întâlnit vreodată omenirea.
Ea a văzut armele atomice făcându-şi intrarea pe scena lumii cu distrugerea spectaculoasă a două oraşe moderne şi a urmărit acele arme crescând în putere distructivă până în punctul în care toată viaţa pământească este ameninţată. A văzut lumea devenind împărţită în două tabere opuse violent, cu fiecare parte otrăvită şi pregătită să poarte un război atomic total.

Acest mic moment în marea vâltoare a timpului a fost departe de a fi plăcut pentru cei peste două miliarde şi jumătate de locuitori ai pământului. El nu le-a adus fericire, pace sau un sentiment de securitate. În ciuda progresului fenomenal al ştiinţei făcut în această perioadă, omul se simte mai puţin sigur de viitor decât în orice epocă din trecutul său.

Acum mai bine de 1900 de ani Isus Cristos a prevăzut această perioadă turbulentă şi a profeţit despre ea. Lucrurile pe care El le-a prezis s-au întâmplat. Ele marchează această perioadă ca fiind timpul sfârşitului pentru lumea prezentă sau pentru sistemul de lucruri. Acesta este timpul pentru ca o mare schimbare să aibă loc. Va fi o schimbare pentru binele omenirii, deoarece va fi făcută de Dumnezeu. Profetul Daniel a vorbit despre ea când a spus: "Şi, în zilele acestor regi, Dumnezeul cerului va ridica o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată şi suveranitatea acesteia nu va trece în stăpânirea altui popor; ci ea va zdrobi în bucăţi şi va nimici toate aceste împărăţii şi ea însăşi va dăinui pentru totdeauna." – Dan. 2:44, *AS*.

Acea împărăţie va aduce cu sine sfârşitul sistemului rău prezent şi va înfiinţa un nou sistem de lucruri care va aduce pace perpetuă şi siguranţă pe această planetă distrusă de războaie. Faptul că noi acum trăim în perioada când această schimbare

Cuprins

în bine este programată să aibă loc înseamnă că suntem într-o zi a deciziei. Fiecare trebuie să decidă dacă vrea să trăiască în noul sistem de lucruri, sub conducerea împărăției lui Dumnezeu, sau să se agaţe de acest sistem vechi de lucruri şi să piară cu el.

Acesta nu este un vis frumos, ci o stare de fapt. Consideraţi-l un avertisment care vă este dat pentru binele vostru. În timpul acestei zile a deciziei Dumnezeu a propus ca acest avertisment să fie proclamat de-a lungul pământului. El le oferă milioanelor de oameni ce mişună pe pământ timp suficient să decidă dacă vor să trăiască sub conducerea împărăției Sale sau nu.

CA ZILELE LUI NOE

Situaţia din această perioadă din 1914 este remarcabil de similară cu cea din ultimele zile ale lumii dinaintea marelui Potop. Lumea aceea era, de asemenea, un sistem rău care a rodit fructe rele. Zilele ei de decizie au fost în timpul perioadei când Noe a avertizat despre potop. În timpul acelei perioade ei au fost liberi să-şi decidă soarta. Ei puteau alege între să se separe de acea lume şi să se supună voinţei lui Dumnezeu, sau se puteau agăţa de ea şi piereau cu ea. Doar opt persoane au luat decizia înţeleaptă. Ei au fost cei care au supravieţuit sfârşitului acelui sistem de lucruri.

Cristos a făcut o paralelă între acea zi antică a deciziei şi cea în care trăim acum. El a spus: "Aşa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aşa va fi şi în zilele Fiului omului: mâncau, beau, bărbaţii se căsătoreau, femeile erau date în căsătorie, până în ziua când a intrat Noe în arcă şi a venit potopul şi i-a distrus pe toţi." (Luca 17:26, 27) Această eră modernă manifestă aceeaşi indiferenţă faţă de avertismentul divin cum a făcut-o şi epoca dinaintea Potopului.

Acest avertisment din zilele moderne ca şi proclamarea veştii bune că împărăția lui Dumnezeu, sub Cristos, conduce acum din cerurile invizibile face disponibilă locuitorilor pământului cunoștința necesară pentru a lua decizia corectă. El înseamnă de fapt separarea în două grupuri, la fel cum predicarea lui Noe a produs două grupuri. Un grup acordă atenţie avertismentului şi se bucură de vestea bună a întemeierii Împărăției şi a întronării lui Cristos în cerurile invizibile. Celălalt grup respinge proclamarea şi o ignoră. El reacţionează la ea la fel cum au făcut-o oamenii din zilele lui Noe la mesajul lui.

OI ŞI CAPRE

Cristos a dat o ilustrație care a prezis cum vor fi împărţiţi locuitorii pământului prin atitudinile lor faţă de vestea cea bună a Împărăției şi proclamatorii ei. El a spus: "Când va sosi Fiul omului în gloria Sa cu toţi îngerii, atunci se va aşeza pe tronul Său glorios. Toate naţiunile vor fi adunate înaintea Sa şi El îi va separa pe

oameni unii de alţii, aşa cum separă un păstor oile de capre. Şi va pune oile la dreapta Sa, iar caprele la stânga Sa." (Mat. 25:31-33) Astfel, cele două grupuri care rezultă din predicarea pe întreg pământul a veştii bune a Împărăției întemeiate vor fi separate la mâna dreaptă de favoare a lui Cristos şi la mâna Sa stângă de dezaprobare.

Această lucrare de împărţire trebuie să fie făcută în timp ce sistemul vechi de lucruri, cu marea sa de oameni amestecaţi, încă există. Nu este ceva ce poate fi făcut repede; necesită o perioadă de timp, la fel cum a avut nevoie predicarea lui Noe. Din moment ce Cristos a dezvăluit, în ilustraţia Sa, că El, Regele, va fi Cel care va supraveghea separarea oamenilor, El trebuie să conducă în puterea Împărăției pe timpul cât este făcută. Prin urmare, El va conduce pentru o perioadă cât inamicii Lui sunt încă la putere, iar aceasta este exact ceea ce face de când au început zilele din urmă ale acestui sistem de lucruri, în 1914.

Separarea locuitorilor pământului de către vestea bună a Împărăției este în curs de desfăşurare de mulţi ani, dar nu va continua peste durata de viaţă a celor ce trăiau când a început, puţin după 1914. Isus a făcut acest lucru clar atunci când a spus: "Adevărat vă spun că această generaţie nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri." (Mat. 24:34) El s-a referit la generaţia care va trăi atunci când vor avea loc evenimentele mondiale despre care El a prezis că vor marca zilele din urmă.

Pentru că este imposibil să slujești cu credincioșie la doi stăpâni care sunt inamici unul altuia, la fel este imposibil să slujeşti pe Regele, Isus Cristos, şi în acelaşi timp să slujești intereselor acestei lumi corupte. Scriitorul Bibliei, Iacov, a spus despre aceasta: "De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu." – Iac. 4:4.

O persoană trebuie să decidă dacă va fi de partea împărăției lui Dumnezeu, sub Cristos şi va servi interesele lui Dumnezeu, ca şi "oaie" a Lui, sau dacă va fi de partea acestei lumi corupte şi va servi interesele ei egoiste şi va fi clasată ca şi "capră." Este o decizie serioasă care nu poate fi evitată.

EXECUTAREA JUDECĂŢII

Cristos a prezis că "această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie tuturor naţiunilor, iar apoi va veni sfârşitul împlinit." (Mat. 24:14) Atâta vreme cât acea predicare este făcută, locuitorii pământului vor continua sub judecata Regelui, însă când se va încheia ea decizia Lui va fi finală. Judecata Lui va fi apoi executată. În ceea ce-i priveşte pe cei care sfârşesc în partea stângă a Regelui, în clasa caprelor, Dumnezeu a spus prin profetul Său Isaia: "Vă voi destina sabiei şi vă veţi pleca toţi ca să fiţi înjunghiaţi, pentru că am chemat, dar n-aţi răspuns, am vorbit, dar n-aţi ascultat, aţi făcut ce este rău în ochii Mei şi aţi ales lucrul în care nu-mi găsesc plăcerea." – Isa. 65:12.

Această executare a judecăţii divine prin Regele, Isus Cristos, va avea loc la bătălia apropiată a Armaghedonului. În acel timp Regele lui Dumnezeu va distruge acest sistem rău de lucruri şi pe toţi cei care se agaţă de el. Cuvintele lui Enoh vor

fi atunci împlinite: "Iată că Iehova a venit cu miriadele Sale sfinte, ca să execute judecata împotriva tuturor şi să-i dovedească vinovaţi pe toţi cei lipsiţi de pietate pentru toate faptele lipsite de pietate pe care le-au comis într-un mod lipsit de pietate şi pentru toate lucrurile revoltătoare pe care păcătoşii lipsiţi de pietate le-au rostit împotriva Lui." - Iuda 14, 15.

Însă ce spuneţi de aceia care stau la dreapta Regelui, aceia pe care El îi judecă precum oile Lui? Cristos ne spune în ilustrarea Sa: "Atunci regele le va zice celor de la dreapta Sa: 'Veniţi, voi care aveţi binecuvântarea Tatălui meu, şi moşteniţi regatul pregătit pentru voi de la întemeierea lumii!'" (Mat. 25:34). Ei primesc această judecată favorabilă pentru că au luat decizia corectă.

Perioada în care trăim acum este critică nu doar datorită ameninţării unui război atomic, ci şi pentru că toţi oamenii sunt sub test înaintea Regelui întronat al lui Dumnezeu. Ei sunt sub judecată cu vieţile lor la mijloc. De aceea, această zi a deciziei are o importanţă vitală pentru toată lumea.

ÎN NUMĂRUL URMĂTOR

De ce este imperativ ca un creștin dedicat să fie atent cum umblă? Dacă sunteți creștini ar trebui să citiți articolul „Să veghem strict cum umblăm”,

Știți dacă o adunare creștină trebuie să pedepsească o persoană care bârfește? Veți afla răspunsul în articolul „Ajutoare spre a umbla cu înțelepciune”.

Câți fii a avut Maria, mama lui Isus? A fost ea fără păcat? A fost ea luată, la moarte, în cer, literal? Căutați articolul „Răpirea Mariei - realitate sau ficțiune”?

Citiți dovezile scripturale care arată că cina Domnului nu este nici sacrificiu, nici sacrament, ci mai degrabă o comemorare a morții lui Cristos. Veți afala aceasta în articolul „De ce celebrăm cina Domnului”?

Întrebări de la cititori

- **La ce se referea Isus când a zis, după cum este scris în Ioan 3:13, că „nimeni nu a urcat în ceruri în afară de cel care a coborât din ele, Fiul omului”? Având în vedere faptul că El se afla încă pe pământ la vremea aceea, se referea El la vreo ocazie din existența Sa preumană când, în calitate de Cuvânt al lui Dumnezeu, se poate să fi apărut ca purtător îngeresc de cuvânt al lui Dumnezeu, iar apoi să fi urcat la cer? – F.B., Statele Unite.**

Nu, scriptura din Ioan 3:13 nu se referă la activitatea sa preumană ca și Cuvânt al lui Dumnezeu. Trebuie să luăm în considerare contextul afirmației. La data când a spus Isus aceste cuvinte, El coborâse din cer, fiind născut ca om, însă nu se înălțase încă, iar acest lucru nu s-a petrecut decât după patruzeci de zile de la învierea Sa din morți.

Vă rugăm să observați că Ioan 3:13 începe cu cuvântul „și” în versiunea *King James* și „mai mult” și în versiunea *Traducerea Lumii Noi,* legând astfel această afirmație cu cea de dinaintea ei. Isus îi vorbește aici lui Nicodim, un conducător al evreilor care a venit la El noaptea, și a explicat doar cerințele care trebuiau să fie întrunite pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu. Deși Nicodim era un învățător al poporului, a fost greu de înțeles pentru el cum putea cineva să se nască din nou pentru a intra în împărăția cerească. Astfel că Isus i-a răspuns: „Eşti învăţător al lui Israel şi totuşi nu ştii lucrurile acestea? Foarte adevărat îţi spun: Despre ce ştim vorbim şi despre ce am văzut depunem mărturie, dar voi nu primiţi mărturia noastră. Dacă Eu v-am vorbit despre lucruri pământeşti şi totuşi nu credeţi, cum veţi crede dacă vă voi vorbi despre lucruri cereşti? Niciun om n-a urcat la cer în afară de cel care a coborât din cer, Fiul omului.” (Ioan 3:10-13) Cu alte cuvinte, Isus i-a spus lui Nicodim că el, a cărui locuință fusese în cer, alături de Tatăl Său, de la începutul creației, coborâse din cer și era în măsură să îl instruiască despre chestiuni cerești; însă dacă Nicodim nu avea să îi accepte îndrumările, nu mai exista nicio altă cale prin care să poată obține cunoștința pe care și-o dorea, deoarece niciun om nu urcase vreodată la cer pentru a putea dobândi o astfel de cunoștință și să vină înapoi cu ea. Isus nu vorbea despre vreo înălțare a Sa la cer din trecut.

Versiunea King James adaugă la sfârșitul versetului cuvintele „care este în cer”. Dar Isus nu era în cer când a făcut această afirmație; El era pe pământ, vorbind cu Nicodim. În armonie cu acest lucru, într-o notă de subsol din traducerea sa, Ferrar Fenton arată că aceste cuvinte „sunt omise de cele mai vechi și mai bune autorități în domeniu”. Din acest motiv ele sunt omise și din traducerie cum ar fi: *Traducerea Lumii Noi, The Emphatic Diaglott, O Traducere Americană, The Twentieth Century New Testament* și traducerea lui J. B. Rotherham.

Calea lumii

„Calea lumii”, a spus cândva clericul american Nathaniel Howe, „este să laude sfinții morți și să îi persecute pe cei vii”.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

5 aprilie: Modelul antic al lucrării neobișnuite a lui Iehova și Avertismente despre lucrarea neobișnuită a lui Iehova, parag. 1-13, pag. 132.

12 aprilie. Avertismente despre lucrarea neobișnuită a lui Iehova, parag. 14-33, pag. 138.

19 aprilie: Avertismente despre lucrarea neobișnuită a lui Iehova, parag. 34-37 și Când Iehova se ridică pentru lucrarea lui neobișnuită, pag. 144.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este *Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi*. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul **Împărăției lui Iehova**

15 MARTIE 1959 Nr. 6

Cuprins:

SĂ CONTINUĂM SĂ VEGHEM STRICT CUM UMBLĂM - Pag.205

PUTEȚI SĂ VĂ ÎMPOTRIVIȚI ISPITEI? - Pag.214

805 401 PERSOANE IAU PARTE LA PROCLAMAREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU! - Pag.215

AJUTOARE PENTRU A UMBLA ÎN MOD ÎNŢELEPT - Pag.217

PARTEA 10 – "SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT" - Pag.226

DE CE SE CELEBREAZĂ CINA DOMNULUI? - Pag.232

RĂPIREA MARIEI – REALITATE SAU FICŢIUNE? - Pag.236

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.239

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Martie 1959 **Nr 6**

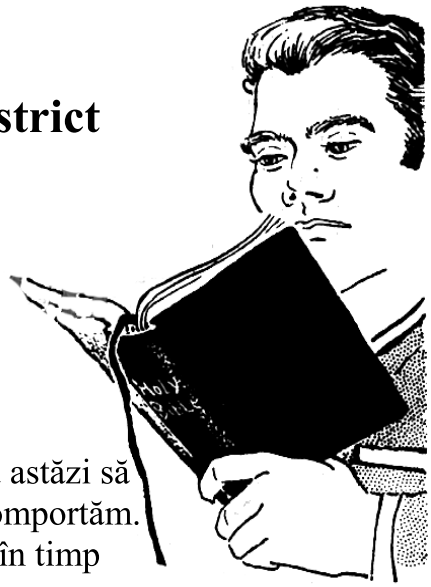

Să continuăm să veghem strict cum umblăm

„Vegheaţi deci cu atenție cum umblați, nu ca niște neînţelepţi, ci ca niște înţelepți, răscumpărând orice moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele.” – Efes. 5:15,16.

Oriunde trăim pe pământ, este în interesul nostru astăzi să veghem strict cum umblăm, adică, să veghem cum ne comportăm. Un fapt extrem de important ar trebui să ne stăpânească în timp ce „veghem strict cum umblăm”.

Acest fapt este că împărăţia lui Dumnezeu conduce şi că ea este la putere în ultimii patruzeci şi cinci de ani din 1914. De ce este aşa de important acest fapt? Deoarece principalul scop al acestei împărăţii cereşti este să aibă grijă să se facă voinţa lui Dumnezeu, precum în cer, aşa şi pe pământ. (Mat. 6:9,10). Nelegiuita lume veche de astăzi se apropie repede de sfârşit, în cel mai mare necaz din toată istoria ei, deoarece lumea aceasta n-a fost niciodată în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, ci este cel mai mare împotrivitor al ei. Împărăţia lui Dumnezeu este cea care va face ca voinţa Lui să se împlinească. Împărăţia Lui va introduce o nouă ordine alcătuită din „ceruri noi şi un pământ nou”, unde voinţa exprimată a lui Dumnezeu va fi lege cu siguranţă. (2 Pet. 3:13). Nici unul dintre noi, de oriunde, nu poate scăpa de această schimbare minunată. Aşa că înţelepciunea ne dictează să arătăm supunere din toată inima împărăţiei lui Dumnezeu, ca să nu ni se pună capăt atunci când această lume veche se va sfârşi. Supunerea faţă de împărăţia lui Dumnezeu înseamnă să ne punem acum în armonie completă cu voinţa Sa. Voinţa Sa dreaptă pentru noi, în acest timp de nedumerire mondială, este explicată în Cuvântul Său scris, Biblia sacră.

2. Privind în jur la condiţiile religioase şi morale din lume şi la relaţiile dintre naţiuni şi indivizi suntem obligaţi să spunem că acestea sunt zile rele. De aceea, sfatul pe care l-a dat apostolul Pavel creştinilor din timpul său este foarte potrivit şi pentru timpul nostru: „Vegheaţi deci cu atenție cum umblați, nu ca niște neînţelepţi, ci ca niște înţelepți, răscumpărând orice moment prielnic, fiindcă zilele

Cuprins

sunt rele. De aceea nu mai fiţi iraţionali, ci înţelelgeţi care este este voinţa lui Iehova. Şi nu vă îmbătaţi cu vin, în care este depravare [pentru care creştinul poate fi dat afară din adunarea lui Dumnezeu], ci umpleţivă cu spirit" – Efes. 5:15-18; 2Cor. 5:9-13.

3. Astăzi, pe întreg pământul, peste o jumătate de milion de persoane au făcut o auto-predare sau o dedicare lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, şi au simbolizat public această dedicare, fiind cufundaţi în apă, exact aşa cum a fost botezat Isus Cristos. (Mat. 3:13-17; 28:18-20). În trecut, înainte ca vreunul din noi să fii făcut vreo dedicare lui Dumnezeu, toţi umblam într-un anumit mod. Noi „umblam potrivit sistemului acestei lumi, potrivit conducătorului autorităţii aerului, spiritul [Satan Diavolul] care lucrează acum în fiii neascultării". Noi „umblam cum umblă naţiunile în deşertăciunea minţii lor, având mintea întunecată şi fiind înstrăinaţi de viaţa de la Dumnezeu, din cauza neştiinţei care este în ei, din cauza insensibilităţii inimii lor. Pierzându-şi orice simţ moral, ei s-au dedat la o conduită libertină ca să practice, cu lăcomie, necurăţia sub toate formele ei." (Efes. 2:2; 4:17-19). Acum, noi cei dedicaţi ar trebui să nu mai umblăm în felul acesta. Prin dedicarea noastră lui Dumnezeu am dorit să umblăm după voinţa lui Dumnezeu, pentru ca în felul acesta să ‚umblăm cu Dumnezeu.' (Gen. 5:22-24; 6:9). Din pricina stării rele a timpului este foarte înţelept şi urgent să veghem strict cum umblăm. Este timpul să ne punem întrebarea: Ne-am întors să umblăm împreună cu această lume, sau umblăm mai aproape de Dumnezeu? Pentru a răspunde la ea trebuie să înţelegem care este voinţa lui Dumnezeu. Aceasta necesită studierea de către noi a Cuvântului scris al lui Dumnezeu.

4. În Cuvântul Său se găseşte această declaraţie concisă despre voinţa Sa: „Căci iată care este voinţa lui Dumnezeu: sfinţirea voastră, ca să vă abţineţi de la curvie, ca fiecare din voi să ştie cum să-şi stăpânească vasul în sfinţenie şi onoare, şi nu în pofte sexuale lacome, asemenea naţiunilor care nu-L cunosc pe Dumnezeu; … Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăţie, ci la sfinţenie." (1Tes. 4:3-5, 7). „Propriul vas" al cuiva este propriul trup; şi când facem o dedicare lui Iehova Dumnezeu, în felul acesta ne dedicăm lui Dumnezeu vasul, propriul trup, prin dreptatea Fiului Său Isus Cristos. Iehova nu este un dumnezeu al sexului, precum Priapus, un dumnezeu fals din mitologia greacă şi romană, şi nu este venerat prin nici un fel de orgii sexuale, precum era dumnezeul fals Baal din Peor. – Num. 25:1-13.

5. Noi, cei dedicaţi, am fost aduşi laolaltă şi puşi într-o organizaţie teocratică. Voinţa lui Dumnezeu este să aibă o organizaţie curată, una care este sfinţită pentru întrebuinţarea Sa, într-un mod onorabil. A păstra curată organizaţia teocratică în mijlocul acestei lumi imorale şi înclinată spre sex şi în timpul acestor timpuri rele este o sarcină destul de dificilă pentru noi, membrii pământeşti ai ei. Dar spiritul lui Dumnezeu este cu noi, să ne ajute şi să ne sfinţească pentru scopurile lui Dumnezeu.

6. Bineînţeles, există o responsabilitate personală ce stă asupra fiecărui dedicat să participe la păstrarea organizaţiei curate şi sfinţite, pentru întrebuinţarea lui Iehova. Cu toate acestea, o responsabilitate specială stă asupra celor ce au fost făcuţi supraveghetori în organizaţie. În special din primăvara anului 1919 noi trăim

în „timpul restaurării tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura sfinţilor Săi profeţi din vechime.” (Faptele 3:21). Acum nouăsprezece secole, în primele zile ale adunării creştine, în timpul vieţii celor doisprezece apostoli ai Mielului Isus Cristos, Iehova a ridicat supraveghetori credincioşi pentru a declara judecăţile Lui şi pentru a răspândi sfatul Lui. Acei supraveghetori credincioşi au murit, după care a avut loc o mare „decădere” de la credinţa apostolică. Aşadar, despre „timpul restaurării” de acum Iehova a făcut această promisiune: „Îți voi da din nou judecători ca mai înainte şi sfătuitori ca la început. Apoi vei fi numită cetatea Dreptății, Cetatea Fidelă.” (Isa. 1:26). Prin intermediul conştiincioşilor supraveghetori pe care Iehova i-a instalat astăzi sub Judecătorul şi minunatul Său Sfătuitor numit, Isus Cristos, El şi-a împlinit restaurarea promisă şi îşi păstrează organizaţia curată, dreaptă şi credincioasă. – Faptele 17:31; Isa. 9:6.

7. Astăzi, supraveghetorii Societăţii Lumii Noi a martorilor lui Iehova au o responsabilitate considerabilă. Ei sunt arătaţi ca „exemple pentru turmă”. Pe lângă influenţa lor ca exemple bune, ei mai deţin şi autoritate considerabilă în organizaţia locală a adunării, în circuit, în district, în teritoriul filialei sau în regiunea în care servesc. Ca supraveghetori ei trebuie să se ocupe de viețile, „sufletele” dedicate lui Iehova Dumnezeu, aşa că „veghează neîncetat asupra sufletelor voastre ca unii care vor da socoteală.” (1Pet. 5:3; Evrei 13:17). Ce fel de socoteală vor da pentru aceste suflete dedicate va stabili care va fi judecata lui Dumnezeu pentru supraveghetori. Dacă toţi trebuie să vegheze strict cum umblă, şi supraveghetorii trebuie să facă lucrul acesta în poziţia lor de răspundere.

Exemple despre cum să umblăm

8. Minunata putere pe care o exercită supraveghetorii, care sunt puternici din punct de vedere moral şi spiritual, pentru o organizaţie credincioasă şi dreaptă, este ilustrată prin succesorul lui Moise, Iosua, şi prin bătrânii Israelului care au fost asociaţi cu Iosua. Referitor la influenţa bună pe care aceştia o aveau, citim: „Când Iosua a dat drumul poporului, fiii lui Israel s-au dus fiecare la moştenirea lui, ca să ia în stăpânire ţara. Şi poporul i-a slujit lui Iehova în toate zilele lui Iosua şi în toate zilele bătrânilor care au continuat să trăiască după Iosua şi care văzuseră toată lucrarea cea mare pe care o făcuse Iehova pentru Israel”.

9. Bătrânii atenţi, informaţi şi credincioşi ai Israelului au acţionat ca şi bastion teocratic împotriva invaziei păgânismului în adunarea naţională a lui Iehova. Faptul acesta este evident din ce s-a întâmplat adunării lui Israel, după ce acei supraveghetori teocratici au murit. Atunci s-a ridicat noua generaţie, care nu-l cunoscuse pe Iehova sau lucrările pe care le făcuse El pentru Israel şi n-au avut exemplul, sfatul şi supravegherea folositoare ale acestor supraveghetori. Relatarea Bibliei ne spune: „Fiii lui Israel au făcut ce este rău în ochii lui Iehova şi le-au slujit Baalilor. L-au părăsit pe Iehova, Dumnezeul părinţilor lor, care îi scosese din ţara Egiptului, şi au urmat alţi dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor din jurul lor, și s-au plecat înaintea lor, astfel că l-au mâniat pe Iehova”. După ce Iehova a ridicat judecători evlavioşi prin care i-a eliberat de asupritori păgâni, ei au uitat repede ce făcuseră pentru ei judecătorii, ca servi ai lui Iehova: „Dar nici chiar de

judecătorii lor n-au ascultat, ci au avut relaţii imorale cu alţi dumnezei şi s-au plecat înaintea lor. S-au abătut repede de la calea pe care umblaseră strămoşii lor; aceştia ascultaseră de poruncile lui Iehova. Dar ei n-au făcut la fel." – Jud. 2:6-8, 10-12, 17.

10. Asemenea credincioşilor judecători şi supraveghetori asociaţi ai Israelului din vechime şi cei doisprezece apostoli ai lui Isus Cristos au acţionat ca bastion. Cât timp au trăit, apostolii au acţionat ca putere restrictivă împotriva „căderii" adunării şi împotriva descoperirii „omului fărădelegii", „fiul pierzării" la controlul adunării. – 2 Tes. 2:2-12.

11. După ce au murit cei doisprezece apostoli şi credincioşii lor tovarăşi supraveghetori, s-a produs foarte rapid „căderea" de la practica şi credinţa creştină curată şi la controlul organizaţiei religioase a venit clasa „omului fărădelegii". Astăzi noi ne-am revenit din această „cădere" religioasă şi din dominarea prin clasa „omului fărădelegii" din creştinătate. Noi am fost organizaţi teocratic în societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova. Cu noi este Mai Marele Iosua, în mod nevăzut, Isus Cristos, ca să ne conducă în viitoarea nouă ordine a „cerurilor noi şi a pământului nou". Cu noi este şi clasa „servului credincios şi înţelept" pe care Mai Marele Iosua l-a însărcinat în anul 1919 cu îngrijirea tuturor bunurilor lui pământeşti.

12. Mai Marele Iosua şi clasa Lui unsă a servului acţionează ca o barieră de netrecut pentru orice intruziune, prin spiritul apostaziei şi prin „omul fărădelegii", în societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova. (2Pet. 3:13; Isa. 65:17; Mat. 24:45-47). Cu toate acestea, fiecare creştin dedicat trebuie să dea atenţie sfatului serios al apostolului Pavel de a continua să veghem strict asupra modului cum umblăm. Deşi această lume şi dumnezeul şi conducătorul ei Satan Diavolul nu mai pot lua captivă întreaga adunare a martorilor lui Iehova, totuşi lumea şi dumnezeul ei Satan încearcă mereu să contamineze organizaţia şi să înrobească cât mai mulţi membrii individuali. Izraeliţii din vechime, chiar cu profetul Moise în mijlocul lor, ne-au furnizat un exemplu de avertisment că indivizii din organizaţie pot fi înşelaţi, spre propria lor nimicire, acum, în timpul prezenţei nevăzute a lui Cristos. Cum?

13. S-a întâmplat la puţin timp după ce Iehova Dumnezeu declarase, în mod miraculos, Cele Zece Porunci, de pe vârful Muntelui Sinai din Peninsula Arabia. Când Moise se afla încă în preajmă, dar pe vârful Muntelui Sinai, timp de patruzeci de zile, fără să fie văzut de ei, izraeliţii au făcut viţelul de aur şi au început să i se închine împreună cu un comportament zgomotos şi desfrânat. Acum, prima, cea de-a doua şi cea de-a şaptea din cele Zece Porunci pe care izraeliţii fuseseră de acord să le respecte, declarau: „Eu sunt Iehova Dumnezeul tău, care te-am scos din ţara Egiptului, din casa sclavilor. Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine. Să nu-ţi faci chip cioplit, sau imaginea vreunui lucru care este sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele de sub pământ. Să nu te pleci înaintea lor şi să nu te laşi convins să le slujeşti, fiindcă Eu, Iehova Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu ce pretinde devoțiune exclusivă. … Să nu comiţi adulter." (Ex. 20:2-5, 14). Dar când mulţi izraeliţi au văzut că ochii supraveghetorului lor naţional,

Moise, nu erau fixaţi asupra lor au abandonat interdicţia. Da, în doar patruzeci de zile după urcarea lui Moise, mulţi izraeliţi au fost gata să uite cele Zece Porunci şi să se bucure de o viaţă sălbatică, cu idolatrie şi orgii sexuale. – Ex. 32:1-35.

14. Patruzeci de ani mai târziu, ei se aflau exact pe ţărmul opus al râului Iordan din Canaan, pe câmpiile Moabului, şi erau gata să realizeze miraculoasa împlinire a promisiunii lui Iehova de a-i conduce în Ţara Promisă. Totuşi, mii din noua generaţie de izraeliţi şi-au întors ochii în partea cealaltă să se uite la fetele păgâne ale Moabului. În dorinţa după relaţii imorale cu acestea, acei izraeliţi cu inimă egoistă au fost dispuşi să se alăture acelor femei-momeală, slujitoare ale Diavolului, închinându-se dumnezeului fals Baal din Peor. Căpetenia izraelită Zimri a fost aşa de neruşinat, încât a adus pe femeia madianită Cozbi în tabăra sfântă a lui Israel şi în cortul său. Doar acţiunea zeloasă a preotului Fineas, împotriva lui Zimri şi Cozbi, de a-i executa, a făcut să fie oprită plaga ce distrusese douăzeci şi patru de mii de izraeliţi pângăriţi. (Num. 25:1-9). Moise era încă în viață și în tabără în acel timp, și totuși izraeliților controlați de pasiune nu le-a păsat. Ei uitaseră sfinţenia la care fuseseră chemaţi; uitaseră poruncile drepte ale lui Iehova şi cedaseră pasiunii nestăpânite în relaţii imorale cu femei păgâne, chiar dacă aceasta însemna să se închine la un dumnezeu fals, Baal din Peor, şi să aţâţe la gelozie pe adevăratul Dumnezeu Iehova.

15. Apostolul creştin Pavel a făcut referire la acele evenimente istorice de cădere de la sfinţenie, ca avertismente pentru noi, astăzi, zicând: „Lucrurile acestea au devenit exemple pentru noi, ca să nu dorim lucruri rele, cum au dorit ei. Nici să nu devenim idolatri, cum au devenit unii din ei, după cum este scris: ‚Poporul s-a aşezat să mănânce şi să bea şi s-au ridicat să se distreze’. Nici să nu comitem curvie, cum au comis curvie unii dintre ei, și într-o singură zi au căzut douăzeci şi trei de mii.” (1Cor. 10:6-8). Dacă cineva care este dedicat lui Iehova, aşa cum a fost întreaga naţiune Israel, îşi lasă inima să se strice, atunci va căuta să-şi satisfacă dorinţa inimii sub orice împrejurări, imediat ce se iveşte o oportunitate avantajoasă. Exemplul avertisment al acelor izraeliţi nimiciţi adevereşte acest fapt.

16. Aşadar, astăzi, nu contează cât de aproape ne aflăm de realizarea speranţelor Împărăţiei, unii dedicaţi o lasă mai moale cu vegherea despre cum ar trebui să umble, potrivit cu Sfintele Scripturi. Pentru satisfacerea pasiunilor lor carnale, ei sunt dispuşi, destul de îndrăzneţ, să încerce din necurăţia acestei lumi. Ei nu se evaluează cu cugetul că aceasta poate însemna nu doar propria nimicire, ci şi aducere de ocară asupra lui Iehova şi ofensă la adresa organizaţiei Lui văzute. Din pricină că nu se află tot timpul sub supravegherea directă şi observaţia supraveghetorului din adunare, ei nu continuă să vegheze strict asupra modului cum umblă sau cum se comportă. Ei uită că Iehova Dumnezeu şi sfinţii Săi îngeri veghează, şi că nu pot scăpa ca păcatul să nu le fie descoperit sau să fie prinşi. – Num. 32:23.

17. Noi ar trebui să umblăm totdeauna nu doar ca în prezenţa oamenilor, a supraveghetorilor noştri pământeşti; noi trebuie să umblăm întotdeauna ca în prezenţa lui Dumnezeu, căci ochii Lui sunt în fiecare loc, continuând să vegheze asupra celor răi şi a celor buni. (Prov. 15:3). „Căci adevăratul Dumnezeu va aduce

la judecată orice faptă şi orice lucru ascuns, ca să se ştie dacă este bun sau rău.” (Ecl. 12:14). Noi trebuie să urmăm o cale de acţiune constructivă, una hotărâtă, ca cea a psalmistului, atunci când a spus: „Îl am mereu pe Iehova înaintea mea. Nu mă voi clătina, fiindcă El este la dreapta mea.” (Ps. 16:8). Fiind pozitivi în acest sens, noi ne vom strădui întotdeauna să plăcem lui Iehova Dumnezeu şi să-L onorăm prin ceea ce facem sau spunem, indiferent dacă suntem sau nu supravegheaţi direct de bătrânii noştri spirituali sau de servul ori supraveghetorul nostru de adunare.

18. Niciodată nu suntem prea aproape de noua ordine a „cerurilor noi şi a pământului nou” de după Armaghedon, și nici unul din noi nu este de suficient timp în adevărul Bibliei sau a trecut printr-un număr suficient de ispite, ca s-o putem lăsa mai moale cu vegherea, fără pericolul căderii. Referindu-se la acei izraeliţi care au fost salvaţi din Egipt, dar care au pierit în pustiu, unii din ei chiar în al patruzecilea an şi ultimul, Pavel a comentat: „Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple şi au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârşitul sistemelor. Prin urmare, cine crede că stă în picioare să aibă grijă să nu cadă. Nu v-a ajuns nicio ispită, decât ceea ce este comun oamenilor” şi sub care oamenii au căzut. (1Cor. 10:11-13). De la cel mai tânăr până la cel mai bătrân dintre noi în adevăr, de la membrul de rând al adunării până la servul sau supraveghetorul adunării, n-ar trebui niciodată să ne încredem în noi înşine, ci întotdeauna să păstrăm o veghere strictă asupra modului cum umblăm, ca să nu cădem în mod dezastruos. Ce dezastru ar fi să fim excomunicați din adunarea lui Iehova şi să suferim nimicire veşnică! – 1Cor. 5:9-13.

Ruinarea slujitorilor prin morală greşită

19. Necesitatea vegherii constante şi prin rugăciune este accentuată prin informaţie de la Departamentul de serviciu de la sediul din Brooklyn al Societății de Biblii și Tractate Turnul de Veghere. Aceasta are de-a face cu acei membri dedicaţi şi botezaţi ce aparţin miilor de adunări din Statele Unite ale Americii. Pentru fiecare din cei cinci ani, din martie 1952 până în aprilie 1957, a existat o medie de 500 de membri care au fost excomunicaţi pentru fărădelegi notorii ce nu pot fi tolerate în adunarea lui Iehova. Cu toate acestea, în timpul anului din aprilie 1957 până în aprilie 1958 numărul a crescut brusc de la acea medie anuală de 500 la 1334 de membri delincvenţi, sau de două ori şi jumătate mai mulţi. Noi nu îndrăznim să atenuăm şocul acestei informaţii surprinzătoare argumentând că aceasta se poate datora, în parte, faptului că cel puţin 18 537 noi persoane s-au asociat cu adunările americane în activităţile de mărturie, în timpul acestor douăsprezece luni. Acest număr al celor noi este mai puţin decât a douăsprezecea parte din cei 226 797 care proclamau veştile bune ale Împărăţiei în America, în aprilie 1958, dintre care aproximativ 65% din vestitori sunt dedicați și botezați. Deci cum se compară cei 1.334 de delincvenți cu cei mai mulți de 147.000 de membri dedicați și botezați? Mai puţin de 1 procent.

20. Deşi 1 334 poate fi mai puţin de 1 procent, acest salt brusc la acest număr dezvăluie clar că mai mult decât dublu faţă de anii anteriori au eşuat să vegheze

asupra lor şi să acţioneze înţelept în decursul zilelor rele dintre 1957-1958. Din cele 3 718 adunări, sau mai multe, ce funcţionează în Statele Unite, aproape una din fiecare trei adunări putea fi afectată de cele 1.334 excomunicări. De aceea, faptul că atât de multe adunări au fost afectate şi numărul excomunicărilor mai mult decât s-a dublat în decursul anului 1957-1958, trâmbiţează un avertisment ce inspiră teamă pentru noi toţi, să fim atenţi ca pe viitor să nu fim noi cei care cad.

21. Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova trebuie să continue să practice forma de închinare curată şi nepătată. Discipolul creştin Iacov descrie clar acest lucru pentru noi: „Închinarea curată şi neîntinată în ochii Dumnezeului şi Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijeşti de orfani și de văduve în necazul lor şi să te păstrezi nepătat de lume. Oameni adulteri, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu.” (Iac. 1:27; 4:4). Este o idee perversă ca cineva să creadă că se poate păzi nepătat de această lume, neimplicându-se în politica ei şi păstrându-şi neutralitatea faţă de conflictele acesteia şi în felul acesta să nu fie un prieten al lumii şi adulter spiritual şi totuşi, în acelaşi timp, să comită adulter sau curvie literale, păcătuind astfel împotriva trupului său.

22. Este, de asemenea, o idee perversă că atâta vreme cât cineva împlineşte porunca profetică de la Matei 24:14 și raportează multe ore de mărturie, afară pe teren, în serviciu, acel cineva se poate deda la imoralitate literală cu cei de sex opus. Amintiţi-vă că profetul Balaam a fost folosit de Iehova ca purtător de cuvânt, pentru a rosti profeţia într-o binecuvântare peste naţiunea Israel, dar că, mai târziu, Balaam a fost omorât pentru că a încercat să promoveze închinarea la sex şi imoralitatea în Israel, la sfârşitul celor patruzeci de ani în pustiu. – Num. 23:4–24:25; 25:1-3; 31:1-8, 15,16; Apoc. 2:14.

23. Mărturisirea personală despre împărăția lui Dumnezeu este într-adevăr o cerinţă pentru viaţă veşnică, dar şi moralitatea creştină este o cerinţă comună. Pavel s-a plâns cu glas tare: „Într-adevăr, vai de mine dacă nu anunț vestea bună!”, dar doar după câteva fraze el a adăugat: „Îmi lovesc corpul cu pumnii și îl conduc ca pe un sclav, ca nu cumva, după ce le-am predicat altora, să fiu eu însumi dezaprobat. … Nici să nu comitem curvie, cum au comis curvie unii dintre ei [izraeliţii], şi într-o singură zi au căzut douăzeci şi trei de mii.” – 1Cor. 9:16,27; 10:8.

24. Nimeni să nu se amăgească singur! Comiterea de adulter sau curvie înseamnă că cineva se face prieten al lumii. Prin urmare, aceasta înseamnă și comiterea de adulter sau curvie spirituală. Cu siguranță, faptul acesta nu face pe cineva un prieten al lui Dumnezeu sau al adunării Sale. Aceasta înseamnă imitarea lumii acesteia, folosind-o ca model; înseamnă o manifestare a spiritului lumii, este o dovadă a iubirii acestei lumi nelegiuite, „pentru că tot ce este în lume – dorinţa cărnii, dorinţa ochilor şi etalarea ostentativă a mijloacelor de existență – nu provine de la Tatăl [Iehova Dumnezeu], ci provine din lume.” (1Ioan 2:16). Prin urmare, imoralitatea demonstrează că adulterul aparţine lumii şi este o persoană al cărei loc nu este în societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova.

25. Iehova a nimicit din adunarea Sa 23 000 de adulteri, nu într-un an, ci într-o zi. Adulterii trebuie să fie scoşi din adunarea Sa. În timpul bătăliei de lângă Şilo, El a nimicit chiar pe cei doi preoţi Hofni şi Fineas, fiii marelui preot Eli, deoarece aceştia comiteau adulter, în mod nelegiuit, cu femeile ce serveau la intrarea cortului întâlnirii, batjocorind pe Iehova Dumnezeu. – 1 Sam. 2:12, 22-25; 3:13,14; 4:4-11, 17.

26. În afară de adulter mai sunt şi alte păcate pentru care este necesară excomunicarea. Pavel a scris adunării: „Vă scriu acum să nu mai aveți legături cu cineva numit frate care este un curvar, sau un om lacom, sau un idolatru, sau unul care insultă, sau un beţivan, sau un extorcator! Cu un astfel de om nici măcar să nu mâncaţi. … Înlăturați-l din mijlocul vostru pe răul acela.” (1Cor. 5:11,13). Dacă cineva comite un păcat ce merită excomunicare, dar îşi dă seama de josnicia faptei sale şi cât de mult l-a supărat pe Dumnezeu, care trebuie să fie starea inimii lui? Una întristată; el trebuie să fie extrem de întristat şi să se căiască. El trebuie să-şi mărturisească păcatul nu numai lui Dumnezeu, care îl cunoaşte deja, ci şi organizaţiei văzute a lui Dumnezeu, prin servii ei locali numiţi în mod teocratic. Acesta este un timp critic pentru a căuta împăcare cu Dumnezeu şi poporul Său, prin Cristos, implorând îndurare. În armonie cu aceasta, sfatul scriptural este: „Este printre voi cineva bolnav [spiritual]? Să-i cheme la el pe bătrânii adunării iar ei să se roage pentru el, ungându-l cu ulei în numele lui Iehova. Rugăciunea credinţei îl va vindeca pe cel bolnav, iar Iehova îl va ridica. Și, dacă a comis păcate, îi vor fi iertate. Mărturisiţi-vă deci deschis păcatele unii altora şi rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să fiţi vindecaţi.” (Iac. 5:14-16). Această cale a smereniei şi a mărturisirii nevoii spirituale ajută pe cel păcătos să se împace cu Dumnezeu; aceasta îl ajută să continue să vegheze strict asupra modului în care umblă înaintea lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce este astăzi spre cel mai bun folos al nostru să facem şi de ce trebuie să ne domine faptul despre împărăţia lui Dumnezeu în timp ce facem aşa?
2. Cum putem descrie ca fiind aceste zile şi ce sfat al lui Pavel este, aşadar, potrivit pentru noi astăzi?
3. (a) Cum am umblat înainte ca vreunul din noi să ne dedicăm lui Dumnezeu? (b) Cum trebuie să umblăm de la dedicarea noastră înainte şi la ce întrebare personală trebuie să răspundem despre aceasta?
4. Ce spune 1 Tesaloniceni 4:3-5, 7 că este voinţa lui Dumnezeu, și prin urmare, cum se deosebeşte Iehova de Priapus şi Baal din Peor?
5. Ce voință a lui Dumnezeu pentru organizaţia Sa pune o sarcină dificilă asupra membrilor ei, însă cum sunt ei ajutaţi?
6. Asupra cui stă o responsabilitate specială, în această privinţă, şi ce promisiune de restaurare a împlinit Dumnezeu prin unii ca aceştia?

7. Pentru că trebuie să dea socoteală, asupra cărei însărcinări trebuie să vegheze strict supraveghetorii cum umblă?
8,9. (a) Cum a fost ilustrată, prin Iosua și asociații lui, puterea supraveghetorilor buni pentru o organizație dreaptă? (b) Cum este clar acest fapt din ce s-a întâmplat Israelului, după ce acei supraveghetori au murit?
10. Împotriva a ce anume au acţionat ca bastion, în zilele lor, apostolii lui Cristos, la fel ca acei supraveghetori?
11,12. (a) Ce s-a dezvoltat, din punct de vedere religios, după moartea apostolilor, şi ce fapte arată dacă ne-am revenit sau nu din aceasta? (b) Cu toate acestea, de ce fiecare trebuie să vegheze strict cum umblă?
13. Ce exemplu de avertizare avem de la izraeliţi, în timp ce Moise se afla pe munte?
14. Ce alt exemplu de avertizare avem de la izraeliţi, când îşi ridicaseră tabăra pe câmpiile Moabului?
15. Cum se referă un apostol la acele cazuri ca la exemple de avertizare pentru noi şi ce fapt adevereşte exemplul de avertizare din partea izraeliţilor?
16. Ce fac, totuşi, unii dedicaţi, aproape de a ne realiza speranţa, şi ce nu reuşesc ei să-şi amintească în timp ce fac aşa?
17. Ca în a cui prezenţă trebuie să umblăm noi întotdeauna şi, în acest scop, ce cale de acţiune hotărâtă şi constructivă trebuie să urmăm?
18. De ce nu trebuie să fim niciodată prea încrezători de poziţia noastră fermă şi împotriva cărei nenorociri trebuie să veghem?
19. De ce tip de creştere, în procentajul de delincvenţi din adunările Americii de Nord, este accentuată nevoia de veghere?
20. Ce avertisment care inspiră teamă, ne este dat, astfel, la toţi, deşi aceasta este o chestiune de mai puţin de 1%?
21. Cum poate aplica cineva greşit Iacov 4:4 pentru practicarea formei de închinare curată și nepătată și astfel să păcătuiască?
22. Cum poate lua parte cineva la împlinirea versetului din Matei 24:14 și totuși să cadă în păcat, în mod pervers, ca cel al lui Balaam?
23. Cum a arătat Pavel că moralitatea creştină este o cerinţă comună cu predicarea?
24. Cu cine se face cineva prieten când comite imoralitate literală, şi prin urmare, ce alt fel de imoralitate mai există?
25. Care sunt cele două acţiuni drastice prin care Iehova a ilustrat ce trebuie făcut cu aceşti membri imorali din adunare?
26. (a) Ce spune Pavel pentru a arăta dacă există alte păcate pentru care este necesară excomunicarea? (b) Care trebuie să fie starea inimii şi procedura celui care îşi dă seama de greşeala lui?

Puteți să vă împotriviți ispitei?

„Nici măcar nu încerca!” spune o reclamă. Dar trebuie să încercăm și să continuăm să încercăm, deoarece fericirea și viața depind foarte mult de capacitatea noastră de a rezista ispitelor.

Unele ispite minore, dacă ar fi să le cădem pradă, nu ne-ar afecta foarte mult viața. Dar sunt unele ispite cărora trebuie să le rezistăm cu orice preț. Ispitele de a comite crime și durere, ispitele care duc la imoralitate și păcate împotriva lui Dumnezeu trebuie evitate, deoarece ele au consecințe dezastruoase, majore. A ceda în fața acestora ar însemna a cădea în disperare, suferință și chiar moarte. Instituțiile penale și străzile lumii sunt pline de oameni nenorociți care au cedat unor astfel de ispite.

Un creștin trebuie să se păzească întotdeauna de ispita materialismului, a iubirii pentru plăceri, bani și independență. Acestea, la fel, duc la ruină.

Unele persoane spun: „Eu nu. Nu voi cădea niciodată pradă ispitei”. Sfatul apostolului pentru aceștia este: „Cine crede că stă în picioare să aibă grijă să nu cadă”. Eva a fost o femeie perfectă, și totuși a căzut pradă ispitei. Ea a permis să fie tentată de o dorință falsă. A fost un lucru mic, dar neascultarea ei a adus nenorocirea. De obicei, ispitele au începuturi mici, dar au consecințe dezastruoase. Regele David a permis ca frumusețea soției unui alt bărbat să îl nenorocească. Iuda Iscarioteanul a iubit banii. Treizeci de arginți l-au făcut să-l trădeze pe Cristos. Toate acestea au fost ispite grave, dar au fost ele prea mari pentru a le rezista? Pavel răspunde: „Nu v-a ajuns nicio ispită, decât ceea ce este comun oamenilor. Dar Dumnezeu este credincios şi nu va lăsa să fiţi ispitiţi peste ceea ce puteţi îndura, ci, împreună cu ispita, va pregăti şi calea de ieşire, ca s-o puteţi suporta.” Fiecare dintre ispitele noastre poate fi învinsă. Nu trebuie decât să ne împotrivim lor. – 1 Cor. 10:12,13; Gen. 3:1-6; Iac. 1:13-15; 1 Tim. 6:9-12.

Cum putem să ne împotrivim ispitelor? Isus Cristos ne-a arătat cum. Atunci când a fost ispitit de Diavol, Isus s-a bazat întotdeauna pe Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, și a apelat la Dumnezeu în rugăciune. Astfel, El a putut să respingă toate ispitele cu care s-a confruntat. La sfârșitul slujirii Sale pământești, Isus le-a spus urmașilor Săi: „Vegheaţi şi rugaţi-vă neîncetat, ca să nu cădeţi în ispită!” Așadar, dobândiți o cunoștință exactă din Cuvântul lui Dumnezeu și bazați-vă pe el, așa cum a făcut și Isus, vegheați ca Isus și rugați-vă așa cum a făcut El, și veți putea și voi să rezistați ispitelor și să câștigați premiul vieții. – Mat. 26:41

805 401 persoane iau parte la proclamarea Împărăției lui Dumnezeu!

Cu toții așteaptă cu nerăbdare congresele din 1959.

Ce raport încântător! 805 401 de persoane din toate colțurile lumii au luat parte, în unitate, în luna decembrie, la vestirea publică a faptului că împărăția lui Dumnezeu domnește și că ea este singura speranță a omenirii. Aceasta înseamnă că au luat parte la slujire cu 88 313 mai multe persoane în această lună decât numărul mediu de persoane care au dat raport în anul de serviciu 1958, da, mai mulți chiar și decât numărul record raportat până atunci! Rapoartele din 110 țări arată că au atins o creștere de cel puțin 10% în numărul celor care iau parte la slujire, iar raportul combinat pentru întreaga lume arată o creștere de 12%! Ce bucurie le aduce acest raport tuturor celor interesați de progresul închinării curate!

Decembrie a fost luna când a început distribuirea la nivel mondial a Rezoluției adoptate la Congresul Internațional Voința Divină. Oamenilor li s-au oferit 70 000 000 de exemplare, care le-au explicat care este cauza situației îngrijorătoare a lumii din prezent și care a îndreptat atenția tuturor oamenilor la împărăția lui Dumnezeu. Ce demonstrație a unității și zelului Societății Lumii Noi a martorilor lui Iehova reflectă acest raport pe luna decembrie!

Este o plăcere și să observăm că în întreaga lume, în timpul acestei luni, martorii lui Iehova au condus 576 012 de studii biblice la domiciliu cu indivizi și familii, asistându-i cu iubire, ca ei să ajungă la o cunoștință exactă a adevărurilor Bibliei. Aceasta reprezintă o creștere imensă față de raportul pe anul trecut. De fapt, de la începutul lui septembrie până la sfârșitul lunii decembrie, s-au inițiat 554 de noi studii biblice la domiciliu, *în fiecare zi,* în medie. Acestea au fost susținute pe lângă miile care se efectuau deja.

Persoanelor cu bunăvoință le este clar că martorii lui Iehova sunt cei ce calcă pe urmele lui Isus Cristos, predicând public și în casele oamenilor, îndreptându-le atenția spre împărăția lui Dumnezeu. Iar pe măsură ce realizează acest lucru, ei spun, așa cum s-a prezis demult: „Vom merge cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi.” – Zah. 8:23, *AS.*

CONGRESELE DIN 1959

Pentru binecuvântarea tuturor acestor slujitori activi și a miilor de persoane cu care studiază ei Biblia și a tuturor celorlalte persoane care sunt cu bunăvoință față de Iehova Dumnezeu și noua Sa lume a dreptății, Societatea a luat măsuri să se țină o serie de congrese de district în toată lumea, pe parcursul verii anului 1959. Congresele de district *Slujitori Treji*, ale martorilor lui Iehova, vor avea un program de patru zile, începând de joi, cu un discurs, în jurul orei paisprezece, și continuând cu diverse teme și dezbateri până la ora 17:45, duminică. Primele trei

dimineți vor fi dedicate slujirii de teren; după-amiezile și serile, precum și dimineața și după-masa zilei de duminică, vor fi rezervate pentru sesiunile congresului. În cele mai multe cazuri, botezul va avea loc sâmbătă dimineața.

Pentru a vă fi cât mai convenabilă programarea planurilor de vacanță, mai jos sunt trecute datele și locurile unde se vor ține congresele. Același program va fi prezentat la fiecare dintre congrese. Alegeți-l pe cel la care doriți să participați și începeți să vă faceți planurile de vacanță încă de pe acum. Nu pierdeți nici măcar o zi a acestui congres de district *Slujitori treji*! În plus, ajutați oricând puteți pentru ca toți cei asociați cu adunarea voastră și toate persoanele cu bunăvoință cu care studiați să poată să ajungă la congres. Acum este timpul când este urgent ca fiecare să rămână treaz, beneficiind de pe urma fiecărei îngrijiri, pentru a rămâne puternic spiritual și activ ca slujitor credincios ai lui Iehova Dumnezeu.

Date și locuri ale congreselor

4-7 IUNIE: **San Diego, Calif.,** Del Mar Fairground Grandstand.

18-21 IUNIE: **Tampa, Fla.,** Plant Field, Fairground.

25-28 IUNIE: **Des Moines, Iowa,** Fairground Grandstand; **Stockton, Calif.,** Fairground Grandstand; **Philadelphia, Pa.,** Sala de Congrese.

9-12 IULIE: **Eugene, Oreg.,** Fairground Grandstand: **Evansville, Ind.,** Stadionul Municipal Roberts; **Flint, Mich.,** Auditoriul I.M.A., **Fresno, Calif.,** Fairground Grandstand; **Jackson, Miss.,** Fairground New Exhibit Buildings.

16-19 IULIE: **Albuquerque N. Mex.,** Auditoriul Civic Albuquerque; **Cincinnati, Ohio,** Cincinnati Gardens; **Rapid City, S. Dak.,** Fairground Grandstand.

23-26 IULIE: **Boise, Idaho,** Liceul Borah; **Chattanooga, Tenn.,** Stadionul Engel; **Rochester, N. Y.,** War Memorial Auditorium.

6-9 AUG.: **San Jose, Calif.,** Fairground Grandstand; **Wichita, Kans.,** Municipal Forum Building.

13-16 AUG.: **Charlotte, N. Car.,** Amfiteatrul Charlotte; **Providence, R. I.,** Auditoriul Rhode Island; **Tacoma, Wash.,** College of Puget Sound Memorial Field House.

20-23 AUG.: **Corpus Christi, Tex.,** Amfiteatrul Memorial.

Canada

9-12 IULIE: **Winnipeg, Man.,** The Arena.

23-26 IULIE: **Ottawa, Ont.,** Lansdowne Park.

13-16 AUG.: **Halifax, N. S.,** The Forum.

20-23 AUG.: **Saskatoon, Sask.,** The Arena Rink.

27-30 AUG.: **Calgary, Alta.,** Exhibition Grounds.

3-6 SEPT.: **New Westminster, B. C.,** Queens Park.

Marea Britanie

Congresele se vor ține la Belfast, Dundee, Middlesbrough și alte trei orașe care vor fi anunțate mai târziu.

(Informațiile referitoare la cazare vor fi anunțate mai târziu; vă rugăm nu scrieți conducerii amfiteatrului de congres).

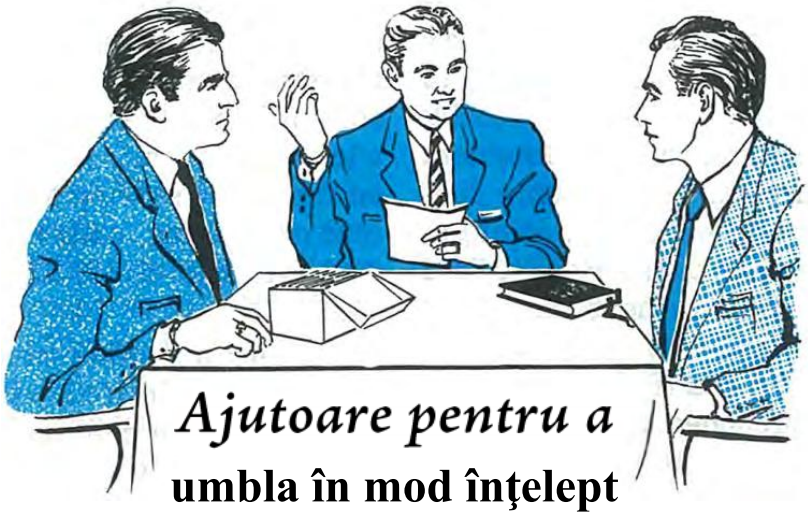

Supraveghetorii spirituali trebuie să vegheze strict cum umblă sau cum se comportă adunările care sunt în grija lor. Nu este suficient să îndeplinească porunca din Isaia 58:1 cu referire doar la Creștinătate: „Strigă în gura mare! Nu te reține! Înalță-ți glasul ca un corn și vorbește poporului Meu despre răzvrătirea lor și casei lui Iacov [Israel] despre păcatele lor”. Supraveghetorii teocratici nu trebuie doar să atragă atenţia asupra stării de păcat din organizaţia duşmană a Creştinătăţii. Ei trebuie să fie imparţiali, echilibraţi şi corecţi în aplicarea unui principiu. Așadar, ei trebuie să atragă atenţia la orice greşeli şi păcate chiar în adunările pe care le supraveghează. Dacă supraveghetorul observă unele greșeli, sau primeşte raport despre vreo greșeală comisă de vreun membru împotriva adunării, atunci acesta are ceva împotriva celui care greșește; căci ce afectează adunarea îl afectează pe el. El trebuie să cerceteze chestiunea şi să ia măsuri în legătură cu aceasta, în spiritul din Matei 18:15: „Dacă fratele tău comite un păcat, du-te și dezvăluie-i greşeala numai între tine şi el. Dacă te ascultă, l-ai câştigat pe fratele tău”.

Cuprins

2. În consecinţă, servul de adunare, împreună cu ceilalţi membri ai comitetului de serviciu al adunării, au dreptul şi obligaţia să cheme pe cel care greşeşte, sau care se pare că greşeşte, pentru a ajunge la o înţelegere efectivă a ceea ce a făcut acesta. El trebuie să stabilească direct vina sau vinovăţia celui care se pare că a greşit şi să descopere motive pentru excomunicare, dacă există vreunul cu adevărat. Principalul scop al acestui fapt este să păstreze organizaţia vizibilă a oilor lui Dumnezeu curată şi în siguranţă de răspândirea stării de păcat. Recuperarea celui care greşeşte este un scop secundar. – Deut. 13:12-18.

3. Pe de altă parte, un membru din adunare poate fi acuzat de comportament ce merită excomunicarea. Atunci când este chemat pentru o audienţă sinceră şi cinstită înaintea martorilor acuzatori, nu este timpul să se justifice şi să refuze să se prezinte. Este un timp imperios ca cel acuzat să caute împăcare cu fraţii lui deranjaţi. Nu este timpul pentru auto-îndreptăţire, ci pentru a căuta unitate cu organizaţia, prin clarificarea tuturor neînţelegerilor sau corectarea problemelor. Cel acuzat nu trebuie să fie încăpăţânat în dreptatea sa, precum o cetate puternic fortificată. „Un frate împotriva căruia s-a comis o fărădelege este mai greu de câştigat decât o cetate puternică şi unele certuri sunt ca zăvorul unui turn de locuit.” (Prov. 18:19). Dacă cineva devine conştient, pur şi simplu, de faptul că fraţii au ceva împotriva lui aceasta trebuie să-l facă repede să redreseze situaţia, mai ales dacă el se dovedeşte, într-adevăr, a fi păcătos în acel caz.

4. În predica Sa de pe munte Isus a spus: „Dacă îţi aduci darul la altar şi acolo îţi aminteşti că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul acolo, în faţa altarului, şi pleacă. Fă mai întâi pace cu fratele tău şi apoi, când te vei întoarce, oferă-ţi darul. Rezolvă-ți repede prolemele cu cel care depune o plângere împotriva ta în fața legii, în timp ce eşti cu el pe drum.” – Mat. 5:23-25.

5. După ce, mai întâi, cineva a făcut tot ce este posibil pentru a înfăptui dreptatea şi a îndrepta greşeala, aici pe pământ, împreună cu semenii săi, abia atunci se află în starea potrivită să ofere jertfe lui Dumnezeu şi să găsească acceptare din partea Lui. În armonie cu aceasta este scris: „Iehova detestă jertfa celor răi, dar îşi găseşte plăcerea în rugăciunea celor drepţi.” (Prov. 15:8; 21:27). Nimeni să nu se amăgească singur ignorând acest fapt!

6. În dorinţa de a păstra sau a restabili relaţii corecte cu fraţii săi şi cu Dumnezeul său, creştinul dedicat trebuie să dorească şi să fie dispus să asculte plângerea ce este făcută împotriva lui, pentru a afla dacă este sau nu vinovat cu adevărat. Simplul fapt că i-a făcut pe fraţii lui să se simtă jigniţi ar trebui să-l îngrijoreze. Aceasta ar trebui să-l facă să dorească să rezolve neînţelegerile sau să corecteze chestiunile. El nu trebuie să se enerveze plin de indignare şi să riposteze: „Dacă lor nu le place ce fac, de ce să-mi fac griji? Ştiu că sunt nevinovat şi nu fac nici un rău. Dacă ei vor să facă rău din asta, faptul acesta arată starea rea a inimii lor. Nu dau doi bani pe ce cred ei”. O astfel de atitudine împotrivitoare, de neînduplecat, de auto-îndreptăţire nu face pace şi armonie în adunare. Este o încercare prostească să răspunzi unei chestiuni înainte s-o asculţi personal, înainte să cunoşti punctul de vedere al celuilalt. Proverbele 18:13 ne avertizează, zicând: „Dacă cineva răspunde înainte de a asculta, este o nebunie și o umilire pentru el”.

Auto-îndreptăţirea nu este bună

7. O persoană poate simţi că este nevinovată. Din prezentarea chestiunii din punctul lui de vedere, situaţia poate că îl sprijină puternic, pentru a-l îndreptăţi. Dar propria lui prezentare este doar o parte a chestiunii. După ce apar aceia care se plâng împotriva lui, pentru mărturie şi ca să-şi prezinte partea în chestiune, acesta poate va constata că nu este aşa de nevinovat şi inocent cum credea. Proverbele 18:17 spun: „Cel ce vorbește primul la procesul lui este drept [nevinovat, după propria lui mărturie], apoi intră semenul său şi îl cercetează în amănunțime”. Semenul său care vine şi depune mărturie împotriva lui, cu siguranţă îi dă motive să se auto-examineze mult şi-l face să se simtă jenat şi nu atât de sigur de poziţia lui. Cel puţin el este ajutat să vadă de ce nu apare atât de nevinovat şi curat pentru alţii. El trebuie să afle în ce constă greşeala, dacă are sau nu legătură cu el. El ar trebui cel puţin să se străduiască să clarifice neînţelegerea la alţii, dacă ei au interpretat greşit chestiunile. El trebuie să respecte atitudinea celorlalţi fraţi sinceri şi să-şi ceară scuze acolo unde s-a produs greşeala, dacă această greşeală este doar din cauză că a fost lipsit de tact sau indiscret, mai degrabă decât că a păcătuit în realitate.

8. Cu siguranţă, dacă nimeni de pe pământ nu poate face aşa, Iehova Dumnezeu din cer poate găsi o mulţime de greşeli la acesta. Proverbele 20:9 declară: „Cine poate spune: ‚Mi-am purificat inima, m-am curățat de păcatul meu’?” Cunoscându-și starea de păcat prin naştere şi înclinaţia de a comite păcat, creştinul trebuie să fie smerit şi dispus să fie corectat, rugându-se împreună cu psalmistul: „Greşeli – cine poate să-și vadă greșelile? Declară-mă nevinovat de păcate ascunse. Păzeşte-l pe slujitorul tău de faptele de înfumurare, nu le lăsa să mă stăpânească! Atunci voi fi desăvârşit şi voi rămâne nevinovat de multe fărădelegi. Fie ca vorbele gurii mele şi cugetarea inimii mele să fie plăcute înaintea ta, o, Iehova, Stânca mea şi Eliberatorul meu!” (Ps. 19:12-14). Aceasta ajută pe cineva să rămână corect faţă de Dumnezeu.

9. Aduceţi-vă aminte că tânărul Elihu a simţit o aprindere de mânie împotriva răbdătorului Iov „căci își declarase drept mai degrabă propriul suflet decât pe Dumnezeu.” (Iov 32:2). Iov era nevinovat, şi totuşi a fost greşit din partea lui să creadă şi să vorbească de parcă Iehova Dumnezeu era responsabil direct pentru suferinţele ce veniseră peste Iov, ca şi când El aducea nenorocire peste cei drepţi, precum şi peste cei nedrepţi. (Iov 9:22, 30-35; 27:1-6; 30:19-23; 19:6-22; 6:4; 7:19-21). Atunci când cineva este pus în faţa unei posibile excomunicări nu este ocazia să facă contra-acuzări, să facă învinuiri reciproce sau să-i acuze pe alţii, aşa cum fac comuniştii neevlavioşi, pentru a întoarce atenţia de la sine spre abaterile şi faptele rele ale altora şi astfel să arate că şi alţii sunt la fel de răi precum el şi merită să fie şi ei judecaţi.

10. Când suntem cercetaţi pentru ceva greşit noi nu suntem aduşi doar înaintea comitetului de serviciu al adunării. Păcatele noastre secrete sunt bine cunoscute de Dumnezeu, dacă nu sunt cunoscute de comitetul de serviciu al adunării. Dumnezeu ne poate judeca cu exactitate păcatele secrete şi la timpul Său El le va aduce la judecată. (Ecl. 12:14; 1Cor. 4:4,5). Așadar, principala întrebare la care trebuie să

răspundem este: Mă pot îndreptăți eu înaintea lui Dumnezeu? Pentru a fi siguri dacă putem sau nu să facem aşa, este necesar să ne facem o auto-examinare cu Cuvântul lui Dumnezeu, căci Cuvântul Său „este mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunde până acolo încât desparte sufletul de spirit şi încheieturile de măduva lor şi poate să discearnă gândurile şi intenţiile inimii. Şi nu este creaţie care să nu fie dezvăluită privirii Sale, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor aceluia căruia trebuie să-i dăm socoteală” –Evrei 4:12,13.

11. Deoarece acest lucru este adevărat în ce privește indivizii, el este adevărat și în ce privește un grup de indivizi, o adunare sau o organizație. Aduceţi-vă aminte de izraelitul Acan, fiul lui Zerah, care a luat parte la atacul asupra orașului Ierihon după ce Iehova Dumnezeu făcuse să cadă zidurile orașului în mod miraculos. Toate lucrurile de valoare ce se găseau în cetate trebuiau să fie devotate lui Iehova Dumnezeu, căci Ierihonul era pentru El cele dintâi roade ale ţării Canaan. Dar Acan l-a jefuit pe Dumnezeu însuşindu-şi o parte din prada cetăţii, și anume, o frumoasă haină din ţinutul Şinear, două sute de sicli de argint şi un lingou de aur greu de cincizeci de sicli. Acan a ascuns aceste lucruri furate sub cortul său, crezând că nimeni din afara familiei sale nu ştia şi că el va ieşi basma curată. Dar Dumnezeu văzuse în secret cum păcătuise Acan şi cum devenise astfel necurat. Atâta vreme cât el şi familia lui necurată erau lăsaţi nepedepsiţi în mijlocul lui Israel, naţiunea Israel nu putea să prospere în cucerirea Ţării Promise, Canaan. De aceea Dumnezeu a făcut ca Acan să fie deconspirat şi să fie omorât cu pietre. După aceea, adunarea lui Israel a făcut un progres potrivit, conform voinţei lui Dumnezeu. – Iosua 7:1-8:2.

12. În același fel, astăzi, Dumnezeu, prin sfinţii Săi îngeri, poate să descopere pe cei care, asemenea lui Acan din mijlocul nostru, păcătuiesc în secret. Fie ca nici unul din noi să nu fie ca Acan! De aceea, noi trebuie să ne veghem inima şi rinichii. „Iehova al armatelor judecă cu dreptate; El cercetează rinichii [sau cele mai profunde emoţii] şi inima.” (Ier. 11:20, *margin*). Noi trebuie să purtăm platoşa dreptății şi să fim iscusiţi în mânuirea scutului credinţei, pentru a ne păstra pure, curate şi drepte inima şi cele mai profunde emoţii. – Efes. 6:14,16.

13. Supraveghetorii trebuie să fie curajoși precum Natan, nu slabi în mustrare cum a fost marele preot Eli. La fel ca profetul Natan, ei trebuie să aplice Cuvântul lui Dumnezeu la membrul din adunare care este vinovat şi să-i zică, fără frică: „Tu eşti acela!” (2Sam. 12:7). Dar ei trebuie să fie siguri că deţin faptele complete care să-i călăuzească spre o judecată corectă şi că sunt sprijiniți de Cuvântul lui Dumnezeu, şi nu acţionează din motive personale, egoiste.

14. Comitetul de serviciu al adunării are o putere grozavă prin faptul că posedă însărcinarea de a excomunica din adunare pe cei dezordonaţi şi neascultători. Ei trebuie să folosească această putere cu prudenţă, nu doar pentru a evita să ajungă la dificultăţi legale cu tribunalele ţării, ci şi pentru a evita să comită păcat cu această putere de excomunicare, printr-o întrebuinţare greşită a acesteia sau abuzând de ea. Aceasta nu trebuie să fie folosită niciodată pentru a vărsa focul pe un membru din adunare sau pentru a scăpa de cineva care nu este agreat de unul din comitetul de serviciu sau de toţi, sau care este motiv de iritare sau de invidie, şi se crede, astfel,

că este cel mai bine să fie excomunicat. Pentru a se feri de motive greşite, este bine ca un creştin să-şi amintească de avertismentul lui Isus: „Nu mai judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi; căci cu judecata cu care judecaţi, veţi fi judecaţi, şi cu măsura cu care măsuraţi, vi se va măsura.” – Mat. 7:1,2.

Atitudinea față de bârfitori și calomniatori

15. Chiar excluzând orice motive greşite din partea sa, comitetul de serviciu al adunării poate acţiona cu toată sinceritatea şi totuşi să se aducă pe sine sub judecată pentru că nu aplică potrivit principiile Bibliei, în cazul unde comitetul hotărăşte să excomunice. Aceasta poate fi într-un caz ce implică altceva decât adulter sau preacurvie. Luaţi, de exemplu, chestiunea bârfirii. Comitetul poate că nu face deosebire între bârfă şi calomnie.

16. Calomnia poate fi bârfă; dar nu toată bârfa este calomnie. Bârfa este definită ca o discuţie prostească, personală; adică, vorbire prostească, în special despre problemele altora. Ea este conversaţie sau discuţie frivolă; ştiri necontrolate, zvonuri. Aceasta poate deveni calomnie atunci când se transformă în zvonuri neîntemeiate sau discuţie generală care prejudiciază reputaţia altuia. Calomnia este de obicei mai mult sau mai puţin răutăcioasă, aceasta fiind rostită din antipatie, cu dorinţa de a răni pe cel despre care sau împotriva căruia se vorbeşte. Bârfa poate fi o simplă discuţie sau scriere frivolă, familiară şi poate să nu fie deloc calomniatoare. Ea devine calomnie atunci când defaimă pe altul, când devine o declaraţie, un raport sau o sugestie răutăcioasă, falsă şi defăimătoare despre altul, cu scopul de a-i prejudicia reputaţia. În legea curţilor judecătoreşti calomnia înseamnă defăimare mai mult prin declaraţie orală, decât prin scriere sau alte mijloace.

17. Apostolul Pavel a făcut referire la atitudinea faţă de bârfitori. El i-a scris lui Timotei, ca un supraveghetor, şi i-a dat următoarele instrucţiuni despre văduvele tinere, care se mai puteau căsători, şi care nu trebuiau să fie puse pe listă să primească ajutor material din partea adunării: „Însă pe văduvele mai tinere să nu le pui pe listă, pentru că atunci când impulsurile lor sexuale intervin între el şi Cristos vor să se căsătorească și își atrag condamnarea pentru că au nesocotit prima lor declaraţie de credinţă. Totodată, se învaţă să fie fără ocupaţie, cutreierând prin case, și nu numai fără ocupaţie, ci şi clevetitoare [phlyaroi], amestecându-se în treburile altora și vorbind ce n-ar trebui să vorbească. Vreau deci ca văduvele mai tinere să se căsătorească, să aibă copii, să se îngrijească de casă, ca să nu-i dea împotrivitorului nici un prilej de insultă. De fapt, unele s-au și întors să-l urmeze pe Satan. Dacă o femeie credincioasă are rude văduve, să le ajute, iar adunarea să nu fie împovărată. Atunci adunarea va putea să le ajute pe cele care sunt cu adevărat văduve.” – 1Tim. 5:11-16.

18. Discuţia despre cazul văduvelor era corectă, din punct de vedere religios, din partea apostolului Pavel, căci tovarășul său discipol, Iacov, a scris: „Închinarea curată şi neîntinată în ochii Dumnezeului şi Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijeşti de orfani şi de văduve în necazul lor şi să te păzeşti nepătat de lume.” (Iac. 1:27). Cu toate acestea, apostolul Pavel făcuse remarci cu privire la văduvele

tinere, că lipsa lor de ocupaţie era dăunătoare pentru ele din punct de vedere spiritual. Neocupându-se de obligaţiile gospodăreşti, sau de serviciul lui Iehova de pe teren, ele erau înclinate să meargă în case, nu pentru a predica sau a depune mărturie din uşă în uşă, ci ca să vorbească nefolositor, să bârfească, chiar până acolo să se amestece în treburile altor oameni, „vorbind despre lucruri care nu s-ar cuveni să vorbească”.

19. Ce l-a sfătuit apostolul Pavel pe supraveghetorul Timotei referitor la acestea? L-a instruit el pe Timotei să le scoată din adunare? Nu! El a recomandat să le fie date responsabilităţi serioase, pentru a le ţine ocupate în mod folositor, sugerând chiar să se căsătorească şi să aibă copii, pentru a câştiga astfel mai degrabă laudă pentru adunare, decât să dea împotrivitorilor creştinismului motiv să ponegrească organizaţia lui Iehova de sub conducerea lui Cristos. De asemenea, femeile în vârstă trebuiau să fie un exemplu bun pentru văduvele mai tinere şi celelalte femei: „De asemenea, femeile în vârstă să aibă o purtare care li se potrivește unor sfinți, să nu fie calomniatoare [diaboloi], nici înrobite de mult vin, ci să-i înveţe pe alții ce este bine, ca să le ajute pe cele tinere să-și vină în fire și să-şi iubească soţii, să-și iubească copiii, să aibă o minte sănătoasă, să fie caste, gospodine, bune, supuse soţilor lor, ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu.” (Tit 2:3-5). Astfel de măsuri coercitive, pe care le-a recomandat apostolul, le ţineau pe femeile tinere *în mijlocul* organizaţiei, ocupate în mod lăudabil cu fapte bune şi servind ca un bun de preţ pentru adunare, păstrându-i la înălţime calitatea spirituală, în pace şi unitate.

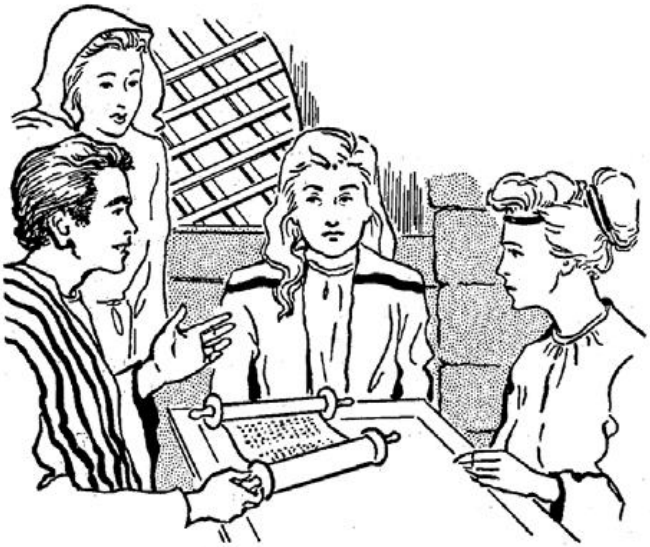

20. Apostolul Ioan a trebuit să se ocupe de un caz de folosire excesivă a limbii, nu doar în bârfă, ci și în calomnie. Aceasta a fost cazul lui Di.ot’re.phes, care făcea parte din aceiaşi adunare creştină ca Gaius, un discipol iubit, pe care Ioan l-a iubit cu adevărat. În acest caz, el a zis: „Am scris ceva adunării, dar Di-ot’re.phes, căruia îi place să aibă locul întâi printre ei, nu primeşte nimic de la noi cu respect. De aceea, dacă voi veni, voi aminti de faptele pe care continuă să le facă, flecărind [phlyarein] despre noi cu vorbe rele. De asemenea, nefiind mulţumit cu aceste lucruri, nici el nici nu-i primeşte pe fraţi cu respect, iar pe cei care vor să-i primească încearcă să-i împiedice şi să-i dea afară din adunare.” – 3 Ioan 9,10.

21. Di.ot’re.phes flecărea sau bârfea despre apostolul Ioan pe la spate, dar făcea aşa „cu cuvinte rele”. În felul acesta, el îl calomnia pe Ioan. Din acest motiv el a meritat ca apostolii să se ocupe de el. De aceea, Ioan a spus că dacă va veni în acea adunare va avea să amintească faptele pe care le făcea Di-ot’re.phes, ceea ce avea

Cuprins

să fie însoţit de o acţiune potrivită împotriva lui Di-ot're.phes. Acest clevetitor nelegiuit nu avea nici un drept sau autoritate să facă vreo excomunicare din proprie iniţiativă, scoţând din adunare fraţi ospitalieri. Vorbind calomniator despre apostolul Ioan, Di.ot're.phes „nesocotea domnia şi vorbea de rău pe cei glorioşi." (Iuda 8). Di.ot're.phes însuși a meritat să fie scos din adunare.

22. Amintiţi-vă că n-a fost o simplă bârfă de care a fost vinovat Satan Diavolul în grădina Eden. El i-a pus Evei o întrebare importantă pentru informaţie, şi apoi a făcut acest comentariu la adresa răspunsului ei: „În mod sigur nu veţi muri. Căci Dumnezeu ştie că în ziua când veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul." (Gen. 3:4,5). Acea declaraţie diabolică nu era bârfă; ea era ceea ce a spus Isus – o calomnie, o minciună, menită în mod răutăcios să prejudicieze reputaţia sau numele lui Iehova Dumnezeu şi să provoace rebeliune împotriva Lui, să cauzeze neîncredere şi lipsă de unitate în interiorul organizaţiei Sale. Isus le-a spus celor care îl imitau pe Satan Diavolul: „Voi sunteţi de la tatăl vostru Diavolul şi vreţi să împliniţi dorinţele tatălui vostru. El a fost un ucigaş când a început şi n-a rămas ferm în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Când spune o minciună, vorbeşte potrivit firii lui, pentru că este mincinos şi tatăl minciunii." (Ioan 8:44). Să nu facem greșeală în legătură cu aceasta: pentru calomnie, nu pentru bârfă, acel necredincios a fost numit Diavol (*Diabolos*), care înseamnă „calomniator". Aceea a fost o minciună răutăcioasă împotriva lui Iehova Dumnezeu, care a distrus reputaţia lui Dumnezeu înaintea Evei şi care a trădat faptul că acest fiu spiritual se răsculase împotriva Suveranului Universului şi trebuia să fie scos din organizaţia sfântă universală a lui Iehova, nemaifiind astfel recunoscut ca fiu al lui Dumnezeu.

23. Din acest motiv, comitetul de serviciu din orice adunare a poporului dedicat al lui Iehova să fie atent când ia o acţiune drastică împotriva bârfei. Mai întâi ei să hotărască natura sau caracteristica bârfei. Dacă sunt zvonuri neimportante, frivole, ce implică persoane individuale, nu există nici o bază scripturală pentru excomunicare. Dar dacă aceasta ajunge la calomnie, cu scopul răutăcios de a prejudicia reputaţia şi poziţia altuia, atunci este timpul să se ia la cunoştinţă chestiunea şi să se determine dacă excomunicarea aparentului calomniator este sau nu corectă şi scripturală şi este pentru protejarea adunării. Vor fi necesari doi sau mai mulţi martori pentru a stabili fapta calomniei şi pentru a proteja comitetul de serviciu.

24. Comitetul de serviciu nu trebuie să-şi folosească puterea de a excomunica în mod periculos. În această situaţie acest fapt poate întoarce lucrurile şi poate aduce comitetul sub condamnare. Regele David a zis în mod profetic: „Pe cei care-l calomniază pe tovarăşul său în ascuns, îl voi reduce la tăcere. ... În fiecare dimineaţă îi voi nimici pe toţi cei răi de pe pământ, ca să-i stârpesc din oraşul lui Iehova pe toţi răufăcătorii." (Ps. 101:5,8). Pentru călăuzirea noastră, referitor la calomniatori, este scris: „Cel ce umblă cu calomnii dă pe față o discuţie confidenţială. Să nu te întovărășești cu cel ce se lasă ademenit de buzele [sau are buzele larg deschise] sale." (Prov. 20:19; 11:13). Comitetul de serviciu trebuie să facă o deosebire clară între simpla bârfă și calomnie. În această privință ei trebuie

Cuprins

să fie ca un verificator de metale, așa cum a fost profetul Ieremia: „Uită-te și cercetează-le calea. Sunt cu toţii încăpăţânaţi peste măsură, umblă cu calomnii, sunt ca arama și ca fierul. Toţi sunt oameni care distrug. … Argint lepădat îi vor numi oamenii în mod sigur, căci Iehova i-a lepădat.” – Ier. 6:27-30; 9:4-8.

25. Calomniatorii pot cauza moartea, fie fizică, fie spirituală; motiv pentru care este dat avertismentul: „Să nu umbli de colo, colo în mijlocul poporului ca să calomniezi. Să nu te ridici împotriva sângelui semenului tău! Eu sunt Iehova.” (Lev. 19:16). Din acest motiv, comitetul de serviciu face bine să cerceteze calomnia. Dar nu este autorizat din punct de vedere scriptural să scoată din adunare pentru o simplă bârfă care este trivială, neînsemnată, superficială, motivată de interes uman, însă nu este răutăcioasă, nu aduce acuzaţii false.

26. Pentru excomunicări se poate face apel de cei scoşi din adunare care stăruie să creadă că s-a exagerat din partea comitetului. S-au făcut apeluri la Societatea din Brooklyn şi unele excomunicări au fost anulate. Acest fapt dovedeşte că unele comitete au fost prea dornice să excomunice. Ele fie n-au avut martorii necesari cu o mărturie substanţială, fie au exagerat greşeala şi au excomunicat în mod despotic şi pe temeiuri nescripturale. Excomunicarea se face în primul rând pentru a împiedica majoritatea adunării să fie influenţată de păcat printr-o bucăţică. (1 Cor. 5:6-8, 13). Dar aduceţi-vă aminte, ea are de-a face cu viaţa veşnică a persoanei excomunicate.

27. Da, are legătură cu suflete, cu vieţi preţioase. Aceasta face chestiunea ceva foarte solemn şi serios. Nu pedepsiți pe un frate nevinovat cu o excomunicare nemeritată! Examinaţi-vă inima şi motivele, plus Cuvântul lui Dumnezeu! Nu vă bucuraţi de excomunicare, exercitând o putere înspăimântătoare doar pentru a arăta că o puteţi folosi şi încercând să intimidaţi, ameninţând că o folosiţi! Stăpânii de sclavi au fost instruiţi să ‚o lase mai moale cu ameninţarea’ sclavilor lor creştini. Iubirea este descrisă ca o calitate ce „nu face rău” (Efes. 6:9; 1Cor. 13:4,5). Așadar, noi trebuie să „ne suportăm unii pe alţii în iubire, străduindu-ne să păstrăm unitatea spiritului în legătura păcii.” (Efes. 4:2,3). Aşadar, comitetele să fie cumpătate în această chestiune.

28. Înţelepciunea şi salvarea noastră stau în faptul că toţi „veghem strict” cum umblăm, nu pentru a evita excomunicarea, ci pentru a plăcea lui Dumnezeu, a-L glorifica şi a justifica domnia Sa universală. Faptul de astăzi care eclipsează, cum că împărăţia lui Dumnezeu domneşte, și prin urmare, că sfârşitul lumii vechi este aproape, trebuie să ne domine viaţa. Aceste zile, deşi rele, ne oferă oportunitatea de a „cumpăra timpul oportun” pentru noi. Cum? Fără să mai irosim timp umblând neprofitabil şi în mod neînţelept, cum fac cei lumeşti condamnaţi, ci umblând în mod înţelept, după cum înţelegem că este voinţa lui Iehova. În acest caz, ne vom găsi în armonie cu împărăţia lui Dumnezeu prin Cristos şi vom câştiga viaţă în fericire în ordinea Sa dreaptă a cerurilor noi şi a pământului nou.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum trebuie să împlinească supraveghetorii porunca din Isaia 58:1 şi cum stabilește Matei 18:15 o cale de acțiune pentru ei?

2. Ce are dreptul şi obligaţia să facă servul de adunare, în acest caz, şi care este scopul principal al unei astfel de acţiuni?
3. Ce trebuie să facă orice frate acuzat, atunci când este convocat, datorită caracterului critic al timpului?
4,5. (a) Ce a spus Isus legat de aceasta, în predica Lui de pe munte? (b) Ce au însemnat acele spuse ale lui Isus şi ce face cineva ignorându-le?
6. Ce trebuie să fie gata să facă, sub acuzaţie, un frate ce caută pacea, şi de ce nu trebuie să se îndreptăţească şi să se împotrivească?
7. De ce nu este suficientă propria lui prezentare a chestiunii în caz, şi ce trebuie să facă el pentru alţii care sunt deranjaţi de el?
8. Dintre toate persoanele, cine poate găsi ceva greşit la el şi astfel, care trebuie să fie rugăciunea lui pentru a păstra relaţii corecte?
9. De ce a simţit Elihu o revărsare de mânie împotriva lui Iov şi astfel, ce nu trebuie să facă cel acuzat pentru a distrage atenţia de la sine?
10. În toată accepţiunea cuvântului, înaintea cui suntem aduşi când suntem cercetaţi şi ce trebuie să facem pentru a răspunde la principala întrebare?
11. Cu cine altcineva mai este adevărat acest lucru, în afară de indivizi, şi cum a fost ilustrat acest fapt în cazul lui Acan, fiul lui Zerah?
12. Pe cine poate descoperi astăzi Dumnezeu din mijlocul nostru, şi prin urmare, de ce trebuie să ne folosim platoşa spirituală şi scutul credinţei?
13. Ce curaj, asemenea celui al lui Natan, trebuie să manifeste supraveghetorii, însă de ce trebuie ei să fie siguri mai întâi?
14. Cum trebuie comitetele să folosească puterea grozavă a excomunicării şi ce avertisment de-al lui Isus trebuie să-şi amintească ei în această privinţă?
15. Cum se poate aduce un comitet sub judecată, în cazul unei excomunicări, fără motive greşite?
16. Care este diferenţa dintre bârfă, clevetire şi calomnie?
17. Ce i-a spus Pavel lui Timotei despre bârfitori?
18. De ce a fost potrivit ca Pavel să discute despre văduve şi cum cauzau cele mai tinere rău din punct de vedere spiritual, prin lipsa lor de ocupaţie?
19. Ce l-a instruit Pavel pe Timotei cu privire la văduvele mai tinere şi care a fost scopul său prin punerea unei responsabilităţi speciale asupra femeilor mai în vârstă?
20. Ce i-a scris apostolul Ioan discipolului Gaiu despre Di.ot're.phes?
21. De ce flecăreala lui Di,ot're.phes a fost un caz de calomnie şi de ce a meritat el să fie dat afară?
22. Oare doar de o simplă bârfă a fost vinovat Satan Diavolul în Eden şi de ce a fost numit el Diavol?
23. Ce trebuie să hotărască, mai întâi, comitetul, în ce priveşte o discuţie, şi de ce trebuie să aducă ei doi sau trei martori?
24. Cum trebuie să fie comitetul asemenea lui Ieremia, fiind atent în ce priveşte chestiunea excomunicării?
25. De ce face bine comitetul să investigheze calomnia, însă pentru ce nu este autorizat scriptural să excomunice?

26. Cărei acţiuni este supusă excomunicarea prin cel excomunicat şi ce dovedeşte schimbarea unor hotărâri?
27. Cum trebuie comitetul să dea dovadă de echilibru în chestiunea excomunicării, de vreme ce aceasta are de-a face cu suflete?
28. (a) În ce fel de umblare stau înțelepciunea şi salvarea noastră? (b) Cum putem cumpăra noi timpul oportun, şi în armonie cu ce fapt dominant de astăzi va fi aceasta aşa?
*Substantivul grecesc înseamnă literal „vorbire prostească, prostie, nonsens” și apoi a ajuns să însemne „bârfitor, flecar, trăncănitor”.
Verbul grecesc înseamnă literal „a vorbi nonsensuri, a face pe prostul”; drept pentru care *Noul Testament autentic* al lui Schonfield (1955) redă expresia aici: „prostește-mă cu cuvinte ieftine”.

.

Partea 10 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

Templele glorioase ale lui Iehova Dumnezeu de pe muntele Moria, din Ierusalim, au fost asociate cu împărăția Sa peste Israelul din vechime.
Capitolul 4 al cărții „Să se facă voința Ta pe pământ” discută despre anticele „Întrezăriri ale Împărăției lui Dumnezeu”. În sanctuarul grădinii Edenului, Dumnezeu i-a condamnat pe neascultătorii Adam și Eva la moarte, dar a promis, de asemenea, nașterea unei Semințe din femeia Sa simbolică, organizația Sa cerească, Sămânță care avea să zdrobească capul Șarpelui simbolic, Satan Diavolul, care i-a făcut pe Adam și pe Eva să păcătuiască împotriva lui Iehova Dumnezeu. Potopul din zilele lui Noe a șters din existență întreaga rasă umană, în afară de Noe și familia sa. Așteptând Sămânța promisă a lui Dumnezeu, Noe nu s-a numit rege peste descendenții săi, întreaga omenire. Totuși, strănepotul său Nimrod s-a răzvrătit împotriva lui Iehova Dumnezeu și a legământului Său prin curcubeu, referitor la sfințenia sângelui de animale, și s-a auto-proclamat rege în Babilon.

[6] Astfel, cu mai mult de o mie şase sute de ani înainte, Nimrod a fost precursorul original al marelui rege Nebucadneţar, împăratul Imperiului Babilonian. În zilele lui Noe, când rebelii împotriva lui Iehova planificau transformarea Babelului (sau Babilonului) în capitala lumii, pentru a înălţa un sanctuar înalt până la cer, dedicat religiei false, Iehova a pus capăt planului lor nelegiuit. Cum? Prin confundarea limbii constructorilor, forţându-i astfel să se împrăştie, fiecare grup cu o anumită limbă.

[7] Prin acest miracol, Iehova Dumnezeu a arătat supremaţia conducerii Sale şi faptul că voinţa Sa nu poate fi blocată pe pământ. Religiile non-evreieşti relatează că Nimrod a murit de o moarte violentă. În ciuda vânărilor, construirilor

şi cuceririlor sale, el nu a reuşit să demonstreze că el este Sămânţa promisă a femeii lui Dumnezeu. Dar moartea sa violentă, care se înţelege că a venit ca şi o judecată pentru Nimrod, nu a speriat mişcarea regală. În zilele lui Avraam, care s-a născut la doi ani după moartea lui Noe, exista un număr de regi în Orientul Mijlociu, da, exact în regiunile în care Nimrod a domnit ca primul rege uman. Acum, Avraam s-a mutat din Ur din Caldeea. Sub călăuzirea lui Dumnezeu, el a venit în ținutul promis din vest.

[8] Printre toţi aceşti regi din lume, nu avea oare Dumnezeu un rege care să Îl reprezinte pe pământ? Avea; şi Avraam a avut privilegiul de a-l întâlni în Țara Promisă. Acesta era Melhisedec „regele Salemului" şi „preotul Dumnezeului cel Preaînalt." Melhisedec, fiind regele şi preotul lui Dumnezeu, era superior lui Avraam şi l-a binecuvântat; şi Avraam a oferit lui Melhisedec o zecime din prăzile pe care le-a adus din victoria sa dată de Dumnezeu împotriva a patru regi invadatori din nord.

[9] Semnificative au fost cuvintele de binecuvântare ale lui Melhisedec: „Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Preaînalt, care a făcut cerul şi pământul. Și binecuvântat să fie Dumnezeul Preaînalt, care i-a dat pe asupritorii tăi în mâna ta!" (Gen. 14:1-20) Oraşul împărăției lui Melhisedec era Salem, acesta fiind partea originală a viitorului oraş Ierusalim. Aici, atunci, exista o împărăţie tipică a lui Dumnezeu pe pământ şi Melhisedec a domnit ca rege drept în numele şi prin numirea Dumnezeului cel Preaînalt, „Regele eternităţii." El stătea pe tronul lui Iehova într-un mod tipic. El deţinea autoritatea nu numai să conducă, ci şi să ofere sacrificii lui Dumnezeu şi să binecuvânteze pe cei pe care Dumnezeu îi aproba, cum a fost Avraam. Biblia nu ne spune ce s-a întâmplat cu acest guvern teocratic. Dar, Melhisedec nu a avut succesor în acea împărăţie a lui Dumnezeu în Salem. Din această cauză a trebuit să treacă sute de ani până când o împărăţie tipică a lui Dumnezeu avea să existe din nou pe pământul nostru. Din acest motiv, Melhisedec nu a fost Sămânţa promisă care trebuia să zdrobească pe Şarpele cel vechi, Satan Diavolul, şi să elibereze rasa umană muribundă, oprimată. Totuşi, Melhisedec a fost folosit ca un tip al Seminței regale a femeii lui Dumnezeu, care urma să fie superioară oricărui rege uman, superioară chiar şi regelui David sau regelui Solomon.

[10] Dumnezeu însuşi a jurat că această Sămânţă promisă a femeii Sale va fi un rege-preot, la fel ca şi Melhisedec, şi va sta pe tronul lui Dumnezeu, nu un tron material pe pământ ca şi cel al lui Melhisedec, David sau Solomon, ci propriul tron ceresc al lui Dumnezeu. Cu mai mult de o mie de ani înainte de naşterea lui Isus Cristos, Iehova Dumnezeu l-a inspirat pe regele David să cânte următorul cântec: „Iată ce i-a zis Iehova Domnului meu: "Stai la dreapta Mea, până îi voi pune pe duşmanii Tăi ca scăunel pentru picioarele Tale." Iehova a jurat, (şi nu-i va părea rău): ‚Tu eşti preot pe timp indefinit în felul lui Melhisedec!'La dreapta Ta, Iehova va zdrobi regi în ziua mâniei sale." – Ps. 110: 1, 4, 5.

---

[11] Fiind fără succesor, Melhisedec era o prefigurare profetică a lui Isus Cristos, care va fi veşnicul preot-rege al lui Iehova. „Căci acest Melhisedec, regele Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt, care l-a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la înfrângerea regilor și l-a binecuvântat și căruia Avraam i-a dat a zecea parte din toate, este, potrivit traducerii numelui său, în primul rând 'Rege al dreptății', iar apoi şi rege al Salemului, adică "Rege al păcii". Fiind fără tată, fără mamă, fără genealogie, fără început al zilelor și sfârşit al vieţii, ci fiind făcut asemenea Fiului lui Dumnezeu, el rămâne preot pentru totdeauna." (Evrei 7:1-3) Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, este cel care va servi în legătură cu adevăratul sanctuar al lui Iehova. Fiind Rege-Preot pentru veşnicie, datorită nemuririi Sale datorate învierii din morţi, nu are nevoie de succesori. Preoţia şi domnia pentru Dumnezeul Preaînalt se sfârșesc în el. Cât de diferit era Regele Melhisedec din Salem de regele Nimrod din Babilon!

[12] Acest fapt este negreşit evidenţiat: Cel care este adevărata Sămânţă a femeii lui Dumnezeu trebuie pus prin jurământ în funcţia sa de rege şi preot de către Dumnezeul Preaînalt, Iehova. Având în vedere prezenţa Regelui Melhisedec în Țara Promisă, Avraam nu avea motive pentru a dori să devină rege asupra casei sau ținutului său. Avraam a stabilit tiparul potrivit pentru strănepoţii săi, fiii lui Iacov sau Israel, izraeliţii. Iehova şi-a eliberat poporul din Israelul antic din Egiptul înrobitor. I-a adus miraculos prin Marea Roşie, spre siguranţă, şi i-a distrus pe egiptenii care îi urmăreau, îngropându-i sub pereţii de apă care se prăbuşeau. Apoi, Moise a cântat triumfător adevărata relaţie a lui Iehova faţă de poporul Său, spunând: „Şi Iehova va domni veşnic." (Ex. 15:18). El era Regele ceresc al Israelului!

[13] Fiind aduşi în Țara Promisă a Canaanului, izraeliţii au fost conduşi de către judecători fără succesori. Judecătorul Ghedeon, deşi era eliberatorul vizibil al Israelului, a refuzat să întemeieze o dinastie conducătoare sau o linie de regi în familia sa. El a spus: „Eu nu voi guverna peste voi și nici fiul meu nu va guverna peste voi. Iehova va guverna peste voi." (Jud. 8:23) Doar la cererea oamenilor necredincioşi a început Iehova Dumnezeu să ofere celor douăsprezece seminții ale Israelului un rege uman vizibil. Când bătrânul Judecător Samuel se ruga la Dumnezeu cu amărăciune, Iehova l-a consolat, spunând: „Nu pe tine te resping, ci pe Mine Mă resping, ca să nu mai fiu rege peste ei." (1 Sam. 8:7) Primul rege care le-a fost dat, Saul din seminția lui Beniamin, a sfârşit în mod dezastruos sub dezaprobarea lui Dumnezeu. Cu privire la Saul, Iehova a spus Israelului: „Ţi-am dat un rege în mânia Mea, şi ţi l-am luat în urgia Mea!" (Osea 13:11, *AS*) În timpul domniei Regelui Saul, Iehova a găsit în seminția lui Iuda un om care era apropiat de inima Sa. El l-a pus pe profetul Samuel să-l ungă pe acest tânăr păstor, David din Betleem, să devină rege după Saul. Astfel, David era unsul lui Iehova sau Cristosul lui Iehova. (1 Sam. 13:13, 14; 16:3-13) Totuşi, David nu era Isus Cristos sau Isus Unsul lui Dumnezeu. El era, precum Melhisedec, doar o prefigurare

profetică a lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. În profeţie, Isus Cristos era chiar amintit ca David, care înseamnă "Preaiubit", prin cuvinte precum:

[14] „Voi pune peste ele un singur păstor care le va paşte, şi anume pe servul Meu David; El le va paşte, El va fi păstorul lor. Eu, Iehova, voi fi Dumnezeul lor, şi servul Meu David va fi prinț în mijlocul lor. Eu, Iehova, am vorbit!” (Ezec. 34:23,24 *AS*).

[15] Regele Saul a murit în luptă. Izraeliţii au ajuns să aprecieze faptul că Iehova l-a uns pe David să fie succesorul lui Saul şi l-au uns ca fiind unsul lui Iehova. Stabilit cu fermitate în împărăţia sa la Ierusalim, David a dorit să construiască un sanctuar pentru Iehova, pentru a înlocui cortul sau tabernacolul pe care Moise îl construise în pustie. Iehova i-a negat războinicului David acest privilegiu. Dar, preţuind dorinţa evlavioasă a lui David, Iehova, din propriul acord, a făcut un legământ cu David pentru o Împărăţie care urma să nu fie niciodată îndepărtată din familia lui David. Atunci, ce urma să se întâmple la moartea lui David? Legământul lui Iehova cu David pentru împărăţie spunea: „Voi ridica sămânţa ta după tine, care va fi unul dintre fiii tăi, şi-i voi întări domnia. El Îmi va construi o casă, iar eu îi voi întări tronul pe timp indefinit. Eu îi voi fi Tată, iar el Îmi va fi fiu. Și nu-mi voi retrage bunătatea iubitoare de la el, cum am retras-o de la cel dinaintea ta [Saul]. Și îl voi face să dăinuie în Casa Mea, şi în Împărăţia Mea pe imp indefinit, iar tronul lui va dura pe timp indefinit.” – 1 Cron. 17:11-14.

[16] Niciun rege, de la Împăratul Constantin al Romei până la orice împăraţi sau conducători politici ai Creştinătăţii din zilele noastre, nu a ajuns sub acest legământ al lui Iehova cu David pentru Împărăţie. Cu sute de ani înaintea apariţiei Creştinătăţii şi a împăraţilor acesteia, acel legământ pentru Împărăţie a început să se aplice şi să funcţioneze faţă de Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

[17] Fiind unsul lui Iehova, Regele David stătea pe tronul lui Iehova. El nu stătea pe tronul lui Iehova în felul în care Domnul lui David, Isus Cristos, stă aşezat acum la dreapta lui Dumnezeu. David stătea pur şi simplu ca un reprezentant al lui Iehova pe un tron vizibil, pe Muntele Sion din Ierusalim. El l-a recunoscut pe Iehova ca fiind adevăratul Rege al Israelului. În Psalmul 59:13, el a scris sub inspiraţie: "Dumnezeu domnește în Iacov [Israel], până la marginile pământului.” Spre sfârşitul vieţii sale, când David se bucura de contribuţiile generoase pe care conducătorii Israelului le-au făcut pentru construirea sanctuarului lui Iehova de către fiul său Solomon, David l-a binecuvântat pe Dumnezeu şi a spus: „Ale tale, o, Iehova, sunt măreția, puterea, frumusețea, desăvârșirea şi demnitata, căci tot ce este în ceruri şi pe pământ este al Tău! A Ta este împărăția, o, Iehova, Tu eşti capul și Tu te înalţi mai presus de toate.” (1 Cron. 29:10,11) Şi David a mai spus: "Iehova ... a ales pe fiul meu Solomon, ca să stea pe tronul domniei lui Iehova, peste Israel.” – 1 Cron. 28:5; 2 Cron. 9:8.

[18] Astfel, se spunea că moştenitorul lui David urma să reprezinte pe Iehova pe tronul Israelului: „Solomon s-a aşezat pe tronul lui Iehova ca rege în locul tatălui său, David şi prospera.” (1 Cron. 29:23) La fel, toţi moştenitorii lui David care l-au urmat, potrivit legământului pentru împărăţia lui Iehova, au stat pe „tronul lui Iehova”. Împărăţia era a Sa. Era o împărăţie tipică a lui Dumnezeu pe pământ. Casa lui David a oferit regi vizibili.

[19] Atunci, ce s-a întâmplat cu acel legământ veşnic pentru împărăţie când regele Nebucadneţar din Babilon a distrus oraşul capitală al Ierusalimului şi sanctuarul acestuia şi a răsturnat tronul regelui Zedechia şi l-a exilat în Babilon, ca să moară acolo? A încetat oare atunci legământul pentru împărăţie să existe? Nu; acel legământ pentru împărăţie urma să continue până la venirea Seminței femeii lui Dumnezeu, despre care Iehova a spus: „Îl voi face să stea în casa şi împărăţia Mea pentru veşnicie şi tronul lui va fi întărit pe vecie”. A fost just ca împărăţia tipică a lui Dumnezeu pe pământ să ajungă o ruină şi să înceteze să existe. Fiii regali ai lui Zedechia au fost înjunghiaţi de către regele Babilonului; dar, au existat alţi moştenitori ai regelui David prin care moştenitorul legal şi natural al tronului lui David urma să vină. Iehova s-a asigurat de acest lucru când l-a condamnat pe regele Zedechia şi a spus:

[20] „Şi tu, domn nelegiuit, prinț al lui Israel, a cărui zi a venit, timpul pedepsirii tale finale, aşa zice DOMNUL DUMNEZEU: Îndepărtați mitra, jos cununa; lucrurile nu vor rămâne cum sunt; ce este plecat va fi înălţat, şi ce este înălţat va fi plecat! O voi face o ruină, o ruină, o ruină; și nu va mai fi nici o urmă din ea până la venirea Aceluia care are drept la ea şi Lui i-o voi da.” – Ezec. 21:25-27, *RS*.

[21] Cei din linia de moştenitori ai lui David nu au stat pe un tron pământesc la Ierusalim după prima sa distrugere, în 607 î.Cr. Totuşi, ei puteau transmite cerinţa conform legământului pentru împărăţie până la venirea celui din urmă care avea dreptul la tron şi coroană. Atunci Dumnezeu urma să întroneze şi să încoroneze pe acel moştenitor de drept. Atunci acela, asemenea prezisei Semințe a femeii lui Dumnezeu, urma să fie autorizat să zdrobească în cap "şarpele original", Satan Diavolul.

[22] Atunci, cât timp urma să treacă până când împărăţia distrusă urma să fie restaurată şi împărăţia lui Dumnezeu urma să fie dată Seminței femeii lui Dumnezeu, care are drept la ea? Când rămășița de evrei pocăiți a fost restabilită în ținutul natal, după ce acesta a stat pustiit de oameni şi fiare domestice timp de şaptezeci de ani, împărăţia tipică a lui Dumnezeu din linia lui David nu a fost restabilită. Ei erau supuşi unui conducător neevreu, regele Cirus al Persiei. Ei aveau, pur şi simplu, un guvernator local din casa regală a lui David, care să le conducă activităţile. În 167 î.Cr. a avut loc revolta macabeilor împotriva regelui sirian Antioh IV, Epifanul, iar macabeii şi-au stabilit propriul guvern. În 104 î.Cr.,

Iuda Hircanus Aristobulus a preluat titlul de "rege al evreilor." Dar, aceea era o împărăţie a preoţilor leviţi. Nu era o restaurare a împărăţiei lui Dumnezeu în linia regelui David a seminției regale a lui Iuda. – Gen. 49:8-10.

[23] În primăvara anului 33 d.Cr., când Isus a intrat triumfător pe un măgar în Ierusalim, precum făcuse Solomon, la încoronarea sa, cu multe secole în urmă, împărăţia lui Dumnezeu, prin moştenitorul de drept al regelui David, a eşuat în a fi din nou stabilită. După învierea din morţi a lui Isus şi chiar înainte de înălţarea Sa la cer, pentru a sta la dreapta Tatălui, discipolii lui Isus L-au întrebat clar: „Doamne, în acest timp vei restabili Împărăţia lui Israel?" Isus, le-a răspuns Nu! El a spus: „Nu este treaba voastră să cunoașteți timpurile sau perioadele pe care Tatăl le-a pus sub autoritatea Sa; dar veţi primi putere, când spiritul sfânt va veni peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până în cea mai îndepărtată parte a pământului." (Faptele 1:6-8) După zece zile, la sărbătoarea Cincizecimii, spiritul sfânt al lui Dumnezeu s-a revărsat peste ei şi ei au primit putere. Dar, împărăţia Israelului nu a fost restabilită acolo la Ierusalim, capitala Israelului.
(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

[6] Astfel, al cui precursor a devenit Nimrod şi cum a pus capăt Iehova planului original al babilonienilor?
[7] Ce mişcare nu a fost înspăimântată prin moartea lui Nimrod şi ce arată acest lucru?
[8] Pe cine a avut Dumnezeu ca rege pe pământ pentru a-L reprezenta şi ce i-a oferit Avraam?
[9] Cu ce cuvinte l-a binecuvântat Melhisedec pe Avraam şi de ce a fost nevoie de sute de ani până când o împărăţie tipică a lui Dumnezeu urma să existe din nou pe pământ?
[10] Cine urma să fie regele-preot ca şi Melhisedec şi prin ce jurământ?
[11] Fiind fără succesor, cum l-a ilustrat Melhisedec pe Isus Cristos, şi în ce sanctuar servește acesta din urmă?
[12] (a) De către cine trebuie să fie numită în funcție adevărata Sămânţă a femeii lui Dumnezeu? (b) Cum a stabilit Avraam tiparul potrivit pentru strănepoţii săi, izraeliţii, şi când şi cum a cântat Moise despre legătura dintre Dumnezeu şi poporul Său?
[13, 14] (a) Cum a ajuns atunci Israel să aibă un rege uman şi cum a sfârşit primul? (b) Pe cine a găsit Iehova un om după inima Sa pentru a fi rege, şi cu cine l-a asemănat Iehova?

[15] Pe cine a uns atunci Israel să fie rege şi ce urma să se întâmple cu împărăţia după moartea acestuia?
[16] De ce niciun rege al Creştinătății nu a ajuns sub acel legământ al Împărăţiei?
[17] Pe al cărui tron stătea regele David şi pe cine a recunoscut el ca fiind adevăratul rege al Israelului?
[18] Pe al cui tron au stat moştenitorii lui David şi astfel ce a reprezentat împărăţia Israelului?
[19, 20] (a) Ce s-a întâmplat atunci cu legământul pentru împărăţie, după ce regele Zedechia a fost detronat şi fiii săi au fost înjunghiaţi? (b) Ce i-a spus Ezechiel regelui Zedechia cu privire la împărăţie?
[21] După 607 î.Cr., ce puteau face aceia din linia de moştenitori a lui David cu privire la legământul pentru Împărăţie?
[22] La întoarcerea rămășiței din Babilon în Ierusalim, de ce nu a fost restaurată împărăţia tipică a lui Dumnezeu, şi de ce împărăţia stabilită de macabeul Iuda Hircanus Aristobulus nu era împărăţia?
[23] A fost împărăţia lui Dumnezeu stabilită după ce Isus a intrat triumfător în Ierusalim, sau după învierea Sa, sau în ziua de Cincizecime?

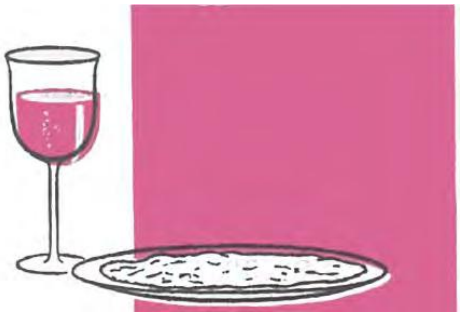

De ce se celebrează cina Domnului?

Iehova Dumnezeu, prin Fiul Său, a poruncit creştinilor să celebreze cina Domnului. Atunci când este înţeleasă, motivele pentru care este sărbătorită vor părea imediat simple, puternice şi convingătoare.

Joi seara, 3 aprilie 1958, la Columbia Heights nr. 136, Brooklyn, New York, exact cinci sute de persoane au umplut la maxim Sala Împărăției, ocupând nu doar fiecare scaun, ci şi toate locurile de stat în picioare disponibile. Auditoriul a fost alcătuit din creştini dedicaţi şi prietenii lor care au ascultat cu profund interes un discurs scriptural. Care era atracţia – vorbitorul? Nu, chiar dacă din întâmplare era preşedintele Societăţii Turnul de Veghere. Atracția a fost de fapt ocazia, celebrarea cinei Domnului. Ce este cina Domnului şi de ce trebuie să fie celebrată?

Cina Domnului este termenul folosit pentru a descrie un aranjament pe care l-a instituit Isus în noaptea trădării Sale. Pe scurt, acesta constă dintr-o discuţie scripturală, aducere de mulţumiri şi împărtăşire din pâine şi vin. Unii se referă la ea ca la Eucarist, deoarece Isus ‚a adus mulţumiri' cu acea ocazie. Ea mai este denumită ca Împărtășanie şi Liturghie. Fără îndoială, cea mai potrivită dintre toate denumirile pentru aceasta este „cina Domnului." – 1Cor. 11:20.

Unii creştini declarați, precum Quakerii, se împotrivesc acestei celebrări, considerând-o un accent pe „lucruri exterioare nefolositoare". În sprijinirea

poziţiei lor ei citează: „Împărăţia lui Dumnezeu nu înseamnă mâncare şi băutură” şi „Nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare şi băutură”. Cu toate acestea, o examinare a contextelor acestor scripturi arată că apostolul Pavel, scriitorul acestor scripturi, nu discuta despre cina Domnului, ci mai degrabă de restricţiile Legii Mozaice. Noi nu putem lua aceste texte din contextul lor şi să le folosim pentru a contrazice cuvintele clare ale lui Isus: „Să faceţi aceasta în amintirea Mea.” – Rom. 14:17; Col. 2:16; Luca 22:19.

Apoi mai sunt unii cu vederi liberale, care susțin că Isus n-a avut intenția să instituie vreo respectare. Ei arată faptul că porunca de a respecta cina Domnului se găsește doar în scrierile lui Luca și Pavel și critică variațiile neînsemnate din diferitele relatări ale lui Matei, Marcu, Luca și Pavel. Cu toate acestea, dacă noi credem că Scripturile Grecești Creștine sunt într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum trebuie să creadă toţi creştinii, atunci doar relatarea unui singur scriitor este suficientă pentru credinţa noastră şi vom înţelege, cu uşurinţă, cum poate fi mai completă o relatare decât alta. Atunci nu vom mai găsi neajunsuri în variaţii minore care nu fac decât să ofere dovada că cei câțiva scriitori au scris independent; Matei, în paranteză fie spus, fiind singurul martor ocular dintre cei patru.

Nu o jertfă, nu o împărtăşanie

Din cele de mai sus este clar că motivul pentru celebrarea cinei Domnului este că Cristos a poruncit acest lucru. Dar de ce a făcut-o El? Pentru că în acel timp pâinea şi vinul au devenit literal carnea şi sângele Său, o transformare numită „transsubstanțiere”? Şi prin urmare, este Isus jertfit, în realitate, pentru păcatele noastre de fiecare dată când este celebrată cina Domnului? Aceasta este afirmaţia unora ce susţin că această schimbare a fost cel mai mare dintre toate miracolele pe care le-a înfăptuit Isus. Dar cum se putea întâmpla acest lucru, când Isus era în carnea şi sângele Său când a zis: „Luaţi; acesta este trupul Meu. … Acesta este sângele Meu”? Şi dacă acesta este cel mai mare dintre toate miracolele lui Isus, nu este oare ciudat că nici un scriitor al Bibliei nu îndreaptă atenţia spre acest uimitor miracol, dacă este miracol? – Marcu 14:22,23, *Knox*.

De fapt, traducătorul romano-catolic Knox, în timp ce foloseşte „este” în legătură cu cina Domnului, după ce Isus spune ‚Acesta *este* trupul Meu. Acesta *este* sângele Meu’, întrebuinţează cuvântul „simbolizează” într-un caz asemănător, în pilda semănătorului: „Sămânţa care a căzut pe pământ bun *simbolizează* pe cei care ascultă cuvântul”, etc. Dacă Isus a folosit „este” în sens de „simbolizează”, în pilda semănătorului, nu este mai raţional să tragem concluzia că a vrut să spună acelaşi lucru referitor la pâine şi vin, decât să insistăm că în timpul acela şi-a înfăptuit cel mai de seamă miracol? Cu siguranţă! Şi acesta este motivul pentru care traduceri precum cele ale lui Moffatt, Williams şi *Traducerea Lumii Noi* traduc „aceasta înseamnă” sau „aceasta reprezintă trupul Meu.” – Luca 8:15.

În ceea ce privește faptul că cina Domnului este o repetare fără sânge a jertfei lui Cristos, mai întâi de toate să se observe că o astfel de jertfă nu ar fi putut înlătura păcate, deoarece citim că „fără vărsare de sânge, nu are loc nici o iertare”.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu le-a interzis izraeliţilor să mănânce sânge: „Căci sufletul cărnii este în sânge şi Eu l-am pus pe altar pentru voi ca să facă ispăşire pentru sufletele voastre, deoarece sângele este cel care face ispăşire prin sufletul din el”. Din această pricină „sângele lui Isus, Fiul Său, ne curăţă de toate păcatele”. Şi în continuare, în special la Evrei capitolul 9, Pavel accentuează în mod repetat că Cristos a murit doar o singură dată şi nu va mai muri din nou. Aşadar, este clar că nici un aranjament fără sânge care se repetă n-ar putea fi o jertfă care să înlăture păcatul. – Evrei 9:22; Lev. 17:11; 1Ioan 1:7.

Multe organizații protestante, deşi se împotrivesc învăţăturilor despre transsubstanţiere şi că cina Domnului este o jertfire, învaţă totuşi că este o împărtăşanie. Ce este împărtăşania? Împărtăşania este o acţiune religioasă despre care se spune că împărtăşeşte merit celor care o fac. Este cina Domnului o astfel de împărtăşanie şi este iertarea ei de păcate „partea ei cea mai necesară”, aşa cum susţinea Luther?

Mai întâi de toate, să se observe că nicăieri în Scripturi nu este amintită vreo împărtăşanie. Potrivită este mărturia *Enciclopediei* lui McClintock şi Strong, ai cărei editori, deşi susţin că cina Domnului este o împărtăşanie, afirmă totuși: „Este predată o învăţătură negativă, fără însemnătate, prin faptul că termenul *împărtăşanie* nu se găseşte în N.T.; şi nici cuvântul grecesc *mysterion* nu se aplică în nici un caz nici la botez, nici la cina Domnului sau la orice ceremonie exterioară”. Nu, ideea că o ceremonie exterioară împărtăşeşte merit este contrară principiilor lui Dumnezeu şi înţelegerii de către Sine a omenirii; toate aceste lucruri sunt înfăptuite cu uşurinţă, fără sinceritate. Pentru creştini, atât botezul cât şi cina Domnului, sunt doar simboluri care nu înseamnă nimic dacă n-a fost înfăptuită, sau dacă n-a avut loc realitatea.

Că ceremoniile exterioare nu pot procura iertarea păcatelor este lecţia pe care Dumnezeu a băgat-o în cap naţiunii Israel. Acesta este motivul pentru care El le-a spus, prin profetul Isaia, că se săturase de jertfele lor şi nu-şi găsea „plăcere” în ele şi pentru care Pavel a scris că „este imposibil ca sângele de tauri şi de ţapi să înlăture păcatele”. Şi acesta este motivul pentru care căutăm în zadar vreo declaraţie că trebuie să respectăm cina Domnului pentru a ni se ierta păcate, de parcă, după cum spune Luther, aceasta ar fi partea ei cea mai necesară. – Isa. 1:11; Evrei 10:1-4.

Din contră, ni se spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este fidel ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţe de toată nedreptatea”. „Rugăciunea credinţei îl va vindeca pe cel bolnav … dacă a comis păcate, îi vor fi iertate. Mărturisiţi-vă, deci, deschis păcatele unii altora şi rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să fiţi vindecaţi”, spiritual. Da, „dacă cineva comite un păcat, avem” – cina Domnului?, nu ci – „un ajutor la Tatăl, pe Isus Cristos, cel drept. El este o jertfă de împăcare pentru păcatele noastre.” – 1 Ioan 1:9; Iac. 5:15,16; 1 Ioan 2:1,2.

O amintire a morții lui Cristos

Dacă celebrarea cinei Domnului nu este o jertfire, nu este o împărtășanie, nu curăță de păcate, atunci de ce a poruncit Isus: „Să faceți aceasta în amintirea

Mea”? Chiar pentru acest motiv, ca amintire. Aceasta trebuia să comemoreze ce a avut loc în ziua de Paşte din 14 Nissan, anul 33 d. Cr., potrivit calendarului lunar al evreilor, după cum Paştele însăşi comemora ce avusese loc cu 1.545 de ani înainte, la 14 Nissan 1513 î. Cr. Şi ce a avut loc atunci? Iehova Dumnezeu şi-a făcut un nume mare înfrângând pe dumnezeii Egiptului, nimicind pe întâii născuţi ai Egiptului şi eliberând din jugul robiei pe izraeliţii asupriţi. – Ex. 9:16; 1 Sam. 6:2-6; 2 Sam. 7:23.

Dacă acel eveniment de atunci merita să fie comemorat, și cu siguranță a fost, cu cât mai mult merită să fie comemorat ceea ce a avut loc în anul 33 d. Cr! Atunci Iehova Dumnezeu a câştigat o victorie chiar mai mare asupra lui Satan şi a demonilor lui prin aceea că n-au putut să-l clatine pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, de pe calea credincioşiei Sale, până la moarte; în felul acesta, Dumnezeu a dovedit, prin Isus, că Diavolul era mincinos când s-a lăudat că Dumnezeu nu putea pune pe pământ un om care să se dovedească credincios faţă de El. Şi prin acea moarte de jertfă Isus n-a furnizat doar o libertate temporară, religioasă, politică şi economică şi doar pentru o naţiune mică, ci în felul acesta a deschis calea ca toată omenirea să fie eliberată, la timpul potrivit al lui Dumnezeu, de orice fel de robie.

Astfel, noi observăm de ce a poruncit Cristos urmaşilor Lui să comemoreze moartea Sa, consumând pâine nedospită şi vin roşu, simboluri ale trupului şi sângelui Său. Aceasta s-a întâmplat ca noi să ne amintim cu convingere de minunata demonstraţie a supremaţiei lui Iehova, care a avut loc în acel timp, precum şi de minunata expresie a dreptăţii şi iubirii Lui. El a avut atâta consideraţie pentru principiile Lui drepte şi aşa iubire pentru omenire, încât a fost dispus să-şi jertfească singurul Fiu născut. De asemenea, acest lucru a avut loc ca noi să avem întotdeauna o apreciere profundă a ceea ce a făcut pentru noi Isus Cristos, suferinţa şi moartea pe care a fost dispus să le experimenteze, astfel încât noi să ne împăcăm cu Dumnezeu şi să câştigăm viaţă veşnică. Şi cina Domnului trebuie să ne facă să dorim şi să ne ajute să urmăm exemplul lăsat de Isus în păstrarea integrităţii împotriva marilor lovituri.

Mai mult decât atât, cina Domnului trebuie să fie o ocazie pentru auto-examinare, cu privire la faptul dacă creştinul care se împărtășește sau nu din embleme, face aceasta într-un mod demn de cină, aşa cum arată Pavel la 1 Corinteni 11:27-32. Şi, în cele din urmă, aceasta serveşte să întipărească în mintea tuturor celor care sunt din trupul spiritual al lui Cristos starea lor de unitate: „Paharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm, nu înseamnă oare părtăşie la sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem, nu înseamnă oare părtăşie la corpul lui Cristos? Pentru că există o singură pâine, noi, deşi mulţi, suntem un singur corp, căci toţi avem parte de această singură pâine.” – 1Cor. 10:16,17.

Cine și când?

Cine se poate împărtăşi din cina Domnului? Toţi creştinii sinceri? Nu! De ce? Deoarece contextul relatării instituirii de către Isus a Memorialului, precum şi mărturia altor scripturi, arată că acest număr se limitează la cei care au speranţă să se împărtășească din glorie cerească împreună cu Isus Cristos, număr pe care

Scripturile îl arată că se limitează la 144.000. Faptele arată că astăzi există doar o rămăşiţă din acest număr, care a început să fie aleasă la Cincizecime, anul 33 d. Cr. Cu toate acestea, toţi oamenii cu bunăvoinţă sunt bineveniţi şi trebuie să vină să observe celebrarea, întrucât aceasta aminteşte şi pentru ei ce au făcut Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos şi cum pot arăta ei apreciere pentru aceasta.

Cât de des şi când trebuie să fie celebrată cina Domnului? Indiferent cât de des mărturisesc alţii că fac acest lucru, nu există nici o autoritate scripturală să se facă acest lucru mai mult de o dată pe an, exact aşa cum Paştele, ce comemora eliberarea din Egipt, era respectat o dată pe an, şi asta în noaptea eliberării lor, 14 Nisan. De vreme ce Isus a instituit cina sa în noaptea de 14 Nisan, este potrivit să continuăm s-o celebrăm la aceeaşi dată. Nisan este prima lună a anului lunar evreiesc şi începe odată cu luna nouă vizibilă cea mai aproape de echinocţiul de primăvară. Anul acesta 14 Nisan cade pe 23 martie. Martorii lui Iehova din lumea întreagă vor da atenţie poruncii lui Isus de a „face aceasta în amintirea Mea”, adunându-se după ora 6 p.m. la a lor Sală a Împărăţiei, pentru a celebra cina Domnului. Asociaţi-vă cu ei şi primiţi binecuvântările pe care le aduce cu ea o astfel de participare!

Răpirea Mariei – realitate sau ficţiune?

La congresul Euharistic ţinut la Lima, Peru, s-a pus întrebarea: „Cum este posibil … că fecioara Maria, din planul lui Dumnezeu, rămâne scutită de păcatul original care îi ajunge pe toţi? Dacă este liberă de păcat, nu are nevoie de un Răscumpărător. Mama Răscumpărătorului va rămâne în afara sferei Răscumpărării. Ar fi aceasta o cinste pentru Răscumpărătorul Universal?” Răspunsul oficial dat ne asigură că „fecioara Maria nu este în afara sferei Răscumpărării, ea a fost răscumpărată, dar n-a fost păcătoasă, căci înainte să fi fost concepută, înainte să fi existat, ea a fost răscumpărată cu sângele propriului Fiu, înainte ca acesta să fie vărsat, deoarece aşa a vrut suverana şi omnipotenta voinţă a lui Dumnezeu.” (*El Comercio*). Se spune că pe acest punct de vedere, susţinut de milioane de persoane sincere, se bazează doctrina Răpirii Mariei.

Totuşi, acesta n-a fost întotdeauna punctul de vedere al bisericii catolice. În cartea *În lauda Maicii noastre binecuvântate*, tipărită în anul 1952, sub aprobarea Lui Patrick A. O’Boyle, se spune: „În primele trei secole ale Creştinismului în scrierile ecleziastice nu se poate găsi nimic legat de o menţiune explicită în ceea ce priveşte imunitatea Mariei faţă de păcatul original”. „Prin urmare, trebuie să căutăm în tradiţia divină, cuvântul nescris al lui Dumnezeu, sursa incontestabilă a dogmei potrivit căreia Maica lui Dumnezeu a fost ferită de păcatul original din prima clipă a existenţei sale”.

Cu toate acestea, tradiţia nu arată unanimitate în gândire în această chestiune. Sf. Augustin, de exemplu, a pus un accent deosebit pe învăţătura Bibliei despre universalitatea păcatului original. Sf. Bernard, Sf. Toma Aquinas, marii scriitori franciscani Alexander of Hales şi Sf. Bonaventure, toţi au fost potrivnici ai doctrinei despre conceperea fără păcat a Mariei.

Dar secolul al cincisprezecelea a arătat o schimbare a punctului de vedere, atunci când Papa Sixtus al IV-lea, în cel puţin două declaraţii papale, a dat aprobare pentru crezul despre conceperea imaculată a Mariei; această poziţie a fost confirmată de Consiliul din Trent şi de alţi papi în anii care au urmat. „Şi astfel", ni se spune, „terenul a fost bine pregătit pentru actul culminant, definiţia solemnă a dogmei proclamate de Papa Pius al IX-lea" în 1854.
În această dogmă papală că „Binecuvântata fecioară Maria a fost, chiar din momentul conceperii, prin harul şi privilegiul unic al Atotputernicului Dumnezeu, prin meritele Salvatorului omenirii Isus Cristos, păstrată liberă de toată pata păcatului original", spunea John Wright, episcop de Worcester, am găsit „motive fundamentale pentru nemurirea trupului Mariei şi posibila ei Răpire, trup şi suflet, în gloria cerului".

Maria nu face excepţie

Care este poziţia Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, în chestiune? În versiunea Bibliei Catolice Douay, la Romani 3:9,10, este declarat clar: „Atât iudei cât și greci am fost acuzați că toţi suntem sub păcat. După cum este scris: Nu există nici un om drept". Şi iar, „După cum printr-un singur om a intrat păcatul în această lume şi prin păcat moartea; şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toţi au păcătuit." (Rom. 5:12, *Dy*). Dar nu putea să existe nicio excepţie? Da, și o astfel de excepţie este identificată pentru noi la Evrei 7:26 ca Isus Cristos.
Faptul că Maria nu este o altă excepție față de domnia păcatului este demonstrat prin relatarea despre curățirea ei. Legea din Leviticul 12:1-4, 8, referitoare la chestiune, este aceasta: „Atunci când o femeie a conceput şi a dat naştere unui băiat, ea va fi necurată şapte zile, cu aceeaşi necurăţie ca la perioada menstruaţiei. În ziua a opta, băiatul va fi circumcis şi apoi ea va petrece treizeci şi trei de zile ca să se curăţe de sânge; ea să nu se atingă de nimic sacru, să nu intre în sanctuar până când se vor împlini zilele curăţirii ei. … să ia două turturele sau doi porumbei, unul pentru ofrandă şi celălalt pentru jertfă de ispăşire. Preotul va face ispăşirea pentru ea şi astfel ea va fi din nou curată." – *Confraternitatea Catolică*.
Ar putea aceste expresii, ce arată necesitatea de curăţire şi o jertfă de ispăşire, că „ea va fi necurată" şi „aceeaşi necurăţie ca la perioada menstruaţiei" să se aplice în mod potrivit la Maria? Aceeaşi traducere catolică a Bibliei de la Luca 2:21-24 arată cum Cuvântul lui Dumnezeu răspunde Da, deoarece chiar această lege de curăţire, care necesita o jertfă pentru a-i ispăşi păcatele, corespundea Mariei. „Când s-au împlinit opt zile pentru circumcizia lui, i s-a pus numele Isus. … Şi când s-au împlinit zilele curăţirii ei, potrivit legii lui Moise, ei l-au dus la Ierusalim să-l prezinte înaintea Domnului – după cum este scris în Legea Domnului: ‚Fiecare parte bărbătească ce iese din pântece să fie numit sfânt pentru Domnul – şi să ofere o jertfă conform cu ce s-a spus în legea Domnului, o pereche de turturele sau doi porumbei tineri'". Cu adevărat Maria era la fel ca alte femei, imperfectă. Noi suntem de acord cu apostolul inspirat care a spus „Dumnezeu este adevărat", chiar dacă oamenii greşesc. – Rom. 3:4, *Dy*.
Dar nu este adevărat că Maria este „Mama lui Dumnezeu" pururi fecioară? În loc să ne bazăm răspunsul pe sentimente încărcate de emoţie sau tradiţie, să ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu şi să vedem ce spune acesta. Căutaţi în Biblia voastră la Luca 1:35 și veți găsi declarația că „ce se va naşte din tine va fi numit Fiul lui Dumnezeu." – nu Dumnezeu – *Dy*.
Totuşi, aceasta a fost o naştere miraculoasă, Fiul lui Dumnezeu devenind om, şi a fost înfăptuită într-un mod extraordinar, fiind folosită o fecioară ca mama Lui

pământească. „Acum toate acestea s-au întâmplat ca să se împlinească ce a fost rostit de Domnul prin profetul care zice: ‚Iată, fecioara va fi însărcinată şi va da naştere unui fiu; şi îl vor numi Emanuel.’” – Mat. 1:22,23, *Confrat. Cat*.

Alți copii ai Mariei

Acum, ca soție legitimă a lui Iosif, a mai născut Maria alți copii? Întoarceţi-vă, vă rugăm, la Matei 13:55,56 și citiți: „Nu este acesta fiul tâmplarului? Nu se numeşte mama lui Maria şi fraţii lui Iacov, Iosif, Simon şi Iuda? Şi surorile lui, nu sunt toate cu noi? Aşadar, de unde are el toate aceste lucruri?” (*Dy*) Luca 2:7 este în armonie cu aceasta atunci când îl numeşte pe Isus „întâiul fiu născut” al Mariei, nu singurul fiu. Şi când Matei 1:25, *Dy*, zice, „[Iosif] n-a cunoscut-o până când n-a dat naştere întâiului ei fiu născut”, se înțelege de la sine că el a „cunoscut-o” după aceea; da, ea a dat naştere la alţi copii.

Apostolul Ioan aruncă mai multă lumină asupra chestiunii arătând că aceste referinţe la fraţii lui Isus nu-i are în vedere pe urmaşii Lui, căci el a zis: „Şi fraţii lui i-au zis: Pleacă de aici şi du-te în Iudeea, ca să vadă şi discipolii Tăi lucrările pe care le faci. Căci nici fraţii Lui nu credeau în el.” – Ioan :3,5, *Dy*.

Nici nu poate fi argumentat că acești frați erau doar verișori, căci citim: „În timp ce le vorbea încă mulțimilor, mama și frații lui stăteau afară, căutând să-i vorbească. Cineva i-a zis: ‚Iată, mama şi fraţii tăi stau afară şi te caută’. Dar El a răspuns şi a zis celui care-i vorbise: ‚Cine este mama Mea şi cine sunt fraţii Mei? … Căci oricine face voința Tatălui meu din cer îmi este frate, soră și mamă.” – Mat. 12:46-50, *Confrat. Cat.*

Acest contrast oferit de Isus, arătând că relaţia spirituală este mai puternică şi mai importantă decât relaţia naturală, arată, de asemenea, că acești frați nu erau verișori. Dacă ar fi fost, atunci declaraţia lui Isus către discipolii Săi trebuia să mai însemne: „Cine face voința Tatălui meu din cer acela este verișorul Meu’”. Este bine cunoscut faptul că Isus a învăţat că El şi discipolii lui erau fraţi spirituali, nu verișori.

Aceste declaraţii din Cuvântul lui Dumnezeu, cu siguranţă, nu aruncă nici o batjocură asupra credincioasei Maria; mai degrabă privilegiul ei a fost unul mare, ca slujitoare a Domnului, să fie fecioara care a dat naştere Fiului promis al lui Dumnezeu şi al Salvatorului omenirii credincioase. (Isa. 7:14). Toţi creştinii acceptă cu bucurie raportul inspirat care arată că aceasta a fost partea ei fericită; aşadar, să acceptăm şi noi această declaraţie suplimentară oferită sub acelaşi spirit călăuzitor al lui Dumnezeu, referitor la alte evenimente din viaţa ei.

Fondate pe ficţiune

De interes deosebit sunt aceste afirmaţii din cartea *În lauda Maicii noastre binecuvântate,* deoarece ele abordează dogma Răpirii. Cităm de la Alfred C. Rush, C.SS.R.: „Se ştie că nu există nici o referinţă explicită în Scripturi la răpirea Mariei. Nu există nimic în Scriptură referitor la Maria care să corespundă declaraţiilor explicite cu privire la învierea şi înălţarea lui Cristos. Mai mult decât atât, în tradiţia patristică a primelor şase secole găsim un gol referitor la această problemă. … Toate aceste lucruri se potrivesc faptului că nu avem o reală tradiţie istorică despre Răpire. … Răpirea Mariei nu este o realitate din istorie, în sensul că nu poate fi dovedită istoric. … [Vorbind despre literatura *Transitus Mariae* referitor la subiect]. Ca relatări istorice despre Răpire ele nu sunt demne de încredere. Cu adevărat ele încearcă să fie transmise ca elucubrații ale apostolilor, sau ale oamenilor asociaţi îndeaproape cu apostolii; ele încearcă să fie transmise ca

relatări istorice ale evenimentelor; în aceasta nu trebuie să fie luate în serios. … În privinţa aceasta ele sunt simple legende; nu pot fi privite ca având o bază în adevărata tradiţie a istoriei. Cu toate acestea, din punct de vedere doctrinal, ele sunt de mare valoare. [De ce așa, dacă nu sunt nici scripturale, nici istorice, ci sunt simple legende şi sunt scrise de oameni care au prezentat faptele în mod necinstit?]. ... În limba siriană există o lucrare intitulată *Funeraliile Sfintei Fecioare*. … Această lucrare nu abordează raționamente pentru glorificarea Mariei, ci declară aceasta ca un fapt, ca ceva ce nu este pus la îndoială …".
În cele din urmă, la 1 noiembrie, 1950, în ceea ce probabil este prima declaraţie oficială a papei despre dogmă, de când papa a fost declarat infailibil, când a făcut aceste declaraţii, Pius al XII-lea a afirmat „că Preacurata Maică a lui Dumnezeu, Maria cea pururi Fecioară, după ce şi-a încheiat calea vieţii pământeşti, a fost răpită în glorie cerească trup şi suflet".
Atunci, care este baza pentru dogmă? Însăşi biserica declară că aceasta nu se bazează pe Biblie, ci mai degrabă, am putea adăuga, contrazice declaraţiile inspirate de la 1 Corinteni 15:44,50: „Este semănat trup natural și va fi înviat trup spiritual. … Acum vă spun aceasta fraților, carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu, nici putrezirea nu poate moşteni neputrezirea." – *Dy*.
Mai mult decât atât, am văzut că aceasta nu îşi are bazele în tradiţia primelor secole ale erei creştine, că liderii de mai târziu ai bisericii i s-au opus, că nu este o realitate din istorie, ci aceeaşi sursă arată că se bazează pe legendele pline de fantezie ale oamenilor „dornici de miraculos". Cu siguranţă, despre această învăţătură a tradiţiei, care contrazice Cuvântul lui Dumnezeu, vorbea apostolul Pavel, când a zis: „Feriţi-vă ca nici un om să nu vă amăgească prin filozofie şi înşelăciuni deşarte; după tradiţia oamenilor, după elementele lumii şi nu după Cristos." – Col. 2:8, *Dy*.
Ce a motivat declarația despre dogmă? La 1 mai 1946, în scrisoarea *Deiparae Virginis Mariae*, Papa Pius al XII-lea a pus această întrebare episcopilor din lumea întreagă: „Venerabili fraţi, în înţelepciunea şi judecata voastră de seamă, judecaţi că Răpirea literală a Fecioarei Binecuvântate poate fi propusă şi definită ca dogmă a credinţei? Doriți, împreună cu clerul şi poporul, să fie aşa?"
Pe care înţelepciune s-au bizuit? „Înțelepciunea care este de sus"? (Iac. 3:17, *Dy*) sau înţelepciunea şi judecata de seamă a oamenilor? Isaia 29:14 spune că această înţelepciune a oamenilor va pieri. A cui plăcere a fost căutată? Cea a lui Dumnezeu? Sau cea a clerului şi a poporului? Galateni 1:10 clarifică poziția celor care urmează cursul de acţiune din urmă: „Caut eu să plac oamenilor? Dacă aş plăcea oamenilor, n-aş fi servul lui Cristos" – *Dy*.

Întrebări de la cititori

- **La ce se referă pasajul din Iacov 3:1 când se spune: „Să nu fiţi mulţi învăţători, fraţii mei, fiindcă ştiţi că vom primi o judecată mai aspră"? – M. W., Statele Unite.**

Cuvântul „învățător" este folosit cu diverse sensuri. Iehova este Marele Învățător al poporului Său, iar în Isaia 54:13 se spune: „Toţi fiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova şi mare va fi pacea fiilor tăi". Poziția Sa este exclusivă; El este Sursa oricărui adevăr. El l-a asociat pe Fiul său Isus Cristos ca instructor, împreună cu El, iar Isus

le-a spus discipolilor Săi: „Voi mă numiţi "Învăţător" şi "Domn" şi aveţi dreptate, pentru că asta sunt.” (Ioan 13:13). Dar nimeni altcineva nu are autoritatea de a ocupa acel rol de învățător, pretinzând că este succesorul său, căci Isus a spus: „Dar voi să nu vă numiţi Rabi, fiindcă unul singur este învăţătorul vostru, în timp ce voi toţi sunteţi fraţi.” – Mat. 23:8.

Cu toate acestea, există și aceia care fac parte din organizația vizibilă a lui Isus care sunt învățători în funcție oficială. Stăpânul a numit pe „servul credincios și înțelept” să aibă grijă să fie oferită pentru slujitorii Săi „hrană la timpul potrivit”. (Mat. 24:45-47). Aceia care sunt asociați cu clasa servului care îndeplinește un asemenea rol au multă responsabilitate în fața lui Iehova Dumnezeu. Ei trebuie să vegheze în rugăciune și să stea aproape de Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, și să nu „îi învețe pe oameni porunci care sunt doctrine omenești.” (Mat. 15:90 Ei trebuie să fie mereu vigilenți ca să nu abuzeze de funcția lor „învăţându-i pe alţii, pentru un câştig necinstit, lucruri pe care n-ar trebui să le înveţe.” (Tit 1:11) Și ei trebuie să ia seama la responsabilitatea lor, trăind în armonie cu cerințele drepte ale Cuvântului lui Dumnezeu pe care îl predau oamenilor, așa cum este subliniat în Romani 2:21-13.

Din cauza acestei responsabilități grele ce stă pe umerii acestor învățători, Iacov sfătuiește: „Să nu fiţi mulţi învăţători, fraţii mei, fiindcă ştiţi că vom primi o judecată mai aspră.” (Iac. 3:1) Aceasta nu înseamnă că oricine primește o asemenea însărcinare teocratică trebuie să o refuze. El trebuie să arate aprecierea cuvenită pentru aranjamentul teocratic, așa cum este subliniat în Efeseni 4:11, care spune: „El i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeţi, pe unii ca misionari, pe unii ca păstori şi învăţători, în vederea pregătirii sfinţilor, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos.” Așa că servul își va îndeplini însărcinarea cu smerenie, căutând îndrumare de la Iehova. Dar, în armonie cu sfatul scripturilor în această privință, nimeni nu ar trebui să fie prea nerăbdător sau să încerce să se implice într-o asemenea poziție de răspundere.

În timp ce niciun creștin nu ar vrea să ia rolul de instructor al lui Dumnezeu sau cel pe al lui Isus Cristos, sau să uzurpe responsabilitatea „servului credincios și înțelept”, putem totuși să preluăm lucrurile pe care le învățăm prin organizația teocratică și să le transmitem altora, ajutându-i să le înțeleagă și să le aprecieze, și, în acest sens, suntem învățători. La acest fel de învățători se gândea Isus când le-a poruncit discipolilor Săi: „Duceţi-vă deci şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor … învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit.” (Mat. 28:19-20) Iar celor care ezitau în a se folosi de privilegiile lor de serviciu în această privință, Pavel le-a spus: „Pentru că, într-adevăr, deşi, având în vedere timpul, ar trebui să fiţi învăţători, voi aveţi din nou nevoie de cineva ca să vă înveţe de la început lucrurile elementare ale cuvintelor sacre ale lui Dumnezeu. Şi aţi ajuns să aveţi nevoie de lapte, nu de hrană tare.” (Evrei 5:12) Toți din rândul poporului lui Iehova ar trebui să se străduiască să se califice ca învățători, făcând aceasta în locul lor potrivit din aranjamentul teocratic al lucrurilor.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

26 aprilie: Să continuăm să veghem strict cum umblăm, pag. 165.
3 mai: Ajutoare pentru a umbla în mod înțelept, pag. 172.

TURNUL de VEGHERE

1 APRILIE 1959 Nr. 7

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

MISIONARII ÎMPĂRĂȚIEI, ADUCĂTORII CELEI MAI BUNE VEȘTI - Pag.243

CUM SĂ DOVEDEȘTI CĂ AI CREDINȚĂ CREȘTINĂ - Pag.254

SERVIREA INTERESELOR GUVERNULUI PERFECT AL LUI DUMNEZEU - Pag.262

PARTEA A 11-A –„SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.263-

MULŢI DINTRE CEI CARE TRĂIESC ACUM NU VOR MURI NICIODATĂ? - Pag.270

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ - Pag.273

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.277

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikoloie
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Aprilie 1959 **Nr 7**

MISIONARII ÎMPĂRĂȚIEI, ADUCĂTORII CELEI MAI BUNE VEȘTI

„„Când a urcat în înălțimi, a dus cu el captivi. A dat oameni ca daruri.' El i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeți, pe unii ca misionari [evanghelizatori]."—Efes. 4:8, 11, notă marginală.

TUTUROR oamenilor le place să primească veşti bune. De aceea, cel care aduce veşti bune este întâmpinat cu bucurie de cel care le primeşte. Totuşi, astăzi, în această lume confuză, ceea ce este o veste bună pentru unul poate să nu fie la fel de bună şi pentru altul. Prin urmare, veştile care i-ar bucura pe toţi cei care iubesc viaţa şi pe semenii lor, indiferent de naţionalitate, rasă sau de limbă—nu ar fi oare acestea nişte veşti minunate, cele mai bune veşti? Într-adevăr, ar fi; şi, oricât de incredibil ar părea, există astfel de veşti bune publicate peste tot în ziua de azi.

2 Cei care deja le-au primit le consideră prea bune ca să le ţină numai pentru ei înşişi. Ei le dau mai departe, cu bucurie şi fără egoism, celorlalți oameni de pe tot pământul, tuturor triburilor, națiunilor, raselor, culorilor, limbilor, deoarece ele sunt pentru toţi. Ei sunt ceea ce grecii din timpurile dinainte de epoca creştină ar numi „evanghelişti," sau cei care „evanghelizează." De exemplu, în *Septuaginta* greacă, produsă înainte de era creştină, cuvântul „evangheliza" apare de două ori în textul grecesc, în pasajul următor: „Iată-Mă, ca un anotimp de frumuseţe pe munţi, ca picioarele celui care aduce vestea bună a păcii, ca cel care predică vestea bună; căci voi vesti salvarea Ta, spunând: O, Sion, Dumnezeul tău va împărăţi." (Isa. 52:6, 7, *Bagster*) Pentru a ne folosi de aceste veşti bune universale, dorim să îi identificăm pe aceşti evanghelizatori şi sursa veştilor lor.

3 Grecii păgâni din vechime i-au dat zeului lor suprem Zeus (sau Jupiter) titlul de *Evangélios,* adică „Dătătorul de veşti bune." (*Oraţiuni* [53.3] de Ćlius Aristides, din secolul al II-lea d.Cr.) Orice fel de veşti bune pe care le-a dat Zeus vreodată grecilor, acestea au pierit odată cu el, căci Zeus nu mai există. El s-a dovedit a fi

Cuprins

doar un fals zeu păgân, care nu era nemuritor. Evangheliştii celei mai bune veşti din această epocă modernă a întâlnirilor internaţionale de ştiri şi comunicare nu recurg la o sursă de veşti atât de falsă şi de lipsită de încredere, precum zeul păgân Zeus Evangélios. Ei au o sursă veşnică de veşti, ale cărei preziceri pentru viitor s-au dovedit sută la sută corecte. El este izvorul „veştii bune veşnice," veste care a fost proclamată pentru prima oară cu o mie de ani în urmă şi care încă trăieşte, pentru a aduce voie bună şi speranță mulţimilor nenumărate de oameni din ziua de azi.

4 Acum nouăsprezece secole, un scriitor de veşti, cu previziuni profetice despre timpul de acum, de judecată a națiunilor, a scris: „Am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o veste bună veşnică pentru a o anunța ca mesaj îmbucurător locuitorilor pământului şi la orice națiune, trib, limbă şi popor. El zicea cu glas tare: ‚Temeţi-vă de Dumnezeu şi dați-i glorie, pentru că a sosit ora judecăţii Sale. Închinaţi-vă Celui ce a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele de ape.'" (Apoc. 14:6, 7) Este cât se poate de logic că Dumnezeu, cel care a făcut toate lucrurile bune de care ne bucurăm noi, creaturile inteligente, ar trebui să facă şi veşti bune şi astfel să devină sursa evangheliei sau a veştilor bune.

5 În viziunea profetică a apostolului creştin Ioan, „îngerul care zbura prin mijlocul cerului" era un aducător de veşti bune sau un evanghelist. Istoria autentică ne spune că existau în realitate îngeri evangheliști. La fel ca îngerul care zbura prin mijlocul cerului, acei îngeri evangheliști au primit şi ei veştile bune de undeva. De unde? De la singura sursă universală de veşti, Dumnezeu Creatorul. El a sprijinit toată creaţia Sa până acum, căci El este Dumnezeul cel veşnic şi nemuritor. Tot din această pricină, El poate fi sursa evangheliei veşnice, şi prin urmare, vestea de cea mai mare valoare până în zilele noastre.—Ier. 10:10-12.

6 Înseamnă aceasta, oare, că Dumnezeu Creatorul este un evanghelist? Da, cel mai mare dintre evangheliști. El este Evanghelistul divin; şi, întrucât El este Sursa originală a veştilor bune, El conduce o organizaţie evanghelică universală şi trimite evangheliști în misiuni, pentru a bucura inimile oamenilor cu bunăvoință. Vestea bună de la El este „veşnică," deoarece, cu toate că El a dat-o acum o mie de ani şi de timpuriu în istoria omenirii, ea a fost profetică. Ea a prezis lucrurile bune care aveau să se împlinească la această dată târzie. Veştile transmise de Dumnezeu au fost înregistrate şi păstrate în Cartea sacră, Biblia.

7 Desigur, fiecare persoană dreaptă ar trebui să afirme următoarele despre o veste bună: „Voi pune dușmănie între tine şi femeie şi între sămânţa ta [sau, urmaşul] şi sămânţa ei. El îţi va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul." (Gen. 3:15) Aceste cuvinte au fost rostite de Sursa iniţială a veştii bune către sursa originală a propagandei mincinoase. Cu alte cuvinte, ele au fost rostite de Iehova Dumnezeu, Creatorul omului şi al paradisului, către Diavol, care a folosit şarpele, în grădina Eden, pentru a spune o minciună defăimătoare primei noastre mame omeneşti, Eva. Comunicarea veştii a spus că sursa „propagandei mincinoase" va fi nimicită într-o bună zi. Da, această inteligență a veştilor false urma să aibă capul zdrobit şi călcat în picioare, deoarece el este ca un şarpe otrăvitor ucigaş. Este evident că sursa diabolică a acestei propagande mincinoase încă nu a fost

eliminată, deoarece pământul este mai plin de propagandă mincinoasă, calomnie şi şantaj decât a fost vreodată în istoria omenirii. Dar ea nu a înăbuşit transmiterea edenică a evangheliei de către Dumnezeu. Dimpotrivă, Sămânţa femeii lui Dumnezeu a fost trimisă într-o misiune pentru a-l nimici pe colportorul mincinos, Şarpele original, Satan Diavolul. În curând toţi oamenii cu bunăvoinţă care sunt în viaţă vor cunoaşte adevărul fără distorsiuni şi contradicţii, iar acest adevăr îi va elibera. (Ioan 8:32) Atunci nu va mai exista nicio cenzură a adevărului, din motive egoiste.

8 Iată o altă veste bună importantă. Ea a fost transmisă la două mii de ani după ce Iehova a dat evanghelia de mai sus sau vestea bună, în grădina Eden. Apostolul creştin Pavel face următorul comentariu despre această comunicare de veşti de mai târziu şi se referă la credinciosul patriarh Avraam. El spune: „Avraam ‚a crezut în Iehova, iar lucrul acesta i-a fost socotit ca dreptate.' Cu siguranţă, ştiţi că aceia care au credinţă sunt fiii lui Avraam. Iar Scriptura, prevăzând că Dumnezeu îi va declara drepți pe oamenii națiunilor datorită credinţei, i-a anunțat dinainte lui Avraam vestea bună, zicând: ‚Prin tine vor fi binecuvântate toate națiunile.' Astfel, cei care au credinţă sunt binecuvântaţi împreună cu fidelul Avraam." (Gal. 3:6-9) Binecuvântarea tuturor națiunilor este o veste bună, o evanghelie.

9 Când Dumnezeu vesteşte anumitor popoare că vor fi drepte, aceasta este o binecuvântare. Prin urmare, este o veste bună, căci această declarare a oamenilor națiunilor ca fiind drepți sau îndreptățindu-i pune bazele ca ei să câștige viață veșnică în fericire. În acest caz particular, declararea oamenilor națiunilor ca fiind drepți, de către Dumnezeu, urma să se datoreze credinţei în Dumnezeu, credinţei în promisiunea lui Dumnezeu. Oamenii sunt chemaţi să dovedească o astfel de credinţă în Dumnezeu acum. Deci, această declarare a lor ca fiind drepți datorită credinţei lor are loc acum, înainte ca adevărata perfecțiune omenească să vină la oameni. Întrucât această credinţă trebuie să fie în făgăduinţa evanghelizatoare a lui Dumnezeu, putem să ne facem o idee despre cât de valoros este să ai o sursă de veşti adevărate şi să ai însemnări şi relatări de încredere şi nedistorsionate ale veştilor. Oamenii au nevoie de evanghelişti credincioşi trimişi în misiune de către primul Evanghelist, Iehova Dumnezeu. A ne pune încrederea în propaganda mincinoasă este un lucru ce ne înrobeşte şi ne duce la nedreptate şi moarte.

10 Priviţi ce binecuvântare este pentru ele declararea popoarelor cu credinţă în promisiunea lui Dumnezeu că sunt drepte. În grădina Eden, propagandistul mincinos, Satan Diavolul, L-a defăimat pe Iehova Dumnezeu, Creatorul. Diavolul i-a spus femeii Eva că Dumnezeu nu ar putea s-o pedepsească luându-i viaţa pe care o are şi că Dumnezeu nu era singurul Judecător al ceea ce este bine şi ceea ce este rău, dar că bărbatul şi femeia ar putea trăi după propriile standarde de judecată a ceea ce este bun şi ceea ce este rău. Diavolul a spus, prin intermediul şarpelui: „În mod sigur nu veţi muri. Căci Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul." (Gen. 3:4, 5) Eva nu a mai avut încredere sau credinţă în legea lui Dumnezeu. Ea şi-a pus încrederea în propaganda mincinoasă a Diavolului. Din acest motiv ea şi-a pierdut dreptatea şi s-a aşezat pe calea morţii, căci păcătuise împotriva lui Dumnezeu.

[11] După ce a mâncat, Eva şi-a convins soţul, pe Adam, să mănânce din fructul interzis. Adam ştia că nu este bine, dar de dragul Evei nu a spus nimic pentru a denunța propaganda mincinoasă a Şarpelui, ci s-a lăsat şantajat să treacă de partea defăimătorului. El s-a alăturat defăimătorului lui Dumnezeu şi a arătat lipsă de credinţă în capacitatea lui Dumnezeu de a oferi ajutor în această criză. Din cauza lipsei sale de credinţă şi ascultare, el şi-a pierdut dreptatea şi a păcătuit. După ce Dumnezeu i-a chemat la judecată pe Adam şi Eva şi a dat prima Sa veste bună (Gen. 3:15), El i-a pronunțat pe Eva şi Adam nedrepți. Aşa că i-a condamnat la moarte, la pierderea vieţii, la întoarcerea în ţărâna din care a fost luat Adam. De la Adam şi prin Eva, noi toţi am moştenit nedreptatea, și prin urmare, o stare de condamnare, o supunere la moarte. Comentatorul de veşti, apostolul Pavel, relatează: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, și astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit ... moartea a domnit de la Adam.”—Rom. 5:12-14.

EVANGHELISTUL DIVIN

[12] Patriarhul Avraam a fost al douăzeci şi unulea om în linia de descendenţi de la Adam cel păcătos. (Luca 3:34-38). Fireşte, el a moştenit nedreptatea de la Adam. Dar a şi primit vestea bună de la Dumnezeu, în Eden, despre Sămânţa femeii lui Dumnezeu, care urma să zdrobească Şarpele în cap. Avraam a acceptat şi a crezut în această veste evanghelică. Totuşi, când Dumnezeu i-a propus să îl lege de Sămânţa promisă, credinţa lui Avraam în Atotputernicul Dumnezeu a fost pusă la încercare. Acționând din nou ca mare Evanghelist, Iehova Dumnezeu i-a zis: „Voi face din tine o națiune mare [dându-ţi o sămânţă sau un urmaş], te voi binecuvânta şi îți voi face un nume mare, iar tu să fii o binecuvântare pentru alții. Îi voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează și îl voi blestema pe cel ce te bleastămă și prin tine se vor binecuvânta toate familiile pământului.” (Gen. 12:1-3) O astfel de promisiune necesita credinţă.

[13] Comentatorul de veşti, Pavel, spune că făcând această promisiune, Iehova Dumnezeu, Autorul Scripturii Sacre, „a declarat vestea bună înaintea lui Avraam.” Dumnezeu acţiona astfel ca un Evanghelist sau Dătător de veşti bune tuturor familiilor şi națiunilor. Înainte de toate, această veste bună însemna acum, înainte ca Sămânţa femeii lui Dumnezeu să zdrobească Şarpele în cap, că Dumnezeu va face cu alţii ceea ce a făcut cu Avraam. Ce? Va vesti oamenilor care erau dintre națiuni, care nu erau urmaşi ai lui Avraam, că sunt drepți datorită credinţei lor în Dumnezeu. Aceasta urma să fie o binecuvântare pentru ei, deoarece urma să fie baza pentru ca ei să dobândească viaţă veşnică, în viitoarea lume dreaptă a lui Dumnezeu.

[14] Avraam se afla de ceva vreme în Ţara Promisă a Canaanului când Iehova Dumnezeu i-a spus să privească în sus, spre nenumăratele stele, şi a zis: „Aşa va deveni şi sămânţa ta [urmaşul tău].” A crezut Avraam această veste bună? Raportul sacru răspunde: „El a crezut în Iehova, care i-a socotit lucrul acesta ca dreptate.” (Gen. 15:3-6) Astfel, chiar înainte ca Avraam să fie circumcis în carne, a fost declarat drept. Datorită credinţei sale în Dumnezeu, aşa cum a fost dovedită

prin faptele sale drepte, el a fost binecuvântat, declarat drept. Datorită acestei credinţe, patriarhul Avraam, mort acum de vreo 3 802 de ani, va învia curând din morţi pentru a trăi pe pământ, sub Împărăţia lui Dumnezeu. (Iac. 2:21-23; Rom. 4:9-14) Astfel, Iehova Dumnezeu îi răsplăteşte pe cei care cred în El ca fiind marele Evanghelist şi care îşi dovedesc credinţa, acţionând după evanghelia pe care a vestit-o înainte lui Avraam.

FIUL LUI DUMNEZEU, UN EVANGHELIST MISIONAR

15 Ni se poate părea un gând nou, totuşi este o realitate veche, că marele Evanghelist, Iehova Dumnezeu, a folosit îngeri sfinţi din cer drept evangheliști sau aducători de veşti bune. Înainte ca Dumnezeu să-şi trimită singurul Fiu născut pe acest pământ, El a trimis un premergător pentru Fiul Său. Acest premergător a fost Ioan Botezătorul, fiul bătrânului preot levit Zaharia. În cazul acesta, Dumnezeu l-a făcut pe îngerul Său Gabriel un evanghelist, un aducător de veşti bune. În anul 3 (î.Cr.) Gabriel i s-a arătat preotului Zaharia, care nu avea copii, în încăperea sfântă a templului lui Iehova din Ierusalim. Gabriel i-a spus că va avea un copil de la bătrâna sa soţie Elisabeta şi că îl va numi Ioan. Pentru a-şi afirma misiunea evanghelică, Gabriel i-a spus lui Zaharia, care era cuprins de îndoieli: „Eu sunt Gabriel, care stă înaintea lui Dumnezeu, şi am fost trimis să îţi vorbesc şi să-ţi anunţ vestea bună despre aceste lucruri.”—Luca 1:8-19.

16 Lui Gabriel i-a fost încredinţată o veste bună şi mai mare când, după vreo şase luni, i s-a arătat Mariei, o fecioară evreică din seminția lui Iuda. El i-a bucurat inima spunându-i că a fost aleasă să devină mama Fiului lui Dumnezeu. (Luca 1:26-38, 46-56) Nouă luni mai târziu, un înger a fost ales să fie evanghelist, anunţând naşterea omenească efectivă a Fiului promis al lui Dumnezeu la Betleem.

17 Despre acest înger aducător de veşti bune de la marele Evanghelist citim: „În ţinutul acela erau nişte păstori care trăiau sub cerul liber și carte făceau noaptea de strajă lângă turmele lor. Deodată, îngerul lui Iehova a stat lângă ei şi gloria lui Iehova a strălucit în jurul lor, iar ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: ‚Nu vă temeţi, căci iată că vă anunț vestea bună despre o mare bucurie pe care o va avea tot poporul. Fiindcă în orașul lui David vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul. Iată care este semnul pentru voi: veţi găsi un prunc înfăşat şi culcat într-o iesle.’” Ce veste bună era aceasta! Da, căci Raportul continuă, zicând: „Deodată, îngerului i s-a alăturat o mulţime din armata cerească, lăudându-l pe Dumnezeu şi zicând: ‚Glorie lui Dumnezeu în înălțimi și pace pe pământ printre oamenii bunăvoinței [oameni pe care El îi aprobă].’”—Luca 2:8-14, *notă marginală.*

18 Oricum, naşterea Fiului lui Dumnezeu nu ar fi fost o veste bună, deosebită, dacă nu s-ar fi dovedit a fi ceva pentru binele tuturor oamenilor, astfel încât ei să aibă mare bucurie. Ca un tâmplar în oraşul obscur al Nazaretului, Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu a adus o bucurie deosebită nici măcar poporului mamei Sale pământeşti, Maria. Dar lucrurile s-au schimbat pentru Isus după ce premergătorul Său, Ioan, a devenit un evanghelist, un propovăduitor al veştii bune. „În zilele acelea Ioan Botezătorul a venit să predice în pustia Iudeii, zicând: ‚Căiţi-vă, căci

împărăţia cerurilor s-a apropiat.'" (Mat. 3:1, 2) Cuvântul lui Dumnezeu numeşte predicarea despre Împărăţia lui Dumnezeu evanghelizare sau aducere de veşti bune. Astfel, prezentatorul de veşti, Luca, spune despre evanghelist, despre Ioan Botezătorul: „El le-a mai dat multe alte îndemnuri şi anunța vestea bună poporului." —Luca 3:18, *NW; Yg; Ro; AT.*

[19] Ioan Botezătorul a spus: „Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine." „După mine vine un om care a trecut înaintea mea, fiindcă exista înainte de mine." (Mat. 3:11; Ioan 1:30) Acesta era motivul pentru care Ioan s-a tras înapoi, iniţial, de la a-L boteza pe Isus, iar Isus a trebuit să îl asigure pe Ioan că era un lucru corect pe care-l putea face. Ca dovadă, Isus a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu din cer. După ce Isus a ieşit din apa botezului, a râului Iordan, „a văzut spiritul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste el. Și iată că din ceruri s-a auzit un glas care zicea: ‚Acesta este Fiul Meu, cel iubit, pe care L-am aprobat.'" (Mat. 3:13-17) Isus cel uns nu putea fi mai puternic decât Ioan Botezătorul şi în acelaşi timp să fie un evanghelist mai slab decât Ioan. Aşa că Isus a devenit un evanghelist, unul însărcinat şi trimis de Iehova Dumnezeu, care L-a uns.

[20] Pentru a dovedi schimbarea Sa de ocupaţie de la cea de tâmplar la cea de evanghelist, Isus S-a întors la Nazaret şi s-a ridicat să citească în sinagoga din oraș. Profeţia lui Isaia (61:1, 2) a prezis venirea Lui ca aducător de veşti bune, iar cu această ocazie acea carte de profeţii I-a fost înmânată lui Isus. „A deschis sulul şi a găsit locul unde era scris: Spiritul lui Iehova este peste Mine, pentru că El M-a uns să le anunț săracilor vestea bună, M-a trimis să le predic captivilor eliberarea și celor orbi recăpătarea vederii, să-i pun în libertate pe cei zdrobiți, să predic anul de bunăvoință al lui Iehova.' Apoi a înfăşurat sulul, i l-a da înapoi îngrijitorului şi s-a aşezat. Ochii tuturor celor din sinagogă erau aţintiţi asupra Lui. Atunci el le-a zis: ‚Astăzi s-a împlinit acest cuvânt din Scripturi pe care tocmai l-aţi auzit.'"—Luca 4:14-22.

[21] Ca dovadă că vestea bună nu este primită de toţi ca fiind bună, nazarinenii s-au simţit jigniţi de ceea ce a predicat Isus. Ei L-au alungat din oraş şi chiar au încercat să-L ucidă. (Luca 4:22-30) Dar Isus a ținut la însărcinarea Lui ca evanghelist şi a plecat în altă parte, căutându-i pe cei care preţuiau evanghelia de la Dumnezeu. Raportul ne spune: „S-a întâmplat după aceea ca El să călătorească prin cetăți şi orașe, predicând şi evanghelizând Împărăţia lui Dumnezeu; iar cei doisprezece erau cu El." (Luca 8:1, *Dy;* Marcu 1:14, 15) Isus era un evanghelist al Împărăţiei lui Dumnezeu. De asemenea, El i-a învăţat şi pregătit pe cei doisprezece apostoli să fie evangheliştii acestei Împărăţii. El i-a trimis ca misionari cu aceste îndemnuri: „Când mergeți, predicați, zicând: ‚Împărăţia cerurilor s-a apropiat.'"—Mat. 10:1-7.

EVANGHELIŞTI MISIONARI

[22] Isus a murit nevinovat din cauză că a vestit vestea bună de la Dumnezeu sau pentru că a fost un evanghelist credincios. Duşmanii evangheliei Împărăţiei lui Dumnezeu au fost cei care L-au ucis. Ei L-au învinovăţit că a vrut să se facă rege

împotriva lui Cezar din Roma. (Ioan 19:12-16). Dar Atotputernicul Dumnezeu L-a ridicat din morţi pe Isus, în a treia zi, şi L-a făcut să se întoarcă în cer, patruzeci de zile mai târziu, pentru a se aşeza la dreapta lui Dumnezeu. De acolo Isus urma să Îşi continue lucrarea de evanghelizare, îndrumându-şi evangheliştii de pe pământ. Aici jos, cei doisprezece apostoli au preluat conducerea în lucrarea de vestire a Împărăţiei. Vrăjmaşii religioşi ai evangheliei au susţinut o opoziţie aprigă şi violentă; dar despre apostolii lui Isus citim: „În fiecare zi, în templu şi din casă în casă, nu încetau să predea şi să anunțe vestea bună despre Isus Cristos.”—Faptele 5:42.

23 Apostolii nu erau singurii evangheliști în adunarea creştină. Toţi membrii dedicaţi şi botezaţi ai adunării, care primiseră evanghelia, aveau obligaţia să o dea mai departe celorlalţi, să răspândească vestea bună şi astfel să acţioneze ca evangheliști. Acest lucru s-a şi întâmplat, chiar în timpul când cineva ar crede că un agent de ştiri ar renunţa la distribuirea veştilor care l-ar băga în bucluc, adică, în timpul persecuţiei religioase.

24 Acest lucru s-a întâmplat după ce evreii l-au omorât cu pietre în Ştefan, unul dintre cei şapte bărbaţi care fuseseră numiţi să slujească drept ajutoare speciale pentru apostoli în adunarea din Ierusalim. Despre această evanghelizare aflată sub persecuție aprigă este scris: „Saul [din Tarsus] a încuviinţat uciderea lui. În ziua aceea a izbucnit o mare persecuție împotriva adunării din Ierusalim. Toţi, cu excepția apostolilor, s-au împrăștiat în regiunile Iudeii şi ale Samariei. Însă niște oamenii cu teamă de Dumnezeu l-au dus pe Ştefan să-l îngroape şi l-au plâns mult. ... Totuşi, cei care se împrăştiaseră străbăteau ţara, anunțând vestea bună despre cuvânt. Iar Filip a coborât în orașul Samaria şi a început să-l predice pe Cristos. Dar când l-au crezut pe Filip, care anunța vestea bună despre împărăţia lui Dumnezeu şi despre numele lui Isus Cristos, s-au botezat, atât bărbaţi cât şi femei.” (Faptele 8:1, 2, 4, 5, 12) În acest caz, nu apostolii care au rămas la Ierusalim, ci discipolii împrăştiaţi au fost cei care au făcut evanghelizarea. Ei toţi au avut onoarea şi bucuria de a fi evangheliști.

25 Toate persoanele care devin urmaşi dedicaţi şi botezaţi ai Evanghelistului conducător, Isus Cristos, Îl copiază şi devin evangheliști şi sunt numiţi corect astfel. Cu toate acestea, au existat unii din adunarea primului secol care au fost anume aleşi şi desemnaţi astfel. Aceşti oameni care erau deosebiţi în mod special prin titlul de „evangheliști” erau daruri de la Domnul Isus Cristos, după ce El fusese înviat din morţi şi se înălţase la cer, la dreapta Marelui Evanghelist, Iehova Dumnezeu. Oferirea acestor daruri vii sub formă de oameni a fost prezisă cu mult timp înainte, la Psalmul 68:18, cu aceste cuvinte: „Tu ai urcat în înălţimi, ai dus cu tine captivi, ai luat daruri sub formă de oameni, chiar şi pe cei încăpățânați, ca să locuiești printrei ei, o, Iah Dumnezeu.”

[26] Comentatorul evangheliei, Pavel, face aplicarea acestei profeţii, spunându-i adunării creştine sau „trupului lui Cristos”: „Fiecăruia dintre noi i-a fost dată bunătatea nemeritată, așa cum a măsurat Cristos darul. De aceea, El spune: ‚Când a urcat în înălţimi, a dus cu el captivi. A dat oameni ca daruri.’ Şi ce altceva înseamnă că ‚a urcat’, decât că a și coborât în regiunile de jos, adică pe pământ? Cel care a coborât este și cel care a urcat cu mult deasupra tuturor cerurilor, ca să dea plinătate tuturor lucrurilor. El i-a dat pe unii ca [daruri] apostoli, pe unii ca profeți, pe unii ca misionari [sau evanghelizatori], pe unii ca păstori şi învăţători, în vederea îndreptării sfinţilor, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos.”—Efes. 4:7-12, *notă marginală; AT.*

[27] Observăm aici că evangheliştii sau misionarii, pe care Dumnezeu i-a dat prin Isus Cristos cel glorificat, sunt ierarhizaţi după apostoli şi profeţi, dar înainte de păstori (pastori) şi învăţători. De ce se deosebeau aceşti oameni, care fuseseră daţi ca daruri pentru adunare, de toţi ceilalţi din adunare care făceau lucrare de evanghelizare, prin răspândirea veştii bune? Trebuie să fie din cauză că ei au făcut lucrarea de evanghelizare într-u fel remarcabil sau la o scară mai mare, sau pe un teritoriu mai mare sau unul mai special. În mod evident, ei au fost trimişi în special într-o misiune de vestire a evangheliei. Din acest motiv, se putea vorbi despre ei ca misionari ai veştii bune.

[28] Arătând că ei erau o clasă deosebită, un dar aparte de la Dumnezeu prin Cristosul Său înălţat, Filip cel menţionat mai devreme a fost numit evanghelist. Când povesteşte despre ultima vizită a lui Pavel la Ierusalim, tovarăşul său de călătorie, Luca, spune: „A doua zi am plecat şi am ajuns în Cezarea, am intrat în casa lui Filip, misionarul [sau evanghelizatorul], care era unul din cei şapte bărbaţi, şi am rămas la el. Acest om avea patru fiice, fecioare, care profețeau.”—Faptele 21:8, 9, *notă marginală.*

[29] Acest Filip nu era un apostol ca Pavel. Și nici tânărul Timotei nu era, căruia Pavel i-a scris: „Fă lucrarea unui evanghelizator, înfăptuiește-ți pe deplin serviciul.” (2 Tim. 4:5) Din acest motiv, când Filip a fost alungat din Ierusalim de persecuție şi a coborât în cetatea Samariei, nu putea face altceva decât să îi boteze în apă pe samaritenii credincioşi circumciși. El nu le putea împărți acestor oameni botezaţi darurile spiritului sfânt, punându-şi mâinile peste ei. Acest lucru nu înseamnă că ei nu fuseseră născuți prin spiritul lui Dumnezeu, pentru a deveni copiii Lui spirituali, cu speranţă la împărăţia cerească. Aceasta înseamnă numai că nu au primit darurile miraculoase ale spiritului de a profeți, sau de a face minuni, sau de a vorbi limbi străine sau de a le interpreta. Pentru ca acei samariteni să primească darurile miraculoase ale spiritului, Filip trebuia să îi anunţe pe apostolii care rămăseseră la Ierusalim. Petru şi Ioan au fost trimişi în Samaria şi şi-au pus mâinile peste samaritenii dedicaţi botezaţi. Atunci, aceştia au primit spiritul sfânt. Astfel s-a văzut şi s-a demonstrat că „spiritul era dat prin punerea mâinilor apostolilor.” (Faptele 8:12-18) Totuşi, ca evanghelist, Filip fusese folosit în mod deosebit de către Dumnezeu, prin Cristos, pentru a le duce samaritenilor circumciși evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu.

[30] Filip nu a fost un profet creştin, dăruit de spirit să prezică evenimente de interes şi preocupare pentru tovarăşii săi creştini. Cu toate acestea, cele patru fiice fecioare ale lui erau profetese, prin spiritul lui Dumnezeu. Nu era vorba că Filip era inferior faţă de aceste femei în adunare. Ele au profeţit cu capul acoperit, aşa cum spune Pavel că făceau femeile dedicate în adunare, sub îndrumarea spiritului lui Dumnezeu. Totuşi ele nu au dat mai multe informaţii profetice ca tatăl lor, Filip, pentru apostolul Pavel. (1 Cor. 11:4, 5) Dar a fost un anume profet numit Agab care a coborât la Cezareea şi i-a prezis lui Pavel ce urma să i se întâmple la Ierusalim. (Faptele 21:10, 11) Agab a fost unul dintre „darurile" vii „în formă de oameni", adică, a fost un profet inspirat.

[31] Totuşi Filip, ca evanghelist numit, era şi un dar de la Cristos cel înălţat. El fusese un ajutor al apostolilor la Ierusalim, dar a fost trimis şi într-o misiune specială de evanghelizare de către un înger al lui Iehova Dumnezeu. După ce Filip făcuse o lucrare atât de frumoasă în Samaria, „îngerul lui Iehova i-a vorbit lui Filip, spunând: 'Ridică-te şi du-te spre sud, pe drumul care coboară de la Ierusalim la Gaza.'" Acolo jos, lângă drum, Filip a fost îndrumat de spiritul lui Dumnezeu să se urce în căruţa care se apropia cu un prozelit credincios la Iudaism, un eunuc etiopian care era vistiernicul reginei Candace a Etiopiei. În căruţă Filip l-a evanghelizat pe acest student al profeţiei lui Isaia. „Filip și-a deschis gura și, începând cu acest pasaj din Scriptură, i-a anunțat vestea bună despre Isus." La cererea eunucului care l-a crezut, Pavel l-a botezat în apă.

[32] Eunucul nu a primit darurile miraculoase ale spiritului, dar nu era nevoie ca un apostol să slujească acolo pentru ca acest eunuc să fie născut din spiritul lui Dumnezeu, pentru a devenit un co-moştenitor cu Cristos în împărăţia cerească. Jos în Etiopia eunucul botezat a făcut, fără îndoială, lucrarea de evanghelizare care este obligatorie pentru toţi creştinii dedicaţi şi botezaţi; dar Filip şi-a continuat călătoria ca unul trimis în misiunea de evanghelizare. „Filip a ajuns la Asdod şi a străbătut ţinutul, anunțând vestea bună tuturor orașelor, până a ajuns la Cezareea." (Faptele 8:26-40) El a făcut lucrare misionară, aşa cum i-a fost spus lui Timotei, mai târziu, să facă.—2 Tim. 4:5.

EVANGHELIA ÎN „TIMPUL SFÂRŞITULUI"

[33] Astăzi trăim în timpul unei lucrări deosebite de evanghelizare. Ea este lucrarea prezisă de Isus în profeţia Lui despre sfârşitul acestei lumi sau sistem: „Această veste bună [sau evanghelia, *Luther*] a Împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie tuturor naţiunilor, și atunci va veni sfârşitul împlinit." (Mat. 24:14) Va fi împlinită această profeţie prin îngeri evanghelişti, prin îngerul lui Iehova, Gabriel, sau prin îngerul care a anunţat păstorilor naşterea omenească a lui Isus sau prin oastea de îngeri care a zis: „Glorie lui Dumnezeu în înălţim și pe pământ pace printre oamenii cu bunăvoință"? Nu; nu există nicio dovadă de apariţie angelică din 1914 d.Cr., când „începutul durerilor" s-a abătut asupra naţiunilor. Prin cine se va împlini atunci, dată fiind încheierea Primului Război Mondial, profeţia lui Isus despre cea mai mare lucrare de evanghelizare din istoria omenirii? Ea este împlinită prin martorii lui Iehova. Continuând, în 175 sau mai

Cuprins

multe ţări şi insule, predicarea lor globală a evangheliei despre Împărăţia instaurată a lui Dumnezeu, ei lucrează în cele optzeci şi cinci de filiale ale Societăţii de Biblii şi Tractate Turnul de Veghere din Pennsylvania, prin slujitorul sau agentul lor legal şi administrativ.

[34] Astăzi nu avem „daruri în formă de oameni”, sub forma celor doisprezece apostoli ai lui Cristos sau a profeţilor creştini inspiraţi sau a evangheliştilor asociaţi cu apostolii, precum erau Filip şi Timotei. Totuşi, avem misionari evanghelici. Cum aşa?

[35] În anul 1943, martorii lui Iehova au înfiinţat în statul New York o şcoală de pregătire a misionarilor, numită Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, numele clădirii principale a şcolii fiind Gilead, care înseamnă „Movila mărturiei.” A început la 1 februarie 1943, iar de atunci au absolvit două grupuri de misionari evangheliști în fiecare an, până acum. În vara anului 1958, Gilead a ţinut cea mai mare festivitate de absolvire din cariera sa. Aceasta a fost absolvirea a celei de-a treizeci şi una promoții, cu 103 studenţi de slujire, într-o duminică după-masa, în 27 iulie 1958, pe Yankee Stadium din New York. Studenţii acestei a treizeci şi una promoții veneau din şaizeci şi patru de ţări şi insule, şi li s-au alocat posturi de slujire evanghelică în cincizeci şi două de ţări. În cadrul festivităţii, 180 291 de delegaţi la Adunarea Internaţională Voința Divină a Martorilor lui Iehova, care au umplut atât Yankee Stadium, cât şi Polo Grounds de lângă stadion, câţiva vorbitori li s-a adresat acestei generații de absolvenţi înainte ca studenţii să îşi primească diplomele de merit. Relevant pentru discuţia de mai sus despre misionari sau evangheliști, care sunt trimişi cu o sarcină deosebită de serviciu, unul dintre vorbitori a expus următorul discurs.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce anume ar constitui astăzi cea mai bună veste?
2. Ce fac cu ea cei care au această veste şi cum ar fi ei numiţi după grecii din vechime?
3. Cum îl numeau grecii păgâni pe Zeus ca o sursă de veşti, însă cât de trainică este astăzi vestea bună a evangheliştilor şi de ce este aşa?
4. Pe cine l-a văzut Ioan ducând vestea bună veşnică şi este logic ca Dumnezeu să fie izvorul veştii bune?
5. Ce era acel înger ce zbura prin mijlocul cerului şi de ce poate fi veşnică vestea bună, datorită izvorului?
6. Ce se poate spune dacă Dumnezeu este sau nu un evanghelist şi în ce fel este veşnică vestea bună?
7. Ce veste bună a fost transmisă în Eden şi de ce vor fi eliberaţi, curând, toţi oamenii cu bunăvoinţă, prin adevăr necenzurat?
8. Ce veste bună i-a fost transmisă mai târziu lui Avraam şi cum a făcut Pavel comentarii despre ea?
9. Cum este o binecuvântare declararea oamenilor drepţi datorită credinţei, și prin urmare, de ce este vitală înregistrarea şi transmiterea veştilor credincioase?

10. Care a fost argumentul mincinosului propagandist în Eden şi ce a pierdut Eva prin faptul că n-a crezut în legea lui Dumnezeu?
11. Cum a arătat Adam lipsă de credinţă în Dumnezeu şi care a fost rezultatul pentru noi toţi din această cauză?
12. Prin ce promisiune a fost încercată, mai ales, credinţa lui Avraam?
13. În ce calitate acţiona Dumnezeu când a făcut această promisiune, şi cum urmau să fie binecuvântate naţiunile prin el?
14. Cum a fost binecuvântat Avraam datorită credinţei şi ce va avea el în scurt timp?
15. Pe cine a mai folosit Dumnezeu ca evanghelişti, în afară de oameni, şi cum a afirmat Gabriel faptul acesta?
16. Cum a comunicat Gabriel veşti bune tot mai mari?
17. Cum şi-a descoperit acest înger poziţia de evanghelist?
18. Doar cum s-ar dovedi naşterea lui Isus a fi o veste bună şi ce a devenit premergătorul său?
19. De ce s-a dat Ioan înapoi de la a-l boteza pe Isus şi ce a devenit Isus prin ungerea lui?
20. Cum le-a demonstrat Isus concetăţenilor lui despre schimbarea ocupaţiei lui la cea de evanghelist?
21. Ce s-a dovedit Isus a fi, în ciuda celor din Nazaret, şi ce şi-a instruit El discipolii să fie?
22. Pentru că făcea ce anume l-au omorât duşmanii pe Isus şi cum a putut El să-şi continue lucrarea de evanghelizare şi prin cine ca lideri?
23. Au fost apostolii singurii evanghelişti, şi când a devenit evident răspunsul la această întrebare?
24. Ce spune Raportul despre cei persecutaţi, ca dovadă a acestui lucru?
25. Cine erau creştinii ce erau numiţi „evanghelişti” şi cum a fost prezis darul acestora?
26. Cu ce argument aplică Pavel această profeţie?
27. Cum au fost acei oameni numiţi, în mod potrivit, „evanghelişti”, şi, prin urmare, de ce se putea vorbi de ei ca de „misionari”?
28. Cum este declarat, în cazul lui Filip, că acei evanghelişti erau o clasă specială?
29. Cum a fost observat şi demonstrat că Filip nu era un apostol al Mielului şi totuşi, cum a fost folosit el ca evanghelist?
30. Cum a fost arătat, în legătură cu vizita lui Pavel, că Filip nu era un „dar” în forma unui profet?
31. Cum i-a fost arătat lui Filip, după lucrarea lui în Samaria, că el era un „dar” în forma unui „evanghelist” numit?
32. Ce lucrare a făcut famenul în Etiopia, însă ce misiune a continuat Filip să împlinească?
33. Cum a fost prezisă de Isus lucrarea specială de evanghelizare de astăzi şi prin cine se împlineşte profeţia lui?

34,35. (a) Ce nu avem noi astăzi ca „daruri în forma oamenilor” şi totuşi, cum avem misionari evangheliști? (b) Când a avut loc cea mai mare absolvire de studenți misionari şi în ce împrejurări?

Cum să dovedești că ai credință creștină

E nevoie oare să mânuiască un șarpe veninos ca un creștin să demonstreze că are credință? Unii cred că da. La intervale regulate, din primăvară până-n toamnă, un grup de oameni religioși se adună într-un loc îndepărtat din dealurile statului Kentucky ca să ridice și să țină în brațe șerpi veninoși, sau să-i pună în jurul gâtului ca pe niște ghirlande.

Ei sugerează că motivul pentru care fac acest ritual straniu se găsește în versetul din Marcu 16:18 (*AV*): „Vor lua în mână şerpi şi, dacă vor bea ceva mortal, nu le va face niciun rău.” Acest pasaj nu se găsește în cele mai vechi și mai de încredere manuscrise biblice. El a fost adăugat la mult timp după ce cartea lui Marcu a fost scrisă, și deci nu este o parte autentică din Biblia inspirată.

Nu există niciun caz în Biblie în care Cristos sau apostolii Săi să fi mânuit șerpi veninoși. Cu un prilej, când apostolul Pavel căra un mănunchi de bețe, un șarpe veninos s-a strecurat afară din mănunchi și i s-a încolăcit în jurul mânii. El nu l-a mângâiat în văzul oamenilor care l-au văzut, ci l-a scuturat repede și l-a aruncat în foc. El știa foarte bine că mânuirea șerpilor nu este un mod de a demonstra credința creștină.

Pavel și-a demonstrat credința în felul în care a făcut-o și Cristos – predicând și educând oamenii despre Cuvântul lui Dumnezeu. El și-a dovedit credința prin lucrarea sa misionară. Atunci când le-a scris creștinilor din Roma, el a legat credința de declararea publică a adevărurilor scripturale, spunând: „Căci cu inima se manifestă credinţă pentru dreptate, dar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare.”- Rom. 10:10.

Iacov, fratele lui Isus, a fost un alt scriitor biblic care a subliniat faptul că credința se demonstrează prin fapte. Acesta a spus: „Fiţi însă împlinitori ai cuvântului, nu doar ascultători, amăgindu-vă singuri cu raţionamente false.” „La ce foloseşte, fraţii mei, dacă cineva spune că are credinţă, dar nu are fapte? Oare îl poate salva o astfel de credinţă?” „Într-adevăr, aşa cum corpul fără spirit este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă.” – Iacob 1:22; 2:14, 26.

Principală între lucrările care dau viață credinței și care o dovedesc este predicarea veștii bune a Împărăției lui Dumnezeu și multele adevăruri iluminatoare din Cuvântul Său. Isus a dat exemplu în acest sens și le-a poruncit urmașilor lui să „meargă să predice, zicând: ‘Împărăția cerurilor s-a apropiat!’” (Mat. 10:7). Cu

privire la urmașii Săi care vor trăi în zilele din urmă, în care ne aflăm acum, Isus a spus: „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile.” (Mat. 24:14) Această lucrare de predicare, și nu mânuirea șerpilor, este cea care dovedește adevărata credință creștină.

Misionari ai Împărăţiei lui Dumnezeu care stăpânește

DUPĂ ce absolviţi, voi, bărbaţi şi femei creştini, veţi fi trimişi într-o misiune. De aceea sunteţi cu toţii misionarii, căci, de fapt, un misionar este un om care este trimis într-o misiune. O misiune este o lucrare care îi este încredinţată unei persoane în calitate de reprezentant sau trimis şi slujeşte drept motivul pentru care este trimisă această persoană. De obicei, prin misionar se înţelege o persoană care este trimisă să îşi răspândească convingerile religioase într-o ţară păgână sau într-un teritoriu nou stabilit. Din acest fapt, cuvântul *misionar* a ajuns să însemne şi un simplu propagandist. Duşmanii din multe ţări vorbesc despre absolvenţii Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere ca fiind nişte propagandişti, nu misionari creştini.

2 Aţi face bine să păstraţi în minte mereu misiunea în care aţi fost trimişi. Atunci vă veţi deosebi de misionarii de alt gen. Sunt fel şi fel de misionari. Cu mai puţin de zece ani înainte ca acel Kaiser Wilhelm II-lea al Germaniei să îşi avânte imperiul în Primul Război Mondial, acesta a ţinut o cuvântare la Bremen, Germania. În acest discurs din data de 22 martie, 1905, Kaiser Wilhelm a vorbit pentru tot poporul german, supuşii săi, şi a zis: „Dumnezeu ne-a chemat să civilizăm lumea. Noi suntem misionarii progresului uman. ... Noi suntem sarea pământului.”* Acum, le datorăm noi oare astăzi mulţumire acelor „misionari ai progresului uman” din Imperiul German? Au promovat ei civilizaţia lumii într-un fel care să fi făcut bine tuturor? Ei, ca „sarea pământului,” şi-au păstrat puterea sau au pierdut-o şi au ruinat pământul, în loc să îl păstreze? Primul Război Mondial şi urmările sale care se resimt până în această zi oferă cel mai bun răspuns. Niciun om sănătos la minte nu trebuie să simtă că are vreo datorie de mulţumire faţă de misionarii progresului omenesc şi materialist de acest gen, din nicio naţiune. Nu vrem să fim misionari de acest gen, nu-i aşa?

3 În trecut, britanicii şi alţi misionari religioşi au deschis teritorii şi au câştigat încrederea şi interesul oamenilor din astfel de teritorii. Dar, apoi, misionarii au fost folosiţi ca avangarde şi agenţi de înaintare pentru comerţ şi exploatarea popoarelor băştinaşe. Acei misionari au pierdut din vedere învăţătura din Sfânta Biblie sau nu au înţeles şi preţuit niciodată în întregime Biblia şi standardele ei pentru viaţa

Cuprins

creştină. Băştinaşii cu inima cinstită au înțeles curând deosebirea dintre învăţăturile şi vieţile misionarilor şi Sfânta Biblie. Pagina 72 a cărţii *Bătălia Armaghedonului,* scrisă de Charles T. Russell în 1897, vorbeşte despre modul în care unii dintre păgâni ţineau Biblia creştină înaintea misionarilor şi ziceau: „Obiceiurile voastre nu se potrivesc cu învăţăturile cărţii voastre sfinte.” Despre Brahman Indian „se zice că i-a scris unui misionar, [zicând]: ‚Te-am descoperit. Nu eşti la fel de bun precum Cartea ta. Dacă poporul tău ar fi măcar la fel de bun precum Cartea ta, atunci aţi cuceri India în cinci ani.’”

4 Aceasta ne ajută să înțelegem ce obicei rău este pentru un misionar al unei aşa-zise religii creştine să mute caracterul lumesc al patriei sale în statul sau teritoriul străin pe care trebuie să îl creştineze. Este rău şi ca misionarul să se conformeze cu orice obiceiuri proaste, practici imorale, care sunt acceptate ca datini pe terenul misionar, dar care nu sunt învăţătura Bibliei sau a societăţii Noii Lumi a martorilor lui Iehova. Un misionar îşi perverteşte ţelul creştin dacă se lasă folosit ca instrument al comercialismului şi al exploatării, fie de bună voie, fie în mod compromiţător sau nevinovat. Un misionar nu merge pe teren străin ca să profite de oportunităţile comerciale pe care le poate descoperi acolo pe neașteptate sau să se îndepărteze de însărcinarea sa dată de Dumnezeu pentru vreun câştig material. Dacă face așa, atunci îşi disprețuiește misiunea. El încetează să mai fie un misionar creştin. Instruirea lui a fost zadarnică. El i-a dezamăgit pe cei care l-au trimis.

5 Recent, (15 iunie, 1958) pagina editorială a ziarului New York *Times* a publicat un articol intitulat „Ce este un misionar?” El relata despre un misionar renumit în India, care murise cu o săptămână înainte. Se relata că el fusese „unul dintre cei mai distinşi şi de succes misionari ai noştri în India. Era respectat şi iubit de indieni, englezi şi americani. Avea încrederea prinţilor şi era un sfânt pentru sătenii umili. Hinduşii, musulmanii, parsii, jhaţii şi jainii, precum şi creştinii, îl cinsteau cu toţii. Mohandas K. Gandhi s-a căsătorit cu munca sa şi oamenii veneau din toată India ca să vadă ce făcea.” Vă daţi seama sau ştiţi voi, misionarilor, cine a fost acest renumit misionar american în India?

6 Acum, de ce era atât de cinstit, respectat, întrebat şi iubit de către toate credinţele şi naţionalităţile? Editorialul din *Times* răspunde: „El îi învăţa pe indieni [ce? Biblia? Nu, ci] ceva despre aratul după schiţă şi rotaţia culturilor la facultatea de agricultură de acolo din Allahabad. El punea accent pe creşterea selectivă a vitelor. El pregătea o muncă mare în războiul împotriva foametei. Îi învăţa pe tineri cum să trăiască mai bine în mediul lor înconjurător şi cum să îl schimbe, eventual. Învăţa mai degrabă prin exemplu decât prin noţiuni. El înţelegea şi respecta confesiuni religioase diferite de a sa. Şi lumea avea încredere în el.” Niciun cuvânt despre faptul că ar fi urmat exemplul lui Isus Cristos, care umbla din loc în loc, învăţând şi predicând în public şi în casele oamenilor despre lucrurile spirituale care îi schimbă pe oameni în creştini şi îi ajută să dobândească viaţă în noua lume a lui Dumnezeu, care se apropie rapid.

7 Editorialul din *Times* încheie: „Avem nevoie de mai mulţi misionari de acest gen. Ei nu sunt uşor de găsit. Dar memoria lui Dr. H———— va fi o provocare

Cuprins

constantă.” Ei bine, acum, cine are nevoie de „mai mulţi misionari de *acel* gen”? Nu Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere. Nu societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova! Este adevărat că la Ferma Împărăţiei unde este situată Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere mulţi dintre misionarii absolvenţi au fost puşi să lucreze după orele de curs şi să culeagă fructe de pădure sau să facă alte activităţi legate de agricultură sau să ajute în grajdul vacilor. Dar vă pregătea Şcoala Biblică Gilead pentru lucrarea educațională agricolă şi de grajd în sarcina voastră de misionar fiindcă acolo ar fi fost nevoie de mai mulţi „misionari de *acel* gen”? Păi, chiar şi comuniştii ruşi, cu ofensiva lor economică împotriva Vestului, în ţările înapoiate, pot trimite şi trimit educatori de acel gen, ca misionari ai comunismului.

8 Dar acei misionari ruşi ai comunismului care duc mai departe programe economice—pot face ei lucrarea deosebită pentru care aţi fost voi pregătiţi ca misionari la Gilead? Unii spioni comunişti au încercat acest lucru cu ipocrizie, pentru a se infiltra în organizaţia ilegală a martorilor lui Iehova din spatele Cortinei de Fier; dar acei spioni şi trădători au dat greş prin auto-demascarea adevăratei lor identităţi. Sunteţi de părere voi, misionari, că misionariatul Creştinătăţii care a devenit renumit în India pentru ceea ce a făcut în scopuri materialiste este o „provocare constantă” pentru voi ca să mergeţi şi să faceţi la fel? Mai degrabă decât o „provocare,” gândiţi-vă că memoria lui este un avertisment pentru ceea ce trebuie să evitați, pentru a vă specializa în misiunea voastră definită de Biblie. De fapt, VOI sunteţi misionarii care „nu sunt uşor de găsit,” părăsindu-vă casele şi patriile, după cum aţi făcut, şi mergând la Gilead pentru o şcolire intensivă şi oferindu-vă să fiţi trimişi de către Societatea Turnul de Veghere oriunde se vede în lumea aceasta mare că este mai mare nevoie de a „face discipoli din oamenii din toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui, Fiului şi al spiritului sfânt, învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit.”—Mat. 28:19, 20.

9 Voi cunoaşteţi misiunea reală a unuia care este misionar creştin în adevăratul sens al cuvântului. Ştiţi că acest cuvânt, tradus (în unele traduceri moderne) cu *misionar,* înseamnă literalmente „evanghelist,” aşa cum a fost discipolul Filip şi aşa cum a fost apostolul Pavel, care a călătorit mult, un purtător al evangheliei sau al veştii bune. Amintirile lui Filip şi Pavel vă stau ca o „provocare constantă” în legătură cu ceea ce ar trebui să fie un misionar. Avem nevoie de mai mulţi misionari ca *ei.* Suntem încântaţi că v-am găsit pe VOI şi că v-aţi oferit şi aţi trecut prin învăţătura şi pregătirea de la Gilead, ca să fiţi misionari precum Filip şi Pavel, şi ca Timotei, pe care Pavel l-a instruit în mesajul său de rămas bun: „Fă lucrarea unui evanghelizator, înfăptuiește-ţi pe deplin serviciul.”—2 Tim. 4:5.

10 Însărcinarea misionarului creştin nu este un program de asistenţă economică în diverse ţări înapoiate sau cu dificultăţi. Al nostru este un program de asistenţă religioasă mai important, schiţat în Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu, de a-i învăţa pe oamenii asemănători oilor, din toate naţiunile, ceea ce a învăţat Isus în predica Sa de pe munte, să înceteze să îşi mai adune comori pe pământ şi să nu se mai îngrijoreze cu privire la nevoile materiale ale sufletelor lor, ce să mănânce, ce să bea şi ce să îmbrace, ci să aibă încredere în Tatăl ceresc că se va îngriji de nevoile

lor, atâta vreme cât ei „caută mai întâi împărăţia şi dreptatea Lui.” (Mat. 6:19-33) Misionarii noştri fac această lucrare de educare pentru viaţă veşnică. Ei încearcă să o facă în limba poporului băştinaş, pentru a-i înţelege pe ei şi pentru ca ei să îi înţeleagă pe misionari.

[11] Efectul sporit de a duce mai departe o lucrare în limba poporului băştinaş este din ce în ce mai apreciat. Un scriitor american de editoriale sugerează că, pentru a întâmpina provocarea comunistă în războiul de asistenţă economică, programul american de asistenţă economică va trebui pus în aplicare cu deprinderi comuniste, prin continuarea acestuia în limba poporului băştinaş şi la nivelul său de viaţă. Apoi scriitorul editorialului zice: „De ce nu putem trimite ingineri în Birmania, de exemplu, care să vorbească birmana şi care să fie dispuşi să trăiască pur şi simplu la acelaşi nivel ca şi poporul birmanez, cum fac inginerii sovietici? Trebuie să trăiască americanii mereu în ‚Ghetouri Aurite’ care să instige la invidie şi ură?”—New York *Times,* 7 iulie, 1958.

[12] A acţiona în acest fel este înţelept, fiindcă obţinem efectele dorite. Isus, după ce a dat o anumită parabolă despre cum să acţionăm cu un gând înainte şi o pregătire bună, a adăugat: „Fiii acestui sistem au mai multă înţelepciune practică, în generația lor, decât fiii luminii.” (Luca 16:8) Absolvenţii Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere nu lasă copiii acestui sistem materialist să se poarte mai înţelept în atingerea scopurilor materialiste decât se poartă fiii luminii din domeniul misionarilor, în atingerea ţelului lor creştin, şi anume, strângerea tuturor „celorlalte oi” ale Păstorului cel Bun al lui Iehova, Isus Cristos, din toate naţiunile. Studenţii de la Gilead fie îşi aşează mai întâi o temelie bună pentru a obţine stăpânirea limbii native a sarcinii lor de misionar, în timp ce se află încă la Şcoala Biblică de la Gilead, fie se apucă de o pregătire intensivă în folosirea practică a noii limbi, imediat după ce ajung la numirea lor de misionar. Cu toate că încearcă să aibă locuinţe confortabile, dar nepretenţioase, în care să trăiască în timp ce îşi îndeplinesc lucrarea obositoare, ei nu duc o viaţă de relaxare acolo şi nu îi fac pe băştinaşi să vină la ei sau la Sălile Împărăției ca să primească mesajul de salvare al Împărăţiei.

[13] Chiar dimpotrivă, voi, misionari, veţi merge la oameni, în casele lor, şi vă veţi coborî la acelaşi nivel cu oamenii, pentru a ajunge la ei cu adevărul Bibliei şi pentru a-i impresiona. Nu veţi permite confortului modern de care v-aţi bucurat la Gilead, sau de care poate că vă bucuraţi într-o anumită măsură în casele voastre misionare, să vă strice. Vă veţi aminti că Isus a făcut astfel. El a zis: „Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde să-şi pună capul.” (Mat. 8:20) Astfel, băştinaşii cărora li se predică vor vedea exemplul lui Cristos imitat de către misionarul asemenea lui Cristos. Vor fi impresionaţi. Ei văd armonia dintre misionar şi Biblie. Ei nu se poticnesc de nicio inconsecvenţă a misionarului, astfel încât să fie împiedicați să accepte Cuvântul lui Dumnezeu. Când băştinaşii acceptă adevărul Bibliei, acesta nu numai că exercită o putere transformatoare asupra personalităţii lor, ci îi şi mișcă să îşi îmbunătăţească situaţia şi condițiile de acasă, pentru a se potrivi cu standardul înalt, curat şi sănătos al Bibliei şi al organizaţiei văzute a lui Dumnezeu. Mai mult, ei primesc

educaţia de la misionari şi apoi merg mai departe, ca martori educaţi ai lui Iehova, ca să le predice şi altora adevărul dătător de viaţă şi schimbător de viaţă, poporului lor de aceeaşi limbă.

[14] Misionarii de la Gilead respectă dreptul băştinaşilor de a se închina potrivit alegerii lor, dar nu fac compromisuri cu privire la care este religia corectă, religia Bibliei. Ei nu promit şi nu oferă oamenilor beneficii materiale pentru a-i câştiga prin chemări egoiste. Ei apelează la dragostea sinceră a oamenilor pentru dreptate şi adevăr. Ei nu se amestecă cu TOATE religiile, de parcă doar sinceritatea în convingerea religioasă a unui individ ar fi tot ceea ce este necesar pentru salvare şi de parcă ar fi vorba despre acelaşi Dumnezeu la care ne închinăm cu toţii, doar că sub nume sau ritualuri diferite. Ei nu sunt de acord că există o frăţie între toate religiile şi că, din moment ce există doar un singur Creator şi Dătător de viaţă, suntem fraţi cu toţii, indiferent de convingeri şi obiceiuri religioase. Ei nu fac compromisuri în ce priveşte funcţia de Tată a lui Dumnezeu. Ei susţin învăţătura din Biblie că El este Tatăl doar al celor care vin la El prin Cristos şi care fac o dedicare Tatălui ceresc.

[15] În general, atragerea omenirii prin învăţătura că Dumnezeu este Tatăl tuturor oamenilor, fără nicio discriminare, şi că toţi oamenii sunt fraţi datorită unui Creator comun, nu a reuşit şi nu va reuşi niciodată. De ce nu? Fiindcă ea ignoră atitudinile şi convingerile religioase ale oamenilor, precum şi comportamentul lor. Nevoia frăţiei universale este resimţită profund în ziua de azi. La Universitatea din Massachusetts din Amherst, Massachusetts, au avut loc o serie de întâlniri pentru studenţii absolvenţi. Dr. F. P. Graham, purtătorul de cuvânt al Naţiunilor Unite în India şi Pakistan, a fost vorbitorul principal. El a făcut o pledoarie pentru frăţie universală în această epocă atomică, întrucât acesta este singurul lucru care poate salva omenirea de distrugere prin bombe nucleare. Cu toate acestea, Dr. Sidney Hook, filozof de la Universitatea din New York, a contestat această teorie ca fiind nefolositoare atâta timp cât există necredinţa. El a zis: „Cum puteţi vorbi despre frăţia omului şi despre calitatea de tată a lui Dumnezeu când cei cu care aveţi de-a face nici măcar nu cred în Dumnezeu?” Astfel, el a fost de părere că ar putea fi mai bine ca problema să fie tratată pe bază ştiinţifică decât pe bază religioasă. Şi chiar dacă am fi cu toţii de acord cu privire la ceea ce este o educaţie ideală, „ce importanţă ar avea,” zise el, „pentru greutăţile cu care se confruntă Naţiunile Unite, având în vedere intransigenţa celor care au refuzat să se ridice la nivelul înţelegerilor?” (New York *Times,* 15 iulie, 1958) Aşadar, ideile şi teoriile lumii, chiar şi cele ale creştinătăţii, nu funcţionează, nu se dovedesc practice.

[16] Totuşi, frăţia umană este posibilă şi folositoare, chiar şi în prezent, indiferent de deosebirile de rasă, naţionalitate, limbă sau culoare. Este posibilă, nu prin legături de carne sau de sânge, ci prin spiritul lui Dumnezeu şi prin Cuvântul Lui. Din acest motiv lumea aceasta nu poate niciodată să clădească o frăţie umană care să lege popoarele, oamenii lumeşti de oamenii lumeşti, aşa cum nu va putea niciodată să pretindă, pe bună dreptate, Paternitatea lui Dumnezeu ca bază pentru aceasta, în afară de cazul dacă lumea se referă prin această afirmaţie la paternitatea Diavolului, dumnezeul acestui sistem de lucruri. Căci atunci când cei care I se

Cuprins

împotriveau lui Isus au zis: „Avem un singur Tată, pe Dumnezeu,” Isus a răspuns: „Voi sunteţi de la tatăl vostru, Diavolul, şi vreţi să împliniți dorințele tatălui vostru. ... Cine este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu. De aceea nu ascultați, pentru că nu sunteţi ai lui Dumnezeu.” (Ioan 8:41-44, 47). Cu toate că frăţia nu este posibilă cu această lume, ea este posibilă cu cei care ascultă în ziua de azi cuvintele lui Dumnezeu. De aceea, a fost împlinită într-adevăr această frăţie spirituală sub Paternitatea lui Iehova Dumnezeu, şi de ea se bucură acum Societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova, care înconjoară globul.

[17] Voi, misionari, mergeți să extindeți această frăţie sub Tatăl nostru ceresc, Iehova Dumnezeu. Plecaţi ca să îi găsiţi pe cei care vor să asculte cuvintele lui Dumnezeu, pentru ca aceştia să poată fi luaţi în această frăţie iubitoare. Dar în acest scop, trebuie să vă asiguraţi că ceea ce ascultă aceşti oameni asemănători oilor sunt într-adevăr „cuvintele lui Dumnezeu,” învăţăturile Lui din Cuvântul Sfânt, Biblia, pentru ca alte oi să poată recunoaşte un singur Tată ceresc, pe Iehova, şi un singur Lider sub Iehova, Isus Cristos. Dacă ascultăm cu toţii aceleaşi cuvinte ale lui Dumnezeu, atunci putem avea cu toţii o singură minte şi o singură inimă. Putem avea cu toţii acelaşi spirit și putem face aceeaşi lucrare.

[18] Aceasta este misiunea voastră. Aceasta este lucrarea voastră în calitate de misionari. Şi gândiţi-vă un pic, sunteţi trimişi ca misionari de către Împărăţia lui Dumnezeu care conduce. Ce onoare! Voi, misionarii, sunteţi trimişi ca reprezentanţii unui guvern care este mai presus de cel mai mare dintre guvernele de pe pământ. Acum nouăsprezece secole, Ioan Botezătorul a avut privilegiul de a-L anunţa pe viitorul Rege, Isus în carne. Din acest punct de vedere, Ioan a făcut pustiul să răsune cu anunţul care dădea fiori, „Împărăţia cerurilor s-a apropiat.” Şi datorită cinstei şi privilegiului oficial al lui Ioan, Isus a zis că niciun profet dinaintea lui nu era mai mare decât Ioan Botezătorul. (Mat. 11:11) Dar voi, misionarii, ah, voi sunteţi înzestrați cu onoarea de a-L vesti şi de a-L prezenta în fața naţiunilor pe Regele *domnitor,* Isus Cristos, în spirit, nemuritor, divin, oglindirea slavei lui Dumnezeu, cu un „nume mai ales decât” cel al tuturor îngerilor. (Evrei 1:3, 4) Cu cât mai mult privilegiaţi sunteţi VOI decât Ioan Botezătorul! Cum înnobilează această onoare lucrarea de misionar pe care o aveţi de făcut!

[19] Poate că trebuie să lucraţi în cartierele cele mai umile, în care trăiesc mulţi oameni din însărcinarea voastră de misionar, dar onoarea nu vă este luată. Nu înjosiţi, nu micşoraţi şi nu nimiciţi onoarea Împărăţiei mergând în casele umile ale acestor oameni sărmani, din casă în casă, în loc să mergeţi la ambasadele guvernelor, la consulatele şi palatele conducătorilor şi reprezentanţilor politici din această lume. Isus, Regele care domneşte acum, nu Şi-a înjosit demnitatea pe pământ mergând în mijlocul oamenilor umili, săraci şi bătuţi de soartă; nici voi nu o faceţi. Nu înjosiţi niciodată demnitatea Împărăţiei voastre, nici măcar în locurile cele mai jalnice, atâta timp cât vestiţi, cu ascultare şi cu iubire, împărăţia lui Dumnezeu, care domneşte acum. Puteţi înjosi şi murdări demnitatea Împărăţiei voastre doar dacă faceţi rău, dacă săvârşiţi imoralităţi, dacă ajungeţi lumești şi nu susţineţi standardele înalte şi nobile pe care le reprezintă împărăţia lui Dumnezeu

care conduce acum. A face astfel de lucruri ar însemna să vă pierdeţi nepreţuitul serviciu guvernamental.

[20] Fie ca voi să nu pierdeţi niciodată acest serviciu. Fie ca voi să vă *sporiți* aprecierea demnității înalte a slujirii voastre pentru Împărăţie, şi fie ca voi să sporiți aprecierea „celorlalte oi” pentru conducerea teocratică pentru care lucraţi în numirile voastre de misionari. Fie ca această apreciere să vă menţină şi să vă susţină mereu pe o cale dreaptă şi curată, şi în credincioșie față de conducerea voastră cerească. Ah, fie ca voi să faceţi cum a făcut Pavel, să vă glorificați slujirea prin împlinirea misiunii voastre adevărate şi prin a umbla în mod demn. (Rom. 11:13) Aşa puteţi să continuaţi voi, misionarii, cu toţii, în serviciul guvernamental regal, până când împărăţiile acestei lumi nu vor mai fi şi împărăţia lui Dumnezeu va conduce triumfătoare în veșnica lume nouă.

[21] În lumina discursului de mai sus către misionarii absolvenţi, ce onoare mare avem noi astăzi să fim evanghelişti adevăraţi, care aduc omenirii nefericite cea mai bună veste din tot universul! Ea este vestea împărăţiei instaurate a lui Dumnezeu, care conduce acum în ceruri, ca să scape pământul de stăpânirea aducătoare de moarte a lui Satan, şi ca să binecuvânteze oamenii cu bunăvoință din toate naţiunile prin Sămânţa femeii lui Dumnezeu. Aceasta este „evanghelia veşnică.” Este voința marelui Evanghelist, Iehova Dumnezeu, ca aceasta să fie propovăduită în toată omenirea. Mare este privilegiul celor care participă acum la aceasta. Nemaipomenit de fericiţi sunt toţi cei care, la fel ca absolvenţii şcolii de pregătire a misionarilor de la Gilead, îşi organizează treburile vieţii ca să îşi dedice tot timpul muncii de evanghelist, purtător ai celei mai bune veşti din toate timpurile, legată de împărăţia lui Dumnezeu, care va continua să conducă în glorie în veci de veci.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ca ce au fost trimişi acei creştini ce absolviseră Gileadul, însă cum îi numesc duşmanii din multe locuri?
2. De ce era bine ca acei absolvenţi să ţină minte misiunea în care erau trimişi, şi de ce n-am dori să fim felul de misionari despre care a vorbit cândva Kaiser Wilhelm al II-lea?
3. Cum au profitat misionarii şi cum au atras atenţia băştinaşii păgâni că aceştia nu erau ce predicau?
4. Care este practica rea de urmat pentru misionari şi cum îşi pot perverti ei obiectivul creştin?
5. Ce a spus New York *Times* spre lauda unui renumit misionar american din India, după moartea lui recentă?
6. Potrivit editorialului *Times*, de ce a fost el aşa de onorat, consultat şi iubit peste tot acolo?
7. Ce a spus *Times* despre nevoia de aceşti misionari, însă cine nu are nevoie de astfel de misionari sau să ofere instruire pentru a satisface asemenea nevoie?

8. Cum s-au dovedit comuniştii neputincioşi să facă lucrarea pentru care misionarii de la Gilead au fost instruiţi şi cum sunt aceşti absolvenţi de la Gilead misionari greu de găsit?
9. Ce înseamnă literal cuvântul tradus „misionar” şi de ce fel de misionari avem nevoie mai mult?
10. Cum nu este un program de ajutor al economiei însărcinarea misionarului creştin?
11. Ce comentariu a făcut New York *Times* despre efectul din ce în ce mai mare al continuării unei lucrări în limba poporului băştinaş?
12. Cum nu acționează absolvenţii Gileadului mai puţin înţelept decât o fac „fiii acestui sistem de lucruri”, în această privinţă?
13. (a) În ce măsură se coboară misionarii Gileadului la același nivel cu băștinașii? (b) Ce putere are adevărul Bibliei făcut cunoscut prin misionar, asupra băştinaşului care crede, şi la ce duce instruirea dată?
14. Ce respectă misionarii Gileadului, în ce priveşte religia, însă ce compromis nu fac ei pentru a fi pe placul băştinaşilor?
15. De ce nu are succes apelul către omenire la declaraţia despre „frăţia omului”, aşa cum a fost scos în relief de vorbitori la adunările de absolvire de la Universitatea din Massachusetts?
16. De ce nu este posibilă fraternitatea cu această lume, însă cu cine s-a dovedit că este posibilă prin actuala practică şi de ce?
17. Cum extind misionarii Gileadului adevărata frăţie sub Iehova Dumnezeu?
18. De cine sunt trimişi, în realitate, aceşti misionari şi cum sunt ei cu mult mai privilegiaţi decât Ioan Botezătorul?
19. De ce faptul că lucrează în cele mai modeste cartiere cu locuinţe nu le dezonorează demnitatea, însă cum ar putea-o dezonora ei de fapt?
20. Ce apreciere pot spori aceşti misionari din partea lor şi a „altor oi”, și cu ce scop în vedere?
21. Ce mare onoare avem astăzi toţi cei dedicaţi şi cine sunt extraordinar de fericiţi în legătură cu acest lucru?
Enciclopedia americană, Vol. 28, pag. 281 a.

Servirea intereselor guvernului perfect al lui Dumnezeu

Ce exemplu minunat ne-a lăsat apostolul Pavel despre servirea intereselor guvernului perfect al lui Dumnezeu, împărăția Sa cerească! – Faptele 28:31.

Observați unele din modurile în care Pavel a stabilit un exemplu bun pentru noi: La convertirea sa, nu a zăbovit, ci a „început să predice imediat în sinagogi”. Am mers noi oare imediat să le spunem celorlalți despre guvernul perfect al lui Dumnezeu atunci când am aflat despre el, sau ezităm încă? – Faptele 9:20.

Pavel nu doar că a vestit, dar a făcut şi vizite ulterioare celor cărora le-a stârnit interesul pentru împărăția lui Dumnezeu, după cum citim: „După câteva zile, Pavel i-a zis lui Barnaba: "Înainte de toate, să ne întoarcem şi să-i vizităm pe fraţii din fiecare oraş în care am vestit cuvântul lui Iehova, ca să vedem ce mai fac."” Facem noi vizite ulterioare, „înainte de toate” tuturor cărora le-am predicat despre guvernul perfect al lui Dumnezeu? – Faptele 15:36.

Deşi Pavel trebuia să se lupte cu un guvern dublu, organizarea statală evreiască din Palestina și Imperiul Roman, el nu a făcut niciodată compromisuri, ci a continuat să lupte, să apere și să stabilească legal vestea bună, făcând apel chiar la Cezar. Arătăm noi același spirit care nu face compromisuri atunci când intrăm în conflict cu Cezarii moderni? – Faptele 25:11; Filip. 1:7.

Observați și exemplul de perseverență al lui Pavel. El a putut să se recomande în continuare drept slujitor al lui Dumnezeu, predicând cu cea mai mare libertate de exprimare și continuând să facă aceasta, în pofida închisorii, bătăilor (chiar și cu pietre), naufragiului, foametei, lipsei de haine, frigului și a tot felul de pericole, în orașe, în pustiu și pe mare. Continuăm noi oare să servim Împărăției lui Dumnezeu în pofida tuturor încercărilor? – 2 Cor. 6:4; 11:21-32.

Datorită tuturor acestor lucruri, Pavel putea afirma, așa cum a și spus corintenilor: „Voi înşivă sunteţi scrisoarea noastră, scrisă pe inimile noastre, cunoscută şi citită de toţi oamenii.” Avem și noi scrisori de recomandare ca aceasta? Putem să arătăm spre roadele muncii noastre, ca dovezi că suntem slujitori ai guvernului lui Dumnezeu? – 2 Cor. 3:2.

Unul dintre multele moduri în care îl putem imita pe Pavel în luna aceasta, aprilie, este să oferim oricui putem cele două reviste care spun despre guvernul perfect al lui Dumnezeu: *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!*

Partea a 11-a – „Să se facă voința Ta pe pământ”

În conformitate cu titlul, capitolul 4 a prezentat „întrezăriri ale Împărăției lui Dumnezeu”, atrăgându-ne atenția asupra felului în care Regele-preot Melhisedec din Salem și Regii David și Solomon din Ierusalim au fost prefigurări profetice ale Conducătorului uns de Iehova peste viitoarea Împărăție a lui Dumnezeu, Isus Cristos. Încă de la început, Iehova Dumnezeu era Regele nevăzut al națiunii Israel, dar a îngăduit ca națiunea să aibă regi umani, vizibili, ca reprezentanți ai Săi pe „tronul lui Iehova” din Ierusalim. Datorită devoțiunii evlavioase a lui David față de El, Iehova Dumnezeu a încheiat un legământ pentru împărăție, potrivit căruia domnia avea să rămână în linia regală a lui David până la venirea Seminței promise a femeii lui Dumnezeu – care va avea domnia pentru totdeauna. În anul 607 î.e.n., din cauza comportamentului rău al regilor ce s-au succedat la tronul Israelului, împărăția pământească a fost distrusă, și nu a mai fost restabilită. Chiar și când Isus Cristos a intrat triumfător în Ierusalim, împărăția nu a fost reînnoită în acel oraș. După învierea din morți a lui Isus, și chiar înainte de

înălțarea Lui la cer, discipolii L-au întrebat, dar El a refuzat să le spună când va fi restaurată împărăția.

[24] Discipolii credincioşi ai lui Cristos nu au rămas în Ierusalim, aşteptând ca împărăţia lui Dumnezeu să fie restaurată acolo pentru Israel. Ei ştiau că Moştenitorul de drept al împărăţiei lui Dumnezeu stătea atunci la dreapta lui Iehova, în cer. Astfel, ei au plecat mărturisind pe Cristos, părăsind Ierusalimul. În anul 70 d.Cr. armatele romane conduse de Generalul Titus au distrus Ierusalimul şi templul lui Irod; dar, în timp util, înainte de oribila distrugere, Creştinii care se aflau încă în Ierusalim au fugit din oraşul condamnat şi au scăpat de pieirea împreună cu acesta. Ei au urmat instrucţiunile lui Isus din Luca 21:20-24. Apostolul Pavel scrisese înainte de aceasta adunării creştine din Roma: „Dumnezeul care dă pacea îl va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre". (Rom. 16:20) Dar, acea zdrobire sub picioare a marelui adversar al lui Dumnezeu nu a avut loc la distrugerea necredinciosului Ierusalim, în anul 70 d.Cr. Cu mai mult de douăzeci şi cinci de ani după, Apocalipsa lui Ioan cu privire la „lucrurile care trebuie să aibă loc în scurt timp" i-a avertizat pe creştini că Şarpele original va persecuta „femeia" lui Dumnezeu în mod feroce şi va declara război copiilor ei spirituali de pe pământ, fraţii spirituali ai Domnului Isus Cristos. – Apoc. 12:17.

[25] În Apocalipsa, Ioan a auzit cum sufletele creştinilor credincioşi, care au fost înjunghiaţi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina lucrării de mărturie pe care o făceau, strigau: „Până când, Domn Suveran sfânt şi adevărat, te vei reține să judeci şi să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?" (Apoc. 6:9, 10) Chiar şi azi ne întrebăm: Când va zdrobi Sămânţa femeii lui Dumnezeu capul şarpelui rău? Cât timp va ţine de la ruinarea împărăţiei tipice a lui Dumnezeu, în 607 î.Cr., până când împărăţia cerească a lui Dumnezeu va fi întemeiată, prin oferirea ei Celui care va zdrobi şarpele, Seminței femeii lui Dumnezeu, care are dreptul la ea?

[26] La ruinarea sa în 607 î.Cr. oraşul capitală a împărăţiei tipice a lui Dumnezeu a început să fie călcat în picioare de națiunile non-evreieşti, regele Nebucadneţar începând această călcare în picioare. Ierusalimul a fost refondat în anul 537 î.Cr. de către rămășița credincioasă care s-a întors din exilul din Babilon în ținutul lor pustiit. Dar, călcarea în picioare a Ierusalimului a continuat de către națiunile non-evreieşti. Isus a prezis distrugerea Ierusalimului reconstruit în timpul apostolilor Săi. Armatele romane din Orientul Mijlociu au făcut această lucrare de distrugere în câteva luni, în anul 70 (d.Cr.). Dar, Isus a spus că distrugerea va continua şi după această dată. Cât timp? Ascultaţi cuvintele Sale: „Va fi multă suferință în ţară şi mânie împotriva acestui popor. Vor cădea sub ascuţişul sabiei și vor fi duși captivi în toate națiunile, iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni, până se vor împlini timpurile fixate ale Națiunilor". – Luca 21:23,24.

[27] În 607 î.Cr. Ierusalimul, care a fost distrus, reprezenta împărăţia lui Dumnezeu pentru că avea tronul tipic al lui Iehova pe care Cel uns de Iehova stătea ca rege. La fel, Ierusalimul care a fost călcat în picioare de către națiunile lumești reprezintă împărăţia lui Dumnezeu. În zilele Sale pe pământ, Isus a rostit următoarele cuvinte, acestea fiind parte a Predicii sale de pe Munte: „Nu juraţi deloc, nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu, nici pe pământ, fiindcă este scăunelul picioarelor sale, nici pe Ierusalim, fiindcă este orașul marelui Rege.” (Mat. 5:34, 35) Deci, sfârşitul călcării în picioare a Ierusalimului, la împlinirea completă a „timpurilor fixate ale națiunilor”, ar însemna ridicarea din nou a Ierusalimului simbolic, mai precis, a împărăţiei lui Dumnezeu. Ar însemna oferirea împărăţiei lui Dumnezeu marelui Moștenitor al regelui David, care stătea pe tronul lui Iehova în Ierusalimul din vechime. Ar însemna că acest Moștenitor va începe să domnească, deoarece are dreptul la acest lucru în armonie cu legământul făcut de Iehova Dumnezeu şi regele David.

„TIMPURILE FIXATE ALE NAȚIUNILOR”

[28] Este vitală cunoaşterea lungimii acestor „timpuri fixate ale națiunilor.” Câte timpuri sunt? Cât durează fiecare? În Sfintele Scripturi, numărul şapte este folosit ca simbol al desăvârşirii sau perfecţiunii spirituale. Săptămâna de creare completă a lui Dumnezeu nu era formată din şapte zile? Astfel, prin cartea apocaliptică a lui Daniel, Dumnezeu ne informează că timpurile fixate ale națiunilor pentru călcarea în picioare a Ierusalimului sunt şapte, un număr complet. El a trimis Împăratului Nebucadneţar un vis pe care nici un om de ştiinţă, înțelept sau lider religios din Babilon nu l-a putut interpreta. În final a fost chemat Daniel, profetul lui Iehova. Îngrozitul rege Nebucadneţar i-a spus lui Daniel detaliile visului şi l-a încurajat să nu îi fie frică să spună adevărul concret despre interpretarea acestuia. Daniel, pe care regele l-a numit Belşaţar, a spus:

[29]„Domnul meu, visul acesta să fie pentru cei care te urăsc şi interpretarea lui pentru dușmanii tăi! Copacul pe care l-ai văzut, care se făcuse atât de mare şi puternic, încât i se înălţa vârful până la cer şi se vedea de la marginea pământului, ale cărui frunze erau frumoase şi care avea roade atât de multe, şi în care era hrană pentru toţi, sub care se adăposteau fiarele câmpului şi în ramurile căruia îşi făceau cuibul păsările cerului, eşti tu, rege, care ai ajuns mare şi puternic. Măreția ta a crescut şi se înalță până la cer şi stăpânirea ta se întinde până la marginile pământului.” – Dan. 4:19-22, *RS*.

[30] Copacul din vis a avut o aplicare personală pentru cel care l-a visat, în primul rând. Dar lui Nebucadneţar i s-a permis de către Dumnezeul Atotputernic Iehova să transforme Babilonul în putere mondială. El a fost succesorul primelor două puteri mondiale, adică, Egiptul şi Asiria. Această putere mondială babiloniană a cerut atenţie şi respect mondial. Deci, Nebucadneţar era simbolul

unui lucru mai măreţ decât el. El simboliza dominarea mondială, care, în acel moment, el o exercita prin permisiunea şi acordul Dumnezeului cel Preaînalt. Iehova Dumnezeu l-a folosit pentru executarea răzbunării împotriva naţiunii necredincioase a lui Iuda, răsturnând împărăţia acesteia şi astfel începând „timpurile fixate ale națiunilor”, perioadă în care Ierusalimul trebuia călcat în picioare de către astfel de națiuni lumești. Astfel, Babilonul şi alte națiuni care urmau să se succeadă în „timpurile fixate” nu aveau interferenţa împărăţiei lui Iehova Dumnezeu, nici măcar într-o formă tipică. Ca putere naţională, împărăţia tipică a lui Dumnezeu a fost nimicită.

31 Daniel a continuat: „Împăratul a văzut pe un străjer sfânt coborându-se din cer şi zicând: "Tăiaţi copacul şi nimiciţi-l; dar trunchiul cu rădăcinile lui lăsaţi-l în pământ şi legaţi-l cu lanţuri de fier şi de aramă în iarba de pe câmp, ca să fie udat de roua cerului şi să stea la un loc cu fiarele câmpului, până vor trece şapte timpuri peste el." Aceasta este interpretarea, o, rege.” – Dan. 4:23, 24, *RS*.

32 În sensul cel mai simplu, aceasta a ilustrat că însuşi Nebucadneţar va fi răsturnat de pe poziţia sa de dominare mondială, dar nu va fi distrus până în punctul încât să nu mai ajungă din nou la putere. „Trunchiul” său urma să rămână în pământ, dar urma să fie oprit din creştere şi expansiune pe durata a „şapte timpuri”. Între timp, organizaţia guvernamentală a Babilonului continua să lucreze, dar fără ca Nebucadneţar să fie activ pe tron. Poate că fiul lui, Evil-merodach, a continuat în locul lui, acționând ca și conducător.

33 În sensul mai larg al copacului tăiat, dominarea mondială a celui drept a fost întreruptă. Doar împărăţia lui Dumnezeu are dreptul la dominare mondială. Doar regele uns al lui Iehova are dreptul dat de Dumnezeu de a conduce întregul pământ, după cum şi împărăţia Israelului a condus Țara Promisă în perioada credincioșiei sale față de Dumnezeu. Dar, împărăţia tipică a lui Dumnezeu a căzut în anul 607 î.Cr. şi cuceritorul Nebucadneţar a început dominarea întregii Țări Promise. În această schimbare internaţională, vița-de-vie întinsă, regele Zedechia al lui Iuda, a fost scos din rădăcini şi i s-au rupt fructele, fiul său fiind ucis. (Ezec. 17:5-10, 20, 21, *AS*) Legământul lui Dumnezeu pentru împărăţie s-a întors apoi spre altcineva ca moştenitor.

34 Interpretarea lui Daniel a continuat: „Este o hotărâre a Celui Preaînalt care se va împlini asupra domnului meu, regele. Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui la un loc cu fiarele câmpului şi îţi vor da să mănânci iarbă ca la boi; vei fi udat de roua cerului şi şapte timpuri vor trece peste tine, până vei cunoaşte că Cel Preaînalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor şi o dă cui vrea. Porunca să lase trunchiul cu rădăcinile copacului, înseamnă că împărăţia ta îţi va rămâne ţie îndată ce vei recunoaşte că Cerul domneşte.” – Dan. 4:24-26, *RS*.

[35] Nebucadneţar trebuia să facă o manifestare personală a mânuirii de către Dumnezeu a problemelor guvernamentale cu privire la pământ. Totuşi, această manifestare personală, poziţia de dominare mondială a lui Nebucadneţar, la fel ca şi trunchiul copacului, trebuia să fie ascunsă de el până când își revenea în simțiri, după ce treceau şapte timpuri peste el. La fel, în 607 î.Cr., împărăţia lui Iehova, reprezentată tipic de împărăţia Ierusalimului, trebuia înjosită, nimicită. Apoi trebuia să continue în acest stadiu josnic, fără a avea funcţii guvernamentale, pentru „şapte timpuri". Totuşi, pe parcursul acestei perioade, legământul împărăţiei făcut de Iehova cu regele David pentru o împărăţie veşnică trebuia să continue legată de Iehova Dumnezeu şi aşteptând împlinirea completă cu Moştenitorul de drept.

[36] Cu douăsprezece luni după interpretarea făcută de Daniel, Nebucadneţar se lăuda spunând că Babilonul este o putere mondială. Apoi, o voce cerească a spus: „O, rege Nebucadneţar, ţi s-a luat împărăţia şi te vor izgoni din mijlocul oamenilor, şi vei locui la un loc cu fiarele câmpului, îţi vor da să mănânci iarbă ca la boi, şi vor trece peste tine şapte timpuri, până vei recunoaşte că Cel Preaînalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor şi că o dă cui vrea." Dintr-o dată, cel mai mare conducător de pe pământ şi-a pierdut rațiunea şi şi-a imaginat că este o fiară, posibil un bou. „A fost izgonit din mijlocul oamenilor, a mâncat iarbă ca boii, trupul i-a fost udat de roua cerului, până i-a crescut părul ca penele vulturului şi unghiile, ca ghearele păsărilor." Lauda de sine şi înălțarea Babilonului deasupra împărăţiei lui Dumnezeu meritau să fie corectate şi dumnezeul fals al lui Nebucadneţar, Merodac sau Marduk, a fost incapabil să împiedice acest lucru. În timp ce cele „şapte timpuri" treceau peste el în această condiţie, el se comporta ca o fiară mută a câmpului; dar nelegiuirile şi opresiunile continuau să fie practicate de către guvernarea activă a Babilonului. – Dan. 4:28-33, *RS*.

[37] La fel, în timp ce guvernarea omenirii a fost continuată de sistemele politice lumești, în decursul celor „şapte timpuri" mai mari de la ruinarea împărăţiei tipice a lui Dumnezeu din Iuda, în 607 î.Cr., conducătorii din afara legământului lui Dumnezeu pentru împărăţie se comportau ca şi înnebunitul Nebucadneţar. Ei nu se comportau ca şi nişte oameni făcuţi după chipul lui Dumnezeu. Prin urmare, toţi oamenii, nu numai martorii lui Iehova, au suferit.

[38] Ce s-a întâmplat la sfârşitul celor „şapte timpuri" ale lui Nebucadneţar? El ne spune: „La sfârşitul zilelor, eu, Nebucadneţar, mi-am ridicat ochii spre cer şi mi-a venit iarăşi mintea la loc. Am binecuvântat pe Cel Preaînalt, am lăudat şi onorat pe Cel ce trăieşte veşnic, Acela a cărui stăpânire este veşnică şi a cărui Împărăţie dăinuie din generație în generație; toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerului şi cu locuitorii pământului, şi nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-I zică: "Ce faci?" În acel timp mi-a venit mintea înapoi; gloria împărăţiei mele, măreţia şi strălucirea mea mi

Cuprins

s-au dat înapoi; sfetnicii şi mai marii mei m-au căutat din nou; am fost pus iarăşi peste împărăţia mea, şi am primit mai multă măreţie. Acum, eu, Nebucadneţar, laud, înalţ şi slăvesc pe Regele cerului, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte, şi El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie." (Dan. 4:24-37, *RS*) Nebucadneţar a recunoscut, nu pe dumnezeul fals Marduk, ci pe Dumnezeul lui Daniel, Iehova.

[39] S-a spus că Nebucadneţar a domnit timp de patruzeci şi trei de ani. Deci, aceste „şapte timpuri" de nebunie dintre trebuie să fi fost maxim şapte ani, în cazul său personal. În Biblia Sfântă, un „timp" este folosit în locul unui an literal. (Dan. 7:25; 12:7, *AV*; Apoc. 12:6, 14; 11:2, 3) Dar, aici, Nebucadneţar prezenta o dramă profetică, în care un an reprezenta o perioadă mai îndelungată. Trebuie să fie așa, deoarece călcarea în picioare a Ierusalimului, ca reprezentând împărăţia lui Iehova, nu s-a terminat la sfârşitul nebuniei lui Nebucadneţar; și șase secole mai târziu, Isus Cristos a spus că Ierusalimul va continua să fie călcat în picioare de către națiuni până când vor fi împlinite timpurile fixate națiunilor păgâne. Deci, cât durează aceste „şapte timpuri"?

[40] Biblia măsoară în funcţie de perioade lunare când vorbeşte despre luni sau ani. În cazul lui Nebucadneţar un „timp" reprezenta un an lunar, a cărui medie a fost apreciată ca fiind de 360 de zile. De fapt, un an lunar format din douăsprezece luni era cu unsprezece zile mai scurt decât anul solar mediu. Acest lucru a dus la adăugarea în calendarul lunar a celei de-a treisprezecea luni formate din douăzeci şi nouă de zile, la anumiţi ani, pentru a aduce calendarul în concordanţă cu calendarul solar. Adăugarea celei de-a treisprezecea luni se efectua de şapte ori la fiecare nouăsprezece ani. Când vorbea de perioade mai lungi de timp, Dumnezeu spunea că o zi ar trebui să reprezinte un an întreg. Astfel, un an lunar de 360 de zile ar trebui să fie 360 de ani, „o zi pentru un an." (Num. 14:34, Ezec. 4:6, *AV*) Astfel, un „timp" simbolic ar însemna 360 de ani. „Şapte timpuri," din punct de vedere simbolic, ar însemna 2 520 de ani. Astfel, cele „şapte timpuri" sau şapte ani ai nebuniei lui Nebucadneţar preziceau o perioadă de 2 520 de ani. Din cauză că Sfânta Biblie ne arată că aceste „şapte timpuri" sau 2 520 ani au început în toamna anului 607 î.Cr., atunci „timpurile fixate ale națiunilor" ar lua sfârşit în toamna anului 1914 (d.Cr.).

[41] În timpul acelor ani din 607 î.Cr., împărăţia lui Iehova Dumnezeu nu a funcţionat prin intermediul unui descendent uns al regelui David, conform legământului pentru împărăţie. Ea era ca şi un copac tăiat, fără creaturi sub sau pe ramurile sale. Legământul pentru împărăţie era ca şi acel trunchi de copac lăsat în pământ. El a fost oprit de către puterea de restricţionare a lui Iehova, până când treceau „şapte timpuri" peste el. La fel, Nebucadneţar nu îşi putea redobândi judecata şi să revină în condiție potrivită pe tronul Imperiului Babilonian, pentru a domina lumea, până când nu luau sfârşit cele „şapte timpuri" sau şapte ani desemnaţi. Atunci, el a fost un domnitor care a recunoscut pe Regele cerului,

Dumnezeul lui Daniel, care a revenit pe tron şi a fost stabilit în împărăţie cu glorie, maiestate şi splendoare şi cu „mai multă măreţie”. La fel, legământul pentru Împărăţie nu putea ajunge la împlinire finală şi completă până când cele „şapte timpuri” sau 2 520 ani nu treceau peste el. Apoi, va veni timpul în care Dumnezeu va stopa restricţiile. Apoi va veni timpul ca El să îşi restabilească împărăţia cu un descendent al unsului rege David. Atunci împărăţia va fi oferită celui care are drept la ea prin legământul lui Iehova pentru împărăţie.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

[24] De ce nu au aşteptat în Ierusalim discipolii lui Isus ca împărăţia lui Dumnezeu să fie stabilită şi cum arată Apocalipsa lui Ioan 12:17 faptul că Satan nu a fost călcat în picioare la distrugerea Ierusalimului?
[25] Ce întrebare ne punem astăzi legat de zdrobirea Şarpelui şi legat de împărăţia Celui care va zdrobi Şarpele?
[26] Când a început călcarea în picioare a împărăţiei tipice al lui Dumnezeu şi de unde ştim că această călcare nu s-a oprit nici în zilele lui Isus pe pământ?
[27] Ce a însemnat Ierusalimul care a început să fie călcat în picioare în 607 î.Cr. şi ce ar însemna oprirea călcării în picioare la timpul fixat al lui Dumnezeu?
[28] Câte sunt „timpurile” în care Ierusalimul trebuia să fie călcat în picioare şi prin visul cui ştim acest lucru?
[29] Cu ce identificare a început Daniel interpretarea visului?
[30] Ce simboliza regele Nebucadneţar în acea vreme şi de ce el şi celelalte națiuni care urmau nu aveau interferenţă cu împărăţia lui Dumnezeu?
[31] Ce trebuia făcut cu copacul simbolic şi cât timp trebuia să treacă în legătură cu acesta?
[32] În cel mai simplu sens, ce a arătat această ilustrație şi ce s-a întâmplat cu organizaţia guvernamentală a Babilonului, între timp?
[33] Care a fost adevărata dominare mondială care a fost oprită şi cine s-a înălțat în acea dominare?
[34] Ce a spus atunci interpretarea lui Daniel despre regele Nebucadneţar?
[35] În timpul celor şapte timpuri asupra regelui Nebucadneţar, ce trebuia ascuns de el şi în perioada înjosirii împărăţiei Ierusalimului, ce trebuia să continue să existe?
[36] După un an, cum s-a împlinit visul interpretat asupra lui Nebucadneţar?
[37] În timpul celor „şapte timpuri” mai mari, cum s-au comportat conducătorii lumeşti asemănători lui Nebucadneţar şi care a fost efectul asupra oamenilor?
[38] Ce a spus Nebucadneţar că s-a întâmplat cu el la sfârşitul celor „şapte timpuri”?
[39] În cazul personal al lui Nebucadneţar cât au ţinut, cel mult, acele „şapte timpuri” şi de ce nu s-a întâmplat aşa cu călcarea în picioare a Ierusalimului?
[40] (a) Din perspectiva calculului de timp lunar al Bibliei, cât timp ar ţine un „timp” literal în profeţie? (b) Aşadar, cât timp ar ţine un „timp” simbolic şi când s-ar termina cele „şapte timpuri” ale națiunilor?

[41] (a) Cum a fost trunchiul copacului restricţionat în cazul lui Nebucadneţar şi ce fel de conducător a fost el când s-a întors la tron? (b) Ce a ilustrat acest lucru legat de legământul pentru Împărăţie?

De ce mor oamenii?
Ce temei există pentru a spera la o viaţă veşnică?

ÎN 1912, Alexis Carrel a pus un ţesut viu din inima unui pui într-o soluţie specială. Treizeci şi patru de ani mai târziu, încă era viu, sănătos şi tânăr. Ţesutul a fost lăsat să moară în cele din urmă, pentru că experimentul îşi îndeplinise utilitatea. Un experiment asemănător a fost făcut cu inima întreagă a unui şobolan, la Institutul Pasteur din Paris. Inima a fost scoasă din şobolan şi păstrată vie timp de peste doi ani. Ţesuturile sale nu au dat semne de degenerare.

Cu privire la aceste experimente, Boris Sokoloff a declarat, în cartea sa *Ştiinţa şi scopul vieţii:* „Se ştie, în general, că, în principiu, toate, sau aproape toate, tipurile de celule normale ar putea trăi pe termen nelimitat, dacă ar fi cultivate în mediul corespunzător. ... Celulele organismului mamifer pot fi nemuritoare ... Acestea, precum şi multe alte experimente, arată că organele organismelor superioare pot trăi nelimitat dacă primesc substanţele nutritive potrivite.”

Aceste descoperiri arată că viaţa veşnică nu este imposibilă pentru organismul de carne. Acest lucru este arătat şi de capacitatea corpului uman de a-şi înnoi sau de a-şi înlocui celulele. *Reader's Digest* a afirmat, în numărul său din iunie, 1958: „Se estimează că jumătate din totalul de proteine al corpului—majoritatea din ţesutul muscular—este înlocuită la fiecare 80 de zile. Durata de viaţă a celulei

Cuprins

pielii este de la patru la cinci zile. Pielea nouă se formează constant dedesubt şi se împinge la suprafaţă, unde moare şi este îndepărtată prin spălare."

Având în vedere aceste descoperiri, de ce moare corpul uman? De ce nu trăieşte nelimitat? Aceasta îi nedumereşte şi pe mulţi oameni de ştiinţă.

DE CE EXPERIMENTEAZĂ MOARTEA OAMENII DIN ZIUA DE AZI?

Când a fost creat omul, Dumnezeu nu a stabilit limite pentru durata lui de viaţă, cum a făcut cu animalele. Omul avea perspectiva vieţii veşnice înaintea sa. Corpul său fusese construit să funcţioneze mai departe pe termen nelimitat. Din cauza neascultării, primul om a pierdut această perspectivă. Acum se stabilise o limită pentru durata sa de viaţă, pe care nu o putea depăşi, cu toate că trupul lui avea potenţialul de a putea trăi veşnic. Acea limită a fost o zi simbolică de o mie de ani. Când i-a zis omului să nu mănânce dintr-un anumit pom, Dumnezeu a spus: „În ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri." (Gen. 2:17) Adam a murit în acea zi de o mie de ani, la vârsta de 930 de ani.

Adam nu putea să transmită mai departe urmaşilor săi ceea ce nu mai avea. El nu le putea da o durată de viaţă nesfârşită. Toţi descendenţii săi moşteniseră păcatul lui şi însoţitorul acestuia, moartea, aşa cum anumite boli pot fi moştenite de la părinţi. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii fiindcă toţi au păcătuit."—Rom. 5:12.

Din cauza acestui lucru niciun urmaş al lui Adam nu s-a născut perfect. „Cine poate face să se nască o ființă curată din una necurată? Nimeni." (Iov 14:4) Aşa cum prima pereche omenească nu a putut da naştere la copii perfecți, fără păcat, nici urmaşii lor nu au putut da naştere la astfel de copii. Nu exista absolut nicio cale prin care omul să se poată elibera de efectele păcatului lui Adam şi să nu moară niciodată. „Niciunul nu poate să-l elibereze pe fratele său, nici să-i dea lui Dumnezeu o răscumpărare pentru el."—Ps. 49:7.

TREBUIE SĂ RECÂȘTIGĂM CEEA CE A PIERDUT ADAM PENTRU LIBERTATEA DE LA MOARTE

Omul poate privi doar înspre Dumnezeu pentru eliberarea de păcatul Adamic şi de moarte. Numai El poate deschide calea pentru ca omul să recâştige perfecţiunea şi perspectiva unui vieţi nesfârşite pe care Adam le-a pierdut. Dumnezeu a făcut aceasta dându-L pe singurul Său Fiu născut ca jertfă de răscumpărare. Puterea de viaţă a primei creaturi spirituale pe care a creat-o Iehova a fost transferată pe pământ, în pântecul unei femei, ca să poată fi născut ca un om. „Dar, când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu l-a trimis pe Fiul său, născut din femeie, născut sub lege."—Gal. 4:4.

Prin faptul că s-a născut ca om, a cărui putere de viaţă nu venea de la Adam, El a fost perfect. El nu a moştenit păcatul lui Adam sau blestemul morții. El avea dreptul la viaţă omenească veşnică. Dar Şi-a sacrificat acest drept ca preţ de răscumpărare pentru eliberarea oamenilor ascultători de păcatul Adamic şi de

moarte. „Nici Fiul omului n-a venit ca să I se slujească, ci să slujească şi să-şi dea sufletul ca răscumpărare pentru mulți.” (Mat. 20:28) Întrucât El a cumpărat dreptul pierdut la viață umană prin jertfa Sa, toţi cei care doresc să fie eliberaţi din moarte trebuie să capete libertatea prin El. „Oricine crede în El primește iertarea păcatelor prin numele său.”—Faptele 10:43.

DE CE MULŢI CARE TRĂIESC ASTĂZI POT SĂ NU MOARĂ NICIODATĂ?

Deoarece Cristos a deschis calea oamenilor ca să recâştige viaţa fără sfârşit care a fost perspectiva primului om este posibil ca mulţi care trăiesc astăzi să nu moară niciodată. Aceasta este așa pentru că trăim într-o vreme în care va fi o mare schimbare pe pământ. Trăim în zilele din urmă ale acestei lumi, sau ale acestui sistem de lucruri. El urmează să fie nimicit de către Iehova Dumnezeu şi înlocuit cu un sistem nou şi drept. „Căci iată că Iehova vine ca un foc şi carele sale sunt ca o furtună, ca să-și arate, drept răsplată, mânia cu furie şi mustrarea cu flăcări de foc. Căci, ca un foc, Iehova va intra la judecată cu sabia sa, împotriva întregii cărni. Și mulți vor fi cei ucişi de Iehova.”—Isa. 66:15, 16.

Generaţia actuală este martoră, din 1914, la evenimentele mondiale care au fost prezise cu mult timp în urmă că vor marca zilele din urmă ale acestei lumi sau ale acestui sistem rău. Ne apropiem rapid de „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic,” numit Armaghedon. (Apoc. 16:14, 16) Atunci El Îşi va executa judecata nefavorabilă asupra lumii. Va fi o curăţare totală a răutăţii de pe pământ.

Acei oameni care vor trăi până la Armaghedon şi care vor primi aprobarea lui Dumnezeu vor fi păstraţi, la fel ca Noe şi familia lui, care au supravieţuit potopului, dincolo de acel timp al mâniei lui Dumnezeu. „Fiindcă cei drepți vor locui pe pământ, şi cei ireproșabili vor rămâne în el. Dar cei răi vor fi nimiciți de pe pământ, iar cei neloiali vor fi smulşi de pe el.”—Prov. 2:21, 22.

Oportunitatea de a fi printre supravieţuitorii Armaghedonului este extinsă acum la locuitorii pământului prin propovăduirea în lumea întreagă a evangheliei împărăţiei lui Dumnezeu. Aceasta anunţă stăpânirea împărăţiei lui Dumnezeu şi viitoarea nimicire a acestui sistem rău. Oamenii sunt separaţi în funcţie de cum reacţionează la aceasta. Este o lucrare de despărţire care a fost prezisă de Isus când a zis: „Când va sosi Fiul omului în gloria sa cu toţi îngerii, atunci se va aşeza pe tronul Său glorios. Toate națiunile vor fi adunate înaintea sa şi el îi va separa pe oameni unii de alţii, aşa cum separă un păstor oile de capre. Şi va pune oile la dreapta Sa, iar caprele la stânga Sa.”—Mat. 25:31-33.

Oamenii care reacţionează favorabil la evanghelia Împărăţiei sunt asemănaţi cu oile. Ei sunt smeriți şi docili şi arată bunăvoinţă de a-L urma pe Păstorul cel Bun, Isus Cristos. Aceşti oameni asemănători oilor alcătuiesc societatea Noii Lumi. Ea este o societate activă care anunţă cu zel că împărăţia lui Dumnezeu este instaurată acum în ceruri şi că va inaugura în curând o nouă lume a dreptății.

Prin faptul că îşi păstrează integritatea faţă de Iehova Dumnezeu, membrii societăţii Noii Lumi vor fi lăsaţi să trăiască atunci când acest sistem vechi va fi

nimicit în mod divin. Cu pământul sub domnia împărăţiei lui Dumnezeu, şi în virtutea jertfei de răscumpărare a lui Cristos, va începe o întinerire a locuitorilor pământului, care îi va aduce, în cele din urmă, la perfecțiune.

Vindecările miraculoase pe care le-a înfăptuit Isus când a fost pe pământ pot fi considerate exemple pentru ceea ce va face El, la scară globală, pentru supravieţuitorii Armaghedonului. Aşa cum experimentează această vindecare spirituală acum, aşa vor fi vindecaţi de bolile şi rănile fizice în noua lume a lui Dumnezeu. „Şi niciun locuitor nu va spune: ‚Sunt bolnav.' Poporul care locuieşte în ţară va fi iertat de nelegiuirea lui." (Isa. 33:24) Ei nu vor mai suferi din cauza păcatului moştenit de la Adam.

Durata de viaţă va fi extinsă până la lungimea completă a unei zile simbolice de o mie de ani. Aşa cum Adam şi-a pierdut perfecțiunea şi a murit în acea zi, ei vor câştiga perfecțiunea şi vor fi eliberaţi de moartea moştenită într-o astfel de zi. Acest lucru se va întâmpla în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos. „Căci El trebuie să domnească până când Dumnezeu îi va pune pe toţi duşmanii sub picioarele sale. Ultimul duşman care va fi redus la nimic este moartea."—1 Cor. 15:25, 26.

La încheierea celor o mie de ani, ei vor fi supuşi unui test al integrităţii lor. Cei care trec testul vor primi darul vieţii veşnice. Ei vor continua să trăiască pe un pământ paradisiac, bucurându-se de pace şi de un sentiment de siguranţă pe care doar împărăția lui Dumnezeu le poate da. Cei care nu reuşesc să treacă testul vor înceta să mai existe. Fiindcă există o mulţime de oameni care trăiesc astăzi şi care vor mai trăi când darul vieţii veşnice va fi dat oamenilor ascultători, aceştia nu vor experimenta niciodată moartea.

Dar cum poate un om să facă parte din acest grup? El trebuie să ia seama la evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu. „Cine are urechi de auzit să audă." (Marcu 4:23) A fi atenţi la ceea ce are Dumnezeu să ne spună prin Cuvântul Lui scris şi prin slujitorii Săi credincioşi înseamnă viaţă. Asociați-vă cu mulţimile care trăiesc pentru noua lume a lui Iehova şi care formează acum o societate a Noii Lumi. Slujiţi-L pe Iehova, pe Regele Lui şi Împărăţia, împreună cu aceşti martori dedicați ai Celui Preaînalt. Îmbrăţişaţi speranța lor scripturală şi fiţi printre acele multe persoane care trăiesc acum şi nu vor muri niciodată.

Urmărindu-mi scopul în viață

Povestită de Alice Berner

13 decembrie, 1958. Ghiciți ce s-a întâmplat azi? Vă amintiți frumoasa carte poștală lansată la Congresul Internațional Voința Divină, care arată noua anexă la Betelul din Wiesbaden. Ei bine, ce-ar fi să aruncăm cu ochiul în noua lui Sală a Împărăției care a fost inaugurată azi? Ce mulțime de oameni s-a revărsat în

ea! Aproape la fel cum se vede în frumoasele picturi din această sală, în care mii de oameni fericiți se îndreaptă spre muntele împărăției lui Dumnezeu. Iar, de cealaltă parte a sălii, priviți rândul de ferestre cu vedere la pădure; dar, pentru că este seară, în loc de brazi verzi, puteți vedea frumoasele draperii galbene și albastre trase. Și, pe peretele luminos din față puteți citi, cu un scris decorativ, un mesaj oportun: „Fericit este cel care rămâne treaz şi îşi păzeşte veşmintele!” – Apoc. 16:15.

În această seară domnește un spirit festiv, trezit de entuziasmul unei orchestre însuflețite. După câteva cuvinte de introducere și un film despre ridicarea clădirii, servul de filială, fratele Franke, vorbește cu cuvinte entuziasmante în fața mulțimii despre prima Sală a Împărăției din Germania de după război, un grajd în care s-au adunat după experiențele suferite în lagărele de concentrare, și despre o alta, Zeppelin Wiese din Nuremberg, unde au aflat triumfători, chiar în aceeași zi, că aceia care le-au fost chinuitori în lagăre și-au primit pedeapsa. Sala noastră recent dedicată este destinată să fie un adevărat centru educațional biblic.

Dar cum se face că mă aflu aici, printre toți acești luptători îndârjiți pentru adevăr? Îngăduiți-mi să vă spun povestea mea.

Născută în Elveția și crescută de părinți cu teamă de Dumnezeu, încă de când eram o fetiță am învățat pe de rost Psalmul 103, și, de atunci înainte cuvintele: „Binecuvântează-l pe Iehova, suflete al meu, da, tot ce este în mine să binecuvânteze sfântul său nume!” au fost mereu o sursă de putere pentru mine. Dar ce însemna acel nume aveam să învăț abia mai târziu.

În 1919, într-o casă particulară unde mergeam deseori pentru prânz, într-un oraș din apropiere, m-am bucurat de prima lucire a adevărului. Ceea ce îmi spuneau acei oameni buni despre Biblie era pur și simplu uimitor. Niciodată nu am mai auzit despre a doua prezență a lui Isus ca despre o certitudine, despre faptul că sufletul este muritor, și că morții se întorc pe pământ. Plină de curiozitate, am început să citesc primul volum din *Studii în Scripturi* și, când am citit pasajul despre calea strâmtă și cea îngustă, am decis pe loc să părăsesc calea pe care mulți se îndreaptă și să merg pe calea celor puțini.

Ce perioadă încărcată a urmat! Aveam 7 volume de citit. Se ridicau permanent întrebări noi, și primeam noi răspunsuri satisfăcătoare. Cu toate acestea, și Diavolul a început să lucreze intens. Mai întâi părinții mei au încercat să mă tragă înapoi, apoi doi preoți ai Bisericii Naționale au făcut eforturi mari să mă țină în turma lor, dar nu le-a fost de niciun folos. O dată ce am gustat din adevăr și am văzut cât de bun este, am rămas lângă el, și toți cei care mi se opuneau nu au reușit decât să adâncească dorința mea de a dobândi cunoștință *exactă*, căutând în fiecare scriptură și stdiind publicațiile Societății. După șase luni, am fost botezată. Chiar de la început am simțit imoldul de a răspândi vestea bună. Apoi am început, cu timiditate, să distribui tractate pe trenuri și din casă în casă.

La începutul lui 1923, a apărut în *Turnul de veghere* un articol intitulat „Îți folosești talantul?”, care mi-a atras atenția. Mi-a intrat apoi în minte ideea de a intra în serviciul cu timp integral. Dar, fiind cel mai tânăr dintre copii și singurul rămas acasă cu părinții mei, și dat fiind faptul că ei îmbătrâneau și aveau nevoie de grijă și atenție, mi-am pus întrebarea: „Ai fi drept să-i părăsesc ca să fac lucrarea lui Iehova? Desigur, citisem în Matei 10:37 că „Cine are mai multă afecţiune pentru tatăl sau mama lui decât pentru Mine nu este demn de Mine”, dar altă poruncă spunea: „Onorează-i pe tatăl tău și pe mama ta” (*AV*). Așa că m-am rugat în continuu ca Dumnezeu să-mi arate calea cea dreaptă. Oricât de ciudat ar suna, doar atunci când mi-am dat seama de marea nevoie de muncitori pentru lucrarea în

extindere și m-am hotărât să intru oricum în serviciul cu timp integral, mai devreme sau mai târziu, Domnul mi-a venit în ajutor, întărindu-mă să fac pașii necesari.

Astfel, în ianuarie 1924, m-am avântat în apele serviciului de pionier. Încântată peste măsură că Iehova m-a primit în serviciul Său, obișnuiam să mă plimb pe dealurile ce mărginesc frumosul lac Zurich și să proclam vestea bună, Am avut bucuria de a plasa multe cărți, mai ales *Harpa lui Dumnezeu*, așa că a venit aproape ca o încercare momentul când am fost chemată de la serviciul din aer liber la Betelul din Zurich, unde se afla pe atunci filiala elvețiană pentru vorbitorii de germană. În primăvara lui 1925 ne-am mutat la Berna, din moment ce biroul german a fost unit cu cel pentru vorbitorii de franceză din Elveția. Acest lucru a însemnat pentru mine oportunități sporite de tovărășie teocratică.

După un an de lucrare interesantă în care instruirea mea la birou mi-a fost foarte folositoare, am primit un telefon de la tata, care spunea că mama era foarte bolnavă și, câteva luni mai târziu, mă aflam la căpătâiul ei, lângă tatăl meu zdrobit de durere și unele dintre rude care încercau să mă convingă că prima mea datorie creștinească era să vin acasă. Dacă aș fi acționat atunci impulsiv, din dragoste pentru tatăl meu pământesc, aș fi dat greș, poate, în dragostea mea supremă pentru Tatăl meu ceresc. E sigur că Iehova a văzut dorința mea intensă de a sta la postul meu, mi-a auzit rugăciunea și m-a ajutat din nou. Cum aș fi putut să părăsesc serviciul tocmai atunci, când un nou val de binecuvântări a început chiar în acel an, 1926? (Dan. 12:12). Toată activitatea teocratică părea înfloritoare și prosperă. Au urmat ani de lucrare intensă și responsabilități mai mari la Betel. În timpul weekendurilor, lucram nu doar pe terenul cu vorbitori de germană, ci ne extindeam lucrarea de proclamare și în partea franceză a Elveției și de acolo chiar și în Franța, încercând să găsim acolo oile rătăcite. Și ce ieșiri fericite erau acestea!

Destul de firesc, totuși, am trecut prin câteva încercări. Mai întâi, tata a murit, și m-am simțit foarte singură. Apoi, Diavolul a făcut tot felul de încercări ca să-mi strice bucuria. Desigur, eram înconjurată de mulți frați, și, având o natură mai degrabă impulsivă, a trebuit să lupt din greu ca să mă mențin în limitele cuvenite, căci nu voiam să fiu constrânsă de legături personale care ar fi putut interveni în urmarea scopului meu în viață, iar acest lucru m-a costat ceva. Mai mult, sănătatea mea părea să se strice, și, în timpul celor trei luni de convalescență, în care am absentat de la viața ocupată de la Betel, m-am simțit uneori părăsită de Dumnezeu. Dar mila și bunătatea Sa s-au întors în curând. De această dată El mi-a umplut mâinile cu o altă lucrare interesantă de făcut, altundeva – la biroul din Paris. La începutul anilor ’30, mulți pionieri englezi au venit în Franța, ajutând la extinderea lucrării de acolo, și am intrat în contact strâns cu ei; îmi amintesc încă tovărășia de care ne-am bucurat. Nu a trecut mult timp și au apărut greutăți, căci mi s-a refuzat prelungirea vizei de ședere, fiind considerată „indezirabilă” din cauza asocierii mele cu Societatea.

Puteți să vă închipuiți - pe mine și pe o îndrăgită soră pionier din Elveția lângă mine – stând într-un compartiment al unui tren expres gonind spre Belgia? Ne-am stabilit în Mons, un oraș catolic, nu foarte departe de granița cu Franța, ca să facem o adevărată muncă de pionierat, din moment ce acolo nu trăia niciun vestitor. Și cât de amuzante au fost unele dintre experiențele prin care am trecut! Apoi, am fost chemată înapoi la Paris pentru câteva luni și am făcut naveta între Belgia și Franța până când, în 1953, Societatea m-a chemat din nou acasă, la Berna.

Anii de dinaintea celui de-al doilea Război Mondial au fost o perioadă tensionată și pentru frații elvețieni, pentru că îi simpatizau foarte mult pe frații lor din Germania, vecinii lor, care, din cauza credinței lor, au avut atât de suferit. Apoi, la începutul lui iulie 1940, a început marele atac împotriva Societății din Elveția, în aceeași zi cu cel din Canada și din alte locuri. Încă văd în fața ochilor acel camion de soldați care au înconjurat Betelul din Berna și care au dat buzna, ca și cum ar fi vânat criminali. A urmat o luptă grea pentru adevăr în anii războiului, dar Iehova, în îndurarea Sa, a ocrotit cu mâinile Sale acest loc, astfel încât dușmanii să nu-l poată închide, așa cum au intenționat, și astfel am putut continua să trimitem hrană „oilor”

Dar problema era cum să procurăm această hrană într-un timp când *Turnul de veghere* în engleză nu mai putea ajunge la noi. Totuși, mâna lui Iehova nu s-a scurtat. El a oferit mijloace noi prin care să putem obține apa proaspătă a adevărului. Într-adevăr, cerea multă muncă, dar închipuiți-vă bucuria noastră când, după câteva săpături adânci pentru a găsi veștile de la templu într-o limbă străină, am văzut ieșind la suprafață apa limpede a adevărului. Vreme de aproape doi ani, cursul care venea de la centru, care a fost stăvilit, a fost înlocuit de acest nou râu.

Tot în acea vreme s-a strecurat până la noi vestea că s-a deschis o școală teocratică, Gilead, și că la cursurile ei puteau participa atât surorile, cât și frații. Oh, cum mi-a tresărit inima de bucurie! E imposibil să descriu entuziasmul meu când, în cele din urmă, în primăvara lui 1946, o telegramă prin cablu m-a anunțat să mă pregătesc pentru marea călătorie până la Congresul din Cleveland și când, curând după aceea, eram invitată să particip la cursurile de la Gilead printr-o scrisoare de la biroul președintelui.

Îmi amintesc cu plăcere călătoria prin apele albastre ale Mediteranei, prin Gibraltar și, traversând oceanul, până în America, unde, într-o dimineață superbă, ne-am găsit pe apele strălucitoare ale portului New York. Și iată în fața mea, cât se poate de real, Brooklyn-ul spre care gândurile mele s-au îndreptat de atât de multe ori. Atunci când am văzut marea tipografie și Betelul, mi-am dat seama, într-adevăr, că nu mi s-a spus decât jumătate.

Apoi, am mers la primul meu mare congres, cel din Cleveland, și de acolo la Gilead. Deseori, am văzut cum, în serviciul lui Iehova, după vremuri de muncă grea urmează bucurii de nedescris. Tot așa s-a întâmplat și la Gilead. Hrănindu-ne cu o măsură mai mare din spiritul lui Dumnezeu, am pătruns mai în profunzime adevărurile biblice, și ne-am bucurat de o viziune mai clară a organizației mondiale, și am simțit o iubire mai caldă pentru toți frații – toate acestea ne-au făcut viața mai bogată. Cunoștința exactă despre lucrurile profunde din Cuvântul lui Dumnezeu pe care le-am învățat acolo ne însoțește și este un sprijin constant pentru slujirea de mai târziu, căci spiritul ne reamintește multele principii care au fost impregnate în mințile noastre.

Dar numirea mea? Încă o dată, vechea și iubita Elveție! Au urmat ani plini de muncă de birou, neîncetată și experiențe care mi-au solicitat vigilența și rezistența, dar, între acești ani, iată! Precum bijuterii înșirate într-un lanț de strădanie, cele două congrese din 1950 și din 1953 de la New York și – ca și cum banii nu ar fi contat – am avut privilegiul de a participa la amândouă. Mai târziu, în 1955, am văzut mulțimea de frați vizitându-ne aici, în Europa, pentru a participa la diferitele congrese de aici, trecând și prin Berna în drumul lor spre Nuremberg. Da, și eu am fost la Nuremberg și mi-a făcut plăcere să gust dinainte puțin din lucrurile care îmi erau pregătite. Căci în vremea aceea mi se punea întrebarea dacă eram dispusă să plec din țara mea și să merg să ajut lucrarea de la Betelul din

Wiesbaden. Cuvintele lui Isaia: „Iată-mă, trimite-mă!” mi-au venit repede în minte, dar, ciudat, aveam un nod în gât. Da, căci aceasta însemna să-i părăsesc pe toți cei dragi pe care i-am cunoscut și cu care am lucrat vreme de zeci de ani. Un aspect plăcut, totuși, era că nu eram trimisă singură, ci împreună cu trei absolvenți ai Gileadului cu care puteam să fac schimb de amintiri plăcute.

Au trecut aproape 3 ani. La început, a trebuit să ne obișnuim cu lucrurile noi. Totul era mai mare, și aveam nevoie de mai mult timp și putere pentru a ne îndeplini slujba. Mai mult, îmi era dor de oile de acasă, care stăteau cu atâta dragoste împreună cu mine la întruniri, dar niciodată nu am simțit lipsa iubirii lui Iehova. El nu se schimbă niciodată, și și-a revărsat dragostea tandră asupra mea, dându-mi destulă putere pentru a continua și a-mi îngădui să mă bucur de iubirea noilor frați și afecțiunea unor dragi oameni cu bunăvoință care au stat alături de mine la adunarea pe circuit și care mi-au oferit, cu aceeași generozitate de mai înainte, privilegiul de a participa la Congresul Internațional Voința Divină de la New York.

Ce încântare a fost ca, în acea memorabilă după-amiază de duminică, 27 iulie, să îmi întâlnesc pe Yankee Stadium atât de mulți colegi de clasă de la Gilead, din toate colțurile pământului, stând în jurul noii promoții. Și ce bucurie a fost să aud, vineri, hotărârea fermă, de a dori să fim un singur popor, trăind împreună în pace și să nu ridicăm niciodată mâna împotriva fraților noștri! Și ce fericire să aștept împreună cu mulțimea de 253 992 de oameni vestea răsunătoare că Împărăția domnește și, după aceea, să ascult cuvintele iubitoare ale fratelui Knorr care anunța noul program educațional! Și, în cele din urmă, ca un apogeu al vieții mele de creștin, să văd imensa mulțime de oameni de toate naționalitățile stând ca unul, umăr la umăr, pentru ultima cântare, și simțind unitatea ca niciodată până acum!

Iată-mă din nou acasă cu un zbor charter! Acasă, am spus? Da, într-adevăr, pentru că atunci când am ajuns în Germania, cu Rinul salutându-mă de acolo, de jos, o mulțime bucuroasă de frați și surori de la Betel mă așteptau la aeroportul din Frankfurt. Nu eram eu oare acasă între mai mulți prieteni decât am visat vreodată? Apoi m-am întors la Betel. Imaginați-mă aici, fie împreună cu niște frați tineri și viguroși, fie împreună cu niște iubiți frați în vârstă, adevărați martiri care pot spune povești adevărate despre închisorile și lagărele de concentrare naziste, dar care nu spun doar despre lucrurile rele, ci întăresc pe alții în credința lor când povestesc cum zelul și loialitatea lor, chiar și față de gardienii lor, le-au salvat viețile, și cum, uneori, însuși Iehova a intervenit și a îndepărtat obstacolele sau dușmanii care le-ar fi putut pricinui moartea.

Puteți înțelege cum mă simt când, în zilele libere, autobuze după autobuze pline cu frați bucuroși din toate colțurile Germaniei vin la Betel ca să ne viziteze? Sau când grupuri de frați din străinătate, uneori misionari, trec pe la noi aducându-ne dragostea fraților noștri și luând-o cu ei pe a noastră? Sau atunci când, la congresele noastre de district, stând între mii și mii de frați într-un cort mare, fie la Frankfurt, fie în frumosul parc al orașului Hamburg, ascultăm același program ca la New York sau îl putem auzi încă o dată, așa cum, în chip neașteptat, s-a întâmplat în această toamnă la Stuttgart, când fratele Knorr ne-a dat prilejul de a gusta dinainte din motto-ul anului din 1959? Într-adevăr: „*Fericit* este cel care rămâne treaz şi îşi păzeşte veşmintele!” Cu siguranță doresc să stau trează și să rămân fericită la postul meu, păstrându-mi veșmintele slujirii și binecuvântând numele lui Iehova pentru totdeauna. Ce loc mai bun ar putea exista pe pământ?

Cuprins

Întrebări de la cititori

- **În Zaharia 11:12, 13 (*AS*) Iehova vorbește despre „treizeci de arginți” ca fiind „prețul fabulos la care m-au evaluat” (pe mine, pe Iehova) În Matei 27:9-10, profeția se aplică cu privire la prețul pe care Iuda l-a primit pentru trădarea lui Isus. Indică acest lucru că Iehova și Isus sunt una și aceeași persoană, așa cum învață trinitarienii? – W.R., S.U.A.**

În niciun caz! Atunci când luăm în considerare sensul unui anumit pasaj din Scriptură nu putem să închidem ochii și să ne astupăm urechile la celelalte adevăruri pe care le învățăm din Biblie. Dacă felul în care cineva înțelege o scriptură îl face să intre în conflict cu alte porțiuni din Cuvântul lui Dumnezeu, atunci înțelegerea sa este eronată.

Faptul că Iehova și Isus Cristos nu sunt una și aceeași persoană este atestat din abundență în Scripturi. În Deuteronomul 6:4 se găsesc instrucțiuni pe care Iehova a poruncit ca Moise să le transmită israeliților, care spun: „Ascultă, o, Israele: Iehova, Dumnezeul nostru, este un singur Iehova”. Da, El este unul, nu doi, și nu parte dintr-un aranjament trinitar. Însuși Isus a spus clar: „Tatăl este mai mare decât Mine” (Ioan 14:28) Iar Isus i-a spus Mariei Magdalena, spre beneficiul ei și al celorlalți discipoli: „Eu urc la Tatăl meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul meu şi Dumnezeul vostru.” (Ioan 20:17) Iehova este, deci, Dumnezeul și Tatăl acestor discipoli ai lui Isus, așa cum este și Dumnezeul și Tatăl lui Isus. Iar Isus nu este una și aceeași persoană cu Tatăl, căci nici discipolii Lui nu sunt.

Trebuie să păstrăm în minte că, în Zaharia 11:12, 13, Zaharia nu se limitează la a rosti o profeție, ci vorbește și despre cazul său. El a profețit oamenilor necredincioși din Israel și, atunci când a cerut plată i-au cântărit treizeci de arginți. Iehova a disprețuit acest preț ca fiind neînsemnat, și a declarat că la acest preț mic l-au prețuit ei pe Iehova. Prețul a fost plătit lui Zaharia, dar Iehova l-a socotit drept evaluarea și estimarea Lui căci, așa cum o arată versetul 11, ceea ce a rostit Zaharia „este Cuvântul lui Iehova”.

Acest lucru nu dovedește că Zaharia era unul și același cu Iehova, și, tot așa, aplicat fiind la modul profetic lui Isus, nu dovedește că Isus este unul și același cu Iehova. Isus rostea mesajul lui Iehova. El a spus: „N-am vorbit de la mine, ci Tatăl, care m-a trimis, mi-a poruncit ce să spun şi ce să vorbesc.” (Ioan 12:48, 49) Astfel, felul în care era tratat Isus reprezenta felul în care Iehova era tratat, căci era reprezentat prin Isus. Ceea ce i se făcea lui Isus se făcea și Tatălui Său, Iehova Dumnezeu.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

10 mai: Misionarii Împărăției, aducătorii celei mai bune vești, parag. 1-19, pag. 196.

17 mai: Misionarii Împărăției, aducătorii celei mai bune vești, parag. 20-35 și Misionarii împărăției lui Dumnezeu care stăpânește, parag. 1,2, pag. 200.

24 mai: Misionarii împărăției lui Dumnezeu care stăpânește, parag. 3-21, pag. 205.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este *Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi*. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană

AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

15 APRILIE 1959 Nr. 8

Vestitorul **Împărăției lui Iehova**

Cuprins:

GUVERNUL PERFECT PENTRU TOATĂ OMENIREA - Pag.281

EPOCA VIOLENȚEI - Pag.290

CONDUCĂTORUL PERFECT PENTRU GUVERNAREA OMULUI - Pag.291

ORIGINILE CREŞTINISMULUI ŞI SULURILE DE LA MAREA MOARTĂ - Pag.299

PARTEA 12 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.305

CAPITOLUL 5: MARȘUL PUTERILOR LUMII - Pag.306

DE CE SUNT DIFERIŢI MARTORII LUI IEHOVA? - Pag.312

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.315

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Aprilie 1959 **Nr 8**

Guvernul perfect pentru toată omenirea

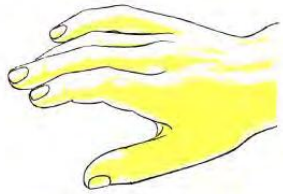

"Lui i-a fost dată stăpânirea, gloria şi împărăția, astfel încât toate popoarele, naţiunile şi limbile să-L servească; stăpânirea Lui este o stăpânire veşnică, care nu va dispărea, iar împărăția Lui este una care nu va fi distrusă."- Dan. 7:14, *RS*.

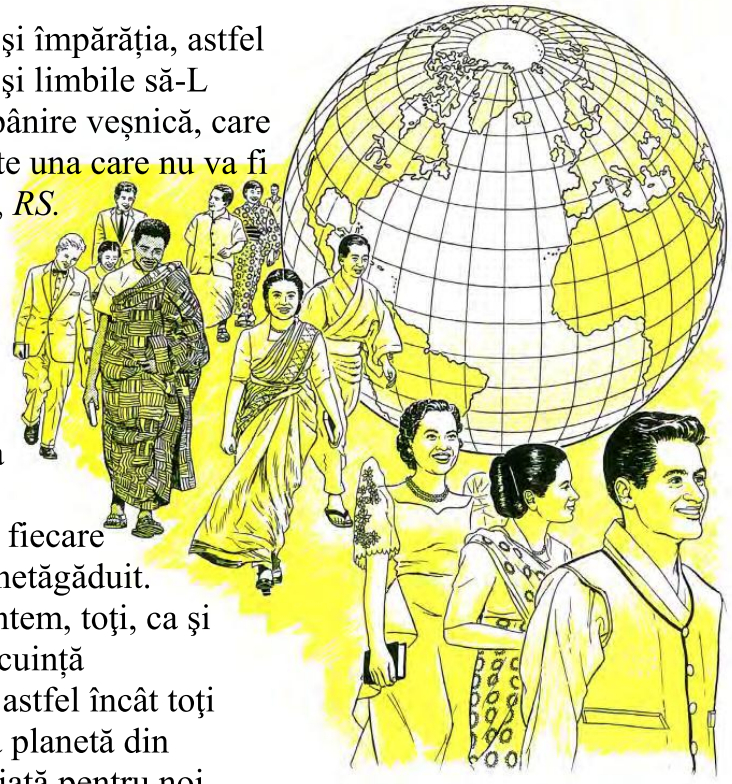

NIMIC nu ar trebui să fie mai clar azi decât faptul că omenirea are nevoie de un guvern perfect. Faptul că omenirea este toată una pe fiecare continent şi insulă a mărilor este de netăgăduit. Mai este adevărat şi faptul că noi suntem, toţi, ca şi creaturi umane, limitați la această locuință pământească, globul nostru terestru, astfel încât toţi trebuie să trăim împreună. Nicio altă planetă din univers nu ne poate oferi spaţiu de viaţă pentru noi. Mai mult decât oricând, vieţile fiecăruia dintre noi se suprapun una cu cealaltă. Vieţile noastre sunt legate una de cealaltă, mai cu seamă în această perioadă modernă.

[2]Nu mai există izolare nicăieri pe pământ, astăzi. Ne place sau nu, toţi suntem supuși unui pericol comun. Acest lucru este recunoscut de către liderii umani ai prezentului ca fiind al Treilea Război Mondial, care va fi global ca şi consecinţe. Dar în afară de acest război nuclear global, care este atât de temut şi de care mulţi sunt convinşi că nu poate fi evitat în viitorul apropiat, mai există un conflict care va fi şi mai teribil în consecinţele lui. Acela va fi actul Dumnezeului din cer. El nu mai poate fi ignorat: marele Creator al cerului şi pământului urmează să împlinească un act. Totuşi acest lucru va fi benefic tuturor oamenilor cu bunăvoință care iau poziție de partea Lui. Aceasta va însemna viaţă pentru ei. Noi

Cuprins

toţi, ca şi creaturi umane, avem o dorinţă arzătoare, şi anume să trăim fericiţi şi să trăim aici în armonie cu Cerul şi puterea divină pe care o reprezintă cerul. Pentru a ne îndeplini dorinţa, avem nevoie de un guvern mondial, şi acest guvern trebuie să fie perfect.

[3]Este posibilă o guvernare perfectă? Este o plăcere să spunem aici, la început, că o guvernare perfectă este posibilă, şi este cert că va veni. Totuşi, cum va veni un asemenea guvern perfect, şi de asemenea, când va veni cu alinarea pe care, cu siguranţă, o va aduce tuturor oamenilor cu bunăvoință? Din nou, suntem fericiţi să spunem că această guvernare perfectă pentru întreaga omenire este programată să vină în timpul nostru, în timpul generaţiei noastre, astfel încât avem de aşteptat ceva foarte plăcut. Va veni oare cu ajutorul oamenilor de știință politici dintre oameni? Nu! Oamenii de știință politici au făcut experimente în ultimele milenii. Dacă ar trebui să aşteptăm după oamenii de ştiinţă politici să dezvolte un guvern perfect pentru noi prin metoda pe care aparent au tot încercat-o, metoda învăţării din greşeli, cât va dura până când se vor apropia cât de cât de succes! Între timp, oamenii de pe tot globul ar fi obligaţi să sufere datorită imperfecţiunii continue, a greşelilor viitoare şi a lucrului de mântuială al guvernelor omeneşti, ce ne ţin întotdeauna în dificultate. Acesta nu este un lucru de dorit. Dar cu autoritatea celei mai mari Cărţi din lume, cartea profeţiei autentice, se poate declara că această guvernare perfectă va veni prin nimic altceva decât prin actul glorios al Celui care a creat universul nostru.

[4]Uitându-ne la ceruri cu ajutorul telescoapelor noastre puternice şi chiar cu ochiul liber, putem vedea perfecţiunea care încununează acest univers, cu toate corpurile celeste care strălucesc din spaţiu pe acest pământ, pentru a da lumină, căldură şi viaţă omenirii. Pe măsură ce examinăm relaţia complexă a tuturor corpurilor cereşti, putem observa că între ele predomină ordinea perfectă în concordanţă cu legea universală. Nu este nevoie de ştiinţă modernă pentru a ne demonstra că legea prin care aceste corpuri cereşti funcţionează este perfectă. Aceasta se armonizează cu ceea ce a spus psalmistul în timpurile trecute, regele David, referitor la ceruri: "Cerurile anunță gloria lui Dumnezeu, întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Sale." David, de asemenea, spune în aceeaşi conexiune că legea lui Iehova Dumnezeu este perfectă. (Ps. 19:1, 7) Operaţiunile universului dovedesc acest lucru, că legea lui Dumnezeu e perfectă. Dacă, acum, avem perfecţiunea legii şi ordinii în univers, care depăşeşte orizontul omenirii, atunci de ce nu am putea avea perfecţiunea legii şi ordinii aici pe pământ, în mijlocul omenirii? Ar fi rezonabil să putem.

[5]Perfecţiunea legii ce funcţionează în univers față de toate lucrurile create este o dovadă că există un Legiuitor inteligent, suprem, care guvernează şi controlează totul, un Creator atotputernic, care este Sursa întregii vieţi de care ne bucurăm în toată creaţia, în tărâmurile invizibile din locuinţa Lui şi în tărâmul vizibil al locuinţei omului. El este Dumnezeu. Biblia Sfântă spune că numele Lui este Iehova. Acest măreţ Dumnezeu al perfecţiunii este Cel de la care provine legea care guvernează atât de frumos tot universul.

[6]Când vine vorba despre subiectul guvernării, acest mare Dumnezeu al perfecţiunii cu siguranţă poate estima sau evalua ce este un guvern perfect. Faptul că El este perfect şi crede în lucruri perfecte este declarat în profeţia lui Moise, în Deuteronomul 32:3, 4. "Voi proclama numele lui Iehova. Recunoaşteţi măreţia Dumnezeului nostru! Stânca, lucrările sale sunt perfecte." Din moment ce El este Dumnezeul perfecţiunii, oare care este concepţia Lui despre guvernele făcute de om de pe acest pământ? Am putea noi să gândim vreodată că acest Dumnezeu al perfecţiunii este mai mulţumit cu guvernele umane de pe acest pământ decât suntem noi, oamenii, care trăim sub asemenea guvernări? Am putea noi să gândim vreodată că El ar putea fi mulţumit cu guvernele imperfecte făcute de om, când noi înşine, care suntem imperfecţi, suntem nemulţumiţi de ele? El este mai înţelept decât toate partidele politice din diversele naţiuni care se ceartă între ele şi care critică guvernările diferitelor partide politice şi care se alungă unele pe celelalte de pe scaunul de control al guvernării, prin alegerile care sunt organizate din când în când. Dacă omenirea, de-a lungul erelor, a fost nemulţumită de guvernele pe care oamenii le-au stabilit peste naţiuni, nicio guvernare din istoria omenirii nu a fost satisfăcătoare pentru Dumnezeul măreţ al perfecţiunii. El nu va permite ca nemulţumirea Lui să dureze o veşnicie.

[7]Raportul Bibliei redă pe scurt istoria tuturor guvernărilor ce au avut de-a face cu poporul lui Dumnezeu. Biblia a fost încheiată acum nouăsprezece secole, şi totuşi, a prevăzut şi guvernele viitoare începând cu timpul încheierii scrierii Bibliei. Aşadar, Biblia arată că Dumnezeul Atotputernic din cer, al cărui nume este Iehova, a prevăzut toate guvernările omeneşti până în zilele noastre şi El le-a determinat valoarea şi natura. Conform estimării sau evaluării acestui mare Dumnezeu, care este perfect în înţelepciune, dreptate, dragoste şi putere, toate guvernările acestea pământeşti, în lunga lor procesiune de-a lungul secolelor şi până acum, au fost guvernări bestiale. Indiferent de mândria naţională a omului, Sfânta Biblie descrie guvernările create de om ca animale sălbatice. Chiar şi ultima carte a Sfintei Biblii, Revelaţia sau Apocalipsa, ilustrează guvernele omeneşti până în ziua de azi ca fiind bestiale în natura lor. Ca dovadă, citiţi profeţia lui Daniel, capitolul şapte, şi Apocalipsa, capitolele treisprezece şi şaptesprezece.

[8]Din cauza bestialităţii guvernelor umane demascate de carnagiul şi sacrificarea preţioasei vieţi omeneşti şi al prăpădului pe care l-au făcut printre naţiuni, Iehova Dumnezeu, Guvernatorul universului, a hotărât sfârşitul tuturor guvernărilor omeneşti la timpul ales de El. În trecut El a adus la distrugere guvernări, ca împlinire a cuvântului Său. Citiţi relatările Bibliei despre Egipt, Asiria şi Babilon. În fiecare caz aflăm ca Iehova Dumnezeu, care controlează treburile omenirii, chiar se declară responsabil de aducerea acestor guverne animalice din antichitate la dezastruosul lor sfârşit. În ceea ce priveşte guvernările ulterioare, Imperiul Medo-Persan, Imperiul Grec şi Imperiul Roman, Biblia, de asemenea, le-a prezis venirea. Acestea, de asemenea, au avut ziua lor şi, sub dezaprobarea lui Dumnezeu, au sfârşit în nenorocire. Principalul motiv a fost că aceste guverne imperfecte au fost sub puterea şi controlul invizibil al duşmanului

principal al lui Dumnezeu, Satan Diavolul, dumnezeul nesfânt al acestei lumi rele. - Luca 4:5, 6; 2 Cor. 4:4; 1 Ioan 5:19.

[9]Dintre toate imperiile ce au dominat acest glob, puterea mondială dublă Anglo-americană a fost cea mai mare din toată istoria omenească. Biblia, de asemenea, a prezis-o precum şi organizaţia internaţională pentru care este responsabilă în principal, Naţiunile Unite. Totuşi, Biblia care vorbeşte clar declară că aceste guverne de astăzi, oricât de magnifice le-ar crede omul, îşi vor găsi sfârşitul, indiferent dacă sunt de tip comunist sau non-comunist. Toate sunt guverne imperfecte; iar lucrurile care sunt imperfecte nu vor dăinui o veşnicie aici, conform voinţei Dumnezeului perfecţiunii, Creatorul pământului nostru.

[10]Există o singură guvernare care a apărut în zilele noastre şi pe care Iehova Dumnezeu cel Atotputernic nu o va scoate din funcţiune şi din existenţă. Aceea este guvernarea perfectă, guvernarea lui Mesia, guvernarea Cristosului Său, Guvernarea Fiului Său ceresc, Domnul Isus Cristos. În loc să distrugă acest guvern, Dumnezeu cel Atotputernic îl va folosi pentru a distruge toate sistemele politice imperfecte ale omului care cauzează atâta nenorocire printre popoarele, neamurile şi triburile timpului nostru. În războiul pentru dominaţie universală, ce se apropie, guvernul perfect se va dovedi victorios şi va rămâne întotdeauna, spre lauda şi onorarea lui Dumnezeu şi spre binecuvântarea veşnică a omenirii.

[11]O guvernare perfectă, trebuie să recunoaştem, nu poate fi posibilă fără un conducător perfect, sau un corp perfect de conducători, şi, chiar mai mult, fără un Dumnezeu perfect. Toate guvernele omeneşti trecute şi prezente au recunoscut un zeu. Zeii pe care ele i-au recunoscut nu au fost capabili să le ofere adoratorilor lor un guvern perfect. Faptul că o guvernare perfectă depinde de conducătorul său, sau corpul de conducători care exercită putere, este recunoscut de către toate persoanele raționale. La îndemână este o părere legală care a fost transmisă de către un judecător american, un judecător de district din statul Idaho. Judecătorul şi-a exprimat opinia în 8 aprilie 1958, în cazul cunoscut ca şi *Statul Idaho vs. Raymond Brungardt.* El a spus:

[12]"William Penn, acum mai bine de două sute de ani, el, cel căruia Coroana [Angliei] i-a dat statul Pennsylvania când şi-a stabilit colonia Quaker aici pe pământul nou, colonia lui de Prieteni, şi pentru care statul Pennsylvania a fost numit, ne-a învăţat:

[13]'" Guvernele, ca şi ceasurile, merg din mişcarea pe care le-o dau oamenii, şi aşa cum guvernele sunt făcute să se mişte de către oameni, tot aşa sunt distruse de către ei. Prin urmare, mai degrabă guvernele depind de oameni decât oamenii de guverne. Să fie oamenii buni, iar guvernarea nu poate fi rea. Dacă va fi bolnavă, ei o vor vindeca, dar dacă oamenii vor fi răi, fie guvernarea cât de bună, ei se vor strădui să urzească şi să o strice la rândul lor.'" - pagina 6 din opinia tipărită.

[14]Aceasta este în concordanţă cu Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, că guvernarea perfectă este dependentă de un conducător perfect, cel pe care Dumnezeu însuşi îl va oferi pentru toată omenirea.

ORIGINEA GUVERNULUI

[15]Cum au apărut guvernele umane? De ce s-au stricat şi au eşuat? Istoriile scrise de oameni ne informează că guvernele au intrat în funcţiune şi au venit la putere prin diverse metode. Primul guvern după potopul din timpul lui Noe, acum patru mii de ani, a fost o acaparare de către un dictator numit Nimrod. Fără aprobarea lui Noe sau a lui Iehova Dumnezeu, dar cu aprobarea lui Satan Diavolul, Nimrod a înşfăcat guvernarea care era stabilită în Orientul Mijlociu, în ţinutul Mesopotamiei. Era regatul dictatorial al Babilonului. Nimrod era duşmanul lui Dumnezeu, "un puternic vânător în opoziţie cu Iehova". El a continuat expediţiile militare împotriva oamenilor din ţinuturile învecinate pentru a stabili vechiul sau primul Imperiu Babilonian. (Gen. 10:8-12) De atunci, omenirea a avut multe forme şi tipuri de guvernare ce au stăpânit peste diferite zone ale pământului.

[16]Aceste guverne au luat fiinţă prin diverse mijloace, prin confiscarea puterii, prin revolta maselor populare, prin conspiraţia celor însetaţi după putere asupra popoarelor, prin uzurparea de către un personaj puternic, care a dat la o parte un alt conducător şi s-a pus pe el în locul lui. Iar apoi, ca în Statele Unite ale Americii, omul a stabilit o guvernare nu numai prin simpla revoltă, rebeliune împotriva puterii politice din afară, ci şi printr-o convenţie constituţională, cum ar fi convenţia constituţională care a formulat Articolele Confederaţiei în 1777 pentru cele treisprezece colonii americane ale Imperiului Britanic. Acele Articole ale Confederaţiei au controlat coloniile pentru un număr de ani, până când a fost inaugurată, în anul 1788, constituţia care este astăzi în vigoare.

[17]Oamenii nu-şi doresc ca Dumnezeul din cer, Iehova, să stabilească un guvern peste toată omenirea. Fuga lor în faţa Lui şi acţiunile lor egoiste arată că ei se îndoiesc de abilitatea lui Dumnezeu de a institui un guvern pe pământ. Cu toate acestea, poate Dumnezeu să instituie un guvern peste toată omenirea? La această întrebare simplă raţiunea răspunde: Dacă creaturile umane imperfecte pot stabili o guvernare prin diverse mijloace, de ce nu ar putea Creatorul lor, Dumnezeul cel Atotputernic, cel care guvernează şi controlează întreg universul şi conduce îngerii, să aibă puterea de a organiza, stabili şi opera un guvern peste oameni pe pământ? El are această putere. În timpurile trecute El şi-a demonstrat puterea de a întemeia cele mai bune guvernări. Primul rege de pe pământ care a avut aprobarea lui Dumnezeu a fost un om numit Melhisedec, care era şi preot şi rege. El conducea oraşul numit Salem, care mai târziu a fost numit Ierusalim. Melhisedec l-a binecuvântat pe patriarhul Avraam în numele Dumnezeului Cel Preaînalt. Guvernarea lui din Salem a dispărut - nu se ştie exact cum. Raportul Bibliei nu ne spune nimic în această privinţă. (Gen. 14:18-20). Dar această guvernare a preotului-rege Melhisedec este folosită în profeţia Bibliei ca un tip profetic sau ca o prefigurare a guvernării perfecte pe care Dumnezeu o va stabili peste toată omenirea, în mâinile unui conducător perfect, ca Melhisedec. – Ps. 110:1-4; Evrei 5:10; 6:20; 7:1-17, 28

[18]Următorul guvern pe care Dumnezeu l-a instituit pe pământ a fost acela al Israelului, în secolul şaisprezece înaintea erei noastre. Prin conducerea profetului Moise, El a scos poporul Său ales Israel din ţara Egiptului, unde erau

sclavi fără voia lor. I-a adus în pustiu, la poalele muntelui Sinai, în peninsula arabă. Acolo El a stabilit o guvernare peste ei, cu El ca Rege ceresc, invizibil al lor. Bazele acelei guvernări erau cele Zece Porunci bine cunoscute. (Ex. 20:1-17) La Cele Zece Porunci Iehova Dumnezeu a mai adăugat sute de alte legi şi acestea au devenit legile date de Dumnezeu prin care naţiunea Israel urma să fie guvernată. Când s-a împlinit timpul, la cererea lor, Dumnezeu a întemeiat o împărăție vizibilă peste naţiunea Israel. Aceasta a fost la sute de ani după ce El îi adusese în Țara Promisă Canaan, i-a aşezat acolo şi i-a alungat pe locuitorii nelegiuiți ce se închinau la demoni din acel ţinut. - 1 Sam. 8:4-22; 10:17-26; 12:1-14.

[19]Guvernarea pe care Dumnezeu a instituit-o peste Israel a fost cea mai bună guvernare pe care lumea o cunoscuse până atunci. Pentru că avea legi date de Dumnezeu, ea era o teocraţie, adică, o guvernare, o naţiune condusă de Iehova Dumnezeu. Drept urmare, guvernul era unul teocratic, chiar dacă naţiunea avea un reprezentant vizibil al lui Dumnezeu, aici pe pământ, ca liderul ei uman. Biblia ne spune că națiunile de atunci erau uimite de setul de legi pe care le avea Israel, şi spuneau: "Ce naţiune mai are asemenea reguli drepte şi decizii juste şi un asemenea Dumnezeu ca această națiune mare, Israel?" Iar Iehova Dumnezeu le-a promis israeliţilor că dacă vor păzi aceste legi, se vor închina Lui şi-L vor asculta ca pe Dumnezeul lor, atunci El îi va face capul naţiunilor în loc de coada lor, şi ei vor fi în vârful naţiunilor în loc să fie în partea cea mai de jos a lor, aşa cum este naţiunea Israelului modern de astăzi. – Deut. 4:5-8; 28:13, 14.

[20]Înălţimea gloriei, splendorii şi binecuvântării la care a putut ajunge această guvernare stabilită de Iehova Dumnezeu în Israel a fost ilustrată în timpul domniei plină de pace a înţeleptului rege Solomon. Toată lumea a auzit de înţelepciunea regelui Solomon. În cartea sfântă, Biblia, avem păstrată până astăzi o parte din minunata înţelepciune a regelui Solomon. În vremea lui Solomon oamenii din toate regatele pământului au venit la Ierusalim să asculte înţelepciunea lui Solomon. Chiar şi regina din Seba a venit, ca să spunem, de la marginile pământului, pentru a asculta înţelepciunea lui Solomon şi pentru a vedea gloria împărăţiei lui în Israel. (1 Regi 10:1-10; 4:34) Biblia ne relatează despre binecuvântările de care s-au bucurat israeliţii sub împărăția lui. Ea spune că de la Dan până la Beer-şeba, copiii Israelului petreceau, fiecare om stând sub propria lui viţă-de-vie şi sub smochinul lui, şi bucurându-se în bunăstare de Dumnezeul lor şi de guvernarea pe care a pus-o peste ei. - 1 Regi 4:20, 25.

[21]Dar, oricât de glorios şi splendid a fost, şi oricât de mare a fost binecuvântarea pentru supușii împărăției, acea guvernare a lui Solomon a fost o simplă prefigurare profetică a guvernării perfecte ce urmează să vină, și sub care toate familiile şi naţiunile pământului vor fi binecuvântate, la timpul stabilit de Dumnezeu. Ea va avea un conducător mai mare şi mai înţelept decât Regele Solomon. Cu nouăsprezece secole în urmă un om a stat în ţinutul Israelului şi le-a spus Evreilor că regina din Seba a venit de la capătul de sud al pământului pentru a asculta înţelepciunea lui Solomon şi că ea va fi ridicată în timpul judecăţii cu acea generaţie de Evrei. De ce? Pentru că, deşi a venit de departe să asculte

înţelepciunea unui om imperfect, totuşi acolo, în mijlocul Israeliţilor din acea zi era cineva mai mare decât Solomon, cineva care era mai mult decât Solomon, şi totuşi israeliţii au refuzat să-l asculte pe acesta. Ei chiar L-au omorât. (Mat. 12:42) Acesta, care este mai mare decât Solomon, care este mai mult decât Solomon, este cel care va avea controlul guvernului perfect pe care Iehova Dumnezeu îl va institui la timpul potrivit, în toată puterea, peste pământ.

[22]Acum, dacă israeliţii sub domnia Regelui Solomon s-au bucurat de binecuvântările de pace, prosperitate, fericire şi evlavie, cu atât mai mult se va bucura toată omenirea de asemenea binecuvântări sub Conducătorul acesta puternic, acest Guvernator perfect, care este mai mare decât înţeleptul rege Solomon din vechime. Ele vor fi binecuvântările vieţii veşnice, ale păcii permanente, ale fericirii ce nu scade şi a prosperităţii abundente, veşnice, împreună cu evlavie.

[23]Astăzi avem toate motivele să aşteptăm cu nerăbdare şi cu încredere această guvernare perfectă ce urmează să vină. În vremurile de altădată israeliţii trăiau doar sub împărăția tipică a lui Dumnezeu, sub regi umani care erau unşi de către Marele Său preot, astfel încât se spunea despre acei regi că stau pe "tronul lui Iehova"; şi totuşi acei israeliţi nu s-au bucurat de perfecţiunea guvernării. Toţi, regi şi supuşi deopotrivă, s-au văzut incapabili în a îndeplini legile perfecte ale lui Dumnezeu. De ce se întâmpla aceasta? Deoarece ei toţi erau descendenţi ai lui Adam şi ai Evei. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că de la Adam şi Eva toţi am moştenit păcatul şi imperfecţiunea. În mod corect, apostolul creştin Pavel a spus: "Printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit." (Rom. 5:12) Toţi am fost născuţi în păcat. De fapt, am fost concepuţi în nelegiuire de către mamele noastre. Acest lucru era adevărat şi pentru națiunea evreiască, chiar şi sub guvernarea lor teocratică. Însuşi regele David a recunoscut acest lucru trist. (Ps. 51:5) Aşadar atât conducătorii lor, regii lor unşi, precum şi oamenii erau imperfecţi şi muritori.

[24]Iehova Dumnezeu plănuise ca legea pe care El o dăduse prin profetul Moise să-i înveţe pe israeliţi că erau păcătoşi, că erau imperfecţi. După cum apostolul Pavel, ce fusese odinioară un fariseu evreu, a spus: „Nici o carne nu va fi declarată dreaptă înaintea Lui [Dumnezeu] prin lucrările Legii, fiindcă prin Lege vine cunoaşterea exactă a păcatului." (Rom. 3:20) Cu toate că încercăm să respectăm legea lui Dumnezeu, descoperim că nu putem face asta, ceea ce ne demonstrează că ne-am născut imperfecţi, şi imperfecţiunea noastră se datorează faptului că suntem păcătoşi. Aşadar, evreii cinstiţi au învăţat să aprecieze, şi legea lui Dumnezeu i-a ajutat să aprecieze, că sunt păcătoşi şi, prin urmare, nu pot avea o guvernare perfectă, căci oameni păcătoşi le slujeau ca și conducători, ca regii lor unşi. Aici este întrebarea destul de potrivită pe care profetul, răbdătorul Iov, a pus-o: "Cine poate face să se nască o ființă curată dintr-una necurată?" Ce mamă, fiind imperfectă şi concepând printr-un bărbat imperfect, a putut naște un copil perfect? Iov a răspuns: "Nimeni." (Iov 14:4) Prin urmare, oamenii fiind imperfecţi şi furnizând conducători de guvernare, cum ne-am putea aştepta de la ei să aducă o

guvernare perfectă? Ei nu o pot face. Legea lui Dumnezeu prin Moise a imprimat acest lucru israeliţilor credincioşi şi loiali.

[25]Pentru ca o guvernare perfectă să ia naştere trebuie să existe o sursă perfectă de guvernământ. Singura sursă perfectă este Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu, aşa cum a fost ea dată israeliţilor prin Moise, a fost menită să le arate israeliţilor mai mult decât faptul că erau imperfecţi, păcătoşi ce aveau nevoie de răscumpărare prin sacrificiul uman perfect ce le-a fost oferit de Dumnezeu prin Fiul Său. Legea lui Dumnezeu prin Moise a fost menită, de asemenea, să le arate israeliţilor că aveau nevoie de o guvernare perfectă. Acea lege divină a fost făcută ca să le îndrepte atenția nu numai asupra Răscumpărătorului de care aveau nevoie să-i ridice din păcat, imperfecţiune şi moarte, dar şi asupra Regelui lor. Legea lui Dumnezeu prin Moise le-a poruncit: "Să pui peste tine ca rege pe acela pe care-l va alege Iehova Dumnezeul tău." (Deut. 17:14, 15) "Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Regele tău vine la tine," spune profeţia lui Dumnezeu. – Zah. 9:9, *RS.*

[26]Dumnezeu, Sursa perfectă, poate nu doar să dea naştere guvernării perfecte, ci poate, de asemenea, furniza conducătorul perfect pentru acea guvernare. El a promis că va face aceasta. Cu mai mult de nouăsprezece secole înaintea erei creştine, El l-a chemat pe patriarhul credincios Avraam din ţinutul mesopotamian al Caldeei în Țara Promisă, din Orientul Mijlociu. Dumnezeu i-a spus credinciosului Avraam că îl va face o binecuvântare pentru toate familiile de pe pământ şi că prin el şi prin sămânţa lui, prin odraslele lui, vor fi binecuvântate toate familiile şi națiunile pământului. (Gen. 12:1-3; 22:17, 18) Când Avraam avea o sută de ani şi soţia lui, Sara, nouăzeci, Dumnezeu, în mod miraculos, i-a dat patriarhului Avraam un fiu pe nume Isaac. Isaac nu a devenit niciodată rege. Dar când Dumnezeu i-a spus lui Avraam că urma să-i dăruiască acest fiu de la soţia sa Sara, Dumnezeu a spus că Sara va deveni strămoaşa regilor, da, a conducătorilor, guvernatorilor, monarhilor regali: "O voi binecuvânta şi din ea vor ieşi naţiuni. Din ea vor ieşi regi ai popoarelor." Din acest motiv numele ei a fost schimbat în Sara, însemnând Prinţesă. (Gen. 17:15, 16) Deci aceasta Sămânţă pe care Dumnezeu a spus că o va produce la timpul potrivit şi prin care toate familiile şi naţiunile pământului vor fi binecuvântate avea să fie o Sămânţă regală; avea să fie un Rege! Urma să existe o guvernare regală!

[27]Patriarhul Avraam a avut doisprezece strănepoţi. Aceştia au dat naştere celor douăsprezece seminții ale lui Israel, şi Iehova Dumnezeu le-a format pe acestea într-o naţiune. El a stabilit o guvernare teocratică peste ei. Ca al lor Rege divin şi Legislator, El le-a dat cele Zece Porunci. (Deut. 33:1-5) Din aceste douăsprezece seminții ale lui Israel Dumnezeu a selectat o seminție specială prin care îşi va aduce conducătorul pentru binecuvântarea întregii omeniri. S-a dovedit a fi seminția lui Iuda, când această binecuvântare a fost pronunţată de către tatăl lui asupra lui Iuda: "Sceptrul nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele lui, până va veni Şilo [Marele Pacificator], şi de El vor asculta popoarele." (Gen. 49:10) Aşadar, care din descendenţii lui Iuda va deveni Rege?

[28]Promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam şi soţiei sale Sara, că în cele din urmă regi se vor naşte din ea, a început să fie împlinită cu adevărat în David, băiatul păstor din micul oraş Betleem. David era al unsprezecelea din linia de descendenţi ai lui Iuda. La timpul potrivit David a fost uns ca rege peste cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Curând el şi-a stabilit locul de guvernare în oraşul sfânt al Ierusalimului. Sfântul chivot al legământului lui Dumnezeu a fost adus aici şi aşezat lângă palatul Regelui David. Apoi Dumnezeu a făcut un legământ sau un contract solemn cu Regele David, că împărăția nu se va îndepărta de familia lui, de linia sa, de casa sa, de linia sa de descendenţă. (2 Sam. 7:12-16) În psalmul 89 Dumnezeu spune că a făcut acest legământ cu David şi că nu-l va încălca niciodată, motiv pentru care regele perfect ce va veni din David va avea un tron ce va dura tot atât cât durează soarele şi luna, adică, va fi etern, nu va avea sfârşit, şi nu va avea niciodată nevoie de un succesor la guvernare. – Ps. 89:3, 4, 19-37.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) Cum este viaţa noastră strâns legată una de alta, și prin urmare, ce este necesar pentru noi? (b) Ce pericol comun pentru viitor recunosc oamenii, însă ce va fi mai rău și totuși benefic?
3. (a) Este posibil un asemenea guvern perfect? (b) Când va veni acesta şi cum, după cea mai bună autoritate?
4. Ce întrebare despre legea şi ordinea pentru pământ ridică examinarea de către noi a cerurilor şi a corpurilor lui strălucitoare?
5. (a) Despre ce este o dovadă această perfecțiune a legii universale? (b) Care este Izvorul acestei legi numite?
6. (a) De ce este El capabil să estimeze sau să evalueze ce este un guvern perfect? (b) Ce întrebări despre El ridică propria noastră nemulţumire de guvernul omenesc şi la ce concluzie ajungem?
7. Ce istorie despre guvernele omeneşti oferă Biblia şi, potrivit acesteia, cum priveşte Dumnezeu aceste guverne, referitor la calitate?
8. (a) Ce a decretat Dumnezeu pentru aceste guverne omeneşti, din cauza bestialităţii lor? (b) Ce guverne s-au sfârşit deja, sub dezaprobarea lui Dumnezeu, şi pentru care motiv principal?
9. Care a fost cel mai mare imperiu ce a dominat pământul, şi de ce se vor sfârşi toate guvernele de astăzi, indiferent de tip?
10. Ce guvern nu va scoate Dumnezeu din existenţă sau funcţiune şi pentru ce scop va rămâne acesta pentru totdeauna?
11-13. (a) Fără ce anume nu poate fi posibil un guvern perfect? (b) Cum este declarată importanţa unui conducător sau a unui grup de conducători pentru un guvern bun, în hotărârea judecătorească din *Statul Idaho vs. Raymond Brungardt*?
14. În privinţa cărui principiu guvernamental această hotărâre este în armonie cu Biblia?
15,16. Cum au intrat în acţiune şi au venit la putere guvernele omeneşti de la vechiul Imperiu Babilonian?

17. (a) Ce nu doresc oamenii să facă Dumnezeu, în ce priveşte guvernarea? (b) Ce răspuns trebuie să fie dat referitor la faptul dacă Dumnezeu poate stabili sau nu un guvern pe pământ şi care a fost prima Lui demonstraţie?
18. Care a fost următorul guvern pe care l-a stabilit Dumnezeu pe pământ şi în ce fel a fost acesta o împărăţie?
19. În ce mod a fost guvernul Israelului unul teocratic şi de ce a fost acesta cel mai minunat de pe pământ până atunci?
20. Ce a ilustrat domnia regelui Solomon despre un guvern stabilit de Iehova Dumnezeu?
21. A cui prefigurare a fost guvernul regelui Solomon şi de ce va fi acesta ceva mai mare?
22. Ce se poate spune despre binecuvântările ce vor fi savurate sub guvernul acestui Conducător mai mare decât Solomon?
23. De ce israeliţii de atunci nu s-au bucurat de o perfecţiune a guvernării, chiar cu regi ce stăteau pe „tronul lui Iehova”?
24. Ce fapt și-a propus Dumnezeu să-i înveţe pe israeliţi prin legea Sa prin Moise şi ce întrebare şi răspuns prin Iov au arătat de ce n-au avut ei o perfecţiune a guvernării?
25. Ce anume este necesar pentru producerea unui guvern perfect şi astfel, ce alt fapt avea în vedere să le arate israeliţilor legea lui Dumnezeu prin intermediul lui Moise?
26. Ce altceva mai poate furniza Dumnezeu, pe lângă un guvern perfect, şi când a promis El că va face acest lucru?
27. Pe cine a constituit Iehova într-o naţiune cu un guvern stabilit şi prin ce parte a acestei naţiuni urma să fie adus în existenţă Regele promis?
28. Prin cine a început să se împlinească, în realitate, promisiunea regală a lui Dumnezeu pentru Avraam şi Sara, şi ce a însemnat, de fapt, legământul solemn al lui Dumnezeu cu acesta?

EPOCA VIOLENȚEI

Pământul este inundat de violență. O vedem aproape peste tot. În întreaga lume, tâlharii și vagabonzii terorizează orașele. Străzile multor orașe sunt nesigure în timpul nopții, iar unele nu sunt foarte sigure nici în timpul zilei.

„Nu ne deranjează doar numărul delictelor și al delincvenților”, a declarat recent comisarul de poliție din Philadelphia. „Ci dovezile crescânde, în multe cazuri, ale unei lipse de respect crase față de viața umană, care pare să însoțească multe din aceste tâlhării – ca și cum ar exista o dorință premeditată de a ucide și schingiui.”

Dar cum rămâne cu copiii din această epocă a violenței? Ei nu se mai limitează la a simula, în joacă, violența. Războaiele dintre bandele de adolescenți, și violența care rezultă din ele, au devenit o problemă critică în multe orașe.

Cea mai mare sursă de violență la scară largă provine de la guverne și aspiranți politici. Războaiele au costat milioane de vieți și au brutalizat hidos și violent populația civilă. Unele guverne au legalizat chiar violența și terorismul, precum Germania nazistă și, acum, Rusia Comunistă și China Roșie. Tortura și spălarea de creiere de către milițiile secrete sunt dovezi strigătoare la cer ale lipsei de umanitate din această epocă a violenței.

Dar de ce atât de multă violență în lume? Falsa religie este, în mare măsură, responsabilă. Nu ne-a scăpat atenției faptul că clericii din multe religii fie au sprijinit, fie au tolerat violența conducătorilor lor politici. Faptul că războaiele mondiale au fost purtate în principal de pretinși creștini îi arată cu degetul pe liderii religioși ca fiind vinovați.

Discutând despre violența din lume, ziarul New York *Times* din 22 noiembrie 1958 spune într-un editorial: „Nu există un strigăt general de revoltă, de repulsie, așa cum s-ar cuveni să fie, față de înjunghierile pe la spate, de bombardamente și morțile violente ale civililor nevinovați care s-au tot petrecut (...) Împușcarea cu sânge rece a civililor, inclusiv a femeilor, pe străzile din Cipru, ar trebui să îngrozească lumea. (...) Cu toate acestea, Arhiepiscopul Makarios declara săptămâna aceasta la New York că «Nu pot condamna violența»”

Ce să credem despre o lume care s-a prăbușit în abisul violenței, învățătorii religiilor făcând prea puțin ca să prevină acest lucru? Credem ce crede și Dumnezeu: „Iehova îl cercetează atât pe cel drept, cât şi pe cel rău şi sufletul Său îl urăşte negreşit pe cel ce iubeşte violenţa.” – Ps. 11:5

Conducătorul perfect pentru guvernarea omului

CE este, atunci, cu acest rege etern perfect ce a fost promis să vină din linia de urmaşi ai regelui David din Ierusalim? După aceşti mii de ani de experiment al guvernării, astăzi nu vedem nicio împărăţie în oraşul Ierusalim din ţara Israel. Cu toate acestea, Dumnezeu are regele Său promis! De asemenea, El a venit prin linia regală a regelui David. Pentru a susţine acest fapt ne întoarcem de la Scripturile Ebraice la cele Creştine Greceşti, şi primele cuvinte pe care le citim în ele spun aşa: "Cartea generaţiei lui Isus Cristos, Fiul lui David, fiul lui Avraam." (Mat. 1:1, *AS*) O, da, linia urmaşilor de regi ce trebuia să coboare de la Avraam, prin regele David, îşi găseşte punctul culminant în Isus Cristos şi nu merge mai departe de El. Nu din întâmplare, acest Isus s-a născut în acelaşi oraş în care s-a născut şi regele David, în oraşul Betleem. Aceasta venea în împlinirea profeţiei lui Iehova. - Mica 5:2; Mat. 2:1-16.

[2]Adevărat, acest Isus l-a avut pe patriarhul Avraam şi pe regele David ca şi strămoşi, însă El a avut un Tată ceresc, iar mama Sa fecioară, a fost, din necesitate, umană. Ea a fost cea care era în linia descendenţilor de la Avraam, prin David. (Luca 3:23-34) Astfel, acest Isus care a fost născut în Betleem, în împlinirea profeţiei Bibliei, era cu adevărat "Fiul Cerului"; El era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, pe care Tatăl Său ceresc l-a trimis pe pământ, printr-un miracol, ca să furnizeze un conducător perfect pentru omenire. Nu s-ar fi găsit nici un rege perfect în mijlocul omenirii imperfecte, păcătoase şi muribunde. Să ne amintim că atunci când acest Isus a fost născut în Betleem îngerul din cer a anunţat păstorii ce erau pe câmpuri: "În orașul lui David, vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos, Domnul." Îngerul care a adus "vestea bună despre o mare bucurie pe care o va avea tot poporul" a numit acest copil care fusese născut aici "Cristosul". Cu alte cuvinte, El era Mesia, Cel Uns; El era cel care urma să devină rege, în împlinirea profeţiei. - Luca 2:8-1.

[3]Acest copil a scăpat de a fi ucis de către regele Irod, care conducea în Ierusalim ca reprezentat al Imperiului Roman. După moartea lui Irod, Isus a fost dus în oraşul Nazaret. Acolo a crescut până la maturitate. El a devenit, nu un păstor ca strămoşul său, regele David, ci tâmplar. El a trăit şi a muncit în oraşul Nazaret, în obscuritate, ducând, ca să spunem așa, o existenţă subterană.

[4]Ce a fost, atunci, ce l-a chemat pe Isus afară din atelierul Său de tâmplărie? Ce l-a pornit pe drumul către împărăția peste toată omenirea? Ah, a fost proclamarea împărăției lui Dumnezeu. La acea vreme, Iehova Dumnezeu îl ridicase pe profetul Ioan, fiul lui Zaharia, şi la timpul potrivit, Ioan Botezătorul a venit să predice pocăinţa pentru păcate şi botezul ca simbol al acestei pocăinţe. El le-a spus evreilor să se pocăiască deoarece guvernarea lui Dumnezeu era aproape. Proclamaţia lui Ioan a fost: "Împărăția cerurilor s-a apropiat." De îndată ce veştile despre proclamaţia lui Ioan au ajuns la Isus, acolo în atelierul de tâmplărie din Nazaret, El a renunţat la munca din atelier. El şi-a pus uneltele jos şi s-a dus la Ioan Botezătorul şi a fost botezat de el. Acesta nu a fost un pas fals din partea lui Isus din Nazaret, căci de îndată ce a ieşit din apă, imediat după botezul Lui în râul Iordan, a existat un anunţ de la Regele ceresc al Eternităţii, Iehova Dumnezeu. Imaginaţi-vă scena, aşa cum spune Raportul fidel: "După ce a fost botezat, Isus s-a ridicat imediat din apă. Şi iată că cerurile s-au deschis, şi el a văzut spiritul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel şi venind peste El. Şi iată că

Cuprins

din ceruri s-a auzit un glas care zicea: Acesta este Fiul Meu, cel iubit, pe care L-am aprobat." – Mat. 3:1-6, 13-17.

[5]Cu secole înainte, David fusese uns cu ulei pentru a fi rege al Israelului; dar acest Isus a fost uns din cer cu spiritul lui Dumnezeu pentru a fi rege în împărăția promisă, guvernarea perfectă pentru toată omenirea. Apostolul Petru raportează: "Dumnezeu l-a uns cu spirit sfânt şi cu putere și cum el a străbătut țara, făcând bine şi vindendu-i pe toţi cei asupriți de Diavol, pentru că Dumnezeu era cu El." (Faptele 10:38) El a fost recunoscut de către urmașii Lui ca fiind "Fiul lui Dumnezeu", "Regele lui Israel." (Ioan 1:49; Mat. 16:16) El a trecut prin încercări grele. El a îndurat o mare opoziţie din partea conducătorilor Israelului.

[6]În ciuda opoziţiei şi persecuţiei, El a rămas credincios adevăratei împărății a lui Dumnezeu. El a refuzat să-i lase pe oameni, chiar şi pe evrei, să-l facă rege peste ei, la fel cum a refuzat să-l lase pe Satan Diavolul să-l facă rege peste toată omenirea. (Luca 4:5-8) Să ne reamintim momentul când El a hrănit, gratuit, 5 000 de oameni, împreună cu femei şi copii, înmulţind prânzul unui băiat format din cinci pâini şi doi peşti, pentru a hrăni toată mulţimea. Când evreii au văzut că Isus avea această putere miraculoasă de a hrăni o naţiune, au vrut să-l facă rege peste ei în mod egoist. Dar Raportul spune că de îndată ce Isus a văzut că ei voiau să-l facă rege cu forţa peste ei, El s-a retras dintre ei şi a plecat pe munte, singur. (Ioan 6:1-15) De ce? Isus voia ca Dumnezeu să-l facă rege. El a aşteptat ca Dumnezeu să-l încoroneze rege al guvernării perfecte peste toată omenirea, la timpul fixat de Dumnezeu. Nu trebuie să fim bucuroşi pentru lucrul acesta?

[7]Cât despre abilitatea lui Isus de a deveni un conducător fără greşeală, El a trăit o viaţă perfectă pe pământ, în mijlocul unor ispite enorme. Evreilor care L-au acuzat, Isus le-a spus: "Cine dintre voi mă dovedește vinovat de păcat?" (Ioan 8:46) Ca un om perfect El s-a rugat şi ne-a învăţat să ne rugăm pentru o guvernare perfectă, dintr-o sursă perfectă, spunând: "Tatăl nostru care eşti în ceruri, să fie sfinţit numele Tău, să vină împărăţia Ta." (Mat. 6:9,10). Rugându-se întotdeauna pentru o guvernare perfectă, Isus nu ar fi niciodată satisfăcut cu mai puţin, şi nici noi nu ar trebui să fim.

[8] În acest sens, Isus a rămas un om perfect până la moarte, întotdeauna depunând mărturie despre adevărata împărăţie a lui Dumnezeu. Când a fost judecat înaintea guvernatorului Pilat din Pont El a corectat neînţelegerea guvernatorului, spunând: "Împărăția Mea nu face parte din această lume. Dacă împărăția Meu ar fi făcut parte din lumea aceasta, slujitorii Mei ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar iată că împărăția Mea nu este de aici." (Ioan 18:36; 1 Tim. 6:13-16) Cu perfecţiunea Sa umană neîntinată de păcat, Isus a murit ca un martir credincios împărăţiei lui Dumnezeu. Datorită perfecţiunii integrităţii şi loialităţii Sale față de Dumnezeu, Tatăl ceresc L-a înviat din morţi şi L-a luat înapoi acasă, în cer, şi L-a aşezat la dreapta Lui, mult peste îngeri. Acolo Dumnezeu i-a spus să aştepte până va veni timpul ca Dumnezeu să-L facă rege, la care timp Dumnezeu îi va da toate naţiunile, da, chiar marginile pământului, că tărâm al stăpânirii Sale. – Ps. 2:6-9; Dan. 7:13, 14; Ps. 10:1, 2.

[9] Prin urmare, Iehova Dumnezeu, Sursa cerească a guvernării perfecte, își are Conducătorul perfect pentru împărăția pe care a promis-o pentru binecuvântarea întregii omeniri. Cu toate acestea, el ia în guvern împreună cu Isus Cristos pe urmașii credincioşi ai Conducătorului perfect. Pe când Isus era încă pe pământ, ca om, a început să-i cheme pe aceşti urmaşi să-L urmeze. Celor credincioşi El le-a spus că încheie un legământ pentru împărăție, chiar dacă Dumnezeu, tatăl Lui, a făcut cu el un legământ pentru împărăție, astfel încât ei să poată să stea cu El pe tronuri în împărăția Sa, să mănânce şi să bea la masa lui, în împărăția lui şi să judece cele douăsprezece seminții ale Israelului. (Luca 12:32; 22:28-30). De atunci, chemarea şi testarea numărului întreg de 144 000 de asociaţi credincioşi ai Conducătorului perfect Isus Cristos a continuat. Până acum, majoritatea acestora şi-au dovedit credincioșia faţă de Dumnezeu şi Conducătorul Său perfect, până la moarte, şi au fost aduși la perfecțiune în împărăția cerească, printr-o înviere în glorie cerească. Doar o rămășiță a acestor asociaţi ai Împărăției rămâne şi caută să-şi dovedească credincioșia până la moarte, şi abia aşteaptă să fie aduși la perfecțiune în împărăția cerească împreună cu Regele regilor, Isus Cristos.

TIMPUL PENTRU GUVERNAREA PERFECTĂ

[10]Acum trăim timpuri dintre cele mai minunate. A trebuit să vină ziua când Dumnezeu trebuia să aducă la împlinire cuvintele îngerului său Gabriel, când a anunţat naşterea viitoare a lui Isus mamei Sale, fecioara Maria: „El va fi mare şi va fi numit Fiul Celui Preaînalt, iar Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său. El va domni peste casa lui Iacov pentru totdeauna şi împărăția sa nu va avea sfârşit”. (Luca 1:26-33) Ziua aceea a venit în toamna timpurie a anului 1914, când s-a sfârşit „timpul fixat al naţiunilor” de a domina pământul fără interferenţa împărăției lui Dumnezeu. E adevărat, aceasta înseamnă pentru umanitate un timp de suferinţă de neegalat. Niciodată n-a trecut omenirea prin atâtea necazuri precum cele prin care a trecut din anul 1914. Dar acest timp de necaz este o dovadă tangibilă că guvernarea perfectă pentru toată omenirea, promisă de Dumnezeu, este aproape.

[11] Împărăția este aici, stabilită în ceruri ca să preia conducerea întregii umanităţi. Nu ar trebui să ne îndoim de asta, deoarece, ca profet, Isus a prezis dovezile prin care ar trebui să ştim timpul instituirii guvernului promis. El a spus că acest „timp al sfârşitului” naţiunilor acestei lumi va începe cu un război mondial şi va fi însoţit de foamete, epidemii, cutremure din loc în loc, şi de persecutarea urmașilor Săi. El a mai spus că vestea bună a împărăției stabilite a lui Dumnezeu va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile, şi apoi va veni sfârşitul guvernelor imperfecte ale oamenilor. (Mat. 24:7-14; Marcu 13:8-10) Predicarea veştii bune a împărăției lui Dumnezeu de către martorii lui Iehova a devenit din ce în ce mai răspândită în fiecare an. O ocazie culminantă a predicării Împărăției, care a atras atenţia întregii lumi, a fost când martorii lui Iehova au ţinut adunarea internaţională de 8 zile pe stadionul Yankee şi pe Polo Grounds, în oraşul New York, când, la adunarea publică de duminică, 3 august 1958, au participat 253 299 de persoane care au ascultat discursul de o oră

despre subiectul „Împărăția lui Dumnezeu conduce – Este aproape sfârşitul lumii?” Sfârşitul complet al lumii este aproape, a spus vorbitorul, dar, și începutul noii lumi drepte sub împărăția lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, Conducătorul perfect.

[12] Fără îndoială că trăim în „timpul sfârşitului” naţiunilor. Ele se îndreaptă spre bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic, războiul universal, care este numit Armaghedon. (Apoc. 16:14-16) Acolo ele vor fi distruse de către guvernul ceresc al Fiului lui Dumnezeu, aşa cum anunță Daniel 2:44 (*RS*): „În zilele acestor împăraţi, Dumnezeul cerului va ridica o împărăție care nu va fi distrusă niciodată. Şi această împărăție nu va fi stăpânită de alt popor, ci va sfărâma în bucăți şi va nimici toate acele împărăţii, şi va dăinui pentru totdeauna”. Acesta este motivul întemeiat pentru care martorii lui Iehova, în întreaga lume, în 170 sau mai multe ţări, proclamă astăzi vestea bună a împărăției stabilite. Această predicare, în mijlocul suferinţei fără precedent a lumii, adaugă la dovezile că trăim sfârşitul acestei lumi aflate sub dominaţia lui Satan Diavolul, cel imperfect, păcătosul „dumnezeu al acestui sistem”. (Ioan 12:31; 2 Cor. 4:4) Acesta este motivul pentru care suntem în pragul unei lumi noi care urmează să fie condusă de guvernul perfect pentru toată omenirea, guvernul aflat în mâinile Conducătorului perfect Isus.

BENEFICII PERFECTE

[13] Acest guvern ceresc va îndeplini pentru rasa umană lucruri pe care nici un guvern politic al creaturilor umane imperfecte de pe pământ nu a reuşit vreodată să îndeplinească. Profeţia divină ne spune că în zilele Sale omenirea va avea pace perfectă pe întreg pământul, da, niciun război nu va avea loc în nicio parte a lumii niciodată, şi nu vor exista industrii sau armate de război. În sfârşit, întreaga omenire va avea dezarmare completă, cu nicio naţiune care să ridice sabia împotriva unei alte naţiuni; oamenii nu vor mai învăţa războiul, deoarece toţi oamenii de toate naţionalităţile vor fi sub conducerea guvernului atotputernic şi fără greşeală al Conducătorului perfect. În zilele acestei guvernări ale Fiului perfect al lui Dumnezeu, Isus Cristos, oamenii drepţi vor înflori şi pacea va abunda atâta timp cât va dura luna. (Ps. 72:7, 8) Va fi o împlinire a profeţiei lui Isaia 9:6, 7: „El va fi numit Sfătuitor Minunat, Dumnezeu Puternic, Tată Etern, Prinţ al Păcii. Domnia princiară se va întinde până departe”.

[14] Acest conducător perfect va fi nu doar Prinţul Păcii, mai mare decât paşnicul Rege Solomon, ci şi Tată al veşniciei pentru toţi oamenii cu bunăvoință care se închină cu supunere şi loialitate Lui, ca şi Conducător dat de Dumnezeu. El va fi Tatăl lor veşnic datorită faptului că le va da viaţă veşnică. El poate să facă acest lucru cu dragoste şi dreptate, căci El este cel care a murit pentru păcatele moştenite ale întregii omeniri. Profetul Ioan Botezătorul a arătat spre El şi a spus: „Iată, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29) Acest Rege asemănător mielului, în virtutea jertfei Sale umane plătite lui Dumnezeu, va fi în măsură să ia toate păcatele supuşilor Săi ascultători. Luându-le păcatele, El va ridica de pe ei condamnarea la moarte care astăzi apasă atât de puternic asupra

umanităţii. Într-un mod minunat, în loc ca supuşii Săi credincioşi să devină din ce în ce mai uzați în imperfecţiunea lor şi mai slabi, şi să ajungă, în cele din urmă, în mormânt, ei vor fi înălţaţi treptat din slăbiciunea, imperfecţiunile, infirmităţile şi bolile lor. Această înălţare nu se va opri până când nu se va ajunge la perfecţiune umană, când oamenii ascultători vor fi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, aşa cum a fost primul om Adam, când a fost pus în grădina Eden. Astfel, acest Părinte veşnic, Prinţul Păcii, deschide supuşilor Săi perspectiva vieţii veşnice în pace perfectă. Doar un guvern perfect ar putea conduce astfel încât să-i facă pe supuşii săi credincioşi şi ascultători perfecţi în trup, minte şi inimă.

15 Împreună cu aceste beneficii perfecte, acest Conducător perfect va da supuşilor Săi o casă perfectă aici, pe acest pământ. În zilele noastre conducătorii imperfecţi ai naţiunilor ruinează pământul în multe feluri. Ei poluează chiar şi atmosfera de deasupra pământului cu materiale radioactive ale exploziilor lor atomice şi nucleare. Ei ameninţă să facă acest pământ un loc de nelocuit pentru oameni, în special printr-un al treilea război mondial. Dar nu și perfectul Conducător Isus Cristos la tronul Său ceresc. După războiul universal al Armaghedonului El va transforma acest pământ în Paradis, de la est la vest, de la Polul Nord la Polul Sud: „Vei fi cu mine în Paradis”, i-a spus răufăcătorului compătimitor care murea alături de El pe stâlpul de tortură la Golgota, acum o mie nouă sute de ani. (Luca 23:43) Pentru îndeplinirea acestei promisiuni, Domnul Isus, acum după ce a venit în împărăția Său, va transforma din nou pământul în paradisul pe care primul bărbat Adam şi soţia sa Eva l-au pierdut pentru noi, revoltându-se şi păcătuind împotriva lui Dumnezeu, Creatorul lor.

16 Având un ochi perfect pentru frumuseţe şi într-un respect echilibrat pentru creaţia lui Dumnezeu, Regele Isus Cristos va repara şi va cultiva pământul şi îl va readuce în starea de perfecţiune paradisiacă. Atunci nu vor fi furtuni şi uragane sau inundaţii care să distrugă locuinţele oamenilor şi care să facă ravagii cu produsele muncii lor pe care le cresc pe câmpuri. Atunci nu va mai fi în pragul foametei jumătate din omenire. Lipsa hranei, foametea şi seceta nu vor mai afecta omenirea. Vremea pe pământ va fi reglementată până la perfecţiune, iar pământul va produce mult şi variat, şi prosperitatea va abunda pentru întreaga omenire ascultătoare. Guvernul perfect va face ca pacea, fericirea şi bunăstarea oamenilor să le depăşească pe cele din vremea Regelui Solomon, şi

Cuprins

condiţiile de trai pentru omenirea ascultătoare vor fi perfecte în mod ideal, fără perturbatori în preajmă, nici chiar Satan Diavolul şi demonii săi din invizibilul tărâm al spiritelor. În momentul suprem al bătăliei de la Armaghedon aceste forţe spirituale rele vor fi legate şi puse într-un abis al constrângerii perfecte. – Apoc. 19:11 la 20:3.

[17] Cuvântul sigur al lui Dumnezeu garantează că o mulţime mare de oameni cu bunăvoință din prezent vor supravieţui bătăliei de la Armaghedon şi vor trăi în această lume nouă, cu guvernul Său perfect pentru toată omenirea. Totuşi, domnia acestui guvern nu va fi doar pentru cei în viaţă, supravieţuitorii Armaghedonului, ci şi pentru membrii morţi ai familiei umane, incluzându-i pe Avraam, Moise, Regele David şi Ioan Botezătorul. Regele Isus Cristos, care, când a fost pe pământ, a ridicat oameni din morţi, îşi va exercita din nou această putere dătătoare de viaţă din cer ca Răscumpărătorul care a murit pentru întreaga omenire. Ca Rege căruia i s-a dat autoritatea de a judeca, El își va aduce la îndeplinire promisiunea: „Vine ceasul când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul său şi vor ieşi afară, cei care au făcut lucruri bune, pentru o înviere a vieţii, iar cei care au practicat lucruri rele, pentru o înviere a judecății”. (Ioan 5:27-29) Sub guvernarea perfectă toţi cei care au supravieţuit Armaghedonului şi toţi cei care au fost readuşi din mormintele de amintire vor fi învăţaţi dreptatea şi adevărul într-un mod perfect. În final, datorită unei ascultări neclintite faţă de Guvernatorul perfect Isus Cristos şi faţă de Iehova Dumnezeu, Sursa acestui guvern perfect, cei ascultători vor primi darul vieţii veşnice, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, în paradisul terestru.

[18] Prezicând aceasta, divina voce de la tronul lui Dumnezeu a spus, după cum este înregistrat în ultima carte din Biblie: „Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei, şi ei vor fi popoarele Sale ... Şi El va şterge orice lacrimă din ochii lor, şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut.” „Cel ce stătea pe tron a zis: ‘Iată! Eu fac toate lucrurile noi.” - Apoc. 21:3-5.

[19] Ce guvern înfiinţat de om, sub domnia lui Satan, a putut vreodată să facă astfel de lucruri sau măcar să promită să facă aceste lucruri pentru omenire? Niciun guvern făcut de om! Dar guvernul care îl are pe Iehova Dumnezeu ca Sursă şi de care El s-a legat prin profeţii făcute în numele Lui să îl întemeieze îşi va arăta perfecţiunile faţă de omenire făcând toate aceste lucruri minunate în interesul familiei umane, astfel încât ei să poată trăi pe un pământ perfect, pentru totdeauna, bucurându-se de Creatorul şi Dumnezeul lor şi preamărindu-L.

[20] Având în vedere aceste lucruri care vor veni, acum este momentul să ne pregătim pentru acest guvern perfect pentru toată omenirea. Ar trebui să ne placă văzându-l că vine, când bătălia de la Armaghedon eliberează pământul de domnia invizibilă a Diavolului şi a guvernelor imperfecte ale politicienilor egoişti, nu-i aşa? Într-adevăr, ar trebui să ne placă să vedem acest guvern dat de Dumnezeu. Dacă vrem să îl vedem venind şi să ne bucurăm de binecuvântările sale fără a muri, trebuie să ne pregătim de acum să trăim sub el, înainte de Armaghedon. Deci acum, înainte de a izbucni brusc Armaghedonul, este timpul să studiem Cuvântul

sfânt al lui Dumnezeu, Biblia, şi să vedem care îi sunt cerinţele pentru a supravieţui în lumea nouă, sub domnia lui Isus Cristos, Conducătorul perfect.

[21]Martorii lui Iehova sunt nerăbdători să ajute pe fiecare să studieze această Carte dătătoare de viaţă, pentru a înţelege care sunt cerinţele lui Dumnezeu, astfel încât fiecare să poată avea protecţia şi binecuvântarea Lui în timpul marelui necaz care urmează să vină, atingând înfricoşătorul său punct culminant în războiul universal de la Armaghedon. În timp ce studiem Cuvântul lui Dumnezeu, să ne rugăm pentru împărăția Sa. Omul perfect, Isus Cristos, ne-a învăţat să ne rugăm pentru acest guvern perfect, spunând: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, să fi sfințit numele Tău. Să vină împărăția Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” (Mat. 6:9-10) Mai mult, în timp ce studiem şi ne rugăm pentru această împărăție, să o proclamăm și altora fără egoism, pentru mântuirea lor. Astfel, haideți să avem parte cu martorii lui Iehova în împlinirea profeţiei lui Isus: „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământ locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul”. (Mat. 24:12) Pentru gloria lui Dumnezeu, să ne dovedim reprezentanţi onoraţi ai guvernului Său perfect pentru toată omenirea.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum se face că, fără să aibă o împărăție propriu-zisă azi, în Ierusalimul pământesc, Dumnezeu l-a avut totuși pe Regele Său promis, și de ce s-a născut acolo unde s-a născut?
2. În ce fel a fost cel născut acolo într-adevăr un „Fiu al Cerului”, și cum a fost identificat El drept cel care avea să devină Regele promis?
3. Unde a crescut acest copil, și ce a devenit acolo?
4. Ce l-a scos pe Isus din atelierul Său, și cum de următorul Lui pas nu a fost unul greșit?

5, 6. (a) Cum a fost diferită ungerea lui Isus de cea a lui David? (b) Ce au dorit să-l facă pe Isus evreii egoiști, și de ce a refuzat El aceasta?

7, 8. (a) De ce nu ar fi mulțumit Isus cu ceva mai puțin decât un guvern imperfect să vină să conducă omenirea? (b) În acel scop, ce cale a urmat Isus, și, drept urmare, unde a primit El un loc?

9. Pe cine primește Dumnezeu în guvern alături de Isus, și care sunt perspectivele rămășitei celor care vor fi încă pe pământ?

10. În ce zi s-a împlinit promisiunea făcută de Dumnezeu Mariei, și ce dovadă tangibilă avem despre momentul sosirii ei?

11. De ce nu trebuie să ne îndoim deloc, acum, de faptul că Împărăția este aici, și ce apogeu în predicare a fost atins anul trecut?

12. (a) Spre ce mărșăluiesc națiunile, și spre ce experiență? (b) Cărui lucru, pe care martorii ar trebui să-l facă, îi servește aceasta drept motiv convingător, și ce dovadă va susține faptul că vor proceda astfel?

13. De ce lucru se va bucura omenirea de pe tot pământul în zilele guvernului Fiului perfect al lui Dumnezeu, și ce profeție a lui Isaia va fi împlinită?

14. În ce fel va împlini El numele de „Tată pentru veșnicie”, și cum se va dovedi guvernul Său a fi unul perfect, prin ceea ce va face supușilor Săi, în ceea ce privește corpul, mintea și inima?
15. Ce fac conducătorii imperfecți astăzi pe pământ? Ce va face, însă, ca împlinire a promisiunii Sale, Conducătorul perfect după Armaghedon?
16. Ce transformare va avea loc în diferite aspecte cu privire la acest pământ, și în ce fel vor deveni perfecte condițiile de viață pentru oamenii supuși?
17, 18. (a) În ce fel va fi domnia acelui guvern nu doar pentru cei vii, ci și pentru cei morți? (b) Cu ce cuvinte a prezis acest lucru o voce divină de pe tronul ceresc?
19. Ce va arăta guvernul promis al lui Dumnezeu prin facerea tuturor acestor lucruri pentru familia umană?
20. Dacă dorim să vedem acel guvern instaurat, a sosit timpul să facem ce fel de lucruri?
21. De ce sunt martorii lui Iehova nerăbdători să se ajute unul pe celălalt la studierea Bibliei, și cum trebuie să ne armonizăm acțiunile cu rugăciunea lui Isus pentru guvernul perfect?

ORIGINILE CREŞTINISMULUI ŞI SULURILE DE LA MAREA MOARTĂ

În primăvara anului 1947 trei Beduini mergeau spre oraşul Betleem încercând să vândă şapte manuscrise străvechi. Acestea erau în forma unor suluri de piele, unele conţinând scrieri biblice şi altele conţinând scrieri sectare, pe care Beduinii le găsiseră într-o peşteră, în vase de piatră. Peştera fiind situată în pustiul lui Iuda, nu departe de Marea Moartă, sulurile au devenit cunoscute ca Sulurile de la Marea Moartă. Au fost necesare luni de zile ca Beduinii să scape în cele din urmă de suluri, patru dintre ele dându-le Mănăstirii Sf. Marcu şi trei Universităţii Ebraice din Ierusalim. Şapte ani mai târziu, Universitatea a cumpărat şi celelalte patru suluri, care, între timp, fuseseră în zadar oferite spre vânzare în Statele Unite, pentru suma de 250 000 de dolari. Printre aceste patru se găsea cel mai valoros dintre ele, sulul în ebraica arhaică a cărţii complete a lui Isaia, toate cele şaizeci şi şase de capitole.

Nu fără un motiv întemeiat aceste suluri au fost descrise ca „cea mai mare descoperire a unor manuscrise din timpurile moderne”. Acestea au fost datate ca

Cuprins

fiind din secolul al doilea î.Cr. de către experţi în arheologie, paleografie (ştiinţa care se ocupă cu descifrarea scrierilor antice) şi prin metoda cu carbon 14. Anterior, cea mai veche mărturie ebraică a Cuvântului lui Dumnezeu fusese papirusul de la Nash, care nu este atât de vechi şi care este format dintr-o singură pagină, în patru fragmente, şi care nu a fost niciodată parte a unui sul. Întâmplător, acesta conţine cele Zece Porunci şi două versete din *Shemá* sau declaraţia ebraică de credinţă, aşa cum este în Deuteronomul 6:5, 6.

Din anul 1951 au fost făcute multe alte descoperiri similare, incluzând zeci de mii de fragmente din manuscrisele vechi ale Bibliei. Toate acestea fiind găsite în aceeaşi regiune, sunt şi ele cunoscute ca Sulurile de la Marea Moartă.

Pentru a completa povestea Sulurilor de la Marea Moartă, a fost descoperirea lui Khribet („ruine") Qumran, situată la numai o milă de peştera unde au fost descoperite primele suluri. Aceste ruine au fost identificate ca fiind cele ale unei mănăstiri, sediul central al sectei care a produs Sulurile de la Marea Moartă, cel puţin a celor care au fost găsite primele. Cât despre identitatea acestei secte, „cea mai importantă autoritate în privinţa Sulurilor de la Marea Moartă de astăzi" ne spune că „există acum suficiente dovezi ... pentru a identifica poporul din suluri cu precizie", adică, cu siguranţă şi definitiv, secta esenienilor „o sectă monastică evreiască ce a existat de prin secolul al doilea î.Cr până la distrugerea Ierusalimului, în anul 70 d.Cr.

Interesul manifestat în întreaga lume faţă de Sulurile de la Marea Moartă a fost şi este foarte mare. De ce? În principal din cauza afirmaţiilor unora că Sulurile de la Marea Moartă clarifică originea umană a Creştinismului.

Care sunt faptele? Sunt, într-adevăr, „riturile şi perceptele din Evanghelii şi Epistole, toate găsite pe fiecare pagină a sectei" care a produs Sulurile de la Marea Moartă? Este mănăstirea Qumram „mai mult decât Betleem sau Nazaret, leagănul Creştinismului"? A trebuit, oare, să aşteptăm până când aceste suluri au fost descoperite pentru ca, în cele din urmă, să „înţelegem drama care a culminat în Creştinism"?

PARALELE APARENTE

Înainte de toate, trebuie să remarcăm că atunci când oamenii de ştiinţă nu reuşesc să facă deosebirea între Creştinătatea de astăzi şi Creştinismul Biblic, aşa cum a fost învăţat şi practicat pe vremea lui Isus, ei se află în greşeală. Şi în al doilea rând, similitudinile care apar între ceea ce Biblia spune despre Creştinism şi ceea ce Iosif, Pliniu şi Filon şi scriitorii Sulurilor de la Marea Moartă spun despre esenism sunt în întregime superficiale. Practic, există o diferenţă atât de mare între cele două aşa cum există între zi şi noapte.

Una dintre similitudinile pretinse este ţinerea tuturor bunurilor în comun. Când un om devenea membru al sectei Sulurilor de la Marea Moartă acesta trebuia să-şi predea toate bunurile ordinului, până la ultimul cent. Acest lucru a fost comparat cu ceea ce s-a întâmplat în adunarea timpurie a Creştinismului, imediat după Cincizecime, cu accent pe ceea ce i s-a întâmplat lui Anania şi Safira pentru

reţinerea unei părţi din preţul de vânzare. Ce spuneţi de asta? – Faptele 4:32 până la 5:11.

Asemănarea este doar superficială. Ţinând cont de faptul că această situaţie a deţinerii „tuturor lucrurilor în comun” nu mai este menţionată nici în Faptele Apostolilor, nici în restul Scripturilor Creştine Greceşti, este evident că aceasta nu a fost decât un aranjament temporar datorat unor condiţii neobişnuite. Mai mult, Creştinilor nu li *se cerea* să renunţe la toate bunurile lor şi nu exista pedeapsă pentru cei care nu făceau asta, aşa cum era în cazul esenienilor. Anania şi soţia sa nu au fost pedepsiţi pentru că şi-au reţinut o parte, ci pentru că au fost ipocriţi, pretinzând că au donat *tot* venitul obţinut din vânzarea proprietăţii lor, când, de fapt, ei şi-au reţinut o mică parte din sumă. Ei au crezut că pot să îl mintă pe purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu şi că pot să scape cu asta. Acesta a fost păcatul lor. Punerea „tuturor lucrurilor în comun” în adunarea Creştină primară a fost temporară şi în totalitate voluntară; împărtășirea bunurilor în secta de la Marea Moartă a fost permanentă şi obligatorie, iar eşecul în sensul acesta era aspru pedepsit– este o foarte mare diferenţă!

O altă pretinsă asemănare este aceea că atât Creştinii cât şi Esenienii se folosesc de băi simbolice sau botezuri. Şi în acest caz similitudinea este doar superficială. Aşa cum a fost instituit de Cristos, pentru El şi pentru urmașii Săi, botezul nu simbolizează sau nu duce la iertarea păcatelor, căci El nu avea niciunul. El este un simbol al cuiva care s-a dedicat să facă voinţa lui Dumnezeu, este făcut doar o singură dată în viaţa unui Creştin şi doar de către un alt Creştin. Printre Esenieni era făcut în fiecare zi, de unul singur, şi se referea la puritate rituală. Ar putea să existe o diferenţă mai mare? – Mat. 3:13-15.

Argumente similare se aplică la afirmaţia că Cina Domnului a avut ca model cina comună a Esenienilor. Cina Domnului este sărbătorită în mod corespunzător o singură dată pe an, în 14 Nisan, pentru a comemora moartea lui Cristos şi are o semnificaţie pur simbolică – apostolul Pavel mustrându-i pe cei care priveau Cina Domnului ca o ocazie de a-şi satisface foamea. Pe de altă parte, masa comună a esenienilor avea loc în fiecare zi, iar scopul ei era acela de a satisface foamea. – 1 Cor. 11:20-22.

O altă asemănare pretinsă între Creştinism şi secta Sulurilor de la Marea Moartă este cea cu privire la învăţăturile escatologice, cele referitoare la sfârşitul sistemului de lucruri şi la ziua judecăţii. Nu există îndoială, Esenienii aşteptau ziua judecăţii şi sfârşitul lumii pe vremea lor; într-adevăr, datorită acestei convingeri ei s-au retras din restul omenirii, astfel încât să poată să se perfecţioneze mai bine, la fel cum anumite secte din Statele Unite s-au retras în anumite regiuni muntoase în aşteptarea sfârşitului lumii. Cât despre Creştinii primari, în timp ce se pare că unii dintre ei s-au străduit, în mod nejustificat, să „grăbească venirea zilei lui Iehova”, este, de asemenea, clar că Isus şi mai ales Pavel le-au dat de înţeles că sfârşitul acestui sistem era foarte departe. Nu a spus Isus că vestea bună a Împărăției va fi mai întâi predicată în întreaga lume, înainte de venirea sfârşitului? Şi nu a spus Pavel, în cea de-a doua sa scrisoare către Tesaloniceni, că nu trebuie să se gândească la faptul că ziua lui Iehova este iminentă, pentru că aceasta nu va veni

până când nu va avea loc, mai întâi, o lepădare şi omul păcatului, fiul pierzării, nu va fi descoperit? Ba da. – Mat. 24:12, 2 Tes. 2:1-12.

Pe de altă parte, anumiţi oameni de ştiinţă au listat cinci sute de paralele care, chipurile, există între Scripturile Creştine Greceşti (Noul Testament) şi primul dintre Sulurile de la Marea Moartă care vorbeşte despre Esenieni. Totuşi, ar trebui pusă întrebarea: câte dintre acestea ar mai rămâne dacă toate cele găsite şi în Scripturile Ebraice ar fi eliminate? Din moment ce Creştinismul a fost preumbrit în vechiul legământ al Legi şi Esenienii susţineau că trăiesc după cerinţele Legii, rezultă că vor fi multe manifestări comune amândurora. Aşa cum o autoritate în Sulurile de la Marea Moartă a spus bine: „Se poate pune întrebarea, într-adevăr, dacă învăţăturile lui Isus şi convingerile comunităţii din Qumran au ceva în comun care nu poate să fie găsit şi în alte surse evreieşti”.

DIFERENŢE IZBITOARE ÎN ÎNVĂŢĂTURI

Mai mult decât orice altceva, în Scripturile Ebraice este subliniată importanţa numelui lui Iehova. Lui Faraon, Goliat, Sanherib şi altor oameni mândri le-a fost făcut cunoscut faptul că singurul Dumnezeu adevărat este Iehova. Iar Iehova şi-a eliberat în repetate rânduri poporul, din acelaşi motiv. (2 Sam. 7:23; Isa. 43:10-12; Ezec. 36:21-23) Importanţa numelui lui Iehova este, de asemenea, subliniată în Scripturile Creştine Greceşti. (Mat. 6:9; Ioan 12:28; 17:6; Faptele 15:14). Dar nu găsim un astfel de accent şi în convingerile comunităţii din Qumran. Lucrul de o importanţă capitală pentru ei nu a fost numele lui Dumnezeu, ci propria lor salvare.

Nevoia unui sacrificiu care să ispăşească păcatele este evidenţiată în toată Scriptura, de la Geneza până la Apocalipsa; şi cel care l-a oferit este identificat ca Isus Cristos. (Ioan 1:29; Mat. 20:28; 1 Tim. 2:5, 6). Dar degeaba căutăm în scrierile comunităţii din Qumran o referinţă la mântuire printr-un asemenea sacrificiu, făcut de Isus sau de altcineva. Ei s-au străduit să câştige mântuirea prin curăţiri rituale şi prin eforturi morale.

Mai mult, scriitorii Sulurilor de la Marea Moartă care au stabilit crezurile Esenienilor arată că ei credeau în nemurirea sufletului şi în chinul veşnic pentru pedepsirea celor răi. Amândouă aceste învăţături sunt într-un contrast izbitor cu învăţăturile clare ale Scripturilor, care spun că sufletul omului este muritor şi că dispariţia, moartea, este pedeapsa pentru păcat. (Ezec. 18:4; Rom. 6:23) De asemenea, această sectă credea în predestinarea indivizilor, pe când Scripturile vorbesc despre Dumnezeu predestinând doar anumite cerinţe şi clase de indivizi. Dacă destinul indivizilor ar fi predestinat, nu ar avea niciun sens să le predici, nici să le ceri să rabde. - Col. 1:23; Mat. 24:13.

Nu trebuie trecut cu vederea nici faptul că secta Sulurilor de la Marea Moartă s-a inspirat din zoroastrismul persan. Acest lucru poate să fie observat din adularea îngerilor şi a soarelui şi prin accentul pus pe mistere. Adevăratul Creştinism nu are absolut nimic în comun cu nicio religie păgână. - 2 Cor. 6:15-17.

DIFERENŢE IZBITOARE ÎN PRACTICI

Subliniind, de asemenea, cât de imposibil de susţinut este teoria că secta Sulurilor de la Marea Moartă a dat naştere Creştinismului, este diferenţa izbitoare dintre practicile celor două. Esenienii se separau cu mândrie de poporul evreu. În ceea ce îi privea, tot restul lumii mergea la Diavol. Tot ceea ce conta era să-şi salveze propriile suflete.

Cât de diferit este acest lucru de Creştinismul Scriptural! Departe de a se izola, Isus a mers din oraş în oraş şi din sat în sat, predicând vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, El a trimis doisprezece şi apoi şaptezeci dintre urmașii Săi să facă acelaşi lucru. Şi chiar înainte de a-i părăsi, le-a poruncit să facă discipoli din oamenii tuturor naţiunilor şi să fie martori până în părţile cele mai îndepărtate ale pământului. - Luca 8:1; Mat. 28:19; Faptele 1:8.

În contrast frapant cu Creştinismul Scriptural a fost şi ascetismul sectei. Apostolul Pavel condamnă ascetismul ca „o aparenţă de înţelepciune printr-o formă de închinare după propria voință și o falsă umilinţă, prin tratarea cu asprime asupra corpului, dar n-au nicio valoare în lupta împotriva dorințelor cărnii”. Clerul din vremea lui Isus s-a plâns de faptul că discipolii Săi nu posteau şi L-au acuzat că este „un om mâncăcios şi băutor de vin”. Cu siguranţă Isus era departe de a fi un ascet! - Col. 2:23; Mat. 11:19; 9:14.

Remarcați, de asemenea, exclusivitatea necreştină a acestei secte monahale. Membrii săi nu aveau voie să mănânce mâncare preparată de către cei din afară şi îi respingeau pe toţi cei care erau afectaţi fizic în vreun fel. Aceasta sectă a avut diferenţieri gradate care erau impuse în mod continuu şi rigid; într-atât încât dacă cineva de rang înalt, un senior, era atins de un junior, acesta trebuia să se îmbăieze pentru a se purifica. De asemenea, ei învăluiau învăţăturile lor într-un mare secret.

În contrast frapant cu toate acestea, aflăm că Isus a mâncat şi a băut cu păcătoşii dispreţuiţi şi cu încasatorii de impozite. El a fost mereu în slujba celor care sufereau de un handicap fizic. El şi-a învăţat urmașii că au doar un Stăpân şi că toţi trebuie să fie ca fraţii. Şi departe de a-şi învălui învăţăturile în secret, El le-a vestit în lung şi-n lat şi le-a poruncit urmașilor lui să le proclame de pe acoperişul caselor! – Mat. 10:27, 15:31, 23:8.

Mai mult, sectanții care aparțineau de Sulurile de la Marea Moartă respirau ură amarnică împotriva tuturor celor care nu aparţineau sectei lor. Ce contrast faţă de cursul pe care Isus l-a poruncit urmașilor lui să-l urmeze: „Continuați să-i iubiţi pe duşmanii voştri şi să vă rugaţi pentru cei care vă persecută, ca să vă dovediți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri, căci El face să răsară soarele Său și peste cei răi şi peste cei buni şi face să plouă și peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi”. - Mat. 5:44, 45.

VIN NOU ÎN BURDUFURI NOI

Scepticii, așa cum sunt unitarienii şi agnosticii, îi acuză pe creştini că nu sunt obiectivi în a lua în considerare dovezile din Sulurile de la Marea Moartă şi că le este frică de acestea. Prezentarea de mai sus respinge această acuzaţie. Este chiar

opusul acesteia. Cei care ar folosi Sulurile de la Marea Moartă pentru a dovedi originile umane ale Creştinismului recurg la afirmaţii senzaţionale şi la aserţiuni dogmatice şi pe bună dreptate au fost cenzuraţi pentru că fac „deducţii dubioase din texte obscure.” Mai mult decât atât, ei au făcut în mod repetat declaraţii contradictorii, toate acestea trădând propria lor lipsă de obiectivitate şi faptul că ei sunt chiar mai implicaţi emoţional să arate că Biblia este greşită decât sunt cei care iubesc Biblia şi care arată că aceasta este dreaptă. De interes în sensul acesta este declaraţia tipică a unui om de ştiinţă evreu: „Neg relaţia specială proclamată dintre Sulurile de la Marea Moartă şi Creştinism, nu pentru că aceasta ofensează orice teologie, ci pentru că aceste afirmaţii sunt un afront adus ştiinţei sobre şi prudente”.

Cu toate că majoritatea savanţilor serioşi resping poziţia extremă că această comunitate a Sulurilor de la Marea Moartă reprezintă originea Creştinismului, ei se simt obligaţi în acelaşi timp să găsească tot felul de urme de esenianism în slujirea şi în învăţăturile lui Ioan Botezătorul şi Isus Cristos. Dar dacă este aşa, cum să înțelegem tăcerea totală în Scripturi privind secta Sulurilor de la Marea Moartă? Fariseii, Saducheii, Irodianii şi Zeloţii sunt menţionaţi, dar niciodată Esenienii sau mănăstirea Qumran. De ce?

Dacă Isus ar fi venit în contact cu ei, cu siguranţă că i-ar fi criticat în termeni chiar mai duri decât i-a criticat pe Farisei, pentru că ei îi depăşeau pe Farisei în a strecura ţânţari şi a înghiţi cămile! Dacă o creatură ar fi căzut într-o groapă în ziua Sabatului, un Fariseu ar fi scos-o afară, dar un Esenian nu. O asistentă medicală eseniană nu putea nici să ţină în braţe un copil în ziua de Sabat. Mai mult decât atât, un esenian ar îndrăzni să mănânce un peşte doar dacă a fost deschis în timp ce era în viaţă, pentru a se scurge sângele din el. — Mat. 23:23, 24; Luca 14:3-6.

Ioan Botezătorul nu a copiat botezul de la Esenieni. El însuşi ne spune că Dumnezeu l-a autorizat să boteze. (Ioan 1:33) Isus a adus un mesaj nou, asemănat în Biblie cu vinul nou, complet diferit de „vechiul vin” al sectarismului ebraic, fie el esenianism, ori fariseic. Şi El a fost îndeajuns de înţelept să nu încerce să pună acest vin nou în burdufurile uscate şi vechi ale organizaţiilor şi metodelor sectante. Acest „vin” l-a primit de la Tatăl Său, aşa cum a mărturisit: „Adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine, ci numai ce îl vede pe Tatăl făcând”. Noi considerăm mărturia Sa ca fiind adevărată. Astfel, putem să fim siguri că indiferent de toate teoriile oamenilor, Creştinismul îl are la origine pe Dumnezeu şi nu datorează nimic Sulurilor de la Marea Moartă şi sectei lor. - Luca 5:37-39; Ioan 5:19.

În contrast puternic cu sulurile care conţin filozofia esenienilor, manuscrisele Bibliei care au fost găsite în aşa abundenţă lângă Marea Moartă conţin Cuvântul lui Dumnezeu şi stau ca o confirmare uimitoare a faptului că Biblia nu s-a schimbat, căci „cuvântul lui Iehova dăinuie pentru totdeauna” —1 Pet. 1:25.

Citiți în numărul următor

Tradiția, obiceiul, formalismul sec și materialismul țin omenirea în robie. Pentru a vă păzi viața acum este timpul să „Vă eliberați să faceți voința completă a lui Dumnezeu”. Citiți despre asta în următorul număr.

Ce a vrut Isus să spună când a zis: „Trebuie să fiți compleți, așa cum și Tatăl vostru ceresc este complet”? Cum se aplică asta la oamenii imperfecți care vor să facă voința lui Dumnezeu? Veți afla răspunsul scriptural satisfăcător în articolul „Atingeți desăvârșirea în Societatea Lumii Noi”.

Partea 12 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

În acest capitol 4 al cărții „Să se facă voința Ta pe pământ”, ne-au scânteiat în fața ochilor „Întrezăriri ale Împărăției lui Dumnezeu”, așa cum au fost reflectate de împărățiile Regelui-preot Melhisedec din orașul antic Salem și de Regii David și Solomon pe „tronul lui Iehova”, în același oraș, dar extins și numit Ierusalim. Acest oraș sfânt și templul său închinat lui Iehova au fost distruse de regele Nebucadnețar al Babilonului în anul 607 î. C. Câtă vreme avea să rămână inactivă împărăția, domnia lui Iehova pe pământ, așa cum este ea reprezentată de răsturnarea împărăției Sale tipice de la Ierusalim? Prin visul despre un mare copac trimis regelui Nebucadnețar, și interpretat mai târziu de Daniel, profetul lui Iehova, așa cum este consemnat în cartea Daniel, capitolul 4, Împărăția lui Iehova avea să continue inactivă pe pământ vreme de „șapte timpuri” de supremație și dominație a națiunilor pe pământ. Aceste „șapte timpuri”, care au durat 2 520 de ani, au început cu pustiirea Ierusalimului și teritoriului său din Iuda, în anul 607 î. C. și s-au terminat în anul de importanță istorică 1914 (e.n.). Conform visului despre marele copac, așa cum a fost interpretat de Daniel lui Nebucadnețar, ceva de importanță universală avea să se întâmple atunci. Dar ce?

[42] Ce au însemnat toate acestea legate de dominația mondială, la finalul celor „şapte timpuri”, în toamna anului 1914 (d.Cr.)? Nimic mai minunat decât acest lucru, şi anume, că dominarea trebuie să ajungă în controlul împărăţiei restaurate a lui Dumnezeu, deoarece atunci au venit „timpurile de restabilire a tuturor lucrurilor despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinţilor Săi profeți din vechime”. (Faptele 3:21) Începutul „timpurilor fixate ale națiunilor” a fost marcat de conducerea împărăţiei tipice a lui Dumnezeu în Iuda şi de călcarea în picioare a capitalei sale, Ierusalimul, de către națiunile păgâne. Sfârşitul acelor „şapte timpuri” ale celor 2 520 ani trebuia să marcheze un sfârşit pentru o astfel de ruinare a împărăţiei şi pentru călcarea în picioare a capitalei sale simbolice. Cum? Prin restabilirea împărăţiei lui Dumnezeu conform legământului pentru împărăţie cu David, dincolo de puterea de distrugere a naţiunilor mondiale. Apoi, pentru a arăta faptul că El conduce împărăţia oamenilor, Dumnezeul Cel Preaînalt, Iehova, trebuia să o ofere cui doreşte El. El trebuie să înalţe pe ea pe cel mai smerit dintre oameni. – Dan. 4:17, *RS*.

[43] Acest lucru înseamnă că trebuie să o ofere Fiului uns al lui David, Isus Cristos, care a fost considerat cel mai smerit dintre oameni, atât de smerit, de fapt,

încât a fost numit, în mod greşit, profanator, defăimător, răzvrătit, beţivan şi lacom, şi a fost răstignit pe un stâlp de tortură ca un criminal. El s-a umilit venind din cer pe pământ, dezbrăcându-se de putere cerească și glorie, luând chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. Pe pământ El a luat asupra Sa jugul lui Dumnezeu şi a invitat şi pe alţii să ia acest jug asupra lor, deoarece, El spunea: „Sunt blând şi smerit cu inima.” Apoi „s-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură.” (Filip. 2:5-8).

44 Datorită acestei înjosiri, Dumnezeu l-a înălţat pe Isus mai sus decât pe regele David, care a domnit pe Muntele pământesc Sion. Dumnezeul cel Preaînalt trebuie să îl înalţe pentru a deveni „Domnul” lui David, prin aşezarea acestui Fiu uns al lui David la dreapta Sa, următorul după El în univers. Împărăţia restaurată a lui Dumnezeu asupra umanităţii trebuia astfel stabilită în cer, cum a fost, pe Muntele ceresc Sion, nu pe pământescul Munte Sion din Orientul Mijlociu. Apoi, Iehova Dumnezeu trebuia să trimită toiagul puterii Regelul Său uns afară din acest Sion ceresc şi să-i poruncească: „Stăpâneşte în mijlocul duşmanilor Tăi!” (Ps. 110:1,2; Apoc. 14:1) Apoi, la ordinele lui Iehova, Isus Cristos trebuie să zdrobească „şarpele original”, Satan, în cap. Acest eveniment se apropie. Această împărăţie a Fiului lui David trebuie să binecuvânteze pe Dumnezeul cel Preaînalt, la fel cum a făcut şi Nebucadneţar când şi-a revenit. Ea trebuie să binecuvânteze toţi oamenii cu bunăvoință.

CAPITOLUL 5:
MARȘUL PUTERILOR MONDIALE

1. În timpul trecerii celor 2 520 de ani ai „timpurilor fixate ale națiunilor”, oamenii şi îngerii au văzut marşul puterilor mondiale într-o vastă procesiune pe pământ. Acest marş a început în anul 607 î. Cr., când a început numărătoarea celor 2 520 de ani. Cu mult înainte, atotînţeleptul Rege al cerului, Iehova Dumnezeu, a prevăzut marşul şi succesiunea puterilor mondiale în paradă. Într-o impresionantă dovadă a puterii Sale de anticipare fără greş, El a prezis marşul şi participanţii, şi chiar şi numele şi trăsăturile lor, astfel încât să îi putem identifica. El le-a scris istoria cu mult înainte, în mod miraculos. Prin urmare, Cuvântul Său sacru, Sfânta Biblie, cuprinde multă istorie scrisă dinainte, istorie pe care istoriile scrise mai târziu de oameni despre evenimente trecute o confirmă acum, într-un mod uimitor.

2. Doar din perspectiva Cuvântului profetic al lui Iehova putem noi înţelege şi aprecia ce s-a întâmplat pe pământ de la sfârşitul „timpurilor fixate ale națiunilor”, în toamna lui 1914 d. Cr. Lungul marş al puterilor mondiale se apropie de sfârşit. Evenimente care vor zgudui lumea se apropie. Istoria scrisă dinainte a lui Iehova ne asigură de aceasta.

3. Marşul în decursul „timpurilor fixate ale naţiunilor” a început cu Babilon. Cu mult timp înainte, Babilonul fusese întemeiat în valea Mesopotamiei de Nimrod, strănepotul lui Noe, cam cu 2 239 ani înainte de era creştină. Dar înainte de a deveni o putere mondială care avea de a face cu martorii lui Iehova Dumnezeu, Babilonul a fost precedat de alte două puteri mondiale; mai întâi Egiptul, şi apoi Asiria. Doar după ce i-a îngenuncheat pe aceşti rivali la dominaţia mondială, şi după ce a pustiit apoi împărăţia poporului lui Iehova, şi capitala sa, vechiul oraş Ierusalim, Babilonul a devenit o putere mondială, a treia putere mondială enumerată în Biblie. Asiria a cucerit Egiptul şi chiar a încercat să oprească ascensiunea puterii Babilonului, distrugând oraşul. Dar Babilonul a fost reconstruit şi a pornit să îşi recapete puterea. A distrus capitala asiriană, Ninive, în jurul anului 633 î. Cr. A ajuns la apogeul puterii în vremea Regelui Nebucadneţar, care a distrus Ierusalimul şi sanctuarul lui Iehova Dumnezeu.

4. Iehova Dumnezeu a prezis şirul marşului puterilor mondiale mai ales prin profetul Său Daniel. Raportul se găseşte în cartea profetică a lui Daniel. Cu treisprezece ani înainte de distrugerea Ierusalimului şi a templului de acolo, Nebucadneţar a năvălit în Ierusalim şi l-a obligat pe Regele Ioiachim din Iuda să îi jure credinţă ca stăpân. Asta se întâmpla după ce Ioiachim domnise deja opt ani pe „tronul lui Iehova”, în Ierusalim. Dar Ioiachim a mai domnit ca vasalul lui Nebucadneţar doar trei ani. (2 Regi 24:1) În al treilea şi ultimul an din domnia sa, ca supus al Babilonului, Regele Ioiachim şi-a încălcat jurământul şi s-a răzvrătit.

5. În acest ultim an al revoltei lui Ioiachim îşi începe relatarea cartea lui Daniel, cu aceste cuvinte: "În al treilea an al domniei lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, Nebucadneţar, împăratul Babilonului, a venit împotriva Ierusalimului şi l-a împresurat. Şi Domnul [Iehova]* a dat în mâinile lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda, şi o parte din vasele Casei lui Dumnezeu." (Dan. 1:1, 2, *RS*) Rebelul Ioiachim nu a capitulat în faţa regelui Babilonului; a murit în Ierusalim, aşa cum prezisese Iehova.—Ier. 22:18, 19.

6. Fiul său Ioiachin (sau Ieconia) i-a urmat pe "tronul lui Iehova" din Ierusalim, unde năvălise Regele Nebucadneţar. Trupul mort al lui Ioiachim a fost târât şi aruncat în afara porţilor Ierusalimului, şi îngropat, neplâns de nimeni; dar fiul său Ioiachin a ieşit şi s-a dus la asediator, Nebucadneţar, după o domnie de doar trei luni. Conform scopului lui Iehova, Nebucadneţar i-a cruţat viaţa lui Ioaiachin, cel în vârstă de optsprezece ani, şi l-a luat cu el, cu cei din casa lui și oficialii lui, la Babilon. Acolo Ioiachin a avut copii, păstrând neîntreruptă linia legală, aşa cum cerea legământul lui Iehova, făcut cu Regele David, pentru o împărăţie veşnică. (2 Regi 25:27-30; Mat. 1:11-17) În ceea ce priveşte vasele din sanctuarul lui Iehova din Ierusalim, Nebucadneţar "a dus vasele în ţara Şinear, în casa dumnezeului său, le-a pus în casa vistieriei dumnezeului său." Nebucadneţar l-a pus pe unchiul lui Ioiachin, Zedechia, rege în locul lui, dar a luat alţi membri ai casei regale şi ai nobilimii la Babilon. Printre aceştia era şi tânărul Daniel şi trei tovarăşi apropiaţi, Hanania, Mişael şi Azaria, din seminţia lui Iuda. Aceasta se

Cuprins

întâmpla cu unsprezece ani înainte de distrugerea Ierusalimului şi a sanctuarului de acolo, adică în 618 î. Cr.—Dan. 1:2-7, *RS*.

7. În Babilon, Daniel şi cei trei tovarăşi ai săi, au primit educaţie aleasă şi s-au dovedit a fi mai înţelepţi decât înțelepții profesionali din Babilon. Daniel a devenit profetul lui Iehova în Babilon şi a trăit aşa până în al treilea an al domniei Regelui Cirus al Persiei. (Dan. 1:8-21; 10:1) Între timp, regele Zedechia şi-a călcat jurământul de supunere pe care îl făcuse în numele lui Iehova şi s-a răsculat împotriva lui Nebucadneţar. (Ezec. 17:13-21) Şi astfel, în al nouălea an al revoltei, regele Babilonului a năvălit pentru a treia oară împotriva Ierusalimului. Oraşul a rezistat asediului vreo optsprezece luni. Apoi armatele babiloniene au străpuns zidurile oraşului lovit de foamete. Regele Zedechia a fugit din oraşul condamnat, dar a fost ajuns din urmă de soldaţii duşmani. Regele Nebucadneţar a poruncit ca lui Zedechia să-i fie scoşi ochii după ce a asistat la execuţia fiilor săi, şi apoi să fie dus în lanţuri la Babilon, unde a şi murit. Aceasta se întâmpla în al unsprezecelea an al domniei sale, în anul 607 î. Cr. Nici el nici nepotul său, fostul rege Ioiachin (Conia sau Ieconia), nu au avut vreun urmaş care să stea pe tronul lui David şi să domnească în Iuda.—Ier. 22:24-30.

8. Luna următoare, adică în luna a cincea (Ab), armatele babiloniene au ars sanctuarul lui Iehova şi au distrus oraşul din temelii. Sfântul chivot al legământului lui Iehova a scăpat de la a fi jefuit de babilonieni, dar ei au luat celelalte unelte sfinte din templu, fie întregi, fie sparte în bucăţi, şi le-au dus la Babilon. Două luni după aceea, în luna a şaptea (Etanim), oamenii săraci care mai rămăseseră în acel ţinut au fugit spre sud, în Egipt, şi ţinutul Iuda şi Ierusalimul au rămas pustii, fără oameni sau animale domestice. Atunci au început cei şaptezeci de ani de pustiire în acel ţinut. De asemenea, atunci au început şi cele „şapte timpuri” sau „timpurile fixate ale națiunilor” de călcare în picioare a Ierusalimului pustiit.—2 Regi 25:22-26.

VISUL LUI NEBUCADNEŢAR DESPRE CHIP

9. Cu împărăția tipică a lui Iehova Dumnezeu în ruine şi cu doi dintre regii săi unși captivi în Babilon, Regele Nebucadneţar a ajuns să domnească într-adevăr ca dominatorul vizibil al lumii, ca și conducător al celei de-a treia puteri mondiale din istoria Bibliei, fără vreun amestec al lui Iehova, Dumnezeul lui Israel. Atunci, în toamna anului 607 î. Cr., Nebucadneţar a început cele „şapte timpuri”, care aveau să ţină 2 520 ani, până în momentul când Dumnezeul Cel Preaînalt va fi instituit guvernarea dreaptă asupra omenirii. Iehova Dumnezeu i-a arătat aceasta regelui Babilonului în al doilea al domniei sale ca stăpân al lumii, adică în 606-605 î. Cr. Iehova Dumnezeu i-a trimis un vis pe care regele Babilonului nu putea să şi-l amintească la trezire; totuşi, frica pe care o simţise în visul uitat încă îl stăpânea. El a poruncit să cheme pe vrăjitori, pe cititorii în stele, pe descântători şi pe haldeii profesionali, cu toţii slujitori ai lui Satan Diavolul, „dumnezeul acestei lumi”, ca să-i interpreteze visul. Aceştia au vrut mai întâi să ştie ce vis era. Cum nu putea să le spună, regele mânios a poruncit să fie nimiciți toţi înţelepţii Babilonului. Printre ei se numărau şi Daniel şi cei trei tovarăşi ai lui.—Dan. 2:1-13, *RS*.

10. Adus în faţa executorului, Daniel a cerut o întrevedere cu regele, şi a cerut o amânare a execuţiei, în aşa fel încât să afle visul şi să i-l interpreteze regelui. Apoi Daniel şi cei trei tovarăşi ai săi s-au unit în rugăciune către Iehova Dumnezeu. Rugăciunile lor au fost ascultate, şi secretul de importanţă mondială i-a fost descoperit lui Daniel într-o viziune, noaptea. Cu recunoştinţă, Daniel l-a binecuvântat pe Iehova, zicând: "Binecuvântat fie numele lui Dumnezeu în vecii vecilor, căci a Lui este înţelepciunea şi puterea. El schimbă vremurile şi timpurile; El detronează şi pune pe împăraţi; El dă înţelepciune înţelepţilor şi cunoștință celor pricepuţi! El descoperă lucruri profunde și misterioase; El ştie ce este în întuneric şi lumina locuieşte în El." (Dan. 2:12-22, *RS*) Acum marele secret!

11. Pentru salvarea tuturor înţelepţilor Babilonului, Daniel a fost dus în faţa regelui. Ce a zis el acolo este de cea mai mare importanţă pentru noi azi, căci, El a spus: "Este în cer un Dumnezeu care descoperă misterele şi care face cunoscut regelui Nebucadneţar ce se va întâmpla în zilele din urmă … În patul tău, rege, ţi-au venit în minte gânduri cu privire la cele ce vor fi după aceste vremuri; şi Cel ce descoperă misterele ţi-a făcut cunoscut ce se va întâmpla." (Dan. 2:27-29, *RS*) Acum trăim în timpurile urgente descrise în împlinirea visului lui Nebucadneţar!

12. Daniel a recunoscut că nu prin înţelepciunea sa i s-a arătat visul uitat al regelui, căruia i l-a reamintit acum: "Tu, rege, te uitai, şi iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare şi de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta, şi înfăţişarea lui era înfricoşătoare. Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul şi braţele îi erau de argint; pântecele şi coapsele îi erau de aramă; fluierele picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier şi parte de lut. În timp ce te uitai la el s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier şi de lut ale chipului şi le-a făcut bucăţi. Atunci fierul, lutul, arama, argintul şi aurul s-au sfărâmat în bucăți și s-au făcut ca pleava din arie, vara; le-a luat vântul, şi nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmase chipul s-a făcut un munte mare şi a umplut tot pământul." (Dan. 2:31-35, *RS*) Uimit, regele Babilonului a recunoscut descrierea, dar oare ce însemnau toate aceste lucruri?

13. „Iată visul. Acum îi vom spune şi interpretarea înaintea regelui”, a spus Daniel, vorbind în numele său şi al celor trei tovarăşi care se rugaseră cu el. „Tu, rege, eşti regele regilor, căci Dumnezeul cerului ţi-a dat împărăţie, putere, bogăţie şi slavă. El ţi-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe fiii oamenilor, fiarele câmpului şi păsările cerului şi te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu eşti capul de aur!”—Dan. 2:36-38, *RS*.

14. Însemna oare aceasta că Nebucadneţar însuşi era capul? Sau Daniel, interpretul, se adresa indirect altcuiva decât Nebucadneţar, adevăratul cap de aur, un conducător nevăzut reprezentat de regele din Babilon? Şi oare trupul de metal de sub capul de aur reprezenta o organizaţie cu mai multe nivele sub acel misterios cap, sau chiar o astfel de organizaţie sub însuşi Nebucadneţar? Şi dacă aşa era, exista deja acel chip cu totul, cu excepţia, să zicem, a fluierelor picioarelor din fier şi a picioarelor din fier şi lut? Dacă aşa era, atunci acest chip din vis era în mare parte o imagine statică a unui lucru care exista deja, şi nu era de natură profetică, cu excepţia părţilor referitoare la fluierele picioarelor de fier şi a picioarelor. Mai

mult, dacă Nebucadneţar, capul de aur, reprezenta o personalitate nevăzută şi ascunsă, atunci pieptul şi braţele de argint trebuie să fi reprezentat cel mai de sus nivel al acelei organizaţii de sub acel cap nevăzut, pântecele şi coapsele de aramă trebuie să fi reprezentat următorul nivel al organizaţiei, şi fluierele picioarelor de fier şi picioarele parte de fier şi parte de lut trebuie să fi reprezentat cel mai de jos nivel sau niveluri ale acelei organizaţii, acest nivel cel mai de jos sau nivel de fier fiind deja dezvoltat, cel puţin în parte. Şi apoi?

15. Din acel punct de vedere, Nebucadneţar, ca rege vizibil al regilor, simbolizat de capul de aur, trupul de metal de sub acel cap de aur ar simboliza organizaţia vizibilă sub Nebucadneţar, o organizaţie existentă deja şi cel puţin în mare parte deja în funcţiune. Astfel, pieptul şi braţele de argint de sub capul de aur ar reprezenta următorul nivel al organizaţiei guvernamentale imediat sub Nebucadneţar; pântecele şi coapsele de aramă ar reprezenta nivelul organizaţiei guvernamentale subordonat nivelului de argint de deasupra, şi fără legătură directă cu conducătorul, Nebucadneţar; şi fluierele picioarelor şi picioarele parte de fier şi parte de lut ar reprezenta cele mai de jos niveluri în organizaţia guvernamentală, cele mai îndepărtate de conducător. Ce ar putea să însemne aceasta, totuşi?

16. Aceasta ar însemna că Daniel şi cei trei tovarăşi ai săi, şi poate şi alţi câţiva oficiali babilonieni, erau reprezentaţi de pieptul şi braţele de argint. De ce aceasta? Deoarece imediat după ce Daniel i-a interpretat corect visul, "împăratul l-a înălţat pe Daniel şi i-a dat daruri multe; l-a făcut stăpânitor peste tot ţinutul Babilonului şi l-a pus ca cea mai înaltă căpetenie a tuturor înţelepţilor Babilonului. Daniel a rugat pe împărat şi el i-a numit pe Şadrac, Meşac şi Abed-Nego peste afacerile provinciei Babilon. Daniel însă a rămas la curtea împăratului." (Dan. 2:48, 49, *RS*) Prin urmare, Daniel şi cei trei evrei tovarăşi ai săi erau reprezentaţi prin pieptul şi braţele de argint ale chipului care urma să fie distrus. De fapt, este clar că ei reprezentau, de asemenea, şi nivelul superior, de argint, al marii organizaţii de sub puterea *invizibilă*, reprezentată de Nebucadneţar, capul de aur. Aceasta nu putea fi interpretarea corectă a însemnătății chipului de metal, deoarece Daniel şi cei trei tovarăşi ai săi nu sunt parte dintr-o organizaţie menită să fie distrusă precum chipul din vis.

(Va urma)

Acesta este unul din cele 134 de locuri unde copiştii iudei sau soferimii spun că au schimbat textul ebraic primitiv pentru a citit *Adonay* (Domnul) în loc de *Yehowa* sau *Yahweh* (Iehova).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

[42] De ce toate acestea înseamnă că în 1914 (d.Cr.) dominația trebuia să treacă în controlul împărăţiei restaurate a lui Dumnezeu şi ce arată acest fapt despre Dumnezeu?
[43] Cum era cel căruia Iehova i-a oferit împărăţia „cel mai smerit dintre oameni”?
[44] Din cauza unei astfel de smerenii manifestate, ce a trebuit să îi facă Iehova lui Isus, conform legământului pentru împărăţie, şi ce eveniment se apropie acum?

1.Ce marş a început în 607 î. Cr., şi cum ştim că Iehova Dumnezeu a prezis marşul şi participanţii?
[2] Care este singura perspectivă din care putem înţelege ce s-a petrecut începând din 1914 d. Cr., şi prin urmare, ce urmează să se întâmple?
[3] Când a început marșul puterilor mondiale cu Babilon, şi prin ce linie de acțiune din partea Babilonului?
[4-5] (a) Prin intermediul cui, în mod special, a prezis Iehova linia marșului? (b) Cu ce an din domnia Regelui Ioiachim începe cartea lui Daniel?
[6] (a) Cum s-a continuat linia legală a Regelui David – conform legământului pentru Împărăție – cu Regele Ioiachin? (b) Când şi cum au fost duşi la Babilon Daniel şi cei trei tovarăşi ai săi?
[7] (a) Ce a devenit Daniel în Babilon? (b) Cum de nu a avut Regele Zedechia vreun urmaş pe tronul din Ierusalim?
[8] Cum au fost pustiite ţinuturile din Iuda şi Ierusalim, fără oameni sau animale domestice, şi când a început numărătoarea celor "şapte timpuri"?
[9](a) Când şi-a început Nebucadneţar domnia ca şi conducător vizibil al lumii? (b) Când i s-a arătat primul lui vis profetic, şi cine nu a fost în stare să i-l interpreteze?
[10] Cum i s-a descoperit lui Daniel visul şi interpretarea lui, şi cu ce cuvinte l-a binecuvântat el pe Iehova Dumnezeu?
[11] Cum i-a mulţumit Daniel lui Iehova, în faţa regelui, şi de ce ceea ce a zis el este de maximă importanţă pentru noi?
12. Care era visul pe care Daniel i l-a reamintit regelui?
13. Pe cine a interpretat Daniel că ar fi capul de aur, şi de ce?
14. Dacă Nebucadneţar – simbolizat de capul de aur – a reprezentat un conducător nevăzut, ce ar reprezenta părţile de metal ale trupului, şi în ce măsură ar fi acesta un chip profetic?
15. Din moment ce din acea perspectivă capul de aur l-ar reprezenta pe Nebucadneţar, ce ar simboliza celelalte părţi metalice ale chipului?
16. În cel fel, totuşi, l-ar lega aceasta pe Daniel şi cei trei tovarăşi ai săi de chip, şi astfel ce parte a unei organizaţii nevăzute ar reprezenta ei?

De ce sunt diferiţi martorii lui Iehova?

MARTORII lui Iehova sunt diferiţi mai ales datorită evangheliei împărăţiei instaurate a lui Dumnezeu, pe care o predică pe tot pământul. Martorii lui Iehova sunt singura organizaţie din ziua de azi care anunţă că guvernul împărăţiei lui Dumnezeu este întemeiat în cer. Isus Cristos a zis, atunci când prezicea lucrarea creştinilor adevărați în timpul sfârşitului sau în zilele din urmă ale lumii: „Această evanghelie a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie tuturor naţiunilor, şi atunci va veni sfârşitul împlinit.” (Mat. 24:14) Religiile creştinătăţii nu depun mărturia acestei Împărăţii; martorii lui Iehova o fac.

În această eră a religiilor uşoare, martorii lui Iehova sunt diferiţi pentru că ei chiar cred în Biblie; chiar trăiesc conform Bibliei. Ei nu adoptă o viziune de critic înalt sau viziune modernă şi nu folosesc doar părţi din Biblie. Nici nu diluează Cuvântul lui Dumnezeu cu tradiţiile oamenilor, aşa cum au făcut liderii religioşi în zilele lui Isus, cărora Isus le-a zis: „Anulați cuvântul lui Dumnezeu prin tradiția voastră.”—Marcu 7:13.

Martorii lui Iehova acceptă Biblia aşa cum este ea—învăţăturile lui Dumnezeu, poruncile Lui pentru om. Ei îi oferă devotament exclusiv lui Dumnezeu, dedicându-şi vieţile Lui, pentru împlinirea voinței lui divine. Ei iau seama la porunca lui Isus: „Să-l iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta.” (Mat. 22:37) O astfel de iubire le cere să fie ascultători faţă de Dumnezeu.

De ce par martorii lui Iehova a fi nişte oameni atât de fericiţi?

Datorită speranţei pe care o au, speranţa vieţii veşnice în noua lume a lui Dumnezeu. Biblia spune că „potrivit promisiunii sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea.” (2 Pet. 3:13) „Un pământ nou” nu înseamnă o nouă planetă Pământ, ci un nou sistem social pe pământ. Martorii lui Iehova arată că împărăţia lui Dumnezeu va face posibil „un pământ nou.” Ei arată, de asemenea, că marea majoritate a omenirii ascultătoare va câştiga viaţă veşnică, nu în cer, ci chiar aici pe pământ. Ei evidenţiază faptul că Isus vorbea serios când a

Cuprins

zis, cu acele cuvinte binecunoscute din Predica de pe Munte: „Fericiţi sunt cei smeriţi, căci ei vor moşteni pământul.”—Mat. 5:5, *AV*.

Pentru ca cei smeriţi să moştenească pământul, planeta Pământ trebuie să rămână veşnic şi să nu fie distrusă în viitor, aşa cum se învaţă în general. Aşa evidenţiază martorii lui Iehova faptele din Biblie despre pământul nostru: „Căci iată ce a spus Iehova, Creatorul cerurilor, adevăratul Dumnezeu, Cel ce a întocmit pământul, Făuritorul lui, Cel ce l-a întărit, care nu l-a creat în zadar, care l-a întocmit să fie locuit.” „Tu ai aşezat pământul pe temeliile lui și el nu se va clătina pe timp indefinit.”—Isa. 45:18; Ps. 104:5.

Speranţa noii lumi este reală în vieţile martorilor lui Iehova; ea aduce o linişte spirituală adevărată şi fericire autentică chiar şi în mijlocul acestei lumi vechi plină de necazuri.

De ce le propovăduiesc martorii lui Iehova oamenilor care au propria lor religie?

Fiindcă martorii lui Iehova vor ca şi alţi oameni să se bucure de speranţa şi fericirea lor. Ar fi lipsit de dragoste din partea martorilor Iehova să îşi păstreze doar pentru ei sursa fericirii. Isus a poruncit: „Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi.” (Mat. 22:39) Martorii lui Iehova nu şi-ar iubi cu adevărat aproapele dacă ar păstra pentru ei „această evanghelie a împărăţiei” sau dacă ar limita-o doar la aşa-zişi oameni fără biserică. De fapt, pentru a fi ascultători de profeţia lui Cristos cu privire la mărturia Împărăţiei la sfârşitul lumii, martorii lui Iehova nu pot face discriminări. Cristos nu a zis că „această evanghelia a împărăţiei” va fi dusă doar celor care nu mărturisesc nicio religie; dimpotrivă, Cristos a prezis că această evanghelie „va fi predicată pe tot pământul locuit.” Aşa că martorii lui Iehova nu pot face discriminări. Toţi au dreptul să audă cea mai bună veste.

Mai este şi acest lucru esenţial: martorii lui Iehova ştiu că nicio altă organizaţie nu susţine împărăţia lui Dumnezeu ca fiind singura speranţă pentru omenire. Aşa că ar fi total lipsit de dragoste din partea lor să facă discriminări împotriva persoanelor care declară că au o religie.

Încearcă martorii lui Iehova să fie diferiţi în felul în care trăiesc?

Ei nu încearcă să fie diferiţi ca să fie văzuţi de oameni. Când comportamentul martorilor lui Iehova se evidenţiază ca fiind diferit, este din cauza faptului că ei se conformează voinţei lui Dumnezeu şi nu căilor acestei lumi rele, întocmai cum porunceşte Biblia: „Nu vă mai conformaţi acestui sistem de lucruri, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să vă puteţi constata voi înşivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu.”—Rom. 12:2.

Prin faptul că trăiesc astfel încât să facă „voința perfectă a lui Dumnezeu,” martorii lui Iehova apar uneori la ştiri. Felul în care se poartă poate că nu este foarte plăcut de lume, dar lucrul important este să fie în armonie cu voința lui Dumnezeu. Astfel, martorii lui Iehova se supun legilor ţării în care trăiesc, în afară de cazul în care o lege făcută de om vine în conflict cu legea divină. Într-un astfel de caz, martorii lui Iehova urmează calea pe care au luat-o creştinii primari şi zic:

„Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, ca și conducător, decât de oameni.”—Faptele 5:29.

Martorii lui Iehova cred că religia corectă este mult mai mult decât o chestiune de sinceritate. Un om poate să greşească sincer sau să aibă dreptate sincer. Religia corectă, arată martorii lui Iehova, implică un motiv corect, o credinţă corectă şi o acţionare corectă. Acţionarea corectă înseamnă a face voința lui Dumnezeu în fiecare zi.

De ce nu caută martorii lui Iehova favoare din partea lumii?

Căutarea favorii din partea lui Dumnezeu este ceea ce contează cu adevărat, iar voința lui Dumnezeu, enunţată la Iacov 4:4 este: „Nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea, se face dușman cu Dumnezeu.” Tot acest scriitor inspirat a zis şi că: „Închinarea curată şi neîntinată în ochii Dumnezeului şi Tatălui nostru este acesta: ... să te păstrezi nepătat de lume.”—Iac. 1:27.

Pentru ca să se păstreze „nepătați de lume,” martorii lui Iehova nu se amestecă în politica lumească aşa cum fac multe religii. Aceşti martori creştini sunt preocupaţi să Îl mulţumească pe Dumnezeu, mai degrabă decât pe oameni, întocmai cum a făcut apostolul lui Cristos, cel care a mărturisit: „De fapt, pe oameni încerc eu acum să-i conving sau pe Dumnezeu? Dacă le-aş plăcea oamenilor, n-aş mai fi sclav al lui Cristos.” „Vă rugăm şi vă îndemnăm prin Domnul Isus, aşa cum aţi primit instrucțiuni de la noi despre felul în care trebuie să umblaţi şi să-i plăceți lui Dumnezeu.”—Gal. 1:10; 1 Tes. 4:1.

De asemenea, martorii lui Iehova ştiu că popularitatea în lume nu este semnul religiei corecte; căci însuşi Cristos a avertizat: „Vai, când toţi oamenii vă vorbesc de bine, fiindcă la fel le făceau strămoşii lor profeților falși.”—Luca 6:26.

Sunt martorii lui Iehova asceţi religioşi care nu cred în distracţie?

Nu, nu sunt asceţi. Ei cred în traiul echilibrat, fiindcă regula Bibliei este: „Rămâneți complet lucizi.” (1 Pet. 1:13) Martorii lui Iehova cunosc valoarea recreerii, dar, când o caută, sunt cumpătaţi în obiceiuri, astfel încât să nu se transforme în iubitori doar ai plăcerii. Cât despre alegerea distracției, martorii lui Iehova sunt de părere că este o chestiune strict personală, dar ei cred că, atunci când alege, creştinul trebuie să fie călăuzit de principiile Bibliei. Într-o lume a moravurilor uşoare, martorii lui Iehova sunt diferiţi în ceea ce priveşte distracţia, pentru că ei caută ceea ce este sănătos. Ei nu au atunci niciun fel de regrete, nu îi mustră conştiinţa după aceea. Recreerea lor, în loc să îi lase secaţi de vlagă din punct de vedere fizic sau spiritual, contribuie la fericirea lor.

Cum sunt întâlnirile martorilor lui Iehova?

Sunt destul de diferite de slujbele bisericeşti ortodoxe. De exemplu, nu se fac niciodată colecte; donaţiile sunt cu totul voluntare. La întâlniri se studiază Biblia, împreună cu ajutoare de studiu ale Bibliei. Există conversaţii ziditoare la care pot participa toţii. Nimeni nu este privit de sus pentru că este un începător în cunoştinţa Bibliei sau din cauza împrejurărilor economice. Nu există o deosebire preoţime-laici. La întâlniri, toţi—bărbaţi, femei şi copii—învaţă cum pot călca pe

urmele lui Cristos, împărtăşindu-şi credinţa şi speranţa cu alţii. Întâlnirile lor nu se limitează la martorii lui Iehova. Ei ar vrea să ştiţi că toţi oamenii cu bunăvoință sunt bineveniţi. Participând, veţi înţelege mai bine de ce sunt diferiţi martorii lui Iehova şi, mai presus de orice, veţi afla mai multe despre evanghelia Împărăţiei—singura bază pentru fericirea adevărată în ziua de azi.

Întrebări de la cititori

• Ce este „sulul vieții” la care se face referire în Apocalipsa 20:12. Cum este scris numele cuiva pe acel sul, și când? – B.F., Statele Unite.

„Sulul vieții” nu este unul propriu-zis, ci un simbol. Nu se referă în mod particular la Biblie, căci Scriptura face referire doar la un sul, doar la o carte a vieții. Totuși, în zilele apostolului Ioan, care a consemnat Apocalipsa, existau deja mai multe suluri, ale căror conținuturi fuseseră inspirate de Dumnezeu și în care se discutau cerințele divine pentru viață. Aceste suluri nu fuseseră pe atunci încorporate într-o singură carte sau sul, Biblia, așa cum o avem azi. Relatarea nu vorbește, deci, despre mai multe suluri ale vieții, ci doar despre unul. „Sulul vieții” se referă la lista lui Iehova, pe care acesta o va întocmi, cu acele creaturi umane care întrunesc cerințele Sale în timpul mileniului, pentru a fi aprobați pentru viață veșnică pe pământ.

Aceste cerințe divine sunt conținute în celelalte „suluri” care au fost deschise mai întâi, căci „morţii au fost judecaţi după acele lucruri (cerințe) scrise în suluri, după faptele lor.” (Apoc. 20:12) Deci, numele sunt scrise în „sulul vieții” la sfârșitul zilei de judecată de o mie de ani, atunci când Iehova îndreptățește pe cei care au îndeplinit cerințele Lui. – 1 Cor. 15:24-28; Rom. 8:33.

• De ce se vorbește în Proverbele 8:24, 25 despre înțelepciune ca fiind „adusă în existență ca în durerile nașterii” – B.G., Statele Unite.

Aici se vorbește de înțelepciune ca fiind născută „ca în durerile nașterii” pentru că textul ebraic utilizează un cuvânt care se folosește cu privire la femei în timpul nașterii. Acest cuvânt ebraic pune un accent deosebit pe ideea de durere, indicând travaliul unei femei atunci când aduce pe lume un copil. De aceea, *Traducerea Lumii Noi* arată că Înțelepciunea personificată, sau Fiul unic-născut al lui Dumnezeu, a fost adus în existență ca prin naștere, ca atunci când o femeie dă naștere unui copil. (1 Cor. 1:30; Col. 1:13-15). Căci pentru toate chinurile ei, unei femei i se cuvine recunoaștere pentru nașterea unui copil. Ea are toate motivele să se bucure mai apoi, după cum a spus și Isus. (Ioan 16:21) În ebraică, folosirea acestui cuvânt în legătură cu aducerea în existență a Înțelepciunii personificate arată că trebuie să-i fim recunoscători lui Dumnezeu pentru că l-a adus în existență pe Fiul Său unic-născut, că prima Sa creație este o lucrare făcută cu multă considerație divină. Astfel, Înțelepciunea personificată trebuie să fie apreciată mult, ca Fiul lui Dumnezeu, „începutul căii Sale”.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

31 mai: Guvernul perfect pentru toată omenirea, parag. 1-24, pag. 228.

7 iunie: Guvernul perfect pentru toată omenirea, parag. 25-28 și Conducătorul perfect pentru guvernarea omului, pag. 235.

Traducerea Bibliei folosită în *Turnul de veghere* este *Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi*. Când sunt folosite alte traduceri va apărea următorul simbol după citat:

AS-Versiunea Standard Americană
AT- O traducere americană
AV- Versiunea autorizată (1611)
Da- Versiunea J. N. Darby
Dy- Versiunea catolică Douay
ED- Emphatic Diaglott
JP- Societatea evreiască de publicare
Le- Versiunea Isaac Leeser
Mo- Versiunea James Moffatt
Ro- Versiunea J.B.Rotherham
RS- Versiunea Standard Revizuită
Yg- Versiunea Robert Young

TURNUL de VEGHERE

1 MAI 1959 Nr. 9

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ELIBERAȚI-VĂ PENTRU A FACE „VOINȚA COMPLETĂ A LUI DUMNEZEU” - Pag.319

ESTE DE VINĂ DUMNEZEU? - Pag.328

ATINGEȚI DESĂVÂRȘIREA ÎN SOCIETATEA LUMII NOI - Pag.330

„DUPĂ DORINȚELE LOR” - Pag.338

ABSOLVIREA GILEADULUI - Pag.339

EXPANSIUNEA ȘI POPULAREA PARADISULUI NOSTRU SPIRITUAL - Pag.340

PARTEA 13 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.341

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ - Pag.347

SĂ LUĂM PARTE LA VESTEA BUNĂ CONTRIBUIND PERSONAL - Pag.352

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.355

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Mai 1959 **Nr 9**

Eliberați-vă pentru a face

„voința completă a lui Dumnezeu”

„Nu vă mai conformaţi acestui vechi sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre ca să puteți constata voi înşivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu.” – Rom. 12:2.

IEHOVA a poruncit: „Proclamați libertatea în țară pentru toți locuitorii ei.” (Lev. 25:10) Chiar dacă întunericul acoperă pământul, iar bezna densă a erei nucleare s-a așternut peste națiuni, libertatea este acum proclamată până la marginile pământului. Cum? Prin marele și triumfătorul anunț care spune că „împărăția lumii a devenit împărăția Domnului nostru [Iehova] și a Cristosului său, iar El va domni ca rege pentru totdeauna și veșnic.” (Apoc. 11:15-18) Această declarație îi condamnă pe toți dușmanii lui Dumnezeu și ai omenirii. Ea proclamă că în curând pământul „va fi plin de cunoștința lui Iehova ca apele care acoperă fundul mării” și că oamenii cu bunăvoință pot intra acum într-o eternitate de libertate și fericire, trăind ca o familie unită, lăudându-L pe Creatorul și Marele ei Binefăcător. – Isa. 11:1-9.

2 Ce veste minunată! Această veste bună va încălzi inima fiecărui suflet onest, indiferent de rasă, națiune, sau seminție, indiferent de locul unde trăiește – în Africa, cele două Americi, Asia, Europa sau în insulele din mijlocul mării!

Cuprins

Această veste minunată a eliberării se găsește numai în Cartea Libertății lui Dumnezeu, Biblia, despre care Fiul lui Dumnezeu, Isus, a spus: „Cuvântul Tău este adevăr.” – Ioan 17:17.

[3] Prin proclamarea libertății pentru omenirea captivă, Biblia identifică, de asemenea, capcanele aducătoare de moarte care au transformat această lume într-o vastă închisoare. Este lumea o închisoare? Da, o închisoare, în care atât creștinătatea, cât și păgânătatea, sunt încătușate de tradiții religioase încurcate. Cu mai bine de nouăsprezece secole în urmă, marele luptător pentru libertate, Isus Cristos, i-a condamnat pe cei care îi țineau prizonieri pe evrei, spunând: „De ce încălcați porunca lui Dumnezeu din cauza tradiției voastre? ... ați anulat cuvântul lui Dumnezeu din cauza tradiției voastre. Ipocriților!” (Mat. 15:3, 6, 7) Ei Îl slăveau pe Dumnezeu într-o manieră ipocrită, în timp ce învățau și trăiau după tradițiile unui sistem de închinare aflat în robia lui Satan. Cu toate acestea, capcanele tradiției nu s-au limitat la vremea fariseilor. Chiar și astăzi, legăturile tradiției și ale obiceiurilor îngrădesc popoarele care trăiesc pe pământ.

[4] Cum se poate elibera cineva din această robie? Vă puteți elibera ascultând de cuvintele lui Isus, marele luptător pentru libertate. Acest Isus a fost uns de Iehova „să anunțe vestea bună celor smeriți ..., să le vestesc captivilor libertatea și prizonierilor deschiderea largă a ochilor.” (Isa. 61:1) El este Cel care deschide ochii înțelegerii, învățând adevărul, adevărul Biblic. El le spune celor care cred în învățăturile Sale: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți într-adevăr discipolii Mei. Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va elibera.” (Ioan 8:31, 32) Adevărul eliberează de tradiție, astfel încât oamenii să poată face „voința cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu.” – Rom. 12:2.

[5] Precum Învățătorul lor, discipolii lui Isus au vorbit oamenilor despre robia din lumea întreagă și despre lupta hotărâtă de care este nevoie pentru a se elibera. Unul dintre aceștia, apostolul Pavel, a spus: „Iată, deci, ce spun şi mărturisesc în Domnul: nu mai umblaţi cum umblă naţiunile în deşertăciunea minţii lor, având mintea întunecată și fiind înstrăinați de viaţa de la Dumnezeu” (Efes. 4:17, 18). Totuși, pentru a nu mai umbla cum umblă națiunile, oamenii cu bunăvoință trebuie să aducă „orice gând în captivitate ca să-l facem ascultător de Cristos.” (2 Cor. 10:3-5) Ei trebuie să lupte, să lupte cu îndârjire pentru a se elibera de gânduri confuze, inutile și de obiceiurile unei lumi care nu Îl cunoaște pe Dumnezeu. După ce s-au eliberat, ei trebuie să continue să lupte pentru a-și păstra libertatea. Acest lucru s-ar putea să implice efort și mari sacrificii, dar răsplata pe care Dumnezeu o oferă este de o sută de ori mai importantă! – Marcu 10:28-30.

[6] „Fiți transformați, prin înnoirea minții voastre”, spune Pavel. Transformați de la ce? De la modelul tradițional al acestei lumi. Acesta poate fi puțin diferit de la țară la țară, dar modelul general este același. El nu este bazat pe adevăr sau iubire, ci pe superstiții, falsitate și egoism. Solomon se referea la această lume mare atunci când a spus că totul este „cea mai mare deșertăciune” și „goană după vânt”. – Ecl. 12:8; 5:16.

[7] Cea mai mare parte a acestui model răspândit în întreaga lume este reprezentată de robia formalismului religios. Atât în creștinătate, cât și în păgânătate există acele procesiuni sfinte, lumânări, oferire de tămâie, idoli și „sfinți”. Atunci când merg în Orient, cei care sunt familiarizați cu așa-numiții „sfinți creștini” nu trebuie să fie surprinși să găsească idoli budiști care poartă aureole și strâng în mână rozarii. Totul face parte din modelul acestei lumi. Sfatul lui Pavel este util pentru toți cei care caută adevărul, oriunde ar trăi ei: „Iubiții mei frați, fugiți de idolatrie.” (1 Cor. 10:14) Închinarea la idoli este o cursă, căci orbește pe mulți față de închinarea adevăratului Dumnezeu. – 2 Cor. 4:3,4.

[8] Totuși, cei care au reușit să se elibereze de închinarea la idoli și alte ritualuri formaliste trebuie să aibă grijă să nu cadă în alte forme mai subtile de idolatrie. În lumea întreagă există obiceiuri religioase adânc înrădăcinate, adesea chiar obiceiuri naționale, care sunt împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să vă eliberați și de acestea pentru a găsi viață în Lumea Nouă a lui Dumnezeu. Multe dintre aceste obiceiuri au devenit universale, fiind adoptate atât de Creștinătate, cât și de păgânătate. De exemplu, Creștinătatea a împrumutat petrecerile de Crăciun din păgânătate*. Cu toate acestea, așa-numita păgânătate „reîmprumută” Crăciunul, așa cum se arată într-un jurnal de știri din Tokio, din Japonia budistă: „Potrivit unei estimări furnizate de poliție, mulțimea care s-a adunat pentru a sărbători ajunul Crăciunului, până în dimineața zilei de 25, număra 3 700 000 de persoane. A fost un record în ce privește petrecerile în perioada de după război.”

[9] Acest „model” al Crăciunului este același în toată lumea. Dar este el oare creștin? Categoric, nu! Oare petrecerile de Anul Nou, festivalurile primăverii și sărbătorile de ziua recoltei, Ziua Recunoștinței, așa cum sunt ele ținute în întreaga lume, sunt în armonie cu învățătura Bibliei? Sau sunt doar niște lumești „evadări din realitate”? Petru le spune celor care ‘își înnoiesc mintea’: „În timpul care a trecut aţi îndeplinit voia naţiunilor, umblând în fapte de conduită libertină, în dorinţe pătimaşe, în excese de vin, în chefuri, în partide de băutură şi în idolatrii nepermise.” (1 Pet. 4:3) Evitați acest model lumesc!

[10] Așa cum a spus Ioan: „Întreaga lume zace în puterea celui rău.” (1 Ioan 5:19) „Cel rău”, Satan, este cel care a spus strămoșilor omenirii: „Cu siguranță nu veți muri.” Aceasta a fost prima minciună pe care tatăl minciunilor a spus-o, inclusiv minciuna lui de mai târziu despre nemurirea moștenită a sufletului. (Gen. 3:4; Ioan 8:44) Contrar afirmației clare a lui Dumnezeu, „sufletul care păcătuiește, acela va muri”, religiile lumii țin la învățătura lui Satan. (Ezec. 18:4, *AS*) În armonie cu convingerea lor că sufletul este nemuritor, atât „Creștinii” declarați, cât și „păgânii” rostesc rugăciuni lungi pentru spiritele „celor plecați dintre noi” și în anumite perioade fac pelerinaje la altarele sau la mormintele familiei. În țările occidentale, înmormântările sunt adesea pompoase, iar rugăciunile pentru cei morți sunt scumpe, dar acestea sunt și mai costisitoare în unele țări din Orient. Chinezii fac economii de-a lungul întregii lor vieți, pentru ca moartea lor să fie celebrată cu cea mai mare extravaganță. Copiii, nepoții, verii și alte rude trebuie să se supună celor vii *și* celor morți și să poarte diverse haine de doliu mulți ani după moartea unei rude.

[11] Cu toate acestea, cei care 'își înnoiesc mintea' pentru a cunoaște voința perfectă a lui Dumnezeu se pot elibera de această robie religioasă. Mai mult decât atât, cunoscând adevărul biblic, ei îi pot mângâia pe cei aflați în doliu vorbindu-le despre „speranța în Dumnezeu ... că va fi o înviere atât a celor drepți, cât și a celor nedrepți." (Faptele 24:15) Cei care „au speranță în Dumnezeu" nu-și modelează calea după modelul în care lumea îi cinstește pe cei morți. În schimb, ei îl onorează pe Iehova și fac cunoscut scopul Lui iubitor în legătură cu cei morți. – Ioan 5:28.

[12] Formele de robie a acestei lumii invadează fiecare activitate a vieții. În țările occidentale, „cei care sunt hotărâți să devină bogați" cad în sclavia mizerabilă a materialismului aducător de moarte. (1 Tim. 6:9, 10) În Orient, alții sunt atât de tare încătușați de obiceiuri și obligații încât le este foarte greu să gândească într-un mod clar sau chiar să ia decizii de unii singuri. Ei trebuie să fie servili într-o societate feudală, sau cel puțin așa cred ei. Budiștii din Thailanda spun că un slujitor creștin ar putea la fel de bine să cânte la vioară pentru un bivol decât să încerce să le explice lor Biblia. Dar acest lucru nu este întotdeauna adevărat, căci chiar și budiștii evadează, pentru a deveni parte din „lucrurile prețioase din toate națiunile", închinându-se lui Iehova. Aceasta este o dovadă clară a puterii, a forței vii care se găsește în Cuvântul lui Iehova, Biblia. - Hagai 2:7, *AS;* Evrei 4:12.

[13] Apoi există cătușele înțelepciunii lumești. Foarte mulți oameni, atât în Occident, cât și în Orient, sunt în robia filozofiilor umane. Confucius a pus accent pe înțelepciune, pe învățare. Până în ziua de azi există așa-numiții intelectuali, care pun acumularea de cunoștințe pe un piedestal și rătăcesc de la un fel de cunoaștere la altul. Ei numesc acest lucru „căutarea culturii". În privința aceasta, Pavel a spus: „Luați seama să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiției oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii şi nu potrivit lui Cristos." – Col. 2:8.

ELIBERAREA COMPLETĂ

[14] Acum a sosit minunata șansă a eliberării complete pentru toți cei care sunt în robia unei părți a vechii lumi. Este neapărată nevoie să vă eliberați, căci această lume se află în ale ei „zile din urmă". (2 Tim. 3:1) Cât de necesară este cunoștința exactă în ziua de azi! „Frica de Iehova este începutul cunoștinței." (Prov. 1:7) Cu siguranță că toți oamenii cu bunăvoinţă își vor da seama că El există atunci când privesc lucrările Lui minunate din natură și diversitatea creației Lui! Dar Dumnezeul din Biblie nu este doar un lucru abstract fără nume. El este Ființa Supremă, „Regele eternității, singurul Dumnezeu nepieritor și nevăzut." (1 Tim. 1:17) El este Sursa întregii vieți și a întregii energii. El este Iehova, Marele Plănuitor, ale cărui gânduri și căi întrec înțelepciunea umană. (Isa. 55:8-11) Fericit este cel ce învață despre Iehova, și cel care câștigă înțelepciune adevărată. (Prov. 3:13-18) Într-adevăr, fericit este cel care *studiază* pentru a cunoaște și iubi

pe Iehova ‘cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată mintea lui.’ (Mat. 22:37) Acesta se va „umple de cunoștința exactă a voinței sale în toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală, ca să umblați într-un mod demn de Iehova.” (Col. 1:9, 10) Acela va aprecia cu adevărat minunata îngrijire pe care Iehova a făcut-o prin Fiul Său, Isus Cristos, pentru a se elibera să facă „voința perfectă a lui Dumnezeu” și pentru a supraviețui sfârșitului lumii.

[15] Paginile Bibliei sunt pline de exemplele celor care au reușit să se elibereze pentru a face voința completă a lui Dumnezeu. Aceștia sunt păstrătorii integrității care au luptat întreaga viață pentru a face voința completă a lui Dumnezeu, și acea viață a fost plină de bucurii și de satisfacții. Cei trei evrei credincioși, captivi în Babilon, au refuzat să se alăture mulțimii în închinarea la idoli. A fost nevoie de curaj pentru a face acest lucru, așa cum un Creștin sau un budist practicant are nevoie de curaj astăzi pentru a se elibera de practicile de idolatrie pe care le-a moștenit de la strămoșii lui. Alt exemplu, Ieremia, nu a îmbrățișat apostazia națională și a proclamat Cuvântul lui Iehova. A fost nevoie de curaj pentru a face acel lucru, așa cum un hindus sau un african are nevoie de curaj pentru a se separa de religia națională sau de cea tribală, pentru a deveni martor al lui Iehova. Mai este Moise, care a abandonat materialismul înaltei societăți a Egiptului pentru a se alătura societății umile a poporului lui Dumnezeu. Moise a avut nevoie de curaj pentru a face aceasta, dar gândiți-vă la bogățiile spirituale pe care le-a primit, bogății care depășesc chiar și toate avantajele materiale ale acestei lumi moderne. – Dan. 3:13-18, *AS;* Ier. 1:4-10; Evrei 11:24-27.

[16] Sute de mii de s-au eliberat cu adevărat astăzi din creștinătate și păgânătate. Ei sunt oamenii care „își cunosc Dumnezeul” și prin credința în Dumnezeu și în Isus Cristos au devenit mai puternici ca Societate a Lumii Noi de pretutindeni. (Dan. 11:32, *AS*) Poate că rudele și foștii prieteni îi batjocoresc, spunând: „Ce ai de câștigat din asta?” Ce câștigă ei? Bogățiile cunoștinței voinței perfecte a lui Dumnezeu, speranța sigură a vieții eterne într-o lume nouă glorioasă, iubirea prietenilor adevărați acum și pe vecie în Societatea Lumii Noi! Lumea de acum nu va putea niciodată să înțeleagă această dragoste. Ei o văd și se minunează de existența ei, dar nu vor înțelege niciodată ce înseamnă, dacă nu devin, ca indivizi, parte a acestei Societăți. (Ioan 13:34, 35) Martorii lui Iehova primesc tot ce își poate dori inima unui om datorită dedicării din inimă față de Conducătorul Suveran al acestui univers!

[17] Dedicare? Da, dedicarea față de Iehova este ultimul pas către eliberare pentru a face „voința completă a lui Dumnezeu.” Este nevoie de acțiuni pozitive pentru eliberare și în toți pașii până la eliberare; este nevoie de eforturi mari pentru a gândi altfel decât lumea, de studiu pozitiv pentru a ajunge să aveți gândurile lui Dumnezeu, în maniera Bibliei, și mai este nevoie de o asociere pozitivă cu propriul popor al lui Dumnezeu în Societatea Lumii Noi. (Col. 3:23, 24) Toată calea spre dedicare față de Iehova trebuie să fie una pozitivă. Mulți au eșuat aici. Nu și-au schimbat niciodată cu adevărat gândirea. Ei nu s-au dedicat niciodată cu adevărat, fără rezerve. Ei cred că ar fi „minunat” să trăiască într-o lume nouă, pașnică. Ocazional, poate chiar merg în serviciul lui Dumnezeu. Cu

toate acestea, ei se rezumă doar la acest lucru, nu se dedică niciodată. Ei nu cunosc bucuria adevărată care inundă Societatea Lumii Noi și care ar trebui să îi inunde și pe ei. Nu este suficient să Îi dați lui Iehova doar o mică parte din inima voastră și să păstrați restul pentru scopuri egoiste. „Să Îl iubești pe Iehova, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta ... căci Iehova, Dumnezeul tău, care se află în mijlocul tău, este un Dumnezeu care pretinde devoțiune exclusivă.” (Deut. 6:5, 15) Acest lucru înseamnă să vă transformați complet gândirea pentru a ajunge în punctul dedicării.

[18] Fie că trăiți în Creștinătate sau păgânătate, această eliberare ar trebui să fie asemenea celei a lui Rut Moabita. Ea a fost crescută într-o religie păgână. Cu toate acestea, Naomi, cea care se închina lui Iehova, a învățat-o despre adevăratul Dumnezeu, Iehova. Rut a fost de acord să își abandoneze vechile asocieri, chiar și propriul popor, și să meargă într-o țară străină pentru un nou mod de închinare. Nu numai că a pornit pe acea cale, dar a și mers până la capăt, punând tot ce avea alături de poporul lui Dumnezeu, Israel. Nici măcar nu s-a gândit să se întoarcă atunci când i-a fost dată ocazia! I-a spus lui Naomi: „Unde vei merge tu, voi merge și eu, și unde vei înnopta tu, voi înnopta și eu. Poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.” Inima ei s-a dedicat lui Iehova Dumnezeu. Rut a spus că numai moartea o va despărți de Iehova și de poporul Lui. Cât de bogată a fost răsplata ei în ținutul poporului lui Dumnezeu, Israel! Cât de bogată va fi răsplata pentru credincioșia ei la înviere! Nici măcar moartea nu o poate despărți de acest lucru! Moartea nu îi poate despărți pe slujitorii credincioși, dedicați ai lui Iehova de binecuvântările pe care Iehova le-a pregătit pentru ei la înviere. - Rut 1:16, 17; 4:13-15.

[19] Cât de fericiți sunt acești oameni care au devenit liberi! Ei sunt cei care apreciază cu adevărat valorile, cei care Îl apreciază pe Iehova și bunătatea lui și care spun:

„Un lucru am cerut de la Iehova – aceasta voi căuta. Să locuiesc în casa lui Iehova în toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea lui Iehova și să privesc cu apreciere templul său.” (Ps. 27:4) „Iehova, iubesc locașul casei Tale și locul în care locuiește gloria Ta.” (Ps. 26:8) Slujitorii dedicați, fericiți, care se ridică la nivelul dedicării lor și care slujesc zi și noapte în templul Lui se bucură întotdeauna atunci când sunt în asociere cu poporul Său! – Apoc. 7:9-17.

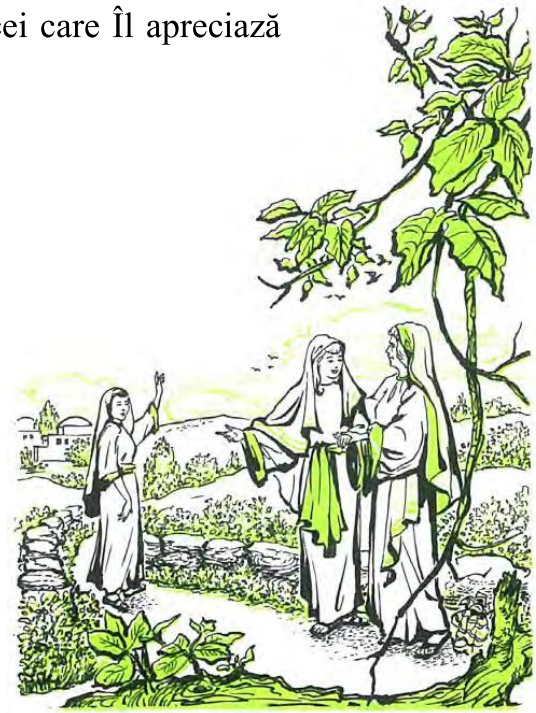

Cuprins

SCLAVII LIBERTĂȚII

[20] Ce libertate minunată, o libertate care poate dura o veșnicie! Și totuși, oamenii liberi ai lui Dumnezeu sunt numiți „sclavi”. O contradicție în termeni? Nu așa privesc lucrurile acești sclavi voluntari, fericiți și bucuroși ai lui Iehova în timp ce-și împlinesc jurământul dedicării. Libertatea lor este una relativă, întotdeauna supusă voinței lui Iehova Dumnezeu. În timp ce ei se bucură făcând voința Lui, El îi binecuvântează cu bucurii și libertăți minunate, dar întotdeauna între granițele aranjamentului său teocratic. Așadar, ei sunt sclavi, sclavii lui Iehova. (Apoc. 19:4, 5) Ei sunt, de asemenea, sclavii lui Isus Cristos, căci El i-a răscumpărat cu prețul propriului Său sânge de viață. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost eliberați din purtarea voastră deșartă, moștenită de la strămoșii voștri, ci cu un sânge prețios, ca al unui Miel fără defect și fără pată, da, cu sângele lui Cristos.” (1 Pet. 1:18, 19) Ei au devenit așadar „sclavi ai lui Cristos, făcând voința lui Dumnezeu din tot sufletul.” – Efes. 6:6.

[21] Și totuși, cei care nu se dedică lui Iehova sunt și ei sclavi, dar un alt fel de sclavi. Ei sunt sclavii nefericiți ai lui Satan și ai lumii lui. Fiecare persoană de pe acest pământ trebuie să fie un slujitor ticălos al acestei lumi mizerabile, sau trebuie să se elibereze pentru a deveni sclavul bucuros al lui Iehova. Fiecare trebuie să aleagă. (Iosua 24:15) Așa cum a spus și Isus: „Nimeni nu poate fi sclav la doi stăpâni; căci fie îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt, fie se va alipi de unul și îl va dispreți pe celălalt. Nu puteți fi sclavi ai lui Dumnezeu și ai Bogăției.” (Mat. 6:24) Cel înțelept a spus: „Mă bucuram când mi se spunea: ‘Să mergem la casa lui Iehova!’” (Ps. 122:1) Bucurii veșnice îi așteaptă pe cei care se dedică hotărât și apoi țin la această dedicare.

[22] Totuși, modelul vechii lumi pune multe probleme celor care se dedică. În multe țări, soția este sclava soțului și în unele țări, soțul este sclavul soției. Ce legătură are acest lucru cu chestiunea dedicării? La 1 Corinteni 7:24 se spune: „În situația în care a fost chemat cineva, în ea să rămână.” În timp ce rămâne alături de un soț necredincios, o soție care s-a dedicat de curând lui Dumnezeu trebuie să recunoască că ea devine acum un „sclav al lui Cristos” și este „asociată cu Dumnezeu”. (1 Cor. 7:22-24) Cu alte cuvinte, ea nu se poate supune soțului ei dacă acest lucru îi împiedică închinarea creștină. Totuși, acest lucru nu înseamnă să își părăsească soțul. Ea este silitoare să facă toate treburile din casă care cad în sarcina ei, în timp ce continuă să rămână fermă în închinarea lui Iehova. (Prov. 31:27, 30) Ea își iubește soțul și copiii și va continua să lucreze în interesele familiei. Noul ei stil de viață, care este în armonie cu principiile creștine, s-ar putea să îl impresioneze profund pe soțul ei. - 1 Pet. 3:1-4.

[23] Câteodată soția spune: „Soțul meu este împotrivă”. Dar oare chiar se opune el cu adevărat? Există unele persoane care nu au discutat niciodată chestiunea dedicării lor cu partenerul de viață. Nimeni nu ar trebui să creadă că este suficient să facă ceva serviciu atunci când partenerul necredincios nu este prin preajmă. Este mult mai bine să se explice direct ce înseamnă această dedicare. Cel care s-a dedicat de curând lui Iehova poate să îi spună partenerului că astfel lucrurile vor

merge mai bine în familie ca înainte, iar Biblia recomandă acest lucru. (1 Tim. 5:8; 3:11) Însă în privința chestiunilor spirituale, există adunări la care trebuie să ia parte și serviciu de teren care trebuie să fie făcut, serviciul sacru pentru Dumnezeu. (Rom. 12.1) Aceste lucruri pot fi întotdeauna discutate cu tact și într-o manieră plăcută, accentuând dorința sinceră de cooperare. Soțiile ar trebui să continue să respecte conducerea soțului în privința chestiunilor domestice. Ce bucurie atunci când și el răspunde chemării adevărului! Dar dacă el alege să nu asculte, atitudinea smerită a soției poate face adesea mai mult decât vorbele, dovedind fără cuvinte că ea este o soție mai bună. – 1 Tim. 2:8-10.

[24] Mulți indivizi sunt în sclavie față de angajatorul sau afacerea lor. Ei simt că obligațiile lor trec dincolo de orele de lucrare, că trebuie să se implice în activități sociale și sportive organizate pentru angajații firmei. Alții devin atât de preocupați de serviciul lor secular încât lucrează zi și noapte, sau șapte zile pe săptămână. Orice avantaje materiale, sau oricare ar fi promovarea, niciunul din ele nu se poate compara cu perspectivele glorioase ale serviciului etern în lumea nouă a lui Dumnezeu. Omul înțelept nu va păstra ținte seculare în locul lor. „Nici un om care slujește ca soldat nu se amestecă în afacerile vieții, ca să-i placă celui care l-a înrolat ca soldat”. – 2 Tim. 2:4.

[25] Într-adevăr, multe sunt lanțurile închisorii acestei lumi vechi. În această privință, Pavel sfătuiește „să dăm la o parte orice greutate şi păcatul [lipsa credinței] care ne înfășoară atât de uşor şi să alergăm cu perseverență cursa care ne este pusă înainte, privind țintă la Reprezentantul principal al credinței noastre și Cel care o duce la perfecțiune, Isus.” (Evrei 12:1, 2) Să dispară sclaviile împovărătoare ale acestei lumi rele!

[26] Asociați-vă și lăsați-vă absorbiți de activitatea Lumii Noi! Cât de prețioase sunt aceste asocieri! Slujitorii lui Dumnezeu poate că vin din multe religii diferite, din multe categorii sociale, pot avea stiluri de viață diferite, pot avea naționalități diferite. Dar adevărul i-a făcut una. (Ioan 17:20-23) Ei se iubesc ca frații unul pe altul. Toți sunt luminați de spirit. Toți sunt sclavii voluntari ai lui Iehova, bucurându-se de speranța ce va veni, răbdând necazurile și stăruind în rugăciune. Nimeni nu stă degeaba în activitatea Lumii Noi. (Rom. 12:10-12) Toți cei care se eliberează se bucură să facă „voința completă a lui Dumnezeu”. Făcând aceasta, zilele vieții lor devin lungi, fericite, mai numeroase, întinzându-se în toată veșnicia!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce anunţ triumfător este proclamat acum şi unde?
2. Doar unde se poate găsi această veste bună?
3. (a) În ce fel este o închisoare această lume? (b) Cum a identificat Isus cursele tradiţiei?
4. Cum se poate elibera cineva să facă voinţa lui Dumnezeu?

5. Ce fel de luptă este necesară pentru a ne elibera şi a rămâne liberi? Merită?
6,7. (a) Ce model tradiţional se poate găsi în lumea întreagă? (b) În ce măsură a devenit idolatria o cursă?
8,9. (a) Se limitează „Crăciunul” şi sărbătorile asemănătoare la Creştinătate? (b) Ce spune Petru despre aceste petreceri?
10,11. (a) Cum a pus mari poveri pe oameni doctrina universală a nemuririi? (b) Cum aduce mângâiere adevărul Bibliei despre cei morţi?
12. Ce forţă vie poate învinge materialismul şi să împiedice tradiţii feudale?
13. Ce avertisment dă Pavel despre legăturile înţelepciunii lumeşti?
14. (a) Ce este acum de primă importanță? (b) Cum poate fi dobândită acum adevărata fericire?
15. Ce exemple respectabile sunt citate despre cei care s-au eliberat?
16. Ce recompense vor urma prin eliberare?
17. Ce acţiune pozitivă este necesară pentru eliberare şi cum au eşuat mulţi în aceasta?
18. Cum a fost Rut un exemplu remarcabil în dedicarea ei?
19. Ce apreciere a valorilor au slujitorii dedicaţi ai lui Dumnezeu?
20. (a) Este o contradicție să spui că cei care se eliberează devin „sclavi”? (b) În ce privinţe sunt ei sclavi?
21. Care este contrastul dintre robia lumii vechi şi partea sclavilor lui Iehova?
22,23. Ce probleme de familie pot apărea pentru cei care se dedică lui Iehova şi ce sfat este dat pentru a rezolva aceste probleme?
24. Care trebuie să fie atitudinea creştinului faţă de ocupaţiile lumeşti?
25,26. (a) Cum sfătuiește Pavel despre tradiţii împovărătoare? (b) Ce front unit și progresiv este prezentat de slujitorii lui Dumnezeu?

- Își are originea din Saturnalia Romei păgâne. A se vedea *Turnul de veghere* din 15 decembrie, 1956, pagina 741.
- *Tokyo Schimbun*, 25 decembrie, 1956.

Citiți în numărul următor:

De ce este așa vitală călăuzirea divină în acest timp și doar cum se poate ajunge la ea? Cum se compară creșterea statistică a catolicilor și protestanților cu creșterea numărului de martori ai lui Iehova? Ce cunoștință trebuie să posede cineva înainte de a fi botezat? La aceste întrebări și la altele se va răspunde în articolul oportun „Creștinii au nevoie de cunoștință exactă”.

Cum trebuie să-și împlinească obligațiile creștinul și cum să-și extindă serviciul sunt puncte discutate în articolul „Să ne extindem serviciul”.

Ce a cauzat căderea cetății Tir din vechime? Cum au fost împlinite profețiile rostite cu trei și patru sute de ani înainte, referitor la acea cetate? Citiți relatarea fascinantă din articolul „Tir – cetatea unde mamona era dumnezeu”.

Este de vină **Dumnezeu?**

Sunt în lume mulți oameni care simt cumva că Dumnezeu este de vină pentru toate nenorocirile familiei umane. Ei simt, poate, că atunci când Dumnezeu l-a făcut pe primul om știa care va fi rezultatul și, din acel motiv, păcatul, suferințele, războaiele și moartea care copleșesc omenirea sunt parte din voința Sa. Atunci când moartea le răpește o persoană iubită, ei spun resemnați: „Așa a vrut Dumnezeu”. Și multe nenorociri sunt numite „fapte ale lui Dumnezeu”. Dar Biblia arată clar că nu Dumnezeu este vinovat.

După ce a creat pământul și viața animală și plantele de pe el, Iehova Dumnezeu a înfrumusețat în mod deosebit o parte din el, Edenul, iar în acest loc minunat i-a așezat pe Adam și pe frumoasa lui soție, Eva. Ei erau perfecți, erau încununarea creației pământești a lui Dumnezeu, a cărui activitate este în întregime perfectă. „Apoi”, relatează raportul inspirat, „Dumnezeu a văzut tot ce făcuse şi iată că totul era foarte bun.” – Gen. 1:31.

El s-a îngrijit de toate nevoile omului. Fiind înconjurat cu toate aceste îngrijiri iubitoare ale Tatălui său ceresc, omul a primit șansa de a-și demonstra aprecierea pentru ele prin ascultare voluntară. „Şi Iehova Dumnezeu i-a dat omului următoarea poruncă: "Din orice pom din grădină poţi să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri.” (Gen. 2:16-17) Dar Adam a mâncat din el, și a murit. Dovedește oare acest lucru că omul era imperfect? Cineva perfect nu poate face ceva greșit, după cum raționează unii.

Este adevărat, de pildă, că atunci când Forțele Aeriene ale Statelor Unite au lansat racheta lor Pioneer de la Cape Canaveral, Florida, pe data de 11 octombrie 1958, eșecul ei de a ajunge la lună și orbita din jurul ei a arătat imperfecțiune. Acea rachetă a fost fabricată cu scopul expres de a ajunge la lună și toate controalele ei au fost ajustate având în vedere acest scop. Dar eșecul ei a dovedit imperfecțiune.

Însă omul nu a fost făcut ca o rachetă, cu controale electronice prin care Cel Atotputernic să-l poată mișca și să-i controleze drumul. Nu a fost un robot, eficient din punct de vedere mecanic, dar golit de orice fel de sensibilitate. Omul avea darul divin al voinței libere. De aceea, Iosua a putut spune mai târziu: „Dar, dacă este rău în ochii voştri să-i slujiţi lui Iehova, alegeţi astăzi cui vreţi să-i slujiţi.” (Iosua 24:15) Dacă omul, înzestrat cu liber arbitru, nu ar fi putut alege răul, abilitatea de a alege ar fi fost incompletă, deci imperfectă. De aceea, chiar

faptul că omul putea alege binele și răul arată nu că era imperfect, ci mai degrabă perfect în această privință. Păcatul său a rezultat din nutrirea de dorințe greșite. – Iac. 1:13-15.

O altă idee care stăruie în mințile unora este că Dumnezeu trebuie să poarte vina pentru păcatul omului, prin faptul că a pus în grădină copacul cunoștinței binelui și răului, punând astfel ispita înaintea omului. Dacă nu ar fi existat copacul, nu ar fi existat nici păcatul. Deci, copacul a dus la rezultate rele, iar Creatorul este cel de învinuit, cel puțin așa simt ei. Un asemenea raționament este eronat.

De exemplu, la o farmacie puteți găsi și cumpăra medicamente pe care scrie clar: „Pericol! Doar pentru uz extern!" Aplicate corect, acestea au un efect benefic, de însănătoșire; dar dacă cineva ignoră instrucțiunile tipărite și înghite medicamentul, acest lucru poate duce la moartea lui. Este farmacistul de vină? A pus el ispita înaintea clientului? Desigur că nu!

Nici Dumnezeu nu a făcut rău omului plantând copacul cunoștinței binelui și răului. A fost un lucru întrutotul bun, care i-a dat omului prilejul de a-și exercita voința liberă într-un mod drept și a învăța, astfel, ascultarea. Dacă ar fi fost văzut într-un mod corect, el ar fi avut un efect benefic; dar, atunci când omul, îndemnat de Diavol și motivat de propria sa dorință greșită, a ignorat avertismentul clar care spunea că: „în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri", a adus asupra lui condamnarea la moarte. Cât de adevărată este, deci, afirmația din Deuteronomul 32:5 – „Ei au făcut ce este rău ... defectul este al lor."

Același lucru este adevărat azi, când căminele sunt destrămate de divorț și delincvență. Nu Dumnezeu este de vină. Voința Sa este exprimată în Biblie. Atunci când ea este respectată, 'soțiile se supun soților lor', iar ‚soții își iubesc soțiile', și, împreună, cresc copii în „disciplina și sfatul autoritar al lui Iehova". Pentru cei care ascultă de sfatul lui Dumnezeu, viața de familie este o sursă de bogate binecuvântări și satisfacții profunde. – Col. 3:18-21; Efes. 6:4.

Tot astfel, vina pentru distrugerea a 10 milioane de vieți de către cele 57 de națiuni combatante în cel de-al Doilea Război Mondial nu este a lui Dumnezeu. Dimpotrivă, aceasta a constituit o încălcare flagrantă a declarației Sale despre sanctitatea vieții umane. Tot astfel, în privința păcatului și a morții – nu pe Dumnezeu trebuie să îl învinuim. Scripturile clarifică faptul că, nu ca rezultat al lucrărilor lui Dumnezeu, ci „printr-un singur om [Adam] a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit" – Gen. 9:4-6; Rom. 5:12.

În Eden, Diavolul a fost cel care a condus revolta împotriva lui Dumnezeu, iar omul l-a urmat. Tot astfel și azi, Satan Diavolul este cel care „induce în eroare întregul pământ locuit", iar omul îi urmează, învinuindu-l pe Dumnezeu pentru toate nenorocirile și ignorând Cuvântul Său, Biblia. – Apoc. 12:9.

Dumnezeul Atotputernic este Autorul „oricărui dar bun și perfect". El i-a dat, cu multă iubire, primului om, un început perfect într-un cămin paradisiac. Atunci când omul a păcătuit, bunătatea lui Dumnezeu nu a încetat. El s-a îngrijit cu milă ca aceia din familia umană nenăscuți încă să aibă oportunitatea de a câștiga înapoi ceea ce Adam a pierdut. Prin intermediul Împărăției Sale, pentru

care toţi creştinii se roagă, El se va îngriji ca aceşti răufăcători, inclusiv Diavolul, care sunt vinovaţi pentru toate nenorocirile omului, să fie nimiciţi. „Dar cei smeriţi vor stăpâni pământul şi îşi vor găsi desfătarea în belşug de pace.” – Iac. 1:17; Ps. 37:9-11.

Atingeţi desăvârşirea în Societatea Lumii Noi

„Voi să fiţi perfecţi, aşa cum Tatăl vostru ceresc este perfect.” – Mat. 5:48

ÎNTUNERICUL acoperă pământul, iar slujitorii actualului sistem rău continuă să locuiască în acest întuneric. Cu toate acestea, cei care se eliberează pentru a face voinţa lui Iehova se vor bucura de lumină. Ei se grăbesc să atingă „desăvârşirea” creştină. Apreciind tot ceea ce Iehova a făcut pentru ei, ei ţin cu tărie la poziţia lor binecuvântată de „fii ai luminii”. (1 Tes. 5:5) Ei resping calea pe care merge această lume, care doreşte să aibă propriul ei fel de libertate, libertatea de a face ceea ce doreşte, fără să îi pese de Dumnezeu sau semen. Libertatea pe care şi-a construit-o această lume este, într-adevăr, cel mai josnic tip de sclavie.

[2] Libertatea omului care spune că nu depinde de Dumnezeu este asemănătoare libertăţii unei păsări care scapă din colivie pentru a muri într-un mediu pe care nu îl cunoaşte. Cei neascultători nu pot găsi viaţa îndepărtându-se de Sursă. Pavel spune: „Mânia lui Dumnezeu vine peste fii neascultării. Să nu fiţi deci părtaşi cu ei. Pentru că odinioară eraţi întuneric, dar acum sunteţi lumină, fiindcă sunteţi ai Domnului. Continuaţi să umblaţi ca nişte copii ai luminii, căci rodul luminii constă în orice fel de bunătate, de dreptate şi de adevăr. Asiguraţi-vă mereu de ceea ce îi este plăcut Domnului.” – Efes. 5:6-10.

[3] Biblia oferă exemple de avertisment despre oameni şi naţiuni neascultători. Israel, deşi era favorizat de Iehova în mod special, a devenit neascultător şi a adus ruşine şi ocară asupra numelui Lui. Biciul judecăţii lui Iehova a venit împotriva lui Israel prin cuvintele lui Ieremia: „Ci iată cuvântul pe care li l-am dat ca poruncă: ‘Ascultaţi de glasul Meu şi Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veţi fi poporul Meu. Umblaţi pe toată calea pe care v-o poruncesc, ca să vă meargă bine.’ Dar ei nu au ascultat şi nu şi-au plecat urechea, ci au umblat după sfaturile şi după încăpăţânarea inimii lor rele şi au mers înapoi, nu înainte, din ziua în care strămoşii voştri au ieşit din ţara Egiptului până în ziua de azi ... Şi spune-le: ‘Iată naţiunea al cărei popor nu a ascultat de glasul lui Iehova, Dumnezeul său, şi n-a acceptat disciplinarea. A pierit fidelitatea, s-a dus din gura

lor.' Tundeți părul care ți-a rămas netăiat și aruncă-l! Înalță un cântec de jale pe dealurile golașe, căci Iehova a respins generația aceasta; este furios pe ea și o va părăsi." – Ier. 7:23-29.

[4] Neascultarea a dus Israelul în ruină. Astăzi ea grăbește Creștinătatea spre distrugerea de la Armaghedon. Deși grupările naționale pot eșua, slujitorii individuali ai lui Iehova au adus glorie numelui Său, ascultând de El constant și fără compromisuri. „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca stăpânitor decât de oameni", aceasta a fost hotărârea lor fermă, de la care nimic, nici măcar tortura sau moartea nu îi poate clătina. (Faptele 5:29) Acum, în aceste zile din urmă, aceleași calități evlavioase pot fi găsite nu în creștinătatea ipocrită, ci printre un grup de oameni care au fost suficient de umili pentru a se întoarce la creștinismul primitiv al Bibliei. Acești oamenii îi dau, în mod ascultător, Cezarului ce este al Cezarului, dar sunt, de asemenea, atenți să îi dea lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. – Mat. 22:21.

[5] Cum Cezar este şi a fost mereu un tiran, aceasta înseamnă vigilență continuă din partea lor pentru a-l împiedica să acapareze ceea ce îi aparține lui Dumnezeu. Unele chestiuni, precum cele legate de neutralitatea creştinilor, de exprimarea liberă a adevărului şi în unele ţări dreptul de a predica vestea cea bună din casă în casă şi chiar de a se întâlni, testează ascultarea lor prin intermediul opoziției sălbatice pe care o înfruntă. Însă, în toate încercările prin care au trecut, creștinii au avut în față exemplul „Reprezentantului Principal al salvării lor", care a fost „făcut perfect prin suferință" și care a „învățat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit." (Evrei 2:10; 5:8) Aceștia, de asemenea, învaţă.

CONDUCEREA TEOCRATICĂ

[6] Unul dintre principiile lui Iehova, explicat și ilustrat în Scripturi, este acela al conducerii. Conducerea implică ascultare. În familie, „capul femeii este bărbatul". Poate că bărbaților le place să le reamintească soțiilor lor acest lucru, dar oare toți bărbații sunt atât de nerăbdători să accepte înțelesul frazei de dinainte, și anume „capul oricărui bărbat este Cristos"? Unii poate cred că conducerea lui Cristos este mai puțin tangibilă decât cea a oamenilor. Dar acest lucru nu este adevărat. După ce a primit autoritate de la Iehova Isus își exercită conducerea. Dar, în același timp, Isus recunoaște cum „capul lui Cristos este Dumnezeu." (1 Cor. 11:3) Acceptând ilustrația lui Pavel despre organizație asemenea unui trup uman, cu multitudinea lui de funcții, atunci poate fi apreciat cu ușurință: capul nu face tot, dar conduce tot. Membrele trupului fac ceea ce capul le poruncește să facă. Sub conducerea capului, întregul trup se mișcă și acționează ca o unitate coordonată minunat, organizată perfect. În același mod, Cristos, Capul, se folosește de organizație, care este trupul Său, pentru a înfăptui lucrarea ce I-a fost dată. Ordinele Sale ajung la întreaga organizație de pe pământ prin intermediul corpului Său de guvernare, prin intermediul filialelor. – 1Cor. 12:12-18; Mat. 24:45-47.

[7] Așadar, pentru a respecta conducerea lui Cristos este necesar să ascultați de organizația pe care El o conduce personal. Făcând ceea ce spune organizația,

faceți ceea ce spune El. Dacă vă împotriviți organizației, vă împotriviți Lui. Mai mult, ordinea lucrurilor cere ca bărbații să ia conducerea în a fi ascultători de instrucțiunile lui Cristos, prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu și al organizației Sale. Altfel, vorbirea lor despre conducere vor suna goale și inutile, iar soțiile și surorile lor din organizație nu le vor recunoaște conducerea.

[8] Oamenii imperfecți au tendința să judece instrucțiunile pe care le primesc, iar acest lucru constituie un obstacol în ascultare și supunere. În loc să accepte că aceste instrucțiuni sunt date de Cristos prin intermediul organizației, ei dezbat între ei sau cu alții despre ceea ce ar trebui să facă. Poate că acest lucru este procedura normală în această lume rea, dar în ochii lui Iehova nu are nicio valoare. Odată, Regele Saul a considerat logic să recupereze unele dintre bunurile adversarilor. Raționând lumește, acesta ar fi fost un lucru bun. Dar Iehova nu a fost de acord. El dăduse altă instrucțiune. Prin gura profetului său Samuel, El a spus: „Îi plac lui Iehova ofrandele arse și jertfele la fel de mult ca ascultarea de glasul lui Iehova? Iată că ascultarea este mai bună decât jertfele ... căci spiritul de răzvrătire este la fel ca păcatul ghicitoriei și a o lua înainte cu înfumurare este la fel ca a folosi puterea magică și terafimii.” (1 Sam. 15:22, 23, *margin*) Și Eva a fost atrasă de ideea de a decide ea singură ce este bine și ce este rău, în loc să lase acest lucru în seama lui Iehova. (Gen. 3:1-6) Cei din poporul lui Dumnezeu din ziua de azi ar trebui să evite să facă aceleași greșeli.

[9] Pentru a face un cal sau un catâr să se supună, oamenii pun o zăbală în gura acestor animale și folosesc un căpăstru pentru a le ghida. Spre deosebire de aceste animale, omul este înzestrat cu rațiune și înțelegere. Iehova îl ghidează pe om furnizându-i cunoștința necesară prin intermediul Cuvântului Său, puterea prin intermediul spiritului Său și călăuzirea prin intermediul organizației Sale. Depinde de fiecare dacă decide să se supună sau nu. Prin David, Iehova a dat următorul îndemn: „Îţi voi da perspicacitate şi te voi învăța calea pe care trebuie să mergi. Te voi sfătui cu ochiul asupra ta. Să nu fiți ca un cal sau ca un catâr, care n-au pricepere şi care, în neastâmpărul lor, trebuie struniţi cu frâul sau cu căpăstrul până nu se apropie de tine.” (Ps. 32:8, 9) Suveranul Universal nu vrea ascultare forțată, ci vrea ascultarea care vine dintr-o inimă plină de pricepere și iubire pentru Iehova.

FIȚI GRABNICI LA ASCULTARE

[10] Iehova îi iubește pe cei care sunt grabnici să asculte. Multe sunt exemplele din Scripturi care dovedesc că așa este. Avraam este unul dintre aceste exemple. Când Iehova i-a spus să își jertfească fiul, Avraam nu s-a eschivat și nu a dezbătut cererea Lui. Avraam avea credință în Iehova și s-a supus, și a mers chiar până în punctul în care a ridicat cuțitul, fiind gata să îl înfigă în pieptul fiului său. Prin credință și ascultare, Avraam a câștigat distincția de a fi numit „prietenul lui Iehova” și locul său ca prinț în lumea nouă a lui Dumnezeu este asigurat. – Iac. 2:23.

[11] Un alt exemplu de ascultare și al binecuvântărilor ce rezultă este cel al Rebecăi. Din Geneza, capitolul 24, aflăm că ascultarea Rebecăi strălucește și mai

Cuprins

tare decât podoabele pe care Eliezer i le-a adus. Atunci când el a rugat-o să îi dea apă să bea, răspunsul ei a fost prompt: „Ea și-a coborât repede urciorul de pe umăr și a zis: ‘Bea și îți voi adăpa și cămilele’”. Apoi, când Eliezer a explicat că Iehova l-a dus acolo, „tânăra a alergat și a povestit aceste lucruri celor din casa mamei sale”. Mai târziu, când s-a pus întrebarea dacă Rebeca ar fi dispusă să meargă la Isaac și dacă va fi de acord să plece imediat, răspunsul ei a fost: „Sunt gata să plec.” (Gen. 24:46, 28, 58). Datorită promptitudinii cu care Rebeca s-a supus, ea a câștigat privilegiul de a a-l purta pe Iacov în pântece, tatăl seminților națiunii Israel și o persoană importantă în linia mesianică.

[12] Apostolii au arătat, de asemenea, încă de la prima lor întâlnire cu Isus, că prețuiesc necesitatea ascultării prompte. La Matei 4:19-22 se spune despre Petru și Andrei: „Și le-a zis: ‘Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.’ Ei au lăsat imediat plasele de pescuit și l-au urmat.” Răspunsul lui Iacov și al lui Ioan, fiii lui Zebedei, a fost același: „Ei au lăsat imediat barca și pe tatăl lor și l-au urmat.” De nenumărate ori apostolul Pavel a demonstrat că și el avea această calitate de dorit a ascultării grabnice. La Faptele 9:20 se spune că după ce s-a convertit, „Pavel a început imediat să predice în sinagogi despre Isus.” Mai târziu, când a primit în viziune chemarea de „treci în Macedonia și ajută-ne”, el și cei care erau cu el au ascultat repede. „De îndată ce am avut viziunea, am încercat să plecăm în Macedonia, înțelegând că Dumnezeu ne chemase să le anunțăm vestea bună celor de acolo.” Iehova a binecuvântat răspunsul lor rapid cu roade bogate, Lidia și cei din casa ei acceptând imediat adevărul și fiind botezați. – Faptele 16:9-15.

[13] În toate aceste exemple, observați promptitudinea ascultării, lipsa voinței proprii, a indiferenței sau a vreunei intenții bune. Acești martori zeloși au arătat nerăbdare, zel, voință, atenție, seriozitate, promptitudine, devoțiune și silință. Iehova i-a iubit datorită acestor trăsături.

[14] Când cineva servește în organizația lui Iehova, el se află acolo datorită bunătății nemeritate. El rămâne în organizație doar dacă ascultă și va fi cu adevărat fericit doar dacă este grabnic în ascultare. Astăzi, toți slujitorii benevoli au privilegiul de a fi propovăduitorii veștii bune. Într-adevăr, ei sunt sub porunca de a predica această veste. (1 Cor. 9:16) Pe lângă această onoare și privilegiu fundamentale, cei care ascultă au numeroase responsabilități. Există diverse categorii de activități de pionieri. Există poziții de serviciu în adunări. Există privilegii de a merge în străinătate ca misionari, sau de a face călătorii ca serv de circuit, de district, sau de zonă. Alții pot lucra ca membri în familiile Betel. În toate aceste locuri desemnate, ascultarea și loialitatea sunt cerințe obligatorii. Răsplata este bucuria! –Evrei 13:17.

[15] Toți slujitorii lui Iehova ar trebui să aprecieze din plin comoara glorioasă a serviciului. (2 Cor. 4:7) Cu toate acestea, unii fac doar serviciul necesar pentru a-i păstra în rapoartele grupei. Oare nu este acesta ca o asigurare plătită în silă lui Iehova, doar pentru a evita dezastrul? Cel care slujește în silă trebuie să corecteze repede această atitudine. (2 Cor. 9:6, 7) Când cineva întârzie mereu la adunări, refuză să facă ceea ce i se cere sau îi tratează pe ceilalți ca pe o povară, își pierde

repede curajul, nu dorește deloc să își asume responsabilități, fiind încet în urmarea instrucțiunilor – toate acestea sunt simptomele unei condiții spirituale irosite, iar acest lucru trebuie remediat imediat. Dacă este nevoie, căutați repede acest remediu. Ascultarea promptă va aduce binecuvântarea lui Iehova care vă face bogați. – Prov. 10:22.

[16] Din cauza imperfecțiunilor umane, chiar și cei care posedă cea mai sinceră dorință de a fi ascultători de Iehova nu va împiedica eșecul creaturii din când în când. De aceea, este nevoie să avem o atitudine potrivită față de disciplină. Disciplina corectează pornirile neglijente și le împiedică să devină mai puternice și să se transforme în răzvrătire sau sfidare. „'Fiul meu, nu disprețui disciplinarea lui Iehova și nu-ți pierde puterile când ești corectat de El; căci Iehova îl disciplinează pe cel pe care-l iubește; de fapt El biciuiește pe oricine îl primește ca fiu' ... Este adevărat că nicio disciplinare nu pare pe moment un motiv de bucurie, ci de mâhnire, dar mai târzu produce în cei care au fost instruiți prin ea un rod pașnic, adică dreptatea." (Evrei 12:5-11) Atunci când disciplinarea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu sau prin organizația Sa, acceptați-o cu umilință, ca venind de la însuși Iehova. Aduceți-vă aminte, „mustrările și disciplinarea sunt calea vieții." – Prov. 6:23.

DESĂVÂRȘIREA CREȘTINĂ

[17] La Matei 5:48, Isus dă următorul sfat: „Voi să fiți perfecți, așa cum Tatăl vostru ceresc este perfect." Cum poate fi valabil acest sfat pentru oamenii imperfecți, la sfârșitul acestei lumi? Înseamnă că fiecare individ care vine în Societatea Lumii Noii trebuie să facă eforturi să ajungă un creștin matur. Nimic nu trebuie să vă țină înapoi! Fiecare trebuie să se străduiască să Îl imite pe Tatăl ceresc în desăvârșirea Lui. A deveni desăvârșiți înseamnă să creșteți de la starea neechilibrată de copil la maturitate creștină.

[18] Pe vremea primilor creștini, această chestiune a maturității a primit multă atenție. (Efes. 4:11-16; Evrei 5:12-6:3) Dar ea devine și mai importantă pentru toți slujitorii lui Dumnezeu din ziua de azi, când Diavolul a venit pe pământ și caută să îi devoreze pe toți cei care ascultă de Iehova! (Apoc. 12:12, 17) În timp ce în multe țări din Occident și din Orient, materialismul și superstițiile sunt capcanele care au fost întinse cu subtilitate, slujitorii lui Iehova care se află dincolo de Cortina de Fier sunt supuși unui alt fel de încercare, prin faptul că trebuie să rabde persecuții grele. Și aici este nevoie de desăvârșire creștină. Ei trebuie să rămână neclintiți, cu hotărâre, în libertatea creștină. Ei trebuie să fie mereu gata să asculte, chiar cu prețul vieții. Ei trebuie să pună mărturie în continuare necedând „nici chiar în fața morții". – Apoc. 12:11.

[19] Priviți dincolo de Cortina de Fier și observați, de exemplu, activitatea martorilor lui Iehova în Germania de Est. Cum v-ați simți dacă ați ieși diseară în serviciul Împărăției, neștiind dacă vă mai întoarceți acasă sau să primiți o condamnare de patru ani de închisoare într-un penitenciar comunist? Cum ați privi această posibilitate, știind că lipsa hranei și condițiile sanitare șocante din închisori vă pot șubrezi sănătatea? Cum ar fi dacă ar trebui să călătoriți către un

loc, îndepărtat, pe ascuns, pentru a vă primi exemplarul *Turnului de veghere,* riscând să fiți condamnați la mai mulți ani de închisoare dacă acesta ar fi găsit asupra voastră? Cum ar fi dacă ați avea doar o zi la dispoziție în care să studiați *Turnul de veghere*, atunci când puteți găsi un exemplar, pentru că apoi trebuie să-l dați mai departe altor cititori înfometați? Ce părere ați avea dacă ați fi numit să serviți un grup de vestitori, știind că doi sau trei dintre servii care au lucrat acolo înaintea voastră au fost luați și închiși pentru patru sau cinci ani? Cum v-ați simți să reluați serviciul după ce v-ați întors acasă, fiind eliberat condiționat, după ce ați stat cinci ani în închisoare pentru că ați propovăduit vestea bună? Cum ar fi dacă ați fi interogat iar și iar de către Serviciul de Securitate al regimului comunist, după ce aceștia s-au străduit să vă aresteze pentru că ați luat parte la activitatea organizată a Împărăției? Cum ați reacționa dacă ați fi supuși unei presiuni constante venite din partea vecinilor, colegilor de muncă, membrilor de partid sau dacă ai voștri copii ar fi supuși aceleiași presiuni la școală, pentru ca voi și copiii voștri să aderați într-un fel la organizațiile lor politice și militare? Cum v-ați simți dacă ați fi dat afară de la serviciu sau dacă vi s-ar confisca proprietatea, sau ați fi dat afară din propria casă doar pentru că sunteți unul dintre martorii lui Iehova?

[20] Acestea și multe alte probleme fac parte din rutina zilnică pentru mulți dintre martorii lui Iehova din țările comuniste. Doar în Germania de Est mai mult de trei mii dintre ei au fost trimiși în închisori începând din 1950. Dintre aceștia, în jur de o mie erau femei. În medie, fiecare martor a primit o pedeapsă de patru ani de închisoare. Cu toate acestea, ei continuă să facă voința divină, așa cum se arată în următorul mesaj pe care unii dintre ei l-au trimis din închisoare către Congresul Internațional Voința Divină, din iulie 1958: „Șaisprezece frați ce umblă în integritate se simt foarte aproape de voi. Isaia 12:3, 4.” Scriptura spune: „Veți scoate cu bucurie apă din izvoarele salvării. În ziua aceea veți spune: ‘Aduceți-i mulțumiri lui Iehova! Chemați numele său. Faceți cunoscute printre popoare lucrările sale. Vestiți cât de înălțat este numele său.’”

[21] Ați fi capabili să vă bucurați în aceste condiții? Ați fi îndeajuns de maturi pentru a face față presiunii din închisoare și din afara ei, timp de ani de zile, și să continuați să predicați cu iubire și bunătate? Această știre venită de la un frate din Germania de Est stă mărturie despre desăvârșirea creștină, el scriind despre arestarea fiului său: „El a fost arestat de către Serviciul de Securitate de Stat și după șapte săptămâni de închisoare a primit o condamnare de patru ani în penitenciar. A fost acuzat că a adus literatură din Berlinul de Vest în Germania de Est. Eu însumi am fost închis din 1950 până în 1956, iar un alt copil de-al meu a stat în închisoare din 1951 până în 1954, din cauza adevărului. Noi doi, care ne-am întors acasă, suntem hotărâți să continuăm să îl slujim pe Domnul aici, în Germania de Est, cu umila noastră putere, și fie ca El să ne dea în continuare din bunătatea Lui nemeritată.”

FACTORII CARE DUC LA DESĂVÂRȘIRE CREȘTINĂ

[22] La fel ca acești slujitori credincioși, este nevoie ca toți cei care Îl slujesc pe Iehova să fie creștini desăvârșiți. Fundamentul întregului lor efort trebuie să fie iubirea. Cuvintele lui Isus despre desăvârșirea creștină dovedesc acest lucru: „Ați auzit că s-a zis: 'Să-l iubești pe aproapele tău și să-l urăști pe dușmanul tău'. Dar Eu vă spun: Continuați să-i iubiți pe dușmanii voștri și să vă rugați pentru cei care vă persecută ca să vă dovediți fii ai Tatălui vostru, care este în ceruri, căci El face să răsară soarele său și peste cei răi și peste cei buni și face să plouă și peste cei drepți și peste cei nedrepți. Dacă îi iubiți pe cei care vă iubesc, ce răsplată aveți? Nu fac la fel și încasatorii de impozite? Și, dacă îi salutați numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Nu fac la fel și oamenii națiunilor? Voi să fiți perfecți, așa cum Tatăl vostru ceresc este perfect." – Mat. 5:43-48.

[23] Pentru a deveni perfect, un creștin trebuie să dezvolte maturitatea, cu calitățile integrității ei. El trebuie să își dea seama care îi sunt slăbiciunile și să facă eforturi pentru a le elimina. El trebuie să aplice sfatul lui Isus zilnic: „Dacă vrei să fii perfect, du-te, vinde-ți bunurile și dă-le săracilor și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-mă!" Valorile spirituale trebuie să fie prețuite mai mult decât cele materiale, iar desăvârșirea poate fi atinsă dacă umblați cu ascultare pe urmele lui Isus. – Mat. 19:21.

[24] Trebuie să fiți atenți cu cine vă asociați. Adesea, rudele sau foștii prieteni lumești ar vrea să vă răpească din timpul pe care îl dedicați asocierilor Lumii Noi. Nu îi lăsați să facă acest lucru! Fiți fermi! Folosiți acele ore în fiecare săptămână pentru a lua parte la adunări și la serviciul Împărăției, căci acelea sunt cele mai prețioase ore ale săptămânii. Ele sunt ore ce aparțin închinării unui creștin și nimeni din lumea veche nu are dreptul să se amestece în modul în care le folosiți. Celor care s-au implicat poate în astfel de relații, Isus le spune: „Urmați-Mă în continuare." Dacă rudele și prietenii din lumea veche vor să vină și ei, atunci aceștia pot primi asistență iubitoare. Cu toate acestea, nu îi lăsați niciodată să vă distragă de la creșterea voastră spre maturitate și atingerea desăvârșirii creștine. – Mat. 8:21, 22.

[25] Cei nou-veniți, cei care sunt în organizație de mult timp și cei care se găsesc între cele două categorii, trebuie să țină seama de nevoia de a avea asocieri potrivite. Asocierile din lumea veche vor muri odată cu ea. De ce să riscați să muriți și voi odată cu această lume veche? Asocierea cu frații din Societatea Lumii Noi aduce bucurie, pace, satisfacție și, la final, viață veșnică. Acesta este tipul de asociere pe care trebuie să îl cultivați, asociere cu cei care arată „roadele spiritului". Prin această asociere, toți ajung să simtă aceeași iubire, aceeași bucurie și pace, aceeași îndelungă răbdare, aceeași bunătate și blândețe, aceeași credință, aceeași cumpătare și autocontrol. Aici puteți atinge desăvârșirea creștină! Chiar aici, în asocierea plină de iubire a Societății Lumii Noi! – Gal. 5:22, 23; Evrei 10:24, 25.

[26] Un alt factor pentru atingerea desăvârșirii este studiul sârguincios și sistematic al Cuvântului lui Iehova. Oare o jumătate de oră de studiu individual zilnic nu este mai valoros decât o jumătate de oră binemeritată de odihnă sau de

somn? Formați-vă un obicei de a studia. Atunci când vă treziți dimineața, formați-vă obiceiul de a citi textul de dimineață. La pauza de la prânz, formaţi-vă obiceiul de a citi o scriere teocratică. Seara, când mergeți la culcare, formați-vă obiceiul de a medita la Cuvântul lui Dumnezeu. Citiți Biblia zilnic. Obiceiurile bune de studiu vă vor ajuta să 'vă înnoiți mintea' pentru a putea contribui cu bucurie și zel la activitatea desfășurată de Lumea Nouă, în calitate de slujitor desăvârșit al lui Dumnezeu. Cât de valoroase sunt aceste lucruri pentru atingerea maturității creștine! – Iosua 1:6-8.

[27] Cine se va mulțumi să aibă o contribuție minimă în serviciu sau în asociere? Dacă ne-am eliberat, atunci să ne păstrăm această libertate. (Gal. 5:1) Continuați să faceți eforturi pentru a atinge desăvârșirea în Societatea Lumii Noi. Cei mai privilegiați dintre toți sunt cei care, devotându-se complet lui Iehova, continuă să 'își ofere trupurile lor ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, un serviciu sacru cu puterea rațiunii'. Fie ca eliberarea „din această lume rea" să fie completă, de durată, irevocabilă! Fie ca toți să își dea silința să fie „perfecți, așa cum Tatăl vostru ceresc este perfect", cu mintea complet înnoită, potrivit cugetării Lumii Noi și viețile complet predate modului de viață al Lumii Noi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. La ce ţin tare slujitorii lui Dumnezeu şi ce evită ei?
2. Cum poate ţine cineva la Izvorul vieţii?
3,4. (a) Ce pedeapsă i-a adus Israelului neascultarea? (b) Ce pedeapsă îi aduce aceasta Creştinătăţii? (c) Doar unde se vor găsi acum calităţile evlavioase ale ascultării?
5. Cum trebuie creştinii adevăraţi să facă faţă chestiunilor zilei?
6. (a) Care sunt cele două puncte importante arătate în 1 Corinteni 11:3? (b) Cum exercită Isus calitatea de cap?
7. Cum ţine cineva la calitatea de cap a lui Cristos?
8. (a) Ce este un obstacol pentru neascultare? (b) Arătați cu exemple ce raţionament fals duce la neascultare.
9. Cum îl călăuzeşte Iehova pe om și ce fel de ascultare cere El?
10,11. Ce exemplu de ascultare trebuie să se observe în: (a) Avraam? (b) Rebeca?
12,13. (a) Ce apreciere au arătat apostolii lui Isus şi cum? (b) Ce calităţi binecuvântează Iehova?
14. Ce privilegii vor avea cei care ascultă?
15. Ce apreciere trebuie să arate toţi sclavii lui Iehova şi ce neajunsuri trebuie să fie remediate?
16. Cum trebuie să fie privită disciplinarea din partea lui Iehova?
17. Cum se aplică astăzi Matei 5:48?
18. De ce este acum așa de importantă desăvârşirea creştină?
19. Care sunt câteva din încercările îndurate de martorii lui Iehova din spatele Cortinei de Fier?

20,21. Cum arată slujitorii lui Iehova desăvârşire creştină în aceste încercări?
22. Ce calitate de bază este necesară pentru câştigarea desăvârşirii?
23. Ce alte calităţi sunt necesare pentru desăvârşire?
24,25. (a) Ce trebuie să se spună despre asociaţia Lumii Noi şi cea a lumii vechi? (b) Ce sunt „roadele spiritului” și cum pot fi cultivate acestea?
26. Cum vor ajuta la atingerea desăvârşirii obiceiurile bune de studiu?
27. Cine sunt astăzi cei mai privilegiaţi dintre toţi oamenii de pe pământ şi ce trebuie să facă aceştia?

„După dorințele lor”

În articolul său din *Union Bible Companion*, S. Austin Alibone spune: „Sir Isaac Newton (...) a fost de asemenea eminent ca și critic al scrierilor antice, și a examinat cu multă grijă Sfintele Scripturi. Care este verdictul său în această privință? «Găsesc», spune el, «mai multe semne certe de autenticitate în Noul Testament decât în orice relatare istorică profană.» Dr. Johnson spune că avem mai multe dovezi că Isus Cristos a murit la Calvar, așa cum este consemnat în Evanghelii, decât că Iulius Cezar a murit în Capitoliu. Avem, într-adevăr, mult mai multe. Întrebați pe oricine care susține că se îndoiește de adevărul istoriei evanghelice ce motiv are să creadă că Cezar a murit în Capitoliu, sau că împăratul Carol cel mare a fost încoronat Împărat al Vestului de către Papa Leo al III-lea în anul 800 (...) Cum puteți ști că o persoană, precum Carol I, a trăit vreodată, și că a fost decapitat, și că Oliver Cromwell a devenit conducător în locul său: (...) Sir Isaac Newton este descoperitorul recunoscut al legii gravitației (...) Credem toate afirmațiile lor pentru că pur și simplu îi respectăm pe acești oameni; și facem acest lucru pentru că avem dovezi istorice despre adevărul lor (...) Dacă, atunci când sunt oferite dovezi precum acestea, iar oamenii încă refuză să creadă, îi abandonăm, căci ne par fie ca ignoranți fără speranță de remediere, fie ca perverși într-un mod stupid. Ce putem spune, atunci, despre cei care, fără să ia în seamă dovezile abundente care sunt aduse acum în favoarea autenticității Sfintelor Scripturi, susțin că nu sunt convinși? (...) Cu siguranță avem motive să conchidem că greșeala este mai degrabă în inima lor decât în mintea lor – căci ei nu doresc să creadă ceva care le-ar umili mândria și i-ar forța să ducă vieți diferite.”

Cu privire la aceia care ignoră adevăruri atât de evidente precum marele Potop din zilele lui Noe, Cuvântul lui Dumnezeu spune că o fac „[umblând] după dorințele lor”. – 2 Pet. 3:5.

Absolvirea Gileadului oferă ospăț spiritual

Ospățul spiritual stimulant pe care îl oferă o absolvire a Gileadului îi atrage pe mulți creștini dedicați de aproape și de departe. Având 130 de studenți din 53 de țări, această a 32-a promoție s-a dovedit a fi atât cea mai mare, cât și cea mai colorată pe care a avut-o Gileadul.

Evenimentul deosebit al ceremoniei de absolvire, care a avut loc pe 15 februarie 1959, a fost puternicul discurs ținut de N.H. Knorr, președintele Școlii, precum și al Societății Watch Tower, pe tema: „Slujitori ordinați – Înaintea lui Dumnezeu sau înaintea națiunilor lumii?” Președintele a subliniat faptul că, indiferent de ce cred sau fac națiunile lumești, lucrul care contează cu adevărat este să avem recunoașterea și aprobarea lui Dumnezeu ca slujitori. Apoi, el a dezvoltat foarte convingător subiectul că fiecare creștin dedicat și botezat este un slujitor cu timp integral, chiar și dacă munca seculară poate limita mult activitatea sa de predicare. O asemenea muncă seculară este folosită doar pentru a plăti cheltuielile slujirii, așa cum se întâmplă de fapt.

Între scripturile pe care le-a aprofundat s-au aflat cele despre afirmația lui Isus, care spune că creștinii sunt lumina lumii și un oraș care nu poate fi ascuns, și cele ale lui Pavel: „Fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi orice altceva, faceţi toate lucrurile spre gloria lui Dumnezeu!” și „orice faceţi în cuvânt sau în faptă, faceţi totul în numele Domnului Isus.” (Mat. 5:14; 1 Cor. 10:31; Col. 3:17) Creștinii trebuie să vegheze tot timpul. Modul de viață creștin este vocația lor, este ocupația lor principală - și nu doar un hobby. A fost un îndemn ideal pentru cei 1924 de oameni prezenți.

Înainte de remarcile fratelui Knorr, cuvinte încurajatoare de despărțire au fost rostite de servul fermei Împărăției și de către cei patru instructori de la Gilead, dintre care primul care a vorbit a fost John Markus, care a pus accentul pe folosirea corectă a cunoștinței și a abilităților dacă vrem să ne bucurăm de binecuvântarea lui Dumnezeu. După el, Robert Porter a subliniat că, oricât de importante sunt jertfele noastre de laudă, ascultarea este și mai importantă. Apoi, Jack Redford a vorbit despre nevoia de entuziasm, bucurie și iubire. Maxwell Friend a indicat nevoia de a ne aminti în vremuri de nevoie lecția Ebenezer: „Până aici Iehova ne-a ajutat; cu ajutorul Lui continuu va trece și asta.” (1 Sam. 7:12). Fratele Schroeder a asemănat clasa de misionari cu un mare foc de artificii care își va răspândi strălucirea în cele patru colțuri ale globului, în cele 54 de țări în care au fost trimiși. Au fost primite multe telegrame și cablograme din toate colțurile pământului, și au fost citite și primite cu apreciere de toți.

După ce au fost împărțite diplomele, un student a citit o Rezoluție în numele promoției, în care toți membrii ei își exprimau „cea mai adâncă și caldă apreciere” pentru instruirea pe care au primit-o la Gilead și hotărârea lor de a-și îndeplini jurămintele de dedicare cu „putere reînnoită și hotărâre neînfricată”.

Apoi, după câteva remarci de încheiere ale fratelui Knorr, programul s-a încheiat cu o cântare și o rugăciune.

Extinderea și popularea paradisului nostru spiritual

Cu aproximativ 25 de secole în urmă, Nebucadnețar a construit un paradis de-a lungul Eufratului, în inima orașului Babilon, spre plăcerea soției sale. El consta din 5 terase, fiecare ridicată cu 15 metri mai sus decât cealaltă, cu o înălțime totală de 75 de metri. „Terasele erau grădini splendide, cu cele mai rare și mai frumoase plante. Se găseau fântâni înflorite și animale îmblânzite lăsate în liberate.” Acestea au fost cunoscut ca „Grădinile suspendate” ale Babilonului.

Iehova Dumnezeu este cel mai mare dintre constructorii de paradisuri, spirituale și materiale, trecute, prezente și viitoare, pentru toți cei pe care îi iubește. Paradisurile Sale sunt cu mult mai frumoase și mai mari și durează veșnic. Toate grădinile Sale se disting prin frumusețea, pacea, fericirea lor, închinarea curată și fructele dătătoare de viață. – Gen. 2:8. 9.

Primul paradis a fost, bineînțeles, cel plantat în est, în Eden, spre beneficiul lui Adam și al urmașilor săi. Ei trebuiau să-l extindă până când, în cele din urmă, ar fi umplut întregul pământ. Cu toate acestea, din cauza răzvrătirii lui Adam, acel Paradis a fost distrus la Potop.

Un alt Paradis menționat în Scripturi este cel la care s-a referit Isus la promisiunea făcută, când era pe moarte, răufăcătorului prietenos care era răstignit lângă El. Acela va fi un paradis material și va acoperi întregul pământ, în conformitate cu scopul original al lui Dumnezeu cu privire la pământ.

Adunarea creștină timpurie, începând cu vremea Cincizecimii, s-a bucurat de o condiție de prosperitate spirituală paradisiacă. Ea a fost o gustare anticipată a Paradisului ceresc pe care biruitorii îl vor primi la prima înviere. – Apoc. 2:7.

Din cauza apostaziei de după moartea apostolilor, acel paradis spiritual de pe pământ a încetat să existe, până în 1919. După ce împărăția lui Dumnezeu a fost instaurată în ceruri și Satan și demonii săi au fost izgoniți, Iehova a eliberat rămășița credincioasă de creștini unși din captivitatea lor față de Babilonul modern, în 1919. Prosperitatea lor spirituală a continuat să crească, o demonstrație izbitoare a sa fiind Congresul Internațional Voința Divină.

Astăzi, vedem cum societatea Lumii Noi împlinește profeția din Ezechiel 36:10, prin faptul că este populată de un număr în creștere, orașele sale sunt locuite, și locurile pustii sunt zidite. Fie ca toți dintre noi care se bucură de aceste binecuvântări să ia parte la extinderea și popularea continuă a paradisului nostru spiritual, ajutându-i pe ceilalți să aprecieze aceste minunate expresii ale iubirii lui Iehova pentru creaturile Sale.

[Note de subsol]
Pentru detalii, vezi *Turnul de veghere* din 1 februarie 1959.

Partea 13 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

În al doilea an al domniei regelui Nebucadnețar al Babilonului, ca stăpânitor al lumii antice, Iehova Dumnezeu a prezis „succesiunea puterilor mondiale”, care este subiectul Capitolului 4 din ajutorul nostru de studiu biblic, „Să se facă voința Ta pe pământ”. Visul profetic pe care El l-a trimis pentru a prefigura acest lucru a fost uitat de cel care l-a visat, adică de regele Nebucadnețar. Profetul lui Iehova, Daniel, a fost folosit pentru a preveni ca situația să devină dezastruoasă pentru înțelepții Babilonului, care nu puteau să-l facă să-și amintească visul sau să ofere o interpretare a lui. Acordându-i meritul lui Iehova Dumnezeu pentru rezolvarea misterului, Daniel a descris visul în detaliu. Regele a visat un mare chip de metal, al cărui cap era din aur, pieptul și brațele de argint, pântecul și coapsele de bronz sau cupru, picioarele de fier, iar tălpile picioarelor de fier amestecat cu lut. Cu toate acestea, chipul a fost distrus în întregime de lovitura și acțiunile zdrobitoare ale unei pietre desprinsă dintr-un munte fără ajutorul unei mâini care să lovească chipul. Capul de aur, după cum explică Daniel, era regele Nebucadnețar. Și atunci? Oare corpul de sub capul de aur reprezenta o organizație ce stătea sub regele Nebucadnețar, doar cu aspecte profetice la picioare, tălpi și degetele de la picioare?

17. Nu! Acel chip simbolic nu este o imagine statică cu calităţi profetice doar în părţile de jos. Este o reprezentare în mişcare şi profetică din cap până în picioare, şi ce se întâmplă cu ea este de asemenea profetic. Nebucadneţar nu este personal reprezentat undeva jos în chip, undeva la picioarele de fier. Era imposibil ca el să fie acolo şi în acelaşi timp să fie şi capul chipului. Ca rege al regilor în puterea mondială babiloniană, prin permisiunea lui Dumnezeu din cer, care i-a permis să distrugă atât Ierusalimul, cât şi sactuarul acestuia, Nebucadneţar este capul de aur al chipului simbolic.

18. El este capul de aur aşa cum el este capul unei dinastii de conducători ai Imperiului Babilonian. Aşadar, capul de aur reprezintă de fapt dinastia puterii mondiale Babilon, începând cu Nebucadneţar. Biblia însăşi menţionează încă doi din acea dinastie, şi anume pe Evil-Merodac şi Belşaţar. (2 Regi 25:27; Ier. 52:31; Dan. 5:1-30, *RS*) Se spune că Nebucadneţar ar fi domnit patruzeci şi trei de ani de la întronarea lui în 625 î.Cr., sau timp de douăzeci şi cinci de ani după ce a distrus Ierusalimul şi sanctuarul acestuia, în 607 î.Cr. Evil-Merodac şi-a început domnia în 582 î.Cr. ca urmaş direct al lui Nebucadneţar. Cu Belşaţar* s-a încheiat dinastia lui Nebucadneţar, în 539 î.Cr., când acesta a murit de moarte violentă. (Dan. 5:30,

Cuprins

31, *AV*) Astfel capul de aur al chipului simbolic a luat cu adevărat naştere când Nebucadneţar a devenit conducător al lumii, după ce a distrus Ierusalimul în 607 î. Cr., eveniment care a marcat începutul celor „şapte timpuri”.

19. Chipul din vis nu se limita doar la capul de aur. Sub el se găsea un trup alcătuit din câteva straturi de metal. Aşadar, dinastia reprezentată prin capul de aur nu era sortită să dăinuie. Istoriile lumeşti enumeră şi alţi regi în şirul de la Nebucadneţar la Belşaţar. După distrugerea Ierusalimului, puterea mondială Babiloniană a dăinuit doar până în 539 î. Cr., adică mai puţin de şaptezeci de ani. Indicând spre acest sfârşit al puterii mondiale Babiloniene, Daniel a mai spus, când interpreta visul: "După tine [adică după dinastia ta] se va ridica o altă împărăţie, mai neînsemnată decât a ta." (Dan. 2:39, *RS*) Această împărăție era preumbrită de pieptul şi braţele de argint. Ce împărăție simboliza, deci, această parte a chipului?

20. Aceasta era „împărăția” sau puterea mondială a mezilor şi perşilor. Sintagma "după tine" se referă la timp, şi îi aminteşte lui Nebucadneţar că o altă putere îi va urma dinastiei sale la dominația lumii. Aceasta urma să vină. Sintagma "mai neînsemnată decât a ta" se referă la nivelul noii puteri mondiale sau la calitatea sa, prin comparaţie cu cea a Babilonului. Aceasta era mai jos decât capul de aur şi făcută dintr-un metal mai puţin preţios, din argint. Această putere mondială a mezilor şi perşilor a dezvoltat o civilizaţie de o splendidă măreţie lumească, care nu era mai prejos decât cea a Babilonului. Dar ea nu avea, înaintea lui Iehova Dumnezeu, calitatea distinctivă de a fi răsturnat împărăția tipică din Ierusalim. Înainte ca Medo-Persia să devină o putere mondială, a patra putere mondială menţionată în Biblie, regele Cirus al Persiei a reuşit să unească Media şi Persia, şi după aceea a cucerit Lidia, puternicul regat din vestul Asiei Mici. Cuvântul profetic al lui Iehova a prezis că Cirus va veni împotriva Babilonului şi îl va dărâma din poziţia sa înălțată până la cer. După aceea, el va fi folosit ca un instrument în a face lucrarea de restaurare pe care Iehova o plănuise pentru acest cuceritor din Persia.—Isa. 44:28.

21. Ca dovadă a faptului că Dumnezeul Cel Preaînalt era cel care a dat atotputernicul Babilon în mâinile lui Cirus cel Mare, profetul Isaia declarase cam cu două sute de ani mai înainte:

22. „Iată ce i-a spus Iehova unsului Său, Cirus, pe care l-am apucat de mâna dreaptă ca să supun națiunile înaintea lui şi să dezleg astfel centura de pe şoldurile regilor, ca să deschid înaintea lui porţile cu două canaturi, și, astfel, porțile să nu mai fie închise: ‘Eu însumi voi merge înaintea ta și voi netezi pământul denivelat. Voi sfărâma porțile de aramă şi voi tăia zăvoarele de fier. Îţi voi da comorile din întuneric și comorile ascunse în locuri tainice, ca să ştii că Eu sunt Iehova, Cel ce te cheamă pe nume, Dumnezeul lui Israel. De dragul slujitorului meu Iacob şi al lui Israel, alesul Meu, te-am chemat pe nume. Ți-am dat un nume demn de onoare, deși nu m-ai cunoscut. Eu sunt Iehova şi nu este altul. În afară de Mine nu există alt Dumnezeu. Te voi încinge strâns, deși nu m-ai cunoscut. Eu am ridicat un om în dreptate şi îi voi netezi toate căile. El Îmi va construi orașul şi îi va lăsa să plece pe exilații mei, dar nu pentru un preţ, nici pentru mită, spune Iehova al armatelor.”—Isa. 45:1-6, 13.

23. Deoarece porţile Babilonului rămăseseră deschise, în mod ciudat, în noaptea de 6-7 octombrie, 539 î.Cr., trupele invadatoare au coborât şi au urmat albia uscată a râului Eufrat, apoi au urcat peste malurile sale şi astfel au putut ajunge înăuntrul impunătoarelor ziduri ale Babilonului. Profeţiile lui Iehova prin intermediul lui Isaia preziceau că războinicii din Elam şi Media îl vor însoţi pe Cirus în cucerirea Babilonului. (Isa. 13:17-22; 21:2, 9) Aşa cum se prezisese, unchiul lui Cirus, Darius medul, i s-a alăturat acestuia în această campanie victorioasă împotriva Babilonului. Profetul Daniel era în Babilon la acea vreme. El era un student al profeţiilor lui Dumnezeu, inclusiv acea dată prin intermediul lui Ieremia, care, de asemenea, prezisese căderea Babilonului, sau Şeşac. (Dan. 9:1, 2, *AV*; Ier. 25:12-26; 50:1 până la 51:64) În noaptea când măreţul Babilon a căzut şi ultimul său rege, Belşaţar, a fost ucis, Belşaţar şi mulţi dintre nobilii săi petreceau, căci se simţeau în siguranţă în spatele zidurilor oraşului. Petrecerea s-a încheiat când, spre groaza lor, Iehova a făcut să apară o mână de om care a început să scrie litere ciudate pe peretele sălii de banchete a lui Belşaţar. În cele din urmă profetul Daniel a trebuit să fie chemat ca să citească şi să interpreteze scrierea de pe perete. Sub inspirație, Daniel a constatat că miraculosul mesaj confirma spusele profeților lui Iehova, Isaia şi Ieremia, cu mult timp în urmă. Daniel a spus că Dumnezeul său, Dumnezeul lui Israel, scrisese acel mesaj. El a spus:

24. "De aceea El a trimis mâna care a scris aceste lucruri. Iată lucrurile pe care le-a scris: MENE, MENE, TECHEL ȘI PARSIN! Şi iată interpretarea cuvintelor: MENE înseamnă că Dumnezeu a numărat zilele împărăției tale și i-a pus capăt. TECHEL înseamnă că ai fost cântărit în balanță şi ai fost găsit prea uşor! PERES înseamnă că împărăţia ta a fost împărţită şi dată mezilor şi perşilor!"

25. Chiar în aceeaşi noapte, profeţia scrisă de mână pe perete s-a împlinit, ca justificare a cuvântului lui Iehova şi a profetului Său Daniel. "Dar chiar în noaptea aceea, Belşaţar, regele haldeu a fost omorât. Şi Darius medul a primit împărăţia, fiind în vârstă de şaizeci şi doi de ani." (Dan. 5:24-28, 30, 31, *RS*) Cu moartea acestui ultim rege din dinastia lui Nebucadneţar din Babilon, capul de aur al chipului din vis a încetat să mai existe ca putere mondială. Medo-Persia, reprezentată de pieptul şi braţele de argint, s-a înălţat ca a patra putere mondială din istoria Bibliei. Aceasta se întâmpla în anul 539 î.Cr.

26. În mod evident, la moartea unchiului său, Darius medul, Cirus persanul a devenit unicul conducător al Imperiului Persan. El a făcut lucrarea de restaurare prezisă de Isaia. În 537 î. Cr.* decretul lui Cirus referitor la evreii prizonieri exilaţi pe atunci în Babilon a intrat în vigoare, şi credincioasa rămășiță evreiască a fost eliberată şi li s-a permis să se întoarcă în patria lor şi să reconstruiască sanctuarul lui Iehova şi oraşul sfânt, Ierusalim. Babilonul, oraşul cucerit, nu a fost distrus imediat, în împlinirea profeţiei lui Iehova referitoare la pustiirea sa de durată, ci Regele Cirus a domnit din acel oraş.

27. Pieptul şi braţele de argint care i se arătaseră lui Nebucadneţar în vis reprezentau o „împărăție”, şirul de regi care începea cu Cirus cel Mare, care

Cuprins

domnise pentru un timp împreună cu unchiul său, Darius medul, şi care a continuat timp de mai mult de două sute de ani. Acest şir de regi perşi a cuprins mai mulţi decât pe cei câţiva menţionaţi în Biblie. Cirus a fost primul arian, adică primul din ramura lui Iafet a familiei umane, care a ajuns conducător al lumii. Ca şi conducător al lumii, Cirus cel Mare a domnit nouă ani şi a fost urmat în 529 î.Cr. de Regele Cambise, care a extins Imperiul Persan, cucerind Egiptul în 525 î. Cr. Acesta a fost urmat de un uzurpator, în 522 î.Cr , un Mag numit Gaumata, care pretindea că este Smerdis. Acesta a domnit mai puţin de opt luni, şi a fost ucis de primul rege persan numit Darius, care a devenit astfel rege în 521 î.Cr.

28. Acest Darius I persanul a pornit o campanie împotriva Greciei, dar a suferit o înfrângere dezastruoasă în bătălia de la Maraton. După el, în 486/485 î.Cr., a venit la tron Xerxes I sau Ahaşveroş, soţul Reginei Estera din Biblie. (Estera 1:1-3; 3:7) Şi el a pornit să cucerească Grecia, dar a eşuat, suferind o înfrângere dezastruoasă la Thermopylae şi una la fel de dezastruoasă, pe mare, în bătălia de la Salamina, în 480 î.Cr. El a fost urmat de Artaxerxes I, poreclit Longimanus, deoarece avea mâna dreaptă mai lungă ca stânga. În al douăzecilea an al domniei lui Artaxerxes, adică în 455 î. Cr., el l-a însărcinat pe paharnicul său, evreul Neemia, guvernator al provinciei Iudeea, să meargă la Ierusalim şi să reconstruiască zidurile oraşului. Când Neemia a reconstruit zidurile Ierusalimului, a început numărătoarea celor „şaptezeci de săptămâni” de ani, menţionate în Daniel 9:24-27, care indicau data apariţiei şi morţii lui Mesia sau Cristos, Isus din Nazaret.—Neem. 1:1; 2:1-18.

29. Apoi, în ordine, au urmat Regele Xerxes II; Darius II (persanul); Artaxerxes II, poreclit Mnemon; Artaxerxes III, poreclit Ochus; Arses, care a domnit timp de doi ani (338-336 î. Chr.); şi în cele din urmă Darius III, poreclit Codomannus, a cărui domnie a sfârşit brusc în 331 î.Cr. Cu el s-a sfârşit puterea mondială Persană, simbolizată de pieptul şi braţele de argint ale chipului visat de Nebucadneţar. Aceasta se întâmpla după ce Darius III a fost înfrânt în acel an în bătălia de la Gaugamela, aproape de locul unde fusese odinioară Ninive, capitala imperiului asirian. De cine a fost Darius înfrânt? De către macedoneanul care a întemeiat următoarea putere mondială, Imperiul Macedonean sau Grec, a cincea putere mondială, şi anume, de Alexandru cel Mare.

A CINCEA, A ŞASEA ŞI A ŞAPTEA PUTERE MONDIALĂ

30. Ajungem acum cu studiul nostru al chipului de metal din visul lui Nebucadneţar la "pântecele şi coapsele de aramă [sau bronz]." Profetul Daniel i-a spus lui Nebucadneţar că această parte a chipului reprezenta o împărăţie sau o dinastie de regi. Daniel a spus: "După tine se va ridica o altă împărăţie, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăţie, care va fi de aramă şi care va stăpâni peste tot pământul." (Dan. 2:39, *RS*) Alexandru era fiul Regelui Filip II al Macedoniei, care îşi întinsese stăpânirea asupra întregii Grecii până la sud, şi a

desfiinţat sistemul de oraşe-stat al grecilor. Alexandru a continuat ambiţia tatălui său şi a pornit să cucerească Imperiul Persan la est, în Asia. Acest Alexandru cel Mare era deci prezis în profeţia lui Daniel, aşa cum vom vedea. El a dobândit victorie după victorie asupra regelui persan, Darius III, şi în 331 î.Cr. a cucerit oraşul Babilon şi l-a înfrânt pe Darius în bătălia de la Gaugamela. Aceasta a însemnat prăbuşirea Persiei ca putere mondială, şi Alexandru Macedon a devenit conducătorul lumii, întemeind a cincea putere mondială din istoria Bibliei. În 327 î.Cr. Alexandru şi-a extins cuceririle în părţile de vest ale Indiei. Imperiul său era mai mare decât oricare din cele care îl precedaseră. Din acest punct de vedere împărăția de aramă sau de bronz era una care „va domni peste tot pământul."

31. Alexandru cel Mare a domnit doar opt ani ca şi conducător al lumii; el a murit în Babilon în 323 î. Cr. În timpul campaniilor sale militare s-a dezvoltat aşa-zisa greacă populară sau *koine*, limba în care au fost scrise Scripturile Creştine Greceşti ale Sfintei Biblii. Datorită marii întinderi a imperiului lui Alexandru şi a coloniilor greceşti pe care el le-a fondat, greaca *koine* a devenit limba de circulaţie internaţională. Prin urmare, ca limbă, ea era mijlocul potrivit prin care să se răspândească vestea cea bună a Împărăției lui Dumnezeu, sub Cristos, în toate părţile lumii cunoscute de atunci în zilele apostolilor lui Cristos.

32. Când Alexandru a murit în 323 î.Cr., "împărăția" reprezentată de pântecele şi coapsele de bronz (aramă) nu s-a sfârşit ca să lase loc părţii de fier a chipului simbolic. Cei doi fii ai săi şi fratele lui Alexandru, care urmau să îi succeadă, au fost asasinaţi într-un interval de paisprezece ani. Imperiul lui Alexandru s-a sfărâmiţat, cu patru din generalii săi preluând puterea, fiecare într-o parte a imperiului lui Alexandru. În mai puţin de o jumătate de secol de la moartea lui Alexandru s-au format trei imperii elenice sau greceşti distincte, fiecare cu dinastia sa de regi. Unul din aceste imperii elenice avea centrul în Macedonia, un altul în Siria şi al treilea în Egipt. Ultimele două au făcut eforturi să elenizeze sau grecizeze Egiptul şi Orientul Mijlociu şi Asia, până în India, spre est. În această perioadă au fost traduse Scripturile Ebraice ale profeţilor lui Iehova din ebraică în limba greacă populară a vremii, formând ceea ce se numeşte *Septuaginta* greacă folosită de primii creştini. Cu trecerea timpului, puterea în ascensiune a Romei, în Italia, a înghiţit aceste imperii elenice, mai întâi pe cel din Macedonia, apoi pe cel din Siria, şi în cele din urmă pe cel din Egipt, în anul 30 î. Cr.

33. În acel an, imperiul elenic din Egipt a fost subjugat de Roma, şi Egiptul a devenit o provincie romană condusă de un guvernator roman. La cel moment, 30 î.Cr., Roma devenise deja puterea dominantă mondială, a şasea putere mondială. Succesiunea puterilor mondiale, aşa cum era ea reprezentată de chipul metalic din visul lui Nebucadneţar, ajunsese la nivelul fluierelor picioarelor de fier. Daniel, interpretând visul lui Nebucadneţar, îi prezisese aceasta, spunând: "Va fi o a patra împărăţie, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă în bucăţi şi rupe totul, şi ea va sfărâma şi va rupe totul, ca fierul care face totul bucăţi." (Dan. 2:40, *RS*) Faptul că erau două picioare de fier nu însemna că puterea mondială simbolizată de picioare era împărţită într-o parte de est şi una de vest, sau una de nord şi una de sud, aşa cum nici faptul că chipul avea două braţe de argint nu însemna că puterea

mondială persană era împărţită în două părţi, opuse politic. Roma, ca putere mondială, a şasea putere mondială în istoria Bibliei, a suferit diverse modificări şi s-a dovedit mai puternică decât imperiile de aur, argint şi bronz (aramă) de mai înainte. Pentru tăria şi capacitatea de a strivi, ea a fost într-adevăr ca fierul.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

17. În loc de a fi un simbol în mare parte static, ce reprezintă chipul metalic, şi în ce fel este Nebucadneţar simbolizat de capul de aur?
18. Ce sens mai larg capătă capul de aur, şi când a apărut acel cap?
19. Cum a arătat chipul de metal că Babilon, ca putere mondială, nu era menit să dăinuie, şi cum a arătat aceasta interpretarea lui Daniel?
20. În ce fel se asemăna, şi în ce fel era această „împărăție" de argint mai neînsemnată decât împărăția capului de aur, şi ce s-a prezis referitor la cuceritorul Babilonului?
21,22. Ce prezisese Isaia cu mult înainte, ca dovadă a faptului că Iehova era cel care a dat Babilonul pe mâna lui Cirus?
23. (a) Cum a pătruns armata lui Cirus în interiorul zidurilor Babilonului, şi cine a fost alături de perşi când ei au cucerit oraşul? (b) Cum au fost îngroziţi participanţii la banchetul lui Belşaţar de un mesaj?
24.Cum a citit şi interpretat Daniel acel mesaj?
25. Cum s-a adeverit mesajul în acea noapte, şi ce schimbare de dominație mondială a avut loc?
26. Când şi cum s-a împlinit profeţia repunerii în drepturi a evreilor, şi a fost oare pustiit Babilonul imediat?
27,28. (a) Ce reprezentau pieptul şi braţele de argint ale chipului din visul lui Nebucadneţar? (b) Cum a extins Cambise Imperiul Persan, şi ce legătură aveau Xerxes I şi Artaxerxes I cu două cunoscute personaje biblice?
29. Cu domnia cărui rege s-a încheiat puterea mondială a Persiei, şi cine a întemeiat următoarea putere mondială?
30. Cum a prezis Daniel acest imperiu macedonean sau grecesc în interpretarea sa, şi cum de a ajuns el să "conducă întreg pământul"?
31. Ca rezultat al campaniilor de cucerire ale lui Alexandru, care a devenit noua limbă internaţională, şi cum a devenit aceasta mijlocul potrivit de a răspândi vestea bună în toate ţinuturile?
32. De ce împărăția simbolizată de pântecele şi coapsele de bronz nu s-a sfârşit cu moartea lui Alexandru, şi cine a înghițit imperiul său treptat?
33. Cum a fost prezisă de Daniel această următoare putere mondială în interpretarea lui, şi de ce cele două picioare de fier nu înseamnă o divizare?

Daniel este cel care l-a prezentat pe Belșațar lumii moderne cu mult înainte ca arheologia modernă să afișeze „înaltul criticism” al Bibliei și să ofere dovada lumească a caracterului său istoric. De exemplu, în 1929, în *Descoperiri în serie din Orient, de la Yale*, Volumul XV, se spunea:

Aluziile cuneiforme la Belșațar au aruncat atâta lumină pe rolul pe care l-a jucat el, încât locul său în istorie este clar descoperit. Sunt multe texte care arată că Belșațar l-a egalat aproape pe Nabonidus în poziție și prestigiu. Domnia dublă în decursul ultimei domnii neo-babiloniene este un fapt dovedit. Nabonidus a exercitat autoritate supremă de la curtea sa din Tema, Arabia, în timp ce Belșațar a acționat ca și co-regent în patrie, cu Babilon ca centru de influență. Este evident că Belșațar nu a fost un viceregent slab; el a primit „domnia”. – A se vedea pagina 186 din capitolul al XIV-lea, intitulat Însemnătatea aluziilor non-cuneiforme la Belșațar, volumul al XV-lea al seriilor de mai sus, sub titlul Nabonidus și Belșațar – un studiu al ultimelor evenimente din Imperiul Neo-Babilonian, de Raymond Philip Dougherty, Willim M. Laffan, Profesor de literatură asiriană și babiloniană și curator al colecției babiloniene, universitatea Yale, New Haven, Connecticut, U.S.A.

A se vedea Biblia ca istorie, de Werner Keller (1956), pagina 300, ediția din Londra; pagina 313, ediția din New York.

Urmărindu-mi scopul în viață

Povestită de Mary M. Hinds

Da, se poate! În toate epocile istoriei, bărbați și femei credincioase au reușit. Astăzi, bărbații și femeile încă reușesc să o facă. Iar unul dintre cele mai pline de satisfacție moduri de a face acest lucru – adică de a-i oferi lui Iehova un răspuns la lauda lui Satan – este de a fi în serviciul de pionierat.- Prov. 27:11.

Cele mai timpurii amintiri ale mele sunt despre părinții mei temători de Dumnezeu, care studiau publicațiile Societății și care, grație lor, au inoculat principiile drepte în noi, copiii. Participarea regulată la studiile *Turnului de veghere* (fie acasă, fie la casa celui mai apropiat martor, până la care călătoream 30 de km într-o trăsurică trasă de cai), răspândirea de tractate după școală – toate aceste obiceiuri bune au devenit o parte atât de integrantă a vieții mele încât nu am prețuit destul adevărul și am trecut cumva cu vederea nevoia de a lua o decizie personală pentru a avea aprobarea marelui Creator.

La vârsta de 18 ani m-am înscris la o universitate pentru o instruire de 4 ani. Confruntată cu realitățile aspre ale vieții, am fost năucită și lovită de un dor de casă ce mă dispera. Dar, în colțul valizei mele, simbol al îngrijirii unei mame dedicate, și al speranței, am găsit o cărticică cu o copertă verde, numită *Harpa lui*

Dumnezeu. Am strâns-o cu râvnă, am studiat-o împreună cu Biblia. A însemnat pentru mine mult mai mult ca înainte! Mi-a adus mângâiere și speranță. Această cunoștință dătătoare de viață m-a trezit la gândul unui viitor mult mai satisfăcător decât orice aş fi putut spera să obțin prin propriile mele eforturi, și a dus la dedicarea și botezul meu la primul mare congres la care am participat, cel de la Toronto, Canada, din 1927. În mine s-a aprins o dorință de nestins de a lucra ca pionier. Dar aveam o datorie la facultate, pe care nu o puteam lăsa în grija altcuiva, iar aceasta a crescut înainte să pot fi capabilă să o anulez. M-am chinuit mult, vreme de un an întreg, să anulez acea datorie. Da, și am mai rămas totuși datoare cu opt dolari!

„Căutaţi mai întâi împărăția şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate.” Aceste cuvinte au fost o asigurare care continua să-mi sune în urechi; și, după ce am „socotit prețul”, nu mă puteam împăca cu nimic altceva decât cu urmarea scopului meu în viață ca pionier. (Mat. 6:33) Așa că m-am retras din poziția mea, mi-am tăiat orice cale de întoarcere, și, în septembrie 1930, chiar în mijlocul marii crize economice, am început într-adevăr să alerg în cursa pentru viață. M-am bucurat întotdeauna foarte mult că am făcut asta, căci a însemnat mult mai mult pentru mine decât oricare dintre lucrurile perfect valabile pe care această lume veche mi le-ar fi putut oferi, *și încă înseamnă*. A însemnat prilejul de a gusta din bunătatea lui Iehova și a cânta laudele Sale în fiecare zi, lucru care a dus la o pace a minții cu care să pot înfrunta orice va veni.

Prima iarnă, drumul a fost greu pentru un pionier neexperimentat, și deseori m-a bântuit sugestia insistentă de a mă întoarce la un loc de muncă plătit. Am aflat curând că erau necesare hotărâre adevărată din partea mea și bizuire întrutotul pe Iehova și organizația Sa pentru a rămâne lângă lucrarea mea. Schimbarea de la teritoriu rural la teritoriu urban, cu permisiunea Societății, mi-a rezolvat problemele din acea primă iarnă, și am lucrat cu adunarea din Indianapolis, Indiana, până la congresul din Columbus, Ohio, din 1931, când anul a culminat cu primirea unui „nou nume”. Acolo, am aranjat să lucrez cu o soră dragă cu 20 de ani mai în vârstă decât mine și care lucrase, spre meritul ei, 25 de ani ca pionier. În plus, avea o mașină. Ce ajutor prețios mi-a fost!

În următorii șase ani am lucrat fericite împreună, „plantând” în special în teritoriu rural. De la plantațiile vaste de porumb din Indiana de nord, trecând prin zonele cu tutun și iarbă albastră din Kentucky și Tennessee, și ajungând la plantațiile de bumbac din Alabama de sud, am predicat peste tot. În strădania noastră de a ajunge la fiecare casă de pe teritoriul ce ne-a fost alocat, am trecut râuri, am trecut peste bușteni, am urcat pe munți, am umplut gropile din drum cu pietre ca să putem trece cu mașina, am rămas împotmolite în toate materialele posibile, de la mâlul din Mississippi la nisipul de pe Muntele Lookout. Am fost prezentate eronat de fanatici religioși, care mergeau înainte să avertizeze vecinii că venim, am vizitat fermieri neprietenoși, am fost alungate din mine sub amenințarea armelor. Dar, oricare ar fi fost greutățile, ele se preschimbau în bucurie când găseam un interes real pentru lucrurile pe care le predicam – deseori la ultima casă, de la capătul drumului. Niciodată nu am trecut voit pe lângă o casă, căci știam că

loialitatea în lucruri mici va duce la loialitate în lucruri mai mari. Am semănat din abundență și am cules din belșug, în cele 29 de teritorii rurale izolate.

Hrana noastră spirituală era cea mai bună: Biblia și *Turnul de veghere*, pe care le studiam cu zel, mereu găsind că fiecare adevăr era la fel de proaspăt și dulce ca atunci când „l-am strâns prima dată la inimă”. Banii noștri? Ei bine, atunci am aflat diferența dintre dorințe și nevoi, și că „nici viața, nici fericirea noastră nu depind de lucrurile pe care le avem”, așa că ne-am descurcat de minune. (Luca 12:15). Economisind, am avut și bani ca să participăm la congrese, care ne-au stimulat pentru lucrarea salvatoare de vieți pe care aveam privilegiul să o facem.

Deși acești ani erau bogați, aveam lucruri și mai importante de îndeplinit. Am fost într-adevăr recunoscătoare, din nou, la congresul din Columbus, Ohio, din 1937, unde am fost invitate să participăm la lucrarea de pionier special. Prin schimbarea de la organizarea democratică la cea teocratică, am avut prilejul de a lucra cu adunarea din Louisville, Kentucky, și am privit cu bucurie cum Iehova ne oferea creșterea, căci mulți dintre cei la care am făcut vizite ulterioare ni s-au alăturat și au devenit martori dedicați. Apoi am mers în Jeffersonville și New Albany, în Indiana, unde am stârnit și mai mult interesul și ne-am făcut prieteni pe care nu-i vom uita niciodată. În 1941, ni s-a alocat Union City, din Tennessee. La începutul anului 1942 am fost chemată acasă de moartea neașteptată a iubitei mele mame, care m-a încurajat mereu să rămân credincioasă în serviciu. Lovitura a fost una puternică, iar la sfârșitul a zece zile, când m-am întors în teritoriul meu, mi-am găsit tovarășa chinuită de o boală care a forțat-o să renunțe la serviciul de pionier, câteva luni mai târziu. Cei 36 de ani de pionierat ai ei m-au făcut să apreciez valoarea acestor calități neprețuite: răbdarea și stăruința. Prin toate acestea, am ajuns să înțeleg că serviciul de pionierat nu scutește pe nimeni de problemele și ispitele „comune oamenilor”, și că nici nu le putem înfrunta cu propriile forțe (1 Cor. 10:13) Serviciul de pionier înseamnă a umbla foarte aproape de Dumnezeu! Iar El îi sprijină și îi susține pe cei care își aruncă poverile asupra Lui!

La Congresul Teocratic al Lumii Noi de la Cleveland, Ohio, accentul a fost pus în acel an pe adevărul că organizația lui Iehova nu este statică, iar o dată cu el a venit sugestia care ne dădea fiori – că, poate, în curând, unii din frații noștri vor fi trimiși în serviciu pe țărmuri străine. Acel lucru însă, eram singură, nu mi se putea aplica niciodată mie, așa că m-am întors la numirea mea din Union City, unde împărțeam cu noua mea parteneră bucuria de a organiza o mică grupă.

Apoi a venit surpriza de neuitat. Două plicuri lungi de la biroul președintelui! Pe ele, era ștampilat „Confidențial”! Le-am deschis febril, am citit printre rânduri, ne-am întors acasă. Cu un sentiment amestecat de recunoștință, umilință, bucurie și nerăbdare voiam să strigăm lumii: „Gilead! Misionariat! Misiuni în străinătate! Expansiune teocratică!” Acel chestionar anexat m-a trezit, într-adevăr, la luciditate. Dacă îl completam și îl acceptam, însemna că nu aveam să-i mai văd niciodată pe cei dragi, o dată ce plecam din State. Însemna să învăț o nouă limbă la 35 de ani, și învățarea limbilor a fost dintotdeauna dificil pentru mine. Poate că ar fi însemnat o completă reajustare a stilului meu de viață. De

Cuprins

cealaltă parte, mi-aş fi putut permite oare să ratez marele privilegiu de a-l prezenta aşa cum trebuie în alte ţări pe „Tatăl îndurărilor tandre şi Dumnezeul oricărei mângâieri”? (2 Cor. 1:3) Aţi ghicit răspunsul. Am expediat chestionarul, şi zilele treceau pe nesimţite, aşteptând cu nerăbdare un răspuns. Între timp, am mers la următoarea noastră repartizare: Pineville, Kentucky. Cuibărit în munţii Cumberland, nu foarte departe de Harlan, unde fraţii noştri au fost acuzaţi de sedițiune, cu puţin timp în urmă, acest orăşel s-a dovedit unul dintre teritoriile care ne-au umplut cel mai mult inimile de căldură. Curând eram preocupate de punerea temeliei pentru o viitoare adunare, pe care n-am întâlnit-o niciodată, căci, înainte să fie formată, a sosit invitaţia noastră de a lua parte la a doua promoţie de la Gilead!

Gilead! Ce combinaţie de plăcere, asociere fericită, studiu şi instruire intensive, pace, care ne îngăduia într-adevăr să gustăm anticipat din condiţiile Lumii Noi! Cum au zburat acele cinci luni! Cât de mult a fost întărită credinţa noastră, cât de mult s-a îmbogăţit înţelegerea noastră! Cât de mult am beneficiat de pe urma examinării atente din partea instructorilor noştri înţelegători! Cât de mult au fost extinse vieţile noastre prin apropiata asociere cu toţi cei de acolo! Cât de mult a fost aprofundată iubirea noastră de viaţa ca familie a Lumii Noi! Ziua absolvirii a sosit, deşi parcă prea repede, în ianuarie 1944.

Da, trebuia acum să părăsim Gileadul, dar spiritul său avea să fie în continuare cu noi, şi să crească, şi să fie împărţit fraţilor, oriunde am fi mers. Acum serviciul cu timp integral a devenit de o cu totul altă grandoare şi frumuseţe. Trăiam în grupuri mici, lucram împreună „umăr la umăr” pentru promovarea glorioasei veşti bune. Grupul în care am fost repartizată mergea la Perth Amboy, New Jersey, a servit ca o anticipare a viitorului, datorită multelor naţionalităţi. Am fost într-adevăr recunoscătoare pentru compania noii mele partenere, în cele din urmă o soră de vârsta mea, Hazel Burford, a cărei poveste aţi citit-o, probabil, în coloanele acestei publicaţii. Fraţii noştri ne aşteptau în Perth Amboy şi ne-au primit atât de inimos, şi au aranjat cu atâta dragoste să fim confortabili, încât, curând, „durerea” părăsirii Gileadului a început să treacă. Au strâns mobilă pentru apartamentul pe care ne-au ajutat să-l găsim (lucru deloc uşor în acei ani de război), ne-au umplut cămările cu provizii, chiar ne-au spălat rufele. Lucrul cu adunarea ne-a adus mai multe bucurii, căci vedeam o creştere sănătoasă, iar aceşti fraţi ne-au devenit atât de dragi încât ne-am dorit să-i putem lua cu noi în numirea noastră din străinătate.

Apoi a venit sfârşitul toamnei lui 1945, când am fost trimişi în Colon, Republica Panama. Acest lucru era cu totul şi cu totul nou, această întreagă muncă de a obţine paşapoarte, vize, etc. - şi eram atât de nerăbdătoare! Asigurarea că suntem încă folosite de Iehova în organizaţia Sa a compensat durerea de a cumpăra un bilet numai dus, deşi m-am întors de atunci de trei ori în State, pentru trei congrese. Ce primire teocratică ne-au oferit fraţii noştri din noul nostru teritoriu! S-au purtat cu noi ca şi cum am fi fost „deosebite”, şi au fost atât de generoşi, iubitori, buni şi dornici de a coopera. Anii de serviciu cu ei au dovedit iubirea şi bunătatea lor autentică şi ne-am emoţionat împreună când progresul teocraţiei din

Cuprins

această țară a ținut pasul cu cel din lume, făcându-ne literalmente „să ne lărgim corturile”, pe măsură ce umpleam sală după sală.

Fiecare numire a avut farmecul ei aparte, și a produs experiențe pline de bucurie și care ne-au mișcat inimile. Nu ați simți o compasiune tandră pentru cei care, nefiind instruiți, nu și-au legalizat niciodată relația matrimonială, dar care, înțelegând cerințele lui Iehova, au început să ducă vieți curate, aducându-și chiar copiii ca martori pentru legalizarea căsătoriei lor? Nu ați fi entuziasmați și voi dacă unul dintre voi ar fi adus, cu câțiva ani în urmă, adevărul cuiva, într-o limbă străină, iar acesta a devenit pionier, apoi pionier special, și apoi a sosit la Congresul Internațional Voința Divină însoțit de unele din roadele muncii și iubirii sale, și ți-ar spune că are acum 11 nepoți, toți maturi spiritual și care cântă laude lui Iehova? Nu ați fi bucuroși pentru cel de curând dedicat, care vine și spune: „Vreau să fiu o scrisoare bună de recomandare pentru tine, așa că te rog învață-mă din ce în ce mai mult despre cum să fac voința lui Iehova?” Aceste lucruri, repetate de multe ori, ne-au făcut fericiți să rămânem în numirea noastră.

Pe lângă acestea, faptul că mi-am urmat scopul în viață m-a ajutat să apreciez interesul personal al Societății și grija ei pentru slujitorii ei cu timp integral. Privilegiul de a trăi într-o casă misionară, de a lucra și a trăi împreună ca o familie, de a fi revitalizați, așa cum eram noi - de experiențele în teritoriile îndepărtate ale servilor de circuit, de district și de zonă; pot spune că nu m-aș fi putut bucura de acestea dacă nu aș fi făcut serviciu cu timp integral. Chiar și când suntem bolnavi, nu trebuie să ne temem că vom fi forțați să ne retragem. Sunt sigură că unul din factorii care contribuie mult la o însănătoșire grabnică, chiar și dintr-o boală severă, cu tot cu spitalizare și operație, a fost permisiunea de rămâne acolo unde este și inima mea – în numirea mea.

Anul trecut, al 28-lea an de serviciu de pionierat al meu, a fost cel mai bogat dintre toate. Vacanța mea mi-a îngăduit să vizitez din nou pe mulți dintre cei dragi și pe mulți cunoscuți ai mei, cărora le datorez atâta recunoștință și iubire pentru iubirea, constanța, generozitatea și bunătatea pe care mi le-au arătat pe parcursul anilor. Apogeul acestui an a fost Congresul Internațional Voința Divină al martorilor lui Iehova. Să particip la acesta în calitate de misionar, identificat ca unul dintre „semnele și minunile” din acel lung șir de „lucruri de dorit ale națiunilor” (în rândul cărora se afla acum și zeloasa mea soră de carne); să mă bucur de ospitalitatea unei surori cu care am avut plăcerea de a studia curând după sosirea mea în Colon și care s-a căsătorit și s-a mutat în New York, și care este foarte activă acum în slujirea teocratică; să fiu martoră a voinței divine și să aflu mai multe despre ea; ei bine, toate aceste lucruri mă îndeamnă să dau glas unor cuvinte scrise cu mult timp în urmă de regele David: Iehova, „ai încoronat anul cu bunătatea ta!” – Ps. 65:11.

Imediat după Congres, m-am întors în Panama, iar, când avionul a aterizat încet pe pistă, i-am mulțumit lui Iehova că m-am întors teafără în locul de pe pământ cel mai drag mie, locul numirii mele, pentru a continua să-mi urmez scopul în viață. Când vei începe și tu să îl urmezi pe al tău?

„Fă-mă să umblu în adevărul tău şi învaţă-mă, căci tu eşti Dumnezeul salvării mele!” – Ps. 25:5.

„Contribuțiile voastre” ajută la expansiunea Împărăției peste tot.

ÎN AUGUST 1879, în această revistă s-a scris: „‘Turnul de Veghere al Sionului’, este sprijinit, credem noi, de către IEHOVA, și atât timp cât acest lucru va fi valabil, revista nu va *cerși* și nici nu va *cere* ajutorul oamenilor. Când Cel care spune: ‘Tot aurul și tot argintul munților îmi aparțin’ nu reușește să asigure fondurile necesare, atunci vom găsi de cuviință să suspendăm publicarea revistei.” Societatea nu a suspendat publicarea revistei și *Turnul de veghere* a fost tipărit constant. De ce? Pentru că în acești aproape optzeci de ani de când *Turnul de Veghere* și-a exprimat această încredere în Iehova Dumnezeu, Societatea nu s-a îndepărtat niciodată de la acest principiu.

Ce se întâmplă astăzi? Mai păstrează Societatea această poziție? Da. A cerșit vreodată bani? Nu. Martorii lui Iehova nu cerșesc niciodată fonduri. Nu trimit niciodată petiții, nu amenință, nu trec cutia cu donații prin fața oamenilor, nu au taxă de intrare, nu închiriază rânduri de bănci, nu apelează la jocuri de noroc și nu bat la ușa oamenilor de afaceri.

Ce a făcut Societatea? A dat, nu a cerut; a distribuit, nu a cerșit. Martorii lui Iehova dau din ceea ce au. Ei posedă vestea bună a Împărăției și pe aceasta o dăruiesc, spre binecuvântarea celorlalți.

Pretutindeni pe pământ, martorii lui Iehova sunt uniți în credință și în faptă. Această unitate este evidentă în chestiuni spirituale, dar și materiale. Ei știu că la Proverbele 3:9 se spune: „Onorează-L pe Iehova cu lucrurile tale de valoare și cu primele roade ale pământului tău.” Pentru că fiecare filială, adunare și fiecare individ încearcă să contribuie sincer la bunăstarea tuturor, întreaga Societate a Lumii Noi este puternică și prosperă din punct de vedere spiritual. Prosperitatea materială nu aduce prosperitate spirituală. Prosperitatea spirituală aduce însă suficientă prosperitate materială pentru nevoile lucrării lui Iehova.

CUM PUTEȚI CONTRIBUI

Există numeroase moduri prin care indivizii pot lua parte la răspândirea veștii bune prin contribuție personală. Unul dintre moduri implică Sălile Împărăției. Sălile Împărăției au diverse necesități. Toți membrii adunării le folosesc. Cineva

a asigurat fondurile necesare pentru construirea sau închirierea lor, pentru iluminare, încălzire şi întreţinere. Ajutorul fiecărui membru al adunării este necesar.

Vă puteţi aduce contribuţia la Societate pentru instruirea, transportul şi întreţinerea misionarilor în acele părţi din lume unde vestea bună nu a fost propovăduită încă. Donaţiile se pot face la sediul central din Brooklyn sau la unul dintre sediile filialelor din întreaga lume. Contribuţiile făcute la oricare dintre filiale ajută lucrarea din toate ţările.

Când cineva face o donaţie, acea persoană nu ştie exact cum va fi folosită donaţia, dar rezultatele se văd prin expansiunea predicării Împărăţiei. Această expansiune nu poate fi negată. Rapoartele din anul 1959 apărute în *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* arată că vestea bună a Împărăţiei este predicată în 175 de ţări şi insule de către cel puţin 798 326 de misionari creştini. Acest lucru face inima să salte de bucurie. Orice dar, indiferent de mărime, ajută la răspândirea veştii bune la alţii.

Societatea nu face publice contribuţiile, în armonie cu ceea ce a spus Isus: „Dar tu, când faci daruri de îndurare, să nu ştie stânga ta ce face dreapta ta, pentru ca darurile tale de îndurare să fie în ascuns. Atunci Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti.” (Mat. 6:3, 4) Societatea recunoaşte contribuţiile pe care le-a primit, pentru a garanta celor care contribuie că donaţiile lor au fost bine primite şi apreciate pe deplin.

Există vreun lucru mai măreţ decât vestea bună pe care o putem împărtăşi cu ceilalţi? Într-adevăr, orice am întreprinde, ar trebui să avem drept obiectiv cuvintele lui Pavel: „Dar fac toate lucrurile de dragul veştii bune, ca să am parte de ea împreună cu alţii.”- 1 Cor. 9:23.

NU EXISTĂ NICIO OBLIGAŢIE

Câteodată, pentru a împărtăşi vestea bună cu ceilalţi, este necesar să aduceţi contribuţii materiale. Pavel arată că este potrivit să se facă anunţuri când se iveşte un astfel de privilegiu. Dar Pavel nu spune nicăieri să cereţi: „Am considerat necesar deci să-i încurajez pe fraţi să vină mai înainte la voi şi să pregătească dinainte darul vostru generos, pe care l-aţi promis deja, pentru ca acesta să fie pregătit ca dar generos şi nu ca un lucru luat cu forţa. Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dă cu bucurie.” – 2 Cor. 9:5, 7.

În armonie cu cuvintele lui Pavel, Societatea vă reaminteşte în fiecare an că aveţi privilegiul de a vă aduce propria contribuţie şi puteţi indica Societăţii care sunt planurile voastre pentru donaţii pentru anul ce urmează. Societatea nu creează obligaţii făcând acest lucru. Asemenea anunţuri nu schimbă caracterul voluntar al oricărei donaţii. De exemplu, atunci când era pregătită construcţia

tabernacolului, Moise a spus: „Iată cuvântul pe care l-a poruncit Iehova, zicând: ‘Luați din ce aveți o contribuție pentru Iehova.’” Care a fost răspunsul? „Fiii lui Israel i-au adus o ofrandă benevolă lui Iehova.” – Ex. 35:4, 5, 29.

Când David se pregătea să construiască templul, a întrebat: „Cine se oferă pentru a-și umple mâinile cu un dar pentru Iehova?” Care a fost răspunsul? „Poporul s-a bucurat că aducea ofrande benevole lui Iehova.” - 1 Cron. 29:5, 9.

Contribuțiile voluntare din ziua de azi sunt o dovadă a maturității creștine. Un copil nu este matur și depinde, de asemenea, de părinți, dar el va crește. Ca și creștini, ar trebui să ne maturizăm în ce privește responsabilitatea de a răspândi vestea bună în orice mod putem. Când cineva nu mai este copil, acela nu numai că este capabil să se întrețină singur, dar poate avea grijă și de alții. Așa se întâmplă cu fiecare persoană și adunare din Societatea Lumii Noi. Ajungem să putem da ajutor material. O adunare își poate permite să aibă propria Sală a Împărăției și să ajute alte adunări să aibă o astfel de sală și astfel să promoveze lucrarea Împărăției.

Dacă ar exista mai multe persoane pe pământ devotate activității Împărăției, nu ar mai fi nevoie de bani. Firmele ar putea face donații Societății oferind hârtie și alte produse de tipărit; firmele de transport ar putea transporta gratuit Biblii și ajutoare de studiu Biblic; firmele de construcții și muncitorii ar putea ridica gratuit clădirile necesare filialelor și Sălile Împărăției. Serviciile poștale ar putea duce corespondența la destinație gratuit; centrele de aprovizionare ar putea oferi fraților de la Betel hrană și îmbrăcăminte necesare. Dar nu toți sunt interesați să împărtășească vestea bună cu ceilalți, iar Societatea nu deține fabrici de hârtie și facilități de transport. Societatea găsește resurse pentru aceste lucruri. Dacă cineva dorește să ne ofere ajutor în lucrarea pe care o facem, acceptăm acel ajutor și suntem recunoscători pentru el. Totuși, noi nu cerem ajutor; oamenii ni-l oferă. Ce putem să facem în schimb pentru aceste persoane este să ne îngrijim de nevoile lor spirituale.

Pentru ca Societatea să își poată planifica activitatea pentru următorul an, există o îngrijire voluntară care se numește „Buna speranță”. Aceasta nu este un jurământ, ci mai degrabă o declarație asupra contribuțiilor pe care cineva speră să le poată facă anul următor. Cum puteți face acest lucru? Puteți trimite o scrisoare sau o carte poștală filialei Societăţii din țara unde locuiți. Pentru cei care locuiesc în Statele Unite adresa este: Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania, Treasurer’s Office, 124 Columbia Heights, Brooklyn 1, New York.

Formularea poate fi făcută astfel: „Sper că în următoarele douăsprezece luni voi putea să donez lucrării de predicare a veștii bune a Împărăției lui Dumnezeu suma de _____ , contribuție pe care o voi face în cutare sume și cutare interval de timp, pe măsură ce îmi pot permite și devin prosper cu ajutorul bunătății nemeritate pe care Iehova mi-o arată prin Isus Cristos.” [Semnătura]. La pagina 258 a acestui număr există o listă a filialelor aflate în țări vorbitoare de limbă engleză. O listă completă se găsește pe ultima pagină a majorității cărților și broșurilor Societății.

Oare nu este o bucurie să putem sta în fața lumii ca o Societate a Lumii Noi ce muncește din greu și se întreține singură? Oare nu este o bucurie înălțătoare să împărtășim vestea bună cu ceilalți? Pe măsură ce predicarea Împărăției continuă să se extindă și să se miște rapid, afirmăm din nou că Iehova Dumnezeu este Cel care sprijină cu adevărat lucrarea și pe poporul Lui.

Întrebări de la cititori

• A trebuit ca aceia care s-au supus botezului lui Ioan să fie rebotezați ulterior cu botezul lui Isus? – A.R., S.U.A.

Lucrul la care se face referire prin cuvintele „botezul lui Ioan” a fost botezul acelor israeliți naturali și al prozeliților care s-au căit de păcatele lor împotriva legământului Legii. A fost un botez autorizat de Iehova, dar despre care l-a instruit pe Ioan să îl îndeplinească. (Luca 3:2, 3; Ioan 1:33) Întrucât acest botez al evreilor pocăiți era o dovadă a faptului că se căiesc de păcatele pe care le-au comis împotriva legământului Legii, realizarea lui era validă atâta vreme cât era și legământul Legii. Acest lucru înseamnă că acest botez putea fi îndeplinit cu valabilitate până în anul 33 e.n. Nu există nicio consemnare a faptului că aceia care au fost botezați în mod valabil cu botezul lui Ioan au fost rebotezați în numele lui Isus Cristos.

Ioan a fost trimis de Iehova ca să-i pregătească pe oameni pentru apariția lui Mesia. Legea le-a fost dată ca un învățător care să-i conducă la Cristos, dar, ca națiune, ei nu i-au urmat învățăturile și nu erau în poziția de a-L recunoaște și accepta pe Cel către care au fost îndrumați. (Gal. 3:24) În Luca 3:3-6 se explică: „Astfel, el a mers prin tot ţinutul din jurul Iordanului, predicând botezul ca simbol al căinţei pentru iertarea păcatelor, aşa cum este scris în cartea cuvintelor profetului Isaia: "Ascultați! Cineva strigă în pustiu: Pregătiţi calea lui Iehova, faceţi drepte cărările sale! Orice vale trebuie umplută, orice munte şi deal trebuie nivelate. Căile strâmbe trebuie să devină căi drepte, iar locurile pietroase, căi netede. Orice carne va vedea cum va aduce Dumnezeu salvarea"”. După ce l-a identificat pe Isus drept „mielul lui Dumnezeu”, Ioan Botezătorul a explicat el însuși motivul pentru care a predicat și a botezat, spunând: „Iată de ce am venit să botez cu apă: ca El să-i fie dezvăluit Israelului.” – Ioan 1:31.

Atunci când Isus și-a început slujirea, El nu a spus discipolilor Săi care au fost instruiți de Ioan să se boteze din nou în numele lui Isus. Deloc. Botezul lor a fost îndeplinit de un serv al lui Dumnezeu, în acord cu instrucțiunile lui Iehova, și era, deci, valabil. Nici nu i-a instruit să-i boteze în mod diferit pe cei care aveau să-i devină urmași în timpul slujirii Sale pământești. Deci, atunci când citim în Ioan 3:22 că „Isus şi discipolii Săi au mers în ţinutul Iudeii şi acolo el a rămas un timp cu ei şi boteza.”, înțelegem că botezul pe care îl efectua avea aceeași însemnătate ca și botezul lui Ioan.

Cu toate acestea, dacă o persoană a fost botezată cu botezul lui Ioan după Cincizecime, după anul 33 e.n., atunci acesta nu era valabil, era nepotrivit. Acest lucru ar fi indicat faptul că o asemenea persoană nu aprecia semnificația acelui botez. Ajungem la un asemenea caz în Faptele 19:3-5: „El a întrebat: "Atunci cu ce aţi fost botezaţi?" Şi ei au răspuns: "Cu botezul lui Ioan". Pavel a zis: "Ioan a botezat cu botezul care era simbol al căinţei şi a spus poporului să creadă în cel care va veni după el, adică în Isus". Auzind aceasta, ei au fost botezați în numele Domnului Isus." Având în vedere că acest lucru s-a întâmplat pe când Pavel era deja în cel de-al treilea tur misionar, care a început cam în anul 52 e.n., este evident că aceste persoane care au fost botezate după ce botezul lui Ioan a încetat să aibă valoare în ochii lui Iehova Dumnezeu. Se cuvenea deci să fie botezate din nou.

Cu toate acestea, nu este necesar să fim rebotezați de fiecare dată când se împlinește o altă profeție din Cuvântul lui Dumnezeu, sau un alt adevăr este înțeles mai clar. Un serv botezat al lui Dumnezeu, care se căiește din toată inima pentru trecutul său va urma, în aceste privințe, îndrumarea lui Iehova. Astfel, atunci când Cristos a fost întronat ca Rege, în 1914 e.n., nu a fost necesar ca toți adevărații creștini să fie rebotezați, ca recunoaștere a poziției Sale de conducător. Tot astfel, atunci când Ioan Botezătorul l-a arătat pe Cristos ca „mielul lui Dumnezeu care ia păcatul lumii", nu a fost necesar ca discipolii Săi să fie botezați iarăși. Însăși faptul că L-au acceptat pe Isus drept Cristosul era în concordanță cu botezul căruia s-au supus deja. Și așa cum botezul lor a continuat să fie valid la acea vreme, tot așa și când Cristos s-a înălțat la cer și „Dumnezeu l-a ridicat într-o poziţie înălţată şi i-a dat cu bunăvoinţă numele care este mai presus de orice alt nume" nu a fost nevoie ca discipolii lui să arate că recunosc acest fapt printr-un nou botez. – Filip. 2:9.

Cu toate acestea, urma să aibă loc o schimbare a botezului când legământul Legii a încetat să fie valabil. De aceea, Isus le-a spus discipolilor Săi după învierea Sa și înainte de înălțarea la cer, și nu la începutul slujirii Sale: „Duceţi-vă deci şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt, învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit." (Mat. 28:19, 20) El le-a mai spus: „Să nu vă îndepărtaţi de Ierusalim, ci aşteptaţi lucrul pe care l-a promis Tatăl şi despre care aţi auzit de la Mine." „Veți primi putere când spiritul sfânt va veni peste voi, și îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până în cea mai îndepărtată prte a pământului." (Faptele 1:4, 8) Așa că, începând cu Cincizecimea s-a efectuat un botez diferit, nu pentru căința de păcate împotriva legământului Legii, ci „în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt", care simbolizează dedicarea credinciosului.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

14 iunie: „Eliberați-vă pentru a face voința completă a lui Dumnezeu", pag. 261.
21 iunie: „Atingeți desăvârșirea în Societatea Lumii Noi", pag. 268.

TURNUL de VEGHERE

15 MAI 1959 Nr. 10

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CREȘTINII AU NEVOIE DE CUNOȘTINȚĂ EXACTĂ - Pag.359

„PAȘTE OIȚELE MELE” - Pag.368

SĂ NE EXTINDEM SLUJIREA - Pag.370

ESTE GREŞIT SĂ SCHIMBI RELIGIILE? - Pag.376

TIR – ORAȘUL UNDE MAMONA ERA DUMNEZEU - Pag.380

PART. 14 –„FACĂ-SE VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.386

CAPITOLUL 6: REGELE CE IMPUNE VOINŢA SUPREMĂ - Pag.389

ÎNCHINAREA LA DIAVOL - Pag.391

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.393

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikoloie
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Mai 1959 **Nr 10**

Creştinii au nevoie de cunoştinţă exactă

„Acest lucru este bun şi plăcut înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, care vrea ca orice fel de oameni să fie salvaţi şi să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului.”— 1 Tim. 2:3, 4.

UN vechi proverb inspirat din Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu este bine ca sufletul să nu aibă cunoştinţă.” (Prov. 19:2) Este foarte important, mai ales acum, în aceste timp al sfârşitului lumii rele, să avem călăuzire divină. Dacă o persoană va dori să Îl mulţumească pe Dumnezeu, ea trebuie să ştie ce doreşte Dumnezeu ca ea să înfăptuiască.
Numai prin dobândirea cunoştinţei necesare va putea ea urma calea dreaptă, evitând calea delincventă a acestei lumi şi primind promisiunea vieţii veşnice, în lumea nouă a lui Dumnezeu.

2 Iehova Dumnezeu a făcut toate îngrijirile de a satisface nevoia oamenilor de cunoştinţă adecvată. „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, să i-o ceară neîncetat lui Dumnezeu, căci El le dă tuturor cu generozitate şi fără să reproşeze şi ea îi va fi dată.” Cunoaşterea Lui şi a scopurilor Sale, El le-a făcut disponibile din abundenţă în Cuvântul Său inspirat, Biblia. Şi, în mod iubitor, El a însărcinat organizaţia Lui să atragă atenţia persoanelor cu frică de Dumnezeu la împlinirea profeţiilor ce au fost scrise pentru zilele noastre, să ne arate care este voinţa divină pentru noi şi să ofere un exemplu despre cum trebuie să ne

Cuprins

conformăm acestei voințe divine. Oricine se asociază Societăţii Lumii Noi a lui Iehova, acum sau mai târziu, trebuie să posede o dorinţă autentică de a învăţa, de a dobândi cunoștința exactă a voinței divine. Prin aceste fapte ale lor, ei vor dovedi că se află printre acei „mulţi oameni” care rostesc acum: „Veniți, să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov, şi El ne va învăța căile Sale, iar noi vom umbla pe cărările Sale”. Asocierea cu Societatea Lumii Noi este un lucru important, însă nu este îndeajuns. Fiecare trebuie să fie educat cu privire la voința divină şi apoi să o îndeplinească. — Iac. 1:5; Isa. 2:3.

3 Explicând foarte clar care este voința lui Dumnezeu cu privire la noi, apostolul Pavel a spus: „Acest lucru este bun şi plăcut înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, care vrea ca orice fel de oameni să fie salvaţi şi să ajungă la cunoștința exactă a adevărului.” Neglijarea studiului Cuvântului lui Dumnezeu sau răsfoirea paginilor în grabă, fără a pricepe sensul celor citite, arată lipsă de respect faţă de Cel care îi este Autor. Aceasta arată un eşec în ce privește conformarea voinței divine, ca „să ajungem la cunoștința exactă a adevărului.” Este important să „dobândim înţelepciune, şi cu toată înțelepciunea dobândită să dobândim pricepere.” Astfel echipat omul poate avea o bază solidă pentru a păstra credinţa şi pentru a se afla în poziţia în care îşi poate împărtăşi această credinţă cu alţii. — 1 Tim. 2:3, 4; Prov. 4:7.

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU CREŞTINĂTATEA?

4 S-au spus multe lucruri, în ultimii ani, despre progresul religiei şi, fără îndoială, au fost multe persoane cu adevărat tulburate de condiţiile actuale ale lumii şi care s-au îndreptat spre sistemele religioase pentru mângâiere. Însă, găsesc ei, oare, acolo, acea speranţă? Sunt ei ghidaţi spre împărăția lui Dumnezeu ca spre speranţa omului şi le este oferită o bază solidă, Scripturală, pentru credinţa lor, sau, mai degrabă, li se spune că Naţiunile Unite sunt „ultima şi cea mai bună speranţă” a omului? Găsesc ei în biserici răspunsul la nevoia lor spirituală, sau, mai degrabă, răspunsul la nevoia lor de socializare, la fel cum ni se precizează într-un articol din *Saturday Evening Post*, din 4 octombrie, 1958, în care se sune: Bisericile „nu sunt numai sanctuare ci, de asemenea, locuri de întâlnire complexe cu şcoli de duminică, săli de teatru şi de dans, încăperi de socializare cu cămăruţe unde oamenii se pot întâlni. Unele biserici au săli de bowling, mese de tenis şi terenuri în aer liber pentru tenis. Cele mai multe dintre ele au bucătării unde se face mâncare pentru întâlnirile sociale”? Câţi dintre cei asociați cu sistemele religioase ale creştinătății ştiu cu adevărat care este speranţa omului şi câţi dintre ei cred în această speranţă? Sunt ei oare echipaţi pentru a urma sfaturile apostolului Pavel: „Sfințiți-l pe Cristos ca Domn în inima voastră, fiind întotdeauna gata să prezentați o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre, făcând însă aceasta cu blândeţe şi respect profund”? — 1 Pet. 3:15.

5 Este interesant să luăm în considerare, pe scurt, calitatea de membru a bisericii. Formula folosită pentru a număra membrii variază, însă nu depinde de întrebarea dacă aceştia calcă pe urmele lui Isus Cristos sau dacă îi ascultă porunca

de a fi martorii Lui. (Faptele 1:8) În Biserica Romano-catolică un om este considerat membru în momentul în care, ca şi copil, este botezat. Copilul nu are nimic de spus în legătură cu asta, însă este considerat membru. Alte biserici nu îi consideră membrii până când nu confirmă. Din moment ce vârsta de confirmare poate varia de la cinci sau şase ani până la adolescenţă, copilul cunoaşte sau nu astfel de lucruri precum Rugăciunea Domnului, cele Zece Porunci şi răspunsul la întrebările găsite în Catehismul Bisericii. În acest fel omul devine un membru al bisericii, însă nefiind necesar ca acel cineva să calce pe urmele lui Isus Cristos, pentru a continua să rămână un membru al acelei religii. Aceasta este cauza pentru care închisorile din Statele Unite sunt pline de criminali, 85 % din ei mărturisind că sunt membri ai unei organizații religioase.

[6] Potrivit cifrelor conţinute în *World Almanach*, din anul 1955 până în 1956, Biserica Romano-catolică a realizat o creştere a membrilor ei cu 2,8 % la nivel mondial, ajungând la cifra de 484 077 000 de membrii. Bineînţeles, această cifră include creşterea naturală a populaţiei, care a fost raportată, la acea perioadă, la 1,7% pe întregul glob. Câţi din cei rămași s-au convertit la Catolicism pentru că au ales singuri această religie? Ar fi greu de precizat, însă statisticile enunţate mai sus prezintă îndoială cu privire la adevărata creştere a organizaţiei. Ca atare, în revista *Time*, episcopul Catolic Stephen S. Woznicki, din Saginaw, Michigan, ne arată că un număr mare de oameni ce aparţin comunităţii catolice nu sunt membrii activi. El a mai spus: „S-a înregistrat un semnificativ progres în condiţia fizică a eparhiilor, însă condiţia spirituală este cu totul altceva.” Iar *20th Century Encyclopedia of Religious Knowledge*, spune cu privire la Spania, unde Biserica Catolică este biserica de stat: „Conform legii canonice, oricine a fost botezat aparţine Bisericii Romano-Catolice, chiar dacă, după aceea, el sau ea nu este de acord.” Această practică se foloseşte, de exemplu, cu precădere în Italia. În alegerile din Italia de acum câţiva ani, Partidul Comunist şi aliaţii lui au obţinut 35% din voturi, deşi votanţii Catolici au fost avertizaţi că este greşit ca ei să voteze pentru Partidul Comunist. Cu toate acestea, potrivit *Catholic Register* din 29 septembrie 1957, ţara era 99,5 % catolică.

[7] Ce se întâmplă cu Bisericile Protestante? În anul 1959 *Anuarul Bisericilor Americane*, publicat de Consiliul Naţional al Bisericilor lui Cristos în S.U.A., arăta că în anul 1956 erau 60 148 980 de protestanţi în Statele Unite; în 1957, 59 823 777. Pierderea este explicată de faptul că un grup inclus în 1956 nu a fost înregistrat în cifrele din anul 1957 şi astfel o creştere de 2,1 % este mai potrivită de a descrie situaţia. Pentru a evalua semnificaţia acesteia, următoarele lucruri sunt de interes. Potrivit cifrelor prezentate în cartea *Biserica Angliei,* din numărul membrilor Bisericii Angliei se estimează că mai puţin de 8% dintre ei se prezintă la slujbele de comuniune de Paşte. Şi, vorbind despre America, *Times* îl citează pe Dr. Liston Pope, decanul Şcolii Divinity, Yale: „Nu există nici o mare renaştere a religiei în America şi probabil că nici nu va fi vreuna, în sensul adevărat al cuvântului… În acest timp cu cele mai mari nevoi, influenţa religiei în problemele lumii este mai mult indirectă sau, mai mult de atât, chiar minimală.” Şi cât despre

veridicitatea statisticilor, care arată un număr mare de membri, *World Christian Handbook* spune: „În anumite zone… recensămintele religioase sunt făcute de către instituţiile Guvernului… Ele dezvăluie mari neconcordanţe între unele dintre cifre pe care Bisericile le pun la dispoziţie, și aceste diferenţe sunt o ruşine pentru Biserici. Din fericire, sau nu, aceste diferenţe nu sunt disponibile la scară mondială.” În carte mai este scris de asemenea: „În cele mai multe ţări, creştinii formează o comunitate foarte mică şi este foarte posibil să se mai micşoreze încă, din moment ce, vorbind în mod general, bisericile lumii nu cresc proporţional cu creşterea populaţiei.” Este evident că nu cu Creştinătatea se împlineşte profeţia care spune: „În acele zile se va întâmpla că, zece oameni, din toate limbile națiunilor, se vor agăţa de haina celui care este evreu, zicând: Vom merge cu tine, căci am auzit că Dumnezeu este cu tine.” — Zah. 8:23, *AS*.

CREŞTEREA SOCIETĂŢII LUMII NOI

8 Indiferent de eşecul Creştinătăţii, Iehova Dumnezeu îşi are martorii Săi pe pământ şi ei participă la cea mai importantă lucrare educaţională ce se face astăzi, acea prezisă de Fiul Lui, Isus Cristos: „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie tuturor națiunilor, şi atunci va veni sfârşitul împlinit.” (Mat. 24:14) Clerul religios al Creştinătăţii poate protesta că martorii lui Iehova le invadează păşunile şi le fură oile. Însă, Iehova Dumnezeu priveşte altfel lucrurile. Acelor păstori falşi care au făcut turmele să uite de numele lui Iehova Dumnezeu şi care le-au îndreptat încrederea spre guverne ale oamenilor în loc de împărăția lui Dumnezeu şi care nu au instruit sau echipat creştinii să îşi declare public credinţa, asemenea lui Isus Cristos, ci i-au ţinut lângă ei pentru a-şi îndeplini scopurile lor egoiste, Iehova le spune: „Luaţi aminte, căci Eu sunt împotriva păstorilor; şi Eu le voi cere oile lor şi îi voi face să nu-mi mai hrănească oile; şi nici păstorii nu se vor mai hrăni; şi Eu Îmi voi salva oile din gura lor, ca ele să nu fie hrană pentru păstori.” (Ezec. 34:10, *AS*) Ele sunt „oile” lui Iehova şi El le adună în Societatea Sa a Lumii Noi.

9 În momentul în care cineva observă nemaipomenita creştere a Societăţii Lumii Noi, nu poate să nu simtă responsabilitatea pe care o au martorii lui Iehova. În ultimii ani s-au înregistrat sute de mii de persoane nou interesate, care au renunțat la vechiul stil de viaţă și s-au asociat martorilor lui Iehova. Este interesat de subliniat faptul că această creştere se datorează faptului că oameni maturi care gândesc singuri iau poziție pentru adevăr şi dreptate. Ei nu au devenit membri ai organizaţiei prin botez la o vârstă fragedă sau prin altă ceremonie lipsită de semnificaţie. Acei indivizi care ajută la creşterea numărului celor asociați cu martorii lui Iehova s-au gândit şi au luat decizia singuri.

10 Numai în anul 1958 s-au înregistrat 81 425 de persoane care s-au asociat martorilor lui Iehova şi care au predicat ceea ce au auzit și învăţat. Ei au fost foarte entuziasmaţi de noul lor mod de viaţă, arătat în Cuvântul lui Dumnezeu, încât au vrut să-l împărtăşească şi cu alţii. Însă, odată cu acest mare flux de persoane care vin în Societatea Lumii Noi, vine şi responsabilitatea pe care o au toți ceilalţi

membri ai Societăţii de a se îngriji că cei noi primesc o cunoştinţă exactă a adevărului. Aceşti noi membri apreciază Împărăția, o iubesc şi percep posibilitatea unei vieți veşnice ca pe un premiu ce îl vor câştiga prin Isus Cristos, Domnul lor. Ei au ajuns să aprecieze că Iehova Dumnezeu, Dătătorul lor de viaţă, trebuie să primească devotament exclusiv şi că ei nu pot sluji la doi stăpâni, la Dumnezeu şi la Diavol.

[11] Toţi aceşti începători au nevoie de ajutor în ceea ce priveşte cunoştința. Dacă toţi aceşti noi vestitori ai Împărăției vor continua să rămână în cadrul organizaţiei teocratice a lui Iehova şi vor continua să Îi laude numele, ei vor avea nevoie de asistenţă. Pavel a dorit să ofere acel ajutor şi a făcut întocmai, din acest motiv susţinând: „Fiți imitatorii mei, așa cum și eu sunt imitatorul lui Cristos.” (1 Cor. 11:1) Reprezintă o provocare pentru toţi care sunt martori ai lui Iehova de ani de zile şi este o responsabilitate pe care o primesc, aceea de a se asigura că toţi cei 798 326 de oameni care sunt asociați acum cu organizaţia să ajungă la maturitate şi să fie creştini puternici şi curajoși. Toţi membrii organizaţiei ar trebui să aibă simţămintele lui Petru, când a rostit: „Într-adevăr, dacă, după ce au scăpat de pângăririle lumii prin cunoaşterea exactă a Domnului şi Salvatorului Isus Cristos, se implică din nou în aceste lucruri şi sunt învinuiți de ele, starea lor de la sfârşit a ajuns mai rea decât cea de la început. Căci ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut cu exactitate calea dreptății decât, după ce au cunoscut-o cu exactitate, să se abată de la porunca sfântă care le-a fost transmisă. Cu ei s-a întâmplat ce spune proverbul adevărat: ‚Câinele s-a întors la vărsătura lui, iar scroafa spălată s-a întors să se tăvălească în mocirlă.’” — 2 Pet. 2:20-22.

[12] Petru i-a ajutat pe primii creştini, vorbind cu ei deschis despre Cuvântul lui Dumnezeu şi arătându-le calea pe care să o urmeze. Creştinii de astăzi trebuie să facă la fel. Scriind celor care au acceptat adevărul, Petru a spus: „Iubiții mei frați, aceasta este deja a doua scrisoare pe care v-o scriu și în care, la fel ca în prima, vă stimulez printr-o aducere aminte capacitatea de a gândi clar, ca să vă amintiți de cuvintele rostite mai înainte de profeţii sfinţi şi de porunca Domnului şi Salvatorului transmisă prin apostolii voştri.” (2 Pet. 3:1, 2) Ei aveau nevoia de cunoştinţă exactă şi Petru a fost nerăbdător să îi ajute să o dobândească. El i-a avertizat cu privire la gândirea greşită şi le-a imprimat în minţile lor o apreciere potrivită a serviciului lor. Petru a exprimat aceeaşi idee, pe care o găsim în Apocalipsa 16:15, textul nostru anual, care accentuează nevoia de a rămâne treji, căci altfel, cineva ar putea fi jefuit pentru că a adormit la postul lui de creştin. Petru a subliniat acest fapt când a spus: „De aceea, iubiții mei frați, fiindcă aşteptați aceste lucruri, faceți tot posibilul ca în final să fiți găsiți de el fără pată, fără defect și în pace. ... păziți-vă, ca să nu fiți târâți cu ei de nelegiuirea oamenilor care sfidează legea și să cădeți de la statornicia voastră.” (2 Pet. 3:14, 17) Cât de important este, aşadar, ca fiecare să fie atent şi treaz înainte de bătălia de la Armaghedon! Este la fel de important şi pentru cei noi, cât şi pentru cei mai vechi la adevăr. Fiecare trebuie să-şi păzească veşmintele slujirii.

[13] Dacă cineva nu-și va păzi veşmintele de slujire, va demonstra că s-a întors la pângăririle lumii vechi din care a fost salvat. Cu siguranţă că nimeni, care posedă o cunoştinţă exactă a adevărului, nu vrea să se vadă pe el, sau pe altcineva, cum alunecă, încet-încet, înapoi în acea stare. Pe măsură ce martorii lui Iehova se apropie de bătălia finală şi de timpul justficării complete a numelui lui Iehova, inimile noastre se bucură datorită mulţimii mari de „alte oi" care se alătură organizaţiei. Însă, odată cu venirea mulţimii mari vine şi o lucrare mai mare, mai grea, din partea celor care sunt deja martori ai lui Iehova. Aceşti membri noi trebuie să fie hrăniţi cu hrană bună, spirituală. Ei trebuie să aibă o cunoştinţă exactă. Prin urmare, oricine este dedicat lui Iehova Dumnezeu ar trebui să simtă responsabilitatea ce revine întregii organizaţii a martorilor lui Iehova, de a se ajuta unul pe celălalt şi mai ales pe aceşti 81 425 de oameni care s-au alăturat organizaţiei, în ultimul an.

[14] Această mare responsabilitate nu este o noutate. O astfel de mulţime mare s-a făcut evidentă în fiecare an, precum dovedesc statisticile de mai jos.

CREȘTEREA SOCIETĂŢII LUMII NOI

1948 – 1958

Anul De serviciu	Media vestitorilor	Creșterea față de anul anterior	Procentul creșterii	Record de vestitori
1948	230,532	49,461	27	260,756
1949	279,421	48,889	21	317,877
1950	328,572	49,151	18	373,430
1951	384,694	56,122	17	442,380
1952	426,704	42,010	11	456,265
1953	468,106	41,402	10	519,982
1954	525,924	57,818	12	580,498
1955	570,694	44,770	8.5	642,929
1956	591,556	20,862	3.6	640,347
1957	653,273	61,717	10	716,901
1958	717,088	63,815	9.8	798,326

[15] În ultimul deceniu a avut loc o constantă strângere a „celorlalte oi" şi această strângere a crescut în fiecare an, de la 40.000 de membri pe an la 60.000. Atunci când ne uităm la creşterea medie anuală a numărului celor care răspândesc vestea bună a Împărăției, este evident că creșterea este una rapidă. Acum, în cursul ultimului an, 1958, diferenţa dintre numărul mediu al vestitorilor şi numărul record este de 81 000. Această diferenţă aduce o şi mai mare responsabilitate asupra organizaţiei lui Iehova. Cunoscând marea lucrare a propovăduirii şi învăţării

necesară a fi îndeplinită în acest timp al sfârşitului, cu toţii ne dorim ca aceşti iubitori ai dreptăţii, şi mult mai mulţi, să ajungă la cunoştința exactă a adevărului şi să contribuie la slujire în fiecare lună, atât în anul de serviciu 1959 cât şi în anii care vor veni. Acest lucru înseamnă că ei vor avea nevoie de ajutorul celor maturi din rândul adunării. Eşti dispus să faci asemenea apostolului Pavel, adică, să oferi o mână de ajutor fraţilor tăi creştini şi să îi încurajezi să „înainteze spre maturitate”? (Evrei 6:1) Membrii noi vor trebui să dezvolte obiceiuri potrivite de studiere a Bibliei, atât în particular cât şi în mijlocul adunării şi vor trebui să progreseze în aprecierea privilegiilor primite ca martori ai lui Dumnezeu. Aceste persoane noi şi active sunt aproapele nostru acum, iar noi suntem nevoiţi să dăm dovadă de iubire atât pentru aproapele nostru cât şi pentru noi înşine, ajutându-i să ajungă la o apreciere deplină a principiilor drepte ale lui Iehova şi cum să urmeze paşii lui Isus Cristos.

[16] Privind la tabelul care arată creşterea Societăţii Lumii Noi, vom vedea că au fost mai mulți cu 63 815 de membri care au răspândit în mod regulat, în fiecare lună, vestea bună, faţă de anul trecut şi că cei care au fost botezaţi în apă, pe parcursul acestui an, pentru a simboliza dedicarea lor lui Iehova Dumnezeu, au fost în total un număr de 62.666 de persoane. Aici vom descoperi o diferenţă de numai 1 149, dacă vom lua în considerare faptul că cei care au devenit vestitori regulați au fost cei botezaţi. Iar aceasta înseamnă că numărul nostru record de vestitori este format din peste 82.000 de persoane, în toată lumea, care trebuie să ajungă la o apreciere deplină a Cuvântului lui Dumnezeu şi să fie botezaţi. Însă, înainte de a fi botezaţi, ei trebuie să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu şi calea care este bună de urmat. Ei trebuie să aprecieze standardul înalt cerut de Dumnezeu creştinilor. Această informaţie este disponibilă tuturor, însă este responsabilitatea unui creştin matur de a avea grijă ca ei să primească şi să citească această informaţie, înainte şi nu după botez, pentru că adesea este deja mult prea târziu.

[17] Iehova doreşte o organizaţie curată, plină de pace, unită, oameni complet devotaţi Lui şi care îşi cunosc responsabilităţile de slujitori. Dacă cineva nu s-a descotorosit de pângăririle lumii, ci continuă să țină la practicile ei greşite, atunci el este la fel de adormit ca şi Creştinătatea. În momentul în care cineva primeşte responsabilităţile de creştin el trebuie să rămână treaz; numai persoanele care sunt treze, curate şi active cu privire la responsabilităţile lor sunt acceptate pentru botez ca martori ai lui Iehova. Altfel, dedicarea lor pentru Iehova Dumnezeu nu este adevărată. Este făţarnică şi nu poate fi primită de Dumnezeul sfinţeniei.

[18] Astfel că, înainte ca o persoană să se prezinte pentru botez, ca simbol al dedicării, ea trebuie să fi studiat deja mai mult decât promisiunile ce privesc lumea nouă a lui Dumnezeu a dreptății. Poate că el doreşte viaţă, însă doreşte el să se supună cerinţelor drepte ale lui Iehova? Este el convins pe deplin că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu? Cunoaşte el ce spune Biblia despre beţie, despre relaţiile potrivite dintre sexe şi despre separarea de vechea lume? A studiat el îndeajuns de mult pentru a aprecia diferenţa dintre adevărata religie şi doctrinele false? Doreşte

el cu adevărat să fie un slujitor al lui Dumnezeu, să calce pe urmele lui Isus Cristos prin propovăduire despre Împărăție în public şi în casele altor oameni? Este doar o decizie întâmplătoare, un capriciu, sau şi-a dovedit el sinceritatea prin participarea la lucrare şi la întâlnirile adunării, acolo unde se oferă posibilitatea de a te instrui pentru slujire? El trebuie să aprecieze complet ce face înainte de a fi botezat.

[19] Poate că se va ridica întrebarea: De cât de mult antrenament şi instruire au avut parte cei trei mii de oameni care l-au ascultat pe Petru în ziua de Cincizecime şi care au fost botezaţi chiar în acea zi? Iar etiopianul care era un oficial în serviciul Reginei Candace şi care a fost botezat după numai o scurtă discuţie într-o călătorie cu carul? Au fost ei instruiţi cum se cuvine înainte de a fi botezaţi? Răspunsul trebuie să fie Da. Aduceţi-vă aminte, ei toţi erau evrei sau prozeliți față de religia practicată de evrei. Ca atare, ei au fost instruiţi cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, căci l-au auzit adesea în sinagogile lor. De fapt, aceia botezaţi la Cincizecime erau în Ierusalim pentru a celebra ce era poruncit în Legea dată de Dumnezeu prin Moise. Isus Însuşi a spus: „Scribii şi Fariseii s-au așezat pe scaunul lui Moise. De aceea, tot ce vă spun ei faceți și repectați, dar nu faceți după faptele lor, căci ei zic, dar nu fac.” (Mat. 23:2, 3) Prin urmare, ei cunoșteau conţinutul disponibil la acea vreme al Scripturilor, însă a fost altceva ceea ce ei au învăţat înainte de a fi botezaţi şi anume aceea că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu, Mesia, Cel prin care Iehova a făcut îngrijirea de salvare. Auzind dovezile şi fiind convinşi de veridicitatea lor, ei au realizat că nu mai pot face parte dintr-o organizație care nu credea în ele şi, mai rău, care era responsabilă de uciderea Fiului lui Dumnezeu. Ei s-au căit de vina care plana asupra lor datorită apartenenţei lor la sistemul religios, ai cărui lideri şi ai cărui slujitori au strigat pentru răstignirea lui Isus. Ei şi-au exprimat, fără reţinere, credinţa lor în Isus Cristos şi au fost gata să o spună altora.

[20] Cu toate acestea, în acest timp al sfârşitului, majoritatea membrilor sistemului religios al Creştinătății nu au fost instruiţi din Biblie. Sondaje arată că puţini dintre ei ştiu numele celor patru Evanghelii, şi cu atât mai puţin conţinutul lor. Ei au nevoie mare de instruire atentă chiar şi cu privire la adevărurile elementare şi până nu vor învăţa aceste lucruri ei nu vor fi în poziția de a face o dedicare. Ei ar trebui să ştie clar ce fac, să ştie că fac parte nu numai dintr-o simplă biserică, ci că intră într-o relație sacră cu Iehova Dumnezeu, că vor fi învăţători ai adevărului pentru alţii şi că, indiferent de consecinţe, ei trebuie să umble în integritate. Ei ar trebui să fie foarte conştienți de semnificaţia botezului creştin şi hotărâți să se ridice la nivelul acestui act, cu ajutorul lui Dumnezeu, înainte de a face acest pas.

[21] Responsabilitatea cade pe umerii tuturor persoanelor dedicate, care posedă o cunoştință exactă a adevărului, de a-i ajuta pe cei care nu s-au lepădat de pângăririle lumii şi care doresc să se alăture Societăţii Lumii Noi, să se cureţe şi să se îmbrace cu „noua personalitate care, prin cunoştință exactă, se înnoiește după chipul Celui care a creat-o.” (Col. 3:10). Fie ca ei să aprecieze pe deplin cerinţele lui Iehova. Ei ar trebui să primească instruire personală de la o persoană matură

studiind cărţile „*Să fie Dumnezeu adevărat*” şi „*Aceasta înseamnă viața veșnică*”. Ei ar trebui, de asemenea, să cunoască conţinutul cărţilor „*Să se facă voința ta pe pământ* şi *De la Paradisul pierdut la Paradisul recâștigat*. Chiar şi după ce s-au dedicat, ar trebui să continue studiul alături de ei pentru a-i ajuta să dobândească informaţia atât de necesară înaintării lor spre maturitate. „Astfel, cât avem timp favorabil, să facem ce este bine față de toţi, dar mai ales față de cei înrudiți cu noi în credinţă.” (Gal. 6:10) Pe măsură ce le oferim acest continuu ajutor, ne vom bucura să vedem cum ei iau parte la responsabilităţile de martori creştini şi cum devin învăţători apţi ai adevărului. Ei vor lua parte, de asemenea, la privilegiile suplimentare ale serviciului, căutând mai întâi Împărăția şi dreptatea lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este aşa de importantă pentru creştini cunoştinţa corectă?
2. (a) Ce îngrijiri a făcut Dumnezeu pentru a completa nevoia omului de cunoştinţă? (b) Ce dorinţă zeloasă trebuie să aibă toţi cei asociaţi cu societatea Lumii Noi, în această privinţă, şi de ce?
3. Care este voinţa lui Dumnezeu în ce ne priveşte, şi cum putem arăta respect potrivit pentru Cuvântul Său, Biblia?
4. Spre ce constată oamenii că sunt direcţionate cugetele şi activităţile lor, atunci când se întorc spre organizaţiile religioase din Creştinătate, şi în ce moduri îşi dezamăgesc aceste organizaţii membrii?
5. Cum este determinată calitatea de membru în organizațiile religioase ale Creștinătății?
6. Ce anume aruncă lumină considerabilă asupra însemnătății cifrelor, atunci când se face o trecere în revistă a cifrelor pentru calitatea de membru în Biserica Catolică?
7. (a) Ce fapte ajută pe cineva să aprecieze adevărata stare a acestor organizaţii, în ceea ce priveşte cifrele pentru membrii din bisericile protestante? (b) Ce prezice pentru zilele noastre profeţia înregistrată la Zaharia 8:23, și se împlinește aceasta cu Creștinătatea?
8. (a) Cine sunt astăzi servii lui Dumnezeu de pe pământ şi ce lucrare îndeplinesc ei? (b) Care este judecata lui Iehova împotriva păstorilor falşi şi de ce? (c) Cui aparţin, în realitate, „oile”?
9. Prin ce mijloace a crescut numărul martorilor lui Iehova?
10. Câte persoane noi au început să ia parte în lucrarea de predicare, împreună cu martorii lui Iehova, în timpul anului 1958 şi de ce?
11. (a) Ce trebuie să facă aceste persoane noi pentru a rămâne lângă organizaţie şi cum intenţionează ei să dobândească acest lucru? (b) Ce sfat clar a dat Petru despre chestiune?
12. De ce a spus Petru că le scria celor care primiseră adevărul și ce sfat bun a dat el?
13. Ce înseamnă pentru cei care sunt deja martori ai lui Iehova, o mare mulțime de „alte oi” ce vin acum în organizație?

14,15. (a) Ce creştere s-a observat în societatea Lumii Noi, în decursul deceniului trecut? (b) Mai ales în ce privinţe au nevoie de ajutor cei noi?
16. (a) Câţi au participat, cu regularitate, în răspândirea veştii bune, anul trecut, şi câţi au fost botezaţi? (b) Câţi dintre cei care participă deja în lucrarea de predicare încă au nevoie să facă progres, până în punctul botezului în apă, însă ce este necesar mai întâi?
17. Ce schimbări trebuie să aibă loc în modul de viaţă al cuiva, înainte să fie botezat, şi ce se întâmplă dacă este botezat înainte să facă aceste schimbări?
18. Ce lucruri trebuie să înveţe cineva şi în ce mod trebuie să arate sinceritate, înainte să se prezinte pentru a fi botezat?
19,20. (a) Câtă instruire au avut famenul etiopian şi cei botezaţi la Cincizecime, înainte să fie botezaţi, şi în ce anume diferă astăzi situaţia? (b) Ce trebuie să aprecieze clar cineva, înainte să facă pasul botezului?
21. Cum îi putem ajuta pe cei care doresc să fie cu societatea Lumii Noi, pentru a progresa până în punctul botezului, şi apoi să continue în progresul lor spre maturitate?

ÎNTR-O adunare creştină, cel care îşi exercită autoritatea ca şi supraveghetor are aceeaşi responsabilitate ca a unui păstor. Ceea ce Isus i-a spus lui Petru se aplică tuturor astfel de supraveghetori: „Paşte oițele Mele.” (Ioan 21:17) Acest lucru înseamnă că un supraveghetor trebuie să aibă grijă ca adunarea să fie hrănită spiritual, să se închine Creatorului într-un mod Scriptural şi să urmeze calea care va aduce aprobarea divină.

Oile nu îi aparţin supraveghetorului. El este numai un îngrijitor al turmei. Ca atare el este obligat să le îngrijească cu dragoste, să-şi dea toată silinţa pentru a clădi credinţa şi iubirea turmei pentru proprietarii cereşti.

Însă, ce trebuie să facă adunarea atunci când păstorul spiritual nu este numai confuz şi nesigur cu privire la convingerile lui, dar nici nu reuşeşte să învețe adevărurile Scripturale şi poate chiar îi lipseşte credinţa? Aceasta nu este o problemă neobişnuită în rândurile adunărilor religioase din creştinătate. De exemplu, adunarea All Souls’ Church din Washington D.C., s-a confruntat, într-o duminică, cu un discurs ţinut de pastorul lor, care arăta lipsa lui de credinţă creştină. Ziarul din Washington, *Post and Times Herald* a scris despre faptul că el „s-a gândit la poziţia lui şi că ‚convingerile lui proprii’ ‘exclud posibilitatea mea de a fi un creştin’.” Ziarul a mai spus: „Motivele Domnului Stutzman pentru a rupe

Cuprins

legăturile cu Creştinismul au fost acelea că el nu era de acord cu câteva din învăţăturile lui Isus şi că nu mai dorea să fie în rivalitate cu viaţa.” Tot în acest ziar mai era scris: „Renunţând la Creştinism, Domnul Stutzman s-a alăturat unei mişcări umanitare foarte populară acum printre membrii ei.”

Cum poate un supraveghetor, care şi-a pierdut credinţa, să-şi îndeplinească îndatoririle scripturale de păstor spiritual? Cum poate el întări credinţa altora din moment ce el a pierdut-o? Cum poate el să-i ghideze spre adevărata închinare a lui Dumnezeu şi spre ascultarea față de supremul Suveran? Cum poate el să ofere ajutor spiritual adunării, în acest timp în care avem cea mai mare nevoie de el?

Putem pune aceeaşi întrebare şi despre studenţii la seminar, care studiază acum pentru slujire. Mulţi dintre ei nu sunt siguri despre ce să creadă. Cu privire la aceştia, New York *Times* scria, într-un articol care a apărut pe data de 30 noiembrie, 1958, că studenţii la seminar sunt „sceptici, însă speră să îşi găsească credinţa prin experienţă şi un sens al scopului prin serviciu… Ei sunt─ în mod paradoxal─ oarecum sceptici cu privire la chemarea lui Dumnezeu şi la puterea convingerilor lor creştine.”’ Articolul citează unul dintre studenţi: „Nu sunt cu adevărat un creştin, căci nu mă pot dedica cu adevărat credinţei creştine’, acesta fiind gândul care îmi trece prin minte. Pot eu dori să înţeleg credinţa creştină când mă îndoiesc dacă mă pot dedica ei?”

Astfel de incertitudini nu au existat printre creştinii primului secol. Ei nu au căutat credinţa cu ajutorul experienţelor, ci cu ajutorul studiului Scripturilor. Nici nu om cu o astfel de condiţie spirituală săracă nu ar fi primit responsabilitatea de supraveghetor al unei adunări creştine. Însă, asta este ceea ce primesc adunările Creştinătăţii religioase drept pastori spirituali.

Din punct de vedere scriptural, este greu de perceput cum studenţii la teologie, sceptici şi nesiguri, fără putere pentru convingerile creştine, pot fi luaţi în considerare ca şi candidaţi apţi şi buni pentru poziţia de păstori spirituali. Henry P. Van Dusen, preşedinte al New York’s Union Theological Seminary, a spus: „Mulţi dintre ei par a fi nefericiţi şi mă întreb dacă ei ştiu cu adevărat ce înseamnă să fii fericit… Însă, dacă îi vom pune laolaltă, ei sunt cea mai capabilă, cea mai bună, cea mai serioasă şi cea mai consacrată generaţie de candidaţi, cunoscută de noi, pentru slujire creştină.”

Fericirea este strâns legată de slujirea creştină. Există fericire în dobândirea cunoaşterii scopurilor lui Dumnezeu şi există fericire în hrănirea oilor prin dăruirea acelei cunoştințe și altora. De fapt, cuvântul Evanghelie semnifică veste bună, vestea bună a împărăției lui Dumnezeu şi a Regelui lui. Nu este vestea bună un motiv de bucurie? Nu ar trebui să aducă fericire în inima unei persoane vestea că împărăția lui Dumnezeu va distruge forţele nelegiuite care domnesc acum pe pământ şi că va deschide porţile spre o lume nouă, dreaptă, plină de pace şi de viaţă? Nu ar trebui o astfel de veste să înalţe o persoană şi să îi ofere o speranţă de viitor, mai ales când el află că această generaţie va trăi pentru a vedea schimbările?

Atunci de ce par studenţii la seminarii a fi fără bucurie? De ce se simt atunci așa cum au spus câțiva că se simt─ „zdrobiţi din temelii”, „complet izolaţi” sau

„călcaţi în picioare”? Cum poate cineva cu astfel de simţăminte să îndeplinească porunca lui Isus de a „hrăni mieluşeii Mei”?

Însă, ce trebuie să facă o adunare atunci când supraveghetorul ei este înfometat spiritual şi nu este apt pentru a le întări credinţa? Este numai un singur lucru de făcut şi anume, ei trebuie să caute în altă parte conducere și instruire spirituale. Mii de persoane care au fost membrii ai Iudaismului, în primul secol, s-au lepădat de pleava spirituală pe care au primit-o de la liderii lor religioşi şi s-au îndreptat spre cuvintele dătătoare de viață ale adevărului scriptural rostit de urmaşii lui Cristos. Ei au găsit în organizația creştină păstori care hrăneau cu adevărat turma lui Dumnezeu.

La fel cum s-a întâmplat în primul secol, la fel se întâmplă şi astăzi. Multitudinea de persoane înfometate spiritual se îndreaptă spre Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova din vremea modernă. Prin ajutoare de studiu Biblic şi studii Biblice la domiciliu gratuite, martorii lui Iehova le zidesc credinţa, le întăresc convingerile lor creştine, le clarifică imaginea despre viitor şi le extind înţelegerea în ceea ce priveşte slujirea lui Dumnezeu şi a aproapelui lor. Ei percep împlinirea vorbelor lui Isus: „Fericiţi sunt cei conştienți de necesitățile lor spirituale, căci al lor este regatul cerurilor. Fericiţi sunt cei flămânzi şi însetaţi după dreptate, căci ei vor fi săturați.” — Mat. 5:3, 6.

În rândurile Societăţii Lumii Noi se întâmplă ca o persoană să simtă bucurie şi înălţare atunci când foamea spirituală este potolită. El are speranţă, mulţumire spirituală şi dorinţă de a-L sluji pe Dumnezeu, pentru că păstorii spirituali ai Societăţii Lumii Noi ascultă de porunca lui Isus: „paște oițele Mele.”

Să ne extindem slujirea

CÂND un om studiază Biblia, el descoperă repede că un adevărat creştin nu îşi păstrează credinţa numai pentru el. Adevărul i-a luminat mintea, i-a umplut viaţa cu speranţă şi s-a dovedit a fi ,o lumină pe cărarea sa’ pentru a-l ajuta să umble în integritate creştină.

Dacă va aprecia lumina, nu o va păstra, într-un mod egoist, numai pentru el. „Voi sunteţi lumina lumii”, a spus Isus. „Un oraş situat pe un munte nu poate fi ascuns. O lampă nu este aprinsă ca să fie pusă sub baniță, ci pe lampadar și ea strălucește peste toți cei din casă. Tot așa să strălucească și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să-l glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri.”— Ps. 119:105; Mat. 5:14-16.

2 Când Isus era pe pământ, cu discipolii Săi, i-a instruit pentru a fi propovăduitori ai adevărului şi după ce aceştia au învăţat adevărul şi au văzut cum

Cuprins

a condus Isus slujirea, El i-a trimis să predice şi altora. Înainte de a se înălța la cer, Isus le-a spus discipolilor: „Voi îmi veți fi martori … până în cel mai îndepărtat colţ al pământului.” Apostolul Pavel a apreciat privilegiul care i-a fost dăruit şi a spus: „Nu m-am reținut să vă spun toate lucrurile care erau de folos și să vă învăţ în public și din casă în casă.” Şi el i-a îndemnat pe ceilalţi: „Fiți imitatorii mei, așa cum și eu sunt imitatorul lui Cristos.” Astfel, cei care sunt atenţi la sfatul Cuvântului lui Dumnezeu, nu ascund adevărul şi nu îl păstrează numai pentru ei. Imediat ce văd lucrarea ce trebuie îndeplinită, iubirea pentru Dumnezeu îi determină să vorbească despre El şi despre scopurile Lui pline de dragoste. Atunci când ei îşi dau seama că această lume veche a răutății se va sfârşi odată cu bătălia de la Armaghedon şi că cei care se conformează cerinţelor divine vor supravieţui în noua lume, iubirea lor pentru aproape îi face să simtă o urgentă nevoie de a ieşi şi de a le spune altora despre toate acestea şi de a le arăta îngrijirea lui Dumnezeu pentru salvare. Psalmistul a descris întocmai: „Vor vorbi despre gloria domniei tale şi vor anunța puterea ta.” Ei sunt martori ai lucrurilor pe care le cunosc; ei se asociază organizaţiei lui Iehova şi doresc să profite de fiecare aranjament făcut de organizaţie pentru a-i ajuta să-și îmbunătățească abilitatea ca şi slujitori ai lui Dumnezeu.— Faptele 1:8; 20:20; 1 Cor. 11:1; Ps. 145:11.

3 Pe măsură ce aprecierea de către ei a adevărului se aprofundează, ei vor dori să ia parte mai mult în serviciu. Fiind întăriți în adevăr şi apreciind responsabilităţile ce vin odată cu dedicarea, ei vor dori, în scurt timp, să înainteze spre un serviciu mai complex. Astfel că, mulţi s-au alăturat serviciului de pionier. Ei continuă să lucreze şi să trăiască în teritoriul lor natal, însă ei aranjează să petreacă cel puţin o sută de ore pe lună pentru a le preda altora adevărul, având astfel, o mai mare parte în cadrul lucrării ce a devenit atât de apropiată de inimile lor. Precum a spus Isus, ei rostesc: „Îmi găsesc plăcerea în înfăptuirea voinței Tale, o, Dumnezeul meu, și legea Ta este înăuntrul meu.” Câţiva dintre cei care fac astfel, poate vor fi invitaţi de a se muta în teritorii unde nu este dată mărturie, pentru a-și continua serviciul cu timp integral, probabil ca pionieri speciali. Ei pot fi, de asemenea, folosiţi pentru a deschide noi teritorii în alte ţări, ca şi misionari, de a-și continua slujirea la o casă Betel, sau de a servi ca reprezentanţi călători ai Societăţii, de a vizita alte adunări şi grupuri izolate, ca serv de circuit sau de district. Un serviciu cu timp integral în unul din aceste domenii aduce multă bucurie unei persoane.— Ps. 40:8.

4 Raportul pentru ultimul an arată că 23 772 de fraţi şi surori sunt acum în serviciul de pionierat. Ei reprezintă 3% dintre toţi vestitorii. Mai este încă loc pentru mulţi alţii. „Ridicați-vă ochii şi priviți ogoarele: sunt albe pentru seceriș.” Isus le-a spus discipolilor: „Da, secerișul este mare, dar lucrătorii sunt puţini. Rugați-l, deci pe Stăpânul secerișului să scoată lucrători la secerișul său.” (Ioan 4:35; Mat. 9:37, 38) Ţi-ai pus vreodată întrebarea: Pot fi şi eu un pionier? Este un domeniu minunat căruia te poţi alătura. Cu toate că slujitorii adunării fac o lucrare nemaipomenită şi adună „celelalte oi” în comunităţi mai mari, mai este încă destul loc pentru slujitori, care îşi pot extinde serviciul în cadrul organizaţiei lui Iehova.

Câţi anume din cei 693 316 de vestitori de grupă s-au gândit cu seriozitate să înceapă serviciul de pionier? Te-ai gândit vreodată la vacanţă ca la o ocazie de a face lucrare de pionier? Acesta este un bun început şi îţi oferă posibilitatea de a vedea cât de bine este. Te-ar putea conduce spre serviciul de pionier cu regularitate.

[5] Într-o scrisoare recentă primită din Polonia, fratele responsabil de lucrarea de acolo spunea: „După ce oamenii cu poziţii importante au fost eliberaţi din închisoare şi au din nou libertate, au informat fraţii că, acum, cât timp tensiunea a mai scăzut şi lucrarea poate continua, de ce să nu se dedice toate persoanele ca şi cum Armaghedonul ar veni chiar mâine?” Şi fraţii au adoptat acea atitudine. Dintre toate ţările din lume, Polonia este una dintre puţinele care înregistrează creştere de peste 30% în rândul vestitorilor. Ei simt că este responsabilitatea lor şi, chiar dacă nu au acces la toate publicaţiile ca şi fraţii din restul lumii, fraţii noştri din Polonia sunt entuziasmaţi, nerăbdători şi mereu atenţi, mereu de veghe, păstrându-şi veşmintele de slujire şi propovăduind cu un extraordinar succes. Ei se întâlnesc şi studiază împreună, îi ajută pe cei nou veniţi. Tot ce trebuie noi să facem este să citim în *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* din anul 1959, pentru a vedea raportul ce vizează ţările din spatele Cortinei de Fier şi pentru a vedea nemaipomenita creştere ce se datorează acestor slujitori. Această creştere se datorează şi vestitorilor de grupă. Este greu să fii pionier, pentru că fiecare trebuie să aibă o slujbă pentru a se întreţine. Însă sunt mulţi dintre fraţii noştri din spatele Cortinei de Fier ce devin pionieri pe timpul vacanţei. Împreună, ca o adunare de slujitori ai lui Iehova, ei au căutat şi au vânat alte oi, pe care le aduc în organizaţie, până când sate întregi vor fi martori ai lui Iehova. Acesta este un spirit măreţ şi este spiritul care însufleţeşte întreaga organizaţie a martorilor lui Iehova, din toată lumea. Nu este nimic mai plăcut despre care să vorbeşti decât adevărul. Fiecare ar trebui să simtă urgenţa de a sta de veghe şi de a căuta celelalte oi înainte de izbucnirea Armaghedonului.

[6] De-a lungul ultimului an, 1958, au fost 18 857 de slujitori, în medie, care au făcut serviciul de pionier cu regularitate. Este mai bine decât anul precedent, însă, trebuie să observăm, de asemenea, că s-a înregistrat o creştere mare în numărul vestitorilor de grupă. S-ar putea ca mii dintre aceştia să se implice în serviciul de pionier. Dacă inima unei persoane este hotărâtă să facă ceva, dacă doreşte cu adevărat să înfăptuiască acel lucru, foarte adesea va reuși să-și organizeze treburile pentru a-l putea duce la bun sfârşit. Este nevoie de planificare; este nevoie de organizarea treburilor şi, mai presus de toate, este nevoie de o apreciere matură a adevărului. Serviciul de pionier poate fi un punct de legătură pentru lucrarea de pionier special, misionară, de circuit şi de district şi de serviciu la Betel. Este nevoie de bărbaţi şi femei apți, complet devotaţi lui Iehova Dumnezeu în aceste domenii. Există minunate oportunităţi ce îi aşteaptă pe cei cu spiritul credinciosului Isaia, care a spus: „Iată-mă! Trimite-mă!”— Isa. 6:8.

[7] Societatea este bucuroasă că vestitorii de grupă au adus astfel de contribuţii generoase Societăţii, prin ajutarea celor numiţi în lucrarea de pionierat special şi în activitatea misionară. Pe parcursul anului a fost posibil ca Societatea să îi ajute pe cei care au slujit în astfel de domenii, cu suma de $1.662.428,01. Atâta timp cât aceste contribuţii vor continua să vină din toate părţile lumii, Societatea va putea să numească mai mulţi pionieri speciali şi mai mulţi misionari, pentru a merge în teritorii noi. Prin nemeritata bunătate a lui Iehova, Societatea a putut mări numărul pionierilor speciali, din întreaga lume, de la 3 859, în anul 1957, la o medie de 4 915, în anul 1958. Însă mai este nevoie de mulţi pionieri speciali, pe tot pământul. În unele țări avem suficienți pionieri care să se ocupe de lucrare, însă în alte locuri încă este nevoie de pionieri speciali. De asemenea, misionarii, au făcut o lucrare minunată în deschiderea unor noi teritorii şi din cei 2 176 de absolvenţi ai Gileadului, care mai sunt încă în misiuni speciale, 815 lucrează în domeniul misionar. Mulţi dintre ceilalţi absolvenţi ai Gileadului se dedică lucrării de circuit, de district şi în case Betel. Serviciul de pionier este un minunat privilegiu. Caută-l!

[8] Adu-ţi aminte şi de serviciul Betel. Orice om tânăr, dedicat şi sănătos, care doreşte cu adevărat să lucreze tot timpul într-o casă Betel şi care doreşte să transforme această lucrare în lucrarea vieţii lui, ar trebui să scrie Filialei lui şi să solicite un formular de aplicare. Cât de mare este bucuria să faci parte dintr-o filială şi să-i ajuţi pe ceilalţi fraţi din toată lumea cu lucrurile de care au nevoie atât de mult pentru a propovădui vestea bună a Împărăției!

SĂ SERVIM ACOLO UNDE ESTE MARE NEVOIE

[9] „Pământul este lumea”, le-a spus Isus discipolilor şi i-a instruit să meargă în toate națiunile şi să facă discipoli. Care a fost motivul acestei instrucțiuni? Motivul a fost ca această veste bună a Împărăției să poată fi propovăduită în toată lumea, ca mărturie tuturor națiunilor. Când cineva citeşte Faptele Apostolilor, el poate urmări expansiunea lucrării de propovăduire de atunci. Noi aflăm cum mesajul a ajuns la persoane care trăiau în nordul Africii, în Mesopotamia, Grecia, Italia şi în insulele Mediteranei. În momentul în care Ştefan a fost persecutat, cei care au crezut că este necesar să se mute, au profitat de situaţie pentru a pleca în teritoriile unde era mare nevoie de ei. „Așadar, cei care fuseseră împrăștiați de necazul izbucnit din cauza lui Ştefan au mers până în Fenicia, în Cipru şi în Antiohia, dar nu spuneau cuvântul nimănui altcuiva decât iudeilor. Însă, printre ei, erau niște bărbați din Cipru şi Cirena care veniseră la Antiohia şi care vorbeau cu cei de limbă greacă, anunțând vestea bună despre Domnul Isus.” Alţii, asemenea lui Pavel şi tovarăşilor lui de călătorie, au făcut tururi misionare în teritorii care aveau nevoie de atenţie, rămânând acolo pentru oricât timp era necesar, ca de exemplu, în Corint, unde el a rămas optsprezece luni pentru a pune toate lucrurile la punct, înainte de a merge în alte locuri. Ei erau nerăbdători să îndeplinească porunca lui Isus de a face discipoli din oamenii tuturor națiunilor.— Mat. 13:38; 28:19; Faptele 11:19, 20.

[10] Creştinii zeloşi ai primului secol nu s-au mulţumit să rămână într-un loc, acolo unde trăiau până atunci, să mărturisească credinţa creştină şi să aştepte împărăţia lui Dumnezeu. Ei au văzut că sunt locuri unde vestea bună nu era încă propovăduită şi au dorit să ia parte cât mai mult posibil în lucrare. *The Ecclesiastical History of Eusebius Pamphilus* vorbeşte despre zelul creştinilor: „Părăsindu-şi ţinutul, ei au făcut slujba de evanghelişti celor care nu auziseră încă despre credinţă, în timp ce, cu o nobilă ambiţie de a-L preamări pe Cristos, ei le ofereau cărţi ale sfintelor Evanghelii. După punerea temeliei credinţei în teritorii străine, ca obiect principal al misiunii lor, …ei mergeau spre alte regiuni şi alte naţiuni." Şi, precum ne arată raportul Scriptural, în cazul lui Aquila şi a soţiei lui, în numeroasele locuri în care locuiau, îşi deschideau uşa propriei case, pentru a servi drept loc de întâlnire pentru cei care începeau să se asocieze cu ei.— Rom. 16:3-5.

[11] Este minunat, astăzi, să observăm împlinirea Scripturilor prin migrarea unora dintre martorii lui Iehova în jurul pământului. Mulţi dintre martorii lui Iehova şi-au părăsit ţara natală şi au mers spre noi teritorii. Societatea a încurajat această lucrare la o scară mare în anul 1943, atunci când s-a înfiinţat Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere. De atunci, mii de persoane au fost trimise în teritorii străine pentru activitatea misionară. Însă acest gen de lucrare nu este limitată numai la persoanele care sunt instruite la Şcoala Gilead. Această activitate de a merge „la toate naţiunile" şi a face discipoli, poate fi făcută de orice persoană dedicată, tânără sau bătrână, astfel că este în interesul tuturor martorilor lui Iehova să ştie că multe familii care au dorit să lucreze acolo unde este mare nevoie, s-au mutat din ţara lor natală şi au plecat spre alte ţări. Acesta este un fapt la care fiecare membru al Societăţii Lumii Noi a lui Iehova ar trebui să se gândească. Poate că cea mai mare binecuvântare a ta se va dovedi a fi altundeva în lume.

[12] Iubirea lor pentru Iehova Dumnezeu, oferirea unui devotament exclusiv pentru el, interesul lor în adevăr, dorinţa lor de a propovădui vestea bună, sunt cele care îi determină pe cei din poporul lui Dumnezeu să plece în teritorii noi. Un raport a venit din Australia, care precizează că în ultimele douăsprezece luni, cincizeci şi cinci de persoane au plecat în şase insule din Pacificul de Sud. Douăzeci şi opt dintre martorii lui Iehova au plecat din Marea Britanie. Doi au plecat din Canada. Cinci au părăsit Noua Zeelandă. Zece au plecat din Franţa şi un număr mare s-au mutat din S.U.A., în America de Sud sau în Asia. Alte persoane au plecat din Germania, Liberia, Africa de Sud şi Finlanda pentru a propovădui altor naţiuni. Aceşti fraţi şi-au împachetat lucrurile şi s-au mutat într-un teritoriu unde este mare nevoie de ei. Această faptă necesită iubire şi credinţă. Mai sunt încă multe locuri care au nevoie de mai mulţi vestitori ai Împărăţiei şi vei găsi aceste locuri la pagina 286 a *Cărţii anuale a Martorilor lui Iehova* din anul 1959. Gândeşte-te serios la această oportunitate de a-ţi extinde slujirea. Multe binecuvântări îi aşteaptă pe cei care se pot muta în aceste ţinuturi, unde nevoia de slujitori este atât de mare.

13 Mai există, de asemenea, posibilitatea propriei tale ţări. Dacă nevoia de slujitori în ţara ta este mare, atunci rămâi acolo. Nu ai nevoie de paşaport, de obicei nu ai nevoie de permis pentru a călători şi tot ce va trebui să faci este să afli, de la filiala ta a Societăţii, care parte a ţării are nevoie de mai mulţi slujitori şi apoi să faci toate aranjamentele pentru a merge acolo, de a găsi o slujbă şi de a continua propovăduirea. Adu-ţi aminte, Pavel a făcut corturi pentru a se întreţine, însă a mers acolo unde nevoia era mare şi în timpul cât a stat acolo interesul său principal a fost predicarea veştii bune. Fie unul, fie o familie întreagă, doritori de a se muta în locurile unde este mare nevoie de slujitori, cei din poporul lui Iehova au demonstrat cât de pregătiţi sunt să urmeze sfatul menţionat la 1 Corinteni 10:24. „Fiecare să caute, nu folosul său, ci folosul altuia.” Şi în acelaşi timp multe binecuvântări îi așteaptă din partea lui Iehova, căci „cine seamănă cu generozitate va și secera cu generozitate.”— 2 Cor. 9:6.

14 Fie ca toţi martorii lui Iehova să ajungă la maturitate. Faceți precum l-a sfătuit Pavel pe Timotei: „Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi. Fii mereu atent la tine însuți și la predarea ta. Persevereazǎ în aceste lucruri, căci, făcând așa, te vei salva pe tine însuți și pe cei care te ascultă.” Un creştin nu doreşte să se amestece din nou cu lumea, pentru a muri odată cu ea la venirea Armaghedonului; aşa că trebuie să rămână în slujirea creştină şi să progreseze în ea. El doreşte să-şi păzească veşmintele de slujire, să propovăduiască vestea bună a împărăției lui Dumnezeu şi astfel, să se salveze pe el şi pe ceilalţi. Cât de mult timp ne va folosi Iehova pentru a propovădui această veste bună, cât de răbdător va fi El cu organizaţia Diavolului înainte de a aduce distrugerea asupra ei, nu ştim. Însă, până va veni acel moment, noi dorim să fim atenţi şi alerţi la toate privilegiile ce ne vor ieşi în cale. Oriunde vom fi, indiferent de circumstanţe, în timp favorabil sau nefavorabil, noi vrem să continuăm propovăduirea cuvântului.— 1 Tim. 4:15, 16; 2 Tim. 4:2.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce responsabilitate le revine celor care află adevărul şi cum a arătat Isus acest lucru?
2. (a) În ce mod au fixat Isus și Pavel un exemplu pentru noi în serviciu și ce anume face pe cineva să dorească să participe în lucrarea de predicare? (b) Cum a descris psalmistul activitatea poporului lui Iehova şi cum îşi pot îmbunătăţi ei abilitatea?
3. Ce va dori să facă cineva, pe măsură ce aprecierea adevărului devine mai profundă, şi ce oportunităţi se deschid?
4. (a) Câți au fost în serviciul de pionier în decursul anului 1958 și cât de mare este nevoia de pionieri? (b) Cui i-a fost extinsă invitaţia de a fi pionier şi ce au constatat mulţi a fi o excelentă modalitate de a începe?
5. Ce simt, în legătură cu serviciul lor, fraţii noştri din spatele Cortinei de fier şi cum au răspuns ei la chemarea pentru serviciul de pionier?

6. Cine sunt cei care au succes cel mai adesea în preluarea serviciului de pionier şi la ce privilegii suplimentare poate duce aceasta?
7. (a) În ce mod sunt ajutaţi să rămână în lucrare pionierii speciali şi misionarii şi cum a fost făcut posibil acest lucru? (b) Câți sunt implicați acum în aceste domenii speciale de serviciu?
8. Cine poate aplica pentru serviciu la Betel și cum trebuie să fie privit acest serviciu?
9. Ce au făcut creștinii din primul secol, ca răspuns la instrucțiunile lui Isus de a duce vestea bună la oameni din toate națiunile?
10. Ce arată istoria a fi cea mai zeloasă dorință a primilor creștini și ce au făcut ei în legătură cu aceasta?
11. Ce lucrare asemănătoare se face astăzi şi în special de când?
12. (a) Ce anume mișcă pe poporul lui Iehova să-și facă apariţia pe noi terenuri şi în ce măsură s-a făcut acest lucru, recent? (b) Cum trebuie să fie privită această oportunitate a cuiva de a-și extinde serviciul?
13. (a) Ce oportunități pentru serviciu extins există chiar în propria țară a cuiva? (b) Cum a fixat Pavel un exemplu minunat pentru noi în deschiderea unui nou teritoriu şi ce sfat a dat el?
14. Ce trebuie să facă fiecare din noi pentru a creşte spre maturitate?

Este greşit să schimbi religiile?

Trebuie ca o persoană să rămână în religia părinților săi? Trebuie să iei de bun faptul că ai forma corectă de închinare?

Se întâmplă ca tu să nu fi ales religia pe care o mărturisești, ci să o fi moştenit de la părinţii tăi. Puţine persoane iau singure decizia de a se alătura unei forme de închinare. Mulţi rămân în religia în care au crescut, foarte des având frică de a o schimba, chiar dacă sunt nemulţumiţi. Asta se întâmplă, în special, în comunităţile unde este predominantă o singură religie. Persoana care face o schimbare poate deveni subiectul unei uri a populaţiei şi să fie privată de mijloacele de a-şi câştiga existenţa.

Însă, ce ar trebui să facă o persoană atunci când este convinsă că religia moştenită este forma greşită de închinare, că învăţăturile ei sunt false şi că liderii ei sunt nişte călăuze oarbe care o conduc pe calea dezaprobării divine? Ar fi greşit ca ea să se împotrivească dorinţelor părinţilor şi celor ale comunităţii, prin schimbarea religiei? Sau ar fi greşit ca ea să nu facă acest lucru? Aceasta este o

hotărâre serioasă şi cu siguranţă nu ar trebui influenţată de părerile celorlalţi sau de simţămintele lor, pentru că hotărârea are legătură cu relaţia ei cu Dumnezeu.

O relaţie favorabilă cu Creatorul este mult mai importantă decât părerea favorabilă a rudelor, prietenilor şi vecinilor. Dacă închinarea unei persoane este greşită, bunăstarea sa veşnică este pusă în pericol. Însă cum poate el afla dacă închinarea sa este cea corectă sau greşită? Ea este determinată de faptul dacă este sau nu în armonie cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu. El nu poate crede pe cineva pe cuvânt. El trebuie să apeleze la Biblie şi să studieze ce spune aceasta. Numai pentru că liderii religioşi ai respectivei religii, la fel ca şi părinţii sau alte persoane, susţin că este adevărata formă de închinare, aceasta nu înseamnă că ea este adevărată. Ea trebuie să se ridice la standardele Bibliei de închinare adevărată. Dumnezeu ne-a dăruit Biblia ca o riglă de măsură a credinţei adevărate şi a vrut ca noi să o folosim ca atare. De vom face astfel, vom urma sfatul acesta: „Asigurați-vă de toate lucrurile; ţineți cu tărie la ce este bine.” (1 Tes. 5:21) Dacă o formă de închinare nu este corectă, atunci ar trebui făcută o schimbare.

CE AU FĂCUT ALŢII?

În primul secol, oamenii care s-au născut în religia Iudaismului au crezut că aceasta este religia adevărată. Nu numai că li s-a spus de liderii religioşi şi de rude că este adevărată, ci ei au învăţat din istoria Bibliei că strămoşii lor s-au închinat lui Dumnezeu într-un mod acceptabil. Acei oameni, cu câteva excepţii, au scăpat din vedere faptul că adevărata religie a strămoşilor lor a fost pângărită de-a lungul timpului. Aceasta însemna că religia Iudaismului nu mai era acceptată de Dumnezeu. Ea nu era aceeaşi închinare nepătată practicată de Moise, Samuel şi David.

Cristos şi discipolii Lui le-au propovăduit acestor oameni cu scopul de a-i schimba, de a-i aduce din nou la adevărata şi nepătată închinare a lui Iehova Dumnezeu. Ei au avut o misiune grea pentru că ei vorbeau unor oameni la fel de potrivnici schimbării religiei ca mulţi oameni din zilele noastre. Astăzi, cineva s-ar putea întreba de ce Cristos nu a mers la păgâni, în loc să propovăduiască celor care erau membri ai Iudaismului şi închinători ai adevăratului Dumnezeu. Isus a explicat acest fapt când a spus că a fost trimis „la oile pierdute ale casei lui Israel.”— Mat. 15:24.

Asemenea unor oi care s-au rătăcit de la păstorul lor, la fel şi națiunea Israel s-a îndepărtat de adevărata închinare a Marelui Păstor, Iehova Dumnezeu. Religia lor a fost coruptă de filozofii şi tradiţii umane. Deoarece liderii religioşi au devenit călăuze oarbe, Isus a spus: „Sunt niște călăuze oarbe și dacă un om orb călăuzește alt orb, amândoi vor cădea în groapă.” (Mat. 15:14) Acei lideri religioşi erau bine întăriți în poziţiile lor de autoritate şi nu au primit bine eforturile lui Cristos de a schimba gândirea religioasă a oamenilor. Cu toate acestea, schimbarea era necesară pentru acei oameni, pentru a câştiga favoarea lui Dumnezeu.

În ziua Cincizecimii trei mii de Iudei s-au convertit la Creştinism după ce au fost convinşi de Petru că aceasta era religia aprobată divin. Ei nu au permis ca teama de ce ar putea zice sau face rudele sau vecinii supărați să-i oprească. Ei au considerat că aprobarea lui Dumnezeu este mai de dorit decât aprobarea oamenilor. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu două mii de persoane care au fost convinse să se convertească la Creştinism, la scurt timp după celălalt eveniment. „Totuși, mulţi dintre cei care ascultaseră cuvântarea au crezut, iar numărul bărbaților s-a ridicat la aproximativ cinci mii.”─ Faptele 4:4.

Nu a fost greşit că acei oameni s-au schimbat de la Iudaism la Creştinism, căci ei s-au întors de la o formă de închinare pângărită la închinarea nepătată a Dumnezeului celui viu. În loc să permită filozofiei umane şi tradiţiei să guverneze închinarea şi gândirea lor, ei au permis Cuvântului scris a lui Dumnezeu să facă acest lucru. Ei au început să I se închine în spirit şi adevăr. Cum putea fi considerată greșită o astfel de schimbare decât doar de falşii păstori ai Israelului?

NU ÎMPOTRIVA PORUNCII LUI MOISE

Schimbarea făcută de aceşti oameni cu privire la religia lor nu a fost făcută împotriva poruncii date de Moise, pe câmpiile Moabului. Atunci când el a spus, „Să nu umblați după alți dumnezei, după nici unul dintre dumnezeii popoarelor care sunt în jurul vostru,” el îi avertiza despre trecerea la o formă greşită de închinare. Oamenii din Canaan nu se închinau Dumnezeului cel viu, Iehova, ci venerau idoli muți. Ca poporul Israel să treacă de la adevăratul Dumnezeu la zeii inexistenți ai Canaanului, ar fi fost dezastruos. Moise i-a avertizat că aşa va fi. „Dacă însă îl vei uita vreodată pe Iehova, Dumnezeul tău, şi vei umbla după alți dumnezei, le vei sluji şi te vei pleca înaintea lor, depun astăzi mărturie împotriva voastră, că veţi pieri cu desăvârşire.”─ Deut. 6:14; 8:19.

Pe măsură ce timpul a trecut, națiunea a devenit indiferentă la aceste avertismente. Ei s-au întors spre zeii Canaanului. „Ci s-au amestecat cu națiunile şi au învăţat faptele lor. Le-au slujit idolilor lor, iar aceştia au fost o cursă pentru ei.” (Psalm 106:35, 36) Pentru că au schimbat adevărata religie, ei au avut mult de suferit, sub stăpânirea aspră a păgânilor. Însă, schimbarea pe care ei au făcut-o, către o religie falsă, nu poate fi comparată cu schimbarea făcută de adepţii Iudaismului, care au devenit Creştini, în primul secol. Prin trecerea lor la Creştinism ei nu s-au întors spre o închinare falsă, ci s-au întors la închinarea adevărată şi nepătată a lui Iehova.

Cât despre persoana ce rămâne fidelă unei religii care a devenit pângărită în ochii lui Dumnezeu şi cea care se îndreaptă spre idoli falşi, amândouă intră în dizgraţia lui Dumnezeu. Persoana care doreşte aprobarea divină trebuie, în primul rând, să părăsească o astfel de religie. Cristos şi apostolii Lui au avut, prin urmare, un motiv bun de a le spune urmaşilor Iudaismului să se pocăiască. Cei care au făcut-o s-au întors, ori s-au schimbat de la cursul închinării pângărite pe care o urmau ca adepţi ai Iudaismului.

DE CE ESTE ASTĂZI NECESARĂ SCHIMBAREA

Ar trebui să fie evident că toate religiile care susțin astăzi a fi creştine nu pot fi aceeaşi religie adevărată la care s-au întors oamenii în primul secol. Este scris că „Dumnezeu este un Dumnezeu, nu al dezordinii, ci al păcii.” (1 Cor. 14:33) Cu toate acestea, dezordinea este cea care domină în Creştinătate, în care sute de religii diferite pretind a fi creştine, însă învață doctrine ce se contrazic. Toate aceste învăţături contradictorii nu pot fi adevărul Scripturilor.

Creştinătatea se află în aceeaşi poziţie în care a fost şi națiunea Israel. Închinarea creştinilor ei declarați este coruptă. Această profanare a început cu secole în urmă, când toţi care mărturiseau Creştinismul încă se mai închinau lui Dumnezeu într-un mod curat. Apostolul Pavel a prezis căderea lor de la adevărata închinare: „Ştiu că după plecarea mea vor intra printre voi lupi asupritori, care nu vor trata turma cu tandrețe, şi că se vor ridica bărbați chiar dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate ca să-i tragă pe discipoli după ei.”─ Faptele 20:29, 30.

Pe măsură ce timpul a trecut, îndepărtarea de închinarea nepângărită a devenit tot mai mare. Tradiţiile, filozofiile umane, precum şi învăţăturile şi practicile preluate de la religiile păgâne s-au amestecat cu adevărurile Scripturilor. Această formă de închinare coruptă care susţinea că este creştină, nu mai putea primi aprobarea lui Dumnezeu, asemenea sistemului religios corupt al Evreilor din zilele lui Isus.

Ce ar trebui să facă o persoană care a moștenit la naştere una dintre religiile pângărite ale Creştinătății? Dacă atitudinea lui este că este greșit să schimbe și că din moment ce s-a născut în acea religie trebuie să şi moară în ea, cum poate fi el diferit de membrii Iudaismului care au refuzat să Îl asculte pe Cristos şi au refuzat să adopte închinarea pură a lui Dumnezeu? El nu mai trebuie să ia de bun faptul că religia lui este cea adevărată, cea aprobată de Dumnezeu, la fel cum nu ar fi trebuit nici acei oameni. El trebuie să se convingă singur, prin studierea Scripturilor.

Cei care au devenit creştini în primul secol şi care au ajuns candidați la darul divin al vieții veşnice, au fost cei dispuşi să asculte ceea ce Cristos şi apostolii Lui au avut de spus. Ei nu şi-au astupat urechile. Asemenea oamenilor din Berea, „ei au primit cuvântul cu cea mai mare însuflețire, cercetând cu atenție Scripturile, în fiecare zi, ca să vadă dacă lucrurile erau așa.” (Faptele 17:11) La fel trebuie să facă toţi cei care doresc aprobarea lui Dumnezeu.

Persoana care prețuiește legătura lui cu Cel Preaînalt este dispusă să schimbe religia în momentul în care este convinsă că religia căreia îi aparţine nu se ridică la cerinţele Scripturilor. Numai prin schimbare poate cineva scăpa de judecata adversă a lui Dumnezeu.

Este indicat de porunca divină faptul că schimbarea de la religiile pângărite ale Creştinătăţii este cel mai bun lucru de făcut: „Ieșiți din ea, poporul meu, dacă nu vreţi să fiţi părtași la păcatele ei şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei.” (Apoc. 18:4) Nu-ţi astupa, prin urmare, urechile în faţa martorilor lui Iehova atunci

când ei sună la uşa ta. Ascultă ce au de spus şi examinează Scripturile cu atenţie pentru a te convinge că este adevărat. Bunăstarea ta veşnică depinde de decizia ta înţeleaptă pe care o vei lua cu privire la modul tău de închinare.

Învaţă-mă să fac voința Ta, căci Tu ești Dumnezeul meu.─ Ps. 143:10.

Tir – orașul unde Mamona era dumnezeu

Un vas FENICIAN din timpurile antice ─ imaginează-ţi unul dintre ele. Imaginează-ţi-l ca pe cea mai nemaipomenită barcă ce a plutit vreodată. Construită din cele mai bune materiale, are un echipaj din oameni renumiţi ca fiind cei mai iscusiţi marinari din lume. Barca are o încărcătură mare de marfă scumpă. Această corabie mândră, descrisă în cel de-al douăzeci şi şaptelea capitol din Ezechiel, reprezintă vechiul oraş Tir, piaţă mondială şi oraşul unde comerţul era predominant. Destinul acestei strălucitoare corăbii, precum ne spun profeţii lui Dumnezeu, a fost să ajungă o epavă.

Tir era un oraş unde locuitorii erau materialişti; ei se închinau lui Mamona. Grecii îi numeau pe aceşti Canaaniţi, cu care făceau troc, „Fenicieni" (roşu ca purpura) din cauza vopselei purpurii şi a veşmintelor care erau o parte semnificativă a mărfurilor lor.

Religia acestui oraş, pe atunci, era falsa religie Canaanită. Locuitorii oraşului se închinau unui idol feminin, numit Astarteea. Asemenea lui Baal, corespondentul masculin al divinităţii, numele este întâlnit adesea în Biblie. Baal din Tir era numit Melkarth şi era zeitatea protectoare a oraşului. Tir credea că se închina Astarteei şi lui Melkarth; el se închina, în primul rând, lui Mamona.

Cuvântul lui Dumnezeu descrie oraşul Tir ca având „bogăție îmbelşugată de orice fel." (Ezec. 27:12, *AT*) Oraşul, în sine, era o expoziţie a celor mai fine mărfuri; era centrul comercial al lumii antice. Tarsul trimitea argint, fier, tinichea şi plumb. Armenia vindea în pieţele oraşului Tir cai de rasă. Dedan trimitea lemn de fildeş şi lemn de abanos. Edom trimitea smaralde, broderii, stofe fine şi corali. Iudeea şi Israel trimiteau oraşului Tir grâu, miere şi parfumuri. Din Damasc venea renumitul vin Helbon. Arabia trimitea miei şi capre, cele mai bune mirodenii şi cele mai preţioase pietre şi aur. Pieţele oraşului Tir erau pline de mărfuri fine alese; se găseau acolo cufere din cedru, bogat ornate.

METROPOLA MÂNDRĂ A SIDONIENILOR

Vechiul oraş Canaanit, Sidon, a dat naştere oraşului Tir. Sidon şi-a însemnat monedele cu inscripţia, „Mamă a lui Kambe, Hippo, Kition, Tir”. Din moment ce o colonie din Sidon a dat naştere oraşului Tir, locuitorii acestui oraş au continuat să se prezinte ca sidonieni. Biblia numeşte oraşul Tir „fiica fecioară a Sidonului” şi pe locuitorii comercianţi „negustorii din Sidon.” (Isa. 23:12, 2, *AS*) Pe monedele sale, Tir se autodenumea „Metropola Sidonienilor”. În acele timpuri, „fiica Sidonului” îşi eclipsa mama în glorie şi măreţie.

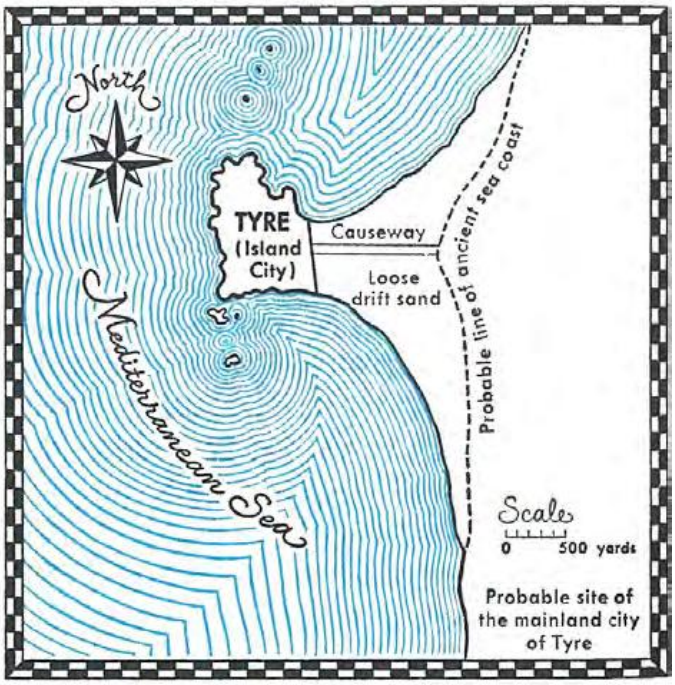

Această metropolă sidoniană triumfa prin bogăţia sa, prin puterea sa, prin renumele ei şi prin vechimea ei. În cel de-al optsprezecelea secol î.Cr., Isaia vorbea despre Tir ca despre un oraş „care se bucura din zilele de odinioară.” (Isa. 23:7) Era un oraş puternic, chiar de pe timpurile lui Iosua; Iosua l-a numit „oraşul fortificat Tir.”— Iosua 19:29.

Datorită bogăţiei şi a lucrurilor scumpe de pe pământ întâlnite între zidurile cetăţii, mândria oraşului Tir nu cunoştea limite. Orbit de mândrie, Tir avea încredere în propria înţelepciune, în bogăţiile lui, în alianţele lui şi în puterea sa militară. Cei mai mulţi dintre locuitorii de gen masculin ai oraşului erau prea ocupaţi cu închinarea lui Mamona, în sanctuarul acestuia, pentru a mai servi armatei. Astfel că, Tir şi-a folosit toată bogăţia pentru a aduce soldaţi din teritorii străine pentru a lupta: „Bărbaţi din Persia, Lud şi Put erau în armata voastră, servind ca ostaşi ai voştri.” (Ezec. 27:10, *AT*) Tir se credea de neînvins. Timp de cinci ani, regele Asirian Salmanasar a asediat oraşul Tir; însă a eşuat în cucerirea oraşului. Nu este de mirare că Tir, pe monedele lui, se descria ca fiind „sacru şi de neînvins.”

PĂCATELE ORAŞULUI TIR ŞI DECRETUL LUI IEHOVA

În trei capitole din Ezechiel (de la douăzeci şi şase la douăzeci şi opt) putem citi despre decretul lui Dumnezeu cu privire la oraşul Tir. Profetul lui Dumnezeu spune că Tir este ca o barcă ce va fi prinsă în mijlocul furtunii şi care se va scufunda, pierzând astfel încărcătura şi echipajul. Ce a făcut Tir de a provocat mânia adevăratului şi viului Dumnezeu, Iehova? Dumnezeu i-a spus regelui oraşului Tir: „Căci din cauza bogăţiei tale eşti orbit de mândrie.”— Ezec. 28:5, *AT*.

Cuprins

A fost ceva mai mult decât acea mândrie datorată lui Mamona care a provocat mânia lui Iehova. Lăcomia oraşului Tir pentru avuţie l-a târât spre comiterea unui alt păcat: Tir a vândut izraeliţi ca sclavi. Nu întotdeauna s-a întâmplat acest lucru. Atunci când Hiram a fost rege al oraşului, relaţiile dintre Ierusalim şi Tir erau prietenoase. Hiram îi trimitea lui David cherestea şi oameni care să îl ajute la construirea palatului şi materiale lui Solomon pentru templul lui Iehova. Însă, după divizarea împărăției, relaţiile s-au stricat, în principal pentru că oraşul Tir, dominat de Mamona „nu îşi aducea aminte de legământul frăţiei." Profetul lui Dumnezeu, Amos, a spus că Tir şi-a umplut pieţele de sclavi cu Evrei, pentru a-i vinde în ţinuturi îndepărtate, păgâne. Iehova a declarat prin profetul Ioel: „Oamenii lui Iuda şi oamenii Ierusalimului i-aţi vândut grecilor…Voi răzbuna fapta voastră asupra propriului vostru cap." Pedeapsa primită de oraşul Tir avea să fie una aspră. Iehova a spus: „Voi trimite un foc peste zidurile Tirului care îi va nimici palatele."─ Ioel 3:6, 7; Amos 1:9, 10, *AT*.

A fost o vină și mai mare din partea Tirului în ochii lui Dumnezeu. Era din nou vorba despre iubirea pentru Mamona care a condus la faptele oraşului. În anul 607 î.Cr., când armata Regelui Nebucadneţar din Babilon a distrus Ierusalimul, locuitorii oraşului Tir s-au bucurat! Ierusalim atrăgea mulţi negustori. Acum, când Ierusalimul nu îi mai stătea în cale, Tir se aştepta la un şi mai mare negoţ pentru el. Tir exulta: „Aha! poarta popoarelor este dărâmată, ea mi se deschide; mă voi îmbogăţi pe când ea va fi pustiită."─ Ezec. 26:2, *AT*.

Simţindu-se de neînvins şi fiind sigur că negoţul va creşte, Tir se aştepta la un viitor glorios. Însă, Dumnezeul cerului a decis deja soarta oraşului Tir. Într-un moment în care Tir putea prevedea numai prosperitate pentru viitor, Iehova a spus prin profetul Său: „Sunt împotriva ta, o, Tir, şi multe națiuni le voi stârni împotriva ta, la fel cum face marea valurile să se ridice. Şi ele vor dărâma zidurile Tirului şi îi vor ruina turnurile: Îi voi lua praful de pe el şi îl voi face o stâncă goală. El va fi un loc de întins plasele pentru a prinde peşte în mijlocul mării; căci Eu am vorbit, zice Domnul Iehova."─ Ezec. 26:3-5, *AS*.

Ce viitor sumbru pentru Tir─ să fie pustiit, asemuindu-se unei stânci goale şi să devină un loc în care pescarii îşi vor întinde plasele să se usuce!

Care a fost prima dintre „multe națiuni" stârnite de Dumnezeu împotriva Tirului? „Așa vorbește Domnul Iehova: Iată că voi aduce asupra Tirului pe Nebucadneţar, regele Babilonului."─ Ezec. 26:7, *AS*.

MARELE ASEDIU AL LUI NEBUCADNEŢAR

Conform profeţiei, nu la mult timp după căderea Ierusalimului, regele Babilonului a atacat Tirul. Însă Tir era încrezător. Nu a rezistat oare oraşul atacurilor lui Salmanasar, timp de cinci ani, forţându-l să renunţe la asedieri? Nebucadneţar a atacat încrezător Tirul şi asediul a început. Au trecut cinci ani, însă Nebucadneţar nu a încetat asediul. Şapte ani, zece ani au trecut şi Tirul a rezistat.

Cu siguranţă că regele Babilonului va renunţa şi va pleca acasă, erau gândurile locuitorilor din Tir. Însă asediul a continuat. Doisprezece ani au trecut. Tirul a ţinut piept asediului. Într-un final, după treisprezece ani, asediul lui Nebucadneţar a dat roade. Tirul a căzut. Oraşul a fost ruinat.

Cât de costisitoare a fost acea campanie pentru regele Babilonului! Ce trudă pentru soldaţi: „Fiecare cap a fost ras şi fiecare umăr a fost dezbrăcat; însă nici el şi nici armata lui nu au câştigat ceva de pe urma campaniei împotriva Tirului.” (Ezec. 29:18, *AT*) Nebucadneţar nu a găsit bogăţiile Tirului. De ce? În timpul marelui asediu, bogăţiile au fost trimise pe o insulă mică, la aproape o jumătate de milă distanţă de ţărm.

Urma să rămână Nebucadneţar fără răsplată? Nu. El a făcut servicii pentru Atotputernicul Dumnezeu în ruinarea Tirului. Astfel că Iehova a prezis cum îl va răsplăti pe regele Babilonului: „Iată, pământul Egiptului îl dăruiesc lui Nebucadneţar, regele Babilonului; el îi va lua bogăţiile, îl va jefui şi îl va prăda, pentru a-şi plăti armata. În schimbul campaniei duse împotriva Tirului, îi dau ținutul Egiptului, căci mi-au făcut un serviciu.” (Ezec. 29:19, 20, *AT*) Puţin timp după aceea, regele Babilonului a cucerit Egiptul şi a primit prăzile drept răsplată pentru reducerea mândrului Tir, închinător al lui Mamona, la un morman de moloz.

NOUL TIR, ORAŞUL INSULĂ

Oraşul de pe ţărm nu mai exista. Tirul care exista acum era o insulă de aproape 150 de acri. Pentru a aduce cât mai mulţi oameni pe insulă, locuitorii şi-au construit casele înalte de câteva etaje. Cu timpul, Tirul a devenit din nou un oraş puternic şi prosper. Şi din nou, zeitatea Tirului era, în principal, Mamona. Cât de multe bogăţii veneau în oraş! Descriind noul Tir, oraşul insulă, profetul lui Dumnezeu, Zaharia, a spus: „Tirul şi-a făcut o fortăreață, a adunat argintul precum praful şi aurul precum noroiul de pe străzi.”— Zah. 9:3, *AT*.

Tirul se simţea din nou mândru şi în siguranţă. Istoricul grec Diodorus Siculus a scris: „Tirul avea cea mai mare încredere, căci era pe o insulă şi era întărit şi avea multe negoţuri.” Însă, Iehova era încă mânios pe Tir. Profetul lui Dumnezeu a făcut această declarație despre bogatul oraş-insulă: „Totuși, DOMNUL, îl va ruina şi îi va nimici bogăţia în mare şi îl va arde în foc.”— Zah. 9:4, *AT*.

Sosise timpul ca Iehova Cel Prea Înalt să nimicească „bogăţia Tirului în mare”. În anul 333 î.Cr., Alexandru Macedon l-a învins pe regele Persiei, Darius, în bătălia de la Issus. Alexandru şi-a îndreptat acum atenţia spre Tir. Atunci când Alexandru a ajuns în Tir, el a trimis o solie cu daruri. Alexandru a cerut să fie lăsat să intre în oraş pentru a oferi un sacrificiu în marele templu al lui Melkarth. Locuitorii Tirului au refuzat. Ei erau dispuşi să îl aibă pe monarhul macedonean ca prieten, dar nu ca stăpân. Alexandru, mâniat de încăpăţânarea celor din Tir, s-a hotărât să cucerească oraşul. Însă cum? Tirul era o insulă.

ALEXANDRU CONSTRUIEŞTE UN DRUM PRIN MARE

Pentru a ataca zidurile Tirului, Alexandru şi-a pus armata să construiască o cale pentru a ajunge pe insulă. Unde a găsit Alexandru materialele pentru a construi pasarela pe apă? Din ruinele masive ale vechiului Tir. Oamenii lui Alexandru au adunat pietre şi cherestea şi au început construcţia de aproape 200 de picioare lăţime. În momentul în care au avut nevoie de mai multe materiale de construcţie, Alexandru a ordonat ca toate dărâmăturile vechiului oraş să fie luate şi aruncate în apă. Alexandru, precum relatează istoricul Arrian, a adunat până şi praful din vechiul Tir pentru a-și construi pasarela. Astfel, vechiul Tir, oraşul de pe uscat, era complet gol, precum a prezis Dumnezeu, cu mult timp înainte, prin profetul Ezechiel: „Îi voi lua praful de pe el şi îl voi face o stâncă goală. … Pietrele, cheresteaua şi praful vor fi înghiţite de inima apelor.”─ Ezec. 26:4, 12, *AT*.

Alexandru a continuat munca la pasarelă. Progresul a fost încetinit de repetatele atacuri ale navelor tiriene. Câteodată, tirienii trăgeau o ploaie de ghiulele; câteodată tachinau soldaţii lui Alexandru, spunându-le că era o privelişte nobilă să îi vadă pe aceşti cuceritori cărând greutăţi în spate precum animalele. Furioşi pe aceste tachinări şi însufleţiţi de prezenţa lui Alexandru, soldaţii şi-au dat toată silinţa. În cele din urmă, Alexandru a realizat că nu va reuşi fără o forță maritimă.

De la Cipru şi Sidon, de la Aradus (Arwad) şi Biblus, Alexandru a obţinut multe nave. Într-un final, cuceritorul macedonean a adunat o flotă de 200 de vase. Acum, el avea o armată navală mai puternică decât cea a Tirului. Cu navele tiriene înghesuite în port, Alexandru a continuat să lucreze cu toată seriozitatea.

Curând, digul a fost construit până la zidurile oraşului, ziduri ce se înălţau până la 150 de picioare. Berbecii au fost puşi la muncă. Bătălia a fost înfiorătoare. Amândouă părţile au luptat precum leii. Tirienii aruncau în continuu nisip roşu, fierbinte, pe atacatorii lor. Alexandru a construit arme de război care aruncau săgeţi, pietre şi torţe arzătoare asupra celor asediați. Alexandru a construit turnuri enorme de aproape douăzeci de etaje înălţime; cele mai de sus platforme ajungeau la o înălţime de 160 de picioare. Aceste turnuri erau pline de arme. În cele din urmă, după şapte luni de asediu, în august 332 î.Cr., soldaţii lui Alexandru au ars zidurile, berbecii au distrus zidurile şi navele şi-au forţat intrarea în port. Tirul a căzut.

Din cauza încăpăţânării tirienilor, Alexandru a dat foc oraşului, a omorât cu sabia 8 000 de tirieni, i-a răstignit pe 2.000 dintre ei şi pe 30 000 i-a vândut ca sclavi. Astfel, prin nimicirea oraşului-insulă de către Alexandru cel Mare, cuvintele profeţilor lui Dumnezeu despre căderea vechiului Tir s-au împlinit complet─ la aproape două sute de ani după prezicerea lui Zaharia, la aproape trei sute de ani după cele prezise de Ezechiel şi Ieremia, la mai mult de trei sute de ani după prezicerea lui Ioel şi la mai mult de patru sute de ani după prezicerile lui Amos şi Ioel!

VIZITATORI AI TIRULUI

În anii care au urmat cuceririi Tirului de către Alexandru, insula a reuşit să se reconstruiască de câteva ori, numai pentru a fi cucerită mai apoi de multe naţiuni. Ultima urmă a independenţei Tirului a fost înlăturată de împăratul roman Augustus. În anul 638 A.D., Tirul a fost cucerit de musulmani şi în anul 1124 Tirul a fost cucerit de cruciaţi. Cruciaţii l-au pierdut în anul 1291, atunci când oraşul a fost redus la un morman de pietre. După cucerirea lui de către turci, în anul 1516, Tirul a devenit curând o paragină. Atunci când Sandys a vizitat Tirul, aproximativ în anul 1619, el a spus: „Acest Tir odată faimos este acum nu mai mult decât o grămadă de ruine."

În anul 1697 Maundrell a spus despre Tir: „Locuitorii lui de acum sunt numai câteva nefericite epave ce se adăpostesc în bolţii lor şi care trăiesc în principal numai din pescuit, care par a fi păstrate în acest loc de Providenţa Divină, ca un argument vizibil al împlinirii cuvântului lui Dumnezeu cu privire la Tir, anume, că va fi ca vârful unei stânci, un loc în care pescarii să îşi usuce plasele."

În 1751, naturalistul suedez Hasselquist a vizitat Tirul şi a spus: „Aici sunt aproape zece locuitori, turci şi creştini, care trăiesc din pescuit."

În 1838, Dr. Robinson a vizitat Tirul şi a scris mai apoi în *Biblical Researches*: „Mi-am continuat călătoria pe întreaga coastă de vest şi de nord a peninsulei, meditând la splendoarea şi gloria, la mândria şi la căderea vechiului Tir. Aici a fost mica insulă, acoperită odată de palate şi înconjurată de vase…Dar vai!... Tirul a devenit într-adevăr ‚ca vârful unei stânci, un loc de uscat plasele de pescuit!' Singurele semne rămase ale splendorii ei─ coloane din granit roşu şi gri, câteodată patruzeci sau cincizeci îngrămădite laolaltă, sau poate stâlpi din marmură─ stau dărâmate şi acoperite de valuri, în mijlocul mării; iar colibele ce se cuibăresc, acum, pe o parte a ei, nu contrazic teribilul decret ‚Nu vei mai fi construit."

Astăzi, locuitorii Tirului nu sunt mai mulţi decât atunci când l-a vizitat Dr. Robinson. Numit Es Sur (vechiul nume în arabă), Tirul este doar un sat, de aproape 5 000 de oameni şi este construit în jurul capătului nordic al vechii insule. Pasarela lui Alexandru încă mai este acolo; şi vechea insulă, acum o peninsulă, este legată de uscat printr-o limbă de pământ lată de aproximativ jumătate de milă. Odată centru comercial al lumii, Tirul are acum un sărac negoţ cu bumbac şi tutun; iar pescarii lui beneficiază de acri de pământ în paragină pentru a-şi usca plasele de pescuit.

Cititorul Bibliei priveşte Tirul cu mare interes, căci puţine sunt oraşele care dăruiesc o astfel de dovadă uluitoare a veridicităţii absolute a Cuvântului profetic al lui Iehova. „Cine a mai fost nimicit ca Tir în inima mării?", spunea profetul lui Dumnezeu, atunci când Tirul era piaţa de desfacere a lumii şi stăpâna mărilor. „Acum stai dărâmat în mare, în adâncurile apelor; încărcătura ta şi echipajul tău s-au scufundat în inima ta… Ai ajuns la un sfârşit groaznic şi niciodată nu vei mai fi."─ Ezec. 27:32, 36, *AT*.

Confirmarea Bibliei

„S-a spus că ştiinţa se opune şi e în conflict cu revelaţia. Însă istoria celei dintâi arată că, cu cât este mai mare progresul ei, cu atât mai exacte sunt cercetările şi rezultatele sale, cu atât mai clar se vede nu numai că nu e în dezacord cu cea din urmă, ci, mai degrabă, o confirmă. Chiar ştiinţele din care s-au ridicat obiecţii la adresa religiei au făcut ca, prin progresul lor, să fie înlăturate acele obiecţii, şi în cele din urmă au oferit o confirmare deplină Cuvântului inspirat al lui Dumnezeu." – Tyron Edwards.

Partea 14 – „Să se facă voința Ta pe pământ"

„Succesiunea puterilor lumii" din zilele împăratului Nebucadnețar al Babilonului a fost prezisă prin intermediul unui simbolic chip de metal ce i s-a arătat în vis acestui puternic conducător mondial. Interpretând visul, Daniel, profetul lui Iehova, a explicat că acel cap de aur al chipului reprezenta dinastia împăraţilor babilonieni începând cu Nebucadnețar; pieptul şi braţele de argint ilustrau Imperiul Medo-persan reprezentat de linia sa de împăraţi; pântecele şi coapsele de bronz reprezentau puterea mondială succesoare, macedoneană sau greacă, stabilită de Alexandru cel Mare; picioarele de fier reprezentau, în primul rând, Imperiul Roman care a înghiţit numeroasele imperii elene pe care Alexandru cel Mare le-a lăsat în urma sa. Astfel, Imperiul Roman a devenit a şasea putere mondială din istoria Bibliei. Însă s-a sfârşit cu Imperiul Roman împlinirea chipului din visul lui Nebucadnețar?

34. A şasea putere mondială, cea romană, nu era singura putere mondială simbolizată de fluierele picioarelor de fier. În decursul secolelor de existenţă a sistemului asemenea fierului al puterii mondiale s-a ridicat cea mai mare şi cea mai puternică putere dintre toate. Aceasta era a şaptea putere a lumii, care a fost prezisă în profeţia biblică. Acesta era Imperiul Britanic, a cărui putere a crescut în timp, datorită cooperării cu Statele Unite ale Americii, pe continentul nord-american. Rezultatul acestei cooperări a fost o putere mondială globală, cea mai puternică şi cea mai întinsă vreodată până în anul 1914 d. Cr.

35. Dar mai era şi o ultimă parte sau completă a chipului profeţit, şi anume "degetele de la picioare erau parte de fier şi parte de lut." Referitor la aceasta, profetul Daniel a făcut următoarea remarcă inspirată: "Şi după cum ai văzut picioarele şi degetele picioarelor parte de lut şi parte de fier, tot aşa şi împărăţia aceasta va fi împărţită; dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai aşa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul. Şi după cum degetele de la picioare erau parte de fier şi parte de lut, tot aşa şi împărăţia aceasta va fi în parte tare şi în parte plăpândă [sfărâmicioasă]. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se

vor amesteca prin sămânța oamenilor, dar nu vor fi lipiţi unul de altul, după cum fierul nu se poate amesteca cu lutul."—Dan. 2:41-44, *AS*, notă marginală.

36. Aşa cum partea de fier a chipului simbolic a început cu Imperiul Roman şi a continuat cu puterea mondială, dualǎ anglo-americanǎ, duritatea şi puterea fierului ar reprezenta tăria şi forţa controlului şi conducerii lor mondiale. Dar cum rămâne cu cele zece degete de la picioare cu care se sfârşea chipul simbolic? Această trăsătură arată că la timpul sfârșitului acestui chip simbolic, rămăşiţa celei de-a şasea puteri mondiale, cea romană, se va lupta cu cea de-a şaptea putere a lumii, cea anglo-americană, şi că vor mai exista şi alte guverne politice independente care se vor alătura acestor puteri rivale. Aşa cum numărul zece este un număr biblic care simbolizează perfecțiunea pământească, cele zece degete reprezintă toate aceste puteri şi guverne care coexistă.

37. Dar cum au ajuns aceste zece degete simbolice să fie parte de fier şi parte de lut? Aceasta s-a întâmplat deoarece "se vor amesteca prin sămânța oamenilor." Este adevărat că Imperiul Roman păgân a fost parţial convertit în Sfântul Imperiu Roman, uns de pontifii religioşi ai Bisericii Catolice de la Roma. Ierarhia romano-catolică a încercat să domine acest Sfânt Imperiu Roman, şi a pornit o luptă pentru putere între conducătorii politici ai acestui imperiu şi Papă şi clerul său religios. A existat o căsătorie între Biserică şi Stat, excepţie fiind Statele Unite ale Americii.

38. Totuşi, o amestecare a conducătorilor sau liderilor politici cu "sămânța oamenilor" ar însemna combinări între ei, rezultând în odrasle politice; sau ar însemna o popularizare, o democratizare sau o socializare a formelor de guvernare. În secolul al nouăsprezecelea, mişcarea socialistă a făcut paşi mari în Creştinătate. În anul 1848 Karl Marx şi Friedrich Engels au publicat Manifestul Comunist, care oferea o declaraţie concisă şi clară a socialismului ştiinţific, şi diverse mişcări revoluţionare au izbucnit în întreaga Europă. Chiar şi Papa Pius al IX-lea a trebuit să fugă din Roma, şi nu s-a putut întoarce decât în 1850. Elementul socialist, atunci când a putut juca vreun rol, indiferent cât de mare, în guvernare, a avut scopul de a slăbi şi a răsturna aşa-zisul guvern capitalist, pe când elementele democratice ale guvernului au slăbit puterea monarhilor imperiali, absolutişti. Nu a existat nicio o lipire, prin dragoste sau înrudire, între aceste elemente mai moderne şi radicale şi tipurile imperiale mai vechi de dominare a lumii. Aceasta a fost la fel cu a încerca să amesteci fierul cu lut.

ÎMPĂRĂȚIA INDESTRUCTIBILĂ FĂRĂ URMAŞI

39. În acest moment se desfăşoară deznodământul spectaculos al visului lui Nebucadneţar şi împlinirea lui! Profetul Daniel şi-a continuat interpretarea: "Dar în zilele acestor împăraţi, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma şi va nimici toate acele împărăţii, şi ea însăşi va dăinui veşnic. Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini şi care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul şi aurul. Dumnezeul cel mare a făcut deci

cunoscut împăratului ce are să se întâmple în viitor. Visul este adevărat, şi interpretarea lui este sigură."—Dan. 2:44, 45, *AT*.

40. În 1914 d. Cr. cele „şapte timpuri” sau „timpurile stabilite naţiunilor” au luat sfârşit. În toamna acelui an, conform calendarului din Biblie, Dumnezeul cerului a instaurat împărăția Sa promisă, întronându-l şi încoronându-l pe Fiul Său uns, glorificatul Isus Cristos, ca Rege al regilor şi Domn al domnilor. (Apoc. 12:1-5; 17:14; 19:16) Astfel, împărăția lui Dumnezeu nu a fost întemeiată de mâini omenești. Era ca şi cum o piatră s-ar fi dezlipit din munte, dar neatinsă de mâna omului. Suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu este simbolizată de munte; şi această împărăție în mâinile Regelui Său uns, care împlineşte legământul pentru Împărăție cu David, este pur şi simplu o expresie a suveranităţii universale a lui Iehova. Aceasta este "Împărăţia Domnului nostru [Dumnezeu] şi a Cristosului Său."—Apoc. 11:15.

41. Naşterea Împărăției a avut loc "în zilele acelor regi," nu doar regii reprezentaţi de către cele zece degete de la picioare, dar şi aceia reprezentaţi de părţile de fier, bronz (aramă), argint şi aur ale chipului. Deşi imperiile Babilonului, Persiei, Greciei şi Romei dispăruseră de mult ca puteri mondiale, în 1914 d. Cr. mai existau încă rămăşiţe ale acelor puteri trecute mondiale, Imperiul Otoman Turc ocupând teritoriul vechiului Babilon, şi guverne naţionale funcţionau în Persia (acum Iran) şi în Grecia, Roma, în Italia.

42. Această împărăție cerească înfiinţată de Dumnezeul cerurilor nu va fi niciodată distrusă. Aşadar, această împărăție nu îşi va transmite suveranitatea niciunei noi puteri mondiale, ca unui urmaş, şi nici nu va fi vreodată înrobită sau cucerită de vreo naţiune lumească. Nu va exista nicio naţiune sau putere lumească pe pământ căreia să îi lase această suveranitate, căci împărăția lui Dumnezeu – prin Regele Său uns – va sfărâma în bucăţi toate aceste împărății reprezentate în chipul de metal, şi le va aduce la un sfârşit veşnic. Acea împărăție cerească, născută ca un prunc nou-născut, din organizaţia universală a lui Dumnezeu, peste care El îşi exercită suveranitatea, se grăbeşte acum înspre misiunea de a lovi picioarele de fier şi lut ale acelui chip simbolic. La timpul ultimului război al Armagedonului, "războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic," acea Piatră simbolică va lovi chipul simbolic cu forţă nimicitoare.

43. Distrugerea literală a chipului simbolic va decurge repede, şi nici unul din martorii lui Iehova de pe pământ nu îşi va ridica mâna pentru acest lucru. Doar praful va mai rămâne din chipul simbolic al dominaţiei mondiale prin conducătorii vechii lumi, şi vântul furtunii lui Dumnezeu va risipi praful precum pleava din aria de treierat, pentru a nu va mai fi readus vreodată pe pământ. Precum piatra care a zdrobit chipul a crescut mare cât un munte şi a umplut pământul, împărăția lui Dumnezeu va deveni un munte de guvernare ce va umple tot pământul şi va conduce treburile oamenilor pentru totdeauna. "Nu se va face niciun rău şi nu se va fce nicio stricăciune pe tot muntele Meu sfânt; căci pământul va fi plin de cunoştinţa lui Iehova, așa cum fundul mării este acoperit de ape." (Isa. 11:9) Voința marelui Dumnezeu va fi făcută atunci pe pământ ca şi în cer. Lunga procesiune a puterilor mondiale nelegiuite se va fi sfârşit pentru totdeauna.

CAPITOLUL 6: REGELE CE IMPUNE VOINŢA SUPREMĂ

1. Când Imperiul Roman mânuia sceptrul ca a şasea putere mondială din istoria biblică, moştenitorul mult-promisei Împărăției a lui Dumnezeu s-a născut printre oameni, în jurul datei de 1 octombrie, anul 2 î.Cr. Acest moştenitor al împărăției cerești a coborât cu adevărat din cer. Ce evenimente premergătoare naşterii lui pe pământ s-au petrecut în cer, nu ne-au fost făcute cunoscut, dar au existat lucrări pregătitoare importante aici, pe pământ. Aşa cum este potrivit pentru un rege, El avea sa aibă un premergător care să îl prezinte oamenilor. Cu aproximativ cincisprezece luni înainte de naşterea Regelui promis din linia lui David, îngerul Gabriel s-a arătat tatălui viitorului premergător. El s-a înfățișat în primul compartiment sacru al sanctuarului lui Iehova din Ierusalim, sau în aşa-zisul templu al lui Irod, unde preotul Zaharia oferea tămâie lui Iehova, în timp ce închinătorii se rugau afară, în curte. Gabriel a spus:

2. „Nu te teme Zaharia, pentru că implorarea ți-a fost ascultată, iar soția ta, Elisabeta, îţi va naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. Vei avea bucurie şi mare veselie, şi mulţi se vor bucura de naşterea lui, pentru că va fi mare înaintea lui Iehova*. Dar nu va avea voie să bea nici vin, nici băuturi tari şi va fi plin de spirit sfânt chiar din pântecele mamei lui. El îi va întoarce pe mulţi dintre fiii lui Israel la Iehova,* Dumnezeul lor. El va merge înaintea Lui cu spiritul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile taților spre copii şi pe cei neascultători la înțelepciunea practică a celor drepți, ca să-i pregătească lui Iehova* un popor.” – Luca 1:13-17.

3. După ce săptămâna în care servea la templu s-a terminat, bătrânul Zaharia a mers acasă şi soţia sa în vârstă, Elisabeta, a conceput copilul care urma să poarte numele Ioan. În a şasea lună de sarcină, îngerul Gabriel a fost trimis la aproximativ o sută de kilometri de Ierusalim, în oraşul Nazaret din provincia Galileea. El s-a arătat unei fecioare evreice pe nume Maria, fiica lui Eli, din seminția Regelui David. (Luca 3:23-31). Era logodită cu un tâmplar pe nume Iosif, care era din familia Regelui David, dar prin penultimul rege al Ierusalimului, Ieconia sau Ioiachin. Dar înainte de a se uni în Regele David, liniile ereditare ale lui Iosif şi Mariei se întâlnesc la Zorobabel şi tatăl său Salatiel, descendenţi ai lui David. Astfel, viitorul vlăstar al Mariei este descendent din carne al Regelui David, atât prin fiul său, Regele Solomon, cât şi prin celălalt fiu al său, Natan. Luca 3:34-38 arată acea parte a descendenţei Mariei care se întinde de la Avraam la „Adam, fiul lui Dumnezeu”, după cum urmează: 1. Adam. 2. Set. 3. Enos. 4. Cainan. 5. Mahaleel. 6. Iared. 7. Enoh. 9. Metusala. 9. Lameh. 10. Noe. 11. Sem. 12. Arpacșad. 13. Cainan. 14. Selah. 15. Eber. 16. Peleg. 17. Reu. 18. Serah. 19. Nahor. 20. Terah. 21. Avraam. De la Avraam, liniile ereditare ale lui Iosif şi Mariei arată astfel:

Linia ereditară a lui Iosif	**Linia ereditară a Mariei**		
Matei 1:2-16	Luca 3:23-34	Matei 1:2-16	Luca 3:23-34
21. Avraam	Avraam	30. Salmon	Salmon
22. Isaac	Isaac	31. Boaz	Boaz
23. Iacov	Iacov	32. Obed	Obed
24. Iuda	Iuda	33. Iese	Iese
25. Fares	Pereț	34. David	David
26. Esrom	Esrom	35. Solomon	Natan
27. Aram	Arni	36. Roboam	Matata
28. Aminadab	Aminadab	37.	Mena
29. Naason	Naason	38.	Melea
39. Abia	Eliachim	59.	Ioanan
40. Asa	Ionam	60. Abiud	Ioda
41. Iosafat	Iosif	61. Eliachim	Iosec
42. Ioram	Iuda	62.	Semein
43. [Ahazia]	Simeon	63	Matatia
44. [Ioaş]	Levi	64.	Maat
45. [Amația]	Matat	65.	Nagai
46. Ozia	Iorim	66. Azor	Esli
47. Iotam	Eliezer	67.	Naum
48. Ahaz	Isus	68.	Amos
49. Ezechia	Er	69. Țadoc	Matatia
50. Manase	Elmadam	70. Achim	Iosif
51. Amon	Cosam	71. Eliud	Ianai
52. Iosia	Adi	72. Eleazar	Melhi
53. [Ioiachim]	Melhi	73. Matan	Levi
54. Ieconia	Neri	74. Iacov	Matat
55. SALATIEL	SALATIEL	75.	Eli (tatăl Mariei)
56. ZOROBABEL	ZOROBABEL	76. Iosif	Iosif (ginerele lui Eli)
57. [Hanania, conf. 1 Cronici 3:19, 21]		77. ISUS (fiu adoptiv)	ISUS (fiul Mariei)
58.	Resa		

4. Oh, ce veste a adus Gabriel nepoatei îndepărtate a Regelui David, Mariei! "Nu te teme, Maria; căci ai găsit favoare la Dumnezeu! Iată că vei concepe în pântecele tău şi vei naşte un Fiu, căruia Îi vei pune numele Isus. El va fi mare şi va fi numit Fiul Celui Preaînalt, iar Iehova Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său. El va domni peste casa lui Iacob pentru totdeauna şi Împărăţia Lui nu va avea sfârşit." Maria, care nu se unise cu tâmplarul Iosif, a întrebat cum era posibilă acea naştere fără un tată uman. Gabriel i-a răspuns: "Spiritul sfânt va veni peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va acoperi cu umbra sa. Astfel, și ceea ce se va

naşte va fi numit sfânt, Fiul lui Dumnezeu.” Cu umilinţă, Maria spuse: „Iată sclava lui Iehova! Să mi se facă după cuvintele tale.” – Luca 1:26-38

* „Iehova”, în cel puţin nouă traduceri ebraice tipărite a relatării biblice a lui Luca.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

34. De ce Roma nu era singura putere mondială reprezentată de picioarele de fier?
35. Care era ultima parte a chipului din visul lui Nebucadneţar, şi cum a interpretat Daniel această ultimă parte?
36. Ce ar sugera partea de fier a chipului, şi ce reprezintă cele zece degete de la picioare ale chipului?
37. Ce rol a jucat Biserica Romano-catolică într-una din părţile Imperiului Roman?
38. În ceea ce priveşte pe conducătorii politici, în ce măsură a avut loc o amestecare a lor cu sau prin legături omeneşti, strict într-un mod politic, şi cu ce rezultate?
39. Cum a interpretat Daniel punctul culminant al visului lui Nebucadneţar?
40. Cum a fost desprinsă piatra simbolică, fără ajutor omenesc, şi ce este muntele din care s-a desprins?
41. În ce fel s-a născut împărăția lui Dumnezeu "în zilele acelor regi"?
42. De ce puterea acelei împărății nu va fi transmisă unei alte naţiuni, şi când va lovi ea chipul simbolic?
43. Cât de mult va fi distrus chipul simbolic, şi cum va deveni piatra un munte care va umple întreg pământul?
1,2. În timpul stăpânirii cărei puteri mondiale s-a născut moştenitorul împărăției promise şi, potrivit anunţului lui Gabriel, ce avea să-L preceadă?
3. Când s-a înfățișat Gabriel Mariei şi care erau circumstanţele ei?
4. Ce informaţie i-a dat Gabriel Mariei şi cum a răspuns aceasta?

Închinarea la Diavolul

SATANISMUL este închinarea religioasă directă la Satan Diavolul ca la un dumnezeu. Secte ale satanismului au existat ca forme de bază ale falselor religii. Sfintele Scripturi admit faptul că Satan a devenit dumnezeul acestui sistem rău prin înşelăciune. (2 Cor. 4:4) În timp ce se lupta pentru o astfel de distincţie, Satan

a avut nesăţioasa dorinţă de a fi adorat ca dumnezeu al lumii. (Ezec. 28:2) Cu toate acestea, el nu a reuşit niciodată să determine întreaga omenire să-l slujească, în mod religios, decât indirect, prin mecanisme amăgitoare, asemenea idolilor sau conceptului de trinitate. Este interesant de remarcat că de-a lungul timpului au ieşit la suprafață mici secrete ale sectelor izolate ce se închinau direct lui Satan ca dumnezeul lor. Ce fel de acte religioase săvârşesc aceste secte?

Din vremurile lui Nimrod până astăzi, au existat unii interesaţi de ocult, cei care s-au ocupat cu lucrurile satanice, mistice, ce ţin de tărâmul spiritelor. Aceştia au fost cunoscuţi drept vrăjitori, magicieni şi astrologi. Practicile lor de magie şi de comunicare cu puterile invizibile şi nefireşti sunt condamnate în Biblie. (Lev. 19:26; Ex. 22:18; 1 Sam. 15:23) Asemenea fictivului Faust care s-a vândut Diavolului, despre aceşti practicanţi ai ghicirii şi ai demonismului se spune că fac un legământ, în secret, pentru închinarea şi slujirea lui Satan. Multe sunt poveştile exagerate despre ritualurile lor vrăjitoreşti şi groteştile acte de închinare la Diavol.

Născută din vechea religie păgână Caldee, alături de magianism, există astăzi o relicvă a unei secte antice de închinători ai lui Satan, cunoscută sub numele de Yezidis. Ei se găsesc, cu precădere, în munţii Irakului modern, deşi unii dintre ei s-au împrăştiat prin Turcia şi în Armenia Sovietică. Sir Austin Layard, în excavările sale din Ninive, în cel de-al nouăsprezecelea secol, a dat peste această sectă. El scrie despre aceştia: „Misterele sectei își au originea în închinarea introdusă de Semiramis, o închinare care, impură prin formele ei, a lăsat loc oricărui exces de depravare şi desfrâu… Ei cred că Satan este conducătorul oştirii îngerilor, ce suferă acum pedeapsa primită în urma rebeliunii lui împotriva voinței divine, însă, tot atotputernic, şi urmează să fie apoi repus în funcţia sa înaltă, în ierarhia cerurilor. Ei spun că el trebuie să fie respectat și venerat, căci așa cum acum el are mijloacele de a face rău omenirii, tot așa, după aceea, va avea puterea de a-i răsplăti.” Un raport din anul 1946 spune că „Yezidis cred că Fiinţa Supremă i-a delegat putere lumească lui Satan pentru 10 000 de ani.”

Istoria relatează că, spre sfârşitul secolului al patrulea, după Cristos, exista o sectă cu numele de „Satanieni”. Printre alte lucruri, se spune că ei credeau că Diavolul este foarte puternic. Din acest motiv, era mult mai înţelept să-l respecţi şi să-l slăveşti decât să îl blestemi. Ei susţineau că, datorită puterii exercitate de Satan asupra oamenilor, era bine pentru ei să se roage ca el să nu o folosească spre a le face rău.

Mai târziu, în timpurile medievale, apare „Sabatul”, o adunare de la miezul nopţii a vrăjitorilor şi vrăjitoarelor, care săvârşeau ritualuri de închinare la Diavol. Un scriitor susţine că erau făcute sacrificări ale copiilor pentru Satan, cu astfel de ocazii.

Spre sfârşitul secolului al nouăsprezecelea a apărut un grup numit „Luciferienii”. *Enciclopedia Religiei și a Eticii* spune: „Se spune că ei îl adorau pe Lucifer, egalul şi duşmanul lui Adonai, sau Jahweh. El era, în viziunea lor, Dumnezeul luminii, principiul bun, în timp ce Adonai era Dumnezeul

întunericului, principiul rău. Pe scurt, el era Satan însuşi.” Această sectă blasfematoare nu putea imita mai exact ceea ce este scris în 2 Corinteni 11:14 : „Şi nu este de mirare, fiindcă şi Satan se preface într-un înger de lumină.”

Cel de-al nouăsprezecelea secol ne prezintă o altă sectă denumită „Sataniştii”. Cartea *Închinarea la Satan în Franța Modernă* spune: Ei (sataniştii) au existat dintotdeauna în Paris. Templele lor sunt pe Strada Iacov, Strada Rochechouart şi la câţiva paşi de Panteon. Numai cei iniţiaţi sunt primiţi în sectă. Cea mai notabilă trăsătură a acceptării Satanismului de astăzi [1896] este că, în mod necesar, el simbolizează o acceptare a dogmei descoperite şi a răului personal. Adepții ei susţin că fiinţa descrisă de ei ca duşmanul supus al arhanghelilor Mihail şi Rafael, li se arată cu adevărat, în anumite ocazii.”

Ce se întâmplă astăzi? În 1922, un articol de ziar spunea că „mulţimea neagră” celebra din nou, pentru un scurt timp, după Primul Război Mondial. „Noua închinare a diavolului are mai multe femei decât bărbaţi în rândul ei. Marea preoteasă este o femeie. „Templul” unde diavolul este venerat este un salon parizian, de mărime medie, putând primi, aproximativ, cincizeci de „închinători”. Un loc de pe ‚altar’ este păstrat curat, acolo unde se presupune că se încarnează diavolul şi este uşor de crezut pentru cei familiari cu psihologia de după război, că un număr mare din această ‚turmă’ susţine că l-a văzut şi că a vorbit cu el. Haine nu poartă nici „sărbătoritul” şi nici „adunarea”. Este, de asemenea, foarte scump să devi închinător al diavolului, chiar permițând starea haotică a schimbului. Pentru a deveni un neofit, se spune că te costă 100 000 de franci. Trebuie să plăteşti şi mai mult pentru iniţiere, atunci când atingi rangul în care poţi cu adevărat conversa cu diavolul. De fiecare dată când participi la o slujbă, trebuie să contribui cu alți 1 000 de franci la cheltuielile ‚Templului’. Este sigur că secta va fi suprimată mai devreme sau mai târziu — imediat ce excesele ei încetează a mai fi un secret bine păstrat în mâinile celor puţini.”

Toţi vor fi de acord că aceste secte satanice prezente săvârşesc fapte degradante. Ele dezvăluie până unde a ajuns mintea decăzută a lui Satan, cel ce inspiră astfel de religii josnice. Mai mult decât atât, aceste secte pot părea tentante numai oamenilor care au devenit la fel de destrăbălaţi ca tatăl lor, Diavolul. (Ioan 8:44). Aceste licăriri dezvăluie modul murdar de gândire şi mentalitatea josnică a celui care este acum venerat, indirect, de majoritatea omenirii, ca şi dumnezeul lor, adică Satan, nesăbuitul potrivnic al lui Iehova Dumnezeu.

Întrebări de la cititori

• În „Tabelul cronologic al puterilor mondiale”, la pagina 365 a cărţii *Să se facă voința Ta pe pământ* (2 august 1958), sunt enumerați împărații Imperiului Medo-persan (539-331 î. Cr.) ca fiind Darius Medul; Cir cel Mare

(persan); Cambyses; [Uzurpatorul magician Gaumata, care a pretins a fi Smerdis, 522/1 î. Cr.]; Darius I (persan) (Hystaspes), 521-485 î. Cr.; Xerxes I (Ahașveroș); Artaxerxes I (Longimanus); Xerxes al II-lea; Darius al II-lea (Ochus; Nothus); Artaxerxes al II-lea (Mnemon); Artaxerxes al III-lea (Ochus); etc.

Lista de mai sus nu coincide cu ceea ce scrie în capitolele referitoare la Ezra, Neemia şi Estera în cartea *Echipat pentru orice lucrare bună* şi în capitolul 14 intitulat „Câțiva credincioși se întorc să construiască din nou templul" din cartea *De la Paradisul pierdut la Paradisul recâștigat*. Cum poate fi explicată această aparentă discrepanţă?

Nu există nicio discrepanţă între cărţile *Echipat pentru orice lucrare bună* şi *De la Paradisul pierdut la Paradisul recâștigat* pe de o parte, şi cartea recentă *Să se facă voința Ta pe pământ*, pe de altă parte. În timpul domniei lui Darius persanul, şi nu medul, templul lui Iehova a fost reconstruit în Ierusalim. În cartea apărută mai demult *Echipat pentru orice lucrare bună*, acesta e numit Darius al II-lea, deoarece Darius medul este recunoscut drept personaj istoric şi biblic și, prin urmare, acest Darius medul e considerat drept primul conducător numit Darius din Imperiul Medo-persan.

Cu toate acestea, cartea recentă *Să se facă voința Ta pe pământ* îl prezintă pe primul Darius persan (Hystaspes) drept Darius I, deoarece harta cronologică a puterilor mondiale din anexa cărţii urmăreşte istoriile seculare ale acestei lumi care nu îl pot prezenta pe Darius medul şi care, prin urmare, îl consideră pe persanul Darius Hystaspes ca fiind Darius I. Când vorbim doar despre Imperiul Persan, sau imperiul în care Persia domina, Darius medul nu figura în linia de regi, deoarece el nu era persan, ci era doar unchiul med al persanului Cir cel Mare. Deoarece publică în anexa sa harta cronologică, cartea *Să se facă voința Ta pe pământ* armonizează comentariile referitoare la puterile mondiale şi conducătorii lor din principalul text al cărţii cu harta cronologică din anexă. Prin urmare, ea nu coincide cu cartea *Echipat* atunci când îl numeşte pe Darius Hystaspes în timpul domniei căruia a fost autorizată şi încheiată construirea celui de-al doilea templu al lui Iehova în Ierusalim de împăratul Darius I al Imperiului Persan.

Acum să vorbim de împăraţii persani ce poartă numele Artaxerxes. Cele două cărţi apărute mai întâi, *Echipat* şi *De la Paradisul pierdut la Paradisul recâștigat,* vorbesc despre împăratul persan, în timpul domniei căruia atât Ezra cât şi Neemia au venit la Ierusalim, ca fiind Artaxerxes al III-lea şi nu Artaxerxes I, din următorul punct de vedere.

După cum s-a spus deja într-un număr anterior al revistei *Turnul de veghere*, cel din 15 martie 1954, la pagina 191, traducerea grecească *Septuaginta* a cărţii ebraice a lui Ezra îl numeşte pe conducătorul persan care a poruncit încetarea construirii templului lui Iehova la Ierusalim drept Arthasasthá, dar traducerile în engleză îl numesc Artaxerxes. (Ezra 4:7-23) Se pare că, în realitate, acest Artaxerxes era magicianul Gaumata care a pretins a fi Smerdis şi care a deţinut controlul, timp de opt luni, prin impostură şi uzurpare. Urmărind traducerea în limba greacă a textului ebraic, acesta ar fi primul Artaxerxes, sau Artaxerxes I.

După acest uzurpator au urmat persanul Darius I (Hystaspes) iar după aceea Xerxes I. Se pare că acest Xerxes I s-a căsătorit cu evreica Estera, dar cartea ebraică Estera îl numeşte Ahaşveroş. Cu toate acestea, *Septuaginta* îl numeşte Artaxerxes. (Estera 1:1 până la 2:23, *NW*, nota marginală) Aşadar, din perspectivă greacă, acest Xerxes cel Mare a fost al doilea Artaxerxes, sau Artaxerxes al II-lea.

După el a urmat un conducător numit Longimanus. Biblia Ebraică vorbeşte despre el ca fiind *Artakhshásta* (acelaşi nume ca cel dat conducătorului din Ezra 4:7). În timpul domniei acestui Longimanus, sau *Artakhshásta*, preotului evreu Ezra şi guvernatorului evreu Neemia, din două motive diferite, li s-a îngăduit să meargă la Ierusalim. (Ezra 7:1-28; Neem. 2:1-18; 13:6) Cu toate acestea, în *Septuaginta,* Longimanus e numit *Arthasasthá,* iar versiunea în engleză îl numeşte Artaxerxes. Prin urmare, din acest punct de vedere, Longimanus ar fi Artaxerxes al III-lea.

Iată ce scrie despre acest împărat persan în *Cyclopoedia* lui McClintock & Strong, în volumul I la pagina 440, paragraful întâi: „El este acelaşi cu *al treilea* Artaxerxes, împăratul persan care, în al douăzecilea an de domnie, i-a îngăduit lui Neemia să meargă la Ierusalim pentru promovarea obiectelor naţionale, i-a încredinţat guvernarea propriului său popor şi i-a îngăduit să rămână acolo timp de doisprezece ani ... Aproape în unanimitate se crede că împăratul la care se face referire aici este *Artaxerxes Longimanus*...”

În cartea *Să se facă voința Ta pe pământ*, în harta cronologică, sunt prezentaţi conducătorii puterilor mondiale începând cu conducătorii Imperiului Babilonian şi continuând cu cei ai Imperiului Roman de Răsărit. Această carte procedează astfel conform listării acestor conducători dați de istoriile seculare ale lumii. Aceştia nu urmează listarea cu numele Artaxerxes oferită de Sfintele Scripturii, conform testului ebraic şi versiunii în limba greacă. E amintit acel Artaxerxes în timpul domniei căruia Neemia a reconstruit zidurile Ierusalimului ca fiind Artaxerxes I, iar cel de-al doilea conducător după el a fost Darius al II-lea.

Prin urmare, atunci când oferă lista conducătorilor lumii conform istoriei seculare, din harta cronologică, cartea *Să se facă voința Ta pe pământ* trebuie să se refere la numeroşii conducători mondiali conform acestei hărţi. Acesta este motivul pentru care Artaxerxes Longimanus e numit Artaxerxes I şi nu Artaxerxes al III-lea, aşa cum e numit în cărţile apărute mai devreme, *Echipat pentru orice lucrare bună* şi *De la Paradisul pierdut la Paradisul recâștigat.* Din moment ce cartea *Să se facă voința Ta pe pământ* îl numeşte pe Artaxerxes Longimanus drept Artaxerxes I, în mod logic, Artaxerxes Mnemon este considerat ca fiind al doilea, iar succesorul său Artaxerxes Ochus ca al treilea.

Astfel, atunci când citim cărţile menţionate mai sus publicate de Societatea Turnul de Veghere, trebuie să ţinem cont de conţinutul fiecăreia conform contextului în care a fost scrisă. Aşadar, ceea ce, la o comparare superficială a acestora, ar putea părea discrepanţe, nu sunt deloc aşa. Identităţile împăraţilor despre care am discutat se dovedesc a fi aceleaşi conform datărilor, trăsăturilor şi faptelor lor, chiar dacă numerotarea lor în dinastii diferă în funcţie de ordinea de enumerare folosită de fiecare carte.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

28 Iunie: Creştinii au nevoie de cunoştinţă exactă, parag. 1-18, pag. 293.

5 iulie: Creştinii au nevoie de cunoştinţă exactă, parag. 19-21, şi Să ne extindem slujirea, pag. 299.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 IUNIE 1959 Nr. 11

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

„IATĂ! EU FAC TOATE LUCRURILE NOI! - Pag.399

INTOLERANŢA E UN SEMN DE SLĂBICIUNE - Pag.415

PARTEA 15 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.419

SPERANŢA ÎNVIERII - Pag.425

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.429

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.433

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul Turnului de Veghere

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikoloie
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iunie 1959 **Nr 11**

„Iată! Eu fac toate lucrurile noi!”

Priveşte oamenii fericiţi de pe această pagină. Nu ai dori să fii unul dintre ei? Ei bine, da, vei spune. Pentru că aici se află pacea şi armonia dorite de întreaga omenire. Oameni de toate rasele - cei negri, albi, galbeni - se contopesc într-o singură familie. Ce bucurie! Ce unitate! Evident că aceşti oameni nu se îngrijorează de deşeurile radioactive nucleare sau de ameninţarea bombelor cu hidrogen. Reactoarele avioanelor de război nu distrug cerurile liniştite de deasupra acestui parc minunat. Nu există soldaţi, tancuri sau arme. Nu este nevoie nici măcar de bastonul poliţiei pentru a menţine ordinea. Războiul şi crima pur şi simplu nu există. Şi nici lipsa de locuinţe, căci fiecare are un cămin minunat al lui.

2 Uită-te la acei copii! Este o bucurie să le priveşti jocul. Te poţi juca cu animalele! În acest parc nu este nevoie de bare de fier, căci toate animalele sunt paşnice cu oamenii şi între ele. Chiar şi leul şi mielul au devenit prieteni. Priveşte acele păsări viu colorate cum zboară încolo şi încoace şi ascultă cum frumoasele lor cântece umplu atmosfera, alături de râsetele copiilor. Nicio cuşcă? Nu, căci în acest cerc totul este libertate şi bucurie nerestrictivă. Miroase parfumul acelor flori, ascultă susurul pârâului, simte furnicătura căldurii soarelui. Oh, gustă fructul din acel coş, căci este cel mai bun pe care pământul îl poate produce, cel mai bun, ca tot ceea ce se vede şi provoacă bucurie în această grădină glorioasă, asemănătoare unui parc.

Cuprins

[3] Dar opreşte-te, spune cineva, unde sunt vârstnicii? Să nu se bucure şi ei de această societate fericită? De fapt, vârstnicii sunt chiar acolo, dar ei întineresc. În acest parc, nimeni nu moare de bătrâneţe. Tinerii de acum ajung la maturitate şi nu mai îmbătrânesc. Chiar dacă au douăzeci sau două sute de ani, fiecare din milioanele de oameni ce trăiesc aici se bucură de energia tinereţii, în perfectă stare de sănătate. Milioane, spui? Da, milioane, căci acest parc se extinde până la marginile pământului. În el vor fi toate minunăţiile naturii, de la Fujiyama la Munţii Himalaya, de la Hong Kong la Marea Mediterană şi mii de alte lucruri. Căci întreg pământul este transformat într-un parc al paradisului. El va fi paradisul restabilit pe întregul pământ.

[4] De necrezut, ai spus? La început, totuşi, analizează faptele ca dovadă. Este posibil ca tu şi familia ta să supravieţuieşti trecerii lumii prezente tulburate şi să intri în lumea nouă prezentată în imaginea de pe pagina precedentă*.

CARTEA CARE EXPLICĂ PARADISUL

[5] Toate aceste lucruri glorioase şi certitudinea lor sunt explicate într-o carte, cea mai minunată carte scrisă vreodată. Ea se numeşte Biblia. Este cea mai veche carte de pe pământ, originile sale datând cu aproximativ 6 000 de ani în urmă. În acelaşi timp, ea este cea mai modernă carte în prezentarea de sfat sănătos, practic pentru modul de viaţă din prezent. Profeţiile sale aduc speranţă strălucitoare pentru viitor. Ea este cea mai bine vândută carte din întreaga istorie, peste 2 000 000 000 de exemplare fiind distribuite în întreaga lume, în peste 1 100 de limbi diferite.

[6] Nicio altă carte sfântă nu a avut o distribuire atât de universală şi nu este nici pe jumătate mai veche. Coranul Islamismului are mai puţin de 1 400 de ani vechime. Buddha şi Confucius au trăit cu aproximativ 2 500 de ani în urmă, iar scrierile lor datează din acea perioadă. Scripturile Şintoismului au fost elaborate, aşa cum sunt în forma actuală, cu nu mai mult de 1 200 de ani în urmă. Cartea lui Mormon are o vechime de numai 140 de ani. Niciuna dintre aceste cărţi sfinte nu poate urmări cu acurateţe istoria umană de-a lungul a 6 000 de ani, aşa cum o face Biblia. Pentru a înţelege religia originală, trebuie, aşadar, să mergem la Biblie. Ea este singura carte cu un mesaj universal pentru întreaga omenire.

[7] Înţelepciunea şi frumuseţea mesajului Bibliei au fost aclamate de înţelepţi din toate naţiunile şi de toate profesiile. Faimosul savant şi descoperitor al legii gravitaţiei, Sir Isaac Newton, a spus: „Nicio ştiinţă nu este mai bine atestată decât Biblia.” Patrick Henry, liderul revoluţionar american faimos pentru cuvintele „Daţi-mi libertate sau daţi-mi moarte”, a declarat şi el: „Biblia merită mai mult decât toate celelalte cărţi care au fost tipărite vreodată.” Chiar şi marele înţelept hindus Mahatma Gandhi a spus odată viceregelui britanic din India: „Când ţara ta şi a mea se vor uni în învăţăturile stabilite de Cristos în Predica de pe Munte, atunci ne vom rezolva problemele, nu doar ale ţărilor noastre, ci şi ale întregii lumi.” Gandhi vorbea de Matei, capitolele 5-7, din Biblie. Citeşte aceste capitole singur şi vezi dacă nu te emoţionezi la mesajul lor puternic.

BIBLIA, O CARTE ORIENTALĂ

[8] Contrar credinţei populare, Biblia nu este un rezultat al civilizaţiei occidentale şi nici nu o glorifică. Aproape întreaga Biblie a fost scrisă în ţările orientale. Oamenii care au scris-o au fost cu toţii orientali. Primele scrieri umane au fost făcute în Orientul Mijlociu, cu aproximativ 6 000 de ani în urmă, de către primul om, Adam. Cu aproape 3 500 de ani înaintea naşterii lui Buddha, Adam a scris „istoria cerurilor şi a pământului, când au fost create." (Gen. 1:1 până la 2:4) şi „cartea istoriei lui Adam." (Gen. 2:5 până la 5:2). Primul om a ştiut aceste lucruri. I-au fost spuse de către Creatorul Său sau le-a experimentat chiar el şi astfel le-a înregistrat. Totuşi, el s-a dovedit necredincios Creatorului Său. 2 500 de ani mai târziu şi cu 1 000 de ani înainte de Buddha, Moise, omul lui Dumnezeu, a publicat istorisirile lui Adam şi alte nouă istorisiri, ale oamenilor din timpuri străvechi, într-o singură înregistrare continuă. Această înregistrare începe cu prima carte a Bibliei, numită Geneza. De la acest început, Biblia urmăreşte o singură temă armonioasă până la cartea finală, Apocalipsa. Ultima carte a fost scrisă aproximativ şase sute de ani după Buddha. Ştiai că Biblia este formată din şaizeci şi şase de cărţi diferite? Da, Biblia este ea însăşi o bibliotecă! Într-o perioadă de peste 1 600 de ani, din vremea lui Moise, treizeci şi cinci de oameni diferiţi au contribuit la scrierea înregistrării complet armonioase a Bibliei. Ei mărturisesc faptul că scrierile lor au fost inspirate de către o Putere cu mult mai mare decât omul muritor. - 2 Sam. 23:2; 2 Pet. 1:21; Luca 1:70.

[9] Cel mai uimitor este şi felul în care Biblia a ajuns până în zilele noastre. Mii de ani până la inventarea tiparului, cu aproximativ cinci sute de ani în urmă, exemplarele Bibliei au trebuit făcute manual. Ea a fost copiată din nou și din nou, dar de fiecare dată cu o mare grijă. Astăzi, mai există aproximativ 16 000 de exemplare ale Bibliei scrise de mână, sau părți ale Bibliei, unele chiar supravieţuind din al doilea secol înainte de Cristos. Nicio altă operă literară din antichitate nu a fost copiată şi recopiată cu atâta sârguinţă. Comparând-o cu multe alte exemplare scrise de mână, s-a dovedit faptul că greşelile făcute în urma recopierii au fost foarte puţine şi, mai mult, a fost posibilă stabilirea textului original al Bibliei. O autoritate importantă a manuscriselor Biblice, Sir Frederic Kenyon, a declarat: „Ultimul motiv de îndoială legat de faptul că Scripturile au ajuns la noi substanţial aşa cum au fost scrise, este acum înlăturat." Mai mult, au fost făcute traduceri exacte în aproape toate limbile pământului, din limbile ebraică, aramaică şi greacă, în care a fost scrisă Biblia la origine.

[10] Unii au încercat să discrediteze Biblia, spunând că nu este exactă. Totuşi, în ultimii ani, arheologii au săpat printre ruinele vechilor oraşe din ţinuturile biblice şi au găsit inscripţii şi alte mărturii, care au dovedit, o dată pentru totdeauna, că persoanele şi locurile menţionate chiar şi în cele mai vechi înregistrări biblice, au existat cu adevărat. Ei au scos la iveală şi mai multe dovezi, arătând un potop global, despre care Biblia spune că a avut loc cu peste 4 000 de ani în urmă, în vremea lui Noe. În acest punct, Prinţul Mikasa, binecunoscut ca student şi autoritate în domeniul arheologiei, spune: „A fost într-adevăr un Potop? Ca

rezultat al săpăturilor făcute de arheologi în ultimii ani, faptul că potopul a avut loc cu adevărat, a fost dovedit în mod convingător.”

DUMNEZEUL BIBLIEI

[11] Aşa cum unii au batjocorit Biblia, alţii batjocoresc faptul că există un Dumnezeu Atotputernic. (2 Pet. 3:3-5) Ei spun, „Cum pot să cred în Dumnezeu, din moment ce nu Îl pot vedea? Cum este posibil să înţelegi un Creator invizibil mai presus de om? Nu sălăşluieşte Dumnezeu în toate?” Alţii spun, „Nu există Dumnezeu sau Buddha.” Totuşi, Biblia arată că aşa cum am primit cu toţii viaţă printr-un tată pământesc, tot aşa şi strămoşii noştri originali au primit viaţă de la un Tată sau Creator ceresc, al cărui nume este Iehova.—Ps. 100:3.

[12] Iehova este Autorul Bibliei. El este Marele Spirit, care există din toată veşnicia. (Ioan 4:24; Ps. 90:1, 2) Numele Său, Iehova, atrage atenţia asupra scopului Său faţă de creaturile Sale. Scopul Său este să justifice acel nume mare, distrugându-i pe cei răi şi eliberându-i pe cei ce-L iubesc pentru existenţa fericită din lumea Sa nouă. (Ex. 6:2-8; Isa. 35:1, 2) Prin faptul că este Dumnezeu cel Atotputernic, El are puterea să facă acest lucru. În calitate de Creator al întregului univers, El este cu mult deasupra zeilor şi a idolilor obișnuiți ai naţiunilor.—Isa. 42:5, 8; Ps. 115:1, 4-8.

[13] Iehova s-a făcut cunoscut omenirii prin două mari cărţi. Cea mai mare dintre acestea este Biblia, care face cunoscute scopurile Sale. (Ioan 17:17; 1 Pet. 1:24, 25) Cealaltă carte este înregistrarea creaţiei, care trebuie văzută şi citită în întreaga natură.

[14] În ultimele secole, cercetătorii au acordat mult timp studiului cărţii naturii. Ce concluzie au tras ei? Unul dintre descoperitorul electricităţii, faimosul om de ştiinţă britanic Lord Kelvin, a spus: „Eu cred că, cu cât ştiinţa este studiată mai profund, cu atât ne poartă mai departe de orice lucru comparabil cu ateismul.” Renumitul cercetător european Albert Einstein a afirmat: „Este suficient pentru mine să ... meditez asupra structurii extraordinare a universului, pe care noi o percepem neclar şi să încerc, cu umilinţă, să înţeleg chiar şi o parte infimă din manifestarea inteligenţei din natură.” Cercetătorul american şi câştigătorul Premiului Nobel, Arthur Holly Compton, a spus: „Un univers care se dezvăluie ordonat demonstrează adevărul celei mai măreţe afirmaţii rostite vreodată - „La început Dumnezeu.” El cita cuvintele introductive ale Bibliei.

[15] Conducătorii naţiunilor puternice s-ar putea lăuda cu inteligenţa şi realizarea lor ştiinţifică în trimiterea în spaţiu a navei Sputnik şi a succesorilor acesteia. Dar cât de nesemnificative sunt navele lor spaţiale comparativ cu luna, pe orbită în jurul pământului, şi cu planetele în jurul soarelui! Cât de firave sunt realizările acestor muritori în comparaţie cu creaţia de miliarde de galaxii cereşti ale lui Iehova, fiecare având miliarde de sori (de la soare) ca al nostru, şi gruparea şi stabilirea lor în spaţiu pe timp infinit! (Ps. 19:1, 2; Iov 26:7, 14) Nu este de mirare că Iehova îi vede pe oameni ca pe nişte simple lăcuste, iar pe naţiunile puternice ca pe „un nimic.”- Isa. 40:13-18, 22, *AS.*

[16] Locuieşti într-o casă? Probabil că nu tu ţi-ai construit casa şi nici nu ştii cine a făcut acest lucru. Totuşi, faptul că nu îi cunoşti constructorul, nu te împiedică să accepţi adevărul că o persoană inteligentă a construit-o. Să crezi că acea casă s-a construit de una singură ar părea foarte stupid! De vreme ce minunatul univers şi toate câte sunt în el, au necesitat o inteligenţă infinit mai mare pentru construirea lui, nu este stupid, oare, să spui că nu există un Creator inteligent? Într-adevăr, numai nebunul ar spune în inima sa „ Nu există Iehova.”—Ps. 14:1.

[17] Glorioasele minuni ale naturii, florile, păsările, animalele, creaţia extraordinară numită om, miracolele vieţii şi ale naşterii — toate acestea mărturisesc despre Intelectul Maestru nevăzut care le-a produs. (Rom. 1:20) Acolo unde există intelect, există minte. Acolo unde există minte, există o persoană. Intelectul suprem este cel al Persoanei Supreme, Creatorul tuturor lucrurilor care există, însuşi Izvorul vieţii. (Ps. 36:9) Creatorul este într-adevăr demn de toată lauda şi adoraţia.—Ps. 104:24; Apoc. 4:11.

[18] Există unii, a căror credinţă în Dumnezeu a fost zdruncinată de experienţele crude ale Celui de-al Doilea Război Mondial. La acea vreme, fiecare ţară a chemat pe propriul său „Dumnezeu”, fie de religie Catolică, Protestantă sau Orientală. S-ar putea spune că „Dumnezeu” a acordat victoria doar câtorva dintre aceste naţiuni şi a permis celorlalte să fie învinse? Biblia arată că niciuna dintre aceste naţiuni nu l-a chemat pe adevăratul Dumnezeu. Iehova Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului, nu este responsabil de confuzia şi războaiele dintre naţiuni. (1 Cor. 14:33) Gândurile Sale sunt cu mult deasupra celor care aparţin naţiunilor politice şi militare de pe acest pământ. (Isa. 55:8, 9) De asemenea, adevărata religie şi închinare la Iehova nu au legătură cu războaiele dintre naţiuni. Iehova este cu mult deasupra dumnezeilor militarişti şi este unic în a fi Dumnezeul bărbaţilor şi femeilor iubitori de pace din toate naţiunile. După cum spune Biblia: „Dumnezeu nu este părtinitor, ci, în orice naţiune, omul care se teme de El şi practică dreptatea este primit de El.” (Faptele 10:34, 35). Oamenii cu bunăvoinţă din toate naţiunile învaţă acum Biblia şi îmbrăţişează închinarea singurului Dumnezeu adevărat, Creatorul întregii omeniri.—Faptele 17:24-27.

[19] Unii oameni arată spre diviziunile Creştinătăţii, care susţine că urmează Biblia. Ei mai spun, „Cum Îl pot crede pe Dumnezeul din Biblie, când naţiunile care au Biblia sunt ocupate cu testarea bombelor atomice şi cu hidrogen?” Adevărul este că, în timp ce Biblia rămâne mereu adevărată, naţiunile Creştinătăţii s-au îndepărtat de Creştinismul biblic, aşa cum Polul Nord este îndepărtat de Polul Sud. Ei sunt ipocriţi în mărturisirea Creştinismului. Ei au Biblia, dar nu ascultă învăţăturile ei. Preşedintele american, care a ordonat ca prima bombă să fie aruncată asupra Hiroshimei, a exclamat odată: „O, un Isaia sau un Sfânt Pavel!”- pentru a-i ghida pe oameni în această criză mondială. Dacă el ar fi crezut în Isaia din Biblie nu ar fi aruncat niciodată o bombă atomică, căci Isaia a susţinut „transformarea săbiilor în pluguri şi a suliţelor în cosoare.” Mai mult, Pavel din Biblie a fost cel care a declarat: „Noi nu purtăm război potrivit cărnii. Armele războiului nostru nu sunt carnale.” (Isa. 2:4; 2 Cor. 10:3, 4) Totuşi, în loc să urmeze sfatul înţelept al Bibliei, naţiunile Creştinătăţii se implică într-o mare cursă

Cuprins

a înarmării. Afirmaţiile lor că sunt creştini care urmează Biblia sunt false. Ei se confruntă cu judecata lui Dumnezeu pentru că nu fac voinţa Lui.—Mat. 7:18-23.

MIRACOLELE ŞI CREAŢIILE LUI IEHOVA

[20] Iehova creează şi face miracole. Te-ai întrebat vreodată de transformarea apei în sânge, despărţirea Mării Roşii, naşterea din fecioară a lui Isus şi alte miracole din Biblie? De vreme ce omul are putere intelectuală limitată, probabil că nu va înţelege niciodată cum s-au petrecut unele dintre aceste miracole, la fel cum nu poate înţelege pe deplin nici miracolul răsăritului şi apusului soarelui din fiecare zi. Crearea omul a fost un miracol. Omul modern nu a văzut acest miracol, dar ştie că a avut loc, căci astăzi el este în viaţă pentru a dovedi acest lucru. Într-adevăr, întreaga viaţă şi întregul univers reprezintă un miracol constant. Aşadar, trebuie oare să ne îndoim când Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, spune că El a făcut miracole pentru timpuri precise, chiar dacă astăzi nu mai este nevoie de aceleaşi miracole?

[21] Întreaga Creaţie a lui Iehova este miraculoasă şi admirabilă! Totuşi, dintre creaţiile minunate ale lui Iehova, prima Sa creaţie a fost cea mai impresionantă dintre toate. Aceasta a fost crearea unui Fiu spiritual. Legat de Fiul Său, Biblia spune: „El este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut din toată creaţia, pentru că prin El au fost create toate celelalte lucruri din ceruri şi de pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute ... Toate celelalte lucruri au fost create prin El şi pentru El.” (Col. 1:15, 16; Ioan 1:3) Acest Fiu ceresc a fost numit „Cuvântul”. După secole nenumărate de la crearea Sa, El a venit pe pământ şi a fost numit „omul Isus Cristos.” (1 Tim. 2:5) Apoi s-a spus despre El: „ Astfel, Cuvântul a devenit carne şi a locuit printre noi, iar noi am văzut gloria Sa, o glorie ca aceea pe care un fiu unic născut o are de la tatăl lui. El era plin de bunătate nemeritată şi de adevăr.”—Ioan 1:14.

[22] Relaţia dintre Tată şi Fiu poate fi comparată cu o afacere, în care există un preşedinte şi sub el un director executiv, care îndeplineşte dorinţele preşedintelui. Fiul este reprezentat în Proverbele 8:22, 30, ca spunând: „Iehova m-a adus în existenţă ca început al căii Sale, prima dintre lucrările lui de demult. Eram lângă El ca meşter iscusit.” Prin Fiul Său executiv, Iehova a creat multe alte creaturi spirituale, fii ai lui Dumnezeu. Mai târziu, aceştia s-au bucurat să vadă că lucrătorul principal al lui Iehova a făcut cerurile materiale şi pământul pe care trăim. Te îndoieşti că au fost create aceste lucruri? Iehova a întrebat pe Iov din vechime: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune-Mi, dacă ai pricepere. Când stelele dimineţii strigau împreună de bucurie şi toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de laudă?”—Iov 38:4, 7.

[23] De-a lungul timpului, Iehova a creat pe acest pământ lucruri vii, materiale, plantele, copacii, florile, peştii, păsările şi animalele. (Gen. 1:11-13, 20-25) Apoi Dumnezeu a spus meşterului Său iscusit: „Şi Dumnezeu a mai zis: Să facem om după chipul şi asemănarea noastră ... Şi Dumnezeu a creat omul după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex bărbătesc şi de sex femeiesc.” (Gen. 1:26, 27). Fiind creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, cu

minunatele însuşiri ale lui Dumnezeu de dragoste, înţelepciune, dreptate şi putere, omul original era cu mult superior animalelor. Omul se află într-o categorie diferită de animale prin faptul că este capabil să raţioneze, să îşi facă planuri de viitor şi are capacitatea să se închine lui Dumnezeu. Animalele nu au intelect, cu care să raţioneze, ci trăiesc după instinct. Ce nebunie să spunem că nu există Creator, ci că acea creatură umană deplin înzestrată şi inteligentă a evoluat din animale inferioare neinteligente!—Ps. 92:6, 7; 139:14.

[24] Deoarece și Dumnezeu şi Fiul Său lucrează, Dumnezeu i-a dat şi omului de lucru, aici, pe pământ. (Ioan 5:17) Lui Adam şi Evei, primul bărbat şi prima femeie, El le-a spus: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul, supuneţi-l şi stăpâniţi peste peştii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor şi peste orice creatură vie care se mişcă pe pământ.” (Gen. 1:28) Acest lucru însemna oare că omul trebuia să se înmulţească, să umple pământul şi să continue să se înmulţească până ce pământul urma să fie suprapopulat? Nu. Când cineva îţi spune să umpli o cană cu ceai, tu nu torni până când ceaiul se revarsă pe masă. Umpli cana şi apoi te opreşti. În acelaşi mod, porunca lui Iehova către om, „Umpleţi pământul” a indicat scopul Său ca oamenii să umple confortabil pământul, iar apoi reproducerea omenirii urma să se oprească. Aceasta nu ar pune nicio problemă într-o societate umană perfectă. Doar în ziua de azi, în lumea omenirii imperfecte, suprapopularea prezintă o problemă.

[25] Dumnezeu l-a pus pe om „într-o grădină din Eden, spre răsărit.” Era grădina plăcerii, ca cea menţionată la începutul acestui articol, deşi acolo erau doar doi oameni, Adam şi nevasta sa. Cu toate că acest paradis original nu mai există, fiind distrus în urma potopului din vremea lui Noe, locaţia sa aproximativă din Orientul Mijlociu este cunoscută, pentru că unele dintre râurile care curgeau pe acolo şi care sunt amintite în Biblie, există şi astăzi. (Gen. 2:7-14) Omul a avut marea oportunitate de a folosi această grădină ca centru din care să se răspândească şi să cultive întregul pământ, făcându-l un paradis global.—Isa. 45:12, 18.

REBELIUNEA ŞI MOARTEA

[26] Dacă scopul lui Dumnezeu este să construiască un pământ paradisiac, cum se face că pământul de astăzi este atât de plin de răutate, suferinţă şi amărăciune? Dovedeşte acest lucru că, la urma urmei, Dumnezeu nu este atât de atotputernic? Este Dumnezeu sursa unei asemenea nenorociri? Există speranţa unui sfârşit al acestor condiţii? Ce arată Biblia?

[27] Biblia dezvăluie că atunci când Iehova l-a creat pe om pe pământ, El l-a pus în Eden pe unul dintre fiii Săi spirituali, cel „plin de înţelepciune şi perfect în frumuseţe” să îndeplinească anumite privilegii de serviciu. Acest înger era „în Eden, grădina lui Dumnezeu.” Totuşi, „inima sa s-a umplut de trufie din cauza frumuseţii sale” și a ajuns să se venereze pe sine, în loc să-L venereze pe Iehova. (Ezec. 28:12, 14, 15, 17, *AS*) El a hotărât să întoarcă închinarea primului bărbat şi a primei femei de la Creatorul Lor, Iehova, spre el însuşi. Printr-un şarpe, acest înger a minţit-o pe Eva şi a înşelat, mai întâi pe Eva şi apoi pe soţul ei Adam, să nu asculte de Dumnezeu cel Atotputernic.—Gen. 2:15-17; 3:1-6.

[28] Dumnezeu declarase pedeapsa pentru neascultare - moartea. Aplicând sentinţa asupra primei femei, Iehova a spus: „Voi mări foarte mult durerea din timpul sarcinii tale. Cu mari dureri vei naşte copii şi dorinţa ta se va ţine după soţul tău, iar el va stăpâni peste tine.” Iar bărbatului Adam, El i-a spus: „În sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat. Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce.” (Gen. 3:16-19). Cuplul neascultător a fost dat afară din paradisul fericirii în pământul necultivat. În cursul timpului, ei au murit. — Gen. 5:5.

[29] Îngerul care l-a înşelat pe om a ajuns cunoscut drept Şarpele. (2 Cor. 11:3) El mai este numit Satan, însemnând „potrivnic”, şi Diavolul, însemnând „defăimător”. Şi el a fost pus sub sentința morții. (Gen. 3:15; Evrei 2:14) Totuşi, Iehova i-a permis, pentru o vreme, să continue dominaţia asupra naţiunilor şi religiilor oamenilor decăzuţi. Nu eşti de acord că atributele lui Satan, egoismul, lipsa de iubire şi nedreptatea, se pot vedea peste tot în lumea de astăzi? Într-adevăr, lumea de astăzi reflectă răutatea conducătorului ei nevăzut. De aceea, Biblia spune: „Întreaga lume zace în puterea celui rău.”—1 Ioan 5:19.

[30] Doar după ce au decăzut de sub semnul perfecţiunii, Adam şi Eva au început să nască copii. Toţi oamenii de astăzi sunt descendenţii lor în imperfecţiune şi, prin urmare, mor cu toţii. Un scriitor biblic explică acest lucru în următoarele cuvinte: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins în toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit.” (Rom. 5:12) Ce reprezintă acest „păcat”? Este lipsa semnului perfecţiunii sau desăvârşirii. Iehova Dumnezeu nu acceptă şi nici nu ține în viaţă ceva ce este imperfect. Din moment ce toţi oamenii au moştenit păcatul şi imperfecţiunea de la primul om, Adam, toţi sunt supuşi morţii. Omul decăzut moare, precum animalele.—Ecl. 3:19-21.

[31] Ce reprezintă această „moarte”? Moartea este opusul vieţii. Dumnezeu i-ar fi arătat omului perspectivele vieţii veşnice pe pământ dacă acesta ar fi ascultat. Totuşi, el nu a ascultat, iar pedeapsa a fost moartea, inconştienţa, inexistenţa. (Ps. 146:4) Dumnezeu nu spusese nimic despre transferarea vieţii omului într-un ţinut spiritual sau într-un „iad” arzător, în cazul în care acesta nu asculta sau murea. El avertizase omul: „În mod sigur vei muri.” Un Diavol ucigător de oameni a minţit, spunând: „În mod sigur nu vei muri.” (Gen. 2:17; 3:4; Ioan 8:44) Ceea ce toţi oamenii au moştenit de la Adam este moartea, asemenea țărânei.—Ecl. 9:5, 10; Ps. 115:17.

[32] Atunci, nu există viitor pentru omul care moare? Există un viitor minunat! Biblia arată că scopul lui Dumnezeu al unui pământ paradisiac pentru întreaga omenire, inclusiv pentru cei morţi, nu va eşua niciodată. Iehova spune: „Cerurile sunt tronul Meu şi pământul este scăunelul picioarelor Mele.” „Şi voi glorifica locul picioarelor Mele.” (Isa. 66:1; 60:13). Din abundenţa dragostei Sale, Iehova Şi-a trimis Fiul, Cuvântul, pe acest pământ, pentru ca lumea oamenilor să poată câştiga viaţă prin El. (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:9) Există trei lucruri importante pe care trebuie să le discutăm şi pe care Iehova le îndeplineşte prin Fiul Său, şi anume, (1)

Oferirea unei eliberări de sub puterea morţii; (2) Restaurarea morţilor la viaţă; (3) Întemeierea unui guvern perfect asupra întregii omeniri.

ELIBERAREA DIN MOARTE

[33] Din timpuri străvechi, profeţii lui Dumnezeu şi-au exprimat încrederea, nu în nemurirea omului, ci în speranţa că Dumnezeu „îi va răscumpăra din moarte." (Osea 13:14, *AS*) Dar cum a putut să fie omul eliberat din lanţurile morţii? Dreptatea perfectă a lui Iehova a cerut „suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte." (Deut. 19:21) Aşadar, de când Adam a adus întregii omeniri moartea moştenită, prin debarasarea voluntară de propria sa viaţă perfectă, o altă fiinţă umană perfectă trebuia să-l înlocuiască pe Adam, să plătească viaţa *sa* perfectă, pentru a răscumpăra ceea ce pierduse Adam.

[34] Să ilustrăm acest lucru printr-o casă de amanet. De vreme ce majoritatea oamenilor se feresc de casele de amanet, ar fi potrivit să descriem condiţia actuală a omului în acest fel. Dacă cineva lasă un ceas la casa de amanet, singurul mod de a recupera ceasul de la amanet este prin achitarea sumei ceasului. Astfel, eliberarea ceasului este posibilă. Astăzi, omenirea, precum ceasul, este sclavă imperfecţiunii, asemenea casei de amanet, care duce spre moarte, aşa cum ceasul s-ar putea deteriora în timp şi ar putea deveni inutil într-o casă de amanet. Asemenea ceasului, omenirea nu poate ieşi din starea aceasta mizerabilă. Totuşi, cineva din afară poate achita preţul eliberării omenirii, aşa cum se întâmplă cu ceasul. Pierderea vieţii umane perfecte a lui Adam a adus omul în robia morţii. Aşadar, pentru eliberarea omului de sub puterea morţii, trebuie plătită viaţa unei alte fiinţe umane perfecte.

[35] Totuşi, unde ar putea fi găsită o asemenea viaţă umană perfectă? Toţi oamenii, descendenţi ai imperfectului Adam, s-au născut imperfecţi. „Niciunul nu poate să-l elibereze pe fratele său, nici să-i dea lui Dumnezeu o răscumpărare pentru el." (Ps. 49:7) Ca răspuns la această nevoie, Iehova a făcut unul dintre cele mai mari miracole ale Sale. El a transferat viaţa perfectă a Fiului Său spiritual, Cuvântul, în pântecul unei fecioare evreice, Maria. Tânăra femeie a conceput şi a născut, la momentul potrivit, un fiu, care a fost numit „Isus", care înseamnă „Iehova este salvarea." (Mat. 1:18-25) Te îndoieşti de această naştere din fecioară, doar pentru că un asemenea eveniment a avut loc o singură dată în istorie? În marele scop al lui Dumnezeu, a fost suficient ca acest miracol să fie făcut doar o singură dată.

[36] Isus a crescut la maturitate, s-a dedicat lui Iehova şi a fost botezat. Iehova l-a însărcinat apoi să facă voinţa Sa divină. (Mat. 3:13, 16, 17). Deoarece viaţa pământească a lui Isus era venită din cer, în stare perfectă, El putea jertfi acea viaţă omenească perfectă, folosind-o pentru a elibera întreaga omenire de la moarte. (Rom. 6:23; 5:18, 19) Aşa cum El Însuşi a spus: „Eu am venit pentru ca ele să aibă viaţă, şi s-o aibă din belşug." „Nimeni nu are iubire mai mare decât aceea în care cineva îşi dă sufletul pentru prietenii săi." (Ioan 10:10; 15:13) Supunându-se morţii pe un stâlp de tortură, Isus a arătat marea sa prietenie faţă de toţi oamenii

care doresc să dobândească viaţă din belșug, prin îngrijirea Sa de răscumpărare.—Mat. 20:28; 1 Tim. 2:5, 6.

RESTAURAREA LA VIAŢĂ

[37] Deşi duşmanii Săi l-au omorât, Fiul lui Dumnezeu nu Şi-a pierdut niciodată dreptul la viaţă umană perfectă, căci El și-a păstrat integritatea faţă de Dumnezeu. Totuşi, fiind mort în mormânt, cum putea Isus să folosească acest lucru de preţ, dreptul la viaţă umană, în interesul umanităţii? Aici, Iehova a făcut un alt miracol, primul de acest fel. În cea de-a treia zi de la punerea lui Isus în mormânt, Iehova l-a ridicat din morţi, de această dată ca și creatură spirituală, nemuritoare. (Rom. 6:9; 1 Pet. 3:18) Pentru a stabili credinţa în învierea Sa, Isus s-a materializat în trupuri omeneşti şi a apărut cu diferite ocazii în faţa a peste cinci sute dintre discipolii Săi. Niciunul dintre aceştia, nici măcar apostolul Pavel, care a fost mai târziu orbit de apariţia glorificatului Isus, nu a avut motiv de îndoială în privinţa miracolului învierii Lui.—1 Cor. 15:3-8; Faptele 9:1-9.

[38] După patruzeci de zile, Isus cel înviat s-a înălțat la ceruri, în prezenţa lui Dumnezeu, pentru a prezenta valoarea sacrificiului Său uman perfect, ca eliberare pentru întreaga omenire. „Dar omul acesta a oferit pentru totdeauna o singură jertfă pentru păcate şi s-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu, aşteptând de atunci până când duşmanii Săi vor fi puși ca scăunel pentru picioarele Sale.” (Evrei 10:12, 13) Primii care au fost eliberaţi prin această răscumpărare sunt „o mică turmă” de creştini credincioși, „care aparţin lui Cristos.” (Luca 12:32; 1 Cor. 15:22, 23) Aceştia sunt „cumpăraţi dintre oameni”, iar astfel, la înviere, ei devin asociaţi spirituali ai lui Cristos în ceruri. (Apoc. 14:1-5) Totuşi, cum rămâne cu masele mari de oameni care acum zac morţi în mormintele lor? Când a fost pe pământ, Isus a vorbit despre realizarea unui alt miracol, în vremea în care va restaura pământul paradisiac. El a spus: „Nu vă miraţi de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Său şi vor ieşi afară: cei care au făcut lucruri bune, pentru o înviere a vieţii, iar cei care au practicat lucruri rele, pentru o înviere a judecăţii.”—Ioan 5:28, 29.

[39] Luaţi aminte la cuvintele lui Isus: „Nu vă miraţi de lucrul acesta.” Chiar şi aşa, cum poate cineva, mort de demult, să fie eliberat din moarte şi readus la viaţă? Nu s-a întors trupul său în ţărână? Unele dintre particulele care au alcătuit acel corp poate că au fost asimilate în alte lucruri vii, precum plantele şi animalele. Totuşi, învierea nu înseamnă punerea laolaltă a aceloraşi elemente chimice. Ea înseamnă că Dumnezeu recreează aceeaşi persoană, cu aceeaşi personalitate. El creează un nou trup din elemente pământeşti, iar în acel trup pune aceleaşi caracteristici, aceleaşi calităţi distincte, aceeaşi memorie, acelaşi model de viaţă pe care persoana l-a construit până în momentul morţii sale.

[40] Este posibil ca să fi experimentat chiar tu, în timpul războiului, când casa la care ţineai foarte mult a ars. Totuşi, ai putut clădi cu uşurinţă aceeaşi casă, căci tiparul tuturor detaliilor sale preaiubite este clar în memoria ta. Atunci, cu siguranţă, Dumnezeu, Creatorul memoriei, poate recrea oamenii pe care i-a păstrat în amintirea Sa pentru că El i-a iubit. (Isa. 64:8) De aceea Biblia foloseşte expresia

„morminte de amintire.” Când vine timpul potrivit ca Dumnezeu să-i readucă pe cei morţi la viaţă, El va face acel miracol, aşa cum a făcut un miracol creându-l pe primul om, doar că acum o va face de mai mult ori.—Gen. 2:7; Faptele 24:15.

41 Dumnezeu va readuce omenirea la viaţă, cu perspectiva de a nu mai muri vreodată pe pământ. Dar cum este posibilă viaţa veşnică pe pământ? Este posibilă şi sigură pentru că este voinţa şi scopul divine. (Ioan 6:37-40; Mat. 6:10) Singurul motiv pentru care omul moare astăzi pe pământ este faptul că a moştenit moartea de la Adam. Totuşi, când considerăm varietatea infinită de lucruri minunate de pe pământ, de care omul a fost menit să se bucure, o medie de viață scurtă, de mai puţin de o sută de ani, este prea puțin! Dând acest pământ copiilor oamenilor, Dumnezeu a intenționat ca omul să trăiască pentru a se bucura de splendorile creaţiei Sale, nu doar pentru o sută de ani, sau chiar o mie de ani, ci pentru totdeauna!—Ps. 115:16; 133:3.

GUVERNUL PERFECT AL PĂCII

42 Din momentul în care omul a pierdut primul paradis şi până acum, guvernarea umană a rămas sub controlul lui Satan, „dumnezeul acestui sistem.” (2 Cor. 4:4) Războaiele, cruzimile, corupţia şi instabilitatea guvernelor omului dovedesc acest lucru. Liga Naţiunilor şi Naţiunile Unite au eşuat să scoată pacea din confuzie. Omenirea strigă după un guvern al păcii. Nu este rezonabil ca Creatorul, care urmăreşte restaurarea paradisului pe acest pământ, să asigure un guvern perfect pentru acel paradis? Aceasta este exact ceea ce intenționează Iehova să facă. Regele care Îl reprezintă în acest guvern este „Prinţul Păcii”, Isus Cristos, iar „abundenţa domniei princiare şi pacea nu vor avea sfârşit.”—Isa. 9:6, 7.

43 Care va fi structura acelui guvern? Va fi o democraţie sau o dictatură? Autoritatea sa de conducere va fi situată la Washington sau Moscova sau Tokyo sau oricare alta dintre marile capitale din prezent? Biblia arată că guvernul perfect va fi de departe superior oricărei forme prezente de guvernare umană. El are o capitală în ceruri, numită Sion, iar din acest punct de observare, Regele Isus Cristos va administra eficient întregul pământ, în dreptate. (Ps. 48:1, 2; Zah. 9:9, 10, *AS*) Mai mult, El va avea conducători asociaţi în acel guvern ceresc, nevăzut. Aceştia sunt aleşi dintre oameni credincioși, urmași ai lui Isus, care rămân cu El în încercări şi cărora el le spune: „Eu închei un legământ cu voi, aşa cum Tatăl meu a încheiat un legământ cu mine, pentru o împărăție.” (Luca 22:28, 29) Doar câţiva dintre oameni sunt luaţi la cer pentru a conduce alături de Isus Cristos. Este similar naţiunilor de astăzi, unde doar câţiva sunt aleşi să conducă în dietă sau parlament. Biblia arată că Isus Cristos va avea doar 144 000 de conducători asociaţi în capitala Sa, Sion. (Apoc. 14:1, 3) Dar nu vor exista administratori vizibili pe acest pământ? Cu siguranță, vor fi. Psalmul 45:16 vorbeşte despre câţiva dintre aceştia, oameni din vechime ai credinţei, care vor fi înviaţi, și pe care Regele îi va „numi prinţi pe tot pământul.” Şi vor exista și alţi administratori pământeşti, niciunul dintre ei politicieni dornici de putere, ci toţi numiţi de Rege, datorită devotamentului lor faţă de principiile dreptății.—Isa. 32:1.

[44] Când şi cum va fi stabilit guvernul perfect? Când Isus a fost pe pământ, această împărăție a fost principala temă a predicării Sale. (Mat. 4:17; Luca 8:1) Totuşi, El nu a stabilit Împărăția la acea vreme, nici la învierea Sa. (Faptele 1:6-8) Chiar şi atunci când s-a înălțat din nou la ceruri, El trebuia să aştepte momentul stabilit de Iehova. (Ps. 110:1, 2) Profeţia Bibliei arată că momentul stabilit a fost în 1914. (d.Cr.) Totuşi, va întreba cineva: „Mai degrabă decât un guvern perfect, nu a marcat anul 1914 începutul nenorocirilor lumii?" Aceasta este ideea! Există o legătură strânsă între venirea Împărăției lui Dumnezeu şi evenimentele catastrofice din ultimii ani, după cum vom vedea acum.

[45] Pentru aproximativ patruzeci de ani înainte de 1914, *Turnul de veghere* (în prezent, cea mai distribuită revistă religioasă de pe pământ) a atras atenţia asupra anului 1914, ca fiind anul marcat de profeţia biblică. Aceste profeţii au început să aibă o împlinire remarcabilă în anul 1914. Una dintre acestea a fost profeţia lui Isus, rostită în urmă cu 1 900 de ani, cu privire la „semnul" care va apărea la sfârşitul lumii şi care va dovedi prezenţa Sa invizibilă cu putere regească. Ca răspuns la întrebarea discipolilor Săi despre acest „semn", El a spus: „Se va ridica naţiune contra naţiune şi regat contra regat, vor fi lipsuri de alimente şi cutremure de pământ dintr-un loc în altul. Toate acestea sunt începutul durerilor." (Mat. 24:3, 7, 8). În împlinire izbitoare, primul dintre războaiele „mondiale" a început în 1914, provocând distrugeri de patru ori mai mari decât toate cele 900 de războaie ale celor 2 500 de ani precedenţi! Dureri au fost de atunci încoace. Ai trăit experienţa devastării războiului, a lipsei de alimente sau a unuia dintre marile cutremure care au lovit pământul din 1914? Dacă este aşa, atunci ai fost martor ocular al „semnului" din „timpul sfârşitului" acestei lumi.

[46] „Durerile" s-au intensificat în Cel de-al Doilea Război Mondial, care a fost de şapte ori mai devastator decât Primul Război Mondial, continuând apoi în epoca nucleară, împlinind profeţia următoare a lui Isus: „Pe pământ nelinişte a naţiunilor, care nu vor şti ce să facă ..., în timp ce oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit." (Luca 21:25, 26) Creşterea crimei şi a răutăţii, neascultarea şi delincvenţa copiilor şi creşterea ateismului şi a imoralităţii - aceste evoluții alarmante au fost şi ele prezise că vor marca „zilele din urmă" ale acestei lumi rele.—Mat. 24:12; 2 Tim. 3:1-5.

[47] Totuşi, dacă guvernul ceresc a fost întemeiat în 1914, atunci de ce toată această nenorocire pe pământ? Satan Diavolul este cel responsabil. Când Cristos a primit puterea Împărăției, primul Său act a fost să intre în război împotriva lui Satan, în cerurile invizibile. Drept rezultat, Satan „care induce în eroare întregul pământ locuit", a fost azvârlit, împreună cu îngerii săi, în vecinătatea pământului. Ştiind că se apropie distrugerea sa, el provoacă mari necazuri pe pământ. Este „vai de voi, pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp." —Apoc. 12:7-9, 12.

[48] Va fi oare un sfârşit al acestor nenorociri? Da! - când însuşi guvernul cerului, Împărăția Dumnezeului Atotputernic, va intra în acţiune pentru a-i „distruge pe cei ce distrug pământul." (Apoc. 11:18; Dan. 2:44) Dumnezeu nu va permite niciodată comuniştilor, falşilor creştini sau altora să distrugă opera Sa, pământul, cu armele

lor nucleare. Mai degrabă, El spune: „Hotărârea Mea este să strâng naţiunile, să adun împărăţiile, ca să vărs peste ele indignarea Mea, toată mânia Mea aprinsă.” (Ţef. 3:8, *AS*) Iehova, prin Cristosul Său, va folosi forţe extraordinare din natură, pe care le controlează, aducând devastare copleşitoare lui Satan şi tuturor celor care îl urmează pe pământ. Aceasta va fi la scară globală, similară ca magnitudine cu potopul din vremea lui Noe.—Ier. 25:31-34; 2 Pet. 3:5-7, 10.

[49] În Biblie, această distrugere a naţiunilor rele este numită bătălia lui Dumnezeu de la Armaghedon. (Apoc. 16:14-16) Doar persoanele smerite, care caută pe Iehova şi dreptatea, ar putea supravieţui Armaghedonului, în lumea nouă, paşnică a lui Dumnezeu. (Ţef. 2:3, *AS;* Isa. 26:20, 21) Legat de acestea, Biblia spune: „Dar cei smeriţi vor stăpâni pământul şi îşi vor găsi desfătarea în belşug de pace.” (Ps. 37:11) Marea lucrare a restaurării paradisului pe pământ va începe atunci!

EDUCAŢIE PENTRU A INTRA ÎN PARADIS

[50] Omenirea trece acum prin cea mai critică perioadă din întreaga istorie. Vorbind de lumea agitată de astăzi şi de „semnul” apropiatei sale distrugeri, Isus a spus: „Adevărat vă spun că această generaţie nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri.” (Mat. 24:34). Ea este generaţia oamenilor care trăiesc acum şi care au şansa de a învăţa Biblia şi de a supravieţui sfârşitului lumii. Isus a profețit legat de această zi: „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate naţiunile; şi atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:14) Societatea cunoscută ca martorii lui Iehova face această lucrare de predicare în mod viguros, cu un grup, aflat în expansiune, în număr de 800 000 de slujitori activi, în 175 de țări.—Isa. 43:10-12.

[51] Auzi această mărturie? Realizezi urgența ei? Vrei să scapi cu viaţă din această lume veche a confuziei şi suferinţei, în lumea nouă a lui Dumnezeu, a păcii şi bucuriei? Atunci trebuie să acţionezi şi acţionează imediat! Trebuie să studiezi pentru a găsi adevărata religie. Nu mai este sigur să priveşti religia ca pe un fel de piesă de mobilier, ceva ce a fost mereu în casă, dar care este necesară în viaţa ta doar pentru a îndeplini anumite funcţii sociale. Nici nu îţi poţi permite să crezi că toate religiile sunt bune şi că toate au acelaşi țel. Multe religii sunt egoiste, iar religia modernă a eşuat să înveţe speranţa lumii noi a lui Dumnezeu, cu pământul ei paradisiac. Trebuie să înveţi religia Bibliei! Aşa cum o educaţie seculară corectă este necesară pentru a plasa o persoană în societatea de zi cu zi, tot le fel de necesară este şi o educaţie biblică corectă, pentru a echipa individul pentru a intra în societatea care va supravieţui şi va trăi pe pământul paradisiac. (Ioan 17:3; 2 Tim. 3:16, 17) Siguranţa ta şi viitorul tău şi al familiei tale depind acum de studiul Bibliei, de asocierea cu societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova, de dedicarea ta Creatorului, Iehova Dumnezeu, şi de depunerea mărturiei pentru El. Nu lăsa ca preocuparea faţă de lucrurile materiale sau grijile vieţii să te lipsească de această minunată oportunitate a vieţii. Isus a spus: „Continuaţi să căutaţi mai întâi împărăția şi dreptatea Sa şi toate aceste lucruri [necesităţi materiale] vă vor fi adăugate.”—Mat. 6:33.

[52] Când te vei asocia cu martorii lui Iehova şi cu societatea Lumii Noi a lui Dumnezeu, o vei considera cu totul diferită de orice altă societate de pe pământ. În această societate, toţi iau în serios cea dintâi mare poruncă din Biblie: „Să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta.” (Mat. 2:37) Ce dragoste copleşitoare au ei pentru Creatorul lor, care le-a dăruit viaţă şi care a deschis calea spre viaţă în lumea Sa nouă, care cuprinde pământul paradisiac! Mai mult, ei au o mare dragoste unul pentru celălalt. (Mat. 22:39) Această dragoste şi aplicabilitatea unirii întregii omeniri în dragoste au fost demonstrate în mod clar în adunările lor internaţionale. De exemplu, de-a lungul celor opt zile, din 27 iulie până în 3 august 1958, martorii lui Iehova s-au reunit în Adunarea Internaţională Voinţa Divină din oraşul New York. Atunci, două mari stadioane, Yankee Stadium şi Polo Grounds, au prezentat spectacolul mulţimilor ce totalizau un număr de 180 291 la deschidere şi 253 922 la final, întâlnite într-o armonie extraordinară, ca să primească o educaţie suplimentară din Biblie. Ei s-au adunat din 123 de ţări diferite, toţi fraţi, uniţi în legăturile adevăratei iubiri creştine! Această manifestare a armoniei a fost atât de impresionantă, încât un raport din publicaţia *Times* din New York a fost inclus în U.S. Congressional Record, din 1958, apendice, pagina A6907, din care cităm fragmente:

[53] “MARTORII AU DAT DOVADĂ DE CEI MAI BUNI OASPEŢI AI ORAŞULUI – 180 000 DE LA ADUNAREA INTERNAŢIONALĂ PRIMESC LAUDĂ PENTRU AMABILITATE, PACE ŞI ORDINE ... new-yorkezii sunt unanimi în a accepta faptul că comportamentul Martorilor a fost exemplar. ...Curăţenia lor este acum aproape legendară. ... Amabilitatea a fost cuvântul lor de ordine. ... Vicepreşedintele executiv al Congresului din New York şi al Visitor’s Bureau a numit Martorii „un bun al comunităţii.” El le-a descris comportamentul ca «din afara acestei lumi.»”

[54] Da, „din afara acestei lumi”, căci aceşti martori ai lui Iehova, adunaţi din „toate naţiunile, triburile, popoarele şi limbile”, s-au separat de lumea care piere. (Apoc. 7:9; 1 Ioan 2:15-17) Speranţele şi afecţiunile lor sunt îndreptate spre lumea nouă glorioasă, pe care Iehova intenţionează să o creeze. (Isa. 65:17, 18) Ei sunt convinşi de promisiunile lui Dumnezeu, iar cei care aşteaptă să trăiască pe acest pământ, aşteaptă şi să supravieţuiască sfârşitului acestei lumi şi să continue să trăiască în lumea nouă, fără să moară vreodată. (Evrei 11:1, 6; Ioan 11:26) Prin aplicarea sacrificiului lui Cristos, ei, alături de morţii înviaţi, vor fi reînnoiţi la perfecţiune umană. (Iov 33:24, 25) O, ce perspectivă fericită!

[55] Continuă, deci, să studiezi şi să creşti în dragostea și aprecierea lui Iehova Dumnezeu, a Fiului Său şi a guvernului ceresc al dreptăţii. Descriind guvernul şi binecuvântările Lumii Noi care vin peste oameni, profeţia Bibliei spune: „Iată! cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, iar El va locui cu ei şi ei vor fi popoarele Sale. Şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei.” „Dumnezeu Însuşi”, care este departe de naţiunile egoiste de azi, înnebunite de nuclear, va fi foarte aproape, ca un Tată iubitor, de toţi cei care Îl iubesc şi i se închină în acea lume nouă. Într-adevăr, în relaţia apropiată dintre copii şi Tată, va exista o singură religie, adevărata închinare a lui Iehova Dumnezeu. Ce Tată iubitor va fi El! „Şi El va şterge orice

lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi, nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile dintâi au trecut.”—Apoc. 21:3, 4.

56 Astfel, marele miracol al întemeierii unui pământ paradisiac, sub un guvern perfect ceresc, va fi împlinit. Acest lucru este la fel de sigur ca şi faptul că soarele va răsări şi va apune mâine. Căci promisiunile lui Iehova Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului, sunt mereu „demne de încredere şi adevărate.” El este cel care spune de pe tronul Său din cer: „Iată! Eu fac toate lucrurile noi.” – Apoc. 21:5.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1-4. (a) Cu ce perspectivă glorioasă se confruntă acum întreaga omenire? (b) De ce trebuie să primească o atenţie serioasă faptele ca dovadă?
5. (a) Ce carte explică aceste lucruri? (b) În ce moduri este aceasta o carte remarcabilă?
6. Ce deosebeşte Biblia de alte scrieri sfinte?
7. Ce spun oamenii înţelepţi despre Biblie?
8. (a) Care au fost originile Bibliei? (b) Ce fel de carte este Biblia? (c) Ce au spus scriitorii ei despre autorul ei?
9. (a) Cum a ajuns Biblia până în zilele noastre? (b) Ce se poate spune despre exactitatea Bibliilor din timpurile moderne?
10. Cum au confirmat descoperirile moderne înregistrarea Bibliei?
11. (a) Există un Dumnezeu Atotputernic? (B) Are El un nume?
12,13. Care sunt câteva fapte remarcabile despre Iehova Dumnezeu?
14. Cum a mărturisit cartea naturii despre Dumnezeu?
15,16. (a) Cum slăveşte universul înțelepciunea lui Dumnezeu? (b) Ilustraţi nebunia spuselor că nu există Dumnezeu.
17. Arătaţi că Dumnezeu este o persoană şi merită să fie lăudată.
18. De ce Dumnezeu nu are nici un rol în războaiele naţiunilor?
19. Ce anume dovedeşte că Creştinătatea este ne-creştină şi împotriva lui Dumnezeu?
20. De ce este rezonabil să credem miracolele lui Dumnezeu?
21. Descrieţi cea mai minunată creaţie a lui Dumnezeu.
22. (a) Cum poate fi explicată relaţia dintre Dumnezeu şi Fiul Său? (b) Ce anume dovedeşte că Dumnezeu a creat alţi fii spirituali?
23. Ce creaţie pământească a lui Iehova este remarcabilă şi în ce privinţe?
24,25. (a) Ce perspectivă minunată a fost pusă înaintea omului? (b) De ce nu va exista nici o problemă de suprapopulare a pământului?
26. Ce întrebări se ridică acum?
27. Cum a pătruns rebeliunea în grădina lui Dumnezeu?
28. Ce anume a rezultat pentru om din pricina neascultării?
29. Cine rămâne ca domnitor nevăzut al omenirii şi cum reflectă această lume personalitatea acestuia?
30. Ce este „păcatul” şi care este rezultatul acestuia pentru omenire?

31. Ce este „moartea” pe care a moştenit-o omenirea de la Adam?
32. Ce viitor glorios o aşteaptă pe omenire şi acest pământ?
33,34. (a) Doar cum ar putea fi răscumpărat omul din moarte? (b) Ilustraţi.
35. Cum a răspuns Iehova la necesitatea pentru o viaţă umană perfectă ca răscumpărare?
36. Cum şi-a arătat Isus prietenia pentru toţi oamenii care doresc viaţă?
37. Cum a fost readus la viaţă Fiul lui Dumnezeu şi ce dovedeşte aceasta?
38. (a) Cum folosește Isus valoarea jertfei Sale și mai întâi în interesul cui? (b) Despre ce alt mare miracol a vorbit Isus?
39,40. Explicaţi ce se înţelege exact prin „înviere”?
41. De ce este rezonabilă şi sigură viaţa veşnică pe pământ?
42. De ce este nevoie de un guvern perfect şi ce intenţionează Iehova în această privinţă?
43. (a) Ce capitală va avea acest guvern? (b) Care va fi structura de guvernare în cer şi pe pământ?
44,45. (a) Care a fost principala temă a predicării lui Isus pe pământ? (b) De ce a trebuit să aştepte întemeierea guvernului perfect? (c) Ce anume face anul 1914 A.D. un an important în profeție și în evenimentele mondiale?
46. Cum s-au intensificat în ultimii ani evenimentele ce împlinesc „semnul”?
47. Cine este responsabil pentru nenorocirile de pe pământ şi de ce s-au intensificat acestea din 1914 încoace?
48. (a) Va permite Dumnezeu oamenilor egoişti să ruineze acest pământ? (b) Atunci, cum va pune capăt Iehova nenorocirilor şi celor responsabili pentru ele?
49. (a) Ce este „Armaghedonul”? (b) Doar cine poate supravieţui Armaghedonului?
50. De ce este acesta un timp foarte critic, și prin urmare, ce minunată lucrare se înfăptuieşte acum?
51. Ce paşi trebuie să facă acum oamenii cu bunăvoinţă în ce priveşte religia şi de ce?
52,53. În ce privinţă este diferită societatea Lumii Noi de alte societăţi şi cum a fost dovedit acest lucru?
54. (a) De ce se separă martorii lui Iehova de această lume? (b) Ce perspectivă fericită este păstrată pentru ei?
55. (a) Ce relație apropiată va exista între Iehova și închinătorii Lui de pe pământ? (b) Care sunt câteva din binecuvântările rezervate?
56. Cum putem fi absolut siguri că Iehova va „face toate lucrurile noi”?

Referințe din Biblie pentru a sprijini cele de mai sus 1. Faptele 17:26, Ps. 46:9, Mica 4: 3, 4, *AS*, Isa. 65:21-23, 2. Isa. 65:25, 11: 6-9, 55:12,13, Ps. 67:6,7, 3, Iov 33:25, Isa. 35:5,6, 33:24, Ps. 104:24, 4. Isa. 55:11.
Monarhi, morminte si popoare – Dawn of the Orient, pag. 25.

Intoleranţa e un semn de slăbiciune

Destul de răspândită, din păcate, e acea maladie morală numită intoleranţă. Însă, nu numai că e foarte răspândită, ci ia şi multe forme. Natura umană decăzută este în aşa fel făcută încât cineva poate să sufere de această maladie şi să nu ştie. Conform dicţionarului *Webster,* intoleranţa este „refuzul de a le îngădui altor persoane să se bucure de propriile opinii, drepturi sau moduri de închinare.” Sinonime pentru intoleranţă sunt: „îngustime, prejudecată, dogmatism”.

Evident, orice altceva ar fi, intoleranţa reprezintă refuzul de a respecta „regula de aur” justă, logică, şi plină de iubire conform căreia „tot ceea ce vrem să ne facă oamenii nouă trebuie să le facem şi noi”. (Matei 7:12) Desigur, nu este vorba de intoleranţă atunci când un guvern nu tolerează nelegiuirile şi infracţiunile. Nu e vorba de intoleranţă nici atunci când o organizaţie religioasă sau frăţească refuză să tolereze printre membrii săi păreri sau practici contrare celor pe care le susţine. Dreptul de membru într-o astfel de organizaţie are caracter voluntar, iar dacă cineva nu e de acord cu principiile şi practicile unei astfel de organizaţii, nu ar trebui să vrea să facă parte din aceasta.

Astfel, chiar şi Biblia ne spune că, în cele din urmă, Dumnezeu îi va elimina pe toţi cei păcătoşi. (Psalmi 145:20) El nu îi va tolera pe aceştia în universul Său, dar asta nu înseamnă că Dumnezeu e intolerant. De ce nu? Deoarece Dumnezeu, datorită faptului că a creat toate lucrurile, datorită suveranităţii Sale şi atributelor Sale perfecte de putere, înţelepciune, dreptate şi iubire, se află în poziţia de a dicta ceea ce e corect şi cel mai potrivit pentru universul Său. Prin urmare, s-ar putea spune că intoleranţa este un refuz plin de îngâmfare de a tolera opiniile, drepturile şi modurile de închinare ale celorlalţi.

Chiar dacă intoleranţa este invariabil asociată cu sentimente de superioritate, fără îndoială că acestea sunt mai degrabă superficiale, în profunzime existând un sentiment de nesiguranţă, de inferioritate. De fapt, ar putea fi vorba de o teamă datorată slăbiciunii. Astfel, campania antisemită dusă de naziști a avut un asemenea succes din cauză că foarte mulţi germani „arieni” se temeau de evrei pentru că aceştia obţinuseră multe succese în domeniul financiar, în cel ştiinţific şi în cel al artelor. Acelaşi lucru poate fi spus despre actuala intoleranţă mondială faţă de rase, căci aceasta e combinată cu teama de rănire. În acest caz, nu e vorba de o teamă datorată reuşitelor, ci de una datorată superiorităţii numerice a acestor alte rase.

Poate că în niciun alt domeniu intoleranţa nu reprezintă un semn de slăbiciune decât în cel religios. Intoleranţa religioasă a fost practicată din vremea lui Cain şi Abel şi până în zilele noastre. Cărturarii şi fariseii, liderii religioşi din

timpul lui Isus, reprezintă un alt exemplu. De aceea şi-au spus unii altora: „Trebuie să ne dăm seama că nu obţinem nimic. Iată, lumea Îl urmează!” Temându-se să nu piardă puterea, prestigiul şi bunurile materiale, ei au conspirat pentru comiterea celei mai ticăloase dintre toate faptele pline de intoleranţă posibile: uciderea lui Isus Cristos. – Ioan 12:10,11,19

Constantin, numit de unii primul împărat creştin, a dat dovadă de intoleranţă în numele creştinătății. Chiar dacă în cadrul Conciliului său de la Nisa au fost prezenţi doar o şesime dintre episcopii creştini şi chiar dacă, după luni întregi de dezbateri, nu au putut cădea de acord cu privire la dacă Arie sau Anastasie deţinea adevărul, Constantin, ca un păgân nebotezat ce era, a decretat în favoarea Trinităţii, declarând ilegale toate părerile religioase ce nu se conformau acestei dogme.

Şi în prezent se întâlneşte destul de des aceeaşi intoleranţă religioasă. În Orient, unii oameni pun mâna pe arme deoarece un om îndrăzneşte să mănânce carne de porc; alţii fac acelaşi lucru deoarece un om îndrăzneşte să mănânce carne de vită. Ani la rând, în multe ţări din creştinătate existau legi ce interziceau dreptul de a te închina în public, singurii care făceau excepţie de la această regulă fiind cei ce practicau religia de stat, care, cel mai adesea, e cea a Bisericii Romano-catolice. De ce există această intoleranţă când religia de stat pretinde a fi practicată între 90 și 99% din populaţie? Oare nu cumva de teama a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă altora li s-ar îngădui să se închine în mod public? Nu e acesta un semn de slăbiciune?

Un exemplu recent de o astfel de manifestare intolerantă s-a petrecut în Peru. Un uriaş stadion sportiv fusese închiriat pentru organizarea unei adunări naţionale a martorilor lui Iehova, ce urma să aibă loc între 8 şi 11 ianuarie. Însă, în prima dimineaţă, câţiva poliţişti au intrat pe stadion având un document aprobat de guvern prin care martorilor le era negat dreptul de a ţine această adunare. De ce? Deoarece stadionul nu era considerat „un loc închis” sau „un templu” în care vreo altă organizaţie religioasă în afară de cea romano-catolică să poată ţine adunări. Drept urmare, martorii şi-au ţinut adunarea în cele două Săli ale Împărăției. Însă, în ciuda unei astfel de împotriviri, un număr de 1 350 de oameni au fost prezenţi duminică după-amiază pentru a asculta prelegerea publică cu titlul „Împărăția lui Dumnezeu domnește – este aproape sfârşitul lumii?”

Totuşi, intoleranţa nu are nevoie să fie exprimată prin violenţă pentru a fi ceea ce este. Poate că nu ne gândim să recurgem la violenţă fizică, aşa cum fac uneori unii fanatici religioşi, dar, dacă nu avem grijă, ne-am putea lăsa purtaţi de emoţii până într-atât încât să ne pierdem cumpătul, ţipând sau recurgând la expresii răutăcioase, toate acestea fiind exprimări intolerante. Acestea sunt tot un semn de slăbiciune. Conştient sau inconştient, încercăm să compensăm lipsa unor dovezi, a unei logici sau a unei autorităţi scripturale printr-un comportament arogant.

Cuvântul lui Dumnezeu le spune creştinilor cum să îşi ducă războiul spiritual şi ce arme să folosească: „Armele noastre de război nu sunt trupeşti, ci sunt puternice datorită lui Dumnezeu, căci vom reuşi să înlăturăm lucruri puternice. Noi îndepărtăm raţionamente şi orice fel de mândrie ridicată împotriva

cunoaşterii lui Dumnezeu, supunând orice gând pentru a-l face să asculte de Cristos.” Principala armă folosită pentru obţinerea acestui rezultat este „sabia spiritului şi anume, Cuvântul lui Dumnezeu”, care „este mai ascuţită decât orice altă sabie cu două tăişuri” de oţel. Acea sabie nu e mânuită cu mânie, nici cu ură, nici fără milă, ci „cu un temperament decent şi cu un profund respect”. Adevărul este măreţ, de nepătruns. Cei care îl deţin cu adevărat îşi permit să predice astfel, ştiind că sunt de partea lui Dumnezeu. El va avea grijă ca adevărul să biruiască. – 2 Corinteni 10:4,5; Efeseni 6:17; Evrei 4:12; 1 Petru 3:15

Măslinul - literal şi spiritual

DINTRE TOŢI pomii menţionaţi în Biblie, măslinul se poate spune că este de cel mai mare interes. Prima referinţă la el este atunci când Noe a identificat că frunza adusă de unul dintre porumbeii săi era una de măslin.—Geneza 2:9; 8:11.

Frunzele măslinului sunt în perechi şi au o înfăţişare căruntă sau verde-cenuşiu. În vremea înfloririi, măslinul este încărcat cu milioane de muguri, deşi mai puţin de 1 procent dintre aceştia fac fructe în cele din urmă.

Măslinul este unic prin faptul că este un pom care are frunze şi este mereu verde. Ajunge deseori la „vârstă enormă,” unii pomi trăind secole de-a rândul. Un măslin are „puteri de regenerare aproape inepuizabile, din rădăcini crescând noi trunchiuri, atunci când cele vechi au pierit.”—McClintock & Strong’s *Cyclopædia.*

De interes deosebit este unicitatea măslinului în ceea ce priveşte altoirea. Ramurile măslinului sălbatic, atunci când sunt altoite pe un măslin cultivat, produc fructe excelente. Cu alţi pomi, doar contrariul este valabil, ramurile sălbatice, altoite pe un pom cultivat, produc doar fructe sălbatice.—*Schaaf-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge.*

În Palestina, măslinul mereu verde a fost apreciat pentru umbra sa şi a fost printre pomii ale căror ramuri erau folosite la fabricarea corturilor în vremea sărbătorii corturilor. Fructul său, măslina, era mâncat sau presat pentru ulei. Uleiul său era hrană de bază în timpurile biblice, văduva din Sarepta supravieţuind cu făină şi ulei. (1 Regi 17:8-16) Uleiul servea, de asemenea, ca medicament, după cum au menţionat David şi Isus. (Ps. 23:5; Luca 10:34) Lămpile de la locul sfânt din tabernacol erau aprinse cu ulei de măsline. (Ex. 27:20). El era şi unul dintre ingredientele uleiului de ungere sfântă.—Ex. 30:24.

David, după ce spune despre sfârşitul celui rău, exaltă: „Dar eu voi fi în casa lui Dumnezeu ca un măslin luxuriant; mă încred în bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu pe timp indefinit, chiar pentru totdeauna.” Un psalmist necunoscut promite „tuturor celor care se tem de Iehova” că „fiii tăi vor fi ca lăstarii de măslin în jurul mesei tale.” Profetul Osea a folosit o imagine asemănătoare, pentru a prezice prosperitatea spirituală a Israelului: „Ramurile lui se vor întinde, iar frumuseţea lui va fi ca a măslinului.” În Zaharia, 4:3 şi Apocalipsa 11:4, urmaşii unşi ai lui Cristos, care pun mărturie pe întreg pământul, sunt asemănaţi cu doi măslini.—Ps. 52:8; 128:1-3; Osea 14:6, *AS.*

Uleiul de ungere folosit la ungerea regilor şi a marilor preoţi din Israel şi care avea un număr de ingrediente cu ulei de măsline la bază, înfăţişează spiritul sfânt al lui Dumnezeu sau forţa activă cu care sunt unşi Isus Cristos şi membrele trupului Său. Şi noi citim în mod repetat despre „uleiul bucuriei sau al veseliei.”—Isa. 61:3; Evrei 1:9; Faptele 2:33; 10:38.

Probabil cea mai comună întrebuinţare a măslinului ca simbol este cea de către Pavel, din Romani 11:17-24. El dobândeşte forţă şi semnificaţie având în vedere cele spuse înainte. Astfel, Iehova Dumnezeu, „rădăcina de grăsime a măslinului”, cu siguranţă are „vârstă enormă” şi „puteri inepuizabile de regenerare.” Isus Cristos, ca trunchi al acelui Pom, a murit o dată, dar Rădăcina l-a făcut să revină la viaţă. Şi aşa cum este cu măslinul sălbatic - contrar altor pomi fructiferi - , altoirea ramurilor Neamurilor măslinului sălbatic nu se face pentru îmbunătăţirea pomului, ci pentru că ar putea da roade bune lui Iehova Dumnezeu, şi care nu ar putea face altfel.

Ar putea fi făcute analogii între utilitatea măslinului natural şi cel spiritual. Aşa cum unul oferă umbră naturală liniştitoare, tot aşa şi celălalt oferă umbră spirituală liniştitoare. (Isa. 32:2) Aşa cum unul a făcut posibilă lumina naturală, tot aşa şi celălalt este o lumină spirituală. (Mat. 5:14) Aşa cum unul dă rod natural, tot aşa şi celălalt dă rod spiritual. (2 Pet. 1:8) Şi aşa cum unul face posibilă vindecarea fizică, tot aşa şi celălalt face posibilă vindecarea spirituală.—Ier. 5:14-16; Apoc. 22:2.

Să dăm atenţie turmei lui Dumnezeu

„FIŢI atenţi la voi înşivă şi la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriţi adunarea lui Dumnezeu.” Acest sfat nu s-a potrivit niciodată mai bine ca acum, în această „zi a Domnului.”—Faptele 20:28; Apoc. 1:10.

Supraveghetorii au mare responsabilitate din pricină că sunt numiţi de spiritul sfânt. În ce mod i-a numit? Prin faptul că, prin inspiraţie, a stabilit cerinţele pentru supraveghetori. De asemenea, prin faptul că el maturizează creştinii pentru a fi calificaţi să servească în calitate de supraveghetori şi, apoi, prin faptul că cei care fac numiri sunt ghidaţi de acesta. —1 Tim. 3:1-7; Tit 1:5-9.

Accentuând pentru toţi supraveghetorii importanţa acordării atenţiei turmei lui Dumnezeu şi ghidarea lor în a face acest lucru, sunt cuvintele următoare ale lui Pavel din Faptele 20:17-35, ca şi cele ale lui Petru în 1 Petru 5:1-3. Ceea ce se potriveşte îndeosebi tuturor supraveghetorilor, care trăiesc în vremurile noastre apocaliptice, reprezintă mesajele înregistrate de Ioan în Apocalipsa, capitolul doi şi trei, în care supraveghetorii sunt comparaţi cu şapte îngeri sau mesageri şi cu stelele din mâna dreaptă a lui Cristos, iar adunările cu şapte sfeşnice. Dacă sfeşnicele îşi vor răspândi lumina, atunci supraveghetorii trebuie să-şi împlinească sarcinile cum trebuie. În paranteză fie spus, deşi mesajul lui Ioan se aplică direct creştinilor unşi şi născuţi din spirit, principiile implicate se aplică tuturor celorlalte oi.

Condiţiile din cele şapte adunări menţionate ilustrează condiţiile care ar putea apărea în adunările creştine de astăzi, iar în fiecare caz supraveghetorul are un mesaj, căruia să îi dea citire. S-au răcit unii, asemenea celor din Efes? Atunci, să lăsăm supraveghetorul să meargă şi să-i readucă pe cei rătăciţi şi să reaprindă prima lor dragoste. Se află cumva în opoziţie severă şi persecuţie dureroasă, ca cei din Smirna? Atunci, voi supraveghetorii, încurajaţi-i la răbdare credincioasă, cu speranţa că Iehova îi ţine pe cei ce păstrează integritatea. Există unii care ar introduce falicismul modern, asemănător cu cel din Perga sau ar provoca dezbinări, aşa cum a făcut secta lui Nicolaus? Dacă este aşa, atunci supraveghetorii trebuie să se implice să combată asemenea tendinţe, din partea oricăruia. Există spiritul Tiatirei sau al Izabelei, cel al femeilor care încearcă să domine adunarea, inducând pe ceilalţi spre imoralitate sexuală sau fiind ambiţioase, în mod egoist? Atunci, în interesul conducerii teocratice şi al închinării curate, supraveghetorii trebuie să avertizeze surorile cu tărie, în privinţa manifestării unor asemenea tendinţe.

Apoi din nou, dacă supraveghetorul ar găsi o stare muribundă asemănătoare cu cea din Sardes, trebuie să-i readucă la viaţă pe cei morţi spirituali, îndemnându-i la studiu personal, la frecventarea adunării şi la serviciul de teren. Pe cei care rabdă cu loialitate, cum au făcut fraţii din Filadelfia, supraveghetorii să-i încurajeze să rămână credincioşi, ca să nu-şi piardă răsplata. Şi în final, cuvinte puternice sunt direcţionate către cei din Laodicea, cei orbi spiritual, goi, săraci şi căldicei. Supraveghetorii să-i impulsioneze pe toţi aceştia să devină fie revigorant de reci sau stimulant de fierbinți, prin zel reînnoit, să se îmbogăţească în fapte bune, să-şi pună veşmintele de identificare prin participarea în slujire şi să-şi ungă ochii cu unguentul pentru ochi a adevărurilor învăţate şi dispoziția mentală manifestată de Isus.

Câte alte lucruri mai sunt, cărora supraveghetorii trebuie să le acorde atenţie! Ce responsabilitate mare au în aceste vremuri apocaliptice! Să cooperăm fiecare dintre noi cu supraveghetorul nostru prin oferirea unui bun exemplu noi înşine şi prin ajutarea lui în eforturile sale de a remedia aceste condiţii.

Partea 15 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

În jurul datei de 1 sau 2 octombrie î.Cr., pe când Imperiul Roman păgân deţinea supremaţia mondială, s-a născut „Regele care să îndeplinească voinţa supremă”. El a fost precedat pe pământ de un premergător, Ioan, fiul preotului Zaharia. Îngerul Gabriel s-a arătat în templul din Ierusalim, anunţându-l pe bătrânul Zaharia că el avea să fie tatăl acestui premergător. Pe când vârstnica Elisabeta, soţia lui Zaharia, era gravidă în luna a şasea, îngerul Gabriel i

s-a arătat fecioarei evreice Maria, ce aparţinea de linia de strămoşi a regelui David, din Nazaret. Gabriel i-a spus Mariei că ea fusese aleasă să devină mama Moştenitorului regal veşnic al regelui David. Ea avea să conceapă pruncul prin acțiunea spiritului sfânt al lui Iehova, astfel că acel Copil sfânt ce urma să se nască avea să fie în realitate Fiul lui Dumnezeu. Supunându-se, Maria a fost de acord cu acest aranjament divin.

5. Maria a conceput imediat pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, pentru că acum spiritul sfânt s-a coborît peste ea şi puterea Celui Prea Înalt a umbrit-o. Ea s-a grăbit să relateze rudei sale însărcinate Elisabeta, soţia preotului Zaharia, despre care Gabriel spusese că este însărcinată cu Ioan. De îndată ce Maria o salută, Ioan îi tresări în pântece şi Elisabeta „s-a umplut de spirit sfânt” Aceasta spuse Mariei: "Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău. Cum de am acest privilegiu, să vină la mine mama Domnului meu? Pentru că iată, cum mi-a ajuns la urechi glasul salutului tău, pruncul mi-a săltat în pântece de bucurie.” Luca 1:39-44.

6. Aici Elisabeta, sub acțiunea spiritului, a recunoscut că fiul Mariei va fi „Domnul” ei. Sub influenţa aceluiaşi spirit sfânt, fiul încă nenăscut al Elisabetei, Ioan, l-a recunoscut şi el pe fiul Mariei ca fiind „Domnul” său. Cu secole înainte, Regele David făcuse aceeaşi recunoaştere, în Psalmi 110:1. Chiar Maria, sub inspirație, l-a preamărit pe Iehova Dumnezeu, Tatăl Ceresc al fiul său nenăscut. Ea a rămas cu Elisabeta până aproape de naşterea lui Ioan, după care s-a întors la Nazaret. – Luca 1:46-56.

7. Fiul Elisabetei se născuse. Bărbatul ei i-a pus acestuia numele Ioan şi apoi, plin de spirit sfânt, a profețit acestea despre fiul său, Ioan: „Iar tu, copilaşule, vei fi numit profet al Celui Preaînalt, căci vei merge înaintea lui Iehova, ca să-i pregăteşti căile, ca să-i dai poporului Său cunoştinţa salvării prin iertarea păcatelor lor, datorită compasiunii tandre a Dumnezeului nostru.” (Luca 1:57-78) Între timp, tâmplarul Iosif află că Maria era însărcinată. Gândind că ea a comis o imoralitate, el era înclinat să anuleze logodna mai degrabă decât să o acuze public de adulter şi să fie omorâtă cu pietre. Dar, într-o noapte, Iosif avu un vis şi cu el un înger care spunea că Iosif ar trebui să se căsătorească cu Maria. De ce? „fiindcă ce s-a conceput în ea este prin spiritul sfânt. Ea va naşte un Fiu, şi-I vei pune numele Isus, căci El îşi va scăpa poporul de păcatele lui.” După ce s-a trezit, Iosif a ascultat şi a dus-o pe Maria acasă la el. – Mat. 1:18-25.

8. Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu s-a născut acolo, la Nazaret. Înainte ca el să se nască, Iosif şi Maria au fost nevoiţi să meargă mai bine de o sută de kilometri, până în sudul Betleemului, locul naşterii Regelui David, în provincia Iuda sau Iudeea. Cezar Augustus, primul împărat al Imperiului Roman, decretase că toţi locuitorii pământului de sub imperiu trebuie înregistraţi în locul de unde a originat familia sa. Astfel, cam la mijlocul celei de-a şaptea luni evreieşti, denumită Ethanim, sau în jurul datei de 1 octombrie, anul 2 î. Cr., Isus, Fiul lui Dumnezeu, s-a născut la Betleem. Ploile de iarnă nu începuseră încă şi păstorii îşi ţineau încă turmele afară, noaptea, pe câmpiile de lângă Betleem. O explozie miraculoasă de

lumină se petrecu, în mijlocul căreia apăru un înger şi spuse: „Nu vă temeţi: căci iată că vă anunț vestea bună despre o mare bucurie pe care o va avea tot poporul, fiindcă în orașul lui David vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos, Domnul. Iată care este semnul pentru voi: veţi găsi un Prunc înfăşat şi culcat într-o iesle. Deodată, îngerului i s-a alăturat o mulţime din armata cerească, lăudându-l pe Dumnezeu şi zicând: "Glorie lui Dumnezeu în înălțimi şi pace pe pământ printre oamenii bunăvoinței." Păstorii au găsit pruncul şi au devenit martorii naşterii Fiului lui Dumnezeu. Apoi au mărturisit asta şi altora, dar nu vicleanului Rege Irod al Iudeei. – Luca 2:1-20.

9. După ce a fost dus în Egipt, până după moartea Regelui Irod cel Mare, Isus a fost adus înapoi în nord, la Nazaret. Aici a crescut şi a devenit ucenic-tâmplar pentru tatăl său adoptiv Iosif. În acest timp, părinţii lui Ioan au murit şi, conform scopului lui Dumnezeu, Ioan a plecat să trăiască în pustiul Iudeei. Aici a stat până la vârsta de treizeci de ani, hrănindu-se cu insecte şi miere. Apoi Dumnezeu l-a trimis pe Ioan să boteze şi să fie premergătorul Fiului lui Dumnezeu, Isus, moştenitorul împărăției lui David. (Ioan 1:33,34) Astfel, în primăvara anului 29 (d.Cr.), sau în „cel de-al treisprezecelea an de domnie al lui Tiberius Cezar”, succesorul lui Cezar Augustus,*, Ioan a început să propovăduiască în pustiul Iudeei şi să boteze în râul Iordan pe evreii care se căiau de păcate. Tatăl lui Ioan, preotul Zaharia, profețise în legătură cu el: "Tu vei merge înaintea lui Iehova pentru a-i pregăti calea, să dai cunoștința salvării poporului Său prin iertarea păcatelor lor.” Era deci potrivit ca Ioan să spună evreilor care se supuneau celor zece porunci să se căiască pentru păcatele lor şi să fie botezaţi, ca simbol al căinţei lor. – Mat. 3:1-11, Luca 3:1-16.

* Cezar Augustus a murit pe 19 august 14 d.Cr. Deci „cel de-al cincisprezecelea an de domnie al lui Tiberius Cezar” s-a încheiat pe 18 august 29 d.Cr. Înainte de data aceea, Ioan Botezătorul, care avea în jur de treizeci de ani, a început să predice.

10. Ioan a început, de asemenea, să anunţe venirea împărăției lui Dumnezeu. A spus el: „Pocăiţi-vă, căci împărăția lui David s-a apropiat?” Dacă Ioan ar fi propovăduit aceasta, împăratul roman şi Pilat din Pont, guvernatorul roman al Iudeei, l-ar fi căutat pe Ioan pentru instigare la revoltă şi pentru încălcarea legii *laesa majestas* (lezmaiestate). Dar ce a propovăduit Ioan? Aceasta: "Pocăiţi-vă, căci Împărăţia cerurilor s-a apropiat." (Mat. 3:1,2) Dumnezeu îi spusese lui Ioan că el era premergătorul Fiului lui Dumnezeu şi că va avea privilegiul de a-l identifica pe Fiul lui Dumnezeu, dacă nu chiar de a-l boteza. Tatăl lui Ioan, dacă nu şi mama acestuia, Elisabeta, spusese lui Ioan că îngerul Gabriel spusese în templu că Ioan va fi premergător şi, asemenea profetului Ilie, „va aduna pentru Iehova un popor pregătit”. Prin urmare, Ioan îl aştepta pe Fiul lui Iehova să vină la el pentru a fi identificat. El le-a spus evreilor pocăiţi: „Eu vă botez cu apă, datorită căinţei voastre; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine şi eu nu sunt vrednic să-I scot sandalele. El vă va boteza cu spirit sfânt şi cu foc.” – Mat. 3:11, Luca 1:17.

11. Isus încă mai făcea tâmplărie cu mama sa şi cu fraţii săi vitregi în Nazaret. Dar Isus ştia că nu va face tâmplărie o veşnicie. Mama sa îi spusese că

este Fiul lui Dumnezeu prin puterea spiritului sfânt care se coborâse asupra ei, pentru ca ea să îl poată concepe. Iosif, tatăl său adoptiv, îi spusese, de asemenea, că el, Iosif, nu era tatăl lui Isus, ci că fusese conceput de Maria prin spirit sfânt. Maria îi mai spusese şi că îngerul Gabriel anunțase că Iehova Dumnezeu îi va da lui Isus tronul strămoşului său pământesc David şi că va fi rege peste toată casa lui Iacov (sau Israel) pentru totdeauna şi că domnia lui nu va avea sfârşit. Astfel Isus ştia că era moştenitorul regal al legământului pe care Iehova îl făcuse cu David pentru împărăţia veşnică.

12. Dar când urma să vină el în împărăția Lui? Avea acum vârsta de treizeci de ani. Nu putea începe după voia Lui. I se spusese că îngerul Gabriel anunţase că Ioan, fiul preotului Zaharia, era premergătorul Său. Astfel că trebuia să îl lase mai întâi pe acesta să apară şi să îşi exercite misiunea timp de vreo şase luni, anunţând venirea Sa. Apoi a ajuns vestea la Isus din Nazaret că Ioan a început să boteze evrei care se pocăiesc şi că acesta proclama: „Împărăţia cerurilor s-a apropiat.” La auzul acestora, Isus trebuie să își fi simţit sufletul răscolit. Ah, acum se apropia timpul ca El să apară ca moştenitor al împărăţiei!

13. Acum ajungea la vârsta de treizeci de ani, vârsta unui om complet matur. Cea de-a şaizeci şi noua săptămână de ani, prezisă de Daniel 9:24-26, se apropia de sfârşit şi cea de-a şaptezecea săptămână de ani de la reconstruirea zidurilor Ierusalimului era pe punctul de a începe. Isus acum realiză că era momentul să apară ca Mesia, ca Cristos, a cărui naştere fusese anunţată de înger în Betleem. Isus a pus jos uneltele de tâmplărie. A părăsit munca şi casa. S-a îndreptat spre sud-est, către premergătorul său Ioan, care anunţa pe malurile râului Iordan apropierea Împărăţiei cerurilor. El urma să meargă nu la Ierusalim, oraşul marelui Rege Iehova, nu la templul lui Irod, pentru a fi uns rege al iudeilor de marele preot Ana. Urma să meargă la premergătorul său, la fiul preotului, nu pentru a fi uns cu ulei sfânt, ca rege peste Israelul pământesc, ci pentru a fi botezat în apă. – Mat. 3:13, Marcu 1:9.

14. Ioan Botezătorul s-a bucurat să îl vadă pe Isus. Dar de ce a cerut Isus să fie botezat în apă? Ioan ştia că botează evrei care păcătuiseră şi care se căiau pentru păcatele lor faţă de legea pe care Iehova Dumnezeu o lăsase naţiunii Israel prin Moise. Isus nu era un astfel de păcătos care se căia. Ioan ştia că Isus era sfânt, căci era Fiul lui Dumnezeu, conceput în Maria prin spirit sfânt. Ioan ştia că atunci când încă nu era născut şi se afla încă în pântecele mamei sale, a tresărit recunoscând pe acel Isus încă nenăscut ca fiind „Domnul” lui. Aşa că Ioan a încercat să îl oprească pe Isus din a se boteza, spunând: „Eu sunt cel care are nevoie să fie botezat de Tine, iar Tu vii la mine?”

15. Cum a depăşit Isus obiecţiile lui Ioan? Isus a spus: "Lasă-Mă acum, căci aşa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit." Ioan s-a supus în a face ceea ce trebuia în acel moment. L-a botezat pe Isus, Moştenitorul legământului pentru împărăție, timp în care Isus se ruga, fără a mărturisi vreun păcat. Apoi lui Ioan i s-a confirmat identitatea Fiului lui Dumnezeu, nu o identificare a lui dintr-un sens strict uman, ci una spirituală, un sens diferit de a fi zămislit de un pântec uman. Ce s-a întâmplat?

16. „Duă ce a fost botezat, Isus s-a ridicat imediat din apă. Şi iată că cerurile s-au deschis, şi el a văzut spiritul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel şi venind peste El. Şi iată că din ceruri s-a auzit un glas care zicea: "Acesta este Fiul Meu, cel iubit, pe care L-am aprobat."" (Mat. 3:13-17, Luca 3:21-24). Acesta era evenimentul miraculos despre care Ioan a spus mai apoi discipolilor săi că îl aştepta: „Am văzut spiritul coborând din cer ca un porumbel şi a rămas peste El. Eu nu-L cunoşteam; dar Cel care m-a trimis să botez cu apă mi-a spus: "Cel peste care vei vedea spiritul coborând şi rămânând este Cel care botează cu spirit sfânt." Şi eu am văzut lucrul acesta şi am depus mărturie că El este Fiul lui Dumnezeu." – Ioan 1:32-34.

17. Prin acest act divin, Isus a fost zămislit prin spiritul lui Dumnezeu, aparte de pântecul Mariei, pentru a deveni un Fiu al lui Dumnezeu spiritual, o „nouă creaţie" cu viaţă spirituală în cerurile nevăzute. Prin acest act El fusese, de asemenea, uns, nu de către un mare preot al Israelului, cu un oarecare ulei, ci de către Iehova Dumnezeu cu spirit sfânt. Prin naşterea sa umană în familia regelui David şi prin adopţia de către tâmplarul Iosif care făcea parte din linia regală, Isus a devenit moştenitorul Regelui David, natural şi legal, potrivit legământului lui Iehova pentru Împărăţie. Dar acum, că fusese zămislit din ceruri şi fusese declarat a fi Fiul lui Dumnezeu şi fusese uns cu spiritul sfânt de la Dumnezeu, Isus a devenit Unsul lui Dumnezeu sau Cristos. El a devenit moştenitorul uns al unei împărăţii mai mare şi superioară împărăţiei pământeşti a Regelui David din Ţara Promisă. Isus a devenit moştenitorul Împărăţiei cereşti. Cu adevărat, prin el, Mesia, „cel uns, prinţul", venise în acel an 29 (d.Cr.), la sfârşitul celor şaizeci şi nouă de săptămâni de ani, în împlinirea programată exact a versetului din Daniel 9:25 (*AS*). Cu adevărat, prin el, ca Moştenitor al Împărăţiei, „împărăţia cerurilor" se apropiase; era de fapt, în mijlocul evreilor. – Luca 17:21.

18. Atunci ce a semnificat botezul în apă al lui Isus? Nu că era un păcătos pocăit, pentru că El respectase perfect legea lui Dumnezeu. El făcuse asta mult mai bine decât evreul care dorea să primească viaţă veşnică şi care îi spusese lui Isus: „Învăţătorule, toate aceste lucruri le-am păzit din tinerețe." (Marcu 10:17-20) Recunoscându-l pe Isus ca fiind Fiul sfânt uman al lui Dumnezeu, Ioan nu l-a botezat pe acesta ca simbol al căinței de păcate a lui Isus. Ce cuvinte a folosit Ioan, dacă a folosit, când l-a cufundat pe Isus sub apele Iordanului, Biblia nu ne spune. Dar Isus ştia de ce vine pentru a se boteza. Era pentru a face voința Tatălui său ceresc pe pământ ca şi în cer.

19. Apostolul Pavel explică, referindu-se la Învăţătorul său Isus: „Căci este imposibil ca sângele de tauri şi de ţapi să înlăture păcatele. De aceea, când vine în lume, El zice: Tu n-ai vrut jertfă și ofrandă, ci Mi-ai pregătit un corp. N-ai găsit plăcere în ofrandele arse și în ofrande pentru păcat. Atunci am zis: "Iată! Am venit (în sulul cărţii este scris despre Mine), să fac voința Ta, o, Dumnezeule!" După ce mai întâi a zis: "N-ai vrut, nici n-ai găsi plăcere în jertfe, în ofrande, în ofrandele arse și în ofranda pentru păcat" (jertfe care sunt oferite potrivit Legii), apoi zice: "Iată că am venit să înfăptuiesc voința Ta." Datorită acestei "voințe" noi am fost

sfinţiţi prin ofranda corpului lui Isus Cristos o dată pentru totdeauna.” (Evrei 10:4-8) Apostolul Pavel aplica aici, la Isus, la botezul Său, profeticul Psalm 40:6-8.

20. Botezul lui Isus în apă a simbolizat dedicarea Sa, cu trup şi toate, să facă voința lui Iehova, într-un fel mai presus decât prevedea legea dată prin Moise. La botezul Său în apă, când Ioan l-a înmormântat sub ape, Isus a murit în mod simbolic față de viaţa Sa pământească anterioară. Voinţa Sa nu a murit, pentru că atunci când a ieşit din apa Iordanului, încă avea puterea voinţei Sale. El a spus după aceasta: „Hrana Mea este să fac voința Celui care M-a trimis şi să sfârşesc lucrarea Sa.” „Am coborât din cer ca să fac nu voința Mea, ci voința Celui care M-a trimis. Fiindcă iată voința Tatălui Meu: ca oricine îl vede pe Fiul şi manifestă credință în El să aibă viaţă veşnică; şi Eu îl voi învia în ziua din urmă.” Şi în rugăciune către Dumnezeu, chiar înainte de a fi trădat de necredinciosul Iuda, Isus a spus: "Tată, dacă nu este cu putință ca acesta să treacă fără să-l beau, să se facă voința Ta!" „Totuşi să se facă nu voința Mea, ci a Ta.” – Ioan 4:34; 5:30; 6:38-40; Mat. 26:42; Luca 22:42; 1 Cor. 7:37.

21. Până în ziua în care Isus a fost botezat în moarte literală, fiind răstignit pe un stâlp de tortură, a trebuit să îşi exercite continuu voinţa, în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, Tatăl Său. (Ioan 21:22). El nu a arătat ipocrizie când i-a învăţat pe discipoli să se roage la Dumnezeu: „Să vină Împărăţia Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, așa şi pe pământ.” – Mat. 6:9, 10.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

[5] Ce s-a întâmplat când Maria a vizitat-o şi a salutat-o pe Elisabeta?

[6] Ce recunoaştere au făcut Elisabeta şi nenăscutul Ioan şi în ce fel era în armonie această recunoaştere cu Psalmul 110:1?

[7] Ce profeţie a făcut Zaharia la naşterea fiului său Ioan şi cum a fost încurajat tâmplarul Iosif să se căsătorească cu Maria, care era însărcinată?

[8] Ce s-a întâmplat, astfel încât Isus să nu se nască în Nazaret, şi cum au devenit păstorii martorii naşterii Fiului lui Dumnezeu?

[9] Cu toate acestea, unde a crescut Isus şi ce meserie şi-a ales Ioan, fiul lui Zaharia, şi de ce?

[10] Anunțul cărei veniri l-a făcut Ioan şi cum a ştiut şi a arătat Ioan că era premergătorul Fiului lui Dumnezeu?

[11] Cum a aflat Isus care este adevărata relaţie între el şi Iosif şi că era moştenitorul regal al legământului pentru împărăție făcut cu David?

[12] Cum a ştiut Isus când să îşi facă apariţia ca moştenitor al împărăției?

[13] Ce săptămână profetică urma să înceapă şi unde s-a dus Isus, pentru a I se face ce?

[14] De ce era Ioan reticent în legătură cu a-l boteza pe Isus în apă?

[15] Cum au fost depăşite obiecţiile lui Ioan şi ce confirmare a primit acesta după ce l-a botezat pe Isus?

[16] Cum a ajuns această confirmare la Ioan şi cum a ştiut în ce fel să o înţeleagă?
[17] (a) Pentru ce a fost născut Isus şi pentru ce devenise el Moştenitor? (b) Prin El, ce se găsea acum în mijlocul evreilor?
[18, 19] De ce nu l-a botezat Ioan pe Isus în semn de pocăinţă şi de ce, atunci, venise Isus pentru a fi botezat în apă?
[20]. Ce simboliza atunci Isus, şi ce arată dacă, la botezul Său, voinţa Sa a murit?
[21] De ce nu a arătat Isus ipocrizie când i-a învăţat pe discipoli să se roage: „Să vină Împărăţia Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, așa şi pe pământ.”?

„Fiecare descoperire”

În cadrul unui discurs intitulat „Iosif în Egipt prin prisma monumentelor”, profesorul A.S. Yahuda din Londra a spus: „În concluzie, nu vreau să spun decât atât: fiecare descoperire făcută în Palestina, Siria, Mesopotamia şi Egipt a confirmat cele scrise în Biblie, iar acum dovezile lingvistice ies la suprafaţă pentru susţinerea şi completarea dovezilor arheologice. Sper, de fapt sunt sigur, că viitoarele descoperiri, săpături şi cercetări arheologice ne vor ajuta şi mai mult în stabilirea acurateței Cărţii cărţilor.” – *Journal of Transactions of the Victoria Institute*, vol. LXV, p. 54

Speranţa învierii

Deşi unii s-au îndoit de aceasta în vremea lui Pavel, iar în vremea lui Augustin a fost o doctrină şi mai controversată, iar astăzi majoritatea teologilor o ignoră, Biblia străluceşte cu speranţa învierii.

CUVÂNTUL lui Dumnezeu, Biblia, oferă o bază îmbelşugată pentru speranţa învierii. Pentru început, ea vorbeşte despre şapte persoane care au fost ridicate din

morţi prin puterea lui Dumnezeu: câte unul de către Ilie şi Elisei, trei de către Isus şi doi direct de către Dumnezeu, omul al cărui cadavru atinsese oasele lui Elisei şi pe Isus Însuşi. Cuvântul lui Dumnezeu conţine, de asemenea, multe profeţii din vechime, cum sunt cele consemnate de Iov, David, Isaia, Osea şi alţii, care prezic clar o înviere din morţi. Iar Isus Cristos, cel mai mare dintre toţi profeţii, nu doar că a prezis în mod repetat propria Sa înviere, dar a spus că „se apropie ceasul", când îi va chema pe toţi cei din mormintele de amintire.—Ioan 5:28, 29.

Mai mult decât atât, aflăm că toţi cei patru scriitori ai Evangheliilor vorbesc despre învierea lui Isus, dând relatări diferite, dar reciproc compatibile. Discipolii lui Isus, deşi fără educaţie superioară, erau inteligenţi şi sinceri. Ei au dat dovada învierii lui Isus, în locul în care a apărut, şi acest lucru fără întârziere. Deşi Isus o prevestise în mod repetat, faptul în sine i-a luat prin surprindere. Predicând acest lucru, ei nu au avut de câştigat nimic din partea oamenilor, decât persecuţie şi martiraj. Şi doar învierea lui Isus explică acest fapt, după cum arată *The Encyclopedia Americana*, potrivit căreia discipolii Săi „au trecut de la o stare de tristeţe şi disperare la o îndrăzneală veselă şi neclintită."

Cu foarte mare raţiune, apostolul Petru a scos în evidenţă învierea lui Isus, făcând acest lucru în ziua Cincizecimii, şi prin vindecarea unui olog, adus în faţa conducătorilor (de două ori) şi când a depus mărturie lui Corneliu. Lui Corneliu, el i-a spus despre Isus: „Pe el, Dumnezeu L-a sculat din morţi a treia zi şi I-a permis să se arate nu la tot poporul, ci martorilor numiţi dinainte de Dumnezeu, adică nouă, care am mâncat şi am băut cu El după ce s-a sculat din morţi."—Faptele 10:40, 41.

De asemenea, doar învierea lui Isus şi întâlnirea Sa faţă în faţă cu Saul din Tars explică cum Fariseul cu educaţie superioară, persecutor fanatic, a devenit creştinul Pavel. Nu este de mirare că apostolul Pavel se referă iar şi iar la învierea lui Isus şi la speranţa învierii creştinilor, în predica sa, dar şi în scrisorile sale. Cu câtă forţă şi cât de elocvent susţine el învierea în prima sa scrisoare către Corinteni, capitolul cincisprezece! Cât de logic arată că fără ea, creştinii ar fi, dintre toţi oamenii „cei mai de plâns"! Şi cât de potrivit este îndemnul său pentru creştini de a „fi statornici, de neclintit, având întotdeauna multe de făcut în lucrarea Domnului, ştiind că truda voastră în legătură cu Domnul nu este zadarnică", datorită acelei speranţe a învierii! —1 Cor. 15:19, 58.

DE CE O ÎNVIERE?

La început nu a fost nevoie de o înviere, căci Dumnezeu a creat omul pentru a trăi veşnic, cu condiţia ascultării Sale. Iar când prima pereche de oameni nu a mai ascultat, nu s-a mai ivit nicio nevoie de înviere pentru ei, căci îşi pierduseră dreptul la viaţă. Dumnezeu ar fi putut să îi şteargă imediat din existenţă, alături de cel care îi determinase să păcătuiască, Satan Diavolul, dar nu a făcut acest lucru. De ce? Pentru că Satan se lăuda că poate să întoarcă toate creaturile de la Dumnezeu. Aşadar, Dumnezeu a permis lui Adam şi Evei să trăiască şi să procreeze, iar Satan să trăiască pentru a-şi dovedi lăudăroşenia. Dumnezeu a fost încrezător că printre copiii lui Adam vor fi unii care vor rezista cu succes în faţa Diavolului,

Cuprins

justificându-L astfel pe Dumnezeu şi dovedindu-L fără nicio vină de păcatul lui Adam.—Geneza 2:17; 3:19; Iov capitolele 1 şi 2.

Dar dincolo de ceea ce copiii lui Adam ar fi putut face, ei erau sub condamnare şi muritori, din cauza păcatului lui Adam. (Rom. 5:12) Pentru ca cei merituoşi să scape de sub condamnarea divină, Dumnezeu a oferit pe Fiul Său să moară, ca răscumpărare. Şi pentru ca să dea viaţă celor merituoşi, care au ajuns în mormânt, El a oferit învierea. Da, „fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în El să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică," prin înviere. De asemenea, prin înviere, Iehova Dumnezeu va avea realizat scopul Său original cu privire la pământ, adică, acesta să fie un paradis umplut cu o rasă perfectă de creaturi umane perfecte.—Ioan 3:16; Gen. 1:28.

CINE, CE ŞI CUM?

Învierea este una dintre cele mai extraordinare miracole ale Creatorului. Totuşi, ea nu ar trebui să ne clatine credinţa, căci Dumnezeu este omniscient şi omnipotent. Pentru El, nimic nu este greu sau imposibil. (Gen. 18:14; Mat. 19:26). Ea înseamnă recrearea tuturor celor care sunt în „morminte de amintire", adică în amintirea lui Dumnezeu. Cine sunt cei aflaţi în amintirea Sa? Niciunul dintre cei răi intenţionaţi şi niciunul dintre cei care au primit condamnarea de familie sau de comunitate, fiind asociaţi cu cei răi. Pe toţi aceştia, Dumnezeu îi uită. (Ex. 32:33; Prov. 10:7; 11:7). Doar aceia vor experimenta învierea din morţi, care s-au dovedit păstrători ai integrităţii sau, cel puţin, au avut o înclinaţie spre dreptate, dar care, din cauza ignoranţei, nu L-au servit pe Dumnezeu şi astfel sunt numiţi „nedrepţi."—Faptele 24:15.

Ce anume va fi înviat? Trupul? Nu, căci s-a dezintegrat, iar atomii au devenit părţi din alte lucruri vii, care, la rândul lor, au devenit, probabil, parte din alte fiinţe vii. Sufletul? Nu şi da. Nu şi da? Aşa este! Nu, dacă prin „suflet" vrei să spui acel ceva imaterial care nu depinde de vreun trup şi care se presupune că este nemuritor. Da, dacă ai în minte semnificaţia scripturală a sufletului, adică un tot psihosomatic, constând din trup, minte şi suflare de viaţă. „Omul *a devenit* un suflet viu," citim în Geneza 2:7. Nu, „omul a *primit* un suflet." La moarte, sufletul, individul încetează să mai existe. „Sufletul care păcătuieşte va muri." Iar în moarte nu există cunoştinţă, înţelepciune, nici gânduri. (Ps. 146:3, 4; Ecl. 9:5, 10; Ezec. 18:20, *RS*) Învierea îl readuce la viaţă pe cel mort, individul, sufletul, Dumnezeu dând individului un trup potrivit. Desigur, după cum am spus deja, aceasta se aplică doar acelor indivizi al căror tipar de viaţă este înregistrat în memoria lui Dumnezeu. Ce factori guvernează personalitatea pe care o avem sau tiparul de viaţă pe care îl afişăm?

Personalităţile noastre sunt rezultatul a patru factori care operează în vieţile noastre. Mai întâi este ereditatea, prin care suntem marcaţi cu anumite înclinaţii şi posibilităţi, mentale, fizice, morale şi emoţionale. În al doilea rând este mediul, care determină, în mare parte, dacă aceste trăsături variate vor fi dezvoltate sau

reprimate. În al treilea rând, este chestiunea voinţei umane. Persoanele au depăşit uneori handicapuri ereditare mari sau un mediu nefavorabil datorită voinţei lor de a proceda astfel. În final, şi cel mai important, sunt ajutoarele pe care le oferă Dumnezeu, spiritul Său sfânt, Cuvântul Său şi organizaţia Sa. Aceste trei elemente au ajutat mulţi oameni să îmbrace o personalitate de creştin în ciuda handicapurilor ereditare sau a factorilor de mediu.

UNDE ŞI CÂND?

Scripturile arată că există două tipuri de învieri: cea dintâi, ca timp şi importanţă, este cerească; iar a doua sau învierea din urmă, este pământească. Pentru a aprecia ceea ce au de spus Scripturile despre aceste două învieri, trebuie să înţelegem, mai întâi de toate, faptul că ele ne învaţă cu privire la cele două destine ale oamenilor ascultători. Pe de-o parte, există multe promisiuni legate de un loc pregătit în ceruri pentru cei ce-L urmează pe Cristos, unde vor sta pe tronuri, vor servi ca regi şi preoţi vreme de o mie de ani. Despre ei se vorbeşte că vor câştiga coroana vieţii, o coroană a dreptății, ca fiind „moştenitori ai lui Dumnezeu şi co-moştenitori cu Cristos” şi parte din Sămânţa lui Avraam, care va binecuvânta toate familiile de pe pământ. Numărul lor este unul foarte limitat, doar 144.000, numiţi astfel în mod corespunzător, de către Isus drept o „turmă mică.”—Luca 12:32; Ioan 14:2; Gal. 3:29; 2 Tim. 4:8; Apoc. 2:10; 20:6.

Toţi aceştia se vor împărtăşi cu Isus în prima înviere, El fiind primul care a experimentat-o. Ca şi El, ei trebuie să se nască din nou şi să fie născuți la o speranţă cerească vie, din voinţa lui Dumnezeu şi a spiritului Său sfânt. Ei trebuie să aibă mărturia spiritului că ei sunt fiii lui Dumnezeu şi, precum Isus, trebuie să dea dovadă de credincioșie până la moarte. Împlinirea profeţiei Bibliei indică faptul că învierea acestor membri ai corpului lui Cristos a început când El a venit la casa Sa pentru judecată, în 1918. Mai rămâne doar o rămăşiţă dintre cei 144.000, iar aceştia experimentează prima lor înviere după moarte, aşa cum şi Pavel o arată: „Toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, în timpul ultimei trompete.”—Ioan 3:5; Rom. 8:16; 1 Cor. 15:51, 52.

Pe de altă parte, există multe scripturi care vorbesc despre scopul lui Dumnezeu legat de acest pământ, care urmează să fie realizat. El va rămâne pe timp indefinit, chiar pentru totdeauna. Va fi „plin de cunoştinţa lui Iehova, aşa cum apele acoperă fundul mării.” Sub conducerea împărăției lui Dumnezeu, cei blânzi vor moşteni pământul şi oamenii nu vor mai învăţa să se războiască. Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii oamenilor, „moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi.” Acestea sunt perspectivele pentru toţi cei aflaţi în memoria lui Dumnezeu, care nu au parte de prima înviere. – Ps. 104:5; Isa. 2:4; 11:9; Apoc. 21:4.

Când vor învia aceştia? De vreme ce ei învie la o perspectivă de a trăi veşnic, este rezonabil să conchidem că aceştia vor fi aduşi în lumea nouă a lui Dumnezeu, după ce războiul lui Dumnezeu al Armaghedonului va elimina sistemul rău prezent, atât invizibil, cât şi vizibil. De asemenea, având în vedere profeţia, potrivit căreia Cristos îi va face pe unii dintre ei prinţi peste întreg pământul, este rezonabil

să conchidem că cei care îşi dovedesc integritatea în această viaţă, vor avea o înviere timpurie, mai ales de vreme ce aceştia au promisiunea unei răsplăți. —Ps. 45:16; Evrei 11:39, 40; Apoc. 11:18.

Într-adevăr, în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, există o bază amplă pentru speranţa învierii, iar toate detaliile acesteia se armonizează frumos şi au sens. Având această speranţă, în timp ce poate am jeli pierderea celor dragi, nu vom jeli aşa cum fac alţii, care nu au speranţă. Mai mult, speranţa ne va face să ne păstrăm integritatea faţă de Dumnezeu, orice ar veni, ştiind că prin înviere ne este asigurată viaţa veşnică în lumea nouă a lui Dumnezeu.—1 Tes. 4:13.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Povestit de Hermon Woodard

Având privilegiul de a fi crescut în adevăr, prima mea amintire referitoare la publicaţiile Societăţii Turnul de Veghere a fost scenariul foto-dramei despre creaţie. Când eram bolnav, mă uitam ore întregi la imaginile acesteia.

În 1916, mama mea a acceptat adevărul, atunci când un martor al lui Iehova (cunoscut pe atunci drept „student al Bibliei”) a venit la noi acasă şi i-a arătat mamei mele că Biblia nu învaţă despre focul iadului. În timpul încercărilor din 1918-1919, ea a crezut unele dintre minciunile spuse cu privire la reprezentanţii Societăţii şi, pentru o perioadă, s-a asociat cu o parte din mişcarea „servului cel rău”. Însă, în curând, a realizat că membrii acestei mişcări nu aveau aprobarea lui Iehova şi şi-a reluat activitatea în cadrul Societăţii. În această perioadă am început să cercetez *Studii în Scripturi* şi m-am consacrat lui Iehova. Între vârsta de 11 şi 13 ani am citit toate cele şapte volume ale acestei cărţi şi am cercetat semnificaţia tuturor cuvintelor. Acest lucru m-a ajutat enorm cu studiul şcolar.

Mă reţineam să merg în lucrarea din uşă în uşă, dar am condus maşina pentru alţii care făceau acest lucru. Însă, în 1933, urmărindu-mi scopul în viaţă, am început şi eu să depun mărturie regulat.

Pe atunci aveam o slujbă foarte monotonă şi extrem de obositoare pentru a ne întreţine pe mine şi pe părinţii mei. Simţindu-mă responsabil pentru ei, am decis să mă pregătesc pentru o slujbă care să-mi ofere mai mult timp liber, aşa că m-am înscris la o şcoală de minerit. După absolvire, am plecat în Arizona, unde am început să lucrez într-o mină. Acolo depuneam mărturie în weekenduri, parcurgând mulţi kilometri în munţi pentru a ajunge la oamenii izolaţi.

În tot acest timp îmi doream să devin pionier, dar nu reuşeam să mă descurc financiar. În cele din urmă, mama mi-a spus că nu trebuia să-mi fac griji

pentru ea fiindcă Iehova avea să-i poarte de grijă şi că, dacă îmi doream să devin pionier, să merg înainte.

La puţin timp după adunarea din Detroit din anul 1940, la care am participat, s-au făcut aranjamentele necesare pentru ca un grup de pionieri să călătorească prin Arizona, preluând rapid locurile unde avuseseră loc persecuţii. Am simţit că acum era momentul potrivit să încep să lucrez ca pionier. Ca de obicei, Satan a încercat să mă ademenească, fiindu-mi oferită o promovare pentru a rămâne la acea mină, dar nu mă simţeam bine dacă nu îmi urmam planul. Astfel că am renunţat la slujba de la mină şi mi-am început activitatea de pionierat din 1 septembrie 1940. Pe atunci aveam la mine 180 de dolari şi o maşină din anul 1937. Mă gândeam că, atunci când acei bani se vor termina, voi lucra ceva pentru a-mi reumple fondurile. Eu şi partenerii mei de pionierat am reuşit să ne limităm la cheltuieli lunare de maxim 11 dolari.

În cele din urmă, imediat după adunarea din 1941 din St. Louis, mai aveam numai 12 cenţi în buzunar. Am cumpărat opt timbre de câte un cent şi jumătate pentru a putea trimite dosarele cu întrebări referitoare la cartea *Copii*, după care am intrat în serviciu. În acea noapte, m-am întors acasă cu benzină în rezervor şi cu un dolar în buzunar. Iehova se îngrijise de mine.

Apoi a urmat activitatea de pionier special. La prima însărcinare am fost arestaţi de atâtea ori, încât Societatea ne-a mutat în alt oraş. Cazul nostru a ieşit de pe rol fără a mai fi judecat, după ce Societatea a obţinut victoria în faţa Curţii. Acest lucru s-a petrecut la timp pentru a-mi permite să fiu în cea de a doua promoţie a şcolii Gilead.

Timp de şase luni am lucrat în partea de sud a Statelor Unite, după care am primit o însărcinare de misionariat în Anchorage, Alaska. Plecând din Seattle în 30 septembrie 1944, am ajuns direct în timpul iernii în Alaska. A plouat în fiecare port în care a oprit vasul pe care mă aflam. Am primit însărcinarea ca, pe drum, să iau legătura cu toţi abonaţii la revistele noastre, iar acest lucru a fost foarte interesant. Un martor izolat, un bătrân „căutător de aur”, m-a întâmpinat, iar eu am dormit în frigul acelui octombrie pe podeaua lui. Nefiind încă obişnuit cu sacii de dormit, nu mi s-a părut a fi prea cald. La micul dejun am mâncat cartofi şi morcovi din beciul lui. La prânz şi la cină am avut aceeaşi mâncare, dar ne-a plăcut.

După aceea, eu şi partenerul meu ne-am stabilit în Anchorage pentru a ne prelua însărcinarea. Alături de prieteni care puseseră ceva mărturie am ţinut studii biblice în grup de-a lungul întregului an. A fost un oarecare interes din partea oamenilor, dar apoi, imediat, ne-am confruntat cu cea mai mare problemă din Alaska – muncitorii zilieri – astfel că, în următorii câţiva ani, nu am prea făcut progrese.

În vara următoare am plecat în Fairbanks. S-a format un mic grup de tovarăşi şi am continuat să studiem şi după ce ne-am întors în Anchorage. Apoi am auzit despre adunarea din Cleveland din 1946, iar grupul format în Fairbanks a planificat să călătorim pe autostrada din Alaska. Am luat o veche caroserie de autobuz pe care am pus-o la un camion, după care am călătorit până în Cleveland, Galaad, New York şi înapoi în Alaska.

În vremea aceasta sănătatea mi s-a deteriorat, şi am suferit de crunte dureri de cap, astfel că m-am internat în spitalul Washington State pentru tratament. După adunarea din Los Angeles din anul 1947, m-am întors în Alaska formând o echipă cu fratele Errichetti, căci ambii noştri parteneri se căsătoriseră. Am depus mărturie în toate locurile posibile între Ketchikan şi Anchorage, până în primăvara anului 1948, când a avut loc prima adunare din Alaska şi prima vizită a fratelui Knorr în Juneau.

În această perioadă, fratele Errichetti a fost numit serv de circuit, iar eu am fost însărcinat să călătoresc cu el, lucrând în toate zonele posibile şi vizitând adunările.

Misionarii creştinătăţii şi-au făcut o foarte proastă reputaţie fiindcă au trăit de pe spinarea altor oameni. Faptul că noi am muncit pentru a putea călători cu bărcile şi faptul că am avut tot felul de slujbe a avut un minunat efect asupra oamenilor care, altfel, ni s-ar fi împotrivit, iar fratele Knorr a sugerat să continuăm să facem acest lucru. Am muncit cât am putut şi e surprinzător cât de puţin timp am pierdut astfel în detrimentul slujirii. Au existat multe localităţi mici din care nu puteam pleca timp de o săptămână sau chiar o lună, iar astfel am avut timp să facem vizite ulterioare şi să muncim pentru a ne plăti cheltuielile.

Într-o tabără minieră izolată m-am oprit şi am vorbit cu o doamnă. De câteva ori a spus că şi-ar fi dorit ca şi soţul ei să audă ce aveam de zis. Astfel, am aranjat că dacă el nu va fi la lucru în acea seară, ei să vină cu maşina la o altă mină unde eu eram în vizită şi să mă ia de acolo. Tocmai când mă pregăteam să-mi iau gândul de la sosirea lor şi să încep să merg pe jos vreo opt kilometri până la un loc unde puteam închiria o cameră, ei şi-au făcut apariţia. M-am întors cu ei şi am stat de vorbă până la 21:30, după care am mâncat ceva, căci nu avusesem timp să iau cina. M-au invitat să rămân peste noapte la ei, iar acum, de câte ori trec pe acolo mă invită pe la ei şi de atunci nu au încetat să citească.

Am continuat să lucrăm între Ketchikan şi Fairbanks, iar apoi în 1950, după adunarea de circuit ţinută în Juneau, un frate ne-a luat în traulerul său pentru a ajunge la o altă zonă. În timpul acestei călătorii ne-am simţit foarte bine, căci am întâlnit oameni în locuri izolate ce au manifestat interes. Pe când ne aflam într-un golf, am luat schiful şi am plecat în căutarea unui om despre care ştiam că locuia acolo. Nu era acasă, astfel că i-am lăsat trei reviste *Treziţi-vă!* la uşă. După două zile ne-am putut întoarce, iar atunci când am intrat în casă, cele trei reviste erau deschise pe masă, iar omul mi-a spus: „Vreau să mă abonez la această revistă.” El a primit toate numerele de atunci.

De curând, în timp ce lucram cu vestitor local în Anchorage, am ajuns la o casă în care doamna era ocupată cu spălatul rufelor. Am promis să ne întoarcem. Câteva seri mai târziu, aflându-mă în drum spre casă, am trecut pe acolo. Doamna respectivă crede pe deplin în Biblie, dar nu a auzit niciodată de speranţa unei vieţi pe pământ. După ce i-am prezentat scripturile printr-o predică de opt minute, ea a fost încântată şi mi-a oferit 50 de penny pentru cartea *Să fie Dumnezeu adevărat*. După o săptămână m-am întors însoţit de un alt vestitor, de data aceasta fiind acasă şi soţul. El era dezgustat de confuzia existentă în biserici şi i-a spus soţiei sale: „De

ce aş merge la biserică din moment ce nici predicatorii nu cred în ceea ce predică?”

Am parcurs cele 11 întrebări din articolul „Credinţe religioase în America”, iar el a fost de acord cu răspunsurile oferite de Biblie la toate întrebările. L-am întrebat: „Ştiţi că există o singură religie ce învaţă despre aceste răspunsuri asupra cărora am căzut de acord?”

„Care e aceea?”

„Cea a martorilor lui Iehova.”

Asta s-a întâmplat vineri. Luni am început studiul biblic la ei acasă. În serile de luni şi marţi el a citit până după miezul nopţii. Miercuri au venit la studiul cărţii de la centrul nostru de serviciu. Sâmbătă s-a ţinut un alt studiu. După studiu, le-am oferit dovezi pentru anii 1914 şi 1918 pentru a le răspunde la întrebări. Ei se gândeau deja să înveţe cât de mult puteau pentru a putea pune bazele unui grup atunci când aveau să se întoarcă acasă, în Maine, deoarece acolo nu se auzise niciodată de martorii lui Iehova. Apoi duminică au participat la studiul revistei *Turnul de veghere* şi la cuvântarea publică. „Am aflat mai multe despre Biblie dintr-o singură discuţie decât am aflat în toată viaţa mea!”

În 1958, fratele Errichetti şi cu mine am călătorit până la New York pentru a participa la adunarea internaţională a martorilor lui Iehova intitulată „Voinţa divină”. Faptul că am putut participa la această adunare uriaşă a fost unul dintre cele mai emoţionante momente din viaţa mea. Acest lucru m-a încurajat să nu încetez în a împlini voinţa divină în cadrul însărcinării pe care o primisem.

În prezent, eu şi partenerul meu am fost însărcinaţi să facem serviciu misionar, călătorind cu barca în partea de sud a Alaskăi. Aici am întâlnit foarte mult interes din partea oamenilor. Niciodată nu am regretat anii petrecuţi în serviciul de pionierat, ci, urmărindu-mi scopul în viaţă, continui să mă bucur de minunatul privilegiu de a-I putea sluji lui Iehova.

Chiar dacă misionarul trebuie să fie pregătit pentru greutăţi, acesta este un serviciu binecuvântat. Oare oamenii din toate naţiunile nu îndură destule greutăţi pentru a-şi putea duce traiul şi sperând la recompensele trecătoare ale unei lumi muritoare? În lucrarea de misionariat, primii ani sunt mai grei, dar după aceştia, greutăţile devin nesemnificative şi orice greutăţi ai avea de îndurat – cabine înghesuite, podele tari, vreme rece şi ploioasă, furtuni şi alte pericole pe mare, împotriviri, toate acestea nici nu se compară cu privilegiul de a vedea cât de bucuroşi sunt oamenii ce iubesc dreptatea atunci când le aduci mângâierea speranţei lumii noi a lui Iehova.

• Care este „locul numit în ebraică Har-Magedon” (Apoc. 16:16) şi cum putem spune că martorii lui Iehova sunt adunaţi acum în acel loc şi de când? – vezi numărul din 1 noiembrie 1956 al revistei *Turnul de veghere*, la pagina 671

În timpul împărăţiei din vechime a Israelului, atunci când acesta îşi exercita cea mai mare stăpânire, de la nordul râului Eufrat până în valea Egiptului, spre sud, nu a existat niciodată un loc cu numele Har-Magedon şi acest loc nu a existat nici de atunci încoace. Însă a existat un loc numit Meghido, un oraş din câmpia Izreel, situat în partea de sud-est a Muntelui Carmel. Împăratul din Meghido a fost înfrânt de către Iosua, atunci când Iehova şi-a adus poporul în ţinutul Canaan, ajutându-i în mod miraculos să pună stăpânire pe ţinut. (Iosua 12:7,21) Cu toate acestea, nu a existat niciodată un munte Meghido, aceasta fiind traducerea cuvântului din limba greacă Har-Magedon. Acest loc nu a existat cu adevărat nici chiar în vremea apostolului Ioan, când el a primit Apocalipsa. În mod clar, acest „loc” este simbolic, dar unele dintre semnificaţiile sale reies din numele Magedon sau Meghido cu toate asocierile făcute la acestea până în vremea lui Ioan.

Meghido este locul unde s-a luptat Iosua, învingându-l pe împăratul respectiv. La „apele din Meghido”, judecătorul Barac însoţit de profetesa Debora au înfrânt forţele armate ale lui Sisera, generalul regelui Iabin. La Meghido a murit regele Ahazia al provinciei Iuda, după ce a fost rănit mortal de către Iehu, regele uns de Iehova. La Meghido, Faraonul Neco al Egiptului s-a luptat cu împăratul Iosia, pe care l-a rănit mortal. (Jud. 5:19; 2 Regi 9:27; 23:29,30) Astfel, la Meghido s-au purtat bătălii decisive şi s-au cauzat omorâri de o importanţă publică. Prin urmare, în Apocalipsa 16:14,16 Har-Magedon este asociat potrivit cu o bătălie decisivă din viitor, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”, şi în acel loc va fi o mare mortalitate care va afecta toate guvernele naţiunilor din această lume.

Cele trei broaşte simbolice, sau cele trei declaraţii inspirate ce ies din gurile diavolului, ale instrumentului său de conducere asemenea unei fiare, de pe pământ, şi puterea mondială anglo-americană ce acţionează ca un profet mincinos, vor aduna conducătorii văzuţi ai acestui pământ şi armatele lor la Har-Magedon. De ce? Ei bine, regii sau conducătorii sunt prea comozi să fie adunaţi într-un simplu loc neocupat sau pe un câmp de luptă numai pentru mărşăluirea necesară pentru a ajunge acolo. Conducătorii ar putea fi convinşi să-şi deplaseze trupele într-o anumită locaţie numai dacă s-ar putea uni să atace ceva anume. Regii sau conducătorii ştiu pe cine vor ataca, nefiind vorba de ceva imaginar sau simbolic. Conducătorii lumeşti sunt oameni fireşti şi nu discern lucrurile spirituale. Astfel că ei au nevoie de nişte duşmani vizibili, tangibili, pe care să îi poată ataca acolo. Cine sunt aceştia?

Numele Meghido înseamnă „întâlnire sau adunare de trupe”. Har-Magedon, prin urmare, ar însemna „muntele adunării trupelor”. Aceasta explică de ce armatele „regilor întregului pământ” se vor deplasa acolo. Acestea vor porni să atace trupele care sunt adunate deja la Muntele Meghido. Meghido se afla înainte în ţinutul poporului ales al lui Iehova. Astfel că oamenii sau trupele adunate deja acolo trebuie să fie rămăşiţa urmașilor unşi ai lui Isus Cristos, în acest timp al sfârșitului lumii, căci această rămăşiţă e urâtă de toate naţiunile lumii şi e ţinta atacului acestora. (Mat. 24:9) Rămăşiţa se află într-un război spiritual, deoarece ea anunţă întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu, fiind echipată cu întreaga armură dată de Dumnezeu. Acesta e motivul pentru care toate naţiunile şi conducătorii lor se simt încurajate să atace rămăşiţa pentru a o opri să mai anunţe întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu. Rămăşiţa lui Iehova a Israelului spiritual, rămăşiţa urmașilor unşi ai lui Isus Cristos, e identificată astfel cu Har-Magedon. Aceasta este reprezentată în realitate de locul numit Har-Magedon, sau Muntele Adunării Trupelor. Nu locul respectiv este atacat, cei atacaţi fiind oamenii aflaţi acolo pe propriul teritoriu, cei din poporul lui Iehova. De aceea, în cartea *Lumina*, volumul al doilea, publicată în 1930, scrie:

„Faptul că Satan şi instrumentele sale necurate sunt cei care îi adună pe toţi împăraţii pământului pentru Armaghedon arată foarte clar că acele trupe sunt trupele lui Iehova care sunt adunate deja pe munte sau pe deal. În viziunea primită, [apostolul] Ioan i-a văzut pe Cristos şi pe cei 144.000 adunaţi pe Muntele Sion. (Apoc. 14:1) Acestea sunt trupele lui Dumnezeu. (Mica 5:1) Prin urmare, Armaghedonul e reprezentarea simbolică a muntelui lui Dumnezeu, adică a muntelui Sion, organizaţia Sa pe care a construit-o şi căreia i se arată. Prin urmare, Satan îşi îndreaptă toate forţele împotriva organizaţiei lui Dumnezeu. Satan a pornit un război împotriva trupelor lui Dumnezeu. Prin urmare, iată ce spune Dumnezeu: 'Adună-te acum în trupe, fiică a trupelor; el a pornit asediul împotriva noastră.' – Mica 5:1 (vezi *Turnul de veghere*, 1928, p. 376)” – pagina 56.

Satan Diavolul a fost alungat din cer pe pământ din anul 1918. După acest eveniment, prin intermediul declarațiilor sale inspirate şi cu ajutorul instrumentelor sale lumeşti vizibile, el adună toţi regii pământeşti şi armatele lor la Har-Magedon, pentru a-i ataca pe cei ce predică vestea bună despre împărăţia lui Dumnezeu şi care susţin această împărăţie întemeiată. De când rămăşiţa lui Iehova de martori unşi a fost eliberată din robia babiloniană, fiind dusă în locul teocratic de slujire a lui Dumnezeu în 1919, ea a început să se adune în locul numit Har-Magedon. Adunarea rămăşiţei a continuat până în anul 1931, împlinindu-se astfel cele scrise în Matei 24:31. Până atunci, toată rămăşiţa a fost strânsă la Har-Magedon.

Datorită prosperităţii spirituale şi expansiunii de care se bucură, toate naţiunile cedează influenţei exercitate de Satan de a ataca rămăşiţa la Har-Magedon. Din anul 1931, mesajul referitor la împărăţie a fost transmis tot mai mult şi datorită acestei extinse proclamări, „celelalte oi” ale lui Dumnezeu au fost adunate la Har-Magedon alături de rămăşiţă, pentru a forma cu aceasta o singură turmă, sub un singur Păstor. (Ioan 10:16) Toate naţiunile se împotrivesc ca unii dintre cetăţenii lor să se alăture rămăşiţei spirituale la Har-Magedon. Naţiunile se

supun cu rapiditate să fie adunate prin intermediul declarațiilor inspirate făcute de Satan şi agenţii săi vizibili. Aceste declarații inspirate le adună la Har-Magedon. Naţiunile urmăresc să înfrângă la Har-Magedon rămăşiţa şi însoțitorii ei, aşa cum faraonul Neco al Egiptului l-a învins pe regele Iosia al Iudei.

Cu toate acestea, naţiunile vor fi cele înfrânte la Armaghedon. Rămăşiţa lui Iehova şi însoțitorii ei se vor depărta de Muntele Adunării Trupelor pentru a se dedica artei pașnice a domniei de 1 000 de ani a lui Cristos. Aceştia nu vor trebui să lupte „împotriva conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti”. Punctul culminant al Armaghedonului va fi aruncarea în abis a acelor diavoli şi a uneltirilor lor ticăloase. (Efes. 6:12,13; Apoc. 20:1-3). Atunci, starea de război simbolizată prin Har-Magedon va fi îndepărtată de martorii lui Iehova de pe pământ.

Anunțuri

Vacanța Betelului din Brooklyn

Biroul Societății, fabrica și casa Betel din Brooklyn, New York, vor fi închise între 1-16 august inclusiv. Comenzile si corespondența trimise în această perioadă nu vor primi atenție până la redeschiderea biroului. Vă rugăm să vă gândiți din timp la necesități și să puneți comezile la timp pentru a primi atenție înainte de perioada de vacanță.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

12 iulie:Iată! Eu fac toate lucrurile noi! - parag. 1-29, pag. 325.

19 iulie: Iată! Eu fac toate lucrurile noi! - parag 30-56, pag. 331.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 IUNIE 1959 Nr. 12

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PĂSTORIREA OILOR CU ÎNDEMÂNARE - Pag.439

„ÎNCINGEȚI-VĂ MINTEA PENTRU ACTIVITATE” - Pag.447

ESTE ISUS CRISTOS PROMISUL MESIA? - Pag.449

SATISFACEREA CERINŢELOR DE ASTĂZI ALE OILOR - Pag.454

MARTORII PERSEVEREAZĂ DINCOLO DE CORTINA DE FIER - Pag.461

PARTEA 16 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.464

CAPITOLUL 7: SFINŢII CARE VOR CONDUCE - Pag.466

STRĂVECHIUL CORINT – PROSPER ŞI IMORAL - Pag.469

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.472

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iunie 1959 **Nr 12**

Păstorirea oilor cu îndemânare

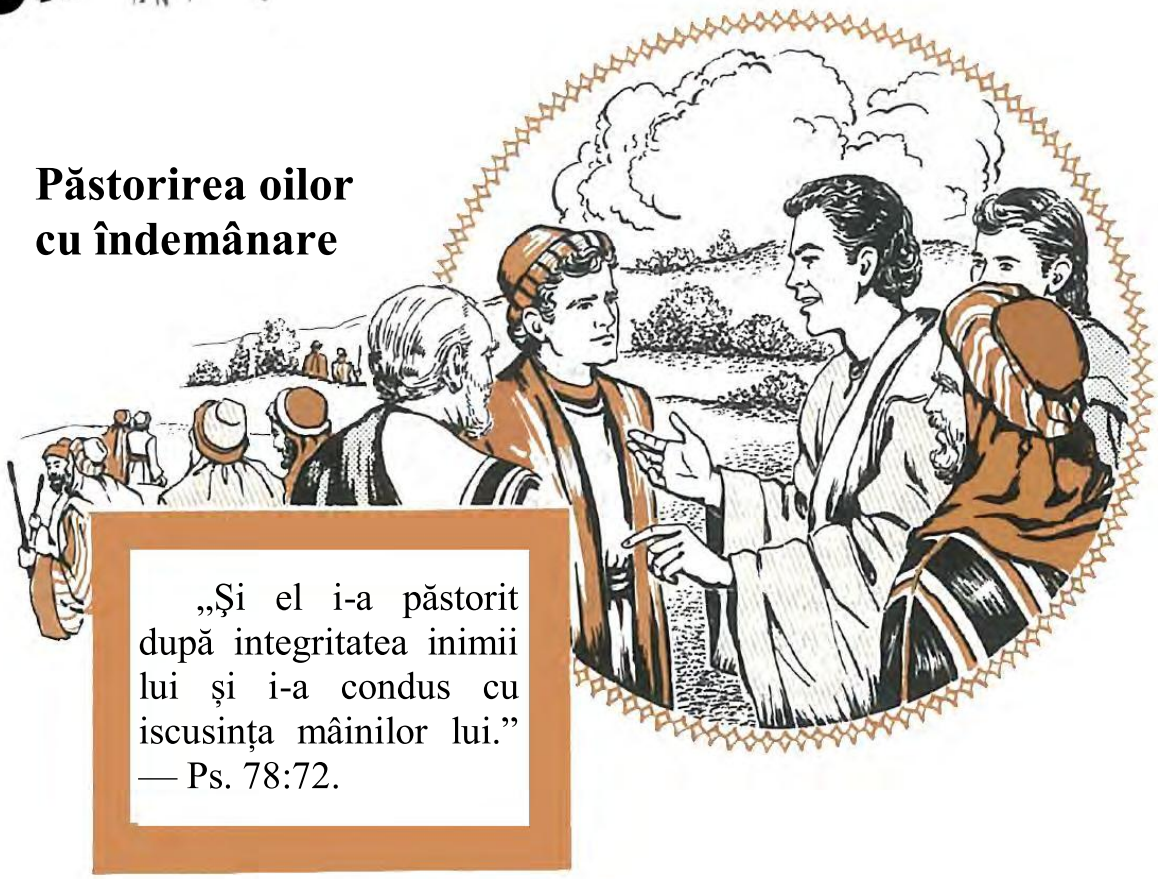

„Şi el i-a păstorit după integritatea inimii lui şi i-a condus cu iscusinţa mâinilor lui.” — Ps. 78:72.

CITITORUL poate că nu este un cleric religios, dar v-aţi gândit vreodată la responsabilitatea care cade pe umerii unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu, nu pe ai unui simplu cleric? Cât de puternică sau cât de slabă poate să fie credinţa lui în Dumnezeu? Un slujitor numit Pavel a spus-o clar atunci când a zis: „Fără credinţă este imposibil să-i plăcem, fiindcă cei ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există şi că devine răsplătitorul celor ce Îl caută stăruitor.” (Evrei 11:6) În ziua de azi, oamenii se întreabă câţi clerici au credinţă evidentă în Iehova Dumnezeu şi în Cuvântul Lui scris şi depind de el, şi câţi caută într-adevăr să câştige bunăvoinţa lui Iehova. Câţi slujitori acceptă responsabilitatea deplină de a face vointa divină?

2 Într-un articol din revista New York *Times* din 30 noiembrie, 1958, cu tema: „Studenţii în căutarea credinţei,” scriitorul Stanley J. Rowland Jr. zice că cei care merg la „seminariile din ziua de azi sunt, în general, sceptici, dar speră să găsească credinţa prin experienţă şi o înţelegere a scopului prin slujire.” Comentând despre tinerii care primesc educaţie religioasă, el zice: „Aceştia sunt—în mod paradoxal—oarecum sceptici cu privire la chemarea de către Dumnezeu şi la puterea propriilor lor convingeri creştine. Ei cercetează profund valorile

Cuprins

fundamentale ale existenţei. Ei vor să se implice profund în viaţă.” Trebuie oare să credem că aceşti tineri care sunt sceptici cu privire la chemarea de către Dumnezeu şi nu prea siguri despre credinţa lor vor fi slujitori pentru creştinii generaţiei actuale? Scriitorul îl citează în continuare pe preşedintele Uniunii Seminarului Teologic din New York, Henry P. Van Dusen, care a zis: „Nimeni nu îi poate înţelege. Mulți din ei par fără bucurie, şi mă întreb dacă ştiu cu adevărat ce înseamnă să fie fericiţi. Ei se află într-o căutare religioasă, o atitudine excepțională acum douăzeci de ani, dar cea predominantă în corpul studenţilor din ziua de azi.”

[3] Ce contrast prezintă lipsa lor de credinţă în comparaţie cu liderul slujitorilor creştini, Isus Cristos! Credinţa şi devotamentul lui faţă de Tatăl Său şi dorinţa lui de a face voința divină erau de necontestat, iar acest lucru este arătat limpede în cele patru relatări ale vieţii Sale. Isus Cristos a fost cu adevărat un slujitor al lui Dumnezeu, dispus să accepte responsabilitatea. Era plin de credinţă, şi Şi-a învăţat urmaşii care erau plini de credinţă să fie slujitori la fel ca El. Acei discipoli ai lui Isus nu încercau „să găsească credinţa prin experienţă”; nu erau lipsiţi de bucurie, ci aveau credinţa şi bucuria Învăţătorului lor. Ei erau slujitori fericiţi, care credeau că Dumnezeu este „răsplătitorul celor care Îl caută sincer,” şi nu erau genul de persoane care încă se aflau „în căutarea credinţei.” Ei aveau credinţă în Iehova Dumnezeu, în Fiul Lui, Isus Cristos, şi în Cuvântul lui Dumnezeu. Oricine studiază pentru slujire în ziua de azi trebuie să aibă credinţă sau să fie un eşec total ca slujitor creştin.

[4] Apostolul Pavel, care credea cu tărie în singurul Dumnezeu, Iehova, şi care era un propovăduitor neobosit al Cuvântului lui Dumnezeu, a sfătuit adunarea din Galatia: „Cel căruia i se dă învăţătură în cuvânt să împartă toate lucrurile bune cu cel care dă această învăţătură.” (Gal. 6:6) Aşa că oricine a auzit şi crede trebuie să îşi sprijine învăţătorul şi apoi să îi înveţe şi el pe alţii. Slujitorii evangheliei nu se limitează la câţiva indivizi care se hotărăsc să meargă la un seminar sau la o şcoală teologică pentru educaţie, ci slujirea include o categorie mare de oameni. În ea sunt incluşi toţi cei care cred şi au credinţă şi care au primit învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu pe cale orală, căci şi aceştia împărtăşesc lucrurile bune pe care le-au învăţat cu alţi oameni pe care îi întâlnesc. Pavel a fost categoric când a zis: „‚Oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat.’ Însă cum Îl vor chema pe acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în cel despre care nu au auzit? Şi cum vor auzi fără să le predice cineva?” (Rom. 10:13, 14) Lumea are nevoie de slujitori plini de credinţă, nu de slujitori care încă se află în căutarea credinţei.

[5] Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, arată clar că fiecare creştin declarat trebuie să predice vestea bună despre Dumnezeu şi împărăţia Lui a dreptății. Dar când Petru le-a vorbit bătrânilor din adunarea de credincioşi, el a arătat că o mai mare responsabilitate cade asupra bătrânilor, în calitate de supraveghetori, sau păstorii turmei lui Dumnezeu. Deși toţi cei care s-au dedicat serviciului lui Dumnezeu sunt slujitori, totuși din acest grup de creştini credincioşi sunt aleşi câţiva oameni ca să conducă treburile întregii adunări. Prin urmare, Petru a zis: „Bătrânilor din mijlocul vostru le dau acest îndemn . . . : Păstoriţi turma lui Dumnezeu care este în grija voastră.”—1 Pet. 5:1-4.

PĂSTORIREA SPIRITUALĂ – O LUCRARE SERIOASĂ

[6] Păstori de nădejde ai turmei pot fi aleşi doar dintre cei care sunt deja slujitori, indivizi cu totul dedicaţi lui Iehova Dumnezeu şi care vor să îşi ajute fraţii din adunare. Acesta este cu siguranţă tipul potrivit de lucrare pentru orice creştin matur. Despre cei deja plini de credinţă şi activi în serviciul lui Dumnezeu, Pavel a zis: „Dacă cineva aspiră la sarcina de supraveghetor, doreşte o lucrare bună.” (1 Tim. 3:1) Cu siguranţă cei care sunt bătrâni în adevăr ar trebui să îşi dorească acest fel de lucrare, ajutând să păstorească oile din turma lui Dumnezeu. Aceasta este o responsabilitate care trebuie preluată doar de cei care au credinţă şi Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu şi care sunt deja familiarizaţi cu vointa divină şi o împlinesc. Nu este o lucrare pentru un novice, un începător, unul care este nou în lucrarea creştină.

[7] Înainte de toate, un supraveghetor trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, să îl creadă şi să se poarte conform învăţăturii lui. El trebuie să țină tare la credinţă, fiind atent în ziua de azi la ce i-a zis Pavel lui Timotei: „Totuşi, cuvintele inspirate spun clar că în timpurile care vor veni unii vor renunța la credinţă, dând atenţie unor cuvinte inspirate care induc în eroare și unor învăţături ale demonilor, prin ipocrizia oamenilor care spun minciuni, . . . interzic căsătoria şi poruncesc abţinerea de la alimente, pe care Dumnezeu le-a creat ca să fie luate cu mulţumire . . . Dându-le aceste sfaturi fraţilor, vei fi un bun slujitor al lui Isus Cristos, hrănit cu cuvintele credinţei şi ale învăţăturii bune, pe care ai urmat-o îndeaproape.” (1 Tim. 4:1-3, 6) Ca să dea sfaturi bune, un supraveghetor trebuie să fie „hrănit cu cuvintele credinţei” şi să urmeze îndeaproape „învăţătura corectă.” Atunci poate păstori turma lui Dumnezeu cu îndemânare. „Dacă cineva îndrumă, [acţionează ca un conducător], s-o facă cu sârguință, dacă cineva arată îndurare, s-o facă cu bucurie.” (Rom. 12:8, *notă de subsol*) Un supraveghetor trebuie să „acţioneze ca lider” dacă este ales să prezideze adunarea. El trebuie să urmeze aceste instrucţiuni: „Să aveți oroare de rău, alipiți-vă de ce este bine. În iubire frăţească, fiți plini de afecțiune tandră unii față de alții. În a vă arăta onoare unii altora, fiți primii. Nu fiți delăsători în activitatea voastră. Fiţi înflăcăraţi de spirit. Slujiți-i lui Iehova ca sclavi. Bucuraţi-vă în speranță. Suportați în necazuri. Perseverați în rugăciune. Împărţiţi cu sfinţii după nevoile lor. Urmaţi calea ospitalității. Binecuvântați-i în continuare pe cei ce vă persecută; binecuvântați și nu blestemați. Bucurați-vă cu cei ce se bucură, plângeţi cu cei ce plâng. Să aveți față de alții aceleași gânduri pe care le aveți față de voi înșivă. Nu vă gândiți la lucruri înalte, ci umblați după cele umile. Nu deveniți înţelepţi în proprii voștri ochi. Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău. Faceți lucruri pe care toți oamenii le consideră bune. Dacă este posibil, atât cât depinde de voi, fiţi în pace cu toţi oamenii.” (Rom. 12:9-18) Pentru a fi un slujitor util ca în descrierea de mai sus, omul trebuie să aibă deja credinţă în Dumnezeu, nu să fie „în căutarea credinţei.”

[8] Cu o astfel de conducere din partea păstorilor adunărilor s-a stabilit un exemplu excelent pe care să îl urmeze toţi creştinii. Mai mult, Sfintele Scripturi au fost scrise, nu numai pentru supraveghetori, ci pentru toată adunarea, inclusiv

Cuprins

supraveghetori. Este voința divină ca oile, după ce au fost strânse laolaltă, să fie la fel ca un bun păstor. Pe vremea lui Pavel, Dumnezeu a aranjat ca păstorii să aibă grijă de oi, iar păstorii din ziua de azi dau exemplul în acelaşi fel. Păstorirea oilor este o treabă serioasă. A sosit timpul pentru separarea oamenilor din toate naţiunile, iar această lucrare de separare este făcută prin propovăduirea evangheliei împărăţiei lui Iehova, nu doar de către supraveghetori, ci de către toţi slujitorii creştini din adunare.

9 Totuşi, faptul că cineva are funcţia de supraveghetor plasează o responsabilitate mult mai mare pe umerii acestuia ca păstor al oilor. Cu toate acestea, un supraveghetor păstrează mereu în minte că Iehova este Marele Păstor, nu el. David a zis: „Iehova este Păstorul meu.” (Ps. 23:1) Aşadar, Iehova este principalul responsabil pentru strângerea şi îngrijirea oilor, dar foloseşte oameni pentru a păstori. Din 1919 vedem că este adunată nu doar rămăşiţa „micii turme” unse, ci vedem că este adunată şi o mulţime mare de „alte oi,” mai ales din 1935. (Luca 12:32; Ioan 10:16) Cei care rămân, sau rămăşiţa micii turme, au fost împrăștiați în timpul zilelor înnorate şi întunecate ale Primului Război Mondial, dar acum mulţi din rămăşiţă, după ce au fost adunaţi, sunt folosiţi pentru a face lucrare de păstorire. Ei au ieşit cu toţii cu evanghelia Împărăţiei, în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu, şi au propovăduit-o şi au făcut voința divină în timpul ultimilor patruzeci de ani. Ei au vânat oi şi le-au adus înapoi şi le-au hrănit cu hrana spirituală necesară.

10 Cu alte cuvinte, trebuie să aibă loc o mare strângere. Cu toate acestea, pe toate aceste oi, turma mică şi celelalte oi, Iehova le-a unit acum într-o grupă sau turmă ce cooperează, cu toţii fiind moştenitorii vieţii în noua lume a dreptății. Iehova a făcut cu credincioșie tot ceea ce a promis poporului Său, dar sunt unele lucruri pe care creştinii trebuie să le facă singuri, şi mai ales supraveghetorii, care trebuie să fie păstori credincioşi ai turmei, sau ai adunării. Isus Cristos este Mai Marele David, iar când a fost pe pământ, a preluat responsabilitatea unui păstor şi a dat exemplul potrivit pentru alţi supraveghetori. Psalmul 78:70-72 se referă la Isus atunci când a zis: „El [Iehova] l-a ales pe David, slujitorul său, . . . L-a adus ca păstor peste Iacov, poporul său, şi peste Israel, moştenirea sa. Şi el i-a păstorit după integritatea inimii lui, și i-a condus cu iscusința mâinilor lui.” Isus Cristos a fost exact aşa, un păstor îndemanatic. Tatăl Său I-a zis: „Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea.”—Evrei 1:9.

DOBÂNDIREA ÎNDEMÂNĂRII

11 Îndemânarea înseamnă capacitatea care vine cu cunoştinţă şi cu practică; aptitudine. Isus, Păstorul cel Bun, cunoştea Cuvântul lui Dumnezeu. El practica ceea ce Îl învăţa Cuvântul. El l-a aplicat în viaţa Sa, arătând astfel înţelepciune şi pricepere. El L-a recunoscut pe Iehova Dumnezeu ca pe Marele Păstor şi a îndreptat minţile oamenilor spre Iehova, Tatăl Lui, nu înspre Sine. El a fost ales de Dumnezeu să fie genul bun de păstor. Sub-păstorii din ziua de azi trebuie să fie ca Isus şi să nu îi intereseze ca turma să fie doar pentru ei înşişi. Cu inimi care îşi păstrează integritatea, ei trebuie să păstorească cu îndemânare turma lui

Dumnezeu. Aşadar, cât este de necesar ca supraveghetorii să aibă cunoştinţă şi să pună această cunoştinţă în practică, cu înţelepciune! Un păstor nu este un supraveghetor ciudat, stângaci şi nepăsător. El foloseşte Cuvântul lui Dumnezeu cu îndemanare pentru a se îngriji de celelalte oi. Când Păstorul cel Bun, Isus Cristos, i-a numit pe apostoli, prin spirit sfânt, ca să facă lucrarea de păstorire, aceştia au fost puşi în acea lucrare pentru că ştiau cum să folosească Cuvântul lui Dumnezeu „ca să înveţe, ca să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate," şi ei au făcut această slujbă cu îndemânare. (2 Tim. 3:16) Toţi sub-păstorii trebuie să folosească Cuvântul lui Dumnezeu în acelaşi fel. Supraveghetorii de astăzi din societatea Noii Lumi sunt de asemenea păstori şi trebuie să se ocupe de oile lui Dumnezeu cu mâini îndemânatice şi să le călăuzească la fel cum a făcut David când a avut grijă de copiii din Israel şi cum a făcut Cristos când a avut grijă de discipolii Lui.

[12] Răsplata pentru păstorirea credincioasă nu este doar salvarea proprie, ci şi salvarea altora, a celorlalte oi. Aduceţi-vă aminte, cu toţii sunt oi, fie că sunt supraveghetori sau nu. Cu toţii sunt oi sub Mai Marele Păstor, Iehova, şi sub Păstorul cel Bun pe care El l-a ales, Isus Cristos. Isus a zis: „Eu sunt păstorul cel bun; păstorul cel bun îşi dă sufletul în folosul oilor." (Ioan 10:11) Şi, din nou: „Eu sunt păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile și oile Mele Mă cunosc pe Mine." (Ioan 10:14) Aşadar, nu există niciun motiv pentru ca una dintre oi, aleasă să fie păstor, să devină impetuoasă şi neglijentă în mânuirea Cuvântului lui Dumnezeu. Petru, o oaie şi un apostol al lui Isus Cristos, şi-a cunoscut responsabilitatea de sub-păstor când a fost numit în această funcţie prin spiritul sfânt. Aşadar, Petru le-a zis altora: „Păstoriţi turma lui Dumnezeu care este în grija voastră, nu din constrângere, ci de bunăvoie, nici din iubire de câştig necinstit, ci cu înflăcărare, nici ca unii care stăpânesc peste cei care sunt moştenirea lui Dumnezeu, ci devenind exemple pentru turmă. Iar, când păstorul principal va fi dezvăluit, veţi primi coroana gloriei, care nu se poate veşteji."—1 Pet. 5:2-4.

[13] Toţi supraveghetorii din societatea Noii Lumi, cum ar fi servii de Filială ai Societăţii de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, servi de circuit, de district, servi de grupă şi de serviciu, trebuie să simtă sarcina grea pe care Cuvântul lui Iehova o pune pe umerii lor ca sub-păstori, supraveghetori. În clipa dedicării lor, supraveghetorii au fost de acord să facă voința divină. Iar acum, în calitate de supraveghetori, ei trebuie să înțeleagă faptul că una dintre poruncile care le sunt date în Cuvântul lui Dumnezeu este: „Păstoriţi turma care se află în grija voastră." Supraveghetorilor, cum o faceţi? Cu silă? Cu sentimentul că aţi fost împovăraţi pentru că aţi fost numiţi în acea funcţie? Vreţi să vă eliberați de acea responsabilitate? Petru le zice tuturor cu bunătate: ‚Faceţi-o de bună voie.'

[14] Se poate să fie cineva care să o facă din dragoste pentru câştig necinstit? Pentru stima pe care o primeşte în adunare? Poate din orgoliu personal? Sau pentru influența pe care o are asupra turmei lui Dumnezeu? Petru avertizează: ‚Faceţi-o cu sinceritate,' cu bucurie, cu o dragoste caldă pentru toţi cei din adunare, recunoscând faptul că toate oile sunt ale lui Iehova Dumnezeu şi că adunarea cu care sunteţi asociați este într-adevăr turma lui Dumnezeu.

[15] Analizaţi-vă! Eşti un supraveghetor care „stăpânește peste cei care sunt moştenirea lui Dumnezeu? Terorizezi oile? Esti un păstor arogant cu care nu se poate vorbi? Întotdeauna prea ocupat? Fie ca aceasta să nu se întâmple niciodată, căci acesta nu este un exemplu bun. Petru a spus ca să vă ajute: ‚Fiţi pilde pentru turmă.' În ce sens? În credinţă, virtute, cunoştinţă, autocontrol, răbdare, devotament evlavios, afecțiune şi dragoste frăţesti. „Pentru că, dacă aceste lucruri vor fi în voi şi vor abunda, ele nu vă vor lăsa să fiţi leneşi sau neroditori în ce privește cunoaşterea exactă a Domnului nostru, Isus Cristos." (2 Pet. 1:5-8) O cunoştinţă exactă şi calea corectă a vieţii sunt atât de necesare pentru voi ca supraveghetori.

[16] Înţelegeţi deplin că voi, fiindcă aţi fost numiţi în funcţia de supraveghetor, sunteţi păstori care au grijă de oile lui Dumnezeu încredinţate vouă? Nota de subsol din *Traducerea Lumii Noi* de la 1 Petru 5:3 scoate în evidenţă acest lucru, zicând: „să nu faceţi pe stăpânul peste cei care vă sunt încredinţaţi." În marea organizaţie vizibilă a lui Dumnezeu, toate aceste oi sunt oile lui Dumnezeu, dar diverse grupuri ale lor sunt încredinţate diferiților păstori. În societatea Noii Lumi din 1958 au fost 17 878 de grupuri sau adunări ale martorilor lui Iehova în întreaga lume. Petru îi sfătuieşte pe supraveghetori să nu facă pe stăpânii faţă de cei care le sunt încredinţaţi. Aşa că fiecare păstor ar trebui să se întrebe: „Cum mă ocup de oile lui Dumnezeu? Ce exemplu dau? Cât de interesat sunt eu de adunările lor de serviciu? De școala teocratică de serviciu? De studiile de carte din grupe? De mărturia din casă în casă? De vizitele ulterioare? De studiile Biblice la domiciliu? Predic eu această evanghelie a împărăţiei lui Dumnezeu după aceste metode şi ajut oare toate oile care mi-au fost încredinţate să facă la fel ca mine, ajutându-i să rămână treji şi să îşi păstreze veşmintele de slujire?"

[17] Când un supraveghetor urmează sfatul nemaipomenit al lui Petru şi arată dragoste şi ospitalitate faţă de turma lui Dumnezeu şi faţă de străini, atunci când se va arăta păstorul principal, supraveghetorul va „primi coroana gloriei care nu se veştejeşte." Pentru cineva care face parte din turma mică, răsplata va însemna moştenirea comună cu Isus Cristos în glorie cerească. Pentru celelalte oi va însemna viaţă pe noul pământ paradisiac. Cei care sunt îndemânatici şi credincioşi în păstorirea oilor în ziua de azi vor fi cu siguranţă răsplătiţi prin numirea lor, ca ‚domnitori peste multe oraşe.' Dacă se arată credincioșie în lucrurile neînsemnate, supraveghetorilor din ziua de azi li se va da de făcut lucruri mai importante, aşa cum a zis regele din parabola lui Isus: „Bine, sclav bun! Pentru că te-ai dovedit credincios într-un lucru foarte mic, primește autoritate peste zece oraşe." (Luca 19:17) Aşadar, supraveghetorilor, preţuiţi mereu relaţia voastră cu Iehova Dumnezeu, precum şi turma pe care v-a încredinţat-o Dumnezeu şi ţineţi minte porunca: „Fiţi atenţi la voi înşivă şi la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriţi adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului său Fiu."—Faptele 20:28.

ÎMPLINIREA TRĂSĂTURILOR UNUI PĂSTOR

[18] Supraveghetorii trebuie să înțeleagă deplin că „turma” sau „adunarea” este a lui Dumnezeu şi că numirea în funcţia de păstor se face prin spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Turma este a lui Dumnezeu prin cumpărare. Să nu uităm niciodată acest lucru! Pavel, vorbindu-le creştinilor unşi din Corint, a întrebat: „Nu ştiţi că acest corp, care sunteți voi, este templul spiritului sfânt care este în voi și pe care îl aveţi de la Dumnezeu? Mai mult decât atât, voi nu sunteţi ai voştri, fiindcă aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Prin urmare, glorificați-l pe Dumnezeu în corpul vostru!” (1 Cor. 6:19, 20). Încă mai este o rămăşiţă mică a acelui „trup al vostru, oamenilor” pe pământ, astăzi, şi mulţi dintre aceştia se află în funcţia de supraveghetor. Dar indiferent de faptul dacă supraveghetorul face parte din rămăşiţă sau din clasa celorlalte oi, el este încă păstorul lui Dumnezeu sau supraveghetorul care se îngrijeşte de oile lui Dumnezeu, achiziţia Lui. Supraveghetorii trebuie să facă voința divină în rândul tuturor oilor lui Dumnezeu din societatea Noii Lumi şi în rândul celor care încă mai rătăcesc în afara societăţii.

[19] Isus Cristos l-a folosit pe Pavel ca să meargă la naţiunile din afară şi pentru a-i mângâia pe cei din Israel. Isus i s-a descoperit lui Pavel pentru a-l alege ca „slujitor şi martor . . . în timp ce te voi scăpa de poporul acesta şi de națiuni, la care te trimit, ca să le deschizi ochii și să-i întorci din întuneric la lumină și de sub autoritatea lui Satan, la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor.” (Faptele 26:16-18) Pavel a devenit supraveghetor şi a muncit din greu, încercând să îndepărteze oile de sub autoritatea lui Satan şi să le aducă la singurul Dumnezeu adevărat. Supraveghetorii din ziua de azi ar trebui să facă la fel. Apoi, după ce le aduc la Dumnezeu, păstorii trebuie să le ajute să rămână în lumină. Cât de mult efort depuneţi voi, supraveghetorilor, pentru a face acest lucru? Câtă energie consumaţi? Câtă dragoste arătaţi faţă de toţi cei care „v-au fost încredinţaţi” în adunarea voastră? Sub-păstorilor, fiţi credincioşi şi îndemânatici în tratarea oamenilor care sunt ca oile, care aparţin cu toţii lui Iehova Dumnezeu!

[20] Care sunt trăsăturile esenţiale ale unui păstor? (1) Să conducă; (2) să hrănească; (3) să păstorească. Isus a arătat conducerea adevărată fiindcă şi El s-a supus să fie condus de Tatăl Său, Iehova, Marele Păstor. De fapt, El a zis: „El îmi înviorează sufletul, mă conduce pe cărările dreptății, de dragul numelui Său.” (Ps. 23:3) El a vrut ca Tatăl Său, Marele Păstor, să Îl călăuzească pe calea cea dreaptă. Isus a zis: „Nu caut voința Mea, ci voința celui care M-a trimis.” (Ioan 5:30) La fel ca Isus, sub-păstorii credincioşi şi îndemanatici vor conduce şi ei oile lui Dumnezeu pe calea dreptății. Ei nu pot conduce oile departe de adevărul prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu, căci acel Cuvânt este voința divină. Un sub-păstor trebuie să fie mereu atent la voința divină, întrebându-se ce vrea Iehova să fie făcut? Cum a făcut-o Isus? Pe ce cărare a mers? Individul trebuie să conducă mereu oile pe calea lui Dumnezeu. Unul care conduce oile lui Dumnezeu trebuie să ţină cont de sfinţirea numelui lui Iehova. Isus a pus numele Tatălui Său pe primul loc când Şi-a învăţat toţi discipolii să se roage: „Tatăl nostru, care eşti în

ceruri, să fie sfinţit numele Tău. Să vină împărăţia Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” (Mat. 6:9, 10) El a condus oile în numele lui Iehova.

[21] Pavel, un păstor, a arătat calităţi de conducere când a zis: „Nu m-am reținut să vă spun toate lucrurile care erau de folos şi să vă învăţ în public şi din casă în casă.” (Faptele 20:20) Unde a învăţat Pavel aceste lucruri folositoare? Din Cuvântul lui Dumnezeu. Şi unde le-a predicat? Pretutindeni. Un supraveghetor din ziua de azi cunoaşte şi va folosi ca un expert şi cu îndemânare Cuvântul lui Dumnezeu când merge din casă în casă, propovăduind evanghelia şi implicându-se în activitatea de vizite ulterioare şi în lucrarea de studiu al Bibliei, dând conducerea adevărată în pregătirea altor slujitori. Totuşi, uneori supraveghetorul din adunarea încredinţată lui este de părere că servul de circuit vine în zonă în curând şi conducerea face parte din munca lui. Aşa că se relaxează în ajutarea slujitorilor cu caracter neregulat, iar oile nu au nicio conducere. Dar întreaga organizație a lui Dumnezeu trebuie să lucreze împreună, fiecare făcându-şi partea lui. Un păstor bun este nerăbdător să vadă cum oile lui devin puternice, sănătoase şi sincere, şi el face lucrurile care sunt de folos, astfel încât, mai târziu, o parte dintre oi să poată deveni şi ele supraveghetori şi să conducă oi, de asemenea. Această lucrare nu se opreşte niciodată. Sunt destule oi noi care alcătuiesc o adunare nouă şi care au nevoie de păstori noi. Pavel „nu s-a oprit.” Dar voi?

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce calitate amintită la Evrei 11:6 este necesară ca cineva să fie slujitorul lui Dumnezeu şi astfel, ce ne face acest lucru să întrebăm?
2. Cum îşi privesc credinţa majoritatea celor din seminariile religioase de astăzi? Ce îi face aceasta pe căutătorii sinceri ai adevărului să creadă?
3. Ce fel de credinţă a avut întemeietorul creștinismului, şi au avut discipolii Lui aceeaşi atitudine?
4,5. (a) Este oare slujirea pentru un număr limitat de oameni? (b) Ce responsabilităţi mai mari le revin unora?
6. Cine se califică ca păstori în adunare şi cum trebuie să fie privită această lucrare?
7. (a) De ce este aşa de necesar ca supraveghetorul să fie un student al Cuvântului lui Dumnezeu? (b) Ce calităţi a spus apostolul Pavel că trebuie să aibă acesta?
8. Au fost scrise Scripturile doar pentru supraveghetori? Care este, aşadar, obligaţia întregii adunări creştine?
9,10. (a) Este mare responsabilitatea unui păstor? A cui este mai mare? (b) Ce lucrare face rămăşiţa în special din 1919, şi cum este punctul lor de vedere ca cel al lui Isus Cristos, Mai Marele David?
11. Cum dobândeşte păstorul îndemânare?
12. Îşi poate permite un păstor să fie neglijent în îngrijirea oilor, şi cum sfătuieşte apostolul Petru în acest punct?
13,14. Ce trebuie şi ce nu trebuie să simtă păstorul în legătură cu responsabilităţile lui, după ce a fost de acord să facă voinţa divină?

15. De ce este aşa de necesară auto-examinarea unui supraveghetor?
16. Cum accentuează nota de subsol a Traducerii Lumii Noi de la 1 Petru 5:3 seriozitatea lucrării unui păstor?
17. Ce răsplată îl aşteaptă pe păstorul credincios al oilor lui Dumnezeu?
18. Aprecierea căror fapte este vitală pentru un păstor al adunării?
19. De la a cui autoritate doreşte păstorul să întoarcă oile, şi de ce?
20. (a) Care sunt aspectele esențiale ale lucrării unui păstor? (b) Explicaţi cum conduce cineva oile imitând pe Isus Cristos?
21. Unde foloseşte un supraveghetor Cuvântul lui Dumnezeu, cu îndemânare şi cu deosebită pricepere, şi de ce nu poate da înapoi?

„Încingeți-vă mintea pentru activitate”

UNII oameni sunt ca electricitatea. Ei caută mereu calea cu cea mai mică împotrivire. Ei vor evita orice lucru care necesită efort fizic sau mintal, dacă este posibil. Ei preferă să facă ceea ce este uşor pentru ei şi nu ceea ce este obositor sau greu. Cu cât li se cere mai puţin, cu atât le place mai mult.

Această atitudine este o greşeală gravă. Nu este calea spre înaintare fizică, mintală şi spirituală şi spre sănătate. Unui om îi face bine activitatea, nu lipsa de activitate. Ce progrese ar putea face un sportiv dacă nu s-ar strădui să facă mai mult decât ceea ce este uşor pentru el? Numai prin eforturi constante îşi poate dezvolta un săritor corpul, astfel încât înălţimile care au fost odinioară grele pentru el să devină uşoare. Aşa este cu orice activitate în care se implică un om. Ceea ce necesită eforturi mari acum, va fi uşor mai târziu, dacă individul se străduieşte.

Corpul uman nu a fost creat să fie inactiv. Trebuie făcute exerciţii pentru a-l păstra sănătos. Dar fiindcă exerciţiile sunt obositoare şi necesită efort, mulţi oamenii le evită. În loc să urce scările, folosesc liftul. În loc să facă o plimbare pe jos, merg cu maşina. Cu cât mai mult continuă fără să se străduiască din punct de vedere fizic, cu atât mai greu le va fi să îndeplinească sarcinile fizice care sunt uşoare pentru persoanele în formă din punct de vedere fizic.

Rolul important pe care îl joacă activitatea fizică în sănătate a fost subliniat într-un articol apărut în *Science Digest* în decembrie, 1958. Acesta zicea: „Sănătatea, rezistenţa, alimentaţia şi bunăstarea generală depind toate de un numitor comun—condiţia fizică bună. Singura cale de a o obţine este printr-o metodă sistematică de exerciţii.”

Aşa cum activitatea fizică este necesară pentru sănătatea corpului, aşa şi activitatea spirituală este necesară pentru sănătatea spirituală. Apostolul Petru a recunoscut acest fapt. De aceea le-a zis tovarăşilor săi creştini: „Încingeți-vă mintea pentru activitate.” (1 Pet. 1:13) Activitatea lor spirituală era slujirea creştină. Spre deosebire de aşa-zişii creştini din ziua de azi care cred că dacă stau în biserică o dată pe săptămână este un efort religios suficient, creştinii primari au

Cuprins

studiat cu sârguință Cuvântul scris al lui Dumnezeu şi apoi l-au propovăduit în mod public.

Apostolul Pavel a vorbit despre această activitate când a zis: „Să-i oferim întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc public numele Lui.” (Evrei 13:15) Cuvintele lui arată că toţi au luat parte la slujirea creştină şi că era o parte regulată a închinării lor.

Prin această activitate ei s-au folosit de cunoştinţa pe care o dobândiseră despre Dumnezeu şi scopurile Lui. Ei vorbeau cu oamenii despre lucrările lui minunate, după cum a fost prezis la Psalmul 145:11, 12, care zice: „ei vor vorbi despre gloria domniei Tale şi vor anunța puterea ta, ca să le facă cunoscute fiilor oamenilor faptele Lui de putere şi gloria splendorii domniei sale.”

Nu era un lucru uşor pentru creştinii primari să iasă şi să vorbească cu străini despre faptele şi scopurile lui Dumnezeu. Era obositor atât mintal, cât şi fizic. Ei au trebuit să-și încingă mintea pentru studiul personal al Scripturilor, ca să poată judeca cu oamenii şi să ofere dovezi scripturale despre ceea ce ziceau. Acest lucru cerea un efort mintal. Era obositor din punct de vedere fizic să meargă din casă în casă şi dintr-un oraş în altul, aşa cum au făcut când au propovăduit Cuvântul vieţii. Creştinismul nu este pentru oameni care vor lucruri uşoare. El este pentru cei care sunt dispuşi să îşi consume energia pentru a face voința lui Dumnezeu şi pentru a-i ajuta pe oameni să învețe calea spre viață veşnică şi fericire. Creştinii primari au fost astfel de oameni. Activitatea creştină era esenţială pentru sănătatea lor spirituală. Aceasta îi ţinea aproape de Suveranul suprem şi conştienţi de voința divină.

Activitatea spirituală este la fel de necesară în ziua de azi pentru menţinerea sănătăţii spirituale, cum era şi atunci. Funcţionarea jocurilor de bingo la biserică, bazarele, tombolele şi aşa mai departe, nu pot fi considerate activităţi spirituale. Ceea ce formează acea activitate în ziua de azi este acelaşi lucru cu cel care o forma pe vremea creştinilor primari. Este mărturisirea publică a faptelor şi scopurilor lui Dumnezeu. Este vorbirea despre lucrările Sale măreţe şi despre gloria împărăţiei Lui. Aceasta este activitatea spirituală care aduce sănătate spirituală şi aprobare divină.

Nu este de ajuns ca un om să spună că are credinţă. El trebuie să îşi dovedească credinţa şi să se îşi dea silinţa în slujirea creştină. El trebuie să îşi încingă mintea prin studiul Scripturilor, iar apoi trebuie să devină activ în propovăduirea publică şi învăţarea Cuvântului adevărului lui Dumnezeu. Scriitorul biblic, Iacov, spune clar că slujirea este pentru toţi. El afirmă: „Fiţi împlinitori ai cuvântului, nu doar ascultători, amăgindu-vă singuri cu raționamente false.” „La ce folosește, fraţii mei, dacă cineva spune că are credinţă, dar nu are fapte? Oare îl poate salva o astfel de credință? Vedeţi că un om va fi declarat drept prin fapte, şi nu doar prin credinţă.”—Iac. 1:22; 2:14, 24.

Activitatea în slujirea creştină este lucrarea care dovedeşte credinţa unei persoane. Cristos le-a dat exemplul urmaşilor Săi implicându-Se El însuşi în aceasta. El și-a dovedit credinţa în Tatăl Său prin faptele Sale. El nu a căutat calea uşoară a inactivității, ci S-a străduit în lucrarea propovăduirii şi învăţării publice a

adevărurilor scripturale. El Şi-a instruit discipolii să facă la fel. Aşa cum ei au urmat paşii Lui în activitatea spirituală, aşa trebuie să facă şi creştinii din ziua de azi. Bunăstarea lor spirituală depinde de acest lucru. Din acest motiv, martorii lui Iehova pun accent pe ea şi le întăresc minţile oamenilor prin instruire scripturală. Ei oferă un program specific de activitate de slujire, care împlineşte cerinţele scripturale.

Trăim într-o vreme critică din istoria umană, în care scopurile lui Dumnezeu urmează să fie împlinite. Este timpul pentru o activitate intensă din partea creştinilor în vestirea evangheliei împărăţiei lui Dumnezeu. Printr-o astfel de lucrare, ei îşi dovedesc credinţa şi vrednicia darului divin al vieţii veşnice, ca supuşi ai acelei împărăţii.

Tot ce este adevărat, tot ce merită respect, tot ce este drept, tot ce este cast… acestea să fie preocuparea voastră.—Filip. 4:8.

Indiferent de rasă, naţionalitate sau religie, această întrebare vă influenţează fericirea—într-adevăr, destinul veşnic.

CUNOAŞTEREA identităţii lui Mesia cel promis nu este o chestiune neînsemnată. Este absolut esenţială. Scripturile Ebraice nu numai că ne spun de ce este această chestiune atât de importantă, ci stabilesc şi identitatea lui Mesia dincolo de orice îndoială.

Înainte de a analiza mărturia scripturală, se pune întrebarea: Ce înseamnă cuvântul „Mesia”? Mesia înseamnă „cel uns.” La Daniel 9:25, cuvântul ebraic *mashíahh* este tradus „Mesia” în *Versiunea King James,* iar traducerea Societăţii Evreieşti de Editură din America îl redă cu „cel uns.”

Există multe idei diferite cu privire la identitatea lui Mesia. Milioane de oameni din creştinătate cred că Mesia a apărut deja în persoana lui Isus din Nazaret. Unii evrei sunt de părere că Mesia este noua naţiune a Israelului, iar în cartea sa, *Ce cred evreii,* Philip Bernstein zice: „Ortodocşii încă mai cred în venirea lui Mesia în persoană şi se roagă în fiecare zi pentru sosirea Lui. Un segment mare al comunităţii evreieşti liberale a renunţat la noţiunea unei singure persoane mesianice care va mântui omenirea. . . . În locul acesteia, ei îşi afirmă credinţa într-o eră mesianică care va fi realizată prin eforturile de cooperare ale oamenilor cu bunavoinţă din toate naţiunile, rasele şi religiile.”

Scripturile Ebraice lămuresc toate neînţelegerile şi îndoielile cu privire la Mesia sau „cel uns.” Un uns este unul îmbrăcat cu autoritate de la superiorul lui de a acționa. Mesia este Cel uns de Dumnezeu; Cel pe care Dumnezeu l-a uns ca să elibereze omenirea ascultătoare. Devreme în istoria omenirii, Dumnezeu a dat o bază pentru speranţa unui viitor Eliberator, unul care va zdrobi capul Şarpelui, Satan Diavolul. Această promisiune se găseşte la Geneza 3:15, în declaraţia lui Dumnezeu către Şarpe: „Voi pune duşmănie între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. El îţi va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

Profeţiile de mai târziu au devenit mai specifice cu privire la modul în care va veni Eliberatorul. Dumnezeu a promis că prin Avraam vor veni binecuvântări măreţe: „Şi prin sămânţa ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului.”—Gen. 22:18.

Unul care putea elibera toată omenirea ascultatoare trebuia să fie într-adevăr un conducător sau un rege. Un rege din vechime purta un sceptru, un toiag, care era simbolul puterii regale. Eliberatorul promis trebuie să aibă putere regală, căci Dumnezeu a prezis în profeţia rostită prin Balaam: „O stea va ieși din Iacov și un sceptru se va ridica din Israel.”—Num. 24:17.

Profetul Daniel arată că împărăţia pe care o primeşte Conducătorul promis este una cerească: „A venit cineva ca un fiu al omului pe norii cerurilor; a înaintat spre cel Îmbătrânit de zile şi L-au adus aproape înaintea Aceluia. Şi lui I s-a dat stăpânire, glorie şi o împărăţie, pentru ca toate popoarele, națiunile și limbile să Îi slujească; stăpânirea Lui este o stăpânire veşnică.”—Dan. 7:13, 14, *AS.*

Cu ajutorul acestei împărăţii cereşti, Regele promis va aduce binecuvântări „tuturor natiunilor de pe pământ.” Conducătorul promis eliberează pe poporul lui Dumnezeu de peste tot prin nimicirea duşmanilor lor, inclusiv naţiunile rele ale pământului. Aşadar, Regele promis va face o lucrare de nimicire a naţiunilor, după cum a prezis psalmistul: „Tu le vei zdrobi [naţiunile de pe pământ] cu un sceptru de fier; le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.”—Ps. 2:9.

Ce condiţii paşnice şi fericite va aduce domnia Unsului lui Dumnezeu pe pământ! Nu e de mirare—Isaia a prezis că Regele promis va fi „Prinţul Păcii”! (Isa. 9:6) „În zilele sale, cel drept va înflori,” a prezis psalmistul, „şi va fi belșug de pace până nu va mai fi lună. El va avea supuşi de la o mare la mare la alta şi de la Fluviu până la marginile pământului.”—Ps. 72:7-9.

Cu atât de multe motive importante pentru cunoaşterea identităţii Celui pe care Dumnezeu Îl unge ca Rege, haideţi să vedem acum cum stabilesc Scripturile Ebraice identitatea Acestuia, permiţându-ne astfel să răspundem la întrebarea: Este Isus Cristos Mesia cel promis?

ORIGINEA LUI ŞI LOCUL NAŞTERII

Conducătorul regal căruia omenirea trebuie să Îi fie supusă va veni din seminția lui Iuda. Iacov a prezis acest lucru: „Sceptrul nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până va veni Silo, şi de El vor asculta popoarele.”—Gen. 49:10.

Nu numai că Regele şi Eliberatorul promis trebuie să vină din seminția lui Iuda, dar trebuie să fie şi un urmaş al Regelui David, aşa cum i-a zis Dumnezeu lui David, prin profetul Natan: „Voi ridica sămânţa ta după tine, pe acela care va ieşi din coapsele tale şi-i voi întări împărăţia. El va construi o casă pentru numele Meu, iar eu îi voi întări tronul împărăţiei pe timp indefinit.”—2 Sam. 7:12, 13.

Mai mult, ca alt semn distinctiv pozitiv, Cel pe care Dumnezeu Îl va unge drept Conducător trebuia să se nască în oraşul lui David, Betleem, aşa cum a prezis profetul Mica: „Şi tu, Betleeme Efrata, care eşti prea mic ca să fii printre miile lui Iuda, din tine îmi va ieşi cel ce va fi conducător în Israel, a cărui origine este din vremuri străvechi, din zilele timpului indefinit. El va sta şi va păstori cu puterea lui Iehova, în măreția numelui lui Iehova, Dumnezeul său.” (Mica 5:2, 4, *AS*) Astfel de promisiuni ca aceasta, despre Conducătorul uns al lui Dumnezeu, un Mesia personal viitor, fac foarte evident faptul că Mesia nu este o naţiune sau un efort comun al naţiunilor.

NATURA LUCRĂRII LUI

Înainte ca să îşi primească împărăţia cerească, regele promis îşi va face apariţia pe pământ. Pe pământ El va face o lucrare deosebită. Profetul Isaia a prezis că Cel promis va face o lucrare de propovăduire: „Spiritul Domnului Suveran Iehova este peste Mine, pentru că Iehova M-a uns să le anunț vestea cea bună celor smeriţi.” Mesia cel promis urma să „vestească libertatea celor captivi, deschiderea ochilor prizonierilor” precum și să „vestească anul de bunăvoință al lui Iehova, şi ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru.”—Isa. 61:1, 2.

Aşa că Cel Uns promis trebuie să fie un profet pe care oamenii să îl asculte. Moise L-a prezis pe acest viitor Profet. „Iehova mi-a zis,” a scris Moise la Deuteronomul 18:17-19, „‚Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un profet ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura Lui şi El le va spune tot ce-i voi porunci. Şi dacă cineva nu va asculta cuvintele Mele, pe care le va spune el în numele Meu, eu însumi îi voi cere socoteală.’”

Cu toate că Cel Uns promis nu Îşi va primi împărăţia când va fi pe pământ, se va prezenta El poporului Său drept Regele şi Conducătorul prezis de profeţi? Da, dar o va face într-un mod cu totul neaşteptat. El nu urma să vină pe norii cerului sau să nimicească jugul stăpânirii romane, ci urma să vină aşa cum a prezis profetul Zaharia: „Bucură-te foarte mult, fiica Sionului! Strigă triumfător, fiica Ierusalimului! Iată că regele vine la tine! El este drept, da, este salvat, umil şi călare pe un măgar, pe mânzul unei măgăriţe.” (Zah. 9:9, *AS*). Urma să fie acceptat acest rege de către poporul Lui?

RESPINGEREA ŞI MOARTEA LUI MESIA

Contrar aşteptărilor, mult-promisul Mesia, când a apărut ca om, urma să fie acceptat doar de puţini. Poporul evreu ca naţiune trebuia să Îl respingă drept Mesia cel promis, aşa cum a prezis Isaia în capitolul cincizeci şi trei al cărţii sale: „Era disprețuit şi ocolit de oameni,” a prezis Isaia. „Noi l-am socotit lovit, bătut și năpăstuit de Dumnezeu.”—Isa. 53:3, 4.

În sfârşit, pentru a culmina lucrul cel mai neaşteptat, Cel Uns al lui Dumnezeu trebuia să moară prin mâinile celor care L-au respins. Da, prigonirea şi moartea urmau să fie soarta lui Mesia, „deşi n-a comis niciun act de violență şi în gura Lui n-a fost nicio înșelătorie.” A răbdat Mesia? Profetul lui Dumnezeu a zis: „A fost dus ca o oaie la înjunghiere şi nu și-a deschis gura, ca o oaie mută înaintea celor ce o tund.”—Isa. 53:9, 7.

Psalmul douăzeci şi doi este altă relatare inspirată care spune dinainte lucrurile pe care urma să le sufere Mesia. Citiţi acest psalm pentru numeroasele feluri deosebite în care Mesia a trebuit să sufere. De exemplu, acest psalm zice despre executorii lui Mesia: „Ca un leu mă mușcă de mâini şi de picioare.” Chiar au tras la sorţi pentru veşmintele Lui: „Îşi împart veșmintele Mele între ei, iar pentru îmbrăcămintea mea aruncă sorţii.”—Ps. 22:16, 18.

Cât de dezamăgitoare au fost toate acestea pentru evreii care căutau eliberarea pe timpul aparitiei lui Mesia! Mulţi evrei nu au reuşit să vadă că profeţii au prezis două veniri ale lui Mesia, fiecare cu un scop aparte. La prima Sa venire, Mesia a venit ca un om; la a doua Lui venire sau prezenţă El vine ca o creatură spirituală glorioasă, ca să realizeze împlinirea profeţiilor glorioase despre domnia Sa veşnică. Mulţi evrei L-au respins pe Mesia, omul, din cauză că erau de părere că ar fi trebuit să împlinească aceste profeţii minunate despre venirea Sa în glorie la prima Lui venire.

TREI SEMNE UIMITOARE DE IDENTIFICARE

Se estimează că există trei sute sau mai multe referinţe la Mesia în Scripturile Ebraice. De fapt, doar trei dintre ele sunt suficiente pentru a stabili fără nicio îndoială identitatea lui Mesia.

Prima, cea destinată să fie despre faptul că Mesia cel promis se va naşte, prin puterea lui Dumnezeu, dintr-o fecioară, aşa cum a prezis Iehova Dumnezeu prin Isaia: „Iată că tânăra va rămâne însărcinată, va naşte un fiu.”—Isa. 7:14.

A doua, Mesia, la scurt timp după ce a fost ucis, urma să fie ridicat din morţi prin puterea lui Dumnezeu. Acest lucru a fost prezis la Psalmul 16:10: „Căci nu Îmi vei lăsa sufletul în Șeol.”

A treia, Mesia trebuia să apară într-un moment precis. Când? Îngerul Gabriel i-a spus lui Daniel, iar profetul ne spune: „Şaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău şi pentru cetatea ta sfântă, pentru a înceta călcarea de legi, şi pentru a pune capăt păcatelor, pentru a face împăcarea pentru nelegiuire, pentru a aduce dreptatea veşnică, pentru a pecetlui viziunea şi profeția, pentru a-L unge pe cel sfânt. Prin urmare, să ştii şi să pricepi, că de la emiterea poruncii pentru restatornicirea și zidirea Ierusalimul până la cel uns, prinţul, vor fi şapte săptămâni, şi şaizeci şi două de săptămâni.”—Dan. 9:24, 25, *AS.*

Aşadar, „de la emiterea poruncii pentru restatornicirea şi zidirea Ierusalimului” până la prinţul Mesia vor fi şaizeci şi nouă de săptămâni. Cât de lungi vor fi aceste şaizeci şi nouă de săptămâni? Acestea nu sunt săptămâni de zile, ci săptămâni de ani, în armonie cu regula „o zi pentru un an,” găsită adesea în cronologia Bibliei.—Ezec. 4:6; Num. 14:34 *AV.*

Când încep aceste şaizeci şi nouă de săptămâni de ani, sau cei 483 de ani? Ele încep, după cum a zis Daniel, „de la emiterea poruncii pentru restatornicirea şi zidirea Ierusalimului.” Când a fost aceasta? Istoria ne spune că a fost în anul 455 î.Cr. În acel an regele Artaxerxes a decretat ca Ierusalimul şi zidul acestuia să fie reconstruite. Aceasta se găseşte la Neemia 2:1-8. Aşa că începând cu anul 455 î.Cr., cei 483 de ani se vor încheia în anul 29 d.Cr. Acesta este momentul precis în care urma să apară Mesia. Nu putea apărea pe pământ nici înainte, nici după această dată.

Ei bine, atunci, a apărut Mesia în anul 29 d.Cr.? Într-adevăr. În Luca 3:1-4 se spune: „În al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberius Cezar, . . . cuvântul lui Dumnezeu a venit la Ioan, fiul lui Zaharia, în pustiu. Astfel, el a mers prin tot ţinutul din jurul Iordanului, predicând botezul ca simbol al căinţei pentru iertarea păcatelor.” Cu şase luni mai târziu, Isus din Nazaret a venit la Ioan şi a fost botezat, şi la acest botez s-a dovedit faptul că Isus a devenit Mesia, Cel Uns; căci a fost uns cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu.—A se vedea Matei 3:13-17, Ioan 1:32-34 şi Luca 4:17-19.

Numai Isus Cristos a îndeplinit toate cerinţele stabilite în Scripturile Ebraice. S-a născut din seminţia lui Iuda, un urmaş al Regelui David. (Mat. 1:1-3; Luca 3:31, 33) S-a născut în Betleem. (Mat. 2:1, 5, 6) S-a născut dintr-o fecioară. (Mat. 1:22, 23) Şi-a făcut intrarea în Ierusalim pe un măgar. (Mat. 21 4,5) A fost respins de poporul evreu ca întreg. (Marcu 9:12; 12:10, 11; Ioan 1:11; Faptele 4:11) A tăcut înaintea celor care Îl învinuiau; a fost răstignit pe un stâlp. (Mat. 27:12-14; Marcu 15:25) A fost ridicat din morţi, şi au fost mai mult de cinci sute de martori ai acestui lucru. (Marcu 16:6; Faptele 2:31; 1 Cor. 15:6). Isus a fost uns ca Mesia exact în anul prezis de Daniel—29 d.Cr.!

Isus Cristos este Sămânţa femeii lui Dumnezeu, Sămânţa lui Avraam, Prinţul Păcii, Mesia cel promis. Acum Mesia este Rege, după ce a primit împărăţia cerească din mâinile Tatălui Său. Doar cei care ascultă şi se supun cuvintelor lui Mesia vor supravieţui în noua lume a lui Dumnezeu, pentru a se bucura acolo de binecuvântarea vieţii veşnice, după ce această lume şi dumnezeul ei, Satan Diavolul, vor fi distruşi de Sămânţa femeii lui Dumnezeu. Cât de important este să se ia aminte la avertismentul lui Moise: „Orice suflet care nu va asculta de Profetul acela va fi distrus din mijlocul poporului”!—Faptele 3:23.

Niciun conflict cu ştiinţa

Elmer Maurer, cercetător chimist, a spus:
„Nu am găsit nimic în ştiinţele naturii sau în chimie care să fie în conflict cu ceea ce scrie în Biblie.” – *The Evidence of God in an Expanding Universe [Dovada lui Dumnezeu într-un univers în expansiune].*

O adunare franceză aduce oi

În Franţa, unde lucrarea martorilor lui Iehova este categoric în creştere, distanţa dintre casele lor în unele zone rămâne încă o problemă majoră în slujirea lor. De exemplu, anul trecut, grupul din Chauny din Franţa era alcătuit din treizeci de martori, răspândit pe o distanţă între şaptezeci şi optzeci de kilometri. Aceştia conduceau studii biblice la domiciliu cu douăzeci şi cinci de persoane cu bunăvoință, împrăştiate prin sate. Problema era cum să fie aduși la Sala Împărăției. Dar când a sosit vremea pentru Memorialul morţii lui Cristos, s-a făcut un aranjament deosebit. A fost închiriat un autobuz pentru a face un tur întreg de mai bine de o sută cincizeci de kilometri pentru a aduna aceste persoane şi pentru a le aduce la Sală.

Astfel, la data de 3 aprilie, la ora 14:30, în Sala Împărăției nu erau aşezate cele optsprezece sau douăzeci de persoane obişnuite, ci cincizeci şi cinci, iar unii dintre ei au fost destul de surprinşi să afle că unele dintre cunoştinţele lor lumeşti erau, de asemenea, asociați cu martorii. Dar Memorialul avea să aibă loc abia după apusul soarelui. Ce urmau să facă aceşti oameni acum? Au fost invitaţi cu toţii să îi însoțească pe martorii lui Iehova în slujirea lor din casă în casă, iar martorii au luat oamenii cu care studiau în serviciul de teren.

Rezultatul? Zece noi persoane, inclusiv unele care studiau doar de câteva săptămâni, au devenit vestitori ai evangheliei împărăţiei lui Dumnezeu, şi atunci şi acolo, adunarea şi-a depăşit ţelul de o creştere de 20% în propovăduitori ai Împărăţiei pentru care se străduia, şi a biruit cu bucurie descurajarea pe care i-o provocase fosta problemă cu transportul.

Satisfacerea cerinţelor de astăzi ale oilor

ISUS a zis: „Hrăneşte-Mi oițele.” Un păstor bun va conduce oile la iarbă fragedă şi la apă limpede. Mielul lui Dumnezeu a spus în continuare, cu privire la oi, că le va „călăuzi [sau conduce] la izvoarele apelor vieţii.” (Apoc. 7:17) Vreţi voi, oameni, în calitate de supraveghetori, să fiți nerăbdători să faceţi acelaşi lucru, să hrăniţi oile cu hrană bună şi să le călăuziţi la apele vieţii? Nu v-a condus şi pe voi cineva, păstorilor, cu câţiva ani în urmă, astfel încât să beţi din apa vieţii gratuit? Atunci, de ce să nu aveţi grijă ca şi alte oi să mănânce de pe aceeaşi paşune şi să bea din aceleaşi ape care au fost folosite pentru a vă ajuta pe voi. Conducerea îndemânatică vine din deţinerea unei cunoştinţe exacte a adevărului şi

Cuprins

o familiaritate excelentă cu oile. Vă cunoaşteţi bine adunarea? Şi aţi educat-o să asculte glasul potrivit? Plecaţi urechea la ce a zis Isus: „Oile ascultă glasul lui [al păstorului], iar el îşi cheamă oile pe nume şi le duce afară.” (Ioan 10:3) Isus Îşi cunoştea oile după nume. Cunoaşteţi fiecare membru din adunare după nume? Vorbiţi cu ei? Sunteţi nerăbdători să întâlniţi oile noi şi să le cunoaşteţi atunci când vin în Sala Împărăției? Isus era. Iubiţi străinii! Cunoaşteţi oile lui Iehova asociindu-vă cu ele în lucrarea de serviciu pe teren şi în întâlnirile de grupă ale lui Dumnezeu.

2 Oile trebuie hrănite, nu doar conduse. Cum sunt hrănite? „Robul credincios şi înţelept, pe care stăpânul lui l-a numit peste slugile sale pentru a le da hrană la vremea potrivită” face cu siguranţă îngrijiri mari. Corpul de guvernare al organizaţiei vizibile a lui Iehova furnizează hrană bună din belşug pentru toate oile, inclusiv pentru supraveghetori. Voi, păstorilor, încurajaţi oile să mănânce această hrană, conducându-i spre ea pentru că ea vine de la organizaţia lui Iehova? Cât timp petreceţi ca să îi aduceţi la întâlniri dacă sunt deseori absenţi? Ajutaţi oile slabe să ajungă la hrană? Cât de des le luaţi în serviciul de teren sau le cereţi să meargă cu voi? Cât timp petreceţi cu oile bolnave sau ca să aranjați ca alții să îi viziteze? A face voința divină în orice aspect este hrana bună. Aşa a spus Isus: „Hrana Mea este să fac voința celui care M-a trimis şi să sfârșesc lucrarea sa.”—Ioan 4:34.

3 Lucrurile materiale ale acestei lumi nu sunt lucrurile cele mai importante. Acestea pot înfometa un om din punct de vedere spiritual. Hrana spirituală, Cuvântul lui Dumnezeu, este cea care îl ţine în viaţă. „Omul să nu trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova.” (Mat. 4:4) Fiind familiarizaţi cu voința divină, înţelegerea şi facerea ei sunt de fapt singura hrană potrivită. Oricine păstoreşte oi trebuie să se hrănească cu Cuvântul lui Dumnezeu.

4 Isus a scos în evidenţă faptul că, atunci când găsiţi oi, „faceţi discipoli ..., învăţându-i să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit.” (Mat. 28:19, 20) Discipolul este un învăţăcel, iar unul care vine din întuneric are multe de învăţat. A învăţa, sau a fi bine hrănit, este greu de realizat în mijlocul răutăţii morale, sau printre fraţi care nutresc pizmă sau ceartă. De aceea Petru a scris: „Înlăturați, așadar, orice răutate, orice înşelătorie, ipocrizie şi invidie şi orice fel de bârfeli, şi, ca nişte prunci nou-născuţi, să doriți cu ardoare laptele nefalsificat al cuvântului, pentru ca prin el să creşteți spre salvare, dacă aţi gustat că Domnul este bun.” (1 Pet. 2:1-3) Supraveghetorii ştiu că „Domnul este bun”; aşa că ei ar trebui să se îngrijească de oi „să crească până la salvare” prin primirea „laptelui nefalsificat al cuvântului.” Arătaţi-le oilor cât de bine este pentru ele să mănânce această hrană. Da, este nevoie de timp, dar toate oile, novice sau mature, flămânzesc și înseteaza după dreptate. Ambele trebuie să mănânce în continuare sau să moară de foame. Ajutaţi-le aşa cum trebuie să facă păstorii, având grijă ca foamea şi setea oilor să fie potolite. „Fericiţi sunt cei flămânzi și însetați după dreptate, căci ei vor fi săturaţi.” (Mat. 5:6) Eşti un sub-păstor care se îngrijeşte cum se cuvine de responsabilităţile sale?

NEVOIA DE HRANĂ ŞI BĂUTURĂ

[5] Nu puneţi oile la un regim de înfometare. Supraveghetorii care hrănesc oile cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu nu vor trebui niciodată să îşi facă griji pentru oi. Ele vor ajunge la maturitate, fiindcă „celui ce bea din apa pe care i-o voi da Eu nu-i va mai fi sete niciodată, ci apa pe care i-o voi da va deveni în el un izvor de apă care țâșnește ca să dea viaţă veşnică.” (Ioan 4:14). Faceți ca apa să țâșnească necontenit. Oile să nu se oprească de la băutul acestei ape care împarte viaţa veşnică. De asemenea, Iehova oferă roade bune, în fiecare lună, din „pomii vieţii care făceau douăsprezece recolte, dându-şi roadele în fiecare lună.” (Apoc. 22:2) Un supraveghetor cu spiritul potrivit va avea grijă ca oile lui Dumnezeu să fie ajutate să primească tot ceea ce au nevoie pentru a-l sluji pe Iehova Dumnezeu pentru eternitate.

[6] Toţi cei din societatea Lumii Noi, slujitori în grupa şi păstori, „continuă să zică:‚Vino!’ Şi oricine aude să zică: ‚Vino!’ Şi oricui îi este sete să vină și oricine vrea, să ia apa vieţii fără plată.” (Apoc. 22:17) Desigur, supraveghetorii nu pot fi zgârciţi cu un asemenea belşug. Ei, împreună cu oile lui Dumnezeu, au primit pe gratis şi vor să dea pe gratis. Ei cunosc adevărul omului înţelept care zice: „Ia aminte la cuvintele mele. . . . ele sunt viaţă pentru cei ce le găsesc şi sănătate pentru tot corpul lor.” (Prov. 4:20, 22) Gândiţi-vă la acest lucru! A le da celorlalte oi hrana şi băutura potrivite, care este adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, înseamnă viaţă pentru ele. Înseamnă sănătate pentru trupurile lor. Păstori, aveţi grijă de oi, astfel încât să nu li se facă niciodată foame sau sete!

[7] Oile bune trebuie să fie conştientizate de nevoile lor spirituale. Păstorii le pot ajuta la acest lucru. Oile tinere de care se are grijă într-o turmă sunt la fel ca nişte copii mici care vor la părinţi. Oile tinere trebuie să vrea la Iehova Dumnezeu, Tatăl lor, şi la organizaţia văzută a lui Iehova, care le este ca o mamă. Ele îi vor cunoaşte mai bine pe amândoi, dacă ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum este scris: „Aceste cuvinte pe care ți le poruncesc astăzi să fie în inima ta, să le întipărești fiului tău şi să vorbești despre ele când ești acasă şi când umbli pe drum, când te culci şi când te scoli.” (Deut. 6:6, 7) Facem acest lucru pentru toţi pruncii care vin în organizaţia lui Iehova? Dacă aceşti nou-veniţi sunt învăţaţi Cuvântul lui Dumnezeu aşa cum se cuvine, atunci ei nu se vor îndepărta niciodată, ci vor rămâne treji, fericiţi şi mulţumiţi în serviciul de slujire al lui Iehova de curând găsit.

OFERIREA PROTECŢIEI

[8] A păstori înseamnă „a veghe cu atenţie,” adică, a îngriji, a păzi şi a proteja oile. Păstorul care face acest lucru trebuie să arate o integritate reală. El trebuie să fie unul care se îngrijeşte de fiecare dintre oile aflate în grija sa, protejându-le de orice pericol. David a primit responsabilitatea de a fi păstor, şi este scris despre el: „Şi el i-a păstorit după integritatea inimii lui.” (Ps. 78:72). Isus i-a zis lui Petru, pentru binele tuturor discipolilor Săi: „Păstoreşte oițele Mele.” (Ioan 21:16) Petru

le-a spus mai târziu supraveghetorilor: „Păstoriţi turma lui Dumnezeu care este în grija voastră.” (1 Pet. 5:2). Şi Pavel a fost foarte hotărât când a zis: „Fiţi atenţi la voi înşivă [supraveghetorilor] şi la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, să păstoriţi adunarea lui Dumnezeu.” (Faptele 20:28) Aşadar, nu există nicio îndoială despre faptul că unii oameni sunt păstori, cu responsabilitatea de a veghea atent asupra oilor, de a le îngriji şi de a le proteja. Pentru păstor nu este doar o chestiune de a le conduce şi de a le hrăni, ci şi de a le păzi. Sunt atât de multe lucruri de care trebuie să îşi păzească un păstor oile. Ascultaţi-l pe păstorul Iuda: „Am găsit că este necesar să vă scriu ca să vă îndemn să luptați din greu pentru credinţa care le-a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna. Fac aceasta pentru că printre voi s-au strecurat niște oameni de mult timp hotărâți prin Scripturi pentru această condamnare, oameni lipsiți de pietate, care schimbă bunătatea nemeritată a Dumnezeului nostru într-o scuză pentru o conduită libertină şi care îi sunt infideli singurului nostru Proprietar şi Domn, Isus Cristos.”—Iuda 3, 4.

9 Supraveghetorii trebuie să fie cu ochii în patru pentru ca astfel de oameni neevlavioşi să nu se strecoare în organizaţie. Câteodată până şi un supraveghetor devine înfumurat şi mândru şi crede că poate scăpa cu un astfel de lucru ca cel despre care a scris Iuda! Fiindcă se află în funcţia înaltă de păstor, mai degrabă decât să protejeze oile, el profită de ele şi merge atât de departe încât le distruge cu purtarea sa imorală. Indiferent de poziția pe care o ocupă un supraveghetor în adunarea lui Dumnezeu, de serv de filială, de serv de district, de circuit sau serv de grupă, să nu creadă nicio secundă că poate profita de poziția lui printr-un comportament imoral. Dumnezeu l-a sortit deja judecății pentru o astfel de purtare secretă, iar judecata lui este nimicirea. Dacă o astfel de persoană, indiferent cine ar fi, se strecoară în adunare, luaţi seama ca acesta să fie excomunicat şi să nu aveţi nicio tovărăşie cu el. Oile lui Dumnezeu nu vor o astfel de persoană în adunare, fiindcă vor o organizaţie curată, care să aducă slavă şi onoare lui Iehova Dumnezeu. Ei iau seama la cuvintele lui Pavel: „Să nu mai aveți legături cu cineva numit frate care este un curvar sau un lacom, sau un idolatru sau unul care insultă sau un beţiv.”—1 Cor. 5:11.

10 Când supraveghetorii se îngrijesc de interesele oilor, atunci le vor oferi toată protecţia necesară. Nu este plăcut să fi amestecat în necaz sau să îl găseşti sau să trebuiască să scormoneşti în căutarea necazului când ştii că este acolo. Dar dacă un păstor nu ajunge la sursa necazului şi nu îl stârpeşte atunci când este în turmă, atunci îşi poate pierde întreaga turmă. „Fericit este cel care rămâne treaz şi îşi păzește veşmintele.” (Apoc. 16:15). El îşi poate pierde chiar şi viaţa fiindcă a fost un păstor neglijent care nu a vegheat.

11 Unde sunt oile lui Dumnezeu? Chiar aici, în această lume veche. Ele nu sunt încă în lumea nouă, dar sunt în societatea Noii Lumi. Oricum, aceasta încă nu este noua lume a dreptății. Isus a zis că se afla în această lume veche şi rea, dar cu siguranţă nu făcea parte din ea. Martorii lui Iehova se află în aceeaşi situaţie, într-o lume veche, ca slujitori, dar nu fac parte din ea. De aceea, Isus a zis: „Iată că vă

Cuprins

trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Fiţi prudenţi ca şerpii, dar inocenţi ca porumbeii. Păziţi-vă de oameni.”—Mat. 10:16, 17.

ÎNGRIJIREA OILOR BOLNAVE

[12] Supraveghetorii nu trebuie să aştepte până când se săvârşeşte o acţiune deschisă înainte de a se vorbi cu un om sau ca acesta să fie adus înaintea comitetului adunării şi pus în perioada de probă sau înainte ca un membru să fie excomunicat. Dacă supraveghetorul este un păstor foarte vigilent, atunci el va recunoaşte oile bolnave şi va încerca să se îngrijească de ele cu tandreţe sau să ia măsurile corectoare de care au nevoie ca să fie aduse înapoi la sănătate mintală, morală şi spirituală, înainte ca ele să devină atât de bolnave încât nimic să nu le mai poată ajuta şi să fie numai bune pentru moarte. Iacov a scris: „Este printre voi cineva bolnav? Să-i cheme la el pe bătrânii adunării, iar ei să se roage pentru el, ungându-l cu ulei în numele lui Iehova. Rugăciunea credinţei îl va vindeca pe cel bolnav, iar Iehova îl va ridica. De asemenea, dacă a săvârşit păcate, va fi iertat.” (Iac. 5:14, 15) Uneori aceste oi bolnave nu au destulă cumpătare încât să îi cheme pe bătrâni, păstorii din adunare, să vină şi să se roage pentru ei. Ce trebuie să facă supraveghetorul în acest caz?

[13] Păstorul trebuie să meargă la acel bolnav. Un păstor bun va şti cine este absent în adunare. Atunci, decât să aştepte până când oaia îl cheamă pe păstor, nu ar fi mai bine ca păstorul să meargă la oaie? Păstorul face un lucru bun dacă vizitează omul bolnav. Poate că el a dus lipsă de hrană spirituală. Poate că are necazuri şi are nevoie de sfaturi, sau poate că cineva l-a supărat. Orice ar fi, el are nevoie ca un păstor să îl ajute. Gândiţi-vă la bucuria pe care o va avea un supraveghetor dacă ajută una dintre aceste oi bolnave să rămână în organizaţie şi să îşi redobândească sănătatea sub îndrumarea păstorului, datorită iubirii sale. Ioan a scris: „Nu vă miraţi, fraţilor, că lumea vă urăşte. Noi ştim că am trecut de la moarte la viaţă, pentru că îi iubim pe fraţi.” (1 Ioan 3:13, 14) Ioan ştia ce înseamnă dragostea adevărată. Isus o arătase în viaţă şi prin moarte. Și fraţii din organizaţia lui Iehova pot arăta acelaşi fel de dragoste în atât de multe feluri. În faptul că rabdă împreună împotriva prigonirii, da, dar chiar mai mult între ei înşişi, prin dragostea lor statornică unii pentru alţii, în tot felul de greutăţi. Uneori, această dragoste arătată faţă de alt om nu este preţuită de către cel care o primeşte, dar oricum trebuie exprimată de către cel care o oferă.

[14] Prin urmare, păstorul trebuie să ajute adunarea să facă aşa cum a zis apostolul. „Orice amărăciune răutăcioasă, furie, mânie, strigăt şi vorbire jignitoare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate,” i-a zis Pavel bisericii din Efes. „Fiţi buni unii cu alţii, plini de o tandră compasiune, iertându-vă cu mărinimie unii pe alţii, aşa cum şi Dumnezeu, prin Cristos, v-a iertat cu mărinimie.” (Efes. 4:31, 32) Supraveghetorilor, ţineţi minte că sunteţi cei aleşi de Dumnezeu să aveţi grijă de toate oile, nu doar de cele sănătoase, nu doar de cele care merg cu voi în serviciu, nu doar de cele care vin la întâlniri, ci şi de toate cele care s-au dedicat să facă voinţa lui Iehova. Voi aţi fost numiţi prin spiritul sfânt să păstoriţi turma lui Dumnezeu.

[15] Ştiţi că Iehova Dumnezeu face să plouă asupra celor drepţi şi a celor nedrepţi deopotrivă. Soarele străluceşte asupra celor răi ca și asupra celor buni. Iehova este mereu partea care dă. El dă mereu şi dă din bunătatea Sa nemeritată. Isus Cristos Şi-a dat viaţa de bună voie pentru cei drepţi şi pentru cei nedrepţi. Aşadar, supraveghetorilor, păstori ai oilor, cât de departe veţi merge ca să conduceţi, să hrăniţi şi să păstoriţi oile? Isus a spus-o atât de simplu: „Vă poruncesc: să vă iubiţi unii pe alţii.”—Ioan 15:17.

[16] Marele Păstor din cer se îngrijeşte de oile Sale de pe pământ, fie că sunt din turma mică, fie din celelalte oi. Supraveghetorii numiţi pe pământ ar trebui să facă acelaşi lucru, cu hărnicie adevărată şi în toate împrejurările, căci și Dumnezeu este cu ei, în responsabilităţile lor mai grele. Ei, ca toate celelalte oi, zic: „Iehova este Păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic. Chiar de-aș umbla prin valea umbrei adânci, nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu mine, toiagul și nuiaua Ta mă mângâie. Tu îmi întinzi o masă în faţa duşmanilor mei. Mi-ai uns capul cu ulei, paharul meu este plin de dă pe deasupra. Da, bunătatea şi bunătatea iubitoare mă vor însoți în toate zilele vieţii mele, şi voi locui multe zile în casa lui Iehova.”—Ps. 23:1, 4-6.

NEVOIA OILOR DE PĂSTORI

[17] Sub-păstori, urmaţi exemplul Marelui Păstor. Oile au atât de mare nevoie de voi. Se aşteaptă să le ajutaţi. Dumnezeu v-a numit cu acest scop. „Continuați să vă purtați poverile unii altora şi astfel veți împlini legea lui Cristos.” (Gal. 6:2) Dumnezeu a arătat bunătate faţă de cei păcătoşi şi nerecunoscători. Nu pot oare păstorii să fac acelaşi lucru cu îndemânare, arătând mereu bunătate faţă de cei care se află în grija lor? Un păstor bun va ţine oile în staul. El nu îşi poate neglija lucrarea de păstor ocrotitor şi să le permită oilor să iasă din turmă. Dacă îi scapă o oaie, el o va căuta şi o va aduce înapoi în siguranţă.

[18] Isus a zidit o organizaţie şi a ţinut oile în ea. Tatăl Său i le-a dat, căci aşa a recunoscut Isus: „Eu mă rog pentru ei, nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat, fiindcă sunt ai Tăi.” (Ioan 17:9) El le-a păzit în fiecare privinţă. El a ştiut că ele sunt ale Tatălui, dar El era păstorul lor numit ca atare de către Tatăl său, ca să le conducă la salvare, şi de aceea a zis El mai departe în rugăciune: „Când eram cu ei, vegheam asupra lor datorită numelui Tău pe care Mi l-ai dat. I-am păzit şi niciunul dintre ei nu a fost distrus, decât fiul distrugerii, pentru a se împlini cuvântul Scripturii.” (Ioan 17:12) Isus a ţinut oile laolaltă pentru viaţa lor. Pe vremea lui Isus era o adunare mică. Cât de mult a crescut turma sub subpăstori precum Petru, Pavel şi alţii! Acum, în aceste zile din urmă, marea mulţime, pe care niciun om nu este capabil să o numere, din toate naţiunile, semințiile, popoarele şi limbile, stă înaintea tronului şi înaintea Mielului ca adunarea lui Dumnezeu. (Apoc. 7:9-15) Este nevoie de mult mai mulţi sub-păstori acum. La sfârşitul anului trecut existau 17 878 de adunări. Desigur, cu şaizeci până la şaptezeci de mii de oi noi care vin anual în organizaţia lui Iehova, va fi nevoie de mult mai mulţi păstori pentru a prelua responsabilitatea de supraveghetori. Bucurați-vă de privilegiul

binecuvântat, şi fie ca mult mai mulţi să facă un efort ca să ajungă la acest fel potrivit de lucrare!

[19] Da, va fi nevoie de mai mulţi servi de district, de mai mulţi servi de circuit, de mai mulţi servi de grupă. Întrucât această mulţime mare creşte, mai mulţi păstori vor fi numiţi să aibă grijă de turma lui Dumnezeu. Mai mulţi oameni vor trebui să se apuce de păstorit. Vei fi unul dintre aceştia? Când va veni această oportunitate la tine, să ai grijă de partea care îți este încredinţată din marea turmă a lui Dumnezeu, vei prelua această responsabilitate de bună voie, cu sinceritate, şi vei fi un exemplu bun pentru turmă?

[20] Întrucât sunt numiţi păstori noi în aceste funcţii cu responsabilitate, cele peste 800 000 de oi trebuie să recunoască în continuare organizaţia pe care Iehova Dumnezeu a întemeiat-o pentru protecţia lor, prin Fiul Său, Isus Cristos. Oile privesc înspre păstor ca să le conducă la pășuni verzi.

[21] De asemenea, membrii adunării trebuie să aibă respect faţă de cei care sunt numiţi în funcţia de supraveghetor, indiferent de cine sunt aceştia. Sub-păstorul Pavel a zis: „Ascultați de cei care sunt în fruntea voastră şi fiţi-le supuși, căci ei veghează neîncetat asupra sufletelor voastre ca unii care vor da socoteală, ca să facă lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci ar fi în paguba voastră.”—Evrei 13:17.

[22] Supraveghetorilor, voi, la rândul vostru, rugaţi-vă neîncetat la Iehova Dumnezeul vostru, ca să vă deschidă inimile şi minţile pentru înţelegerea voinței divine. „Respinge discuțiile prostești şi fără sens, ştiind că ele provoacă certuri. Dar sclavul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toţi, capabil să predea, stăpânindu-se în situații rele, învățându-i cu blândeţe pe cei ce se împotrivesc, fiindcă s-ar putea ca Dumnezeu să le dea căinţa care duce la cunoaşterea exactă a adevărului și ei să-şi vină în fire, ieșind din cursa Diavolului, care i-a prins de vii ca să-i facă voia.”—2 Tim. 2:23-26.

[23] Un păstor bun nu numai că are grijă de oile sale, ci are grijă şi de sine. Un păstor mănâncă. El are nevoie de apă împrospătătoare. El se odihneşte. Un păstor îndemânatic se menţine sănătos din punct de vedere spiritual, fizic şi moral, astfel încât să poată fi un conducător adevărat şi o călăuză pentru toate oile care i-au fost încredinţate în adunare. El apreciază sfatul lui Iuda către oi şi către păstor totodată: „Dar voi, iubiții mei frați, zidindu-vă în credinţa voastră preasfântă şi rugându-vă cu spirit sfânt, păstrați-vă în iubirea lui Dumnezeu, în timp ce aşteptaţi îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viaţa veşnică.” (Iuda 20, 21) Păstorilor, aveţi grijă de oile lui Dumnezeu şi rămâneţi în dragostea lui Dumnezeu şi activi în organizaţia în expansiune a lui Iehova. Cu păstorirea îndemânatică vin bucuria şi fericirea şi o dragoste care depăşeşte orice înţelegere. Este o dragoste aşa cum a avut-o Isus, Păstorul cel Bun. El a zis: „Nimeni nu are iubire mai mare decât aceea în care cineva îşi dă sufletul pentru prietenii săi.” (Ioan 15:13) O astfel de dragoste este cea care apără cu loialitate oile lui Dumnezeu şi care păstoreşte turma la viaţă veşnică, în dreapta lume nouă a lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum este făcut un păstor să fie îndemânatic şi ce întrebări îşi pot pune păstorii?
2. Cum sunt hrănite oile? Ce trebuie să facă păstorii, chiar şi în cazul acesta?
3,4. (a) Ce importanță a atașat Isus hranei spirituale? (b) Cu ce a comparat apostolul Petru Cuvântul lui Dumnezeu?
5,6. Este disponibilă acum o abundenţă de mâncare şi băutură spirituale, şi astfel trebuie să fie supraveghetorii zgârciţi?
7. Ce sfat dat în Legea lui Moise se poate aplica astăzi printre oile lui Dumnezeu?
8. Ce înseamnă a păstori, şi de ce, în acest timp al sfârşitului, păstorul trebuie să fie atent întotdeauna în lucrarea de păstorire?
9. Ce se poate întâmpla unui supraveghetor care devine mândru şi îngâmfat şi de ce trebuie să fie evitate aceste lucruri?
10,11. (a) Ce sarcină neplăcută întâmpină uneori un supraveghetor? Totuşi, de ce nu poate trece el cu vederea necazul? (b) Unde se potrivește situația oilor lui Dumnezeu cu cuvintele lui Isus de la Matei 10:16,17?
12. Ce va face păstorul vigilent în legătură cu oile bolnave, şi de ce este necesar acest lucru?
13. (a) Numiți câteva cauze de boală printre oile lui Dumnezeu? (b) De ce este aşa de vitală iubirea frăţească?
14,15. (a) Ce sfat al lui Pavel este potrivit pentru supraveghetori să-l urmeze? (b) De câte din oile încredinţate păstorului trebuie să se îngrijească el?
16. Ce pot spune oile, aşa cum a fost rostit de David, de Marele Păstor ce se îngrijeşte de toate oile?
17,18. (a) Cum poate ține păstorul oile în staul? (b) De ce fost Isus un păstor aşa de bun al oilor, şi este nevoie acum de mai mulţi păstori?
19,20. Ce întrebări se ridică, de vreme ce va fi nevoie de mai mulţi păstori, şi ce trebuie să continue să recunoască toate oile?
21. Cum trebuie să-i privească cei din adunare pe supraveghetori?
22. Pentru ce trebuie să se roage supraveghetorii?
23. Cum se îngrijeşte de sine un păstor şi în a cui iubire ţine el oile?

Martorii persevereazǎ dincolo de cortina de fier

În ciuda eforturilor neîncetate ale liderilor comunişti de a pune capăt lucrării martorilor lui Iehova, această veste bună a Împărăției e predicată şi dincolo de Cortina de Fier. Următorul articol, intitulat „Nor de martori”, publicat în numărul din 21 martie 1959 al ziarului *Washington Post,* dovedeşte că martorii lui Iehova din Rusia au aceeaşi credință ca şi fraţii lor creştini din alte ţări şi că devotamentul lor faţă de Iehova Dumnezeu şi faţă de lumea Sa nouă a dreptății e de nezdruncinat. Iată ce scrie în articol:

„E interesant să aflăm, datorită unei denunţări extinse apărute în ziarul *Pravda,* că secta martorilor lui Iehova a devenit aproape o durere de cap pentru conducătorii Rusiei comuniste, aşa cum a fost şi pentru conducătorii Germaniei naziste. Se pare că martorii reuşesc să convertească oameni din toată Uniunea Sovietică, chiar şi din locuri îndepărtate precum Siberia şi Kurgan, aceştia formând acum o formidabilă mişcare secretă de rezistenţă împotriva regimului comunist.

Editorii ziarului *Pravda* par să creadă că întreaga mişcare e susţinută financiar de către 'cele mai reacţionare elemente ale capitalismului american' şi că scopul mişcării ar fi acela de a infecta masele de oameni din cadrul Uniunii Sovietice cu un spirit de umilinţă şi resemnare ce va împiedica sau chiar va întârzia triumful mondial al proletariatului revoluţionar. Organizatorii mişcării sunt descrişi drept 'foşti criminali de război, colaboratori fascişti şi informatori ai Gestapoului' care au fost îndoctrinați şi pregătiţi pentru această activitate în lagărele de concentrare germane.

Afirmaţia cum că aceştia ar fi fost îndoctrinaţi în lagărele de concentrare s-ar putea să conţină un sâmbure de adevăr. Aproape toţi supravieţuitorii acestor lagăre au mărturisit despre curajul și îndărătnicia martorilor prizonieri şi despre capacitatea lor de a rezista tehnicilor de intimidare şi chiar torturii. Prin urmare, nu ar fi surprinzător dacă mulţi prizonieri ruşi, care au avut şi mai puţine motive decât martorii germani să identifice statul ca fiind domnia Anticristului şi nu mai puţine motive să accepte o viziune apocaliptică a istoriei, să fie extrem de impresionaţi de acest exemplu.

În orice caz, doctrina milenaristă a martorilor – care cred că a doua venire a lui Isus Cristos constituie de mult timp un fapt istoric, că domnia Sa invizibilă va fi transformată curând în împărăţia Sa vizibilă de pe pământ şi că toate formele actuale de guvernare sunt, prin urmare, satanice şi sortite pieirii în viitoarea bătălie a Armaghedonului – a atras foarte mulţi oameni care trăiesc sub formele de guvernare totalitare şi tiranice. Astfel, putem accepta estimările făcute de martori potrivit cărora, dincolo de Cortina de Fier, ar avea peste 100 000 de convertiţi. Putem crede şi plângerea făcută în ziarul *Pravda* potrivit căreia în colectivele agricole şi în uzinele Uniunii Sovietice, martorii rezistă influenţelor de constrângere ale comunismului şi propagandei acestuia cu o la fel de mare încăpăţânare ca cea manifestată de fraţii lor din Statele Unite atunci când refuză să îşi execute stagiul militar şi să aducă omagiu steagului."

Iată ce scrie într-un alt articol publicat în numărul din 1 aprilie 1959 al *The Current Digest of the Soviet Press,* în care se vorbeşte despre martorii lui Iehova şi activitatea lor:

„Ştiţi despre grozava nenorocire ce ni s-a pregătit – teribilul şi devastatorul război ce poate izbucni pe pământ în orice clipă?

Acesta va fi un război între Dumnezeu şi Satan. Da, aşa e, nu trebuie să râdeţi. Va sosi ziua în care Dumnezeu se va sătura în sfârşit de fărădelegile celui rău şi va coborî din cer pentru a porni o luptă decisivă şi mortală. Ce zi îngrozitoare va fi aceasta pentru întreaga omenire! În holocaustul produs de Armaghedon nu va pieri numai Satan, ci şi toţi cei care sunt asociaţi cu el – în

primul rând, desigur, necredincioşii, adică eu şi cu voi, cititorii! Însă noi nu vom fi singurii. Majoritatea credincioşilor sunt, de asemenea, sortiţi distrugerii din moment ce credinţa lor nu e cea adevărată. Singurii care vor fi salvaţi şi care vor trăi fericiţi pe pământ pentru totdeauna vor fi membrii sectei religioase a lui Iehova, cunoscută drept 'martorii lui Iehova', sau 'studenţii Sfintei Scripturi'. Asta presupune Armaghedonul. Pregătiţi-vă şi tremuraţi!

Ivanna K., o elevă în clasa a opta dintr-o școală din Lvov, mi-a spus despre aceasta cu cea mai serioasă față și cu convingere inspirată. Dacă vă imaginați pe martorii lui Iehova ca fiind bătrâni antici sau ogârjiți, femei isterice cu o licărire febrilă în ochi, probabil că veți găsi dificil să vă imaginați în acest rol o fată atrăgătoare, cu obraji roșii, o elevă exemplară, un model de modestie și o cântăreață excelentă.

Ivanna şi sora ei mai mică Yaroslava, elevă în clasa a cincea la aceeaşi şcoală, cresc şi învaţă asemenea tuturor celorlalţi, iar, în exterior, nu se prea deosebesc de colegii lor de clasă. E adevărat că, dintr-un motiv anume, nimeni nu le-a văzut purtând cravata de pionieri, și nu le-a întâlnit la seratele organizate de şcoală, nici nu merg la film, dar nimeni nu şi-a închipuit că ar fi ceva ascuns în spatele acestor lucruri. Cu toate acestea, aşa era situaţia. Profesorii şi liderii tinerilor pionieri au crezut numai că le îndoctrinează şi le educă pe Ivanna şi Yaroslava când, de fapt, studiul, cititul şi comportamentul surorilor K. se aflau sub îndrumarea unor cu totul alţi învăţători şi mentori. Aceştia le-au învăţat pe surori să fie atât de prietenoase şi tăcute în modestia lor, lucru ce e foarte lăudabil la şcoală. Aceştia le-au inuflat Ivannei şi Yaroslavei o teamă constantă de 'pedeapsa lui Dumnezeu' şi un dispreţ nespecific copiilor faţă de 'tot ce este în această lume', cât şi capacitatea de a-şi ascunde gândurile şi a-şi ţine 'gura închisă'... Ea nu cunoaşte alţi martori. Fiecare om e responsabil pentru el însuşi înaintea lui Dumnezeu."

Cu toate că articolul face în continuare afirmaţii menite să îi facă pe ceilalţi să se întoarcă împotriva poporului lui Dumnezeu, din acesta reiese foarte clar că martorii lui Iehova din Rusia continuă să predice şi că oamenii aud adevărul. Presiunea constantă exercitată de către stat pentru a le distruge credinţa nu a reuşit să-i facă să renunţe la închinare sau să se abţină temători de la a le spune celorlalţi despre împărăţia lui Dumnezeu. Fiind susţinuţi de spiritul lui Iehova, ei continuă să „vestească anul bunăvoinţei lui Iehova şi ziua răzbunării lui Dumnezeu; să-i mângâie pe cei ce plâng. – Isa. 61:2

Este foarte clar că ei au urmat sfatul inspirat al apostolului Pavel, care a spus: „Numai purtaţi-vă într-un mod demn de vestea bună despre Cristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi fi departe, să aud despre voi că rămâneţi neclintiți într-un singur spirit, luptând cot la cot cu un singur suflet pentru credinţa veștii bune, fără să vă înspăimântați în vreun fel de împotrivitorii voştri. Lucrul acesta este pentru ei o dovadă de distrugere, dar pentru voi, de salvare. Și aceasta este de la Dumnezeu, pentru că, de dragul lui Cristos, vi s-a dat privilegiul, nu numai de a crede în El, ci şi de a suferi pentru el." – Filip. 1:27-29

Partea 16 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

Pentru ca „Regele să poată împlini voinţa supremă”, Isus s-a născut din fecioara evreică în Betleem, pentru a deveni Moştenitorul permanent al legământului pe care Iehova Dumnezeu l-a încheiat cu regele David, cu privire la împărăţia veşnică. Isus a crescut până la maturitate în Nazaret. Când premergătorul Său, Ioan Botezătorul, a început să anunţe că împărăţia cerurilor se apropia, Isus a înţeles că era timpul stabilit de Dumnezeu ca El să înceapă să se prezinte drept Moştenitorul împărăţiei. El a plecat, dar nu în Ierusalim, capitala ţării, ci la Ioan ca să fie botezat în râul Iordan. Acolo, Ioan l-a botezat pe Isus, dar nu ca să simbolizeze că Acesta era un păcătos ce se căia pentru păcatele Sale comise împotriva legii lui Iehova, ci ca să simbolizeze că venise ca să împlinească vointa lui Dumnezeu pentru El. După ce a fost botezat, Isus şi-a exercitat mereu puterea voinţei conform voinţei lui Dumnezeu.

22. Acest lucru emoționant trebuie reţinut: Botezul în apă pe care Dumnezeu l-a început prin Ioan era un semn că Împărăţia Cerurilor se apropiase! Faptul că Ioan l-a botezat pe Isus era semnul că Împărăţia lui Dumnezeu s-a apropiat; de fapt, acea împărăţie a venit în mijlocul evreilor la coborârea spiritului lui Dumnezeu peste Isus, după botezul acestuia în apă. Acolo, chiar Dumnezeu şi-a botezat fiul cu spirit sfânt. Venirea lui Isus la locul botezului pentru a face voința lui Dumnezeu şi simbolizarea dedicării lui printr-un botez în apă a fost un pas pe care Isus l-a făcut către Împărăţia lui Dumnezeu. Îşi întorsese spatele de la a mai face tâmplărie în Nazaret. El servea acum interesele împărăţiei cerurilor, pe care o proclama Ioan. El se dedicase acum intereselor suveranităţii universale a lui Dumnezeu, reprezentate în acea împărăţie.

23. Botezul care s-a făcut în cazul lui Isus a fost diferit de botezul lui Ioan pentru pocăința evreilor care au păcătuit împotriva legii Mozaice. Botezul în apă ce a început cu Isus este botezul tuturor celor ce cred în El şi în Tatăl său ceresc, credincioşi care vin, cu o dedicare asemenea lui Isus, să facă vointa lui Dumnezeu. Este un botez de recunoaştere a, sau „în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt.” (Mat. 28:19). Este un botez ce simbolizează dedicarea de sine a credinciosului lui Iehova Dumnezeu, Suveranul Universal, de a-i face voința, așa cum este descoperită în legatură cu Împărăţia sa. Nu este deci anormal ca Iehova Dumnezeu să reia acum printre martorii Săi de pe pământ botezul în apă, cufundând întregul corp al credinciosului în apă, ca simbol al dedicării acestuia de a face voința lui Dumnezeu, irevocabil, asemenea Regelui uns Isus Cristos.

24. De la botezul Său în apă şi de la ungerea cu spirit, Isus, acum Cristos, trăia pentru împărăţia cerească a lui Dumnezeu. Ispitit în pustiul Iudeei, Isus a refuzat oferta lui Satan Diavolul de a-i da toate împărăţiile acestei lumi şi gloria lor dacă Isus îi ceda şi i se închina ca unui „dumnezeu al acestui sistem”. Isus ştia foarte bine că este moştenitorul împărăției, potrivit legământului lui Dumnezeu cu David. El știa că tocmai fusese uns cu spiritul lui Dumnezeu pentru a fi Moştenitorul împărăţiei cerurilor. Aşa că a refuzat oferta ieftină a lui Satan şi i-a

poruncit: "Pleacă, Satan! Căci este scris: Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini şi numai pentru el să îndeplinești un serviciu sacru." (Mat. 4:8-10) Isus mai ştia, luminat de spiritul sfânt, că fusese uns să predice veşti bune celor smeriți. – Isa. 61:1-3, Luca 4:16-21.

25. După ce Ioan Botezătorul a fost întemniţat şi oprit din a mai predica sau a mai boteza, Isus a început să propovăduiască deschis Împărăţia, spunând: "Pocăiţi-vă, căci Împărăţia cerurilor s-a apropiat." (Mat. 4:12-17). El a ales doisprezece apostoli, pe care i-a învăţat să predice şi pe care i-a trimis să propovăduiască veştile bune despre Împărăţie, câte doi. El a prezis sfârşitul lumii lui Satan şi stabilirea Împărăției lui Dumnezeu, şi a prezis asta ca o dovadă a întemeierii în cer: „Această veste bună despre Împărăţie va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile. Și atunci va veni sfârşitul.” – Mat. 24:14.

26. În final, Isus Cristos a murit ca martir, ca martor al Împărăţiei lui Dumnezeu, credincios dedicării Sale față de voința lui Dumnezeu, credincios ungerii Sale de a predica Împărăţia. Înaintea guvernatorului roman Pilat din Pont, mulţi preoţi evrei în fruntea unei gloate L-au respins pe Isus, spunând: "Noi n-avem alt rege decât pe Cezar!" Şi când Isus a murit pe un stâlp de tortură, deasupra capului Lui stătea scris: "Isus din Nazaret, Regele iudeilor." (Ioan 19:15, 19) Aceasta s-a întâmplat vineri, 14 Nisan, 33 d.Cr., la mijlocul celei de-a şaptezecea săptămâni de ani, aşa cum fusese prezis de Daniel 9:26, 27. În momentul morţii Sale a avut loc un cutremur şi perdeaua dinăuntrul sanctuarului din Ierusalim s-a rupt în două, de sus până jos. – Mat. 27:51.

27. Acel „şarpe original”, Satan Diavolul, zdrobise Sămânţa femeii lui Dumnezeu în călcâi; dar în zadar! Iehova Dumnezeu nu putea rupe legământul cu moştenitorul lui David, Isus Cristos, pentru împărăţie. El nu îşi putea încălca promisiunea, conform căreia Sămânţa femeii Sale va zdrobi capul Şarpelui. El Îl iniţiase, de asemenea, pe Isus în viaţa spirituală din ceruri, născându-l prin spirit sfânt, după botezul Său în apă. Mai rămânea să îşi facă Fiul Său uns să se nască deplin în ceruri. Fiul lui Dumnezeu nu putea fi reținut de moarte în nici un caz. Exact la timpul prezis, a treia zi după moartea Sa, Tatăl ceresc l-a ridicat la viață în cer, „primul născut din morți”, făcându-l astfel Fiul divin, nemuritor, ceresc, al lui Dumnezeu. „Fiul Său, care, după carne, provenea din sămânţa lui David, dar care, prin puterea spiritului sfinţeniei, a fost numit Fiul lui Dumnezeu, când a fost înviat – da, cu privire la Isus Cristos.” – Col. 1:18; Rom. 1:3, 4.

28. Prin puterea irezistibilă a lui Dumnezeu, Isus a fost ridicat din botezul Său în moarte, pentru a putea face voința Tatălui său mai departe în cer. El a devenit o „nouă creaţie” în orice sens. A înviat ca un spirit, cu un corp spiritual, „fiind omorât în trup, dar fiind înviat în spirit.” (1 Pet. 3:18) Datorită acestei învieri spirituale, El s-a putut înălța la cer în cea de-a patruzecea zi după înviere, ca să se înfățișeze în prezența lui Dumnezeu, în interesul celor care cred în El şi să stea la dreapta lui Dumnezeu, ca „Domnul” lui David. – Evrei 9:24; 10:12.

CAPITOLUL 7: SFINŢII CARE VOR CONDUCE

1. Isus Cristos i-a adunat pe primii Săi discipoli dintre bărbaţii şi femeile pe care Ioan Botezătorul îi pregătise pentru El. Îngerul Gabriel spusese că Ioan avea "să-i pregătească lui Iehova un popor." (Luca 1:13-17) Când Isus cel botezat s-a întors după cele patruzeci de zile petrecute postind, studiind şi fiind ispitit în pustiul Iudeii, Ioan l-a văzut venind şi a exclamat: "Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii! (Ioan 1:29). A doua zi doi dintre discipolii lui Ioan, Andrei şi Ioan fiul lui Zebedei, au început să îl urmeze pe Isus. Andrei a găsit pe fratele său Simon Petru şi "i-a zis 'Noi am găsit pe Mesia' (care tălmăcit înseamnă Cristos)". Simon Petru a văzut că aceasta era adevărat şi a început sa îl urmeze pe Mesia cel promis, sau Cristos. Mai târziu, Isus l-a găsit pe Filip din Betsaida şi i-a zis: "Fii urmaşul Meu." Dornic să răspândească vestea cea bună, Filip l-a găsit pe Natanael. Isus a arătat o preştiinţă miraculoasă despre acest Natanael, care apoi a zis: "Rabi, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Tu eşti Regele lui Israel!" – Ioan 1:35-49.

2. Este clar că Isus a fost recunoscut de către discipolii săi ca promisul Cristos sau Mesia şi ca Fiul lui Dumnezeu, chiar de la început. De fapt, Ioan Botezătorul le-a spus discipolilor Săi pe malul Iordanului că îl botezase pe Isus şi că văzuse spiritul lui Dumnezeu coborând asupra lui Isus, printr-o manifestare vizibilă, şi astfel fusese martor la faptul că "El este Fiul lui Dumnezeu." (Ioan 1:29-34). Discipolii lui Ioan credeau aceasta când Ioan i-a îndrumat spre Isus "Mielul lui Dumnezeu." Totuşi, Isus nu s-a prezentat poporului, public, ca Mesia sau Cristos, deşi a zis că este Fiul lui Dumnezeu, şi s-a referit de mai multe ori la Tatăl Său ceresc care îl trimisese. Părerile despre El ale evreilor care l-au auzit propovăduind şi l-au văzut făcând minuni erau împărţite. Dar oare primii Săi discipoli erau la fel de convinşi în ceea ce îl privea pe Isus ca şi la început? În al treilea an al slujirii Sale, pe când erau aproape de Cezareea lui Filip, Isus i-a întrebat: "Dar voi, cine spuneţi că sunt?" Simon Petru a răspuns: "Tu eşti Cristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!" Isus a numit pe Petru fericit, căci Tatăl ceresc îi descoperise aceasta. Apoi Isus a adăugat: "De asemenea îţi spun: Tu eşti Petru [*Petros*, în greacă], şi pe această stâncă [*petra*, în greacă] îmi voi zidi adunarea, iar porţile Hadesului nu o vor birui." – Mat. 16:13-18.

3. Petru îi contrazice pe religioniştii romani, care susţin că Isus ar fi spus aici că Petru era "piatra" pe care se zideşte casa spirituală, adunarea. În prima sa scrisoare, Petru respinge ideea că el ar fi piatra (*petra*), referindu-se la Isus Cristos şi scriind: "Venind la El ca la o Piatră vie, respinsă într-adevăr de oameni, dar aleasă şi preţioasă înaintea lui Dumnezeu, şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi drept casă spirituală pentru o preoţie sfântă, ca să oferiţi jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos." (1 Pet. 2:4, 5) Petru era doar o piatră vie în acea casă spirituală zidită pe Isus Cristos. Cu privire la aceasta, Pavel e de acord cu Petru, spunând: "Toţi au mâncat aceeaşi hrană spirituală şi toţi au băut aceeaşi băutură spirituală. Căci ei au băut din stânca spirituală [*petra*] care-i urma, iar stânca [*petra*] aceea îl reprezenta pe Cristos." (1 Cor. 10:3, 4) Aşadar Isus Cristos vorbea despre sine ca "piatra" sau *petra*; şi el, "Cristos, Fiul Dumnezeului cel viu",

este temelia pe care El îşi zideşte adunarea, pe care porţile Hadesului nu o pot birui. Hadesul, care este mormântul comun al omenirii, nu l-a biruit pe Isus Cristos, deoarece în a treia zi după ce a murit şi a fost îngropat, Dumnezeul Atotputernic L-a ridicat la viață.

4. Isus nu a răsturnat sinagoga evreiască cu scopul de a întemeia adunarea creştină, cu El ca piatră simbolică de temelie. De multe ori Isus a predat în sinagogile evreieşti. (Mat. 4:23; 9:35; 12:9; 13:54) După ce a fost trădat, dat pe mâna duşmanilor şi adus în faţa Curtii Supreme Evreiesti din Ierusalim, acuzat de erezie şi blasfemie, Isus i-a spus marelui preot Ana: "Eu am vorbit lumii în public. Eu întotdeauna am predat în sinagogă şi în Templu, unde se întrunesc toţi iudeii, şi n-am vorbit nimic pe ascuns." (Ioan 18:19, 20) Aşadar, înainte de răstignirea și învierea Sa din morţi, Isus nu şi-a organizat urmasii ca o adunare, casă spirituală sau sanctuar al lui Dumnezeu.

"CINA DOMNULUI"

5. Era joi, în noaptea de Paşte, 14 Nisan a anului 33 d.Cr., aniversarea primului Paşte al izraeliților, sub Moise, în Egipt, chiar înainte de eliberarea lor. Isus i-a adunat pe cei doisprezece apostoli să celebreze într-o cameră mare de sus, în Ierusalim. La masă, le-a spus: "Am dorit mult să mănânc paştele acesta cu voi înainte de a suferi, fiindcă vă spun: nu-l voi mai mânca până nu se va împlini în Împărăţia lui Dumnezeu." (Luca 22:14-16) Aceasta însemna că era ultimul Paşte pe care Isus urma să îl mănânce ca evreu natural. În timpul acestei mese festive Isus l-a alungat pe Iuda din cameră, permiţându-i astfel să îl trădeze în acea noapte.– Ioan 13:21-31.

6. După ce ei au terminat de mâncat mielul de Paşte cu pâine nedospită şi cu vin, aşa cum cerea Legământul legii lui Iehova cu Israelul din vechime, Isus le-a spus că a venit timpul pentru un nou aranjament pentru închinătorii credincioşi ai lui Iehova. Isus le-a spus despre un nou legământ şi un legământ pentru împărăție, şi în consecință a stabilit să se celebreze o noua cină, pe 14 Nisan în fiecare an, după calendarul mozic. Apostolul Matei era acolo şi a luat parte la această cină model, şi ne spune ce s-a întâmplat: "În timp ce mâncau, Isus a luat o pâine şi, după ce a rostit o binecuvântare, a frânt-o şi le-a dat-o discipolilor, zicând: 'Luaţi, mâncaţi! Acesta reprezintă corpul Meu.' Apoi a luat și un pahar şi, aducând mulţumiri, li l-a dat, zicând: 'Beţi toţi din el, căci acesta reprezintă sângele legământului, sângele Meu, care trebuie să fie vărsat în folosul multora, pentru iertarea păcatelor. Dar vă spun că de acum înainte nicidecum nu voi mai bea din acest rod al viţei, până în ziua când îl voi bea nou cu voi în Împărăţia Tatălui Meu.' La sfârșit, după ce au cântat cântări de laudă, au ieşit spre Muntele Măslinilor." – Mat. 26:26-30.

7. Când Isus le-a spus celor unsprezece apostoli rămaşi că pâinea era sau însemna trupul Său, apostolii au înţeles în mod corect că însemna trupul lui Isus din carne şi oase. Isus nu le-a spus niciodată că adunarea pe care urma s-o zidească pe sine ca piatră de temelie, urma să fie "trupul" Său spiritual, iar el să îi fie Capul ceresc. În cele patru relatări despre viața lui Isus, scrise de Matei, Marcu, Luca şi

Ioan, Isus e menţionat ca folosind cuvântul "adunare" sau "biserică" doar în Matei 16:18; 18:17; dar nu cu sensul de trup spiritual al cărui Cap este El. Deci, în cuvintele Sale, "acesta înseamnă trupul Meu", el nu se referea la viitorul trup spiritual care este adunarea creştină al cărei Cap este El. El se referea la propriul Său trup, născut din fecioara evreică Maria, și pe care Dumnezeu l-a pregătit în mod miraculos pentru El.

8. Ce urma să se întâmple cu acest trup? Conform Luca 22:19, Isus a spus: "Acesta reprezintă corpul Meu care urmează să fie dat pentru voi. Continuați să faceţi lucrul acesta în amintirea Mea." Aceasta însemna că trupul Său omenesc urma să fie oferit într-o jertfă irevocabila, irepetabilă, pentru apostoli şi pentru restul omenirii care va crede în El şi îi va primi jertfa. Ca dovadă, Evrei 10:10 arată: “Prin această ‘voință’ [a lui Dumnezeu] am fost sfinţiţi noi, şi anume prin jertfirea trupului lui Isus Cristos o dată pentru totdeauna.” Trupul Său omenesc putea fi oferit ca jertfă lui Dumnezeu, deoarece era perfect, fără păcat; acest trup era reprezentat de pâinea fără drojdie, căci în Biblie drojdia era un simbol al păcatului. (1 Cor. 5:8; Evrei 7:26-28) Trupul lui Isus a servit pentru ispăşirea păcatelor acelora din omenirea păcătoasă și imperfectă care vor crede în valoarea şi puterea jertfei Sale. Petru le reaminteşte creştinilor: "Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele Lui. El n-a comis păcat, iar în gura Lui nu s-a găsit înșelătorie. ... El a purtat păcatele noastre în corpul Său, pe stâlp, ca să terminăm cu păcatele și să trăim pentru dreptate. Și prin rănile Lui aţi fost vindecaţi."—1 Pet. 2:21-24.

9. Acest înţeles clar al pâinii nedospite este confirmat şi de sensul pe care îl dă Isus paharului de vin, “rodul viei”. Isus le-a dat apostolilor să bea, cu aceste cuvinte: "Acesta este sângele legământului, sângele Meu, care trebuie să fie vărsat în folosul multora, pentru iertarea păcatelor." Astfel, vinul era un simbol al sângelui lui Isus. Cât curgea în vasele de sânge ale trupului său omenesc, sângele însemna viaţă umană pământească pentru el, în toată perfecţiunea sa. Creatorul trupului lui Isus spusese, cu mult timp înainte: "Sufletul trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneţi pe altar, ca să slujească de ispăşire pentru sufletele voastre, căci prin viaţa din el face sângele ispăşire." (Lev. 17:11) Vărsarea sângelui lui Isus urma să însemne moartea Sa ca om. Deoarece era vorba despre păcate omeneşti, era necesar să se verse pe altarul lui Dumnezeu sângele unei jertfe omeneşti perfecte, "căci este imposibil ca sângele de tauri şi de ţapi să înlăture păcatele." (Evrei 10:4) Isus ştia ce trebuie să facă cu sângele Său, deoarece ştia regula lui Dumnezeu: "Fără vărsare de sânge nu există iertare."— Evrei 9:22.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

[22] Ce a semnificat botezul lui Ioan în general, şi al lui Isus în particular, şi prin urmare, în numele a ce s-a dedicat Isus lui Dumnezeu?

[23] În ce fel era diferit botezul început în cazul lui Isus de botezul lui Ioan pentru evreii care se căiau?

[24] Cu ce cunoştinţă şi sub luminarea a ce a refuzat Isus oferta lui Satan de a-I oferi împărăţiile acestei lumi?
[25] După întemniţarea lui Ioan, ce început Isus să propovăduiască şi ce a spus dinainte, ca dovadă a stabilirii Împărăţiei lui Dumnezeu?
[26] Cum a devenit proeminentă chestiunea împărăţiei la execuţia lui Isus şi ce s-a întâmplat când a murit?
[27] De ce a fost în zadar că Satan l-a zdrobit pe Isus în călcâi şi cum a fost acum Isus declarat Fiu al lui Dumnezeu?
[28] Pentru a deveni ce anume a fost înviat Isus, şi ce a făcut acesta apoi?
Cum i-a obţinut Isus pe primii discipoli, şi ce au zis ei despre El atunci?
[2] Ce cuvinte arată că apostolii lui Isus erau de aceeaşi părere spre sfârşitul serviciului Lui, şi ce i-a zis Isus lui Petru?
[3] Cine este piatra menţionată aici, aşa cum arată chiar Petru?
[4] Ce arată dacă Isus a răsturnat sinagoga pentru a întemeia adunarea creştină pe el însuşi?
[5] Unde şi când a celebrat Isus ultima Sa cină de Paşte, şi de ce l-a izgonit pe Iuda Iscarioteanul de acolo?
6. Ce lucru nou a hotărât Isus că trebuie să celebreze discipolii Săi pe 14 Nisan, în fiecare an, și cum descrie Matei aceasta?
[7] La ce trup se refereau cuvintele lui Isus despre bucata de pâine?
[8] Ce urma să se întâmple cu trupul Său omenesc, şi cu ce scop?
[9] Ce urma să se întâmple cu sângele lui Isus, şi de ce?

Corintul din vechime– prosper şi imoral

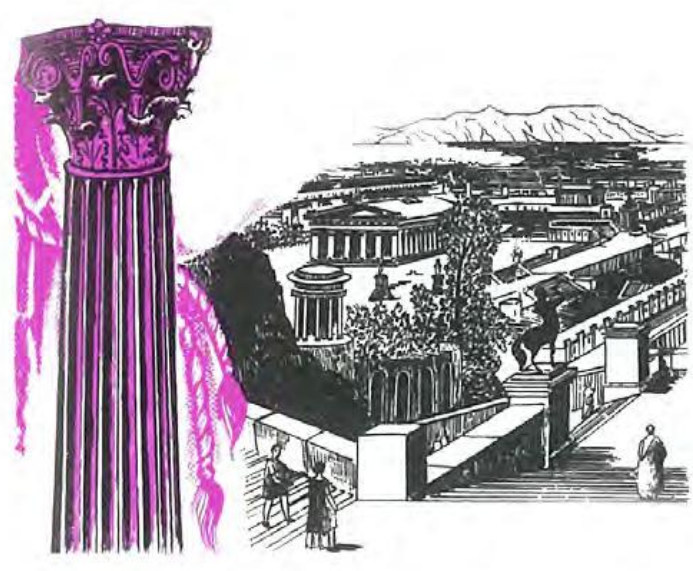

Vechiul oraş Corint era renumit pentru bunăstarea sa, luxul şi imoralitatea sa. În acest sens, se asemăna cu moderna civilizaţie occidentală ce pune accent pe prosperitate materială şi pe sex. Informaţiile referitoare la oraşul Corint ne ajută să înţelegem mai bine scrisorile lui Pavel adresate corintenilor, dar şi să apreciem caracterul oportun al sfaturilor sale.

Primul Corint a fost o metropolă prosperă când încă se mai aflau regi ce stăteau pe tronul lui Iehova în Ierusalim. Oraşul era situat pe o întindere de pământ îngustă, aflată spre baza

Acrocorintului, o fortăreaţă stâncoasă naturală înaltă de vreo 579 m. Această întindere de pământ îngustă aflată între două mări lega peninsula Peloponez cu partea nordică a Greciei, fiind numită „podul de pe mare”, sau *isthmos*, de unde provine termenul modern de „istm”, care înseamnă o bucată îngustă de pământ aflată între două mări.

Corintul beneficia de două porturi maritime, câte un port la fiecare mare, unul la capătul liniilor maritime asiatice, celălalt la capătul liniilor maritime italiene. O mare cantitate de bunuri erau transportate peste istm, de la un port la celălalt. Corintul a devenit cel mai bogat oraş al Greciei. De asemenea, a devenit şi „unul dintre cele mai străvechi lăcaşe al artelor”. Coloanele corintice erau foarte bine decorate şi au fost foarte imitate.

Corintul „poseda toată splendoarea pe care le putea oferi bogăția și luxul”. Un proverb spunea: „Nu oricine îşi permite să călătorească cu barca până în Corint.” Odată cu luxul şi-a făcut apariţia şi imoralitatea, stârnită de închinarea la „regina cerului”, Afrodita, zeiţa „iubirii” şi a frumuseţii, Corintul ajungând astfel să fie cunoscut drept cel mai imoral oraş al Greciei Antice. În templul acestei zeiţe o mie de *hieroduli*, sau preotese, îşi ofereau trupurile străinilor ca dovadă a devotamentului lor faţă de Afrodita. Curtezanele sau concubinele Corintului erau vestite atât pentru extraordinara lor frumuseţe, cât şi pentru preţurile uriaşe pe care le cereau în schimbul favorurilor oferite. *Corinthiázesthai* însemna „practicarea proxenetismului”. Libertinii, atât de gen masculin cât şi feminin, erau cunoscuţi drept „corinteni” şi „fete corintene”.

În anul 146 î.Cr., generalul roman Mummius a distrus Corintul, prădând multe comori artistice în scopuri comerciale. Un secol mai târziu, în anul 46 î.Cr., Iuliu Cezar a reconstruit oraşul şi l-a repopulat cu romani şi greci. Chiar dacă „între noul Corint şi cel vechi singura legătură existentă era amplasamentul, splendorile istorice ale acestei localităţi păreau să fi pus stăpânire pe minţile noilor locuitori care, în scurt timp, au început să reia toate *cultele* locale şi să îşi însuşească gloria trecută a oraşului”. (*Encyclopedia Britannica*) Corintul a devenit din nou celebru atât ca oraş prosper, cât şi imoral. Acesta era oraşul pe care Pavel l-a vizitat prin anul 50 d.Cr., rămânând aici timp de 18 luni şi punând bazele unei adunări.

După aceea, Corintul a fost capturat în mod repetat de turci, franci, veneţieni etc., fiind dărâmat odată şi în urma unui cutremur. Modernul Corint, Korinthos, se află la vreo 10 km depărtare de amplasamentul străvechiului oraş, având o populaţie de vreo 18.000 de locuitori. Asemenea celor două oraşe străvechi omonime, acesta este acum un important centru rutier. În oraş se află două adunări în curs de extindere ale martorilor lui Iehova. În paranteză fie spus, pe amplasamentul original se află acum Vechiul Corint, un orăşel de vreo 1 000 de locuitori.

Cele mai sus menţionate clarifică conţinutul celor două scrisori adresate de Pavel adunării din Corint pe care o înfiinţase el. Acestea explică de ce Pavel a vorbit atât de vehement despre comportamentul potrivit şi închinarea curată, mai ales în capitolele 5, 6 şi 7 din prima sa scrisoare. De fapt, Pavel aminteşte de

curvie mult mai des în aceste două scrisori decât în celelalte 12. De asemenea, aceasta explică de ce el i-a sfătuit pe corinteni că era mai bine să se căsătorească decât să se lase furaţi de pasiune.

Gândindu-ne la prosperitatea Corintului, putem înţelege foarte bine de ce Pavel i-a criticat pe fraţii de acolo pentru lipsa lor de ospitalitate, de ce a subliniat faptul că fiecare ar trebui să dăruiască potrivit cu ceea ce are şi de ce le-a reamintit că „cel care seamănă puţin tot puţin va şi culege”. Chiar dacă sfatul lui Pavel referitor la dăruire generoasă si la un mod de viață curat este oportun tot timpul, el are o forță speciala pentru toţi cei care trăiesc în locuri care, asemenea vechiului Corint, sunt prospere şi imorale. – 2 Cor. 9:6.

Metodişti, luaţi aminte

În legătură cu articolul suplimentar publicat în numărul din 1 septembrie 1958 al revistei *Turnul de veghere*, p. 528, ni s-a adus la cunoştinţă că John Wesley şi-a permis să modifice versetele 7 şi 8 din 1 Ioan 5. Astfel, în realitate, Wesley a contribuit la perpetuarea textului trinitarian fals, redat în mod normal drept versetul 7. Ne recunoaştem greşeala şi, prin urmare, ne retragem cuvintele de laudă la adresa lui Wesley în această privinţă. Cu toate acestea, e bine de remarcat că un comentariu biblic metodist din zilele noastre respinge 1 Ioan 5:7, considerându-l o „adnotare”.

„Cândva prin secolul al patrulea, sau spre sfârşitul secolului al treilea, un spaniol creştin (probabil), care a scris în latină, a alcătuit o propoziţie de corespondenţă: 'În cer, sunt trei care depun mărturie, Tatăl, Cuvântul şi Spiritul Sfânt, iar aceştia trei sunt una.' Poate că acesta a scris propoziţia aceasta pe marginea exemplarului său din 1 Ioan iar, mai târziu, cineva care a copiat textul a crezut că acesta făcea parte din text, dar aceste cuvinte au fost citate ca făcând parte din Biblia latină în Spania cel puţin din anul 380 d.Cr., în versetul 8 fiind adăugată expresia *pe pământ* pentru a echilibra inserarea. Această 'adnotare' (după cum sunt numite aceste inserări) s-a răspândit, iar în cele din urmă a devenit atât de des folosită în comunitatea creştină vorbitoare de limba latină, încât a fost tradusă chiar şi în limba greacă, fiind adăugată şi în câteva manuscrise în limba greacă. Prin acestea a ajuns în ediţii tipărite, iar mai apoi în primele versiuni în limba engleză. Însă în *Versiunea Revizuită* şi în *American Standard Version* e omisă orice menţiune a acestui citat, nefiind considerat a fi din cuvintele lui Ioan.” – *The Abingdon Bible Commentary*, 1929, p. 1357, The Abingdon Press, Cincinnati, Ohaio.

• În Isaia 66:8 scrie: „Cine a mai auzit așa ceva? Cine a mai văzut asemenea lucruri? Va fi adusă în existență o țară în durerile nașterii într-o singură zi? Se va naşte o naţiune dintr-o dată? Căci Sionul abia a avut durerile nașterii că și-a și născut fiii.” Care e deosebirea dintre „țară” şi „naţiune”, şi ce legătură are aceasta cu întemeierea „noului pământ” în anul 1919?

Fundaţiile se pun pentru ca pe ele să poată fi construit ceva, ceva nou asemenea unei superstructuri. În Isaia 51:16, Dumnezeu spune ce va face cu privire la cerurile noi ce vor fi create şi la pământul cel nou care va fi întemeiat. El le spune celor din poporul Săi: „Voi pune cuvintele mele în gura ta și te voi acoperi cu umbra mâinii Mele, ca să întind cerurile, să pun temelia pământului și să spun Sionului: 'Tu ești poporul Meu.” Aceste cuvinte adresate Sionului arată că, la un moment dat, Dumnezeu recunoaşte un popor, că dă naştere unei naţiuni, unui popor aflat sub un guvern. Când se afla pe pământ, Sionul era muntele pe care se afla „tronul lui Iehova”, pe care stătea Regele naţiunii lui Iehova.

În anul 1914, Iehova Dumnezeu a dat naştere guvernului ceresc al Fiului Său uns, Isus Cristos, Moştenitorul împărăţiei. Cu toate acestea, în timpul Primului Război Mondial, care a început în acel an, martorii unşi ai lui Iehova aflaţi pe pământ au fost prinşi în robia babiloniană a naţiunilor aflate în război, prin frică şi înţelegere greşită. Organizaţia lor a fost invadată şi aproape distrusă. Ei nu au funcţionat ca o naţiune cu un guvern independent, în acest caz, împărăţia stabilită de Dumnezeu în ceruri. Ei au devenit asemenea evreilor aflaţi în Babilon în timpul celor 70 de ani, perioadă în care Sionul, capitala lor, sau Ierusalimul, cu tot cu templul său, au zăcut pustii şi nu au avut niciun rege domnitor.

În anul 1918, la scurt timp după terminarea Primului Război Mondial, în mod îndurator, Iehova a început să îşi adune din nou poporul împrăştiat şi dezorganizat din toate colţurile pământului şi să le sporească numărul. El Şi-a adunat rămăşiţa unsă într-un aranjament bine organizat, permiţându-i să funcţioneze din nou. El i-a făcut să aprecieze şi mai mult faptul că împărăţia fusese întemeiată şi începuse să activeze în ceruri. Din moment ce mai exista încă pe pământ o rămăşiţă a moştenitorilor împărăţiei, nu toţi cei care aveau să fie co-moştenitori cu Isus Cristos se aflau cu El în ceruri, domnind alături de El în calitate de noi puteri cereşti peste pământ, în mijlocul duşmanilor lui Cristos. Totuşi, dând naştere împărăţiei, ca urmare a întronării şi încoronării Fiului Său Isus Cristos, Iehova Dumnezeu a creat cerurile simbolice ale noii ordini promise.

Iehova Şi-a pus cuvintele referitoare la întemeierea noilor ceruri în gura celor din poporul Său eliberat de pe pământ. Aşadar, cei din poporul Său au preluat predicarea veştii bune despre guvernul ceresc stabilit faţă de care ei trebuie să manifeste o supunere supremă, împărăţia lui Dumnezeu. Ocupându-se astfel de poporul Său în acea vreme, Iehova a făcut ca o naţiune, rămăşiţa Israelului Său

Cuprins

spiritual, să „se nască dintr-o dată”. Acestei naţiuni spirituale i s-a alăturat o „mulţime mare” de oameni asemenea oilor.

Care este deosebirea dintre această „naţiune” născută recent şi „ţara” care este „adusă în existență în durerile nașterii într-o singură zi”? Pentru ca o naţiune să existe, ea trebuie să aibă o ţară proprie. De exemplu, cât timp izraeliții din vechime se aflau în exil pe tărâm străin, în ţara Babilon, ei nu formau o naţiune cu un statut recunoscut între naţiunile de pe pământ. În ce priveşte patria lor, teritoriul Iudei şi Ierusalimului, era acesta o ţară? Nu! Acesta zăcea pustiu, fără niciun om şi fără niciun animal domestic. Toţi trecătorii îl ocoleau cu teamă din cauza nenorocirilor pe care Iehova le abătuse asupra sa. Această ţară nu avea nici capitală, nici oraşe pline cu oameni. Toate acestea nu erau decât ruine bântuite de creaturi din pustiu. Totul era sălbăticie cu o vegetaţie ca în junglă. Însă, după ce a fost eliberată, rămăşiţa evreilor credincioşi a ajuns în acest loc pustiit în vara anului 537 î.Cr., stabilindu-se iar pe amplasamentele fostelor lor cetăţi, au cultivat pământul şi au reconstruit altarul lui Iehova de pe muntele Moria, atunci a luat naştere o ţară ce era ocupată de o naţiune nou-născută, „într-o singură zi”, sau într-o perioadă de timp scurtă, cu o rapiditate ce i-a surprins pe duşmani. Acea reconstruire a ţării lor a arătat cum avea să se nască, în anul 1919 d.Cr, o ţară a „noii ordini”.

Această ţară a rămăşiţei restaurate a Israelului spiritual reprezintă poziţia pamantească pe care ei o ocupă pe pământ, într-o reînnoită şi aprobată poziție înaintea lui Iehova, în calitate de martori ai Săi. Iată ce scrie în numărul din 15 octombrie 1919 al revistei *Turnul de veghere*: „Timpurile neamurilor au luat sfârşit. Lumea veche a dispărut şi este în proces de dezintegrare. Aceasta nu mai poate reveni niciodată şi nimeni din cei care cunosc măreţia pe care viitoarea împărăţie a lui Cristos o va aduce omenirii şi locului Său, adică pământul, nu îşi poate dori reinstaurarea vechii ordini.” (p. 308, paragraful 2) În septembrie a avut loc primul congres general în Cedar Point (Ohio) despre care iată ce scrie în numărul din 15 decembrie 1919 al revistei *Turnul de veghere*: „Când s-a atins cea mai înaltă cotă de participare, au fost prezente 7 000 de persoane. Nimeni din adevărul prezent n-a mai fost martor la un asemenea congres. Niciodată nu a mai existat un spirit atât de armonios şi o dorinţă profundă de a fi o binecuvântare pentru ceilalţi ... Într-adevăr, ne-am bucurat să fim prezenţi acolo, sugerându-le unora că o astfel de tovărăşie este o anticipare a primirii acasă a poporului lui Dumnezeu, lucru la care ei tânjesc şi pe care îl aşteaptă.”

În cadrul acelei adunări a fost anunţată publicarea unei noi reviste intitulată *Epoca de aur*, anunţ primit cu multe aplauze şi în urma căruia s-au făcut multe abonamente pentru numărul ce avea să apară în luna octombrie a acelui an. Reînsufleţita Societate de Biblii și Tratate Turnul de Veghere a trimis 86 de vorbitori călători (sau pelerini) în timpul acelui an. Aceşti reprezentanţi călători au vizitat adunările. Ei au vizitat 6 330 de localităţi şi oraşe, parcurgând în total aproximativ 816 000 km. Ei au vorbit în cadrul a 687 de adunări publice, cu un total de participanți de 107 893. De asemenea, au ţinut 10 398 de cursuri sau de întâlniri de clasă, la care au participat în total 479 311 persoane. (p. 373) La

celebrarea mondială a cinei Domnului din data de 13 aprilie 1919, au participat peste 17 961 de oameni.

Un alt simbol al faptului că rămăşiţa martorilor lui Iehova a fost restaurată şi restabilită în „ţara” Israelului spiritual, în calitate de martori ai împărăţiei stabilite de Dumnezeu, a fost reconstruită casa Bethel la adresa str. Columbia Heights, nr. 124, Brooklyn, New York, fiind remobilată, iar birourile fiind mutate aici. Acolo şi continua activitatea sediul internațional al martorilor lui Iehova până în această zi măreaţă din anul 1959. Actualul grup de clădiri ale fabricii reprezintă doar un succesor al primei fabrici a Societăţii, una mică, înființată pe str. Myrtle Avenue, nr. 35, Brooklyn, în anul 1920. În prezent, toată lumea ştie că a luat naştere o naţiune spirituală ce prosperă în ţara pe care i-a dat-o Dumnezeu, națiune ce a luat naştere atât de rapid în această zi a lui Iehova.

Această reinstaurare a rămăşiţei unse a reprezentat punerea temeliei noului pământ, după cum a fost prezis în Isaia 51:16. Aceasta se află sub conducerea Dreptului Păstor-Rege al lui Iehova, Isus Cristos. În special din anul 1931, El și-a adunat aceste „alte oi” în respectiva ţară, pentru a le uni într-o „singură turmă” alături de rămăşiţa unsă a moştenitorilor împărăţiei sub „Unicul Păstor”. Astfel, restaurarea rămăşiţei unse în „ţara” simbolică oferită de Dumnezeu pe pământ a reprezentat temelia pe care să fie zidite aceste sute de mii de „alte oi”.

În această „ţară” simbolică a izraeliților spirituali, aceste „alte oi” sunt în prezent nişte locuitori străini. Acestea depăşesc numeric deja rămăşiţa izraeliților spirituali cu peste 50 la 1. Această „ţară” simbolică, acest staul pământesc al Dreptului Păstor-Rege, nu va fi pustiită în cadrul bătăliei Armaghedonului. Ea va rămâne în continuare o fundaţie solidă în viitoarea ordine a „cerurilor noi şi a pământului nou”. Atunci când ultimul supravieţuitor al rămăşiţei spirituale îşi va încheia calea pământească şi va fi luat în guvernul ceresc, „ţara” simbolică ce a fost întemeiată în 1919 va fi ocupată complet de aceşti „locuitori străini”, celelalte oi.

De aici putem vedea care este legătura dintre naşterea naţiunii restaurate a fiilor Sionului, Israelul spiritual, în anul 1919, şi punerea „temeliei pământului”, un pământ nou ce va fi ocupat pentru eternitate de „celelalte oi” care au fost răscumpărate şi aduse la perfecțiune.

Anunțuri

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

26 iulie: Păstorirea oilor cu îndemanare, parag. 1-15, pag. 361.

2 august: Păstorirea oilor cu îndemanare, parag. 16-21 și Satisfacerea cerințelor de astăzi ale oilor, parag. 1-7, pag. 365.

9 august: Satisfacerea cerințelor de astăzi ale oilor, parag. 8-23, pag. 370.

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul **Împărăției lui Iehova**

1 IULIE 1959 Nr. 13

Cuprins:

SĂ PĂSTRĂM PE PRIMUL LOC INTERESELE ÎMPĂRĂȚIEI - Pag.477

PĂŞIŢI ÎN LUMINA TRIMISĂ DE DUMNEZEU - Pag.484

CUM POATE FI CUNOSCUT VIITORUL? - Pag.486

ALTE „ZICALE” ALE LUI ISUS - Pag.491

AVERTIZĂRI CU PRIVIRE LA LUCRAREA NEOBIŞNUITĂ A LUI DUMNEZEU - Pag.494

SĂ NE ÎMPOTRIVIM ÎNCURCĂRII CU INTERESELE ACESTEI LUMI - Pag.495

PARTEA 17 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.503

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.508

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.511

“VOI SUNTEȚI MmartORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikoloie
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iulie 1959 **Nr. 13**

Să păstrăm pe primul loc interesele Împărăției

"Continuaţi să căutaţi mai întâi Împărăţia şi dreptatea (lui Dumnezeu) şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate." —Mat. 6:33.

Majoritatea oamenilor găsesc puţin loc în vieţile lor pentru Împărăţia lui Dumnezeu sub Cristos. Îndeosebi, cei care modelează gândirea acestei lumi nu sunt preocupaţi de acea împărăţie. Mai mult, ei sunt hotărâți să împiedice pe cât mai mulţi posibil de la a deveni interesaţi. Pentru a supune oamenii, cei responsabili de afacerile mondiale au obţinut supremaţia asupra intereselor omului. Modul de viaţă stabilit de aceştia îl forţează pe om în anumite direcţii, pe care simte că trebuie să le urmeze pentru a putea supravieţui. Drept consecinţă, şi deseori ca o măsură de apărare, el devine orb în faţa oricărei alte posibilităţi şi îşi continuă cursul care i-a fost pregătit, precum calea celei mai mici împotriviri.

2 Pe lângă toate si mai presus de toate acestea există dumnezeul acestei lumi, al cărui principal interes este să-i întoarcă pe toți oamenii de la împărăţia pe care Dumnezeu o arată drept cale de salvare. Aşadar, dacă cineva se învârte în acelaşi cerc de activitate cu această lume, fără a fi absorbit în vârtejul gândirii controlate de demoni, acea persoană trebuie să păstreze interesele împărăţieia lui Dumnezeu pe primul loc în viața sa. Aceasta este calea arătată de Isus pentru creştini în momentul în care a spus: „Nu vă mai îngrijoraţi pentru sufletele voastre, ce veţi mânca sau ce veţi bea, sau pentru corpurile voastre, cu ce vă veţi îmbrăca. Nu prețuiește sufletul mai mult decât hrana, şi corpul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitaţi-vă atent la păsările cerului, fiindcă ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici

Cuprins

nu strâng în hambare. Totuşi Tatăl vostru ceresc le hrăneşte. Nu sunteţi voi mai de preţ decât ele? Cine dintre voi, îngrijorându-se, poate adăuga un cot la durata vieții lui? Şi de ce vă îngrijoraţi de îmbrăcăminte? Învățați de la crinii câmpului, priviți cum cresc: nici nu trudesc, nici nu torc, dar vă spun că nici chiar Solomon, în toată gloria lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei. Dacă așa îmbracă Dumnezeu plantele câmpului, care astăzi sunt și mâine se aruncă în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu atât mai mult pe voi, puţin credincioşilor? Nu vă îngrijoraţi deci niciodată, zicând: „Ce vom mânca?” sau: „Ce vom bea?” sau: „Cu ce ne vom îmbrăca?” Fiindcă pe toate acestea națiunile le caută stăruitor. Tatăl vostru ceresc ştie că aveţi nevoie de toate aceste lucruri. Continuaţi să căutaţi mai întâi împărăția şi dreptatea Sa şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate.” - Mat. 6:25-33.

[3] Această poruncă venită de la reprezentantul principal al împărăţiei lui Iehova conţine făgăduința că Dumnezeu îi va elibera din ghearele acestei lumi şi se va îngriji de nevoilor tuturor celor care dau ascultare Legii Lui şi care pun interesele guvernului Său pe primul loc în vieţile lor. (Ps. 18:20; Prov. 13:13; Evrei 11:6). Isus nu a vorbit aici doar celor care erau deja servii lui Iehova. Cuvintele acestei porunci fac parte din „predica Sa de pe munte”, iar El a vorbit de-a lungul secolelor oamenilor din toate națiunile, care sunt în căutarea unei vieţi mai bune pe calea lui Dumnezeu. Din acest motiv toţi urmașii declarați ai lui Isus Cristos ar face bine astăzi să ia în serios aceste cuvinte ca fiind evaluate împotriva propriilor interese şi a poziţiei lor în această lume. Capacitatea lui Iehova de a se îngriji este indubitabilă, după cum remarcă Isus; aşadar, nimeni nu are nevoie să simtă că depinde de această lume. Cursul creştinului devine astfel o problemă exclusiv legată de credinţa şi bunăvoinţa de a pune propriile interese pe locul al doilea, după cele pentru împărăţia lui Dumnezeu.

[4] În aceeași ordine de idei, orice interes pe care îl are un creştin devine interesul Împărăţiei. După cum spune Pavel: „Orice faceţi să faceţi din toată inima, ca pentru Iehova.” (Col. 3:23). Hrana este achiziţionată nu doar pentru satisfacerea dorinţelor personale, ci şi pentru ca un creştin să se poate întări din punct de vedere fizic pentru lucrarea atribuită în slujire. Interesul creştinului în serviciul laic îi va fi necesar doar pentru a se îmbrăca şi a se adăposti împreună cu familia sa pentru serviciul neîntrerupt pentru Dumnezeu. Progresul în afaceri nu va fi principalul său interes. Chiar şi activităţile sale sociale vor fi strict supravegheate şi luate sub control total, astfel încât gândirea sa despre activitatea Împărăţiei va fi stimulată şi direcţionată corespunzător. Devotamentul faţă de interesele Împărăţiei aduce o viaţă care susţinute. Lăcomia şi egoismul aduc multe necazuri. După cum atenţionează Pavel: “Şi, în adevăr, devoțiunea sfântă însoțită de mulțumire este un mare câştig.” -1 Tim. 6:6.

[5] Echilibrul potrivit devine o problemă de credinţă, iar dacă noi avem credinţă ca cea a lui Noe, putem trăi în mijlocul unei lumi ale cărei interese date de Dumnezeu sunt deviate în scopuri personale şi egoiste şi putem să ne menţinem încă echilibrul şi interesele în responsabilităţile date de Dumnezeu. Noe a făcut acest lucru. Noe a fost un bărbat însurat şi la fel au fost şi fiii săi. Însă interesele sale familiale, nevoia sa de a asigura hrană şi băutură pentru familia sa nu s-au

amestecat cu sarcina dată de Dumnezeu de a construi o arcă. El s-a concentrat asupra lucrului său şi a prosperat şi astfel Noe a supravieţuit sfârşitului lumii. Pentru că a pus interesele împărăţiei pe primul loc, Noe este numit predicator al dreptății, şi despre el Pavel spune: „Prin credinţă Noe... a condamnat lumea şi a devenit moştenitor al dreptății care este potrivit credinţei.” (2 Pet. 2:5; Evrei 11:7) Noe a fost nu doar un exemplu pentru lumea în care trăia, ci mărturia lui Isus Cristos îl marchează ca exemplu pentru sistemul de astăzi. (Mat. 24:37-39) Cei ce pun pe primul loc interesele Împărăţiei lui Dumnezeu nu trebuie să simtă frică sau nesiguranţă.

[6] Pentru că martorii lui Iehova au pus interesele pentru împărăţia lui Dumnezeu pe primul loc în vieţile lor, unele persoane neinformate privesc cu suspiciune relaţia şi atitudinea lor faţă de guvernele acestei lumi. Dacă naţiunile ar fi independente şi capabile să răspundă nevoilor oamenilor, atunci Împărăţia lui Dumnezeu nu ar mai fi necesară. Totuși Isus şi-a învăţat discipolii să se roage să vină Împărăţia lui Dumnezeu pentru ca voința lui Dumnezeu să se facă pe pământ. (Mat. 6:10) În mod sigur creştinii nu pot fi condamnaţi pentru faptul că se bazează şi se îndreaptă spre speranţa exprimată în această rugăciune. Cei care privesc spre guvernele acestei lumi ar face bine să se întrebe dacă Isus ar fi prezent astăzi, steagul cărei naţiuni ar saluta? Pentru ce ţară ar lupta? Pentru ce partid ar vota? Nu încape discuţie că în cazul lui Isus Cristos este diferit. Isus Însuşi a spus: “Elevul nu este mai presus de învăţătorul lui, dar cine este instruit în mod desăvârşit va fi ca învăţătorul lui.” (Luca 6:40) Cel ce urmează sincer pe Isus Cristos va fi interesat de viziunea Lui asupra lucrurilor şi va încerca să urmeze exact calea pe care Isus ar urma-o. Mulţi creştini declaraţi nu s-ar închina în faţa unei imagini de-a lui Isus Cristos, ca reprezentant al guvernului lui Dumnezeu. Pentru ei ar fi un act de idolatrie. Totuși, ei ar face gesturi similare în faţa unui simbol al unei naţiuni din această lume. Pentru cei ce pun interesele împărăţiei lui Dumnezeu pe primul loc, toate aceste fapte sunt contradictorii cu rugăciunea Domnului şi cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu şi înseamnă o sabotare a intereselor lui Dumnezeu faţă de alt suveran. Creştinii nu pot face acest lucru Împărăţiei lui Dumnezeu, în deplină conştiinţă.

[7] Un asemenea devotament exclusiv faţă de Dumnezeu şi interesele împărăţiei Sale nu constituie un risc de siguranţă naţională pentru nici una dintre naţiuni. Isus Cristos nu a fost subversiv deşi a fost acuzat de acest lucru de către opozanţii religioşi. (Luca 23:2) El a refuzat să devină activ din punct de vedere politic în afacerile acestei lumi, pentru că, după cum a spus: „Nimeni nu poate fi sclav la doi stăpâni, căci fie îl va urî pe unul şi îl va iubi pe celălalt, fie se va alipi de unul şi îl va dispreţui pe celălalt.” (Mat. 6:24) Din cauza avertizării făcute de Isus, martorii lui Iehova au refuzat să amestece aceste interese în guvern. Dar aceasta nu îi face subversivi. Refuzul martorilor lui Iehova în trecut de a îndeplini datorii patriotice precum: votul, salutul steagului naţional sau participarea în forţele armate este o asigurare dată fiecărei ţări că martorii lui Iehova nu vor periclita siguranţa acelei naţiuni, deoarece s-au abţinut simultan de la aceleaşi activităţi în toate celelalte ţări. Aşadar, ameninţarea cu agresiunea asupra oricărei naţiuni nu va fi

responsabilitatea martorilor lui Iehova. Nu martorii lui Iehova pun o problemă serioasă unei naţiuni. Poziţia lor de neutralitate în lume este o promisiune de neinterferență, neagresiune mai bine întemeiată şi mai solidă decât orice acord care ar putea fi semnat de state „inamice”, întrucât se bazează pe devotamentul exclusiv faţă de Dumnezeu şi faţă de interesele Împărăţiei Sale. Aceste legături nu pot fi rupte fără teamă de consecințe.

8 Religiile cele mai condamnabile sunt cele care se amestecă în politica tuturor naţiunilor şi astfel contribuie la modelarea gândirii acelor naţiuni, chiar şi a celor aflate în opoziţie. Totuşi acestea sunt cele mai proeminente religii, cele mai onorate printre oameni. Desigur, ele dezmint orice responsabilitate dacă o ţară devine agresor şi încearcă să scape basma curată. Dar sângele tinerilor care îi urmează ca „ghizi spirituali” se înalţă la ceruri din ambele părţi ale liniei de luptă, frate „creştin” omorând frate „creştin”. (Isa. 1:15) Eşecul din partea acestor religii „acceptate” în a păstra interesele împărăţiei lui Dumnezeu pe primul loc a dus la vărsare de sânge nevinovat pe pământ. Progresiştii, pragmaticii vor lua în serios asemenea probleme înainte de a-i acuza pe martorii lui Iehova pentru că pun interesele guvernului lui Dumnezeu mai presus de cele ale oricărei naţiuni de pe pământ.

9 Multe persoane nefamiliarizate cu scopul şi lucrarea martorilor lui Iehova cred că apartenenţa ca membri în anumite confesiuni religioase este un motiv valabil pentru a refuza să analizeze mesajul Împărăţiei lui Dumnezeu, după cum este prezentat de către martorii lui Iehova. Când cineva spune martorilor că este membru al unei organizaţii bisericeşti, aceştia presupun că membrul bisericii este sincer în convingerea sa. Dar, de vreme ce martorul este dedicat în păstrarea intereselor Împărăţiei lui Dumnezeu pe primul loc, el va încuraja acea persoană să ia în considerare scripturile pe care le are în atenţia sa.

10 Isus a dat exemplu în vremea Sa. El Însuşi evreu, a petrecut trei ani şi jumătate din slujirea sa propovăduind Evreilor vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu. Pentru ei aceasta a fost o nouă doctrină. Pentru ei a fost o schimbare de la Legea pe care Dumnezeu le-a dat-o prin Moise. Multor Evrei, Isus Cristos şi cei care l-au urmat li s-au părut apostați, și prin urmare trebuiau evitați sau ucişi. Dar pentru cei care au refuzat să cedeze în faţa unei asemenea asprimi, care i-au ascultat și i-au cîntărit cu atenţie cuvintele, în lumina Legii lui Moise şi a restului Scripturilor Ebraice, El s-a dovedit a fi cu adevărat reprezentantul lui Dumnezeu şi cel autorizat să le aducă mesajul lui Dumnezeu. Chiar şi Ioan Botezătorul, premergătorul lui Isus, care nu îi chema pe Evrei să accepte un nou legământ, aşa cum a făcut Isus mai târziu, a fost respins de către Fariseii şi Saducheii religioşi pentru că a cerut evreilor cu bunăvoință să renunţe la tradiţiile şi practicile care fuseseră întemeiate de-a lungul secolelor de liderii religioşi. Cei prea orbiţi sau absorbiţi de propriile lor interese ca să-l audă au pierdut şansa, care ar fi fost mai presus de toate ca o speranţă pentru națiunea evreiască încă din vremea lui Moise, aceea a întâlnirii lui Mesia la venirea Sa.

11 Unii Evrei, fără îndoială, s-au simţit îndreptățiți pe o asemenea cale. Nu era națiunea lor întemeiată pe Legea lui Dumnezeu prin Moise? Nu era oare poziția

Cuprins

ocupată de către liderii lor ordinată de Dumnezeu? Dar când Isus s-a prezentat ca Mesia cel mult aşteptat, nu s-a îndreptat la cei care au pretins că stăteau pe scaunul lui Moise. El nu a putut să facă moştenitori ai Împărăţiei din cei ale căror interese erau contradictorii guvernului lui Dumnezeu. În schimb, El a adunat în jurul Său pescari, încasatori de impozite dispreţuiţi şi alţi oameni fără reputaţie. Prin alegerea apostolilor Săi, El a demonstrat că acceptarea de către Dumnezeu este o problemă individuală bazată pe credinţă şi pe fapte conforme cu acea credinţă, nu pe poziţie sau pe o falsă „obârşie" din strămoşi religioşi.

[12] Însă Dumnezeu nu a trecut cu vederea sau scuzat refuzul Evreilor de a cerceta lucrările lui Mesia. Isus i-a îndemnat: „Dacă nu fac lucrările Tatălui meu, să nu mă credeţi. Dar, dacă le fac, chiar dacă nu mă credeţi pe Mine, credeţi lucrările, ca să ştiţi şi să cunoaşteţi că Tatăl este în unitate cu mine şi Eu sunt în unitate cu Tatăl". (Ioan 10:37, 38). Astăzi toţi creştinii susţin că recunosc valoarea lucrării pe care a făcut-o Isus printre Evrei. Asta pentru că astăzi avem un avantaj faţă de secolele trecute. Dar am putea să ne întrebăm, dacă am fi trăit în vremea lui Isus ar fi fost decizia noastră la fel de simplă? Răspunsul la această întrebare ar putea fi găsit în atitudinea noastră de astăzi faţă de interesele Împărăţiei lui Dumnezeu. Putem spune cu adevărat că suntem sinceri cu Dumnezeu sau cu noi înşine? Ne permitem oare să fim orbiţi sau schimbați de oameni ale căror interese dezbinate îi descalifică să fie îndrumători spirituali în închinarea exclusivă a lui Dumnezeu şi devotamentul faţă de interesele Împărăţiei? Dacă permitem acest lucru, atunci, cu siguranţă, pierdem oportunitatea care a fost mai înainte de toate speranţă pentru adunarea creştină de la prima venire a lui Isus, acea de a-L întâmpina la întoarcerea Sa şi de a intra în binecuvântările conducerii împărăţiei Sale.

[13] Pavel a avertizat împotriva omului: „să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiţiei oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii şi nu potrivit lui Cristos" (Col. 2:8) Acestea sunt asemenea celor spuse de Petru: „Căci înainte de toate ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocurile lor, care vor umbla după dorinţele lor şi care vor zice: „Unde este promisa Lui prezenţă? De fapt, din ziua în care strămoşii noştri au adormit în moarte, toate lucrurile continuă exact ca de la începutul creaţiei". (2 Pet. 3:3, 4; Ezec. 13:8, 16) Aceştia ignoră complet mesajul Împărăţiei şi refuză să acorde atenţie tuturor dovezilor ce relevă prezenţa lui Cristos şi continuă să fie prinși în cursa acestui sistem.

[14] Alţii se poticnesc de viziunea potrivit căreia Cristos nu este prezent acum, dar va veni curând. Ei îşi bazează poziţia pe dovada pe care a dat-o Isus cu privire la întoarcerea Sa, recunoscând aceste condiţii ca fiind aici şi acum. Totuşi, aceste persoane nu realizează că aceste dovezi au fost date de Isus pentru a demonstra că El s-a întors deja, şi nu că întoarcerea Sa ar urma după aceste dovezi. Discipolii L-au întrebat: „care va fi semnul prezenţei Tale şi al încheierii acestui sistem?" (Mat. 24:3) Faptul că Isus nu poate fi văzut acum nu neagă prezenţa Sa actuală alături de aceste mărturii. Dacă El ar fi dorit să fie vizibil recunoscut de oameni la întoarcerea Sa, de ce ar fi avut nevoie de un semn?

[15] Cei care susţin o întoarcere vizibilă citează din Apocalipsa 1:7, care spune:

“Iată! El vine pe nori şi orice ochi Îl va vedea”. (Apoc. 1:7) Dar Isus a afirmat clar înaintea morţii Sale: “Încă puţin timp şi lumea nu mă va mai vedea.” (Ioan 14:19) Acest lucru fiind adevărat, este clar că afirmaţia din Apocalipsa vorbeşte de ideea de a-L vedea cu ochiul înţelegerii. Altfel, cuvintele lui Pavel din Timotei 6:14-16 nu ar avea sens când el vorbeşte de Isus Cristos şi Îl descrie ca pe cel „care locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia, pe care nimeni dintre oameni nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea.” Faptul că este posibil ca Isus Cristos să viziteze omenirea şi să rămână nevăzut reiese clar din înregistrarea despre Israel unde se vorbeşte, în mai multe cazuri, că Dumnezeu a vizitat națiunea, dar a fost nevăzut. (Gen. 50:24; Rut 1:6) Toţi cei ce studiază Biblia vor admite imediat că nici un om nu-L poate vedea pe Dumnezeu şi trăi; dar Pavel, după cum scrie în Evrei, a spus despre Isus: „El este reflectarea gloriei Sale (a lui Dumnezeu] şi reprezentarea exactă a fiinţei Sale”. (Evrei 1:3) Fiul lui Dumnezeu fiind astfel transformat în asemănarea expresă a lui Dumnezeu, la învierea Sa, este clar de ce această „lume nu Îl va mai vedea”. O asemenea viziune neclară a întoarcerii lui Cristos nu ar trebui permisă să orbească pe cineva în faţa adevărurilor Cuvântului lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. Viziunile personale sau private care interferează cu viziunea clară a Împărăţiei lui Dumnezeu trebuie puse deoparte pentru câştigarea salvării.

[16] Martorii lui Iehova îi cheamă pe iubitorii sinceri ai dreptății, fără a ţine cont de contextul lor religios, să analizeze faptele disponibile acum, care indică spre această generaţie ca fiind timpul întoarcerii lui Cristos şi împlinirea promisiunii lui Dumnezeu faţă de omenire. (Mat. 24:1-51) Consideraţi, de exemplu, modelul rugăciunii Domnului. Isus a arătat în direcţia voinţei divine când ne-a învăţat să ne rugăm: „Să vină Împărăţia Ta. Să se facă voinţa Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” (Mat. 6:10) Se va face voința lui Dumnezeu astăzi pe pământ, aşa cum este lumea aceasta plină de oprimarea comunismului, războaiele fierbinţi şi reci, delincvenţa la toate nivelurile sociale şi boli care distrug oamenii tuturor naţiunilor? Să lăsăm pe cei sinceri să se întoarcă la 2 Timotei 2 3:1-5 şi să citească aceste condiţii prezise de Dumnezeu ca un semnal de alarmă să ne întoarcem din această lume şi să privim dincolo de ea pentru împlinirea voinţei divine. Întorcându-ne de la promisiunile goale ale oamenilor, să lăsăm astfel de persoane sincere să îşi ridice inimile, ca răspuns la promisiunea lui Dumnezeu despre un pământ nou, după cum reiese din Biblia martorilor lui Iehova. Să-i lăsăm pe aceia să citească din Bibliile lor despre asigurarea lui Dumnezeu că dreptatea va predomina pe întreg pământul, că omul va trăi în pace şi prosperitate, fără teama timpului ce va veni. —2 Pet. 3:13; Isa. 66:22; Ps. 78:69; Apoc. 21:1-4.

[17] Acum aceşti membri sinceri ai religiilor lumii şi-au pus întrebarea: nu este aceasta o speranţă de valoare? Nu merită efortul de a lua în considerare asemenea promisiuni ale lui Dumnezeu? Nu ar fi nechibzuit să se ignore o asemenea speranţă de binecuvântări şi organizaţia care arată modul de realizare a acestora? Cu adevărat se poate spune că oile lui Dumnezeu au fost împrăştiate şi sunt prădate de această lume şi, după cum inima lui Isus s-a întors cu milă spre ei, tot aşa, astăzi, Marele Păstor, Iehova Dumnezeu, prin păstorul-Fiu Isus Cristos, întoarce atenţia martorilor Săi spre toate colţurile lumii pentru a anunţa că adevărul îi va elibera.

(Ioan 8:32) Cât de ridicolă este iresponsabila atitudine a celor care spun: „Fac tot ce pot acum şi voi risca când va veni vremea”! Aceasta este calea celei mai mici împotriviri, şi toţi cei care o urmează vor cădea în mod sigur în capcana pusă de dumnezeul acestei lumi. Problema cu care se confruntă lumea în ziua de astăzi trebuie întâmpinată cu acţiune pozitivă de toţi cei care doresc sincer să păstreze interesele împărăției lui Dumnezeu pe primul loc în vieţile lor.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este atitudinea generală față de împărăția lui Dumnezeu şi în ce poziţie se găsesc majoritatea oamenilor?
2. Ce cale de acţiune trebuie să urmeze oamenii pentru a rămâne liberi de gândirea controlată de demoni, şi ce asigurare a dat Isus despre înţelepciunea acestei căi de acţiune?
3. Cui i-a dat Isus acest sfat şi de ce depinde urmarea acestuia?
4. Ce relaţie trebuie să existe între interesele Împărăţiei şi interesele personale ale cuiva?
5. Cum a furnizat Noe un exemplu de echilibru potrivit al intereselor?
6. De ce iau martorii lui Iehova atitudinea pe care o iau faţă de guvernele acestei lumi şi totuşi, cum privesc unele persoane atitudinea lor?
7. De ce nu sunt martorii lui Iehova un risc de securitate națională pentru nici o naţiune, prin faptul că păstrează pe primul loc interesele împărăţiei lui Dumnezeu?
8. În ce mod sunt diferite falsele religii ale acestei lumi în responsabilitatea lor pentru siguranţa naţiunilor?
9. Ce motiv invocă unele persoane pentru neascultarea mesajului Împărăţiei, și totuşi, cum privesc martorii lui Iehova aceste motive?
10. Cum au fost priviţi Isus şi Ioan Botezătorul de mulţi evrei şi ce au pierdut acești evrei ca rezultat?
11. Pe baza căror argumente s-ar fi putut simţi îndreptăţiţi acești evrei în calea lor de acţiune, și totuşi, cum a demonstrat Isus lipsa lor de apreciere?
12. (a) De ce n-au avut evreii nici o scuză pentru că nu l-au primit pe Isus ca Mesia şi cum este privită astăzi responsabilitatea lor de creştini? (b) Ce întrebări trebuie să-şi pună astăzi toţi care se declară creştini şi ce sunt ei în pericol să piardă?
13. Cum au avertizat Pavel şi Petru despre pericolul de a pierde această speranţă creştină?
14. Ce alt punct de vedere îi poticneşte pe unii în ce priveşte prezenţa lui Cristos şi pe baza cărei înţelegeri greşite iau ei această poziţie?
15. (a) Cum se pot armoniza Apocalipsa 1:7 și Ioan 14:19? (b) Cum aruncă lumină asupra întoarcerii lui Cristos 1 Timotei 6:14-16 şi Evrei 1:3?
16. Ce apel fac martorii lui Iehova la toți iubitorii dreptății?
17. Cum trebuie să fie întâmpinată astăzi chestiunea cu care se confruntă lumea?

Umblați în lumina trimisă de Dumnezeu

„Iată, întunericul va acoperi pământul şi ceaţa densă grupurile naţionale!” Aceste cuvinte ale profetului Isaia descriu foarte bine această lume în care grupările naţionale sunt învăluite într-o ceaţă densă. În ciuda existenţei numeroaselor religii, întunericul spiritual afectează mare parte din omenire. Într-o astfel de lume cuprinsă de întuneric, avem nevoie de o lumină în vieţile noastre, o lumină provenită de la sursa adecvată, care să ne ofere o adevărată iluminare spirituală.

Acea lumină este Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Biblie: „Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele, o lumină pe calea mea.” – Isa. 60:2; Ps. 119:105

Adevăraţii creştini fac din Scripturile sacre lumina din viaţa lor, lăsând ca aceasta să fie o lampă aprinsă ce le luminează calea pe care îi poartă paşii. Pentru a putea umla fără să ne împiedicăm din punct de vedere spiritual, în această lume cuprinsă de o ceaţă densă, trebuie să umblăm în lumina dată de Dumnezeu. Avem nevoie de această lumină pe care Sfânta Biblie ne-o oferă mereu. Aceasta nu este doar o lumină parţială, ci trebuie să fie lumina constantă a creştinului. Cum poate sluji Biblia drept lumină?

Cuvântul lui Dumnezeu este o lumină în ceea ce priveşte aspectul moral, arătându-ne ce e bine şi ce e rău din punct de vedere moral. De exemplu, în Galateni 5:19-21 ni se spune ce e greşit din punct de vedere moral: „Lucrările cărnii sunt evidente şi ele sunt: curvia, necurăţia, conduita libertină, idolatria, spiritismul, duşmăniile, cearta, gelozia, izbucnirile de mânie, disputele, dezbinările, sectele, invidiile, beţiile, chefurile şi lucrurile asemănătoare acestora. Cu privire la lucrurile acestea vă previn, aşa cum v-am prevenit deja: cei care practică astfel de lucruri nu vor moşteni regatul lui Dumnezeu.”

Scripturile Sfinte le permit creştinilor adevăraţi să evite păcatele ce sunt atât de des comise în această lume, păcate ce au devenit atât de des întâlnite încât abia reuşesc să stârnească o undă de indignare. Vorbind despre starea morală a creştinătăţii, iată ce întrebare s-a adresat în numărul din luna august a anului 1957 în revista *Pageant*: „Am anulat cumva a şaptea poruncă?” Iată ce răspuns s-a dat: „Probabil că unul dintre cele mai des discutate dintre păcatele pe care le comitem este adulterul... Acesta a fost interzis prin poruncile date lui Moise cu peste 3.000 de ani în urmă. Cu toate acestea, adulterul pare a fi la fel de des practicat cum a fost şi în vremurile pline de orgii de dinainte de potop. Desigur că, în America, în

Cuprins

prezent, e un secret cunoscut de toată lumea faptul că adulterul e atât de des întâlnit... Cu toate acestea, Biserica nu îl poate opri, iar legea rareori încearcă să îl prevină."

Cu toate că pretinde a fi călăuzită de lumina Bibliei, Creştinătatea a preferat în realitate să se poticnească în întuneric. Cei ce umblă în lumina lui Dumnezeu au calea luminată ca să poată evita păcatele atât de des întâlnite în această lume nelegiuită. Umblând în lumina trimisă de Dumnezeu, creştinii pot evita să cadă pradă stricăciunii în care s-a afundat această lume.

Cuvântul lui Dumnezeu e, de fapt, o lumină profetică. Iată ce a spus apostolul Petru: „Noi avem cuvântul profetic mai sigur, și bine faceţi că îi daţi atenţie ca unei lămpi care străluceşte într-un loc întunecos, până când se crapă de ziuă şi răsare luceafărul în inimile voastre." Am face bine să acordăm atenţie acestei lumini profetice ce străluceşte în această lume întunecată. Am face bine să umblăm în această lumină deoarece ea ne arată unde ne aflăm de-a lungul timpului. Aceasta aduce lumină asupra faptului că ne aflăm în „timpul sfârșitului" acestei lumi vechi şi păcătoase. Această lumină ne arată că războiul universal al Armaghedonului va izbucni în această generaţie. Aceasta ne luminează singura cale prin care putem scăpa de mânia lui Dumnezeu ce se va abate asupra unei lumi ticăloase: „Căutaţi-L pe Iehova voi, cei smeriţi de pe pământ, care îi păziți poruncile; căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova." – 2 Pet. 1:19; Ţef. 2:3.

Oferindu-i lumină asupra faptului că trăiește în „zilele din urmă", Cuvântul lui Dumnezeu îi arată creştinului cum să privească lucrurile tulburătoare ce se întâmplă în lume. Războiul, infracţiunea, delincvenţa juvenilă, lipsa alimentelor, epidemiile şi alte nenorociri îi fac pe mulţi să-şi piardă nădejdea, dar cei ce umblă în lumina dată de Dumnezeu au atitudinea mentală pozitivă pe care Domnul Isus Cristos a spus că trebuie să o avem: „Pe măsură ce aceste lucruri încep să se întâmple, staţi drepţi şi ridicaţi-vă capetele, căci eliberarea voastră se apropie." (Luca 21:28) În ciuda nenorocirilor care s-au abătut asupra generaţiei noastre, cei ce umblă în lumina trimisă de Dumnezeu pot fi fericiţi. Eliberarea este aproape.

Cei ce umblă în lumina dată de Dumnezeu pot şti, de asemenea, ce atitudine trebuie să ia creştinii cu privire la tot felul de teorii, filosofii, tradiţii şi doctrine. Foarte multe falsităţi trec drept adevăr în prezent. Benjamin Franklin a spus odată: „Prostul învăţat îşi scrie prostiile folosind un limbaj mai bun decât cel needucat, dar tot prostii rămân." Cuvântul lui Dumnezeu este o lumină deoarece ne ajută să recunoaştem prostiile chiar şi atunci când sunt învelite în decenţă şi popularitate. Iată ce ne avertizează Biblia: „Luaţi seama să nu vă fure cineva prin filozofie şi amăgire deşartă, potrivit tradiţiei oamenilor, potrivit lucrurilor elementare ale lumii şi nu potrivit lui Cristos." Principiile iluminatoare cuprinse în Biblie îi ajută chiar şi pe cei lipsiţi de experienţă să sesizeze falsa înţelepciune. Iată ce a spus psalmistul despre cuvintele lui Iehova: „Însăşi expunerea cuvintelor Tale dă lumină, făcându-i pe cei neînvăţaţi să înţeleagă." – Col. 2:8; Ps. 119:130.

Ce motiv bun avem, aşadar, să umblăm în lumina trimisă de Dumnezeu! Fără lumina dată de Dumnezeu, nimeni nu poate obţine viaţă veşnică. Aşadar,

umblaţi în această lumină oferită de Dumnezeu. Folosiţi-o constant! Ajutaţi-i apoi pe alţii din această lume întunecată să îşi lumineze calea pe care îi vor purta paşii. Ajutaţi-i pe ceilalţi să umble în lumina trimisă de Dumnezeu şi să umble pe calea cea dreaptă pentru a ajunge la destinaţia vieţii veşnice, în lumea nouă a lui Dumnezeu.

Jungla crezurilor

„Crezurile”, a spus odată poetul american Lizett Woodworth Reese, „cresc atât de des de-a lungul drumului, încât crengile lor Îl ascund pe Dumnezeu.”

Cum poate fi cunoscut viitorul?

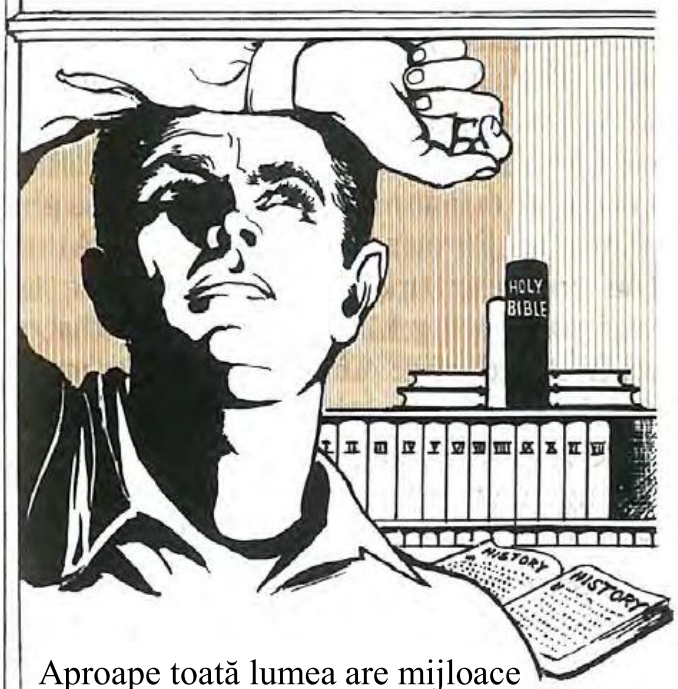

Aproape toată lumea are mijloace pentru a cunoaşte viitorul, dar puţini realizează acest lucru. Ce este acesta? Cum poate fi verificat caracterul lui demn de încredere?

TRECUTUL este ca o carte deschisă pentru oricine doreşte să îl citească, dar lucrul acesta nu poate fi spus şi despre viitor. Viitorul este format din pagini goale ale cărţii de istorie. Nimic nu poate fi învăţat din aceste pagini, decât dacă există unele mijloace de a şti dinainte ceea ce va fi scris pe ele.

Este o dorinţă veche de secole de a avea aceasta preştiinţă. Anticii au încercat să câştige acest lucru prin studierea poziţiei stelelor, zborul păsărilor, starea ficatului unui animal, aspectul apei atunci când este turnată într-un vas, poziţia obiectelor care sunt aruncate în apă, şi prin consultarea morţilor. Regele Babilonului a folosit unele dintre aceste dispozitive înainte de a ataca Ierusalimul. Cu privire la acest lucru, Biblia spune: “Căci regele Babilonului s-a oprit la răscruce, la capătul celor

două drumuri, ca să recurgă la ghicitori; El scutură săgeţile, consultă terafimi, cercetează ficatul.”—Ezec. 21:21, *AT.*

Trecerea secolelor din zilele Babilonului nu a cauzat ca dorinţa de cunoaştere a viitorului să se estompeze. Ea este la fel de puternică cum a fost întotdeauna. Ghicitorii abundă în aproape fiecare ţară a lumii. O autoritate pe această temă a estimat că americanii plătesc aproximativ 125 de milioane de dolari anual oamenilor care mărturisesc că au capacitatea de a prezice viitorul.

Indiferent de ceea ce îşi pot imagina unii oameni, viitorul nu poate fi văzut în bile de cristal, cărţi, frunze de ceai, sau în palma unei persoane. Viitorul nu poate fi învăţat nici de la mediumuri, care pretind că sunt în contact cu cei morţi. Oamenii care pretind a avea puterea de a şti dinainte, sunt profeţi falşi. Viitorul este o pagină goală pentru ei, la fel cum este pentru oricine altcineva. Atâta vreme cât oamenii sunt dispuşi să plătească, ei sunt dispuşi să simuleze că sunt capabili să privească în viitor.

Unele persoane pot părea să aibă unele cunoştinţe despre evenimentele viitoare, deoarece fac, ocazional, previziuni precise. Dar astfel de previziuni pot fi făcute de către aproape oricine care este un judecător şiret al personalităţii sau un observator de tendinţe mondiale. Cunoaşterea modului în care o persoană gândeşte face posibil să prezici ce va face el în anumite condiţii.

VIITORUL ÎI ESTE CUNOSCUT LUI DUMNEZEU

Viitorul nu este o pagină goală pentru Suveranul suprem. El poate şti ce va fi scris pe acele pagini, ori de câte ori vrea. El a declarat: “Amintiţi-vă de lucrurile dintâi, de demult, că eu sunt Cel Divin şi că nu există alt Dumnezeu, nici altcineva ca mine, Cel ce spune de la început sfârşitul şi din timpuri străvechi lucrurile care n-au fost încă făcute”. (Isa. 46:9, 10) În vremurile trecute El a inspirat oamenii să scrie despre viitor, şi ceea ce au scris ei poate fi citit în Biblie.

Nu toate persoanele care au pretins a fi profeţii lui Iehova au fost, de fapt, inspiraţi de către El. În ceea ce îi priveşte pe aceşti profeţi falşi din Israel, Ezechiel a spus: “Asa zice DOMNUL DUMNEZEU. Vai de profeţii fără minte, care umblă potrivit spiritului lor, când, de fapt, n-au văzut nimic! Ei au spus minciuni şi ghicirea lor este falsă; ei spun, ‘Zice DOMNUL’, când, de fapt, DOMNUL nu i-a trimis, şi totuşi ei aşteaptă ca El să le împlinească spusele.” (Ezec. 13:3, 6, *RS*) Ieremia a rostit o condamnare similară împotriva profeților mincinoşi care au spus că Ierusalimul nu va cădea. El a spus: “Iar voi să nu ascultaţi de profeţii voştri, de ghicitorii voştri, de visătorii voştri, de cei ce practică magia şi de vrăjitorii voştri care vă spun: ‘Nu-i veţi sluji regelui Babilonului.’ Pentru că falsitate este ceea ce profețesc ei pentru voi.”—Ier. 27:9, 10.

Întrucât au existat profeţi falşi atunci, tot aşa există şi astăzi. Ei nu vor ezita să îi inducă în eroare pe oameni, să îi facă să creadă că au cunoştinţe despre viitor. O cunoaştere exactă a viitorului nu poate fi dobândită de la astfel de oameni.

FERESTRE CĂTRE VIITOR

Profeţiile consemnate în Biblie sunt adevărate şi de încredere. Acestea sunt ferestre către viitor. Faptul că multe dintre profeţiile Bibliei au fost împlinite ne oferă o bază pentru a avea credinţă în cele care urmează să fie împlinite.

Ce prognosticator ar putea astăzi să prevadă cu precizie faptul că un oraş lovit de foamete ar putea avea mâncare din abundenţă a doua zi, sau că un batjocoritor al acestei profeţii ar vedea această abundenţă, dar nu ar putea să mănânce nici măcar o îmbucătură? Profetul Elisei a fost în măsură să facă acest lucru, deoarece Dumnezeu i-a oferit cunoaşterea a ceea ce nu avusese încă loc. Acest lucru s-a întâmplat în secolul al nouălea, înainte de Cristos, atunci când armatele din Siria au asediat Samaria. "Acum Elisei a spus: 'Ascultaţi cuvântul lui Iehova. Iată ce a spus Iehova: Mâine, pe vremea asta, la poarta Samariei, o măsură de floarea făinii va valora un siclu, iar două măsuri de orz, un siclu. Atunci aghiotantul pe mâna căruia se sprijinea regele i-a răspuns omului lui Dumnezeu, zicând: 'Chiar dacă Iehova ar deschide zăgazurile cerurilor, s-ar putea întâmpla una ca asta?' El a spus: 'Iată că vei vedea cu ochii tăi, dar nu vei mânca.'"—2 Regi 7:1, 2.

În timpul nopţii Dumnezeu a făcut pe Sirienii atacatori să audă sunetul provocat de carele războiului. Ei şi-au imaginat că regele Israelului a cerut ajutorul Egiptenilor şi al fiilor lui Het. În mare frică ei au fugit spre propriile lor frontiere, lăsând în urmă toate posesiunile lor. Oamenii din Samaria au avut acum mai mult decât suficient pentru a-şi satisface propriile nevoi. "Atunci poporul a ieşit şi a prădat tabăra Sirienilor, şi astfel, o măsură de floarea făinii a ajuns să valoreze un siclu, iar două măsuri de orz, un siclu, după cuvântul lui Iehova. Şi regele însuşi l-a numit pe aghiotantul pe mâna căruia se sprijinea să supravegheze poarta, şi poporul l-a călcat în picioare la poartă şi el a murit, aşa cum spusese omul lui Dumnezeu."—2 Regi 7:16, 17.

Elisei nu s-a uitat în ficatul unui animal; el nu a aruncat săgeţi pe pământ; el nu a căutat semne în stele sau în zborul păsărilor şi nu s-a consultat cu cei morţi. Puterea sa de a vorbi despre evenimentele viitoare a venit de la Dumnezeu, şi nu din ghicire.

Un exemplu de a cunoaşte viitorul cu sute de ani în avans se găseşte în ceea ce a zis Iosua în momentul în care oraşul Ierihon a fost distrus. Dumnezeu l-a făcut să rostească această profeţie: "Blestemat să fie înaintea lui Iehova omul care se va ridica şi va construi oraşul acesta, da, Ierihonul. Să-i pună temelia cu preţul vieţii întâiului său născut şi să-i pună porţile cu preţul vieţii celui mai mic fiu al său." (Iosua 6:26) Această profeţie a fost împlinită aproximativ cinci sute de ani mai târziu, în vremea Regelui Ahab. "În zilele sale, Hiel, din Betel, a construit Ierihonul. I-a pus temelia cu preţul vieţii lui Abiram, întâiul lui născut, şi i-a pus porţile cu preţul vieţii lui Segub, fiul lui cel mai mic, după cuvântul pe care îl spusese Iehova prin Iosua, fiul lui Nun." (1 Regi 16:34) Nici un om nu ar fi putut prezice acest lucru, prin puterea sa însăşi sau prin ghicire.

În zilele lui Ahab, profetul Ilie i-a spus nelegiuitului rege al lui Israel: "Iată ce a spus Iehova: 'Acolo unde câinii au lins sângele lui Nabot, acolo vor linge câinii şi sângele tău.' Şi Iehova a vorbit şi cu privire la Izabela, zicând: 'Câinii o vor mânca

Cuprins

pe Izabela pe bucata de pământ a Izreelului.'" (1 Regi 21:19, 23). Ceea ce a prezis Ilie s-a dovedit a fi la fel de adevărat ca şi cum el ar fi relatat ceva ce deja se întâmplase. Aceasta a fost istorie în avans.

Ahab a fost ucis într-un car de război şi "au spălat carul de război la bazinul Samariei, iar câinii au venit să-i lingă sângele." (1 Regi 22:38) Profeţia lui Ilie a devenit istorie. Regina Izabela a avut o moarte îngrozitoare, de a fi aruncată de la o fereastră înaltă şi apoi călcată în picioare sub copitele cailor ce erau la carul lui Iehu. "După aceea a intrat, a mâncat şi a băut, apoi a zis: 'Aveţi grijă, vă rog, de blestemata asta şi îngropaţi-o, pentru că este fiică de rege.' Când s-au dus s-o îngroape, n-au mai găsit din ea decât craniul, picioarele şi palmele mâinilor." (2 Regi 9:34, 35) Ea a fost mâncată de câini, aşa cum a prezis Ilie.

Un alt exemplu care dovedeşte acurateţea profeţiei Biblice se găseşte în profeţia lui Daniel, despre timpul în care va veni Cel Uns, Isus Cristos. "Să ştii şi să înţelegi că, de la emiterea poruncii de restabilire şi de reconstruire a Ierusalimului până la unsul, printul, vor fi şapte săptămâni şi şaizeci şi două de săptămâni." (Dan. 9:25, *AS*) Aceste şaizeci şi nouă de săptămâni sunt echivalente cu 483 de ani. Începând din anul 455 î.Cr., când a fost emisă porunca de reconstruire a Ierusalimului, 483 de ani ne aduc în anul 29 d.Cr. Aceasta a fost în vremea când Isus a fost botezat în Râul Iordan şi a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu. Aceasta a fost când El a devenit Mesia, sau Cel Uns. Astfel, Cel Uns, Prinţul, a venit. Trei ani şi jumătate mai târziu, sau în mijlocul săptămânii a şaptezecea de ani, El s-a despărţit de viaţa umană, aşa cum a prezis Daniel: "Şi, după cele şaizeci şi două de săptămâni, unsul va fi nimicit …la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi ofranda." (Dan. 9:26, 27, *AS*) Moartea Sa de sacrificiu la mijlocul celei de-a şaptezecea săptămâni de ani, a pus capăt Legii lui Moise, cu jertfele și ofrandele sale. Astfel, ceea a vorbit Daniel a fost o cunoaştere exactă a ceea ce se întâmpla cu mai mult de 500 de ani mai târziu.

Acestea sunt doar câteva dintre multe alte profeţii Biblice care ar putea fi menţionate ca fiind împlinite. Prin intermediul celor care urmează însă să fie împlinite, suntem în măsură să ştim ce va fi pus pe unele dintre paginile goale ale istoriei viitoare. Ar trebui să fie ținut minte faptul că Dumnezeu nu acordă o vedere spre viitor, astfel încât oamenii să-și poată satisface unele dintre dorinţele egoiste. El nu oferă informaţii pe care oamenii îşi imaginează că ghicitorii sunt în măsură să le ofere. Ceea ce Biblia ne face cunoscut despre viitor este întotdeauna în legătură cu scopurile lui Dumnezeu.

CE ESTE ÎNAINTE

Biblia dezvăluie clar viitorul acestei lumi. Prin cuvântul "lume" noi nu ne referim la pământ, ci la naţiunile care trăiesc pe pământ, sub sistemul care le controlează. Care este viitorul său? Răspunsul profetic nu este prosperitatea şi gloria, ci distrugerea. Când apostolul Petru a fost inspirat să vorbească despre acest lucru, el s-a referit la sistemul actual ca la "cerurile şi pământul care sunt acum." El a spus: "Lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă. Dar, prin acelaşi cuvânt, cerurile şi pământul de acum sunt păstrate pentru foc şi sunt

rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor lipsiţi de pietate." (2 Pet. 3:6, 7) În alt loc, Biblia spune că Dumnezeu va aduna naţiunile pentru a-și revărsa indignarea asupra lor.—Zah. 3:8.

Conducătorul rău nevăzut al acestei lumi va fi reținut de la a se amesteca în afacerile umane. Acest lucru a fost văzut de către apostolul Ioan într-o viziune profetică a viitorului: "Apoi am văzut un înger care cobora din cer cu cheia abisului şi cu un lanţ mare în mână. El l-a prins pe balaur, şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satan, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în abis şi a închis şi a sigilat abisul deasupra lui ca el să nu mai inducă în eroare naţiunile până nu se vor sfârşi cei o mie de ani."—Apoc. 20:1-3.

La Apocalipsa 20:4, ni se spune că Cristos şi un corp de asociaţi vor conduce pentru o mie de ani. Aceasta va fi aceeaşi mie de ani în care Satan este legat. Deoarece acesta va urma în mod necesar distrugerea lumii prezente, peste care Satan a fost conducător nevăzut, ne putem aştepta ca pe pământ să avem o mie de ani de pace, fără nici o perturbare de la Satan şi de la sămânţa lui. Versetele de la şapte la nouă ne informează că Satan va fi eliberat pentru un timp scurt la sfârşitul acestei perioade şi apoi va fi distrus.

Profeţia arată că în această perioadă de o mie de ani, când Cristos va domni pe pământ ca şi Rege, blestemul morții pe care l-am moştenit de la Adam va fi distrus. Acesta nu va mai avea nici o putere asupra urmaşilor lui Adam, deoarece jertfa de răscumpărare a lui Cristos îi va elibera. "Căci El trebuie să domnească în calitate de rege până când Dumnezeu îi va pune pe toţi duşmanii sub picioarele Sale. Ultimul duşman care va fi distrus este moartea." (1 Cor. 15:25, 26) Acest lucru înseamnă că omenirea va fi adusă la o stare de perfecţiune umană de care s-a bucurat şi Adam înainte de a păcătui.

Privirea noastră spre viitor descoperă, de asemenea, că mulţimea de oameni care a murit va fi adusă înapoi la viaţă, prin înviere. În ceea ce priveşte acest lucru, Isus Cristos a spus: "Nu vă miraţi de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Său, şi vor ieşi afară: cei care au făcut lucruri bune, pentru o înviere a vieţii, iar cei care au practicat lucruri rele, pentru o înviere a judecăţii." (Ioan 5:28, 29) Cu altă ocazie, El a dezvăluit viitorul, nu doar menţionând această înviere, ci, spunând, de asemenea, că persoanele care au înviat şi exercită credinţă, nu vor muri din nou. „Cine manifestă credinţă în Mine, chiar dacă moare, va reveni la viaţă şi oricine trăieşte şi manifestă credinţă în Mine nu va muri niciodată. Şi oricine manifestă credinţă în Mine nu va muri niciodată." (Ioan 11:26, *notă de subsol*). Viaţa veşnică va fi acordată locuitorilor pământului la timpul hotărât de Dumnezeu.

Aceste evenimente şi schimbări minunate sunt încă pe cale să vină. Acestea sunt câteva dintre lucrurile care vor fi scrise pe paginile goale ale istoriei viitoare. Putem şti cu certitudine că vor avea loc, pentru că Dumnezeu a hotărât ca ele să fie scrise în Cuvântul Său, ca istorie în avans. Această Carte inspirată care stă pe raftul tuturor oamenilor este mijlocul prin care poţi cunoaşte viitorul.

Alte „spuse” despre Isus

Nu e surprinzător să aflăm despre nişte papirusuri timpurii ce au fost descoperite şi care conţin spuse despre Isus care nu sunt atât de detaliat înregistrate precum în canonicele Scripturi Greceşti. Oare nu a scris Ioan în anul 98 d.Cr.: „De fapt, mai sunt multe alte lucruri făcute de Isus pe care, dacă ar fi scrise vreodată amănunţit, presupun că lumea întreagă nu le-ar putea conţine în documentele scrise”? (Ioan 21:25) Şi Luca recunoaşte acest lucru în introducerea sa: „Chiar dacă mulţi au încercat să alcătuiască o enumerare a faptelor cărora noi le acordăm deplină credibilitate, ... şi eu am făcut acelaşi lucru, căci am stabilit o cronologie foarte clară a tot ce s-a întâmplat încă de la început, urmând a scrie toate evenimentele într-o ordine logică.” – Luca 1:1-3

În 1897, papirologii Grenfell şi Hunt au scos din pământ, dintr-o grămadă de gunoi din localitatea Oxyrhynchos, din Egipt, o singură foaie de papirus imperfectă. Aceasta s-a dovedit a fi dintr-un codex grecesc, din secolul al III-lea, ce conţine spuse despre Isus. Acest fragment e numit în general „papirusul din Oxyrhynchos”. Iată ce scrie o traducere din limba engleză:

„Isus a spus: 'Dacă nu vă îndepărtaţi de lume, nu veţi găsi împărăţia lui Dumnezeu; dacă nu veţi face sabatul un sabat real, nu Îl veţi vedea pe Tatăl.' Isus a spus: 'Am stat în mijlocul lumii, unde am fost văzut de ei în carne şi unde i-am găsit pe toţi oamenii îmbătaţi şi nu am găsit niciunul însetat printre ei. Sufletul Meu s-a întristat pentru fiii oamenilor, deoarece au inimile împietrite şi nu văd.' Isus a spus: 'Un profet nu e acceptat în propria-i ţară, aşa cum nici doctorul nu îi poate vindeca pe cei care îl cunosc.' Isus a spus: 'O cetate construită în vârful unui deal şi întărită nici nu poate cădea, nici nu poate fi ascunsă.'” (1)

Remarcaţi că primele două spuse conţin informaţii extra-biblice. Acestea, se presupune, că sunt unele dintre „multe alte lucruri” la care face referire Ioan şi care nu sunt înregistrate în Biblie. Acea parte din a treia zicere care spune: „Un profet nu e acceptat în propria-i ţară”, seamănă cu ce scrie în Matei 13:57, însă restul este „nou”. A patra zicere seamănă foarte mult cu ce scrie în Matei 5:14.

O altă descoperire despre „spuse” a fost scoasă la lumină în 1934, când Muzeul Britanic din Londra a obţinut câteva fragmente de papirusuri de la un comerciant. Printre acestea erau nişte fragmente despre „viaţa secretă a lui Isus”, scrise într-o manieră ce nu poate fi întâlnită mai târziu de mijlocul secolului al II-lea, adică prin anul 150 d.Cr. În anul următor, Bell şi Skeat, custozii manuscriselor din Muzeul Britanic, au dat

Cuprins

publicităţii fotocopiile a trei dintre fragmentele găsite. Acele pagini s-au dovedit a face parte dintr-un vechi codex grecesc originar din Egipt. Aceste pagini fragmentare sunt numite acum „papirusul Egerton 2”. O fotocopie a fragmentelor unu şi trei e publicată împreună cu acest articol. (2)

Aici, acest text în limba greacă arată modalitatea folosită de scribi în această perioadă care utilizau prescurtări pentru numele şi cuvintele sacre (*nomina sacra).* Acest obicei imită tendinţa evreiască de a reprezenta tetragrama sau numele sfânt יהוה în limba greacă prin cuvintele *kyrios* („Domn”), fără articolul hotărât, şi *theos* („Dumnezeu”), cu numai prima şi ultima literă scrisă şi un accent deasupra lor. Astfel, numele Iehova poate fi indicat în limba greacă drept *Ἰεχοβά* sau *Ἰεοβά.* (3) Scribii creştini au extins lista de abrevieri pentru a le include pe următoarele: OKC (*ho kyrios,* cu articol hotărât, făcând astfel referire la Isus şi nu la Iehova, IH (*Iesous,* Isus), PA (*patera,* tată) şi M (*Moÿses,* Moise). (4) Priviţi la „versetul 1” şi remarcaţi PA de pe rândul 12, M de pe rândul 13 şi C de pe rândul 16. Priviţi apoi la „1 faţă” şi remarcaţi OKC de pe rândul 9 şi IH de pe rândul 12. *Kyrios* fără articolul hotărât, aşa cum e folosit pentru Iehova, nu apare în aceste fragmente.

Sir Frederic Kenyon, un erudit clasic, comentează asupra acestor fragmente. „Acestea conţin patru episoade din viaţa Domnului nostru, relatate destul de simplu, spre deosebire de stilul exagerat şi ciudat al evangheliilor apocrife de mai târziu, iar prin limbajul folosit dovedind puternice afinităţi, uneori cu evangheliile sinoptice (Matei, Marcu şi Luca), iar uneori cu cea de-a Patra Evanghelie (Ioan). Cuvintele folosite cu exactitate sunt puse uneori sub semnul întrebării deoarece lipsesc părţi din papirus, dar cea mai mare parte a sensului a trei din patru părţi este cât se poate de clar. (5) Apoi, Kenyon oferă traducerea următoare. (Am adăugat pasajele cu caractere italice pentru a indica locurile despre care se crede că ar fi „noi”. Numerele din paranteze sunt notele noastre de subsol ce indică acele porţiuni care au echivalent în relatările biblice.)

„*... apropiindu-se de El, au început să-L ispitească adresându-I întrebări:* ‘*Învăţătorule Isus,* noi ştim că Tu ai venit de la Dumnezeu; (6) *căci lucrurile pe care le faci pun mărturie mai mult decât toti profeţii.* (7) Spune-ne, aşadar, dacă este legal *să le oferim regilor ceea ce ţine de domnia lor.* Trebuie să le dăm sau nu?’ (8) Însă Isus, cunoscându-le gândurile, (9) *a fost cuprins de indignare* şi le-a zis: ‘De ce Mă numiţi Învăţător, dar nu ascultaţi ce vă spun? (10) Bine a spus Isaia când a profeţit despre voi: Poporul acesta Mă cinsteste cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. În zadar Mi se închină, [învăţând drept doctrinele lor] rânduielile [oamenilor].’” (11)

„*Întorcându-se spre conducătorii oamenilor, El a spus:* ‘Voi cercetaţi scripturile în care credeţi că găsiţi viaţă; acestea sunt acelea care mărturisesc despre Mine. (12) Să nu credeţi că am venit ca să vă acuz în faţa Tatălui Meu; doar unul singur vă acuză, Moise însuşi, în care voi speraţi.’ (13) Când ei au spus ‘Noi ştim prea bine că Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, dar despre Tine nu ştim de unde vii’, (14) *Isus le-a răspuns: ‘Acum, râvna voastră după credinţă vă va condamna...’* [Preoţii le-au vorbit] oamenilor, spunându-le [că ar trebui să ia

Cuprins

pietre] şi să-L omoare cu pietre. (15) *Conducătorii şi-au pus mâinile pe El ca să-L ducă şi să-L dea pe mâna mulţimii;* însă nu L-au putut lua deoarece ceasul *trădării Sale* nu venise încă. (16) Însă Domnul a ieşit din mijlocul lor şi s-a îndepărtat de ei." (17)

În cel mai bun caz, aceste spuse „adăugate" au doar o valoare de curiozitate. Din moment ce aceste porţiuni „noi" nu au fost păstrate pentru noi sub inspiraţie, atunci când Scripturile canonice au fost scrise, nu pot avea niciun fel de valoare în cadrul slujirii creştinilor dedicați.

Cu toate acestea, în ce priveşte manuscrisele, aceste fragmente sunt de ajutor încă o dată pentru a dovedi că înalții critici se înşeală. Aceşti critici au susţinut cu încăpăţânare că Evanghelia după Ioan nu a fost scrisă până în anul 150 d.Cr. și atunci de către altcineva şi nu de către apostolul Ioan. Din moment ce aceste fragmente conţin atât de multe expresii ce se regăsesc în relatările lui Ioan, se dovedeşte foarte clar că autorul fragmentelor s-a inspirat din scrierile lui Ioan. Prin urmare, Ioan trebuie să-şi fi scris înregistrarea cu mult înainte de anul 150 d.Cr. pentru a fi găsită în circulatie, prin Egipt, unde aceste fragmente au fost scrise cam în aceeaşi perioadă. Astfel că aceste fragmente, sustinute de descoperirea din anul 1935 a fragmentului din Evanghelia după Ioan (Papirusul Rylands GK 457), care a fost descoperit în Egipt şi care e datat ca fiind scris la mijlocul secolului al II-lea, confirmă data scrierii din relatarea lui Ioan ca fiind anul general acceptat 96 d.Cr.

[Referinţe]

(1) *Lumină din trecutul îndepărtat,* J. Finegan, 1946, pp. 322, 323.
(2) *Fragmente dintr-o Evanghelie Necunoscută,* 1935, H.I. Bell and T.C. Skeat, p. 65, ilustraţia I.
(3) *Nomina Sacra,* Traube, III, i, p.32.
(4) *Fragmente dintr-o Evanghelie Necunoscută,* Bell and Skeat, p.2.
(5) *Biblia şi arheologia,* 1940, Sir Frederic Kenyon, pp. 216, 217.
(6) Ioan 3:2; Matei 22:16
(7) Ioan 10:25
(8) Matei 22:17
(9) Matei 9:4
(10) Luca 6:46
(11) Matei 15:7-9
(12) Ioan 5:39
(13) Ioan 5:45
(14) Ioan 9:29
(15) Ioan 8:59; 10:31
(16) Ioan 7:30
(17) Luca 4:30

Să avertizăm despre lucrarea neobişnuită a lui Dumnezeu

În zilele regelui David, Iehova a făcut două fapte ciudate şi lucrări neobişnuite. El i-a mustrat usturător, de două ori, pe duşmanii filisteni ai lui David. Susţinând semnificaţia profetică a acestor acţiuni, Isaia a spus: „Căci Iehova se va ridica aşa cum s-a ridicat la Muntele Peraţim, se va agita aşa cum a făcut în câmpia de lângă Gabaon pentru a-Şi putea împlini fapta – fapta Lui este ciudată – şi ca să-Şi împlinească lucrarea – lucrarea Lui este neobişnuită. Acum nu trebuie să fiţi batjocoritori.” – Isa. 28:21, 22.

În prezent, creştinătatea manifestă, asemenea filistenilor, o opoziţie răutăcioasă faţă de Mai Marele David, Isus Cristos, pe care Iehova l-a aşezat pe tronul Său. Creştinatatea s-a umplut cu vinul simbolic al spiritului acestei lumi, un vin al independenţei faţă de împărăţia lui Dumnezeu, la fel cum au făcut beţivanii din Efraim. Îmbătaţi, preoţii şi profeţii lui Efraim s-au săturat să asculte şi nu le-a mai păsat de pericolele cu care se confruntau, dar nici de interesele împărăţiei lui Dumnezeu. – Isa. 28:1-4.

Acest vin i-a determinat să se compromită cu lumea şi să se bucure de ceea ce le oferea aceasta. Fără a ţine seama de avertizarea făcută de martorii lui Iehova, ei s-au refugiat în minciunile politice, dintre care principala minciună este O.N.U., ca singura speranţă a oamenilor. Deoarece mesajul nostru biblic destul de clar nu este învelit în exprimarea sectară a crezurilor, într-un înalt criticism şi într-o filosofie dată de înţelepciune lumească, aceştia îl batjocoresc şi nu îi acordă importanţă. Ei consideră că acestea sunt doar povești pentru copii sau ceva într-o limbă străină. – Isa. 28:9,10.

Nu este important câtă înţelepciune lumească deţinem, ci este important dacă am fost învăţaţi sau nu de Iehova. Încrezători că am fost învăţaţi de Dumnezeu, noi ştim că deţinem adevărul şi că mesajul nostru este de cea mai mare importanță. Prin urmare, noi refuzăm să ne lăsăm reduşi la tăcere fie prin ameninţări, fie prin batjocură şi ridiculizare. – Isa. 54:13.

Să-i avertizăm, așadar, pe liderii creştinătății lăudăroşi, batjocoritori şi beți spiritual că Dumnezeu nu va tolera la nesfârșit batjocura lor cauzată de beţie şi calea lor ce nu Îl onorează pe Dumnezeu. Prin Cel puternic si viguros, Fiul Său, Isus Cristos, Iehova îi va nimici pe toţi aceşti batjocoritori. Asemenea unei furtuni cu grindină, Cristos le va nimici refugiul lor de minciuni. Legământul lor cu Moartea şi viziunea lor privitoare la Șeol se vor dovedi zadarnice. În acelaşi timp, trebuie să le arătăm tuturor oamenilor cu bunăvoință care este singurul loc de odihnă şi siguranţă, adică, împărăţia lui Dumnezeu. – Isa. 28:17,18.

Dând această avertizare, vom dovedi că suntem creştini, iar Iehova Însuşi va fi pentru noi o cunună şi o ghirlandă de frumuseţe. Să facem această lucrare nu prin propriile noastre puteri, ci prin puterea lui Dumnezeu, căci El a promis să fie „ca o tărie pentru cei ce alungă bătălia de la poartă”. Când va izbucni Armaghedonul, Iehova nu numai că va dovedi că cele spuse de noi au fost

adevărate, ci ne va şi duce în siguranţă în lumea Sa nouă. Până atunci, trebuie să profităm de orice oportunitate ca să avertizăm cu privire la lucrarea neobişnuită a lui Dumnezeu. – Isa. 28:5,6.

Să ne împotrivim încurcării cu interesele acestei lumi

PENTRU A PĂSTRA interesele Împărăţiei pe primul loc nu este nevoie doar de acte pozitive de ascultare. Este nevoie, de asemenea, de înfrânare de la fărădelegi. Este clar din Cuvântul lui Dumnezeu că prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu. "De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu." (Iac. 4:4) Acest lucru înseamnă că, creştinul care este interesat în a face voința divină, trebuie să înveţe să recunoască cele trei obstacole principale în prietenia cu Dumnezeu, şi să le evite. Acestea sunt Satan Diavolul şi demonii săi, imperfecţiunea cărnii omului și lumea al cărei dumnezeu este Satan.—2 Cor. 4:4; Efes. 6:12; Mat. 26:41.

2 Isus Însuşi a recunoscut că "tot ce este în lume—dorinţa cărnii, dorinţa ochilor şi etalarea ostentativă a mijloacelor de existenţă—nu provine de la Tatăl, ci provine din lume." (1 Ioan 2:16) Exemplul Său de a se împotrivi acestor ispite este un model de urmat pentru noi. După ce a petrecut patruzeci de zile şi nopţi în pustiu, în studiul Cuvântului lui Dumnezeu, El a fost ispitit de către Satan pentru a satisface dorinţa cărnii prin efectuarea unei minuni în interesul său, transformarea pietrelor din pustiu în pâine, ca să mănânce. Isus l-a respins pe Satan, întorcandu-se la Cuvântul lui Dumnezeu, din care El a subliniat calitatea superioară a hranei spirituale față de hrana pentru carne. El a fost apoi ispitit să se facă însuşi un spectacol, cedând astfel dorinţei ochilor, aruncându-se de pe creasta zidului templului. La răstălmăcirea subtilă de către Satan a Scripturilor, în care s-a sugerat că puterea lui Dumnezeu ar putea să Îl protejeze, El a răspuns: "Nu trebuie să-L pui la încercare pe Iehova, Dumnezeul tău." În cele din urmă, lui Isus i s-a oferit o mare putere şi poziţie ca domnitor al guvernelor acestei lumi, în schimbul unui act de închinare la Satan. Dar El a refuzat să devină ademenit şi a spus: "Este scris, 'Lui Iehova, Dumnezeul Tău, să te închini şi numai pentru El să îndeplineşti un serviciu sacru.'"—Mat. 4:1-11.

3 Aşa cum Satan s-a retras pentru o perioadă de la Isus, din cauza poziţiei Sale credincioase, la fel este şi cu noi. "Supuneţi-vă deci lui Dumnezeu; dar împotriviţi-vă Diavolului, iar el va fugi de la voi." (Iac. 4:7) Cele mai multe persoane au probleme care sunt foarte grave pentru ele, şi singura modalitate cunoscută de către mulţi este că ele trebuie rezolvate prin încurcarea şi mai profundă în interesele acestei lumi. Dacă aceste bariere vor fi depăşite şi un interes în singura speranţă reală pentru omenire urmează să le înlocuiască, atunci înlănțuirea pe care această lume o are asupra intereselor omului trebuie să fie slăbită.

4 Această experienţă a lui Isus şi sfaturile pe care El le-a oferit ilustrează modul subtil în care chiar şi obligațiile obişnuite ale vieţii pot afecta oportunităţile de

Cuprins

avansare spirituală şi ne încurcă în detalii inutile. “Şi, în timp ce mergeau, El a intrat într-un sat. Aici, o femeie pe nume Marta l-a primit ca oaspete în casă. Această femeie avea şi o soră numită Maria, care s-a aşezat la picioarele Domnului şi asculta cuvântul Lui. Marta, dimpotrivă, era distrasă de multele treburi pe care le avea de făcut. Atunci ea s-a apropiat şi a zis: ‘Doamne, nu-ţi pasă că sora mea m-a lăsat singură să mă îngrijesc de treburi? Spune-i deci să mă ajute.’ Răspunzând, Domnul i-a zis: ‘Marta, Marta, tu te îngrijorezi şi te frământi pentru multe lucruri. Dar sunt necesare puţine lucruri, ba chiar unul singur. Maria a ales partea bună şi aceasta nu-i va fi luată.’”—Luca 10:38-42.

[5] Conform obiceiului de atunci, dar chiar şi de acum, în multe case, ospitalitatea Martei a determinat-o să pregătească o masă foarte minuțioasă pentru oaspetele ei distins şi pentru a se îngriji de multe alte detalii menite să facăa şederea Lui în casa ei mai plăcută şi mai confortabilă. Totuşi, rezultatul a fost că, din cauza atenţiei ei serioase la toate aceste detalii, ea a pierdut din vedere aceste beneficii de care putea avea parte de pe urma vizitei lui Isus Cristos. Isus nu a certat-o pentru ospitalitatea ei. Nici nu i-a spus Martei că ar trebui să stea degeaba şi să nu facă nimic pentru a asigura nevoile lor fizice. Remarcați ce a spus El: “Puține lucruri sunt necesare, ba chiar unul singur.” Sfatul Său pentru Marta a fost că, din moment ce aceasta era casa ei şi ea avea un oaspete, era potrivit pentru ea să pregătească ceva pentru oaspete şi pentru cei din casa ei, ca să mănânce, dar pregătirile minuțioase erau inutile pentru această ocazie. Prin urmare, Maria a ales partea mai bună, deoarece ea şi-a dat seama de valoarea care urmează să fie dobândită prin prezenţa lui Isus Cristos. Dacă Marta ar fi avut aceeaşi apreciere, şi s-ar fi mulțumit să pregătească numai lucrurile esenţiale, lăsând detaliile inutile pentru o altă ocazie, când nu avea această oportunitate de a auzi cuvintele lui Isus. Poziţia Mariei în căutarea informaţiilor despre Împărăţie este un exemplu pe care oamenii din această lume înfometată spiritual ar face bine să-l urmeze. Atunci când un vizitator vine acasă cu informaţii spirituale hrănitoare, treburile casnice ar fi bine să fie puse deoparte, cel puţin momentan, în special acele aspecte neesenţiale care pot fi efectuate cu un alt prilej, și trebuie profitat de toate avantajele de a avea în vizită pe acest unic reprezentant al guvernului teocratic al lui Dumnezeu.

[6] Eşuând a face acest lucru, omul ar putea deveni ca sămânţa semănată între spini. “Aceasta este cel ce aude cuvântul, dar îngrijorările acestui sistem de lucruri şi puterea amăgitoare a bogăţiilor înăbuşă cuvântul şi el ajunge neroditor.” (Mat. 13:22) Pe de altă parte, creştinii nu ar trebui să-și practice religia pur şi simplu pentru câştig personal. Unii care mărturisesc a fi urmaşii lui Isus Cristos se vor alătura unei biserici speciale din cauza anumitor avantaje care vor urma să fie câştigate. Alţii cred că pot folosi religia lor pentru a obţine putere de la Dumnezeu sau pentru alte promovări personale. Un astfel de interes în religie este unul egoist şi trebuie evitat, la fel cum şi Isus i-a avertizat pe cei care i-a hrănit în mod miraculos cu pâini şi peşti, când au venit în căutarea Lui a doua zi. “Foarte adevărat vă spun, Voi nu mă căutaţi pentru că aţi văzut semne, ci pentru că aţi mâncat din pâini şi v-aţi săturat. Lucraţi nu pentru hrana care piere, ci pentru hrana care rămâne pentru viaţă veşnică şi pe care v-o va da Fiul omului, căci pe el şi-a

pus Tatăl, da, Dumnezeu, sigiliul aprobării Sale." (Ioan 6:26, 27). Interesele personale sunt necesare şi corecte numai atunci când sunt controlate și direcționate să promoveze interesele Împărăţiei lui Dumnezeu.

7 Un interes personal în domeniul sănătăţii, care este direcţionat necorespunzător, poate ucide dorinţa cuiva pentru vindecarea spirituală adevărată. În cazul în care acel interes controlează o gândire care urmăreşte să excludă adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu există un prejudiciu mai mare pentru individ, decât boala lui fizică. Din cauza acestei dorinţe de sănătate multe persoane din ziua de azi nu reuşesc să ţină seama de avertismentul lui Isus Cristos cu privire la cei care pretind mari puteri miraculoase. "Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne, n-am profeţit noi în numele Tău, n-am scos noi demoni în numele Tău şi n-am făcut noi multe lucrări puternice în numele Tău?' Şi totuşi, atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v-am cunoscut. Plecaţi de la mine, voi, lucrători ai nelegiuirii." (Mat. 7:22, 23) Aceste cuvinte ar trebui să ofere motive pentru îndoieli serioase cu privire la aşa numiţii vindecători prin credinţă şi ar trebui să facă pe căutătorul sincer al sănătății să cântărească propriul interes personal în astfel de pretenții împotriva adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, înainte de a deveni ademenit fără speranţă de această subtilă şi înşelătoare "dorinţă a cărnii."

8 O examinare atentă a Cuvântului lui Dumnezeu descoperă că actele de vindecare din vremurile trecute nu au fost efectuate pentru cei care erau deja în adunare. Deşi apostolul Pavel avea darul vindecarii, el i-a spus lui Timotei: "Să nu mai bei apă, ci să foloseşti puţin vin din cauza stomacului tău şi a deselor tale îmbolnăviri." (1 Tim. 5:23) El nu a efectuat un act de vindecare în cazul său. Într-o altă scrisoare către Timotei, a spus: "Pe Trofim l-am lăsat bolnav la Milet." (2 Tim. 4:20) Aici, din nou, a fost mărturia lui că el nu a efectuat o vindecare miraculoasă. Şi acest caz nu a fost numai în adunarea Creştină. Ca dovadă că aceste vindecări au fost efectuate ca un semn pentru cei din afară, chiar înainte de vremea Lui, reţineţi următoarele cuvinte ale lui Isus: "Şi erau mulţi leproşi în Israel pe timpul profetului Elisei, totuşi, niciunul dintre ei n-a fost curăţat, în afară de Naaman, Sirianul." (Luca 4:27) În plus, contrar practicii generale între "vindecătorii" de astăzi, creştinii au fost sfătuiți să nu ia bani pentru exercitarea darurilor lor miraculoase. Isus a spus discipolilor săi când i-a trimis: "Vindecaţi bolnavi, sculaţi morţi, curăţaţi-i pe leproşi, scoateţi demoni. Fără plată aţi primit, fără plată să daţi."—Mat. 10:8. A se vedea, de asemenea, consemnarea de la 2 Regi 5:15-27.

9 După ce şi-au atins scopul de a demonstra puterea lui Dumnezeu prin reprezentantul Său, Isus Cristos, şi prin discipolii Săi, ca primii membri ai adunării Creştine, aceste daruri miraculoase nu mai erau necesare şi au fost retrase. Apoi Pavel vorbeşte despre acest lucru, atunci când spune: "Iubirea nu se termină niciodată. Dar, dacă sunt daruri de profeţire, vor fi înlăturate, dacă sunt limbi, vor înceta, dacă este cunoştinţă, va fi înlăturată." (1 Cor. 13:8) Cel mai mare dar al spiritului din ziua de astăzi este darul predicării, pe care Dumnezeu l-a văzut potrivit pentru a-l extinde la toate persoanele în viaţă sincere, indiferent de vârstă,

naţionalitate, rasă, sau poziţie socială. (Faptele 2:17, 18) Din aceasta se poate observa că astfel de interese cum ar fi sănătatea sau pregătirea fizică, trebuie să fie secundare în raport cu interesele Împărăţiei. Exercițiul fizic şi îngrijirea normală de sine sunt importante, dar aşa cum subliniază Pavel: "Căci exerciţiul fizic este de puţin folos, dar devoţiunea sfântă este de folos pentru toate lucrurile, fiindcă are promisiunea vieţii prezente şi a celei viitoare." (1 Tim. 4:8) Acest lucru necesită o viziune echilibrată din partea Creştinului, fiindcă el nu trebuie să se neglijeze pe sine, dar nici responsabilităţile ataşate slujirii Creştine, din cauza acestui interes personal.

[10] Un echilibru greşit al intereselor întoarce vederea cuiva de la lucrul important. "Lampa corpului este ochiul tău. Dacă ochiul tău este sincer, tot corpul tău este luminos, dar dacă este rău, şi corpul tău este întunecos. Fii deci atent! Poate că lumina din tine este întuneric." (Luca 11:34, 35) Unele persoane se uită la lucrarea făcută de către martorii lui Iehova şi de teama vătămării corporale sau criticii, ajung la concluzia că ei înşişi nu ar putea realiza acea lucrare. Astfel de "dorinţă a ochilor" îi conduce direct în cursa ademenitoare a dumnezeului acestei lumi. (Prov. 29:25; Mat. 10:28) Acest lucru subliniază necesitatea de maturitate a cunoştintei şi priceperii Cuvântului lui Dumnezeu. Acest lucru înseamnă că credinţa omului trebuie să fie consolidată printr-o dietă spirituală regulată. Cineva fără acea credinţă ar putea să se convingă că există mai multe avantaje personale să nu se supună botezului, decât în aderarea strictă la voinţa lui Dumnezeu şi de a fi cufundat în apă. O astfel de persoană ar putea să creadă că nu ar putea fi unul dintre martorii lui Iehova, deoarece nu are suficientă credinţă pentru a face acest lucru. Această persoană poate nu reuşeşte să înţeleagă că credinţa este construită pe cunoştinţă şi ea nu a făcut nici un efort pentru a dobândi această cunoştinţă, cum ar fi cu privire la semnificaţia şi motivul botezului. Mai întâi trebuie pusă temelia cunoștintei şi apoi, prin exercitarea acelei cunoștinte, va rezulta credinţa.

[11] Acelaşi lucru este valabil cu privire la a avea o parte în lucrarea de mărturie. Unele persoane nu se vor împotrivi încurcării cu această lume nici chiar atât încât să capete cunoştinţa care trebuie să vină ca un fundament necesar. Cu o astfel de cunoştință despre Cuvântul lui Dumnezeu vine credinţa, și cu credința vine capacitatea şi dorinţa de a predica. "Căci cu inima se manifestă credinţă pentru dreptate, dar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare. Fiindcă Scriptura zice: 'Oricine îşi întemeiază credinţa pe El nu va fi dezamăgit.' . . . Fiindcă oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat'. Însă cum îl vor chema pe acela în care n-au crezut? Şi cum vor crede în cel despre care n-au auzi? Şi cum vor auzi fără să le predice cineva? Şi cum vor predica dacă n-au fost trimişi?" (Rom. 10:10-15). Întărit prin această credinţă nou născută, un astfel de om va realiza că predicarea lui are o calitate dublă de salvare, după cum a arătat Pavel: "Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă."—1 Tim. 4:16.

[12] Iehova Dumnezeu trimite pe martorii Săi până la marginile pământului, pentru a da posibilitate persoanelor sincere să obţină un echilibru adecvat de interese şi de a le pune pe toate deoparte pentru Împărăţie. Prin profetul Isaia, El a

Cuprins

poruncit, cu secole în urmă: "Treceţi, treceţi pe porţi. Pregătiţi calea poporului. Înălţaţi, înălţaţi drumul cel mare! Curăţaţi-l de pietre! Înălţaţi un stindard pentru popoare!" (Isa. 62:10) Punerea deoparte a acestor pietre de poticnire care sunt în calea persoanelor interesate în mod sincer de serviciul lui Dumnezeu nu cauzează nici un prejudiciu unor astfel de persoane și nu le ridiculizează convingerile. Cu scopul de a recunoaşte aceste pietre care sunt în cale, slujitorul Împărăţiei trebuie să aibă o cunoștință exactă a Cuvântului lui Dumnezeu; şi dacă el vrea să le îndepărteze trebuie să aibă încredere în poziţia sa şi trebuie să fie plin de tact şi echilibrat în lucrarea sa. Slujitorul ia poziţia pe care o are ascultătorul său în dorinţa sinceră pentru lucruri mai bune şi o iubire sinceră pentru dreptate. El va face apel, prin urmare, la rațiunea sa mai degrabă decât să încerce să-l sperie. În acest fel el nu îşi va pierde spiritul, în cazul în care persoana căreia i se adresează nu apreciază imediat scopul real al vizitei sale. Scopul sau intenţia martorilor lui Iehova nu este doar de a câştiga un argument. Interesul lor este de a demonstra dragostea sinceră pe care o are Dumnezeu pentru oile Sale. Scopul lor este de a prezenta adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât ascultătorii lor să accepte sau cel puţin să solicite o analiză suplimentară a veştii bune a Împărăţiei ce înviorează inima. Acest lucru le va oferi o viziune reală a acelei împărăţii şi cât de important este să slujească interesele acesteia. Acest lucru va ajuta persoanele cu bunăvoință să fie atrase de societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova, cu scopul de a învăţa mai multe despre speranţa dătătoare de viaţă a noii lumi a lui Dumnezeu, echipându-i astfel să păstreze interesele Împărăţiei pe primul loc.

13 Acesta este cursul pe care l-a stabilit Isus Cristos ca fiind modelul nostru de urmat. Pavel îl citează ca spunând: "Iată! Am venit (în sulul cărţii este scris despre mine) să fac voinţa ta, o, Dumnezeule." (Evrei 10:7) Pe parcursul întregii Sale slujiri, Isus Cristos a făcut din propriile Sale interese, interesele lui Dumnezeu. Dedicat în totalitate Tatălui Său şi botezat în apă ca simbol al acestei dedicări, El a stabilit modelul pentru toţi cei care vor să păstreze interesele Împărăţiei pe primul loc. O dedicare completă faţă de Dumnezeu, urmată de botezul în apă, este un început necesar pentru ca ei să facă voinţa divină. Aşa cum a propovăduit Isus, ei propovăduiesc în împlinirea cuvintelor lui Isus: "Această veste bună despre împărăție va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul împlinit." (Mat. 24:14). Ei nu vor fi abătuţi de obiecţii, ridiculizări sau persecuţie. Ei vor persista în propovăduirea lor până când va veni sfârşitul.

14 Pe măsură ce ei cresc la număr și

Cuprins

vizitele lor la casele oamenilor devin tot mai frecvente, vor continua să facă vizite pentru că ei îşi dau seama că înseamnă viaţă pentru ascultătorii lor faptul de a recunoaşte şi accepta Împărăţia lui Dumnezeu ca fiind speranţa lor. Ei îşi dau seama că toată lumea trebuie să aibă oportunitatea de a auzi şi de a accepta acea veste bună. Ei îşi dau seama, de asemenea, că nu toţi din aceeaşi gospodărie simt la fel în legătură cu vizitele lor. În timp ce cineva poate obiecta şi poate interzice martorilor să se întoarcă, altcineva din acea casă poarte ar spune bun venit unei vizite ulterioare. Din această pricină martorii lui Iehova persistă în munca lor de iubire pentru cei care sunt într-adevăr oile lui Dumnezeu. Toate oile trebuie să fie găsite şi aceasta nu se va face pur şi simplu printr-o singură vizită sau de două ori. Persistenţa metodelor de căutare ale lui Dumnezeu este scrisă în profeţia lui Ieremia. "'Iată, trimit să fie chemaţi mulţi pescari,' zice Iehova, 'şi aceştia îi vor pescui. Apoi trimit să fie chemaţi mulţi vânători şi aceştia îi vor vâna pe orice munte, pe orice deal şi în crăpăturile stâncilor.'" (Ier. 16:16) Această lucrare trebuie să continue până când toate oile vor fi scoase din această lume veche, iar acest lucru se vede clar în răspunsul la o întrebare a lui Isaia, de acum câteva secole. "Atunci am zis: 'Până când, o, Iehova?' Şi el a răspuns: 'Până când oraşele vor ajunge nişte ruine şi vor rămâne fără niciun locuitor, până când casele vor rămâne fără niciun om pământean, iar pământul va ajunge o pustietate. Iehova îi va îndepărta pe oamenii pământeni şi inima ţării va fi pustiită.'"—Isa. 6:11, 12.

[15] Cei care se înclină spre gândirea, practicile, şi idealurile acestei lumi, vor fi cu siguranţă înghiţiţi de neliniştile şi grijile acestei lumi şi vor pierde poziția alături de Dumnezeu şi orice altă capacitate de a-i ajuta pe cei care au nevoie disperată de ajutor. Nimeni nu ar trebui să-și permită să fie indus în eroare sau călcat în picioare în viziunea fatalistă a acestei lumi, potrivit căreia oamenii pot sau vor supravieţui numai prin eforturi proprii, că dacă oamenii nu caută soluţii la aceste probleme, nu va exista nici o soluţie. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu vorbeşte clar că acesta este un timp de încercare prin foc şi lucrările fiecărui om vor fi arătate prin testele acestui timp al sfârşitului. Numai prin menţinerea echilibrului strict şi prin menţinerea pe primul loc al intereselor Împărăţiei, Creştinul poate să se împotrivească încurcării cu interesele acestei lumi şi să stea ca un bastion real împotriva valului crescând de materialism nelegiuit, care inundă pământul acum.

[16] Dacă Creştinul vrea să fie convingător în cuvintele pe care le vorbeşte, atunci el trebuie să trăiască în conformitate cu expresia credinţei sale. El trebuie să aplice în mod constant în viaţa lui acele principii învățate din Cuvântul lui Dumnezeu şi apoi să caute în permanenţă să extindă aceste cunoştinţe. El ar trebui să încerce să aibă în fiecare zi timp pentru avansare teocratică, să nu lase lucrarea necesară nefăcută, să nu treacă cu vederea orice oportunitate de a dărâma zidul neînţelegerii pe care dumnezeul acestui sistem l-a construit în jurul scopurilor lui Iehova. Dacă el păstrează pe primul loc interesele Împărăţiei, nu va umbla neglijent, doar pentru a pierde timpul în serviciul pe teren, deoarece simte o obligaţie de a face acest lucru. El va realiza că sfârşitul complet al acestui sistem este aproape, şi cei care vor rămâne în el, vor pieri. El va recunoaşte că efortul silitor şi o eficienţă îmbunătăţită vor fi necesare pentru a termina lucrarea de avertizare a persoanelor

cu bunăvoință, pentru a se elibera de ademenirile acestei lumi şi pentru a fugi la locul de refugiu pe care Iehova l-a oferit cu dragoste. Făcând astfel, el îşi va asigura locul său în această dreaptă lume nouă şi va avea privilegiul şi bucuria de nedescris de a fi folosit de către Iehova pentru a slăvi numele Său şi pentru a stabili singurul exemplu corespunzător care trebuie urmat de către persoanele cu bunăvoință, şi anume acela de a păstra pe primul plan în viaţa lor interesele împărăţiei lui Iehova Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care sunt cele trei obstacole pentru prietenia cu Dumnezeu?
2. Cum s-a împotrivit Isus dorinţei cărnii, dorinţei ochilor şi manifestării atrăgătoare a mijloacelor de existență?
3. Ce sfat este dat la Iacov 4:7, și care sunt obstacolele ce trebuie depășite?
4. Care a fost plângerea Martei înaintea lui Isus și care au fost împrejurările ce au influențat-o?
5. (a) În ce privinţă a arătat Marta lipsă de apreciere, şi în ce fel a ales Maria partea mai bună? (b) Cum poate fi urmat astăzi exemplul Mariei?
6. Ce interese egoiste trebuie să fie evitate în practicarea religiei, și cum a avertizat Isus despre aceasta şi când sunt potrivite interesele personale?
7. Cum poate cauza o pagubă serioasă interesul pentru sănătate direcționat în mod nepotrivit şi în ce situaţie îi poate duce aceasta pe cei neglijenţi?
8. Cum a fost folosit în timpurile Bibliei miraculosul dar al vindecării şi în ce mod îi demască aceasta pe aşa numiţii vindecători prin credinţă din timpurile moderne?
9. Ce a descoperit Pavel despre miraculoasele daruri ale spiritului şi ce punct de vedere echilibrat trebuie să aibă creştinul în chestiunea sănătăţii?
10. Ce punct de vedere imatur au unele persoane despre lucrarea martorilor lui Iehova, şi ce influenţează uneori o astfel de poziţie?
11. De ce este cunoştinţa o temelie necesară în împotrivirea faţă de ademenirile acestei lumi?
12. Ce serviciu sunt răspunzători martorii lui Iehova să facă oamenilor cu bunăvoință şi cu ce atitudine a minţii trebuie să fie făcut acest serviciu?
13. Ce curs model a fixat Isus şi cum îl urmează martorii lui Iehova?
14. De ce continuă martorii lui Iehova să viziteze multe case şi cât timp va continua lucrarea?
15. Cum va deveni cineva încurcat cu interesele acestei lumi şi cum poate fi evitat acest lucru?
16. În ce mod suplimentar poate fi dobândită eficienţa în predicare şi ce punct de vedere trebuie să fie păstrat totdeauna?

CITIȚI URMĂTORUL NUMĂR

Știți cum să vă păziți sănătatea spirituală? Citiți despre cum i-a susținut pe cei închiși în lagăre de concentrare cunoștința din Cuvântul lui Dumnezeu și cum vă poate susține și pe voi. Citiți „Cum este apetitul vostru spiritual?” și „Străduiți-vă viguros ca lucrători ai lui Dumnezeu”.

Tabernacolul din Israel a fost construit la porunca lui Iehova Dumnezeu. Încăperile și mobilierul lui, precum și serviciile realizate acolo au fost toate profetice și în legătură cu adevărata închinare de astăzi și cu îngrijirea lui Dumnezeu de salvare a omenirii. Citiți despre aceasta în „Umbre ale tabernacolului din Israel”.

Chiar a crezut Isus Cristos tot din Biblie? Dar voi? Vedeți dacă sunteți la înălțimea lui Isus Cristos citind „Acceptați cu adevărat învățăturile lui Cristos?”

„Acurateţe perfectă”

A. Rendle Short scrie în *Modern Discovery and the Bible* despre Faptele Apostolilor: „Romanii obişnuiau să guverneze provinciile din imperiul lor ce se întindea în lung şi-n lat, ducând cât mai departe posibil pentru siguranţa lor sistemul local de administraţie, iar astfel, autorităţile din diferite districte aveau mai multe nume. Dacă cineva nu era un călător atent sau un cercetător atent al arhivelor, nu putea spune cu exactitate care era denominaţia corectă a tuturor acestor oameni. Este unul dintre cele mai minuţioase teste ale semnificaţiei istorice oferite de Luca faptul că el reuşeşte întotdeauna să obţină o acurateţe perfectă. În unele cazuri, numai dovada oferită de o monedă sau de o inscripţie e singura care ne-a oferit informaţia necesară pentru a-l verifica. Istoricii romani recunoscuţi nu se aventurează pe un astfel de teren periculos. Astfel, Luca îi numeşte pe Irod şi pe Lysanias tetrarhi, la fel cum procedează şi Iosif Flaviu. Irod Agripa, care l-a ucis pe Iacov cu sabia şi l-a aruncat pe Petru în închisoare e numit rege. Iosif Flaviu povesteşte cum s-a împrietenit la Roma cu Gaius Cezar (Caligula) şi a primit un titlu regal atunci când Caligula a devenit împărat.

Guvernatorul Ciprului, Sergius Paulus, e numit proconsul ... Nu cu mult timp în urmă, Ciprul fusese o provincie imperială, fiind condusă de propretor sau legat, dar în vremea lui Pavel, după cum vedem de pe monedele din Cipru, atât cele greceşti cât şi cele latine, titlul corect era cel de proconsul. O inscripţie în limba greacă găsită în Soli, pe coasta de nord a Ciprului, datează din 'timpul proconsulatului lui Paulus', fiind probabil acelaşi Sergius Paulus ... În Tesalonic, mai-marii oraşului au preluat titlul destul de neobişnuit de politarhi, un nume necunoscut în literatura clasică. Nouă ni s-ar părea destul de necunoscut, cu excepţia folosirii acestui titlu de către Luca, dacă această denumire nu ar fi apărut în anumite inscripţii ... Sub August, Ahaia a fost provincie senatorială, sub Tiberiu se afla sub conducerea directă a împăratului, dar, după cum ne spune Tacitus, sub conducerea lui Claudiu ea a fost guvernată de senat iar, prin urmare, titlul corect al lui Gallio era cel de proconsul [Faptele 18:12] ... Luca este la fel de fericit, la fel de exact în datele geografice şi în descrierea experienţelor sale de călătorie.”

Partea 17 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

După ce Isus a fost botezat de către Ioan Botezătorul în Iordan, Iehova Dumnezeu l-a botezat din cer cu spirit sfânt, numindu-L astfel „Regele care va împlini voinţa supremă” în lumea nouă a dreptății. El a devenit „stânca” simbolică pe care urma să fie construită adunarea urmașilor Săi. El a început să adune urmași care aveau să devină „cei sfinţi care vor guverna” alături de El în împărăţia Sa cerească peste lumea nouă. Joi seara, în noaptea de Paşte, în a 14-a zi a lunii Nisan, în anul 33 d.Cr., El a sărbătorit pentru prima dată Paştele evreiesc împreună cu cei 11 apostoli credincioşi ai Săi. Apoi a introdus ceea ce numim „Cina Domnului”. El a rupt o bucată de pâine nedospită dându-le-o să o mănânce şi spunându-le că aceasta reprezenta trupul Său omenesc perfect ce urma să fie jertfit în interesul oamenilor păcătoşi. Apoi le-a dat să bea un pahar cu vin, spunându-le că vinul reprezenta sângele Său, astfel: „Acesta reprezintă 'sângele legământului', sângele meu, care trebuie să fie vărsat în folosul multora, pentru iertarea păcatelor.” – Mat. 26:27, 28.

10. Legământul de care le vorbea Isus apostolilor cerea acest sânge. Dar ce legământ era acesta? Nu vechiul legământ al Legii cu Dumnezeu care fusese mijlocit de profetul Moise pe muntele Sinai. La vremea Cinei Domnului, acel legământ al Legii exista de mai bine de o mie cinci sute de ani, căci fusese pus în vigoare de sângele vărsat al animalelor jertfite. Referitor la aceasta apostolul Pavel spune: "Așadar, nici legământul dintâi n-a fost inaugurat fără sânge. Căci, după ce Moise a spus întregului popor fiecare poruncă potrivit Legii, el a luat sângele taurilor tineri și al ţapilor, cu apă, cu lână stacojie şi cu isop, și a stropit cartea şi tot poporul, zicând: ‘Acesta este sângele legământului pe care Dumnezeu v-a poruncit să-l respectați.’ Și, tot așa, a stropit cu sânge Cortul şi toate vasele folosite în serviciul public. Da, aproape toate lucrurile sunt curăţite cu sânge, potrivit Legii şi fără vărsare de sânge nu există iertare." (Evrei 9:18-22) De aceea, când vorbea despre sângele Său ca “sângele legământului”, Isus vroia să spună că un legământ nou şi mai măreţ, bazat pe sângele Său uman pur, urma să înceapă în curând. Conform cu Luca 22:20, Isus a spus: „Paharul acesta reprezintă noul legământ, pe baza sângelui Meu, care trebuie să fie vărsat în folosul vostru.”

11. Vorbind despre acest “nou legământ”, Isus a folosit aceleaşi cuvinte pe care le folosise Moise când inaugurase vechiul legământ al Legii cu Israelul natural, adică “sângele legământului”. La cuvintele lui Isus despre un nou legământ, apostolii trebuie să îşi fi reamintit promisiunea lui Iehova, din Ieremia 31:31-34: "Iată că vin zile, zice Iehova, când voi încheia cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legământ nou; ... Voi pune Legea Mea înăuntrul lor și o voi scrie în inima lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. Nu vor mai învăţa fiecare pe semenul său și fiecare pe fratele său, zicând: ‘Cunoaşteți-l pe Iehova!’, fiindcă toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic dintre ei până la cel mai mare dintre ei, zice Iehova. Căci le voi ierta nelegiuirea şi nu-Mi voi mai aduce aminte de

păcatul lor." Acest nou legământ nu putea fi o bază pentru iertarea şi uitarea de către Iehova Dumnezeu a păcatelor şi greşelilor omeneşti dacă nu se baza pe sângele vărsat al unei jertfe omeneşti perfecte, egală cu omul perfect Adam din sanctuarul Edenic. Lăsându-şi sângele să fie vărsat, Isus, omul perfect, devenea mijlocitorul acestui nou legământ între Dumnezeu şi om.

12. Oamenii care fuseseră primiţi în vechiul legământ al Legii prin Moise erau izraeliți, evrei naturali după carne. Cei primiţi în noul legământ trebuie să fie izraeliți spirituali, evrei pe interior, a căror circumcizie este una a inimii şi nu una a prepuţului de carne, fiind membri ai casei Israelului spiritual şi ai casei spirituale a lui Iuda. (Rom. 2:28, 29) Aceşti izraeliți sau evrei după spirit alcătuiesc adunarea pe care Isus Cristos spunea că o va zidi pe el, ca "stâncă" sau *petra*. Fiind o adunare în noul legământ, aceşti izraeliți sau evrei spirituali demonstrează unitatea şi asemănarea lor în privilegiul de a mânca şi a bea aceleaşi lucruri deosebite, aşa cum, sub Moise, poporul lui Iehova "toţi au mâncat aceeaşi hrană spirituală şi toţi au băut aceeaşi băutură spirituală." —1 Cor. 10:3, 4.

13. Folosind aceasta ca un argument pentru unitatea izraeliților spirituali între ei şi cu Iehova Dumnezeul lor, Pavel mai spune despre celebrarea Cinei Domnului: "Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu însemnă oare părtăşie la sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem, nu înseamnă oare părtăşie la corpul lui Cristos? Pentru că există o singură pâine, noi, deși mulţi, suntem un singur corp, căci toţi avem parte de această singură pâine." (1 Cor. 10:16, 17) Deşi adunarea Israelului spiritual cuprinde mulţi membri, în cele din urmă 144.000 de membri, ei sunt un tot unitar şi integrat. Ei demonstrează această unitate când împart sau mănâncă dintr-o singură pâine nedospită, la celebrarea anuală a Cinei Domnului. Acea pâine este un simbol al trupului sacrificat al lui Isus Cristos, din care ei se împărtăşesc cu toţii, prin credinţa lor vie, roditoare, în fiecare zi a anului. Paharul simbolic pentru care ei îl binecuvântează pe Dumnezeu reprezintă, de asemenea, ceva din care ei se împărtăşesc, şi anume sângele preţios al lui Isus Cristos. Prin credinţă în sângele Lui ei dobândesc iertarea păcatelor şi îndreptățire, adică o poziție dreaptă în faţa lui Iehova Dumnezeu. "Dar Dumnezeu ne arată iubirea sa prin faptul că, pe când eram încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi. Cu atât mai mult deci, fiindcă acum am fost declarați drepți prin sângele său, vom fi salvați de la mânie prin El." (Rom. 5:8, 9) Rasa, culoarea pielii, naţia, limba, poziția socială nu pot dezbina această adunare.—Gal. 3:28, 29.

14. Cina Domnului atrage pregnant atenţia asupra sacrificiului lui Isus Cristos, mai ales în interesul adunării Sale de izraeliți spirituali. Datorită acestei jertfe omeneşti perfecte, care a fost oferită lui Iehova Dumnezeu şi din care ei se împărtăşesc prin credinţă, ei nu pot lua parte la acte de idolatrie, ci trebuie să arate devoțiune exclusivă față de Dumnezeu. Masa Cinei Domnului cu paharul de vin reprezintă simbolica "masă a lui Iehova" cu "paharul lui Iehova". Paharul reprezintă sângele legământului lui Isus. Sângele Său a fost preumbrit de sângele animalelor jertfite, cu care Moise inaugurase vechiul legământ al Legii, cu mult timp înainte. Aşa cum se arată în Exodul 24:3-8, sângele cu care s-a inaugurat acel vechi legământ includea sângele unor ofrande de împăcare sau "jertfe de

comuniune pentru Iehova." Când se ofereau ofrande de împăcare sau de comuniune, sângele, grăsimea şi organele vitale ale jertfei erau oferite lui Iehova; preotul care oficia la altar primea o porţie prescrisă, iar cel care aducea ofranda şi cei care erau cu el mâncau restul. (Lev. 3:1-17; 7:11-15, 28-34) În acest fel, prin jertfele lor de comuniune, izraeliții din vechime se împărtăşeau din mâncare cu Iehova Dumnezeu la masa altarului său. În acelaşi fel, israeliţii spirituali, când sărbătoresc Cina Domnului, se împărtăşesc nu numai unul cu celălalt, ci, ceea ce e mai important, cu Dumnezeu. Ei nu pot în acelaşi timp să practice idolatria şi astfel să aibă comuniune cu demonii. Pavel spune:

15. "Uitaţi-vă la Israelul carnal: cei ce mănâncă jertfele nu sunt ei în părtăşie cu altarul? Ce voi zice deci? Că ce se jertfește unui idol este ceva sau că un idol este ceva? Nu, ci zic că lucrurile pe care le jertfesc națiunile le jertfesc demonilor, şi nu lui Dumnezeu, iar eu nu vreau ca voi să fiţi în părtăşie cu demonii. Nu puteţi să beți paharul lui Iehova şi paharul demonilor; nu puteţi să luați parte la masa lui Iehova și la masa demonilor."—1 Cor. 10:18-21; Mal. 1:6-8, 12, *AS*.

16. Celebrarea Cinei Domnului în a paisprezecea zi a lunii Nisan, în fiecare an, după calendarul lunar, trebuie să îi întărească pe cei care se împărtășesc în a se abţine de la orice formă de idolatrie, şi în a oferi devoțiune exclusivă doar singurului Dumnezeului viu şi adevărat, Iehova, care a dat pe Mielul său Isus Cristos pentru noi. Isus nu le-a spus urmașilor lui să îi sărbătorească ziua de naștere, a cărei dată nici nu este exact precizată în Biblie, deoarece a sărbători zilele de naştere omenești era un obicei păgân. Totuşi, El a poruncit adunării Sale credincioase de izraeliți spirituali să ţină o sărbătoare. Aceasta era "Cina Domnului" pe care Isus a instituit-o în Ierusalim în acea noapte de Paşte. El "a luat o pâine și după ce a adus mulţumiri a frânt-o şi a zis: ‘Aceasta reprezintă corpul meu, care este dat pentru voi. Continuați să faceţi lucrul acesta în amintirea Mea.’ După ce a luat Cina, el a făcut la fel și cu paharul, zicând: ‘Paharul acesta reprezintă noul legământ, pe baza sângelui Meu. Continuați să faceţi lucrul acesta în amintirea Mea, ori de câte ori îl veţi bea’." Şi apostolul Pavel comentează aceasta, spunând: "Pentru că, ori de câte ori mâncaţi din pâinea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, până va veni El." (1 Cor. 11:23-26) În acest fel Isus ne-a spus să îi celebrăm moartea, şi nu naşterea.

17. În semn de ascultare faţă de această înţelegere şi poruncă a Domnului Isus Cristos, poporul dedicat al lui Iehova, născut de spirit, pe care El l-a adus în noul Său legământ, a sărbătorit Cina Domnului an de an, aniversând ziua când Isus a instituit acest lucru, 14 Nisan, începând cu anii 1870, conform relatărilor publicate.*

18. În pâinea nedospită şi vinul folosit cu această ocazie ei au discernut, cu recunoștință, corpul uman perfect şi sângele Domnului Isus. Ei s-au străduit să arate respectul şi mulţumirea cuvenite față de aceste preţioase îngrijiri pentru salvare, încât să nu se împărtăşească din simboluri într-un mod nevrednic. Ei şi-au

*

Cuprins

amintit cuvintele apostolului Pavel: "Aşadar, oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în mod nedemn va fi vinovat cu privire la corpul şi sângele Domnului. Mai întâi, fiecare să se examineze cu atenție dacă într-adevăr corespunde şi aşa să mănânce din pâine şi să bea din pahar. Fiindcă cel ce mănâncă şi bea îşi mănâncă şi îşi bea propria condamnare dacă nu discerne corpul. Iată de ce mulţi dintre voi sunt slabi și bolnavi, şi nu puţini dorm în moarte. Dar, dacă am vedea clar ce fel de persoane suntem noi înșine, nu am fi judecaţi. Însă, când suntem judecaţi, suntem și disciplinați de Iehova, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea."—1 Cor. 11:27-32, 20, 21.

19. În special de când s-a sărbătorit Cina Domnului, duminică 20 martie, 1932, după apusul soarelui, o mare mulţime de oameni asemenea oilor, „celelalte oi" ale Păstorului cel Drept Isus Cristos, au participat la sărbătoarea anuală, nu ca să se împărtăşească din simboluri, ci ca să observe. De exemplu, s-a scris că la sărbătoarea de joi, 3 aprilie, 1958, după apusul soarelui, 1.150.000 de oameni s-au strâns la locurile de întâlnire ale martorilor lui Iehova, peste tot în lume. Din acest număr, doar 15.000 s-au împărtăşit din pâine şi vin. „Marea mulţime" a celorlalte oi nu s-a împărtăşit, deoarece au considerat că nu sunt din adunarea izraeliților spirituali, în noul legământ validat de sângele lui Isus. Ei mai ştiu, de asemenea, că Isus a instituit această cină cu cei care urmau să fie primiţi în legământul pentru Împărăție. În timpul discuţiei la masă, după cină, Isus le-a spus celor unsprezece apostoli credincioşi: "Voi sunteţi cei care aţi rămas întotdeauna cu Mine în încercările Mele. Eu închei un legământ cu voi, aşa cum Tatăl meu a încheiat un legământ cu mine, pentru o împărăție, ca să mâncaţi şi să beţi la masa Mea, în Împărăţia Mea, şi să staţi pe tronuri ca să judecaţi pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel." (Luca 22:28-30). "Celelalte oi" care au observat au dovada în Scriptură că ei nu se află în acel legământ pentru Împărăție.

20. Este adevărat că aceşti unsprezece apostoli au fugit şi l-au abandonat pe Isus când a fost arestat, mai târziu, în noaptea aceea, în grădina Ghetsimani. Dar după ce a fost ridicat din morţi, în dimineaţa de 16 Nisan, Isus s-a înfățișat discipolilor Săi înspăimântaţi, care se adunaseră pe ascuns. Patruzeci de zile după aceea, Isus li s-a înfățișat pentru ultima dată. El le-a spus că împărăția lui Dumnezeu nu va fi restatornicită pentru națiunea pământească a lui Israel şi i-a instruit să rămână în Ierusalim până când spiritul sfânt al lui Dumnezeu va veni asupra lor. Apoi, în faţa lor, s-a înălţat spre ceruri şi a dispărut. Doi îngeri au apărut apoi şi le-au spus: "Acest Isus, care a fost înălţat de la voi la cer, va veni în acelaşi fel în care L-aţi văzut ducându-se la cer." (Faptele 1:1-11) Zece zile după aceea, în ziua sărbătorii de Cincizecime, la Ierusalim, Isus Cristos, la dreapta Tatălui în cer, a început să boteze cu spirit sfânt. Cu o demonstrație miraculoasă, el a revărsat sfântul spirit peste cei 120 de discipoli adunaţi. Ei au fost astfel născuţi prin spirit ca să fie copii spirituali ai lui Dumnezeu şi au fost aduşi în națiunea nou-născută a Israelului spiritual.

21. Ca izraeliți spirituali ei au fost luați în noul legământ prin sângele vărsat al lui Isus Cristos, Mijlocitorul, şi au fost făcuţi poporul pentru numele lui Iehova, martorii Săi. Ei au fost unşi să fie moştenitorii Împărăției, cu Isus Cristos,

şi au fost astfel luați în legământul pentru Împărăție cu El, Moştenitorul şi Domnul Regelui David. Prin această ungere cu spirit ei au fost împuterniciţi sau ordinați să predice vestea bună a Împărăției tuturor națiunilor. Prin puterea sfințitoare a sfântului spirit ei au fost făcuţi "sfinţi", "o națiune sfântă."—Faptele 2:1-38; Rom. 8:15-17; 1 Ioan 2:20, 27; 1 Pet. 2:9.

ORGANIZAREA ADUNĂRII PE TEMELIA DE STÂNCĂ

22. În acea zi de Cincizecime când şi-a botezat urmaşii pe pământ cu sfântul spirit, Isus a început zidirea adunării Sale pe El însuşi ca temelie de stâncă (*petra*). Cu mult timp mai înainte, Iehova folosise pe cei doisprezece fii ai lui Iacov (Israel) ca temeliile națiunii Israel, alcătuită din douăsprezece seminții. (Gen. 49:1, 2, 28) Folosind aceasta ca model, Isus Cristos i-a folosit pe cei doisprezece apostoli credincioşi ca temelii secundare zidite pe el însuşi. El a ilustrat adunarea Sa ca pe un oraş cu douăsprezece temelii: "Zidul cetăţii avea douăsprezece temelii, şi pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului." (Apoc. 21:14) Dar, ca să arate că glorificatul Isus din cer este temelia tuturor lucrurilor, apostolul Pavel a spus adunării: "Voi sunteți concetăţeni ai sfinţilor şi membri ai casei lui Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi a profeţilor, Cristos Isus însuşi fiind piatra unghiulară de temelie. În unitate cu El, întreaga clădire, armonios îmbinată, creşte ca să fie un templu sfânt pentru Iehova. În unitate cu El, şi voi sunteţi zidiţi împreună ca să fiţi un loc în care să locuiască Dumnezeu prin spirit." —Efes. 2:19-22.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

10. Care era legământul la care se referea Isus, vorbind despre sângele Său, şi ce a arătat El prin aceasta că urma să se întâmple?
11. Când Isus a vorbit despre noul legământ, la a cui profeţie trebuie să se fi gândit apostolii, şi pe ce bază trebuie să se întemeieze acest legământ pentru a permite iertarea păcatelor?
12. Spre deosebire de cei din vechiul legământ al Legii, cine sunt cei incluşi în noul legământ, şi în ce fel se arată unitatea şi privilegiul lor?
13. Când se sărbătoreşte Cina Domnului, cum îşi arată adunarea unitatea, deşi e alcătuită din mulţi membri, aşa cum arată apostolul Pavel?
14. La ce anume atrag atenția bucata de pâine şi paharul, şi cu cine se împărtăşesc de fapt participanţii, şi de ce nu pot comite ei acte de idolatrie?
15. Cum arată Pavel aceasta celor care sărbătoresc Cina Domnului?
16. De la ce trebuie cina anuală să îi ajute pe participanţi să se abţină, şi în amintirea a ce sărbătoresc ei?
17. Când şi cât de des au sărbătorit martorii moderni ai lui Iehova Cina Domnului, şi începând de la ce dată, conform relatărilor?
18. Cum au încercat ei să se împărtăşească din embleme, fără a atrage judecata asupra lor?

19. Ce mare mulţime participă, mai ales de la 1932, la sărbătoarea Cinei Domnului, şi de ce?
20.Ce a făcut Isus cu cei unsprezece apostoli care au fugit de la El la trădarea Sa, şi când au fost ei aduşi în națiunea Israelului spiritual?
21. În ce legământ au fost luați ei prin sângele lui Isus, şi cu ce scop au fost ei unşi şi sfinţiţi?
22. Când a început Isus să-și zidească adunarea pe temelia de stâncă, şi pe cine a folosit ca temelii secundare?

A se vedea *Turnul de veghere al Sionului*, numărul din aprilie, 1880, pagina 8, sub titlul *Cristos Paștele nostru*, paragraful 3.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatare de C.D. Leathco

Era pe la sfârşitul verii din anul 1934. Lângă Ashland, Oregon, o doamnă de peste 70 de ani, subţirică, cu păr alb, a coborât dintr-un uriaş autobuz gri interurban. Mâna i s-a încordat sub greutatea unei genţi negre pentru cărţi. Pe măsură ce a mers din casă în casă, paşii au adus-o în casa noastră; însă înainte de a ajunge la uşă, mama a deschis imediat şi a invitat-o înăuntru. Vecinii începuseră să vorbească, iar mama era curioasă. Unii au râs şi au glumit pe seama mesajului ciudat, dar mama a ascultat cu atenţie şi şi-a făcut abonament la *Turnul de veghere*.

Curiozitatea mamei mele pregătise calea, ea citindu-mi regulat din revistă, înainte de culcare. Cu vreun an mai târziu, în 1935, am ascultat o transmisie radiofonică în care vorbea J.F. Rutherford din Washington D.C.. Cât de încurajator a fost să aud despre binecuvântările pământeşti ce sunt pregătite pentru „mulţimea mare”! Am început să-mi dau seama că trebuia să mă dedic şi să mă botez. După ce mi-am simbolizat dedicarea prin cufundare în apă, am muncit din greu în calitate de vestitor cu 60 de ore pe lună.

Când servul de circuit ne-a vizitat era însoţit de familia sa în care toţi erau pionieri. Toţi trăiau pentru şi vorbeau despre serviciul de pionierat. Era exact ceea ce-mi trebuia. Primind exemplul şi încurajarea lor, am hotărât să fac din lucrarea de pionierat scopul meu în viaţă.

În luna aprilie a anului 1938, având fonograful şi geanta cu cărţile în coşul de la bicicletă, am început să lucrez ca pionier în zona rurală de pe lângă casă. Când servuul de circuit şi familia sa au venit din nou, m-am alăturat fiului său şi unui alt grup de fraţi tineri pionieri. Am avut parte de experienţe pline de înviorare în timp ce am plasat o foarte mare cantitate de literatură în cadrul campaniei de şase cărţi la preţ de un dolar, am lucrat în teritorii izolate şi am ajutat la zidirea

spirituală a multor vestitori noi din aceste locuri izolate.

Desigur, situaţia nu era tot timpul atât de roz. În Arizona plasările au fost puţine, astfel fiind nevoiţi să lucrăm cu jumătate de normă la culegerea bumbacului pentru a avea destui bani pentru hrană. La începutul anilor 1940 am avut parte de persecuţii dure. În Prescott, huliganii ne-au distrus Sala Împărăției. Câteva luni mai târziu, când ne-am întors, s-a format o gloată și a urmat o luptă sângeroasă. După aceste întâmplări, părinţii mei au început să se îngrijoreze pentru mine, astfel că, luându-mi rămas bun de la ceilalţi, am făcut o călătorie în care am parcurs 1 835 de km cu bicicleta, în şapte zile, pentru a ajunge acasă, unde mi-am continuat serviciul de pionier.

După trei ani de lucrare de pionierat cu regularitate, Societatea m-a invitat să fiu pionier special în Pomona, California, unde fusesem crescut. Am regăsit multe cunoștințe vechi, fiindu-mi astfel mult mai uşor să lucrez. Grupul nostru de cinci persoane a stârnit interesul multor oameni, iar în curând s-a format o adunare.

Până în prezent, am fost interesat de serviciul de la Bethel, sperând să fiu chemat pentru a lucra acolo. În schimb, am primit o invitaţie să particip la prima clasă a şcolii din Gilead. Ce sentiment ciudat! Ce este Gilead? Unde voi merge? Îmi va plăcea şi voi face faţă oare? Am aflat totul în scurt timp. Gilead e o binecuvântare din partea lui Iehova. Am fost trimis în Brazilia şi mă bucur nespus de mult de viaţa ca misionar. Aceasta mi-a fost umplută de multe experienţe plăcute şi aici mi-am făcut mulţi prieteni sinceri.

Când am absolvit, războiul era în plină desfășurare şi se circula foarte greu. Societatea încercase din greu, timp de doi ani, să-mi obţină permisiunea de a primi domiciliul stabil acolo unde primisem însărcinarea, dar după ce totul părea să eşueze, am plecat în Brazilia pentru a încerca. Această perioadă de după absolvire a fost plină de experienţe de o valoare inestimabilă. O parte din timp am învăţat să tipăresc în fabrica Societăţii, iar cealaltă parte din timp mi-am petrecut-o în lucrarea de circuit din Middle West şi Pittsburgh, Pennsylvania.

Călătoria în Brazilia a avut şi părţi bune şi părţi rele. Odată, a trebuit să-l ajutăm pe căpitan să-şi scoată avionul din noroi. El ieşise de pe pista pietruită şi se împotmolise. În timp ce şase dintre noi trăgeau de coadă, iar el pornise motoarele, am reuşit să aducem avionul pe pista pietruită şi, în curând, am pornit spre Rio de Janeiro, ajungând acolo în urma unei călătorii ce a durat patru zile.

După ce am sosit, am început să lucrez în fabrica filialei, unde am activat în diferite departamente, timp de nouă ani. În perioada în care am lucrat la tiparniţă, nu am prea avut timp să stau de vorbă cu ceilalţi, dar noaptea studiam ca să învăţ limba. În cadrul adunării locale, prima dată am primit însărcinarea de a lucra ca serv de şcoală, iar mai târziu ca serv de grupă. Ce binecuvântări spirituale am avut din partea lui Iehova cât timp am fost aici! Când am sosit aici, în Rio de Janeiro şi în São Paulo nu era decât câte o adunare. În prezent, sunt douăzeci de unităţi. Pregătindu-mă pentru adunarea de district ce va avea loc în São Paulo, am în faţă o listă cu 44 de unităţi ce vor fi contactate pentru a le oferi cazare fraţilor noştri din interior. Cu siguranţă aceasta este dovada pe care am văzut-o cu proprii ochi cu privire la împlinirea promisiunii lui Iehova din Isaia 60:22, unde scrie că

cel mic va deveni o mie!

Încă de la sosire a trebuit să lupt pentru a rămâne în ţară. Anumiţi oameni s-au străduit să mă scoată din ţară, crezând că uriaşa creştere a numărului martorilor lui Iehova se datora managerului acelei filiale. De câteva ori, unele ziare au anunţat chiar că fusesem deportat. În ciuda urii ce mi se arăta din anumite părţi, au existat anumiți oficiali sinceri care mi-au sărit în ajutor şi nu puțini au acceptat studiile biblice, ca rezultat al argumentelor scrise şi datorită mărturiei oferită lor de către avocatul Societăţii şi de către mine. E adevărat adesea, că atunci când lucrezi din greu să obţii ceva, apreciezi mai mult acel lucru, iar acest lucru e cât se poate de adevărat cu privire la însărcinarea mea din Brazilia.

Cu cinci ani în urmă m-am căsătorit cu o soră misionară şi am început lucrarea de district, aici în Brazilia. Au existat multe experienţe grozave care ne-au adus mulţumire şi o reală bucurie pe măsură ce ne-am urmărit scopul în viaţă aici, în cadrul însărcinării primite în calitate de misionari. De exemplu, în timp ce ajutam un vestitor în cadrul programului de instruire, am plasat o carte. Când ne-am întors, am găsit respectiva familie aruncându-şi statuetele, rozariile şi icoanele cu sfinţi la groapa de gunoi. Aceştia au înţeles că aflaseră adevărul. În câteva luni, ei s-au dedicat lui Iehova şi au intrat în serviciul lui. De astfel de experienţe ne-am bucurat aici.

Cât de încântaţi am fost atunci când am vizitat o zonă ce era izolată de civilizaţia modernă, unde am găsit 60 de fraţi noi nespus de entuziasmaţi faţă de adevăr! Chiar dacă aflaseră adevărul de mai puţin de un an, ei începuseră deja să studieze cu multe alte persoane cu bunăvoință. Inimile le erau pline de recunoştinţă faţă de Iehova pentru că le trimisese pe cineva care să le vorbească despre botez. Au fost prezenţi peste 100 de oameni, iar 18 au fost cufundați.

Fără îndoială că veți fi de acord că pentru oricine ar fi un nespus privilegiu să viziteze un vechi oraş adormit cu 14.000 de locuitori, pentru a le prezenta mesajul despre împărăţie, pentru a-i trezi cu sute de invitaţii la filmul „Fericirea Societăţii Lumii Noi” şi apoi 2.600 dintre aceştia să fie prezenţi în piaţa publică în prima seară! Eu am avut acest privilegiu şi am fost nespus de fericit când alte două derulări ale filmelor Societăţii de acolo au avut un total de 4 445 de participanţi.

Desigur că şi aici avem parte de împotriviri. Însă oamenii de rând nu sunt de acord cu îndelungata şi asupritoarea conducere a clerului. Clericii încă au o puternică influenţă în tărâmul oficial, dar oamenii de rând se bucură pentru eliberarea de superstiţia religioasă ce le-a fost oferită de cunoştința Bibliei.

Acest lucru a fost foarte clar în pitorescul sat Three Stores, situat pe dealurile din apropierea graniţei cu Argentina. Într-o zi, un soldat ce aflase adevărul a venit acasă în permisie. El şi-a folosit cu un bun scop Biblia şi cartea de studiu, vorbind despre împărăţie şi astfel a început să se formeze o adunare. Biserica locală a început să-şi piardă membrii, ajungând de la 150 la 10. Cum s-a întâmplat acest lucru? Aşa cum l-a trimis pe Petru în Cezareea ca să-l găsească pe Corneliu, Iehova l-a trimis aici pe un misionar străin care să găsească un alt soldat asemenea lui Corneliu, pe care să-l ajute în serviciul său faţă de Dumnezeu. Desigur, clericilor locali nu le-a plăcut acest lucru, iar atunci când am venit eu, ei

au tăiat firele de electricitate ca să întrerupă derularea filmului Societăţii şi au trimis poliţia după noi. Însă poliţiştilor le-a plăcut atât de mult filmul, încât au pornit în căutarea celor care tăiaseră firele.

Pentru mine, bucuriile şi experienţele trăite în serviciul misionar au fost încununate vara trecută, când am putut participa la adunarea internaţională „Voinţa divină” din oraşul New York. Timp de opt ani nu am reuşit să ies din ţară fiindcă mă temeam că nu mi se va permite să mă întorc, dar eliberarea a venit şi am putut fi prezent în New York pentru a primi instruirea scripturală sănătoasă oferită. Mi-a fost insuflată o viaţă nouă şi am devenit şi mai hotărât să nu părăsesc slujirea. Această adunare m-a făcut să-mi dau seama mai mult ca niciodată cât de mult face Societatea Lumii Noi pentru a se îngriji de membrii săi şi pentru a-i pregăti pentru viitoarea furtună a Armaghedonului. Aceasta m-a ajutat să îmi apreciez însărcinarea şi să nu încetez să-mi urmăresc cu tărie scopul în viaţă.

Mi s-a părut impresionant să văd ce influenţă bună a avut această adunare asupra celor din New York. Într-o zi, am fost oprit de proprietarul unui magazin care m-a întrebat de ce martorii lui Iehova sunt atât de bine formaţi, ordonaţi şi politicoşi. Puţin mai târziu, chiar în mijlocul traficului, un preot de la o universitate catolică locală şi-a oprit maşina lângă maşina mea şi, aplecându-se pe geam, i-a lăudat politicos pe martorii lui Iehova pentru că sunt nişte oameni atât de ordonaţi şi cu o așa de bună influenţă asupra oamenilor din oraş, după care ne-a invitat să mai venim în New York. Fie că vom reveni înainte de Armaghedon sau nu, adunarea şi-a împlinit scopul de a mă echipa mai bine pentru modul de viață din Lumea Nouă.

Fraţii au dat dovadă de generozitate făcând posibil ca Societatea să mă ajute să fiu prezent, iar datorită acelei generozităţi, a îngrijirilor spirituale şi materiale oferite de Societate, eu şi alţii am putut lucra mai departe pentru expansiunea închinării curate a lui Iehova în această ţară. Toate mulţumirile pe care le datorez pot fi exprimate cel mai bine sub forma unei invitaţii pe care v-o fac de a vă alătura mie într-o însărcinare în străinătate şi de a avea un scop în viaţă, teocratic şi plin de bucurie, în calitate de pionieri.

• Când cartea *De la Paradisul Pierdut la Paradisul Regăsit* scrie la pagina 229 că slujitorii credincioşi ai lui Iehova care mor acum „vor fi aduşi înapoi în ‘învierea pentru viață’, pentru a primi aceleaşi binecuvântări pe care le vor primi oamenii care vor supravieţui Armaghedonului” se referă cumva la faptul că aceştia se vor căsători şi vor avea o parte la împlinirea mandatului de procreare? – F.B., S.U.A.

Afirmaţia la care se referă, care vorbeşte despre perspectivele martorilor lui Iehova dedicați, botezaţi şi credincioşi ce au speranță de viaţă pe pământ, vrea să

spună că aceştia vor primi binecuvântările pe care Scripturile spun că le vor primi. În Scripturi nu scrie nimic despre faptul că se vor căsători şi astfel vor lua parte la împlinirea mandatului de procreare. În Luca 20:35, Isus a spus: „Cei care au fost socotiți demni să dobândească viață în acel sistem şi să învie din morţi nici nu se vor căsători, nici nu vor fi dați în căsătorie.” Acest lucru e valabil şi pentru cei care au murit înainte să apară Cristos în prezența lui Dumnezeu, pentru a prezenta valoarea sacrificiului Său uman în interesul urmașilor Săi credincioși aici, pe pământ. Aici sunt incluşi toţi credincioşii de la Abel până la Ioan Botezătorul.

Prin urmare, o femeie rămasă văduvă pentru că soţul ei a murit acum, înainte de Armaghedon, nu e obligată să aştepte până ce acesta va învia după Armaghedon. Ea e liberă să se căsătorească din nou cu cine vrea, numai în Domnul, şi să aibă copii cu noul soţ. După cum scrie în Romani 7:1-3, moartea rupe legăturile căsătoriei.

• Este corect pentru creştini să recurgă la sterilizare pentru a nu avea copii?

În această chestiune putem fi îndrumaţi de principiul stabilit în legea lui Dumnezeu dată prin Moise. Ştim că dacă vreun membru al familiei preoţeşti a lui Aaron avea testiculele zdrobite nu putea sluji în calitate de preot. De asemenea, persoana care era mutilată sexual nu putea intra în adunarea lui Iehova. Dumnezeu s-a preocupat atât de mult de organele de reproducere masculine încât, dacă o femeie ar fi asistat la o luptă între soţul ei şi un alt bărbat şi l-ar fi apucat pe celălalt bărbat de părţile intime pentru a-l doborî, acelei femei trebuia să i se taie mâna. (Lev. 21:17-20; Deut. 23:1; 25:11, 12) Aşadar, dacă Dumnezeu era preocupat de puterea de reproducere a poporului Său tipic, Israel, la fel de preocupat trebuie să fie şi faţă de puterea de reproducere a izraeliților Săi spirituali, deoarece El îi autorizează să fie părinţi şi să-și educe copiii în frica lui Dumnezeu.

Dacă cineva a fost sterilizat înainte de a ajunge să cunoască adevărul şi supravieţuieşte Armaghedonului, va fi nevoie de un miracol din partea lui Dumnezeu, prin Cristos, Regele omenirii, ca această persoană sterilizată să ia parte la împlinirea mandatului de procreare.

În prezent, sunt alte câteva metode folosite pentru a nu avea copii, dar cu privire la aceasta, Societatea se abţine de la orice comentariu, lăsând fiecare cuplu căsătorit să ia propria decizie (vezi numărul din 1 martie 1951 al revistei *Turnul de veghere*, pagina 159 şi numărul din 1 aprilie 1953, pagina 222). Totuşi, e complet greşit ca cineva să creadă că pentru a rămâne liber în serviciul împărăţiei şi pentru a scăpa de responsabilităţile familiale cu privire la copii, hotărârea de a fi sterilizat este justificată. Dacă este așa de doritor să scape de responsabilităţile familiale, atunci să rămână singur şi astfel, după cum a spus Isus, să se facă singur eunuc de dragul împărăţiei lui Dumnezeu. (Mat. 19:12) O persoană care s-a sterilizat comite o nedreptate faţă de partenerul de căsnicie care, la un moment dat, ar putea dori să aibă copii. Această persoană ar putea crede că se eliberează astfel de încercările şi

ispitele Diavolului în această privinţă, dar se expune astfel la alte încercări şi ispite din acelaşi punct de vedere. Cel mai bine este să ai o viaţă normală cu toate puterile şi capacităţile pe care Dumnezeu le-a dat unei creaturi din punct de vedere fizic.

Cine a fost sterilizat înainte de a înțelege adevărul poate găsi mângâiere în cele scrise în Isaia 56:3-7.

• Cine a fost tatăl lui Șealtiel? Relatarea Bibliei din Matei 1:12 spune că tatăl lui a fost Ieconia, în timp ce în Luca 3:27 se spune că a fost Neri. Cum putem armoniza aceste două genealogii? – H.H., S.U.A.

La pagina 130 a cărţii *Să se facă voința Ta pe pământ* scrie în mod corect: „Înainte de a ajunge la regele David, liniile ancestrale ale lui Iosif şi ale Mariei se întâlnesc la Zorobabel şi tatăl acestuia Șealtiel.” După cum spune Matei, Șealtiel a fost fiul direct al regelui Ieconia sau Ioiachin. Aşadar, cum putea să fie fiul lui Neri? El a fost şi fiul lui Neri, deoarece s-a căsătorit cu fiica acestuia, devenind de fapt ginerele lui Neri. Cu toate acestea, evreii îl numeau pe ginere tot fiu, aşa cum Iosif, fiul direct al lui Iacov, este numit în cartea lui Luca fiu al lui Eli, deoarece Iosif s-a căsătorit cu Maria, fiica lui Eli. – Luca 3:23.

În această privinţă e interesant de remarcat faptul că în Luca 3:27, manuscrisul de la Cambridge al lui Beza, care e denumit prin simbolul internaţional „D”, scrie: „Fiul lui Ieconia” şi nu al lui Neri.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

16 august: Să păstrăm pe primul loc interesele Împărăției, pag. 396.
23 august: Să ne împotrivim încurcării cu interesele acestei lumi, pag. 401.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul **Împărăției lui Iehova**

15 IULIE 1959 Nr. 14

Cuprins:

CUM ESTE POFTA TA SPIRITUALĂ? - Pag.517

VIAŢA ESTE VALOROASĂ - Pag.524

ACCEPTAȚI CU ADEVĂRAT ÎNVĂȚĂTURILE LUI CRISTOS? - Pag.525

ADUNAREA OILOR ÎN ÎNDEPĂRTATA BURMA - Pag.530

STRĂDUIŢI-VĂ ÎN MOD VIGUROS CA LUCRĂTORI AI LUI DUMNEZEU - Pag.531

UMBRE ALE TABERNACOLULUI DIN ISRAEL - Pag.539

PARTEA 18 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.543

CAPITOLUL 8: „MICUL CORN” ÎN OPOZIȚIE - Pag.547

UNITATEA BIBLIEI CA ȘI CARTE - Pag.549

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.551

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikoloie
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iulie 1959 **Nr 14**

Cum este pofta ta spirituală?

„Îmi plec genunchii înaintea Tatălui … pentru ca El să vă facă…tari în omul lăuntric.” Efes. 3:14-16.

1. Cunoştinta e un subiect esenţial în Biblie, iar Iehova a îndurat multe pentru a ne explica tot ce trebuie să ştim despre ea în Cuvântul Său. Totuşi, acesta fiind un subiect spiritual, am putea avea dificultăţi în a înţelege ce este cunoştinta şi care e efectul acesteia, dacă n-am avea posibilitatea să ne fie explicată în termenii familiar de hrană, mâncare şi băutură. De fapt, mâncarea fizică e un instrument excelent de a explica secretele cunoştinţei, astfel încât ne-am putea întreba dacă Creatorul ne-a făcut să mâncăm hrană doar pentru a ne ajuta să înţelegem mai bine valoarea considerabil mai mare a cunoştintei. Cunoştinta e numită adeseori *„hrană spirituală.”*

2. Iehova Dumnezeu nu numai că a împământenit adânc în om instinctele naturale, ci s-a şi îngrijit de satisfacerea lor. Astfel, când Adam a fost pus în grădina Eden, a fost informat despre proviziile de hrană făcute pentru el. E drept, de la rebeliunea împotriva lui Dumnezeu din Eden, foametea a lovit omenirea în general, dar cu excepţia unor cazuri izolate prezentate în Biblie, această foamete nu a fost de la Dumnezeu. Slujitorii credincioşi ai lui Iehova Dumnezeu nu au fost nevoiţi niciodată să moară de foame, cu excepţia unor cazuri izolate, când lui Satan i s-a permis să-i testeze în mod inedit, pentru a i se demonstra că nu poate distruge integritatea martorilor lui Dumnezeu, iar astfel, numele lui Iehova a fost justificat. Regele David mărturiseşte: *„Am fost tânăr şi am îmbătrânit, dar nu l-am văzut pe cel drept părăsit şi nici pe urmaşii lui cerşindu-şi pâinea.”* — Gen. 1:29, 30; 2 Regi. 8:1;

Cuprins

Ezec. 5:16, 17, *AS;* Ps. 145:15, 16; 37:25; Mat. 6:25, 26.

3. Mijloacele de a satisface foamea înnăscută a omului pentru cunoştintă au fost şi acestea la rândul lor asigurate de Dumnezeu. Adam avea multe întrebări de pus şi existau multe feluri de a-i satisface curiozitatea. Având în vedere că urma să devină grădinar, primul său curs era botanica. Pentru a găsi hrana potrivită pentru el, a trebuit să înveţe să analizeze şi să identifice plantele şi copacii. Zoologia i-a fost predată când „fiecare animal sălbatic de pe câmp şi fiecare creatură zburătoare din ceruri" au fost aduse înaintea lui Adam pentru ca el să le dea fiecăruia nume. —Gen. 2:15, 19, 20.

4. În plus, grădina Eden trebuia extinsă astfel încât să cuprindă întreg pământul; aşadar, geografia era următoarea ce trebuia studiată, împreună cu cunoaşterea legilor pentru guvernarea unei societăţi umane, având în vedere că numărul oamenilor creştea. Mai presus de toate, se studia subiectul relaţiilor dintre om şi Dumnezeul său, curs predat de Însuşi Tatăl Ceresc fiului Său pământesc. Cantitatea de cunoştinţă pusă înaintea lui Adam a fost atât de mare, încât chiar şi în ziua de azi ştiinţa nu duce lipsă de întrebări fără răspuns.

5. Aşa cum există varietate de hrană, aşa există diversitate în ce priveşte cunoştinţa; la fel cum diferite tipuri de hrană au valori nutritive diferite pentru organism, tot aşa cunoştinţa aduce minţii un aport nutriţional diferit. De fapt, unele cunoştinţe fac mai mult rău decât bine unor persoane, la fel ca în cazul unor mâncăruri.

6. Limitându-ne la partea de cunoştintă cunoscută drept cultură, aceasta poate fi împărţită în: artă, ştiinţe şi religie. Nu toată această cunoştinţă are o importanţă egală pentru noi căci nu toată ne ajută în dobândirea vieţii veşnice de la Dumnezeu.

7. Privind problema din acest punct de vedere, cunoştinţa despre artă este cea mai puţin valoroasă pentru creierul nostru. Ea acţionează ca un stimul. Îsi are timpul și locul şi îndulcește viaţa, dar nu dă viaţă, iar dacă i se acordă prea mare atenţie, pot avea un efect negativ.

8. Adevărata ştiinţă e mai valoroasă decât arta ca hrană spirituală, căci va duce mereu spre slăvirea Marelui Creator şi zidirea credinţei, pe când pseudo-ştiinţa ce nu poate discerne între fapte şi teorii e unul dintre mijloacele prin care „dumnezeul acestui sistem a orbit minţile celor necredincioşi." Dacă ne bazăm pe un asemenea tip de cunoştintă, aceasta poate fi doar dăunător, căci distruge credinţa. —2 Cor. 4:4; 1 Tim. 6:20.

9. În domeniul religiei găsim cunoştintă vitală, fără de care nu există viaţă veşnică. „Omul să nu trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova", a spus Isus, restrângând astfel sursa cunoştinţei dătătoare de viaţă şi religie adevărată la Biblie. De aici putem dobândi cunoştinţe despre Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos iar aceasta „înseamnă viaţă veşnică." —Mat. 4:4; Ioan 17:3; Isa. 8:20, *Dy.*

10. Scopul hranei e acela de a clădi un trup viguros şi de a-l întreţine astfel. Scopul acumulării celei mai importante hrane spirituale, cunoştinţa despre Iehova Dumnezeu şi Fiul Său, Isus Cristos, prin Cuvântul lui Dumnezeu, e acela de a consolida o credinţă puternică şi de a o întreţine, căci creştinii trăiesc „prin

Cuprins

credinţă.” „De aceea îmi plec genunchii înaintea Tatălui … pentru ca El să vă facă tari în omul lăuntric, cu putere prin spiritul Său … ca să fiţi înrădăcinaţi şi tari pe temelie.” —Rom. 1:17; Efes. 3:14-17.

Regularitatea trebuie învățată

11. Spre deosebire de animalele care hibernează, precum şerpii şi multe insecte, care pot supravieţui fără mâncare perioade lungi de timp, omul a fost creat să fie ocupat în fiecare zi și, prin urmare, să mănânce regulat și frecvent. Mulţi oameni au nevoie de cel puţin trei mese pe zi pentru a fi în formă din punct de vedere fizic. Câte mese sunt consumate pe parcursul unei vieţi normale, ca să nu mai vorbim pe parcursul vieţii veşnice! Aproape că pare o povară, dar nu este. Oamenii sănătoşi văd în fiecare masă o pauză, timp pentru relaxare, satisfacţie, adesea petrecut într-o companie plăcută şi asta a dorit şi Creatorul să fie. Altfel, Iehova ne-ar fi putut da pilule pe care să le luăm de trei ori pe zi, care să aibă acelaşi efect asupra corpului nostru. Unora dintre oamenii de știință le place să se joace cu ideea că acesta e felul în care omul se va hrăni în viitor. Dar Iehova nu a planificat așa lucrurile. El a vrut să ne bucurăm de plăcerea oferită de fiecare masă luată zilnic.

12. Sunt regularitatea şi repetiţia la fel de importante şi când vorbim despre hrană spirituală? Sunt şi mai importante. Cuvântul lui Dumnezeu și experiențele arată că omul nu a fost făcut pentru a absorbi multă hrană spirituală dintr-o dată, iar apoi să se „înfometeze” timp de săptămâni sau luni. Având în vedere că lipsa mâncării slăbeşte trupul, la fel şi lipsa hranei spirituale slăbeşte credinţa sau „omul lăuntric.” Dar în timp ce trupul slab nu influenţează nicicum aprecierea lui Dumnezeu asupra unui om care-l servește, credinţa slabă poate duce la pierderea integrităţii faţă de Dumnezeu, prin compromiterea credinciosului sau prin căderea de la credinţă complet, iar asta ruineaza înaintea lui Dumnezeu dreptul la viaţă veşnică; aşadar, subnutriţia spirituală e mult mai periculoasă decât cea fizică. De aceea, Iehova îi numește fericiţi pe cei care studiază Cuvântul Său „zi şi noapte”. Să fie asta o povară? Nicidecum. Nu încape nicio îndoială că Iehova şi-a propus să facă din hrana spirituală, necesară pentru om să trăiască, precum și un moment de relaxare, satisfacţie şi tovărășie fericită, la fel cum sunt şi mesele literale. Dacă avem un apetit spiritual normal, așa vom simți acest lucru. —Evrei 10:25; Ps. 1:2; Ios. 1:8; Deut. 6:7; Prov. 6:20-22.

13. Desigur, regularitatea meselor normale trebuie învățată așa cum trebuie să învățăm cele multe lucruri în viaţă. Copiii sunt adesea prea ocupaţi pentru a-şi aminti orele de masă, dar părinţii buni îi învaţă până când dobândesc obiceiul de a merge la masă la aceeaşi oră, zilnic. Nu ne este foame mereu când trebuie să mâncăm, dar nu acesta e indicatorul; din obişnuinţă mergem automat să mâncăm şi când suntem la masă, adesea ne dăm seama că pofta vine mâncând. Acelaşi obicei trebuie cultivat şi în ce priveşte mesele spirituale. Nu are importanţă dacă ne e foame sau nu în acel moment. Un creştin matur e acela care şi-a dezvoltat singur obiceiul de a-şi îndrepta paşii spre Sala Împărăției sau spre sala de studiu particulară, când este timpul mesei spirituale. Dacă eşti încă prea tânăr, ca si creştin, pentru a fi dezvoltat în totalitate acest obicei, cineva ar trebui să-ţi amintească ora mesei. Dacă eşti doar prea ocupat

pentru a reflecta cum se cuvine asupra necesităţii dezvoltării obiceiului meselor regulate, ai motive să-i mulțumești lui Dumnezeu dacă e cineva care se interesează de tine îndeajuns pentru a te instrui, astfel încât să fi suficient de puternic să cuceresti lumea și să-i supravieţuiești prin bunătatea nemeritată a lui Iehova.

Înfometare

14. Una din metodele eficiente ale lui Satan prin care îi ia pe unii oameni de sub influenţa lui Iehova şi de sub efectele întăritoare ale spiritului Său, e aceea de a-i priva de hrană spirituală, dacă e posibil. Pe unii îi ademeneşte, privându-i de hrană spirituală prin materialism, sex, mândrie, frică de oameni sau apelând la egoismul lor prin alte metode. Aceştia părăsesc masa îmbelşugată a lui Iehova pe propria răspundere şi trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru faptul că mor înfometaţi în faţa unei mese îmbelşugate. Puterea lor trebuie să dispară, credinţa lor trebuie să sufere naufragiu. —Isa. 25:6; 65:13, 14; Mat. 24:45-51; 1 Tim. 1:19.

15. Pe alţi slujitori ai lui Dumnezeu, Satan îi privează forţat de hrană spirituală cu scopul de a-i înfometa, punandu-i în închisori şi lagăre de sclavi, pentru a fi distruşi din punct de vedere spiritual, iar apoi supuşi unor presiuni şi ispite cu scopul de a-i determina să-și calce loialitatea faţă de Iehova Dumnezeu.

16. Unul dintre martorii lui Iehova ce a petrecut ani de zile în izolare absolută, în Germania lui Hitler, descrie ce se întâmplă când un slujitor al lui Dumnezeu e înfometat spiritual: Într-o asemenea stare, creierul e singurul organ care funcționează şi ce bine a fost pentru mine că studiasem revistele *Turnul de veghere* pe parcursul primilor ani, iar astfel am fost bine pregătit pentru perioada persecuţiei prin studiul articolelor despre Estera şi Mardoheu, despre neînfricare, Daniel în groapa leilor, cei trei bărbaţi din foc etc. În vremea aceea am scris multe discursuri pe care, de altfel, le-am şi ţinut la mulţi ani după ce am fost eliberat. Totuşi, când eşti privat de hrană spirituală şi nu ai ocazia să schimbi idei cu alţii, treptat, anumite imagini şi idei dispar. După un timp, texte din Scriptură şi adevăruri importante, pe care le poţi păstra proaspăt în minte doar dacă le foloseşti în mod constant, îţi dispar în totalitate din memorie. În această stare, rezervele scad treptat. Un om cu provizii puţine, ajuns într-o asemenea situaţie, îşi epuizează rezervele considerabil mai repede. Acest fapt a fost dovedit de experienţă. Câţi oameni aflaţi în aceleaşi condiţii nu au făcut tot ce a fost posibil pentru a fi din nou liberi? Şi nu erau pregătiţi să meargă a doua oară la închisoare, iar asta au reușit doar prin compromis.

17. Toate acestea ne învaţă în mod clar că, asemeni hranei normale, hrana spirituală trebuie asimilată în mod regulat şi frecvent pentru ca individul să-şi păstreze credinţa, fără de care e imposibil să câştige bunăvoinţa lui Iehova. Un creştin are hrana sa specifică; el „se hrăneşte cu cuvintele credinţei”. —Evrei 11:6; 1 Tim. 4:6.

PIERDEREA POFTEI

18. În ciuda poftei de mâncare firească a omului, o stare bolnavă a corpului se poate dezvolta până ce acesta nu mai simte nevoia să mănânce. Îi lipseşte pofta.

Având în vedere importanţa hranei pentru noi, e firesc că lipsa apetitului e o ameninţare pentru starea de sănătate şi un pericol direct pentru viaţa noastră, dacă nu e corectat repede. Poate exista o serie de factori ce cauzează lipsa apetitului: Otrăvirea sistemului, tensiunea nervoasă, lipsa companiei, a exerciţiului fizic ori a aerului curat. Indiferent de cauză, trebuie luate măsuri pentru a rezolva problema. Persoana vizată trebuie să ia problema în propriile mâini, ori dacă nu poate face asta, altcineva trebuie să facă asta. A lăsa lucrurile aşa cum sunt ar putea fi fatal.

19. Cum stai cu apetitul spiritual? Eşti sănătos din punct de vedere spiritual, te bucuri de momentele în care te hrăneşti, bucurând şi inima Marelui Furnizor de hrană spirituală? Exemplul tău stimulează şi apetitul spiritual al celorlalţi şi contribuie la o atmosferă de mulţumire şi bunăstare? Sau ai mâncat ceva ce te-a intoxicat ? Dacă da, încearcă să obţii efectele de curăţare pe care le au porţiile mari ale Cuvântului lui Dumnezeu ce trece prin mintea ta. Sau eşti încărcat de nervozitate datorată anxietăţii crescute faţă de grijile acestei vieţi? Ce-ar fi să-L laşi pe Marele Învăţător, Isus Cristos, să te ajute? Când tensiunea va dispărea, îţi va fi foame. Sau poate-ţi lipseşte compania, pierzându-ţi apetitul pentru că nu te alături celorlalţi? De ce nu mergi să mănânci, în mod regulat, alături de restul familiei de fraţi creştini, în Sala Împărăţiei? Asta îţi va stimula apetitul. Îţi lipseşte mişcarea sau aerul proaspăt? Ai luat mai uşor serviciul de teren în ultimele luni? Oricare ar fi cauza lipsei apetitului spiritual, există un remediu. Există totuşi un singur lucru ce nu-ţi poţi permite să faci, şi anume, să laşi lucrurile aşa cum sunt. Trebuie să te ocupi tu însuţi de problemă. Va fi dezastruos să laşi lucrurile astfel. E o chestiune de viaţă şi de moarte. —Mat. 6:25-34.

20. Unii fraţi cred că sunt maturi, dar aceştia nu par să fie capabili să dezvolte suficient apetit spiritual sau să se autodisciplineze astfel încât să fie la toate întâlnirile regulate. Nu participă la toate întâlnirile, doar la cele la care vor ei. E posibil să avem prea multe întâlniri? Nu e suficient să alegem doar câteva dintre întâlniri, la care să participăm cu regularitate? Nu uita că cel puţin opt ore pe zi eşti expus la falsa propagandă a lumii lui Satan, ce are darul de a-ţi elimina din creier orice fărâmă de nutrienți pentru viaţă spirituală. Aşadar, cum se poate ca cinci ore de întâlniri săptămânale să fie prea mult pentru zidirea şi susţinerea credinţei? Există grade ale credinţei. Unii au credinţă multă, alţii puţină. Aceeaşi persoană poate avea credinţă mai multă sau mai puţină în unele momente, dar totul depinde de hrana spirituală asimilată iniţial şi de actele de credinţă efectuate de acea persoană. Credinţa e asemeni unui scut „capabil să stingă toate proiectilele arzătoare ale celui rău.” În această eră a proiectilelor, niciun creştin nu-şi poate permite să lase scutul jos pentru o clipă, renunţând la unele întâlniri şi prezentându-se la altele, la alegere. De aceea trebuie să fim consecvenţi în participarea la toate întâlnirile organizate pentru adevăraţii creştini şi de asemenea trebuie să studiem în particular. Asta atât pentru protecţia, cât şi pentru educaţia noastră, pentru a-i putea învăţa pe alţii şi a le întări şi lor credinţa. —Efes. 6:16.

21. Ţineţi minte, e posibil să venim la masă şi să nu ne hrănim din cauza lipsei apetitului. Poţi merge la întâlniri sau poţi studia de unul singur fără să asimilezi nimic de fapt. Unii fac astfel. Sunt prezenţi la întâlniri, dar mintea lor nu e activă pentru a asimila cunoştinţa cu care să se hrănească. Aceştia sunt cu mintea absentă.

Ei nu studiază în avans pentru a aprofunda subiectul discutat şi a participa activ la discuţie. Nu are loc nicio zidire. Dacă asta s-ar întâmpla şi cu apetitul pentru mâncare, ai fi îngrijorat. De ce? Doare? Nu, nu doare. Nu simţi foame sau nevoie de a mânca. Asta e tot – cel puţin la început. Atunci de ce să-ţi faci griji? Cheltuielile pentru hrană sunt mai mici... Dar nu! Nu aşa stau lucrurile. Capacitatea ta de a gândi îţi spune că dacă lucrurile continuă astfel, va urma un dezastru. Aşadar, după logica normală a lucrurilor, forţează-te să te hrăneşti cu ceva sau fă ceva în privinţa asta; ori poţi să consulţi un medic, dar nu poţi lăsa problema nerezolvată. N-ar trebui să gândeşti la fel şi cu privire la sănătatea ta spirituală?

Remediul

22. Se întâmplă uneori ca oamenii să-şi piardă apetitul când ajung într-o zonă caldă. Orice doctor ar spune că trebuie să se forţeze să mănânce indiferent dacă le place sau nu. Trebuie să-şi forţeze sistemul să accepte mâncarea, să o asimileze şi să câştige puterea adecvată de pe urma ei. E nevoie de un efort de voinţă cât timp durează tratamentul, dar după aceea ei se pot relaxa şi se pot bucura de un apetit bun. Nu mai trebuie să se forţeze. În multe cazuri, de asta e nevoie pentru a-ţi redobândi apetitul spiritual. Puţină voinţă, disciplină, forţându-ţi sistemul să asimileze cunoştinţa, să o folosească, iar după ce vei fi făcut asta, te poți relaxa şi bucura de un apetit excelent. Nu te vei mai forţa.

23. Unii nu arată prea mult apetit spiritual pentru studiul *Turnului de veghere* fiindcă nu au dezvoltat un simţ pentru detalii. Ei se aşteaptă mai mult sau mai puțin ca fiecare număr al revistei să le aducă un nou mare adevăr direct acasă, cum s-a întâmplat la început, când au venit la adevăr. Atunci era uşor să te hrăneşti din Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare idee, aproape fiecare scriptură era nouă pe-atunci, pe când acum tind să creadă că totul se repetă. Isus ne-a spus de ce nu avea de gând să ne aducă noi idei şi fapte mereu, şi anume pentru că nu vom reuşi să le asimilăm atât de repede. Aşadar, e bine că nu fiecare număr al revistei aduce o nouă lumină din templul lui Iehova. Nu o putem „digera” atât de repede, cu toate acestea, e destulă hrană în fiecare număr al revistei pentru a fi bine hrăniţi şi vii din punct de vedere spiritual. Totul depinde de felul în care priveşti lucrurile. Dacă te înveţi să cauţi detaliile, vei fi uimit de ce poţi găsi în fiecare număr al revistei *Turnul de veghere.* Ştii răspunsul la întrebări precum: De ce spunem că societatea Lumea Nouă a fost fondată la 1919? Când, exact, a fost pusă piatra de temelie a Lumii Noi? Cine a înlaturat vechiul legământ şi l-a răstignit pe stâlp? Acestea sunt câteva din lucrurile ce trebuie cercetate, iar dacă ştii cum să cauţi, le vei găsi răspunsul în fiecare articol al *Turnului de veghere.* Avem nevoie să ne autoeducăm în mod constant, până când dobândim un apetit crescut pentru astfel de detalii. Dacă poţi pune în continuare întrebări, atunci îţi poţi menţine apetitul spiritual.

24. Aşadar, revino-ţi, dacă tu crezi că ţi-ai pierdut apetitul spiritual. Niciodată nu e atât de grav încât să nu existe vindecare, atât timp cât îţi doreşti asta. Cel mai bun moment pentru a învăţa cum să-ţi dezvolţi apetitul e acum, în acest moment în istorie, când Iehova a asigurat o masă îmbelşugată cu hrană spirituală, prin faptul că şi-a făcut Cuvântul înţeles într-o măsură cum n-a fost niciodată înainte. Azi El îşi lasă

„slujitorul credincios şi întelept” să aştepte toate bunurile domestice ale Casei lui Dumnezeu şi pe însoţitorii cu bunăvoinţă ai acestora „pentru a le da hrană la timpul potrivit.” Nu aprecia pasiv propria-ţi incapacitate de a asimila acea hrană vitală specială pentru timpul sfârşitului şi a o transforma în putere invincibilă, ci fă ceva în privinţa asta! Exersează disciplina pe parcursul întregii vieţi. —Isa. 25:6; 55:1-3; 65:13, 14; Ioan 6:35; Apoc. 7-16; Mat 24:45.

25. Scopul construirii unui corp puternic e ca acesta să lucreze şi să-şi consume energia. Scopul creştinului de a creşte „în omul lăuntric” e acela de a lucra în serviciul Dumnezeului său. „Credinţa, dacă nu are fapte, este moartă în sine.” (Iac. 2:17). Asigură-te că ai un apetit spiritual bun şi satisfă-l.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce ne ajută să înţelegem complet subiectul cunoştinţei?
2. Ce îngrijiri a făcut Iehova pentru a satisface dorinţa omului după mâncare?
3,4. Cum a satisfăcut Iehova dorința lui Adam după hrană spirituală?
5. Ce asemănare există între hrană și cunoștință, în ceea ce privește valoarea nutrițională?
6-8. Aşa cum este văzut din punctul de vedere al vieții veșnice: (a) de ce valoare este arta? (b) de ce valoare este ştiinţa, ca hrană pentru minte?
9. Ce hrană spirituală este indispensabilă pentru viaţă veşnică?
10. De ce trebuie să acumulăm hrană spirituală?
11. De ce mesele regulate şi frecvente nu sunt o povară?
12. De ce este chiar mai important să servim cu regularitate hrana spirituală?
13. Care este unul din lucrurile prin care să recunoaştem un creştin matur?
14,15. Cum încearcă Satan să-i înfometeze pe servii lui Dumnezeu?
16,17. Cum afectează înfometarea spirituală o persoană şi ce trebuie să învăţăm din aceasta?
18. Care sunt unele cauze pentru lipsa apetitului şi care trebuie să fie reacţia noastră?
19. Care sunt unele cauze pentru lipsa apetitului spiritual şi ce se poate face în legătură cu aceasta?
20. De ce cinci întâlniri pe săptămână nu sunt prea multe?
21. De ce ar trebui să ne îngrijoreze incapacitatea de a găsi un interes profund în subiectele studiate în particular sau la adunări?
22. Ce trebuie să se facă pentru a învinge lipsa de apetit spiritual?
23. De ce nu reuşesc unii să obţină deplina valoare a studiului din *Turnul de veghere*?
24. De ce nu trebuie să disperăm dacă suferim de lipsă de apetit spiritual, şi ce îngrijiri a făcut Iehova pentru a-i face invincibili pe servii Lui?
25. Cum trebuie să fie folosită energia acumulată?

Iehova al armatelor va pregăti pentru toate popoarele pe muntele acesta un ospăț cu mâncăruri cu mult ulei, un ospăț cu vin ținut pe drojdii, cu mâncăruri cu mult ulei, pline de măduvă, cu vin ținut pe drojdii, filtrat. – Isa. 25:6.

CITIȚI NUMĂRUL URMĂTOR

Ce este discernământul spiritual? Cum vă va ajuta la rezolvarea problemelor? Cum îl dobândește cineva? Citiți următorul articol: „Fiți plini de discernământ spiritual”.

Există mai multe feluri de maturitate. Ați știut că maturitatea spirituală este cea mai neglijată și totuși cea mai vitală dintre toate? Din fericire atingerea acesteia nu durează mulți ani. Aflați de ce. Nu ratați articolul „Discernământul spiritual – o dovadă a maturității creștine”.

Puține persoane din prezent se bucură de recompensele înțelepciunii de: pace, plăcere și fericire. Nu este de mirare! Ei nu umblă în mod înțelept, exercitând înțelepciune corect. Ce ajutoare există pentru a face astfel? Asigurați-vă că obțineți următorul număr cu articolul său „Să umblăm înțelept într-o lume rea”.

O maşină stricată poate fi reparată. O lumină stinsă poate fi reaprinsă. Cine poate repara, însă, un corp lipsit de viaţă? Cine poate reaprinde în acesta scânteia de viaţă? Din punct de vedere omenesc, o viaţă este de neînlocuit. Odată ce nu mai este, omeneşte vorbind, este imposibil de a o învia. Acest lucru face ca viaţa să fie extrem de valoroasă.

Creatorul vieţii a arătat cât de importantă este aceasta atunci când a dat această lege: „Dacă un om omoară vreun suflet de om, trebuie să fie omorât negreşit.” (Lev. 24:17) Această lege divină cerea cel mai de preţ lucru al unui ucigaş de oameni – propria-i viaţă.

Lumea modernă depreciază tot mai mult viaţa omenească. Când are loc un omor, ucigaşul e căutat cu cea mai mare atenţie şi e pedepsit atunci când e prins. Însă când conducătorii politici declară război, respectul pentru viaţa omenească dispare. Atunci viaţa este distrusă cu o indiferenţă crasă. Oare aceasta trebuie să fie respectată numai în anumite condiţii? Trebuie să fie considerată un alt bun de pe piaţa mărfurilor a cărei valoare fluctuează în funcţie de tensiunile existente în lume?

Dispreţul faţă de atitudinea lumii cu privire la viaţa omenească i-a făcut pe unii oameni să treacă în partea extremă, considerând că viaţa e ceva ce trebuie privit cu reverenţă sau venerat. Celebrul Albert Schweitzer şi-a exprimat această părere într-un articol apărut în revista *Atlantic,* în luna noiembrie a anului 1958. El a spus: „Meditând asupra vieţii, mă simt obligat să respect orice formă de viaţă din jurul

Cuprins

meu, tratând-o ca pe egalul meu şi considerând că are o valoare misterioasă. Astfel, ideea fundamentală de Bine constă în apărarea vieţii, în favorizarea acesteia, în dorinţa de a o face să dobândească cea mai înaltă valoare pe care o poate avea, iar răul constă în anihilarea vieţii, în rănirea ei şi în împiedicarea acesteia să crească. Principiul acestei venerări a vieţii corespunde cu cel al Iubirii.” Se cade să acordăm o foarte mare valoare vieţii, dar venerarea I se cuvine măreţei Surse de viaţă, adică lui Iehova Dumnezeu, şi nu vieţii înseşi.

Cum pot oamenii învăţa să îi ofere vieţii omeneşti valoarea pe care Dumnezeu a vrut ca aceasta să o aibă când distracţia acestei generaţii moderne depinde de poveştile care depreciază viaţa? În felul acesta se construieşte oare respectul pentru viaţă?

În ciuda setei de sânge a lumii noastre moderne, cu ameninţările şi masacrele sale nucleare, va veni timpul când Iehova Dumnezeu îi va face pe locuitorii pământului să trăiască în pace şi să aibă cea mai înaltă consideraţie pentru viaţa omenească: „Nu se va face niciun rău şi nu se va face nicio stricăciune pe tot muntele meu sfânt, căci pământul va fi plin de cunoştinţa lui Iehova aşa cum fundul mării este acoperit de ape.” – Isa. 11:9.

Este necesar să credem tot ce este scris în Biblie pentru a fi creştin? Dacă cineva duce o viaţă “bună”, este suficient?

DEPARTE de a fi prietenos şi inofensiv, Isus Cristos a vorbit deschis în interesul adevărului. Lucrurile pe care le-a spus nu au fost întotdeauna pe placul ascultătorilor Săi, nici măcar pe placul celor care pretindeau că sunt discipolii Săi. El nu a pledat

Cuprins

pentru promovarea mişcărilor interconfesionale, ci a pledat, fără compromis, pentru închinarea curată a singurului Dumnezeu adevărat. Isus nu a practicat o religie "uşoară", nici nu a fost susţinătorul acestui tip de religie pentru alţii. El a fost un slujitor activ al lui Dumnezeu.

După ce a fost botezat de către Ioan Botezătorul în toamna anului 29 (d.Cr.), El a început să-i înveţe pe primii Săi discipoli. În primăvara anului următor, în timp ce participa la Paştele din Ierusalim, a demascat comercialismul ce era practicat în partea dreaptă din zona templului, răsturnând mesele schimbătorilor de bani. Acela a fost momentul în care Ioan Botezătorul a fost aruncat în închisoare din cauza predicării sale sincere, şi acolo a rămas mai mult de un an până la executarea lui. Isus nu a fost descurajat de detenţia lui Ioan. El a inițiat un serviciu intensiv public de doi ani, în Galileea, şi în sinagoga din propriul Său oraş natal, Nazaret, El şi-a citit însărcinarea din sulul lui Isaia pentru ca toţi să audă.

În timpul celui de-al doilea an al slujirii Sale în Galileea, Isus i-a numit pe cei doisprezece, care urmau să fie apostoli. El i-a luat cu sine, dar i-a și trimis în misiuni doi câte doi, pentru a-i instrui în slujirea pe care aceştia urmau să o continue şi după moartea Sa. Predicarea Sa l-a dus în vecinătatea Feniciei, prin Iudeea şi Pereea şi mai departe la Ierusalim şi la punctul culminant al carierei Sale pământeşti din primăvara anului 33 (d.Cr.).

ATITUDINEA FAŢĂ DE SCRIPTURI

Isus a acceptat Scripturile ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. El nu a fost un critic înalt, pretinzând că învaţă Biblia, ci a ţinut cont de lucrurile pe care aceasta le spunea. El nu a privit cu neîncredere relatarea cu privire la Adam şi Eva drept o fabulă, ci a citat din relatarea autoritară a Genezei despre acest subiect, spunând: "Nu aţi citit că cel care i-a creat i-a făcut de la început de sex bărbătesc şi de sex femeiesc şi a spus: 'De aceea bărbatul va lăsa pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de soţia sa şi cei doi vor fi o singură carne'?" El a crezut relatarea despre Iona şi peştele mare şi a vorbit despre potopul din vremea lui Noe ca fiind un fapt istoric. Isus nu a pus niciodată la îndoială veridicitatea oricărei părţi a Bibliei. Deşi, porţiuni din Scripturi ajung la evenimente vechi, de peste patru mii de ani, faţă de momentul în care El s-a referit la ele, El nu a sugerat că acestea ar putea fi mai bine înlocuite cu idei mai actuale. Şi nimeni care este un adevărat urmaş al lui Cristos nu trebuie să aibă un astfel de punct de vedere.—Mat. 19:4, 5; 24:37, 38; Luca 11:30.

Când a întors înapoi avansurile nesfinte ale Diavolului, Isus a declarat: "Omul nu trebuie să trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova." Aşa cum făcuse în timpul vieţii Sale umane, aşa a făcut şi după învierea Sa din morţi, și anume, a imprimat importanţa şi caracterul dem de încredere al Scripturilor în mintea urmaşilor Săi. "Începând de la Moise şi de la toţi Profeţii, le-a explicat lucrurile privitoare la El din întreaga Scriptură." El ştia că singura cale pentru ei de a avea o credinţă fermă, era să aibă o cunoştință exactă a Cuvântului lui Dumnezeu. Sunteţi de acord că întreaga Biblie reprezintă Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu şi ştiţi ce conţine? Aceste lucruri reprezintă o parte a ceea ce înseamnă a fi un creștin. —Mat. 4:4; Luca 24:27.

DUMNEZEUL SĂU

Fără îndoială, pentru ca cineva să creadă învăţăturile lui Cristos, trebuie să cunoască şi să se închine Dumnezeului căruia i s-a închinat Cristos. Nu concluzionați în mod eronat că, creştinii trebuie să se închine lui Cristos; aceasta nu este ceea ce a învăţat El. Adevărat, El este un dumnezeu, unul puternic, dar El nu s-a închinat lui însuşi şi El nu şi-a învăţat discipolii să I se închine. Mai degrabă, în ziua în care a fost înviat, El i-a spus Mariei Magdalena: "Eu urc la Tatăl meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul meu şi Dumnezeul vostru." Tatăl nu trebuia ignorat ca şi cum El ar fi fost unul şi acelaşi cu Fiul. Isus a spus: "Cel care m-a trimis există cu adevărat."—Ioan 20:17; 7:28.

Este adevărat că adversarii Săi l-au acuzat pe Isus că s-a considerat egal cu Dumnezeu, doar datorită faptului că l-a numit pe Dumnezeu Tatăl său, dar făcând acest lucru, ei au prezentat faptele într-o lumină falsă, la fel ca cei care predau doctrina trinităţii astăzi. Isus a răspuns falsităţii lor, spunându-le: "Adevărat vă spun, Fiul nu poate face nimic din propria Sa inițiativă". El nu era egal cu Dumnezeu, iar El a subliniat acest lucru spunând: "Tatăl este mai mare decât Mine." (Ioan 5:18, 19; 14:28) Proprii Săi discipoli au înţeles corect problema, iar atunci când El i-a întrebat, "Voi cine spuneţi că sunt?", ei nu i-au confundat identitatea cu cea a Tatălui sau nu au spus că El era un membru al vreunei Divinităţi triunice. Nu, Petru a zis: "Tu eşti Cristosul, *Fiul* Dumnezeului cel viu." Tatăl Său l-a trimis pe pământ pentru a-l glorifica pe Dumnezeu şi pentru a-şi "da sufletul ca răscumpărare pentru mulţi."—Mat. 16:15-17; 20:28.

Cui se închina atunci Isus şi cui ne învață El să ne închinăm? El răspunde: "Este scris, 'Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini şi numai pentru El să îndeplineşti un serviciu sacru.'" Poate că traducerea Bibliei pe care o aveţi nu spune "Iehova" la Matei 4:10, ci spune "Domnul." Dacă aşa este, observaţi vă rog că Isus a citat acest lucru dintr-o altă sursă, zicând: "Este scris." El a citat din Deuteronomul 6:13, unde, în *Versiunea Regele Iacob,* cuvântul "DOMNUL" este scris în întregime cu majuscule. De ce? Deoarece textul original în acest loc conţine caractere ebraice pentru numele lui Dumnezeu, Iehova. Isus a folosit acest nume şi l-a scos în evidență, propriul Său nume însemnând. "Iehova este salvarea." El ne-a învăţat să ne rugăm: "Tatăl nostru care eşti în ceruri, să fie sfinţit numele tău." În propria Sa rugăciune către Tatăl a spus: "Le-am dezvăluit numele Tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume." Isus a fost un închinător al lui Iehova Dumnezeu, iar cei care sunt discipolii Lui urmează exemplul Lui.—Mat. 6:9; Ioan 17:6.

PUNCTUL DE VEDERE FAŢĂ DE ALTE RELIGII

Există un cuget comun printre creştinii declarați din vremea noastră potrivit căruia este în regulă să fii membru în orice biserică atât timp cât eşti sincer. În aceste condiţii, se consideră că este de prost gust să critici religia unei alte persoane. Cei care susţin aceste idei pot simţi că punctul lor de vedere este unul creştin tolerant. Dar sprijină oare faptele cazul?

Cristos nu a fost de acord cu faptul că toată lumea se închină aceluiaşi Dumnezeu sau că toate religiile sunt bune. El a spus pe faţă clerului din zilele Sale: "Voi nu mă cunoaşteţi nici pe Mine, nici pe Tatăl Meu. ... Voi sunteţi de la tatăl vostru Diavolul şi vreţi să împliniţi dorinţele tatălui vostru. ... Cine este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu. De aceea nu ascultaţi, pentru că nu sunteţi de la Dumnezeu."—Ioan 8:19, 44, 47.

Conştient de cerinţele divine pentru salvare, Isus a ştiut că nu toate religiile conduc la viaţă şi El nu a lăsat niciodată această impresie celorlalţi. În predica Sa de pe munte El a spus: "Intraţi pe poarta cea strâmtă; căci largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea; dar strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne, n-am profeţit noi în numele tău, n-am scos noi demoni în numele tău şi n-am făcut noi multe lucrări de putere în numele tău?' Şi totuşi, atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v-am cunoscut! Plecaţi de la mine, voi, lucrători ai nelegiuirii."—Mat. 7:13, 14, 22, 23.

Isus i-a mustrat pe liderii religioşi pentru distrugerea turmelor lor. "Vai de voi, scribi şi farisei, ipocriţi! pentru că voi închideţi regatul cerurilor înaintea oamenilor; căci nici voi nu intraţi şi nici pe cei ce se îndreaptă într-acolo nu-i lăsaţi să intre." Ei au eșuat în a-i conduce pe oameni spre Împărăţia lui Dumnezeu. Da, ei au făcut mărturisiri de pietate, pretinzând că sunt slujitori ai lui Dumnezeu şi învățători religioşi ai oamenilor, dar acestea au fost înșelăciuni, iar Isus a spus: "La fel şi voi, pe dinafară le păreţi drepţi oamenilor, dar pe dinăuntru sunteţi plini de ipocrizie şi nelegiuire."—Mat. 23:13, 28.

Declaraţii precum acelea îi fac pe unii oameni pioşi să se înfioare, dar de ce să fie jigniţi? Dezgustul nostru ar trebui să fie îndreptat împotriva ipocriţilor religioşi, împotriva celor care pun în pericol vieţile altora, făcând dificil pentru ei să ajungă în Împărăţie, atât în vremea lui Isus cât şi în acest secol al douăzecilea. Persoanele cu principii nu numai că sunt de acord cu expunerea înşelăciunii, ci participă la aceasta pentru a-şi proteja semenii.

Iubirea, compasiunea, răbdarea şi pacea sunt calităţi importante. Acestea trebuie să fie cultivate şi exercitate de către creştini în relaţiile lor unul cu celălalt şi în relaţiile lor cu cei din afară, chiar şi atunci când aceştia pot fi abuzaţi. Dumnezeu şi-a arătat aceste calităţi faţă de noi, iar noi suntem obligaţi să le arătăm faţă de ceilalţi. Dar noi nu trebuie să confundăm iubirea faţă de aproapele nostru cu iubirea faţă de păcatul care îl dezonorează pe Dumnezeu şi faţă de doctrinele religioase nescripturale. Noi nu trebuie să aprobăm greşit. Iubirea faţă de Dumnezeu ne va face să rămânem fermi pentru principiile Sale drepte. Iubirea faţă de aproapele nostru ne va determina să-l avertizăm în legătură cu capcanele care îl înconjoară. Aceasta este iubirea creştină—iubirea care se arată, în primul rând, în loialitatea faţă de Dumnezeu, iar apoi în căutarea bunăstării durabile a aproapelui.—Luca 10:27.

Întocmai cum învăţătura lui Isus nu a apelat la cei care au aderat în mod nesincer la practici şi învăţături false, tot aşa nu a recurs nici la cei care ar fi putut fi indiferenţi sau leneşi. Ei trebuiau să îşi dorească să obţină adevărul. "Prin urmare vă spun," sfătuia Isus, "Continuaţi să cereţi şi vi se va da; continuaţi să căutaţi şi veţi găsi;

continuaţi să bateţi şi vi se va deschide.” Dorinţa noastră de a înţelege Biblia trebuie să fie puternică, astfel încât să continuăm să studiem, să cerem şi să căutăm până când ajungem la înțelegerea acesteia.—Luca 11:9.

Mai sunt şi alţii în afară de cei leneşi şi indiferenţi care nu găsesc învăţăturile lui Isus emoţionante. Ei sunt cei care privesc la oamenii învăţaţi ai acestei lumi pentru a le spune ce să facă sau care se bazează pe înţelepciunea lumii ca ghid al lor. Foarte supăraţi de eficacitatea învăţăturii lui Isus, fariseii au argumentat: “Doar nu aţi fost înşelaţi şi voi, nu-i aşa? A crezut în El vreunul dintre conducători sau dintre farisei?” (Ioan 7:47, 48) Argumentul lor a fost total irelevant, dar este un argument care eclipsează uşor judecata. Oamenii caută dovezi de aprobare lumeşti. Dar Isus a avut un punct de vedere opus, spunând: “Te laud în public, Tată, Domn al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de înţelepţi şi de învăţaţi şi le-ai dezvăluit copilaşilor. Da, o, Tată, pentru că ai găsit de cuviinţă să faci aşa.” (Mat. 11:25, 26). Cuvântul lui Dumnezeu se bazează chiar pe Sursa înţelepciunii, Iehova Dumnezeu. El este cu totul demn încredere şi în armonie cu adevărurile stabilite, care pot fi descoperite în orice alt domeniu de cercetare. Însă el nu se bazează pe gândirea greşită şi pe filozofii ale lumii vechi, şi din acest motiv nu apelează la cei care sunt de acord cu acest tip de intelectualism. Dacă acceptarea de către tine a învăţăturilor lui Isus depinde de a fi aprobat de intelectuali lumeşti, atunci nu vei fi un creştin.

ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU

Din momentul în care și-a început slujirea Sa din Galileea în anul 30 (d.Cr.), Isus a proclamat cu îndrăzneală că Împărăţia lui Dumnezeu era aproape, şi acest lucru era adevărat, deoarece, El ca şi Rege uns, era prezent. Dar nu era timpul ca El să-şi ia puterea regală şi să înceapă să conducă. Nu, El trebuia să se înalţe la cer şi să stea la dreapta Tatălui Său până când timpurile fixate naţiunilor se scurgeau, în anul 1914 d.Cr. Apoi, în împlinirea propriei Sale profeţii, Fiul omului va veni “pe norii cerului cu putere şi cu mare glorie.” (Mat. 22:44; 24:30) Împărăţia Lui trebuia să fie una cerească. Acolo, El putea acţiona împotriva marelui asupritor al omenirii, Satan Diavolul, şi îi putea nimici pe el şi pe demonii lui. Ca rege ceresc, El va face la o scară mai mare pentru supuşii Săi pământeşti lucrurile pe care le-a efectuat miraculos în timpul slujirii Sale pământeşti. “Fiindcă aceasta este voinţa Tatălui meu,” a spus Isus, “ca oricine îl vede pe Fiul şi manifestă credinţă în El să aibă viaţă veşnică, iar Eu îl voi învia în ziua din urmă.” (Ioan 6:40) El va deschide ochii celor orbi, iar urechile celor surzi vor fi destupate. Cei schilodiţi şi bolnavi vor fi vindecaţi, iar El va da prosperitate abundentă supuşilor Săi.

Nimeni să nu fi zăpăcit de afirmaţiile impostorilor politici care spun că acel comunism mondial va duce poporul într-o lume nouă prosperă şi fericită. Şi nimeni să nu creadă că împărăţia despre care a vorbit Isus îşi găseşte împlinirea în democraţie. Democraţia înseamnă conducerea de către oameni, dar Isus ne-a învăţat să căutăm în continuu împărăţia lui *Dumnezeu,* Împărăţia Lui condusă de către Fiul Său uns. Să fii creştin înseamnă să recunoşti că, într-adevăr, Isus este Cristosul, Cel uns de Iehova Dumnezeu drept Rege, şi să te supui legilor Împărăţiei Sale şi să promovezi interesele acestei împărăţii întotdeauna.

MAI MULT DECÂT O "VIAŢĂ BUNĂ"

Este evident că a fi creştin implică mult mai mult decât a duce o "viaţă bună." Înseamnă mai mult decât să-ţi onorezi părinţii şi să te abţii de la crimă, adulter, furt şi minciună. Pe un om care a spus că a respectat toate aceste porunci, Isus l-a sfătuit: "Du-te, vinde ce ai şi dă-le săracilor şi vei avea o comoară în cer, şi apoi vino şi fii urmaşul Meu." (Marcu 10:17-22) Da, "fii urmaşul meu." Acceptă învăţăturile lui Cristos, crede în Biblie şi acordă devoţiune exclusivă lui Iehova Dumnezeu aşa cum a făcut Isus. Urmează exemplul lui Cristos, renunță la preocupările tale pur egoiste din lumea veche şi fii un slujitor zelos al lui Dumnezeu aşa cum a fost Isus.

Fericiţi sunt cei care fac aceste lucruri! Nici o nenorocire care va veni asupra rasei umane în zilele următoare nu va fi capabilă să zdruncine încrederea lor. Şi nici o persecuţie care li se poate întâmpla lor, ca slujitori ai lui Dumnezeu, nici chiar moartea însăşi, nu îi va putea priva de realizarea speranţei lor. "Prin urmare, cine aude aceste cuvinte ale Mele şi le pune în practică se va asemăna cu un om prevăzător, care şi-a zidit casa pe stâncă. Şi a căzut ploaia şi au venit inundaţiile şi au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia pe stâncă." (Mat. 7:24, 25). Aceasta este credinţa pe care o au cei care cred într-adevăr învăţăturile lui Cristos.

Strângerea oilor în îndepărtata Burma

Isus Cristos a făcut referire la El însuşi ca fiind Păstorul cel Bun, asemănându-şi urmașii cu nişte oi. El a spus că oile Sale Îi recunosc vocea şi vin la El. În prezent, multe astfel de persoane asemenea oilor Îi recunosc vocea cu adevărat. Un foarte bun exemplu în acest sens apare în următoarea relatare din Burma:

„Un ţăran din Burma a mers să locuiască în capitală, oraşul Rangoon (actualul Naypyidaw). După câţiva ani, el a cunoscut nişte martori de-ai lui Iehova, ajungând în cele din urmă şi el un martor dedicat. Apreciind privilegiile de care se bucura, el a început să le trimită scrisori rudelor sale din satul său natal, povestindu-le despre ceea ce aflase. Într-o zi, una dintre rudele sale a venit să-l viziteze în Rangoon pentru a afla mai mult, după care s-a întors ca să le spună şi celorlalţi despre aceste lucruri. Unii dintre săteni au crezut, iar în curând, cinci dintre aceştia au început să le vorbească şi altora despre Iehova şi împărăţia Sa.

Recent, un reprezentant special al Societăţii a vizitat acest sat în timp ce se îndrepta spre locul unde urma să-şi preia însărcinarea şi a fost surprins de interesul faţă de Iehova manifestat aici. El le-a scris celor de la sediul filialei Societății din Burma, spunându-le despre 20 de oameni cu bunăvoință şi cerându-le ajutor. Într-o săptămână, doi dintre noi eram în drum spre acel sat. Cu toate că localitatea se afla la numai 164 de km depărtare, am călătorit timp de 21 de ore într-o barcă cu motor. La căderea nopţii a trebuit să coborâm din barcă şi să găsim un loc unde să rămânem peste noapte. La prima oră în dimineaţa următoare, după ce ne-am spălat în râul Irrawaddy, am pornit mai departe pe bicicletă, una dintre biciclete având şi un ataş.

Pe biciclete am parcurs ultimii 14 km, în două ore.

La satul spre care ne îndreptam nu se putea ajunge prea uşor, neexistând drumuri, nici curent electric şi nici măcar o piaţă în acea zonă. Ne-am bucurat că am ajuns în siguranţă şi că fraţii se pregătiseră foarte bine pentru noi.

După ce am luat prânzul ne-am luat Bibliile, ne-am aşezat la umbra răcoroasă, iar în numai jumătate de oră se adunaseră 30 de săteni pentru o discuţie biblică. Restul zilei l-am petrecut vorbind despre Biblie în diferite case. În dimineaţa următoare ne-am angajat în slujirea din casă în casă, fiind însoţiţi de opt săteni, iar după amiază am purtat iarăşi discuţii biblice în casele celor interesaţi. A sosit chiar şi clericul local, dorind să ştie cine avea să se împărtăşească sau nu din pâinea şi vinul de la cina Domnului. Se pare că din moment ce această 'doctrină nouă' apăruse în satul său, jumătate din membrii adunării sale au refuzat să se împărtăşească din simboluri!

Serile le petreceam la lumina unor lămpi cu kerosen împreună cu vreo 20 sau 30 de oameni cu bunăvoinţă, toţi având în mâini Biblii deschise. Au participat chiar şi copii de 8 sau 9 ani, căutând şi ei textele. Ni s-a părut remarcabilă familiaritatea tuturor cu Biblia, căci ei nu începuseră să-şi folosească Bibliile decât după ce auziseră de Iehova şi împărăţia Sa.

Duminică dimineaţă, 18 oameni ni s-au alăturat în serviciul de teren, iar după-amiază, 55 de persoane au participat la lectura publică, dintre aceştia 48 rămânând şi pentru studiul revistei *Turnul de veghere*. Am continuat discuţiile biblice până la ora 23:00, căci în ziua următoare urma să plecăm. A fost pregătit un loc de întâlnire constant, iar noi le-am oferit instrucţiuni despre cum să conducă întâlniri ale grupei, cum să păstreze înregistrări şi cum să întocmească rapoarte cu privire la activităţile lor de slujire, etc. Ei au cerut să le fie trimis un pionier care să-i ajute, iar cererea le-a fost ascultată. De fapt, doi reprezentanţi speciali ai Societăţii Turnul de Veghere îi învaţă cerinţele drepte ale lui Dumnezeu.

A doua zi, am plecat spre Rangoon într-o barcă cu motor plină cu vaci, găini şi oameni. Ce mai cuplu ciudat păream, a doua zi de dimineaţă, când am coborât din barcă! Poate că eram obosiţi, dar eram şi foarte fericiţi fiindcă avusesem privilegiul de a ajuta la udarea seminţei ce fusese semănată în acel sat îndepărtat din junglă."

Străduiţi-vă în mod viguros ca lucrători ai lui Dumnezeu

"Dacă continuaţi să faceţi aceste lucruri, nu veţi eşua niciodată."—2 Pet. 1:10.

Imaginează-ţi un vechi atelier de fierărie al satului. În interior este un fierar harnic, la muncă, cu forja lui. El sudează laolaltă verigi dintr-un mare lanţ, care într-o zi va putea ţine

Cuprins

ancora unei nave. Zi după zi, de dimineaţa până seara, îl poţi auzi pe fierar balansând ciocanul lui greu. În cele din urmă lanţul este terminat. Fiecare verigă este o capodoperă a măiestriei, o oglindă a fierarului însuşi, ceea ce este el, cum gândeşte şi ceea ce crede el.

[2] Anii trec. Fierarul este mort, dar pe marile mări se află o navă, iar o furtună se dezlănţuie. Căpitanul este forţat să coboare ancora şi să aştepte. Vânturi puternice şi valuri uriaşe izbesc nava. Fiecare viaţă de la bordul navei depinde acum de lanţ, de fiecare verigă şi de toate verigile care au fost făurite în vechiul atelier de fierărie. Toată noaptea nava s-a clătinat şi s-a îndoit, dar lanţul a ţinut-o în picioare. Până la urmă furtuna s-a sfârşit. Toţi pasagerii s-au adunat pe punte pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu pentru salvare. Da, să mulţumească lui Dumnezeu pentru siguranţă şi să-L laude, deoarece pe pământ a existat un fierar cu frica lui Dumnezeu, care a pus inimă şi suflet în munca sa, un om căruia nu i-a fost teamă să trudească, care a apreciat nevoia calităţii muncii, care nu a obosit să facă bine, ci a rămas lângă munca sa până când a fost finalizată.

[3] La fel ca fierarul, fiecare slujitor al lui Dumnezeu este un lucrător. El este lucrătorul lui Iehova. El nu poate fi nesigur sau timid despre ceea ce este el, nici nu poate fi neglijent în a da dovadă bună despre acest fapt. Lui nu trebuie să îi fie frică să muncească, nici nu poate fi fără coloană verticală în îndeplinirea sarcinilor sale, deoarece este angajat într-o lucrare de salvare, o lucrare de salvare de vieţi. Apreciind acest fapt, Pavel, apostolul, avertizează lucrătorul creştin: "Fiecare să vegheze încontinuu cum zideşte deasupra," sau, am putea spune, "cum lucrează." "Acum dacă cineva zideşte pe temelie aur, argint, pietre preţioase, lemn, fân, paie, lucrarea fiecăruia va deveni evidentă, căci ziua încercării o va arăta clar, fiindcă dezvăluirea se va face prin foc, iar focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea pe care a zidit-o cineva pe temelie rămâne, el va primi o răsplată." Apostolul Petru a declarat că Iehova "judecă fără părtinire, după lucrarea fiecăruia."—1 Cor. 3:10-15; 1 Pet. 1:17.

[4] Lucrarea fierarului s-a dovedit a fi adevărată când a fost pusă la încercare. Ea a rămas. A salvat vieţi. Lucrarea ta va mai rămâne după ce va fi expusă încercărilor severe de astăzi? Atunci când va izbucni bătălia de la Armaghedon, când va fi purtată și câștigată, va mai rămâne ceva pentru a arăta că tu ai muncit? Ceea ce a rămas din munca ta îţi va aduce o recompensă de la Iehova? Fericit va fi omul care va afla atunci că el nu a muncit în zadar!— 1Cor. 15:58; Evrei 6:10.

[5] Slujitorul lui Dumnezeu are ca şi atelier al său numirea individuală din teritoriu. Ca instrumente el are Cuvântul lui Iehova, Biblia şi, de asemenea, *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!,* cărţi şi broşuri şi alte ajutoare Biblice care îl ajută să facă o lucrare bună. El este sprijinit de spiritul lui Dumnezeu şi de organizaţia lui Iehova. Lucrarea lui, precum cea a fierarului, este salvatoare de vieţi. El, de asemenea, sudează laolaltă verigi ale unui mare lanţ, nu un lanţ de fier, ci un lanţ de calităţi spirituale trainice ale lui Dumnezeu. Aceste calităţi trebuie să le făurească nu numai în el însuşi, ci, de asemenea, şi în persoanele cu bunăvoință care doresc să fie legate de arca antitipică, noul sistem de lucruri, şi să fie salvate cu ea prin marea furtună de la Armaghedon care se apropie cu repeziciune.

[6] De acest lanţ depinde nu numai propria viaţă a lucrătorului, ci şi viaţa tuturor persoanelor cu bunăvoință din numirea sa. Acestea sunt terenul său de lucru. El le modelează pentru salvare. Pavel s-a referit la adunarea din Corint drept lucrarea "mea în Domnul." Vizitele noastre ulterioare şi studiile noastre biblice cu persoanele cu bunăvoință pe care le îndreptăm către societatea Lumii Noi sunt lucrarea noastră în Domnul. Dacă noi, ca lucrători ai lui Dumnezeu, suntem indiferenţi sau apatici în ceea ce priveşte lucrarea noastră, acest lucru se va oglindi în calitatea muncii noastre, în calitatea studiilor noastre şi în calitatea serviciului nostru faţă de Iehova. Dacă facem muncă inferioară, diminuăm şansele oamenilor pentru salvare. Munca incompetentă poate costa vieţi, iar printre vieţile pierdute din cauza neglijenţei noastre s-ar putea număra chiar propria noastră viaţă. Deci, fiţi atenţi la cum lucrați.—1 Cor. 9:1.

[7] Fiecare verigă este o calitate spirituală esenţială pentru salvare. Nici o verigă nu poate fi neglijată sau tratată neserios, pentru că un lanţ este la fel de puternic precum cea mai slabă verigă a sa. Fiecare verigă trebuie să reziste între ancoră şi navă, dacă dorim să evităm naufragiul. Singura modalitate prin care fiecare verigă va rezista tensiunilor din timpul unei furtuni este dacă este făcută din fier bun şi dacă este corect forjată.

[8] Care sunt aceste calităţi rezistente precum fierul care trebuie să fie forjate în vieţile noastre? Cum le putem face o parte din gândirea noastră, din lucrarea noastră, din personalitatea noastră reînnoită? Nu există nici un aranjament de genul ia-o uşor, procedează după cum îți place, pentru a obţine aceste calităţi de durată. Numai prin manifestarea noastră în mod viguros, ca lucrători ai lui Dumnezeu, putem spera să le forjăm în vieţile noastre, și astfel ne putem ridica la înălţimea cerinţelor lui Iehova şi putem câştiga viaţă.

CALITĂŢI SALVATOARE DE VIEŢI ŞI CUM SĂ LE CONSTRUIM

[9] Speranţa noastră este să obţinem salvarea sau viaţa veşnică prin împărăţia Domnului nostru Isus Cristos, Căpitanul navei noastre. Pavel numeşte speranţa noastră "o ancoră pentru suflet." Credinţa că o astfel de viaţă este realizabilă, este prima verigă sudată rapid la ancoră, speranţa noastră. Apoi, Petru spune: "Adăugaţi la credinţa voastră virtutea, la virtute, cunoştinţa, la cunoştinţă, stăpânirea de sine, la stăpânirea de sine, răbdarea, la răbdare, devoţiunea sfântă, la devoţiunea sfântă, afecţiunea frăţească, la afecţiunea frăţească, iubirea." Aceste calităţi spirituale formează lanţul esenţial pentru salvare, deoarece, sub inspiraţie, Petru ne spune: "Pentru că, dacă aceste lucruri vor fi în voi şi vor abunda, ele nu vă vor lăsa să fiţi leneşi, nici neroditori în ce priveşte cunoaşterea exactă a Domnului nostru Isus Cristos. Pentru că cine nu are aceste lucruri este orb, îşi închide ochii la lumină şi a dat uitării curăţirea de păcatele sale de odinioară. De aceea, cu atât mai mult, fraţilor, faceţi tot posibilul să vă asiguraţi chemarea şi alegerea, căci, făcând neîncetat aceste lucruri, nu veţi eşua niciodată. De fapt, aşa vi se va da din belşug intrarea în împărăţia veşnică a Domnului şi Salvatorului nostru Isus Cristos."—Evrei 6:19; 2 Pet. 1:5-11.

[10] Dorinţa inimii noastre este de a obţine intrare în împărăţia veşnică şi pe tărâmul ei. Petru spune că aceste calităţi ne vor asigura o intrare. Apoi ar trebui să ne dorim să dezvoltăm în noi aceste calităţi spirituale, cu orice preţ. Cum putem face cel mai bine acest lucru?

CREDINŢA

[11] Întrucât există atât fierari buni, cât şi fierari răi, tot aşa există slujitori buni şi slujitori răi. Puteţi să spuneţi cum este fiecare după faptele sale. Când oamenii fără credinţă sau cu puţină credinţă intră în domeniul slujirii, standardul sau calitatea lucrării spirituale sunt reduse considerabil. Din acest motiv, în zilele noastre, este greu de găsit în Creştinătate oameni cu adevărată credinţă în Iehova şi în Cuvântul Său, deoarece clerul ei este reprezentat de lucrători necredincioşi. Lucrătorii lui Iehova nu trebuie să fie astfel. Ei trebuie să fie oameni ai credinţei, pentru că "fără credinţă este imposibil să câştigăm bunăvoinţa Lui." Acest lucru înseamnă să avem o credinţă vie, activă, pentru că "credinţa, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăşi." Nu numai această credinţă trebuie să existe în lucrători, ci ei trebuie să ştie cum s-o comunice şi altora. Lucrătorul face acest lucru exprimându-şi speranţa, propovăduind Împărăţia şi salvarea prin Isus Cristos.—Evrei 11:6; Iac. 2:17.

[12] Modalitatea de a dobândi credinţă puternică este prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu şi prin exercitarea convingerii în acest Cuvânt: "Astfel, credinţa vine prin cele auzite, iar cele auzite vin prin cuvântul despre Cristos." Cu cât mai mult ne exprimăm convingerea în Cuvântul lui Iehova, cu atât mai puternică devine credinţa noastră. Ştiţi că cei drepţi "vor trăi prin credinţă," iar dacă dau înapoi Iehova 'nu are plăcere în ei.'—Rom. 10:17; Evrei 10:38, 39.

VIRTUTEA

[13] Petru spune că ar trebui să adăugăm virtute la credinţa noastră. Virtutea face referire la practica sau acţiunea morală în conformitate cu standarde corecte. Ea are legătură cu corectitudinea conduitei şi cu integritatea. Clerul Creştinătăţii, precum fierarii fără valoare, pot arăta spre ei ca şi lucrători ai lui Dumnezeu, dar înşelăciunea, mita, crima şi corupţia din rândul enoriaşilor lor demonstrează că lucrările lor sunt fără virtute. Un creştin trebuie să aducă dovezi de virtute, atât în el însuşi cât şi în lucrarea sa, dacă vrea să-şi demonstreze lui însuşi şi celorlalţi voinţa bună, plăcută şi completă a lui Dumnezeu. În caz contrar, credinţa lui nu înseamnă nimic. Este moartă.—Rom. 12:2.

[14] Virtutea se dobândeşte prin acumularea de gânduri bune în minte şi în inimă, cugetând asupra lucrurilor corecte, adevărate, pure, drăguţe, lăudabile, "luând captiv orice gând ca să-l facem ascultător de Cristos." Acest lucru nu este uşor de făcut. Presupune autodisciplină, altruism, muncă din greu. Dar are recompensele lui. Când cineva renunţă la răul faptelor sale în faţa ochilor lui Iehova, el îşi dovedeşte lui însuşi şi celorlalţi profunzimea sincerităţii sale şi devotamentul său faţă de Iehova. Fără virtute, creştinii nu ar "ajunge să fie ireproşabili şi inocenţi, copii ai lui Dumnezeu fără pată în mijlocul unei generaţii strâmbe şi denaturate." Virtutea este esenţială pentru salvare.—2 Cor. 10:5; Filip. 4:8, 9; 2:15.

CUNOŞTINŢA

[15] Petru leagă virtutea de cunoștință. Așa cum fierarii buni au cunoştinţa şi capacitatea de a efectua o mare varietate de lucrări, tot așa lucrătorii lui Iehova au o gamă largă de cunoştinţe spirituale şi capacitatea de a face lucrarea spirituală eficientă şi demnă de încredere. Ei au o bună cunoștință din Biblie. Ei cunosc doctrina corectă şi sunt echipaţi pentru a o preda. Ei au o varietate de predici de trei până la opt minute de care se folosesc în slujirea lor din casă în casă. Ei au, de asemenea, o serie de predici pentru vizitele ulterioare la persoanele interesate şi o listă lungă de prezentări scurte pentru distribuirea revistelor *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* Ei au cunoştinţă pentru a vorbi în public; ei ştiu cum să mângâie şi să arate compasiune. Ei au un domeniu aproape nelimitat de cunoştinţă scripturală. Ei sunt familiarizaţi cu uneltele lor, cu ajutoarele lor biblice şi ştiu cum să le folosească în mod eficient pentru gloria lui Iehova.

[16] Din moment ce lucrătorii lui Iehova sunt sub obligaţia de a răspunde celor care solicită un motiv pentru speranţa din ei, ei trebuie să studieze, în particular, în grupuri şi ca şi adunare. Ei trebuie să aibă răspunsuri, răspunsuri corecte, răspunsuri scripturale. Cunoștința exactă zidește credinţa, întărește virtutea, păstrează speranţa noastră vie în noi. Dacă avem cunoştinţă exactă o putem împărtăşi persoanelor cu bunăvoință, din terenul nostru de lucru, astfel făcându-le puternice în speranţă, în credinţă şi în virtute. Dar dacă nu avem o cunoștință despre scopurile lui Iehova, cum putem să-i învăţăm pe alţii? Este imposibil pentru noi, atunci, să facem o lucrare bună. Pavel îndeamnă: "Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului." Deci, străduiţi-vă în scopul de a dobândiri cunoştinţă exactă, pentru că "folosul cunoştinţei este că înţelepciunea îi ţine în viaţă pe cei ce o au." Ea este o verigă esenţială pentru salvare.—2 Tim. 2:15; Ecl. 7:12.

AUTO - CONTROLUL

[17] Petru ne spune să adăugăm la cunoştinţa noastră autocontrolul. De ce? Deoarece cunoştinţa înseamnă putere, iar puterea necontrolată poate răni şi poate distruge. Fierarii au o mare putere în braţele lor mari, voinice, dar ei trebuie să-şi controleze această putere atunci când forjează metale fragile sau altfel vor distruge lucrarea lor. Ei trebuie să ştie când să lovească şi cât de tare. Aceeaşi regulă se aplică şi vestitorului Împărăţiei, lucrătorul lui Iehova. De exemplu, dacă el trebuie să meargă la persoane pentru un nou studiu biblic şi să le spună că nu există nici o trinitate, nici un foc al iadului, nici un suflet nemuritor, nici un cer pentru ei, nici Crăciun, nici Paşte—ştii ce s-ar putea întâmpla? Nu se va mai ţine nici un studiu! Prin urmare, slujitorul lui Iehova nu trebuie numai să înveţe adevăruri, ci trebuie să ştie când şi cum să le aplice. Autocontrolul trebuie să fie aplicat nu numai pe teren, ci şi acasă, în munca seculară, în centre de serviciu şi în adunări. Acesta trebuie să fie o parte a gândirii creştine. Făuriţi această calitate a autocontrolului în voi, pentru că moartea şi viaţa sunt la dispoziţia lui.

RĂBDAREA

[18] În strânsă legătură cu autocontrolul este răbdarea. Pavel a spus: "Nu renunţaţi deci să vorbiţi cu libertate de exprimare, fiindcă lucrul acesta aduce cu sine o mare răsplată. Pentru că aveţi nevoie de răbdare, pentru ca, după ce aţi făcut voinţa lui Dumnezeu, să primiţi împlinirea promisiunii." Întregii lumi îi lipseşte răbdarea în zilele noastre. Este neliniştită, nervoasă, nerăbdătoare, dar noi nu trebuie să fim aşa. Noi trebuie să avem răbdare în lucrări corecte, ca astfel să putem primi promisiunea, recompensa muncii noastre. Noi trebuie să avem răbdare în lucrarea din casă în casă. Noi trebuie să fim răbdători în vizitele ulterioare și în lucrarea de studiu biblic la domiciliu. Noi trebuie să răbdăm încercărilor la care vom fi supuşi, exercitând convingerea că Dumnezeu este credincios, care a promis. Noi trebuie să avem răbdare unii cu alții. Pavel a spus: "Continui să rabd toate lucrurile de dragul celor aleşi, pentru ca şi ei să primească salvarea care este în Cristos Isus, împreună cu gloria veşnică." Nu cel care porneşte este cel care câştigă premiul, ci "cel care va răbda până la sfârşit, acela va fi salvat," a spus Isus. "Deci, să nu renunţăm deci să facem ce este bine, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală."—Evrei 10:35, 36; 2 Tim. 2:10-13; Mat. 24:13; Gal. 6:9.

DEVOȚIUNEA EVLAVIOASĂ

[19] Dacă vrem să răbdăm până la capăt trebuie să dăm dovadă de devoţiune evlavioasă. Devoţiunea exclusivă faţă de Iehova se cere tuturor celor care vor să facă o lucrare bună. Aceasta este o devoţiune contagioasă care îi pregăteşte pe fraţii noştri pentru vioiciune în serviciul lui Iehova. Este o devoţiune care aduce roade. În pilda lui Isus despre talanți aflăm că noi nu trebuie doar să menţinem şi să păstrăm ceea ce avem, ci trebuie să înmulţim ceea ce avem prin dublare. Sclavul care şi-a înmulțit talanții de la cinci la zece, iar celălalt de la doi la patru, au primit cuvintele "Bine făcut!" din partea stăpânului. Dar cel care şi-a ascuns talantul a fost numit "rău şi leneş." Talantul i-a fost luat şi a fost dat celui care avea zece talanți. Regula divină este, "Celui ce are i se va mai da şi va avea din belşug; dar celui ce n-are i se va lua chiar şi ce are." Prin urmare, străduiți-vă ca privilegiile de care vă bucuraţi acum să nu vă poată fi luate şi date altcuiva.—Mat. 13:12.

AFECŢIUNEA FRĂŢEASCĂ ȘI IUBIREA

[20] Acestei legături a devoţiunii sfinte, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune să ataşăm afecţiunea frăţească. Pavel scrie: "În iubire frăţească, fiţi plini de afecţiune tandră unii faţă de alţii. În a vă arăta onoare unii altora, fiţi primii. Nu fiţi delăsători în activitatea voastră. Fiţi înflăcăraţi de spirit. Slujiţi-i lui Iehova ca robi." O parte esenţială a activităţii unui creştin este de a avea afecţiune profundă pentru fraţi. În ceea ce îi priveşte pe cei pentru care avem o afecţiune profundă, sperăm la salvarea lor la fel de mult ca şi pentru a noastră. Suntem preocupaţi de ei. Îi vizităm atunci când sunt bolnavi, îi încurajăm pentru a răbda atunci când sunt puşi la încercări, avem grijă de nevoile lor fizice atunci când este necesar, ne rugăm pentru ei, tânjim după ei şi îi

iubim. Afecţiunea frăţească menţine lanţul nostru într-o stare spirituală sănătoasă, ferit de orice influenţă corupătoare care ar putea roade lanţul şi astfel să slăbească puterea lui de rezistenţă.—Rom. 12:10, 11.

[21] Afecţiunea frăţească şi ultima noastră verigă, care este iubirea, sunt foarte strâns unite. Arătând importanţa iubirii, Pavel a spus că, dacă ar vorbi în limba oamenilor şi a îngerilor, dacă ar avea darul de a profeţi şi de a înţelege toate secretele sfinte şi toată cunoştinţa, dacă ar avea întreaga credinţă, astfel încât să mute munţii, dacă şi-ar da bunurile pentru a-i hrăni pe ceilalţi, dacă şi-ar da şi corpul să fie ars, ca să se poată lăuda, dar nu ar avea iubire—"Nu sunt nimic," spune el. "Nu-mi foloseşte la nimic."—1 Cor. 13:1-3.

[22] Oricine trebuie să iubească, pentru că "Dumnezeu este iubire." "Iubirea zideşte" pe cel care iubeşte şi pe cel iubit. Petru spune: "Mai presus de toate, să aveţi o iubire profundă unii faţă de alţii, căci iubirea acoperă o mulţime de păcate." Pavel îndeamnă: "Îmbrăcaţi-vă cu iubire, pentru că ea este legătura perfectă a unităţii." "Ea îndură totul, crede totul, speră totul, suportă totul. Iubirea nu se termină niciodată." Isus a spus: "Prin aceasta vor şti toţi că sunteţi discipolii Mei, dacă aveţi iubire între voi."—1 Ioan 4:16; 1 Cor. 8:1; 1 Pet. 4:8; Col. 3:14; 1 Cor. 13:4-8; Ioan 13:35.

[23] Călit cu iubire, lanţul nostru nu poate fi rupt niciodată; el va rezista oricărei încercări pe care Satan şi organizaţia lui rea o poate aduce împotriva lui. Fără iubire lanţul nostru nu este nimic, lucrarea noastră nu este nimic, noi nu suntem nimic. Iubirea faţă de Dumnezeu şi iubirea faţă de aproapele nostru trebuie să străbată fiecare etapă a vieţii noaste dacă dorim să primim aprobarea lui Iehova. (1Cor. 16:14) "Iată ce înseamnă iubirea de Dumnezeu, să respectăm poruncile Sale." Şi una din porunci este: "Cel care îl iubeşte pe Dumnezeu să-şi iubească, de asemenea, şi fratele." Cel mai bun lucru despre un lucrător al lui Dumnezeu nu este reprezentat de predicile pe care le predică, de învăţăturile pe care le dă, nici de inspiraţia pe care o generează, ci de viaţa plină de iubire pe care o trăieşte. "Urmăriţi iubirea." Aceasta este calea lui Cristos. Aceasta conduce la viaţă veşnică.—1 Ioan 5:3; 4:21; 1 Cor. 14:1.

[24] Lanţul nostru este complet. Fiecare verigă a fost forjată. Petru a spus: "Dacă aceste lucruri vor fi în voi şi vor abunda, ele nu vă vor lăsa să fiţi leneşi sau neroditori ... pentru că făcând neîncetat aceste lucruri, nu veţi eşua niciodată." "Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă." Lucrarea ta va fi roditoare. Ea va rămâne atunci când va trece prin foc.—2 Pet. 1:8, 10; 1 Tim. 4:16.

CE FEL DE LUCRĂTOR EŞTI?

[25] Ce fel de lucrător eşti? Ai aceste calităţi de durată din belşug? Eşti sârguincios să le forjezi în lucrarea ta, în vizitele ulterioare şi studiile biblice, astfel încât cei pe care îi înveţi, la rândul lor, să poată să le transmită şi altora într-o reacţie în lanţ? Dacă eşti activ şi roditor, atunci, cel mai probabil, eşti un lucrător bun pentru Iehova. Dar dacă eşti inactiv şi neroditor, lanţul tău spiritual este slab. Ai nevoie de autoexaminare şi de întărirea acestor calităţi.

[26] Cel mai mare privilegiu care ajunge la un om este să fie un lucrător pentru

Cuprins

Iehova. Dacă lucrăm în piatră, aceasta va pieri; dacă lucrăm în metal, timpul îl va şterge; dacă am construi zgârie-nori şi imperii, ele se vor prăbuşi în ţărână; dar dacă lucrăm pentru Iehova, dacă vom umple inimile şi minţile oamenilor cu principiile drepte de acţiune, cu teamă de ceea ce este greşit şi cu iubire de ceea ce este corect, dacă îi călim cu credinţă, virtute, cunoştinţă, autocontrol, răbdare, devoţiune sfântă, afecţiune frăţească şi iubire, dacă vom insufla persoanelor cu bunăvoință o devoţiune pentru Iehova şi împărăţia Sa, vom întipări pe acele tăbliţe ale inimilor umane ceva ce nici măcar timpul nu va putea şterge, o lucrare care va deveni din ce în ce mai strălucitoare cu trecerea anilor și prin eternitate, o lucrare care va trăi în vieţile bărbaţilor şi femeilor creați după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

[27] Apoi, atunci când furtuna Armaghedonului va lovi cu toată furia sa, clătinând atât cerul cât şi pământul, lucrarea ta nu se va pierde, ci va rămâne. Supravieţuitorii Armaghedonului îi vor mulţumi lui Iehova şi Îl vor lăuda pentru că a avut lucrători pe pământ care nu s-au temut să pună inimă şi suflet în lucrarea lor, oameni care au fost dispuşi să se străduiască de dragul Împărăţiei. Lucrarea ta nu va pieri, ci va rămâne pentru totdeauna în vieţile celor care trăiesc în lumea nouă a lui Dumnezeu. “Prin urmare, iubiţii mei fraţi, fiţi statornici, de neclintit, având întotdeauna multe de făcut în lucrarea Domnului, ştiind că truda voastră în legătură cu Domnul nu este zadarnică.”—1 Cor. 15:58.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1-3. Cum trebuie să se compare lucrarea unui slujitor al lui Dumnezeu cu lucrarea unui fierar sau a unui constructor?
4. Cum va fi încercată lucrarea noastră ca slujitori?
5,6. Ce „atelier” şi „instrumente” are slujitorul lui Dumnezeu şi care este lucrarea lui? Cât de importantă este calitatea lucrării lui?
7,8. Care sunt cerinţele pentru îndeplinirea lucrării de înalt grad cu calitate salvatoare de viaţă?
9,10. Ce lanţ de calităţi spirituale aminteşte Petru şi ce valoare îi atribuie el?
11. Cum putem spune că cineva este un slujitor bun şi unul rău?
12. Cum se dobândeşte credinţa?
13. Ce este virtutea şi de ce trebuie să arate un creştin dovada virtuţii?
14. Cum se dobândeşte virtutea?
15. Ce cunoştinţă practică trebuie să aibă un slujitor al lui Dumnezeu?
16. Cum putem fi lucrători „fără nimic de care să ne fie ruşine”?
17. De ce trebuie să dăm dovadă de auto-control şi cum?
18. Ce trebuie să răbdăm toţi şi de ce?
19. Care sunt rezultatele devoțiunii evlavioase?
20. Cum se manifestă afecţiunea frăţească?
21-24. De ce este aşa de importantă iubirea şi pe cine trebuie să iubim?
25. Cum se va vedea slăbiciunea lucrării ca slujitor?
26,27. Ce lucrări contează într-adevăr şi de ce?

Umbre ale tabernacolului din Israel

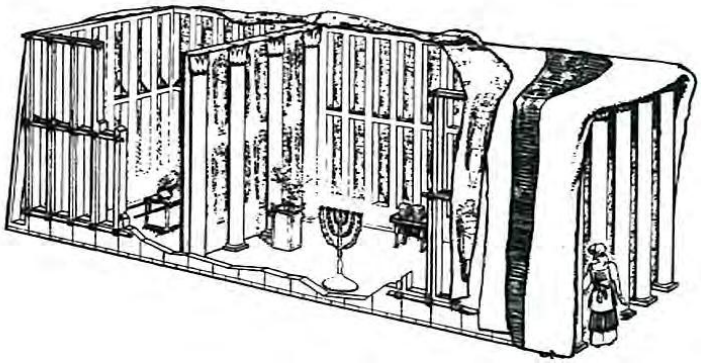

VOINŢA Creatorului, Iehova Dumnezeu, este aceea ca toate creaturile inteligente să I se închine. Primul loc adevărat pentru închinarea Lui pe pământ a fost grădina Eden. Datorită prezenţei lui Dumnezeu aceasta a servit drept sanctuar. Printre alte locuri menţionate în Biblie ca şi locuri de închinare a fost tabernacolul sau "cortul întâlnirii", pe care Moise l-a construit în pustiu, după cum i-a poruncit Dumnezeu. Acesta a servit drept sanctuar din anul 1512 î.Cr. până la încheierea templului lui Solomon, în anul 1027 î.Cr., vreo 485 de ani.

Dumnezeu i-a dat lui Moise instrucţiuni specifice cu privire la construirea acestui tabernacol şi la mobilierul său: "Să le faci după modelul care ţi-a fost arătat pe munte." Mai mult decât atât, El a vrut, de asemenea, ca Moise să facă o înregistrare a toate cele întâmplate. De ce? Pentru că a fost "o umbră a lucrurilor bune viitoare." Luând în considerare aceste umbre sau modele profetice, putem înţelege şi aprecia mai bine căile lui Dumnezeu, ele fiind o parte a 'lucrurilor care au fost scrise dinainte pentru instruirea noastră ca să avem speranţă.'—Ex. 25:40; Evrei 10:1; Rom. 15:4.

Desigur, dacă am asculta criticii înalţi ai Creştinătăţii nu am avea nici o bază pentru o astfel de speranţă. Astfel, Harper, autorul *Dicţionarului Bibliei* ne cere să credem că "dispariţia Tabernacolului din secţiunile istorice ale Bibliei . . . pune la îndoială părerea cu privire la caracterul istoric al Tabernacolului, aşa cum este descris în Hexateuh (primele şase cărţi ale Vechiului Testament) ... Detaliile despre construcţia elaborată, despre harnaşamente şi ornamente, toate acestea necesitând lucrători cu înaltă calificare, materiale scumpe, . . . nu se armonizează cu viaţa nomazilor." Iar *Biblia Interpretului,* făcând comentarii asupra Exodului 26:1-37, se afirmă categoric: "Tabernacolul aici prezentat nu a existat de fapt niciodată. Acesta este produsul imaginaţiei preoţeşti." Astfel, aceste "autorităţi" ar vrea să ne facă să credem că toate referirile la tabernacolul din Pentateuh şi din Iosua sunt pur şi simplu mai multă ficţiune pioasă, aduse de preoţii care s-au întors din Babilon, cu scopul de a se pune ei înşişi mai presus de elementul profetic din Israel!

Cu toate acestea, trebuie remarcat că israeliţii care au construit tabernacolul şi mobilierul său nu au fost nomazi mereu. Ei au petrecut mai mult de 200 ani în Egipt, suficient de mult pentru a deprinde multe abilităţi. În plus, ni se spune că spiritul sfânt al lui Dumnezeu a venit asupra lui Beţaleel, pentru a-l echipa complet de muncă. În ceea ce priveşte sursa de "materiale scumpe," oare nu egiptenii au fost cei care i-au inundat pe izraeliţi cu daruri de argint şi de aur după ce au suferit cea de-a zecea plagă, cu scopul de a grăbi plecarea lor?—Ex. 12:33-36; 31:1-5.

Cât despre afirmaţiile că tabernacolul nu este amintit în secţiunile istorice ale

Cuprins

Bibliei, acest lucru pur şi simplu nu este adevărat. Numerele, Deuteronomul, Iosua, Prima carte a lui Samuel, 1 Regi şi 1Cronici, toate fac trimiteri la acesta, și tot așa şi cartea Faptele Apostolilor. Ştefan s-a referit în mod special la tabernacolul din pustiu. În scrisoarea sa către Evrei, Pavel a făcut la fel, zicând: "Moise, atunci când se pregătea să ridice cortul, a primit porunca divină: 'Să faci toate lucrurile după modelul care ţi-a fost arătat pe munte.'" Mai mult decât atât, apostolul inspirat continuă să descrie în detaliu compartimentele şi mobilierul din acest tabernacol. Astfel, să continuăm cu analiza noastră care ne întăreşte credinţa despe umbrele tabernacolului din Israel.—Evrei 8:5; 9:1-5; Faptele 7:44.

TABERNACOLUL

La scurt timp după ce israeliţii au trecut Marea Roşie, Iehova i-a dat instrucţiuni lui Moise cu privire la "tabernacol," *mishkán,* sau "cortul" întâlnirii, *óhel.* Până când a fost ridicat, în prima zi din cel de-al doilea an după ce au ieşit din Egipt, propriul cort al lui Moise a servit drept "cort al întâlnirii," prezenţa lui Dumnezeu fiind indicată de un nor care plutea la intrarea în cort. Fără îndoială, vocea pe care Moise o auzea acolo era cea a purtătorului de cuvânt al lui Dumnezeu, întocmai cum a fost vocea auzită de Adam şi Eva în Eden.—Ex. 33:7-11.

În contrast cu "cortul întâlnirii" al lui Moise, pe care el l-a ridicat departe, în afara taberei izraeliților, tabernacolul a fost amplasat chiar în centrul taberei. Acesta era înconjurat de cele patru divizii din seminția lui Levi, şi dincolo de acestea erau cele douăsprezece seminții, câte trei pe fiecare parte. Costul construcţiei sale la preţurile din ziua de azi ar fi mult peste 2 milioane de dolari sau aproape un milion de lire sterline.

Tabernacolul a fost o structură dreptunghiulară, cincisprezece picioare lăţime, cincisprezece picioare înălţime şi patruzeci şi cinci de picioare lungime, având aproximativ jumătate din spaţiul podelei, dar având un plafon mult mai înalt decât media Sălii Împărăției. Acesta era alcătuit din două compartimente, Sfânta, care avea o lungime de treizeci de picioare, şi compartimentul cel mai Sfânt sau "Sfânta Sfintelor," care era în formă de cub de cincisprezece picioare. Pentru ca acest tabernacol să poată fi uşor de transportat în călătoria lor, acesta a fost construit din materiale uşoare şi într-un mod care permitea o demontare uşoară. Cele două părţi şi partea din spate erau alcătuite dintr-o serie de cadre-panou acoperite cu aur, cu o lungime de cincisprezece picioare şi cu o lăţime de douăzeci şi şapte inch. Acestea erau fixate pe postamente de argint cu scobitură pentru cep şi unite cu cinci bare puse în lung la cele care erau fixate.—Ex. 26:15-30.

Intrarea era cu faţa la est şi era despărțită de cinci stâlpi în spatele cărora atârna o perdea colorată, brodată. Despărţind Sfânta mai mare de Sfânta Sfintelor, erau patru stâlpi în spatele cărora atârna o perdea similară sau un voal. Patru acoperişuri protejau tabernacolul de intemperii precum şi de ochii curioşi. Primul era din lână brodată şi pânză de in, al doilea din păr de cămilă, al treilea din piei de berbec vopsite în roşu, iar al patrulea din piele de focă.—Ex. 26:1-14, 31-34.

Tabernacolul era situat în jumătatea din spate sau de vest a unei curţi de 75 picioare lăţime şi 150 de picioare lungime. Curtea era împrejmuită de un gard făcut

din perdele din pânză de in, înalt de şapte picioare şi jumătate. Acesta era sprijinit de stâlpi de cupru cu cuie de argint. Intrarea sa era pe partea de est, fiind păzită de o poartă sau un paravan cu o lungime de treizeci de picioare, frumos decorată.—Ex. 27:9-19.

Între această poartă şi tabernacolul în sine era un altar de cupru, cu o suprafaţă de şapte picioare şi jumătate şi înalt de patru picioare şi jumătate. Între acest altar şi tabernacol era un bazin mare de cupru umplut cu apă şi folosit de către preoţi pentru a-şi spăla mâinile şi picioarele înainte de a intra în tabernacol.—Ex. 30:17-21; 38:1-8.

CONȚINUTUL SĂU

În primul şi marele compartiment, cunoscut sub numele de Sfânta, existau trei piese de mobilier: un mic altar al tămâierii acoperit cu aur, o masă acoperită cu aur pentru "punerea înainte a pâinii" sau "pâinea Prezenţei," şi un lampadar cu șase brațe, poleit cu aur pur. Această cameră conţinea, de asemenea, diverse ustensile necesare pentru serviciul făcut în ea.—Ex. 37:10-28; 39:37, 38.

Compartimentul Sfânta Sfintelor conţinea o singură piesă de mobilier, Chivotul Legământului. Acesta era un cufăr de aproape patru picioare lungime şi un pic mai mult de două picioare lăţime şi înălțime. Pe aceasta se găsea "scaunul milei," o lespede din aur pur pe care erau bătuţi doi îngeri de aur, feţele heruvimilor fiind îndreptate una spre alta şi cu aripile întinse, cu fața spre scaunul milei. Deasupra acestor heruvimi apărea lumina supranaturală *Shekinah,* care dovedea prezenţa lui Iehova.—Ex. 37:1-9.

În Chivotul asemănător cufărului erau păstrate cele două table de piatră pe care Iehova a inscripţionat cele Zece Porunci, un vas de aur cu mană cerească, drept amintire a modului în care Iehova a hrănit Israelul, în mod supranatural, timp de patruzeci de ani, şi toiagul lui Aaron care a înmugurit în mod miraculos, a înflorit şi a dat roade peste noapte, pentru a demonstra căpeteniilor rebele ale altor seminții că Iehova a ales, într-adevăr, seminția lui Levi pentru serviciul de la templu, un fapt contestat după executarea divină a rebelului Core şi a clanului său. Mai mult, aici era locul în care erau păstrate sulurile Scripturilor inspirate, atât cele originale cât şi copiile.—Num. 17:1-10; 1 Sam. 10:25, 2 Regi 22:8, 13; Evrei 9:4.

După ce au ajuns în ţara Canaan, israeliţii par să fi instalat tabernacolul mai întâi la Ghilgal şi apoi l-au mutat la Șilo, în timpul împărţirii țării între seminții. Mai târziu citim de acesta ca fiind la Nob şi apoi la Gabaon. (Iosua 14:6; 18:1; 1 Sam. 21:1; 1 Cron. 21:29) Din vremea marelui preot Eli până la dedicarea templului lui Solomon a predominat o condiţie destul de ciudată, deoarece tabernacolul pare să fi fost amplasat într-un loc, iar chivotul legământului în altul. Printre locurile în care s-a odihnit Chivotul s-au numărat: ţara Filistenilor, Bet-Şemeş, Chiriat-Iearim, casa lui Obed-Edom şi Muntele Sion.—1 Sam. 4:11; 6:13, 20, 21; 7:1, 2; 2 Sam. 6:11, 12.

TIPURI, UMBRE ŞI ILUSTRAȚII

Ce au preumbrit, ilustrat sau simbolizat toate aceste lucruri? Pentru a înțelege răspunsul la această întrebare trebuie să avem clar în minte scopul lui Dumnezeu de a

avea două destine separate şi distincte pentru cei ascultători ai omenirii. Pe de o parte, există "turma mică" de 144.000 oi, care va avea un destin ceresc, stând pe muntele Sionului cu Isus Cristos. Pe de altă parte, există toţi ceilalţi ascultători din omenire al căror destin va fi un Paradis pământesc şi care sunt cunoscuţi drept "celelalte oi."—Luca 12:32; Ioan 10:16, Apoc. 14:1, 3; 21:4.

Tabăra celor douăsprezece seminții ale lui Israel a preumbrit, în special în ziua de ispăşire a Israelului, pe toţi cei ascultători din omenire care vor beneficia de jertfa lui Cristos, aşa cum israeliţii au beneficiat şi ei de jertfele oferite în interesul lor. Cei din afara taberei au ilustrat lumea care este în duşmănie cu Dumnezeu şi care va pieri la Armaghedon. Curtea împrejmuită unde slujeau leviţii a ilustrat condiţia oamenilor care au o poziţie dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Isus, în timp ce era pe pământ, a ocupat această condiţie datorită perfecţiunii Sale, aşa cum fac și urmaşii Lui consacraţi, datorită faptului că au fost declaraţi drepți prin credinţa lor în sângele vărsat al lui Cristos.—Rom. 5:1, 9.

Primul compartiment al tabernacolului în sine, Sfânta, a preumbrit condiţia calităţii de fiu spiritual şi a sfințirii de care s-au bucurat toţi cei "născuţi din nou," iar accesul în acest compartiment este, prin urmare, permis doar celor care au fost declaraţi drepți. Şi mobilierul Sfintei, de asemenea, ilustrează aceste lucruri, în diferite aspecte. Sfeşnicul de aur cu cele şapte lămpi ale sale îi ilustrează ţinând lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Masa pentru punerea pâinii îi ilustrează ca ţinând Cuvântul lui Dumnezeu drept pâinea vieţii. Iar altarul de aur al tămâierii îi ilustrează oferind tămâia dulce a rugăciunilor şi devoţiunea din inimă pentru Dumnezeu.—Mat. 5:14; 4:4; Apoc. 8:3; Luca 1:9, 10.

Sfânta Sfintelor ilustra cerul în sine, prezenţa lui Iehova fiind reprezentată de un nor care acoperea atât heruvimii scaunului milei, cât şi lumina supranaturală *Shekinah.* Aici era locul în care avea loc ispăşirea pentru păcatele întregii naţiuni a Israelului, o dată în fiecare an, în cea de-a zecea zi a lunii a şaptea. Aceasta era făcută de către marele preot care aducea şi stropea, în faţa scaunului milei, sângele unui viţel jertfit şi al unui țap care fusese junghiat în curte în prealabil şi ale căror părţi alese erau consumate apoi pe altarul de cupru din curte.

Dezvăluind semnificaţia tuturor acestor lucruri—şi, prin urmare, fără a ne lăsa cu vreo îndoială—apostolul Pavel a scris: "Preoţii intră întotdeauna în prima încăpere a cortului ca să îndeplinească îndatoririle ce ţin de serviciul sacru. Dar în a doua încăpere intră numai marele preot o dată pe an şi nu fără să aibă cu el sânge, pe care îl oferă pentru el şi pentru păcatele comise de popor din neştiinţă. Totuși, când Cristos a venit ca mare preot al binecuvântărilor care s-au împlinit ... El a intrat în locul sfânt - nu cu sânge de țapi şi de tauri tineri, ci cu sângele Său - o dată pentru totdeauna şi a obţinut pentru noi o eliberare veşnică. Căci Cristos a intrat ...chiar în cer, ca să se înfăţişeze acum pentru noi înaintea persoanei lui Dumnezeu."—Evrei 9:6, 7, 11, 12, 24.

Cărui scop i-a servit tabernacolul împreună cu jertfele sale? Ca parte a aranjamentului Legii aceste lucruri i-au ajutat pe izraeliți departe, acolo, pentru a se păstra separaţi şi diferiţi de naţiunile din jurul lor şi pentru a supravieţui până va veni Mesia. Aceste lucruri au fost, de asemenea, date pentru a le arăta necesitatea unui

Răscumpărător.—Evrei 10:1-4.

În prezent umbrele cortului lui Israel reprezintă forţă şi valoare atât pentru "turma mică" cât şi pentru "marea mulţime" a "celorlalte oi." Ambele clase beneficiază de marea zi antitipică a jertfei de ispăşire, de răscumpărarea lui Cristos, deşi, în grade diferite. Şi în timp ce doar turma mică este prezentată ca slujind în curte şi în Sfânta tabernacolului, ilustrația de la Apocalipsa 7:9-17 arată o mare mulţime de "alte oi" care slujesc în templu. Prin urmare, ambele clase au obligația de a duce mai departe lumina adevărului şi de a oferi tuturor pâinea spirituală a Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, pentru ambele clase tabernacolul lui Israel arată beneficiile binecuvântate pe care le-au primit şi încă le vor mai primi în lumea nouă a lui Dumnezeu, precum şi responsabilităţile lor. Cât de corect au fost înregistrate toate aceste lucruri pentru învăţătura şi mângâierea noastră!

Fără tulburare

„În unele ţări există o lege împotriva 'tulburării liniştii unei persoane'", scrie Simeon Stylites în *The Christian Century*. Oare nu ar fi un titlu nemaipomenit în ziar, 'Pastor arestat!' – aceasta fiind povestea unor enoriaşi al căror reverend Luther Calvin Wesley a fost luat de poliţişti după predică şi dus la închisoarea oraşului pentru 'tulburarea liniştii' adunării? Acest lucru i s-a întâmplat apostolului Pavel în mod regulat, aşa cum li s-a întâmplat lui Martin Luther şi lui John Wesley. De ce nu s-ar întâmpla şi după colţ? Există o singură problemă. Pentru a tulbura liniştea, trebuie să *tulburi* cu adevărat."

Partea 18 – „Să se facă voința Ta pe pământ"

După ce l-a numit fericit pe apostolul Petru, deoarece, cu ajutorul lui Dumnezeu, Îl identificase drept „Cristosul, Fiul Dumnezeului cel viu", Isus a făcut referire la El Însuşi astfel: „Pe această stâncă Îmi voi zidi adunarea, iar porţile Hadesului n-o vor birui." (Mat. 16:18) După ce a fost ucis, a înviat din morţi şi mai apoi s-a înălțat din nou la cer, la dreapta Tatălui Său ceresc, abia atunci a început Isus să-Şi construiască adevărata adunare de izraeliți spirituali. El a început acest lucru în ziua de Cincizecime, în anul 33 d.Cr., când și-a revărsat spiritul sfânt peste rămășița credincioasă a discipolilor Săi care se adunaseră în Ierusalim. Astfel, în calitate de „pietre vii", în unitate cu Isus Cristos, ca principala temelie, ei au început să construiască împreună, formând un loc în care Dumnezeu să locuiască prin spiritul Său.

23. În zidirea adunării pe sine ca temelie de stâncă, Isus nu numai că a pus pe sine "pietre vii", urmașii săi botezaţi și dedicați, ci i-a și organizat pentru serviciul lui Iehova ca templul sau sanctuarul lui Dumnezeu. Aceasta a implicat numirea a numeroşi servi speciali şi numirea lor cu sarcini în adunare. Apostolul Pavel explică

aceasta, în următoarele cuvinte despre lucrarea de organizare făcută de Isus din cer:

24. "Cel care a coborât [pe pământ] este şi cel care a urcat cu mult deasupra tuturor cerurilor, ca să dea plinătate tuturor lucrurilor. El i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeţi, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori şi învăţători, în vederea îndreptării sfinţilor, pentru a le sluji altora, pentru a zidi corpul lui Cristos, până când vom ajunge toţi la unitate în credinţă şi în cunoaşterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Cristos, ca să nu mai fim nişte copii mici."—Efes. 4:10-14.

25. Scopul lui Isus în a organiza adunarea şi în a numi servi speciali era cei sfinţi să poată primi instruire completă în vederea lucrării de slujire și să nu rămână niște copii spirituali, ci să devină persoane mature în unitate cu Cristos. Ei trebuie cu toţii să devină "persoane mature" în sens spiritual creştin, "bătrâni" sau persoane înaintate, aşa cum este ilustrat de cei douăzeci şi patru de "bătrâni" în viziunea lui Ioan, aşezaţi pe tronuri, în jurul tronului ceresc al lui Dumnezeu.—Apoc. 4:4,10, *RS*.*

26. Prima adunare creştină locală a fost întemeiată la Ierusalim. Acolo şi-a avut sediul corpul de guvernare vizibil al "nației sfinte" a Israelului spiritual, până cu puţin timp înainte de distrugerea oraşului Ierusalim în anul 70 d. Cr. Dar, datorită mărturiei mari care s-a dat în Ierusalim de la Cincizecime şi după aceea, la mii de vizitatori care au devenit credincioşi, s-au întemeiat adunări în multe alte oraşe, orăşele şi comunităţi. Numărul acestora a crescut şi mai mult după ce s-a permis să se predice vestea bună a Împărăției şi la ne-evrei, începând cu anul 36 d. Cr. Toate aceste adunări aveau propria lor organizare pentru întâlniri şi pentru predicare pe teren. Acolo unde erau disponibili astfel de servi speciali, fiecare adunare avea supraveghetori și asistenții lor, slujitori auxiliari. De exemplu, cui anume i-a scris Pavel în oraşul Filipi din Macedonia? Iată începutul scrisorii sale către Filipeni: "Pavel şi Timotei, sclavi ai lui Cristos Isus, către toţi sfinţii în unitate cu Cristos Isus care sunt în Filipi, împreună cu supraveghetorii şi slujitorii auxiliari." (Filip. 1:1) Pavel mai atrage atenţia şi asupra supraveghetorilor adunării din Efes, Asia Mică.—Faptele 20:17-28.

27. Timotei şi Tit erau supraveghetori generali peste adunări în provinciile care le fuseseră atribuite. În acest sens, cele două scrisori ale lui Pavel către Timotei şi scrisoarea sa către Tit sunt de fapt instrucţiuni adresate supraveghetorilor. Totuşi, în 1 Timotei 3:1-12 şi în Tit 1:5-9, apostolul Pavel enumeră calificările pe care trebuie să le aibă aceia potriviţi pentru a fi numiţi de Timotei şi Tit supraveghetori şi slujitori auxiliari în adunările creştine locale. Desigur, toţi aceşti servi speciali trebuiau să fie "bătrâni" creştini, sau oameni bătrâni din punct de vedere spiritual. Aşa era cu cei doisprezece apostoli; şi Petru vorbeşte despre sine ca despre un "bătrân" sau "prezbiter" (în greacă) când scrie: "Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter [*presbyteros*, în greacă] ca şi ei, un martor al patimilor lui Cristos şi părtaş al slavei care va fi descoperită:"—1 Pet. 5:1.

28. În mod necesar, corpul de guvernare din Ierusalim nu cuprindea decât "bătrâni" sau "prezbiteri" sau "bărbaţi bătrâni." Aceştia nu erau doar "cei doisprezece

*

Cuprins

apostoli ai Mielului", ci şi alţi slujitori din adunarea de acolo. Faptele 15:1, 2, 6, 22, 23 arată că, atunci când adunarea din Antiohia, Siria, a supus o problemă contestată corpului de guvernare din Ierusalim, "apostolii şi bătrânii [*prezbiterii*] s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut." După ce au luat o decizie în privinţa problemei disputate, "apostolii şi bătrânii" au hotărât să trimită câţiva oameni cu o scrisoare care să explice decizia lor. Scrisoarea lor începea astfel: "Apostolii și bătrânii [prezbiterii] către fraţii dintre națiuni care sunt în Antiohia, în Siria şi în Cilicia". Dar cum au devenit toţi aceştia "bătrâni"?

29. Printre adunările creştinătății, termenul de "bătrân" a devenit un titlu şi "patriarhia" a devenit o funcţie sau slujbă în care sunt numiţi oameni. Confirmând aceasta, organizaţiile religioase care au astfel de bătrâni şi patriarhii invocă Faptele 14:23 (*AS*), care povestesc despre Pavel şi Barnaba ca fondatori de adunări: "Și când au numit pentru ei bătrâni în fiecare biserică şi, după ce s-au rugat şi au postit, i-au încredinţat Domnului, în care crezuseră." Şi la fel în Tit 1:5 (*RS*): "Te-am lăsat în Creta ca să corectezi ce este nepotrivit şi să numești bătrâni în fiecare cetate, după cum ţi-am poruncit". Totuşi, înseamnă aceasta oare numirea unor oameni ca patriarhi în funcţie, sau numirea unor oameni care erau deja bătrâni în sensul necesar al cuvântului în funcţii sau poziții de serviciu în adunări? Poate fi "patriarhia" căpătată prin numire?

30. Se scrie că în zilele din vechime ale profetului Moise, adunarea Israelului natural avea "bătrâni." Iehova Dumnezeu l-a trimis special pe Moise la aceşti "bătrâni" sau oameni bătrâni ai Israelului. (Ex. 3:16,18) Dar erau acei bătrâni numiţi în funcţie sau oare ei deveniseră bătrâni, din punct de vedere fizic si mental? *The Jewish Encyclopedia*, volumul V (din 1910), pagina 92, la cuvântul "Bătrân," spune:

> În epocile primitive vârsta era o condiţie necesară a autorităţii. Nu numai printre evreii din vechime, ci şi printre alte națiuni ale antichităţii, bătrânii națiunii sau tribului alcătuiau clasa conducătoare. Instituţia bătrânilor exista la egipteni (Gen. 1:7), la madianiţi (Num. 22:7), şi mai târziu la greci (*gerontes* sau *presbyteroi*) şi la romani ("patres" sau "senatus") ... bătrânii ocupau un loc important atât în treburile interne cât şi în politica poporului evreiesc. Nu este sigur dacă ei erau aleşi de popor, deşi erau consideraţi reprezentanţii poporului ... Poziţia şi funcţia bătrânilor nu este nicăieri clar definită.

31. Acum, în ceea ce priveşte adunarea creştină sau adunarea Israelului spiritual, un lucru este cert, conform Efeseni 4:13, 14 şi 1 Corinteni 3:1-3 şi Evrei 5:11-14: Un om devine un "bătrân" sau "prezbiter" creştin prin maturitatea şi dezvoltarea sa spirituală, nu doar prin vârstă sau numire. Conform calificărilor enumerate de Pavel în 1 Timotei 3:1-12 şi Tit 1:5-9, supraveghetorii și slujitorii auxiliari sunt numiţi dintre cei care sunt "bătrâni" prin maturitate spirituală. În acest sens, deci, cei cu puterea de a numi îi numesc pe bătrâni, nu pentru a fi bătrâni, ci pentru a fi servi responsabili în sau peste adunare.

32. Totuşi, cine are puterea de a numi sau ordina bătrâni în poziții de serviciu pentru adunări? În a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea s-a argumentat că adunările sunt autorizate de Sfintele Scripturi să îşi ordineze sau să-și numească proprii "bătrâni."* S-a arătat că în Faptele 14:23, când se face referire la numirea sau

*

Cuprins

ordinarea bătrânilor în fiecare biserică, cuvântul în textul original în greacă este *kheirotonein* şi că acest cuvânt în greacă "înseamnă 'a alege prin ridicarea mâinii', încă forma uzuală de a vota. Această definiţie este dată în cartea *Analytical Bible Concordance* a profesorului Young. Deoarece aceasta poate fi considerată o autoritate prezbiteriană, vom mai oferi şi definiţia formulată în *Exhaustive Concordance* a lui Strong, care poate fi considerat o autoritate metodistă. Cea de a doua defineşte rădăcina cuvântului—'Cineva care întinde mâna, sau votează (prin ridicarea mâinii).'"*

33. Aceste definiţii, totuşi, iau în considerare doar sensul primitiv sau timpuriu al verbului grecesc *kheirotonein*. Pe măsură ce limba greacă s-a dezvoltat, sensul cuvântului s-a extins odată cu trecerea timpului.

34 *A Greek-English Lexicon*, de Liddell şi Scott, într-o nouă ediţie de Jones şi McKenzie, retipărită în 1948, defineşte *kheirotonein* după cum urmează: "*a ridica mâna*, cu scopul de a vota, într-o adunare, ... II. cu persoană la acuzativ, *a alege*, şi anume *prin arătarea mâinii*, . . . b. mai târziu, în general, *a numi*, . . . *a numi într-o funcţie* în Biserică*, presbyterous* Faptele Apostolilor 14:23, compară cu a doua Epistolă către Corinteni 8:19 (pasiv)."

35 Această informaţie este confirmată de *A Greek and English Lexicon to the New Testament*, de John Parkhurst, într-o nouă ediţie (1845) de J. R. Major, pagina 673, unde se arată: "III. *A alege prin vot sau sufragiu*, indiferent de mod. Apare în 2 Corinteni 8:19. IV. Urmat de acuzativ, *a numi* sau *a institui într-o funcţie*, deşi fără sufragiu sau voturi. Apare în Faptele 14:23."

36 Ca dovadă a celui de-al doilea sens - cel de a numi fără voturile celorlalţi din adunare – istoricul evreu Josephus a scris *Antichităţi ale evreilor* în greaca comună, în vremea apostolilor lui Cristos, în a doua jumătate a primului secol. În Cartea 6 şi în Capitolele 4 şi 13, Josephus foloseşte verbul grecesc *kheirotonein* când spune că Regele Saul al Israelului a fost ordinat de Dumnezeu. Biblia nu afirmă că adunarea lui Israel ar fi ridicat mâinile și l-ar fi votat pe regele Saul în funcție. Profetul Samuel l-a uns pe Saul rege şi Saul a devenit cel uns, ordinat (*kheirotonein*) de Iehova Dumnezeu.* Prin urmare, pe vremea apostolilor, verbul grec folosit în Faptele 14:23 şi în 2 Corinteni 8:19 ajunsese să însemne *a ordina* sau *a numi* chiar şi de către o singură persoană, fără confirmarea sau aprobarea celorlalţi prin voturi cu ridicarea mâinii.

37 Cu toate că Faptele 14:23 afirmă "au numit pentru ei bătrâni în fiecare adunare" şi foloseşte verbul grecesc *kheirotonein*, apostolul Pavel a instruit o persoană, pe supraveghetorul Tit, "să numești bătrâni în fiecare oraș, așa cum ţi-am

---

* Vezi cartea *Noua Creație*, de C. T. Russell, copyright 1904, paginile 276-282.

** *Noua Creație*, pagina 276, paragraful 2. Vezi şi *Turnul de veghere al Sionului* din 15 martie, 1906, pagina 91, paragrafele 7, 8.

*

3

3

Cuprins

poruncit." Nu s-au ţinut alegeri pentru a-i numi pe acei bătrâni în funcţii, alegeri în care Tit să fi obţinut votul unei majorităţi a adunării, recurgând la ridicarea mâinii, pentru sau împotriva candidaţilor. Aceea era metoda democratică. Ci numirea, conform poruncilor lui Pavel, care era un membru inspirat al corpului de guvernare creştin, era metoda teocratică. (Tit 1:5) De aceea, textul grecesc din Faptele 14:23 nu poate fi interpretat corect ca sprijinind metoda democratică sau de adunare în opoziţie cu numirile teocratice.

[38] Izraeliţii spirituali, care sunt în noul legământ pentru a fi un popor pentru numele lui Iehova, sunt "sfinţii" Săi. Ei alcătuiesc un sanctuar viu în care El să locuiască în spirit. Ei trebuie să fie organizați pe Isus Cristos „temelia" şi cei doisprezece apostoli ai Săi, în armonie cu aranjamentul teocratic, și nu cu metoda democratică. Calea democratică cere conducerea unei organizații de la oameni în sus, ca sursa puterii și autorității. Calea teocratică cere conducerea organizației de sus în jos, de la Ființa Supremă în jos. Aceasta este calea curată, pașnică, eficientă pentru "sanctuarul" viu al sfinţilor lui Iehova. Aceasta este calea binecuvântată în care ei să fie organizați pentru a sluji pe pământ ca martorii lui Iehova. Slujind cu credincioșie până la moarte, ei vor domni şi guverna cu Isus Cristos în cer. Astfel legământul pentru Împărăție în care ei au fost unşi de Dumnezeu va fi împlinit.

CAPITOLUL 8: „MICUL CORN" ÎN OPOZIȚIE

[1] De la a fi omorât fără milă până la a primi, în cele din urmă, împărăţia veșnică asupra acestui pământ – aceasta însumează experienţele uimitoare ale sfinților Dumnezeului Cel Preaînalt, aşa cum a văzut în viziune profetul Daniel. Gloria de aur a puterii mondiale babiloniene urma să-și piardă strălucirea. Ultima dintre dinastiile sale de regi caldeeni se afla pe tronul guvernului mondial. Era primul an de domnie al lui Belşaţar, rege al Babilonului. Visul și viziunile lui Daniel în acel an al timpului sfârşitului Babilonului ca a treia putere mondială au avut de-a face, în parte, cu acea putere mondială trecătoare. Deci venise vremea și era potrivit ca acel vis să-i apară lui Daniel înainte ca Babilonul să se prăbuşească de pe înaltul său tron. Rămășița sfinţilor lui Iehova, precum Daniel, Zorobabel şi marele preot evreu Iosua,

---

3

[1] *Antichități ale evreilor* de Josephus, Cartea 6, capitolul 4, paragraful 2, relatează: „Prin urmare Saul și-a trimis slujitorul care-l urma. Atunci profetul a luat un vas cu ulei și l-a vărsat pe capul tânărului om, l-a sărutat și i-a zis: Fii rege prin ordinarea lui Dumnezeu [*basileus hypo tou Theou kheirotone-theis*] împotriva filistenilor și pentru răzbunarea evreilor pentru ce au suferit din partea acestora." *Antichități,* Cartea 6, capitolul 13, paragraful 9, relatează: „După aceea David a intrat în cortul regelui, dar nu l-a ucis pe Saul, deși știa unde stătea, cu sulița pe care o avea la el, nici nu l-a lăsat pe Abișai, care l-ar fi ucis și era foarte pornit să facă asta. Căci el a spus că era o crimă odioasă să ucizi pe cineva ordinat [*kheirotonein*] rege de Dumnezeu, deși acesta era un om rău; căci cel care îi dăduse stăpânire avea să-l și pedepsească în timp, așa că și-a reținut pornirea". A se vedea traducerea de William Whiston, M. A., Boston, Mass., din 1849, paginile 188, 189, 217. A se compara și cu 1 Samuel 10:1, 20-24; 26:5-12.

erau încă ţinuţi captivi şi sclavi în Babilon. Visul şi scurta lui interpretare angelică l-au alarmat pe Daniel peste măsură. Culoarea feţei i s-a schimbat. Însă, pentru că astăzi putem vedea interpretarea visului aproape deplină, prin dezvăluirea faptelor din istorie de-a lungul a doua milenii şi jumătate şi aşteptând să se împlinească alte aspecte extrem de dramatice, putem înţelege neliniştea lui Daniel.

[2] Iată descrierea făcută de Daniel visului său cu toată grozăvia lui:

[3] „M-am uitat în viziunile mele din timpul nopţii şi iată că cele patru vânturi ale cerului răscoleau marea imensă. Şi din mare au ieşit patru fiare uriaşe, diferite una de alta. Prima era ca un leu şi avea aripi de vultur. Și în timp ce priveam i-au fost smulse aripile și a fost ridicată de la pământ şi făcută să stea în două picioare ca un om; i s-a dat o minte de om. Şi iată: o altă fiară, a doua, care era ca un urs. Ea s-a ridicat pe o parte şi avea trei coaste în gură, între dinţi. Şi i s-a spus: Ridică-te şi mănâncă multă carne! După aceea m-am uitat şi iată: o altă fiară, care era ca un leopard, care avea pe spate patru aripi ca de pasăre. Fiara avea patru capete şi i s-a dat stăpânire. După aceea m-am uitat în viziunile nopţii şi iată: o a patra fiară, înfricoşătoare, grozav de înspăimântătoare şi neobişnuit de puternică. Ea avea dinţi mari de fier. Devora şi zdrobea în bucăţi, iar ce rămânea călca în picioare. Era diferită de toate celelalte fiare dinaintea ei şi avea zece coarne. În timp ce priveam coarnele, iată că între ele a ieşit un alt corn, mic, şi trei dintre primele coarne au fost smulse din rădăcină. Şi iată că pe acest corn erau ochi ca ochii de om şi o gură care vorbea lucruri mari.” (Dan.l 7:2-8, *RS*)

Va urma

A se vedea *Turnul de veghere* din 15 noiembrie, 1958, parag. 682, 683.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

23,24. Ce a presupus zidirea de către Isus a adunării pe sine, şi cum a explicat Pavel aceasta în Efeseni 4:10-14?

25. Care era scopul lui Isus în a organiza adunarea şi a numi slujitori speciali pentru aceasta?

26. Cum au fost întemeiate multe adunări în afara Ierusalimului, şi ce aveau aceste adunări, acolo unde erau oameni competenţi?

27. De ce sunt speciale scrisorile lui Pavel către Timotei şi Tit, şi ce primă condiţie trebuiau să îndeplinească toţi acei servi speciali în adunări, înainte de a fi numiţi?

28. În mod necesar, din ce era alcătuit corpul de guvernare din Ierusalim, şi ce arată că includea şi alţi membri în afară de cei doisprezece apostoli?

29. Ce au ajuns să fie “bătrânii” şi "patriarhia" în Creştinătate, şi ce întrebări se ridică asupra textelor referitoare la ei, Faptele 14:23 şi Tit 1:5?

30. La cine din Israel l-a trimis Iehova pe Moise, şi ce spune *The Jewish Encyclopedia* despre "bătrâni”?

31. Cum devine cineva un “bătrân” creştin, şi deci, în ce fel sunt numiţi “bătrânii”?

2

3

32. Cine, aşa cum s-a dezbătut în a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea, avea autoritatea de a numi bătrânii, şi prin ce metodă?
33-35. Care era singurul sens al *kheirotonein* luat în considerare de definiţiile date, şi ce alte sensuri mai târzii sunt menţionate ca valide de două autorităţi greco-engleze?
36. Ce înţeles avea acest verb grecesc pe vremea apostolilor, aşa cum dovedeşte cartea *Antichităţi ale evreilor* de Josephus?
37. Referitor la sensul din Faptele 14:23, ce i-a spus Pavel unui individ să facă, în Tit 1:5, şi prin ce metodă, şi prin urmare cum poate fi Faptele 14:23 incorect interpretat?
38. De ce nu este metoda democratică cea potrivită pentru sanctuarul viu al lui Iehova de pe pământ, şi cum vor fi răsplătiţi cei sfinţi pentru slujirea lor cu credincioşie pe pământ?
1. De ce a fost dată în mod oportun viziunea pe care a avut-o Daniel chiar în primul an de domnie al regelui Belşaţar şi cum l-a afectat aceasta pe Daniel ?
2, 3. Cum a descris Daniel visul îngrozitor avut ?

„Am glorificat războiul”

Discutând despre religiile lumeşti ale creştinătăţii şi modul în care acestea folosesc Biblia, iată ce scrie clericul Harry Emerson Fosdick în *The Modern Use of the Bible*: „Istoria noastră occidentală a fost plină de război după război. Am crescut şi am pregătit bărbaţi pentru război; am glorificat războiul; am făcut din luptătorii noştri nişte eroi şi chiar în bisericile noastre am ridicat steagurile de luptă ... Cu un colţ al gurii L-am lăudat pe Prinţul păcii, iar cu celălalt colţ am glorificat războiul. Am reuşit atât de bine să amestecăm carnagiul cu Cristos, Evanghelia cu crima organizată încât, de curând, un misionar aflat într-o ţară orientală, după ce a vorbit despre bunăvoinţa creştină, a fost luat de o parte de un băştinaş care i-a spus: 'Trebuie să ştii că oamenii educaţi ai acestei ţări consideră creştinismul o religie războinică, vărsătoare de sânge.'”

Biblia arată că falsul creştinism poate fi recunoscut după roadele sale: „Ei declară public că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar Îl dezonorează prin faptele lor.” – Tit 1:16

Unitatea Bibliei ca şi carte

Printre numeroasele dovezi interne ale Bibliei care argumentează pentru autenticitatea şi originea ei divină, se numără şi unitatea sa ca şi carte. Eruditul Orr face câteva observaţii bine susţinute în cartea sa *Problema Vechiului Testament*:

„Considerăm că primul lucru ce ar trebui să ne uimească în această privinţă este faptul că, într-un fel remarcabil, această carte reprezintă o *unitate*. Dintr-un alt punct de vedere, desigur, Biblia nu reprezintă o singură carte, ci o colecţie de cărţi, sau este, după cum a denumit-o Ieronim, o ‘bibliotecă divină’. Aceasta ne e oferită ‘în diferite bucăţi şi în moduri diferite’. Scrierile care o alcătuiesc se întind pe durata a cel puţin 1 000 de ani. Totuşi, lucrul unic e faptul că, atunci când toate cărţile sunt

puse laolaltă, alcătuiesc, structural vorbind, o singură carte. Acestea formează o 'biblie' după cum o numim noi, având început, cuprins şi încheiere, producând asupra minții un sentiment de armonie şi desăvârşire.

Această particularitate a Bibliei, care nu e afectată nicicum de niciun fel de critică – din moment ce, într-adevăr, cu cât mai mult critica îi împarte şi îi distribuie materialul din care e alcătuită, aspectul general al cărţii aşa cum este, cu atât este mai minunat – este cel mai bine ilustrată prin comparație. Creştinismul nu este singura religie din lume, aşa cum nici Biblia nu este singura colecţie de cărţi sacre. Sunt multe biblii ce aparţin diferitor religii. Religia mahomedană îşi are Coranul, budiştii îşi au Canonul de Scripturi Sacre, zoroastrismul îşi are Zend-Avesta, brahmanismul îşi are Vedas. Pe baza acestui fapt, religia comparată grupează câteva din aceste religii sub titlul de 'religii scripturale'. Avem acces la aceste cărţi sacre mulţumită unor traduceri de încredere şi le putem compara cu propriile noastre Scripturi.

Ca să nu vorbim de uriaşa superioritate a Bibliei faţă de celelalte cărţi sacre, chiar şi numai din punct de vedere literar – căci presupunem că, puţini oameni capabili să judece, s-ar gândi să compare chiar şi cele mai de seamă imnuri babiloniene sau vedice sau imnurile Gatha zoroastriene în putere sau măreţie cu psalmii ebraici sau s-ar gândi să facă o paralelă între sălbatica extravaganţă a textului budist Lolita-Vistara şi simplitatea, frumuseţea şi autocontrolul Evangheliilor creştine – ne vom îndrepta atenţia numai asupra acestui punct – contrastul ce duce la unitate. Vom căuta în zadar în aceste scripturi etnice după ceva care să răspundă la acest nume. Coranul, de exemplu, este o colecţie de piese disparate, din care e imposibil să formulăm o ordine, vreun progres sau vreun aranjament. Cele 114 sure sau capitole din care este alcătuit sunt aranjate mai ales după lungime – cel mai lung, în general, se află înaintea celui mai scurt. La fel este şi cazul Scripturilor zoroastriene şi budiste. Acestea sunt în egală măsură lipsite de un început, cuprins sau încheiere. În mare parte, acestea sunt colecţii de materiale eterogene, puse doar laolaltă.

Cât de diferite trebuie să li se pară unora acestea faţă de Biblie! Începând cu Geneza şi până la Apocalipsa, simţim că această Carte se află într-un adevărat sentiment de unitate. Nu este o colecţie de fragmente ci are, ca să zicem aşa, un caracter organic. Conţine o povestire închegată ce poate fi relatată de la început până la sfârşit; vedem ceva ce se dezvoltă sub ochii noştri; există un plan, un scop şi o dezvoltare; sfârşitul face trimitere la început, iar când totul se încheie, simţim acelaşi lucru din nou aici, ca la prima creaţie când Dumnezeu Şi-a încheiat toate lucrările, şi iată că toate sunt foarte bune. Am putea spune că acesta este un mod exterior de a privi la Biblie, dar este cât se poate de important. Astfel Biblia ne e prezentată în calitate de carte unică. În întreaga literatură nu există nimic care să îi semene, nici măcar pe departe. Pentru a-i găsi explicaţia, ne obligă să cercetăm dincolo de caracterul fragmentar al părţilor sale, ajungând la unitatea gândirii şi scopului întregii cărţi. Unitatea Bibliei nu este ceva artificial – *creat...* Istoria biblică nu e doar o înşiruire de întâmplări, ci dă dovadă de o formă, un scop, o ţintă, arătând că în spatele ei se află o minte Divină."

Întrebări de la cititori

• În Geneza 3:1, în *American Standard Version*, dar şi în alte traduceri, scrie că şarpele era „ mai subtil” decât orice altă fiară a câmpului. De ce scrie în *Traducerea Lumii Noi* că şarpele s-a dovedit a fi „cel mai precaut”? – S.R., S.U.A.

Traducerea Lumii Noi a fost scrisă în acord cu faptele, dar şi cu afirmaţia făcută de Isus în Matei 10:16, când îi sfătuieşte pe discipolii Săi să nu fie doar inocenţi precum porumbeii, ci şi precauţi precum şerpii. Cuvântul grecesc folosit de Isus era *phrónimos*. Iată ce scrie despre acest verset în cartea publicată în limba germană în Zurich, Elveţia, şi intitulată *Kleine Lichter*, care înseamnă „Luminiţe”, lexicograful evreu Ludwig Koehler. Iată ce scrie la paginile 78 şi 79 la capitolul „Şerpi precauţi”:

„La ce fel de şerpi se gândeşte Isus? Care e trăsătura şerpilor? Caracteristica şerpilor este precauţia. Oricine poate observa acest lucru atunci când se întâlneşte cu un şarpe şi în fiecare descriere a şerpilor e menţionat acest lucru. De îndată ce şarpele percepe pasul unui om care se apropie, el alunecă mai departe. Şarpele e precaut. În limba greacă, acest lucru poate fi exprimat foarte bine prin cuvântul „phrónimos”, căci prin caracterul său precaut, prin atenţia manifestată, şarpele arată că posedă şi îşi foloseşte *phrenes*. La fel, un om înţelege instrucţiunile date de Isus. Discipolii trebuie să lucreze asemenea oilor aflate în mijlocul lupilor. Pe lângă asta, ei îşi folosesc naturaleţea specifică porumbeilor, dar şi precauţia şi atenţia specifice şerpilor.”

În acord cu instrucţiunile date de Isus discipolilor Săi, trebuie redată şi descrierea şarpelui din Geneza 3:1. Cu siguranţă, dr. Koehler, care este co-autorul Lexiconului Cărţilor Vechiului Testament în limbile ebraică şi aramaică, ar trebui să ştie despre ce vorbeşte. Ţinând cont de sugestiile sale, *Traducerea Lumii Noi* redă cuvintele evreieşti potrivite din Geneza 3:1 prin cuvântul „precaut”, pentru a fi în acord cu cele spuse de Isus.

În Geneza 3:1, Biblia nu făcea referire la Satan Diavolul, care, într-adevăr, este subtil şi viclean. Acolo se face referire chiar la şarpele literal de pe pământ, care a fost creatura folosită de invizibilul Satan Diavolul pentru a o înşela pe Eva. Timiditatea şi precauţia şarpelui au făcut-o pe Eva să creadă că acest animal ar fi cu băgare de seamă să nu facă vreo greşeală sau să nu dea de vreun necaz. Astfel, dacă şarpele a spus că fructul interzis putea fi mâncat fără a exista vreo pedeapsă, Eva a simţit că se putea încrede în acea creatură. Grija, precauţia şi timiditatea creaturii au ajutat să lase o anumită impresie Evei, care şi-a închipuit că Şarpele avea dreptate.

Făcând referire la caracterul precaut al şarpelui, pe care îl avea de la început în grădina Eden, Domnul Isus Cristos şi-a instruit discipolii să exercite şi ei această trăsătură în împlinirea slujirii creştine. El nu i-a sfătuit să fie subtili asemenea lui Satan Diavolul, acoperindu-şi urmele, intenţiile şi strategiile şi urmărind să producă pagube iremediabile unei victime inocente. Şarpele a devenit un simbol al lui Satan Diavolul numai după ce Dumnezeu l-a blestemat din cauză că duşmanul se folosise de acest animal timid şi precaut pentru a aduce căderea omenirii în neascultare şi păcat înaintea lui Iehova Dumnezeu, Creatorul omului.

• E potrivit ca un frate să conducă slujba de înmormântare a unui om care nu s-a asociat niciodată cu martorii lui Iehova şi care s-a sinucis? – K.L., S.U.A.

Totul depinde de atitudinea conştiinţei fratelui în adevăr căruia i s-ar putea cere să îndeplinească slujba de înmormântare. Dacă a lui conştiinţă se revoltă la gândul că a avut loc o sinucidere, atunci nu ar trebui să-şi încalce conştiinţa şi să îndepinească ceremonia. Dacă un alt frate capabil simte că poate îndeplini ceremonia în mod conştient, nu i se poate aduce nicio împotrivire. Chiar dacă nu poate susţine că în urma sinuciderii se poate ajunge în cer sau să prezinte promisiuni scripturale că cel ce s-a sinucis va avea oportunitate pentru viaţă în lumea nouă, şi chiar dacă nu scuză sinuciderea, el poate aprecia faptul că ţinerea unui serviciu funerar oferă o minunată şansă de a depune mărturie în favoarea împărăţiei lui Dumnezeu şi a binecuvântărilor pe care aceasta le va aduce întregii omeniri, inclusiv învierea din morţi.

Deoarece niciodată nu s-a asociat cu adevărul, sinucigaşul a fost ignorant şi s-a făcut vinovat de o crimă de care multe alte persoane s-au făcut vinovate în ignoranţa lor, chiar şi prin comiterea uciderii unei alte persoane. Situaţia lui depinde de felul în care el poate primi sau nu jertfa de răscumpărare a Domnului Isus Cristos. După ce va citi în inima sinucigaşului, Iehova va decide dacă acesta se poate bucura de îngrijirea jertfei de răscumpărare a lui Isus Cristos şi dacă va fi trezit din mormântul memorial de Regele domnitor Isus Cristos. El ar putea avea şansa la viaţă în lumea nouă. Astfel că, în timpul înmormântării, nu se poate spune nimic sigur cu privire la vreo promisiune referitoare la viaţa viitoare a sinucigaşului. Se poate oferi o mărturie eficientă la toţi cei care s-au adunat la slujba de înmormântare, la oamenii care l-au cunoscut pe sinucigaş. Pot fi prezentate principiile adevărului creştin şi orice fel de mângâiere ar găsi cei îndureraţi în aceste principii creştine.

• Dacă un om este excomunicat, dar participă în continuare, în liniste, la întâlnirile din Sala Împărăţiei, se cade ca perechea acelui om să stea alături de acesta în timpul adunărilor? – J.F., Elveţia

Cu viziunea de a ajuta pe cei care se căiesc sincer să îşi reia relaţia adecvată cu Iehova Dumnezeu şi cu organizaţia Sa, politica Societăţii e aceea de a le permite celor excomunicati să fie prezenţi la toate întâlnirile de la Sala Împărăţiei ce sunt deschise publicului general. Pentru cei căsătoriţi Isus a avut un punct de vedere potrivit: „Nu aţi citit oare că Cel care i-a creat de la început i-a făcut bărbat şi femeie şi le-a spus: ‘De aceea, bărbatul îşi va lăsa tatăl şi mama şi va rămâne alături de soţia sa, iar cei doi vor deveni un singur trup’? Astfel, nu vor mai fi două trupuri, ci unul singur. Prin urmare, ceea ce a unit Dumnezeu să nu poată fi despărţit de niciun om.” (Mat. 19:4-6) Această regulă pare să se aplice atât în cadrul Sălii Împaratiei, cât şi oriunde altundeva. Ţinând cont de acest lucru, nu se cade să desparţi bărbatul de soţia sa, chiar dacă unul dintre cei doi a fost excomunicat. Asta nu înseamnă că cel credincios are o părtăşie spirituală cu partenerul excomunicat Totuşi, e greşit ca cel ce are o pozitie bună să încerce să îi oblige pe fraţii şi surorile din adunare să recunoască şi să aibă parte de comuniune cu acesta.

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 AUGUST 1959 Nr. 15

Cuprins:

FIȚI PLINI DE DISCERNĂMÂNT SPIRITUAL - Pag.555

GENEROZITATEA ESTE DOVADA ÎNŢELEPCIUNII - Pag.562

SĂ UMBLĂM ÎNȚELEPT ÎNTR-O LUME NELEGIUITĂ - Pag.565

DISCERNĂMÂNTUL SPIRITUAL - O DOVADĂ A MATURITĂȚII CREȘTINE - Pag.569

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.575

MANIFESTAREA UNEI IUBIRI LOIALE FAŢĂ DE DUMNEZEU ŞI FAŢĂ DE MOŞTENITORUL ÎMPĂRĂŢIEI SALE - Pag.580

PARTEA 19 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.582

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.589

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikoloie
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 August 1959 **Nr. 15**

FIŢI PLINI DE DISCERNĂMÂNT SPIRITUAL

Să vă umpleţi de cunoştinţa exactă a voinţei Sale în toată înţelepciunea şi înţelegerea spirituală, ca să umblaţi într-un mod demn de Iehova pentru. a-I plăcea pe deplin" —Col. 1:9, 10.

În fiecare zi creştinul dedicat este chemat să ia decizii. A trăi în această lume prezintă multe probleme şi apar aspecte care îl determină să ia decizii. Trebuie să ia decizii în interiorul căminului, la locul de muncă, acolo unde îi sunt afectate relaţiile cu cei din afara adevărului; el trebuie să acţioneze asupra unor aspecte care îi afectează relaţiile cu fraţii şi surorile din societatea Lumii Noi, ori asta afectează relaţia sa cu Iehova şi organizaţia Lui şi serviciul Împărăţiei. Cum să iei deciziile corecte, cum să urmezi mereu calea corectă, *aceasta* este problema. Pentru a face acest lucru este nevoie de discernământ spiritual.

2 A discerne lucrurile într-un mod spiritual înseamnă a vedea lucrurile în modul în care le vede Iehova. Iehova, prin acţiunea spiritului Său, Şi-a făcut cunoscut punctul de vedere asupra lucrurilor prin Cuvântul Său inspirat. El ne spune cum evaluează El lucrurile, ce consideră a fi important şi ce merită osteneala şi ce consideră a fi zadarnic şi lipsit de valoare, ce fapte şi gânduri sunt bune şi morale şi care sunt cele rele şi nelegiuite. Fiind în carne decăzută, există tendinţa de a vedea lucrurile din perspectiva cărnii. Dar dacă cineva permite ca tendinţele cărnii, cum sunt: egoismul, teama, mândria şi gelozia să-l influenţeze când apar probleme, atunci acea persoană va lua în mod sigur decizii greşite.

3 Pentru a lua decizia corectă, Creştinul trebuie să fie plin de discernământ spiritual. El trebuie să discearnă în mod clar ceea ce este corect de ceea ce este

Cuprins

greşit. Trebuie să ajungă să iubească ceea ce este corect şi să urască ceea ce este greşit, după cum spune Pavel în Romani 12:9: „Să aveţi oroare de rău, alipiţi-vă de ce este bine.” A demonstra că cineva are discernământ spiritual prin luarea corectă de decizii este ceva plăcut lui Iehova şi rezultă în a umbla cu demnitate în faţa Sa. Acelaşi apostol scrie în Coloseni (1:9, 10): “Noi ... n-am încetat să ne rugăm pentru voi şi să cerem să vă umpleţi de cunoştinţa exactă a voinţei Sale în toată înţelepciunea şi înţelegerea spirituală, ca să umblaţi într-un mod demn de Iehova pentru a-i plăcea pe deplin, continuând să daţi rod în orice lucrare bună şi să creşteţi în cunoştinţa exactă despre Dumnezeu.”

[4] Cum ne putem umple de discernământ spiritual? În cuvintele adresate adunării din Colose, Pavel punctează primul lucru de bază, adică, a avea o cunoştință exactă despre voinţa lui Dumnezeu, a fi umplut cu o asemenea cunoştință exactă. A „discerne” literalmente înseamnă a „vedea” sau „a distinge cu ochiul minţii”, ceea ce înseamnă a distinge sau observa un lucru faţă de celălalt, dacă este rău sau bun, important sau nu, de preţ sau fără valoare. Cunoştința este pentru ochiul discernământului ceea ce este lumina pentru ochiul natural. Ea luminează, clarifică şi distinge lucrurile în relaţia lor potrivită unele cu altele. După cum lumina este importantă pentru cineva în alegerea celei mai bune căi pe un teren accidentat şi periculos, tot aşa este necesară şi cunoştinţa exactă pentru discernerea unei căi corecte şi sigure, care trebuie luată în condiţiile periculoase şi perfide ale acestui vechi sistem. Astfel, cunoştinţa exactă a voinţei lui Dumnezeu, alături de dragostea faţă de Dumnezeu pe care o aduce această cunoştință, se manifestă în viaţa noastră ca o forţă puternică pentru dreptate şi este esenţială în luarea corectă a deciziilor, pentru a-L mulţumi pe Iehova. - Efes. 4:23, 24.

[5] Pentru a fixa în minte cunoştinţa exactă a voinței lui Dumnezeu este nevoie de studiu. Acest lucru este atât de important încât nu poate fi accentuat mai tare. Tipul de studiu cerut este unul care fixează permanent ideile în memorie, iar acest lucru implică concentrare şi efort. Trebuie să „muncim din greu şi să ne străduim” în studiul Bibliei. Da, studiu înseamnă doar atât - *studiu*! Înseamnă meditaţie. Hrana trebuie bine amestecată pentru a fi digerată corespunzător. În timp ce mestecăm, savurăm mâncarea, ne bucurăm de gustul ei. La fel şi cu hrana spirituală, trebuie să fie mestecată, sucită şi răsucită în minte, bucurându-ne de gustul ei. Ca un suport în această mestecare mentală a hranei spirituale ne-am putea pune întrebări pe măsură ce citim (ca atunci când studiem această revistă), precum: Cum este asta aşa? De ce este aşa? Nu, nu dintr-un spirit critic cu privire la ceea ce citim, ci pentru a ne examina propriile gânduri, pentru a vedea dacă înţelegem. După cum ne sfătuieşte apostolul: „Asiguraţi-vă de toate lucrurile! Ţineţi cu tărie la ce este bine!”, adică, înțelegeți ce se citește și apoi fixați punctele cu fermitate în minte. - 1 Tim. 4:10; 1 Tes. 5:21.

[6] Discernământul spiritual nu vine doar din învăţarea multor lucruri. Mulţi oameni au cunoştinţă, au informaţii în mintea lor, dar le lipseşte discernământul spiritual. Pentru noi, discernământul spiritual înseamnă că am înţeles şi digerat faptele, că le-am examinat în lumina unei alte cunoştinţe învăţate deja şi că am pus noua informaţie în legătură corectă cu cealaltă, permiţându-i să extindă sau să

corecteze şi să amelioreze înţelegerea noastră asupra lucrurilor peste care străluceşte o nouă lumină. Astfel, am putea constata „care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu”. — Rom. 12:2.

7 Apoi, de asemenea, este necesar să avem ajutorul lui Iehova prin spiritul său dacă vrem să fim umpluți de discernământ spiritual. Doar prin spiritul lui Iehova, alături de studiu şi meditaţie, se poate dobândi cunoştinţa exactă şi deplina înţelegere. Acest lucru atât de important nu trebuie uitat niciodată. Este imposibil să fii umplut cu discernământ spiritual fără ajutorul spiritului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Fiindcă cine dintre oameni cunoaşte lucrurile omului, în afară de spiritul omului care este în el? Tot aşa, nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu, în afară de spiritul lui Dumnezeu. Şi noi nu am primit spiritul lumii, ci spiritul care vine de la Dumnezeu, ca să cunoaştem lucrurile care ne-au fost date cu bunăvoinţă de Dumnezeu. Şi vorbim despre aceste lucruri nu prin cuvinte învăţate de la înţelepciunea umană, ci prin cuvinte învăţate de la spirit, explicând lucruri spirituale prin cuvinte spirituale.” Aşa că atunci când studiezi, da, de fiecare dată când studiezi singur acasă, roagă-L pe Iehova ca spiritul Său să te ajute în studiul pe care îl faci, să te ajute să înţelegi, să discerni înţelesul lucrurilor pe care le citeşti, ca să poţi creşte în discernământ spiritual. - 1 Cor. 2:11-13.

8 Pe lângă asemenea rugăciuni pentru spirit, trebuie să existe efortul necesar în studiu individual, cu scopul bine întipărit în minte de a extinde înţelegerea şi aprecierea Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a creşte în discernământ spiritual. Acest studiu poate şi ar trebui să fie vesel şi înviorător. Studiul obişnuit pe care îl pregătim la întâlnirile de grupă, precum studiul *Turnului de veghere*, nu ne duce spre discernământ spiritual. Unii poate că au obiceiul de a lăsa pregătirea lor pentru studiu pe ultima sută de metri, până la o oră sau două înainte de studiul programat al grupei. Poate că este timp doar pentru a căuta câteva dintre cele mai uşoare întrebări şi a verifica răspunsurile în paragrafe, pentru ca la Sala Împărăţiei să fie făcute cel puţin câteva comentarii în studiul *Turnului de veghere*. Dar acela nu este *studiu*, nu-i aşa? Orice informaţie am afla pe această cale ar fi repede uitată şi probabil nu ar fi ţinută minte la o zi sau două după discuţia acelui material.

9 În programul dedicat studiului individual şi pregătirii studiului *Turnului de veghere* şi a altor întâlniri, ar trebui să fie alocat timp suficient meditaţiei asupra materialului parcurs, cugetării asupra informaţiei pentru a se fixa bine în minte. Pentru a vedea dacă acest lucru a fost realizat, este bine ca după fiecare perioadă de studiu individual să existe o verificare. Atunci este timpul când informaţia este proaspătă, fiind momentul cel mai oportun de a vedea că ea a lăsat o urmă profundă. Efortul de a readuce în minte informaţia după perioada de studiu antrenează memoria şi capacitatea de a-şi aduce aminte şi va fixa bine punctele în minte. O verificare finală ar putea fi făcută cu revista sau cartea închisă. Avem titlul articolului; acum, cât ne aducem aminte din punctele esenţiale, din ideile principale? Ne aducem aminte textele care au fost folosite? Putem expune principalele puncte alături de un mic sumar al articolului? Dacă nu, trebuie să revedem articolul, acordând atenţie punctelor, ideilor principale.

[10] Cineva ar putea spune: “Dar toate acestea iau timp”. Adevărat, dar este un timp folosit în mod util, timp care trebuie petrecut ca să fie fixată în minte o cunoştinţă exactă a voinţei lui Dumnezeu şi pentru a fi asigurată o bază pentru a fi umplută cu discernământ spiritual. Nu există o scurtătură. Studiul regulat este esenţial pentru a fi plini de discernământ spiritual. După cum Pavel a scris la Timotei: „Gândeşte-te mereu la ce spun: Domnul îţi va da discernământ în toate lucrurile.” —2 Tim. 2:7.

[11] Pe măsură ce urmați calea înţeleaptă vă veţi bucura de o creştere a înţelegerii şi aprecierii adevărului. El se va cufunda profund în mintea şi inima voastră şi va deveni o parte din voi. Apoi, veţi fi într-adevăr „întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre.” Mintea şi inima vă vor fi puternice, mature, sănătoase. Veţi vedea clar calea pe care trebuie să mergeţi. Nu veţi cădea de pe calea îngustă a învăţăturii sănătoase şi adevărului în mlaştina falselor învăţături şi ideilor sectare; veţi evita să aveţi puncte de vedere extreme asupra lucrurilor şi veţi fi păziţi de căderea în capcana ușoară de bizuire pe propria pricepere. Cu mintea plină de cunoştinţă exactă şi capacitatea de gândire ghidate de spiritul lui Iehova, veţi discerne calea cea dreaptă pe care trebuie s-o urmaţi, o cale plină de lumină, şi să scăpaţi de calea rea care duce spre întuneric. „Când înţelepciunea va intra în inima ta şi cunoştinţa va fi plăcută sufletului tău, atunci capacitatea de gândire va veghea asupra ta şi discernământul te va ocroti, ca să te scape de calea rea, de omul care vorbeşte lucruri stricate, de cei ce părăsesc cărările dreptăţii ca să umble pe căile întunericului.” -1 Pet. 3:15; Prov. 2:10-13.

[12] Creştinul trebuie să exerseze discernământul spiritual pe calea pe care merge „ca să umble într-un mod demn de Iehova pentru a-i plăcea pe deplin”. Când apar probleme care ne afectează personal, carnea imperfectă este gata să reacţioneze şi, dacă nu suntem atenţi, ne poate duce într-o cale de acţiune greşită. Trebuie să ne înfrânăm impulsurile şi pasiunile carnale şi să fim ghidaţi în schimb de discernământ spiritual. Aşadar, când apar probleme, trebuie să ne oprim şi să gândim: Ce spun Scripturile despre acest lucru? Cum ar vedea Iehova şi Isus Cristos problema? Deseori este implicat un număr de factori, dar care ar putea să nu fie luați în considerare dacă acţionăm în grabă, cum ar fi factorii care afectează diferite interese - interesele martorilor şi ale adunării Creştine, interesele divine şi poate interesele personale ale cuiva. Să luăm în considerare următorul sfat inspirat: „Iubirea voastră să crească tot mai mult în cunoştinţă exactă şi în discernământ deplin, ca să vă asiguraţi de lucrurile mai importante şi, astfel, să fiţi fără cusur, să nu-i faceţi pe alţii să se poticnească, până în ziua lui Cristos, şi să fiţi plini de rodul dreptăţii, care vine prin Isus Cristos, spre gloria şi lauda lui Dumnezeu.” —Filip. 1:9-11.

[13] Poate că ceva într-o adunare nu este abordat în mod corespunzător, sau cel puţin aşa ar putea crede cineva. Chiar dacă ceva nu este controlat aşa cum ar trebui, acesta nu trebuie să fie un motiv pentru ca cineva să se supere, sau chiar să îşi scape firea de sub control Dacă acest lucru s-ar întâmpla, acea persoană îşi va pierde aproape sigur cumpătul. El a acţionat în grabă în acele condiţii și aceasta

este din perspectiva cărnii, şi nu dintr-un discernământ spiritual matur. Chiar dacă la început cineva are dreptate în privinţa unui lucru, faptul că acţionează în grabă nu este de ajutor, şi acea persoană s-ar putea regăsi urmând o cale greşită şi asta nu ar repara lucrurile. Trebuie să veghem mereu ca să nu o luăm înaintea lui Iehova şi a organizaţiei Sale, devenind nerăbdători, scăpând lucrurile de sub control. Ar putea fi momente când cineva eşuează, şi poate că din cauză că ocupă o funcţie în adunare, lucrurile devin un pic mai dificile pentru o vreme; dar aceste ocazii sunt pentru a demonstra răbdarea creştină şi dacă nu putem controla situaţia în mod teocratic, atunci trebuie să aşteptăm ca Iehova să remedieze problema. Cel plin cu discernământ spiritual va proceda așa.

[14] Este o problemă legată de cum să ai o perspectivă corectă, să priveşti lucrurile cu obiectivitate. Dificultăţile sau problemele locale pot apărea din când în când din cauza imperfecţiunilor umane şi pot avea ca rezultat nemulțumirea şi testarea răbdării unei persoane sau chiar tensiunea în afecţiunile cuiva; dar oprindu-ne şi meditând puţin, aceste probleme vor părea infime în comparaţie cu alte lucruri mai importante.

[15] Să analizăm pentru o clipă câteva dintre aceste lucruri mai importante. Faptul că trăim în zilele din urmă ale acestui sistem; că Armaghedonul, bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic, când El îşi va slăvi și justifica suveranitatea universală, este aproape; că Isus Cristos conduce acum în puterea Împărăţiei şi conduce marea lucrare de a propovădui „această veste bună a Împărăţiei” pe tot pământul; ca rezultat al lucrării de propovăduire, persoanele cu bunăvoință din toate țările, de toate limbile, rasele şi popoarele sunt adunate în armonioasa şi unita societate a Noii Lumi. Când cineva analizează aceste lucruri și minunatul privilegiu şi bunătatea nemeritată de a le cunoaşte şi de a le împărtăşi, inima lui se umple de gratitudine fără margini pentru Iehova. Cât de mici şi neînsemnate par acum problemele cuiva, comparativ cu aceste lucruri mult mai importante! Astfel, când apar mici probleme sau unele mai mari din punct de vedere local, cel cu discernământ spiritual nu va îngădui ca asemenea probleme să devină atât de mari în mintea sa astfel încât să îi deformeze viziunea. El îşi va păstra echilibrul şi va privi lucrurile mereu în relaţie cu altele mai importante.

[16] Din fericire, problemele şi dificultăţile nu apar tot timpul în societatea Noii Lumi; într-adevăr, ele sunt puţine şi rare, în comparaţie cu bucuriile veşnic prezente: experienţele pe teren, găsirea şi hrănirea oilor, asocierea veselă cu fraţii de la Sala Împărăţiei. Acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le avem în minte. „Tot ce este adevărat ... tot ce merită să fie iubit, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră.” Asemenea lucruri să vă inunde mintea şi astfel vă veţi păstra mereu simţul echilibrat. Veţi fi capabili de a discerne din punct de vedere spiritual. — Filip. 4:8.

[17] O persoană prea critică, care priveşte mereu pe ceilalţi din perspectiva imperfecţiunilor cărnii, pierde din vedere lucruri mai importante. Un astfel de individ are mari şanse de a deveni un nefericit care se plânge. Unii, într-adevăr, au permis lucrurilor mărunte să îi poticnească în legătură cu adevărul. Cum? Ei au

permis ca un lucru neînsemnat să devină un lucru major în vieţile lor, atât de mare încât a scos afară toate celelalte lucruri. Ei şi-au pierdut discernământul spiritual. În loc să se oprească şi să considere lucrurile din perspectiva Cuvântului lui Dumnezeu, ei au permis unor pasiuni carnale precum: mândria, teama şi gelozia să îi motiveze. Ei au fost conduşi de priceperea lor spre o cale care a dus la un dezastru spiritual.

[18] Cu siguranţă, noi toţi dorim să ne ferim de o asemenea cale de acțiune, nu-i aşa? Vom face acest lucru dacă am crescut şi dacă creştem în continuare într-o cunoştinţă exactă a ceea ce este voința lui Dumnezeu pentru noi, dacă păstrăm cele mai importante lucruri în minţile şi inimile noastre şi dacă, atunci când apar probleme, luăm în considerare modul lui Iehova de a privi lucrurile după cum este spus în Cuvântul Său şi nu devenim înţelepţi în proprii noştri ochi. În această legătură evidenţiem sfatul oportun dat de Iehova în Proverbele 3:1-7: „Fiul meu, nu uita legea mea şi inima ta să respecte poruncile mele, fiindcă ţi se vor adăuga multe zile, ani de viaţă şi pace. Să nu te părăsească bunătatea iubitoare şi adevărul. Leagă-ţi-le la gât, scrie-le pe tăbliţa inimii tale şi vei câştiga favoare şi reputaţia de om cu perspicacitate atât înaintea lui Dumnezeu, cât şi a omului pământean. Încrede-te în Iehova din toată inima ta şi nu te bizui pe priceperea ta. Ţine seama de El în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările. Nu deveni înţelept în propriii tăi ochi. Teme-te de Iehova şi abate-te de la rău.”

[19] Chiar şi când cineva crede că are dreptate într-o anumită privinţă trebuie să se ferească să nu devină prea drept, înţelept în proprii săi ochi, şi astfel purtat de propria dreptate. Creştinul trebuie să-şi păstreze echilibrul, să-şi controleze spiritul, şi nu să-i dea lui Satan oportunitatea de a-l înfrânge şi de a-l conduce pe o cale rea. Este nevoie de timp pentru a analiza o problemă, folosind discernământul spiritual și întorcându-ne la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a afla părerea Sa asupra problemelor. Rareori apar probleme în viaţa creştinului în care Iehova să nu dea sfat înţelept și călăuzire. Cineva arată că se încrede în Iehova cu toată inima sa prin faptul că Îi caută sfatul, îl urmează tot timpul, și permite înțelerea potrivit căreia cunoştinţa exactă a voinței lui Dumnezeu este “forţa care îi îndrumă mintea” şi astfel “îmbracă noua personalitate care a fost creată după voinţa lui Dumnezeu, în adevărată dreptate şi bunătate iubitoare.” —Efes. 4:23, 24.

[20] Discernământul spiritual îl poate duce pe individ într-o relaţie corespunzătoare cu fraţii şi surorile sale din societatea Noii Lumi. De exemplu, dacă un frate simte că a fost neîndreptăţit, el nu va acţiona cu mânie nechibzuită, fiind supărat pe ceea ce fratele său i-a făcut sau i-a spus. Ce ar putea face o persoană să se supere şi să devină mânioasă în aceste condiţii? Oare nu faptul că se gândeşte doar la propria persoană, sau că este deranjat poate pentru că numele său bun a fost denigrat? Dar oare nu este ceva mai important la mijloc? Dacă cineva din adunare a acţionat greşit, creştinul capabil de discernământ spiritual vede că direcţia greşită a fratelui său este dovada unei slăbiciuni spirituale din partea acestuia şi că astfel viaţa sa spirituală este în pericol, acest lucru fiind ceva mult mai îngrijorător faţă de orice greşeală reală sau imaginară pe care ar fi făcut-o fratele său. Decât „să ţină cont de răul suferit”, creştinul matur trebuie să meargă la

fratele său care a greşit, nu cu mânie, nu pentru a obţine satisfacţie personală de pe urma greşelii făcute, ci din dragoste, pentru a-l ajuta în poticnirea sa dacă este posibil, înainte de a fi prea târziu. Nu este aceasta ce ne-a sfătuit Isus: „Mai mult, dacă fratele tău comite un păcat, du-te şi dezvăluie-i greşeala numai între tine şi el. Dacă te ascultă, l-ai câştigat pe fratele tău”? - 1 Cor. 13:4, 5; Mat. 18:15.

[21] Având discernământ spiritual, slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu se văd ca ceea ce sunt, doar vase de pământ, de puţină valoare, dar, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, având comori valoroase de cunoştinţă care trebuie folosite în serviciul Său. Acest lucru îi ţine smeriţi, mereu capabili de a aprecia că ceea ce au ei de valoare este primit de la Iehova şi nu trebuie să se laude. În 1 Corinteni 4:6, 7 apostolul a scris: „să învăţaţi regula aceasta: Să nu treceţi peste ce este scris, ca să nu vă umflaţi de mândrie, favorizându-l pe unul în favoarea celuilalt. Fiindcă cine te face să te deosebeşti de altul? Într-adevăr, ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Deci, dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca şi cum nu l-ai fi primit?” Având punctul de vedere al Scripturii, un individ poate evita să devină mândru şi egoist, sau iritabil şi plin de resentimente, ceea ce l-ar face greu de suportat. El va fi plin de recunoştinţă faţă de bunătatea lui Iehova şi faţă privilegiul de a-L cunoaşte pe El şi pe Fiul Său, Isus Cristos şi se va uita pe el însuşi şi va fi interesat doar de lucrurile bune pe care să le împărtăşească cu ceilalţi.

[22] Totuşi, când rămânem smeriţi, trebuie să ne păzim de cealaltă extremă de a avea complexul inferiorităţii, de a fi smeriţi şi de a ne simţi nemulţumiţi de noi înşine până în punctul descurajării. Prin recunoaşterea puterii spiritului lui Iehova, un individ discerne cu o minte sănătoasă că, prin ajutorul lui Iehova, este capabil să facă ceea ce este voinţa lui Dumnezeu pentru el şi să abordeze orice numire a serviciului cu credinţă. După cum citim în Romani 12:3: „Căci prin bunătatea nemeritată care mi-a fost dată îi spun fiecăruia dintre voi să nu gândească despre sine mai mult decât trebuie; ci să gândească în aşa fel încât să aibă o minte sănătoasă, fiecare după măsura credinţei pe care i-a dat-o Dumnezeu”.

[23] Acest punct de vedere smerit, dar realist, faţă de sine îi permite creştinului să aibă o atitudine sinceră, onestă şi realistă faţă de fraţii săi, o atitudine care permite reînnoirea prieteniei şi o armonie evlavioasă. Discernământul spiritual ne ajută să lucrăm în unitate, apreciind nevoile reciproce, dându-ne posibilitatea să dăm o expresie practică calităţii iubirii. Aşadar, fiţi plini de discernământ spiritual, luaţi decizii corecte, „ca să umblaţi într-un mod demn de Iehova pentru a-i plăcea pe deplin, continuând să daţi rod în orice lucrare bună şi să creşteţi în cunoştinţa exactă despre Dumnezeu.”

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce fel de decizii este chemat creştinul să ia şi ce este necesar pentru a lua decizii corecte?

2,3. Cum trebuie să privim lucrurile pentru a lua decizii corecte şi în ce rezultă aceasta?

4. Ce înseamnă să „discerni” şi ce rol joacă cunoştinţa în discernământul spiritual?

5,6. (a) Ce fel de studiu este necesar? (b) Care este o metodă prin care ne putem „asigura” de lucrurile pe care le studiem?
7. De ce este aşa de esenţial spiritul lui Iehova pentru a deveni plini de discernământ spiritual? Ce trebuie să fie făcut, aşadar, în fiecare ocazie de studiu personal?
8. Cu ce scop în minte trebuie să studiem, şi ce trebuie să ne asigurăm să evităm?
9, 10. (a) Ce folos are recapitularea în studiul nostru personal? (b) De ce este nevoie de un program regulat de studiu personal?
11. Ce anume va rezulta în urma creşterii în priceperea şi aprecierea adevărului?
12. Ce trebuie să facă un creştin atunci când apar probleme în viață şi ce trebuie să discearnă el atunci când ia hotărâri?
13,14. (a) Cum va acționa cel care are discernământ spiritual, în fața unei dificultăți din adunare? (b) Ce îl va ajuta să aibă un punct de vedere corect?
15, 16. (a) Care sunt câteva din lucrurile mai importante asupra cărora trebuie să ne fixăm atenţia? (b) Cum încurajează Pavel această atitudine mentală în scrisoarea sa către Filipeni?
17. Cum au ajuns unii să se poticnească de adevăr pe chestiuni neînsemnate?
18. Cum ne putem păzi împotriva unei astfel de căi de poticnire?
19. Cum arătăm că ne încredem în Iehova cu toată inima?
20. (a) Cum ne păzește discernământul spiritual să nu ne tulburăm sau să ne supărăm? (b) Ce cale de acţiune potrivită a recomandat Isus pentru a ne descurca cu cel care jigneşte?
21. Cum se priveşte slujitorul matur al lui Iehova?
22. Ce extreme trebuie să evităm în timp ce rămânem smeriţi? Cum?
23. Cum contribuie discernământul spiritual la unitatea între frați?

A EXISTAT un timp în care generozitatea a fost demonstrată chiar şi în relaţiile de afaceri. Acesta a fost timpul în care, spre exemplu, un brutar dădea treisprezece franzelute (chifle) atunci când un client îi cerea doisprezece, dând naştere la expresia, “duzina brutarului.” Brutarul ştia că solvabilitatea sa nu depindea de acea chiflă în plus, care îl făcea fericit pe clientul său, şi oferind-o îl făcea fericit și pe el. Mai mult decât probabil, el nu s-a gândit dacă fapta sa era

Cuprins

bună, chiar dacă aceasta era. Generozitatea lui a fost o dovadă de înţelepciune. Cum aşa?

Pentru că viaţa fără fericire este împovărătoare. Arătând generozitate chiar şi în lucruri mărunte, putem oferi atât altora cât şi nouă înşine o măsură de fericire, făcând viaţa mai plăcută. Avem nevoie unii de alţii. Nu a spus oare Creatorul cu privire la primul nostru părinte: "Nu este bine ca omul să rămână singur"? (Gen. 2:18). Dar tendinţa timpului şi înclinația noastră egoistă moştenită ne fac să îi ignorăm pe alţii şi să acţionăm ca și cum fericirea noastră ar depinde în întregime de noi, dacă câştigăm şi deţinem din ce în ce mai mult. Doar contrariul este adevărat: a împărtăşi cu ceilalţi este ceea ce aduce fericire, făcând viaţa plăcută.

Pur şi simplu aşa trebuie să fie, căci, deşi condiţiile actuale par să contrazică acest lucru, acest univers este unul moral. A fost creat de către un Dumnezeu drept, iubitor şi înţelept, care a făcut, de asemenea, şi legile sale. Altfel, Iehova Dumnezeu Însuşi nu ar fi fericit, pentru că toate lucrurile bune vin de la El, și nimeni nu Îl poate răsplăti. Aşa cum este de fapt, El este cel mai fericit, pentru că, aşa cum a spus Isus: "există mai multă fericire în a dărui decât în a primi," şi Dumnezeu, cu siguranţă, dăruiește cel mai mult.—Faptele 20:35; 1 Tim. 1:11.

Da, pentru că acest univers a fost creat de către un Dumnezeu care este iubire, care este expresia perfectă a altruismului, şi este adevărat că egoismul este autodistructiv. Cu cât dobândim mai mult, cu atât ne dorim mai mult, și cu atât mai puţin apreciem ceea ce avem. Cu bogăția multă vine şi îngrijorarea, şi cu cât avem mai multe îngrijorări, cu atât mai puţin vom fi fericiţi. Fericirea nu este posibilă dacă nu suntem mulţumiţi. Atâta timp cât preocuparea noastră principală va fi dobândirea de bunuri materiale şi deţinerea lor, dăm dovadă că nu suntem mulţumiţi, că nu avem suficient. Atunci, cum putem să fim fericiţi? Pe de altă parte, dacă noi vom acţiona cu generozitate, vom spune că există lucruri de valoare mai mare decât simplele bunuri materiale. De asemenea, implicit, în generozitate este credinţa şi speranţa în îngrijirile lui Dumnezeu, că El va oferi pâinea cea de toate zilele.—Mat. 6:11, 19, 32.

Reţineţi, dacă doriţi, câteva exemple pertinente consemnate în Scripturi pentru beneficiul nostru. Avraam a fost unul care a fost generos. Când slujitorii lui şi cei ai lui Lot au ajuns să se certe pentru terenurile de păşune, Avraam, ca lider al grupului şi fiind şi cel mai în vârstă, ar fi putut lua în mod arbitrar cel mai bun loc pentru sine şi să îl lase pe Lot să ia restul. Dar nu, el a fost generos. El a apreciat că iubirea şi prietenia însemnau mult mai mult decât alegerea păşunilor şi i-a spus nepotului său: "Te rog, nu lăsa nici o ceartă să continue între mine şi tine şi între păstorii mei şi păstorii tăi, pentru că suntem fraţi. Nu este toată țara disponibilă pentru tine?"

El l-a lăsat pe Lot să aleagă, şi, bineînţeles, Lot a ales cele mai bune păşuni şi Avraam a luat restul. A fost Avraam rănit prin aceasta? Nu, deloc. El avea încă destul pentru turmele sale şi a păstrat prietenia şi bunăvoinţa nepotului său, care valora mult mai mult decât păşunile, având în vedere, în special, prezența sa în teritoriu neprietenos. Printr-o ironie a sorții, în final, Lot a pierdut tot din cauza răutăţii Sodomei şi Gomorei, în parte favorizată de bogăţia ţării, în timp ce

Avraam a păstrat posesiunile pentru a le lăsa moştenire urmaşilor săi.—Gen. 13:8, 9; 19:15-25; 25:5, 6.

Un incident care îi implică pe Ilie şi pe văduva din Sarepta este, de asemenea, la subiect. Deşi această văduvă avea doar pentru încă o masă, pentru ea şi fiul său, iar apoi urma să se confrunte cu o moarte prin înfometare, ea s-a conformat cu generozitate cererii lui Ilie, de a-l servi cu o parte din această ultimă masă a ei. Astfel că, potrivit profeţiei lui Ilie, "vasul cel mare de făină nu s-a golit, iar uleiul din vasul cel mic nu s-a terminat" până când, seceta trimisă de către Dumnezeu din cauza necredincioşiei lui Israel, a luat sfârşit.—1 Regi 17:8-16.

Se poate spune, de asemenea, că generozitatea este o dovadă de înţelepciune prin faptul că, aproape invariabil, este contagioasă. Astfel, în ceea ce priveşte relaţiile noastre de zi cu zi, Isus a spus: "Fiţi darnici şi vi se va da. Vi se va turna în poală o măsură bună, îndesată, scuturată şi care dă pe dinafară. Căci cu măsura cu care măsuraţi vi se va măsura înapoi." Da, după cum zgârcenia unuia tinde să ne facă avari, ca nu cumva să devenim înşelaţi, tot aşa un exemplu de altruism tinde să ne facă generoşi. Încercaţi acest principiu al lui Isus şi vedeţi cum funcţionează!—Luca 6:38.

În cazul în care câţiva extrem de egoişti nu răspund generozităţii noastre, atunci ce se întâmplă? Suntem fraieri? Nu, deloc, pentru că principiul are legătură cu fericirea mai mare de a dărui.

Toate cele de mai sus se aplică în mod special la chestiunile religioase sau spirituale. Iehova Dumnezeu a stabilit modelul de generozitate şi în măsura în care ajungem să Îl cunoaştem, să înţelegem scopurile Sale şi să apreciem însuşirile Lui, ne vom găsi imitându-L în a fi generoşi. Oare nu face El ca ploaia să cadă atât peste cei buni cât şi peste cei răi şi soarele să-i lumineze? Nu este El, Dătătorul "oricărui dar bun şi al oricărui cadou perfect"? Cu siguranţă!—Mat. 5:45; Iac. 1:17.

Creştinii dedicaţi vor fi, prin urmare, generoşi în utilizarea timpului, mijloacelor şi puterii lor, apreciind că "cine seamănă cu zgârcenie va şi secera cu zgârcenie şi cine seamănă cu generozitate va şi secera cu generozitate." Acest principiu nu se aplică numai în domeniul slujirii, ci se aplică și în domeniul participării la întâlniri și a sprijinirii acestora.—2 Cor. 9:6.

Cu adevărat, omul înţelept a scris: "Este unul care împarte, şi totuşi se îmbogăţeşte, şi unul care nu dă ce trebuie să dea, dar iese în pierdere. Sufletul generos se va îngrăşa şi cine îi udă din belşug pe alţii va fi şi el udat din belşug."—Prov. 11:24, 25.

Să umblăm înțelept într-o lume nelegiuită

Prevalenţa delincvenţei scoate în evidenţă necesitatea de a umbla în mod înţelept. Ce ajutoare există pentru a face acest lucru şi cum putem să le folosim mai bine?

UMBLAREA în mod înţelept are multe de recomandat. De ce? Pentru că, aşa cum a şi fost spus, a umbla în mod înţelept înseamnă "abilitatea şi înclinaţia de a folosi cunoştinţa pentru a împlini scopul cu cel mai bun efect." Nu, desigur, fără să Îl ţinem pe Dumnezeu în minte, pentru că "teama de Iehova este începutul înţelepciunii" şi "cunoaşterea Celui Preasfânt este pricepere."—Ps. 111:10; Prov. 9:10.

A umbla în mod înţelept înseamnă a exercita înţelepciune, şi cu privire la ea un rege înţelept a scris, sub inspiraţie, cu mult timp în urmă: "Fericit este omul care găseşte înţelepciunea şi omul care dobândeşte discernământ, căci câştigarea ei este mai bună decât câştigarea argintului şi rodul ei este mai de preţ decât aurul. Ea este mai preţioasă decât coralii, şi nicio altă desfătare nu se poate compara cu ea. În dreapta ei sunt zile multe, iar în stânga ei sunt bogăţii şi glorie. Căile ei sunt căi plăcute şi toate drumurile ei sunt drumuri ale păcii. Ea este un pom al vieţii pentru cei ce o apucă şi cei ce o ţin strâns sunt numiţi fericiţi."—Prov. 3:13-18.

Subliniind adevărul tuturor celor de mai sus, cuvintele inspirate spun: "Pentru că sentinţa pentru o faptă rea nu se execută imediat, inima fiilor oamenilor este şi mai hotărâtă să facă răul. Chiar dacă un păcătos face de o sută de ori ce este rău şi trăieşte mult timp, făcând numai ce-i place, mai ştiu totuşi că pentru cei ce se tem de adevăratul Dumnezeu va fi bine, fiindcă s-au temut de El. Dar cel rău nu va avea parte de bine, fiindcă nu se teme de Dumnezeu, şi nu va avea zile multe, căci ele sunt ca o umbră."—Ecl. 8:11-13.

De ce este atât de dificil?

Cât de puţini sunt astăzi cei care umblă în mod înţelept! Cât de puţini sunt cei ce se bucură astăzi de acele recompense ale înţelepciunii de pace, plăcere şi fericire! Şi nu e de mirare. A umbla în mod înţelept nu este ceva uşor, pentru că împlinirea profeţiei Biblice arată că acum este timpul în care Satan Diavolul are "o mare mânie, ştiind că are o perioadă scurtă de timp." O perioadă scurtă de timp pentru ce? Pentru a dovedi lauda sa că el poate întoarce întreaga omenire împotriva lui Dumnezeu, aşa cum este ilustrat de către atacul său la integritatea lui Iov. În cazul în care el ar reuşi vreodată să corupă întreaga omenire, el însuşi s-ar considera a-i fi superior lui Iehova Dumnezeu. Însă, nu există nici un pericol de a se întâmpla vreodată acest lucru, chiar dacă în timpul potopului lui Noe, doar opt

oameni i s-au împotrivit cu succes, umblând în mod înţelept. Isus a prezis că o condiţie comparabilă va exista în zilele noastre.—Apoc. 12:12; Mat. 24:37-39.

Activitatea lui Satan şi a demonilor lui justifică, în primul rând, faptul că în aceste zile din urmă vor fi "timpuri critice, cărora cu greu li se va face faţă." Ei sunt principalii responsabili pentru că oamenii sunt astăzi "iubitori de sine, iubitori de bani, aroganţi, trufaşi, blasfematori, neascultători de părinţi, nerecunoscători, neloiali, fără afecţiune naturală, refractari la orice acord, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, neiubitori de bine, trădători, încăpăţânaţi, umflaţi de mândrie, mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devoţiune sfântă, dar negându-i puterea."—2 Tim. 3:1-5.

Cu câtă exactitate descrie această profeţie condiţiile actuale, şi cât de bine demonstrează faptele că aceasta este ziua împlinirii sale! Astfel, doar după ani de zile, s-a constatat că marele comerț foloseşte sexul pentru a vinde orice, de la automobile la ţigări, dar la începutul anului 1959, un lider de radio şi producător de televiziune din Statele Unite ale Americii a creat senzaţie prin demascarea politicii unor firme mari care angajau prostituate pentru a influenţa vânzările. Se afirma cum clienţii erau invitaţi în croaziere de week-end şi li se ofereau momente intime cu prostituate fermecătoare. Acest lucru făcea să îl convingă mult mai uşor pe client să plaseze comanda sa, iar dacă acesta era reticent, i se făcea aluzie că va fi demascat, acest lucru fiind suficient să îl convingă să încheie tranzacția, chiar dacă ea era contrară interesului acestuia sau al afacerii firmei sale. Ar putea fi ceva mai nemilos şi mai degradant? Ce comentariu despre civilizaţia modernă!

Apoi, de asemenea, aşa cum Cuvântul lui Dumnezeu arată clar toate aceste lucruri, ne duşmănim noi între noi, avem tendinţele decăzute. "Înclinaţia inimii omului este rea din tinereţea lui." Acesta este motivul pentru care "inima umană este mai trădătoare decât orice şi primejdioasă." David a constatat aceasta spre durerea sa, făcându-l să spună, "Iată că în nelegiuire am fost adus pe lume, în durerile naşterii şi în păcat m-a conceput mama mea." Apostolul Pavel, de asemenea, a apreciat acest fapt, pentru că el a scris: "Fiindcă nu practic ceea ce vreau; ci ceea ce urăsc aceea fac." În mod evident, cu duşmani supraomeneşti ce complotează căderea noastră, cu oameni egoişti ce ne întind capcane şi cu propria noastră slăbiciune moştenită nu avem nici o dificultate în a umbla în mod înţelept.—Gen. 8:21; Ier. 17:9; Ps. 51:5; Rom. 7:15.

Ajutoare pentru a umbla în mod înțelept

De unde putem obţine ajutor pentru a umbla cu înţelepciune? De la instituțiile superioare de învăţământ? Unii ar putea gândi aşa, având în vedere pretenţiile lor. Dar nu este aşa. Avem nevoie mai mult decât de înţelepciunea umană pentru a combate duşmanii supraomeneşti. Avem nevoie de "înţelepciunea de sus."—Iac. 3:17.

În timp ce omul nu poate garanta înţelepciunea, Iehova Dumnezeu, Sursa întregii înţelepciuni adevărate, poate. Pentru ca noi să putem umbla cu înţelepciune, El a oferit o serie de ajutoare, în primul rând, Cuvântul Său, Biblia. După cum s-a adus în atenţia noastră, în tot Psalmul 119, şi în special în versetul

105 din acest Psalm, ‘Cuvântul lui Dumnezeu este o lampă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea.’ Şi, după cum apostolul Pavel i-a scris lui Timotei: “Din pruncie cunoşti scrierile sfinte, care te pot face înţelept pentru salvare prin credinţa în Isus Cristos. Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună.”—2 Tim. 3:15-17.

Un studiu al Cuvântului lui Dumnezeu educă şi întăreşte conştiinţa noastră, conștiința noastră morală. Acesta stabileşte principiile călăuzitoare, clarificând ceea ce este bine şi ceea ce este greşit şi demonstrează că “ceea ce seamănă omul aceea va și culege”. Prin familiarizarea cu Creatorul şi Legiuitorul nostru, acesta ne inspiră şi nouă frica sănătoasă de a nu-l supăra, ceea ce este începutul înţelepciunii adevărate. Mai mult, de ajutor pentru noi sunt și asigurările scripturale convingătoare despre învierea şi viaţa veşnică într-o lume nouă, dreaptă pentru toți cei care umblă cu înţelepciune.—Gal. 6:7; 1 Cor. 15:20, 21, 58; Apoc. 21:4.

Un alt ajutor oferit în mod divin pentru a umbla cu înţelepciune este canalul vizibil al lui Dumnezeu. Numit “servul credincios şi întelept,” la Matei 24:45-47, el ajută prin publicarea literaturii Biblice, cum ar fi această revistă, şi prin oferirea de reuniuni și întâlniri creştine unde sunt predate adevărurile şi principiile Bibliei. Mai mult decât atât, aceasta oferă ajutor personal sub forma studiilor biblice la domiciliu şi a unui program de instruire pentru serviciu. Supraveghetorii adunării şi slujitorii auxiliari sunt necesari pentru a stabili exemplele corespunzătoare, şi oricine din adunare care încalcă cerinţele drepte ale lui Dumnezeu este excomunicat sau exclus. Toate acestea sunt un mare ajutor în umblarea noastră cu înţelepciune.—1 Cor. 5:1-13; 1 Tim. 3:1-13.

Spiritul sfânt al lui Dumnezeu sau forţa activă, este un alt ajutor vital. El este primit ca răspuns la rugăciune şi “datorită ascultării cu credinţă.” Apostolul Pavel ne spune: “Umblaţi întotdeauna prin spirit şi nu veţi îndeplini nicio dorinţă carnală.” Spiritul sfânt impersonal al lui Dumnezeu, sau forţa activă, poate fi asemănată unui curent electric, care, deşi invizibil, este foarte puternic şi poate realiza foarte multe lucruri: “Nu prin autoritate, nu prin putere, ci prin spiritul Meu, zice Iehova oștirilor.”—Gal. 3:2; 5:16; Zah. 4:6, *AS.*

Şi nu putem trece cu vederea rugăciunea, ca un ajutor pentru a umbla cu înţelepciune. Rugăciunea nu numai că ne pune în starea corectă a minţii, dar ea ne oferă, de fapt, înţelepciune şi putere şi orice altceva de care avem nevoie, cu condiţia—o condiție foarte importantă—să fie în conformitate cu voința lui Dumnezeu.—1 Ioan 5:14.

Umblând cu înțelepciune

Cu toate acestea, simpla cunoaştere a ajutoarelor de mai sus nu va avea drept rezultat umblarea noastră cu înţelepciune. Trebuie ca noi să “fim împlinitori ai cuvântului, nu doar ascultători,” altfel ne vom ‘amăgi singuri cu raţionamente false.’ Dacă noi avem într-adevăr credinţă, vom acţiona în conformitate cu ceea ce

credem noi, pentru că, "într-adevăr, după cum corpul fără suflare este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă." Faptele inițiale care sunt în conformitate cu credinţa sunt pocăinţa, convertirea şi dedicarea de a face voința lui Dumnezeu.—Iac. 1:22; 2:26.

Voința lui Dumnezeu pentru noi este de a urma exemplul stabilit de către Isus Cristos, şi aceasta înseamnă, în primul rând, a fi botezat, aşa cum şi Isus a fost botezat în râul Iordan. Atunci ce urmează? Să încercaţi să respectați cele Zece Porunci şi să mergeţi duminica la biserică? Cu toate că acesta pare a fi gândul predominant în Creştinătate, Scripturile arată că Isus şi primii Săi discipoli și-au dedicat viețile predicării veștii bune a Împărăţiei lui Dumnezeu. (Mat. 4:17; 10:7) Isus i-a spus lui Pilat: "Pentru aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr."—Ioan 18:37.

Da, datorită dedicării de a face voința lui Dumnezeu, fiecare creştin este obligat să facă din slujire vocația sa în viaţă. Aceasta trebuie să aibă prioritate, întocmai cum a poruncit Isus: "Continuaţi să căutaţi mai întâi regatul şi dreptatea sa şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate." De atunci am devenit administratori ai slujirii, precum şi a tot ceea ce avem, timpul nostru, puterea, mijloacele şi influenţa personală, şi ceea se cere de la administratori este ca ei să fie găsiți credincioşi.—Mat. 6:33; 1 Cor. 4:1, 2.

A umbla cu înţelepciune înseamnă, aşadar, a face voința lui Dumnezeu. Înseamnă biruirea opoziţiei Diavolului şi demonilor lui; înseamnă evitarea capcanelor din această lume rea; înseamnă a lupta cât putem împotriva slăbiciunii noastre moştenite; şi înseamnă o bună utilizare a ajutoarelor oferite de Dumnezeu, Cuvântul Lui, canalul Său vizibil, spiritul Său sfânt şi rugăciunea. În ceea ce îl priveşte pe inamicul nostru principal, suntem sfătuiţi: "Împotriviţi-vă Diavolului, iar el va fugi de la voi." De asemenea, "îmbrăcaţi-vă cu armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rămâne neclintiţi împotriva maşinaţiilor Diavolului." Această armură include Cuvântul lui Dumnezeu, speranța salvării, scutul credinţei şi platoşa dreptății sau o condiţie bună a inimii.—Iac. 4:7; Efes. 6:11-17.

Pentru a evita capcanele şi pentru a ne împotrivi cu succes presiunilor din lume, noi trebuie să ne păstrăm separaţi de aceasta. Noi trebuie să ne reamintim că "închinarea curată şi neîntinată în ochii Dumnezeului şi Tatălui nostru este . . . să te păstrezi nepătat de lume." De fapt, "prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu." Aşa că "nu vă lăsaţi induşi în eroare. Tovărăşiile rele strică obiceiurile folositoare." Pe lângă faptul de a fi puşi în gardă împotriva capcanelor din lume, trebuie să fim neînfricaţi atunci când ne confruntăm cu ameninţările acesteia. Apoi, trebuie să răspundem ca şi Petru şi ceilalţi apostoli care au spus potrivnicilor lor: "Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu ca stăpânitor decât de oameni."—Iac. 1:27; 4:4; 1 Cor. 15:33; Faptele 5:29.

Scripturile ne dau, de asemenea, sfaturi bune abundente despre modul în care putem umbla cu înţelepciune, în ciuda înclinației noastre egoiste moştenite: "Vegheaţi deci cu atenţie cum umblaţi: nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi, răscumpărând orice moment prielnic, fiindcă zilelesunt rele." "Dezbrăcaţi-vă de

vechea personalitate cu practicile ei, şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţa exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o." Toată această umblare cu înţelepciune necesită exercitarea autocontrolului în gând, cuvânt şi acţiune. Pavel a apreciat acest fapt, pentru că el a scris: "îmi terorizez trupul şi îl conduc ca pe un sclav, ca nu cumva după ce le-am predicat altora să fiu eu însumi dezaprobat."—Efes. 5:15, 16; Col. 3:9, 10; 1 Cor. 9:27.

A umbla cu înțelepciune înseamnă, de asemenea, a avea dispoziţia mentală corectă. Aici, de asemenea, Isus a stabilit exemplul pentru noi ca fiind "blând şi cu o inimă umilă" şi pe deplin supus voinței Tatălui său. Departe de a fi ambiţios, El a manifestat recunoştinţă, apreciere şi mulţumire cu privire la relaţia cu Tatăl Său şi binecuvântările revărsate asupra Lui. El a fost o demonstrație vie a adevărului că "este un mare câştig, această devoţiune sfântă, însoţită de mulţumire."—Mat. 11:29; 1 Tim. 6:6.

Cu toate acestea, mai presus de toate, pentru a umbla cu înţelepciune trebuie să veghem asupra gândurilor noastre cele mai ascunse şi asupra motivaţiilor, dorinţelor, sentimentelor şi afecţiunilor noastre. Nu fără un motiv întemeiat Cuvântul lui Dumnezeu afirmă atât de accentuat: "Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice trebuie păzit, căci din ea ies izvoarele vieţii." Acesta este motivul pentru care toate cerinţele lui Dumnezeu pot fi rezumate în cele două mari porunci: "Trebuie să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată forţa ta," şi "trebuie să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi."—Prov. 4:23; Marcu 12:30, 31.

Într-adevăr, a umbla cu înţelepciune implică multe lucruri: a şti cine sunt duşmanii noştri, a aprecia ajutoarele oferite de Dumnezeu pentru a umbla cu înţelepciune şi a le utiliza bine. "Dacă ştiţi aceste lucruri, fericiţi sunteţi dacă le faceţi."—Ioan 13:17.

Pentru că odinioară eraţi întuneric, dar acum sunteţi lumină . . . Continuaţi să umblaţi ca nişte copii ai luminii. — Efes. 5:8.

Discernământul spiritual

- o dovadă a maturității creștine

Un copil tânăr are nevoie de ajutor şi îndrumare. Părinţii care sunt preocupaţi de bunăstarea copilului sunt întotdeauna gata să ofere ajutorul şi sfatul necesar pe măsură ce copilul în creştere se confruntă cu situaţii noi. La început, părinţii trebuie să ia decizii în numele copilului: ce este bine sau ce este rău; ce să mănânce sau ce să nu mănânce; când să doarmă sau când să se joace; unde copilul poate să meargă în siguranţă şi ce locuri să evite ca fiind periculoase; ce literatură este în avantajul copilului şi benefică pentru educaţia sa, şi ce ar tinde să confunde sau ar fi rău pentru creşterea spirituală şi morală. Dar pe măsură ce copilul devine mai mare, părintele îşi instruieşte copilul să gândească pentru el însuşi, să

discearnă între ce este bine şi ce este rău, ce este înţelept şi ce este nesăbuit. Apoi, pe măsură ce este atinsă maturitatea în ani, tot aşa este atinsă şi maturitatea mintală.

2 Este important ca părinţii să aprecieze necesitatea creşterii mentale şi spirituale a copiilor lor, în special cea din urmă. Termenul de "maturitate" poate fi aplicat multor caracteristici ale creşterii, fizice, mentale, emoţionale şi spirituale, dar ultimul tip numit, maturitatea spirituală, este cea mai importantă, şi totuşi în ceea ce priveşte lumea aceasta, ea este cea mai neglijată.

3 Ilustrarea de către noi a copilului se aplică bine creşterii maturităţii creştine a unei persoane recent venită la o cunoştinta a adevărului. La început, aceasta are nevoie de ajutor în a studia Cuvântul lui Dumnezeu, ajutorul personal şi îndrumarea personală a unui creştin matur. El are nevoie să fie hrănit. Dar instructorul înţelept îşi va instrui elevul să gândească şi să raţioneze singur, astfel încât să poată începe în curând să se hrănească singur şi să crească în putere de discernământ. Aşa cum dovada adevăratei maturităţi este demonstrată prin înţelegerea şi aprecierea adulte, tot aşa maturitatea creştină este demonstrată prin puterile discernământului spiritual, prin capacitatea de a ajunge la decizii corecte, distingând cu mare atenţie între bine şi rău pe baza principiilor biblice. Pavel a exprimat bine acest lucru: "Pentru că oricine se hrăneşte cu lapte nu cunoaşte cuvântul dreptăţii, fiindcă este copil mic. Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, şi-au exersat capacitatea de înţelegere ca să deosebească binele şi răul. De aceea, acum, că am lăsat învăţăturile de bază despre Cristos, să înaintăm spre maturitate."—Evrei 5:13 la 6:1.

4 Unii dintre cititorii acestei reviste poate că au început un studiu al Bibliei, cu ajutorul mijloacelor de studiu ale Turnului de Veghere doar de câteva săptămâni sau luni. Aceştia s-ar putea simţi "nefamiliarizaţi cu cuvântul," fiind bebeluşi, cum se spune, din punct de vedere spiritual. Unor astfel de persoane le-am spune: Continuaţi cu studiul sârguincios al Cuvântului Dumnezeu, încrezători că, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, veţi putea ajunge la maturitate creştină. Atingerea maturităţii creştine nu ţine neapărat de mulţi ani, aşa cum se întâmplă cu un copil în atingerea maturităţii din punct de vedere fizic. Mai degrabă decât de a depinde numai de cantitatea de timp petrecut în studiu, factorul principal de care depinde este profunzimea devotamentului inimii faţă de Iehova şi aprecierea faţă de "cuvântul dreptăţii" Sale. Omul trebuie să fie smerit şi să se lase învăţat şi nerăbdător să facă progrese. După

Cuprins

asimilarea doctrinelor elementare, omul trebuie să facă progrese spre înţelegerea "hranei solide" a adevărului, demonstrând astfel înaintarea spre maturitate.

[5] Dar apostolul, scriind cuvintele citate mai sus Evreilor, nu le-a scris celor recent asociaţi cu adunarea creştină. El a scris, de fapt, persoanelor care erau "în adevăr" pentru ceva timp, dar nu au reuşit să înainteze spre maturitate şi erau încă bebeluşi în ceea ce priveşte discernământul spiritual. Ei nu şi-au demonstrat calităţile de "oameni maturi", care erau atât de necesare ca lucrarea de învăţare să fie făcută, astfel că le-a scris că ei "ar trebui să fie învăţători, având în vedere timpul." Era nevoie ca aceştia să "arate . . . sârguinţă pentru a avea deplina siguranţă a speranţei până la sfârşit, pentru ca ei [ar putea] să nu fie leneşi, ci să fie imitatori ai celor care, prin credinţă şi răbdare, moştenesc promisiunile."—Evrei 6:11, 12.

[6] Maturitatea nu este ceva care, odată atinsă, rămâne cu noi, fără eforturi suplimentare din partea noastră. Organizaţia creştină avansează în permanenţă. Lumina adevărului străluceşte peste ea și prin ea, și ea devine și mai luminoasă. Acest lucru este valabil mai ales acum, în această zi când Iehova a venit la templul Său, pentru că "atunci când vei judeca pământul, locuitorii pământului roditor sigur vor învăţa dreptatea." Nu numai înaintare în cunoştintă şi înţelegere, dar, întrucât aceasta este ziua pentru predicarea "acestei veşti bune a împărăţiei," Iehova îşi instruieşte martorii să facă această lucrare, ca niciodată înainte, în modul cel mai eficient. Constant, prin intermediul organizaţiei Sale teocratice, El oferă noi metode şi echipamente pentru această lucrare. A ţine pasul cu maturitatea în progres a organizaţiei în înţelegere spirituală şi capacitatea de slujire înseamnă o constantă 'înaintare spre maturitate.'—Mal. capitolul 3; Isa. 26:9; Mat. 24:14.

[7] Fiecare dintre martorii lui Iehova trebuie să discearnă relaţia sa faţă de înaintarea care se face de către organizaţie. Se poate ca unul să fi fost mult timp asociat cu adevărul, activând mulţi ani în serviciu. O astfel de statornicie îl încântă şi pe Iehova. Dar există o nevoie în acelaşi timp, de a discerne cine ţine pasul cu societatea Lumii Noi. Dacă sunteţi în situaţia fericită de a fi avut mai mulţi ani în serviciul lui Iehova, atunci veţi fi nerăbdători în ceea ce priveşte eficacitatea slujirii voastre. Aceasta dă roade? Îi ajută pe cei noi, învăţându-i şi făcând discipoli din ei? Aşa cum am menţionat anterior, unul din elementele esenţiale ale maturităţii şi discernământului spiritual este smerenia. Pentru a putea discerne cu exactitate modul în care facem progrese, trebuie să ne examinăm într-un mod cinstit, smerit pe noi înşine. Dacă nu facem progresul dorit, atunci nu ar trebui să fim prea mândri să căutăm ajutor, sau să-l respingem atunci când unul dintre supraveghetori vine să ne ofere asistenţă. Noi trebuie să discernem nevoile noastre dacă dorim să continuăm să facem progres. —Filip. 3:16.

[8] Dovada acestei creşteri în maturitate creştină stă în discernământul pe care fiecare îl arată la orice pas care urmează să fie făcut, la fiecare decizie care urmează să fie luată. Aceasta începe odată cu dedicarea. Cel care ia în considerare dedicarea trebuie să înţeleagă mai întâi că dedicarea lui se face nu față de o persoană, și nici să facă pe plac unei anumite persoane, fie el soţ, soţie, mamă sau tată. Nu este o dedicare faţă de o organizaţie, nici măcar faţă de societatea Noii

Lumi. Este o dedicare faţă de Personajul Suprem din univers, Iehova Dumnezeu, cu determinarea de a face voinţa *Lui* şi de a-l încânta pe *El,* aşa cum a exprimat Isus: "Iată! Am venit . . . să fac voinţa Ta, O, Dumnezeule." Cel dedicat apreciază, atunci, că asocierea sau relaţia cea mai preţuită este cea în care el intră acum cu Iehova. Aceasta este o relaţie sfântă, preţioasă şi "intimă", în care Iehova îşi invită creaturile Sale, prin bunătatea lui nemeritată, prin intermediul lui Isus Cristos, o relaţie care nu poate fi uşor distrusă.—Evrei 10:7; Ps. 25:14.

[9] Cel care se dedică doar pentru a face o anumită lucrare, cum ar fi cea de predicare, face o greşeală. Atunci când lucrurile devin neplăcute, el se descurajează cu uşurinţă. Dacă el vede numai asocierea fizică cu organizaţia şi membrii ei ca fiind cel mai important lucru care urmează să fie apărat, înseamnă că lui îi lipseşte discernământul spiritual. Lucrarea de propovăduire a veştii bune şi asocierea fizică cu societatea Lumii Noi nu sunt suficiente în sine şi nu garantează salvarea. Nu există nici o salvare doar pe baza lucrărilor. A avea acest punct de vedere despre lucruri îl pune pe om în acelaşi pericol precum şi cei de sub legea Mozaică, ce căutau "să o stabilească pe-a lor [dreptatea]." El l-ar putea conduce să devină "înfumuraţi, luându-se la întrecere unii cu alţii, invidiindu-se unii pe alţii" care să aibă o bună înregistrare despre serviciul de predicare.—Rom. 10:1-3; Gal. 5:26.

[10] Acest lucru înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu este lipsită de importanţă? Nici pe departe! Din contră, creştinul matur spiritual discerne că dedicarea sa faţă de Iehova îi cere să-l iubească pe Iehova cu toată inima sa, cu tot sufletul său, cu toată mintea sa şi cu toată puterea sa. El îşi aminteşte de cuvintele lui Iacov potrivit cărora "credinţa, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăşi." Fiind întotdeauna conştient de relaţia sa dedicată faţă de Iehova, el este în măsură să aibă o părere corectă despre lucrarea sa şi să se implice în ea cu motivul corect, datorită dragostei pentru Tatăl său ceresc, din dorinţa de a înălţa numele Său, din dragoste pentru aproapele său şi împărtăşind cu el aceleaşi privilegii şi binecuvântări. O înţelegere matură a pasului iniţial al dedicării pregăteşte calea pentru închinarea matură "în spirit şi adevăr."—Marcu 12:30; Iac. 2:17; Ioan 4:23.

[11] Aşadar, discernământul spiritual duce la o părere matură despre slujire, care ține seama de celelalte responsabilităţi pe care cineva s-ar putea să le aibă ca şi slujitor dedicat al lui Iehova. Un om care este căsătorit, are copii, are multe privilegii şi responsabilităţi binecuvântate. Ar fi o lipsă de discernământ spiritual ca el să-şi neglijeze obligaţiile familiale doar pentru a face o remarcabilă înregistrare a serviciului pe teren. Nu numai că creştinul trebuie să se îngrijească de nevoile materiale necesare ale familiei sale, ci el va fi atent să "se îngrijească de ai lui" într-un mod spiritual, studiind cu ei şi sprijinindu-i pentru a deveni maturi în serviciul lui Iehova. A nu reuşi să acorde o astfel de atenţie adecvată "celor care sunt membrii familiei lui" este la fel cu a 'renega credinţa.'—1 Tim. 5:8.

[12] O înregistrare a serviciului în propovăduirea veștii bune nu este în sine o dovadă de maturitate. Ce folos ar mai avea aceasta dacă, în acelaşi timp, cineva nu ar reuşi să fie în armonie cu principiile biblice de moralitate, sau, practică în orice mod, ceea ce este supărător în cadrul adunării. Acest lucru nu ar însemna o

Cuprins

umblare demnă de Iehova, nici nu L-ar încânta. În timp ce munceşte cu sârguinţă în serviciul lui Dumnezeu, spunând şi celorlalţi despre vestea bună, creştinul discerne necesitatea de a urmări calea integrităţii în *fiecare* parte a vieţii sale, dacă vrea să slujească pentru justificarea numelui lui Iehova. Întotdeauna, omul matur îşi aminteşte că s-a dedicat pentru a face voinţa divină şi va dori întotdeauna să-l încânte pe Cel al cărui slujitor este, Iehova. El nu va face lucrurile doar pentru a-i încânta pe oameni, fie când este implicat în activităţi din cadrul adunării, fie când este implicat în munca sa seculară, ci va face toate lucrurile în mod cinstit, "cu sinceritatea inimii," muncind "din tot sufletul, ca pentru Iehova, şi nu ca pentru oameni."—Col. 3:22-24.

[13] În lucrarea de slujire în sine vestitorul cu discernământ al veştii bune păstrează un echilibru adecvat, întotdeauna având în vedere lucrurile mai importante ale slujirii. El nu se mulţumeşte doar cu lucrarea de distribuire a literaturii din casă în casă. El observă că nu este suficient doar să fii în stare să *predici.* El discerne că acum este momentul să fie *învăţător,* capabil să hrănească oile şi să le ajute să găsească calea spre viaţă veşnică. Deci, el este sârguincios să ţină o înregistrare cu privire la fiecare interes pe care l-a găsit şi să facă vizite ulterioare. Atunci când el îşi face vizitele ulterioare, este pregătit cu predici Biblice interesante şi este atent pentru a aranja un studiu biblic la domiciliu cu acele persoane cu bunăvoință. Fiind plin de cunoştintă exactă din Cuvântul lui Dumnezeu, cu iubire faţă de Iehova, Marele Păstor, faţă de bunul Sub-Păstor, Isus Cristos şi cu iubire pentru celelalte oi, slujitorul creştin intră în serviciu, cu o dorinţă arzătoare de a găsi şi de a hrăni oile—din iubire şi nu doar dintr-un sentiment de datorie. Acesta este secretul de a fi cu adevărat fericit în slujire.—Evrei 5:12; Ioan 21:15-17.

[14] Maturitatea spirituală aduce cu ea bucurii şi binecuvântări imense. Fiind plin de cunoştinţă exactă și discernământ spiritual, îl fac pe creştin puternic, capabil de a îndepărta atacurile inamicului, Satan, capabil să identifice capcanele sale subtile ale materialismului şi frica de oameni şi să li se împotrivească. El scapă de frustrările, grijile şi de durerile auto-provocate care provin din urmarea nechibzuită a dorinţelor fără sens şi dăunătoare, şi evită acţiunile necugetate, care conduc la mustrări de conştiinţă şi la o conştiinţă greu încărcată.—1 Tim. 6:9, 10.

[15] În timp ce ne bucurăm de binecuvântările pe care le aduce o astfel de maturitate, trebuie să ne ferim de prea marea încredere şi să ne aducem mereu aminte că maturitatea creştină şi discernământul spiritual nu provin doar din propriile noastre eforturi, ci provin prin lucrarea spiritului lui Iehova, ca urmare a bunătăţii Sale iubitoare faţă de noi. Deci, noi vom continua să ne bizuim pe Iehova, în rugăciune, pentru a ne ajuta să continuăm să-L slujim într-un mod matur, să ne înfrânăm de la oricare acte îndrăzneţe, astfel ca 'vorbele gurii mele şi cugetarea inimii mele să fie plăcute lui Iehova' întotdeauna.—Ps. 19:13, 14.

[16] Slujitorul credincios al lui Iehova merge înainte încrezător, fericit şi mulţumit datorită faptului că lucrează sub conducerea Regelui care domneşte, Isus Cristos, precum şi a organizaţiei teocratice vizibile pe care Dumnezeu a stabilit-o pe pământ. Maturitatea lui creştină îi permite să-i încurajeze şi să-i întărească pe

fraţii săi şi pe persoanele cu bunăvoința, astfel încât și acestea să poată ajunge la maturitate creştină deplină şi să împărtăşească aceleaşi bucurii şi binecuvântări.

[17] Perspectiva fericită, încrezătoare demonstrată de către societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova este o dovadă a maturităţii sale. Fiecare poate împărtăşi acest spirit de optimism vesel, făcând un efort pentru a ajunge la obiectivul maturităţii creştine, şi fiind plini de discernământ spiritual. Făcând astfel, bucurii şi privilegii nenumărate pot fi partea noastră atât în prezent cât şi în noua lume ce stă înainte doar dacă, "bineînţeles, rămâneţi în credinţă, tari pe temelie şi statornici, fără să vă clintiţi de la speranţa acestei veşti bune pe care aţi auzit-o şi care a fost predicată în toată creaţia de sub cer."—Col. 1:23.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) Ce este necesar pentru un copilaş, în timp ce întâmpină situaţii noi, şi totuşi, pentru ce va lucra părintele înţelept? (b) Care este cel mai important tip de maturitate?

3. (a) Cum trebuie să-i instruiască dascălul înţelept pe cei cu care studiază? (b) Care este dovada maturităţii creştine?

4. (a) Ce încurajare există pentru cei familiarizați de curând cu adevărul? (b) Care este *principalul factor* în înaintarea spre maturitate?

5. Cui se adresează, în realitate, cuvintele de la Evrei 5:13 la 6:1, și de ce?

6. De ce trebuie să continuăm să ‚înaintăm spre maturitate'?

7. Ce trebuie să discearnă cineva în legătură cu serviciul? Doar cum putem continua să facem progres?

8. (a) Unde începe discernământul spiritual? (b) Ce relaţie sau asociere este foarte importantă pentru creştin?

9. De ce este o greşeală să te dedici unei lucrări, şi la ce poate duce faptul să ai un punct de vedere neechilibrat despre serviciu?

10. Ce anume ne ajută să păstrăm un punct de vedere corect despre lucrarea Împărăţiei?

11. Cum ar putea un bărbat căsătorit să arate lipsă de discernământ spiritual?

12. Ce va discerne creştinul matur despre activitatea lui de predicare şi despre orice muncă lumească necesară?

13. (a) Cum urmărește vestitorul matur un serviciu echilibrat? (b) Care este secretul de a fi cu adevărat fericit în serviciu?

14,15. (a) Ce binecuvântări rezultă de pe urma maturităţii creştine? (b) Împotriva a ce trebuie să ne păzim? Cum?

16,17. În ce mod poate avea parte fiecare de spiritul de optimism al societăţii Lumii Noi?

„Subnutriţie spirituală”

Clericul şi scriitorul religios american Roy L. Smith a scris despre hrana spirituală oferită de bisericile creştinătății: „Cei care vând principii pentru a obţine un profit, care schimbă caracterul pentru plăceri, sau care sacrifică omenirea de dragul dividendelor trebuie să se aştepte la o inevitabilă distrugere. Cauza acestei decăderi este subnutriţia spirituală. Am avut hrană din belşug, dar aceasta nu ne-a dat putere pentru perioadele de criză. Cu peste o generaţie în urmă, dr. Stephen M. Babcock, de la universitatea din Wisconsin, a făcut uimitoarea descoperire potrivit căreia bovinele pot consuma uriaşe cantităţi de hrană, dar, în acelaşi timp, să moară de foame. În urma cercetărilor ulterioare, s-a descoperit că hrana dătătoare de viaţă conţine un element ciudat numit vitamine ce oferă vitalitatea necesară pentru menţinerea vieţii, şi că valoarea oricărui aliment depinde de conţinutul acestuia în vitamine. Decăderea spirituală a acestor zile din urmă dovedeşte faptul că, până acum, am consumat o hrană ce e lipsită de vitamine spirituale... Ne-am hrănit din belşug, dar nu am fost bine hrăniţi.” – *Treasury of the Christian Faith*, p. 267.

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatare de John R. Cooke

Într-o zi, în luna august a anului 1927, pe când mă aflam în vacanţă în Franţa, stăteam pe malul mării, gândindu-mă la casa mea din Broadstairs, Anglia. Aveam 14 ani şi în ultimii şase ani auzisem despre adevăr de la mama mea. În acea zi am luat o decizie importantă - ca, atunci când voi ajunge acasă, să particip regulat la întâlniri şi să cercetez cu seriozitate acest „adevăr”. Mi-am împlinit intenția şi, în curând, m-am oferit voluntar să lucrez din casă în casă. Metodele folosite atunci erau rudimentare. La prima mea încercare, într-o zi rece de iarnă, mi s-au dat câteva broşuri şi o stradă pe care să lucrez de unul singur, dar am plasat 12 broșuri şi am plecat acasă fericit şi plin de încurajare. Am aflat că atunci când Îl slujeşti pe Iehova în mijlocul greutăţilor, ai parte de o bucurie deosebită. Atunci nu mi-am dat seama cât de multă nevoie aveam de puterea care vine din „bucuria lui Iehova”. – Neem. 8:10.

Curând, aveam ambiții să intru în serviciul de pionierat, dar, fiindcă această idee îl îngrozea pe tatăl meu, am amânat-o. În luna mai a anului 1931 am ajuns la un punct de răscruce în viaţa mea – o adunare internaţională organizată în Paris. Bucuria de a mă alătura fraţilor din străinătate, rugămintea repetată de a deveni pionieri, remarcile atât de multor oameni pe care i-am întâlnit – „un tânăr ca tine ar trebui să fie pionier” – toate au atins punctul culminant când s-a anunţat că era

nevoie de voluntari pentru Spania (eu făceam cursuri de limba spaniolă la şcoală), şi au aprins în mine hotărârea de a intra în serviciul de pionier cât mai curând posibil. Astfel că, în luna august a anului 1931, când aveam 18 ani, mi-am început cariera de o viaţă. Mi s-a alăturat fratele meu Eric şi am început din Franţa. Înainte de a pleca de acasă, tata ne-a spus: „După şase luni, veţi vrea să vă întoarceţi acasă şi să vă luaţi o slujbă cinstită.” Aproape că aşa a fost. Mama a murit la scurt timp, iar rudele au făcut tot posibilul ca noi să rămânem acasă, însă convingerea deplină că serviciul de pionierat era adevărata noastră vocaţie ne-a făcut să mergem mai departe.

În luna iulie a anului 1932, eu am plecat în Spania. Pe atunci metoda era să se acopere zona cât mai repede, iar distribuirea literaturii a mers foarte bine. Duceam o viaţă grea în nişte locuinţe sărăcăcioase, mergând cu bicicleta pe drumuri de munte şi petrecând câte cinci sau şase ore zilnic în care mergeam din uşă în uşă. Prin anul 1935 au început să apară tulburările politice, iar în unele locuri, comuniştii, luându-ne drept fascişti, ne-au primit cu duritate. Însă eu şi fratele meu ne bucuram când le găseam pe „celelalte oi”. Am pus bazele unui mic grup în Barbastro, iar în Zaragoza doi tineri veneau în fiecare seară în camera noastră ca să studiem, iar mai târziu ni s-au alăturat în serviciul de pionierat. Din păcate, Războiul Civil din Spania a izbucnit în curând, iar fratele meu şi cu mine abia am reuşit să scăpăm. Ne întorseserăm în Anglia pentru o scurtă vacanţă în data de 12 iulie 1936, iar războiul a început în data de 18.

Următoarea noastră însărcinare a fost în Irlanda, unde trebuia să depunem mărturie distribuind o broşură specială. Însă cele scrise în ea erau prea puternice pentru acei oameni fanatici, provocând o uriaşă agitaţie. Preoţii ne-au acuzat că eram comunişti (exact opusul acuzaţiilor primite în Spania), iar membrii Acţiunii Catolice ne-au ars de două ori materialele şi ne-au scos din oraş. În al treilea loc am fost arestat în numai câteva ore, am fost judecat rapid şi trimis în temniţa din Dublin. M-am simţit uşurat să ajung acolo după toate prin câte trecuserăm! Însă am ieşit din închisoare după câteva zile.

În 1937 m-am întors în Franţa şi am fost trimis în Bordeaux. Acolo tocmai începuseră să se ţină studii biblice la domiciliu, astfel că, în 1939, când fratele Knecht, servul de filială, ne-a vizitat, eu şi partenerul meu francez am fost încântaţi să adunăm 25 de oameni care să asiste la cuvântarea sa. Însă iar a intervenit războiul – al Doilea Război Mondial – şi am aflat că Societatea fusese interzisă. Imediat am împărţit stocul de literatură pe care îl mai aveam, astfel că, atunci când am fost interogat de poliţie, am putut spune liniştit că nu am niciun fel de material în camera mea. Apoi mi-am pierdut partenerul, pe bietul Pierre Dijeau, care a fost arestat fiindcă a refuzat să lupte în război şi care a murit mai târziu. Însă poziţia sa plină de curaj ne-a îmbărbătat pe toţi. Apoi a sosit luna iunie a anului 1940, o lună tragică pentru Franţa. Întreaga naţiune s-a plecat înaintea înaintării naziştilor. Toţi locuitorii englezi au fost sfătuiţi să plece, dar eu nu am vrut. Cu toate acestea, tancurile naziste se apropiau cu repeziciune şi nu era deloc înţelept să mai rămân. Am plecat cu bicicleta din ţară chiar cu o zi înainte de sosirea naziştilor. Mult mai în sud, la Bayonne, erau atât de mulţi oameni care încercau să

se îmbarce pentru a pleca spre Anglia, încât nu am mai avut loc. Însă era totuna, din moment ce vasul s-a scufundat. Cei care rămăseserăm am fost evacuaţi în cele din urmă şi am aterizat în siguranţă în Plymouth. Primii mei nouă ani de slujire în străinătate se încheiaseră.

După câteva luni, aflându-mă în casa unor pionieri din Derby, unde un tribunal m-a scutit de serviciul militar (au fost impresionaţi de lucrarea mea pe teritorii străine şi faptul că am rămas statornic a adus roade, am primit însărcinarea de a activa în Newcastle-on-Tyne în calitate de serv de oraş, unde am dobândit experienţă în cadrul organizării adunărilor. În luna decembrie a anului 1942 am primit din partea Societăţii o scrisoare ce m-a copleşit – fusesem numit ca serv pentru fraţi. Nu m-am simţit vrednic, dar L-am rugat pe Iehova să mă ajute. Am primit însărcinări în calitate de serv în cadrul congreselor. Îmi aduc aminte în mod special de o adunare din Londra, din anul 1944, când în fiecare oră explodau bombe. Astfel că era minunat să văd un teatru din Londra, gol de săptămâni la rând, plin acum de vestitori calmi şi fericiţi, dar şi de oameni cu bunăvoinţă. O altă adunare remarcabilă la care am participat a fost cea organizată în Olanda, imediat după plecarea naziştilor. Fraţii olandezi tocmai ieşeau la suprafaţă din activitatea lor „ilegală” având un spirit nemaipomenit. Lor nu le era greu să parcurgă sute de kilometri pentru a ajunge la adunări, să aibă la micul dejun doar pâine şi apă sau să doarmă pe paie. Bucuria lor extraordinară era cea a unei organizaţii teocratice ce tocmai scăpase de obstacole.

Câteva luni mai târziu, Londra era plină de entuziasm. Fraţii Knorr şi Henschel făceau prima vizită aici de după război, iar eu m-am oferit voluntar pentru Gilead. După câteva luni am primit şi invitaţia. Niciodată nu voi uita încântarea pe care mi-a produs-o acest lucru. Astfel că în luna iunie a anului 1946, am traversat oceanul până în Statele Unite, unde am petrecut 18 luni pline de privilegii: câteva luni petrecute în casa Betel, participarea la adunarea din Cleveland şi apoi a opta promoție de la Gilead, unde am petrecut şase dintre cele mai profitabile luni din viaţa mea. Nu pot exprima în cuvinte ce tovărăşie minunată am avut şi ce pregătire; niciodată nu poţi uita experienţa de la Gilead. După aceea am petrecut şase luni într-un circuit prin New Jersey, unde fraţii mi s-au părut foarte amabili. Ei ne-au plătit mie şi fratelui meu (care era şi el în a opta promoție) să călătorim până la adunarea din Los Angeles din anul 1947. În curând, fratele meu a plecat spre Africa, în timp ce eu am primit însărcinarea de a merge în Portugalia şi Spania. Fraţii Knorr şi Henschel mergeau şi ei acolo, astfel că, în luna decembrie a anului 1947, am avut privilegiul de a călători cu ei. În Madrid am aflat că nu exista decât un loc disponibil în avionul spre Barcelona. Fratele Knorr a spus: „John, va trebui să mergi singur!” Ştiind că în grupa din Barcelona existau probleme serioase, inima mi s-a întristat. La sosire, am fost întâmpinat de *două* grupuri complet separate – unul aşteptându-l pe preşedinte, iar celălalt pe secretarul său. Acesta a fost primul dintr-o serie de momente dificile!

Cu adevărat, acele prime luni au fost o adevărată încercare, aşa cum se întâmplă adesea. Fraţii erau dezorganizaţi, nu se prea ocupau de serviciul pe teren, iar eu a trebuit să refac armonia şi să pun lucrurile în mişcare. Situaţia s-a înrăutăţit

Cuprins

şi mai mult fiindcă m-am îmbolnăvit. Tentaţia de a mă întoarce acasă era foarte puternică, dar am rămas; iar pentru că am pus pe primul loc interesele împărăţiei, am avut parte de binecuvântări materiale: toate cheltuielile medicale mi-au fost suportate de fraţii din Barcelona care, timp de două luni, m-au îngrijit zi şi noapte, aceasta fiind o adevărată manifestare de dragoste frăţească. După boala mea, am fost încântat să aflu că adunarea din Barcelona, numărând vreo 40 de membri, era unită. Lucrarea din Spania se schimbase mult acum când toate întâlnirile şi întreaga activitate erau interzise. De exemplu, aflându-ne odată în vizită în Barbastro, eu şi cu servul de grupă ne-am dus să ne întâlnim cu un vestitor izolat dintr-un sat de munte. Am fost întâmpinaţi de un preot şi patru jandarmi. Unul dintre ei a scos un pistol şi a strigat: „Mâinile sus!” După aceea preotul a dispărut în timp ce noi am fost duşi la sediul poliţiei şi am fost interogaţi până la ora 4:00 dimineaţa următoare. Am fost acuzaţi că am organizat o întâlnire ilegală, chiar dacă fuseserăm arestaţi în afara satului! Totuşi, după câteva zile petrecute în închisoarea aspră, am fost eliberaţi.

În luna august a anului 1948, mă aflam în Lisabona. Viza mea era valabilă pentru trei săptămâni, dar fiindcă exista o mare nevoie, m-am rugat să mai pot rămâne şi am rămas timp de cinci ani. Lucrarea se desfăşoară mult mai uşor în Portugalia decât în Spania, existând o mai mare libertate de lucrare şi putându-se organiza întâlniri mai mici. Însă situaţia era destul de incertă şi noi ne întrebam adesea ce avea să se întâmple mai departe. Cu toate acestea, a avut loc o creştere destul de bună.

În anul 1951 au mai venit încă doi misionari (încheindu-se astfel perioada de mai mult de trei ani în care nu avusesem partener) şi astfel am deschis o casă mică. În luna iulie a acelui an am fost vizitaţi de către vicepreşedintele Societăţii, iar eu am avut adevăratul privilegiu de a călători cu el prin Spania, înainte de a pleca cu avionul spre congresul din Londra, ţinut pe stadionul Wembley. Câteva luni mai târziu, după o odihnă binemeritată, mă aflam din nou în Spania vizitând iar adunările alături de fraţii Knorr şi Henschel. Cât timp lipsisem, izbucniseră dispute în cadrul adunării din Lisabona, astfel că fratele Knorr a cercetat situaţia, iar elementele perturbatoare au fost înlăturate. Şi eu am fost mustrat, dar „mustrările... sunt calea vieţii” şi mi-au prins foarte bine. După aceea, în Lisabona s-a înregistrat un progres mai mare. În anul următor, aceiaşi vizitatori s-au întors şi s-au bucurat de îmbunătăţirea situaţiei, iar cu această ocazie am fost numit serv al filialelor din Spania şi Portugalia. În acelaşi an (1953) am avut parte de o călătorie până în New York, am avut privilegiul de a participa la întâlnirea servilor de filială şi apoi am participat la minunata adunare din New York. După ce m-am întors în Lisabona, am organizat o adunare „ilegală”, unde am prezentat punctele principale din cadrul adunării din New York. În ziua următoare am plecat spre Madrid, dar la graniţă nu mi s-a permis să merg mai departe. Din fericire, am putut intra din nou în Portugalia, unde mi-am continuat activitatea până la expirarea vizei, în luna mai a anului 1954. Am încercat din nou să intru în Spania, dar nu mi s-a dat voie la frontieră. Apoi mi s-a cerut să merg în Bordeaux. Era prima mea vizită aici după luna iunie a anului 1940, astfel că vă puteţi închipui cât de încântat am fost când

Cuprins

am fost întâmpinat de către un cuplu cu care ţinusem studii biblice cu 14 ani în urmă. M-am bucurat să mă aflu în Franţa din nou şi să remarc progresul care avusese loc. Am petrecut câteva luni fericite în Bordeaux, după care am plecat pentru a-mi prelua următoarea însărcinare – Africa! – o misiune specială în coloniile portugheze din Angola şi Mozambic.

Am aterizat pe aeroportul din Luanda, capitala Angolei, în data de 24 ianuarie 1955. Aveam o misiune delicată, aceea de a cerceta un grup neobişnuit de 1.000 de africani care primiseră o fărâmă de adevăr din două broşuri ale Societății găsite de aceştia în anii trecuţi. Aceştia fuseseră deportaţi din partea belgiană a Congoului deoarece fuseseră acuzaţi a face parte din societatea Mau Mau, iar acum erau împrăştiaţi în toată Angola, sub strictă supraveghere. Mi-am început cercetările cu precauţie. Am reuşit să mă împrietenesc cu o persoană cu funcţie importantă şi să îi contactez pe unii dintre membri grupului. Când ai o însărcinare atât de dificilă, apelezi foarte des la Iehova în rugăciune. Nicicând nu I-am mai simţit călăuzirea atât de aproape ca în acea perioadă petrecută în Angola. De exemplu, a trebuit să mă întâlnesc cu nişte africani aflaţi într-o colonie penală în partea de sud, unde nu puteai intra fără o aprobare specială. Nu numai că am primit acea aprobare, dar mi s-a oferit şi o călătorie gratuită cu avionul până acolo şi înapoi. Vă puteţi închipui că unui reprezentant al Turnului de Veghere i s-au plătit cheltuielile de către un guvern catolic pentru a vizita nişte africani? Membrii acestui grup erau cei mai avansaţi în adevăr, iar ei mi-au arătat o veche carte de studiu ce era o traducere în limba lor a celor două broşuri găsite. Timp de ani de zile, singurele lor manuale despre împărăţie erau copiile acestora, scrise de mână. Cu toate acestea, ei erau închişi din cauza credinţei lor! Am avut parte de multe experienţe interesante în Angola, dar după cinci luni mi-a expirat viza şi a trebuit să plec. Cu toate acestea, fusese pusă temelia construirii unui nucleu al Societăţii Lumii Noi.

A urmat apoi „operaţiunea 'Lourenço' Marques” (actualul Moputo), capitala Mozambicului, în care am încercat să ajut câteva sute de vestitori africani dintre care unii fuseseră foarte rău trataţi de către catolici. Fiind precaut, am evitat să iau contact cu africanii, aşa că am început cu europenii. Bănuiam că eram urmărit de poliţie (chiar aşa era) astfel că mi-a fost greu să încep de undeva. Însă L-am rugat pe Iehova să mă întărească şi am avut parte de o perioadă interesantă. Am ajuns la un tânăr care auzise adevărul în Lisabona cu câţiva ani înainte. El s-a abonat la revista *Turnul de veghere* în limba portugheză şi franceză şi la revista *Treziţi-vă!* în limba portugheză pe o perioadă de cinci ani, făcând şi o donaţie generoasă. După ce am plecat, el a continuat unul sau două dintre studiile pe care le începusem eu. Am încercat să nu-mi creez probleme timp de cinci luni, dar, în cele din urmă, am fost chemat pentru un interviu chinuitor de către poliţia secretă, dându-mi-se 48 de ore să plec. Era cum nu se putea mai bine, căci clima de acolo nu mi se potrivea. Am ajuns la filiala sud-africană într-o stare foarte proastă şi am fost trimis la spital. Însă nu aveam nimic grav şi, câteva săptămâni mai târziu, începeam o lucrare de circuit europeană în provincia Transvaal.

Ce schimbare! Cât de uşoară mi se părea lucrarea după ce plecasem de pe teritoriul catolic şi după activitatea „ilegală”! Lunile au trecut cu repeziciune până prin aprilie 1957, când într-o singură săptămână, am avut parte de trei surprize, toate foarte plăcute! Un frate extrem de generos mi-a oferit o maşină mică; am fost numit serv de district şi m-am îndrăgostit de o misionară drăguţă ce făcea parte din a 16-a promoție de la Gilead! Ne-am căsătorit în luna decembrie a anului 1957 şi am petrecut un timp minunat împreună în cadrul lucrării de district. Ce viaţă interesantă şi diferită! Într-o săptămână am participat la o adunare europeană ţinută la primărie; în săptămâna următoare am avut întâlniri cu africanii într-o mică baracă de tablă. Cea mai mare parte din timp ne-o petrecem cu africanii care apreciază ajutorul frăţesc oferit de europeni. Multe localităţi indigene sunt aspre şi nesigure după lăsarea întunericului. În timpul unei adunări a trebuit să fie organizată o echipă de apărare pentru ţinerea la distanţă a răufăcătorilor locali. Însă, în ciuda acestui lucru şi a problemelor legate de limbă, ne bucurăm foarte mult de slujirea noastră. Bechuanaland se află în districtul nostru şi acolo aveam parte deseori de experienţe neobişnuite: fie rămâneam prinşi în râu timp de trei ore şi jumătate, cu apa trecându-ne prin maşină, fie stăteam de vorbă cu şefi de triburi ostili. Literatura este interzisă acolo, dar multe oficialităţi ne apreciază lucrarea, iar Societatea Lumii Noi se extinde.

Datorită generozităţii părinţilor soţiei mele, am participat amândoi la adunarea „Voinţa divină”, ţinută în New York în anul 1958, unde am remarcat creşterea puternică a organizaţiei şi manifestarea „roadelor spiritului”. Am fost foarte bucuros să întâlnesc prieteni vechi şi să mi se lărgească perspectiva asupra poporului lui Iehova, toţi fiind fericiţi, uniţi, extinzându-ne în toate părţile şi înaintând victorioşi.

„Așadar, tată, acele şase luni pe care le-ai profeţit s-au transformat în 28 de ani! Sunt nespus de bucuros că atitudinea ta faţă de Societatea Lumii Noi este mult mai prietenoasă acum.”

„Și voi, dragi cetăţeni ai Societăţii Lumii Noi, sper că aceste câteva experienţe vă vor face şi pe voi să simţiţi măcar o parte din ceea ce simt eu: faptul că Iehova este de departe cel mai bun Stăpân căruia I-aţi putea sluji. De ce să vă lăsaţi preocupaţi de griji lumeşti, slujind pe o stradă ce se sfârșește cu moartea? Pot privi înapoi la multe privilegii fericite din cei 28 de ani de serviciu de pionierat, dar viitorul este *infinit mai glorios*! Intraţi în serviciul de pionierat şi bucuraţi-vă de acel pahar de binecuvântări viitoare până la ultima picătură!”

Manifestarea unei iubiri loiale faţă de Dumnezeu şi faţă de Moştenitorul împărăţiei Sale

Iubirea loială este una dintre trăsăturile remarcabile ale lui Iehova Dumnezeu. De fapt, am putea spune că El este întruchiparea loialităţii perfecte. Încă de când a început să creeze, El Şi-a manifestat iubirea loială faţă de principiile Sale drepte, faţă de creaturile Sale credincioase şi faţă de legămintele pe care le-a

încheiat cu acestea. El nu a încetat să-Şi manifeste iubirea loială indiferent de cât de des şi cât de grav I-a fost încercată iubirea loială în diferite situaţii.

Remarcăm astfel că împăratul David a comis odată o serie de păcate şocante şi că majoritatea succesorilor săi la tronul lui Iehova s-au dovedit necredincioşi. Cu toate acestea, Iehova nu a încetat să-Şi manifeste iubirea loială faţă de cel mai important dintre legămintele Sale, legământul pentru împărăţie făcut cu David, pentru ca acesta să poată fi împlinit prin principalul descendent al lui David, Regele-Preot, Isus Cristos. Nu e de mirare că David a fost nevoit să exclame: „Iehova, Ţie Îţi aparţine iubirea loială!" – Ps. 62:12, *nota marginală*.

Iubirea loială a lui Iehova faţă de acel legământ nu a încetat nici până în zilele noastre. Chiar dacă rămăşiţa moştenitorilor împărăţiei a fost înfrântă din cauza lipsei de cunoştințe, a neglijenţei şi a fricii de oameni, în timpul Primului Război Mondial, iubirea loială a lui Iehova nu a părăsit-o, ci a sprijinit-o, după cum a fost profeţit: „Noi nu am fost distruşi datorită faptelor de iubire loială ale lui Iehova, căci îndurările Sale cu siguranţă nu se vor sfârşi. Acestea se înnoiesc în fiecare dimineaţă. Credincioşia Ta este abundentă." – Plângerile lui Ieremia 3:22,23, *nota marginală*.

Apreciem noi oare această trăsătură remarcabilă şi care ne bucură inimile a Dumnezeului nostru Iehova? Dacă da, atunci ne vom grăbi să ne dovedim iubirea loială faţă de Dumnezeu şi faţă de Moştenitorul împărăţiei Sale. Cum? În primul rând, profitând de toate oportunităţile ce ni se oferă de a depune mărturie în favoarea numelui lui Dumnezeu şi a împărăţiei. Mai mult, ne vom crea singuri aceste ocazii profitând de momentul oportun, ştiind că zilele sun rele şi că ne aflăm în siguranţă numai dacă avem multe de făcut în lucrarea Domnului.

Să nu uităm că mesajul pe care îl transmitem nu e o glumă şi nici nu s-a învechit chiar dacă este predicat de 40 de ani. Acesta este mereu nou, mereu proaspăt, devine tot mai important, căci lumina de pe cărarea noastră străluceşte tot mai tare. Ce înțelegere şi apreciere sporite am dobândit doar în ultimul an! De asemenea, ce instrumente îmbunătăţite am dobândit pentru a predica cât mai eficient!

Pentru a ne manifesta iubirea loială faţă de Dumnezeu şi faţă de Moştenitorul împărăţiei Sale, trebuie să ne păzim împotriva ispitelor de a deveni materialişti, sau de a ne răzvrăti împotriva conducerii teocratice din adunarea noastră locală sau să avem un comportament neglijent. Mai mult, trebuie să rămânem fermi în credinţă pentru a ne împotrivi cu succes eforturilor adversarilor noştri de a ne încetini sau de a ne dovedi neloiali faţă de Dumnezeul şi Regele nostru.

În prezent, Creştinătatea, chiar dacă a preluat numele lui Cristos, nu manifestă o iubire loială faţă de Dumnezeu şi faţă de Moştenitorul împărăţiei Sale. În loc să-şi păstreze neutralitatea, ea a luat partea diferiţilor combatanţi din lupta dintre Est şi Vest pentru obţinerea dominației mondiale, implicându-se astfel în materialismul şi militarismul acestei lumi. Prin urmare, creştinătatea va pieri odată cu această lume veche la Armaghedon.

Încercarea este în curs. Nu e uşor să te împotriveşti întregii lumi. Pentru a reuşi acest lucru, trebuie să ne bazăm mai ales pe iubirea loială a lui Iehova. Pentru a ne asigura de acest lucru, El a făcut ca de 26 de ori să fie înregistrat numai în Psalmul 136 că „iubirea Sa loială este veşnică”. (*nota marginală*) Însă şi noi trebuie să ne facem partea noastră, după cum scrie în altă parte: „Toate cărările lui Iehova sunt iubire loială şi încredere pentru cei care respectă legământul şi poruncile Lui.” – Ps. 25:10, *nota marginală*.

[Note de subsol]
Pentru detalii, vezi numărul din 1 decembrie 1958 al revistei *Turnul de veghere.*

Partea 19 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

Progresul nostru bilunar prin intermediul cărţii „Să se facă voința Ta pe pământ” ne-a adus acum la capitolul opt, intitulat „'Micul corn' în opoziţie”. Acest corn de o importanţă globală e menţionat în profeţia lui Daniel, în capitolul şapte, când profetul lui Iehova descrie visul îngrozitor pe care l-a avut în timpul primului an de domnie al lui Belşaţar, ultimul împărat al puterii mondiale babiloniene. În acest vis profetic, din marea tulburată de cele patru vânturi din cer au ieşit patru fiare sălbatice ciudate, prima era asemenea unui leu, a doua asemenea unui urs, a treia asemenea unui leopard şi a patra asemenea unui animal puternic şi îngrozitor ce era diferit. Printre cele zece coarne de pe capul său îngrozitor a ieşit un corn mic, iar trei dintre celelalte coarne au fost smulse; „Iată”, zice profetul, „pe acest corn erau ochi asemenea ochilor unui om şi o gură ce rostea lucruri măreţe.” – Dan. 7:2-8, *RS*.

4. Lumea de astăzi cunoaşte semnificaţia „leului” britanic, a „vulturului” american, a „ursului” rusesc, a „dragonului” chinezesc sau a „vulturului” cu două capete al Germaniei imperiale. Dar ce prefigurează din punct de vedere istoric cele patru fiare din visul lui Daniel? Cuprins de teamă, acesta s-a rugat îngerului ca noi să putem afla astăzi „adevărul privind toate acestea”. Daniel ne spune: „El mi-a vorbit şi mi-a făcut cunoscut interpretarea lucrurilor: «Aceste patru fiare mari sunt patru împăraţi care se vor ridica pe pământ.»” Atunci înseamnă că cele patru fiare corespund celor patru metale ale chipului din visul împăratului Nebucadneţar, pe care Daniel îl interpretase cu mai bine de 50 de ani

în urmă. (Dan. 7:15-17; 2:31-45, *RS*). Prin cele două vise trimise din cer avea să fie făcut sigur de două ori, ca prin două mărturii, marşul puterilor mondiale din anul 607 î.Cr. şi până în zilele noastre.

5. Cele patru fiare au ieşit din marea agitată tot la fel cum, sute de ani mai târziu, apostolul Ioan vedea în viziunea sa fiara cu şapte capete şi zece coarne ieşind din abisul mării ca un leopard, dar cu picioare de urs şi gură de leu. (Apoc. 13:1, 2). În simbologia biblică, marea reprezintă „popoare, mulţimi, naţiuni şi limbi”, mulţimile ce împânzesc pământul, aşa cum apele acoperă bazinele mărilor. Sunt oamenii ce s-au înstrăinat de Iehova Dumnezeu prin păcat şi prin „conducătorul autorităţii aerului”, Satan Diavolul. (Apoc. 17:15; Isa. 57:20, 21; Efes. 2:2) Cele patru vânturi ale cerurilor, ce agită marea şi le face pe cele patru fiare să iasă la suprafaţă, ilustrează „forţele spirituale rele din locurile cereşti” împreună cu Satan, „spiritul care lucrează acum în fiii neascultării”, deoarece toate acestea îşi unesc forţele pe marea omenirii exploatată de Satan şi se revoltă împotriva lui Iehova Dumnezeu, ca să dea naştere puterilor mondiale simbolizate de cele patru fiare demonice.

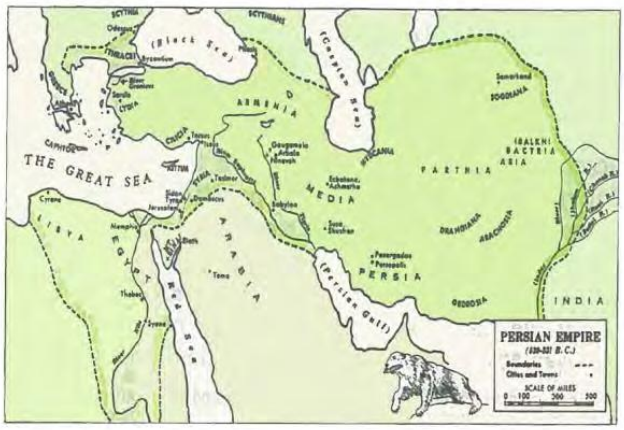

6. Geneza 10:8-10 arată desluşit că Babilonul, care a devenit cea de-a treia putere mondială, reprezentat aici de leul cu aripi de vultur, s-a ridicat nu din rândul poporului lui Iehova, ci din Nimrod, „viteaz vânător în opoziţia lui Iehova”. Astfel, această fiară simbolică „a ieşit din mare”. Regele pe care îl reprezenta ea era din linia dinastică a regilor caldeeni ai Babilonului, de la Nebucadneţar la Belşaţar. Această putere babiloniană regală a devorat naţiuni şi popoare precum un leu, inclusiv naţiunea lui Iehova a Israelului din vechime. – Ier. 4:5-7; 50:17.

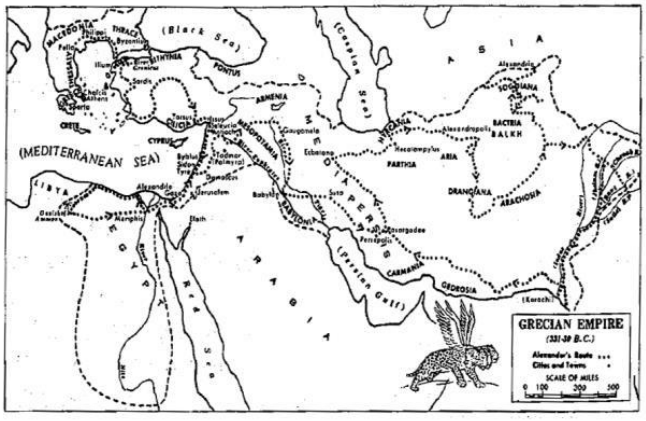

7. Ajutat parcă de aripile unui vultur, acest leu simbolic înaintează într-un război agresiv pentru cucerire. (Plângerile 4:19; Habacuc 1:6-8, *AV*) Către finalul domniei regelui Belşaţar, Babilonului i-au fost smulse aripile. Şi-a pierdut viteza atacului şi agilitatea leului de a continua drept rege al puterilor mondiale asemenea unor fiare. Babilonul a fost relativ slăbit, ca un om care nu se poate baza în mişcare decât pe cele două picioare ale sale. I-a fost dată “minte de om” într-un corp de fiară, şi astfel nu a mai putut să fie rege “printre fiarele pădurii”; îşi

pierduse “inima de leu”. (Mica 5:8, *AS*; 2 Sam. 17:10). A fost înfrânt înaintea ursului simbolic. A cedat dominația mondială Medo-Persiei.

8. “Regele” simbolizat de urs reprezenta linia dinastică a conducătorilor medo-perşi de la Darius Medul până la Darius III Persanul, din 539 î.Cr. până în 331 î.Cr. Această linie de conducători mondiali a fost simbolizată de pieptul și braţele de argint ale chipului din visul lui Nebucadnețar. Acest urs simbolic era “ridicat într-o parte” fie să atace pentru a captura, a răspândi și a păstra puterea mondială, fie să arate că linia persană de conducători vor supune pe regele Mediei, Darius, care a fost primul şi singurul rege med în conducerea mondială a Medo-Persiei. Ursul simbolic avea trei coaste între dinţi. Ele pot simboliza cele trei direcţii în care puterea mondială persană şi-a extins cuceririle: spre nord, să prade Babilonul în 539 î.Cr; spre vest, prin Asia Mică și în Tracia; şi spre sud, să cucerească Egiptul. Cum numărul trei este, de asemenea, un simbol al intensităţii sau al proeminenţei, cele trei coaste pot reprezenta, de asemenea, lăcomia acestui urs simbolic de a cuceri teritorii.

9. El s-a năpustit asupra naţiunilor la auzul poruncii: “Ridică-te și devorează multă carne”. Devorând Babilonul după voința lui Iehova Dumnezeu, această a patra putere mondială, prin Cyrus cel Mare, Darius I persanul şi Artaxerxes I, a fost în poziție să-i lase pe evreii captivi în Babilon să plece acasă, să-i ajute şi să-i încurajeze să reconstruiască templul lui Iehova de la Ierusalim, să reclădească şi să repare zidurile oraşului sfânt. Ca un urs, această putere mondială s-a îngrășat cu “o sută douăzeci şi şapte de districte”, şi astfel, Ahașveros sau Xerxes I, soţul reginei evreice Estera, era “rege din India până în Etiopia.” (Estera 1:1).

10. Sub forţa invizibilă şi activă a demonilor, marea agitată a umanităţii a produs o altă fiară simbolică a dominației mondiale, leopardul cu patru aripi şi patru capete. Regele pe care l-a simbolizat el a fost linia de conducători mondiali macedoneni sau greci, începând cu Alexandru cel Mare. Viteza cu care Alexandru a cucerit puterea mondială Persia, înaintând apoi spre Asia Mică, spre Egipt şi în est, către graniţa vestică a Indiei, poate fi bine asemănată cu viteza unui leopard care îşi măreşte viteza şi agilitatea cu ajutorul celor patru aripi. (Hab. 1:8, *AV*). Domeniul său era mai mare decât cel al ursului simbolic. El includea nu numai domeniile Imperiului Persan, ci şi Macedonia şi Grecia, precum şi Tracia. Alexandru a început cucerirea Imperiului Persan în 334 î.Cr. Atunci când a murit, în ziua de 13 iunie 323 î.Cr., în Babilon, încă mai nutrea planuri ambiţioase. Profeţia lui Daniel era corectă când se referea la acest leopard simbolic astfel: „va stăpâni peste tot pământul.” – Dan. 7:6; 2:39, *RS*.

11. Leopardul simbolic a devenit unul cu patru capete atunci când Alexandru a murit, iar patru dintre generalii săi au vrut să devină succesori (Diádochi) ai acestuia în anumite părţi ale domeniului acestuia. În cele din urmă, generalul Seleucus a preluat Mesopotamia şi Siria; generalul Ptolemeu, teritoriile din Africa; generalul Lisimac, Asia Mică şi Tracia; iar generalul Casandru, Macedonia.

12. Aceste diviziuni ale Imperiului Macedonean nu s-au bucurat de relaţii paşnice. O nouă ameninţare şi-a făcut apariţia din vest, de la Roma. Această putere politică şi militară s-a amestecat din ce în ce mai mult în problemele diviziunilor politice elene ale imperiului. Una câte una aceste formaţiuni au fost preluate de puterea occidentală, până când, în cele din urmă, leopardul simbolic a fost îmblânzit şi a fost supus unui stăpân mai puternic.

13. Până în anul 30 î.Cr., cea de-a patra fiară simbolică deţinea controlul complet şi nedisputat ca cea de-a şasea putere mondială în istoria biblică. Acest „rege" era din dinastia liderilor politici mondiali, începând cu Împăratul Cezar Augustus al Romei şi sfârşind cu liderii lumeşti de astăzi. Daniel era interesat să afle identitatea acestor fiare, aşa cum fac astăzi studenții Bibliei cu teamă de Dumnezeu. Daniel a spus: „Apoi am dorit să ştiu adevărul despre cea de-a patra fiară, care se deosebea de toate celelalte; şi era nespus de grozavă: avea dinţi de fier şi gheare de aramă, devora şi sfărâma în bucăți și călca în picioare ce rămânea; şi despre celor zece coarne pe care le avea în cap, şi despre celălalt corn care ieşise şi înaintea căruia căzuseră trei, cornul care avea ochi și o gură care rostea lucruri mărețe şi părea mai mare decât celelalte coarne. Am văzut cum cornul acesta a făcut război cu sfinţii [cei sfinți; *qaddishín*], şi i-a biruit." – Dan. 7:19-21, *RS*.

14. Îngerul i-a dat lui Daniel informații care interpretau, care ne ajută şi pe noi astăzi să înţelegem lucrurile. „Iată ce a zis el: «Cea de-a patra fiară va fi o a patra împărăție pe pământ, care va fi diferită de toate celelalte împărății. Ea va devora tot pământul, îl va călca în picioare şi-l va zdrobi în bucăți. Cele zece coarne înseamnă că din această împărăție se vor ridica zece regi. După ei se va ridica un altul, care va fi diferit de primii şi va umili trei regi. El va vorbi împotriva Celui Preaînalt şi îi va asupri pe sfinţii Celui Prea Înalt. Îşi va pune în gând să schimbe timpurile şi legea şi ei vor fi daţi în mâna lui un timp, două timpuri şi o jumătate de timp." (Dan. 7:23-25, *RS*) Faptele consemnate din istorie confirmă această profeţie.

15. S-a spus în repetate rânduri că această fiară simbolică este diferită de cele trei de dinainte. Această „fiară" a început cu Imperiul Roman, iar în cartea *O scurtă istorie universală* H.G. Wells vorbea despre ea astfel:

Această nouă putere romană care a apărut pentru a domina lumea vestică în primul şi în cel de-al doilea secol înaintea erei noastre, era, din mai multe puncte de vedere, diferită de toate celelalte mari imperii care au dominat în lumea civilizată de până atunci. Nu a fost o monarhie de la început şi nu a fost creaţia vreunui mare cuceritor. Nu a fost, într-adevăr, prima republică; ... Dar a fost prima republică care a reuşit să supravieţuiască şi care a continuat să se dezvolte. ... nu a fost niciodată capabilă să îşi menţină dominaţia în Asia Centrală sau Persia, întrucât

Cuprins

acestea din urmă erau prea departe de centrele sale administrative. Această nouă putere ... înglobase aproape toată civilizaţia greacă, iar populaţia sa era mai puţin de origine hamitică şi semitică decât a oricărui alt imperiu care i-a precedat ... Astfel, Imperiul Roman a fost o primă încercare de a conduce teritorii întinse locuite preponderent de arieni. El era astfel un nou model istoric, devenind o vastă republică ariană ... Imperiul Roman era o mare putere, o nouă şi neaşteptată mare putere; romanii s-au trezit aproape prin surprindere angrenaţi într-un vast experiment administrativ ... El era într-o continuă schimbare. Niciodată nu a atins stabilitatea. Într-un fel, experimentul [administrativ] a eşuat. Într-un fel, experimentul rămâne neterminat, iar Europa şi America încă mai încearcă astăzi să afle secretul artei de a guverna, o necunoscută cu care poporul roman s-a confruntat cel dintâi. – Capitolul 33, „Expansiunea Imperiului Roman", pag. 149-151. Publicat în 1922.

16. Puterea mondială romană s-a extins în jurul mării Mediterane, cuprinzând Marocul şi Spania. S-a îndreptat apoi către nord-vestul Europei, traversând canalul englez, în Britania. În anul 55 î.Cr. a avut loc prima invazie romană în Britania, sub conducerea lui Iulius Cezar, unchiul lui Cezar Augustus. În 120 d.Cr. însuşi împăratul Adrian a vizitat Britania şi a construit zidul roman situat pe istmul Tyne-Solway. În anul 204 romanii au cucerit sudul Britaniei şi au divizat-o în două provincii. Dar profeţia lui Iehova arăta că această a şasea putere mondială lacomă şi dominatoare va avea acelaşi destin ca predecesorii ei şi se va prăbuşi. Bucăţile în care se va diviza erau simbolizate de cele zece coarne înspăimântătoare de pe capul celei de-a patra fiare îngrozitoare. Numărul *zece* sugerează plinătatea în ce priveşte pământul.

17. Daniel a vrut să afle cu precădere ce simboliza celălalt corn apărut, care a făcut să cadă trei dintre coarnele deja existente. Astăzi, acest corn este cunoscut şi identificat prin date istorice clare. A apărut ca Imperiul Britanic, începând cu secolul al XVII-lea. Îngerul a vorbit astfel despre „regele" prefigurat de acest corn victorios: „Va fi diferit de cele de dinainte." Despre această diferenţă, *Enciclopedia Britanică* (Ediţia a 11-a din 1910), volumul 4, paginile 606a şi 610a, spune, despre anul 1910:

IMPERIUL BRITANIC, nume dat unui vast sistem teritorial ai cărui locuitori, aflaţi sub diferite forme de guvernare, consideră Coroana britanică drept conducător suprem. Termenul "imperiu" are, evident, în această situaţie, o utilizare de convenienţă, şi nu trimite la vechile şi despoticele imperii consemnate în istorie.

Vastul conglomerat de state, foarte diferite între ele şi câştigate prin metode diverse, este guvernat de conducerea supremă a Coroanei, pe baza unui triplu principiu general acceptat de auto-guvernare, auto-susţinere şi auto-apărare. Principiul are un grad mai mare de aplicabilitate în anumite părţi ale Imperiului decât în altele; …

18. Istoricul britanic H.G. Wells spune:

Putem trece în revistă varietatea elementelor componente ale Imperiului Britanic în 1914, elemente pe care vaporul cu aburi şi căile ferate le-au adus împreună. A fost şi este o combinaţie politică unică; nimic de acest gen nu a mai existat vreodată. Sistemul avea în centru "Coroana" Regatului Unit … Este evident că nicio autoritate şi nicio minte omenească nu a înţeles vreodată Imperiul Britanic

în complexitatea lui. El reprezenta un amestec de entităţi, complet diferit de tot ceea ce fusese cunoscut înainte sub numele de imperiu. … Ca şi Imperiul Atenian, Imperiul Britanic era înconjurat de ape, legăturile sale se făceau pe mare, iar metoda de comunicare era flota britanică. Ca toate imperiile, coeziunea sa depindea fizic de modalităţile de comunicare; … - paginile 365, 366, 368 din *Scurtă istorie universală*, Capitolul 64, "Imperiul Britanic în 1914".

19. Imperiul Britanic a "devorat întreg pământul" prin faptul că a devenit o entitate globală, astfel încât soarele nu ajungea niciodată să apună pe teritoriile lui. El cuprindea un sfert din întreaga suprafaţă a pământului şi îngloba un sfert din populaţia lumii. Era cel mai mare imperiu din istoria omenirii. Mai mult decât atât: în anul 1775 cele treisprezece colonii britanice din America s-au răsculat şi şi-au câştigat independenţa, după opt ani de lupte. Eliberate de sub suveranitatea Coroanei, republica americană fără rege, cu un preşedinte ca şef al guvernului, s-a extins pe continentul Nord American, de la Oceanul Atlantic până pe coasta Pacificului. A cumpărat Alaska şi a intrat în posesia mai multor insule. Circumstanţele au făcut ca Rusia să devină aliatul Ţării Mamă; împreună, Marea Britanie şi Statele Unite au luptat pentru victorie în cele doua războaie mondiale. După cel de-al II-lea Război Mondial, Republica Americană a devenit naţiunea dominantă a lumii, dar a continuat să menţină legături strânse şi să coopereze în probleme vitale cu Marea Britanie.

20. Prezisul corn „care avea ochi, o gură ce rostea lucruri mărețe şi părea mai mare decât celelalte coarne" este identificat în istorie ca fiind puterea mondială dublă anglo-americană, cea de-a şaptea putere mondială prezisă în profeţia Bibliei. Cele trei coarne, sau „trei regi", care au fost eliminate de acest „corn" puternic înainte de 1914 au fost puterile navale: (1) Spania, (2) Olanda şi (3) Franţa.*

21. Această a şaptea putere mondială anglo-americană este caracterizată prin discernământ, isteţime, diplomaţie și înțelepciune lumească; este cornul „care avea ochi". Ea are o „gură ce rostește lucruri mărețe" stabilind politica pentru o mare parte a lumii, acţionând în acelaşi timp ca purtător de cuvânt sau profet al lumii. (Apoc. 16:13; 19:20) Naţiunile şi-au aplecat urechea la ce spunea această putere, înainte de a lua singure o decizie. Asemeni puterilor mondiale care au precedat-o, şi anume: Egiptul, Asiria, Babilonul, Medo-Persia, Grecia şi Roma, ea și-a folosit gura împotriva lui Iehova şi a avut de-a face cu martorii credincioşi ai lui Iehova, „cei sfinţi" de pe pământ. „El va vorbi împotriva Celui Preaînalt şi îi va asupri pe sfinţii Celui Prea Înalt. Îşi va pune în gând să schimbe timpurile şi legea". (Dan. 7:25, *RS*). În ciuda acestor lucruri, „el" pretinde că este creştin !

22. Puterea mondială dublă anglo-americană este neîndoielnic o parte a lumii necreştine. Este o parte a tuturor „împărăţiilor lumii cu strălucirea lor", pe care Satan Diavolul i le-a oferit lui Isus Cristos pe muntele ispitei, dar pe care Acesta din urmă le-a refuzat, spunând: "Pleacă, Satan, căci este scris: «Lui Iehova, Dumnezeul tău să te închini şi numai pentru El să îndeplinești un serviciu sacru.»

---

*

(Mat. 4:8-10). În străduința sa inconştientă pentru dominație mondială, cornul simbolic cu ochi şi gură nu a lucrat pentru interesele Împărăției promise a lui Dumnezeu. Atunci când şi-a exprimat intenţia de a prelua conducerea acestei lumi, vorbele sale nu au fost lipsite de păcat sau de falsitate diplomatică. Ea a vorbit împotriva voinţei şi scopului Celui Preaînalt şi a refuzat să recunoască faptul că „numai Tu, al cărui nume este IEHOVA, Tu eşti Cel Preaînalt peste întreg pământul.” – Ps. 83:18, *Versiunea Autorizată* din 1611.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

4. Ce i-a spus îngerul lui Daniel că simbolizează cele patru fiare, şi căror alte simboluri corespund acestea din urmă ?

5. În această viziune, ce reprezintă marea şi cele patru vânturi ?

6. Cum a apărut prima fiară simbolică, şi ce a făcut ea cu puterile sale de leu ?

7. În ce fel a fost afectat leul simbolic prin faptul că i-au fost smulse aripile, prin faptul că trebuia să umble pe două picioare şi prin faptul că i-a fost dată inimă de om ?

8. Ce reprezenta ursul şi faptul că s-a ridicat într-o parte şi avea în gură trei coaste ?

9. La ce a condus faptul că a ascultat porunca de a se ridica să devoreze multă carne ?

10. Ce simbolizează cea de-a treia fiară, cum avea viteză, şi ce anume dovedeşte că i-a fost încredinţată puterea de a conduce întreg pământul?

11. Cum a ajuns leopardul simbolic să aibă patru capete ?

12. Cum a fost acest leopard simbolic îmblânzit şi făcut să se supună?

13. Ce simboliza cea de-a patra fiară şi ce vroia Daniel să afle ?

14. Ce interpretare i-a oferit îngerul lui Daniel ?

15. Cu ce a început a patra fiară simbolica, şi în ce fel a fost diferită dezvoltarea acesteia față de fiarele dinainte ?

16. În ce a constat expansiunea celei de-a şasea puteri mondiale, dar în ce s-a dizolvat ea, ca împlinire a profeţiei ?

17. Ce simboliza celălalt corn care a făcut să cadă trei coarne, şi cum este el descris de Enciclopedia Britanică ca fiind diferit?

18. Cum descrie un istoric britanic acest corn ca fiind diferit?

19. În ce mod a “devorat întreg pământul” cornul simbolic, şi ce a devenit o parte din el pentru a-i spori puterea ?

20. Ce simboliza cornul în ultima sa fază şi care sunt cele trei coarne pe care le-a făcut să cadă ?

21. Ce înseamnă că acest corn simbolic avea ochi şi cum a rostit gura acestui corn lucruri mărețe împotriva Celui Preaînalt ?

22. Din ce face parte cornul simbolic şi în ce fel n-a lucrat el pentru împărăția lui Dumnezeu sau n-a vorbit potrivit voinţei lui Dumnezeu ?

• Când Isus a spus, după cum scrie în Matei 5:5: „Fericiţi sunt cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul”, la cine se referea El? – H.S., S.U.A.

Isus a aplicat aici cuvântul „blânzi” sau „smeriţi” la discipolii Săi de atunci care erau candidați la împărăţia cerească. El era cel mai smerit dintre toţi, era exemplul lor. În Evrei 1:1, 2 şi 2:5, 6 scrie că Isus moşteneşte pământul, sau intră în posesia acestuia. Discipolii Săi au devenit moştenitori alături de El în împărăţie şi vor primi moştenirea sau vor intra în posesia sau moștenirea pământului împreună cu El. Prin urmare, cele scrise în Matei 5:5 nu se aplică doar la „celelalte oi”. Însă acest verset a fost citat cu referire la acestea potrivit, căci acestea trebuie să-l imite pe Isus Cristos şi să fie smerite sau blânde. Numai dacă vor fi astfel li se va îngădui să trăiască pe pământ în lumea nouă. Ele nu vor lua în posesie pământul, aşa cum nici Adam nu a făcut-o în grădina Eden, dar versetul Matei 5:5 poate avea o aplicaţie generală făcând referire la faptul că acestora li se va încredința pământul pentru principalul Moştenitor, Domnul Isus Cristos. În acest sens, ele intră în moștenire. Ele se bucură de domeniul Regelui. Iată ce a spus Isus în pilda despre oi şi capre: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu și moșteniți împărăţia pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.” (Mat. 25:34) Nu e greşit să folosim acest verset într-un sens general, vorbind despre binecuvântările de care vor avea parte „celelalte oi” în lumea nouă.

• Este corect ca un creştin să-i invite pe alţii în casa sa, sau să accepte să meargă în casa altei persoane pentru a lua masa cu ocazia unei sărbători lumeşti? – G.B., S.U.A.

Din punct de vedere scriptural nu e nimic greşit dacă un creştin ia masa acasă la el sau e invitat în casa unor prieteni sau a unor rude în orice zi din an. Se poate întâmpla ca numai cu ocazia unei sărbători lumeşti mai mulţi să aibă singura zi în care sunt liberi de la lucru în acelaşi timp, astfel că se pot bucura de o masă luată cu prietenii. Desigur că nu ar fi scriptural sau creştin să vă întâlniţi special pentru a celebra o sărbătoare lumească şi a lua masa ca recunoaștere a acestui fapt. E adevărat că unii, în anumite zile, fac religie din acţiuni ce în alte zile ar fi obişnuite, dar noi nu trebuie să facem religie din a evita anumite zile din an din ceea ce am face în mod obişnuit în alte zile.

În această privinţă, e bine să ţinem minte sfatul găsit în Scripturi: „Dar nu un aliment ne va recomanda lui Dumnezeu; dacă nu mâncăm, nu ne lipsim de nimic, iar dacă mâncăm, n-avem niciun merit. Vegheați însă ca acest drept pe care-l aveți să nu ajungă într-un fel sau altul o piatră de poticnire pentru cei slabi.” „Deci, fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi orice altceva, faceţi toate lucrurile spre gloria lui Dumnezeu.” – 1 Cor. 8:8, 9; 10:31.

• De ce în *Traducerea Lumii Noi*, în Luca 11:2, se omite din modelul de rugăciune oferit de Isus discipolilor Săi partea care spune: „Să se facă voința Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ”? – R.M., S.U.A.

În Luca 11:2, unele traduceri includ cuvintele: „Să se facă voința Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ” deoarece sunt siguri că vechile manuscrise în limba greacă conţin aceste cuvinte. Totuşi, cel mai vechi din manuscrisele autentice în limba greacă, adică manuscrisul Vatican 1209, omite respectivele cuvinte. Prin urmare, textul în limba greacă, scris de Westcott şi Hort, text pe care se bazează în mare parte *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine* şi textul în limba greacă al cărui autor este savantul german D. Eberhard Nestle, omit aceste cuvinte. Acesta este motivul pentru care cuvintele respective nu apar în *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine* chiar dacă acestea se regăsesc în modelul de rugăciune oferit de Isus în Matei 6:9-13. Nu ştim de ce Luca a omis respectivele cuvinte în capitolul 11 al relatării sale, potrivit manuscrisului Vatican, dar primul verset din capitol arată că acest model de rugăciune a fost oferit într-o altă ocazie decât cel oferit în capitolul 6 din Matei, când Isus Şi-a ţinut predica de pe munte. În ocazia relatată de Luca atunci când discipolii L-au rugat pe Isus să îi înveţe să se roage, El le-a oferit o formă prescurtată a rugăciunii. Lucrul principal era să se roage ca numele lui Dumnezeu să fie sfințit şi să vină împărăţia Sa. Atunci când aceste lucruri ar fi fost împlinite, desigur că avea să se împlinească şi restul, adică voința lui Dumnezeu să se facă pe pământ aşa cum este şi în cer, nefiind însă nevoie să fie menţionată această cerere cu un efect ulterior. Acesta era un lucru implicit în sfințirea numelui lui Dumnezeu şi a venirii împărăţiei Sale.

• În legătură cu arca construită de Noe, în Geneza 6:16 se face referire la „o deschidere pentru iluminat”, iar în Geneza 8:6 se face referire la „fereastră”. Cele două reprezintă acelaşi lucru? De asemenea, care era „acoperişul arcei” despre care se vorbeşte în Geneza 8:13? E.F., S.U.A.

„Fereastra” arcei şi „deschiderea pentru iluminat” reprezintă acelaşi lucru. Această deschidere pentru iluminat era şi sursă de aerisire pentru arcă, astfel că trebuie să se fi extins în jurul întregii arce în partea de sus a acesteia, sub streaşină, care proteja arca, împiedicând uriaşa cădere de apă să intre înăuntru. Fără îndoială că „acoperişul arcei” menţionat în Geneza 8:13 era ceva aflat deasupra arcei. Nu ştim exact dacă era vorba de tot acoperişul sau doar de o parte din acesta, dar când a fost dat la o parte de pe arcă, le-a oferit destul loc păsărilor să zboare de pe arcă, înălţându-se în aerul de deasupra acesteia. Celelalte animale au trebuit să iasă pe uşă, care era singura deschizătură din arcă în afară de fereastră sau deschiderea pentru iluminat.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

13 septembrie: Fiți plini de discernământ spiritual, parag. 1-20, pag. 457.

20 septembrie: Fiți plini de discernământ spiritual, parag. 21-23 și Discernământul spiritual – o dovadă a maturității creștine, pag. 462.

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 AUGUST 1959 Nr. 16

Cuprins:

FIȚI ÎNTOTDEAUNA GATA SĂ PREZENTAȚI O APĂRARE - Pag.593

SUNTEȚI BUNI CU VOI ÎNȘIVĂ? - Pag.601

SĂRBĂTOAREA LIBERTĂȚII - Pag.603

STABILIREA TIMPULUI SLUJIRII LUI ISUS - Pag.608

TEMEȚI-VĂ DE IEHOVA – NICIODATĂ DE OAMENI - Pag.613

PARTEA 20 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.620

PREDICAREA VEŞTII BUNE ÎN NYASALAND (ACTUALA MALAWI) - Pag.626

COMUNISMUL, O RELIGIE FALSĂ - Pag.628

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.629

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 August 1959 Nr 16.

FIȚI ÎNTOTDEAUNA GATA SĂ PREZENTAȚI O APĂRARE

Martorii lui IEHOVA au fost asemănați oamenilor versați în legea cea mai înaltă, învăţând pe oamenii cu bunăvoință legea lui Dumnezeu. Potrivit *Dicţionarului* Webster, un avocat este „un cunoscător al legilor sau un specialist al legii, consilier, apărător, etc.” Deşi nu toţi creştinii sunt „avocaţi” care practică în curţile de judecată pământeşti, ei trebuie să fie cunoscători, nu ai legilor făcute de oameni, ci ai legii lui Iehova, Legiuitorul suprem. Ei trebuie să fie specialişti sau consilieri ai legii lui Iehova şi trebuie să fie apărători de succes ai legii lui Iehova.

2 Oamenii merg la un avocat pământesc pentru a cere sfat legal, cu scopul să evite prejudiciul sau daunele. Legea este definită ca o regulă de acţiune sau de conduită. Aşadar, un avocat îi consiliază pe oameni asupra modului lor de acţiune şi conduită în concordanţă cu legea şi apără aceste acţiuni legale în instanţă. În timp ce avocaţii lumeşti găsesc ce acţiuni şi conduită sunt în armonie cu legile

Cuprins

omeneşti, martorii lui Iehova sunt în primul rând interesaţi în a cunoaşte ce acţiuni şi ce conduită sunt în armonie cu legile supreme ale lui Iehova. Lor le place să îi consilieze pe oameni cu privire la legea şi cuvântul lui Dumnezeu. Dar legea lui Iehova nu stabileşte doar legi de acţiune şi conduită, asemenea legilor omeneşti, ci oferă celor versaţi în acestea credinţă creştină şi speranţă sigură. Astfel, învățând pe oamenii cu bunăvoință legea lui Dumnezeu, martorii lui Iehova îi ajută, nu doar să aducă acţiunile şi conduita în armonie cu legea lui Dumnezeu, ci şi să devină puternici în credinţa şi speranţă creştine, evitând prejudiciul şi dauna sau pedeapsa din partea Judecătorului Suprem, Iehova.

[3] Ca buni învăţători creştini ai legii, martorii lui Iehova nu trebuie doar să expună legea lui Dumnezeu, ci să şi apere credinţa şi speranţa bazate pe această lege. Ca şi avocaţii, nu trebuie doar să consilieze, ci să şi apere. Această cerinţă divină este declarată în Petru 1 3:15: „Fiţi întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre”. Cui se aplică această regulă? La cine se aştepta apostolul Petru să prezinte o apărare? A aşteptat el doar din partea clasei preoţeşti sau de la toţi care pretind a fi creştini? Aşadar, se aplică această lege şi celor care citesc acest număr al *Turnului de veghere*? Din primul verset aflăm cui adresa Petru scrisoarea sa, și anume, „către locuitorii temporari răspândiţi în Pont, Galatia, Capadocia, Asia şi Bitinia, către cei aleşi”. Aceşti locuitori temporari erau creştini ce trăiau printre Evrei şi Neamuri necreştini în provinciile romane din Asia Mică. Comentând 1 Petru 1:1, traducătorul Bibliei Romano-Catolice, Rupert Storr, spune că apostolul Petru a scris prima sa scrisoare creştinilor, iar capitolele de la 1:3 până la 4:11 sunt predici adresate celor de curând botezaţi.

[4] De la aceşti creştini şi potrivit traducătorului Bibliei, chiar şi de la cei de curând botezaţi, aştepta Petru să fie întotdeauna gata să prezinte o apărare şi de a da bune motive pentru speranța din ei. Aşadar, 1 Petru 3:15 se aplică creştinilor, iar ei, cu toţii, trebuie să împlinească cerinţa divină de a-şi apăra cu succes speranţa. Tu, ca cititor al revistei *Turnul de veghere*, te consideri creştin? Dacă da, atunci această regulă de a fi întordeauna gata să prezinți o apărare pentru speranţa din tine, se aplică și ţie. Eşti gata? Dacă nu, un slujitor al martorilor lui Iehova te va ajuta cu plăcere.

[5] Aceşti primi creştini din Asia Mică nu au fost într-o situaţie prea plăcută. Din esenţa scrisorii lui Petru se pare că ei experimentau multe încercări, dar încercări mai aspre stăteau în faţă. Persecuţia aprinsă introdusă de Împăratul Nero împotriva creştinilor nu începuse încă. Așa cum fac mii de oameni cu bunăvoință astăzi, aceşti creştini de curând convertiţi au abandonat fostele religii, idoli, culte şi superstiţii, „purtarea lor deşartă, moştenită de la strămoşii lor.” (1 Pet. 1:18) Ei şi-au lăsat vechea personalitate şi au adoptat o nouă conduită, în armonie cu legea si cuvântul lui Dumnezeu. Acum nu mai trăiau „pentru dorinţele oamenilor, ci pentru voinţa lui Dumnezeu.” Foştii lor parteneri religioşi nu au putut înţelege această schimbare şi au văzut acest lucru ca o apostazie în faţa religiilor populare, a vieţii naţionale şi sociale, la fel ca şi astăzi. Era o crimă! Aceşti noi creştini au devenit obiectul urii şi persecuţiei pentru că au înlăturat „orice răutate, orice înşelătorie,

ipocrizie şi invidie şi orice fel de bârfeli". „Fiindcă nu mai alergaţi cu ei pe această cale spre aceeaşi cloacă de depravare, ei sunt intrigaţi şi vă insultă". (1 Pet. 2:1; 4:4). Da, Diavolul însuşi se înfurie când oamenii încep să îşi aducă acţiunile, conduita de viaţă, credinţa şi speranţa în armonie cu legea supremă şi perfectă a lui Iehova. „Vrăjmaşul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, căutând să devoreze pe cineva." 1 Pet. 5:8.

[6] Nu este ușor să îți aperi speranța într-o astfel de situație. În scrisoarea sa, Petru îndeamnă pe aceşti creştini lipsiți de experiență în încercări şi persecuţii să se bucure, chiar dacă erau întristați prin diferite încercări. „Să aveţi o purtare excelentă printre naţiuni". „Să aveţi o minte sănătoasă şi să fiţi treji în vederea rugăciunilor." „Rămâneţi lucizi, vegheaţi" printre oameni care umblă „în fapte de conduită libertină, în dorinţe pătimaşe, în excese de vin, în chefuri, în partide de băutură şi în idolatrii nepermise." (1 Pet. 2:12; 4:7; 5:8; 4:3) Ei trebuiau uniţi îndeaproape sub conducerea și organizația teocratică. „Iubiţi-vă unii pe alţii din toată inima". „Mai presus de toate, să aveţi o iubire profundă unii faţă de alţii... Fiţi ospitalieri unii cu alţii, fără să murmuraţi. În măsura în care fiecare a primit un dar, folosiţi-l, slujindu-vă unii altora." (1 Pet. 1:22; 4:8-10) Şi „în sfârşit, să aveţi toţi acelaşi mod de gândire, împărtăşind aceleaşi sentimente, arătând afecţiune frăţească, fiind plini de o tandră compasiune şi umili, neplătind cu rău pentru rău sau cu insultă pentru insultă, ci, dimpotrivă, binecuvântând, pentru că la această cale aţi fost chemaţi, ca să moşteniţi o binecuvântare." (1 Pet. 3:8, 9). Acest sfat ar trebui să-i țină pe creştini strâns uniți și să-i apere de la cădere.

[7] Mai era un lucru necesar pentru a menţine calea corectă de conduită, mai precis, declararea şi apărarea speranţei lor. Aceşti creştini au învăţat calea corectă a conduitei prin propovăduirea veştii bune, prin care au primit o speranţă vie. Petru le-a amintit acest lucru, scriind: „Pentru voi slujeau ei [profeţii] dând lucrurile care v-au fost anunţate acum prin cei ce v-au anunţat vestea bună cu spirit sfânt trimis din cer." Şi acum ce trebuiau să mai facă? Ce aştepta Petru de la fiecare dintre ei? Ascultaţi! „Încingeţi-vă deci mintea pentru activitate" porunceşte el. Ce fel de activitate? Petru răspunde: „să anunţaţi pretutindeni virtuţile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată." Şi când ar trebui declarate aceste virtuţi? „fiţi întotdeauna gata să prezentaţi o apărare ... pentru speranţa din voi." - 1 Pet. 1:12, 13; 2:9; 3:15.

[8] Astăzi există condiţii similare celor din Asia Mică în urmă cu o mie nouă sute de ani. Acelaşi Diavol dă târcoale ca un leu care răcneşte, căutând să devoreze pe cineva, iar naţiunile fac aceeaşi vorinţă, umblând „în fapte de conduită libertină, în dorinţe pătimaşe, în excese de vin, în chefuri, în partide de băutură şi în idolatrii nepermise." Deci, aceleaşi instrucţiuni se aplică pentru creştinii de astăzi, dacă doresc să-şi păstreze buna conduită şi să fie capabili de a-şi apăra credinţa şi speranţa. Vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu prin Cristos este propovăduită oamenilor cu bunăvoință şi aceeaşi dragoste frăţească îi unește pe creştini sub organizația teocratică. Şi datorită acestei propovăduiri a veştii bune oamenii ies din întuneric aşa cum au făcut-o în urmă cu o mie nouă sute de ani; ei nu „se mai conformează dorinţelor pe care le aveau înainte în ignoranţă", devenind creştini

adevăraţi, trăind ca să facă voința lui Dumnezeu, având o speranţă vie. Prin activitatea de propovăduire peste 70 000 de oameni şi-au părăsit fosta cale de acțiune anul trecut şi au devenit creştini adevăraţi. În ultimii zece ani, numărul martorilor lui Iehova a crescut de la 230 532 la 717 088 de slujitori.

APĂRAŢI-VĂ CU SUCCES SPERANŢA

[9] Toţi aceşti creştini au o speranţă măreaţă şi sigură care merită apărată întotdeauna şi înaintea tuturor oamenilor. Această speranţă se bazează pe temelia sigură a Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia. Cuvântul îi asigură că Iehova Dumnezeu a creat pământul pentru a rămâne veşnic, pentru a fi populat cu oameni smeriţi şi drepţi, în timp ce răufăcătorii şi cei răi vor fi nimiciţi. (Ecl. 1:4; Isa. 45:18; Ps. 37:9, 10, 29). Niciun război nu va ameninţa şi îngrozi locuitorii pământului. Pacea şi fericirea veşnice vor fi rezultatul cunoaşterii şi ascultării legii şi cuvântului lui Iehova. (Mica 4:3, 4; Isa. 11:9). Într-adevăr, o lume nouă, fără lacrimi, jale, țipăt sau durere, chiar şi fără moarte. Oamenii vor avea viaţă veşnică pe un pământ paradisiac datorită cunoştinței lor despre Dumnezeu, Iehova, şi Fiul Său Cristos Isus. (Apoc. 21:3, 4; Ioan 17:3) Împărăţia lui Iehova garantează realizarea acestei speranţe divine.

[10] Această realizare va veni în vremea noastră. Marea bătălie a lui Iehova, numită în ebraică Har–Magedon, va nimici acest sistem vechi şi rău. Martorii lui Iehova au speranţa sigură că marea schimbare de la vechiul la noul sistem va avea loc în timpul acestei generaţii. Ce speranţă! – Apoc. 16:16; Mat. 24:34.

[11] Această speranţă trebuie declarată tuturor tipurilor de oameni de pe tot pământul locuit. Dar această propovăduire şi învăţare trebuie făcute eficient şi cu succes. La ce bun este să îţi foloseşti toată puterea propovăduind vestea bună despre Împărăţia lui Dumnezeu pe teritoriul tău dacă nu poţi spune lucrurile potrivite atunci când vorbeşti cu oamenii la uşile lor sau în casele lor? Eşti capabil să oferi motive întemeiate pentru speranţa ta? Voinţa nu este suficientă. Când depui mărturie, vrei oare să mergi din casă în casă, să urci scări, să baţi la uşi, să le vorbești oamenilor, dar să nu poţi convinge? Din contră, tu vrei să mergi, să urci, să baţi la uşi, să vorbeşti şi să convingi. Vrei să ai succes în a aduce gândurile oamenilor în armonie cu adevărurile Bibliei prin învingerea falselor doctrine, arătând că trinitatea este falsă, sufletul nemuritor păgân, purgatoriul inexistent, fiind capabil să conturezi un tablou glorios al unei lumi noi şi să dai speranţă şi mângâiere. Acest lucru implică faptul că tu trebuie să îţi cunoşti credinţa şi că poţi da argumente puternice pentru speranța ta.

[12] Un excelent exemplu despre aceasta avem în Faptele 18:24-26. Apollo a fost un om elocvent şi bun cunoscător al Scripturilor. Acest om a avut ceva cunoştință şi „pentru că era înflăcărat de spirit, vorbea şi preda corect lucrurile referitoare la Isus, dar cunoscând numai botezul lui Ioan. Acest bărbat a început să vorbească în sinagogă cu îndrăzneală. Când l-au auzit, Priscila şi Aquila l-au luat cu ei şi i-au explicat *mai corect* calea lui Dumnezeu.” Această instruire corectă a dat rezultate. Apollo, acum capabil de a-şi apăra în mod corect credinţa şi speranţa şi dornic de a-i ajuta pe ceilalţi, şi-a continuat călătoria şi „i-a ajutat mult pe cei

care crezuseră datorită bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu; deoarece, cu tărie şi temeinicie, dovedea în public că iudeii greşeau şi demonstra cu Scripturile că Isus este Cristosul." - Faptele 18:27, 28.

[13] Deci, asemenea lui Aquila şi Priscilei, toţi slujitorii Creştini ar trebui să fie capabili de a preda adevărul mai corect celor care doar cred în Dumnezeu sau care au ceva cunoştinţă din Biblie. Pentru aceasta, este necesară o cunoştinţă exactă pentru a fi un slujitor rodnic şi productiv, aşa cum doreşte apostolul Pavel să fie toți creştinii, „să vă umpleţi de cunoştinţa exactă a voinţei sale în toată înţelepciunea şi înţelegerea spirituală, ca să umblaţi într-un mod demn de Iehova pentru a-i plăcea pe deplin, continuând să daţi rod în orice lucrare bună." – Col. 1:9, 10.

[14] Pentru a-L mulţumi pe Iehova pe deplin, creştinii nu trebuie doar să propovăduiască vestea bună, ci să și aducă roade. Trebuie să existe libertate în a vorbi ce trebuie, nu doar vorbărie dezinvoltă. Nu sunt necesare multe cuvinte, ci cuvinte care dau motive bune pentru credinţa şi speranţa ta. Înţeleg oamenii cuvintele tale? Apostolul Pavel spune că este mai bine să vorbeşti cinci cuvinte cu pricepere, ca ceilalţi să fie instruiţi în mod verbal, decât zece mii de cuvinte într-o limbă sau cuvinte pe care nimeni nu le poate înţelege —1 Cor. 14:19.

[15] Creştinii ar trebui să dea atenție sfatului lui Pavel şi să-i instruiască pe ceilalţi verbal cu cuvinte cu pricepere. Minţile lor trebuie să fie pline de cunoştinţă exactă despre Iehova Dumnezeu, despre Fiul Său, Isus Cristos, Împărăţia Sa, despre scopurile Sale cu privire la univers şi omenire, despre legile şi principiile Sale. Doar atunci creştinii îşi vor putea apăra credinţa şi speranţa cu succes. Să vă întreb: Aţi absorbit această cunoştință? Puteţi răspunde, nu doar spre mulţumirea voastră, ci și spre a celui care întreabă? Aţi pus mintea la cel mai înalt grad de studiu pentru a putea mânui eficient Cuvântul lui Dumnezeu, ca un adevărat artist, fără motiv de ruşine că nu sunteți capabili să vă respingeți potrivicii? Pavel îi sfătuieşte pe creştini: „Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului." —2 Tim. 2:15.

[16] În propovăduirea şi apărarea veştii bune, când sunteţi chemați să dați un motiv pentru speranţa voastră, ar trebui să nu vă bazaţi mereu pe alţii, crezând că ei ar face mai bine. Iehova aşteaptă să fiţi capabili să vă puneţi singuri speranţa în Biblie. Cu siguranţă nu doriţi să fiţi dintre cei „care învaţă mereu, dar nu sunt niciodată în stare să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului" şi astfel incapabili de a-şi apăra speranţa singuri. (2 Tim. 3:7) Părinţii aşteaptă de la copiii lor să crească şi să fie independenţi. Poate că este o plăcere pentru o mamă să ia mâna băieţelului ei şi să-l treacă strada în siguranţă. Însă ea ar fi foarte dezamăgită dacă la douăzeci de ani fiul ei ar spune: „Mamă, ia-mă de mână şi trece-mă". Tot aşa, un student al legii va trebui să stea de unul singur, într-o bună zi, la tribunal şi să îşi apere cazul. Aşa şi Iehova aşteaptă creştinii să crească, să fie capabili să spună tuturor, întotdeauna, despre adevărurile fundamentale ale Cuvântului Său, Biblia. — 1 Cor. 13:11.

[17] Studiul zilnic va fi o cerinţă dacă doriţi să fiţi un slujitor creştin productiv. Trebuie să cunoaşteţi profund ceea ce doriţi să apăraţi în faţa tuturor oamenilor. Aşadar, faceţi-vă timp pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu. Să nu credeţi că sunteţi prea tânăr sau prea în vârstă. Să nu credeţi că educaţia voastră lumească nu este suficient de bună. Fie că sunteţi tânăr sau bătrân, cu mai multă sau cu mai puţină educaţie, cu toţii puteţi învăţa să vă cunoaşteţi Biblia. Folosiţi Biblia zilnic, citiţi zilnic şi meditaţi, chiar dacă doar pentru cincisprezece sau treizeci de minute, apoi, cu siguranţă, veţi deveni un artist adevărat în folosirea Cuvântului lui Dumnezeu, fără a ţine cont de vârsta sau educaţia dumneavoastră. Ceea ce facem zilnic vom putea stăpâni în cele din urmă. Studiul zilnic este unul dintre cei mai importanţi factori în dezvoltarea capacităţii de a predica şi apăra eficient adevărata speranţă şi credinţă. Creştinii trebuie să înveţe acest lucru. „Să înveţe însă şi ai noştri să facă fapte bune pentru a satisface necesităţile lor urgente, ca să nu fie neroditori.” (Tit 3:14) Prin studiu vă pregătiţi „să ştiţi cum trebuie să-i răspundeţi fiecăruia.” – Col. 4:6.

LĂSAŢI BIBLIA SĂ VĂ APERE SPERANŢA

[18] Cel mai de succes mod de a propovădui şi apăra speranţa este prin folosirea Bibliei. Speranţa voastră este din Biblie. Apăraţi-o cu Biblia. Nu voi, ci Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, trebuie să-i convingă pe oamenii cu bunăvoință de corectitudinea speranţei voastre. Nu doar prin predicare, ci prin folosirea eficientă a Bibliei vă apăraţi credinţa şi oferiţi motive pentru speranţa voastră. Folosiţi Biblia cât mai mult posibil. Lăsaţi Biblia să vorbească în locul vostru. Cum descrieţi noul pământ? Doar prin cuvinte? Acesta este un mod slab de a vă apăra speranța Împărăţiei. Vă susţineţi predicarea cu scripturi din Biblie? Ştiţi cel puţin zece scripturi pe de rost pentru a contura o imagine minunată a noului pământ? Atunci veţi fi întotdeauna gata să oferiţi motive întemeiate despre speranţa voastră. Doar recurgând la Biblie oamenii pot vedea că speranţa voastră se bazează şi se află în armonie cu Biblia şi astfel este demnă de încredere. După ce plecaţi, oamenii ar trebui să spună: “Mi-a arătat acest lucru în Biblie!”

[19] De asemenea, creştinii trebuie să fie capabili de a explica adevărul din Biblie corect şi convingător, într-un mod uşor de înţeles. Acest lucru înseamnă pregătire. Puteţi, de exemplu, explica învierea pământească? Catolicii sunt învăţaţi în „Crezul Apostolilor” să creadă în „învierea trupului”, acelaşi trup care a fost pus în mormânt. Aţi ştiut acest lucru? Nu e de mirare că mulţi dintre ei au o concepţie atât de ciudată despre înviere şi adesea zâmbesc când o menţionaţi. Ei văd înaintea ochiului minţii, inspiraţi de învăţături religioase false, pietrele grele de mormânt date la o parte în cimitir şi aceleaşi trupuri vechi ieşind din morminte, poate cu o mână sau un picior lipsă.

[20] Ştiţi că Biblia nu învaţă un asemenea lucru. Totuşi, ea învaţă despre învierea aceleiaşi personalităţi, având, desigur, un corp din carne, a „tuturor celor aflaţi în mormintele memoriale.” (Ioan 5:28) Cum puteţi explica această minunată şi mângâietoare învăţătură biblică într-un mod convingător? Cum puteţi elibera oamenii de ideile greşite şi superstiţioase ale falsei religii? Doar dacă vă ocupaţi

Cuprins

zilnic mintea cu Cuvântul lui Dumnezeu. Căutaţi texte elocvente din Scriptură şi argumente pentru a vă susţine speranţa despre învierea persoanelor moarte şi nu a trupurilor din carne. Vorbiţi cu alţi slujitori ai martorilor lui Iehova. Ascultaţi cum explică şi apără speranţa pentru cei morţi. Notaţi argumentele principale şi versetele din Biblie pentru a le utiliza mai târziu. Iată un exemplu. De unde a luat Iehova trupul primului om, Adam? Geneza 2:7 spune: „Şi Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului”, iar Geneza 3:19 ne spune unde urma să meargă acelaşi trup, la moarte: „Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce”. Faptele dovedesc acest lucru ca fiind adevărat. Toate trupurile aşezate în morminte se întorc în ţărână, la elementele pământului. Aceste trupuri nu pot fi înviate, se întorc în țărână. Dar așa cum Iehova i-a dat lui Adam un trup din țărâna pământului, tot așa va face din țărâna pământului un trup pentru persoana înviată. Şi, cum este şi cazul lui Adam, Iehova îi va „sufla din nou în nări suflare de viaţă şi omul va deveni un suflet viu.” Căutaţi mai multe argumente. Învierea este numai una dintre doctrinele minunate ale Bibliei. Mai sunt multe altele. Pregătiţi o nouă doctrină săptămânal sau lunar şi veţi vedea cum deveniţi mai eficient de la o săptămână la alta, explicând simplu şi convingător adevărul Bibliei.

[21] Un apărător de succes al credinţei şi speranţei creştine trebuie desigur să fie capabil să respingă obiecţiile. De fiecare dată când propovăduiesc vestea Împărăţiei, martorii lui Iehova aud aceleaşi obiecţii din nou și din nou. Ca un slujitor conştient, nu veţi ignora aceste obiecţii. Faceţi o listă cu ele. Meditaţi asupra lor. Căutaţi din nou argumente solide şi texte potrivite în Biblie pentru a respinge aceste obiecţii în apărarea credinţei voastre.

[22] Adesea, oamenii protestează atunci când le descrieţi condiţiile paşnice şi drepte ale pământului nou, spunând că paradisul este în cer și că niciodată nu vor exista pe pământ astfel de condiţii. Cum să convingi astfel de oameni că speranţa ta pentru un pământ paradisiac este o învăţătură sănătoasă a Bibliei? De exemplu, se poate ilustra prin Isaia 65:21, 22 unde se spune despre pământul nou că oamenii vor zidi case şi le vor locui, că vor sădi vii şi se vor hrăni cu rodul acestora. Cu siguranţă Isaia nu vorbeşte aici despre un program de construire şi plantare în cer; el descrie condiţiile paşnice şi drepte de pe pământ. Mai mult, versetul 25 spune: „Lupul şi mielul vor paşte împreună, iar leul va mânca paie ca taurul.” Această profeţie poate fi aplicată doar cu privire la pământ. Nimeni nu ar dori să susţină că într-o zi leii vor mânca paie în cer. Caută mai multe astfel de argumente convingătoare şi oferă motive bune pentru speranţa ta, mânuind corect Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă faci o respingere minuţioasă a unei obiecţii în fiecare săptămână sau chiar în fiecare lună, atunci vei deveni mai eficient în apărarea credinţei tale şi în oferirea unor motive puternice pentru speranţa ta tuturor oamenilor.

[23] Ca apărători de succes, trebuie sa fiţi tot timpul în alertă să găsiţi argumente bune în revista *Turnul de veghere* şi în alte publicaţii ale Societăţii pe care le puteţi folosi pentru a explica învăţăturile Bibliei si pentru a respinge obiecţiile. Încercaţi să găsiţi măcar un argument în fiecare *Turn de veghere*.

Notaţi-l. Adăugaţi-l la răspunsurile şi respingerile deja pregătite. În felul acesta vă veţi păstra viu, la zi şi la curent.

[24] Pentru a vă apăra speranţa cu succes, trebuie să aveţi nu doar cunoştinţă despre speranţa voastră, ci şi tact, aşa cum a spus Petru: „Dar să faceţi acest lucru deopotrivă cu temperament blând si respect profund.” Cum vă veţi apăra credinţa cu tact, spre exemplu, dacă o persoană catolică vă va spune că nu va exista niciodată pace pe pământ ? Aţi putea să-i arătaţi, într-o traducere catolică a Bibliei, profeţia îngerilor rostită la naşterea lui Isus, înregistrată în Luca 2:14: „ ... şi pe pământ pace printre oamenii cu bunăvoință.” (*Dy*) El va fi de acord că această profeţie nu s-a împlinit încă. Aşadar, fie îngerii nu au profețit corect, fie pacea va veni pe pământ într-un anumit moment. Spuneţi persoanei că martorii lui Iehova cred în ceea ce este scris în traducerea catolică a Bibliei, că ei cred că profeţia îngerilor e adevărată şi că pacea se va instaura pe pământ, dar că numai oamenii cu bunăvoință o să se bucure de ea, şi că voi căutaţi oameni pe care să îi ajutaţi să înveţe mai mult despre acest pământ al păcii. Astfel atrageţi atenţia la Cuvântul lui Dumnezeu, într-o manieră amabilă şi plină de tact. Când vă apărați speranţa prin Cuvântul lui Dumnezeu, cu tact, atunci nu va fi nicio ceartă şi puteţi spera că oamenii cu bunăvoință pot fi impresionaţi. „Dar sclavul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toţi, capabil să predea,…învăţându-i cu blândeţe pe cei ce se împotrivesc, fiindcă s-ar putea ca Dumnezeu să le dea căinţa care duce la cunoaşterea exactă a adevărului.” - 2 Tim. 2:24, 25.

[25] Aşadar, apărători creştini ai Cuvântului şi ai principiilor lui Dumnezeu, tineri sau bătrâni, „faceți tot ceea ce vă stă în putință, ca nişte muncitori care nu au de ce să le fie ruşine, folosind cuvântul adevărului cu bună credinţă, fiind întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre, făcând însă aceasta cu blândeţe şi respect profund”. Aceasta este voinţa divină pentru voi, şi îndeplinindu-vă astfel slujirea creştină puteţi fi siguri că veţi obţine împlinirea speranţei voastre.

„Dacă anunţ vestea bună, nu este un motiv de laudă, căci mi s-a impus o necesitate. Într-adevăr, vai de mine dacă nu anunţ vestea bună! Dacă fac lucrul acesta de bunăvoie, am o răsplată, dar chiar dacă îl fac împotriva voinţei mele, tot mi-a fost încredinţată o administrare.” - 1 Cor. 9:16, 17.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cu ce sunt asemănaţi slujitorii lui Iehova Dumnezeu? În ce sens trebuie să fie ei aşa?
2. (a) Ce este legea? (b) În legătură cu ce lege îi sfătuiesc martorii lui Iehova pe oameni, și de ce?
3. Cui i-a scris Petru prima lui scrisoare?
4. Cui se aplică cuvintele lui Petru din 1 Petru 3:15?
5,6. (a) În ce situaţie se aflau primii creştini din Asia Mică? (b) Ce sfat le dă Petru pentru a-i ajuta să păstreze un comportament bun?
7. (a) Cum au devenit ei creştini? (b) Ce ar trebui să facă şi ei acum?
8. În ce situaţie se află astăzi creştinii? Ce rezultă de pe urma învăţării legii şi a cuvântului lui Dumnezeu?

9,10. (a) Descrieţi speranţa creştinului. (b) Când va avea loc realizarea acestei speranţe?
11. Cum trebuie să fie predicată această speranţă, şi ce este necesar?
12. Ce roade aduce instruirea corectă, aşa cum este arătat cazul lui Apollo?
13. Ce trebuie să primească astăzi persoanele care doar cred în Dumnezeu sau au o anumită cunoştinţă?
14. De ce nu este un lucru important mulţimea cuvintelor, atunci când cineva predică?
15. Spre satisfacţia cui trebuie să răspundă slujitorul la întrebări? De ce? Ce este necesar?
16. (a) Ce aşteaptă părinţii de la copiii lor? (b) Ce aşteaptă Iehova de la slujitorii Lui?
17. De ce este foarte important studiul zilnic al Bibliei?
18. De ce trebuie să vă folosiţi Biblia în predicare şi în apărarea speranţei voastre?
19,20. (a) De ce trebuie creştinii să fie capabili să explice adevărul din Biblie, astfel încât acesta să fie uşor de înţeles? (b) Daţi un exemplu. (c) Ce trebuie să facă fiecare creştin?
21,22. (a) Cum trebuie să privească slujitorul obiecţiile? Daţi exemple de respingeri bune. (b) Ce suntem sfătuiţi să facem?
23. Cum vă ajută *Turnul de veghere*, alături de alte publicaţii ale Societăţii, să vă apăraţi speranţa? Daţi exemple.
24. De ce trebuie apărată cu tact speranţa creştină?
25. Care este voinţa divină pentru toţi creştinii?

Sunteţi *buni* cu voi înşivă?

Eşti bun cu tine însuţi? Răspunsul la această întrebare nu este atât de simplu pe cât pare. Astfel, scriitorul Presei Asociate Americane, H. Boyle, a scris odată: „Omul are un talent care îl separă de celelalte animale – arta de a se face singur nenorocit. El este singurul animal care întoarce spatele bucuriei şi se face în mod deliberat nefericit. El este singurul animal care îşi inventează propriile necazuri, îşi produce dureri inutile şi face o industrie din faptul că îşi plânge de milă. El este singurul animal pentru care prea mult nu este niciodată suficient... Unul din lucrurile la care el tânjeşte cel mai mult – prosperitatea - este lucrul căruia i se pare cel mai puţin capabil de rezistat.” – Easten, Pennsylvania, Express, 3 martie 1959.

Desigur, există unii care, datorită superstiţiilor religioase nici măcar nu cred în a fi buni cu ei înşişi. Printre aceştia sunt sadhu-şii sau oamenii sfinţi ai Orientului şi asceţii Creştinătăţii. Cu toate acestea, cursul lor nu găseşte justificare nici în Biblie şi nici în raţiune, pentru că ei nu îl mulţumesc pe Dumnezeu şi nici nu îşi servesc în cel mai bun mod aproapele, urmând un asemenea curs. Cuvântul lui Dumnezeu presupune ca noi să fim buni cu noi înşine, pentru că noi trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înşine. Mai mult decât atât, el condamnă „un tratament sever al corpului.” – Marcu 12:29-31; Col. 2:20-23.

Alţii nu reuşesc să fie buni cu ei înşişi din cauza ignoranţei. De zeci de ani, mulţi fumează cu patimă ţigări, neştiind relaţia dintre fumat şi armata de boli fizice. Acum, totuşi, această relaţie a fost atât de ferm stabilită, încât specialişti de primă importanţă precum Dr. Ochsner, de la Universitatea Şcolii Medicale Tulane, şi Dr. Sara Jordan, de la faimoasa Clinică Lahey, nu vor trata pacienţii cu boli stomacale care refuză să renunţe la fumat, în timp ce Asociaţia Medicală Americană respinge întreaga publicitate a tutunului pentru revistele ei profesionale. Din moment ce industria ţigaretelor face o afacere prosperă în ciuda tuturor acestor dovezi, reiese că încă mulţi nu sunt buni cu ei înşişi fie din cauza încăpăţânării, fie din cauza egoismului.

De fapt, cedarea la egoism, în lucruri mari sau mici, este lucrul prin care majoritatea persoanelor demonstrează că în anumite feluri ei nu sunt buni cu ei înşişi. Omul care îşi face o carieră din nelegiuire, care trăieşte cu teama continuă de a nu fi arestat, omorât de poliţie sau ucis de către asociaţii săi criminali, nu este bun cu el însuşi. Nici femeile care îşi fac o carieră din viciu. Ele au cea mai jalnică soartă, trăind cu teama de descoperire, fără speranţă şi adesea plănuind suicidul. Alegând viciul drept calea uşoară de a câştiga sume mari, ele nu sunt deloc bune cu ele însele.

Dar egoismul nostru nu trebuie să aibă legătură cu păcatele capitale pentru a ne condamna de faptul că nu suntem buni cu noi înşine. Dacă noi avem un exces de greutate considerabil sau suferim de una din multitudinea de boli fizice care sunt cauzate de slăbiciunea la mâncare, băutură sau alte plăceri fizice, noi nu suntem buni cu noi înşine. Dacă noi nu putem să stingem televizorul când trebuie să ne punem în pat, dacă nu putem părăsi o petrecere la timp, ca să obţinem o odihnă decentă, şi, ca rezultat, suferim de o mahmureală teribilă în ziua următoare, doar pentru acea oră sau două de plăcere în plus, noi nu suntem buni cu noi înşine. Nici muncitorii sedentari nu sunt buni cu ei înşişi, dacă îndrăgesc confortul atât de mult încât să neglijeze complet exerciţiul fizic, ceea ce nu numai că invită bolile de inimă, dar îşi slăbesc rezistenţa la boli în general.

Dacă am fi buni cu noi înşine, ar trebui, de asemenea, să putem spune NU aproapelui nostru, când acesta sugerează un curs de acţiune nesăbuit. Adesea, din cauza bunătăţii greşite din partea lui, el ne va îndemna la slăbiciuni. Sau ar putea să o facă deoarece acest lucru îi flatează vanitatea de a ne influenţa într-un curs de nebunie. Sau ar putea fi chiar din cauză că are un motiv ulterior în convingerea noastră, împotriva căruia suntem avertizaţi în Proverbele 23:6,7. Astfel, nu fii rău cu tine, doar ca să fii considerat un bun tovarăș. Opreşte-te când ţi-e de ajuns. Ține la ceea ce ştii că este corect şi bine, indiferent de ceea ce alţii ar putea gândi sau spune.

Chiar şi cei mai buni prieteni ai noştri ar putea să greşească. Astfel, Scripturile spun că odată Isus şi-a avertizat discipolii referitor la ceea ce Îi este rezervat: persecuţie, moarte şi o înviere. „Atunci, Petru l-a luat deoparte şi a început să-l mustre, zicând: ‚Fii bun cu tine însuţi, Doamne! Nu vei avea deloc soarta aceasta.’ Dar, întorcându-se cu spatele, El i-a zis lui Petru: ‚Înapoia mea, Satan! Tu eşti o piatră de poticnire pentru mine, fiindcă n-ai gândurile lui

Dumnezeu, ci ale oamenilor.'" Petru a avut intenţii bune, dar Isus a ştiut mai bine. – Mat. 16:22,23.

Să fim buni cu noi înşine nu înseamnă numai să spunem NU atât nouă cât şi altora, ci mai înseamnă să spunem DA atunci când datoria ne cheamă. De ce să fim nefericiţi, chinuindu-ne cu o conştiinţă vinovată, când cu mai puţin efort putem avea linişte sufletească şi chiar bucurie, făcând ceea ce trebuie să facem. În mod înţelept, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă „să avem o conştiinţă bună." – 1 Pet. 3:16.

Să fim buni cu noi înşine implică, de asemenea, chestiunea mulţumirii. Este oare bun omul cu el însuși care se conduce pe el şi pe alţii, fără milă, pentru a-şi satisface ambiţia egoistă? Biblia răspunde: „Însă cei care sunt hotărâți să fie bogaţi, cad în ispită, în cursă şi în multe dorinţe nesăbuite şi vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în distrugere şi în ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele, iar unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns peste tot cu multe dureri." În mod clar, cineva care „se străpunge peste tot cu multe dureri" nu este bun cu el însuşi! – 1 Tim. 6:9,10.

Dacă am fi buni cu noi înşine ar trebui să cultivăm „devotamentul evlavios însoțit de împăcare" sau mulţumire, căci acestea sunt într-adevăr un mare câştig. Neaducând nimic pe această lume, noi nu putem lua nimic cu noi, astfel având mâncare, îmbrăcăminte şi adăpost, să fim mulţumiţi, sfătuieşte apostolul în continuare. – 1 Tim. 6:6-8.

Dumnezeu Creatorul se aşteaptă ca noi să fim buni cu noi înşine, căci El vrea să fim fericiţi. O perspectivă extinsă a lucrurilor ne va ajuta să exercităm moderaţie şi să fim mulțumiți, amintindu-ne că „binecuvântarea lui Iehova – este ceea ce ne face bogaţi şi El nu-i adaugă nici o durere." – Prov. 10:22.

Eliberarea a mai mult de două milioane de oameni din sclavie nu este ceva de uitat. În special acest lucru este aşa, atunci când eliberarea vine prin mâna lui Dumnezeu, într-un mod miraculos.

Tocmai o astfel de eliberare a fost experimentată de către descendenţii patriarhului Israel, în secolul al şaisprezecelea înainte de era creştină. La instigarea unui conducător tiranic, egiptenii au înrobit poporul Israel. Asupririle lor au crescut odată cu trecerea anilor. Nu a existat nici un guvern pe pământ pe care să-l caute pentru ajutor sau chiar pentru o notă de protest. Numai o minune le putea aduce libertate.

Miracolul a venit prin mâna lui Dumnezeu, printr-o serie de plăgi, care au atins apogeul prin moartea primilor născuţi ai Egiptului. Chiar în acea noapte, evreii au fost eliberaţi din captivitate şi îndemnaţi de egipteni să părăsească ţara cât de repede posibil. Acea eliberare remarcabilă prin intermediul lui Dumnezeu a fost comemorată după aceea printr-o sărbătoare anuală numită Paşte. Felul în care urma să fie respectată a fost stabilit de Dumnezeu în prima zi a lunii eliberării lor.

La timpul lunii noi cea mai apropiată de echinocţiul de primăvară din anul 1513 î.Cr. Dumnezeu i-a spus lui Moise şi Aaron: „Luna aceasta va fi pentru voi începutul lunilor. Ea va fi pentru voi prima dintre lunile anului.” (Ex. 12:2) Timpul pentru eliberarea poporului Israel a fost stabilit în mod divin pentru ziua a paisprezecea a acestei prime luni, care la acea vreme era numită Abib. Secole mai târziu, când evreii s-au întors din captivitate în Babilon, numele a fost schimbat în Nisan.

Evreilor le-a fost poruncit să înceapă să facă pregătiri în cea de-a zecea zi a lunii pentru masa de Paşte. Dumnezeu i-a spus lui Moise: „În a zecea zi a acestei luni, fiecare să ia un miel pentru casa strămoșească, un miel de fiecare casă. Să-l păstraţi până în a paisprezecea zi a acestei luni, iar toată adunarea lui Israel să-l înjunghie între cele două seri.” – Ex. 12:3,6.

Animalul trebuia să fie sănătos şi în vârstă de un an. Putea fi ales fie dintre miei, fie dintre iezi. Trebuia să fie un animal pentru fiecare gospodărie, dar dacă o gospodărie era prea mică să consume un miel întreg, cea mai apropiată gospodărie din vecinătate trebuia să li se alăture la mâncarea lui.

CÂND A FOST RESPECTAT

Evreii măsurau ziua de la apus la apus, în loc să o măsoare de la miezul nopţii la miezul nopţii, cum facem noi. După ce soarele se afunda sub orizont, în seara celei de-a treisprezecea zi din luna Abib, începea cea de-a paisprezecea zi aşteptată. Ei şi-au ucis animalele între momentul în care soarele a apus şi când amurgul a făcut loc întunericului. Uciderea, aşadar, a fost făcută „între cele două seri”, precum a poruncit Dumnezeu şi în cea de-a paisprezecea zi din Abib. Mielul a fost preparat şi mâncat înainte de miezul nopţii.

Sângele animalelor a fost stropit pe cele două tocuri ale uşii şi pe partea de sus a uşii fiecărei case izraelite unde un grup se adunase să mănânce Paștele. Această stropire era făcută cu o legătură de isop. Animalele erau gătite întregi fără ca nici un os să fie rupt. Dacă mai rămânea carne de la masă, aceasta era arsă. Nimic nu mai trebuia să rămână până a doua zi. Turte nedospite şi verdeţuri amare erau mâncate cu carnea. Evreii erau pregătiţi să părăsească Egiptul la înștiințarea

de moment. „Iată cum să-l mâncaţi: să aveţi şoldurile încinse, sandalele în picioare şi toiagul în mână şi să-l mâncaţi în grabă. Este Paştele lui Iehova.” – Ex. 12:11.

Mielul Pascal l-a preumbrit pe Isus Cristos, Mielul lui Dumnezeu, care urma să elibereze poporul lui Dumnezeu din robia păcatului şi a morţii. Stropirea sângelui de animal pe partea exterioară a uşilor a ilustrat că noi avem credință în sângele lui Cristos şi îi mărturisim public puterea de răscumpărare. Cum sângele mielului nu a însemnat eliberare şi viaţă pentru cei necredincioşi din afara caselor izraeliţilor, la fel nici sângele lui Cristos nu înseamnă eliberare pentru necredincioşii din afara organizaţiei lui Dumnezeu. Pentru egipteni sângele de pe tocurile uşii însemna răzbunarea lui Dumnezeu. Așadar, același lucru înseamnă și sângele lui Cristos pentru această lume necredincioasă. Ierburile amare reprezintă cum urmașii lui Cristos vor suferi amărăciunea persecuţiei şi a ocării din partea acestei lumi nelegiuite, deoarece ei sunt un popor pentru numele lui Iehova şi urmează exemplul lui Cristos în declararea numelui Său.

Potrivit poruncii lui Dumnezeu, nici un os al mielului nu a fost zdrobit. Aceasta a prezis cum Cristos, Mielul lui Dumnezeu, nu va avea nici un os zdrobit. Psalmul 34:20 a prezis, de asemenea, aceasta: „El îi păzeşte toate oasele, nici unul dintre ele nu a fost rupt.”

Mâncând Mielul Pascal în timp ce erau complet echipaţi să părăsească Egiptul deodată, izraeliţii i-au ilustrat pe aceia de astăzi care sunt închinătorii lui Iehova şi care nu fac parte din această lume coruptă. În curând ei vor intra în noua lume a libertăţii a lui Dumnezeu.

Când îngerul distrugerii lui Dumnezeu a mers prin Egipt, în acea noapte, şi a ucis primul născut al omului şi al animalelor, el a trecut pe lângă fiecare casă care avea sânge de la victima Paştelui stropit pe tocurile uşii. Înăuntrul caselor evreii îşi aşteptau libertatea. Nici unul nu a suferit pierderea primului născut. Distrugerea primului născut al Egiptului a fost o ilustrație despre cum căpeteniile din organizaţia vizibilă a lui Satan vor deveni morţi în ochii lui Dumnezeu şi în ceea ce priveşte martorii săi, în aceste zile din urmă.

Ocrotirea izraeliţilor în timpul uciderii angelice a primului născut al Egiptului şi apoi eliberarea lor din sclavie a fost o demonstraţie miraculoasă a puterii lui Dumnezeu, în interesul lor. A fost un eveniment care nu urma să fie uitat, în special din moment ce a fost o justificare a mărețului nume al lui Iehova. Dumnezeu le-a poruncit să îşi aducă aminte: „Ziua aceasta să vă servească drept aducere aminte şi s-o țineți ca sărbătoare pentru Iehova în toate generaţiile voastre.” (Ex. 12:14). După mai mult de patruzeci de ani, când evreii erau pe punctul de a intra în Ţara Promisă, Moise le-a reamintit: „Să fie respectată luna Abib şi să ţii Paştele pentru Iehova, Dumnezeul tău, căci în luna Abib te-a scos Iehova, Dumnezeul tău, din Egipt.” – Deut. 16:1.

Din ceea ce spune Exodul 13:5, se pare că respectarea acestei sărbători a libertăţii trebuia să aibă loc când izraeliţii vor fi ajuns în ţara pe care Dumnezeu le-a promis-o. Singura relatare unde se spune că sărbătoarea aceasta a fost respectată în timp ce erau în pustiu este în Numerele 9:1-5. Aceasta a fost în al doilea an după ieșirea din Egipt, în timp ce erau încă în pustiul Sinai. Nu există nici o relatare că

ea a fost respectată din nou până când Iosua şi fiii celor care au părăsit Egiptul au trecut Iordanul şi erau în Ghilgal. După ce au fost circumcişi, ei au început atunci să respecte Paştele. – Ios. 5:2-10.

SCHIMBĂRI FĂCUTE

Modul în care Paştele a fost respectat în anii următori a fost puţin diferit de felul în care a fost mâncat în Egipt. În primul Paşte, victima animală era ori un miel ori un ied, dar după întoarcerea din captivitatea babiloniană, animalul a fost limitat la miel. În loc să mănânce paştele în timp ce stăteau cu toiagul în mână şi cu sandalele în picioare, precum a fost făcut în Egipt, evreii din Ţara Promisă îl mâncau într-o poziţie relaxată. Cei care au trăit în primul secol îl mâncau în timp ce se sprijineau pe partea stângă, cu cotul stâng pus pe masă şi cu capul sprijinit în mâna stângă. Această poziţie explică de ce apostolul Ioan a putut să se sprijine pe pieptul lui Isus când a pus întrebarea: „Întins la masă, la sânul lui Isus, era unul dintre discipolii săi, pe care-l iubea Isus. Și acesta s-a rezemat pe pieptul lui Isus şi l-a întrebat: ‚Doamne, cine este?’” (Ioan 13:23,25). Era loc suficient între ei, ca Isus să aibă mişcarea liberă a mâinii drepte când mânca.

În loc ca fiecare gospodărie să mănânce paştele în propria casă, precum era făcut în Egipt, fiecare familie se aduna la Ierusalim. El era locul pe care Dumnezeu l-a ales. Unii se cazau la locuitorii oraşului şi alţii în afara zidurilor.

Vinul nu era folosit la masa de Paşte din Egipt şi folosirea lui nu a fost poruncită de Dumnezeu. Totuşi, el a fost o parte esenţială a celebrării în zilele lui Isus. Conform Talmudului din Ierusalim, acesta ar fi trebuit să indice bucuria Israelului pe parcursul acestei sărbători a libertăţii. Era folosit numai vin roşu, după ce era diluat cu apă. Erau servite patru pahare în total. „Acestea corespund celor patru expresii ale răscumpărării”, afirmă Talmudul babilonian. Acestea se găseau în Exodul 6:6,7. O binecuvântare era pronunţată înaintea fiecărui pahar. Ar putea fi totuşi menţionat că vinul nu era neapărat limitat la patru pahare. După primul pahar de vin, fiecare persoană din adunare îşi spăla mâinile. Pare rezonabil să concluzionăm că în acest moment al celebrării Paştelui Isus a spălat picioarele discipolilor Săi. – Ioan 13:1-11.

Verdeţurile amare erau înmuiate într-un amestec de oţet şi apă sărată şi câteodată într-un amestec de curmale, stafide şi oţet. Acest amestec din urmă era numit *haroseth*. Cel care era capul grupului lua nişte ierburi, le înmuia în acest amestec şi le mânca. El apoi oferea ceva și celorlalţi. Aceasta era urmată de momentul când fiul își întreba tatăl despre semnificaţia Paştelui.

În timpul sărbătorii era cântat Hallel-ul „egiptean”. Prima parte a acestuia era cântată când participanții beau al doilea pahar de vin. Această parte a cântării cuprindea Psalmii 113 şi 114. A doua parte era alcătuită din Psalmii 115-118 şi era cântată odată cu ultimul pahar de vin. Se crede că aceasta a fost cântarea pe care Isus şi apostolii săi au cântat-o la finalul Memorialului, pe care el l-a introdus după Paştele din anul 33 d.Cr. Acea cântare încheia în mod obişnuit Paştele. – Mat. 26:30.

RESPECTAT DE FIECARE BĂRBAT

Fiecărui bărbat izraelit îi era cerut să vină la Ierusalim să celebreze Paştele. Nerespectarea lui ducea la nimicirea aceluia din popor. Singura excepţie era când un izraelit era plecat în călătorie sau era necurat din punct de vedere ceremonial. În asemenea cazuri îi era cerut să respecte Paştele în aceeaşi zi, cu o lună mai târziu. „Însă dacă omul era curat şi nu se afla în călătorie, dar a neglijat să pregătească jertfa pascală, sufletul acela trebuie nimicit din poporul său." (Num. 9:13). Femeile nu erau obligate să fie prezente, dar, de obicei, ele erau.

Când un pelerin era în drum spre Ierusalim, exista pericolul ca el să devină necurat prin atingerea involuntară a mormântului cuiva care a murit pe câmp deschis. Era obiceiul ca atunci când cineva murea în câmpurile deschise, să fie îngropat unde era găsit, în loc să fie adus în cimitirul din cel mai apropiat oraş. Aceste morminte erau zugrăvite cu o lună înainte de Paşte pentru a proteja oamenii să nu devină necuraţi, atingându-le. Poate că aceste morminte zugrăvite le-a avut Isus în minte, când le-a spus scribilor şi fariseilor: „Voi semănaţi cu mormintele văruite, care pe dinafară par frumoase, dar pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor şi de tot felul de necurăţii." – Mat. 23:27.

Tot aluatul dospit din casele oamenilor era căutat şi ars înainte ca Paştele să înceapă. Din ziua a paisprezecea din Nisan sau Abib, până în ziua a douăzeci şi una, nici un aluat dospit nu era mâncat; erau folosite numai turte nedospite. Ziua de după Paşte, 15 Nisan, era considerată începutul sărbătorii de şapte zile a turtelor nedospite.

Faptul că pâinea era fără drojdie comemora suferinţele poporului în timpul sclaviei egiptene şi, de asemenea, plecarea lor în grabă, în timpul căreia ei au mâncat turte nedospite. (Deut. 16:3) Drojdia aici simbolizează păcatul şi degradarea umană. Apostolul Pavel a folosit-o în acest sens, când a spus: „Înlăturaţi plămădeala veche, ca să fiţi o frământătură nouă, fiindcă voi nu trebuie să aveţi nici un fel de ferment. Căci Cristos, paştele nostru, a fost jertfit. Să ţinem deci sărbătoarea nu cu plămădeala veche, nici cu plămădeala răutăţii şi a nelegiuirii, ci cu turtele nedospite ale sincerităţii şi adevărului." (1 Cor. 5:7,8). Dumnezeu a avut un motiv bun când a interzis mâncatul pâinii cu drojdie pe parcursul Paştelui sau păstrarea drojdiei în oricare din casele izraelite.

Paştele era o sărbătoare plină de bucurie care comemora un mare eveniment, dar în acelaşi timp arăta spre ceva ce avea să fie și mai măreț şi aceasta a fost jertfa Mielului perfect al lui Dumnezeu, Isus Cristos. Jertfa Sa de răscumpărare aduce eliberare pentru închinătorii ascultători ai lui Iehova din captivitatea păcatului şi a morţii. Aceasta este o victorie cu mult mai mare pentru numele Său, decât eliberarea izraeliţilor din captivitatea egipteană. Ea aduce o libertate mult mai mare decât au primit ei.

Această eliberare remarcabilă a fost deja experimentată de mulţi urmaşi ai lui Cristos care au devenit izraeliţi spirituali şi au fost unși cu spirit sfânt să fie fraţii spirituali ai lui Cristos. Chiar dacă aceştia au murit, ei sunt înviaţi drept creaturi spirituale la viaţă nemuritoare în ceruri. Mulţimile omenirii care au perspectivele vieţii eterne pe pământ, vor primi eliberarea din păcat şi moarte la

timpul stabilit de Dumnezeu. Există un număr mare de oameni care trăiesc astăzi şi care nu vor muri înainte ca acel timp să vină.

Moartea lui Cristos a împlinit semnificaţia Paştelui şi a pus capăt respectării lui. Acum cei din poporul lui Dumnezeu vor respecta moartea Lui drept un memorial. Acesta eclipsează vechea sărbătoare a libertăţii, fiind un memento al libertăţilor mult mai mari pe care Cristos le-a făcut posibile pentru toată omenirea.

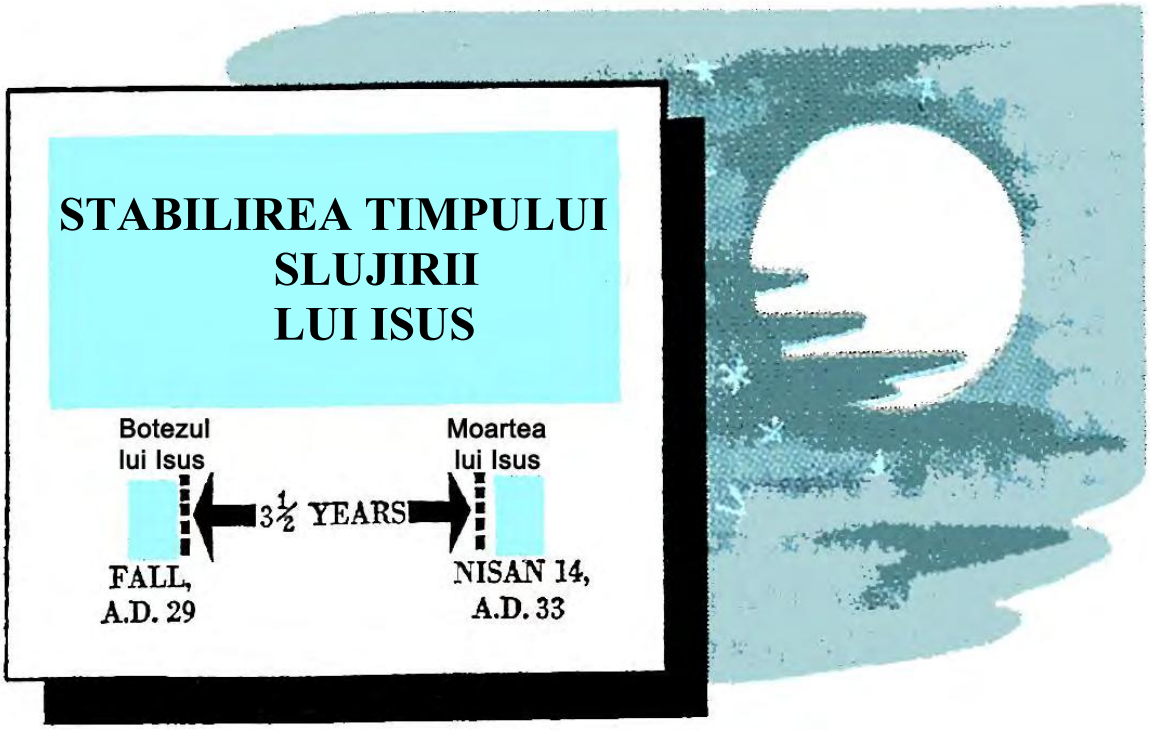

Printre învăţătorii religioşi nu există o unitate de viziune cu privire la durata slujirii mărețe a lui Isus pe acest pământ. Unii dintre ei spun că a fost doar un an, alţii spun că a fost doi sau doi ani şi jumătate, în timp ce alţii, inclusiv martorii lui Iehova, susțin că sunt trei ani şi jumătate. Prin urmare, în Creştinătate nu este nici un an uniform acceptat pentru evenimentul istoric al răstignirii lui Isus, datele variind de la 28 la 33 (d.Cr.). Ce baze au martorii lui Iehova încât să fie atât de încrezători nu numai că slujirea lui Isus a fost de trei ani şi jumătate, dar şi că a început în toamna anului 29 (d.Cr.) şi a continuat spre apogeul său cu răstignirea lui Isus, vineri, 1 aprilie (3 aprilie, Calendarul Iulian), anul 33 d.Cr.?

Din singurul text cheie acceptat de toți, Luca 3:1,2, datele au fost determinate variind de la 25 la 29 (d.Cr.) pentru anul slujirii lui Ioan Botezătorul, de la începutul primăverii, şi al slujirii lui Isus, şase luni mai târziu, în toamnă. Pentru o atenţie specială am scris numele celor şapte conducători cu majuscule, pe care atentul istoric Luca le foloseşte să-şi dateze relatarea cu acurateţe în acest text. „În al cincisprezecelea an al domniei lui TIBERIUS CEZAR, pe când PONTIU PILAT era guvernator al Iudeei şi IROD, tetrarh al Galileii, pe când FILIP, fratele lui, era tetrarh al ţinutului Ituriei şi al Trahonitidei, iar LISANIA,

Cuprins

tetrarhul Abilenei, în zilele lui CAIAFA şi ale preotului principal ANA, cuvântul lui Dumnezeu a venit la Ioan, fiul lui Zaharia, în pustiu."

Să analizăm în ordine inversă. Istoricul Josephus relatează cum CAIAFA a servit drept mare preot în Ierusalim din aproximativ anul 18 până în 36 (d.Cr.), fiind numit în acea funcţie de către Valerius Gratus, guvernator roman al Iudeei. ANA, socrul lui Caiafa, a fost înălțat la rangul de mare preot în anul 7 d.Cr. de către Quirinius, guvernator roman superior al Siriei şi a servit în această funcţie până în anul 15 d.Cr., când a fost destituit de Valerius Gratus. Chiar şi după ce a fost detronat drept mare preot, Ana a exercitat o mare putere drept membru dominant al ierarhiei evreieşti şi era încă activ la momentul judecăţii lui Isus în Ierusalim şi mai târziu, când Petru şi Ioan au fost aduşi înaintea Sanhedrinului. – Ioan 18:13; Faptele 4:6.

Puţin se ştie despre LISANIA, tetrarhul Abilenei. Totuşi, a fost găsită în oraşul Abila o inscripţie, aproape de Damasc, din vremea când Tiberius Cezar a stabilit istoric că Lisania domnea acolo drept tetrarh. Istoricul non-biblic Josephus confirmă în continuare că atât FILIP cât şi IROD (Antipa) au fost făcuţi conducători romani peste teritoriile indicate de către Luca. Amândoi şi-au început domnia la scurt timp după naşterea lui Isus. Filip a domnit până în 34 d.Cr., iar Irod Antipa până în 40 d.Cr.

Josephus este, de asemenea, autoritatea care stabileşte durata şi timpul domniei lui PONŢIU PILAT. „Vitellius, un bărbat care fusese consul şi care era acum preşedinte al Siriei, ... l-a acuzat pe Pilat de uciderea celor care au fost omorâţi. Astfel Vitellius l-a trimis pe Marcellus, un prieten al său, să aibă grijă de afacerile sale din Iudeea şi i-a poruncit lui Pilat să meargă la Roma, să răspundă înaintea împăratului la acuzaţiile evreilor. Astfel Pilat, *după ce a zăbovit zece ani în Iudeea*, s-a grăbit spre Roma ... dar înainte să ajungă la Roma, *Tiberius a murit*." Tiberius Cezar a murit la 16 martie, anul 37 d.Cr. Aceasta stabileşte categoric domnia de zece ani a lui Pilat, din anul 27 până în 37 d.Cr. Din moment ce Ioan Botezătorul şi Isus şi-au început slujirile în timpul domniei bine-stabilite a lui Pilat, anul 28 d.Cr. este primul an care ar putea fi luat în considerare să se potrivească referinţei lui Luca. Astfel, anii 25, 26 şi 27 d.Cr. sunt eliminaţi drept posibili ani de început ai slujirii lui Isus.

Factorul determinant final este cel al începutului domniei Împăratului TIBERIUS CEZAR. Toate istoriile demne de încredere dau anul 14 d.Cr. drept începutul domniei lui ca împărat. Tiberius a fost fiul vitreg şi succesorul desemnat al lui Cezar Augustus, care a murit în 19 august, anul 14 d.Cr. Prin urmare, domnia sa a început în august, anul 14 d.Cr. Totuşi, în ciuda acestor date istorice clare, cei care susţin datele mai timpurii ale slujirii lui Isus se bazează pe ipoteza că Luca a menţionat anul 11 d.Cr. sau posibil 12 d.Cr. drept data începutului domniei lui Tiberius, deoarece se spune că a fost coregent cu tatăl său vitreg, cu puţin timp înainte de moartea lui Augustus. Aici, din nou, istoricul Josephus sprijină anul 14 d.Cr. ca fiind data categorică la care s-a referit Luca. „Cezar [Augustus], al doilea împărat al romanilor, a cărui domnie a durat cincizeci şi şapte de ani, fără şase luni şi două zile (timp în care Antoniu a condus împreună cu el paisprezece ani; dar

durata vieţii lui [Augustus] a fost de şaptezeci şi şapte de ani); după a cărui moarte, Tiberius Nero, fiul soţiei sale Iulia, a urmat la conducere. El era acum al treilea împărat." Astfel, în vremea lui Luca, Tiberius era considerat că şi-a început domnia la moartea lui Augustus, în anul 14 (d.Cr.), şi nu când el era un posibil coregent. De asemenea, observaţi că Josephus menţionează pe altcineva, pe unul Antoniu, ca asistându-l pe Augustus în conducerea împărăţiei.

19 August, anul 14 d.Cr., data morţii lui Augustus, este, aşadar, data absolută pentru începerea domniei lui Tiberius, pe care Luca îşi bazează referinţa. Luca menţionează că Ioan a început să predice în cel de-al *cincisprezecelea* an al lui Tiberius Cezar. Acesta este un număr ordinal, ceea ce înseamnă că trebuie să socotim paisprezece ani întregi plus câteva luni din alt an, la fel cum acesta este considerat secolul al douăzecilea, însemnând că nouăsprezece secole întregi au trecut şi noi suntem acum la mai mult de cincizeci şi opt de ani în următorul secol. Paisprezece ani întregi din 19 august, anul 14 d.Cr., ar fi 19 august din vara anului 28 d.Cr. Din moment ce Ioan Botezătorul a început să predice în primăvară, când a ajuns la vârsta de treizeci de ani, aceasta ar trebui să fie în primăvara următoare sau prin martie, aprilie, anul 29 d.Cr., tot în cadrul celui de-al cincisprezecelea an al lui Tiberius. Isus fiind cu şase luni mai tânăr decât Ioan, urma să ajungă la vârsta de treizeci de ani în toamna anului 29 d.Cr. (Luca 3:21-23). Astfel, toamna anului 29 d.Cr. este timpul dovedit clar pentru începutul slujirii spectaculoase a lui Isus.

TREI ANI ŞI JUMĂTATE

Acum să facem referire la slujirea lui Isus de trei ani şi jumătate. Este adevărat că din relatările despre slujirea lui Isus din Matei, Marcu şi Luca, întreaga perioadă de trei ani şi jumătate nu este atât de clar indicată. Dar Ioan, care şi-a scris relatarea în anul 98 d.Cr., cu mult timp după ce celelalte trei au fost scrise şi puse în circulaţie, a completat dovezile care lipseau. Ioan oferă dovadă că Isus a participat la patru sărbători de Paşte în Ierusalim, după începerea slujirii în toamna anului 29. Ioan 2:13 face referire la Paştele din anul 30; Ioan 5:1 la Paştele din 31; Ioan 6:4 la Paştele din 32; și în cele din urmă, Ioan 13:1 la Paștele din 33 d.Cr, ultimul chiar înainte de moartea lui Isus. Astfel, prin relatarea lui Ioan despre cele patru sărbători de Paşte în timpul slujirii lui Isus, durata de trei ani şi jumătate este demonstrată. Mulţi, pe lângă martorii lui Iehova, susţin acest punct de vedere raţional.

A doua dovadă despre durata de trei ani şi jumătate vine din profeţia Bibliei. Daniel 9:27 vorbeşte despre Isus drept Mesia, prinţul, făcând ferm legământul Avraamic cu mulţi din rămăşiţa evreiască pentru o perioadă de o săptămână de şapte ani. Aceasta indică faptul că la începutul slujirii lui Isus, în toamna anului 29 d.Cr., oportunitatea exclusivă de a deveni parte a seminţei lui Avraam, potrivit promisiunii Avraamice făcute de Iehova, era doar pentru evrei. Asemenea oportunitate unică a expirat şapte ani mai târziu, în anul 36 d.Cr., când chemarea a fost extinsă neamurilor, invitându-i și pe ei să devină parte din această sămânţă a Împărăţiei de 144 001. (Gal. 3:28,29) Apoi, în mod semnificativ, Daniel

continuă să spună că în „mijlocul săptămânii” sau în mijlocul acestor şapte ani, prin urmare, după trei ani şi jumătate, Isus va face ca sacrificiile Legii să înceteze oficial. În Coloseni 2:14, apostolul Pavel arată că Dumnezeu a folosit moartea lui Isus să ia sau să anuleze în mod legal legământul Legii împreună cu jertfele lui, „pironindu-l pe stâlpul de tortură”. Aceasta s-a întâmplat în mod evident în primăvara anului 33 d.Cr. Aici se află o altă dovadă completă.

ISUS A MURIT ÎN 33 d.Cr.

Aşadar, toate dovezile suplimentare indică spre 14 Nisan, anul 33 d.Cr., drept singura dată probabilă pentru răstignirea lui Isus. Toate celelalte date susţinute de alţii, precum: 28, 29, 30 ,31 ,32 sau 34 d.Cr. nu se potrivesc cu dovezile.

Aproape toţi învăţătorii religioşi, la fel ca şi martorii lui Iehova, sunt de acord că Scripturile indică faptul că a fost într-o după amiază de vineri când Isus a murit. Din acest motiv, catolicii şi protestanţii se referă la această zi drept „Vinerea Mare”. Ioan 19:31 demonstrează că Isus trebuie să fi murit într-o vineri. Cum aşa? Pentru că menţionează că sabatul care a început la trei ore după moartea lui Isus (El a murit aproximativ la ora 3 p.m.) nu a fost doar un sabat săptămânal obișnuit, care începea vinerea la ora 6 p.m. şi dura până sâmbătă la ora 6 p.m. Amintiţi-vă, de asemenea, că zilele biblice încep la ora 6 p.m., nu la miezul nopţii așa cum socotim noi acum zilele. Ioan spune „ziua acelui sabat era una mare.” Cu alte cuvinte, două sabate legale s-au nimerit în aceeași perioadă de douăzeci şi patru de ore, prin urmare, un dublu sabat. Potrivit Legii lui Moise, în fiecare an, 15 Nisan trebuie să fie o zi de sabat, indiferent în ce zi a săptămânii cade. (Lev. 23:6,7) Situaţia este la fel ca cea a sărbătorii naţionale a neamurilor. Dacă o asemenea sărbătoare ar cădea într-o duminică, atunci populaţia are două sărbători care cad în acea zi de douăzeci şi patru de ore şi aceasta se întâmplă doar o dată la câţiva ani. Astfel s-a întâmplat că ziua de 15 Nisan a anului 33 d.Cr. a coincis cu sabatul săptămânal. Aceasta dovedeşte că 14 Nisan trebuie să fi început joi seara la ora 6 p.m. şi a durat până vineri la 6 p.m., pentru a fi posibilă moartea lui Isus vineri după amiază. Această situaţie ca 14 Nisan să cadă vinerea se întâmplă rareori an după an, ci are loc numai o dată la câţiva ani. Acum o să vedem cum anul 33 d.Cr. produce toţi factorii necesari care se potrivesc raportului scriptural pentru ziua morţii lui Cristos.

Isus, ca Miel al lui Dumnezeu, a murit în ziua de Paşte, care, potrivit Legii lui Moise, este 14 Nisan. 14 Nisan întotdeauna implică o lună plină, din moment ce este cea de-a paisprezecea zi după luna nouă care este vizibilă mai întâi în Egipt şi Palestina. (Ex. 12:2,6) Astronomia vine în ajutorul nostru, oferind cifre pentru următorul grafic.

An	Paşte	Lună plină	Numărul zilei Iulian	Ziua
d.Cr.	Cal. Iulian	Cal. Gregorian		
28	29 Mar.	27 Mar.	1,731,373	Luni
29	18 Apr.	16 Apr.	1,731,758	Luni
30	7 Apr.	5 Apr.	1,732,112	Vineri
31	27 Mar.	25 Mar.	1,732,466	Marţi
32	14 Apr.	12 Apr.	1,732,850	Luni
33	3 Apr.	1 Apr.	1,733,204	Vineri
34	24 Mar.	22 Mar.	1,733,559	Miercuri

Toţi anii posibili menţionaţi mai sus trebuie eliminaţi cu excepţia anilor 30 şi 33 d.Cr., deoarece 14 Nisan nu cade într-o vineri. Chiar dacă în anul 30 d.Cr. 14 Nisan cade într-o vineri, și acesta trebuie respins, deoarece aceasta ar însemna o slujire de numai şase luni pentru Isus, care este prea scurtă ca să se potrivească raportului biblic. Precum am luat deja în considerare, începutul slujirii lui Isus a fost ferm stabilit de Luca ca fiind când ştim că este, adică în toamna anului 29 (d.Cr.). Rămâne numai anul 33 d.Cr. cu 14 Nisan într-o vineri, care întrunește toţi factorii în legătură cu moartea de jertfă a lui Isus pe stâlp. În confirmare cu cele de mai sus, în *Lucrările lui Flavius Josephus*, de Whiston, o notă de subsol despre *Antichități ale evreilor*, Cartea 18, capitolul 3, paragraful 3, pare să dea ziua de 3 aprilie, anul 33 d.C. (Calendarul Iulian) drept data răstignirii lui Isus, iar 5 aprilie din acel an drept data învierii Sale. Astfel anul 33 d.Cr. reiese drept singurul an probabil.

În concluzie, vedem că poziţia martorilor lui Iehova este puternică pentru a crede nu numai că slujirea lui Isus a fost de trei ani şi jumătate, dar şi că a început în toamna anului 29 d.Cr. şi a luat sfârşit în primăvara anului 33 (d.Cr.).

Referințe citate:

1. *Enciclopedia catolică*, 1908, Vol. III, p. 736.
2. *The International Standard Bible Encyclopaedia*, 1957, Vol. III, parag. 1628, 1629.
3. *Enciclopedia Biblică*, 1894, de M'Clintock și Strong, Vol. IV, parag. 874, 875, 877.
4. *The International Standard Bible Encyclopaedia*, 1957, Vol. I, pag. 538.
5. *Ibid*, Vol. I, pag. 137.
6. *Lumină din trecutul îndepărtat*, 1946, de Finegan, pag. 219.
7. *Antichități ale evreilor*, Josephus, XVII, 1.
8. *Dicționar Biografic al lui Webste*r, 1943, parag. 701, 1178.
9. *Antichități ale evreilor*, Josephus, XVIII, 2.
10. *The International Standard Bible Encyclopaedia*, 1957, Vol. IV, p. 2396.
11. *Ibid*. Vol. V, p.2979.
12. *Antichități ale evreilor*, Josephus, XVIII, 11, 2.
13. *Cronologie babiloniană 626 î. C - 45 d.C.*, 1942, de Parker și Dubberstein, p. 46, precum și *Canon der Mondfinsternisse*, 1887, de Oppolzer, Vol. II, p. 344.

Cuprins

CLERUL ȘI NAȚIUNILE UNITE

Un editorial din ziarul Chronicle din Houston (Texas) a fost publicat din nou, din cauza caracterului său neobişnuit, în numărul din 6 noiembrie 1958 al ziarului Leader din Graham (Texas), sub titlul „Guvernul nu e treaba Bisericii”: „În constituţia statului Maryland există un articol care spune: 'Niciun slujitor sau predicator al Evangheliei ce aparţine vreunei denominațiuni sau confesiuni religioase nu poate fi ales în calitate de senator sau deputat.' Acest lucru a fost stabilit cu înţelepciune pentru separarea Bisericii de stat. Un precedent al acestei atitudini se regăseşte chiar în Biblie, unde Cristos e citat că i-a certat pe farisei atunci când ei au încercat să-L păcălească: 'Daţi Cezarului lucrurile care aparțin Cezarului, şi lui Dumnezeu lucrurile care-I aparțin Lui.' Acei clerici, membri ai Convenţiei Internaţionale a Bisericilor Creştine, care s-au întâlnit în St. Louis săptămâna trecută ar fi trebuit să ţină minte aceste lucruri. Chiar dacă unii de la această Convenţie şi-au arătat cu vehemenţă dezaprobarea, o majoritate copleşitoare a aprobat o rezoluţie prin care se propune ca Congresul să emită o lege prin care contribuabilului individual să i se permită să doneze 2% din taxele sale către ONU în loc să le plătească Statelor Unite.”

O altă Scriptură care ar fi putut fi citată este cea din Iacov 4:4: „Nu ştiţi că prietenia cu lumea înseamnă duşmănie cu Dumnezeu? Prin urmare, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman al lui Dumnezeu.”

Iehova Dumnezeu este marele Legiuitor şi legile Sale sunt perfecte şi adevărate. (Isa. 33:22; Ps. 19:7; 119:142).

TEMEȚI-VĂ DE IEHOVA NICIODATĂ DE OAMENI

Oriunde ar locui creştinii pe pământ, legea lui Iehova li se aplică. Nu există nici o limită sau vreo cortină de fier pentru legea lui Iehova. Pentru că martorii lui Iehova din toate naţiunile, indiferent de rasă, limbă, statut social sau educaţie, au acceptat această lege drept supremă, mult deasupra oricărei legi făcută de om, ei sunt acum uniţi într-o singură familie umană, ca o societate a Noii Lumi, cu Iehova Dumnezeu drept Legiuitorul lor.

2. Pe de altă parte, naţiunile acestei lumi nu au respectat legea lui Iehova drept supremă, ele şi-au pus propriile legi umane, opinii sau tradiţii mai presus de legea

lui Dumnezeu. Acesta este un lucru nesăbuit, din moment ce faptele demonstrează că naţiunile de pe pământ sunt în mare dificultate. Oamenii tânjesc după pace, dar conducătorii lor politici şi religioşi nu sunt capabili să stabilească pacea. De ce? Pentru că pacea aparţine numai celor care iubesc şi respectă legea lui Iehova ca supremă. „Cei ce iubesc legea Ta au belşug de pace şi pentru ei nu este piatră de poticnire.” – Ps. 119:165.

3. Toate naţiunile sunt astăzi într-o condiţie nefericită, neştiind calea fericirii. Pentru că ele nu au viziune despre scopul lui Iehova precum este declarat în legea Sa şi în Cuvântul Său, ele merg nestăpânit, făcând vieţile oamenilor foarte dureroase. Fericirea vine doar din respectarea legii supreme a lui Iehova. „Unde nu este nici o viziune, poporul este fără frâu, dar fericiţi sunt cei ce respectă legea.” (Prov. 29:18) Prin cuvântul şi legea Sa, Iehova învaţă principiile şi cerinţele care fac viaţa fericită. Ignorarea acestora aduce nefericire. „Fericit este omul sănătos ... pe care îl instruieşti din propria Ta lege.” Legea lui Dumnezeu le va arăta naţiunilor calea de ieşire din întuneric, deoarece „porunca este o lampă şi legea este o lumină.” În legea lui Dumnezeu liderii politici şi religioşi ai naţiunilor în doliu ar putea să înveţe calea succesului şi a înţelepciunii, dar ei trebuie să recunoască această lege ca supremă, mai presus de propriile lor legi. Lui Iosua, un lider al unei naţiuni, Iehova i-a dat următoarea poruncă: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; să citeşti din ea, în şoaptă, zi şi noapte şi să ai grijă să faci potrivit cu tot ce este scris în ea, căci atunci vei prospera în căile tale şi atunci vei acţiona cu înţelepciune.” Iosua, spre deosebire de liderii actuali, a ascultat cu înţelepciune şi a reuşit. – Ps. 94:12; Prov. 6:23; Ios. 1:8.

4. Deoarece conducătorii acestei lumi vechi şi dezamăgitoare nu citesc, în şoaptă, zi şi noapte, din legea lui Iehova, ci fac legi potrivit propriei lor înţelegeri, ei nu au un succes adevărat pe calea lor. Oamenii cu bunăvoință văd aceasta și astfel se întorc acum la legea lui Dumnezeu. „O, poporul meu, ascultă legea Mea; plecaţi-vă urechea la cuvintele gurii mele.” (Ps. 78:1) O persoană înţeleaptă îşi are „bucuria ... în legea lui Iehova şi în legea Sa el citeşte, în șoaptă, zi şi noapte.” (Ps. 1:2). Nici o zi nu ar trebui să treacă fără a vedea fiecare creştin citind şi consultând legea lui Dumnezeu şi meditând la ea. „Nu părăsiţi legea Mea.” – Prov. 4:2.

5. Legile şi sistemele umane nu au reuşit să facă oamenii fericiţi, dându-le pace şi securitate. Numai legea supremă a lui Iehova poate uni oamenii de pe tot pământul locuit într-o singură familie umană; numai legea lui Iehova arată calea păcii, a fericirii, a succesului şi a înţelepciunii; numai legea lui Iehova este lumina care ne scoate de pe calea orbirii fatale pe care umblă naţiunile, din cauză că l-au ignorat pe Iehova drept Legiuitor. Fie ca toţi oamenii cu bunăvoință să vadă lucrurile minunate pe care legea lui Iehova le învață şi să aibă aceeași dorinţă precum a avut psalmistul: „Deschide-mi ochii, ca să privesc lucrările minunate ale legii Tale.” (Ps. 119:18) În curând Iehova va demonstra în bătălia Sa de la Armagedon că legea Sa este supremă şi că nu există autoritate în cer sau pe pământ mai presus de legea Sa. Este o încercare periculoasă să punem legile umane mai presus de legea lui Dumnezeu. Prin urmare, martorii lui Iehova îşi susţin şi îşi păstrează loialitatea faţă de legea lui Iehova şi nici o putere nu-i poate forţa în mod

legal să încalce această lege unică sau să-i facă să pună legile imperfecte, dezamăgitoare, făcute de om pe primul loc şi legea lui Dumnezeu pe al doilea. Pentru ei afirmaţia apostolului Petru este obligatorie din punct de vedere legal: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca stăpânitor, decât de oameni." (Faptele 5:29). Nu există loc de compromis.

6. Faptul că legea lui Dumnezeu este supremă şi nu poate fi subordonată legii omului este susţinut de către marele judecător englez, Blackstone. El susţine că legea lui Dumnezeu „este, cu siguranţă, superioară în obligaţie faţă de toate celelalte. Este obligatorie pe întreg globul, în toate ţările şi întotdeauna; nici o lege umană nu este valabilă, dacă este contrar acesteia; şi cele care sunt valabile primesc întreaga forţă şi întreaga autoritate, mijlocit sau imediat, de la aceasta originală." – *Comentarile lui Blackstone despre Legile Angliei*, Chase, New York, Baker, Voorhis şi Company, 1938, pp. 5-6.

COMPROMISUL NICIODATĂ PERMIS

7. Această lege supremă a lui Iehova este demnă să fie predată tuturor oamenilor cu bunăvoință, să fie păzită şi respectată mai presus de orice altă lege. Legea şi cuvântul lui Dumnezeu sunt adevărate şi adevărul nu poate fi compromis. (Ioan 17:17). Adevărul este adevăr şi, prin urmare, nu poate intra în nici o înţelegere cu ceea ce este greşit; altfel, nu mai este adevăr. Persoanele care sunt de acord să se compromită recunosc fie că nu au adevărul, fie că l-au abandonat. Nici una din aceste variante nu este admisibilă pentru creştini. – 2 Cor. 6:14-18.

8. Ce înseamnă compromisul? Următorul exemplu ar putea să îl ilustreze. Doi oameni sunt într-un proces în instanţă. Cel păgubit este numit reclamantul. El cere plata întreagă a daunei. Răufăcătorul, numit inculpatul, neagă. El susține că nu e dator cu nimic. Inculpatul oferă să stabilească, poate jumătate din dauna cauzată. Pentru a evita dificultățile, reclamantul renunţă la lucrurile care ştie că sunt adevărate. El își reduce pretențiile. În cele din urmă este convenit un preţ. Se ajunge la un compromis!

9. Acest obicei al compromisului sau ajungerea la o înţelegere, abandonând lucrurile care sunt corecte pentru a evita dificultăţile, nu este permis în curtea justiţiei supreme a lui Iehova; el este interzis prin pedeapsa cu moartea. Nici un laş şi nici un om care face compromisuri nu va supravieţui judecăţii lui Iehova de la Armagedon. Legea lui Iehova este clară în acest caz: „Dar cei laşi, cei necredincioşi ..., își vor avea partea în lacul care arde cu foc şi sulf. Aceasta înseamnă moartea a doua," distrugere eternă. (Apoc. 21:8). Creştinii nu ar trebui să se compromită niciodată doar pentru a evita dificultățile. Ei ar trebui să rămână loiali legii supreme a Dumnezeului lor, indiferent de consecinţe. Amintiţi-vă cuvintele lui Isus: „Fiindcă cine vrea să-şi salveze sufletul [de exemplu, prin compromis] îl va pierde; dar cine îşi pierde sufletul [pentru că a fost loial] pentru Mine îl va găsi." – Mat. 16:25.

TEAMA – MARELE DUŞMAN

10. Care este lucrul de bază care face oamenii să facă un compromis? Acel mic cuvânt mare: TEAMĂ, teamă. Nu este oare teama de om unul din cei mai mari duşmani ai noştri? Dacă vă este teamă de oameni o să cădeţi în capcană. Da, ea vă împietreşte. Teama vă paralizează tot sufletul. Solomon a scris: „Frica de oameni întinde o cursă.” (Prov. 29:25) Dar „teama de Iehova este începutul înţelepciunii”, a declarat psalmistul. (Ps. 111:10). Acei oameni care se tem nu au iubire pentru Dumnezeu. Ioan a scris că trebuie să îl iubim pe Dumnezeu astfel „încât să avem libertate de exprimare în ziua judecăţii ... În iubire nu există teamă, ci iubirea perfectă alungă teama, pentru că teama este o piedică.” (1 Ioan 4:17; 18). Teama de oameni generează compromisul, dar iubirea pentru Iehova protejează pe cineva să nu fie un compromiţător laş care se teme de om.

11. Ce cauzează teama care produce compromisul? O mulţime de lucruri! Mândria, iubirea soţiei, sau a tatălui sau a mamei, sau a fratelui sau a surorii, iubirea popularităţii personale, mai mare ca cea de Dumnezeu. Teama de ridicol şi de umilire, teama de a recunoaşte greşeala, sau încercarea de a scăpa basma curată, teama de a fi numit un cerşetor sau un vânzător ambulant când este angajat în înalta chemare a predicării din casă în casă a veştii bune a împărăţiei lui Dumnezeu şi a dezastrului vechii lumi la Armagedon şi teama de a fi identificat de vechea lume ca cineva care se asociază cu societatea Noii Lumi. Teama de a fi diferit de majoritatea oamenilor. Teama de a pierde măgulirea oamenilor, de a pierde numele bun de „bun tovarăș.”

12. Astăzi teama de om înflorește; oamenii îngenunchează în fața oamenilor, încercând nerăbdători să mulţumească şi să se compromită cu oamenii, pentru a avea un bun renume între oameni. Nu au ei afirmaţia: „Fă ceea ce fac oamenii şi vei avea parte de ceea ce au parte oamenii”? Precum un nor de tornadă jos și întunecat plutind aproape de pământ, așa atârnă deasupra omenirii, astăzi, o mantie a conformităţii gândului şi compromisului. Curajul individual dispare rapid. Oamenii se tem de opinia propriilor membri ai familiei, a şefilor, a conducătorilor, a vecinilor; ei se tem de critică. „Ce ar crede doamna Jones dacă aş predica Împărăţia din casă în casă cu martorii lui Iehova?” Ce întrebare îngrozitoare pentru cineva care tinde să fie pe placul oamenilor! De ce nu întreabă: Ce ar crede Iehova? Peste tot vezi astăzi dorinţa de a fi pe placul oamenilor, dar vezi prea puțină dorinţă de a-L mulţumi pe Dumnezeu, Judecătorul suprem. Însă nu poți fi pe placul oamenilor şi în acelaşi timp un creştin; aceasta afirmă apostolul Pavel foarte clar: „Caut eu să le plac oamenilor? Dacă le-aş plăcea oamenilor, n-aș mai fi sclav al lui Cristos.” – Gal. 1:10.

13. Pericolul de a fi pe placul oamenilor şi de a se compromite sau de a fi laş nu poate fi subliniat îndeajuns. Fiecare creştin ar trebui să se cerceteze cu mare atenţie, ca el să nu poată fi prins în această capcană diabolică. Să învăţăm o lecţie din experienţa pe care a avut-o Petru. El a fost un prieten foarte apropiat al lui Isus şi era convins că nimic nu i-ar putea despărți. Nu a spus el însuşi: „Chiar dacă toţi ceilalţi se vor poticni în Tine, eu niciodată nu mă voi poticni”? Isus i-a spus că exact în acea noapte el o să-L renege de trei ori. Aceasta nu se putea întâmpla

niciodată; de acest lucru Petru a fost sigur: „Chiar dacă ar trebui să mor cu tine, nu Te voi renega.” Toţi ştiu ce s-a întâmplat în acea noapte. Isus a fost arestat şi adus înaintea curţii, acuzat şi condamnat ca un criminal nepopular. Să fi asociat cu acest om în acel moment era periculos şi umilitor. Unii oameni l-au recunoscut pe Petru drept un urmaş al Isus cel condamnat şi au arătat spre el. Ce a făcut Petru? „El a negat înaintea tuturor, zicând: ‚Nu ştiu despre ce vorbeşti.’” Când a fost arătat a doua oară, el a negat cu un jurământ şi a treia oară el a început să blesteme şi să jure: „Nu-l cunosc pe omul acesta!” (Mat. 26:33-35, 70-74). El şi-a renegat stăpânul şi s-a compromis pentru a evita fie necazul, fie umilinţa.

14. Astăzi martorii lui Iehova sunt la fel de nepopulari cum a fost Isus. El a spus că aşa va fi. „Veţi fi urâţi de toţi oamenii din cauza numelui Meu.” „Dacă lumea vă urăşte, ştiţi că pe Mine m-a urât înainte să vă urască pe voi.” (Mat. 1:22; Ioan 15:18) Vreţi să faceţi aceeaşi greşeală pe care a făcut-o Petru? Vă este rușine și vouă de aceşti urmași ai lui Cristos doar pentru că ei nu sunt pe placul acestei lumi, ci sunt urâţi şi vorbiţi de rău? Dacă da, vă rog să învăţaţi de la Petru. Ce a făcut? „El a ieşit afară şi a plâns amarnic.” (Mat. 26:75). El a avut un motiv bun pentru care a făcut asta şi acelaşi lucru este adevărat despre persoanele care fac astăzi ceea ce a făcut el acum 1900 de ani. Dar Petru a făcut mai mult decât să plângă. El şi-a recunoscut slăbiciunea şi greşeala, nu a încercat să găsească scuze pentru compromiterea sa. El şi-a schimbat atitudinea şi relatarea biblică ne spune că a devenit unul dintre cei mai neînfricaţi slujitori ai lui Isus Cristos, condamnatul nepopular; da, el chiar a murit ca un martir. El a murit cu un bun nume, nu înaintea oamenilor, ci înaintea lui Iehova Dumnezeu. Astfel, imitaţi-l pe Petru!

SĂ AVEM UN NUME BUN ÎNAINTEA LUI IEHOVA

15. Nu ai prefera să aparţi de aceia puţini care vor să se teamă, să iubească, să servească, să onoreze şi să laude nu oamenii, ci pe Iehova Dumnezeu, Dătătorul vieţii, indiferent de ceea ce cred alţi oameni? Vrei să te ții de principii drepte, așa cum sunt descrise în legea lui Iehova, chiar până la ultima suflare dacă este necesar, pentru a avea un bun nume înaintea lui Iehova? Un bun nume înaintea lui Iehova înseamnă viaţă veşnică. Dacă cineva are un bun nume înaintea lui Iehova, va fi pentru el precum spune Eclesiastul 7:1, că ziua morţii sale va fi mai bună decât ziua naşterii sale. Nu spune însuşi Isus despre cei care au un bun nume înaintea lui Iehova: „Bucuraţi-vă că numele voastre sunt înscrise în ceruri” să fie amintite în ziua învierii? (Luca 10:20) Creştinii speră să trăiască şi să nu moară niciodată. Totuşi, dacă cineva trebuie să moară, să fie hotărât să moară cu integritate şi un bun nume înaintea lui Dumnezeu, ca el să fie ţinut minte, şi nu cu un nume stricat, drept o persoană temătoare şi compromiţătoare care mulţumeşte oamenii, care va pieri din memoria Sa pentru totdeauna.

16. Luaţi drept exemplu oamenii care şi-au păstrat integritatea. Nu îi sfătuieşte Iacov pe creştini: „Fraţilor, luaţi-i ca exemplu de suferire a răului şi de răbdare pe profeţi, care au vorbit în numele lui Iehova?” (Iac. 5:10) Aceştia au fost oameni neînfricaţi, oameni ai integrității, care nu s-au conformat faptelor rele, doar pentru că era popular. Ca și creştini credincioşi, „ei nu şi-au iubit sufletul nici chiar

în fața morţii.” (Apoc. 12:11). Ei nu au încercat niciodată să mulţumească oamenii ca „buni tovarăşi”. În loc să abandoneze principiile lui Dumnezeu prin compromis, ce au făcut ei? Ei au suferit tortură şi moarte fără scâncet. La Evrei 11:37,38 se spune: „Au fost omorâţi cu pietre, au fost încercaţi, au fost tăiaţi în două cu ferăstrăul, au murit ucişi de sabie, au pribegit îmbrăcaţi în piei de oaie şi în piei de capră, în timp ce erau în lipsuri, în necazuri, maltrataţi; şi lumea nu era demnă de ei.” Ei nu au primit aplauzele celor care aclamau regele; nu! Şi nu au căutat favoarea celor bogaţi sau a celor în poziţii de putere. Ei nu au căutat, cu laşitate, onoarea oamenilor. Chiar dacă au fost omorâţi, ei nu au pierit, căci Maleahi 3:16 indică faptul că numele lor sunt scrise în „cartea de amintire ... despre cei ce se tem de Iehova şi despre cei se gândesc la numele Său.” Avem curajul să imităm aceşti oameni pe care discipolul inspirat Iacov ne spune să îi imităm?

17. Cărarea conduitei creştine este înaltă, măreaţă, îngustă şi dreaptă. Evitarea fricii de om îi ţine pe creştini să nu cadă de pe cărare în prăpastiile mortale ale compromisului şi ale pierderii vieţii. Isus le porunceşte creştinilor: „Intrați pe poarta cea strâmtă; căci largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea, în timp ce strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc.” (Mat. 7:13,14) Vrei să mergi pe calea largă, uşoară care conduce la distrugere, doar pentru că majoritatea merg pe acolo? Încă îţi mai place să fii pe placul oamenilor care umblă pe această cale largă a distrugerii? De ce încerci să mulţumeşti şi să te temi de oamenii muritori despre care Biblia spune vă „vor ajunge ca iarba verde”? (Isa. 51:12) Prin urmare, umblați pe calea dreaptă şi îngustă a integrităţii şi temeţi-vă de Iehova, Suveranul suprem. La bătălia de la Armagedon, Iehova va curăţa pământul de toţi oamenii laşi, compromiţători, temători şi care se tem de oameni.

18. Creştinii ar trebui să îşi pună încrederea şi siguranţa în Iehova şi să nu se teamă niciodată de oameni sau să încerce să mulţumească oamenii. De cine ar trebui să ne temem când Iehova este cu noi? Psalmistul a spus: „Iehova este lumina şi salvarea mea. De cine mă voi teme?” (Ps. 27:1) Pentru a învinge teama de oameni, cunoştinţa despre Iehova este esenţială. Şi pentru a-l cunoaşte pe Iehova, este necesar studiul atent al Cuvântului Său şi al legii Sale. Lipsa de cunoştinţă face pe cineva să depindă de oameni şi să se teamă de oameni, dar cunoştința despre Iehova spulberă teama. Prin studiu înveţi: „Numele lui Iehova este un turn tare. Cel drept fuge în el și găsește ocrotire.” (Prov. 18:10) Prin studiu înveţi faptele măreţe pe care Iehova le-a făcut pentru cei care se tem de El şi nu de om. „Ascultaţi-mă, voi, care cunoaşteţi dreptatea, popor în a cărui inimă este legea Mea. Nu vă temeţi de disprețul oamenilor muritori şi nu vă îngroziți din cauza cuvintelor lor batjocoritoare. Căci îi va mânca molia ca pe o haină şi îi va mânca molia de haine ca pe lână. Dar dreptatea mea va fi pentru veşnicie şi salvarea Mea pentru generaţii fără număr.” Așadar, studiază şi învaţă să te temi de Iehova, dar niciodată de om. – Isa. 51:7,8.

19. Fie ca creştinii să nu tremure niciodată, să nu fie slabi, nehotărâţi sau instabili din cauza fricii de oameni sau de diavol. Iehova şi-a informat slujitorii despre viitorul atac din partea lui Gog din Magog. Martorii lui Iehova se aşteaptă

la persecuţie din partea lui Cezar. Ei ştiu că această lume veche îi urăşte. Dar ei au încredere în puterea lui Iehova, Dumnezeul lor, precum au avut acei oameni care L-au servit fără teamă în trecut. Ce le-a poruncit Moise să facă războinicilor lui Iehova din organizaţia tipică din vechime? „Fiţi curajoşi şi tari. Nu vă temeţi şi nu vă înspăimântați de ei, fiindcă Iehova, Dumnezeul tău, este cel ce merge cu tine! El nu te va lăsa şi nicidecum nu te va părăsi. ... Iehova este cel ce va merge înaintea ta." (Deut. 31:6,8) La fel ca psalmistul din vechime, fiecare creştin adevărat să-şi întărească mintea cu determinare pentru a evita compromisul sau pierderea integrităţii: „Iehova este de partea mea; nu mă voi teme. Ce poate să îmi facă omul pământean? Mai bine să te refugiezi în Iehova decât să te încrezi în nobili. Toate naţiunile m-au înconjurat ... M-au înconjurat ca albinele, s-au stins ca un foc de mărăcini. În numele lui Iehova le-am ţinut departe." – Ps. 118:6, 9-12.

20. Şi cum ne sfătuieşte Pavel? „Ce vom spune deci despre aceste lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" „Noi am prins curaj cu ajutorul Dumnezeului nostru să vă spunem vestea bună a lui Dumnezeu în mijlocul multor lupte." „Pentru că Dumnezeu nu ne-a dat un spirit de laşitate, ci de putere." – Rom. 8:31; 1Tes. 2:2; 2 Tim. 1:7.

21. Prin urmare, luptători creştini, fiţi curajoşi, nu vă temeţi niciodată de oameni sau nu încercaţi să mulţumiţi oamenii, nu vă compromiteţi niciodată pentru a evita necazul. Ţineţi cu tărie la legea supremă şi cuvântul lui Dumnezeu. Serviţi-l pe Iehova, nu „ca să fiţi văzuți și să le plăceți oamenilor, ci ca sclavi ai lui Cristos, făcând voinţa lui Dumnezeu din tot sufletul." (Efes. 6:6) Predicaţi şi apăraţi-vă credinţa şi speraţi fără teamă şi eficient şi răsplata voastră va fi viaţa veşnică în noua lume a lui Iehova. Iehova Dumnezeu să vă binecuvânteze pe fiecare dintre voi, slujitori ai lui Iehova şi oameni cu bunăvoință, cu spiritul puterii Sale.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce sunt astăzi uniţi martorii lui Iehova ca o familie umană?
2. De ce nu se bucură naţiunile de pace?
3. De ce vine fericirea doar în urma respectării legii lui Iehova?
4. De ce trebuie creştinul să citească şi să consulte legea lui Dumnezeu şi să mediteze zilnic la ea?
5,6. De ce este superioară legea lui Dumnezeu legii omeneşti? Ce spune un judecător englez în legătură cu acest lucru?
7. De ce nu se poate compromite un creştin?
8. Explicaţi ce este compromisul.
9. Care este pedeapsa pentru compromis, și de ce? Explicați Matei 16:25.
10. Care este cauza de bază a compromisului? De ce?
11. Ce anume cauzează teama care produce compromis?
12. De ce este periculos să ne facem plăcuţi oamenilor?
13,14. (a) Ce experiență tristă a avut Petru după ce a fost arestat Isus? (b) Ce putem învăţa de pe urma acestui lucru, pentru zilele noastre?
15. În fața cui trebuie să aibă creştinii un nume bun, şi de ce?

16. Ce exemple trebuie să imităm? Ce speranţă au aceşti oameni neînfricaţi?
17. (a) Explicaţi cărarea comportamentului creştin. (b) Cum pot umbla ei în siguranţă pe calea îngustă care duce la viaţă?
18. În cine trebuie să-şi pună încrederea creştinii? Ce este necesar pentru a face aşa şi de ce?
19,20. (a) Ce așteptăm noi? (b) Ce avertisment dă, însă, Biblia?
21. Ce atitudine trebuie să aibă creştinii pentru a evita pericolul compromisului şi de a plăcea oamenilor?

Partea 20 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

În visul inspirat pe care Daniel îl descrie în capitolul 7 al profeţiei sale, leul reprezintă dinastia împăraţilor puterii mondiale babiloniene, ursul reprezintă împăraţii puterii mondiale medo-persane, leopardul reprezintă dinastia împăraţilor puterii mondiale macedonene sau greceşti, iar fiara îngrozitoare reprezintă a patra expresie a stăpânirii mondiale, care a început cu Imperiul Roman sub conducerea lui Cezar August. Acest Imperiu a fost împărţit în puteri de conducere politice, reprezentate de cele zece coarne aflate pe capul celei de-a patra fiare. „Micul corn” ce și-a făcut apariția din mijlocul lor şi înaintea căruia ieşiseră trei coarne, este puterea mondială anglo-americană, iar cele trei coarne care au căzut înaintea acesteia, a şaptea putere mondială din istoria biblică constituită din: (1) Spania, (2) Olanda şi (3) Franţa. Acest „mic corn” simbolic înzestrat cu o gură ce vorbeşte şi cu ochi se împotriveşte lui Iehova Dumnezeu şi sfinţilor Săi.

23. Până astăzi, cornul simbolic s-a gândit „să schimbe timpurile şi legea” lui Dumnezeu. În toamna anului 1914 cele „şapte timpuri” sau „timpurile stabilite naţiunilor” au luat sfârşit şi pentru puterea mondială dublă anglo-americană. Trecuse timpul călcării în picioare a „Ierusalimului de sus”, care este liber şi care este „mama” sfinţilor lui Dumnezeu. A venit timpul ca Împărăția promisă a lui Dumnezeu şi a Cristosului Său să se ridice ca stăpânitor de drept al acestui pământ. Venise timpul ca împărăţiile acestei lumi şi împărăţiile creştinătăţii să se plece în faţa acestui guvern de curând născut al Lumii Noi şi să renunţe la suveranitatea și controlul asupra pământului. – Ps. 2:1-12.

24. Puterea mondială dublă anglo-americană avea altă percepţie a „timpurilor” şi ridiculiza faptul că „timpurile stabilite naţiunilor” au luat sfârşit în

1914.* Ea s-a lansat în războiul mondial, nu pentru a susţine împărăţia lui Dumnezeu născută în cer de curând, ci pentru a-şi păstra dominaţia politică şi supremaţia comercială. (Apoc. 11:15-18). Legea lui Dumnezeu din 1914 A.D. era că vestea bună a stabilirii împărăţiei promise pentru care se rugau trebuie propovăduită pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, de martorii lui dedicaţi. (Mat. 24:14) Puterea mondială dublă anglo-americană s-a opus făţiş respectării acestei legi de către poporul sfânt al lui Iehova Dumnezeu. Astfel, ea a împlinit profeţia angelică: „El ... va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt şi ... ei vor fi daţi în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme." – Dan. 7:25, *RS*.

25. O vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme fac trei vremuri jumătate, sau jumătate din şapte vremuri. Cele „şapte vremuri" care au trecut literal peste regele Nebucadneţar, în timpul nebuniei sale din Babilon, sunt de fapt şapte ani literali. Măsurat astfel, jumătate din „şapte vremuri", sau trei vremuri şi jumătate, reprezintă trei ani jumătate.† În tot acest timp, „sfinţii" Dumnezeului Cel Preaînalt au fost daţi pe mâna puterii mondiale duale anglo-americane, iar acest corn „a făcut război cu sfinţii şi i-a biruit." (Dan. 7:21, *RS*). Aceste fapte s-au întâmplat în timpul Primului Război Mondial, începând cu 1914, anul în care cele şapte „timpuri stabilite naţiunilor" au luat sfârşit. Partea britanică a puterii mondiale duale a intrat în conflagraţia mondială în 4 august 1914, iar partea americană în 6 aprilie 1917. Dar aceste două puteri au purtat război spiritual împotriva „naţiunii sfinte" de izraeliţi spirituali ai lui Iehova, mai ales în timpul celor trei vremuri şi jumătate prezise.

26. Această perioadă care a durat trei ani şi şase luni corespunde celor 42 de luni sau 1260 de zile în care cei „doi martori" ai lui Iehova aveau să profeţească îmbrăcaţi în saci sau haine de jale. (Apoc. 11:1-3) Această perioadă a început în prima jumătate a lunii noiembrie 1914, şi a luat sfârşit în 7 mai 1918. În această zi din urmă preşedintele, secretarul trezorier şi editorii Watch Tower Bible & Tract Society au fost arestaţi pe baza unor acuzaţii false. Ei au fost transportaţi cu trenul către penitenciarul federal, unde au stat nouă luni, până când eliberarea pe cauţiune, ce le-a fost neîntemeiat interzisă, a putut fi obţinută, iar cei arestaţi puteau fi eliberaţi.* Ca urmare a acestei măsuri, lucrarea educaţională din Biblie de către martorii Dumnezeului Cel Preaînalt a fost întreruptă pe tot cuprinsul globului.

27. Între timp, în 12 Februarie 1918, Canada a luat conducerea în acest atac final. În acea zi, secretarul de stat canadian a interzis cel de-al şaptelea volum al Societăţii, *Studii în Scripturi* intitulat „Misterul împlinit", precum şi seria de tratate intitulată „Lunarul Studenţilor în Biblie". Deţinerea de cărţi interzise atrăgea amenzi în valoare de nu mai puţin de 5.000 $ şi o pedeapsă de cinci ani de închisoare. În America, chiar în luna următoare, 14 martie 1918, Departamentul de Justiţie de la Washington D.C. a stabilit că distribuirea volumului al şaptelea din

Cuprins

Studii în Scripturi reprezintă o violare a Decretului de Spionaj. Măsurile luate de guvernul canadian şi de cel american au dus la confiscarea literaturii, percheziţia caselor martorilor lui Iehova şi arestarea închinătorilor Dumnezeului Cel Preaînalt. Arestarea, procesul nedrept şi aruncarea în închisoare a celor mai importanţi reprezentanţi ai Watch Tower Bible & Tract Society au avut loc în lunile următoare.

28. Decizia guvernamentală luată după Primul Război Mondial de a da undă verde literaturii care fusese interzisă şi de a-i exonera pe funcţionarii şi scriitorii Societăţii a venit ca o obligaţie legală. Această faptă nu a putut însă şterge înregistrarea despre lupta care s-a dat împotriva Dumnezeului cerului, a cărui voință a fost făcută de slujitorii Săi pe pământ. Mai mult, această înregistrare ruşinoasă arată că profeţia este adevărată şi ne oferă certitudinea că şi restul viziunii lui Daniel se va adeveri.

JUDECATA DIVINĂ CU PRIVIRE LA DOMINAȚIA LUMII

29. Atunci când profetul Daniel şi-a întors privirea de la cea de-a patra fiară înspăimântătoare ieşită din mare, a primit o viziune a scenei din cer. „M-am uitat până când au fost puse nişte tronuri şi Cel îmbătrânit de zile s-a aşezat. Hainele sale erau albe ca zăpada şi părul capului său era ca lâna curată. Tronul său era flăcări de foc, iar roţile acestuia erau un foc arzător. Un râu de foc curgea şi ieşea dinaintea lui. O mie de mii îi slujeau şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea lui. S-a întrunit Curtea şi au fost deschise nişte cărți.” (Dan. 7:9, 10, *RS*). Cel îmbătrânit de zile este Iehova, Cel care este Dumnezeu din veşnicie în veşnicie. (Ps. 90:2) „Fiindcă Dumnezeu este judecătorul. Pe unul îl coboară, iar pe altul îl înalță.” (Ps. 75:7) Dumnezeul Cel Preaînalt trebuie să judece în ce privește dominația pământului. Timp de 2 520 de ani naţiunile lumești ale pământului l-au condus fără intervenția Creatorului pământului. Dar a venit toamna lui 1914 A.D., iar „timpurile stabilite naţiunilor” au ajuns la sfârşit. Cărţile, înregistrările realizate de naţiuni în timpul celor „şapte vremuri”, au fost deschise. Un raport înfricoşător îl priveşte pe marele Judecător în faţă. Naţiunile nu mai merită să aibă suveranitate asupra pământului.

30. Priviţi! Cineva este chemat în faţa Judecăţii divine. Daniel spune: „Atunci, auzind vorbele mari pe care le spunea cornul, m-am uitat. Şi în timp ce priveam fiara, a fost omorâtă, corpul ei a fost distrus şi dat să fie ars. Celorlalte fiare le-a fost luată stăpânirea, însă viaţa le-a fost prelungită pentru un timp şi o perioadă. M-am uitat în viziunile nopţii şi iată că pe norii cerului venea cineva ca un fiu al omului. A venit la Cel îmbătrânit de zile şi a fost adus înaintea Lui. Şi i s-a dat stăpânire, glorie şi o împărăție, ca popoarele, naţiunile şi oamenii de toate limbile să-i slujească. Stăpânirea lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, şi împărăția lui este o împărăție ce nu va fi distrusă”. – Dan. 7:9-14, *RS*.

31. Când trăia pe pământ, Isus Cristos vorbea despre sine ca fiind Fiul omului. (Mat. 16:13; 25:31). Când Sanhedrinul sau Curtea Supremă a

Ierusalimului l-a pus pe Isus să spună sub jurământ cine este, acesta a spus: "Dar eu vă zic: De acum înainte îl veţi vedea pe Fiul omului stând la dreapta puterii şi venind pe norii cerului." (Mat. 26:59-64) Aşadar, în viziunea cerească a lui Daniel cel care a venit pe norii cerului şi care a fost prezentat înaintea Celui îmbătrânit de zile este Isus Cristos cel glorificat și înviat. Este cel cu care Iehova, Cel îmbătrânit de zile, a făcut legământ pentru o împărăţie, aşa cum este ilustrat de legământul pentru împărăţie făcut cu Regele David, David fiind o imagine profetică a lui Isus Cristos. Prin inspiratul rege David, Iehova l-a invitat profetic pe Fiul Său Ius Cristos să Îi ceară, la momentul potrivit, națiunile ca moştenire şi marginile pământului ca stăpânire. (Ps. 2:7,8; Faptele 4:24-26). Timpul este încheierea „timpurilor stabilite naţiunilor" din 1914. Acum când timpul aşteptat de Isus Cristos în cer a venit, el apare în curtea Celui îmbătrânit de zile. El îi cere Judecătorului lucrurile care i se cuvin asupra pământului, conform legământului pentru împărăție. Toate dovezile vizibile şi spirituale dovedesc că i-a fost dată stăpânire asupra tuturor locuitorilor pământului, pentru a împlini viziunea lui Daniel.

32. Între Fiul omului întronat în ceruri ca rege al Lumii Noi în 1914 şi fiara simbolică din viziunea lui Daniel nu poate exista nicio co-existență pașnică. Potrivit viziunii, cea de-a patra fiară simbolică, şi anume puterea mondială dublă anglo-americană, şi celelalte zece „coarne" sau „regi" care s-au ivit din Imperiul Roman şi care încă mai pretind suveranitate şi există încă pe pământ, trebuie distruse. Ele trebuie să dispară ca şi când ar fi aruncate într-un lac de foc ce arde cu sulf. (Apoc. 19:19, 20. În ceea ce priveşte cornul simbolic cu ochi şi gură, îngerul a spus: „Dar curtea se va întruni pentru judecată şi i se va lua stăpânirea, ca să fie distrusă şi nimicită pentru totdeauna." (Dan. 7:26, *RS*). Această nimicire totală va fi făcută prin decretul marelui Judecător, Cel îmbătrânit de zile, pe câmpul de luptă al Armaghedonului, în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic." – Apoc. 16:14, 16.

33. În ceea ce priveşte celelalte trei fiare simbolice, Babilon, Imperiul Medo-Persan şi Imperiul Macedonean, când au fost răsturnate în vechime, fundamentele lor naţionale nu au fost complet distruse. De exemplu, în 483 î.Cr. Babilonul s-a ridicat împotriva puterii conducătoare Persia, iar Xerxes I a fost nevoit să îl cucerească prin luni întregi de asediu, după care l-a jefuit. Alexandru cel Mare a murit în Babilon în 323 î.Cr. Devenind babilonian, el a vrut să transforme Babilonul în capitala imperiului său, dar decretul lui Dumnezeu era împotriva Babilonului. Şi istoria Persiei a continuat după moartea lui Alexandru, până la Iranul zilelor noastre. Succesorul lui Alexandru, generalul Seleucos Nicator, care a murit în 280 î.Cr., a mutat capitala de la Babilon la Seleucia, în Siria, un nou oraş întemeiat de el. Grecia există şi astăzi, iar Irakul ocupă teritoriul vechiului Babilon.

34. Rămăşiţele acelor puteri mondiale din vechime asemenea unor fiare, împreună cu cornul simbolic al celei de-a patra fiară înspăimântătoare, se regăsesc astăzi unite cu alte naţiuni ale pământului, în acea organizaţie internaţională numită Naţiunile Unite, care este cea de-a opta putere mondială din istoria biblică.

(Apoc. 17:11) Viziunea lui Daniel a prezis corect: Stăpânirea puterilor mondiale ale Babilonului, Medo-Persiei şi Greciei a fost îndepărtată, dar vieţile lor au fost „prelungite pentru o vreme”. În bătălia de la Armaghedon, împărăţia lui Dumnezeu, ca piatra care a lovit în picioare chipul din visul lui Nebucadneţar, făcând-o una cu pământul, va distruge toate urmele acelor fiare simbolice din vechime, inclusiv pe cea de-a patra fiară.

35. Cel ca un fiu al omului nu va fi singur în stăpânirea Sa veșnică și împărăția lui indestructibilă. „Sfinţii” lui Dumnezeu vor fi alături de Fiul omului glorificat, întronat în împărăția cerească. Referitor la toate acestea, Daniel a spus: „Pe când priveam, acest corn a făcut război cu sfinţii şi i-a biruit, până când a venit Cel îmbătrânit de zile şi a început judecata sfinţilor Celui Preaînalt, şi a venit timpul când sfinţii au primit împărăţia.” Interpretând acest vis, îngerul i-a spus lui Daniel: „Dar curtea va sta la judecată şi acesteia i se va lua stăpânirea, care va fi ruinată și nimicită în cele din urmă. Dar împărăția și stăpânirea măreției împărăţiilor de sub cer se vor da poporului sfinţilor Celui Preaînalt. Împărăţia lor va fi o împărăţie veşnică, şi toate stăpânirile le vor sluji şi-i vor asculta!” (Dan. 7:21, 22, 26, 27, *RS*). Cel mai important dintre „sfinţii Celui Preaînalt” este Isus Cristos. – Faptele 3:14; 4:27, 30.

36. Cu toate acestea, cei pe care Isus Cristos îi va lua în legământul pentru Împărăție vor alcătui „o națiune sfântă”, o națiune formată din „fraţii” Săi spirituali, toți „chemați să fie sfinți”. (1 Pet. 2:9; Evrei 2:11; Rom. 1:7). Potrivit legământului pentru Împărăţie, aceştia vor experimenta o înviere din moarte în loialitate şi se vor alătura lui Isus Cristos în domnia lui, pe muntele ceresc Sion. – Apoc. 2:10; Evrei 12:22-28.

37. În viziunea primită, apostolul Ioan, care era unul dintre sfinţi, a spus: „M-am uitat şi iată că Mielul stătea pe muntele Sion şi cu El erau o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau scrise pe frunte numele Său şi numele Tatălui Său.” De asemenea: „Fericit şi sfânt este cel ce are parte de prima înviere! Asupra lor moartea a doua nu are autoritate, ci ei vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos şi vor domni ca regi cu El în cei o mie de ani.” (Apoc. 14:1; 20:6). Aceşti 144.000 de urmași ai Mielului sacrificat au îndurat suferinţe alături de El în timpul viciosului control mondial al celei de-a patra fiare simbolice cu coarnele ei. Datorită acestui fapt, le-a fost promis că vor „domni ca regi.” (2 Tim. 2:11, 12). Ei vor domni ca voința Tatălui ceresc să fie făcută pe pământ ca şi în cer.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

23,24. (a) Cum a crezut acest corn simbolic că va schimba „vremurile” lui Dumnezeu ? (b) Cum a crezut el că va schimba legea lui Dumnezeu ?

25. Cât timp reprezintă o vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme, şi ce fel de război a dus cornul simbolic împotriva „sfinţilor” lui Dumnezeu ?

26. Cum şi când au început şi s-au sfârşit cele trei vremuri şi jumătate ?

27. Cum a fost adus acest război împotriva sfinţilor lui Dumnezeu la un punct culminant ?

28. În ciuda îndreptării lucrurilor după război, ce înregistrări rămân şi cum marchează ele profeţia ?
29. Ce viziune cerească are Daniel, cine este Cel îmbătrânit de zile, ce chestiune va fi judecată şi ce descoperă cărţile deschise ?
30. Ce a văzut Daniel în visul său că s-a întâmplat celei de-a patra fiare şi celorlalte, şi cine este adus înaintea Judecătorului şi ce îi este dat acestuia ?
31. Cine este cel asemenea unui fiu al omului, când va apărea înaintea Curții şi ce îi va cere Judecătorului ?
32. Ce trebuie să se întâmple cu coarnele celei de-a patra fiare, şi în special cu cel care are ochi şi gură, şi unde vor avea loc evenimentele ?
33. Ce s-a întâmplat cu celelalte trei fiare din viziune, şi cum s-a împlinit aceasta?
34. Cum sunt unite astăzi rămăşiţele celor trei puteri mondiale din vechime şi coarnele celei de-a patra fiară, şi când va fi pus capăt existenţei lor prelungite?
35. Va fi Cel asemenea fiului omului singur în stăpânirea și împărăţia Sa, şi cum ne răspunde viziunea luil Daniel?
36. Ce alcătuiesc cei luaţi în legământul pentru împărăţie şi cum şi unde vor intra în pozițiile lor de domnie?
37. Cum sunt numiți cei ce au parte de înviere pentru acea poziție pe Muntele Sion, şi pentru că au îndurat ce anume vor domni ei împreună cu Fiul omului?

Necesitatea unui Proiectant

Oare toate lucrurile vii au apărut din întâmplare? De fapt, niciunul dintre acestea nu a apărut astfel. Iată ce a spus cercetătorul chimist Edmund Kornfeld: „Cel care a văzut complexitatea, dar în acelaşi timp ordinea extinsă din chimia organică – mai ales în ceea ce priveşte sistemele vii – ideea de întâmplare pare de-a dreptul respingătoare. Cu cât studiezi mai mult ştiinţa structurii moleculare şi reacţiile chimice, cu atât mai mult eşti convins de necesitatea existenţei unui planificator și proiectant a tot ce există.”
Vezi *Turnul de veghere* din 1 aprilie, 1959, pag. 213, parag. 28, până la pag. 216; de asemenea *Turnul de veghere* din 15 aprilie, 1959, pag. 248.
Vezi *Turnul de veghere* din 1 aprilie, 1959, pag. 216, parag. 40.
Vezi *Turnul de veghere* din 1 martie, 1918, pag. 77, 78, la subtitlul Intoleranță religioasă.

Predicarea veştii bune în Nyasaland (actuala Malawi)

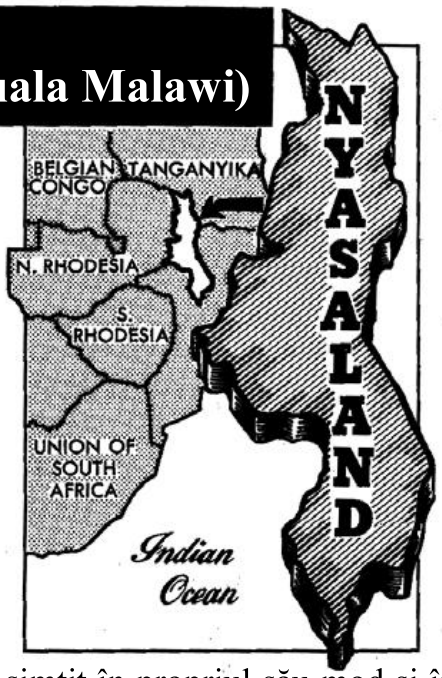

Nyasaland este o ţară muntoasă în partea de sud-est a Africii. Chiar dacă numeroasele sale vârfuri muntoase nu se compară cu cele din Alpi şi cu Munţii Stâncoşi din America, unul dintre acestea are o înălţime de 3.048 metri. Fiind mai întinsă decât Scoţia, dar mai mică decât Anglia, cu suprafaţa sa de 95.830 km², ţara se compară cu statul Indiana. Având o populaţie de 2.750.000 de locuitori, unul din 183 de locuitori este martor al lui Iehova. În timpul anului 1958, peste 15 000 de martori ai lui Iehova au predicat vestea bună în Nyasaland.

Ca peste tot în lume, materialismul se face simţit în propriul său mod şi în Nyasaland. Unul din aceste moduri este prin instigarea violenţelor, chiar de către africani, pentru obţinerea unui mai mare control politic. Acest lucru a avut ca rezultat bătăi cu pietre, atacuri ale gloatelor şi revolte. Martorii lui Iehova au ţinut tare la neutralitatea lor în tot acest timp.

Când unul dintre liderii politici africani a fost vizitat de un martor al lui Iehova, la sfârşitul conversaţiei, martorul a întrebat: „Dacă vei prelua controlul asupra acestei ţări, ce atitudine vei adopta faţă de martorii lui Iehova?” Martorului i s-a răspuns: „Nu ne îngrijorează martorii lui Iehova. Noi ştim că voi vă supuneţi legii şi că susţineţi de bunăvoie actualul guvern plătind taxele şi îndeplinind alte servicii ce sunt cerute, căci asta este învăţătura voastră religioasă. De asemenea, mai ştim că şi atunci când vom ajunge la putere, ne veţi susţine şi pe noi la fel. În plus, noi înţelegem că voi sunteţi neutri, şi dacă nu luptaţi alături de noi pentru independenţă, nu luptaţi nici împotriva noastră, şi astfel suntem mulţumiţi.”

În timp ce aceşti oameni se agită pentru obţinerea controlului politic, martorii lui Iehova din Nyasaland, dar şi din alte 174 de ţări, continuă să predice vestea bună despre singurul guvern care va pune capăt cu adevărat tuturor nedreptăţilor şi va pune capăt complet şi definitiv tuturor barierelor rasiale. Aceasta este împărăţia pentru care Isus Cristos ne-a învăţat să ne rugăm. – Mat. 6:10.

Martorii lui Iehova din Nyasaland îi vizitează pe vânzătorii din pieţe împrăştiaţi prin zona rurală a ţării, aşa cum fraţii lor din alte ţări merg din magazin în magazin în centrele comerciale. Totuşi, primirea de care au parte cei de aici poate fi foarte diferită. Astfel, un vânzător, manifestând interes, ar putea cere ca slujitorul să îi ofere o lectură pe loc. În curând, şi alţii se vor alătura acestuia, activitatea din piaţă încetinind, iar slujitorul trebuind să le se adreseze tuturor celor prezenţi despre un subiect biblic.

Cuprins

După ce va termina de vorbit, va constata că sunt şi alţii interesaţi să obţină literatură biblică, iar adesea poate aranja pentru organizarea unor studii biblice la domiciliu. Africanii se bucură să asculte o discuţie şi vor fi extrem de atenţi atât timp cât slujitorul va continua să vorbească.

Participarea la întâlnirile adunării în timpul sezonului ploios ce ţine cinci luni poate fi o adevărată problemă. V-ar plăcea să parcurgeţi pe jos între 11 şi 24 de kilometri, prin ploaie, şi să treceţi înot un râu sau două, printre crocodili, pentru a participa la o întâlnire? Mulţi martori de aici au făcut acest lucru şi nu doar o dată, ci uneori de trei ori pe săptămână.

Nu putem ţine întâlniri seara din mai multe motive, principalul motiv fiind siguranţa. După căderea nopţii, când mergi prin zona rurală, e foarte probabil să întâlneşti un leu sau un leopard în căutare de hrană. Majoritatea grupelor îşi ţin întâlnirile după-amiaza pentru ca toţi participanţii să se poată întoarce acasă în siguranţă.

Tipic respectului de care se bucură martorii este următoarea experienţă trăită de un slujitor pionier special. Un pastor flămând după adevăr i-a cerut acestuia să ţină o cuvântare biblică în faţa adunării sale, lucru ce l-a şi făcut. Toţi participanţii au apreciat cuvântarea respectivă, cu excepţia bătrânilor, care s-au adresat curții pentru acest lucru. După ce au fost prezentate toate faptele, cel ce prezida şi-a anunţat decizia:

„De ce sunteți atât de preocupaţi, bătrânilor? Ar trebui să vă bucuraţi că oamenii voştri află adevărul. De ce să ascundeţi faptele adevărate de membrii adunării voastre? Dacă ei vor să asculte adevărul prezentat de martorii lui Iehova, lăsaţi-i în pace. Nu îl puteţi da în judecată pe pastor pentru ceea ce a făcut.”

Printre cele mai grave probleme cu care ne confruntăm în această ţară se numără renunţarea la obiceiuri precum: poligamia, ritualurile pubertății, vrăjitoria în numeroasele ei forme şi obiceiurile de înmormântare; însă nimeni nu poate deveni martor dacă nu renunţă la toate acestea. Este impresionant atât pentru noi cât şi pentru cei din afară să vedem schimbarea pe care adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu o produce cu privire la aceste lucruri. Aceasta este o mărturie minunată cu privire la puterea pe care Biblia o poate exercita asupra minţii celor care o studiază şi o înţeleg.

[Harta la pagina 510]
(Pentru întregul text vezi publicaţia)
NYASALAND
Congo-ul belgian (actuala Republică Democrată Congo)
Tanganyika
Rhodesia de Nord
Rhodesia de Sud
Uniunea Africii de Sud (actuala Republică a Africii de Sud)
Oceanul Indian

Cuprins

Comunismul,
o religie falsă

În discursul său „Crezul și Caracterul Politic”, dr. Robert Lindner a vorbit despre motivul pentru care comunismul li se pare atât de atrăgător atât de multor oameni: „Orice premisă pentru instituţionalizarea unei religii – o religie seculară, e adevărat, dar tot o religie – se regăseşte în comunism. Aproape de la începutul său el a purtat însemnele unui sistem de credinţă şi închinare. Până în cele mai mici detalii, comunismul împlineşte condiţiile necesare pentru a fi un sistem teologic impresionant, adaptându-se fără eforturi celor mai profunde motive ale oamenilor. Comparaţiile dintre biografia marxismului şi cea a oricărei religii importante sunt de neevitat. Semnele de rău augur şi un timp de tulburare – cu războaie, vărsări de sânge, suferinţă şi nelinişte – au fertilizat solul ce avea să devină leagănul unei noi credinţe. Un lider şi un profet ... a apărut în forma unei generaţii de predicatori ce s-au întrupat în cele din urmă în filosoful german Hegel. După el a apărut purtătorul de Cuvânt, mesia, Karl Marx. Zeificarea sa nu are nevoie de nicio documentaţie ...

Însă nu numai acestea sunt lucrurile care hotărăsc adevărata natură a comunismului în calitate de religie. Alături de alte teologii, comunismul se bazează pe o escatologie ce cuprinde o judecată şi o viziune a lucrurilor din urmă – păşunile verzi ale unui cer proletar când statul va dispărea în cele din urmă şi o societate ce nu e împărţită în clase, unde trăiesc numai oameni egali fericiţi, şi iadul întunecat al excluderilor din societate până la cele mai îndepărtate generaţii pentru cei păcătoşi. Printre atributele sale se poate număra şi o hagiografie: ceea ce ajunge, de fapt, la un Calendar cu Sfinţi şi la un şir de martiri canonizaţi într-o parte intrinsecă a laturii sale evlavioase. Un set de dogme încorporat în texte sacre inscripţionate cu inexprimabilul Cuvânt, o ierarhie de preoţi şi funcţionari care au de îndeplinit ritualuri şi protocoale, un set de taine şi ritualuri de iniţiere – acestea şi multe altele completează în mod elocvent imaginea şi anunţă ceea ce a fost deghizat sub forma unui sistem politic şi social care e, de fapt, o religie *bona fide* pregătită pe deplin. Pentru a recunoaşte această adevărată natură a comunismului și pentru a vedea analogiile pe care le are cu fiecare sistem teologic important cunoscut trebuie să începem să îi descifrăm misterul în ceea ce priveşte magnetismul pe care îl manifestă asupra tuturor oamenilor, mai ales asupra acelora care nu au credinţă, care suferă fiindcă nu le este împlinită această nevoie profundă ... Nu ar trebui să ne mire succesul de care se bucură comunismul, căci o mare parte din succesul său se datorează mai degrabă religiei.” – *Trebuie oare să vă conformați?*

• Cum putem armoniza relatările din Faptele 7:2-4 şi Geneza 11:31-12:4? Relatarea din Faptele arată că, pe când Avraam se afla în Mesopotamia, Dumnezeu i-a poruncit: „Ieşi din ţara ta şi dintre rudele tale şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta.” Relatarea din Geneza pare să arate că porunca i-a fost dată în Haran, după moartea lui Terah, tatăl său. – G.O., S.U.A.

Relatarea din Faptele arată foarte clar că porunca dată de Dumnezeu lui Avraam de a-şi părăsi ţara şi de a pleca în ţara pe care i-o va arăta El a fost dată în Mesopotamia, înainte de a se stabili în Haran. În mod clar, această poruncă este la fel ca cea înregistrată în Geneza 12:1. Conform celor spuse în poruncă, reiese că Avraam se afla încă în cetatea Ur din Caldeea, căci Dumnezeu îi porunceşte: „Ieşi din ţara ta şi dintre rudele tale”, iar Haran, aflat la 925 km nord-vest de Ur, nu era „ţara” lui Avraam, căci acesta se afla în afara Babiloniei din acea perioadă. Prin urmare, relatarea din Geneza 12:1-3 nu e situată cronologic în relatare şi aceasta este porunca dată de Iehova înainte ca Avraam să plece din Ur în Babilonia şi în urma căreia Avraam s-a mutat şi mai departe în Haran, după moartea lui Terah.

• Ce explică diferenţa de capacitate a mării turnate din templul lui Solomon, despre care se vorbeşte în 1 Regi 7:23-26 şi în 2 Cronici 4:2-6? – F.B., S.U.A.

Au fost oferite numeroase explicaţii pentru această aparentă discrepanţă. Una dintre acestea este că în 2 Cronici, carte ce a fost terminată după exil, se vorbeşte despre baţii babilonieni, în timp ce în 1 Regi se vorbeşte despre baţii evreieşti. Se presupune că un bat babilonian era probabil mai mic, astfel că era nevoie de mai mulţi pentru a egala un bat evreiesc. Se mai sugerează că într-o relatare se oferă informaţii despre baţii pentru măsurat lichide, iar în cealaltă pentru măsurat solide. Un comentator ne atrage atenţia asupra diferenţei dintre cuvintele ebraice folosite, sugerând că atunci când bazinul din templu era folosit drept fântână, bazinul său şi bazinele adiacente erau umplute cu apă astfel încât să permită cuprinderea unei mai mari cantităţi de lichid.

Totuşi, dacă veţi citi variantele celor două texte din *Traducerea Lumii Noi*, veţi vedea cum acestea pot fi înţelese fiindcă sunt în concordanţă. În 1 Regi 7:26 scrie: „Ea conţinea două mii de baţi.” Totuşi, în 2 Cronici 4:5 scrie: „Ea putea conţine trei mii de baţi.” Vedeţi astfel că în 2 Cronici 4:5 ni se spune care era capacitatea maximă a bazinului din templu, cât putea conţine acesta, în timp ce în 1 Regi 7:26 se precizează cantitatea de apă pe care o puneau de obicei în bazinul de la templu. Altfel spus, bazinul nu era umplut niciodată în întregime, ci puneau apă numai cât să acopere două treimi din capacitatea sa.

Anunțuri

Adunare anuală

Joi, 1 octombrie 1959, la ora 10 a.m., va avea loc adunarea anuală a membrilor Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania, la biroul Societății situat pe Bulevardul Bigelow, 4100, Pittsburgh, Pennsylvania. Anunțul despre adunarea anuală va fi trimis la toți membrii. Astfel, pentru ca scrisorile de înștiințare să ajungă la membri la puțin timp după 1 septembrie, toți să fie siguri că biroul secretarului are adresa lor actuală.

Procurile vor fi însoțite de anunțul pentru adunare. Fiecare membru va completa și va trimite procura imediat, indiferent dacă are de gând să vină personal la adunare sau nu și să facă astfel pentru ca procurile să ajungă la biroul secretarului Societății nu mai târziu de 15 septembrie.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

27 septembrie: Fiți întotdeauna gata să prezentați o apărare, pag. 493.

4 octombrie: Temeți-vă de Iehova – niciodată de oameni, pag. 500.

TURNUL de VEGHERE

1 SEPTEMBRIE 1959 Nr. 17

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

FACEȚI TOATE LUCRURILE DUPĂ METODA LUI IEHOVA - Pag.633

DE CE PROSPERĂ CEI RĂI? - Pag.640

CUM POATE VENI PACEA LA OM? - Pag.642

SĂ UMBLĂM ÎN NUMELE LUI IEHOVA - Pag.645

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAŢĂ - Pag.654

SĂ NE ARMONIZĂM LUCRAREA CU HAINELE DE SLUJIRE - Pag.657

PARTEA 21 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.658

CAPITOLUL 9: RESTAURAREA SANCTUARULUI LA STAREA SA DE DREPT - Pag.658

„MARTORII CUNOSC BIBLIA MAI BINE” - Pag.664

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.665

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Septembrie 1959 Nr 17

FACEȚI TOATE LUCRURILE DUPĂ METODA LUI IEHOVA

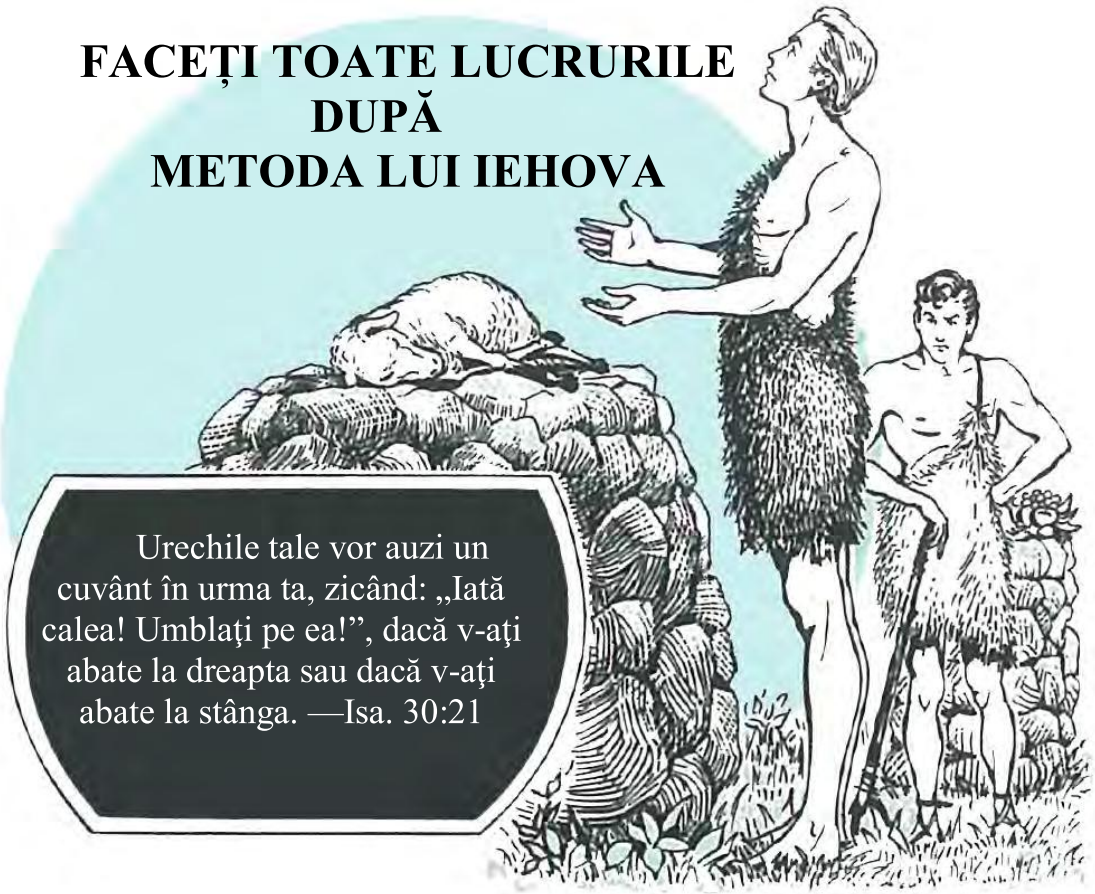

Urechile tale vor auzi un cuvânt în urma ta, zicând: „Iată calea! Umblaţi pe ea!”, dacă v-aţi abate la dreapta sau dacă v-aţi abate la stânga. —Isa. 30:21

DOAR dacă ajungem să îl cunoaştem pe Iehova, Marele Dătător de viaţă, vom avea şansă la viaţă veşnică. Trebuie să cunoaştem îndrumările care ne sunt oferite de El, cerinţele Sale, calea pe care doreşte să o urmăm. De aceea, psalmistul David spunea: „Învaţă-mă, DOAMNE, calea Ta şi condu-mă pe cărarea cea dreaptă.” (Ps. 27:11, *AV*). Chiar dacă pentru mulţi căile lui Dumnezeu sunt obscure şi greu de înţeles, pentru persoana care caută cunoștința cu sinceritate şi smerenie, calea lui Dumnezeu devine o cale clară şi simplă de urmat. Putem să îl căutăm pe Iehova printr-o examinare a universului şi a lumii în care trăim şi îl vedem pe Iehova ca fiind un Dumnezeu creativ, un Dumnezeu cu puteri nelimitate, un Dumnezeu al înţelepciunii şi al cunoaşterii. Dar, care este numele Său? Care este destinul omului? De ce continuă să existe necazuri şi nefericire pe pământ? Provin aceste lucruri de la Dumnezeu? Răspunsurile la astfel de întrebări legate de

Cuprins

calea pe care urmează să o parcurgem le vom găsi doar dacă ne întoarcem la Cuvântul Său revelat, Biblia

[2] Prin cuvântul Său Iehova ni se descoperă ca fiind Cel Atotputernic, Conducătorul universului, cu puteri nelimitate, dar milostiv, iubitor şi binevoitor. În afară de a fi un Dumnezeu creativ, un Dumnezeu al acțiunii și al lucrării, El este găsit ca un păstrător exact al timpului, aşa cum este descoperit în profeţia divină. (Ecl. 3:17). El nu este un Dumnezeu care ne ascunde căile Sale, care doreşte să rămână ascuns de oameni, ci, mai degrabă, doreşte ca noi să Îl cunoaştem şi să cunoaştem cerinţele Sale pentru ca noi să dobândim viaţă veşnică. După cum spunea Petru: „El este răbdător cu voi, fiindcă nu doreşte ca vreunul să fie distrus, ci doreşte ca toţi să ajungă la pocăință.” (2 Pet. 3:9) Deci, în timp ce noi încercăm să învăţăm despre Iehova, El ne va ajuta şi ne va ghida spre calea corectă în momentul în care ne abatem spre dreapta sau spre stânga. Atitudinea noastră ar trebui să fie ca şi cea a unui copil faţă de părinţii săi, cerând înţelegere şi urmând călăuzirea corectă pe care o primim. Exact cum copilul încearcă să îşi imite tatăl sau mama, la fel şi noi ar trebui să imităm principiile corecte ale lui Iehova şi ale organizaţiei Sale asemenea unei soții. În timp ce vom face acest lucru, vom descoperi faptul că această cale a lui Iehova nu este doar o cale simplă, o cale clară de urmat, ci şi o cale a dreptății. Astfel, *Traducerea Lumii Noi* ne prezintă rugăciunea lui David în Psalmul 27:11: „Învaţă-mă, o, Iehova, calea Ta şi condu-mă pe cărarea dreptății, din cauza vrăjmaşilor mei.”

[3] Fiind Creatorul nostru, Iehova ştie ce este în interesul nostru cel mai bun. Viziunea Sa este superioară şi mai măreaţă decât a noastră. El este într-o poziţie din care poate vedea cu mult înaintea noastră capcanele şi pericolele. Înţelepciunea Sa nu se bazează pe înţelepciunea şi experienţa limitate pe care un om le poate acumula în aproximativ cincizeci de ani, ci pe înţelepciunea divină veşnică. Astfel, Iehova Dumnezeu preia, pe bună dreptate, poziţia de Judecător, Legiuitor şi Rege al nostru. Fiind inferiori şi depinzând de Iehova pentru a trăi, cu siguranţă că ar trebui să fim interesaţi în a-I face pe plac făcând toate lucrurile după metoda lui. Putem face acest lucru având certitudinea că Iehova ne va direcţiona spre o cale care nu numai că ne va aduce nouă binecuvântare, ci şi onoare numelui Său. Acesta ar trebui să fie ţelul vieţii noastre, ca să ne putem servi activ Dumnezeul şi să-L onorăm într-un fel. Aşa cum Psalmul 23 ne spune, „Iehova este Păstorul meu. ... mă conduce pe cărările dreptății, de dragul Numelui Său”. Facem bine să urmăm această conducere, de bunăvoie, sub călăuzirea Marelui Păstor, la fel cum oile urmează îndrumarea înţeleaptă şi sigură a păstorului. Aşa cum spun Proverbele 3:5-7: „Încrede-te în Iehova din toată inima ta şi nu te bizui pe priceperea ta. Ţine seama de el în toate căile tale, şi el îţi va netezi cărările. Nu deveni înţelept în propriii tăi ochi. Teme-te de Iehova şi abate-te de la rău”.

[4] Multe persoane consideră că, atâta timp cât duc o viaţă bună, întorcându-şi spatele la ce este rău, vor fi găsite pe calea lui Iehova şi că doar aceste lucruri sunt necesare. Totuşi, aceste persoane se pare că au foarte puţină cunoştinţă scripturală. Când sunt întrebate despre viitor şi despre scopurile lui Dumnezeu față de pământ pentru oamenii cu credinţă, acestea vor răspunde: „Doar Dumnezeu ştie”. Este

adevărat că Dumnezeu ştie, dar El oferă o astfel de cunoştință celor care o doresc. Amos 3:7 (*AS*) ne asigură: „Cu siguranță, Domnul Iehova nu face nimic fără să-și dezvăluie secretul slujitorilor Săi profeţi.” Iehova şi-a dezvăluit scopurile poporului Său prin paginile Cuvântului Său. Unul dintre multele pasaje care ne prezintă viitorul pământului se găseşte în Psalmul 37:11, care spune: „Cei smeriți vor stăpâni pământul şi își vor găsi desfătarea în belșug de pace.” Această informaţie este înregistrată pentru ca noi să o citim şi să o studiem, astfel reuşind să cunoaştem scopul lui Iehova.

5 Isus a recunoscut faptul că simpla trăire a unei vieţi bune nu era ceea ce Dumnezeu cerea de la El; altfel, El ar fi putut continua să-şi trăiască viaţa liniştită pe care o avea ca şi dulgher până la vârsta de treizeci de ani. El ştia că serviciul personal al Creatorului era și el o parte de a face lucrurile după metoda lui Iehova şi, prin aceasta, a stabilit modelul pentru noi. Prin urmarea acestei conduceri acumulăm înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu şi marea fericire ce provine din servirea Sa. Proverbele 3:13-18 comentează despre aceasta, spunând: „Fericit este omul care găseşte înţelepciunea şi omul care dobândeşte discernământ. … În dreapta ei sunt zile multe. … Căile ei sunt căi plăcute şi toate drumurile ei sunt drumuri ale păcii. Ea este un pom al vieţii pentru cei ce o apucă şi cei ce o ţin strâns sunt numiţi fericiți.” Dumnezeu nu doreşte ca această fericire de a-L cunoaşte să fie limitată la clasa clerului, ci ea este disponibilă fiecărei persoane care caută adevărata înţelepciune şi înţelegere prin studiul Bibliei. Este nevoie de un efort din partea noastră pentru a o dobândi şi pentru a o face a noastră, dar dacă facem acest lucru şi continuăm să persistăm, vom fi fericiţi.

6 Iehova nu a oferit multe căi pentru a-L servi după capriciul sau moftul personal al individului, ceva ce să se potrivească cu înclinaţiile individuale. Este Dumnezeu obligat să se îngrijească de oameni? Ori nu suntem noi slujitori de drept ai Creatorului nostru? Nu putem să ne urmărim înclinaţiile orbeşte şi să sperăm să descoperim calea care îl mulţumeşte pe Dumnezeu. Oriunde privim, vedem o altă religie, o filozofie diferită, o altă teorie despre viaţă. Mulţi oameni consideră că orice formă de închinare este corectă şi că toţi vor primi aceeaşi răsplată. Dar, Isus ne-a învăţat altceva. În Matei 7:13, 14, ne spune: „Largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea, în timp ce strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc.” Că aceasta nu se referă doar la necredincioşi sau păgânătate, reiese din comentariul Său următor: „Nu oricine-mi zice: "Doamne, Doamne!" va intra în Împărăţia cerurilor, ci cel ce face voința Tatălui Meu care este în ceruri.” (Mat.7:21) Isus a mai adăugat, referindu-se la liderii religioşi din vremea Sa: „Orice plantă pe care n-a sădit-o Tatăl meu ceresc va fi smulsă din rădăcină. Lăsaţi-i! Sunt nişte călăuze oarbe şi, dacă un orb călăuzeşte alt orb, amândoi vor cădea în groapă”. Dacă dorim să evităm prăpastia distrugerii, trebuie să ne îndreptăm privirea spre calea pe care Iehova ne îndrumă s-o urmăm. Aceasta nu este o cale a crezurilor religioase dezbinate sau a filozofiei umane, ci calea adevărului lui Iehova și cărarea dreptății. –Mat. 15:13, 14.

[7] De-a lungul secolelor a fost pusă întotdeauna înaintea oamenilor o alegere. Pentru a ajunge pe cărarea marcată de Iehova, Ieremia ne-a îndemnat să întrebăm de vechile cărări ale adevăratei închinări. Se poate ca aceste cărări să fi fost urmate de oameni cu secole înainte, dar lucrurile pe care Iehova ni le cere, legate de principiile drepte şi devotamentul exclusiv, nu s-au schimbat. Abel s-a dovedit un om al credinţei care a făcut lucrurile după metoda lui Iehova şi astfel a câştigat aprobarea Lui. Din relatarea despre închinarea sa putem vedea că doar faptul că o persoană este religioasă nu înseamnă că a găsit calea dreaptă. Atât Cain cât şi Abel au oferit sacrificii, aparent ambii fiind devotaţi aceluiaşi Dumnezeu, dar Abel şi-a oferit sacrificiul după metoda lui Iehova. Chiar şi atunci când Cain a văzut că sacrificiul său nu este acceptabil, a refuzat să se schimbe şi a ales calea opusă celei lui Iehova prin uciderea fratelui său. În loc să umble smerit cu Dumnezeul său, Cain s-a răzvrătit şi a devenit un fugar rătăcitor, alungat de propria familie.—Evrei 11:4; Gen. 4:1-16.

[8] După mai multe secole, doi oameni s-au confruntat cu chestiunea închinării corecte. Ambii erau foarte bine educaţi în înţelepciunea lumii, dar numai unul a recunoscut înţelepciunea superioară de a face lucrurile după metoda lui Iehova. Când a fost ridicată, înaintea Faraonului, chestiunea despre libertatea de închinare, el a respins-o, strigând: „Cine este Iehova ca să las pe poporul Lui să plece?” Inima lui s-a împietrit, mintea lui s-a închis împotriva cererii lui Moise legată de devotamentul religios. Faraonul conducea egiptenii exact ca şi un dumnezeu şi până atunci cuvântul său era lege pentru sclavii izraeliţi. Oamenii se târau pe burtă pentru a se apropia de el, dar nu şi Moise, care a venit în numele lui Iehova. Aici era un om care urma să fie liderul multor milioane, crescut ca fiu de Faraon, cu cunoştinţa şi susţinerea puterii mondiale egiptene – dar cu o diferenţă. Moise îl recunoştea pe Iehova. Când i s-au arătat scopul şi calea lui Iehova, el a fost gata să le urmeze. A trebuit să renunţe la multe lucruri: prietenii săi egipteni, ţara natală, siguranţa sa şi „bucuria temporară a păcatului”; dar Moise a făcut alegerea înțeleaptă. Faraonul a avut de zece ori ocazia să înveţe despre Iehova şi de zece ori şi-a împietrit inima. În final, Faraon a mers în fruntea războinicilor egipteni împotriva izraeliţilor care plecau, numai ca să moară în Marea Roşie. Niciun monument nu a marcat mormântul acestui faraon nechibzuit, ci doar amintirea unei persoane care a sfidat Creatorul.

[9] Chiar dacă nu suntem conducători ai unei naţiuni aşa cum a fost Faraon, sau nu avem educaţia şi cultura lui Moise, şi noi avem de luat o decizie. Cursul înţelept este găsirea şi urmarea căii lui Iehova. Nici măcar Isus, care a fost un om perfect, nu a încercat să facă lucrurile după metoda Sa, ci după cea a lui Iehova. El a spus: „Să se facă voința Ta, nu a Mea”. Când Satan a încercat să îl abată de la cale, prin ispita interpretării greșite a Scripturii, Isus a dat dovadă de cunoaștere a Cuvântului scris al lui Dumnezeu, l-a pus în aplicare corespunzător, ca şi un ghid, spunând: „Din nou este scris”. Prin această atitudine, El ne-a oferit un exemplu. A privit spre Tatăl Său ceresc pentru a-l instrui şi pentru a-l ghida în a-i face voinţa perfectă. Astfel, El a spus: „Isus, deci, le-a zis: Nu fac nimic de la Mine, ci spun lucrurile acestea aşa cum m-a învăţat Tatăl.” (Ioan 8:28). El nu a fost influenţat în

urmarea conducerii greşite a clerului din acele vremuri, ci i-a demascat viguros ca fiind călăuze oarbe. Facem bine dacă suntem ghidaţi în mod similar de Cuvântul sigur al lui Dumnezeu şi astfel urmăm calea lui Iehova pentru viață; Proverbul 14:12 ne avertizează: „Există o cale ce i se pare dreaptă omului, dar la capătul ei sunt căile morţii.”

[10] În ziua de azi, pentru a ne asigura că facem lucrurile după metoda lui Iehova, trebuie să fim foarte atenţi la instrucţiunile pe care ni le oferă El. Exact aşa cum ignoranţa legii nu este o scuză pentru încălcarea ei, aşa nici ignorarea căii lui Iehova nu ne va oferi viaţă. Calea lui Iehova a fost pusă înaintea oamenilor tuturor naţiunilor şi ajunge acum şi în cele mai îndepărtate colţuri ale pământului, aşa cum a prezis Isus, atunci când a spus: „Această veste bună despre Împărăţie va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile.” (Mat. 24:14) Chiar şi în aşa numita „Africă întunecată” adevărul ajunge la oameni. Un raport recent primit de la Filiala din Africa Centrală a Societăţii Turnul de Veghere a spus: „În ultimii doi ani am distribuit suficiente exemplare ale publicației „*Această Veste Bună a Împărăției*” pentru a oferi un exemplar la fiecare casă cu oameni ştiutori de carte din ţară şi cartea „Aceasta înseamnă viaţă veşnică” a ajuns la cel puţin fiecare a patra casă unde se vorbeşte limba Cibemba, cea mai vorbită limbă africană din această zonă”. Deci, chiar şi în ţara „sălbatică” a Africii, oamenii pot primi această cunoștință care înseamnă viaţă veşnică. – Ioan 17:3

[11] Când vorbea despre marele semn al timpului nostru: nedumerire a naţiunilor, războaie, epidemii şi cutremure, Isus ne spunea despre despărțirea oamenilor în două clase mari. Pe de o parte ar fi potrivnicii Creatorului, asemănători caprelor, iar de cealaltă parte ar fi cei smeriți şi ascultători, asemănători oilor. Această lucrare de despărțire este în curs de desfăşurare. Toţi oamenii trebuie să aleagă o clasă sa alta. Timpul de ignoranţă legat de Dumnezeu a trecut. A sosit timpul să se treacă de la cearta inutilă dintre rase la unirea în închinare pură la Creator. „El a făcut dintr-un singur om toate naţiunile oamenilor, ca să locuiască pe toată faţa pământului, şi a decretat timpurile fixate şi graniţele stabilite ale locuinţei oamenilor, pentru ca ei să-l caute pe Dumnezeu, chiar dacă ar trebui să bâjbâie după el şi să-l găsească.” În continuare, Pavel prezintă calea care trebuie urmată, asigurându-ne că Dumnezeu „nu este departe de fiecare din noi” pentru cei care îl caută şi îi examinează Cuvântul cu sinceritate. Dar, nu vom reuşi niciodată să-i descoperim calea dacă vom continua să ne uităm, orbește, la idoli sau statui, fără să privim dincolo de acestea, pentru a vedea Creatorul manifestându-se în creaţia Sa glorioasă şi descoperit prin Cuvântul său. Astfel, Pavel ne spune: „Nu trebuie să credem că Ființa Divină este asemenea aurului sau argintului sau pietrei, asemenea vreunui lucru sculptat prin arta și imaginația omului.” El a arătat urgenţa dobândirii cunoştinţei despre calea lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeu a trecut cu vederea timpurile unei astfel de neştiinţe, totuşi acum el le spune oamenilor că toţi, pretutindeni, trebuie să se căiască. Pentru că a stabilit o zi în care urmează să judece cu dreptate pământul locuit”. Se poate afirma cu certitudine faptul că acei ce rămân ignoranţi față de scopurile lui Iehova

fac acest lucru prin alegerea lor, deoarece Cuvântul Său este disponibil în întreaga lume. – Fapte 17:26-31.

12 După cum Iehova a prevăzut, oamenii tuturor naţiunilor caută la modul cel mai serios adevărul. Nemulţumiţi de larga cale a distrugerii, de calea josnică a desfrâului, ei caută calea pe care Iehova doreşte ca ei să o urmeze. După cum a spus Daniel: „Atunci mulţi vor alerga încoace și încolo şi cunoştinţa va creşte.” În timp ce ne sporim cunoştinţa, căutând personal încoace și încolo prin paginile Bibliei, Iehova ne ajută. În vremurile apostolice s-a format o organizaţie pentru instruirea şi supravegherea adunărilor creştine timpurii. Isus a pus bazele acesteia prin alegerea unui corp de guvernare format din doisprezece apostoli şi alţi oameni maturi. Aceşti oameni au continuat să supravegheze şi să ghideze lucrarea de predicare a acelor vremuri, în timp ce aceasta se extindea cu rapiditate prin lumea cunoscută până la moartea lor. Isus a subliniat faptul că un aranjament similar se va dezvolta în timpul nostru, prin ridicarea unei clase a „servului credincios şi înţelept” formată din slujitori unşi, care va furniza hrană spirituală în timp de nevoie. Ca rezultat al acestei supravegheri teocratice, există o turmă în care găsim unitatea înţelegerii şi unicitatea acțiunii, neţinând cont de trecutul sau instruirea anterioară. – Dan 12:4, *AV*; Mat. 24:45-47.

13 Acesta este aranjamentul organizaţional, susţinut de spiritul lui Iehova, care unifică societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova şi care face posibilă realizarea lucrării extraordinare de a anunţa „această veste bună a împărăţiei” oamenilor tuturor naţiunilor. Iehova este un Dumnezeu al creaţiei şi al producţiei şi cei din poporul Său reflectă aceste calităţi ca niște oameni zeloși și muncitori, spre uimirea turmelor indiferente ale creştinătăţii împărţite. Oamenii din societatea Noii Lumi sunt una în înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu; ei s-au dedicat cu toții lui Iehova şi sunt mulţumiţi să muncească umăr la umăr pentru a realiza lucrarea pe care Isus a arătat că trebuie făcută în acest timp. Ce contrast pentru Creştinătate, în care mulţi membri ai aceleiaşi biserici pot susţine idei diferite legate de învăţăturile bisericii, acceptând sau refuzând crezul în funcţie de imaginația lor!

14 Unitatea celor ce urmează calea adevărului lui Iehova este o dovadă clară a faptului că ei au găsit calea corectă. În adunarea timpurie, când personalităţile păreau a pune în pericol unitatea fraţilor, Pavel s-a grăbit să îi corecteze: „Vă îndemn deci, fraţilor, în numele Domnului nostru Isus Cristos, să vorbiţi toţi în acelaşi fel şi să nu fie dezbinări între voi, ci să fiţi strâns uniţi în acelaşi gând şi aceeaşi opinie.” (1 Cor. 1:10). Dacă creştinii primari au vorbit în înţelegere şi cu unitate a gândirii, şi astăzi trebuie să ne aşteptăm să vedem aceleaşi condiţii în turma lui Dumnezeu. Chiar dacă turma a fost destul de împrăştiată prin diferite tradiţii religioase, filosofii umane şi convingeri false şi necugetate, totuşi Isus ştia că oile îi vor auzi şi recunoaşte vocea ca fiind Pastorul cel Drept şi vor veni în singura turmă adevărată. (Ioan 10:16, 27). Oamenii cu bunăvoință au disperat la auzul oricărei voci cu autoritate printre vocile împărţite ale Creştinătăţii, dar când aud sunetul adevărului, îl recunosc şi se bucură.

15 De vreme ce Cristos nu există împărţit, după cum spune Pavel, nici aceşti oameni nu pot exista împărţiţi şi totuşi să afirme că sunt creştini. (1 Cor. 1:13) În

Cuprins

schimb, Cristos ne-a arătat că ar trebui să fim în unitate cu El, la fel cum El este în unitate cu Tatăl. El ne-a marcat foarte clar calea pe care trebuie să o urmăm pentru a ajunge la această unire a minţii şi inimii cu Iehova. După cum i-a spus lui Toma: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” Isus ne-a prezentat exemplul pe care să îl urmăm în servirea lui Dumnezeu. A fost un exemplu roditor, fără dezbinare sau lipsă de unitate, înrădăcinat în iubire. El și-a asemănat slujitorii cu ramurile viţei-de-vie, după cum a explicat: „Eu sunt adevărata Viţă, şi Tatăl Meu este Vierul. Pe orice mlădiţă care este în Mine, şi n-aduce rod, El o taie; şi pe orice mlădiţă care aduce rod, o curăţă, ca să aducă şi mai mult rod. ... Dacă nu rămâne cineva în unitate cu Mine, este aruncat afară, ca mlădiţă neroditoare, şi se usucă;” – Ioan 14:6; 15:1-16.

[16] Dezbinarea, mai degrabă decât unitatea, poate fi găsită la rădăcina mlădiţelor uscate ale Creştinătăţii, când observăm, în *Almanahul Lumii* pentru 1959, că o anumită confesiune proeminentă are 27 de diviziuni, alta 21 şi aşa mai departe. Dar, adevărata unitate şi adevărata rodire creştine pot fi văzute printre bărbaţii, femeile şi copiii care formează societatea Lumii Noi. Ei au o unitate a gândirii, înţelegerii şi aprecierii Scripturilor, aparţinând organizaţiei lui Iehova. Ei au o unitate a faptelor, lucrând împreună în unitate în întreaga lume în serviciul Împărăției. Ca rezultat al faptului că au rămas alături de organizaţie şi că au produs roade bune, spiritul lui Iehova a fost cu ei pentru a-i curăţa de tradiţii stricate şi pentru a-i întări să producă şi mai multe roade. El i-a învăţat calea Sa şi îi conduce pe cărările dreptății de dragul numelui Său.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum putem ajunge să cunoaştem pe Dumnezeu? Ce întrebări necesită un răspuns?
2. (a) Ce fel de Dumnezeu este Iehova? (b) Ce atitudine trebuie să avem?
3. De ce suntem înțelepți să ne încredem în Iehova?
4. Cum putem ști ce rezervă viitorul?
5. Este suficient să duci o viaţă bună pentru a plăcea lui Dumnezeu?
6. A crezut Isus în multe căi pentru a servi pe Dumnezeu?
7. Comparați calea de acţiune a lui Cain cu cea a lui Abel.
8. Este necesară educaţia sau poziţia pentru o închinare acceptabilă?
9. Cum a arătat Isus că făcea lucrurile după metoda lui Iehova?
10. De ce este vital, astăzi, să cunoaştem adevărul?
11. (a) Cum se împlineşte semnul prezenţei lui Isus? (b) Cum se manifestă Iehova?
12. Ce aranjament organizațional a furnizat Iehova? De ce?
13. Ce contrast se observă între Creştinătate şi societatea Lumii Noi?
14. Cum recunosc oile glasul Păstorului cel Drept?
15. Cum pot arăta creştinii că sunt una cu Cristos?
16. Ce fel de roade vin de pe urma rămânerii lângă organizaţia lui Iehova şi cum este evident acest fapt?

DE CE PROSPERĂ CEI RĂI?

În ciuda multor tribunale şi închisori ale lumii care pedepsesc pe cei care încalcă legea, răutatea nu se diminuează. Afaceriştii se îmbogăţesc, persoanele fără scrupule în afaceri şi politică prosperă, iar oamenii răi câştigă putere dictatorială peste mari mase de oameni. Corupţia, violenţa şi toate formele de răutate continuă să fie roadele produse de această lume. În ciuda secolelor de instruire şi conducere de către bisericile Creştinătăţii, lumea nu a fost transformată. Ea nu este mai aproape de a fi dreaptă decât a fost în zilele Romei păgâne.

Naţiunile care pretind a fi creştine nu produc roadele bune ale Creştinismului. Ele nu trăiesc după principiile creştine. De ce nu a fost nici o schimbare după toţi aceşti ani de influenţă a bisericii? De ce continuă răutatea să înflorească? De ce prosperă cei răi şi de ce cei care încearcă să facă ceea ce este drept suferă? Va veni vreodată vremea când lucrurile vor fi diferite?

O schimbare o să vină într-adevăr, dar ea nu va fi adusă de către liderii religioşi ai Creştinătăţii. Ei nu au reuşit să-i înveţe pe oamenii Creştinătăţii cum să umble pe calea bună pe care Cristos a umblat şi să trăiască precum El a instruit. Ei nu au reuşit să dea un bun exemplu. Cum ar fi putut conducătorii religioşi, care au fost responsabili pentru activitățile nelegiuite ale inchiziţiei infame, să insufle iubirea pentru dreptate în inimile umane? Cum ar putea liderii religioşi, care au căutat prietenia conducătorilor nemiloşi şi au dat glas aprobării acţiunilor necreştine, prin aceşti lideri, să înveţe oamenii să evite răutatea şi să trăiască în mod drept?

Schimbarea care vine va fi făcută de însuşi Dumnezeu. El a prezis-o când a mişcat un profet să scrie: „Căci răufăcătorii vor fi nimiciți, dar cei care speră în Iehova vor stăpâni pământul.” (Ps. 37:9). Aceasta a fost vestea bună pe care Cristos a predicat-o când le-a spus oamenilor despre Împărăţia lui Dumnezeu şi şi-a învăţat urmașii să se roage pentru ca voinţa lui Dumnezeu să fie făcută pe pământ precum în cer.

Pentru că urmașii lui Cristos au fost instruiţi să aştepte o nouă lume făcută de Dumnezeu, trebuie dedus că această lume actuală nu este a lui Dumnezeu. Biblia confirmă această concluzie. Creatorul nu este conducătorul lumii şi nu este responsabil pentru roadele ei rele. Conducătorul şi dumnezeul ei este identificat de Scripturi ca Satan, creatura spirituală rea care a condus o răzvrătire cerească

împotriva Suveranului Suprem. „Dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” „Întreaga lume zace în puterea celui rău.” – 2 Cor. 4:4; 1 Ioan 5:19.

În vederea faptului că cel care este însuşi întruchiparea răutății este conducătorul invizibil al acestei lumi, ar trebui oare să pară ciudat că cei răi prosperă şi că răutatea înfloreşte? Nu este aceasta ceea ce ar trebui să aşteptăm? Acest fapt explică de ce Cristos le-a spus urmaşilor Săi: „Dacă aţi face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, fiindcă nu faceţi parte din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăşte.” (Ioan 15:19) Acea ură a creştinilor adevăraţi a continuat până în ziua de azi. Pentru că lumea este dominată de către duşmanul dreptății, ea nu are iubire pentru slujitorii lui Dumnezeu. Martorilor dedicaţi ai lui Dumnezeu care trăiesc astăzi, Isus le-a spus: „Atunci vă vor da necazului, vă vor omorî şi veţi fi urâţi de toate naţiunile din cauza numelui Meu.” – Mat. 24:9.

SFÂRŞITUL CELOR RĂI LA ORIZONT

Scopul lui Dumnezeu este să pună capăt acestui sistem diabolic în zilele noastre. Noi suntem asiguraţi de asta deoarece lucrurile pe care le vedem că au loc au fost prezise de către Cristos ca dovezi vizibile ale zilelor din urmă. La timpul stabilit, forţele cereşti ale lui Dumnezeu, sub conducerea lui Isus Cristos, vor distruge această lume pe care Satan a dominat-o de mii de ani. Ea va fi înlocuită cu o lume nouă făcută de Dumnezeu.

Cu împărăţia lui Dumnezeu conducând pământul fără obstacol, dreptatea va înflori în locul răutăţii. Cei răi nu vor mai fi. Aceasta a fost prezis acum mult timp. „Încă puţin şi cel rău nu va mai fi, te vei uita la locul unde era şi nu va mai fi.” – Ps. 37:10.

Până când va veni acel timp, cei răi vor continua să prospere şi să domine pământul. Ei vor continua să persecute iubitorii dreptății precum au prezis Scripturile. Din moment ce vremea lor se apropie rapid de sfârşit, este o absolută nebunie din partea unei persoane să devină invidioasă pe prosperitatea lor şi să creadă că i-ar fi mai bine dacă ar fi ca ei. Ascultaţi acest avertisment divin: „Nu te aprinde de mânie din cauza răufăcătorilor. Nu fi invidios pe cei ce fac nedreptăţi. Căci se vor ofili repede ca iarba şi se vor veşteji ca iarba fragedă și verde.” „Nu-i invidia pe cei răi. Căci nici un om rău nu va avea viitor, lampa celor nelegiuiți se va stinge.” –Ps. 37:1,2; Prov. 24:19,20.

Nu este oare mult mai înţelept să urmezi calea dreptății şi să trăieşti mult după ce cei răi vor deveni ţărână, decât să te alături lor în răutate, deoarece ei prosperă? Nu este mai bine să trăieşti pentru viitor decât să trăieşti numai pentru prezent, precum fac ei? De ce, atunci, să fii invidios pe cei răi? Zilele lor sunt numărate.

Dumnezeu a explicat în cuvântul Său de ce prosperă cei răi şi a arătat calea pe care să meargă cei smeriți. Este o cale care conduce la viaţă în noua Sa lume dreaptă. Dar nimeni nu o poate urma în timp ce continuă să se agaţe de lumea prezentă. „Nu ştiţi că prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu?” – Iac. 4:4.

Nu este nevoie ca cineva să fie nedumerit de ce prosperă cei răi. Ce altceva poate fi aşteptat într-un sistem diabolic? Cei smeriţi de pe pământ se pot bucura că eliberarea de cei răi este la orizont. În curând, cei răi nu vor mai fi, însă „cei smeriţi vor stăpâni pământul”. – Ps. 37:11.

CUM POATE VENI PACEA LA OM?

Ameninţarea războiului nuclear face imperativă stabilirea păcii permanente. Existenţa viitoare a omenirii depinde de ea.

OMUL a rezolvat probleme dificile care au deschis calea de a capta puterea atomului, de a trimite sonde de rachete sute de mii de mile în spaţiu şi de a învinge boli mortale, dar nu a putut să rezolve problema extrem de importantă referitoare la cum să trăiască împreună în pace. El a produs un număr de planuri pentru pacea lumii, precum şi agenţii de pace, dar pacea permanentă continuă să pară foarte îndepărtată.

Arme mortale sunt produse şi înmagazinate la scară largă, diferenţele internaţionale devin mai acute, suspiciunile şi temerile cresc şi răscoale interne răstoarnă guverne stabilite. Ameninţarea războiului eclipsează constant speranţa omului obişnuit pentru pace. Lumea noastră neliniştită este precum un vulcan zgomotos care ameninţă să erupă în orice moment.

Zgomotele care ar putea anunţa explozia vin din Orientul Apropiat, din Berlin, din Strâmtoarea Formosa şi din alte puncte fierbinţi. Revista de ştiri *U.S. News & World Report* a raportat recent: „‚Războiul rece din Asia’, a spus un expert U.S. care s-a întors de curând din zonă, ‚devine fierbinte - atât de fierbinte încât cel mai orb dintre liderii asiatici este forţat acum să înfrunte realitatea comunismului agresiv.’” În aceeaşi revistă Allen W. Dulles, care este directorul Agenţiei Centrale de Inteligenţă, a vorbit despre situaţia din Irak drept „cea mai periculoasă din lume”.

Populaţia imensă a Chinei este considerată de multe persoane drept o ameninţare pentru pacea lumii. Ei se tem că China va fi obligată să caute un teritoriu nou pentru a-şi caza poporul. Comentând despre aceasta, Revista *New York Times,* din 15 martie 1959, a spus: „O asemenea masă echipată cu arme moderne şi disciplinată prin dictatură, dacă ar avea tendinţe de cucerire, ar putea fi oprită numai printr-o lume unită din afară.”

Dacă un război ar izbucni între est si vest, nu prea există îndoială că vor fi folosite arme nucleare mortale. O revistă de ştiri a spus: „Războiul cu Rusia

Sovietică sau războiul cu o ţară satelit, care implică folosirea oricărei trupe ruseşti, va fi un război nuclear, purtat cu toate armele disponibile.” Aceasta ar putea avea ca rezultat devastarea nucleară pe o scară mondială. „Întreaga putere militară de astăzi – putere nelimitată”, a spus publicația *Atlanticul*, „implică în mod clar moartea civilizaţiei pe care o ştim.”

Având în vedere această situaţie critică este de interes major pentru toate popoarele să ştie cum poate să vină la om pacea permanentă. Este evident faptul că ei nu pot căuta pacea la liderii lumii sau la agenţiile pentru pace făcute de om. Aceştia nu au reuşit să întoarcă lumea din drumul ei spre distrugere nucleară. Ei ar face bine să ia în considerare cuvintele lui Isus Cristos, care a prevăzut zilele noastre de necaz şi nedumerire. El a prezis cum oamenii vor „leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământul locuit.” – Luca 21:26.

PACEA PRIN MÂNA LUI DUMNEZEU

Pentru că omul nu a reuşit să vină cu o soluţie viabilă pentru problema păcii mondiale, asta nu înseamnă că totul este pierdut. El poate să caute acea soluţie la Creatorul său. Iehova Dumnezeu a dezvăluit aceasta cu mult timp în urmă, când şi-a făcut profetul să scrie: „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat şi domnia princiară va fi pe umărul lui. ... Domnia princiară se va întinde până departe și pacea nu va avea sfârşit pe tronul lui David şi în regatul său, ca să-l întărească şi să-l mențină prin justiție și prin dreptate, de acum şi pe timp indefinit. Iată ce va face zelul lui Iehova al armatelor.” – Isa. 9:6,7.

Acest guvern ceresc pentru pământ poate face ceea ce omul nu a reuşit să facă – să stabilească pacea permanentă. El poate să elimine războiul pentru totdeauna. Pentru acest guvern Isus şi-a învăţat urmaşii să se roage, când a spus: „Voi așa să vă rugaţi: Tatăl nostru, care eşti în ceruri, să fie sfinţit numele tău. Să vină împărăția Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer așa și pe pământ.”” (Mat. 6:9,10). Cu acel guvern divin conducând pământul în justiție și dreptate, războaiele vor fi imposibile.

Una din cauzele principale ale necazului de astăzi este împărţirea omenirii în mai multe grupuri, cu fiecare grup pretinzând exclusiv un anumit teritoriu. Pentru că unele grupuri caută cu lăcomie să anexeze teritoriile altor grupuri şi să stăpânească popoarele de acolo, pare imposibil să avem pace permanentă. Dar aceasta nu s-ar putea întâmpla sub conducerea împărăției lui Dumnezeu. În loc să fie divizaţi în mai multe naţiuni, locuitorii pământului vor forma o singură naţiune, sub un singur guvern, – un guvern drept.

Pentru ca pacea să vină prin mâna lui Dumnezeu este necesar mai întâi ca guvernele făcute de om să fie înlăturate. Dificultăţile vor continua atâta timp cât ele există. Marele Suveran al universului nu le va permite să concureze cu guvernul Său drept pentru pământ şi să fie o sursă de probleme. El a prezis cu mult timp în urmă, prin profetul Său Daniel, că ele vor înceta să mai fie. „În zilele acelor regi Dumnezeul cerului va întemeia o împărăţie care nu va fi distrusă niciodată şi suveranitatea acesteia nu va fi lăsată altui popor, ci ea va zdrobi în

bucăţi şi va nimici toate aceste împărăţii şi va rămâne pentru totdeauna.” – Dan. 2:44, *AS.*

Pacea permanentă nu poate veni la omenire atâta timp cât există oameni care nu vor să asculte de legile divine şi care nu vor să susţină autoritatea împărăţiei lui Dumnezeu. Este necesar ca pământul să fie curăţat de cei nelegiuiţi. Viitoarea bătălie de la Armagedon va face tocmai acest lucru. Ea va fi „războiul zilei cele mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”, când El îşi va executa judecata adversă asupra unui sistem nelegiuit.

EFECTUL CONDUCERII ÎMPĂRĂŢIEI

Oamenii care vor deţine pământul sub conducerea împărăţiei lui Dumnezeu vor exercita iubire unul pentru celălalt, în loc de ură şi suspiciune. Aceasta este esenţială pentru menţinerea unei lumi paşnice. Oamenii care au iubire unul pentru celălalt, precum a învăţat Cristos, nu înmagazinează arme mortale pentru a se distruge unii pe alţii. Ei nu au nevoie de garanţii de inspecţie pentru a se proteja de trădarea celuilalt. Ei nu se comportă trădător, ci sunt sinceri şi oneşti.

Pentru ca iubirea să fie exercitată de către oamenii care trăiesc astăzi trebuie să aibă loc o transformare. Trebuie să fie o transformare în gândire, precum și una în modul de viață. În loc de gândirea egoistă la propriile interese, o persoană trebuie să înveţe să gândească altruist. Acest mod de viaţă trebuie să arate consideraţie pentru alţii. Mai presus de toate, interesele lui Dumnezeu trebuie puse pe primul loc. Apostolul Pavel a vorbit despre această transformare, când a spus: „Nu vă mai conformați acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minții voastre, ca să puteţi constata voi înșivă care este voinţa cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu.” (Rom. 12:2) Există oameni astăzi care fac doar asta, în ciuda granițelor naţionale şi a urii. Ei exercită iubire unul pentru celălalt în toată lumea. Ca o societate a noii lumi, aceşti oameni aşteaptă cu mare nerăbdare pacea mondială sub împărăţia lui Dumnezeu.

Așa cum numai oamenii iubitori de pace au supravieţuit potopului din ziua lui Noe, tot așa numai oamenii iubitori de pace vor supravieţui viitoarei bătălii de la Armagedon. „Fiindcă cei drepţi vor locui pe pământ şi cei ireproșabili vor rămâne pe el. Dar cei răi vor fi nimiciți de pe pământ, iar cei neloiali vor fi smulși de pe el.” – Prov. 2:21,22.

Rezultatul conducerii împărăţiei lui Dumnezeu va fi un pământ populat de oameni drepți, toţi manifestându-și iubirea unul pentru celălalt. Cei răi din această lume vor fi nimiciți din existenţă. Nici unul nu va supravieţui bătăliei de la Armagedon ca să tulbure pacea noii lumi care va urma.

Cu toate popoarele unite ca unul sub guvernul drept al lui Dumnezeu, nu va fi nici un conflict din cauza rasei sau naţionalităţii. Toţi vor realiza că „Dumnezeu nu este părtinitor” şi „omul care se teme de El şi practică dreptatea este primit de el.” (Faptele 10:34,35). Unitatea umană va include şi închinarea, care în ea însăşi va fi o mare contribuţie la pace.

În afară de pace, Dumnezeu a promis să aducă multe alte lucruri omenirii prin intermediul împărăţiei Sale. „Și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va şterge orice

lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut. Cel ce stătea pe tron a zis: ‚Iată! Eu fac toate lucrurile noi.'" (Apoc. 21:3-5) Dumnezeu continuă să ne asigure că ceea ce a promis aici va face cu siguranţă, spunând: „Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt demne de încredere şi adevărate."

PACEA VA VENI ÎN GENERAŢIA NOASTRĂ

Iehova dezvăluie în Biblie când am putem să ne aşteptăm la schimbarea în conducere care va aduce pacea permanentă. El şi-a făcut profeţii să scrie lucrurile care vor avea loc la scară mondială, în timpul zilelor din urmă ale actualului sistem. Generaţia care va trăi când aceste lucruri vor deveni realitate, va fi aceea care va vedea schimbarea. Evenimentele mondiale de la Primul Război Mondial din 1914-1918 au împlinit acele profeţii. A venit, în sfârşit, timpul ca Iehova Dumnezeu să cureţe pământul şi să aducă pacea permanentă omului. Generaţia care trăieşte din 1914 va vedea aceasta. „Adevărat vă spun că această generaţie nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri." (Mat. 24:34). Înainte să afirme aceasta, Isus a menţionat unele întâmplări vizibile care vor marca zilele din urmă, lucruri care au avut loc.

Ca să fii printre cei care vor trăi să vadă pacea permanentă pe pământ sub conducerea împărăţiei lui Dumnezeu este necesar să-l cauţi pe Iehova Dumnezeu şi să asculţi de El. „Căutaţi-l pe Iehova, voi toţi cei smeriţi de pe pământ, care îi respectaţi poruncile; căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: poate că veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova." (Ţef. 2:3, *AS*) Noi nu putem să lăsăm deoparte poruncile lui Dumnezeu din cauza zgomotelor războiului de astăzi. Indiferent de ceea ce naţiunile ar încerca să facă, noi putem să avem încredere în promisiunile lui Dumnezeu de a aduce o schimbare în mai bine. Noi putem să fim încrezători că împărăţia Sa va aduce pace permanentă oamenilor din această generaţie.

SĂ UMBLĂM ÎN NUMELE LUI IEHOVA

Acum este timpul când din ce în ce mai mulţi oameni învaţă calea lui Iehova şi încep să o urmeze. Aceasta a fost prezis cu mult timp în urmă, sub inspiraţie, de către profeţii Isaia şi Mica. Mica, capitolul 4 (*AS*), începe: „Dar în zilele din urmă se va întâmpla că muntele casei lui Iehova va fi stabilit pe vârful munţilor şi va fi înălţat deasupra dealurilor; şi popoarele vor fugi la el. Şi multe naţiuni vor merge şi vor zice: Haideţi, să ne urcăm la muntele lui Iehova şi la casa Dumnezeului lui Iacov; şi El ne va învăţa căile Sale şi noi vom umbla pe cărările Lui." (Mic. 4:1,2, *AS*) Această scriptură vorbeşte chiar despre timpul în care trăim acum, „zilele din urmă". Din 1914, Regele lui Iehova, Isus Cristos, a fost întronat în ceruri, începând să conducă în mijlocul duşmanilor Săi. Una din dovezile prezenţei Sale este faptul că această veste bună a Împărăţiei este predicată pe întreg pământul locuit şi drept

rezultat oamenii cu inimă bună din toate naţiunile se întorc la adevărata închinare, învăţând calea lui Iehova şi umblând pe cărările Sale. În anul de serviciu 1958, 62 666 au fost botezaţi, ca simbol al dedicării faţă de Iehova pentru viaţă. Chiar dacă liderii religioşi au încercat tot ce le-a stat în putere să oprească acest aflux al oamenilor spre calea lui Iehova, chiar convocând acţiunea statului să interzică lucrarea, precum în Etiopia şi în Republica Dominicană, a fost inutil. Odată ce oamenii cu bunăvoinţă vor învăţa de fapt calea lui Iehova şi vor umbla pe aceasta, ei vor spune hotărât: „Noi vom umbla în numele lui Iehova, Dumnezeul nostru, pentru totdeauna.” – Mic. 4:5, *AS*.

2. Binecuvântarea lui Iehova este văzută asupra celor din poporul Său. Mai degrabă decât să înveţe preocupări ale vechii lumi şi să continue să facă război împotriva fraţilor din alte ţări, ei şi-au transformat săbiile în fiare de plug şi au extins invitaţia paşnică: „Haideţi, să ne urcăm la muntele lui Iehova.” Aceasta este o invitaţie de a lua parte la adevărata închinare. Mica explică faptul că cei care îl servesc pe Iehova nu sunt timizi sau temători; de fapt „nimeni nu îi va face temători; căci gura lui Iehova al armatelor a vorbit.” Astfel, în fiecare ţară din lume, slujitorii lui Iehova au luat o poziţie necompromiţătoare pentru adevărata închinare, indiferent ce opoziţie întâmpină. Ei stau fermi pentru închinarea curată chiar până la moarte. Încă odată mărturia scripturală accentuează faptul că a lui Iehova cale nu este una oarecare, ci calea corectă pe care o indică El. În timp ce oamenii naţiunilor vor continua să umble în numele dumnezeului lor, dumnezeul acestei lumi vechi, până la Armagedon, cei care fac lucrurile după metoda lui Iehova sunt cei care înţeleg că numele personal al lui Dumnezeu, numele pe care şi l-a ales ca fiind al Său, trebuie recunoscut şi onorat. Nu e de mirare că martorii lui Iehova sunt un popor fericit. Faptul că ei urmează acest curs aduce prosperitate spirituală pentru fiecare om care stă sub via şi sub smochinul său.

3. Mulţi sunt până acum inconştienţi de acest nume înălțat, fiind confuzi, de conceptul unui dumnezeu triunic, să creadă că numele Tatălui este Isus. Dar însuşi Isus a fost cel care a spus în rugăciune către Iehova Dumnezeu: „Le-am dezvăluit numele Tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume. ... Le-am făcut cunoscut numele Tău lor şi-l voi mai face cunoscut.” (Ioan 17:6, 26) Noi nu putem spera să facem toate lucrurile după metoda lui Iehova dacă nu ştim, în primul rând, cine este El, numele Său şi semnificaţia Lui pentru noi. Aceasta o câştigăm studiind Cuvântul Său cu atenţie.

4. Cei din poporul lui Iehova sunt nerăbdători să înveţe despre El şi scopurile sale. Ei își amintesc Isaia 55:8: „Fiindcă gândurile voastre nu sunt gândurile Mele şi căile Mele nu sunt căile voastre”, este declaraţia lui Iehova. „Căci, pe cât de înalte sunt cerurile faţă de pământ, pe atât de înalte sunt căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre.” Aceste gânduri sunt revigorante, întăritoare, hrănitoare, ca ploaia sau zăpada din cer pe pământul uscat. Când aceste ape udă pământul, pomul înmugureşte şi produce fructe, căci tot ceea ce îi aparţine lui Iehova este roditor şi productiv. Dacă trebuie să facem lucrurile după metoda lui Iehova, atunci trebuie să îl imităm şi în asta, fiind nu numai ascultători, ci şi împlinitori productivi ai cuvântului. Astfel noi dorim să folosim

apele adevărului pe care le primim, pentru a produce roadele Împărăţiei, împărtăşind vestea bună cu ceilalţi. Nu este îndeajuns numai să primeşti apă destulă pentru a nu te ofili şi a nu muri spiritual, participând la întâlnirile adunării ocazional şi atunci fără pregătire. Noi ar trebui să ne împărtăşim din apele spirituale regulat şi fără greş, spre onoarea lui Iehova. Un fermier este dispus să lucreze multe ore ca să-şi cultive pământul, astfel încât să producă o recoltă generoasă, şi în acelaşi fel noi trebuie să studiem mult să fim calificaţi să-i învăţăm pe alţii, devenind astfel slujitori productivi ai veştii bune. Cu toate că aceasta implică muncă grea pentru a progresa în înţelegere, nu există limită la informaţie sau sursă. Căile lui Iehova sunt de nepătruns. Precum se spune în Romani 11:33: „O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi cunoştinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile sale şi cât de necuprinse căile Sale!”

5. Pentru a câştiga întreaga binecuvântare a acestei cunoştinţe trebuie să ne apropiem de sursă sau să găsim canalul prin care curg apele adevărului. Noi nu putem să stăm şi să ne gândim că acesta va veni la noi. Nimeni în deşert nu este atât de nesăbuit să aştepte apa să vină la el, ci el caută cu nerăbdare cea mai apropiată oază, ştiind că ea înseamnă viaţă. Nici noi nu ar trebui să ne gândim că Iehova îşi va schimba calea să fie pe placul nostru sau de acord cu credinţa părinţilor noştri; mai degrabă, noi trebuie să ne căutăm Creatorul şi voinţa Sa pentru noi. Astfel, când peste tot în jurul nostru vedem păşunile uscate ale Creştinătăţii şi observăm lipsa adevăratei cunoştinţe a Bibliei printre oamenii săi, noi putem aprecia necesitatea de a merge unde putem să ne bucurăm de râul revigorant de apă a vieţii, care curge de la tronul lui Dumnezeu şi al Mielului prin canalul pe care El îl îndrumă. Noi descoperim că cel care ne îndrumă pe calea pe care El vrea să mergem este Cuvântul lui Iehova. Precum se spune în Psalmii 23:2: „El mă conduce la locuri de odihnă bine udate.” Când însuşi Iehova ne conduce pe calea Sa, ar trebui oare să îl refuzăm? Noi nu ne-am gândi niciodată să respingem o invitaţie de la Dumnezeu. Totuşi, tocmai aceasta înseamnă dacă refuzăm invitaţia fraţilor noştri de a participa la întâlnirile programate în Sala Împărăţiei. Acesta este un loc de odihnă de la problemele lumii vechi, unde apele adevărului sunt împărţite gratuit, un loc de revigorare pentru sufletele noastre.

6. Poate spui că nu poţi participa la întâlniri deoarece necesită prea mult efort pentru a ajunge acolo. Adunarea cu cei cu credinţă adevărată este o parte din a face lucrurile după metoda lui Iehova. În noua lume noi ne vom aduna la îndrumarea lui Iehova. Dacă noi nu putem fi deranjaţi acum, nu ar trebui să ne aşteptăm să fim printre cei a căror sămânţă şi nume vor rămâne să se bucure de acele binecuvântări ale adunării de după Armagedon. „De la lună nouă la lună nouă şi de la sabat la sabat, orice carne va veni să se plece înaintea Mea”, spune Iehova. (Isa. 66:23) Atunci toţi vor fi uniţi în închinare pură, ne mai fiind separaţi de sectarism, căci toată carnea va fi unită în onorarea lui Iehova. Dacă sperăm să fim printre oamenii credinţei care se vor aduna atunci, noi trebuie să o arătam, adunându-ne regulat cu adunarea poporului lui Iehova acum, unde spiritul Său este revărsat ca să-şi binecuvânteze slujitorii care iau în considerare Cuvântul şi relaţia cu El. Din moment ce se poate vedea că a lui Iehova cale este o cale de asociere, cititorul este

invitat cu căldură să se alăture regulat martorilor lui Iehova la Sala locală a Împărăției, în studiul Bibliei.

7. Având apreciere pentru asocierea noastră cu societatea Lumii Noi şi pentru înţelegerea adevărului cu care am fost binecuvântaţi, noi ar trebui să fim nerăbdători să îl împărtăşim cu alţii. Atunci iubirea noastră pentru Iehova va fi reflectată în iubirea noastră pentru aproapele nostru, în timp ce îl încurajăm să înveţe adevărul. Nu adoptați atitudinea vechii lumi când vine vorba de religie şi nu tăceţi sau refuzaţi să discutaţi. Acestea sunt chestiuni ce țin de înţelepciune cerească şi viaţă. Însuşi Isus a fost sincer când venea vorba de religie şi Scripturi şi toţi oamenii sinceri ar trebui să aibă acelaşi interes puternic în asemenea lucruri, chiar dacă sunt de acord la început sau nu. Cuvintele „Veniţi să îndreptăm lucrurile între noi”, au aplicare oportună pentru cei care doresc să înveţe mai multe despre calea lui Iehova. (Isa. 1:18) Dacă nouă ne este ruşine să vorbim despre Iehova, El se va rușina de noi. Dacă noi suntem numai căldicei, o să fim alungaţi. În schimb, noi ar trebui să arătăm o dorinţă sinceră de a urma calea lui Iehova activ, învăţând-o, vorbind despre ea liber şi cu îndrăzneală şi devenind împlinitori ai cuvântului.

8. Poate eşti bătrân şi bolnav, dar la fel sunt şi alții care iau parte în slujire, vizitându-şi vecinii ca să vorbească despre vestea bună, studiind Biblia cu ei, dedicând timp şi energie pentru a-l onora pe Iehova. Atâta timp cât o persoană trăieşte, ea are o măsură de sănătate şi putere care poate fi folosită să-l laude pe Creator. Chiar şi cel mai vârstnic poate urma calea lui Iehova, căci Isus ne-a asigurat că jugul este ușor. Puterea lui Iehova va fi suficientă pentru noi ca să îndeplinim serviciul Său, în orice circumstanţă. Precum spune Isaia 35:3,4: „Întăriţi mâinile slabe și întăriți genunchii care se clatină. Spuneţi-le celor cu inima neliniștită: Fiţi tari! Nu vă temeți.” Tineretul poate, de asemenea, să facă lucrurile după metoda lui Iehova şi să înveţe să Îl laude. Solomon a ştiut înţelepciunea unui asemenea curs când a spus: „Adu-ţi aminte de Marele tău Creator acum, în zilele tinereţii tale.” (Ecl. 12:1). Isus a ştiut nevoia de a avea un început timpuriu în slujirea lui Iehova; aşa că şi-a întrebat discipolii: „Nu aţi citit niciodată: ‚Din gura copilașilor şi a sugarilor ai scos laude’”? Astfel, fie că suntem în vârstă, fie tineri, de mult timp în adevăr sau nou-veniți, noi putem să luăm parte la facerea de cunoscut a scopurilor Creatorului nostru. A spune adevărul aproapelui nostru este mult mai important decât să vorbim despre vreme peste gard sau să spunem ultima bârfă. Să fim printre cei care spun adevărul aproapelui lor, arătând astfel că vrem să fim număraţi printre cei care fac toate lucrurile după metoda lui Iehova. – Mat. 21:16; Zah. 8:16.

Cuprins

9. Amintiți-vă că Mica a spus că oamenii care vor umbla în numele lui Iehova vor fi cei care vor zice: „Haideți, să ne urcăm la muntele lui Iehova, și la casa Dumnezeului lui Iacov.” Martorii lui Iehova sunt singurii care extind în mod activ această invitație, aruncând sulițele și săbiile de război carnal, pentru a face această lucrare pașnică și dătătoare de viață între națiuni. Este o problemă urgentă, deoarece, așa cum a subliniat și Isus, „câmpul este lumea”. (Mat. 13:38) El a dat exemplul, ca un predicator activ al adevărului. Vorbind pentru cei care vor urma acest exemplu, Pavel a spus: „Cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare. ... Fiindcă 'oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat.' Însă cum îl vor chema pe acela în care n-au crezut? Şi cum vor crede în cel despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi fără să le predice cineva?” (Rom. 10:10-14). Înseamnă oare aceasta că obținerea vieții depinde de un accident geografic, că locul în care ne-am născut determină credința noastră, și astfel dacă obținem sau nu viață veșnică? Deloc. Aceasta servește doar pentru a sublinia necesitatea de a lua parte în lucrarea la nivel mondial de a face cunoscut acest mesaj dătător de viață. Nimeni care iubește adevărul și dreptatea nu va eșua să i se ofere ocazia să asculte adevărul și să îl accepte. În loc de a găsi vină la Dumnezeu, să ne concentrăm fiecare efort pentru a-i ajuta pe ceilalți să cunoască adevărul. Poate putem ajuta unde nevoia de vestitori ai Împărăţiei este mare.

10. Prin lucrarea de predicare care este făcută acum este realizată printre națiuni o lucrare de cernere și despărțire, marcând, prin intermediul instrucțiunii dătătoare de viață, pe aceia care se vor bucura de binecuvântările noii lumi. Această lucrare de cernere este făcută, „așa cum se scutură sita şi nicio pietricică nu cade pe pământ.” (Amos 9:9, *AS*) Iehova îi cunoaște pe cei care îi aparțin și îi va ocroti. Rezultatul final al acestei mari lucrări este văzut în viziunea dată lui Ioan: „Și iată! O mare mulţime pe care nimeni nu putea s-o numere, din toate naţiunile, triburile, popoarele şi limbile, stând în picioare înaintea tronului şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în robe albe şi având ramuri de palmier în mâini. Ei strigau cu glas tare, zicând: Salvarea o datorăm Dumnezeului nostru, care stă pe tron, şi Mielului”. Astfel, acești oameni cu bunăvoință din toate națiunile vin să îl recunoască pe Iehova și îngrijirea Sa pentru viață prin Isus Cristos, înainte ca Armagedonul să lovească pe cei rămaşi, care merită să moară. – Apoc. 7:9,10; Faptele 4:12.

11. Așa cum Dumnezeu nu este un Dumnezeu al confuziei, ci un Dumnezeu al aranjamentului ordonat, al controlului sistematic și universal, tot așa cei care iau parte la activitatea de slujire a lui Iehova pe întreg pământul, astăzi, nu o fac în funcţie de capriciile personale, de înclinațiile lor sau în mod haotic. Mai degrabă, ei își bazează activitățile pe un model de slujire eficient și sistematic, stabilit de Isus în timpul vieții Sale pământești. Aceasta înseamnă vizitarea oamenilor din casă în casă, din oraș în oraș, astfel ca toată lumea să aibă ocazia să asculte și să accepte adevărul. Adevărurile de bază din Biblie, care sunt esențiale pentru salvare, sunt prezentate prin predici în pragul ușii, extinse prin predici la vizite ulterioare, și în final, primesc o deosebită atenție prin studii Biblice la domiciliu cu persoanele interesate. – Faptele 20:20.

12. Acelaşi aranjament şi sistem ordonate ce se observă în întreg universul este reflectat în slujirea Împărăției de către slujitorii lui Iehova, la nivel mondial. Nici un efort nu este zadarnic. Activitatea lor este ghidata de aceeaşi putere şi spirit al lui Iehova, care ghidează și controlează creația cerească. De exemplu, astronomii spun cum coada unei comete este alcătuită din particule de materie atât de mici, încât doar presiunea luminii soarelui este necesară pentru a împinge coada cometei departe de capul acesteia, pe măsură ce cometa se apropie de soare. Totuși această coadă se poate extinde un milion de mile prin spațiu, toate aceste particule care o alcătuiesc putând fi împachetate într-o valiză obișnuită. În aranjamentul pământesc al lui Iehova forța călăuzitoare a Cuvântului și spiritul sunt ceea ce pregătesc pe slujitorii Lui pentru împlinirea voinței Lui. Chiar dacă ei ar putea părea puțini ca număr și nesemnificativi, totuși ei reflectă lumina adevărului tuturor celor care o caută. Printre slujitorii lui Iehova nu găsim pe cineva cu o modalitate de servire și credință și pe altcineva cu o altă credință, la fel cum nu găsim o cometă cu 258 de cozi, fiecare corespunzând cu altă religie. Cei din poporul lui Iehova se bucură de unitate și armonie, după ce au ajuns la o unitate a priceperii și scopului cu Cristos, Capul şi Liderul lor ceresc.
13. A te conforma aranjamentelor lui Dumnezeu poate însemna o schimbare completă a stilului de viață, dar acest lucru poate fi realizat. Iehova nu cere ceva ce nu putem face. Psalmul 25:8,9 spune: „De aceea, El îi învaţă pe păcătoşi calea cea dreaptă. El îi va face pe cei smeriţi să umble potrivit hotărârilor sale judecătoreşti şi îi va învăţa pe cei smeriţi calea Sa.” Când acei smeriți, până și cei mai mari păcătoși, aud adevărul, ei se schimbă. Pentru prima dată ei încep să înțeleagă cum este Iehova. Filozofii prostești și credințe religioase tradiționale sunt înlocuite cu logica și raționamentul adevărului. Este diferența dintre zi și noapte. În timp ce întunericul acoperă populația lumii, ca ei să continue să bâjbâie în ignoranță despre lumea nouă care este acum aproape, Iehova permite luminii adevărului să strălucească, astfel ca cei smeriți, care au o iubire sinceră față de Dumnezeu și pentru aproapele lor, să poată urma această cale. Pavel dă instrucțiuni acestora: „Trebuie să vă dezbrăcați de vechea personalitate, care corespunde purtării voastre de altădată ... și să vă îmbrăcați cu noua personalitate, care a fost creată după voința lui Dumnezeu în adevărată dreptate și loialitate. ... spuneți adevărul fiecare aproapelui său ... Hoțul să nu mai fure, ci mai degrabă să muncească din greu ... Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură ... De asemenea nu întristați spiritul sfânt al lui Dumnezeu.” – Efes. 4:22-30.

14. Acestea sunt doar câteva din punctele menționate de Pavel, dar este ceva pentru fiecare din noi să considerăm, pe măsură ce cunoaștem modul de viață a lui Iehova. Orice am face, ar fi bine să ne întrebăm dacă acel lucru îl bucură pe Dumnezeu. Dacă conștiința noastră este instruită în conformitate cu cuvântul Său, o să avem un ghid bun de urmat. Dar fiecare individ decide ce drum vrea să urmeze. Dumnezeu ne-a dat voință liberă, să alegem ce drum să urmăm. Depinde de noi dacă urmăm sau nu instrucțiunile și îndrumările Sale pentru viață. Astfel va fi unitate între poporul Său din întreaga lume. Iehova își adună poporul într-o singură turmă cu Cristos ca Păstorul cel Drept. Prin intermediul Cuvântului Său și

al organizației Sale, calea de urmat ne este arătată, ca și când o voce ar spune: „Iată calea! Umblaţi pe ea!, dacă vă abateți la dreapta sau la stânga.” (Isa. 30:21) Glasul lui Iehova ne vorbește astăzi prin organizația Sa, dându-ne corectare și instruire în dreptate și în serviciu activ. Prin intermediul organizației Sale teocratice suntem ajutați să rămânem pe cărarea vieții. Noi trebuie să ne păstrăm auzul ascuțit și în armonie cu glasul Său. Aceasta nu este o doctrină nouă sau ciudată pe care o auzim, ci cuvinte în armonie cu ceea ce a fost înregistrat pentru îndrumarea noastră în Biblie. Așa cum a spus și Pavel Galatenilor: „Chiar dacă vreunul dintre noi sau un înger din cer v-ar anunţa o altă veste bună decât aceea pe care v-am anunţat-o noi, să fie blestemat!”

15. În consecință, este vital să analizăm și să verificăm înțelegerea noastră asupra Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a ne asigura de o înțelegere corectă a celor mai mici detalii, astfel încât să nu ne abatem de la cale noi înșine sau să ne găsim în postura de a direcționa greșit pe alții prin comentariile și explicațiile noastre. Poate ajungem să cunoaștem adevărul despre doctrine de bază precum: treime, iad, nemurirea sufletului și altele, dar se termină oare cunoștința în acest punct? Ce să spunem despre punctele detaliate ale adevărului? Romanii 2:21 ne spune: "Tu, deci, care îl înveți pe altul, pe tine însuți nu te înveți?" Înțelegerea nu ni se dezvăluie prin revelație, ci necesită un efort din partea noastră. Trebuie să studiem și să analizăm Scripturile, ținând cont că viața depinde de aceasta. Prin puterea exemplului punctelor trecute ușor cu vederea, poate că adesea vorbiți despre Împărăție ca și cum aceasta ar fi stabilită *pe* pământ. Ați uitat punctul expus la pagina 138 al cărții "*Să fie Dumnezeu adevărat*", care spune: "Este evident că împărăția nu este pământească, ci cerească"? Așadar împărăția nu va fi niciodată stabilită pe pământ ca și când ar avea un aranjament pământesc, deși își va extinde conducerea și va aduce binecuvântări oamenilor cu credință de pe pământ. - Ioan 18:36.

16. Din nou, eşti conştient că poţi avea o parte în împlinirea profeţiei din Zaharia 8:21-23 (*AS*), care spune: „Zece oameni vor apuca ... de poala celui care este iudeu, zicând: Vom merge cu tine, căci am auzit că Dumnezeu este cu tine”? Cum este asta? Acest iudeu, sau lăudător al lui Iehova, urmează calea lui Iehova. Trimiterea aici nu este la un iudeu natural, din carne, ci la un iudeu spiritual, la cei din rămăşiţă. (Rom. 2:29) Adevărata atracţie a celor zece oameni cu bunăvoință nu este față de acest iudeu spiritual sau pentru rămăşiţă, ci față de Dumnezeul căruia i se închină, ca să-I urmeze calea; „căci am auzit că Dumnezeu este cu tine.” Nu este doar un mod de a apuca poala, înţelegând adevărul şi venind în organizaţie; ci indică o acţiune pozitivă şi o identificare a cuiva cu lăudătorii lui Iehova. O lucrare este atribuită celor care apucă adevărul, o lucrare descrisă spiritual ca cea a plugarilor sau a celor care se ocupă de viţa-de-vie, făcând o muncă de cultivare, arând, la figurat, pământul pentru împrăştierea seminţelor lui Dumnezeu şi tăind via astfel încât organizaţia să producă roadele dreptății. (Isa. 61:5) Aceasta a fost explicat în cartea *Puteți supravieţui Armagedonului în Noua Lume a lui Dumnezeu*, la paginile 299, 300.

17. Îţi vezi locul în împlinirea acestei profeţii? Oameni din toate naţiunile apucă acum adevărata închinare şi primesc sarcini de serviciu. Te retragi imediat, gândind, nu pot să fac asta? Aceasta însemnă lucrare, efort mare, conform ilustraţiei, dar noi ar trebui să avem o dorinţă puternică să o îndeplinim, deoarece ştim că este calea lui Iehova pentru noi. Aşadar, noi nu ne vom retrage de la a pune mâna pe plug şi de la a planta seminţele adevărului pe care l-am învăţat, chemând oamenii în serviciu. Isus a spus o parabolă despre un tată cu doi fii. Unul a spus că va lucra în vie, da nu s-a dus niciodată. Celălalt fiu a spus că nu va face munca, dar în cele din urmă a făcut-o. Tatăl a avut afecţiune pentru cel care a făcut munca. (Mat. 21:28-31) Dacă noi trebuie să-l mulţumim pe Tatăl ceresc, vom arăta un spirit voitor şi vom îndeplini lucrarea care ne-a fost încredinţată. După ce ne-am dedicat vieţile lui Dumnezeu, depinde de noi să punem interesele Împărăţiei pe primul loc în vieţile noastre, în toate lucrurile. Nu ezitaţi să-L serviţi pe Iehova, căci El nu ezită să ne dea binecuvântările vieţii şi ale învăţării adevărului şi ale slujirii Lui.

18. Noi nu putem să sperăm, totuşi, să îndeplinim slujirea cum se cuvine de unii singuri. Când Isus a spus că această veste bună va fi predicată în întreaga lume, El a prevăzut o organizaţie pe care a descris-o drept clasa servului credincios care va distribui hrană la timpul potrivit. Astfel, pentru a face lucrurile după metoda lui Iehova, noi trebuie să fim în armonie deplină cu organizaţia Sa. Știind despre extraordinara lucrare de mărturie care o să fie îndeplinită, noi ar trebui să cooperăm complet cu clasa servului credincios, astfel ca lucrarea să avanseze rapid. Noi facem asta aranjându-ne programul nu numai pentru a petrece cât de mult timp posibil în slujire, dar şi în alte feluri. Când este ora să înceapă întâlnirile, vom fi acolo. Noi ne amintim că Iehova este marele Ceasornicar exact, aşa că noi Îl imităm, arătând astfel respect pentru programul teocratic al activităţilor care au fost stabilite în adunarea locală. Când ajungem la Sala Împărăției, noi nu ar trebui să ne aşezăm imediat, ci, în schimb, este bine să vorbim cu fraţii, în special să vorbim cu cei pe care nu îi cunoaştem atât de bine sau cei care ar putea să fie noi. Asta este ceva ce fiecare frate sau soră poate să o facă, astfel „încurajându-ne unii pe alții”. Iehova se descoperă a fi un Dumnezeu al iubirii şi ospitalităţii; aşa că noi reflectăm la cunoştința noastră despre căile Sale, demonstrându-ne nouă înșine aceste atribute. Sau când servul de grupă ne dă o sarcină în programul de instruire să ajutăm pe cineva să progreseze în slujire sau să primim noi înşine ajutor, noi vrem să facem tot ceea ce putem să reuşim. Aceasta este, de asemenea, o parte a aranjamentului lui Iehova pentru noi ca să câştigăm maturitate, astăzi, prin organizaţia Sa. După cum citim în Efeseni 4:11,12: „El i-a dat ... pe unii ca păstori şi învăţători, în vederea îndreptării sfinţilor, pentru a le sluji altora.”

19. Astăzi, la fel ca şi în trecut, alegerea depinde de noi cu privire la ce cale vom urma. Iosua a prezentat clar situaţia izraeliţilor, spunând: „Alegeţi astăzi cui vreţi să-i slujiți. ... Dar eu şi casa mea îi vom sluji lui Iehova.” (Ios. 24:15) Când cineva cunoaşte adevărul şi calea pe care Iehova o pune înaintea lui şi totuşi nu o urmează, el nu mai este pe calea lui Iehova spre viaţă, ci călătoreşte pe o cale ce se afârşeşte cu moartea. Precum spune Iacov 4:17: „Dacă cineva ştie să facă ce este

Cuprins

drept, dar nu face, păcătuieşte.” La fel cum există numai un Dumnezeu Suprem „al cărui nume este Iehova”, aşa există numai o cale, nu mai multe, de a-L cunoaşte şi a-L servi. Iehova se bucură de cursul fericit şi productiv al celor care îl slujesc, aducând roadele Împărăţiei. Ori pământul absoarbe ploaia şi produce vegetaţie şi primeşte binecuvântarea de la Dumnezeu, ori se dovedeşte neroditor și produce numai spini și mărăcini, potriviţi numai pentru distrugere. Ce fel de sol eşti tu? Ai primit Cuvântul cu bucurie şi ai lucrat în vie să „produci multe fructe”? Pavel îndeamnă fiecare creştin dedicat de astăzi: „Nu fiţi leneşi, ci fiţi imitatori ai celor care, prin credinţă şi răbdare, moştenesc promisiunile.” – Evrei 6:7,8,12; Luca 8:11-15.

20. După ce ați aflat calea lui Iehova, urmaţi-o îndeaproape. Depuneți fiecare efort să rămâneţi aproape de acea calea şi să faceţi progres în adevăr de la an la an. Calea lui Iehova este clar marcată pentru oamenii din toate naţiunile care o caută cu sinceritate. „Acolo va fi un drum mare, da, o cale, și ea va fi numită Calea Sfinţeniei. Cel necurat nu va trece pe ea. Ea va fi pentru cel ce umblă pe cale, iar nebunii nu vor rătăci pe ea. ... Cei răscumpăraţi de Iehova se vor întoarce şi vor veni la Sion cu strigăte de bucurie. O bucurie veşnică le va încununa capul. Vor găsi bucurie şi veselie, iar durerea şi suspinul vor dispărea.” (Isa. 35:8-10) Este timpul acum să mergem pe această cale înaltă spre viaţă cu societatea Noii Lumi. Nu există altă cale prin care să câştigăm favoarea lui Iehova. A face toate lucrurile după metoda lui Iehova înseamnă calea spre fericire şi viaţă. – Ier. 7:23.

Continuaţi să umblaţi cu înţelepciune faţă de cei de afară, răscumpărând orice moment prielnic. Vorbirea voastră să fie întotdeauna plăcută, dreasă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să-i răspundeți fiecăruia. – Col 4:5,6

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce împlinire a lui Mica 4 poate fi observată acum?
2. (a) Ce invitație se răspândește acum? (b) De ce poporul lui Iehova este un popor fericit?
3,4. Ce importanţă are cunoașterea numelui lui Dumnezeu? Ce trebuie să ne străduim să facem?
5. Unde găsim sursa informaţiei spirituale?
6. Cum se vede calea lui Iehova a fi o cale a asocierii acum şi în viitor?
7. De ce este nepotrivită atitudinea lumească de a nu discuta niciodată despre religie?
8. (a) Este scutit cineva de la a-L servi pe Iehova? (b) De ce nu trebuie să ne temem să luăm parte în serviciu?
9. Va muri cineva fără să aibă oportunitatea să afle adevărul? Ce putem face în legătură cu aceasta?
10. Cum este realizată lucrarea de cernere şi care va fi rezultatul?
11,12. Cum reflectă slujirea Împărăţiei supravegherea acesteia de Iehova?
13. Ce schimbări sunt necesare pentru a plăcea lui Iehova?
14. Cum ne călăuzeşte astăzi Iehova prin organizaţia Lui?

15. De ce este valoros studiul continuu al adevărului scriptural?
16. Care este aplicarea modernă a lui Zaharia 8:21-23?
17. Ce activitate de astăzi este pe placul lui Iehova?
18. În ce moduri putem sprijini adunarea locală?
19. Ce alegere se află înaintea fiecărei persoane?
20. Ce binecuvântări decurg de pe urma facerii tuturor lucrurilor după metoda lui Iehova?

Urmărindu-mi scopul în viaţă

Relatare de Florence Manso

Într-o seară călduroasă de vară, în Chicago, la scurt timp după ce împlinisem 18 ani, tatăl meu a încercat să mă convingă, administrându-mi o bătaie, să nu urmez o viaţă de slujitor. „Asemenea altor fete de vârsta ta, scopul tău în viaţă ar trebui să fie să te căsătoreşti şi să creşti o familie”, a insistat el. Datorită lui Iehova nu am renunţat la slujire şi, drept rezultat, El m-a binecuvântat atât cu slujire, cât şi cu o familie simpatică. Am nişte copii minunaţi: unii sunt tineri în adevăr, alţii sunt destul de maturi încât să îşi îngrijească propriii copii.

Am început să învăţ adevărul din Biblie în timpul liceului. Din cauza crizei economice, nu mi-am mai putut continua studiile într-o şcoală parohială scumpă. Drept urmare, pentru prima dată aveam colegi de alte religii. La scurt timp, au început să apară întrebările: De ce eu aveam un sandvici fără carne în fiecare vineri la prânz? De ce Biserica Catolică a omis cea de-a doua poruncă, dar a împărţit-o în două pe cea de-a zecea? De ce nu se găseşte în Biblie cuvântul „purgatoriu”? Aceste întrebări şi multe altele m-au pus pe gânduri, făcându-mă să-mi dau seama că fusesem crescută pe baza naivităţii în locul unei credinţe bazată pe cunoştinţă exactă. În urma acestui proces de căutare a răspunsurilor, mi-am stricat toate legăturile cu Biserica Catolică. Am cercetat şi anumite învăţături protestante, dar în zadar.

Căutarea mea s-a încheiat într-o duminică dimineaţa, când un martor bătrân a sunat la uşa mea, prezentându-mi cartea *Bogăţie* şi răspunsurile la întrebările mele. Fiind convinsă scriptural, şase luni mai târziu mi-am simbolizat dedicarea.

Acasă am început să am parte de împotriviri şi am ajuns în punctul în care, după ce am împlinit 18 ani, să-mi afirm cu tărie drepturile de a începe slujirea. Ori făceam un compromis, ori plecam de acasă. Eu am ales a doua variantă. Şase ani mai târziu, în toamna anului 1944, în cadrul întâlnirii de afaceri anuală a Societăţii, ţinută în Pittsburg, încurajările şi conversaţiile multor pionieri au devenit contagioase. În cele din urmă, m-am trezit. În luna aprilie, am început să-mi

Cuprins

urmăresc scopul în viaţă ca pionieră în serviciul Regelui nostru domnitor Isus Cristos. Cât de fericită am fost de atunci!

Până acum, am avut parte de un şir neîntrerupt de experienţe grandioase. Mai întâi, am avut parte de doi ani încântători de pionierat în Benton Harbor, Michigan. Apoi am absolvit a unsprezecea promoţie a şcolii Gilead, de unde am plecat numai cu amintiri plăcute despre asocierea Lumii Noi şi cu o dorinţă reînnoită de a continua să-mi urmăresc scopul în viaţă. Am primit însărcinare să merg în Coreea, dar am aşteptat să plecăm timp de un an şi jumătate, lucrând în acest timp ca pionieri speciali în Long Island, New York, fiind nerăbdători mereu să plecăm în Coreea. Când ni s-a anunţat, în cele din urmă, data la care aveam să plecăm, noi, toate cele patru fete, ne-am bucurat extrem de mult. Părăsind portul din New York în data de 14 ianuarie, după 58 de zile am ajuns în portul din Inchon, Coreea. Cei din familia Steele, care erau misionari acolo înaintea noastră, şi mulţi alţi coreeni zâmbitori, ne-au întâmpinat cu căldură în acea zi răcoroasă de martie coreeană a anului 1950.

Pe când ne pregăteam să ne stabilim pentru a ne începe lucrarea, Coreea de Nord a declarat război Coreei de Sud, în data de 25 iunie. În acea zi, după ce ne-am încheiat lectura publică, un poliţist a intrat în şcoala în care ne întâlneam şi a făcut anunţul înfiorător. Trei zile mai târziu, am fost obligaţi să ne abandonăm însărcinarea din Coreea. Ce experienţă cumplită să ne lăsăm în urmă dragii fraţi coreeni credincioşi! În loc să vorbesc mai mult despre acest episod, aş prefera să îmi reamintesc de acele trei luni premergătoare războiului. În ciuda condiţiilor de trai foarte precare şi a greutăţilor, fraţii noştri coreeni nu au lipsit de la nicio întâlnire. Unii dintre ei parcurgeau pe jos distanţe mari în timpul lunilor reci şi aspre, ajungând mereu cu mult înainte de timpul stabilit pentru întâlnire, iar după terminarea întâlnirii nu ar mai fi vrut să plece acasă. În timpul întâlnirilor, femeile coreene casnice, multe dintre ele având o educaţie slabă, găseau rapid textele din Biblie şi ascultau cu mare atenţie la tot ce se spunea. Parcă văd şi acum încălţămintea ce stătea aliniată în afara Sălii Împărăţiei şi ţin minte că mi s-a cerut să număr perechile de încălţări pentru a avea numărul exact al participanţilor. Acest lucru se întâmpla cu vreo opt ani şi jumătate în urmă.

Acum mă aflu în Japonia, care e actuala mea casă. Iehova a fost foarte bun. Am parte şi de momente grele, ca de exemplu atunci când întâmpin probleme legate de limbă, sau când studenţii care par a fi zeloşi brusc îşi pierd interesul atunci când află despre responsabilităţile de serviciu, sau când alţii se compromit din cauza opoziţiei din partea familiei, însă Iehova ne răsplăteşte strădaniile făcute din iubire, iar sămânţa

Cuprins

prinde rădăcini în sol bun. Deseori le vizităm din nou pe femeile care îşi exprimă dorinţa de a afla mai multe despre Iehova, dar care simt că nu mai pot continua în cercetarea lor din cauza socrilor lor, cărora trebuie să li se supună în totalitate, conform obiceiului lor. Bătrânii susţin că creştinismul e potrivit pentru cei din Occident, dar nu şi pentru ei. Cei care tânjesc după dreptate văd nebunia unui astfel de raţionament şi al acestor obiceiuri religioase și acumulează cunoştință dătătoare de viaţă care îi face suficient de puternici pentru a învinge aceste obstacole. În prezent, în această ţară muntoasă, care nu e mai mare decât statul California, dar pe ale cărei patru insule principale se înghesuie 90 de milioane de oameni, până la 1.200 de oameni se întorc spre împărăţia stabilită a lui Iehova, ca singura lor speranţă, şi împlinesc, cu bucurie, alături de noi, voinţa divină.

Primii doi ani și jumătate din Japonia i-am petrecut în Nagoya, apoi am plecat în Gifu, unde am petrecut încă doi ani şi jumătate, în ambele cazuri ajutând la înființarea de noi adunări. După ce partenera mea s-a căsătorit cu un alt misionar, în Japonia, am primit o însărcinare în Tokyo, unde am lucrat alături de adunarea din Shibuya.

S-au întâmplat multe lucruri cât timp am slujit în Japonia. Au avut loc evenimente fericite cum ar fi participarea la adunarea din New York din 1953 şi vizitele fraţilor Knorr şi Franz în Japonia. Însă cel mai important eveniment dintre toate a fost privilegiul de a participa la adunarea internaţională a martorilor lui Iehova, intitulată „Voinţa divină”, şi care s-a ţinut în New York, în anul 1958. Absolut totul la această adunare a fost extraordinar. Pregătirile de călătorie de care s-a ocupat Societatea pentru noi, nemaipomenita participare de la cuvântarea publică, importanta rezoluţie ce a fost adoptată şi pe care am acceptat-o şi eu, sfatul şi încurajarea oportune de a continua să facem voinţa divină şi, desigur, numeroasele instrucţiuni cu privire la natura voinţei divine, toate acestea au făcut ca acesta să fie cel mai important eveniment din viaţa mea de misionară.

După acea minunată adunare, eu şi partenera mea am primit o nouă însărcinare, de data aceasta în insula cea mai de sud a arhipelagului Kyushu, în oraşul Fukuoka. Chiar dacă teritoriul nostru se află în partea cea mai săracă a oraşului, rămânând consecvenți şi bazându-ne pe Iehova să ne îndrume paşii către celelalte oi ale Sale, în scurt timp am fost răsplătite cu 20 de studii biblice pe care trebuia să le ţinem amândouă. Unde altundeva s-ar mai putea bucura cineva de o asemenea viaţă plină de bogăţii? Faptul că mi-am urmărit scopul în viaţă lucrând ca misionară mi-a adus fericire şi satisfacție adevărate, ajutându-i pe ceilalţi aşa cum şi noi am fost ajutaţi. Da, le slujim oamenilor din orice clasă socială. Acest lucru este cu mult mai plăcut decât dacă am lucra într-o slujbă seculară din această lume egoistă şi materialistă. Dacă eşti liber din punct de vedere Scriptural să faci acest lucru, de ce nu ai lua în considerare, prin rugăciune, cum te-ai putea alătura și tu misionarilor fericiţi? Cu adevărat, merită orice sacrificiu pe care ar trebui să-l faci pentru a alege această cale.

Să ne armonizăm lucrarea
cu hainele de slujire

Iehova Dumnezeu este consecvent şi demn de încredere. El nu se schimbă. În orice moment, lucrarea Sa se armonizează cu felul Său de a fi. El le cere şi slujitorilor Săi să fie la fel de consecvenți. Prin urmare, trebuie să ne armonizăm lucrarea cu hainele de slujire, sau, cum spune textul biblic pentru luna septembrie: „Numai purtaţi-vă într-un mod demn de vestea bună despre Cristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi fi departe, să aud despre voi că rămâneţi neclintiți într-un singur spirit, luptând cot la cot, cu un singur suflet, pentru credinţa veştii bune.” – Filip. 1:27.

Ce sunt aceste haine de slujire? Acestea sunt cele menţionate în Apocalipsa 16:15 şi constituie dovada faptului că un om nu renunţă la însărcinarea sa onorabilă de a fi un slujitor al lui Iehova, un martor pentru El, slujindu-L în templul Său. Acestea reprezintă recunoaşterea pe care Iehova o arată creştinului, oferindu-i privilegii sacre de slujire, fiind un simbol al faptului că cineva a fost onorat cu slujirea creştină.

Fiecare creştin trebuie să păstreze aceste haine onorabile, căci dacă le pierde, va fi acoperit de ruşine. Cum se poate întâmpla acest lucru? Prin faptul că nu îţi armonizezi lucrarea cu acele haine.

Pentru a ne armoniza lucrarea cu hainele de slujire, în primul rând trebuie să studiem silitori pentru a deveni puternici spiritual, dar şi pentru a putea ţine pasul cu lumina ce sporeşte mereu. Pentru a consolida ce am învăţat, cea mai bună metodă este de a le spune şi celorlalţi. De asemenea, trebuie să ne asociem cu fraţii noştri, căci avem nevoie de încurajarea şi entuziasmul pe care ni le pot oferi ei. De asemenea, este extrem de important să fim vigilenți în ce privește rugăciunea, căci avem nevoie de Dumnezeu mai mult decât avem nevoie de fraţii noştri. Procedând astfel, vom obţine cunoştință exactă, cea mai sinceră dorinţă şi puterea necesară pentru a împlini lucrarea ce se armonizează cu hainele noastre de slujire.

Un alt lucru necesar pentru a ne armoniza lucrarea cu hainele de slujire e menţinerea noastră în stare de alertă pentru a ţine la distanţă toți jefuitorii. Acest lucru presupune practicarea religiei pure, având grijă ca limbile noastre să rostească lucruri corecte şi păstrându-ne hainele neîntinate de această lume. (Iacov 1:26,27). Aceasta înseamnă că trebuie să evităm nu numai politica şi religiile acestei lumi vechi, ci şi materialismul şi necurăţia ei morală.

Mai presus de orice, armonizarea lucrării noastre cu hainele de slujire presupune să luăm parte, zelos, la toate aspectele slujirii Împărăţie, după cum avem oportunitatea. Trebuie să rămânem fermi în aceasta, luptând umăr la umăr pentru vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu, care a fost stabilită acum. Din moment ce din ce în ce mai mulţi oameni se îndreaptă spre muntele casei lui Iehova, devine din ce în ce mi urgent să fim mereu ceea ce trebuie să fim, adică slujitori devotaţi în exclusivitate lui Iehova şi serviciului Său. – Isa. 2:2,3.

Slujindu-L cu iubire pe Iehova, imitând cu loialitate modelul oferit de Isus şi predicând atent vestea bună a Împărăţiei, ne vom armoniza lucrarea cu hainele de slujire şi vom împlini cel mai mare scop al vieţii noastre şi anume glorificarea şi preamărirea Creatorului Iehova Dumnezeu.

Partea 21 – „Să se facă voința ta pe Pământ”

După cum s-a descris în capitolul care tocmai s-a încheiat, intitulat „'Micul corn' în opoziţie”, Babilonul a dobândit puterea mondială în cea de-a doua parte a secolului al VII-lea î.Cr. În anul 618 î.Cr., împăratul babilonian Nebucadnețar a asediat capitala evreiască Ierusalim şi l-a luat pe regele iudeu prizonier în Babilon. Printre ceilalţi prizonieri luaţi în Babilon se număra şi tânărul evreu Daniel, care a devenit profetul lui Iehova şi scriitorul cărţi biblice care îi poartă numele. Noul rege pe care Nebucadnețar îl pusese pe tronul Ierusalimului s-a răsculat, iar Nebucadnețar a asediat din nou oraşul sfânt. În vara anului 607 î.Cr., el a capturat oraşul, l-a distrus şi a ruinat templul acestuia dedicat lui Iehova. Multe sute de supravieţuitori evrei au fost duşi în exil în Babilon, unde se afla Daniel, iar alţii au fugit de teamă, iar astfel ţinutul lui Iuda a rămas pustiu. După vreo 69 de ani, adică în anul 539 î.Cr., Babilonul a fost cucerit ca putere mondială de către mezi şi perşi, care şi-au unit imperiile pentru a deveni puterea mondilă dominantă, cea de-a patra în istoria Bibliei. Daniel a fost martor la aceste lucruri.

CAPITOLUL 9: RESTAURAREA SANCTUARULUI LA STAREA SA DE DREPT

* Pe parcursul celor 69 de ani, timp în care Babilonul a dominat ca cea de-a treia putere mondială în istoria biblică, sanctuarul lui Iehova Dumnezeu de la Ierusalim a zăcut pustiit. Manifestând interes sincer în închinarea Dumnezeului Cel Preaînalt, în locul pe care Acesta l-a ales în vremurile străvechi, profetul Daniel se ruga în exil: „De dragul Tău, Doamne, fă să strălucească Faţa Ta peste sanctuarul Tău care este pustiit.” (Dan. 9:17, *RS*). Preocuparea sa pentru sanctuarul lui Iehova a fost amplificată de viziunea conform căreia Domnul Dumnezeu l-a trimis în timpul domniei ultimului rege al puterii mondiale Babilon, şi anume „în al treilea an al domniei regelui Belşaţar.”

2. Nu este un fapt cert dacă Daniel se afla încă în oraşul Babilon şi, pur şi simplu, s-a imaginat într-o altă locaţie în viziunea sa sau chiar s-a aflat în numita locaţie. Schimbând limba aramaică în cea ebraică, Daniel scrie: „M-am uitat în viziune şi, în timp ce mă uitam, eram în cetatea Susa, care se află în provincia Elam. Şi, uitându-mă în viziune, eram lângă râul Ulai. Când mi-am ridicat ochii, m-am uitat şi iată: un berbec stătea în faţa râului şi avea două coarne. Cele două

coarne erau mari, dar unul era mai mare decât celălalt, iar cel mai mare crescuse mai târziu. Am văzut berbecul împungând cu coarnele spre vest, spre nord şi spre sud. Niciun animal sălbatic nu putea să stea înaintea lui şi nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână. Făcea ce voia şi se slăvea singur." – Dan. 8:1-4, *JP*.

3. Noi, cei care trăim în cea de-a două jumătate al celui de-al 20-lea secol, putem examina această profeţie emoţionantă cu convingerea că aceasta are legătură cu timpul critic pe care îl trăim, „timpul sfârşitului", dat fiind că nimeni altul decât un înger de seamă al lui Iehova Dumnezeu a mărturisit aceasta. În vremurile de odinioară, Daniel nu putea înţelege viziunea, însă acesta scrie: „Şi am auzit glasul unui om pământean în mijlocul Ulaiului. El a strigat, zicând: Gabriel, explică-i cele văzute! El a venit lângă locul în care stăteam, dar, când a venit, m-am îngrozit şi am căzut cu faţa la pământ. Atunci el mi-a zis: Fiu al omului, înţelege că viziunea este pentru timpul sfârşitului! Şi, în timp ce vorbea cu mine, am adormit adânc, cu faţa la pământ. El m-a atins şi m-a făcut să mă ridic în locul unde stătusem înainte. Apoi a spus: Iată că te voi face să cunoşti ce se va întâmpla la sfârşitul condamnării, căci viziunea este pentru timpul fixat al sfârşitului." Aşadar, noi ar trebui să fim interesaţi astăzi.

4. Începând interpretarea, îngerul Gabriel a spus: „Berbecul, pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sunt împăraţii Mezilor şi Perşilor." (Dan. 8:15-20, *JP*). Acest berbec simbolic reprezintă cea de-a patra putere mondială, Medo-Persia. Cele două coarne înalte îi înfăţişează pe regi. Cornul Median trebuia, iniţial, să reprezinte succesorul direct al regelui caldeean al Babiloniei, însă practic s-a sfârşit cu Darius medul. Nepotul său, Cyrus cel Mare, l-a însoţit în expediţia de cucerire a Babilonului. Cyrus persanul l-a succedat pe unchiul său, Darius, devenind astfel rege peste toată Babilonia. Regii persani au continuat să-şi menţină poziţia dominantă. În timpul celei din urmă domnii a regelui persan Darius I a răbufnit o revoltă printre mezi, pe care persanii au reuşit s-o înăbuşe. Astfel, cornul persan a devenit cel mai înalt dintre cele două. Ca un semn al acestui fapt, Daniel 5:28, 6:8, 12, 15; 8:20 vorbeşte despre mezi ca fiind înaintea perşilor, însă cartea Esterei afirmă că perşii ar fi fost înaintea mezilor. (Estera 1:3, 14, 18, 19; 10:2). Prin intermediul profetului Isaia, Iehova a vorbit despre stârnirea mai degrabă a mezilor decât a perşilor în ceea ce priveşte nimicirea Babilonului. – Isa. 13:17; 21:2.

5. În viziunea anterioară primită de Daniel, Babilonul a fost descris prin fiara sălbatică ce a ieşit din mare şi care se asemăna cu un leu care avea aripi de vultur. Această fiară simbolică s-a dovedit incapabilă să stea înaintea berbecului simbolic, prezent în noua viziune. Această viziune s-a prăbuşit odată cu prăbuşirea Babiloului din anul 539 î.Cr., iar în următorii 50 de ani nicio altă fiară din guvernul politic nu s-a dovedit capabilă să facă faţă puterii mondiale medo-persane. Profeţiile vorbesc despre Iehova ca ridicându-se precum un cuceritor „de la răsăritul soarelui" şi îl denumesc ca fiind „o pasăre de pradă" din zori de zi. (Isa. 41:2; 46:11). „Regii de la răsăritul soarelui" e modul în care Darius medul şi nepotul său, Cyrus cel Mare, sunt amintiţi în Apocalipsa 16:12. În armonie cu

aceasta, Daniel a văzut berbecul simbolic „înaintând spre vest”, sau dinspre est, precum şi înaintând spre nord şi spre sud.

6. Până când Imperiul Medo-persan s-a extins mult peste graniţele Imperiului babilonian, nu a existat nicio putere politică ce putea să ţină piept atacului venit din partea celei de-a patra puteri mondiale, mai cu seamă pe continentul asiatic. El a făcut cum a considerat de cuviinţă şi şi-a extins ţinutul. Regele Cambyses, cel care l-a succedat pe Cyrus cel Mare, a cucerit Egiptul. Succesorul său, regele persan Darius I, s-a deplasat spre vest, dincolo de Strâmtoarea Bosfor, în anul 513 î.Cr., şi a invadat teritoriul european al Traciei, al cărei capitală era Bizanţul (actualmente Istanbul). Până în anul 508 a supus Tracia, iar până în anul 496 a cucerit Macedonia. Astfel, în timpul lui Darius I, imperiul a devenit cel mai mare dintre cele pe care lumea le cunoscuse până la acea vreme. Darius I, de altfel, este cunoscut pentru re-săparea canalului Suez şi pentru permisiunea care a dat-o iudeilor restabiliţi în Palestina să-şi finalizeze construirea sanctuarului lui Iehova în Ierusalim, în ciuda opoziţiei nelegiuite a duşmanului. – Ezra 4:1-5, 24, 5:1, până la 6:15.

7. Drept mărturie a măreţiei imperiului, despre succesorul lui Darius, Xerxes I, se vorbeşte în Scriptura sacră precum: „Ahaşveroş care domnea din India până în Etiopia peste o sută douăzeci şi şapte de provincii.” – Estera 1:1.

8. Pentru justificarea profeţiilor lui Iehova, un provocator de succes al dominării pământului de către puterea mondială persană s-a ivit la timpul cuvenit. Drept indiciu despre aceasta, cu mult înainte, chiar şi regele Darius I a cunoscut înfrângerea în faţa grecilor, la Maraton, Grecia, în anul 490 î.Cr. Anticipând nu numai o simplă înfrângere, ci o nimicire absolută, Daniel povesteşte mai mult din această viziune: „Și pe când mă gândeam, iată, un ţap venea de la apus străbătând faţa întregului pământ şi nu atingea pământul. Între ochii ţapului era un corn care atrăgea atenţia. El s-a îndreptat spre berbecul cu două coarne, pe care îl văzusem stând în faţa râului, şi, în puterea furiei lui, a alergat spre el. Am văzut cum s-a apropiat de berbec şi cum, în înverşunarea lui, a doborât berbecul şi i-a rupt cele două coarne, iar berbecul n-a avut putere să stea înaintea lui. L-a aruncat la pământ şi l-a călcat în picioare şi n-a fost nimeni care să scape berbecul din mâna lui. Ţapul s-a îngâmfat peste măsură, dar, de îndată ce a devenit puternic, cornul cel mare s-a rupt şi în locul lui au crescut patru coarne, spre cele patru vânturi ale cerului.” – Dan. 8:5-8, *JP*.

9. Pentru interpretarea inspirată a acestei viziuni profetice, trebuie să luăm din nou aminte la ce i-a spus îngerul Gabriel lui Daniel: „Ţapul păros îl reprezintă pe regele Greciei. Cornul cel mare dintre ochii lui îl reprezintă pe primul rege. Pentru că acesta s-a rupt şi în locul lui s-au ridicat, în cele din urmă, patru, din naţiunea lui se vor ridica patru împărăţii, dar nu cu puterea lui.” – Dan. 8:21,22, *JP*.

10. În anul 336 î.Cr. acel ultim rege al Imperiului Persan, Darius al III-lea, (Codomannus), a fost încoronat. În acelaşi an, Alexandru a fost încoronat rege în Macedonia, care a fost eliberată de persani cu mult timp în urmă, în anul 479 î.Cr., în urma unei înfrângeri a perşilor la Plataea. Alexandru a hotărât să ducă la bun sfârşit planurile tatălui său, Filip al-II-lea al Macedoniei. Filip al II-lea a fost cel

care a organizat falanga macedoneană, cu care a combinat atacuri de cavalerie în flancurile inamice. Fiul său, Alexandru, după supunerea Greciei, a traversat strâmtoarea îngustă Dardanele (vechiul Helespont), ajungând în Asia Mică, în primăvara anului 334 î.Cr. Acesta a fost însoţit de 30.000 de soldaţi bine înarmaţi care formau falangele sale, alături de 5.000 de călăreţi, soldaţi vorbitori de numeroase dialecte greceşti care au dezvoltat greaca comună (*Koiné*), limbă în care au fost scrise ulterior Scripturile Creştine Greceşti. Cu viteza unui leopard echipat cu patru aripi ca de pasăre, într-adevăr, cu viteza unui ţap care părea să nu atingă pământul, în timp ce se repezea către berbecul simbolic, Alexandru a pătruns cu forţele sale în ţinuturile Imperiului Persan, care era de 50 de ori mai mare decât propria sa împărăție. La râul Granicus, acesta a înregistrat prima sa victorie împotriva forţelor regelui Darius al III-lea. Mai departe, Alexandru a înaintat, cucerind și supunând oraş după oraş, în Asia Mică.

[11] În drumul său spre sud, către Egipt, acesta a distrus oraşul insulă Tir, după şapte luni de asediu. Apoi, acesta a pătruns în Ierusalim. Egiptul a căzut înaintea sa, iar acolo, în anul 332 î.Cr., acesta a întemeiat oraşul care-i poartă şi astăzi numele, Alexandria, oraş care a devenit cel mai mare oraş antic din ţinuturile elene. La Gaugamela, nu departe de ruinele vechiului Ninive de pe râul Tigru, Alexandru a înfrânt complet armata persană şi l-a pus pe fugă pe Darius al III-lea. Oraşul Babilon a căzut înaintea lui (331 î.Cr.). Când acesta a ajuns la Balkh, teritoriul pe care se află acum Afghanistanul, în anul 328 î.Cr., acesta anexase deja complet Imperiul Persan. Dornic să înainteze spre Oceanul Pacific, acesta s-a îndreptat spre oraşul Punjab din India, însă a reuşit să ajungă doar până la râul Sutlej (327 – 326 î.Cr.). Din cauza oboselii, a dispus ca trupele care tânjeau de dor de casă să se întoarcă spre vest.

[12] Într-adevăr, pe vremea lui Alexandru cel Mare, ţapul simbolic „s-a îngâmfat peste măsură”. Pornind din India, Alexandru s-a întors în Babilon, cu gândul de a-l transforma în capitala supremă a imperiului său. În această privinţă, profeţia Bibliei era de partea sa. În Babilon, acesta a fost lovit de malarie, însă a continuat să se ospăteze până la beţie şi, subit, acesta a murit, în cel de-al 33-lea an de viaţă, în anul 323 î.Cr. Astfel, „cornul mare” simbolic al ţapului, care reprezenta „cel dintâi rege”, a fost distrus. În locul cornului frânt (Alexandru), au apărut patru coarne simbolice, însă nu în succesorii naturali ai lui Alexandru. Până în anul 301 î.Cr., patru dintre generalii lui Alexandru au urcat la putere, generalul Ptolemeu Lagos în Egipt şi Palestina; generalul Seleucus Nicator în Mesopotamia şi Siria; generalul Casandru în Macedonia şi Grecia; şi generalul Lisimah în Tracia şi Asia Mică. Cele patru coarne simbolice mânuiau puterea „către cele patru vânturi ale cerului”, sud, nord, vest şi est. Profeticii „împărat de la miazănoapte” şi „împărat de la miazăzi” se aflau acum pe scena internaţională.

13. Ceea ce Daniel a văzut apoi în viziunea sa l-a uimit sau l-a îngrozit. Acesta a văzut mai mult decât ridicarea celor patru coarne, căci el adaugă: „Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit, şi spre ţara cea minunată. S-a înălţat până la oştirea cerului, a doborât la pământ o parte din oştire şi din stele [o parte din oştirea stelelor, *RS*], şi le-a călcat

Cuprins

în picioare. S-a înălţat până la prinţul oştirii, i-a smuls jertfa necurmată şi i-a distrus locul sanctuarului. Oştirea a fost predată împreună cu jertfa necurmată prin fărădelege; şi el a aruncat adevărul la pământ, a acţionat şi a prosperat." (Dan. 8:9-12, *JP*). Cine e acest „mic corn" care l-a sfidat pe Iehova Dumnezeu?

[14]. Îngerul Gabriel, după ce a explicat „cele patru coarne", a spus: „La sfârşitul împărăţiei lor, când cei ce încalcă legea vor umple măsura, se va ridica un rege cu înfăţişare fioroasă, care va înţelege stratagema. Puterea lui va deveni mare, dar nu prin propria lui putere. El va distruge într-un mod uluitor, va prospera şi va fi eficient. Îi va nimici pe cei puternici, precum şi pe poporul sfinţilor. Şi, prin perspicacitatea lui, el va face să reuşească înşelătoria în mâna lui. Se va îngâmfa în inima lui şi, în timpul securităţii, el îi va nimici pe mulţi. Se va ridica şi împotriva Prinţului prinţilor, dar va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini. " – Dan. 8:23-25, *JP*.

[15] Ridicarea simbolicului „corn mic" survine în cea de-a doua parte a domniei urmaşilor lui Alexandru, când cei ce au păcătuit împotriva lui Iehova Dumnezeu se apropie de sfârşit. Aceasta localizează ridicarea „micului corn" în secolele moderne, înainte de anul 1914 d.Cr. Ce corn simbolic a evoluat de la un început modest şi s-a extins excesiv spre sud, spre est şi spre „minunatul ţinut" al Scripturilor Sacre? Ce „rege" sau putere dominantă, cu înfăţişare fioroasă sau îndrăzneaţă, s-a ivit şi a exercitat o putere extraordinară în secolele recente? E vorba de cea de-a şaptea putere mondială prezisă în profeţia biblică, puterea mondială, dublă anglo-americană.

[16] Cum a putut acest stat să se înalţe din unul dintre coarnele care simbolizau regatul întemeiat de cei patru generali aflaţi sub comanda lui Alexandru? În anul 298 î.Cr., linia masculină a generalului Casandru din Macedonia şi Grecia s-a sfârşit; 13 ani mai târziu, generalul Lisimah, care deţinea puterea asupra Traciei şi a Asiei Mici, a luat sub stăpânire partea europeană a Imperiului Macedonean. Aşadar, unul dintre imperiile deţinute de urmaşii lui Alexandru a dispărut. În anul 168 î.Cr., Macedonia a devenit supusă puterii politice în plină expansiune a Romei, iar în anul 146 î.Cr., aceasta a devenit provincie romană. În anul 64 î.Cr., Siria, centrul imperiului deţinut de generalul Seleucus Nicator, a fost redus la o provincie romană; iar în anul 30 î.Cr., Egiptul, scaunul imperial al generalului Ptolemeu Lagos, a devenit provincie romană.

[17] În timp ce absorbea acele imperii elene aparţinând celei de-a cincea puteri mondiale, Grecia, puterea romană agresivă a invadat Britania. Pe când Iulius Cezar se pregătea să facă invazia, acesta a trebuit să distrugă o mare flotilă care includea un contingent britanic de nave. Abia la începutul celui de-al treilea secol d.Cr., sudul Britaniei a fost supus şi împărţit în provincii romane. Împăratul roman, Septimius Severus, a terminat construirea zidului său acolo şi a murit la York, în Anglia, în anul 211 d.Cr. Spre sfârşitul acelui secol, generalul Carausius, locotenent al împăratului roman Maximian, a înaintat în Britania şi a uzurpat tronul Britaniei, autoproclamându-se August (împărat). După ce Carausius a înfrânt flota romană care fusese trimisă să-i administreze pedeapsa cuvenită, Roma a trebuit să recunoască poziţia sa imperială. „Acesta a condus ţara cu dibăcie timp

de şapte ani, până când a fost ucis, în anul 293 d.Cr. Acesta a transformat Britania într-un stat independent şi, astfel, a devenit 'întemeietorul forţelor navale britanice."* Trei ani mai târziu, împăratul Constantin a recuperat Britania, iar în anul 306 (d.Cr.), a murit şi el în York, Britania. Imaginea Britaniei pe monede a fost bătută iniţial de romani. În secolul al cincilea romanii au început să se retragă treptat din Britania, iar până în anul 436 d.Cr., aceştia părăsiseră deja Anglia.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În timpul dominaţiei mondiale a Babilonului, care era starea sanctuarului pământesc al lui Iehova şi ce anume a amplificat neliniştea lui Daniel?
2. Ce anume a văzut Daniel prima dată în această viziune, în timpul celui de-al treilea an de domnie al lui Belşaţar?
3. Cine a fost instruit să-l facă pe Daniel să înţeleagă viziunea, şi de ce ştim că acest fapt are legătură cu timpul critic pe care îl trăim?
4. Ce anume simboliza berbecul din viziune şi cum anume cel din urmă corn a devenit mai înalt?
5. Ce putere mondială s-a dovedit incapabilă să stea înaintea acestui berbec simbolic şi cum anume e descris berbecul ca înaintând dinspre est?
6. Până la ce expansiune nu s-a mai putut combate Imperiul persan şi ieşi de sub dominaţia sa şi pentru ce anume e vrednic de remarcat regele celei mai mari stăpâniri?
7. Cum se vorbeşte despre succesorul lui Darius I Persanul în cartea Estera?
8. În viziunea lui Daniel, ce animal s-a opus berbecului şi ce s-a întâmplat cu cornul său care iese în evidenţă?
9. Cum anume a explicat îngerul Gabriel ţapul şi cornul său ce iese în evidență?
10. Când a invadat Alexandru Asia Mică şi cu ce forţe, şi în ce loc a câştigat prima sa victorie împotriva forţelor regelui Darius al III-lea?
11. Ce alte fapte vitejeşti a înfăptuit Alexandru până să ajungă la Punjab, în India?
12. Cum anume a fost frânt „marele corn" al ţapului simbolic şi cum au apărut în locul lui cele patru coarne, spre cele patru vânturi?
13. În viziunea sa, ce a văzut Daniel apoi şi s-a înspăimântat?
14. Cum a explicat apoi îngerul Gabriel apariţia şi calea de acțiune a „micului corn"?
15. Unde anume localizează profeţia apariţia simbolicului „corn mic" şi ce anume din timpul prezis corespunde cu aceasta?
16. Tinzând spre ridicarea „micului corn", de către ce putere occidentală au fost reduse la provincii centrele imperiale ale urmaşilor lui Alexandru şi în ce ordine?
17. Când anume au supus romanii Britania, cine a transformat-o într-un stat independent pentru o perioadă, cine i-a îndrumat forţele navale şi când anume au părăsit romanii Britania?

* *Enciclopedia Americană*. Volumul 13, pagina 322b.

Obțineți numărul următor!

Acesta discută deschis despre obligația ce stă asupra tuturor creștinilor de astăzi. Vă ridicați la înălțimea acesteia? Este important să știți. Învățați relația potrivită dintre datoriile de slujire și obligațiile de familie. Sunteți averizați despre cursele care apar de pe urma mândriei cauzată de origine, naționalitate, rasă și statut economic. Citiți articolele „Salvare pentru familia ta precum și pentru aproapele tău” și „Salvare prin învingerea mândrei tradiții”.

Nu ați vizitat niciodată templul lui Solomon pentru că acesta nu mai există. Dar ați auzit de el, pentru că Biblia discută pe larg despre acesta. Nu doar că relatarea despre acesta este o sursă de fascinație, ci semnificația lui profetică este importantă pentru voi. Aflați despre acesta din articolul “Să vizităm templul lui Solomon”.

Astăzi creștinătatea are multe de spus despre scrierile lui Soren Kierkegaard, filosoful religios danez. În “Atacul asupra creștinătății”, de Soren Kierkegaard, veți constata că acesta a avut de spus multe lucruri revelatoare despre creștinătate. Nu-l rataţi!

„Ultima vară”

În cartea sa *The Last Summer*, scrisă în 1934, Boris Pasternak a făcu referire la vara anului 1914 ca fiind „ultima vară în care viaţa părea să dea atenţie oamenilor şi când era mai uşor şi mai natural să iubeşti în loc să urăşti.”

„Martorii cunosc Biblia mai bine”

Relatare scrisă de un misionar al Turnului de Veghere din Ghana

Isus Şi-a ales discipolii dintre oamenii smeriţi, pescari, păstori şi alţii cu acelaşi mod de viaţă. Prin urmare, nu e de mirare că acelaşi fel de oameni răspund şi preiau slujirea creştină în această zi. La fel ca atunci când evreii, „văzând îndrăzneala lui Petru şi a lui Ioan şi înţelegând că erau oameni fără carte şi de rând, s-au mirat,”, la fel mulţi din zilele noastre se minunează de abilitatea smeriţilor martori a lui Iehova de a expune Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. – Faptele 4:13.

Un slujitor din Biserica Wesleyană l-a întrebat recent pe unul dintre martorii lui Iehova: „Cum se face că îţi cunoşti Biblia atât de bine?” I s-a răspuns că martorii lui Iehova studiază Biblia atât în particular cât şi cu întreaga adunare. După ce a discutat cu slujitorul wesleyan, a aranjat să vorbească în faţa adunării acestuia. De fapt, de câte ori acest martor al lui Iehova e în vizită în oraş, slujitorul wesleyan îl invită pe acesta să ţină o cuvântare. Odată, el le-a spus membrilor adunării sale: „E foarte bine că unul dintre martorii lui Iehova ne-a vizitat în

această dimineaţă, căci martorii lui Iehova cunosc Biblia mai bine decât mulţi dintre noi, cei de aici.”

• Din când în când, primim scrisori de la oameni care vor să ştie care e perspectiva creştină privitoare la masturbare. Părinţii întreabă cu privire la sfatul primit de la doctori de a le spune copiilor lor că nu e nimic greşit în această practică. Tinerii întreabă dacă psihologii au dreptate atunci când justifică masturbarea susţinând că este practicată peste tot. Soţiile întreabă ce atitudine ar trebui să aibă faţă de soţii necredincioşi care se masturbează, cât şi cu privire la sfatul pe care îl primesc de a recurge la această metodă atunci când relaţiile sexuale cu soţii lor nu se dovedesc a fi pe deplin satisfăcătoare.

Două citate sunt tipice părerii moderne medicale şi psihologice: „Ştiinţa medicală şi cea psihologică au dovedit până acum, fără urmă de îndoială, că masturbarea nu e un lucru rău. Lucrul rău apare atunci când teama şi anxietatea cu privire la acest lucru devin prea intense.” (*Parents' Magazine,* ianuarie 1959) „Mulţi doctori cred acum că afirmaţiile exagerate cu privire la răul produs de masturbare au făcut mai mult rău ... decât practica în sine.” – *Encyclopedia Americana*, volumul 14, pag. 592, ediţia din 1956

Se armonizează cele de mai sus cu Biblia? Desigur că nu. Acesta e un alt exemplu de înţelepciune lumească care „este nebunie înaintea lui Dumnezeu”. Respingând „Cuvântul lui Iehova, ce înţelepciune ar putea avea?” Pe de altă parte, putem accepta cu deplină încredere poziția Bibliei, deoarece nimeni nu cunoaşte inima omenească mai bine decât Creatorul acesteia, iar părerea Sa cu privire la acest subiect se bazează pe faptul că „inima este mai trădătoare decât orice şi primejdioasă. Cine poate să o cunoască? Eu, Iehova, cercetez inima și examinez rinichii, ca să-i dau fiecăruia după căile lui, după faptele lui.” – Ier. 17:9,10, nota marginală.

Înainte de a lua în considerare mărturia biblică cu privire la masturbare, ar fi bine să prezentăm o aplicare greşită a Scripturii la care unii au făcut referire. Iuda i-a poruncit fiului său Onan să se căsătorească cu văduva fratelui său pe care Iehova îl ucisese din cauza răutații sale. „Dar Onan ştia că urmașii nu vor fi ai lui, şi, când se culca cu soţia fratelui său, își vărsa sămânţa pe pământ, ca să nu-i dea urmaşi fratelui său. Ceea a făcut el a fost rău în ochii lui Iehova. De aceea l-a omorât şi pe el.” În mod clar, aici nu e vorba de masturbare, ci de refuzul de a respecta legea căsătoriei leviratului pentru ca numele fratelui său să nu piară. Onan nu a fost ucis pentru că s-a masturbat, ci pentru că nu şi-a îndeplinit îndatorirea faţă de soţia fratelui său. – Gen. 38:8-10.

Pentru a înţelege cum trebuie problema masturbării, pare a fi potrivit să începem prin observarea lucrurilor fundamentale implicate. Iehova Dumnezeu a

pus o atracţie puternică în cele două sexe, unul faţă de celălalt. Această atracţie a fost atât de puternică, încât rasa umană a continuat să procreeze în ciuda numeroaselor probleme şi poveri pe care le presupun căsătoria şi creşterea copiilor. Bărbatul şi femeia perfecţi au avut control deplin asupra dorinţei lor sexuale. Acest lucru reiese foarte clar din faptul că Adam şi Eva nu au întreţinut nicio relaţie pe când se aflau în Grădina Eden. Exercitarea funcţiei de procreare nu era o dorinţă atât de puternică încât să nu mai poată aştepta. Ei au avut multe de învăţat despre îndatoririle lor, despre îngrijirea grădinii, despre exercitarea stăpânirii asupra animalelor inferioare şi, mai ales, despre cunoaşterea Creatorului lor, care îi vizita în „partea răcoroasă a zilei". Că aşa au stat lucrurile reiese din faptul că dacă Adam şi Eva ar fi avut relații în Eden, Eva, cu siguranţă, ar fi fost însărcinată înainte de căderea în păcat, iar Cain nu ar fi fost conceput în păcat, în timp ce noi suntem asiguraţi că toţi oamenii sunt păcătoşi din cauza păcatului lui Adam. – Gen. 3:8; Rom. 5:12.

Fiindcă au cedat egoismului, primii noştri părinţi le-au transmis urmaşilor lor „înclinaţia inimii omeneşti" care „e rea din tinereţe". Perfecta stăpânire de sine nu mai era posibilă, mai ales când vine vorba de instinctul de împerechere. Ceea ce agravează şi mai mult problema în zilele noastre e accentul care se pune pe sex de către bărbaţi şi femei egoişti, faptul că se face foarte multă publicitate pe această temă şi din cauza folosirii subiectului pentru distracţie. – Gen. 8:21.

Mecanismul corpului e de aşa natură încât acumulează tensiune cu privire la dorinţa sexuală. Unul dintre modurile normale prin care corpul masculin scapă de această tensiune e prin ejaculare nocturnă. Despre aceasta se face referire în Deuteronomul 23:10, 11, unde se arată că acest lucru făcea ca un bărbat să fie considerat necurat din punct de vedere ceremonial până la sfârşitul zilei. Fără îndoială că această perspectivă a avut un efect sigur asupra evreilor, din moment ce aceasta crea o neplăcere, în timp ce, dacă ar fi fost altfel, fiind asociat de obicei cu visul erotic, ar fi fost considerată o plăcere.

Desigur că scopul lui Dumnezeu când a creat omul nu a fost să-l facă să viseze, ci pentru a înmulţi rasa prin intermediul raportului sexual. Fiindcă El l-a înzestrat pe om cu această capacitate, Dumnezeu are dreptul de a-i restrânge utilizarea, dar are şi înţelepciunea de a arăta ce e mai bine. Conform celor scrise în Cuvântul Său, aceste relaţii sexuale pot fi întreţinute numai cu o singură persoană de sex opus, adică numai cu partenerul de căsătorie, din punct de vedere scriptural. Toate relaţiile sexuale între persoane necăsătorite sunt considerate curvie, iar relaţiile sexuale dintre persoane căsătorite şi alţii care nu le sunt parteneri sunt considerate adulter. Pedeapsa pe care o primesc creştinii dedicaţi pentru oricare dintre acestea două este excluderea din adunare, sau cel puţin o perioadă de încercare, dacă există o căinţă din inimă.

Cum rămâne cu persoanele singure care, dintr-un motiv sau altul, nu pot găsi o uşurare plăcută de această tensiune în onorabilul pat matrimonial? (Evrei 13:4) Printre numeroşii oameni care se găsesc în această situaţie se numără şi cei care sunt prea tineri pentru a se căsători sau nu pot din cauza situaţiei financiare, cei părăsiţi, cei divorţaţi nescriptural, cei rămaşi văduvi, cei ai căror soţi sunt

plecaţi pe mare, sunt în spitale sau într-o instituţie mentală. Cum poate fi rezolvată problema tuturor acestor persoane? Prin intermediul masturbării? Prin mângâierea organelor sexuale sau lăsând mintea să poposească pe tărâmul plăcerii oferită de sex, pentru a obţine uşurarea prin ceea ce e cunoscut şi ca „orgasm”? Nu pentru creştini!

E adevărat că medicii şi psihologii moderni sunt de părere că masturbarea practicată cu moderaţie nu face niciun rău fizic. Însă, în calitate de creştini, principala noastră preocupare nu o reprezintă latura fizică, ci latura morală şi cea spirituală. Masturbarea, dacă nu e recunoscută ca ceva necurat şi căreia trebuie să îi rezistăm, poate duce cu uşurinţă la practici precum: curvia, adulterul, sodomia şi lesbianismul, ca să nu mai vorbim de privarea cuiva de drepturile pe care i le oferă căsătoria. – Iac. 1:14, 15.

Prin urmare, nu ar trebui să ne mire faptul că masturbarea e condamnată în Cuvântul lui Dumnezeu, iar principiile scripturale o interzic, chiar dacă nu e numită, specific, nicăieri în Biblie. Trebuie să remarcăm numeroasele referinţe: cu siguranţă e inclusă în „necurăţia” menţionată în 2 Corinteni 12:21 şi în Galateni 5:19, în „necurăţia, apetitul sexual” la care se face referire în Coloseni 3:5; în „dorinţele tinereții” de care Pavel l-a sfătuit pe Timotei să se ferească, ca şi în „poftele sexuale lacome, asemenea naţiunilor care nu-l cunosc pe Dumnezeu.” (2 Tim. 2:22; 1 Tes. 4:5) Masturbarea mai e inclusă şi în referirile lui Petru drept „fapte de conduită libertină, în dorințe pătimașe”, „degradarea care este în lume prin dorințele pătimașe” şi „dorințele cărnii”. (1 Pet. 4:3; 2 Pet. 1:4; 2:18) Discipolul Iacov ne avertizează cu privire la masturbare, numind-o „plăcere senzuală”, aşa cum face şi apostolul Ioan când vorbeşte despre „dorința cărnii”, care face parte din această lume veche rea ce se va încheia, în curând, din cauza răutății sale. Cele spuse de Pavel, „Pierzându-şi orice simţ moral, ei s-au dedat la o conduită libertină ca să practice cu lăcomie necurăția sub toate formele ei”, cu siguranţă fac referire la masturbare, căci aceasta este o necurăţie plină de lăcomie. – Iac. 4:1; 1 Ioan 2:16; Efes. 4:19.

Remarcaţi cele spuse de Isus în Matei 5:27, 28: „Aţi auzit că s-a zis: ‘Să nu comiteţi adulter.’ Dar Eu vă spun că cine privește insistent o femeie în așa fel încât s-o poftească a și comis adulter cu ea în inima lui.” Din moment ce masturbarea e aproape invariabil asociată cu astfel de gânduri, cât de puternic o condamnă astfel cele spuse de Isus! Remarcaţi de aici standardul înalt de moralitate stabilit de către Fiul lui Dumnezeu. Ce prostie este, prin urmare, să privim la oameni sub influenţa „dumnezeului acestui sistem”, adică Satan Diavolul, ca să ne instruiască referitor la standardele noastre de moralitate! – 2 Cor. 4:4.

Prin urmare, chiar dacă masturbarea sau onanismul nu e ceva pentru care un om să fie excomunicat din adunarea creştină, natura sa secretă referindu-se la relaţia sa personală cu Iehova, totuși creştinul se va strădui să scape de acest obicei. Înfrângerea acestui lucru începe din minte şi trebuie să ne împotrivim cu hotărâre acestei porniri. Trebuie să ne stabilim în minte că acest lucru nu Îi e plăcut lui Iehova, căci e necurat înaintea Sa, şi, chiar dacă poate fi o sursă de plăcere fizică, cu siguranță că ne împiedică să-i oferim lui Iehova un devotament

exclusiv. Ţineţi minte că nu trebuie doar să iubim dreptatea, ci trebuie să şi urâm fărădelegea, iar aceasta include tot ce nu e curat. De asemenea, ne va ajuta şi să ne îndepărtăm de această practică dacă ne vom da seama că e un semn de slăbiciune, un lucru copilăresc şi imatur, cât şi un obicei prost ce înrobeşte. – Ex. 20:5; Lev. 19:2; Ps. 45:7.

Pentru a ne ajuta să renunţăm la acest viciu, trebuie să depunem un efort uriaş pentru a „avea mintea fixată asupra lucrurilor de sus”, adică la lucrurile ce ne înalţă şi ne întăresc din punct de vedere spiritual. În vremuri de încercare, întoarceţi-vă la Iehova prin rugăciune. Consumaţi-vă surplusul de energie printr-o activitate fizică intensă şi printr-un studiu adecvat. Gândiţi-vă la noile adevăruri învăţate, la planurile pentru activitatea de slujire, la următoarea cuvântare sau demonstraţie ce urmează a fi prezentată. Trebuie să medităm la bunătatea lui Iehova şi la binecuvântările pe care ni le-a pregătit în lumea Sa nouă. (Vezi articolul „Cultivarea dorinţelor corecte” din revista *Turnul de veghere,* publicat în 1 iulie 1957, de la pagina 404 până la pagina 410). Memoraţi şi ascultaţi mereu de sfatul oferit de Pavel în Filipeni 4:8: „În sfârşit, fraţilor, tot ce este adevărat, tot ce merită respect, tot ce este drept, tot ce este cast, tot ce merită să fie iubit, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă.”

Vom reuşi mai uşor să scăpăm de acest obicei dacă suntem atenţi la situaţiile ce ne-ar putea face să cădem şi să le evităm, pe cât posibil. Mai ales, staţi departe de piesele de teatru şi de filmele atrăgătoare pline de sexualitate. Alegeţi cu grijă programele de televiziune pe care le urmăriţi. Nu citiţi *niciodată* literatură pornografică. Feriţi-vă de mângâieri şi de îmbrăţişări ca de ciumă! Cât despre dansat, acesta depinde de felul de dans, de partenerul de dans, dar şi de voi înşivă. Dansul s-ar putea să fie un mijloc de relaxare sănătos, dar s-ar putea dovedi şi a fi cel mai rău lucru pe care l-aţi putea face.

După cum ne arată apostolul Pavel, atleţii îşi exercită autocontrolul pentru a putea câştiga o coroană temporară, trecătoare. Oare noi nu ne-am putea exercita autocontrolul pentru a putea câştiga coroana vieţii veşnice? Exercitându-ne puterea de autocontrol în ceea ce priveşte mâncarea, băutura, modul de a vorbi, cititul şi orice alt fel de activitate din viaţa de zi cu zi ne va ajuta şi să ne exercităm puterea de autocontrol în ceea ce priveşte sexualitatea. Cu cât reuşim mai mult să ne controlăm impulsurile sexuale, cu atât mai uşor ne va fi să ne exercităm puterea de autocontrol în alte domenii. În această privinţă, putem observa că avem motiv să credem că iubirea leneviei, abuzul de mâncăruri bogate şi consumul de băuturi alcoolice tind să întărească dorinţa sexuală. Iată ce scrie, în *The Encyclopedia Britannica* (ediţia din 1946), la capitolul „Anafrodiziace”: „Este importantă evitarea unei diete bogată în carne şi mâncăruri picante, mai ales în băuturi alcoolice.” – 1 Cor. 9:24-27.

S-ar putea ca învingerea masturbării să prezinte o problemă extrem de serioasă. Dacă e aşa, cei care sunt liberi din punct de vedere scriptural să procedeze astfel ar trebui să asculte sfatul lui Pavel: „Dar, dacă n-au stăpânire de sine, să se căsătorească, fiindcă este mai bine să se căsătorească decât să ardă de pasiune.” Următoarele cuvinte exprimate de Pavel se potrivesc tot aici: „Însă dacă

cineva crede că se comportă nepotrivit față de virginitatea sa și că este mai bine să se căsătorească, mai ales dacă a trecut de floarea tinereţii, să facă ce vrea, nu păcătuieşte. Să se căsătorească." – 1 Cor. 7:9, 36.

E adevărat că pentru cei care nu îşi pot rezolva problema astfel poziția scripturală prezintă o sarcină dificilă. Totuşi, trebuie să ţinem minte că nu e ușor să ne păstrăm integritatea. Fraţii noştri din spatele Cortinei de Fier au un fel de încercare; cei aflaţi în situaţii mai favorabile sunt supuşi unor altfel de presiuni. Dacă înaintarea ni se pare greoaie, să ne aducem aminte că valoarea se obţine numai luptând. Atât timp cât duceţi o luptă dreaptă împotriva masturbării, mai mult ca sigur că nu veţi fi excomunicați pentru că aţi comis adulter sau curvie. Spre mângâierea voastră, remarcaţi următorul citat din numărul din 15 februarie 1954 al revistei *Turnul de veghere,* la pagina 123:

„O altă problemă apare uneori când ne poticnim şi cădem de multe ori din cauza vreunui obicei prost care s-a imprimat mult mai profund în fostul nostru mod de viaţă decât ne-am imaginat. Atunci tindem să ne descurajăm şi să nu ne mai simţim demni a ne mai ocupa de minunatele interese ale împărăţiei, fiind nepotriviţi a mai vorbi mesajul pur al adevărului. Ce e de făcut dacă vă aflaţi într-o astfel de situaţie nefericită? Nu vă lăsaţi cuprinşi de disperare. Să nu cumva să credeţi că aţi comis un păcat de neiertat. Aşa ar vrea Satan să vă facă să credeţi. Faptul că sunteți mâhniţi şi supăraţi pe voi înşivă dovedeşte că nu aţi mers prea departe. Nu obosiți niciodată să vă întoarceţi smeriţi şi cu sinceritate la Dumnezeu, cerându-I să vă ierte, să vă cureţe şi să vă ajute. Adresaţi-vă Lui aşa cum un copil i se adresează tatălui său atunci când are o problemă, chiar dacă aţi cedat de mai multe ori aceleiași slăbiciuni, iar Iehova vă va ajuta grațios, datorită bunătăţii Sale nemeritate, iar dacă sunteţi sinceri, vă va ajuta să aveţi o conştiinţă curățită."

Poate că oamenii înţelepți lumește și fără credință în Dumnezeu și în Biblie nu condamnată masturbarea şi insistă că acest obicei nu provoacă niciun rău. Totuşi, creştinii dedicați vor accepta cu bucurie poziția scripturală şi, prin urmare, se vor strădui să fie sfinţi, aşa cum şi Iehova Dumnezeu este sfânt.

Anunțuri

Adunare anuală

Joi, 1 octombrie 1959, la ora 10 a.m., va avea loc adunarea anuală a membrilor Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania, la biroul Societății situat pe Bulevardul Bigelow, 4100, Pittsburgh, Pennsylvania. Anunțul despre adunarea anuală va fi trimis la toți membrii. Astfel, pentru ca scrisorile de înștiințare să ajungă la membri la puțin timp după 1 septembrie, toți să fie siguri că biroul secretarului are adresa lor actuală.

Procurile vor fi însoțite de anunțul pentru adunare. Fiecare membru va completa și va trimite procura imediat, indiferent dacă are de gând să vină personal la adunare sau nu și să facă astfel pentru ca procurile să ajungă la biroul secretarului Societății nu mai târziu de 15 septembrie.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

11 octombrie: Faceți toate lucrurile după metoda lui Iehova și Să umblăm în numele lui Iehova, parag. 1-3, pag. 520.

18 octombrie: Să umblăm în numele lui Iehova, parag. 4-20, pag. 526.

TURNUL de VEGHERE

15 SEPTEMBRIE 1959 Nr. 18

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SALVARE PENTRU FAMILIA TA, PRECUM ȘI PENTRU APROAPELE TĂU - Pag.673

E BINE SĂ FII BINEVOITOR - Pag.681

SALVARE PRIN ÎNVINGEREA TRADIȚIEI MÂNDRE - Pag.682

ATACUL SØREN KIERKEGAARD LA ADRESA CREŞTINĂTĂŢII - Pag.690

VIZITAREA TEMPLULUI LUI SOLOMON - Pag.695

PARTEA 22 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.701

PREDICATORUL JAPONEZ LUSTRUITOR DE PANTOFI - Pag.708

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.709

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikoloie
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Septembrie 1959 **Nr 18**

SALVARE PENTRU FAMILIA TA, PRECUM ŞI PENTRU APROAPELE TĂU

„Într-adevăr, dacă cineva nu se îngrijeşte de ai lui, şi mai ales de membrii familiei lui, a renegat credinţa şi este mai rău decât un necredincios” – 1 Tim. 5:8.

1. Câţi oameni de pe pământ se opresc să realizeze, în aceste timpuri, faptul că stau înaintea lui Iehova Dumnezeu, Creatorul, în aceeaşi poziţie în care a fost Noe chiar înainte de marea distrugere şi lucrare de curăţare a lui Dumnezeu, cunoscută drept Potop? Cu privire la această generaţie din care facem parte astăzi, Isus a spus: „Fiindcă, aşa cum a fost în zilele lui Noe, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului. Căci, aşa cum erau oamenii în zilele acelea dinainte de potop: mâncau şi beau, bărbaţii se căsătoreau, iar femeile erau date în căsătorie, până în ziua în care a intrat Noe în arcă; şi n-au dat atenţie până a venit potopul şi i-a măturat pe toţi, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului.” – Mat. 24:37-39.

2. Relatarea despre zilele lui Noe spune: „Iehova a văzut că răutatea omului era foarte mare pe pământ şi că orice înclinaţie a gândurilor inimii lui era tot timpul numai spre rău… şi pământul s-a umplut de violenţă.” (Gen. 6:5,11) Răul făcut de oameni, contrar scopului divin, a făcut să fie necesar ca Dumnezeu să-i îndepărteze de pe pământ, şi acest lucru l-a şi făcut. În acelaşi fel, lumea de astăzi este plină de răutate şi violenţă şi din nou Iehova este pe punctul de a lua măsuri împotriva răufăcătorilor. La fel cum marele Dumnezeu al iubirii l-a salvat pe dreptul Noe şi pe familia sa de la distrugere, tot aşa astăzi există o şansă de salvare pentru individualii şi familiile înclinate spre dreptate.

3. Pentru o lume care se confruntă cu distrugerea universală a războiului lui Dumnezeu de la Armagedon, vestea bună a salvării trebuie să fie făcută cunoscută. „Ce frumoase sunt pe munţi picioarele celui ce aduce vestea bună, ale celui ce

Cuprins

vesteşte pacea, ale celui ce aduce veşti bune despre ceva mai bun, ale celui ce vesteşte salvarea, ale celui ce spune Sionului: ‚Dumnezeul tău a devenit Rege!" (Isa. 52:7). Poporul credincios al lui Iehova împlineşte acum, cu bucurie, această profeţie, iar vestea bună a salvării şi a păcii este acum publicată în toată lumea. Se fac mari sacrificii pentru ca avertismentul despre distrugerea iminentă şi despre calea de salvare să fie proclamat, astfel încât milioane de oameni să obţină cunoştinţa necesară pentru a fi salvaţi de la execuţia lui Dumnezeu de la Armaghedon. Printre naţiuni, în oraşe, în mici sate şi zone rurale, mesajul este predicat peste tot, aşa cum a profeţit Isus în Matei 24:14: „Şi această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul."

4. Slujitorii zeloşi ai lui Iehova depun cele mai asidue eforturi pentru a ajunge la aproapele lor cu acest Cuvânt dătător de viaţă. Predicarea şi învăţarea printre cei care au urechi de auzit sunt activităţi care consumă timp şi energie. Uneori suntem atât de absorbiţi în încercarea de a face cunoscută salvarea aproapelui nostru, încât nu mai acordăm atenţia şi grija necesare salvării propriilor noastre familii. Dar, de fapt, fiecare ar trebui să se concentreze în primul rând asupra celor din casa lui. Această regulă a fost enunţată de apostolul Pavel: „Într-adevăr, dacă cineva nu se îngrijeşte de ai lui, şi mai ales de membrii familiei lui, a renegat credinţa şi este mai rău decât un necredincios". – 1 Tim. 5:8.

5. Prin urmare, grija pentru familie este un principiu al lui Iehova, şi toţi trebuie să ne conformăm căilor Sale drepte. Iehova spune: „Fiindcă gândurile voastre nu sunt gândurile Mele şi căile Mele nu sunt căile voastre … căci pe cât de înalte sunt cerurile faţă de pământ, pe atât de înalte sunt căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre." (Isa. 55:8,9). Căile acestei lumi cu privire la familie sunt diferite de căile lui Iehova. Un creştin nu trebuie să urmeze această lume. Cum îşi instruieşte Iehova poporul să se îngrijească de familie? Taţilor el le spune: „Aceste cuvinte pe care ţi le poruncesc astăzi să fie în inima ta, să le întipăreşti în minte fiului tău şi să vorbeşti despre ele când eşti acasă şi când umbli pe drum, când te culci şi când te scoli". (Deut. 6:6,7) „Îndreptaţi-vă inima spre toate cuvintele pe care vi le spun astăzi ca avertisment, ca să le porunciţi fiilor voştri să aibă grijă să împlinească toate cuvintele legii acesteia, căci nu este un cuvânt fără însemnătate pentru voi, ci este chiar viaţa voastră şi prin cuvântul acesta puteţi să aveţi zile multe." (Deut. 32:46,47). Aceste cuvinte înseamnă viaţă. Ele sunt adresate în special capilor de familie, pentru a pune asupra lor, prin poruncă divină, datoria de a-şi învăţa copiii căile lui Iehova care duc la salvare. Eșecul de a da curs acestui îndemn va duce la dezastru.

6. Instrucţiunile date poporului ales al lui Dumnezeu stabilesc un principiu continuu cu privire la legea Sa, care se aplică în egală măsură creştinilor de astăzi. Soţii creştini au ca primă responsabilitate dată de Dumnezeu grija şi salvarea propriilor lor familii. Aceasta se aplică tuturor membrilor casei, inclusiv soţiei, mamei, bunicii şi copiilor – atât băieţi, cât şi fete. Toţi au acelaşi drept la salvare. Din cauza poziţiei inferioare în care sunt ținute femeile în multe ţări, este foarte

important faptul ca creştinii să se comporte în conformitate cu principiul divin şi nu cu cel lumesc.

7. Apostolul Petru, el însuşi un bărbat căsătorit, a scris sub inspiraţia spiritului sfânt al lui Dumnezeu, cu privire la soţii: „Tot aşa, voi soţilor, continuaţi să locuiţi cu ele potrivit cunoştinţei, dându-le onoare ca unui vas mai slab, cel feminin, fiindcă sunteţi şi moştenitori cu ele ai favorii nemeritate a vieţii, pentru ca rugăciunile voastre să nu fie împiedicate." (1 Pet. 3:7). Soţii creştini au deci obligaţia divină de a da onoare vasului mai slab. În unele naţiuni şi teritorii femeile nu sunt onorate, ci sunt ignorate; ele sunt tratate ca fiind inferioare, ca şi cum ar fi o proprietate, şi în unele cazuri chiar tratate ca şi sclave. Bărbaţii gândesc astfel: „Eu sunt bărbatul, ea este doar o femeie" sau „Eu sunt soţul, capul familiei, şi soţia mea trebuie să mă asculte. Datoria ei este să îmi slujească mie." Ea nu este recunoscută ca fiind o persoană, un individ. Dar aceasta nu este calea creştină. În acest fel nu li se 'dă onoare ca unui vas mai slab' care, înaintea lui Dumnezeu, are un drept egal la salvare. Cei care vor să fie aprobaţi de Dumnezeu trebuie să umble pe căile Lui.

8. Aceeaşi conduită creştină li se cere atât bărbaţilor, cât şi femeilor. Dreptul la salvare le este acordat în mod egal nu doar soţiei, ci şi mamei, surorii, fiicei sau altor femei din casă. Apostolul Pavel arată care este poziţia corectă: „Nu există nici sclav, nici om liber, nu există nici bărbat, nici femeie, pentru că toţi sunteţi una în unitate cu Cristos Isus." (Gal. 3:28) Binecuvântările bunătăţii nemeritate a lui Iehova, bazate pe jertfa Domnului nostru Isus Cristos, se aplică în egală măsură atât bărbaţilor, cât şi femeilor. El îşi varsă spiritul Său şi asupra bărbaţilor, dar şi asupra femeilor. Li se aplică aceleaşi porunci de la Iehova şi au aceeaşi speranţă la viaţă veşnică.

9. În lumina acestor principii, fiecare cap de familie creştin ar trebui să se întrebe: „Sunt femeile din casa mea atât de împovărate cu treburi casnice, încât sunt private de hrană spirituală?" Dacă este aşa, ele vor slăbi din punct de vedere spiritual şi sunt în pericol de a-şi pierde moştenirea. Acest lucru este cu adevărat serios pentru soți, deoarece ei trebuie să poarte responsabilitatea pentru aceste pericole. Să presupunem că o soţie, mamă, soră sau fiică, este neglijată şi nu primeşte hrană fizică pentru corpul ei, slăbind astfel şi îmbolnăvindu-se, în timp ce soţul are o sănătate foarte bună. Aceasta ar fi o ocară. Soţul ar putea chiar să fie pedepsit de legea ţării în care locuieşte! Cu atât mai mult îl va face responsabil legea lui Iehova pe soţul care, prin neglijenţă, cauzează îmbolnăvirea sau moartea spirituală a celor de sub supravegherea sa. Pavel a arătat că atitudinea creştină corectă este de a se îngriji în mod egal şi de soţie, în toate lucrurile: „Fiecare dintre voi să-şi iubească soţia ca pe sine însuşi" – Efes. 5:33.

10. Una dintre responsabilităţile tatălui este aceea de a avea grijă ca toţi cei din casă să ia parte la activităţile casnice. Când participă toți din familie, sarcina este împărțită. Acest mod de acţiune este mult mai bun decât cel al capului de familie care spune: „Femeile să aibă grijă de problemele casei. Acestea sunt datoria lor." Domnul Isus i-a descris pe soţi şi pe soţii ca fiind înjugaţi împreună în acelaşi jug. Într-un jug, doi boi trag împreună, şi din acest motiv se poate duce la

îndeplinire munca. Soţiile şi soţii creştini, aflându-se în acelaşi jug, trebuie să ducă împreună sarcina responsabilităţilor casnice şi a celor de slujire. Aceasta înseamnă că soţul nu trebuie să o ia înainte în privinţa studiului, lucrării de teren sau a întâlnirilor. Soţia sa credincioasă trebuie să fie în pas cu el în progresul teocratic, deoarece ambii se află în acelaşi jug, muncind umăr la umăr. Soţilor, înaintează soţiile voastre în maturitate teocratică în acelaşi pas cu voi? Dacă nu, se datorează aceasta unei neglijări din partea voastră? Amintiţi-vă: cei tari trebuie să îi ajute pe cei slabi. Aşa cum afirmă apostolul Petru: „Acordându-le onoare ca unui vas mai slab, cel feminin”. – 1 Pet. 3:7.

CONDUCÂNDU-I BINE PE MEMBRII FAMILIEI

11. Tatăl, ca şi cap al familiei, trebuie să le permită, în mod egal, tuturor celor din casă să aibă aceeaşi oportunitate de a participa la activităţile spirituale. Aceasta necesită o bună organizare, şi a menţine casa în ordine şi bine condusă. Primul lucru esenţial este acela de a se îngriji ca toţi membrii familiei să învețe adevărul. Doar în felul acesta vor putea ei să umble pe calea salvării. A învăţa familia în acest mod corect este numit de Cuvântul lui Dumnezeu „a întipări”. (Deut. 6:7) În ebraică, „a întipări” înseamnă a repeta, a spune iar şi iar, pentru a învăţa pe cineva prin repetiţie. Acest cuvânt provine de la sensul de bază, care este acela de a face din nou, a face o impresie profundă. Tatăl, ca şi învăţător, trebuie să repete cu zel aceste lucruri, amintindu-le întotdeauna celor din casa lui cunoştinţa despre Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos. Este nevoie de timp, răbdare şi grijă. Tatăl care este profund preocupat de bunăstarea şi salvarea familiei sale va avea multă grijă şi va fi atent la toate detaliile unei bune organizări teocratice în casa lui, la fel cum un serv de grupă are grijă de fiecare aspect mărunt al sănătăţii spirituale al adunării. În adunare se fac aranjamente pentru studiu, citire, rugăciune, întruniri, serviciu de teren, vizitarea celor bolnavi şi a vârstnicilor şi aşa mai departe. Tot aşa ar trebui să fie şi în familie. Responsabilitatea o are capul familiei. O familie este ca şi o adunare mai mică. Familiile bune alcătuiesc adunări bune. O casă creştină bine condusă este baza pentru o activitate creştină sănătoasă. Trebuie ca toţi membrii ei să aibă timpul necesar pentru a studia, a citi, a lua parte la întruniri şi a se ruga. Un tată bun şi înţelept va avea grijă să furnizeze aceste lucruri, conducându-şi astfel bine casa.

12. În acest sens va fi nevoie de un program pentru familie. Tatăl trebuie să fie primul care să îl respecte. Exemplul său de auto-disciplină va fixa o cale potrivită de acţiune pentru întreaga familie. Acest program trebuie să le permită tuturor membrilor familiei să aibă o participare permanentă la programul teocratic. El trebuie să conţină un studiu familial, citire în familie, participare la întruniri, participarea în serviciul de teren, studiul personal şi mai ales adunări de familie în care membrii casei să se roage împreună. Capul familiei care face un program pentru îndeplinirea tuturor acestor activităţi va ajuta, cu siguranţă, la salvarea familiei sale.

13. Fiecare cap de familie creştină să se oprească şi să se întrebe: „Unde este programul teocratic al familiei mele? Când i-am adunat eu ultima oară, ca soţ,

pe membrii casei mele pentru un studiu Biblic în familie? Are loc în familia mea citirea cu regularitate a Bibliei? Ne unim noi în mod regulat pentru a exercita preţiosul privilegiu de a apela, în rugăciune, la tronul bunătăţii nemeritate, spre a primi înţelepciunea şi puterea necesare pentru a îndeplini serviciul teocratic şi pentru a lucra pentru salvarea noastră împreună?" Familiile creştine care au un astfel de program pentru a face aceste activităţi cunosc binecuvântările care vin de aici. Cei care nu au făcut acest lucru ar face bine să dea atenţie acestor practici evlavioase. Un cap de familie care îşi conduce bine casa ştie că a avea un program bine stabilit care conţine aceste activităţi este un lucru cât se poate de folositor; dar pentru a-l pune în funcţiune în mod util este nevoie de disciplină atât din partea lui, cât şi din partea familiei. Iehova Dumnezeu îşi învaţă şi disciplinează copiii spre binele lor. În acelaşi fel, tatăl pământesc trebuie să îşi învețe și disciplineze copiii: „Căci care este fiul pe care tatăl nu-l disciplinează? Dar, dacă sunteţi scutiţi de disciplinarea de care toţi au parte, sunteţi copii nelegitimi, nu fii... este adevărat că nicio disciplinare nu pare pe moment un motiv de bucurie, ci de mâhnire, dar mai târziu produce în cei care au fost instruiţi prin ea un rod paşnic, adică, dreptatea." (Evrei 12:7,8,11) Iehova îşi ţine copiii pe calea salvării prin instruire şi disciplină, datorită iubirii Sale; în acelaşi fel, părintele uman îşi învaţă şi disciplinează copiii pentru a-i ține pe calea salvării.

14. Instruirea şi învăţarea copilului trebuie să înceapă la o vârstă foarte fragedă. Țineți minte, educaţia primită de la mamă este foarte importantă în programul de învăţare, pe parcursul întregii vieţi. Ea insuflă principii drepte în mintea tânărului copil. Perioada copilăriei este vârsta pentru a învăţa; învăţaţi-i deci pe copii să aibă respect pentru Iehova Dumnezeu şi Cuvântul Său de mici. Aceasta cere întreaga cooperare a mamei şi a tatălui, pentru a-l învăţa pe copil căile dreptății. – 2 Tim. 5:1

15. Disciplinarea trebuie făcută cu iubire. Asprimea, spiritul de dominare, atitudinea dictatorială, strigătele, nerăbdarea şi despotismul – aceste lucruri nu au ce căuta în disciplinarea unei familii evlavioase. Mai degrabă trebuie folosite rațiunea, bunătatea, răbdarea, înţelegerea, bucuria, fermitatea şi iubirea. Țineți minte faptul că Iehova a folosit mult timp valoros învăţându-ne şi explicându-ne toate lucrurile, datorită iubirii Sale. În acelaşi fel trebuie să tratăm şi noi familia noastră în iubire.

16. Sunt anumite persoane care nu apreciază necesitatea unei instruiri biblice atente pentru copii. Ei gândesc că este suficient să te naşti într-o familie creştină, după cum se spune uneori: „Fiul meu s-a născut în adevăr." Nimeni nu s-a născut în adevăr, deoarece mintea unui nou-născut este goală. Chiar şi regele David a spus: „În păcat m-a conceput mama mea." (Ps. 51:5) Nu este necesar numai să ne naştem într-o familie creştină, ci este nevoie şi de instruire, deoarece copilul unui creştin dedicat este considerat „sfânt". (1 Cor. 7:14) Educaţia de succes a tânărului slujitor Timotei a început încă din copilăria sa. „Tu însă rămâi în lucrurile pe care le-ai învăţat şi pe care ai fost convins să le crezi, ştiind de la cine le-ai învăţat şi că din pruncie cunoşti scrierile sfinte, care te pot face înţelept pentru salvare." (2 Tim. 3:14,15) Doar prin educare, disciplină şi instruire în dreptate o

minte tânără poate fi adusă la punctul de a avea o relaţie personală cu Iehova Dumnezeu.

17. Toate aceste obiceiuri folositoare care vor duce la salvarea familiei voastre pot, totuşi, să se piardă din cauza tovărăşiilor rele. „Nu vă lăsaţi induşi în eroare. Tovărăşiile rele strică obiceiurile folositoare.” (1 Cor. 15:33) Evitaţi tovărăşiile dăunătoare umplându-vă viaţa de familie cu tovărăşii bune şi folositoare. Părinţi, faceţi-vă timp pentru a fi colaboratori şi tovarăşi ai propriei voastre familii. Soţi, amintiţi-vă că voi sunteţi cei mai potriviţi tovarăşi ai soţiei şi copiilor voştri. Recreerea sănătoasă trebuie să existe şi ea în familie, pentru a nu se găsi alte forme greşite de destindere.

18. Este modelul de viaţă spre care îi conduceţi voi, părinţi, pe copiii voştri, unul care duce la salvarea lor? Care este speranţa sau ambiția pe care o întipăriți în mintea copiilor voştri? Au ei mintea plină de gândul că este admirabil să ocupe o funcţie importantă în această lume veche, sau sunt cuprinşi de speranţa, mai bună, de a ocupa o poziţie importantă în lumea nouă? Îi învăţaţi să îşi investească timpul şi capacităţile în această instituţie decăzută care este lumea veche, sau îi instruiţi să trăiască pentru adevăr şi dreptate ca şi lăudători recunoscători ai marelui Creator al cerului şi al pământului? Ce este mai important pentru copii în aceste timpuri: să aibă un cont mare în bancă sau o bună recunoaștere de la Iehova, care le va salva viaţa? Pentru ce sunt educaţi copiii voştri? Le este serviciul de misionar cu timp integral prezentat ca un mare privilegiu, un dar de la Dumnezeul Cel Prea Înalt însuşi? Le este întipărit în minte faptul că salvarea este primită doar prin predicarea la alții? Copiii care sunt educaţi astfel vor deveni salvatori de vieţi, spre binecuvântarea lor şi a altora. Părinţii care se îngrijesc de aceste lucruri şi le dau atenţie îşi salvează atât familiile, cât şi aproapele lor.

FAMILII DEZBINATE

19. Există multe familii în care unul dintre soţi îi este dedicat lui Iehova pentru a-i face voinţa, iar celălalt nu. Ei trag la un jug inegal. Slujitorul dedicat va fi preocupat profund de salvarea celuilalt. Soţia credincioasă va încerca, desigur, să îşi salveze soţul. Aceasta se poate dovedi a fi o sarcină sfâşietoare. Într-o opoziţie furioasă, el ar putea chiar să îi interzică să îi vorbească lui sau copiilor despre Cuvântul lui Dumnezeu. Ce ar putea ea să facă? Apostolul Petru a dat instrucţiuni directe. El le spune soţiilor: „Dacă unii nu ascultă de cuvânt, ei ar putea fi câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea soţiilor lor, fiindcă vor fi martori ai purtării voastre caste, pline de un respect profund.” (1 Pet. 3:1,2). Când o soţie nu îl poate câştiga pe soţul ei prin predicare, ea ar putea s-o facă prin conduita ei, care poate fi foarte puternică. Nu trebuie să pierdem niciodată speranţa. Să ne amintim ce a scris apostolul Pavel: „Căci de unde ştii tu, soţie, că nu-ţi vei salva soţul?” – 1 Cor. 7:16.

20. Acelaşi lucru se aplică şi în situaţia în care într-o familie este un soţ credincios şi o soţie necredincioasă. Cuvintele apostolului Pavel continuă: „Şi de unde ştii tu, soţule, că nu-ţi vei salva soţia?” E nevoie de multă iubire şi de mult tact. Soţul trebuie să fie răbdător, binevoitor şi tolerant. Faptul că a devenit un

închinător al lui Iehova nu îi scade din responsabilităţile conjugale, ci mai degrabă îi mai adaugă la ele. Necesităţile soţiei sunt nu doar de natură materială, ci ele se extind şi la nevoia de companie. Cursul creştin nu îi permite unui soţ să se lase atât de absorbit de închinarea lui încât să îşi ignore soţia.

21. Soţul care speră să îşi câştige soţia pe calea adevăratei închinări trebuie să dea atenţie principiului urmat de apostolul Pavel cu privire la cei pe care încerca el să îi salveze. „Astfel, pentru iudei m-am făcut ca un iudeu, ca să-i câştig pe iudei ... pentru cei slabi am devenit slab, ca să-i câştig pe cei slabi. Am devenit orice pentru oameni de orice fel, ca să-i salvez cu orice preţ pe unii.” (1 Cor. 9:20,22) El s-a pus în situaţia lor. El a acordat atenţie plină de empatie problemelor lor. El nu a fost nesăbuit sau slab, ci le-a respectat convingerile, deşi ştia că acestea erau greşite. Deoarece venea din religia iudaică, Pavel nu şi-a bătut joc, nu a dispreţuit şi nu a fost intolerant faţă de iudeii pe care încerca să-i salveze. El ştia că doar dacă îi făcea să înţeleagă care era calea mai bună putea să spere că le va salva vieţile. În acelaşi fel, soţii nu trebuie să îşi bată joc sau să fie intoleranţi, căci făcând astfel îşi vor îndepărta şi mai mult soţiile. Soţii ar trebui să se întrebe: „Cum mi-ar plăcea mie să fiu tratat dacă aş fi în această situaţie?” Gândindu-se la acest lucru, trebuie să o trateze în acelaşi fel în care i-ar plăcea lui să fie tratat. Iubirea trebuie să acţioneze. Aşa cum afirmă Pavel: „Iubirea este îndelung răbdătoare şi bună ... nu se irită ... îndură totul, crede totul, speră totul, suportă totul. Iubirea nu se termină niciodată.” (1 Cor. 13:4-8).

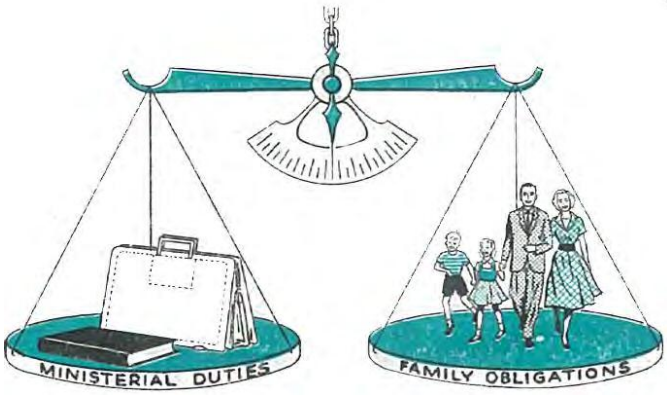

22. Nimeni nu vrea să îşi piardă iubirea pentru familia sa, dar sunt unele persoane care servesc în adunare şi sunt atât de ocupate cu activităţile acesteia, cu întrunirile comitetului şi cu serviciul de teren încât nu au niciodată timp pe care să îl petreacă alături de familiile lor. Ei ar putea spune cu uşurinţă: „Apreciez toată grija ce trebuie oferită pentru salvarea familiei mele. Îmi iubesc familia şi soţia şi vreau să fie salvaţi, la fel ca şi ceilalţi oameni din jurul meu, dar sunt atât de ocupat cu îndatoririle din slujire încât de-abia găsesc timp pentru familie. Dar, oricum, ei sunt în adevăr şi nu se plâng de faptul că nu pot să fiu cu ei.” Oare nu trebuie, totuşi, să echilibrăm toate aceste activităţi în cadrul timpului nostru? În acest echilibru, interesele propriei noastre familii trebuie să aibă greutatea cuvenită. Cu certitudine, Iehova Dumnezeu nu se aşteaptă ca un bărbat să îşi folosească tot timpul cu activităţile din adunare, ajutându-şi fraţii şi pe oamenii din jur să câştige salvarea şi să nu se îngrijească de salvarea propriei sale familii. Soţia şi copiii săi sunt cea dintâi responsabilitate a lui, după cum declară apostolul Pavel: „Dacă cineva nu se îngrijeşte de ai lui, și mai ales de membrii familiei lui, a renegat credinţa şi este mai rău decât un necredincios.” – 1 Tim. 5:8.

23.Prin urmare, este mult, mult mai bine ca un frate să se îngrijească în primul rând de salvarea celor din propria sa casă. Îngrijirea de necesităţile materiale nu este suficientă. Pentru a furniza cele necesare trebuie mai întâi să ne îngrijim de bunăstarea spirituală care va duce la salvarea lor. Cu toţii vrem să trăim în lumea nouă a lui Dumnezeu. Să ne aducem atunci familia şi mai aproape. Toţi membrii familiei trebuie să se ajute unul pe altul, în teamă de Iehova, să rămână de partea dreaptă. Marea bătălie a Armaghedonului se apropie. Să avem ca ţel supravieţuirea întregii noastre familii! Făcând aceasta, o mare fericire şi pace va fi partea binecuvântată a familiei noastre!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Cum se compară astăzi condiţiile de pe pământ cu cele dinainte de Potop?
3. Ce mesaj trebuie să fie transmis naţiunilor, şi de cine?
4. Ce consideraţie importantă poate fi trecută cu vederea de slujitor, în zelul de a ajunge la aproapele lui?
5. (a) Ale cui căi trebuie să fie urmate, și de ce? (b) Ce obligaţie de învăţare este pusă asupra capilor de familie?
6. Care este datoria bărbatului faţă de membrii de parte femeiască din familie şi cum dovedesc Scripturile acest lucru?
8. În ce fel îi tratează Iehova Dumnezeu ca egali pe cei de parte bărbătească şi cei de parte femeiască?
9. Ce întrebare serioasă trebuie să fie pusă de fiecare cap de familie şi care vor fi rezultatele neglijenţei lui?
10. Cum a fost descrisă asocierea soţului cu soţia şi cum se obţin cele mai bune rezultate?
11. (a) În ce mod trebuie să instruiască acest cap de familie? (b) Cum este familia asemenea unei adunări mici?
12. Cum va ajuta un program?
13. Ce întrebări trebuie să-şi pună capul de familie? Ce este necesar? În ce scop?
14,15. (a) Când și prin cine trebuie să înceapă educarea? (b) Care sunt metodele corecte şi greşite de a exercita disciplinarea?
16. De ce nu este suficient doar să fi născut într-o familie creştină? Ce altceva mai este necesar?
17. Cine sunt cei mai buni tovarăşi ai familiei şi cum pot fi distruse obiceiurile folositoare?
18. Ce ţintă în viaţă trebuie să ţină părinţii creştini înaintea copiilor lor, pentru salvarea acestora?
19. Ce instrucţiune este dată de Cuvântul lui Dumnezeu unei soţii cu un soţ împotrivitor? Cum se aplică aceasta şi cu ce speranţă?
20. Care este atitudinea necesară a unui soţ faţă de soţia necredincioasă? I-a stricat relaţia de căsătorie faptul că el a acceptat adevărul?
21. Cum poate aplica soţul la soţie principiul urmat de apostolul Pavel şi ce nu va face el dacă speră să-şi câştige soţia? Ce întrebare îşi va pune el?
22. Care sunt unele probleme pe care le întâmpină slujitorii şi ce trebuie ei să facă?
23. Care este principala îngrijire pe care trebuie s-o facă el şi spre ce trebuie să ţintească?

E BINE SĂ FII BINEVOITOR

Nu e de ajuns să lucrăm, ci contează şi cum lucrăm. Modul în care facem anumite lucruri uneori e mult mai important decât lucrurile pe care le facem. Un copil s-ar putea să nu facă o treabă foarte bine, dar încercările sale pline de zel vor cuceri şi vor încălzi inima adultului.

Nu e de ajuns doar să le vorbim oamenilor, ci contează şi cum vorbim. „Mă bucur că ai fost pe la mine" înseamnă mult mai mult când e rostit cu o sinceritate plină de iubire. Poate că nu găsiţi cele mai bune condiţii de locuit, dar veţi trece repede cu vederea acest lucru numai ca să nu ofensaţi o astfel de generozitate. Pe de altă parte, dacă cineva spune „Poți rămâne sau poți pleca, tu hotărăşti", aruncându-vă o privire de gheaţă, desigur că veţi căuta în altă parte, chiar dacă acele condiţii poate sunt minunate.

E bine să oferim daruri, dar modul în care dăruim, cel mai adesea, poate însemna mai mult decât darul în sine. Dacă dăruim cu răutate, atunci dăruirea şi primirea darului vor fi foarte neplăcute. Să facem anumite lucruri cu bunăvoinţă e o cinste pentru noi şi pentru ceilalţi. Acesta e un mod prin care atât cel care dăruieşte, cât şi cel care primeşte vor găsi o răsplată interioară.

A fi binevoitor înseamnă a te purta cu amabilitate şi cu bună creştere. Înseamnă să fii sociabil, plăcut şi degajat în relaţiile sociale. Acest lucru presupune să fii călduros, accesibil, bun şi politicos, mai ales faţă de inferiori. Această haină a bunăvoinţei este una frumoasă.

Creştinii sunt încurajaţi să fie mereu binevoitori faţă de ceilalţi. Când Pavel a vorbit despre adunarea de fonduri pentru o acţiune de binefacere, s-a referit la acest lucru ca fiind „această lucrare plină de bunăvoinţă". El a spus că un creştin trebuie să dăruiască binevoitor şi nu „cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dă cu bucurie". Ar trebui să ne simţim înălţaţi sufleteşte pentru că am dăruit. – 2 Cor. 9:7.

Cât de mult s-ar schimba lumea dacă toţi am fi puţin mai binevoitori! Gândiţi-vă cât de plăcut ar fi să mergem la cumpărături, să călătorim cu autobuzul sau cu metroul! Dacă am fi serviţi cu bunăvoinţă, am da tot ce avem mai bun din noi. Oare un pic mai multă bunăvoinţă nu ar îmbunătăţi relaţia dintre angajator şi angajat? Un test a arătat că acolo unde angajatorii erau binevoitori şi îşi încurajau angajaţii, a crescut foarte mult rata energiei. Însă când aceştia găseau mereu tot felul de probleme şi erau nemulţumiţi cu privire la muncă, rata energiei scădea fulgerător.

Nu ne costă nimic să trăim şi să dăruim cu bunăvoinţă, dar acest lucru e la fel de important în viaţa noastră precum sunt pâinea şi apa. Data viitoare când mai aveţi de-a face cu oamenii, fiţi puţin mai binevoitori şi veţi obţine rezultate mult mai bune.

SALVARE PRIN ÎNVINGEREA
TRADIŢIEI MÂNDRE

„Să nu treceți peste ce este scris, ca să nu vă umflați de mândrie, favorizându-l pe unul în dauna celuilalt. Fiindcă cine te face să te deosebești de altul? Într-adevăr, ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Deci, dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?”
– 1 Cor 4:6,7

Tradiția mândră este o gândire a lumii vechi, care trebuie să fie eradicată, deoarece nu are niciun loc în lumea nouă a lui Dumnezeu. Tradițiile lumești afectează, practic, fiecare familie într-un fel sau altul. De multe ori oamenii nici măcar nu își dau seama în ce măsură le este condiționată gândirea de tradițiile și obiceiurile adânc întipărite ale comunității în care trăiesc. Pentru ca familia să fie salvată, este nevoie ca aceasta să conștientizeze pericolele obiceiurilor acestei lumi vechi. Acest articol discută despre barierele, dezbinările și lipsa de unitate pe care tradiția mândră le provoacă în sânul familiilor, al comunităților și al grupurilor naționale.

2. Unele dintre aceste tradiții, care afectează profund gândirea și provoacă dezbinări și prejudecăți sunt: mândria națională, mândria de rasă sau clan, mândria de familie și a realizărilor sale istorice; mândria de bogăție, castă, culoare sau limbă; mândria de clasă sau profesie. Unele familii sunt foarte mândre de strămoșii lor și de închinarea acestora, de faptele vitejești militare și de tradițiile străbunilor lor, de vechimea tradițiilor lor eclesiastice. Este incontestabil faptul că aceste tradiții, care separă un om sau un grup de altul, sunt în opoziție cu principiul divin al unității. Nimeni nu poate să țină la aceste tradiții și prejudecăți și să fie o parte a societății Lumii Noi.

STAȚI DEPARTE DE ACESTE LUCRURI

3. Să analizăm acum în ce fel acționează unele dintre aceste tradiții lumești cu privire la omenire. Distincția de clasă se găsește practic în toate națiunile. Ea se poate baza pe proprietăți, realizări, titluri moștenite, profesii sau realizări intelectuale. Familiile provenite din aceste grupuri privilegiate se consideră mai presus de alți oameni și astfel devin mândri, aroganți și se văd mai buni decât alte persoane. Această gândire este cu siguranță contrară învățăturilor lui Isus Cristos. Apostolul Pavel a condamnat gândirea lumească a celor care sunt „aroganți, trufași ... umflați de mândrie”. (2 Tim. 3:1-7) „Dumnezeu li se împotrivește celor trufași, dar le dă bunătate nemeritată celor umili.” (1 Pet. 5:5) Oricine are o astfel de

atitudine nu poate să își ajute cu adevărat aproapele să meargă pe calea salvării, deoarece aceasta îl va împiedica să aibă o tovărășie frățească cu acesta. Prin urmare, cu toți ar trebui să căutăm umilința, așa cum se arată în Cuvântul lui Dumnezeu: „Omul pământean este umilit de trufia lui, dar cine are un spirit umil primește glorie.” – Prov. 29:23.

4. O altă tradiție care joacă un rol important în gândirea acestei lumi vechi este mândria națională. Aceasta este construită cu grijă de statul politic și instituțiile sale de învățământ, precum și de autoritățile sale ecleziastice. Ea este o schemă foarte veche folosită de liderii politici pentru a ține sub control toate clasele de oameni și a-i lega de statul politic. Ei sunt învățați că națiunea lor este diferită și că poporul lor este superior altora. Germania în era hitleristă este un exemplu recent, în care o întreagă generație de oameni a fost făcută să creadă că sunt „rasa supremă” care trebuie să conducă și să controleze viețile celorlalți. Aceasta nu este ceva nou, căci și romanii, anglo-saxonii și alții au urmat același model. Cei care fac parte din societatea Lumii Noi trebuie să poată să vadă mai departe de această falsă glorie. Aceasta este lucrarea Diavolului, iar acesta „este un mincinos”. Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu spune: „El a făcut dintr-un singur om toate națiunile oamenilor, ca să locuiască pe toată fața pământului.” (Faptele 17:26) Și iarăși: „Să nu treceți peste ce este scris, ca să nu vă umflați de mândrie ... fiindcă cine te face să te deosebești de altul?” (1 Cor. 4:6,7) Din aceste principii divine trebuie să observăm că în societatea Lumii Noi nu este loc pentru mândrie națională. Faptul că oamenii pot trăi în armonie, fără această dezbinare prostească a lumii vechi, s-a putut vedea la congresul internațional Voința Divină de la New York, al Martorilor lui Iehova, în 1958, în cadrul căruia 253 922 de oameni din 123 de națiuni au trăit împreună în pace și unitate creștină.

5. Această întrunire internațională imensă s-a unit în adoptarea unei Rezoluții, care a fost făcută cunoscută întregii lumi prin distribuirea a peste 70 de milioane de exemplare. Printre altele, s-a declarat: „Datorită descendenței noastre comune din Noe ... noi suntem o singură familie umană, o rasă umană, pentru care Iehova Dumnezeu a făcut o singură îngrijire prin Fiul Său, Isus Cristos, pentru fericirea și viața noastră eterne în apropiata Sa lume nouă ... Sfânta Biblie afirmă că Satan Diavolul este conducător și dumnezeu invizibil și că, sub conducerea lui și a demonilor săi, națiunile și limbile pământului au destrămat unitatea rasei umane și au adus astăzi omenirea într-o situație foarte periculoasă.”

6. Marea familie a societății Lumii Noi care a adoptat această Rezoluție a învins mândria națională. Toate familiile care vor să obțină aprobarea lui Dumnezeu trebuie să renunțe, în același fel, la tradiția mândriei naționale și să recunoască faptul că depind de Dumnezeu, care le cere să conviețuiască unii cu alți ca niște frați.

7. O dezvoltare a acestei bariere satanice a distincției între oameni se poate vedea în prejudecata și discriminarea manifestate față de grupurile care au o limbă, rasă sau culoare diferite. Mândria limbii îi împiedică pe oameni să se amestece liber cu alții, însă creștinii trebuie să ajungă la toți oamenii cu mesajul. Dacă nu fac acest lucru, înseamnă că au eșuat să împlinească însărcinarea dată de Dumnezeu de

a „învăța toate națiunile”. Cea mai puternică dorință a fiecărei persoane care vrea să trăiască în lumea nouă a lui Dumnezeu trebuie să fie aceea de a vorbi liber cu cei din jurul său. Uneori există o reținere de la a face efortul de a învăța limba țării.

8. Apoi, mai sunt acele grupuri care pun obiceiurile rasiale, tradițiile și practicile mai presus de principiile creștine. Acest lucru este valabil mai ales cu privire la obiceiurile sociale. Unii preferă să arate ospitalitate și să se asocieze cu oameni de aceeași rasă cu ei, sau rude, decât cu frații lor din societatea Lumii Noi. Uneori, părinții își încurajează copiii să se asocieze și să se căsătorească mai degrabă cu oameni din același grup rasial și lingvistic decât cu frații lor creștini, deși acest lucru este contrar scripturii, „Nu vă înjugați la un jug inegal cu cei necredincioși”. – 2 Cor. 6:14.

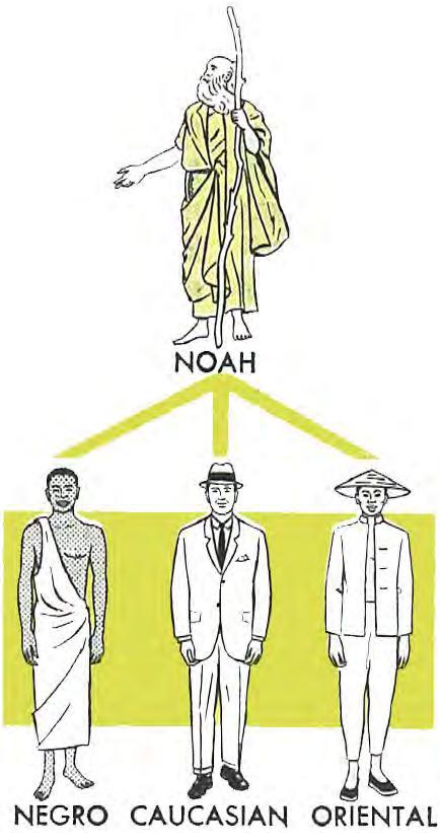

9. Culoarea pielii este un alt subiect asupra căruia tradițiile umane au construit un sistem de bariere artificiale între oameni. Toți oamenii provin din același strămoș și au aceleași capacități de bază. Cu toții trebuie să îl recunoască pe adevăratul Dumnezeu, să I se închine și să Îl accepte ca și Salvator al lor pe Domnul Isus Cristos. Oamenii fac diferențe, iar poporul lui Dumnezeu trebuie să recunoască legea țării atunci când aceasta cere separarea cu privire la rasă sau culoare în unele teritorii. Însă, în mijlocul Societății Lumii Noi nu se face nicio diferență și nu este nicio justificare pentru discriminări între frați din cauza culorii pielii. Iehova Dumnezeu nu tratează oamenii cu discriminare: „Cu adevărat, înțeleg că Dumnezeu nu este părtinitor ci, în orice națiune, omul care se teme de el și practică dreptatea este primit de El.” – Faptele 10:34,35.

10. În țările orientale, în special, există o tradiție adânc înrădăcinată a închinării la strămoși. Strămoșii morți sunt considerați zei: li se pregătește mâncare, sunt efectuate ritualuri complicate și li se adresează rugăciuni. Este o chestiune de onoare a numelui de familie, iar membrii în viață ai familiei sunt cu toți interesați de aceasta. Membrii mai în vârstă ai familiei, care sunt strămoși vii și urmează să fie zei la rândul lor, găsesc acest cult un mijloc valoros prin care să îi controleze și să-i înrobească pe membrii mai tineri ai familiei. Nici măcar bărbații de vârstă mijlocie nu au autoritate în casă până când părinții lor nu mor. Închinarea la strămoși este, de asemenea, o formă subtilă de auto-măgulire – închinătorul este un descendent al strămoșilor-zei, fiind, deci, pe cale de a deveni un zeu el însuși. Acest crez îl desparte pe un om de cei din jurul lui. De asemenea, chiar și o persoană care a devenit luminată își dă seama că este foarte greu să se rupă de o tradiție de familie care este întărită prin practici sociale, tradiționale, religioase și economice. Schimbarea este privită cu batjocură și teamă; în acest fel, mințile lor

Cuprins

sunt închise față de schimbare sau progres. Familiile care vor să intre în societatea Lumii Noi trebuie să fie gata să renunțe la cultul strămoșilor sau închinarea familiei.

11. O altă tradiție umană adânc înrădăcinată este reverența pentru antichitatea religioasă. Musulmanii, romano-catolicii, budiștii, hindușii și adepții lui Confucius își venerează bătrânii, lucrările și teoriile din antichitatea cea mai obscură, lucru contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Această tradiție umană le orbește mintea față de cercetare. Catolicii și Protestanții pun convingerile și crezurile lor tradiționale înaintea Cuvântului lui Dumnezeu. Evreii privesc Talmudul, cu compilația sa de raționamente omenești, ca fiind mai prețios decât Scripturile Ebraice inspirate. Pentru ei, Scripturile sunt față de Talmud așa cum este apa față de vinul roșu, bogat. Toate învățăturile acestor tradiții lumești, umane, indiferent cât de antice sunt ele, vor duce la dezastru. Isus a spus: „De ce călcați porunca lui Dumnezeu din cauza tradițiilor voastre? ... ați anulat cuvântul lui Dumnezeu din cauza tradițiilor voastre. Ipocriților, bine a profețit Isaia despre voi când a zis: ‚Poporul acesta mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de mine. În zadar mi se închină ei, căci îi învață pe oameni doctrine care sunt porunci omenești'." – Mat. 15:3-5.

ADEVĂRUL DEMASCĂ TRADIȚIA MÂNDRĂ

12. Familiile sau persoanele care acceptă adevărul Cuvântului lui Iehova se poticnesc de multe ori de aceste tradiții mândre. De exemplu, o persoană ar putea fi foarte entuziasmată când află pentru prima oară de Iehova Dumnezeu, Cristos Regele și lumea nouă a dreptății. Sună minunat! Dar există o problemă: „Cum va afecta acest lucru poziția familiei mele? Noi suntem una dintre cele mai respectate familii din comunitate. În loc de respect și onoare, am putea să atragem asupra noastră dispreț și persecuții. Adevărul nu este popular." Ce ar trebui să facă oamenii care se află în această situație? Să se lase guvernați de tradițiile umane sau să accepte Cuvântul lui Dumnezeu și să umble în lumina acestuia? Dacă vrem să câștigăm favoarea lui Dumnezeu, cel mai bine este să Îl ascultăm.

13. Alți oameni ar putea să fie foarte fericiți să afle că scopul lui Dumnezeu este acela de a furniza o domnie de o mie a păcii și fericirii pe tot globul, pe parcursul căreia va avea loc învierea. Aici se ridică o problemă. Li se spune despre marea rezoluție adoptată de Martorii lui Iehova la New York, în vara anului 1958. O parte din aceasta spune: „Figurativ vorbind, noi ne-am transformat săbiile în pluguri și sulițele în cosoare și, deși avem atât de multe naționalități, nu vom ridica sabia unul împotriva celuilalt deoarece suntem frați creștini și membrii ai familiei lui Dumnezeu, și nici nu vom mai învăța războiul între noi, ci vom umbla pe calea lui Dumnezeu în pace, unitate și iubire frățească." Acum aceia interesați spun: „Dar familia mea are o tradiție militară și navală cu care ne mândrim foarte mult. Numele nostru a purtat culorile acestei națiuni timp de mai multe generații. Strămoșii mei au luptat în multe bătălii faimoase." O asemenea tradiție mândră

este în directă opoziție cu principiile Prințului Păcii. Acești oameni trebuie să aleagă între mândra tradiție a familiei sau viața în lumea nouă.

14. Alții, mândri de tradițiile din vechime ale națiunii lor, spun cu un aer plin de superioritate cu privire la cercetarea Bibliei și studiile publicate de Societatea de Biblii și tratate Turnul de Veghere: „De unde vine această literatură? Din Statele Unite? Păi aceasta este o națiune tânără. Noi avem învățați ai Bibliei în țara noastră, de secole. Ce poate spera să ne învețe America?” Aceste persoane sunt pline de dispreț, iar atitudinea lor nu este deloc diferită de ceea ce s-a spus despre disprețuitul oraș Nazaret. „Poate să iasă ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1:46) Mesajul lui Isus a venit, nu din Nazaret, ci de la Iehova Dumnezeu. În mod asemănător, astăzi, mesajul Martorilor lui Iehova vine, nu din America, ci de la Dumnezeul Cel Preaînalt, transmis oamenilor credincioși de Iehova Dumnezeu, prin spiritul Său sfânt. Adevărul nu este un mesaj din partea Americii deși, din motive de comoditate și funcționalitate, principalul loc de administrare a activităților Societății, sediul său central, este în New York, unul dintre cele mai mari centre comerciale și de transport de pe pământ din prezent. Tradiția națională nu trebuie să îi facă pe oamenii rezonabili atât de orbiți de prejudecăți încât să devină orbi cu privire la adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, căci adevărul lui Iehova este același în orice țară sau limbă. Pentru a primi adevărul, trebuie să învingem aceste tradiții.

15. Un exemplu real îl putem găsi în cazul unui bărbat evreu de naționalitate germană, care a fost într-un lagăr de concentrare cu martorii lui Iehova în era hitleristă. El a spus: „Nu este nicio îndoială că sunt niște oameni minunați. Pe ceilalți – preoții catolici, rabinii, protestanții – i-am văzut abandonându-și toate principiile și trăind ca animalele. Dar pe martorii lui Iehova nu i-au putut face să cedeze. Îi admir foarte mult. Cu siguranță că Dumnezeu este cu ei. În cazul meu, totuși, este și familia, prietenii; prin tradiție și educație, sunt evreu și trebuie să rămân evreu. Voi fi un admirator și susținător pasiv, dar nu aș putea niciodată să mă alătur lor.” Aici vedem un exemplu despre o recunoaștere sinceră că tradițiile umane și mândria de rasă îl pot împiedica pe un om să se alăture celor asupra cărora a văzut cu ochii lui că este spiritul lui Iehova.

DE CE TREBUIE ÎNVINSĂ MÂNDRA TRADIȚIE UMANĂ

16. Deoarece nu provine de la Iehova, ci de la această lume, poporul credincios al lui Iehova nu trebuie să aibă nicio părtășie cu această lume: „Ei nu fac parte din lume așa cum nici Eu nu fac parte din lume”, a spus Domnul Isus. (Ioan 17:16) Apostolul Ioan a arătat importanța de a ne păstra separați de practicile și tradițiile lumești: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume! Dacă cineva iubește lumea, iubirea de Tatăl nu este în el, pentru că tot ce este în lume – dorința cărnii, dorința ochilor și etalarea ostentativă a mijloacelor de existență – nu provine de la Tatăl, ci provine din lume. Și lumea trece și dorința ei la fel, dar cine face voința

lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna.” (1 Ioan 2:15-17) Această poruncă este cât se poate de clară: noi nu trebuie să ne conformăm căilor vechii lumi. Apostolul Pavel a spus: „Nu vă mai conformați acestui sistem, ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să puteți vedea voi înșivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu.” – Rom. 12:2

17. Aceste scripturi arată clar că mândra tradiție umană nu provine de la Dumnezeu, ci de la Diavol. Ele nu vin de sus, ci de jos, din această lumea rea care este în dușmănie cu Dumnezeu. „Nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face dușman cu Dumnezeu.” (Iac. 4:4) Cu siguranță că niciun om înțelept nu vrea să fie dușman cu Dumnezeu. De aceea, poporul lui Iehova trebuie să învingă lumea și tradiția acesteia.

18. Tradiția umană este o parte din mândria cărnii. Ea lucrează nelegiuirea. Apostolul Pavel declară: „Lucrările cărnii se văd clar și acestea sunt: curvia, necurăția, conduita libertină, idolatria, spiritismul, dușmăniile, cearta, gelozia, izbucnirile de mânie, disputele, dezbinările, sectele, invidiile, bețiile, chefurile și lucrurile asemănătoare acestora. Cu privire la lucrurile acestea vă previn, așa cum v-am mai prevenit: cei ce practică astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (Gal. 5:19-21) Acesta este un alt motiv puternic pentru care mândra tradiție trebuie învinsă de toți cei care doresc să facă parte din lumea nouă a lui Dumnezeu.

19. Consecințele rele ale mândrei tradiții omenești se pot vedea în starea deplorabilă din prezent a acestei lumi, cu certurile sale, lipsa de unitate, dezbinarea, părtinirea, ura, corupția și războiul său. Întreaga teorie a tradiției de separare este o forță care dezbină. Unitatea mondială, națională și familială sunt distruse de asemenea tradiții.

20. Martorii lui Iehova au ieșit din această lume și au luat poziție împotriva ei. Ei susțin lumea nouă a lui Dumnezeu și au făcut cunoscut pe tot globul poziția lor ca popor unit, separat de această lume și tradițiile ei dezbinătoare. În rezoluția adoptată de ei la congresul internațional de la New York, din 1958, ei au declarat: „Ceea ce ne-a făcut un singur popor creștin, în ciuda faptului că provenim din atâtea națiuni diferite, este faptul că ne-am separat de această lume și de conflictele sale pline de ură și ne-a dedicat, prin Isus Cristos, singurului nostru Dumnezeu și Tată ceresc ... noi nu le vom permite oamenilor care luptă împotriva lui Dumnezeu să ne distrugă unitatea.” Și în continuare: „ ... ca să fim demni de a fi primiți în veșnica lume nouă a lui Dumnezeu, după Armaghedon, pentru a ne închina Lui în unitate, ca o singură familie de creaturi ale Sale, fără diferențe rasiale și bariere naționale sau dezbinări, sub un singur guvern, Împărăția Sa prin Cristos, și spre a-i face voința pentru totdeauna și în vecii vecilor.”

CUM SĂ ÎNVINGEM TRADIȚIA MÂNDRĂ

21. Tradițiile umane mândre care se manifestă în acest secol al douăzecilea nu sunt nou-apărute în istoria omenirii. Civilizația greacă pe care a văzut-o apostolul Pavel când a vizitat Atena, acum 1900 de ani, avea la bază aceeași gândire. În timp ce Pavel era singur, așteptându-i pe Sila și Timotei, el a observat cu atenție orașul și obiceiurile sale. Deși el văzuse multe orașe și multă idolatrie, a fost șocat de ceea ce a văzut în Atena: „În timp ce Pavel îi aștepta în Atena spiritul i s-a mâniat peste măsură văzând că orașul era plin de idoli.” (Faptele 17:16). Idolii nu se găseau doar în temple, ci și în piețele publice, pe străzi și prin oraș.

22. Atena era un oraș universitar, plin de profesori, învățați, filozofi, studenți și intelectuali. „De fapt, toți atenienii și străinii care locuiau acolo pentru un timp nu-și petreceau timpul liber cu nimic altceva decât spunând sau ascultând ceva nou”. Lor le plăcea foarte mult să discute și să se contrazică: „Câțiva dintre filozofii epicurieni și stoici au început să discute cu el în contradictoriu.” (Faptele 17:18-21) Creștinul Pavel era singur în această comunitate păgână de agnostici, intelectuali, plini de tradiții mândre și teorii umane. Cum putea fi pusă adevărata închinare înaintea acestor necredincioși? Cum puteau fi ajutați acești oameni înțelepți în felul lumii să înțeleagă că ei nu aveau adevărul? Cum putea el să îi ajute și să le alunge din minte barierele tradiției? El a văzut că acești oameni puteau fi salvați doar dacă îndepărta de la ei, în primul rând, mândra tradiție. Prin urmare, el s-a dus la curtea Areopagului, cea mai înaltă curte din Atena. Acesta era un loc de măreață antichitate, și aici Pavel a pledat cauza Creștinismului. Odată ce înțelegem modul în care a procedat apostolul Pavel, sub îndrumarea spiritului sfânt, avem un exemplu care să ne arate cum pot fi folosite adevărurile biblice de bază pentru a învinge mândra tradiție.

23. Mai întâi, Pavel i-a adus pe acești aroganți intelectuali atenieni la un nivel de rând, spunându-le aceste adevăruri fundamentale: „Dumnezeul care a făcut lumea și toate lucrurile din ea, El, care este Domnul cerului și al pământului ... el însuși dă tuturor viață, suflare și toate lucrurile. El a făcut dintr-un singur om toate națiunile oamenilor ... căci prin El avem viață, ne mișcăm și existăm... Văzând, deci, că suntem urmașii lui Dumnezeu, nu trebuie să credem că Ființa Divină este asemenea aurului, a argintului sau a pietrei, asemenea vreunui lucru sculptat prin priceperea și arta omului ... El a stabilit o zi în care urmează să judece cu dreptate pământul locuit, printr-un om pe care l-a numit și le-a dat o garanție tuturor oamenilor înviindu-L din morți.” – Faptele 17:24-31.

24. Aici putem observa cum Pavel a pus omenirea cu tradițiile ei pline de mândrie în lumina adevărată, arătând că însăși existența tuturor oamenilor depinde de Dumnezeu. Fără acest prim dar de la Dumnezeu nici ei și nici orașele, națiunile și tradițiile lor nu ar fi existat. Prin urmare, realizând că întreaga lor existență depindea de Creator, Dătătorul de viață, ei trebuiau să afle de calea lui și să asculte de poruncile Lui. După cum a spus, mai târziu, Pavel, în scrisoarea sa către Timotei: „Pentru că noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să ducem ceva

din ea. Astfel, având hrană și acoperământ, vom fi mulțumiți cu acestea." – 1 Tim. 6:7,8.

25. Niciunul dintre noi nu va putea să câștige vreodată salvarea, fie la nivel individual sau de familie, dacă nu vom realiza că tot ce avem provine de la Atotputernicul Creator al universului. Toți ar trebui să fim plini de recunoștință față de El pentru generozitatea și bunătatea Sa nemeritată, de care a dat dovadă, deschizându-ne calea spre favoarea și salvarea Sa. Dacă nu abandonăm tradițiile lumești cu mândria lor, ele vor fi întotdeauna un obstacol pe calea noastră, rănind, dezbinând, și ținând oamenii în dușmănie cu Dumnezeu și cu semenii lor. Să îi mulțumim lui Iehova pentru că ne-a revelat adevărul, știind că în lumea Sa nouă nu se găsește niciun loc pentru discriminare și dezbinări. Toți trebuie să convieţuim acum în pace și unitate unii cu alții.

Rezultatul umilinței și temerii de Iehova este bogăția, gloria și viața. – Prov. 22:4.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce pericol pentru familie prezintă tradiția lumească?
2. Care sunt unele tradiții mândre ale acestei lumi, și de ce sunt ele în opoziție cu principiile Lumii Noi
3. Pe ce se bazează tradiția mândră? De ce împiedică ea asocierea și serviciul creștin?
4. De ce a apărut mândria națională și de ce aceasta nu își găsește locul în societatea Lumii Noi?

5,6. Cum a condamnat rezoluția adoptată de martorii lui Iehova mândria națională, și ce trebuie să facem pentru a obține aprobarea lui Dumnezeu?

7. Ce atitudine trebuie să adopte creștinii cu privire la limbă?

8. Cum pot obiceiurile rasiale și sociale să ducă la o conduită nescripturală?

9. (a) De ce sunt toți oamenii egali înaintea lui Dumnezeu, indiferent de culoarea pielii? (b) Ce practică a oamenilor va recunoaște organizația lui Iehova, și de ce?

10. De ce este condamnabilă înaintea lui Dumnezeu închinarea la strămoși, și ce dificultăți pot apărea în a o învinge?

11. Din ce motiv a condamnat Isus tradiția religioasă, și ce exemple ni se dau?

12. În ce fel ar putea mândria socială să ne împiedice să acceptăm adevărul?

13. Cum sunt unele tradiții de familie contrare principiilor Prințului Păcii, așa cum reiese din rezoluția adoptată în 1958?

14. (a) Explicați adevărata sursă a adevărului predicat de Isus Cristos și urmașii Săi credincioși de astăzi. (b) Care este motivul pentru care sediul Societății este în America? De ce nu trebuie ca acest lucru să îi facă pe oameni să aibă prejudecăți împotriva adevărului?

15. Dați un exemplu despre modul în care tradițiile umane împiedică acceptarea adevărului.

16. Prezentați scripturi și motive pentru care tradițiile umane trebuie depășite de poporul lui Dumnezeu.

17. De la cine provin tradițiile omenești și care va fi deznodământul pentru cei care se agață de ele?
18,19. Care sunt roadele tradițiilor omenești și cum sunt ele văzute astăzi?
20. Ce poziție au luat Martorii lui Iehova, individual și colectiv, așa cum reiese din rezoluția adoptată la congresul de la New York?
21. Este tradiția mândră nou-apărută? Explicați ce a descoperit apostolul Pavel în Atena.
22. Cu ce fel de oameni s-a confruntat Pavel în Atena? Și cu ce probleme s-a confruntat el atunci când a prezentat adevărul?
23. Ce adevăruri fundamentale a folosit Pavel pentru a demola tradiția mândră?
24. Arătați pe baza Scripturilor de ce niciun om nu are niciun motiv să se laude.
25. Ce trebuie să facem pentru a câștiga salvarea, și de ce trebuie să aducem mulțumiri?

Asigurați-vă că obțineți următorul număr

Cel mai mare învățător care a fost vreodată pe pământ a spus: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi”. Cât de multe știți despre Cartea Libertății, Biblia? Cum aduce ea libertate? Asigurați-vă că citiți articolul „Să găsim adevărul care îi face liberi pe oameni”.

„Ai fost botezat pentru viață?” Scripturile vorbesc despre un botez care „vă salvează”. Nu este botezul în apă. Nu este botezul cu spiritul sfânt. Dar este necesar pentru toți care vor primi viață în lumea nouă a lui Dumnezeu. Știți ce este acesta? Veți afla și veți știi după ce veți citi următorul număr.

Atacul Søren Kierkegaard la adresa Creştinătăţii

În ultimele sale zile de viaţă, Søren Kierkegaard a adresat un atac la adresa Creştinătăţii oficiale de care aceasta nu a scăpat niciodată. Chiar şi după 100 de ani, preoţi, pastori şi enoriaşi pornesc de la scrierile sale şi ajung la dezbateri şi discuţii aprinse. Abia în ultimii ani lucrările sale au început să fie traduse în limba engleză. Motivul pentru această întârziere e recunoscut cu sinceritate de preotul Walter Lowrie, traducătorul scrierilor lui Kierkegaard în limba engleză: „Nimeni nu s-a arătat interesat să aducă la cunoştinţa lumii vorbitoare de limba engleză acest atac tăios! Nici eu nu eram nerăbdător să o fac”, a spus Lowrie. „Nimeni nu a

Cuprins

simţit nevoia să îl facă cunoscut ... spre jena Bisericii." Acum că traducerile în limba engleză abundă pe piaţă, provocând comentarii în lumea vorbitoare de limba engleză, o recapitulare a acestui atac îndrăzneţ este foarte oportună.

Filosoful danez a acuzat Creştinătatea de ipocrizie. El a declarat că „creştinismul" creştinătăţii era fără sens, existând doar cu numele, în timp ce „noi ducem o viaţă de păgâni". Creştinătatea nu s-a aventurat sfidător şi nici nu s-a revoltat în mod deschis împotriva Creştinismului. Dimpotrivă, ea scăpat în mod ipocrit şi necinstit de Creştinism, falsificând definiţia creştinului. Creştinătatea se joacă cu creştinismul, luându-L pe Dumnezeu în derâdere. Creştinismul varietății „Noului Testament" nu există în creştinătate. Acestea sunt nişte acuzaţii puternice. Ce l-a făcut să adopte această poziţie?

Søren Kierkegaard s-a născut în Copenhaga, în data de 5 mai 1813. La dorinţa tatălui său, Søren a studiat teologia. Totuşi, în anii studenţiei sale, el nu era sigur dacă să devină creştin sau nu. De fapt, el nu era sigur ce era un creştin. Timp de peste 10 ani, el a comparat Creştinătatea cu studiile biblice pe care le-a făcut. În acest timp, el a susţinut că era poet şi s-a ascuns în spatele mai multor pseudonime. Pentru el, trivialitatea, indiferenţa, compromisul, ipocrizia erau lucruri dezgustătoare.

Kierkegaard se pare că ar fi acceptat Creştinismul ca fiind adevărata religie, fără nicio urmă de îndoială. El şi-a exprimat credinţa în Biblie ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. În ciuda criticii la adresa Bibliei, el nu a părut afectat. El credea că era o prostie să susţii sau să te împotriveşti Creştinismului folosindu-te de dovezi externe. Oamenii trebuiau să aibă credinţă. El a susţinut că a predica în așa fel încât salvarea să pară ceva sigur însemna să reduci din intensitatea creştinismului. Într-un fel, acest lucru face ca îngusta cale să pară largă şi uşoară când, în realitate, nu e aşa. Creştinismul trebuie trăit pentru ceea ce este, nu pentru recompense şi promovări.

Ceea ce a observat Kierkegaard în creştinătate nu era ceea ce ştia el a fi adevăratul creştinism. Acesta a devenit un factor tulburător în viaţa sa. El cunoştea preoţi şi episcopi care nu susţineau adevărul, chiar dacă acest lucru le-ar fi fost adus la cunoştinţă. Preotul tatălui său, conducătorul Bisericii de stat a Danemarcei, dar şi episcop al Zealand, episcopul Mynster, reprezenta o foarte mare dezamăgire pentru el.

În data de 30 ianuarie 1854, episcopul Mynster a murit. Serviciul religios de înmormântare a fost condus de foarte apreciatul teolog, profesorul Martensen. În predica ţinută de el l-a preamărit pe Mynster, numindu-l „martor al adevărului" şi unul din „sfântul lanţ de martori ai adevărului". Asta era prea mult pentru Kierkegaard. El s-a apucat să-şi scrie protestul, dar a aşteptat până când Martensen a fost ales succesor al episcopului, înainte de a-şi lansa atacul. Odată cu lansarea atacului său, întreaga naţiune a început să clocotească. El a publicat o serie de articole în ziarul *Fædrelandet,* urmate de un ziar pe care l-a numit *The Instant*. În

Cuprins

doar câteva luni, el a realizat o lucrare uriaşă, care i-a consumat şi ultima picătură de energie din el. A murit la scurt timp după aceasta, în luna noiembrie a anului 1855.

PROTESTUL

În protestul său, Kierkegaard întreabă: Ce este un martor al adevărului? „Un martor al adevărului este un om care în sărăcie mărturiseşte pentru adevăr – în sărăcie, în umilinţă, când e căzut şi astfel nu e apreciat, ci e urât, detestat şi apoi luat în derâdere, insultat şi batjocorit – poate că nu avea mereu pâinea zilnică, atât de sărac era, însă în fiecare zi a primit din abundenţă pâinea persecuţiei. Acest om nu a fost niciodată promovat, poate numai înjosit pas cu pas. Un adevărat martor al adevărului e cel biciuit, prost tratat, târât din închisoare în închisoare şi apoi, în cele din urmă – cea din urmă promovare prin care este primit în prima clasă, conform protocolului creştin, printre adevăraţii martori ai adevărului - ... în cele din urmă e răstignit sau decapitat, ars de viu sau prăjit pe un grătar, corpul său lipsit de viaţă fiind aruncat de călău într-un loc dosnic (aşa e îngropat un martor al adevărului), sau e ars şi cenuşa sa e împrăştiată în cele patru vânturi, pentru ca orice urmă a 'murdăriei' (despre care apostolul a spus că era *El*) să fie dată uitării.”

A fost episcopul Mynster un astfel de martor? „Predicarea episcopului Mynster lasă pe plan secund, nu ţine seamă, suprimă şi omite ceva ce cu siguranţă aparţine de creştinism, ceva ce nouă oamenilor ni se pare inoportun, ceva ce ne-ar face viaţa grea”, scrie Kierkegaard. În loc să predice despre căinţă, el a predicat despre pace. El nu s-a băgat în certuri şi controverse. Episcopul a iubit „pacea”, prima cerinţă pentru a te bucura de viaţa de acum. Creştinismul cere sacrificiu, dar episcopul nu avea de gând să se sacrifice. Prin urmare, predicării sale îi lipsea ceva foarte creştin.

Kierkegaard a susţinut că nu e de ajuns doar să scazi preţul pentru a vinde ceva, ci trebuie să ai şi produsul respectiv. Episcopul vindea binecuvântarea eternă a creştinismului cu un preţ foarte mic, dar aceasta nu-i aparţinea lui ca să o poată vinde. Astfel că ceea ce cumpărau oamenii de la el nu era decât vorbă goală şi promisiuni deşarte.

O ŢARĂ CREŞTINĂ

Kierkegaard a atacat şi părerea populară potrivit căreia Danemarca ar fi o ţară creştină, că toţi danezii ar fi creştini. El a îndreptat atenţia lumii spre ceea ce a spus Isus în Matei 7:13,14. Aici, Isus vorbeşte despre calea spre viaţă ca fiind îngustă şi înghesuită, și „puţini fiind cei care o găsesc”. A spune că Danemarca e o ţară creştină ar însemna că această cale este cât de largă posibil. De fapt, nici nu ar putea fi mai largă, „din moment ce este calea pe care mergem toți”, a spus Kierkegaard. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci afirmaţia lui Isus ar fi falsă. Rasa umană ar trebui felicitată pentru că s-a auto-îmbunătăţit creştinându-se mai presus decât ce Şi-ar fi închipuit Întemeietorul ei. Dacă aşa stau lucrurile, atunci

„Noul Testament” nu mai poate fi adevărat. Însă e cât se poate de clar că nu e aşa. Creştinătatea mai are mult de parcurs până să fie creştină.

Kierkegaard continuă: „Ceea ce se află înaintea noastră nu e creştinism, ci doar o iluzie uriaşă, iar oamenii nu sunt păgâni, ci trăiesc într-o fantezie fericită, crezându-se creştini. Astfel că în această situaţie, dacă Creştinismul urmează a fi prezentat, mai întâi trebuie să scăpăm de iluzie.” Acest lucru l-a condus la un atac asupra botezului copiilor, al botezului şi al ideii că toţi adulţii respectabili trebuie să se căsătorească şi să-şi educe copiii ca nişte creştini, în loc să-i înveţe să devină creştini. Într-unul dintre articolele sale, el a spus despre Creştinătate că „este din generaţie în generaţie o societate de necreştini”. Într-un alt articol, el a criticat protestantismul. El a spus: „Din punct de vedere creştin, protestantismul este doar un neadevăr, ceva necinstit ce falsifică învăţătura, perspectiva, ideea privitoare la viaţă a creştinismului, aşa cum este privit ca un principiu pentru Creştinism, nu ca un remediu dat într-un anumit moment şi într-un anumit loc.” El a numit Creştinătatea „trădarea Creştinismului; o 'lume creştină' este ... o apostazie de la Creştinism.”

Remarcaţi că atacul său e împotriva Creştinătăţii, nu împotriva Bisericii. „Dacă doriţi, avem un întreg echipaj de episcopi, diaconi şi preoţi; oameni învăţaţi, talentaţi, înzestraţi, oameni bine intenţionaţi; ei toţi vorbesc cu înflăcărare – făcând acest lucru bine, foarte bine, extrem de bine, acceptabil de bine sau rău – însă niciunul dintre ei nu se conformează creştinismului Noului Testament.” „Eu consider că aceasta este falsificarea de care se face vinovat creştinismul oficial: el nu face cunoscut deschis şi fără reţineri cerinţa creştină – poate fiindcă se teme că oamenii se vor cutremura să vadă cât de departe de acesta ne aflăm, fără a putea pretinde că viaţa noastră ar putea fi considerată un efort, în încercarea de a împlini această cerinţă.”

Creştinismul nu e plin de voie bună, ci e ceva provocator. Creştinismul este „incendiarism”. Cristos spune: „'Am venit să aprind un foc pe pământ', iar acesta arde deja şi e fără îndoială un incendiu la nivel mondial, asemănat cel mai bine cu o pădure arzând, căci 'creştinătatea' e cea care a luat foc. Trebuie să scăpăm de plictiseală, de iluzia extrem de plictisitoare susţinută de introducerea (bine intenţionată sau ticăloasă) a învăţării ştiinţifice în domeniul creştin.” „Din punct de vedere creştin, închinarea oficială înaintea lui Dumnezeu (pretinzându-se a fi creştinismul nou-testamentar) este o minciună, o falsitate.” Această falsitate este atât de adânc înrădăcinată încât, fără îndoială că există şi preoţi care cred că Creştinătatea este Creştinismul din zilele apostolilor, când, de fapt, a devenit exact contrariul.

Kierkegaard a spus că bărbaţii în robe lungi i-au păcălit pe femei şi pe copii să creadă că Cristos ar fi vorbit favorabil despre ei, ca învăţători. Creştinismul oficial nu mai seamănă deloc cu acel Creştinism din vremea lui Isus, aşa cum nici un pătrat nu seamănă cu un cerc; „ceea ce noi numim un învăţător în creştinism (preot) nu mai seamănă deloc cu ceea ce se înţelege în Noul Testament prin învăţător în creştinism, aşa cum nici un cufăr cu sertare nu seamănă cu un

dansator, neexistând nicio legătură între ceea ce se înţelege în Noul Testament prin sarcina unui învăţător cu legătura existentă între un cufăr cu sertare şi dansatul."

Kierkegaard şi-a încheiat atacul, spunând: „Oricine ai fi, prietene, oricum ar fi viaţa ta, dacă încetezi să iei parte la închinarea publică a lui Dumnezeu (dacă faci asta în mod regulat), aşa cum se manifestă aceasta în prezent (pretinzând a fi creştinismul nou-testamentar), vei avea cu o vină mai puţin, și una importantă: nu vei lua parte la batjocura adresată lui Dumnezeu, susţinând că acesta e creştinismul Noului Testament, când de fapt nu e aşa." „Acest lucru trebuie spus; aşadar să fie spus acum."

O ÎNMORMÂNTARE RELIGIOASĂ

În octombrie 1855, Kierkegaard a căzut pe stradă, a fost dus la spital şi o lună mai târziu a murit. El nu a vrut să primească niciun preot şi nici Cina Domnului. În ciuda acestui lucru şi a atacului său usturător ce demasca Creştinătatea, tot i s-a făcut o înmormântare la biserică. De ce s-au mai deranjat oamenii religioşi să-i ofere o înmormântare la biserică, felul de înmormântare despre care el spunea a fi de o ipocrizie revoltătoare? Poate că Kierkegaard a presimţit că acelaşi lucru i se va întâmpla şi lui. Asta deoarece în ziarul *The Instant* el a scris despre un liber-cugetător, un om care a declarat în mod deschis că acest Creştinism oficial e o minciună: „Dacă el moare ... lăsând în urma sa atât de mult încât omul lui Dumnezeu (preotul), groparul şi alţi câţiva oameni ar putea primi câte o parte – atunci toate protestele sale ar fi în zadar, el *fiind* creştin şi fiind înmormântat ca şi creştin – în această măsură fiind sigur că noi toţi suntem creştini. Dacă nu ar lăsa nimic (căci puţin nu e de ajuns: preotul, care, în calitate de creştin se mulţumeşte uşor, primind şi puţin dacă nu este mai mult), dar dacă nu lasă chiar nimic, acesta ar fi singurul caz în care protestele sale ar putea fi luate în considerare."

Kierkegaard nu poate fi considerat un liber-cugetător, iar Biserica nu a fost deloc mulţumită de scrierile sale, dar tot i s-a făcut o înmormântare la biserică. De ce a fost făcut acest gest faţă de un suflet nechemat? Cel mai probabil răspuns ar fi că Kierkegaard a lăsat în urmă ceva bani, suficienţi cât să îl mulţumească pe preot, pe gropar şi să acopere costurile unei aşa-zise înmormântări creştine. Acest lucru, de asemenea, ţine tot de ipocrizia Creştinătăţii.

REZULTATUL ATACULUI SĂU

Kierkegaard nu urmărea să supere Biserica sau să pună bazele unei noi religii. Se pare că el nu era interesat de doctrină. Atacul său nu se îndrepta împotriva învăţăturilor clerului, ci împotriva faptului că aceştia nu practicau ceea ce predicau. Oricât de puternic a fost atacul său, în mare parte s-a lovit de urechi surde. Oamenii l-au ascultat cu indiferenţă. Ei au considerat că atacul său era morbid. Scriitorii l-au catalogat drept maniaco-depresiv, spunând că principiile lui nu erau ireproşabile. Iată ce scrie Walter Lowrie, traducătorul cărţii sale: „Nu aveam nevoie ca satira lui Kierkegaard să-mi inoculeze în minte îndoiala cu privire

la faptul dacă poate fi numită, pe bună dreptate, o 'ţară creştină'. Am observat că în urma ultimului nostru recensământ, 48% dintre locuitorii ţării noastre au preferat să spună că sunt creştini, dar sunt sigur că mulţi dintre ei, nimeni nu ştie câţi exact, au dat acest răspuns numai fiindcă nu s-au putut gândi la o altă religie pe care s-o numească. Liderii tuturor grupărilor creştine recunosc faptul că nici chiar jumătate din acel număr nu au nicio legătură cu vreo biserică. Se ştie prea bine că în cercurile intelectuale, procentajul creştinilor practicanţi este mult mai mic. E curioasă coincidenţa că în Rusia 'atee' exact 48% dintre locuitori s-au declarat, la ultimul recensământ, a fi 'credincioşi'. Însă trebuie să înţelegem că această cifră reprezintă un număr minim, ţinând cont că în Rusia este neplăcut, dacă nu chiar periculos, să te numeşti creştin. Fiindcă abia acum m-am întors din Mexic, sunt impresionat de faptul că în această ţară care, din punct de vedere politic, e necreştină, 98% dintre locuitori se consideră creştini. Nu am nevoie de Kierkegaard să-mi spună că trăim într-o lume confuză."

Fără îndoială, oamenii au nevoie de mai mult decât să li se spună că se înșeală. Ei trebuie ajutaţi şi îndrumaţi pe calea cea dreaptă. Acest lucru se poate face numai cu ajutorul spiritului Celui Atotputernic, sub conducerea lui Isus Cristos.

Mari mulțimi de oameni găsesc în fiecare an foarte interesant faptul de a vizita clădirile importante ale lumii. Prin virtutea faptului de a fi cea mai înaltă structură construită de om, clădirea Empire State din New York este preferată, mai ales datorită priveliștii pe care o oferă, de la al 102-lea etaj al său, în zilele senine. Catedralele Westminster din Londra și Sf. Petru din Roma atrag și ele mari mulțimi de oameni, datorită aspectelor lor religioase și istorice. Sentimentul patriotic atrage pe mulți oameni către capitale, altare și monumente. Apoi Taj

Mahalul din Agra, India, este preferat de cei care călătoresc în Orient, datorită reputației sale de a fi una dintre cele mai frumoase clădiri ale lumii.

Totuși, mult mai important pentru noi, astăzi, decât oricare dintre aceste clădiri, este casa lui Iehova pe care a construit-o regele Solomon, cu mult timp în urmă, la Ierusalim. Făcută în cea mai mare parte din piatră de var și lemn de cedru și decorată cu aur și pietre prețioase, ea a fost una dintre cele mai frumoase și mai costisitoare clădiri făcute vreodată de om, la construcția sa contribuindu-se cu o sumă care se ridică la 5 miliarde de dolari în aur și argint. Deși a fost distrusă acum 2 565 de ani, noi putem, cu ajutorul relatărilor biblice și al imaginației noastre, să îi facem o vizită din fotoliu. – 1 Cron. 22:14.

Dar ce a făcut ca templul lui Solomon să fie o structură atât de remarcabilă? Nu doar frumusețea sa materială și prețul său ridicat ci, în primul rând, faptul că arhitectul său a fost Iehova Dumnezeu însuși. Ni se spune că regele David a primit „planul de construcție a tot ce primise ... prin inspirație”, și i l-a dat fiului său Solomon. În al doilea rând, acest templu este atât de important deoarece a fost dedicat închinării adevăratului Dumnezeu, Iehova. Și în al treilea rând, datorită semnificației sale profetice. Acesta a prefigurat un templu spiritual mult mai glorios, care stă pe muntele ceresc Sion și care e compus din Isus Cristos și adunarea Sa de 144.000 de membrii, „ce au fost cumpărați de pe pământ.” – 1 Cron. 28:11-19; 2 Cron. 7:12; 1 Pet. 2:4-6; Apoc. 14:1,3.

CONSTRUIREA TEMPLULUI

Cu privire la templele construite la Ierusalim se spune că, deși au fost ridicate de un popor considerat inferior, „aceste temple sunt mai bine cunoscute, iar relatările despre ele sunt mai bine păstrate decât multe alte temple antice egiptene, asiriene sau indiene”. Primul dintre acestea, templul lui Solomon, poate fi numit din anumite motive și templul lui David. David a fost primul care s-a gândit să construiască un asemenea templu; el a fost cel căruia i s-au dat, prin inspirație, planurile templului, el a supravegheat colectarea de metale prețioase, aur, argint și altele pentru construirea templului și el a oferit locul de construcție al templului, cumpărându-l de la Ornan. – 1 Cron. 17:1; 21:24-26; 22:14; 29:1-19.

Regele Solomon a început să construiască acest templu în al patrulea an al domniei sale și l-a terminat după șapte ani și jumătate. Pentru construirea acestuia, el i-a recrutat pe toți locuitorii temporari din țară, 153 600 de oameni. În plus, el a adunat 30 000 de izraeliți, care au lucrat în grupe de câte 10 000, o lună din trei. Deși aceste cifre pot părea mari, ele sunt potrivite ca și comparație pentru cele referitoare la timpul și numărul de muncitori de care a fost nevoie pentru a construi una dintre piramidele Egiptului, templul Dianei din Efes și Taj Mahalul, construit recent. – 1 Regi 5:13-15; 6:1,38; 2 Cron. 2:17,18.

Pentru a ne da seama de câtă muncă a fost nevoie, să ne amintim că templul a fost construit pe muntele Moria, unde, cu mulți ani în urmă, lui Avraam i s-a spus să își jertfească fiul. Pentru a avea loc pe acest deal pentru templu și curțile sale, a fost nevoie să se construiască ziduri din piatră de var, înalte de zeci de metri.

Unele dintre aceste ziduri mai stau în picioare și în ziua de astăzi, iar printre ele se găsesc pietre cu o lungime de peste nouă metri, o înălțime de mai mult de doi metri și cântărind peste o sută de tone.

Pe de altă parte, de mare folos pentru exploatarea pietrei a fost faptul că această piatră de var este foarte moale în starea sa naturală și poate fi tăiată cu ferăstrăul. Totuși, când este expusă la soare și la aer, devine dură ca și marmura și are un luciu foarte puternic. Ni se spune că „este un tip de marmură, într-adevăr”. Pe unele dintre pietre se pot chiar găsi însemnări ale unor lucrători în piatră, fenicieni, din vechime.

Pentru această mare lucrare de construcție, regele Solomon a cerut ajutorul regelui vecin Hiram al Tirului, un bun prieten al tatălui său, regele David. Printre altele, muncitorii lui Hiram au tăiat cedrii din Liban și i-au transportat, pe mare, cu plute, până în portul Iope. De acolo, muncitorii lui Solomon i-au transportat la locul de construcție al templului. Ca plată, Hiram primea în fiecare an câteva sute de mii de banițe de grâu (o baniță = 36 l) și aproape 6700 de litri de ulei fin, foarte scump. Înțelegerea dintre Solomon și Hiram cuprindea și serviciile unui lucrător fenician foarte priceput, pe jumătate evreu, Hiram-abi. Despre acesta se spune că era „un om cu experiență, ca să lucreze în aur în argint, în aramă, în fier, în piatră și în lemn, precum și în lână ... și ca să facă orice fel de gravuri și să întocmească orice proiecte i s-ar da.” Cu adevărat, un lucrător foarte talentat. – 2 Cron. 2:14-16.

CURȚILE TEMPLULUI

Templul avea două curți: cea interioară, sau curtea preoților, și cea exterioară, sau curtea cea mare. Deși nu ni se spune mărimea lor exactă, avem motive să credem, din ceea ce știm despre curtea ce înconjura tabernacolul și curțile templului lui Irod, că această curte interioară acoperea circa 8000 m pătrați, iar curtea exterioară o suprafață și mai mare. – 1 Regi 6:36.

Fiecare curte avea un zid care o înconjura, compus din „trei rânduri de piatră cioplită și un rând de grinzi din lemn de cedru”, porțile permițând accesul dintr-o curte în cealaltă. Deși relatarea nu ne spune ce se afla în curtea exterioară, totuși știm că, intrând în curtea interioară, primul lucru care apărea era marele altar pentru sacrificarea animalelor. Era făcut din lemn acoperit cu aramă și avea o lungime de circa 9 metri, o lățime egală și o înălțime de patru metri și jumătate. Pentru a putea aprecia mărimea sa, să observăm că măsurile sale totale corespundeau cu cele ale unei Săli a Împărăției cu o capacitate de 100 de persoane. Era necesar ca altarul să fie atât de mare datorită numărului mare de animale care trebuiau sacrificate pe el, în același timp – cu anumite ocazii speciale acest număr era de ordinul miilor. – 1 Regi 7:12; 2 Cron. 4:1,9.

Un alt obiect remarcabil din această curte era „marea turnată”, un vas uriaș de aramă în care se ținea apa de care aveau nevoie preoții pentru a se spăla pe ei înșiși și jertfele. Avea o înălțime de circa 5 metri, iar deschiderea din partea de sus a sa avea o circumferință de aproximativ 14 metri. Cu grosimea sa de aproape 8 centimetri, trebuie să fi cântărit în jur de treizeci de tone. Dintr-o examinare atentă

a relatării scripturale, se pare că, de obicei, conținea în jur de 75 500 de litri de apă, având o capacitate maximă de aproape 113 500 de litri. Fără îndoială că putea să țină o cantitate atât de mare de apă datorită faptului că avea părțile laterale rotunjite, circumferința sa de 14 metri referindu-se doar la deschiderea din partea de sus, și nu la circumferința sa maximă. – 1 Regi 7:26; 2 Cron. 4:5.

Această mare turnată stătea pe spatele a doisprezece tauri de aramă, îndreptați cu fața spre exterior, trei în fiecare direcție. În partea din față a curții interioare se mai puteau vedea zece vase mai mici de aramă, așezate pe care sau căruțe ornamentate de aramă, iar aceste vase aveau o capacitate de aproximativ 1 500 de litri fiecare. Aceste vase erau umplute cu apă din marea turnată și erau transportate acolo unde era nevoie de apă. Fără îndoială că marea avea un mecanism cu robinet, pentru a umple aceste vase. – 1 Regi 7:27-39.

TEMPLUL PROPRIU-ZIS

Cu siguranță că altarul de aramă stătea în mijlocul curții interioare, fiind și ea în fața templului, iar marea turnată era în lateral. Trecând printre acestea două, ajungem la templul propriu-zis. Acesta este îndreptat cu fața spre est și primul lucru care iese în evidență sunt cei doi piloni uriași de aramă, înalți de peste 8 m, cu un diametru de aproximativ 2 m, iar stratul acoperitor de aramă însuși având o grosime de circa 8 cm. Acești doi piloni stau singuri în picioare și au vârfuri ornamentale, capiteluri decorate cu forme de crini și rodii. Acești piloni, sau coloane, aveau nume, unul Iachin, iar celălalt Boaz. Din relatările din Regi și Cronici, se pare că cei doi piloni au fost construiți dintr-o bucată, tăiată apoi în două. – 1 Regi 7:15-20; 2 Cron. 3:15-17.

Să observăm cum criticii Bibliei au pus la îndoială acuratețea relatării care vorbește despre crearea unor obiecte de aramă atât de mari precum marea turnată și acești piloni. Cu toate acestea, arheologia modernă i-a redus efectiv la tăcere pe acești critici. Au fost descoperite dovezi care arată că Solomon era un adevărat rege sau „magnat al aramei”. Arheologul american Nelson Glueck spune: „Eț ion-Gheber a fost rezultatul unei planificări minuțioase și a fost construit ... cu o iscusință arhitecturală și tehnică remarcabile. De fapt, întreg orașul Eț ion-Gheber, având în vedere locul și timpul, a fost un loc industrial fenomenal, fără nimic care să-l egaleze în întreaga istorie a Orientului antic. Eț ion-Gheber a fost Pittsburg-ul vechii Palestine și în același timp, cel mai important port maritim al său.” În mod ingenios, „a fost folosit un sistem de cuptoare provizorii, care au fost apoi abandonate și uitate, fiind descoperite doar în timpurile moderne.” Fără îndoială că înțelepciunea lui Solomon a justificat această minune industrială antică. Cu privire la această activitate, Scripturile relatează: „Regele le-a turnat în forme de argilă în ținutul Iordanului, între Sucot și Țaretan.” „Regele Solomon a făcut o flotă lângă Eț ion-Gheber ... Și Hiram îi trimitea cu flota pe slujitorii săi, marinari care cunoșteau marea, împreună cu slujitorii lui Solomon.” – 1 Regi 7:46; 9:26,27.

Partea din față a templului consta dintr-o „galerie” înaltă de 55 m, lată de 9 m și adâncă de 9 m. Era de fapt un turn, sau o structură asemenea unei turle. Unii au

pus la îndoială înălțimea acestei galerii, dar din nou, fără motive serioase, deoarece și astăzi există multe clădiri care au turnuri asemănătoare, de câteva ori mai înalte decât restul structurii lor. – 2 Cron. 3:4.

Templul propriu-zis era o structură dreptunghiulară, mărimile sale interioare având 9 m lățime, 27 m lungime și aproape 13,5 m înălțime. Aceasta îl făcea de două ori mai lung și la fel de lat ca și cortul întâlnirii din pustiu, dar de trei ori mai înalt. De asemenea, era compus din două camere: Sfânta și Sfânta Sfintelor; prima de două ori mai lungă decât a doua, respectiv având lungimi de 18m și 9m. Cu toate acestea, Sfânta Sfintelor era un cub perfect și trebuie să fie avut acoperiș propriu. În timp ce în tabernacol aceste două camere erau separate printr-o perdea, în templu ele erau separate de uși batante. Templul era înconjurat în trei părți de anexe, sau structuri cu trei etaje. – 1 Regi 6:4-6,17,20; 2 Cron. 3:3.

Blocurile de piatră de var au fost tăiate la mărimea potrivită și fațetate cu totul la carieră, iar căpriorii și celelalte materiale lemnoase folosite la construcție au fost și ele tăiate pe mărimi și finisate astfel încât „în timpul construirii nu s-au auzit în casă nici ciocane, nici securi, nici alte unelte de fier.” Pereții, acoperișul, podelele și ușile galeriei, Sfânta și Sânta Sfintelor erau acoperite cu lemn de cedru care, la rândul său, era placat cu aur. Mai mult decât atât, pereții erau gravați cu imagini cu heruvimi, palmieri, „ornamente în formă de tigvă și ghirlande de flori”. În ornamente figurau și pietre prețioase. – 1 Regi 6:7-35.

Locul Sfânt, prima și cea mai mare cameră a templului propriu-zis, avea deschizături, sau ferestre, însă se pare că acestea au fost făcute în special pentru aerisire, nu pentru lumină. Iluminarea era asigurată de zece lampadare de aur. Camera mai conținea zece mese pentru pâinea de prezentare și un altar de aur pentru tămâie. Se foloseau și diverse ustensile de aur, cum ar fi uneltele de foc, cu care se duceau cărbunii cu care trebuia să fie arsă tămâia. – 1 Regi 7:48-50; 2 Cron. 4:7,8.

În camera mai mică, Sfânta Sfintelor, nu era decât o singură piesă de mobilier. Aceasta era Arca legământului, un cufăr sau o cutie dreptunghiulară pe care se afla o lespede pe care erau fixați doi heruvimi cu aripile întinse. Dar Solomon a făcut doi heruvimi mari care să stea unul lângă peretele nordic și unul lângă cel sudic, pentru a umbri arca legământului și heruvimii ei cu mărețele lor aripi. Aceste aripi aveau fiecare 2,2 m și erau făcute în așa fel încât ajungeau la fiecare perete, vârfurile lor atingându-se în centru. Singura sursă de iluminat a acestei camere era o lumină supranaturală care indica prezența lui Iehova și era cunoscută drept lumina *Shekinah*. – 2 Cron. 3:10-13.

DEDICAREA TEMPLULUI

Dedicarea templului a fost efectuată prin ceremonii care erau în armonie cu scopul și splendoarea sa. Tot Israelul s-a adunat la Ierusalim cu această ocazie. O procesiune pe măsură a însoțit cortul întâlnirii, mobilierul lui și arca legământului, până la templu. Apoi, un cor uriaș și o orchestră mare au început să-l laude pe

Iehova și să-i mulțumească. Toți erau „ca un singur om” și „gloria lui Iehova umplea casa adevăratului Dumnezeu”. – 2 Cron. 5:1-14.

Regele Solomon, îngenunchind pe un piedestal de aramă și cu brațele întinse spre cer, i-a oferit o mișcătoare rugăciune de laudă, mulțumire și rugăminți lui Iehova Dumnezeu. El știa că nici măcar cerul cerurilor nu putea să-l cuprindă pe Iehova, și cu atât mai puțin această casă pe care Solomon o construise. El s-a rugat în particular să îi fie arătată îndurare poporului său și l-a rugat pe Iehova să răspundă rugăciunii străinului care se îndreaptă spre acest templu, pentru ca „toate popoarele pământului să cunoască numele tău și ... să știe că numele tău a fost chemat peste casa aceasta.” La sfârșitul rugăciunii sale, a coborât un foc din cer și a mistuit jertfele. – 2 Cron. 6:12-7:1.

Ospățul dedicării a durat șapte zile. În acest timp, regele Solomon a sacrificat 22 000 de boi și 120 000 de oi. El a fost urmat de sărbătoarea tabernacolelor, care i-a ținut pe izraeliți încă șapte zile la Ierusalim. A fost cu adevărat un popor recunoscător și bucuros cel pe care l-a trimis Solomon acasă după două săptămâni. – 2 Cron. 7:5-10.

După moartea lui Solomon, templul a avut perioade foarte agitate. Destrămarea împărăției în două și zece seminții și închinarea la vițel de la Dan și Betel fără îndoială că le-au împiedicat pe majoritatea celor zece seminții să se închine la acest templu. Mai mulți regi necredincioși au permis ca templul să intre într-o stare de paragină și chiar să fie închis pentru o lungă perioadă de timp. Cu unele ocazii, o parte din comorile sale au fost folosite pentru a plăti tribut regilor păgâni. După multe decăderi, „furia lui Iehova s-a aprins împotriva poporului Său” și „n-a mai fost vindecare”. În 607 î.C., după o existență de 420 de ani foarte variată, templul a fost ras din temelie și, împreună cu toată Iuda, a rămas pustiit timp de șaptezeci de ani. – 2 Cron. 36:15-20; Dan. 9:2.

MODELE PROFETICE

Deoarece templul lui Solomon a servit același scop ca și cortul întâlnirii din pustiu, acesta a avut, în mare măsură, același model profetic. Astfel, curtea preoților simboliza poziția dreaptă pe care o are adunarea creștină în fața lui Dumnezeu, în timp ce condiția adunării de fii născuți de spirit ai lui Dumnezeu și preoți ai noului Său legământ a fost ilustrată de Locul Sfânt. Serviciile din acest loc preumbrea serviciul acestor preoți. Sfânta Sfintelor simboliza însăși cerul, în care ispășirea se face prin Marele Preot al lui Dumnezeu, Isus Cristos, și unde locuiește cu adevărat Dumnezeu. Multiplul de zece din măsuri simbolizează completitudinea, așa cum pătratul și cubul Sfintei Sfintelor simbolizează echilibrul perfect, neclintirea. Ca un întreg, adunarea creștină este și ea asemănată cu un templu. Ca și templul lui Solomon, templul spiritual al lui Dumnezeu este construit în conformitate cu precizările făcute de Dumnezeu. La fel ca și un templu, și el servește ca loc de întâlnire între Dumnezeu și om, pentru continuarea închinării curate pe pământ și aducerea de laude lui Iehova. – 2 Cor. 6:16.

Solomon a început să-și construiască templul în al patrulea an al domniei sale, şi la fel Isus Cristos, Mai Marele Solomon a început să-și construiască templul spiritual în primăvara anului 1918, în al patrulea an după începerea domniei Sale, în 1914. Și așa cum toate pietrele au fost pregătite astfel încât să nu se audă niciun sunet de ciocan în timp ce era înălțat templul lui Solomon, tot așa și pietrele simbolice ale templului spiritual sunt mai întâi ajustate prin disciplinare și nu mai au nevoie de nicio finisare în momentul când sunt puse în marele templu spiritual din cer. – 1 Cor. 15:50-54.

Mai mult, așa cum templul în sine era un obiect de splendoare orbitoare, pereții, tavanul, podelele și piesele interioare fiind toate din aur, tot așa este și adunarea creștină înviată. În timp ce obiectele din aramă simbolizează natura umană, cele din aur o simbolizează pe cea divină. După învierea lor, membrii adunării creștine sunt reflexii splendide ale lui Dumnezeu însuși. – Evrei 1:3; 1 Ioan 3:2.

Terminarea templului a marcat un timp de mare bucurie, iar domnia regelui Solomon a fost una de pace și prosperitate. În mod asemănător, completarea templului spiritual al lui Dumnezeu va fi un timp de jubilare pe tot pământul, și domnia lui Cristos va fi un timp de pace și prosperitate. După cum templul a rezistat și după domnia lui Solomon, și acest templu spiritual, ca „palat” al lui Iehova, va rezista și după domnia de o mie de ani a lui Cristos; de fapt, El va sta în picioare pentru totdeauna. – 1 Regi 4:20-25; Isa. 11:9; Apoc. 21:4.

„Caricaturi ale intenţiilor lui Cristos”

Vorbind despre bisericile creştinătăţii, clericul britanic H.R.L. Sheppard, fost preot la St. Paul's Cathedral, a scris în *Dacă aş fi dictator*: „Creştinismul nu posedă... În timp ce religia atrage, bisericile adesea resping prin atenţia ciudată şi inumană pe care o acordă treburilor secundare şi irelevante ... E imposibil să presupunem că formele complicate pe care creştinismul le are până acum ar fi mai bune decât caricaturi ale intenţiilor lui Cristos.”

Partea 22 – „Să se facă voința ta pe pământ”

Cu puţin timp înainte ca fosta puternica putere mondială babiloniană să cadă în mâna mezilor şi perşilor cuceritori, exilatul evreu prizonier, profetul Daniel, a avut o viziune despre cum viitorul Imperiu Medo-persan avea să fie, la rândul său, cucerit de cuceritorul grec Alexandru cel Mare, şi cum avea să fie şi el succedat de Imperiul Macedonean sau grec şi de alte puteri mondiale ce urmau să aibă legătură cu poporul lui Iehova din care făcea parte şi Daniel. În al optulea capitol al profeţiei lui Daniel, Alexandru cel Mare este reprezentat printr-un corn remarcabil aflat între ochii unui ţap. Moartea lui Alexandru a fost reprezentată prin ruperea acelui corn uriaş. Însă din el au crescut patru coarne ce

simbolizau cele patru imperii elene care s-au dezvoltat din domeniile lui Alexandru. Dintr-unul dintre aceste patru coarne a ieşit „un corn mic” ce a devenit foarte puternic pe pământ. Împlinirea istorică a profeţiei biblice a dovedit că acest „mic corn” simbolic nu era Imperiul Roman ce a înghiţit cele patru Imperii Elene, ci sistemul imperial de mai târziu care s-a dezvoltat din ceea ce odată a făcut parte din Imperiul Roman şi anume, puterea mondială duală anglo-americană. Acesta a luat naştere în Marea Britanie, unde Roma a rezistat până în anul 436 d.Cr.

18. În secolul al 17-lea, în timpul domniei reginei Elisabeta I, Anglia a început sa devină un imperiu, iar forţele navale britanice au reprezentat mijlocul convenabil de expansiune colonială şi imperială. Până în anul 1815, forţele navale rivale ale Olandei, Spaniei şi Franţei au încetat practic să existe; iar până la izbucnirea Primului Război Mondial, în anul 1914, forţele navale britanice au reprezentat, în mod virtual, „poliţia mondială a apelor; …acea marină de război a reprezentat principalul instrument în construirea şi menţinerea laolaltă a celui mai mare imperiu pe care lumea l-a cunoscut vreodată.” † La încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, aliatul de război al Angliei, Statele Unite ale Americii, stat întemeiat din cele 13 colonii britanice originare, şi-a consolidat cea mai mare marină militară din lume. Din cele anterior pomenite, se poate remarca cum cea de-a şaptea putere mondială, sau puterea mondială duală anglo-americană, s-a impus drept „micul corn”, dintre cele patru coarne, dintre care „marele corn” simbolic, Alexandru cel Mare, a fost frânt. Istoria are mărturii despre cum această putere mondială duală a Angliei şi Americii, aliaţi apropiaţi, s-au îndreptat vertiginos spre sud, spre est şi spre „țara minunată”.

19. „Țara minunată” reprezintă expresia biblică şi înseamnă țara profetului Daniel. (Dan. 11:16, 41, *JP*). Însuşi Iehova vorbeşte despre acest tărâm ca fiind „țara pe care am căutat-o pentru ei, în care curge lapte şi miere, care reprezintă frumuseţea tuturor țărilor.” (Ezec. 20:6, 15, *JP*). Este adevărat că, în timpul Primului Război Mondial, forţele de expediţie britanice au desfăşurat o campanie militară în Palestina împotriva Turciei, și la data de 9 decembrie 1917, Ierusalimul a fost capturat de generalul britanic Allenby. După terminarea războiului, nou-înfiinţata Ligă a Naţiunilor a încredinţat Angliei mandatul asupra Palestinei, pentru a fi continuat până la data de 14 mai 1948. Însă dat fiind că aceasta e doar o profeţie şi cuprinde numeroase simboluri, „țara minunată” simbolizează, mai degrabă, condiţia pământească a poporului lui Iehova în acest nou legământ, pe martorii Săi credincioşi de pe pământ, în timpul existenţei celei de-a şaptea puteri mondiale. Aceştia sunt „sfinţii” lui Iehova sau cei sfinţi de pe pământ; iar apostolul Pavel le spune acestora: „El ne-a ridicat împreună, şi ne-a aşezat împreună în locurile cereşti, în unitate cu Cristos Isus.” – Efes. 2:6.

20. Din acest punct de vedere, putem înţelege cum „micul corn” anglo-american s-a mărit „până la oştirea cerului, a doborât la pământ o parte din oştirea aceasta şi din stele, şi le-a călcat în picioare.” De asemenea, îngerul Gabriel mai explică: „El va nimici pe cei puternici şi chiar pe poporul sfinţilor.” (Dan. 8:10, 24,

Cuprins

JP). Cea de-a şaptea putere mondială putea atinge „oştirea cerului” şi „stelele” numai fiindcă aceştia sunt sfinţii lui Iehova sau cei sfinți care se află pe pământ, care, însă, au în vedere o chemare divină şi o înviere cerească, pentru a putea domni cu regele uns de Iehova pe acest tron ceresc. Peste adunarea celor din poporul dedicat al lui Iehova care calcă pe urmele lui Isus Cristos sunt supraveghetori, care sunt asemuiţi cu „stelele” pe care glorificatul Isus le ţine în mâna Sa dreaptă. (Apoc. 1:16, 20). Aceste „oștire a cerului” şi „stele” simbolice strălucesc cu lumina cerească a veştilor bune despre Împărăţia lui Dumnezeu, pentru care se oferă rugăciunea: „Să vină împărăţia Ta; să se facă voința Ta, precum în cer așa şi pe pământ.” – Mat. 6:10.

21. Cea de-a şaptea putere mondială a încercat să nimicească acest „popor al sfinţilor”, însă s-a bucurat de succes numai într-o mică măsură, când i-a azvârlit de pământ şi i-a călcat în picioare, în timpul Primului Război Mondial, în America, iar în coloniile britanice „pentru o vreme, două vremuri, şi o jumătate de vreme.” (Dan. 7:25, *RS*) *. Lumina cerească pe pământ a strălucit încet la acea vreme.

DĂRÂMAREA LOCULUI SANCTUARULUI LUI IEHOVA

22. Celor care, cu mult timp în urmă, au reconstruit sanctuarul lui Iehova în Ierusalim, după ce țara lui Iuda s-a aflat pustiită timp de 70 de ani, profetul Zaharia le-a spus: „Căci aşa vorbeşte Iehova oştirilor:… cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui.” (Zah. 2:8, *AS*). Aşadar, năvălind asupra „oştirii” Sale dedicate, clasa sanctuarului de pe pământ, cea de-a şaptea putere mondială, a atacat în realitate pe Iehova al armatelor. „Micul corn” simbolic s-a înălţat „până la prințul oştirii, i-a smuls jertfa necurmată, şi i-a surpat locul sanctuarului său.” (Dan. 8:11, *JP*). Iehova Dumnezeu reprezintă „prințul” sau Conducătorul teocrat al oştirii Sale de sfinţi, iar aceştia alcătuiesc „sanctuarul său”, în care acesta locuieşte prin spiritul Sfânt. (Efes. 2:21, 22). „Micul corn” simbolic sau cea de-a şaptea putere mondială s-a mărit mai ceva ca Împărăţia lui Dumnezeu. A refuzat să cedeze suveranitatea mondială pe pământ, oferind-o Împărăţiei lui Dumnezeu, care a fost întemeiată în ceruri la sfârșitul „timpurilor stabilite națiunilor”, în anul 1914. A tratat cu dispreţ vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu pe care clasa sanctuarului, sfinţii Săi dedicați, încercau să o propovăduiască în întreg ţinutul celei de-a şaptea puteri mondiale, Imperiul Britanic şi America.

23. Zi după zi, acel mesaj al Împărăţiei se înălţa la Iehova Dumnezeu, lăudându-l, precum o jertfă zilnică, neîncetată, constantă adresată „prințului oştirii”, prin intermediul eforturilor de pe întreg pământul al poporului Său sfânt de a predica mesajul. Aceştia se străduiau neîncetat să asculte porunca adresată urmașilor lui Isus: „Prin El să-i oferim întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc public numele Său. Pe lângă aceasta, nu uitați să faceți binele şi să împărțiți bunurile cu alții, căci astfel de jertfe îi plac lui Dumnezeu.” (Evrei 13:15, 16). Cei ce aduceau laude îşi armonizau scopul în viaţă

Cuprins

cu vorbele rostite de apostolul Petru: „Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi drept casă spirituală pentru o preoţie sfântă, ca să oferiţi jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos.” (1 Pet. 2:5). „Micul corn” simbolic, „regele de înfățișare fioroasă şi stratageme de înţelegere” nu dorea să fie umbrit de împărăţia lui Dumnezeu sau ca oamenii asemenea oilor să se întoarcă la aceasta pentru salvare. Aşadar, s-a mâhnit în faţa acestei „jertfe de laudă”, aceste „jertfe spirituale acceptate de Dumnezeu”, care erau zilnic şi în mod continuu înălţate spre Dumnezeu. Sub pretexte patriotice şi constrânsă de clerul religios al creştinătăţii, cea de-a şaptea putere mondială a înlăturat „jertfa necurmată” timp „de o vreme, două vremuri, şi o jumătate de vreme.”

24. Astfel, locul de sacrificiu sau însăşi fundaţia pe care stătea „sanctuarul Său”, ca o casă spirituală pentru jertfe de laudă și închinare la El, „a fost înlăturat”. Surparea fundaţiei sau a „locului” nu a însemnat că „sanctarul” simbolic a fost distrus; însă acest fapt ar fi putut conduce la distrugerea rămășiței clasei sanctuarului. Isaia 12:1 ne istoriseşte, în mod profetic, cum Dumnezeu s-a mâhnit pe poporul Său dedicat, națiunea Israelului spiritual, pentru cedarea în fața fricii față de cea de-a şaptea putere mondială şi practic încetând oferirea de jertfe de laudă şi declarare publică a numelui Său. Din milă, El a scurtat necazul pe care începuse să-l abată asupra organizaţiei lui Satan Diavolul. De ce? Pentru ca aleasa clasă a sanctuarului, asupra căreia se abătuse necazul, să nu fie distrusă de cea de-a şaptea putere mondială, ci să fie salvată cât încă era în carne. – Mat. 24:21, 22.

25. Eşecul acestora, pentru o vreme, de a se asculta de Dumnezeu şi de a aduce „jertfa necurmată” într-un mod spiritual a reprezentat un păcat săvârşit de clasa sanctuarului. Din această cauză, ei au ajuns sub puterea simbolului opresiv al „micului corn”, cu permisiunea lui Iehova şi ca o expresie a mâhnirii Sale împotriva lor. Astfel, deşi puterea militară şi comercială a „micului corn” era mare, acest „rege cu înfățișare îngrozitoare” nu a călcat în picioare oștirea poporului sfânt al lui Iehova „prin propria-i putere”. „Oştirea şi jertfa continuă au fost predate din pricina nelegiuirii. Și el [micul corn] a aruncat adevărul la pământ, a reuşit și a prosperat.” (Dan. 8:12, 24, *JP*) În această perioadă de eşec spiritual, clasa sanctuarului a devenit captivă în fața puterilor lumeşti, la fel cum, pe vremea lui Daniel, acesta împreună cu restul poporului lui Iehova, au fost luaţi în captivitate în Babilon, iar patria şi sanctuarul lor au rămas pustii timp de 70 de ani.

26. A şaptea putere mondială, puterea mondială dublă anglo-americană, n-a manifestat nici un interes faţă de adevărul mesajului Împărăţiei lui Dumnezeu şi nici faţă de credincioșia şi integritatea poporului lui Dumnezeu. Ea a aruncat adevărul şi credincioșia la pământ. Pentru acest fapt, Iehova nu a executat judecata asupra celei de-a şaptea puteri mondiale imediat. De ce oare? Pentru a nu executa o judecată distructivă şi asupra dedicatului Său „popor al sfinţilor” în acelaşi timp. Astfel, a şaptea putere mondială a acționat, a prosperat şi a ieşit victorioasă din Primul Război Mondial, înfăptuind o mare distrugere asupra temutului său duşman, Germania Imperială.

Cuprins

27. În timpul armistiţiului de pace care a urmat începând cu 11 noiembrie 1918, ea s-a înălţat mai mult împotriva lui Iehova, „prinţul oştirii”. Prin refuzarea mesajului pe care clasa sanctuarului încerca să-l transmită tuturor naţiunilor, puterea mondială dublă anglo-americană a promovat înfiinţarea unui idol mondial modern, Liga Naţiunilor. Premierul britanic din timpul războiului, Lloyd George, avusese gânduri despre o asemenea alianţă internaţională de naţiuni;* iar preşedintele american din timpul războiului, T. Woodrow Wilson, a inclus-o în Cele 14 Puncte pe care le-a creat pentru stabilirea păcii. Deşi era preşedinte în funcţie, el a insistat să participe la Conferinţa de Pace de la Paris pentru a-şi promova Punctele, inclusiv pactul internaţional, Liga Naţiunilor.

28. Astfel, duala putere mondială anglo-americană a împlinit profeţia cu privire la „fiara” care „avea două coarne ca de miel”, dar care „vorbea ca un balaur”, spunându-le locuitorilor pământului să facă „o imagine a fiarei”. Puterea mondială dublă anglo-americană a dat „suflare fiarei”, ca ea să vorbească cu autoritate şi să facă să se închine la ea toţi cei care erau împotriva împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu şi care erau în favoarea „fiarei”, sistemul de guvernare vizibil al lui Satan. (Apoc. 13:11-15) Simbolica „imagine a fiarei”, această Ligă a Naţiunilor, era o urâciune, un lucru dezgustător în ochii lui Iehova Dumnezeu, asemenea chipului de aur înalt de 60 de coţi şi lat de 6 coţi, pe care Nebucadneţar, împăratul Babilonului, l-a ridicat ca să i se închine toate provinciile imperiului său, inclusiv însoţitorii lui Daniel, Şadrac, Meşac şi Abed-Nego. (Dan. 3:1-15) Martorii lui Iehova au văzut că Liga Naţiunilor e dezgustătoare în ochii Săi precum un idol.

* La Daniel 8:24, cuvintele „dar nu prin propria-i putere” nu se găsesc în fragmentele de papirus din Egipt care conţin textul original al versiunii în greacă *Septuaginta*, ce se află în colecţia de papirusuri Chester Beatty. Acestea conţin versetele de la 3:27 până la 6:18 şi de la 7:1 până la 8:27 din Daniel. Niciunul dintre aceste cuvinte nu se găseşte în versiunea greacă din secolul al doilea a lui Theodotion. Dar textul evreiesc conţine cuvintele.

„URÂCIUNEA CARE PUSTIEŞTE”

29. Conferinţa de pace s-a deschis la Paris, Franţa, pe 18 ianuarie 1919, iar la ea a participat şi preşedintele american, Wilson. Tratatul de pace asupra căruia s-a convenit, inclusiv carta Ligii Naţiunilor, a fost semnat la Versailles, Franţa, pe 28 iunie 1919. Pe 13 octombrie, în acelaşi an, a fost ratificat de trei mari puteri aliate şi a intrat în vigoare alături de carta Ligii Naţiunilor. Senatul Statelor Unite a refuzat să facă jocul preşedintelui Wilson şi să ratifice acest tratat. Senatul a considerat că suveranitatea Americii nu era suficient de bine păzită în carta Ligii Naţiunilor. Astfel, America a încheiat un tratat de pace separat cu Germania, mai târziu. Liga Naţiunilor, simbolica „imagine a fiarei”, a început să funcţioneze cu adevărat pe 10 ianuarie 1920, la Londra, Anglia. Dar înainte de acest eveniment, Creştinătatea religioasă a început să idolatrizeze „imaginea” simbolică.

30. Consiliul Federal al Bisericilor lui Cristos din America s-a oferit imediat ca preot pentru a sluji în faţa „imaginii”. Înainte de conferinţa de pace, şi în timp ce preşedintele Wilson doar susținea Liga Naţiunilor, Consiliul Federal al Bisericilor lui Cristos din America a vorbit în favoarea sa şi i-a dat rolul lui Cristos Mesia. Comitetul executiv al acestui Consiliu Federal s-a întrunit în Atlantic City, New Jersey, pe 12 decembrie 1918 şi a votat aprobarea planului preşedintelui Wilson pentru Liga Naţiunilor. El a adoptat următoarea Declaraţie (citată parţial):

Criza mondială a războiului a trecut, dar ne pândeşte o altă criză mondială.

… „Să cădem oare înapoi”, a întrebat Lloyd George, „în vechile rivalităţi, animozităţi naţionale şi competiţia înarmării, sau să luăm exemplul domniei pe pământ a Prinţului Păcii?”

A venit vremea să organizăm lumea pentru adevăr şi corectitudine, dreptate şi omenie. Pentru aceasta, în calitate de creştini, cerem stabilirea de urgenţă a unei Ligi a Naţiunilor Libere la viitoarea Conferinţă de Pace. O astfel de Ligă nu e o simplă oportunitate politică; mai degrabă, este expresia politică a Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ.

… Eroii căzuţi vor fi murit în van dacă, din victorie, nu va rezulta un nou pământ în care să locuiască dreptatea.

Biserica are multe de oferit şi multe de câştigat. Poate da o sancţiune puternică adaptând la noua ordine internaţională ceva din gloria profetică a Împărăţiei lui Dumnezeu. Ce e Împărăţia lui Dumnezeu dacă nu triumful voinţei lui Dumnezeu în treburile oamenilor, „dreptate, pace şi bucurie în Spiritul Sfânt”? Şi ce e această viziune a unei federaţii mondiale a omenirii organizată pe baza dreptăţii şi corectitudinii, pentru menţinerea eficientă şi imparţială a păcii, dacă nu chiar Împărăţia lui Dumnezeu?

Biserica poate da un spirit de bunăvoinţă, fără de care Liga Naţiunilor nu poate rezista…

Liga Naţiunilor îşi are rădăcinile în Evanghelie. Asemenea Evangheliei, obiectivul său este „pace pe pământ, bunăvoinţă faţă de oameni”. Asemenea Evangheliei, chemarea sa este universală.

Să ne rugăm la Tatăl nostru Ceresc, Atotputernicul Dumnezeu, ca Delegaţii Naţiunilor pentru Pace să fie călăuziţi de Spirit Divin şi luminaţi de Înţelepciune Divină, până la punctul în care să poată include în noul cadrul al vieţii lumii dreptatea, iubirea şi sfânta Sa voință…

[*] Astfel a spus Lloyd George într-un discurs, aproape de începutul anului 1931: Acesta „a propus prima rezoluţie la adunarea principalilor lideri de stat Aliaţi de la Paris din 1919, pe care s-a bazat ulterior Carta Ligii Naţiunilor. Cabinetul pe care îl conduceam eu a fost singurul guvern din lume care, înainte de întrunirea conferinţei de pace şi încă înainte de semnarea Armistiţiului, a pregătit planuri bine puse la punct pentru aplicarea principiului acelei rezoluţii. Chiar şi în cele mai nesigure momente ale războiului, existau comitete ale cabinetului care se gândeau cum să înfiinţeze o asociaţie de naţiuni pentru asigurarea păcii pe pământ” – A se vedea *Turnul de veghere* din 15 ianuarie 1931, pagina 31, coloana 1, sub titlul „O Mare Parte”, paragraful 5.

31. Comitetul executiv al Consiliului Federal al Bisericilor a votat şi câteva Rezoluţii adiţionale. Una dintre acestea a fost pentru numirea unei „Comisii Speciale reprezentante potrivite, pe cât permit Bisericile Protestante din America,

Cuprins

pentru a prezenta documentele de mai sus la Conferinţa de Pace a Naţiunilor Aliate şi Asociate.” După adoptarea Declaraţiei şi Rezoluţiilor, a fost luată în considerare o recomandare, iar comitetul executiv a trimis o cablogramă preşedintelui Wilson, la Paris, aducându-i la cunoştinţă acţiunile sale. Mai târziu, o scrisoare datată 18 decembrie 1918 a fost adresată preşedintelui Wilson, conţinând o copie a cablogramei, a Declaraţiei şi a rezoluţiilor adiţionale. De asemenea, a menţionat şi numirea Comisiei Speciale pentru a prezenta, în mod oficial, Declaraţia la Conferinţa de Pace care avea să fie organizată în scurt timp.*

Enciclopedia americană, vol. 13, pagina 325b.
A se vedea *Turnul de veghere* din 15 august, 1959, p. 596, parag. 25-27.
A se vedea Buletinul Consiliului Federal, vol. II, nr. 1, ianuarie 1919, pag. 12-14.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

18. Cum anume a reuşit „micul corn” să se impună dintre cele patru coarne şi să înainteze mult spre sud, spre est şi spre „țara minunată”?
19. La ce se referă „țara minunată” din profeţie?
20. Având în vedere aceste lucruri, cum a reuşit „micul corn” anglo-american să ajungă la oștire și la unele stele pentru a le surpa?
21. Când anume i-a izgonit şi i-a călcat în picioare cea de-a şaptea putere mondială şi până unde au mers cu nimicirea lor?
22. Cum a putut „micul corn” simbolic să se slăvească „până la prințul oștirii”?
23. Cum şi când anume a îndepărtat „micul corn” simbolic de la el „jertfa necurmată”?
24. Cum anume a fost „locul sanctuarului Său” nimicit, însă clasa sanctuarului nu a fost distrusă?
25. Care a fost „păcatul” săvârşit de clasa sanctuarului din cauza căruia a fost învinsă, şi cum de nu s-a întâmplat că „micul corn” i-a capturat „prin propria-i putere”?
26. Cum a aruncat „micul corn” adevărul şi credincioșia la pământ şi totuşi, să prospere?
27. În timpul păcii care a urmat după 11 noiembrie 1918, cum s-a slăvit mai mult „micul corn” împotriva „prinţului oștirii” prin înființarea unui idol?
28. Ce profeţie din Apocalipsa a împlinit, astfel, duala putere mondială anglo-americană şi care a fost idolul politic în ceea ce-l priveşte pe Dumnezeu?
29. Când a intrat în vigoare carta Ligii Naţiunilor, când a început Liga să funcţioneze, dar ce a început creştinătatea să facă?
30. Ce s-a oferit să facă Consiliul Federal al Bisericilor lui Cristos din America şi cum a dat propusei Ligi un rol Mesianic?
31. Ce a făcut comitetul executiv al Consiliului pentru a prezenta documentele de mai sus şi ce i-a trimis preşedintelui Wilson?

* A se vedea Buletinul Consiliului Federal, Volumul II, Nr. 1, din ianuarie 1919, paginile 12-14.

Lustruitorul de pantofi japonez devenit predicator

Ediţia din 18 decembrie 1958 a ziarului *Mainichi Shimbun*, publicat în Osaka, Japonia, a prezentat următorul articol cu privire la activitatea de predicare a unuia dintre martorii lui Iehova din acel oraş, alături de o fotografie a acestui om, ţinând o Biblie în mână:

„LUSTRUITOR DE PANTOFI ŢINE PREDICI ÎN STRADĂ LA SFÂRŞIT DE AN. DISCUTĂ CU CLIENŢII DESPRE ÎNVĂŢĂTURILE BIBLICE ŞI MATERIALISM.

Într-o săptămână va fi Crăciunul. Şi în acest an vor fi multe festivităţi. Totuşi, la această petrecere nu va lua parte un lustruitor de pantofi care predică, 'căci aşa ne învaţă Biblia'. Zece ani au fost pentru el ca o singură zi.

Acest om este domnul Yoshitaka Isobe, în vârstă de 55 de ani, care locuieşte pe strada Sano Cho, numărul 2, în Seijo Ku, şi care a fost trompetist într-o trupă de jazz, în cabaretul Minato. Totuşi, el s-a săturat de lumea 'vinului şi a femeilor', iar când s-a întâmplat ca un misionar ce locuia tot pe strada Sano Cho să îi predice, el a început să studieze Biblia cu acesta. Fiind captivat de acest studiu, a început să se gândească: 'Vreau să le transmit această învăţătură şi altora.' Astfel că a ales să fie lustruitor de pantofi ca să le poată vorbi timp de câteva minute clienţilor săi, cât el le lustruia pantofii.

Domnul Isobe şi-a deschis imediat o prăvălie în faţa metroului din Umeda. Au trecut opt ani ... Cu excepţia dimineţilor de duminică, miercuri şi sâmbătă, când se duce să predice din casă în casă, el poate fi găsit în fiecare zi la standul său din stradă. Acum stă într-un colţ din faţa staţiei Naniwa, și se spune că şi alţii au devenit acum predicatori după ce i-au ascultat predicile din stradă.

Familia sa îl susţine din toată inima în activitatea sa de predicare pe stradă. De fapt, fiicele sale Mariko (16) şi Miyoko (12) – care este în clasa a şasea la şcoala primară din Kanezuka – sunt atât de zeloase încât merg şi ele să predice cu el. El speră că în viitor cei patru membri ai familiei sale îl vor însoţi în lucrarea de pionierat din Hokkaido [unde este o nevoie uriaşă] pentru împlinirea lucrării de predicare. Astăzi, ca de obicei, şi-a scos Biblia pe care au rămas urme ale degetului său cel mare şi l-a întrebat pe tânărul aflat în faţa sa: 'Ce crezi despre lumea materialismului?'

Domnul Isobe a spus: 'În Biblie nu scrie nicăieri să facem exces de mâncare sau băutură. Puţini oameni înţeleg spiritul Bibliei. Vreau să transmit această învăţătură preţioasă la cât mai mulți oameni posibil.'"

• În cartea „*Să se facă voința Ta pe pământ*”, la pagina 120, scrie că perşii s-au confruntat cu un dezastru militar la Termopile. Alte surse arată că grecii au fost înfrânţi în această bătălie. Pe ce se bazează afirmaţia din carte? – N.K., S.U.A.

Cu privire la înfrângerea militară suferită de perşi la Termopile, în vremea împăratului Xerxes I al Persiei, în *The Encyclopedia Americana* scrie în dreptul termenului Termopile: „A fost acceptată în general relatarea acestei bătălii prezentată de Herodot. Xerxes, batjocorind numărul apărătorilor greci (5.200 fără a mai ţine cont de locrieni, al căror număr nu se ştie), i-a trimis împotriva lor pe mezi şi pe cisieni, cerându-le să îi ia prizonieri şi să îi aducă înaintea sa. Când, după o zi de luptă, aceştia nu au avut succes, au fost trimişi cei 10 000 aleşi, numiţi 'Nemuritorii'; însă împiedicaţi de suliţele lor prea scurte, nu s-au comparat cu grecii, dintre care au căzut prea puţini, în timp ce în rândul perşilor s-au înregistrat pierderi uriaşe în ambele zile. Xerxes era foarte nehotărât acum, când Efialte, un malian, a venit 'să îi spună despre cărarea ce traversa muntele până în Termopile'. Perşii au sosit în partea din spate a oraşului Termopile, în după-amiaza celei de-a treia zi.” Perşii au reuşit să-i înfrângă numai după ce au folosit această cărare, ajungând în spatele apărătorilor oraşului Termopile. Aceştia au preluat controlul asupra trecătoarei, dar au avut pierderi uriaşe. În realitate, a fost un dezastru militar. Desigur că înfrângerea decisivă a avut loc mai târziu în Plataea, Grecia, în data de 22 septembrie 479 î.Cr. Totuşi, această bătălie, care a rezolvat problemele şi i-a obligat pe perşi să renunţe la Grecia, nu este atât de celebrată şi de cunoscută aşa cum este isprava militară de la Termopile. Din cauza pierderilor uriaşe, perşii au căzut în bătălia de la Termopile şi din cauza vestitei acţiuni a apărătorilor trecătoarei în cartea *Să se facă voința Ta pe pământ* e menţionat Termopile şi nu Plataea.

• În Romani 10:18, apostolul Pavel citează din Psalmi 19:4 şi se pare că face referire la oameni în acest verset, dar contextul în care se află Psalmi 19:4 vorbeşte despre creaţia cerească. Cum să înţelegem folosirea acestui text de către Pavel? – M.N., S.U.A.

În Romani 10:18 scrie: „Oare nu auzit ei? Dimpotrivă, 'sunetul lor a ieşit pe tot pământul și cuvintele lor, până la marginile pământului locuit.'” Conform contextului acestui verset, apostolul Pavel descrie naţiunea evreiască. Ei aveau profeţiile lui Dumnezeu, iar marele lor preot primise cunoştință despre cum se pronunţă numele Iehova. Ei ştiau că Iehova e Dumnezeu, Creatorul cerului şi al

Cuprins

pământului. În versetul 16, Pavel scrie: „Însă nu toţi au ascultat de vestea bună. Căci Isaia zice: 'Iehova, cine a crezut lucrul auzi de la noi?'" După aceea foloseşte citatul din Psalmi 19:4. De aici reiese că deşi evreii naturali au respins predicarea apostolilor lui Cristos, ei aveau o mărturie împotriva acestora, adică cea a creaţiei, corpurile cereşti. Fără a oferi nicio declaraţie verbală sau scrisă prin ei înşişi, totuşi ei reprezintă o mărturie cu privire la creativitatea lui Dumnezeu. Din moment ce ei nu au acceptat predicarea apostolilor, creaţia însăşi a mărturisit împotriva lor. După cum ne arată cele scrise în Romani 1:20, calităţile invizibile ale lui Dumnezeu sunt expuse prin lucrurile ce sunt create şi făcute vizibile. Astfel, dacă evreii nu au vrut să creadă cele auzite, le-au mai rămas totuşi cerurile ce nu pot fi auzite care să le predice cu privire la Dumnezeu şi să mărturisească în favoarea suveranităţii Sale universale.

• **De ce scrie în Apocalipsa 4:5 despre „şapte lămpi de foc ce ard înaintea tronului", când în templul lui Solomon erau zece lămpi, după cum se arată în 1 Împăraţi 7:49? – S.V., S.U.A.**

Această deosebire se poate datora faptului că în templu erau zece *suporturi pentru lămpi*, pe fiecare din acestea aflându-se câte şapte *lămpi*. Astfel în 1 Regi 7:49, pe lângă menţionarea suporturilor pentru lămpi, se face referire şi la lămpi. Acest lucru poate fi analizat cel mai bine dacă citim despre acestea în Exodul 25:31-39, unde scrie: „Să faci un lampadar din aur pur ... din piciorul lui vor porni şase braţe: trei braţe ale lampadarului dintr-o latură și trei braţe ale lampadarului din cealaltă latură. ... Să-i faci şapte lămpi." Aşadar, lampadarul avea şapte lămpi.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

25 octombrie: Salvare pentru familia ta, precum și pentru aproapele tău, pag. 548.
1 noiembrie: Salvare prin învingerea tradiției mândre, pag. 554.

TURNUL de VEGHERE

1 OCTOMBRIE 1959 Nr. 19

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ GĂSIM ADEVĂRUL CARE ÎI FACE LIBERI PE OAMENI - Pag.713

ÎNCREDERE PLASATĂ GREȘIT - Pag.728

AI FOST BOTEZAT PENTRU VIAȚĂ? - Pag.729

PARTEA 23 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.734

CINE PREDICĂ DESPRE UN DUMNEZEU NEÎNȚELEGĂTOR? - Pag.740

VESTIND DOMNIA ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU - Pag.741

ABSOLVIREA ARE CARACTERISTICĂ ARTA MĂRTURISIRII - Pag.742

EUSEBIUS PAMPHILI – EPISCOPUL CE S-A COMPROMIS DIN CEZAREEA - Pag.744

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.747

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Octombrie 1959 **Nr 19**

SĂ GĂSIM ADEVĂRUL CARE ÎI FACE LIBERI PE OAMENI

BĂRBAŢILOR şi femeilor ce iubesc ceea ce este corect nu le place să fie sclavii oamenilor egoişti şi răi. Ei doresc să fie liberi pentru a face tot binele de care sunt capabili. Creatorul omului în dreptate a vrut ca acesta să rămână liber pentru a face bine şi a-l glorifica pe Creator. Timp de mii de ani de când omul a apărut pe pământ, ignoranţa şi minciunile religioase au fost folosite pentru a face pe oameni sclavi pentru organizaţii şi oameni lacomi şi asupritori. Timpul Creatorului pentru a-i elibera a sosit. El îşi trimite adevărul pentru a ridica oamenii din ignoranţă şi a-i elibera de minciunile ce îi ţin captivi. Acum adevărul Său urmează să îi facă liberi pe toţi iubitorii dreptăţii. Nicio forţă de pe pământ nu poate împiedica triumful său. Adevărul care oferă libertate este universal. Adevărul, ca realitate a ştiinţei dovedite, este pentru toată omenirea. Adevărul nu aparţine în mod exclusiv doar americanilor, ruşilor sau altor oameni de altă naţionalitate. Adevărul progresează, iluminează şi rezultatele lui sunt binecuvântări pentru toţi. Adevărul aduce pe iubitorii lui împreună, îi uneşte. Dimpotrivă, ascunderea adevărului sau refuzul de a cunoaşte adevărul opreşte progresul adevărat. Apoi apare neînţelegerea şi sunt cauzate războaie. Toţi oamenii de pe pământ au dreptul moral de a auzi adevărul. Căutătorilor adevărului li se promite: „Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va elibera.”—Ioan 8:32.

2 Conform voinţei Creatorului pământului, pământul şi toată abundenţa de lucruri bune pe care acesta le oferă urmează să fie moştenirea fericită a tuturor fiinţelor ce trăiesc pe el. Locuitorii pământului urmează să trăiască împreună în pace, într-o singură comunitate mondială de vecini ce îşi sar în ajutor. Oamenii doresc să se bucure de roadele muncii lor. O stare neînchipuită de prosperitate stă în faţă. Populaţia pământului nu va mai fi afectată şi sărăcită de războaie, boli şi moarte. Şi nici nu vor mai fi exploataţi de conducători de grupuri rasiale sau de blocuri de naţiuni. Adevărul spiritual şi ştiinţific nu va mai fi monopolizat de câţiva în detrimentul celor mulţi. În acest scop porţile adevărului s-au deschis şi

Cuprins

apele lui se revarsă spre toate colţurile pământului. Oameni de peste tot s-ar putea să întrebe: „ De unde poate lua omul acest adevăr universal? Este uşor de înţeles? Sunt sursele lui de încredere? Ce va însemna aflarea adevărului pentru mine şi familia mea? Arată acest adevăr un viitor fericit pentru om, aici pe pământ, sau va trebui să migreze undeva în spaţiu? Pentru răspunsul la aceste întrebări trebuie să luăm în considerare anumite fapte clare, incontestabile.

[3] Adevărul este conform cu faptele. Adevărul este în armonie cu starea actuală a lucrurilor. Două mari surse de adevăr universal sunt disponibile omului în ziua de azi, şi ambele sunt în armonie una cu cealaltă. Prima sursă este reprezentată de natură, unde poate fi găsit un vast depozit de fapte. Multe adevăruri ale naturii sunt cunoscute de om de mulţi ani. Dar în ultimii cincizeci de ani au fost descoperite mai multe secrete ale naturii decât în toată istoria anterioară a omului. Aceste descoperiri sunt cunoscute ca ştiinţă adevărată. Această cunoştinţă adevărată aparţine omenirii şi trebuie să fie disponibilă tuturor. Acest glob pământesc cu bogăţia naturii sale este el însuşi un învățător al adevărului. Tot astfel, vecinii stelari din spațiu ai pământului au multe lucruri de învățat pe om ca fapte, adevăr. Toate revelaţiile naturii legate de adevăr sunt consecvente. Ele demonstrează existenţa ordinii şi a armoniei.

[4] În fiecare parte a globului, natura predă aceleaşi adevăruri. Totul se leagă într-un întreg complet. Toate lucrurile de pe pământ se învârt împreună cu acesta în jurul axei sale, făcând o rotaţie completă în fiecare zi. Din acest motiv, ne bucurăm de o perioadă cu lumină în care se face multă activitate, urmată de o perioadă în care se lasă noaptea, pentru odihnă şi recuperare. Raze de soare neînsufleţite scaldă pământul într-o continuă curgere de căldură şi energie. Corpuri neînsufleţite din pământ şi apă acoperă globul. Totuşi, acestea sunt lipsite de viaţă. Mâna care a făcut toate aceste minuni neînsufleţite trebuie să fie cu adevărat măreață. Precum omul ce face un scaun sau o masă este mai măreț ca piesa de mobilier făcută, aşa şi natura învață adevărul potrivit căruia Creatorul pământului şi al tuturor părţilor sale materiale trebuie să fie mai măreț decât ceea ce a creat.

[5] Natura ne învaţă, mai departe, că materia vie a fost creată din praf lipsit de viaţă de pe pământ în formă de vegetaţie. Vegetaţia vie poate fi găsită sub toate formele sale pe toată suprafața planetei. Conform unui sistem uniform de acțiune, seminţele sunt plantate, solul este udat şi razele de soare le ajută apoi să încolțească şi să ajungă la maturitate. Fața pământului s-a umplut astfel de verdeaţă şi flori, spre încântarea omului. Fiecare soi de flori, plante şi copaci are ciclul său de viaţă, îşi produce sămânţa pentru următoarea generaţie şi apoi se ofileşte, contribuind astfel la sănătatea pământului. De fapt, prin abilitatea de a naște vegetaţie vie, pământul a devenit o uriașă fabrică ce produce o varietate de hrană, adăpost şi îmbrăcăminte. Acum, din experienţa oamenilor ştim că fabricile făcute de om pentru a produce maşinării, nu sunt construite la întâmplare. Nu; astfel de fabrici sunt construite ca o dovadă a ingeniozităţii omului. Aceste fabrici necesită o minte de geniu pentru a planifica toate operaţiile lor. Natura învață acelaşi adevăr. Doar o Inteligenţă Genială a putut proiecta și dezvolta sistemul de

fabricare al pământului cu vegetaţie vie. Acesta nu a fost un aranjament întâmplător; este necesar un Creator, un Făcător.

[6] Pentru un moment vom analiza animalele din jurul nostru. Natura ne învaţă că şi ele sunt făcute din elemente ale pământului. Din nou, din experienţă, să folosim o ilustrare. Deşi ceasurile folosite pentru a măsura timpul sunt confecţionate din material neînsufleţit, nicio componentă a acestora nu poate fi găsită din întâmplare în pământ, creată deja. Nu, este nevoie de un ceasornicar să confecţioneze părţi din mineralele pământului. Omul, ceasornicarul, uneşte apoi părţile, conform legilor mecanicii, pentru ca multele lui rotiţe să funcţioneze, iar acele sale să indice timpul. Când ceilalţi folosesc ceasul, ceasornicarul este invizibil, dar munca lui rămâne vizibilă. La fel este şi cu crearea minunatei mări, a aerului şi a creaturilor de pe pământ ce trăiesc împreună cu omul pe acest glob. Ele sunt dovada vizibilă a unui Făcător nevăzut. Fiecare are un scop şi îşi aduc contribuţia la creşterea economiei pământului. Fiecare creatură vie este dotată cu instinct şi o doză de inteligenţă. Toate acestea funcționează conform unui set de legi ce le-au fost implantate.

[7] Cum nicio lege nu se face singură, fiecare lege necesită un legiuitor inteligent pentru a o crea. Prin urmare, a fost nevoie de un legiuitor mult mai puternic decât un ceasornicar uman pentru a face din țărâna pământului această multitudine de creaturi vii, cu corpuri diferite, şi să le dea viaţă, conform uimitoarelor legi ale naturii. Prin încă alte legi, acest Legiuitor invizibil a aranjat ca acestea să se reproducă fiecare, exemplare după asemănarea lor. Nicio specie nu se poate încrucişa cu o alta pentru a crea o nouă specie, deşi există variații multe în cadrul unei specii. Nu, nicio specie nu a venit în existență din întâmplare. Un Legiuitor invizibil, un puternic Creator, a fost la lucru.

[8] Natura umană este în principiu aceeaşi chiar dacă omul trăieşte în Asia, Africa, Europa sau America. Superioritatea omului faţă de animale este demonstrată prin toate caracteristicile de bază ale omului. Prin natura sa, omul nu se *iubeşte* doar pe sine, ci şi pe partenerul său şi pe copiii săi. Din acest motiv el îşi hrăneşte, protejează şi educă familia. Prin natura sa omul are un simţ al *dreptăţii*, a ceea ce este bine şi rău. Prin natura sa omul nu are numai *putere* fizică, ci şi putere psihică şi rațiune de a câștiga cunoștință. Prin natură omul încearcă să folosească cunoştinţa căpătată într-un mod practic, pentru a-şi promova interesele. Aceasta este o formă de *înţelepciune*. Atunci ce ne învaţă aceste caracteristici de bază? Ele ne învață clar că natura omului arată aceleaşi atribute moștenite de la Creatorul omului. Astfel, în plus faţă de ce ne învaţă natura, și anume că există un Puternic Făcător, o Inteligenţă de Geniu şi un Legiuitor invizibil, natura omului arată că acest Creator este un personaj al *iubirii, dreptăţii, puterii* şi *înţelepciunii.* Bineînţeles că această Primă Cauză a cerurilor şi pământului şi a plinătății lor trebuie să fie Creatorul. Înţelepţii îl numesc pe acest Creator, Adevăratul Dumnezeu. „Căci calităţile Sale nevăzute, da, puterea sa eternă și dumnezeirea sa, se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute, așa că ei sunt fără scuză.” (Rom. 1:20) Asta a observat un avocat din primul secol al Erei noastre Comune.

[9] Faimosul om de ştiinţă Einstein, a cărui teorie a relativităţii a jucat un rol important în invenţia bombei atomice, a declarat acestea despre mărturia naturii cu privire la un Creator invizibil şi inteligent. „Este suficient pentru mine să contemplu misterul vieţii conştiente ce se perpetuează către eternitate; să reflectez la extraordinara structură a universului, pe care noi îl putem înţelege puţin, şi să încerc, smerit, să pricep chiar şi o cantitate infimă a MANIFESTĂRII INTELIGENŢEI ÎN NATURĂ."— *What Has Religion Done for Mankind?* (*Ce a făcut religia pentru omenire?)* parag.23.

[10] Deşi natura mărturiseşte în mod elocvent existenţa unui puternic *inteligent* Creator şi a descoperit o abundenţă de fapte materiale, totuşi ea păstrează tăcerea asupra multor întrebări vitale. De unde venim? De ce suntem aici? Unde mergem? Care este misterul vieţii, cum a început şi ce îl continuă? Cum a apărut această lume minunată cu toată varietatea ei de pe pământ, din mări şi din cer? De unde a apărut acest lucru numit „păcat", împreună cu imperfecţiunea şi eroarea? De ce organismul uman moare, deşi are toate calităţile pentru a fi ţinut în viaţă pentru eternitate? De ce există această confuzie şi ceartă din lume? Care este destinul pământului? Natura nu poate răspunde la aceste întrebări. Nici omul nu poate răspunde din experienţa umană. Totuşi, cum se poate obţine adevărul, ca răspuns la aceste probleme vitale? Singura cale este ca omul să afle adevărul de la o sursă de încredere superioară lui însuşi.

[11] Nu este, oare, rezonabil să aşteptăm ca Inteligenţa Supremă a universului să comunice această călăuzire superioară la inteligenta lucrare a mâinilor Lui? Da! Nu îşi foloseşte tatăl pământesc interesul şi timpul pentru ca urmaşul lui să primească toată informaţia necesară pe care copilul nu ar fi în stare să o înveţe din experienţa sa imatură? Desigur! Lucrurile uimitoare sunt că Adevăratul Dumnezeu al universului, în dragostea şi înţelepciunea Sa, a binevoit să ofere omului o sursă vastă de adevăr ce îi oferă călăuzire supraomenească.

SURSA ADEVĂRULUI

[12] Unde poate fi găsită sursa adevărului? Sursa scrisă este numită de mulți Cartea Libertăţii, Cartea Adevărului, Biblioteca Divină, Cartea Vieţii, Scripturile Sfinte, Scrierile Sacre, sau, mai comod, Cartea. Deoarece este o colecţie de şaizeci şi şase de cărţi, Grecii au numit-o *Biblia,* însemnând „cărți mici", de unde provine termenul general, Biblie.

[13] Ce se ştie despre această carte? De departe, Biblia este cea mai veche carte de pe pământ. Este, de asemenea, cartea cea mai universală. Cum aşa? Ei bine, ea a fost distribuită în sute de milioane de exemplare în fiecare parte a pământului. Din cele 2 796 de limbi vorbite pe pământ, Biblia, sau părţile ei, au fost traduse în 1 125 de limbi vii principale. Asta înseamnă că în ziua de azi Biblia este disponibilă în limbi înţelese de 95.6 % din locuitorii pământului. (Compară *The World Almanach,* 1958, parag. 256 şi 727 cu *The Book of a Thousand Tongues,* 1938, Societatea Biblică Americană, parag. 23 până la 35) Biblia nu a fost lăsată ascunsă în limbi moarte ale trecutului, precum alte cărţi, aşa numite sacre, cu distribuţie limitată. Chiar şi cartea sacră a Musulmanilor, Coranul,

tradusă în câteva limbi, recomandă Biblia, spunând că, Coranul, „confirmă ceea ce a fost revelat înaintea lui; căci [Dumnezeu] a trimis anterior legea, şi evanghelia [Biblia] ... Dumnezeu îi va învăţa [pe ei] scriptura, înţelepciunea, legea şi evanghelia.” (*The Koran*, tradus de G. Sale, parag. 86, 89) Nicio carte nu se poate apropia de măreţia Bibliei şi abilitatea ei de a vorbi oamenilor de toate vârstele şi în toate perioadele de timp. Este,într-adevăr, o carte nemuritoare, creată de vastele ei profeţii, ce sunt îndeplinite progresiv până în zilele noastre.

[14] Biblia a trebuit să treacă printr-o luptă. Inamicii ei care au încercat să o distrugă şi să oprească distribuţia ei, au fost chiar oameni din Creştinătate ce s-au proclamat învăţătorii ei. Nimeni nu trebuie să fie amăgit să creadă că Biblia este cauza tuturor răutăţilor şi ipocriziei ce există în Creştinătate în ziua de azi. Biblia este prea directă şi adevărată pentru ca liderii Creştinătăţii să o predea, dar mai ales s-o urmeze. Poziţia sa fără compromisuri pentru adevăr şi dreptate îi demască pe aceşti falşi învățători. Oamenii din așa-numita păgânătate nu trebuie să respingă Biblia din cauza crimelor comise de acei ipocriţi religioşi ce aduc doar un serviciu cu buzele Sfintelor Scripturi. Sunt de învinuit editorii unui dicţionar sau ziar pentru o crimă comisă de un om ce deţinea poate un exemplar în momentul crimei? Desigur că nu. Aşa că de ce să îl învinuim pe Dumnezeul Bibliei sau chiar Biblia însăşi de greşelile şi actele de delincvență din Creştinătate? De fapt, Biblia este cadoul ce oferă libertate de la Dumnezeu oamenilor de pe pământ. Ea trebuie citită şi examinată fără prejudecăți. Cunoştinţa pe care o conține înseamnă viaţă. Aduce libertate. Prezice corect ce se va întâmpla acestei lumi a confuziei. Ea singură deţine speranţa despre fericire şi un viitor al prosperităţii.

[15] Ştiai că îţi poţi auzi strămoşul, primul om, Adam, vorbind cu tine în propria ta limbă? Poate pare imposibil. Dar nu este. Când prima noastră mamă, Eva, a fost creată şi prezentată lui, Adam a fost încântat, declarând următoarea expresie poetică: „Aceasta este, în sfârşit, os din oasele mele şi carne din carnea mea. Ea se va numi Femeie, pentru că a fost luată din bărbat.” (Gen. 2:23) Ce altă carte ne poate duce la aceste începuturi timpurii şi să ne prezinte relatări simple, printr-un martor ocular? Niciuna. Dar cum a fost posibil să preluăm aceste cuvinte ale lui Adam? În acest mod: De fapt, Biblia este atât de veche încât are trei documente scrise înainte de potopul din vremea lui Noe, acum patru mii de ani. Primul document conţine declarația lui Dumnezeu către Adam despre lucrurile de bază ale creării pământului. Al doilea document, numit „cartea istoriei lui Adam” (Gen. 5:1), a fost scris de însuşi Adam şi a fost transportat în Arcă de credinciosul Noe şi în final dat lui Moise, care a încorporat acest document în Biblie, ca o parte a cărţii Genezei. Al treilea document a fost scris de strămoşul nostru comun, Noe, supravieţuitorul potopului. Cei trei fii ai lui Noe au scris al patrulea document, remarcabilul „jurnal” sau relatarea călătoriei Arcei în timpul anului lunar şi a celor zece zile de inundaţie globală. (Gen. 10:1) Toate acestea sunt incredibile, veţi spune. Probabil credeţi asta deoarece nu aţi examinat niciodată Biblia pentru minunatele sale colecţii de documente demne de încredere. Cu toate acestea, informaţie preţioasă este ascunsă în Biblie pentru ca voi să o investigaţi.

[16] Dar, probabil veţi spune mai departe: Cum ştim dacă a existat o transmitere corectă a acestor înregistrări vechi din Biblie? Poate pe parcursul anilor au fost făcute multe greşeli ce denaturează înregistrările. Lucrul remarcabil este că textul Bibliei a experimentat relativ puţină denaturare, în pofida copiştilor imperfecţi. Mai mult, modul în care Biblia este scrisă, folosind limbaj clar, exemple din viaţa de zi cu zi şi simboluri profetice ce sunt comune în viaţa obişnuită, a făcut posibilă traducerea în multe limbi, fără denaturarea puterii dinamice a mesajelor originale. Acest lucru nu poate fi făcut cu orice altă carte, fie ea filosofică sau religioasă, deoarece astfel de cărţi pierd un mare procentaj din forţa lor originală încă din primele traduceri. Această abilitate a Bibliei de a păstra un grad ridicat de forţă a mesajelor iniţiale este o dovadă în plus a minții strălucite din spatele ei, unicul ei Autor, Adevăratul Dumnezeu. Aceasta este concluzia uimitorului erudit Biblic, Sir Frederic Kenyon, despre corectitudinea textului Bibliei: „Intervalul dintre datele compunerii originale şi dovezile recente existente devine atât de mic încât este de fapt neglijabil, şi ultima bază a oricărui dubiu că Scripturile au ajuns până la noi la fel cum au fost scrise, a fost înlăturată. Ambele, *autenticitatea* şi *integritatea generală* ... pot fi considerate ca stabilite în cele din urmă."— *The Bible and Archaeology,* 1940, de F. Kenyon, parag. 288, 289.

[17] Pe lângă faptul că Biblia conţine doctrine ale singurei religii adevărate, fiind o carte a profeţiei, Biblia este şi o carte remarcabilă a legilor divine şi a principiilor drepte. În plus, ea este cea mai de încredere carte a istoriei din vechime de pe pământ. Arheologia confirmă multe din relatările ei legale şi istorice. De exemplu, Biblia a fost primul reporter al căderii Turnului Babel din Mesopotamia, în Orientul Mijlociu. Arheologii au găsit ceea ce ar putea fi ruinele Turnului. Geologia, care este un studiu ştiinţific al pământului şi vieţii lui, confirmă, de asemenea, ordinea creaţiei Bibliei şi raportul ei despre potopul din vremea lui Noe. Nu a putut fi dovedită nicio inexactitate a datelor Bibliei într-un mod istoric sau ştiinţific. De exemplu, cu peste trei mii de ani în urmă, Biblia menţionează că pământul este suspendat în spaţiu. Auziţi doar această relatare: „El [Dumnezeu] întinde nordul peste spaţiul gol, suspendând pământul pe nimic." (Iov 26:7). Apoi, cu peste două mii de ani înainte ca Columb să navigheze din Spania spre America, pentru a dovedi că pământul e rotund, Biblia afirmase deja că el este rotund. Această Carte antică a Libertăţii spune: „El este Cel care locuieşte deasupra cercului pământului și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste." (Isa. 40:22). Produsul chimic al sticlei este menţionat a fi folosit acum trei mii de ani, deoarece Biblia a spus în zilele lui Iov: „Aurul şi sticla nu se pot compara cu ea [înţelepciunea]." (Iov 28:17) Adevărata cunoştinţă a chimiei a fost cunoscută şi pe vremea

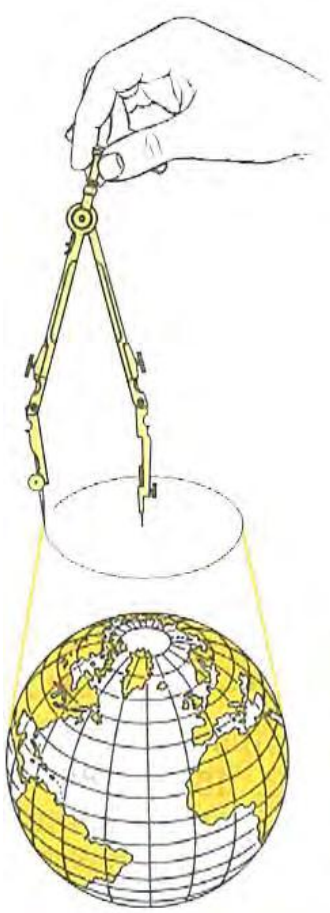

Cuprins

Regelui Solomon, acum trei mii de ani. Cartea Adevărului spune: „Cine-şi scoate haina într-o zi rece este ca oţetul turnat peste sodă.” (Prov. 25:20). Deci, fără prejudecată, să îi dăm Bibliei şansa de a fi auzită în mai multe chestiuni de bază legate de adevăr şi libertate. Să ne deschidem minţile şi să primim comorile adevărului.

PUNÂND LA ÎNCERCARE CARTEA ADEVĂRULUI

[18] Devine din ce în ce mai clar că oamenii trăiesc într-o perioadă de culegere a consecinţelor, indiferent în ce parte a pământului trăiesc. Toate naţiunile au o istorie plină de crime, războaie, ipocrizie şi religii greşite. Nu există nicio naţiune dreaptă pe pământ. Cu toate că mulţi indivizi au încercat să facă bine în mod cinstit, şi a fost făcută multă bunătate, totuşi răul în creştere depăşeşte bunătatea. Faptele arată că omenirea a ajuns într-o perioadă de judecată mondială, cu o societate vinovată de sânge, îngrămădită de generaţii, atârnând deasupra noastră. De aceea este timpul să primim datele despre începuturi şi istoria demnă de încredere a generaţiilor trecute, pentru a vedea de ce răutatea este atât de mare astăzi. Biblia este singura înregistrare disponibilă din care să primim o astfel de bază din trecutul îndepărtat. Aceste Scrieri Sacre nu arată doar motivul şi pricina acestei mari răutăţi, ci face clară calea de eliberare deschisă astăzi pentru oamenii sinceri, o minoritate.

[19] Acum să punem la încercare această Carte a Libertăţii din vechime. Să vedem dacă se situează pe acelaşi loc cu natura, precum cealaltă sursă mare de adevăr şi fapte. Să punem Bibliei întrebări la care natura nu răspunde, pentru a vedea care este călăuzirea adevărului în viitor.

[20] Cine a făcut cerurile şi pământul? Primele cuvinte ale Bibliei răspund accentuat: „La început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul.”—Gen. 1:1.

[21] Cine este acest Dumnezeu creativ? Are El un nume distinctiv? Cuvintele de final ale primului document din Biblie dezvăluie numele Lui şi îl relaţionează cu activitatea Sa creativă. Acestea sunt: „Aceasta este istoria cerurilor şi a pământului, când au fost create, în ziua în care Iehova Dumnezeu a făcut pământul şi cerul.” (Gen. 2:4) Mai departe în Biblie, profetul Moise vorbeşte cu Dumnezeu, spunând: „Să zicem că mă duc acum la fiii lui Israel şi le spun: Dumnezeul strămoşilor voştri m-a trimis la voi, iar ei îmi zic: „Care este numele lui?” Eu ce să le spun? Atunci Dumnezeu i-a spus lui Moise: EU VOI DEVENI CE VOI VREA SĂ DEVIN. Şi a adăugat: Iată ce să le spui fiilor lui Israel: Iehova, Dumnezeul strămoşilor voştri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi. Acesta este numele Meu pe veşnicie.” (Ex. 3:13). IEHOVA, prin urmare, este unicul nume ce îl distinge ca Adevăratul Dumnezeu dintre toţi aşa numiţii dumnezei menţionaţi în Biblie.

[22] Care a fost scopul lui Iehova Dumnezeu pentru care a creat pământul? Drept răspuns, auzim dovada oferită de însuşi Dumnezeul cel Viu vorbindu-ne din paginile Bibliei: „Iată ce a spus Iehova, Sfântul lui Israel şi Cel ce l-a întocmit: Întrebaţi-mă despre lucrurile care se vor întâmpla cu privire la fiii mei şi poruncţi-mi cu privire la lucrarea mâinilor mele! Eu am făcut pământul şi l-am creat pe om

pe el. Eu am întins cu mâinile mele cerurile şi am dat poruncă întregii lor armate.' Căci iată ce a spus Iehova, Creatorul cerurilor, adevăratul Dumnezeu, Cel ce a întocmit pământul, Făuritorul lui, Cel ce l-a întărit, care nu l-a creat în zadar, care l-a întocmit să fie locuit: Eu sunt Iehova şi nu este altul. N-am vorbit într-o ascunzătoare."' (Isa. 45:11, 12, 18, 19). Aceasta explică; Dumnezeu a creat acest pământ pentru a fi locuit în permanenţă, indiferent de încercările slabe de astăzi ale omului de a-l strica cu bombele lui atomice şi alte dispozitive nucleare.

[23] Cum a fost omul făcut de Dumnezeu, Creatorul? Biblia spune clar: „Şi Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul a devenit un suflet viu". (Gen. 2:7). Din nou, în alt loc spune: „Primul om Adam a devenit un suflet viu. ... Primul om este din pământ şi este făcut din țărână." (1 Cor. 15:45, 47) În mod clar, atunci, omul este un suflet. El nu posedă un suflet separat ce se presupune a fi nemuritor şi a migra, cum este susţinut în mod fals de clerul religios. Oamenii de ştiinţă au confirmat relatarea Bibliei, dovedind că peste nouăzeci de elemente ale pământului se află în corpul omului. Deci, omul este făcut într-adevăr din țărână. În mod corespunzător, când Dumnezeu l-a condamnat pe neascultătorul Adam la moarte, El i-a spus: „În sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat. Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce". – Gen. 3:19.

[24] Care le-a spus Dumnezeu femeii şi bărbatului că este scopul creării lor? Scripturile răspund: „Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: ‚Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul, supuneţi-l şi stăpâniţi peste peştii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor şi peste orice creatură vie care se mişcă pe pământ.'" (Gen. 1:28) Deoarece Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa, putea să le spună exact femeii şi bărbatului scopul său cu privire la ei. O astfel de comunicare despre scop și lucrare nu putea fi dată animalelor inferioare ce posedă o inteligenţă limitată. Aşadar, voinţa lui Dumnezeu cu privire la prima pereche umană a fost ca aceştia să populeze toate cele 196 940 000 mile[2] ale pământului cu oameni perfecţi şi apoi nevoia de înmulţire s-ar fi oprit.

[25] Ce a vrut Dumnezeu să spună prin porunca Sa ca Adam şi Eva „să supună pământul"? Biblia indică în mod logic ce a vrut să spună: „Iehova Dumnezeu a făcut o grădină în Eden, spre răsărit, şi l-a pus acolo pe omul pe care-l făcuse. Iehova Dumnezeu l-a luat pe om şi l-a pus în grădina Edenului ca să o cultive şi să o îngrijească." (Gen. 2:8, 15) Cu expansiunea familiei umane de la Adam şi Eva, paradisul limitat din Eden trebuia extins până când ar fi cuprins tot pământul, fiind supus astfel unor condiţii paradisiace şi frumuseţii. În panteză fie spus, nu este menţionat de Dumnezeu că scopul Lui pentru om ar fi să „supună" luna sau alt obiect din spaţiu. Oamenii sunt creaturi din pământ, făcuți pentru a trăi pe pământ, în confort și siguranță. Nicio aşezare artificială din spaţiu nu a fost pusă înaintea omului, pentru a fi cucerită şi populată.

[26] A fost oare voinţa lui Dumnezeu ca oamenii să fie transferaţi, prin moarte, într-un cer sau o lume de apoi şi astfel să depopuleze pământul paradis? Biblia răspunde prin următoarele cuvinte către poporul Său ales: „Iehova vă va înmulți pe voi și pe fiii voștri. Voi sunteţi cei binecuvântaţi de Iehova, Făuritorul

cerului şi al pământului. Cerurile sunt cerurile lui Iehova, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor." (Ps. 115:14-16) În mod cert, cerurile sunt pentru Dumnezeu şi îngeri, dar pământul este locul destinat pentru omenire de Creatorul lor. Nu există nicio dovadă că omul a primit însărcinare să migreze spre alte planete, în viitor.

DE CE MOARTE?

[27] Care este biografia lui Adam, conform Bibliei? De ce a murit Adam? Sfintele Scripturi arată categoric că Dumnezeu a limitat, prin lege, în mod înțelept, libertatea omului în Eden. Această limitare legală a fost pentru a-i aminti lui Adam, ca fiu a lui Dumnezeu, că el era o creatură dependentă cu un scop de împlinit, voinţa divină, voinţa Tatălui ceresc. Călăuzirea vieţii omului urma să aducă acestuia cea mai mare fericire. Dumnezeu i-a spus fiului Său, Adam: „Din orice pom din grădină poţi să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoaşterii binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri." (Gen. 2:16, 17) Eva şi Adam s-au răzvrătit sfidător împotriva Puterii Suverane a cerului şi astfel n-au ascultat şi au păcătuit, aducând asupra lor pedeapsa cu moartea, despre care fuseseră avertizaţi. Biblia continuă: „Și Iehova Dumnezeu l-a dat afară [pe Adam] din grădina Edenului, ca să cultive pământul din care fusese luat. L-a izgonit deci pe om ... Adam a avut relații intime cu Eva, soția lui, şi ea a rămas însărcinată. După un timp, ea l-a născut pe Cain şi a zis: Am adus în existență un om cu ajutorul lui Iehova.' Mai târziu, a născut iarăși: pe Abel, fratele lui. ... Când Adam avea o sută treizeci de ani i s-a născut un fiu, după chipul și asemănarea sa, şi i-a pus numele Set. Zilele lui Adam, după ce i s-a născut Set, au fost de opt sute de ani. În acest timp i s-au născut fii şi fiice. Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute treizeci de ani, apoi a murit."—Gen. 3:23, 24; 4:1, 2; 5:3-5.

[28] Puţini oameni trăiesc astăzi peste o sută de ani. De ce mor oamenii până în ziua de azi? Sub legea divină a moştenirii naturale, acest păcat al lui Adam şi condamnarea lui s-a transmis tuturor urmaşilor săi şi la rândul lor, urmaşilor lor, de-a lugul generațiilor. Biblia spune: „De aceea, aşa cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit. "—Rom. 5:12.

[29] Cu ajutorul Bibliei este acum explicabil de ce oamenii din toate naţiunile se simt loviţi de un blestem al păcatului şi morţii. Dar le dă Dumnezeu speranţa unei vieţi viitoare? Da, într-adevăr. De aceea mulţi oameni numesc Biblia și Cartea Vieţii. Biblia este singurul document care arată condiţiile lui Dumnezeu pentru viaţă veşnică pentru toţi oamenii de toate naţiunile, evrei sau ne-evrei. Aproximativ la trei sute de ani după potopul din timpul lui Noe, a trăit un om de mare credinţă în adevărata religie a Bibliei; numele lui era Avraam. Iehova Dumnezeu i-a făcut o promisiune legată prin jurământ cu privire la venirea unei împărăţii drepte a cerului, al cărei creator este Dumnezeu. Aceasta este descrisă ca fiind un oraş glorios, unde domnesc fericirea şi puritatea. Sub această împărăție asemenea unui oraş, Avraam şi descendenţii săi şi oamenii drepţi din toate naţiunile vor trăi totdeauna pe pământ. Biblia spune povestea pe scurt, în aceste

cuvinte: „Prin credinţă, Avraam, când a fost chemat, a ascultat şi a ieşit [din oraşul Ur al Caldeenilor] spre locul pe care trebuia să-l primească drept moştenire. A ieşit, deşi nu ştia unde se duce. Căci el aştepta oraşul cu temelii adevărate, oraş al cărui constructor şi făuritor este Dumnezeu. În credinţă [Avraam, Isaac şi Iacov] au murit toţi aceştia, deşi n-au primit împlinirea promisiunilor, ci doar le-au văzut de departe, le-au salutat şi au declarat public că erau străini. ... Dar acum ei năzuiesc spre un loc mai bun, unul care aparţine cerului. De aceea, lui Dumnezeu nu-i este ruşine cu ei, să fie chemat ca Dumnezeu al lor, căci le-a pregătit un oraş."—Evrei 11:8, 10, 13, 16.

PROMISIUNEA BINECUVÂNTĂRII TUTUROR NAŢIILOR

[30] Care era exact promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam şi era ea limitată doar la evreii din vechime? Aceasta este o întrebare bună. De fapt, Avraam nu este doar părintele fondator al naţiunii evreieşti a Israelului, ci şi strămoşul multor naţiuni păgâne, precum ismailiţii şi madianiţii, şi chiar şi astăzi Avraam este recunoscut ca părintele multor naţiuni Arabe din Orientul Mijlociu. Biblia înregistrează cuvintele exacte spuse de Iehova despre această promisiune legată prin jurământ de binecuvântare pentru oamenii din toate naţiunile: „Pe Mine însumi jur, zice Iehova, că, întrucât ai făcut lucrul acesta şi n-ai ezitat să mi-l dai pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta şi îţi voi înmulţi sămânţa ca stelele cerurilor şi ca firele de nisip de pe ţărmul mării şi sămânţa ta va lua în stăpânire poarta duşmanilor săi. Prin sămânţa ta se vor binecuvânta toate naţiunile pământului, pentru că ai ascultat de glasul Meu." (Gen. 22:16-18) Observaţi cei trei termeni importanţi ai acestei promisiuni. În primul rând, că o sămânţă, sau o multitudine de urmaşi urma să vină din Avraam. În al doilea rând, că acest grup de urmaşi, sub un lider, va distruge pe marii duşmani ai lui Dumnezeu şi ai omului. Şi în al treilea rând, că oamenii din toate naţiunile se vor binecuvânta prin mijloace ale acestui grup ales de urmaşi; prin urmare, speranţa vieţii pe pământ este extinsă internaţional la toată omenirea.

[31] Dezvăluie Biblia cine este acest conducător-sămânță, descendent din Avraam? Desigur! Chiar înainte de moartea nepotului lui Avraam, Iacov, sub inspiraţia lui Dumnezeu, a rostit următoarea profeţie despre fiul său Iuda: „Sceptrul nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până când va veni Șilo şi de el vor asculta popoarele." (Gen. 49:10) Şaptesprezece secole mai târziu acea profeţie și alte trei sute de profeţii au început să se împlinească despre Șilo, care este Isus Cristos, şi activitățile lui în Palestina. Când un înger al lui Iehova Dumnezeu i-a prezis naşterea în Betleemul din Iudeea, acesta i-a spus viitoarei mame: „Îi vei pune numele Isus. El va fi mare şi va fi numit Fiul celui Prea Înalt, iar Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său [din seminția lui Iuda]. El va domni peste casa lui Iacov pentru totdeauna şi regatul său nu va avea sfârşit." (Luca 1:31-33). În urma naşterii Lui în Betleem, păstorii au auzit îngerii cântând: „Glorie în înălţimi lui Dumnezeu şi pace pe pământ printre oamenii bunăvoinței." (Luca 2:14) După slujirea plină de evenimente a lui Isus Cristos pe pământ, proclamând viitoarea Sa împărăție a cerului, şi după moartea,

învierea şi întoarcerea Sa în cer, Biblia spune despre El: „Priviţi! Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David a învins.” (Apoc. 5:5) Prin urmare, Isus Cristos a venit pe pământ pentru a se califica drept comandant care să-i conducă nu doar pe credincioşii evrei, ci şi pe oamenii drepţi din toate naţiunile, spre viaţă pe pământ, sub oraşul-Împărăție promis lui Avraam, în acord cu adevărata religie. El trebuie încă să-și încheie victoriile cucerind cel mai mare duşman al omului, moartea, precum și pe Satan Diavolul.

32 În afară de Isus Cristos, cine formează acest grup-sămânță menţionat lui Avraam, şi care este numărul lor? A fost voinţa grațioasă a lui Dumnezeu ca Șilo, Regele-Comandant Isus Cristos, să aibă asociaţi în alcătuirea Împărăției asemenea unui oraş în care spera Avraam. Pe timpul slujirii lui Isus pe pământ, în urmă cu nouăsprezece secole, El a început să le ofere invitația discipolilor Săi dedicați, să i se alăture în împărăția cerului. El îi numea o „turmă mică”. El le spunea: „Nu te teme, turmă mică, deoarece Tatăl vostru a găsit de cuviință să vă dea regatul.” (Luca 12:32) Mai târziu, Biblia le spune discipolilor din turma mică: „Mai mult, dacă sunteți ai lui Cristos, sunteţi într-adevăr sămânţa lui Avraam, moştenitori potrivit promisiunii.” (Gal. 3:29) Aceasta confirmă faptul că turma mică devine o parte secundară împreună cu Isus Cristos, „Mielul lui Dumnezeu”, ca „sămânţa completă a lui Avraam” Dar cât de mare este numărul lor? De la vremea lui Avraam încoace, acest lucru a fost ţinut ascuns până când ultima carte a Bibliei a fost scrisă. Acolo, în sfârşit, numărul celor aflați cu Isus în Sionul ceresc este descoperit. Scriitorul ultimei cărţi spune: „M-am uitat şi iată că Mielul [Isus Cristos] stătea pe muntele Sion, şi cu El erau o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau scrise pe frunte numele său şi numele Tatălui său. ... Ei îl urmează neîncetat pe Miel oriunde merge și au fost cumpărați dintre oameni, ca prime roade pentru Dumnezeu şi pentru Miel. ”— Apoc. 14:1, 4.

33 Dacă numai 144 000 de creştini botezaţi, dedicaţi sunt cumpăraţi dintre oameni pentru a merge în cer să fie cu Cristos, atunci care este speranţa pentru restul? Precum am observat, scriptura ce tocmai a fost citată vorbește despre primelor roade ale omenirii ce merg în cer. Totuşi, Scripturile mai arată că roadele finale din omenire sunt adunate pentru viaţă veşnică pe pământ. Isus a vorbit despre aceste roade numindu-le „celelalte oi”. El a spus: „Și mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta (din turma mică). Şi pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul

Cuprins

Meu şi vor fi o singură turmă cu un singur păstor." (Ioan 10:16) Astfel, Isus Cristos, în calitate de Rege şi Comandant, trebuie să le adune pe aceste alte oi într-o societate asemenea unei turme, nu în cer, ci pe pământ.

BINECUVÂNTĂRILE PENTRU SUPUȘII PĂMÂNTEȘTI AI ÎMPĂRĂȚIEI

[34] Este vreun număr stabilit pentru aceştia, și de unde vin ei? Biblia răspunde prin viziunea profetică a apostolului Ioan: „M-am uitat şi iată: o mare mulţime, pe care nimeni nu putea s-o numere, din toate naţiunile, semințiile, popoarele şi limbile, stând în picioare înaintea tronului şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în robe albe şi având ramuri de palmier în mâini. Ei strigau cu glas tare, zicând: Salvarea o datorăm Dumnezeului nostru, care stă pe tron, şi Mielului! ...' Aceştia, care sunt îmbrăcaţi în robe albe, cine sunt şi de unde au venit? … Şi el mi-a zis: Aceştia sunt cei care vin din necazul cel mare. Ei şi-au spălat robele şi le-au albit în sângele Mielului."' (Apoc. 7:9, 10, 13, 14) Aici vedem că numărul acestor supravieţuitori ai necazului este mare, lăsat nedefinit, şi că aceştia trebuie să îmbrace robele de identificare, ca apărători ai Dumnezeului Adevărat Iehova şi ca acceptând conducerea Mielului Isus Cristos. Mai mult, această mare mulțime de credincioşi a venit de partea lui Dumnezeu în timpul marelui necaz ale zilelor din urmă de peste vechea lume a lui Satan. Şi observaţi, ei au venit din toate colţurile lumii. Aşa că vedem că singura religie adevărată a Bibliei este de fapt unica religie universală de pe pământ.

[35] Ce este acest „sânge al Mielului" care este menţionat? Iehova Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său din cer să devină răscumpărătorul omului, să își dea sângele Său, pentru a elibera din păcat şi moarte toate mulţimile care își pun credința în jertfa de ispăşire a lui Isus, dată acum nouăsprezece secole. La acea perioadă profetul Ioan Botezătorul l-a prezentat pe Isus, spunând: „Iată, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!" (Ioan 1:29). Biblia spune în continuare: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea (omenirii), încât l-a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în El să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică." (Ioan 3:16) Aşadar, vedem că oricine doreşte să devină un membru al acestei mulțimi mari de supravieţuitori pământești trebuie să studieze Cartea Libertăţii lui Dumnezeu, Biblia. Trebuie să primească întregul adevăr despre îngrijirea legală a lui Dumnezeu pentru protecția lor, ce este legată de credinţa în sângele vărsat de Isus Cristos. Acestea sunt condiţiile lui Dumnezeu pentru viaţă. Noi, ca oameni muritori, decăzuți, nu putem pune condiţii. Noi primim şansa acceptării sau respingerii acestei iubitoare şi rezonabile îngrijiri. Vrem să arătam apreciere acceptând-o, ca să putem trăi pentru totdeauna, în fericire.

[36] Dar cum rămâne cu iubiții noştri morţi? Există vreo speranţă pentru ei să trăiască pe pământ, ca parte a „celorlalte oi", sub conducerea lui Isus Cristos? Da, învierea din morţi este marea speranţă pentru cei morţi din memoria lui Dumnezeu, şi aceasta este posibilă datorită lui Isus Cristos. Scripturile vorbesc clar pe această temă: „Însă acum Cristos a fost sculat din morţi, primul rod al celor care

au adormit în moarte. Căci, având în vedere că moartea vine printr-un om, învierea morţilor vine tot printr-un om. Fiindcă, aşa cum toţi mor prin Adam, tot aşa toţi vor fi readuşi la viaţă prin Cristos". (1 Cor. 15:20-22) „Nu vă miraţi de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul său şi vor ieşi afară: cei care au făcut lucruri bune, pentru o înviere a vieţii, iar cei care au practicat lucruri rele, pentru o înviere a judecăţii. "— Ioan 5:28, 29.

[37] Când va începe învierea celor ce vor trăi pe pământ? Apostolul Ioan spune în viziunea sa despre lumea nouă: „Şi am văzut un tron mare şi alb şi pe cel ce stătea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. Şi am văzut morţii, mari şi mici, stând în picioare înaintea tronului." (Apoc. 20:11, 12). Acolo este răspunsul. Până când sistemul vechiului cer şi al vechiului pământ nu „fug" sau nu sunt distruse, ca parte a duşmanilor cuceriţi de Comandantul Cristos Isus, nu va avea loc învierea morţilor pământești.

„CERURI NOI ȘI UN PĂMÂNT NOU"

[38] Ce sunt cerurile şi pământul ce trebuiesc distruse? Petru, apostolul, le descrie ca fiind ceruri şi pământ simbolice. Cerurile simbolice sunt cele care alcătuiesc organizaţia invizibilă de demoni a lui Satan; pământul simbolic este aranjamentul vizibil pământesc al oamenilor şi conducătorilor lor ce ţin omenirea în întuneric şi confuzie. Petru spune, referindu-se la necredincioşii batjocoritori ai timpului nostru: „Căci, potrivit dorinţei lor, ei scapă din vedere faptul acesta: că erau ceruri din timpuri străvechi şi un pământ care stătea ca o masă compactă afară din apă şi în mijlocul apei, prin cuvântul lui Dumnezeu, şi că, prin acestea, lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă. Dar, prin acelaşi cuvânt, cerurile şi pământul de acum sunt păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor lipsiţi de pietate." (2 Pet. 3:5-7) Astăzi, împlinirea altor profeţii din Biblie arată că acest timp de distrugere a vechiului cer şi a vechiului pământ este acum iminentă, în marea bătălie a lui Dumnezeu de la Armagedon.— Apoc. 16:14, 16.

[39] Dacă sistemele vechilor ceruri și vechiului pământ vor dispărea în bătălia universală de la Armagedon, atunci ce le va lua locul? Din nou, Petru răspunde în Biblie: „Dar, potrivit promisiunii sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea." (2 Pet. 3:13) Profetul Isaia prinde solemna asigurare a lui Iehova legată de crearea noilor ceruri şi a noului pământ, şi spune: „Așa a spus Domnul Suveran Iehova: ...' Pentru că, iată, Eu creez ceruri noi şi un pământ nou şi nimănui nu-i vor mai veni în minte lucrurile de mai înainte, nici nu-i vor mai urca în inimă. Ci exultaţi şi bucuraţi-vă pentru totdeauna de ceea ce creez."' (Isa. 65:13, 17, 18). Aceasta aduce mare bucurie tuturor oamenilor. După cum este garantat de Dumnezeul universului, această lume nouă va dura pentru eternitate.

[40] Cine va alcătui noul pământ care va dura pentru eternitate? Iată cine: toţi oamenii cu bunăvoință, toți cei smeriți şi care se lasă învățați, din toate naţiunile, ce află acum adevărul și iau poziție pentru libertatea sfântă? Voi, cei smeriți, trebuie să căutați acum să faceți pace cu marele Dumnezeu imparţial ce ţine deschisă calea salvării pentru oameni, indiferent de origine. Auziţi cuvintele

Bibliei despre acest timp al libertăţii şi despre posibilitatea de a trăi pe pământ pentru totdeauna, prin furtuna furioasă de la Armagedon ce se află înainte: „Căutaţi-l pe Iehova, voi, toţi cei smeriţi de pe pământ, care îndepliniţi hotărârile sale judecătoreşti. Căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia. Poate că veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova.” (Ţef. 2:3) Din nou, Biblia asigură spunând: „Încă puţin şi cel rău nu va mai fi, te vei uita la locul unde era și nu va mai fi. Dar cei smeriți vor stăpâni pământul şi îşi vor găsi desfătarea în belșug de pace. Cei drepţi vor moşteni pământul şi vor locui pentru totdeauna pe el.” (Ps. 37:10, 11, 29). Apoi va urma marea eră a Jubileului de eliberare şi libertate, pentru a scălda pământul cu pace pentru eternitate. Biblia spune despre acest Jubileu care a fost preumbrit cu mult timp în urmă: „Proclamați libertatea în țară pentru toţi locuitorii ei.”—Lev. 25:10.

[41] Mai sunt de luat în considerare noile ceruri. Ce sunt ele? Sunt noul grup conducător ceresc de 144 000 împreună cu Cristos Isus, Regele, care a fost întronat în cer de la 1914, precum indică multe profeţii şi faptele fizice al timpului nostru ce împlinesc profeţiile. Ei alcătuiesc oraşul, împărăția cerului pe care Avraam din vechime îl căuta. În Biblie acest nou oraş este numit Noul Ierusalim, luat de la vechiul Ierusalim, care cu mult timp în urmă a servit ca şi capitală pentru Regele David, cel care l-a ilustrat pe mai marele rege Davidic, pe Isus Cristos. În viziune profetică, Biblia descrie controlul Noului Ierusalim asupra întregului pământ, aducând pământului o restaurare paradisiacă, frumuseţe şi sănătate. Apostolul Ioan spune: „Şi am văzut un cer nou şi un pământ nou, căci cerul de odinioară şi pământul de odinioară trecuseră. ... Am văzut și oraşul sfânt, Noul Ierusalim, care cobora din cer, de la Dumnezeu, pregătit ca o mireasă împodobită pentru soţul ei. Atunci am auzit un glas puternic de la tron care zicea: Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi popoarele sale. Şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut.’ Cel ce stătea pe tron a zis: ‚Iată! Eu fac toate lucrurile noi.”’ — Apoc. 21:1-5.

[42] Ce viziune minunată a paradisului redobândit! Asemenea viziune face parte din finalul Cărţii Libertăţii, Biblia. Este răspunsul complet la marea rugăciune predată de Isus: „Vie împărăţia Ta. Să se facă voința Ta, după cum în cer, aşa şi pe pământ.” (Mat. 6:10) Totuşi, noi am primit doar o licărire din vastul teren al adevărului conţinut în Biblie şi, oh, ce măreţ este acesta! Toată această informaţie este imposibil de obținut din natură. A sosit vremea ca fiecare iubitor al vieţii şi libertăţii să îşi ia un exemplar al Bibliei şi să-i studieze mesajul dătător de viaţă. Biblia spune clar: „Aceasta înseamnă viață veşnică, să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Cel pe care l-ai trimis Tu, Isus Cristos. ”—Ioan 17:3.

[43] Aveţi deja Biblia? O citiţi regulat? Dacă nu, luaţi-o de pe raftul izolării. Curăţaţi-o de praf. Începeţi să o folosiţi zilnic pentru a vă călăuzi viaţa. Vă va ajuta familia pentru a trăi acum pentru noua lume. Vedeţi ce fericire şi unitate a primit societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova din fiecare parte a pământului. Şi tu poţi avea aceeaşi bucurie, satisfacţie şi sănătate spirituală. Nicio altă carte sau comoară pe care o aveţi nu vă va produce asemenea bucurie de lungă durată și nu

vă va da o astfel de libertate. De ce să negaţi ajutorul şi beneficiile ei? Luaţi poziţie pentru adevărata religie a Bibliei! Dobândiţi adevărul! Urmaţi-l şi eliberaţi-vă! Asiguraţi-vă un viitor fericit, viaţă veşnică pe acest minunat pământ paradiziac, sub împărăția lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce i-a dat Dumnezeu omului pentru a-l elibera şi ce face aceasta pentru toți oamenii?
2. Care este voinţa lui Dumnezeu pentru om, şi ce s-a întâmplat cu adevărul?
3,4. Care este marele izvor de adevăr universal, şi ce demonstrează descoperirile acestuia?
5. Ce învaţă natura despre materia vie şi despre Creatorul acesteia?
6. Ce ilustraţie demonstrează inteligenţa divină din spatele creaţiei?
7. Cum a aranjat marele Legiuitor existența continuă a acestor creaturi în forma pe care le-a creat?
8. (a) Care sunt cele patru însușiri fundamentale pe care le au oamenii, indiferent unde trăiesc? (b) Ce învaţă aceste însuşiri de bază?
9. Ce a simţit Einstein în legătură cu mărturia naturii faţă de un Creator nevăzut, inteligent?
10. Cu privire la ce întrebări vitale natura este mută, şi unde putem găsi răspunsuri la aceste întrebări?
11. Cum s-a îngrijit Dumnezeul cel Adevărat de omenire, aşa cum o face un tată pământesc pentru odrasla lui?
12. Ce nume diferite au fost aplicate izvorului adevărului?
13. Este Biblia o producţie a timpurilor moderne, şi cât de mare este circulaţia ei în comparaţie cu alte aşa-numite cărţi sacre?
14. (a) De ce nu trebuie să creadă nimeni că Biblia este cauza răului şi a ipocriziei din creştinătate? (b) De ce nimeni nu trebuie să respingă învăţătura Bibliei, din cauza crimelor făţarnicilor religioşi care spun că o cred şi o urmează?
15. Ce relatări din vechime au fost folosite pentru a compila Biblia?
16. (a) Cum știm că transmiterea înregistrării Bibliei este exactă? (b) Ce splendoare a scrierii mărturiseşte despre măreţia autorului?
17. Arătaţi cum este adevărată Biblia din punct de vedere istoric şi cum este fără cusur din punct de vedere ştiinţific.
18,19. Ce condiţii din lume necesită acum ca măreaţa carte să fie pusă la ce încercare?
20,21. Cine a făcut cerurile? Care este unicul Său nume şi ce sprijin scriptural există pentru aceasta?
22. De ce a creat Iehova pământul?
23. Ce este omul, potrivit Scripturii, şi este de acord ştiinţa?
24. Cum şi-a arătat Iehova scopul prin crearea bărbatului şi a femeii, şi cum a fost posibilă comunicarea cu prima pereche umană?
25.26. (a) În ce măsură trebuia omul să „supună pământul”, şi arată oare Biblia că el trebuia să supună alte planete? (b) A fost făcut omul să locuiască cerul?

27,28. De ce a murit Adam? De ce mor toţi oamenii până în prezent?
29. Există speranţa unei vieţi veşnice viitoare, şi cum vorbeşte Cuvântul lui Iehova despre aceasta, în legătură cu Avraam?
30. Care sunt cele trei condiţii importante, schiţate de jurământul lui Iehova, de a binecuvânta toate naţiunile prin Avraam?
31. (a) Cine este domnitorul-sămânţă promis că va veni prin descendenţă de la Avraam? (b) Cum a arătat îngerul lui Iehova împlinirea versetului din Geneza 49:10, adresându-se mamei pământeşti a lui Isus?
32. Cine şi câţi sunt aduşi în asociere cu Isus, ca parte a seminţei?
33,34. (a) Ce scriptură arată că mai mult de 144 000 beneficiază de pe urma îngrijirii de răscumpărare a lui Cristos? (b) Cât de mulţi primesc binecuvântarea vieţii? Unde? Câte naţiuni sunt implicate în această binecuvântare?
35. Ce este „sângele Mielului”, şi prin ale cui condiţii este oferită viaţă?
36,37. Există vreo speranţă pentru cei morţi, şi când va fi realizată această speranţă?
38. Care ceruri şi pământ vor fi distruse, şi este aproape această distrugere?
39. Ce au arătat profetul Isaia şi apostolul Petru că le va lua locul cerurilor şi pământului vechi?
40. Cine vor fi cei care vor constitui cetăţenii pământului nou şi cum ştim acest lucru?
41. Cine constituie cerurile noi? De ce se numeşte această cetate nouă Ierusalimul cel Nou şi ce lucruri minunate va înfăptui Dumnezeu prin acesta?
42,43. Ce trebuie să facă acum toţi care iubesc viaţa, şi ce beneficii vor rezulta acum şi în viitor?

ÎNCREDERE PLASATĂ GREŞIT

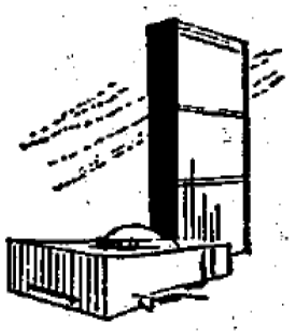

„Puține au fost întrunirile vreunui corp bisericesc din ultimii 10 ani care să nu fi adoptat o rezoluție sau o hotărâre care să sprijine Națiunile Unite ca principală speranță pentru pacea și dreptatea mondială”, declara publicația din Chicago *Daily Tribune*. Iar arhiepiscopul romano-catolic Robert E. Lucey, din San Antonio, Texas, a numit Națiunile Unite „singura noastră speranță pentru pace în lume”. Mulți enoriași sinceri, căutând călăuzire de la cler, s-au alăturat lor, punându-și încrederea în Națiunile Unite. Cât de asemănător cu oamenii din primul secol!

Atunci când Isus s-a născut în Betleem, vestea a ajuns la urechile liderilor religioși din Ierusalim. „Nişte astrologi de la răsărit au venit la Ierusalim, zicând: "Unde este regele iudeilor, care s-a născut? Fiindcă am văzut steaua lui când eram în răsărit şi am venit să ne plecăm înaintea lui". Când a auzit aceasta, regele Irod s-a tulburat, şi tot Ierusalimul împreună cu el, şi, adunându-i pe toţi preoţii principali

şi pe scribii poporului, i-a întrebat unde trebuia să se nască Cristosul. Ei i-au zis: "În Betleemul din Iudeea, căci aşa a fost scris prin profet." (Mat. 2:1-6). Ei cunoşteau profeţiile. Atunci când Isus a ajuns la maturitate, L-au auzit predicând despre împărăţia lui Dumnezeu. Ei au văzut cu ochii lor cum a împlinit lucrurile pe care profeţii le-au prezis despre El. Dar au crezut ei? Nu, ei au demonstrat că şi-au pus încrederea nu în Dumnezeu şi împărăţia Lui prin Cristos, ci în alianţele umane, căci l-au respins pe Isus şi au cerut răstignirea Lui, şi au spus: „N-avem alt rege decât pe Cezar." (Ioan 19:15) Oamenii şi-au urmat conducătorii. Au ales guvernul roman, a şasea putere mondială, în locul împărăţiei lui Dumnezeu.

În zilele noastre s-a născut împărăţia cerească a lui Dumnezeu, ca împlinire a profeţiei biblice, iar stabilirea ei a fost proclamată în toate părţile lumii. Cu toate acestea, liderii Creştinătăţii i-au întors spatele lui Cristos, în calitatea sa de Prinţ domnitor al Păcii, i-au persecutat pe martorii Săi şi şi-au declarat încrederea în Naţiunile Unite, spunând: „Este ultima noastră speranţă pentru pace în lume." Oamenii îşi urmează conducătorii. Ei preferă Naţiunile Unite în locul împărăţiei lui Dumnezeu.

Încrederea acestor lideri religioşi care se aşteaptă ca oamenii să aducă pacea mondială este greşit plasată, iar încrederea persoanelor care acceptă călăuzirea clerului ce nu reuşeşte să înveţe Cuvântul lui Dumnezeu este trădată. „Mai bine să te refugiezi în Iehova decât să te încrezi în omul pământean", spune psalmistul. Iehova Dumnezeu, care nu poate minţi, a promis că împărăţia Sa prin Cristos va aduce pace durabilă omenirii cu teamă de Dumnezeu. Încrederea în promisiunea Lui nu va fi dezamăgită. – Ps. 118:8.

AI FOST BOTEZAT PENTRU VIAŢĂ?

Ai vrea să trăieşti pentru totdeauna în frumosul paradis al Lumii Noi a lui Dumnezeu? Dacă da, atunci trebuie să fi botezat pentru viaţă şi asta înainte de a fi prea târziu!

ADUNAREA Internaţională Voinţa Divină a Martorilor lui Iehova, care a avut loc în vara anului 1958, a atras atenţia întregii lumi, atât datorită dimensiunii, cât şi datorită trăsăturilor sale unice. Unul din aspectele care a fost făcut public puternic în mass-media a fost botezul a 7 136 de creştini. Ziarele şi revistele, peliculele cinematografice şi camerele de televiziune au preluat imagini de la această întâlnire care au făcut înconjurul pământului.

De ce a atras acel botez atât de multă atenţie? Foarte probabil, deoarece a fost un botez prin cufundare totală. Şi de ce insistă, oare, martorii lui Iehova, pe ideea de cufundare totală? Pentru că botezul lor este poruncit de Cuvântul lui Dumnezeu; şi în forma sa originală greacă, cuvintele redate ca "Botezător", "botez" şi "a boteza" nu au înţelesul de stropire, ci cel de Cufundător, cufundare şi a cufunda, sau Scufundător, scufundare şi a scufunda. Traducerile ad literam ale Bibliei, cum ar fi cea a lui Rotherham şi Benjamin Wilson, scot acest lucru în evidenţă. —Mat. 3:11; Luca 3:3, 16; *Ro, ED* (*interliniar*).

Ioan Botezătorul a botezat prin cufundare în Iordan şi la fel au făcut şi discipolii lui Isus. De aceea Ioan boteza „în Enon, aproape de Salim, fiindcă acolo era multă apă.” Istoria timpurie religioasă arată că în primele secole după Cristos, creştinii erau botezaţi, fără excepţie, prin cufundare. Stropirea a fost introdusă doar mai târziu, pentru confort. —Ioan 3:23.

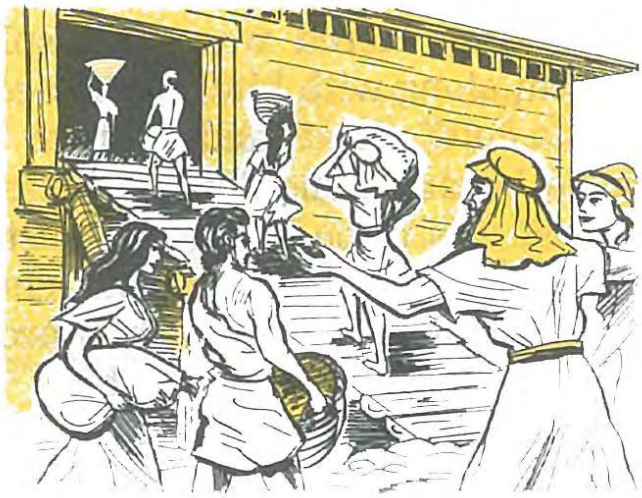

Printre cei 7 136 de candidaţi la botez participanţi la adunarea Voinţa Divină au fost oameni de toate rasele, de multe naţionalităţi, precum şi de vârste foarte variate, de la tineri abia ajunşi adolescenţi până la proverbialii septuagenari. Totuşi, printre ei nu au fost copii. De ce nu? Din cauza însărcinării lui Isus cu privire la botez, care spune: “Duceţi-vă deci şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i.” Un discipol este “cel care primeşte instruire de la altcineva”. Un copil nu poate primi instruire Scripturală. La fel ca şi cu botezul prin stropire, botezul copiilor nu a fost practicat de adunarea creştină primară. —Mat. 28:19, 20.

Care este semnificaţia şi valoarea botezului creştin în apă? Oare spală el păcatul original, aşa cum pretind unii? Nu-l poate spăla, pentru că Isus Însuşi a stabilit un exemplu pentru creştini cu privire la botez, ca şi cu privire la toate celelalte lucruri, şi El a fost fără păcat. Mai degrabă, botezul este un simbol care arată că cineva s-a dedicat să facă voinţa lui Dumnezeu şi prin urmare, botezul este asociat cu ordinarea cuiva ca slujitor al Cuvântului lui Iehova. Astfel, apostolul Pavel arată că, atunci când Isus a venit la Iordan ca să fie botezat, a spus: “Iată că am venit să înfăptuiesc voinţa ta”. —Evrei 10:9.

Fiind pus sub apă la botezul lui, Isus murea, simbolic, cu privire la vechea sa cale de acţiune, anume aceea în care ajuta la susţinerea materială a mamei şi familiei lui prin intermediul meşteşugului tâmplăriei, şi se iniţia în misiunea specială pentru care L-a trimis Tatăl Său pe pământ. Care era acea misiune specială? „Pentru aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr.” (Ioan 18:37). Cufundarea Sa completă în apă a descris, de asemenea, şi disponibilitatea Lui de a merge până la punctul morţii şi al îngropării în facerea voinţei Tatălui Său ceresc.

Totuşi, înainte să ne dedicăm în mod acceptabil să facem voinţa lui Dumnezeu, trebuie să dobândim mai întâi cunoştinţă cu privire la Iehova Dumnezeu şi să exercităm credinţă în El, după cum citim: „De altfel, fără credinţă este imposibil să-I plăcem, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există şi că devine răsplătitorul celor ce îl caută stăruitor.” În al doilea rând, trebuie să ne recunoaştem ca păcătoşi, din cauza păcatului lui Adam şi ‘să ne pocăim, să ne întoarcem şi să ne spălăm păcatele prin exercitarea credinţei în

Cuprins

sângele Mielului, Isus Cristos'. Doar atunci ajungem în poziția de a veni înaintea lui Dumnezeu, așa cum a făcut Isus, și de a ne dedica Lui și serviciului Său. Tocmai acea dedicare ne obligă să fim cufundați în apă, la prima oportunitate.—Evrei 11:6; Rom. 5:12; Faptele 3:19; Apoc. 7:14.

CU SPIRIT SFÂNT ȘI CU FOC

Ioan Botezătorul, primul care a botezat pe cineva și care L-a botezat și pe Isus, a spus: "Eu vă botez cu apă datorită căinţei voastre; dar cel ce vine după mine este mai puternic decât mine şi eu nu sunt vrednic să-i scot sandalele. Acela vă va boteza cu spirit sfânt şi cu foc." Când și cum a făcut „Acela", Isus Cristos, aceste botezuri? —Mat. 3:11.

Tocmai înainte de înălțarea Sa la cer, Isus le-a spus urmașilor săi: „Să nu vă îndepărtaţi de Ierusalim, ci aşteptaţi lucrul pe care l-a promis Tatăl şi despre care aţi auzit de la Mine. Pentru că Ioan a botezat, într-adevăr, cu apă, dar voi, nu peste multe zile, veţi fi botezaţi cu spirit sfânt". Acel botez cu spirit sfânt a venit la Cincizecime, după cum a arătat Petru, aplicând cuvintele profeției lui Ioel în contextul acelui eveniment. Acel botez a marcat începutul adunării creștine, trupul lui Cristos, și este limitat la cei care vor deveni o parte din acesta.—Faptele 1:4, 5; 2:16-18.

Când a botezat Isus cu foc? S-a întâmplat și acest lucru la Cincizecime, anume la împărțirea limbilor de foc între cei 120 de urmași, adunați într-o cameră de sus din Ierusalim? Asta n-ar fi corect. De ce nu? Pentru că, să ne amintim, botez înseamnă cufundare și cei 120 nu au fost cufundați în acele limbi de foc. Atunci, unde, cum și pe cine a botezat Isus cu foc? Focul este un simbol al distrugerii. Prin urmare, botezul cu foc ne duce cu gândul la vremea când Sodoma și Gomora au fost botezate cu foc, care le-a distrus complet pe ele și pe locuitorii lor. Ioan Botezătorul a arătat același lucru atunci când a spus că Isus „își va strânge grâul în hambar, iar pleava o va arde într-un foc ce nu poate fi stins". Acel botez cu foc a avut loc în anul 70 după Cristos, când Ierusalimul a fost distrus de romani și mai mult de un milion de iudei și-au pierdut viețile și 97 000 au fost duși în captivitate. Nici un creștin n-a fost implicat în acel măcel teribil, deoarece creștinii au dat ascultare cuvintelor lui Isus de a fugi din Ierusalim atunci când l-au văzut înconjurat de oști.—Mat. 3:12; Luca 21:20, 21.

TIPARE DE BOTEZ PENTRU VIAȚĂ

Astfel, observăm că în primul secol, toți evreii care au exercitat credință în Isus, care s-au dedicat și au fost botezați, au experimentat un botez pentru viață, în timp ce ceilalți au fost botezați ca pleava, prin foc, pentru distrugere. Acest lucru a rămas valabil și în zilele noastre. Modul în care acest lucru se aplică la zilele noastre poate fi observat din două tipare profetice, făcute de Iehova cu mult timp în urmă. Unul dintre acestea a avut loc în zilele lui Noe, după cum ne atenționează Petru. După ce ne relatează că datorită răbdării lui Dumnezeu „opt suflete, au fost

salvate prin apă”, continuă prin a ne spune că „ceea ce corespunde acestui lucru vă salvează acum şi pe voi, şi anume botezul.” —1 Pet. 3:20, 21.

Pentru ca cineva să experimenteze salvarea în zilele acelea trebuia să fie botezat în Noe. Adică, trebuia să exercite credință și încredere în profetul lui Dumnezeu. Trebuia să intre într-o uniune inseparabilă cu Noe, trebuia să se supună îndrumărilor lui Noe și să vină sub conducerea lui. Nu botezul în apă a salvat familia lui Noe; el i-a distrus pe cei răi. Mai degrabă, uniunea cu Noe a însemnat salvarea.

Un tipar profetic similar a fost făcut mai târziu, în timpul lui Moise, când națiunea Israel l-a urmat prin Marea Roșie. Și aici, ceea ce i-a salvat a fost botezul în Moise, prin recunoașterea lui ca și conducător, supunerea față de el și urmarea instrucțiunilor lui. Legându-și soarta de el, ca să spunem așa, ei au fost botezați în Moise, după cum arată chiar și apostolul Pavel: „Strămoşii noştri au fost toţi sub nor şi toţi au traversat marea, toţi au fost botezaţi în Moise prin intermediul norului şi al mării”. —1 Cor. 10:1, 2.

BOTEZUL PENTRU VIAȚĂ ÎN ZILELE NOASTRE

În particular**,** este plin de semnificații pentru noi, în prezent, tiparul profetic al familiei lui Noe, care a fost botezată în el pentru propria salvare și viață. Împlinirea profețiilor biblice ne indică faptul că trăim în zilele din urmă ale acestei lumi vechi, rele, când, din nou, numai puțini se vor folosi de botezul pentru viață, în timp ce marea majoritate va suferi botezul distrugerii. Aceasta reiese din profeția lui Isus: „Fiindcă, aşa cum au fost zilele lui Noe, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului …şi n-au dat atenţie până a venit potopul şi i-a măturat pe toţi, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului.”—Mat. 24:37-39.

Așa cum Noe era cel prin care puteau fi găsite în vremea aceea salvarea și scăparea de expresia mâniei lui Dumnezeu, tot la fel și astăzi Isus Cristos este Cel unde pot fi găsite aceleași lucruri, la viitoare expresie a mâniei lui Dumnezeu, la Armaghedon. Într-adevăr, „în nimeni altul nu este salvare, căci nu este sub cer niciun alt nume care să fi fost dat printre oameni, prin care putem fi salvaţi”; și aceasta se aplică atât salvării de la distrugere iminentă, cât și salvării la viață veșnică..—Faptele 4:12.

Ar fi atunci corect să spunem că botezul în apă din zilele noastre este un botez pentru viață? Nu, pentru că, dacă nu este făcut ca o dovadă a dedicării cuiva, el nu are nici o semnificație. Dar botezul spiritului sfânt? Nici acesta, pentru că Scripturile arată că acest botez este limitat la trupul lui Cristos, în timp ce „marea mulțime” a „celorlalte oi”, adică, acelea reprezentate de fiii și nurorile lui Noe, în zilele noastre a primit și ea botezul pentru viață la care se referă Petru. Atunci, constituie dedicarea cuiva față de Iehova Dumnezeu acest botez pentru viață? Nu, deși el presupune dedicare. Dedicarea noastră față de Dumnezeu, după modelul lui Isus, este să ne legăm soarta de Mai Marele Noe, după cum și familia lui Noe și-a legat soarta de Noe și israeliții și-au legat soarta de Moise. Dumnezeu este Cel care ne botează în Mai Marele Noe, aducându-ne sub protecția noului sistem ilustrat de arca lui Noe. Botezul pentru viață evidențiază relația noastră cu Isus Cristos, în

calitate de Mai Marele Noe, şi rolul pe care îl joacă Acesta în cruţarea noastră la Armaghedon. Să ne legăm soarta de el înseamnă să luăm poziţie de partea lui Iehova şi a împărăţiei sale, prin dedicare de a face voinţa Lui şi apoi să simbolizăm această dedicare, cu prima ocazie, să ne supunem lui Isus Cristos ca „lider şi comandant” desemnat de Iehova. —Isa. 55:4.

Astăzi mulţi întârzie să se dedice lui Iehova Dumnezeu şi să simbolizeze această dedicare prin cufundare în apă. Astfel ei ezită în a-şi lega soarta de Mai Marele Noe. Asta este o greşeală atât de mare! Isus a arătat că generaţia aceasta va vedea Armaghedonul şi a pus accentul pe cât de urgentă este situaţia. Celor de pe acoperişul caselor sau de pe câmp li s-a cerut să fugă imediat, deoarece nimeni nu ştie în ce zi va izbucni Armaghedonul. —Mat. 24:15-18, 34.

Deşi în zilele noastre Mai Marele Noe, Isus Cristos, nu este prezent vizibil, poporul lui Dumnezeu nu este lăsat fără o îndrumare vizibilă. Realitatea e că Cristos are „un serv credincios şi înţelept”, rămăşiţa trupului lui Cristos, care să-L reprezinte. Acest slujitor joacă rolul de canal de comunicare al lui Dumnezeu. Pentru a acţiona consecvent cu botezul nostru pentru viaţă în Mai Marele Noe trebuie să ne supunem şi să cooperăm cu acest serv şi instrumentul său legal, Societatea Turnul de Veghere. Aceasta publică Biblii şi materiale biblice auxiliare, organizează felurite întruniri de instruire biblică şi gestionează un program de instruire conceput să-i ajute pe toţi creştinii sinceri să devină calificaţi să predice „această veste bună a împărăţiei.” —Mat. 24:14, 45-47.

UN NOU SISTEM DE LUCRURI

Toţi creştinii dedicaţi care servesc sub îndrumarea servului credincios şi înţelept fac parte din societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova. Referindu-ne acum la unul din tiparele profetice, s-ar putea, oare, spune, fără greşeală, că arca pe care a construit-o Noe şi familia lui a preumbrit această nouă societate? Nu, deoarece membrii ei sunt ilustraţi mai degrabă de familia lui Noe. După cum Noe l-a reprezentat pe Isus Cristos, tot aşa soţia lui Noe a prefigurat adunarea creştină, mireasa lui Cristos, care este alcătuită doar din 144 000 de membri, din care au mai rămas doar o rămăşiţă. Cum rămâne cu fiii şi nurorile lui Noe? Aceştia ilustrează destul de bine „marea mulţime” a „celorlalte oi”, care, ca şi copii ai lui Isus Cristos, „Părintele veşniciei”, vor trăi pe Paradisul pământesc. Toţi cei care au fost botezaţi pentru viaţă în zilele noastre aparţin uneia din aceste două clase. —Isa. 9:6; Ioan 10:16; Apoc. 7:9; 14:1.

Atunci ce ilustrează arca? Ea ilustrează *noul sistem de lucruri* construit de Mai Marele Noe, care a fost conceput ca să înlocuiască vechiul sistem Mozaic, care a ajuns la sfârşitul lui legal după ce Isus a fost pironit pe stâlpul de tortură, în anul 33 d. Cr. (Col. 2:14; Evrei 1:2) Acest sistem nou include noul sistem creştin de închinare curată a lui Iehova, cu standardul său de conduită şi slujire creştine, şi serveşte ca protecţie tuturor celor care servesc în interiorul graniţelor lui. Aşa cum familia lui Noe a cooperat cu Noe în clădirea arcei, tot aşa cooperează şi membrii societăţii Lumii Noi cu Mai Marele Noe în clădirea noului sistem, contribuind la expansiunea adevăratei forme de închinare.

Ai fost botezat pentru viață? Dacă nu, nu mai întârzia, pentru că Armaghedonul vine repede. Dobândește cunoștință corectă, leagă-ți soarta de Isus Cristos și urmează-i exemplul. Dedică-te fără rezerve să faci voința lui Iehova și o mărturisire publică a acesteia prin botezul în apă. Apoi continuă credincios în arca modernă, noul sistem de închinare pură a lui Dumnezeu, exercitând o conștiință curată atât cu privire la slujirea creștină, cât și cu privire la viața de zi cu zi. Făcând acestea, poți spera să supraviețuiești expresiei mâniei lui Dumnezeu și să primești un loc în frumosul paradis al Lumii Noi, în care va locui dreptatea și în care moartea nu va mai fi.

Partea 23 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

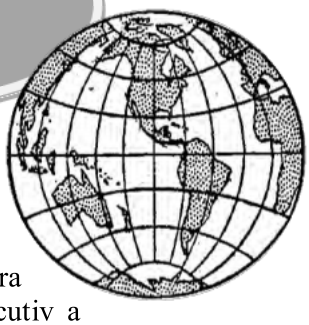

Înainte să se încheie Primul Război Mondial, la 11 noiembrie 1918, președintele american Wilson a propus crearea unei Ligi a Națiunilor. Înainte de deschiderea Conferinței de Pace de la Paris din 1919, comitetul executiv al Consiliului Federal al Bisericilor lui Cristos din America a adoptat o Declarație care afirma că această Ligă propusă era „expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.” Comitetul executiv a desemnat, de asemenea, o Comisie Specială care să prezinte oficial Declarația în fața Conferinței de Pace ce avea să aibă loc curând la Paris.

32. A prezentat oare această Comisie Specială Declaraţia la Conferinţa de Pace de la Paris, după deschiderea acesteia pe 18 ianuarie 1919? În raportul anual al Consiliului Federal al Bisericilor lui Cristos din America, pentru anul calendaristic 1919, a apărut următoarea frază, la pagina 11:

La Conferinţa de Pace de la Paris, un comitet reprezentativ al Consiliului Federal a fost primit de către reprezentanţii guvernului şi a prezentat acţiunile comitetului executiv, aşa cum au fost instruiţi să prezinte la Conferinţa de Pace.

33. S-au luat mai multe măsuri decât s-a prezentat mai sus. Tratatul de Pace a fost semnat pe 28 iunie 1919. Buletinul Consiliului Federal din iunie 1919, la pagina 94, scria următoarele, într-un articol intitulat „ Rezoluţii Adoptate de către Consiliul Federal al Bisericilor lui Cristos în Sesiune Specială la Cleveland, Ohio, 6-8 mai 1919”:

I. Dreptate Socială

….

II. Afaceri Naţionale şi Internaţionale

S-A DECIS: Să ne exprimăm recunoştinţa pentru înfiinţarea Ligii Naţiunilor, aşa cum s-a stabilit la Conferinţa de Pace de la Paris şi să oferim sprijinul spre asigurarea ratificării sale de către Senatul Statelor Unite şi dedicarea noastră spre a o face un succes.

34. Eforturile lor au fost în zadar. Senatul SUA n-a adoptat niciodată Tratatul de Pace de la Paris, împreună cu carta Ligii Naţiunilor. Devotamentul

Consiliului Federal al Bisericilor n-a făcut niciodată din Liga Naţiunilor un succes. Şi nici devotamentul organizaţiilor religioase din spaţiul britanic al celei de-a şaptea puteri mondiale. Liga Naţiunilor n-a reuşit să împiedice Al Doilea Război Mondial şi introducerea bombei atomice. Aceasta a fost dizolvată formal la data de 10 ianuarie 1946.

35. Chiar şi lăsând la o parte profeticul Cuvânt al lui Dumnezeu, faptele istorice arată că Liga Naţiunilor nu a fost o imagine pământească a Împărăţiei lui Dumnezeu, cu rădăcinile în Evanghelie, ci un fals blasfemator, o contrafacere a Împărăţiei lui Dumnezeu. A fost o idolatră „imagine a fiarei", fiară politică ce primise „puterea, tronul şi o mare autoritate" de la balaurul cel mare, Satan Diavolul. (Apoc. 12:3, 4, 7-9, 13-17; 13:1-2) Declaraţia adoptată de către comitetul executiv al Consiliului Bisericii la Atlantic City şi prezentată de către Comisia Specială la Conferinţa de Pace de la Paris, la sfârşitul lunii ianuarie 1919, a fost o blasfemie la adresa adevăratei Împărăţii a lui Dumnezeu. A fost o falsă profeţie care a înşelat lumea şi a fost o faptă dezgustătoare de idolatrizare a unei „imagini" a fiarei. Prin această măsură, în ianuarie 1919, liderii religioşi ai Creştinătăţii şi politicienii celei de-a şaptea puteri mondiale şi aliaţii săi au înfiinţat o urâciune în faţa lui Iehova Dumnezeu, un lucru dezgustător pentru El. Întrucât Bisericile Creştinătăţii susţineau a fi templul lui Dumnezeu, acestea, de fapt, au adus un idol abominabil în templul religios.

36. Prin înfiinţarea acestei „urâciuni a pustiirii", clerul religios al Creştinătăţii s-a purtat asemenea celor care l-au respins pe Isus Cristos în anul 33 (e.n.) şi care au strigat guvernatorului roman Pontius Pilat: „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar." (Ioan 19:15) Aici, a şaptea putere mondială a devenit instrumentul „dumnezeului acestui sistem" prin înfiinţarea „urâciunii pustiirii", „lucrul dezgustător care cauzează pustiire". (Mat. 24:15) Acest lucru marchează un punct important în socotirea timpului profetic.

„PĂCATUL CARE ADUCE PUSTIIRE"

37. Cu toate acestea, există „un păcat" care are legătură cu „urâciunea pustiirii". Daniel spune că un înger a pus o întrebare despre acest lucru: „Am auzit pe un sfânt vorbind; şi un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: "Când se va împlini viziunea despre jertfa necurmată şi despre urâciunea pustiirii? [urâciunea care pustieşte, *RS*] Până când va fi călcat în picioare sanctuarul şi oştirea?" Şi el mi-a zis: "Până vor trece două mii trei sute de seri şi dimineţi; apoi sanctuarul va fi victorios!" [restatornicit la starea sa de drept, *RS*]" – Dan. 8:13, 14, *JP*.

38. „Jertfa necurmată" a fost desfiinţată la împlinirea „timpului, două timpuri, și jumătate de timp", în 7 mai 1918.* S-a întâmplat spre sfârşitul lunii ianuarie 1919 ca „urâciunea pustiirii" să fie înfiinţată pentru adorare. Dar la acea vreme, „păcatul care aduce pustiirea" nu fusese comis, pentru a începe numărarea celor două mii trei sute de seri şi dimineţi. Atunci, dar, ce a fost acest „păcat"?

Cuprins

Când a fost comis şi de către cine? Martorii lui Iehova prezintă următoarele adevăruri:

39. În 26 martie 1919, funcţionarii şi editorii de la Watch Tower Bible and Tract Society au fost eliberaţi pe cauţiune din detenţia lor din Penitenciarul Federal din Atlanta, Georgia.† În ziua următoare, oficialii Societăţii au început să formuleze planuri pentru organizarea şi continuarea lucrări de propovăduire postbelice prin clasa sanctuarului lui Iehova Dumnezeu. Acest lucru a dus la o mare revigorare în rândul poporului sfinţit al lui Iehova. El şi-a revărsat spiritul plin de energie asupra lor, pentru ca aceştia să-şi dea seama de lucrarea ce-i aştepta şi să-şi pregătească minţile pentru a o îndeplini. Între 1 şi 8 septembrie, în acelaşi an, aceştia au ţinut o adunare generală la Cedar Point, Ohio. Acolo, încarceratul preşedinte de odinioară al Societăţii a prezentat neînfricata lucrare de mărturie ce trebuia îndeplinită din acel moment şi până la bătălia universală a Armagedonului. Profeţia a devenit mai clară, iar la pagina 12 a ediţiei din 1 ianuarie 1921, revista oficială a Societăţii, *Turnul de veghere*, a arătat că Liga Naţiunilor era „urâciunea pustiirii", aşa cum prezisese profetul lui Iehova, Daniel. (Mat. 24:15) În anul următor a fost organizată o adunare internaţională şi mai mare, din nou la Cedar Point, Ohio. Printr-o Rezoluţie adoptată acolo duminică, 10 septembrie 1922, naţiunile pământului care au aderat la abominabila Ligă a Naţiunilor au fost provocate şi anunţate de eşecul Ligii decretat de Dumnezeu.*

40. Această a doua adunare de la Cedar Point a dat startul unei serii de adunări anuale de importanţă mondială. A cincea a fost organizată la Londra, în Anglia, capitala vastului Imperiu Britanic. În public erau delegaţi din partea partenerului Marii Britanii în dubla putere mondială anglo-americană şi din alte ţări străine.

41. Adunarea şi-a deschis porţile marţi, 25 mai 1926, şi a continuat până lunea următoare, 31 mai. Vineri după-masă, la terminarea cuvântării sale din Isaia, capitolul 49, preşedintele Societăţii a prezentat în faţa adunării Rezoluţia numită „O Mărturie pentru conducătorii Lumii". Aceasta atrăgea atenţia asupra responsabilităţii ce cădea pe umerii tuturor conducătorilor, întrucât toate dovezile din acea vreme demonstrau întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu în ceruri în 1914. Al cincilea punct din Rezoluţie spunea apoi că, în ciuda dovezilor copleşitoare, „împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, liderii comerciali, politici şi ecleziastici au încercat să stabilizeze lumea şi să ţină popoarele sub control prin înfiinţarea acelei improvizaţii numită Liga Naţiunilor şi care a fost anunţată în mod greşit şi blasfemator drept expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ; că adevăratul autor şi părinte al adunării Ligii Naţiunilor e Satan Diavolul, dumnezeul acestei lumi rele, că ea a fost trimisă la înaintare de acesta ca ultim efort disperat de a înşela popoarele, de a le întoarce de la adevăratul Dumnezeu şi de a le ţine sub controlul său nelegiuit; că, acum, după şapte ani de eforturi laborioase din

---

* A se vedea *Turnul de veghere*, 15 August 1959, pagina 506, paragrafele 25-27,

Cuprins

partea promotorilor acelei ligi de a stabili pacea și prosperitatea, practic s-a recunoscut că Liga Naţiunilor este un eşec complet şi că prăbuşirea sa totală e doar o chestiune de foarte puţin timp…”

42. Nu doar că Rezoluţia a fost acceptată cu entuziasm de adunarea poporului sfânt al lui Iehova, în acea zi de vineri, dar, în seara duminicii următoare, ea a fost prezentată şi unei audienţe publice care s-a adunat în faţa Royal Albert Hall. Apoi, preşedintele Societăţii a oferit o cuvântare de maestru în sprijinul acesteia şi a extinderii Rezoluţiei. Liga Naţiunilor a fost dată în vileag în faţa tuturor, nu doar ca „urâciune a pustiirii”, ci şi ca al optulea împărat din Apocalipsa 17:11, Imperiul Britanic fiind al şaptelea „împărat” şi principalul susţinător al Ligii Naţiunilor. „Dacă Marea Britanie se va retrage din aceasta mâine, Liga se va prăbuşi imediat”, a declarat Joseph F. Rutherford, într-un ropot de aplauze. După încheierea cuvântării, care a descris binecuvântările omenirii sub împărăţia lui Dumnezeu, vasta audienţă s-a ridicat hotărâtă pentru a-şi exprima susţinerea guvernului lui Dumnezeu care tocmai fusese descris.

43. În ziua următoare, cu excepţia unei pagini întregi alocate de ziarul *Daily News* pentru un reportaj despre Rezoluţie şi cuvântarea publică, ziarele londoneze au ascuns cea mai mare şi mai importantă ştire din acele vremuri.* Reimprimări ale întregii pagini din *Daily News* de pe 31 mai 1926 încă erau larg răspândite, iar Rezoluţia a ajuns să fie publicată în lumea întreagă. Mărturia a fost dată tuturor naţiunilor pământului, iar Liga Naţiunilor a fost dată în vileag drept ceea ce era ea cu adevărat, iar responsabilitatea a căzut pe cine trebuia. Dar a şaptea putere mondială şi celelalte puteri politice ale lumii nu au dat ascultare Mărturiei. Acestea nu s-au întors de la „urâciunea pustiirii” în sprijinul împărăţiei proclamate a lui Dumnezeu. Continuarea închinării la „imaginea fiarei” a fost dramatizată pe 8 septembrie 1926, prin reprimirea Germaniei în familia naţiunilor cu poziţie bună, acest lucru având loc prin primirea Germaniei în sânul Ligii Naţiunilor. Ce a însemnat această disprețuire a mesajului lui Iehova cu privire la Liga Naţiunilor ca fiind o improvizaţie plănuită de Diavol, făcută de om, pentru împărăţia lui Dumnezeu sub Cristos? Un „păcat” împotriva lui Dumnezeu, „un păcat al pustiirii”, care îi înfricoşează şi îi uimeşte pe toţi cei care doresc şi se roagă pentru împărăţia promisă a lui Cristos de către Dumnezeu. Ce purtare dezgustătoare din partea naţiunilor lumeşti!

44. Dacă acceptăm acest lucru ca pe o împlinire a profeţiei despre „păcatul care pustieşte” sau „urâciunea pustiirii”, când, oare, va veni momentul când sanctuarul va fi „victorios” (*JP*), „justificat” (*Ro*), „îndreptăţit” (*Le*), „curăţat” (*AS*, *AV*, *LXX*), sau „restaurat la starea sa de drept” (*RS*)? Ar trebui să treacă „două mii trei sute de seri şi dimineţi” după săvârşirea păcatului cel îngrozitor şi care sigur va avea ca rezultat o pustiire. Dacă se aplică regula biblică de numărare a timpului

---

† A se vedea *Turnul de veghere*, 15 August 1959, pagina 506, paragraful 26; De asemenea, publicaţia *Lumina*, Volumul I, pagina 249

* A se vedea *Turnul de veghere* din 1 noiembrie 1922, paginile 324, 325.

profetic, aşa cum s-a stabilit deja,* un an profetic de 360 de zile fiind luat ca unitate de bază, 2 300 de seri şi dimineţi ar însemna şase ani, patru luni şi 20 de zile, fiecare zi cuprinzând o seară şi o dimineaţă. (Gen. 1:5, 8, 13, 19, 23, 31) Acum număraţi de la începutul acestei Adunări Internaţionale de la Londra, de pe 25 mai 1926, şi vom afla că cele 2300 de seri şi dimineţi ne aduc până la data de 15 octombrie 1932.

45. Cum a fost curăţit, justificat sau readus la starea sa de drept „sanctuarul" lui Iehova, până la acea dată? Aruncaţi o privire în jurnalul oficial al martorilor lui Iehova, *Turnul de veghere*, de la acea dată. Aveţi în vedere pagina 319. Pagina respectivă prezintă Rezoluţia adoptată de către grupa din New York a martorilor lui Iehova, pe 5 octombrie 1932. Aceasta îndemna la o curăţire a organizaţiei, o restaurare la starea de drept a clasei sanctuarului lui Iehova. Cum? Prin înlăturarea din organizaţie a „bătrânilor aleşi", sau a „bătrânilor" care fuseseră aleşi în funcția de bătrâni prin ridicarea mâinilor membrilor adunării în alegeri populare sau democratice, după modelul politic al statelor greceşti antice şi al puterii mondiale duale anglo-americane.

46. Timp de decenii întregi, adunările clasei sanctuarului lui Iehova au ales în plan local bătrânii votând cu prin ridicarea mâinii. Acest lucru, desigur, s-a datorat neînţelegerii procedurii apostolice din primul secol, aşa cum e descris în Scripturile Creştine Greceşti.* Acum, la timpul ales de către Dumnezeu, articolul intitulat „Organizaţia lui Iehova" a apărut în *Turnul de veghere*, partea 1, în numărul din 15 august 1932, iar partea 2 în următorul număr din 1 septembrie. Acest lucru a denunţat că sistemul de „bătrâni aleşi" se conformează părţii democratice a acestei lumi, și prin urmare, e necurat şi neteocratic, nesupus marelui Teocrat care îşi conduce sanctuarul de sus în jos. Această alegere democratică a „bătrânilor" a avut ca rezultat numirea în funcţie a multora care nu erau cu adevărat maturi sau adulţi din punct de vedere spiritual, care se simţeau independenţi de un control superior, care îşi acordau importanţă în adunările lor locale, având ca numire conducerea grupelor locale, fiind responsabili, în primul rând, faţă de adunările în care căutau voturi. Acest lucru a rezultat în împotrivirea acestui tip de „bătrâni" faţă de lucrarea de mărturie din lumea întreagă, pe care Societatea de Biblii și tratate Turnul de Veghere o încuraja prin reprezentanţii săi de serviciu din fiecare adunare. Articolul despre „Organizaţia lui Iehova" s-a încheiat, trimiţând tuturor adunările spre adoptare o Rezoluţie, care, parţial, spunea în felul următor:

47. „Prin urmare, să se decidă că nu există nicio autoritate scripturală pentru existenţa funcţiei de bătrâni aleşi în biserică şi că, de acum înainte, nu vom mai alege pe nimeni în funcția de bătrân; că toţi cei unşi de Dumnezeu sunt „bătrâni", aşa cum e definit acest termen de Scripturi, iar toţi sunt slujitori ai Celui

---

* A se vedea *Turnul de veghere* din 15 iulie 1926, paginile 211-217; de asemenea *Epoca de Aur* din 8 septembrie 1926, paginile 780-791.

Prea Înalt … Un director de serviciu care va fi nominalizat de noi şi care va fi confirmat în funcţie de directorul sau managerul Societăţii, director de serviciu care va fi un membru al comitetului de serviciu al acestei grupe.”

48. Această Rezoluţie a fost adoptată de toate adunările martorilor lui Iehova din lumea întreagă. Anunţul din revista *Turnul de veghere* din 15 octombrie 1932, la sfârşitul celor 2300 de seri şi dimineţi, a fost anunţul oficial făcut de către Iehova prin canalul Său vizibil de comunicare, că sanctuarul Său de „pietre vii” unse a fost curăţit, justificat şi îndreptăţit. El a fost readus la starea sa de drept în ceea ce priveşte eliminarea „bătrânilor” aleşi în mod democratic şi în ceea ce priveşte numirea teocratică a unui supraveghetor teocratic. Cu siguranţă, cele douăzeci şi patru de persoane în vârstă pe care le-a văzut apostolul Ioan în viziunea sa cerească, încoronate şi aşezate pe tronuri în jurul tronului Dumnezeului Cel Preaînalt, nu erau „bătrâni” aleşi democratic de către adunările de pe pământ. Aceştia erau „bătrâni” aleşi de Suveranul universului datorită maturităţii lor creştineşti complete şi a integrităţii lor dovedite. Cu siguranţă, şi „cele şapte stele” văzute de Ioan deasupra mâinii drepte a glorificatului Isus Cristos, şi care îi ilustra pe „îngerii” sau supraveghetorii adunărilor clasei sanctuare unse a lui Iehova, erau „bătrâni” complet maturizaţi, aleşi şi controlaţi, nu de către grupe, după procedura democratică a celei de-a şaptea puteri mondiale, ci de către Conducerea Supremă a organizaţiei teocratice, prin Isus Cristos. (Apoc. 1:16, 20; 2:1; 4:4, 10, 11) Pe bună dreptate, rămăşiţa clasei sanctuarului de pe pământ a fost adusă în acord cu această regulă teocratică la timpul hotărât al lui Iehova.
(Va urma)

* A se vedea *Turnul de veghere*, 1 Aprilie 1959, pagina 101, paragraful 40. Nu uitaţi că o a treisprezecea lună evreiască se adaugă în mod regulat de şapte ori la fiecare 19 ani, pentru a egaliza timpul lunar cu cel solar cu anii bisecţi.
* A se vedea cartea *Noua Creaţie*, de C. T. Russell, scrisă în 1904, paginile 276-282, *Turnul de veghere al Sionului*, din 15 martie 1906, la pagina 91, paragraful 7. De asemenea, vedeţi capitolul 7 din această carte, de la pagina 64 (paragraful 29) până la pagina 65, paragraful 38.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

32. Ce înregistrări avem care să ateste că acea Comisie Specială a prezentat Declaraţia la Conferinţa de Pace de la Paris?
33. Ce alte măsuri au fost luate de către Consiliul Federal al Bisericilor faţă de idolatrizarea Ligii Naţiunilor?
34. În ce sens s-au dovedit a fi în zadar eforturile Consiliului?
35. În ceea ce priveşte Împărăţia lui Dumnezeu, care a fost Declaraţia, aşa cum a fost ea prezentată la Conferinţa de Pace din Paris? Ce măsuri au luat Bisericile Creştinătăţii, astfel, faţă de templul nominal al lui Dumnezeu?
36. Asemenea cui s-au purtat bisericile Creştinătăţii, şi care a fost instrumentul celei de-a şaptea puteri mondiale pentru înfiinţarea urâciunii?

37. Care este legătura cu această urâciune a pustiirii, şi ce a aflat Daniel despre aceasta, de la înger?
38. Ce întrebări apar în legătură cu „urâciunea pustiirii”, şi de ce e nevoie de răspunsuri?
39. În ce fel a început lucrarea de mărturie postbelică, după Primul Război Mondial, şi ce revelaţie şi ce măsuri au fost luate în legătură cu Liga Naţiunilor?
40. Ce a început a doua adunare de la Cedar Point, ducând la ce în Londra, Anglia?
41. Ce a fost adoptat la acea adunare vineri după-masă şi ce a fost transmis prin al cincilea punct conducătorilor mondiali?
42. Cum a fost Rezoluţia prezentată audienţei, şi cum a fost ea primită?
43. Cui i-a fost dată această Mărturie apoi şi cum a fost săvârşit, astfel, „păcatul care aduce pustiire”?
44. Începând cu ce dată, aşadar, putem începe numărătoarea celor 2300 de seri şi dimineţi, şi când se încheie ele?
45. Ce a arătat revista oficală a Societăţii Turnul de Veghere despre acea dată?
46, 47. (a) În ce fel procedaseră adunările în chestiunea alegerii bătrânilor în funcţie şi la ce dusese acest lucru? (b) Ce Rezoluţie a supus revista *Turnul de veghere* spre adoptare?
48. Ce a însemnat, aşadar, anunţul din numărul din 15 octombrie 1932 al revistei *Turnul de veghere* şi în ce fel s-a armonizat aceasta cu însemnătatea celor „douăzeci şi patru de bătrâni” şi „cele şapte stele”?

Cine predică despre un Dumnezeu neînțelegător?

În numărul din ianuarie 1957 al revistei *Dioceza*, organul de presă oficial al Bisericii Anglicane din Newfoundland a apărut un articol semnat de clericul R.F. Palmer. Sub titlul „Ce să le spuneți martorilor lui Iehova care vă vin la ușă”, clericul scrie: „Admir zelul cu care încercați să vă răspândiți convingerele. Sunt sigur că sunteți persoane sincere. Dar nu pot accepta literatura voastră. Predicați despre un Dumnezeu neînțelegător și nemilos care îi va șterge pe cei mai mulți dintre copii săi de pe fața pământului, într-o bătălie îngrozitoare a Armaghedonului, în timp ce voi, martorii, veți sta deoparte și veți privi (...) Nu vreau să am nimic de-a face cu un asemenea dumnezeu.”

Dar cine predică oare, de fapt, despre un Dumnezeu neînțelegător și nemilos? Cine predică despre un Dumnezeu care pedepsește persoane într-un chin de foc de nestins – la propriu – pentru totdeauna? Cine sunt cei care au fost mereu gata să sfințească o navă de război? Cine sunt cei care au fost mereu gata să se roage la Dumnezeu pentru distrugerea dușmanilor naționali, chiar dacă acei dușmani mărturisesc același crez religios ca aceia care se roagă pentru distrugere? Da, cine sunt cei care au sprijinit războaiele nedrepte ale acestei lumi – războaie

care nu au stabilit nimic permanent - și în același timp contestă dreptul lui Dumnezeu de a duce un război drept, pentru a nimici pentru totdeauna răutatea? Sunt chiar cei din clerul Creștinătății!

Martorii lui Iehova, pe de altă parte, predică despre Dumnezeul care are ca scop o lume nouă și dreaptă, Dumnezeul care a hotărât ca acest sistem rău din prezent să fie distrus, punându-i pe cei răi, nu într-un iad propriu-zis de chin veșnic, ci scoțându-i pentru totdeauna în afara existenței, la Armaghedon, „la revelarea Domnului Isus din cer cu îngerii Săi puternici, într-un foc năprasnic, când va aduce răzbunare peste cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă de vestea bună despre Domnul nostru Isus. Aceştia vor suferi pedeapsa judecătorească a distrugerii veşnice dinaintea feţei Domnului şi a gloriei puterii Sale.” – 2 Tes. 1:7-9.

Vestind domnia Împărăţiei lui Dumnezeu

„Împărăția lui Dumnezeu domnește!” Acest anunț mișcător este vestit azi de 800 000 de slujitori din 175 de țări și insule ale mării. Prin acest lucru se împlinesc cuvintele profetice ale lui David: „Vor vorbi despre gloria domniei Tale şi vor anunţa puterea Ta.” – Ps. 145:11.

Omenirea merită cel mai bun guvern. Cu toate acestea, în ciuda tuturor eforturilor și rugăciunilor oamenilor și națiunilor din ultimele 19 secole, oamenii nu au reușit să furnizeze acest guvern. Nici Organizația Națiunilor Unite, cu cei 81 de membri ai săi, nu a reușit să unească omenirea într-o frăție iubitoare, pașnică a tuturor națiunilor. Aceste eșecuri au dovedit cât de drept este sfatul dat cu mult timp în urmă: „Nu vă puneţi încrederea în nobili, nici în fiul omului pământean, în care nu este salvare. Spiritul lui iese, el se întoarce în pământ şi în aceeaşi zi îi pier şi gândurile.” – Ps. 146:3, 4.

Deși Iehova Dumnezeu a fost întotdeauna „Regele eternității”, El nu a domnit întotdeauna peste pământ. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi fost nevoie ca Isus să ne învețe să ne rugăm: „Vie împărăția Ta.” De asemenea, nu ar fi existat pe pământ nefericirea și necazurile care au existat în cea mai mare parte a ultimilor șase mii de ani. – Mat. 6:10

Unora le-ar putea părea nepractic să se aștepte la cea mai bună guvernare de la Dumnezeu, dar oare așa este? Nu au eșuat, oare, toate eforturile umane, chiar și cele ale națiunii Israel, care a avut regi ce au stat pe tronul lui Iehova de cinci sute de ani? După mai mult de cincisprezece secole de pretinși conducători creștini, Creștinătatea se dovedește neputincioasă atât în fața imoralității, cât și a comunismului neevlavios.

Împlinirea profeției biblice arată că împărăția lui Dumnezeu a început să domnească în 1914. (Apoc. 11:15-18) Sute de mii de persoane de pe întreg pământul îi sunt deja supuși ascultători. Aceasta este cea mai bună veste posibilă

pentru toți oamenii cu bunăvoință. Multă vreme au tânjit aceste persoane după un guvern al dreptății, vieții, păcii și prosperității. Putem fi siguri că toate aceste binecuvântări vor fi realizate în timp ce împărăția lui Dumnezeu își va extinde stăpânirea peste tot pământul.

Gândiți-vă ce va însemna aceasta pentru pământ! Voința lui Dumnezeu va fi făcută pe pământ, așa cum se face și în ceruri! Isus Cristos va domni până când îi va fi pus pe toți dușmanii sub picioarele Sale, inclusiv moartea dușman. Aceasta înseamnă și că toți cei din mormintele de amintire îi vor auzi glasul și vor învia. Tot pământul va fi transformat într-un paradis încântător și toți cei ce vor trece testul final, și se vor dovedi astfel vrednici, se vor bucura de binecuvântările sale pentru totdeauna. – 1 Cor. 15:25,26.

Apreciem noi, cu adevărat, faptul că împărăția lui Dumnezeu domnește? Avem noi credință că aceste condiții vor predomina în curând pe pământ? Dacă da, atunci vom fi zeloși, da, vom avea zelul mistuitor pe care l-a avut și Isus, de a le spune vestea bună tuturor celor pe care îi întâlnim, din casă în casă, pe străzi, și în casele oamenilor. Le-o vom spune bătrânilor, tinerilor, bogaților și săracilor, celor infirmi și celor robuști, iar aceasta indiferent de rasă, naționalitate sau nivel social.

Atunci și noi vom răscumpăra timp oportun, realizând că zilele sunt rele. Vom evita capcana materialismului, apreciind că nu am adus nimic în lume și nu putem lua nimic din ea. Și vom păstra în minte faptul că „lumea trece și dorința ei la fel, dar cel ce face voința lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna” pentru a se bucura de binecuvântările lumii noi ale lui Dumnezeu, pe timp indefinit! – 1 Ioan 2:17.

[Note de subsol]
Pentru detalii vezi *Turnul de veghere* din 15 octombrie 1958.

Absolvirea aduce cu ea arta mărturisirii

Duminică, 2 august 1959, în jur de 4 406 persoane s-au adunat pe peluza minunată în fața bibliotecii de la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, South Lansing, New York, pentru absolvirea celei de-a treizeci și treia clase de studenți. Președintele Societății Watchtower, N.H. Knorr, a vorbit despre „Instrucțiuni în arta mărturisirii”.

În cuvintele sale de deschidere, fratele Knorr a subliniat faptul că aceasta era cea mai micuță clasă absolventă a Școlii Gilead, deoarece Societatea conduce acum două școli la Ferma Împărăției, una pentru cei instruiți ca misionari, iar cealaltă pentru supraveghetori. Deoarece cea de-a treizeci și treia clasă a început în februarie, Societatea a instruit șaptezeci și cinci de persoane în cea de-a doua școală, cunoscută ca Școala de serviciu a Împărăției.

Înainte de discursul principal, studenții și prietenii prezenți au auzit cuvinte încurajatoare din partea lui John Markus, serv la Ferma Împărăției, și de la cei patru membri ai școlii: Robert Porter, Jack Redford, Maxwell Friend și A.D. Schroeder. S-au citit telegrame de la prieteni ai absolvenților din multe țări. După aceste mesaje foarte apreciate, fratele Knorr și-a ținut și el discursul.

Aproape de începutul discursului său, el a citit din Biblie din cartea Matei capitolul 10, instrucțiunile pe care le-a dat Isus discipolilor Săi atunci când i-a trimis să predice. El a subliniat că sunt două lucruri remarcabile pe care e important să ni le amintim despre instrucțiunile lui Isus referitoare la arta mărturisirii: (a) să nu ne îngrijorăm din cauza hranei și a banilor și (2) să discernem cine este demn să primească mesajul.

„Toți martorii lui Iehova sunt slujitori cu timp integral”, a explicat el. „Totuși, nu toți sunt predicatori cu timp integral, iar tocmai aceștia sunt cei cărora li se aplică instrucțiunea lui Isus din Matei 10”. El a arătat că „Dumnezeu se îngrijește de cei care fac lucrarea de predicare cu timp integral”. El i-a îndemnat să aibă credință în Iehova și să nu se îngrijoreze de nimic altceva în afară de predicarea veștii bune a împărăției lui Dumnezeu.

După discursul său, cei optzeci și doi de membri ai clasei absolvente au umplut platforma pentru a primi un plic din partea Societății care conținea, pentru mulți, o diplomă ce indica lucrarea meritorie de la Școală și, pentru toți, un mesaj și un dar. Acești studenți, care au venit din paisprezece țări, erau trimiși acum în douăzeci și șapte de țări, pentru a face serviciul de misionariat.

După acestea, unul dintre studenții din Australia a citit o scrisoare din partea clasei absolvente dedicate președintelui Societății. Această minunată exprimare de apreciere spunea, în parte: „Aici, la Gilead, am învățat cum să ne ținem ocupați și să ne bucurăm de asta. Ni s-a arătat cât de multe se pot face în doar o singură zi, când totul este organizat. Ni s-a arătat cum să studiem și să ne folosim în mod util timpul, iar acum noi vom depune cele mai zeloase eforturi pentru a dezvolta și mai departe bunele obiceiuri pe care le-am deprins aici și să ținem pasul cu lumina mereu crescândă a adevărului. Cursul de studiu ne-a impresionat cu minunata sa armonie și cu aranjamentul excelent, deoarece diferitele adevăruri învățate la fiecare clasă s-au amestecat armonios, într-un model unit. Aceasta ne-a convins că Iehova este conducătorul și instructorul nevăzut aici, căci numai prin spiritul său au putut fi posibile toate acestea.”

După-masa, timp de aproximativ două ore, studenții și-au relatat fiecare experiența personală de la Școala Gilead și au vorbit despre posibilele lor numiri, unde erau hotărâți să continue arta mărturisirii.

După cântarea unei cântări, fratele Knorr a rostit o rugăciune de încheiere pentru bogata binecuvântare a lui Iehova peste toți cei ce fac voința divină.

Eusebius Pamphili
– episcopul ce s-a compromis din Cezareea

AMINTIREA Conciliului de la Niceea din anul 325 după Cristos ne duce imediat cu gândul la nume ca cel al Împăratului Constantin, Arius și Athanasius. Ar trebui să ne amintească și de Eusebius Pamphili, episcopul Cezareei, din cauza rolului important jucat în cadrul acelui Conciliu, deși pentru el a reprezentat o tragedie personală. Datele care s-au păstrat despre el sprijină dovezile care probează slăbiciunea Scripturală și logică a crezului niceean, care a rezultat din acel Conciliu, și servesc ca avertisment adresat tuturor creștinilor cu privire la pedeapsa ce rezultă din compromis.

Eusebius s-a născut între anii 260 și 270 d. Cr. Există un dezacord între diverse autorități cu privire la anul nașterii sale, iar unele nu-l cunosc cu certitudine. Eusebius a murit în 339 sau 340 după Cristos. Prin urmare, se pare că a văzut lumina zilei cu câțiva ani înaintea Împăratului Constantin, al cărui favorit a devenit și că a trăit câțiva ani după moartea împăratului. Cel mai probabil, locul nașterii sale a fost Palestina, unde și-a petrecut tinerețea. Se pare că părinții săi au reușit să-i dea o educație aleasă.

Scrierile lui Eusebius au fost influențate puternic de cele ale lui Origen, acesta din urmă fiind asociat al „părinților" post-apostolici. O altă influență a venit din partea prieteniei sale cu Pamphilus, într-atât încât Eusebiu a adoptat numele de familie Pamphili, care înseamnă „prietenul lui Pamphilus". Pamphilus a fost remarcabil în aceeași manieră în care a fost și Origen înaintea lui, din cauza accentului pe care l-a pus pe studiul Cuvântului lui Dumnezeu, într-o vreme în care din ce în ce mai mulți se întorceau spre tradiții și filozofia greacă.

În prima parte a vieții, Eusebius a fost martor la persecuția și martirajul creștinilor sub împăratul Diocletian. Pamphilus, prietenul lui cel mai apropiat, a fost unul dintre acești martiri. De ce Eusebius a scăpat nevătămat nu este prea clar. L-au scăpat oare compromisul sau relațiile influente? Un lucru e cert, și anume acela că a continuat să-și viziteze frații din închisoare și să-i încurajeze să reziste cu credincioșie. Apoi, în anul 315 d. Cr., doi ani după moartea Împăratului Diocletian, Eusebius a fost făcut episcop al Cezareei, post pe care l-a ocupat pentru restul vieții, timp de circa douăzeci și cinci de ani.

Eusebius a scris un număr de lucrări. Pentru *Istoria Ecleziastică* este recunoscut ca pionier de către istoricii bisericii. Totuși, în comparație cu istoricii eminenți ai bisericii de până atunci, fără să amintim nimic de capodopera lui Luca, Faptele Apostolilor, Eusebius lasă mult de dorit, atât cu privire la acuratețe, cât și cu privire la metoda de scriere. Principalul său aport ca istoric este acela că a folosit material care ar fi fost altfel complet pierdut. Istoria sa acoperă aproximativ 350 de ani, din aproximativ 30 înainte de Cristos până în 324 după Cristos. Printre lucrările lui se regăsesc câteva tratate care resping eficient argumentele păgânilor și *Viața lui Constantin*. În aceasta din urmă, Eusebius pare să nu mai epuizeze cuvintele de elogiu despre măcelarul care a despicat mări de sânge ca să-și stabilească poziția de împărat roman.

EUSEBIUS ȘI CHESTIUNEA TRINITĂȚII

Totuși, ceea ce ne interesează cel mai mult este poziția lui Eusebius cu privire la disputa legată de trinitate, care a zguduit biserica atât de tare în primul sfert al secolului al patrulea. La Conciliul de la Niceea, Eusebius a ocupat locul din dreapta Împăratului Constantin, care prezida Conciliul, și a ținut discursul de deschidere în numele celor 318 episcopi întruniți, în onoarea împăratului, care a convocat adunarea. Eusebius era în deplin acord cu scopul lui Constantin, anume acelea de a restaura unitatea între creștinii declarați, unitate manifestată cu ocazia persecuțiilor, dar care acum se deteriora atât de trist în climatul însorit al protecției lui Constantin. Eusebiu a propus propriul lui crez, care, de fapt, ignora toate chestiunile în discuție. Majoritatea l-a agreat, nefiind interesată de vreo direcție anume. Extremiștii nu au cedat și, în cele din urmă, trinitarienii au câștigat.

Spre care facțiune a înclinat Eusebius? Foarte evident, către Arieni. Crezul său foarte compromis era o palmă peste obrazul trinitarienilor. De fapt, el l-a apărat pe Arius cu ani urmă, în legătură cu același subiect. De altfel, nodul gordian a fost termenul grec *homoousios*, care însemna „că Fiul lui Dumnezeu are aceeași esență sau substanță ca și Tatăl”, un termen care a fost evitat cu persistență de Eusebius. Punctul lui de vedere asupra acestei chestiuni poate fi observat din următoarele citate, așa cum au fost consemnate de biograful său, Valesius:

„În aceeași manieră în care necăutarea de adevăruri ce pot fi investigate constituie indolență, tot așa, să le despici pe altele, unde căutarea este nefolositoare, este îndrăzneală. Prin urmare, în ce adevăruri ar trebui să scotocim? În cele pe care le găsim înregistrate în Scripturi. Dar să nu scotocim după lucruri care nu le găsim înregistrate acolo. Căci dacă cunoștința lor ne-ar fi fost folositoare, Spiritul Sfânt le-ar fi pus acolo, fără îndoială … Să nu ștergem nimic din ce s-a scris … Vorbiți cele ce s-au scris și disputa va înceta.” Am putea da și alte citate, care să sprijine același lucru.

Totuși, în ciuda unor astfel de convingeri, ce a făcut Eusebius la Conciliul de la Niceea? În cele din urmă a încuviințat crezul niceean, care punea în evidență însuși termenul *homoousios*, față de care era atât de potrivnic. A făcut, oare, acest lucru pentru că l-a convins Athanasius? Sau ca să-i facă pe plac lui Constantin?

Sau ca să evite exilul și persecuția care au venit asupra lui Arius și a celor doi episcopi care au refuzat să se compromită?

Deși numai Dumnezeu poate citi ce e în inima omului, evenimentele care au urmat indică la unison că Eusebius a aprobat crezul niceean datorită politicii și nu din principiu. După cum a observat bine și Valesius, Eusebius a rămas un prieten înfocat al lui Arius și un dușman înverșunat al lui Athanasius. Faptul că a semnat crezul nu i-a schimbat nici inima, nici calea de acțiune – un act necesar face așa ceva rar sau aproape niciodată.

Un lucru revelator este și faptul că în *Viața lui Constantin*, deși amintește de Conciliul de la Niceea, Eusebius ignoră pe de-a-ntregul controversa trinității care a marcat întrunirea. De ce a ignorat, oare, însăși esența și miezul acelui eveniment? De ce nu a înregistrat, oare, nici unul din propriile lui discursuri ținute în fața adunării, discursuri privitoare la natura lui Cristos? El a considerat că întrunirea a fost un succes în baza faptului că s-a ajuns la un acord cu privire la data sărbătoririi Paștelor! Recurgea el, oare, la ironie pentru a-și arăta disprețul cu privire la întreaga chestiune a trinității?

Posibil, dar se pare că acolo au fost implicate mai multe, pentru că în *Istoria ecleziastică* el a ignorat complet acel Conciliu, lucru pe care l-a putut face numai finalizându-și relatarea cu anul 324 după Cristos. De ce și-ar fi terminat, oare, istoria religiei Creștine (mărturisite) imediat înaintea celui mai important eveniment al ultimilor două sute de ani? Un singur motiv ar putea fi invocat: nu se mândrea cu rolul pe care l-a jucat în cadrul acelui Conciliu. Așa că a lăsat altor istorici sarcina de a-i consemna derularea, care cuprindea inclusiv propriile sale discursuri și lunga explicație ce detalia de ce era de acord cu crezul niceean. Din cauza acestui lucru, trinitarienilor le place să-l revendice pe Eusebius Pamphili ca unul dintre ai lor. Totuși, în inimă, Eusebius nu s-a schimbat. Jerome avea dreptate când a spus că Eusebius a fost un campion de frunte al Arianismului.

Eusebius a fost atât de onorat de Constantin, încât împăratul a declarat că Eusebiu ar putea fi practic episcop al întregii lumi. Mai mult, cel care l-a botezat în cele din urmă pe Constantin, imediat înaintea morții, a fost un prieten apropiat al lui Eusebius Pamphili, anume Eusebius de Nicomedia, care avea simpatii ariene chiar mai puternice și care a susținut crezul de la Niceea doar către sfârșit. Prin urmare, nu este de neconceput ca, în cazul în care Eusebius Pamphili ar fi fost un suporter la fel de înfocat al poziției Scripturale cum a fost Arius și dacă ar fi avut curajul să-și susțină convingerile, Conciliul de la Niceea să fi hotărât *împotriva* trinității, și nu *pentru* ea, mai ales dat fiind faptul că atât de mulți episcopi prezenți nu erau foarte interesați de acest subiect.

Dar Eusebius Pamphili s-a preocupat mai mult de politică decât de principii, căutând aprobarea lui Constantin, mai degrabă decât pe cea a lui Iehova Dumnezeu. A sacrificat adevărul de dragul necesității. Prin urmare, va trebui să-și ia locul între oameni ca Nicodim, care a îndrăznit să vină la Isus doar sub acoperământul nopții, și a lui Iosif din Arimateea, „care era discipol al lui Isus — dar pe ascuns, de teama iudeilor.” —Ioan 3:1, 2; 19:38.

Cu adevărat, datele cu privire la Eusebius subliniază slăbiciunea Scripturală și logică a crezului de la Niceea. Tot aceste date nu lasă nici o îndoială cu privire la faptul că, în secret, Eusebiu a regretat adesea compromisul din cadrul Conciliului de la Niceea, ceea ce ar trebui să servească drept avertisment pentru toți creștinii. Pedeapsa de a trebui să trăiască cu o conștiință grea ar trebui să ne sensibilizeze și să ne atenționeze cu privire la pericolul compromisului.

Cine sunt scriitorii publicațiilor Societății Watchtower și care sunt calificările lor educaționale? – M.D., S.U.A.

Literatura publicată de Societatea Watchtower este publicată în numele Societății de Biblii și tratate Turnul de Veghere. Indiferent cine scrie anumite articole, ele sunt atent verificate de membrii corpului de guvernare înainte de a fi publicate, astfel că ele sunt pe drept considerate ca provenind de la Societate. Lucrarea noastre de publicare nu este făcută pentru a glorifica vreun om sau pentru a le da vreo importanță în această lume, depinzând de numele oamenilor pentru a iniția studii din Cuvântul lui Dumnezeu cu ajutorul publicațiilor Societății Watch Tower. Noi evităm orice fel de închinare la creaturi și orice ar stimula închinarea la creaturi. În armonie cu această încercare, Societatea nu dezvăluie identitatea scriitorilor diferitelor cărți, broșuri, reviste sau articole pe care le publică. Ei preferă să rămână anonimi, nu din cauza pregătirii lor, ci pentru ca cei ce studiază literatura să se poată concentra la adevărurile și lucrurile prezentate în ea și nu la identitatea scriitorului, fiind astfel influențați de identitatea lui. Ei preferă ca Societatea și nu contribuitorul individual la publicațiile ei să fie cea care recomandă publicațiile Watch Tower tuturor cititorilor și ca atenția acestora să se îndrepte spre organizația folosită de Iehova Dumnezeu, ca instrument al Său, și nu spre vreun om. – Mat. 24:45-47.

Așadar, noi lăsăm literatura să vorbească de la sine. Aspectul ei educativ, prezentarea logică a scripturilor pe care le conține și fidelitatea ei față de Biblie sunt lucrurile care ar trebui să impresioneze cititorul și să îl convingă că acesta este adevărul biblic. Nu educația lumească este necesară. Nici la producerea Scripturilor Grecești Creștine, de la Matei la Apocalipsa, nu s-a cerut o astfel de educație. Scriitorii celor douăzeci și șapte de cărți ale Bibliei au fost oameni puțin cunoscuți, potrivit standardelor lumești. Petru și Ioan erau pescari obișnuiți, Matei era un încasator de impozite, Marcu un locuitor al orașului Ierusalim, fără vreun renume scolastic, iar Iacov a fost fratele vitreg al lui Isus care era tâmplar în orașul Nazaret. Numai apostolul Pavel a avut o educație mai aleasă. Și totuși, în Filipeni capitolul trei, el spune că a considerat toate avantajele lumești pe care le avea ca un gunoi în comparație cu cunoștința despre Isus Cristos, pe care a dobândit-o după ce a devenit un urmaș al Salvatorului.

Biblia arată că deținerea spiritului sfânt era factorul esențial pentru scrierea cărților Bibliei și că acesta a inspirat oamenii credincioși să înregistreze Cuvântul lui Dumnezeu. (2 Pet. 1:21; Faptele 28:25) Acest spirit sfânt este necesar şi pentru înțelegerea Scripturilor. „Şi noi nu am primit spiritul lumii, ci spiritul care vine de la Dumnezeu, ca să cunoaştem lucrurile care ne-au fost date cu bunăvoinţă de Dumnezeu. Şi vorbim despre aceste lucruri nu prin cuvinte învăţate de la înţelepciunea umană, ci prin cuvinte învăţate de la spirit, explicând lucruri spirituale prin cuvinte spirituale. Dar omul fizic nu primeşte lucrurile spiritului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, şi nu poate să le cunoască, fiindcă trebuie cercetate spiritualiceşte.” (1Cor. 2:12-14) De aceea lumea, cu înțelepciunea ei, nu a ajuns să îl cunoască pe Dumnezeu și să îi înțeleagă scopurile, deoarece ea nu are înțelepciunea care vine de sus.

Păstrând în minte aceste lucruri, îi încurajăm pe toți cei ce caută adevărul Bibliei să înțeleagă necesitatea vitală ca cei ce sunt responsabili pentru materialele publicate de Societatea noastră să aibă spiritul sfânt. Dovada acțiunii spiritului sfânt în calitatea și conținutul scrierilor publicate de Societatea Watch Tower ar trebui să fie ceea ce satisface și convinge, împreună cu o comparare a acestor lucruri cu Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, Sfintele Scripturi.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

8 noiembrie: Să găsim adevărul care îi face liberi pe oameni, parag. 1-21, pag. 584.

15 noiembrie: Să găsim adevărul care îi face liberi pe oameni, parag. 22-43, pag. 590.

TURNUL de VEGHERE

15 OCTOMBRIE 1959 Nr. 20

Vestitorul **Împărăției lui Iehova**

Cuprins:

CÂND DUMNEZEU VORBEȘTE DE PACE TUTUROR NAȚIUNILOR - Pag.751

CĂILE LUI DUMNEZEU SAU ALE OMULUI? - Pag.762

PREOCUPARE PENTRU SUPRAVIEȚUIREA OMULUI ÎN PACE - Pag.763

PURTAȚI-VĂ BĂRBĂTEȘTE – ASUMAȚI-VĂ RESPONSABILITATEA! - Pag.769

RECONSTRUIREA TEMPLULUI PROFETIC DE „FIII EXILULUI” - Pag.771

PARTEA 24 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.776

CAPITOLUL 10: NORDUL ÎMPOTRIVA SUDULUI - Pag.777

OMUL CONDAMNAT GĂSEȘTE SPERANȚA ÎN PARADIS - Pag.781

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.784

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Octombrie 1959 **Nr 20**

CÂND DUMNEZEU VORBEȘTE DE PACE TUTUROR NAȚIUNILOR

Această cuvântare publică a fost auzită de 318 434 persoane la adunări de pe tot teritoriul Statelor Unite, Canadei și Marii Britanii, pe parcursul verii anului 1959, și aceasta a fost programată să fie prezentată și la alte adunări din toată lumea în această toamnă.

„Voi nimici carul de război ... și arcul de luptă va fi nimicit. El le va vorbi de pace naţiunilor şi stăpânirea Sa va fi de la o mare până la alta.” – Zah. 9:10, *AS; Da; AV; JP; Le.*

Iubitorii păcii, cu dreptate și fericire, tânjesc să audă o voce suficient de puternică pentru a porunci pace tuturor națiunilor. Astăzi, în timpurile cele mai critice pentru om, nu există pe pământ nicio voce suficient de puternică pentru a porunci pacea universală. Vocea Ligii Națiunilor este moartă. În cei douăzeci și șase de ani de existență ai ei, aceasta s-a dovedit incapabilă de a menține pacea chiar și între cei peste cincizeci de membri ai săi. Ea a eșuat să împiedice luarea cu forța a teritoriilor și izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial.

2. „Liga Națiunilor a murit! Trăiască Națiunile Unite!”, a strigat vârstnicul Lord Cecil al Marii Britanii, la congresul de la palatul Ligii de la Geneva, Elveția, în 1946. Organizația Națiunilor Unite pentru împiedicarea unui eventual război încă există. Numărul membrilor săi a crescut la peste optzeci de națiuni, însă vocea acesteia s-a dovedit foarte slabă. Încă de la înființarea ei, după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, pacea a fost de repetate ori tulburată de agresiune și de conflictele armate din diferitele părți ale pământului. Războiul rece dintre cele două mari blocuri de națiuni, cel comunist și cel democratic, aproape că au supus lumea unei căderi nervoase. Teama de un război aprins și violent continuă să crească în inimile oamenilor. Oamenii nu depind de Organizația Națiunilor Unite pentru ca aceasta să împiedice al Treilea Război Mondial să distrugă civilizația și

Cuprins

să aducă moarte asupra omenirii. Ea este condamnată să meargă pe urmele predecesoarei ei, Liga Națiunilor. Cu siguranță că e nevoie de vocea cuiva mai puternic, care să le poruncească tuturor națiunilor să facă pace.

3. Privind problema dintr-un punct de vedere perfect normal, bărbați și femei informați sunt convinși că pacea printre națiuni este acum o necesitate absolută. Scriitorul francez Raymond Avon a spus în cartea sa „Despre război" (*De la guerre*): „Omenirea a intrat într-o etapă fără precedent, în care, pentru prima oară în istorie, marile puteri se pregătesc pentru un război pe care nu vor să îl poarte." Problema cu care se confruntă blocul democratic al națiunilor este că acesta „a eșuat să găsească un înlocuitor pentru războiul total, în afară de pace însăși". Aceasta este din cauza a ce va însemna războiul total pentru toți locuitorii pământului, folosindu-se cele mai avansate arme de război. Legiuitorii națiunilor știu ce va însemna acesta. La 11 februarie 1959, în Camera Britanică a Lorzilor, Earl Bertrand Russell a atras atenția spre ceva ce el considera prima mișcare realizabilă „dintr-o lungă campanie care va asigura continuarea existenței rasei umane ... Până acum ne-am gândit la armele nucleare ca fiind în posesia estului și a vestului, estul fiind astfel o amenințare pentru vest și viceversa. Acesta nu este un punct de vedere înțelept. Armele nucleare sunt o amenințare pentru omenire și oamenii ar trebui să se unească împotriva acestei amenințări. Ei s-ar uni dacă ar fi ciuma neagră, pentru a lua măsurile medicale necesare ca să evite acest rău îngrozitor. ... Dar noi ne-am obișnuit cu războiul. A trebuit să ne dezobișnuim de el și nu a fost ușor. Dacă nu am fi făcut-o, cei ce nu ar fi putut face acest efort ar fi contribuit la dispariția rasei noastre (umane)." – Publicația *Times,* Londra*,* 2 februarie 1959.

4. Într-o zi, cititorii ziarului New York *Times* au descoperit o reclamă ce ocupa o pagină întreagă și care avea aceste cuvinte scrise cu litere mari, chiar la începutul ei: „Ne confruntăm cu un pericol cum nu a mai existat niciodată." Ce fel de pericol? Paragraful 7 al acestei pagini repeta cuvintele din subtitlu și adăuga: „În posesia noastră și a Rusiei sunt mai mult decât suficienți explozivi nucleari pentru a pune capăt vieții umane pe pământ." Acest anunț plătit a fost publicat de Comitetul Național pentru o Politică Nucleară Sănătoasă, cu sediul în New York. – New York *Times,* 15 noiembrie 1957.

5. Trebuie să se facă ceva în privința acestui pericol. Așa au spus, în public, mai mulți oameni importanți. Printre acești oameni a fost și fostul secretar al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite. Într-un discurs ținut la Cleveland, Ohio, pe data de 19 noiembrie 1958, acesta, pe nume T.K. Finletter, a avertizat că pericolul războiului crește constant ... creatorii de politici din Statele Unite ... se confruntă acum cu o 'nouă urgență': 'necesitatea absolută' de a crea un sistem mondial care să excludă războiul din problemele omenirii". El a spus: „Ar fi bine să încetăm să mai vorbim despre dezarmare și să începem să vorbim despre pace." – New York *Times,* 20 noiembrie 1958.

6. Sugerând un astfel de sistem mondial pentru a exclude războiul, Earl Attlee, fostul prim-ministru al Marii Britanii, a vorbit în favoarea unei „federații mondiale” care să ajute la păstrarea civilizației. În discursul său de la Colegiul Newark State din Union, New Jersey, el a zis: „Prețul supraviețuirii va fi o disponibilitate de a ne uni cu restul lumii.” – New York *Times,* 24 februarie 1959.

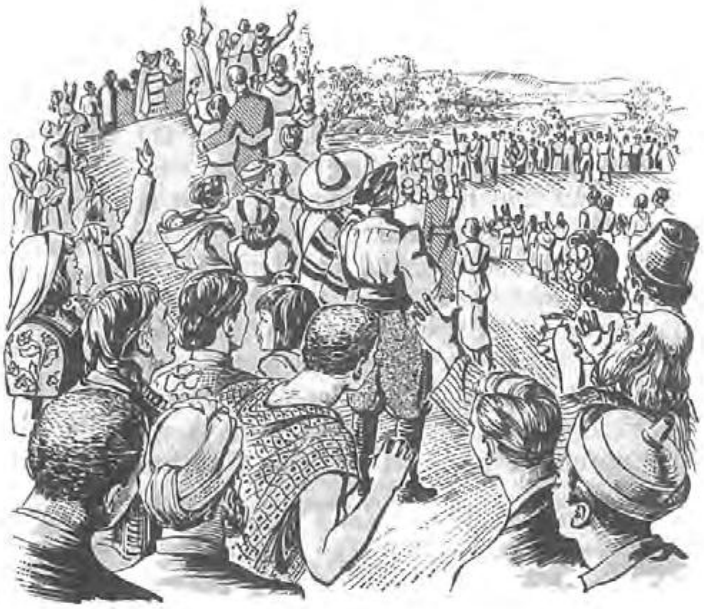

7. Indiferent ce sistem mondial vor crea liderii naționali disperați, unindu-se în acest scop, acesta nu ar fi nimic altceva decât un sistem al unei lumi vechi, cu nimic mai eficient decât orice alt lucru făcut de om în trecut. Ne amăgim dacă ne așteptăm ca dintr-o dată să aibă loc o reușită accidentală și ca marele obstacol să fie depășit, iar oamenii să își creeze fericiți propriul aranjament pentru o pace durabilă și de nestrămutat. Clerul religios al Creștinătății a lucrat cu politicienii, însă nu s-au dovedit de niciun ajutor. Istoria arată clar că ei nu au stat niciodată fermi, ca niște stâlpi de neclintit, de partea păcii. Nu, ci în timpuri de încercare ei și-au exercitat vasta lor influență religioasă asupra a sute de milioane de enoriași împotriva intereselor păcii internaționale. Ei nu au vorbit cu vocea plină de autoritate care să le poruncească națiunilor să facă pace, căci nu au menținut niciodată pacea nici măcar în propriile lor rânduri religioase.

8. Spiritul care zace acum în lume nu permite menținerea niciunui fel de pace. Acest spirit dezvăluie în el însuși care este lucrul sau persoana din spatele necazurilor continue și a conflictelor de interese egoiste. Cu siguranță că acesta nu este spiritul iubirii. Acesta este spiritul înțelepciunii lumești, deoarece liderii politici, comerciali și religioși urmează filozofiile, diplomațiile și țelurile acestei lumi.

9. Dar de la cine vine acest spirit? Chiar prin efectele sale, acest spirit de înțelepciune lumească arată că nu este bun. Așadar, el nu provine de la o sursă bună. Nu poate exista nicio îndoială cu privire la sursa lui, iar un scriitor a identificat, în urmă cu nouăsprezece secole, această sursă. Acesta a fost Iacov, care se spune că a fost martirizat în orașul Ierusalim din cauza credinței sale creștine, fiind omorât cu pietre la sentința Curții Supreme Evreiești din Ierusalim*. În scrisoarea sa inspirată, el se autointitulează „Iacov, un sclav al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Cristos”, și pune o întrebare (răspunzând la ea apoi) pe care Creștinătatea și politicienii ei care se pretind „creștini” nu au luat-o în seamă. Iată ce a scris Iacov sub inspirație:

10. „Cine este înţelept şi priceput printre voi? Să-şi arate faptele prin purtarea lui bună, cu o blândeţe care vine din înţelepciune. Dar, dacă aveţi în inima

Cuprins

voastră gelozie amară şi spirit de ceartă, să nu vă lăudaţi şi să nu minţiţi împotriva adevărului. Aceasta nu este înţelepciunea care vine de sus, ci este pământească, este carnală, demonică. Pentru că, unde este gelozie şi spirit de ceartă, este dezordine şi orice lucru rău. Dar înţelepciunea de sus este în primul rând castă, apoi paşnică, rezonabilă, gata să asculte, plină de îndurare şi de roade bune, nepărtinitoare, neipocrită. În plus, rodul dreptăţii este semănat în pace pentru cei care fac pace.

11. „De unde vin războaiele şi de unde vin luptele dintre voi? Nu vin ele din dorinţele voastre nesăţioase după plăceri senzuale, care se luptă în mădularele voastre. Doriţi, dar nu aveţi. Ucideţi şi poftiţi, dar nu puteţi obţine. Vă luptaţi şi vă războiţi fără încetare. Nu aveţi pentru că nu cereţi. Cereţi, dar nu primiţi, pentru că cereţi cu gând rău: ca să cheltuiţi pentru a vă satisface dorinţele nesăţioase după plăceri senzuale. Oameni adulteri, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu." – Iac. 3:13 până la 4:4.

12. Aceste cuvinte ale lui Iacov adresate fraților săi creștini explică ceva. Ce anume? De ce clerul Creștinătății, care binecuvântează vase de luptă și alte instrumente de război, se roagă Cerului pentru pace mondială și nu i s-a răspuns niciodată la rugăciune și nici nu li se va răspunde. De ce nu? Deoarece Dumnezeu nu îi ascultă pe oamenii care se fac prietenii acestei lumi și care sunt, prin urmare, dușmanii lui Dumnezeu. El nu răspunde la rugăciuni și nu binecuvântează aranjamentele oamenilor care resping înțelepciunea ce vine de la Dumnezeu și care acceptă și urmează spiritul acestei lumi. Discipolul creștin Iacov spune că această înțelepciune, cu toate efectele ei ce tulbură astăzi lumea, nu este cerească, divină, ci „este pământească, animalică, demonică", cea a Diavolului. Este înțelepciunea care vine de la conducătorul nevăzut al acestei lumi, care a venit împotriva omului Isus Cristos și a făcut să fie ucis pe un stâlp de tortură, cu nouăsprezece secole în urmă. Chiar cu câteva ore înainte să moară, Isus a spus: „Vine conducătorul lumii. El n-are nicio putere asupra mea ... conducătorul lumii acesteia a fost judecat." (Ioan 14:30 16:11) Acel conducător este Satan Diavolul. Nu e de mirare, atunci, că acești înțelepți lumești din Creștinătate sunt orbi față de adevărata cheie pentru pacea universală. Dumnezeul demonic al acestei lumi, prințul demonilor, le-a orbit mințile. Apostolul creștin Pavel scrie în legătură cu acest lucru:

13. „Dar dacă vestea bună pe care o anunţăm este acoperită cu văl, este acoperită cu văl printre cei ce pier, printre cei necredincioşi, cărora dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea, ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu." – 2 Cor. 4:3-5.

CHEIA PĂCII

14. Deoarece dumnezeul acestui sistem le-a acoperit cu văl mințile liderilor pieritori ai lumii, prin înțelepciunea lui demonică, ei recomandă Organizația Națiunilor Unite, conferințele de dezarmare, controale polițienești ale testelor armelor atomice și chiar și abandonarea tuturor armelor nucleare, creșterea comerțului mondial, schimburile culturale dintre națiunile implicate în războiul

rece, o „federație mondială” și alte mijloace de înțelepciune lumească fiind cheia unei păci și prosperități durabile. Această orbire mentală afectează nu numai națiunile ateiste comuniste, ci și națiunile care se pretind creștine, tărâmul Creștinătății. În timpul unui război violent se obișnuiește să se înceteze trasul oricărei arme și luarea de vieți omenești pe data de 25 decembrie, pentru ca soldații de pe front să poată sărbători Crăciunul tradițional. În acea perioadă există practica religioasă de a se cânta colinde de Crăciun ce conțin cuvintele: „Glorie lui Dumnezeu în înălțimi și pace pe pământ printre oamenii cu bunăvoință”. (Luca 2:14, *AV*) În felul acesta națiunile Creștinătății cred că îl onorează pe Isus Cristos și că împlinesc spiritul acelor cuvinte nemuritoare. Dar de îndată ce sărbătorirea hilară a Crăciunului se sfârșește, lupta și uciderile încep din nou, iar reaua voință dintre națiuni dă la o parte ipocrita mască „creștină”. Această profesare de o zi a creștinismului s-a dovedit a fi doar un oarecare sentimentalism care le permite să se distreze puțin.

15. „Glorie lui Dumnezeu în înălțimi și pace pe pământ printre oamenii cu bunăvoință” au fost cuvintele pe care le-au cântat îngerii în noaptea când s-a născut Isus la Betleem, locul de naștere a regelui David al Ierusalimului. Chiar înainte ca păstorii pașnici să audă mulțimea de îngeri cântând mesajul profetic, un înger a apărut în glorie și le-a spus: „Nu vă temeţi, căci iată că vă anunţ vestea bună despre o mare bucurie pe care o va avea tot poporul, fiindcă în oraşul lui David vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul. Iată care este semnul pentru voi: veţi găsi un prunc înfăşat şi culcat într-o iesle.” – Luca 2:8-14.

16. Astfel, cântecul profetic al îngerilor este un mesaj de la Dumnezeu pentru noi, care ne spune că nu poate exista pace durabilă pe pământ în afară de pacea adusă de cel născut în Betleem în acea noapte. El a fost, într-adevăr, trimis jos din cer pentru a face pământul pașnic pentru omenire. Îngerul lui Dumnezeu, Gabriel, care îi apăruse mamei lui Isus cu nouă luni înainte, i-a spus: „Iată că vei concepe în pântecele tău şi vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare şi va fi numit Fiul Celui Preaînalt, iar Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, (strămoşul) tatăl său. El va domni peste casa lui Iacov pentru totdeauna şi regatul Său nu va avea sfârşit.” – Luca 1:30-33.

17. Astfel, cu autoritatea îngerilor lui Dumnezeu din cer, cel născut atunci în Betleem a fost „Fiul Celui Preaînalt”, Fiul lui Dumnezeu. El a fost Salvatorul promis, Domnul Isus Cristos, Mesia, pe care l-au prezis profeții evrei inspirați timp de mii de ani.

18. Nu contează că Isus Cristos, Moștenitorul veșnic al tronului regelui David, s-a născut cu nouăsprezece secole în urmă. O „pace (durabilă) pe pământ” începând cu zilele noastre nu poate fi separată de El. Toate profețiile despre El trebuie să fie respectate dacă vrem să ne bucurăm de pacea veșnică de care se pot bucura oamenii cu bunăvoință din toate națiunile. Manevrele politice și de război din prezent ale națiunilor nu vor putea să împiedice împlinirea profețiilor divine date în numele lui Dumnezeu, Iehova. Prezicând viitorul de importanță mondială a Aceluia a cărui naștere la Betleem au vestit-o îngerii sfinți, profetul Isaia a scris aceste cuvinte, potrivit Versiunii Standard Americane a Sfintei Biblii: „Căci un

copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat şi domnia princiară va fi pe umărul lui. El va fi numit Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Părinte Veșnic, Prinţ al Păcii. Creșterea guvernului său şi pacea nu vor avea sfârşit pe tronul lui David şi în împărăția sau, ca să-l întărească şi să-l menţină prin justiţie şi prin dreptate, de acum şi pe timp indefinit. Iată ce va face zelul lui Iehova al armatelor." (Isa. 9:6,7, *AS*). Cum poate, atunci, să fie o indestructibilă „pace pe pământ" fără acest Prinț al Păcii?

19. Aceasta nu înseamnă că nu putem avea pace permanentă pe pământ *fără* Creștinătate și că, de aceea, națiunile comuniste ar trebui să nu mai încerce să distrugă Creștinătatea. Creștinătatea există de șaisprezece secole. Și totuși niciun cleric nu poate susține și dovedi cu succes că profeția lui Isaia despre creșterea guvernului lui Cristos și pacea nesfârșită s-a împlinit în Creștinătate. Orice student la istorie știe că nu a avut loc nicio creștere a vreunui guvern ca cel al lui Cristos și a păcii *cu* Creștinătatea! Orice carte de istorie arată că cele două războaie mondiale din acest secol au început în însăși inima Creștinătății, între conducători despre care clericii susțineau că domnesc „prin grația lui Dumnezeu", și că primele două bombe atomice au fost aruncate în două orașe ale păgânătății de către un popor al cărui Curte Supremă l-a declarat, în 1892, națiune creștină*. Creștinătatea nu s-a dovedit nicidecum a fi baza pentru pace mondială.

20. Așa-zisa păgânătatea nu are, așadar, niciun motiv să se aștepte ca Creștinătatea să furnizeze un aranjament de succes pentru o pace mondială durabilă. Păgânătatea nu are niciun motiv să respecte vocea Creștinătății ca fiind capabilă să le poruncească tuturor națiunilor să facă pace. Potrivit regulii lui Dumnezeu, ceea ce a semănat Creștinătatea, ea trebuie să și culeagă. (Gal. 6:7) Dumnezeu nu a fost batjocorit, ci ceea ce a semănat Creștinătatea de-a lungul celor șaisprezece secole pline de război ale ei, ea culege acum, în această zi de judecată a națiunilor. Ea a semănat vânt și trebuie să culeagă furtună. (Osea 8:7) Nu prin intermediul Creștinătății, ci prin Prințul Păcii însuși și prin intermediul domniei princiare care stă pe umerii Lui se va împlini profeția lui Dumnezeu, scrisă de Isaia, asupra oamenilor cu bunăvoință.

21. De aceea, fie ca toate popoarele de pe pământ care iubesc pacea să știe că prin intermediul prezisului său Prinț al Păcii, zelul lui Iehova al oștirilor va împlini profeția lui Isaia și că, în calitate de Dumnezeu viu și adevărat, El le va vorbi de pace tuturor națiunilor. El a declarat acest lucru prin profetul său Zaharia în secolul al șaselea înaintea erei creștine, în aceste cuvinte adresate Ierusalimului (sau Sionului) care fusese reconstruit recent:

22. „Bucură-te foarte mult, fiica Sionului! Strigă triumfător, fiica Ierusalimului! Iată că regele tău vine la tine! El este drept, da, și are salvarea; umil şi călare pe un măgar, pe mânzul unei măgăriţe. Voi nimici carul de război din Efraim (din Israelul Nordic) şi calul din Ierusalim. Arcul de luptă va fi nimicit. El le va vorbi de pace naţiunilor şi stăpânirea sa va fi de la o mare până la alta şi de la Fluviu (Eufrat) până la marginile pământului." – Zah. 9:9,10, *AS.*

23. Împlinirea primei părți a acestei profeții a fost consemnată în istorie. În timpul celor trei ani de slujire publică a lui Isus, El și urmașii Săi credincioși au

predicat în tot ținutul Palestinei, „Împărăția cerurilor s-a apropiat!” (Mat. 4:12-17; 10:1-7; Luca 10:9). În cele din urmă a venit timpul ca Ierusalimul să-l identifice pe Regele uns al lui Dumnezeu, Prințul Păcii, și să-l accepte, dacă dorea. Cu mult înainte de acel timp, Solomon, fiul lui David, călare pe un măgar, venise spre a fi încoronat ca rege. Mai târziu, profeția lui Zaharia l-a asociat pe Regele uns al lui Dumnezeu cu un măgar. Așadar, în afara orașului Ierusalim (sau Sion), Isus le-a poruncit discipolilor Săi să îi aducă un măgar pe care să intre în orașul capitală. Istoricul creștin Matei scrie: „Spune-i fiicei Sionului: ˙Iată că Regele tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, da, pe un măgăruș, puiul unui animal de povară’.” Până în acest an, națiunile Creștinătății pretind că sărbătoresc intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim, în fiecare an, în ceea ce numesc Duminica Floriilor.

24. Cu privire la acel eveniment, istoricul Matei spune: „Discipolii s-au dus şi au făcut cum le poruncise Isus. Au adus măgăriţa şi măgăruşul, şi-au pus peste ei mantiile şi el s-a aşezat pe ele. Cei mai mulţi din mulţime şi-au aşternut mantiile pe drum, în timp ce alţii tăiau ramuri din copaci şi le aşterneau pe drum. Şi mulţimile, cele care mergeau înaintea lui şi cele care veneau în urmă, strigau: "Salvează-l, te rugăm, pe Fiul lui David! Binecuvântat este cel care vine în numele lui Iehova! Salvează-l, te rugăm, tu, care eşti în înălţimi!" Când a intrat în Ierusalim, tot oraşul s-a pus în mişcare, zicând: "Cine este acesta?" Mulţimile spuneau: "Este profetul Isus, din Nazaretul Galileii!"” – Mat. 21:1-11.

25. Alți istorici, Marcu, Luca și Ioan, au consemnat și ei această împlinire a profeției divine. Astfel, mărturia celor patru furnizează o dovadă istorică a faptului că, potrivit profeției lui Zaharia, Isus Cristos, descendentul regelui David, este cel prin care Iehova Dumnezeu le va vorbi de pace tuturor națiunilor și a cărui domnie trebuie să fie de la o mare la alta și de la Fluviul Eufrat până la marginile pământului, sau cu alte cuvinte, pe întregul glob. Dar cum s-ar putea întâmpla acest lucru când, atunci în trecut, clerul religios al Ierusalimului a ignorat profeția lui Zaharia și l-a respins pe Isus Cristos, i-a întors pe oameni împotriva Lui, L-au arestat, L-au predat guvernatorului roman pentru a fi executat și l-au forțat pe acesta să le asculte cererea pentru ca Isus să fie ucis pe stâlp? Se va întâmpla deoarece acum, Isus Cristos, Prințul Păcii, este un Rege ceresc, la dreapta lui Dumnezeu. Profețiile lui Dumnezeu din sacrele Scripturile Ebraice au prezis că Isus Cristos avea să fie ridicat din morți în glorie și că avea să fie înălțat pentru a sta la dreapta lui Dumnezeu, pe tronul ceresc.

26. Pentru a împlini profețiile și a pune temelia păcii nesfârșite pe pământ, la timpul potrivit, Atotputernicul Dumnezeu Iehova l-a înviat pe Fiul său, Isus Cristos, în a treia zi după moartea Sa și l-a învestit cu glorie cerească și i-a spus: „Stai la dreapta Mea până când îi voi pune pe dușmanii tăi ca scăunel la picioarele Tale”. Toate puterea necesară în cer și pe pământ i-a fost dată lui Isus Cristos, astfel că El ocupă acum o poziție mai puternică să vorbească și să poruncească pace națiunilor decât cea pe care o avea pe pământ, ca om, și cu care i-a poruncit mării înfuriate a Galileii: „Taci! Potolește-te!” – Ps. 16:10; 110:1; Mat. 28:18; Marcu 4:39.

27. Istoria ne dă un exemplu puternic de avertizare că nu poate exista pace și securitate pe pământ dacă oamenii îl resping pe Prințul Păcii al lui Dumnezeu și domnia Sa princiară. Acesta a fost în cazul Ierusalimului însuși. El avea privilegiul de a deține Biblia Ebraică completă la acea vreme, compusă din treizeci și nouă de cărți, de la Geneza la Maleahi, și avea onoarea de a fi primul căruia i s-a oferit ocazia de a-l accepta pe Prințul Păcii ca Rege uns al lui Iehova. Totuși, Ierusalimul l-a respins. Preoții săi au condus gloata fanatică să îi strige guvernatorului roman, reprezentantul lui Cezar: „Dacă-l eliberezi pe omul acesta, nu eşti prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine rege vorbeşte împotriva Cezarului. ... Nu avem alt rege decât pe Cezar”. Isus știa din profeții că avea să fie respins. (Ioan 19:12-15) Așadar, când a intrat triumfător în Ierusalim, El s-a oprit și a spus: „Dacă tu, da, tu, ai fi înţeles în ziua aceasta lucrurile care aduc pacea ... dar acum ele au fost ascunse de ochii tăi. Fiindcă vor veni peste tine zile când duşmanii tăi vor ridica în jurul tău o fortificaţie cu pari ascuţiţi, te vor înconjura şi te vor strâmtora din toate părţile, te vor trânti la pământ pe tine şi pe copiii tăi dinăuntrul tău şi nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai înţeles timpul când ai fost inspectat.” – Luca 19:35-44.

28. Dumnezeu i-a permis Ierusalimului să-l aibă pe Cezar ca rege în locul lui Isus, însă nu i-a mai vorbit de pace Ierusalimului. Chiar și prin Isus Cristos, pe lângă profeții de mai înainte, Iehova Dumnezeu a vorbit despre un război distrugător pentru Ierusalim. Acesta a venit asupra lui în anul 70 e.n. Atunci Ierusalimul, care l-a respins pe Isus Cristos drept rege, a fost distrus de armatele lui Cezar, regele lui.

29. Anticristul Ierusalim a devenit o ilustrație profetică a Creștinătății de la sfârșitul Primului Război Mondial, în 1918. Ierusalimul din vechime era în legământ cu Iehova Dumnezeu prin legea profetului Moise, și pretindea că îl așteaptă pe Mesia, sau Cristosul lui. Creștinătatea pretinde și ea că este într-un legământ, sau o relație contractuală cu Dumnezeu, prin Isus Cristos ca mediator, și afirmă că așteaptă întoarcerea și împărăția Sa.

30. Ierusalimului din vechime Isus i-a fost prezentat ca Rege, călare pe un măgar, în mijlocul strigătelor de bucurie, ca împlinire a profeției, însă el L-a respins. Creștinătatea a suferit Primul Război Mondial și foametea, epidemiile, cutremurele de pământ și necazurile internaționale care au venit odată cu războiul și care l-au urmat. Prin această împlinire a profeției lui Isus însuși, Creștinătatea a avut o dovadă vizibilă că El a fost întronat în împărăția Sa cerească în 1914, la sfârșitul timpurilor neamurilor, sfârșit marcat de furia națiunilor lumii în Primul Război Mondial. De la încheierea acestuia în 1918, creștinătății i s-a proclamat vestea bună despre întemeierea împărăției lui Dumnezeu, prin Cristosul Său, Mesia. Aceasta împlinește următoarele cuvinte profetice ale lui Isus: „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile și atunci va veni sfârșitul.” (Mat. 24:14) Cei ce predică această veste bună a Împărăției, ca mărturie pentru toate națiunile, au fost și sunt martorii împărăției lui Dumnezeu. Acești martori ai Împărăției s-au folosit de toate mijloacele de publicitate și de comunicare, disponibile în timpurile noastre

moderne, pentru a predica în public și din casă în casă și de la națiune la națiune, astfel încât ei predică acum în 175 de țări și teritorii de pe glob și în peste 120 de limbi. Ei sunt ca marea mulțime care aclama și flutura ramurile de palmieri care a însoțit intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim. În acest fel dramatic și ce împlinește profețiile i-a fost prezentat Creștinătății Regele domnitor al lui Dumnezeu.

31. În ciuda faptului că și-a luat numele lui Cristos și sărbătorește Duminica Floriilor în fiecare an, Creștinătatea l-a respins pe Prințul Păcii. Ea l-a ales pe Cezar ca rege, alegând mai întâi Liga Națiunilor și acum Organizația Națiunilor Unite și persecutându-i chiar pe cei ce depun mărturie despre împărăția lui Dumnezeu, sub comanda lui Isus. Ca și în cazul Ierusalimului, Creștinătatea nu a discernut timpul cercetării ei, și nici lucrurile care îi puteau aduce pacea. După ce Ierusalimul l-a respins pe Prințul Păcii, au mai trecut încă treizeci și șapte de ani înainte ca asediul, foametea, ciuma, violența și distrugerea să se abată asupra acelui oraș nesfânt. Acum, cu peste patruzeci de ani după ce Creștinătatea a refuzat să-L accepte pe întronatul Isus Cristos ca rege, ea suferă împlinirea profeției lui Cristos referitoare la sfârșitul acestui sistem rău și anume: „Şi vor fi semne în soare, în lună şi în stele, iar pe pământ nelinişte a naţiunilor, care nu vor şti ce să facă din cauza mugetului mării şi a agitaţiei ei, în timp ce oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit, pentru că puterile cerurilor vor fi zguduite.” – Luca 21:25,26.

UN RĂZBOI MAI RĂU DECÂT RĂZBOIUL INTERNAȚIONAL NUCLEAR

32. Sub teroarea acestor timpuri, oameni privesc viitorul doar dintr-un punct de vedere omenesc și avertizează: „Ne confruntăm cu un pericol cum nu a mai existat niciodată”. Ei văd doar pericolul unui război internațional nuclear, simpla aruncare de bombe nucleare care va aduce o moarte ascunsă și tăcută întregii omeniri, multe generații de acum încolo. Aceasta este suficient de dezastruos. Cu toate acestea, Isus Cristos și alți profeți ai lui Iehova Dumnezeu au avertizat despre un pericol mult mai mare decât ce au prevăzut cei mai avansați oameni de știință și cei mai înțelepți politicieni. Acesta este pericolul pe care ultima carte a Sfintei Bibliei îl numește „războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic”, pentru care regii întregului pământ locuit și armatele lor se vor strânge în locul simbolic numit Armaghedon. (Apoc. 16:14-16) Pericolul este cât se poate de real, la fel de real ca Atotputernicul Dumnezeu, la fel de real ca Cristos, Regele regilor și la fel de real ca refuzul Creștinătății de a-l accepta pe El, ci de a alege Organizația Națiunilor Unite în schimb. Este un pericol mai real decât războiul nuclear internațional, deoarece războiul Armaghedonului este scris și prezis în profețiile infailibile ale Sfintei Biblii cu numele ireproșabil al lui Dumnezeu însuși, Iehova.

33. În Isaia 14:24-27 citim: „Iehova al armatelor a jurat, spunând: "Da, aşa cum mi-am pus în gând, aşa se va întâmpla şi aşa cum am hotărât, aşa se va

împlini. ... Aceasta este hotărârea luată împotriva întregului pământ şi aceasta este mâna întinsă împotriva tuturor naţiunilor. Fiindcă însuşi Iehova al armatelor a luat această hotărâre, şi cine poate s-o anuleze? Mâna Sa este întinsă, şi cine poate s-o întoarcă?" În fața acestei certitudini că Iehova își va împlini scopul, Isaia 34:1-4 afirmă: „Apropiaţi-vă, naţiuni, ca să auziţi şi voi, popoare, luaţi aminte! Să asculte pământul şi tot ce este pe el, solul roditor şi tot ce trăieşte pe el! Căci Iehova s-a umplut de mânie împotriva tuturor naţiunilor şi de furie împotriva întregii lor armate. El le va nimici, le va da să fie măcelărite. Cei ucişi dintre ai lor vor fi aruncaţi afară. Un miros greu se va ridica din cadavrele lor şi munţii se vor topi de sângele lor. Toţi cei din armata cerurilor vor putrezi. Cerurile vor fi înfăşurate ca un sul de carte şi toată armata lor se va veşteji şi va cădea cum se veştejesc şi cad frunzele viei şi cum cade smochina zbârcită din smochin." Niciun fel de avioane de război sau de rachete nu vor fi de folos atunci.

34. Îndreptând atenția spre ceea ce le așteaptă pe națiuni, și mai ales pe corespondentul modern al Ierusalimului, Creștinătatea, Isus a profețit despre sfârșitul acestui sistem și a spus: „Căci atunci va fi un necaz mare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum, nu, şi nici nu va mai fi. De fapt, dacă zilele acelea n-ar fi scurtate, nicio carne n-ar fi salvată, dar, de dragul celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate." „Iar ziua şi ora aceea nimeni nu le ştie, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Fiindcă, aşa cum au fost zilele lui Noe, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului. Căci, aşa cum erau oamenii în zilele acelea dinainte de potop: mâncau şi beau, bărbaţii se căsătoreau şi femeile erau date în căsătorie, până în ziua în care a intrat Noe în arcă, şi n-au dat atenţie până a venit potopul şi i-a măturat pe toţi, aşa va fi şi prezenţa Fiului omului." – Mat. 24:21,22,36-39.

35. Pericolul lucrurilor prezise aici este un pericol mult mai mare decât înțeleg sau discern oamenii care fac preziceri. Acesta este un pericol reprezentat de lucruri mult mai rele decât un război nuclear între oameni. Acesta este pericolul de război între Dumnezeu și om, între Cristos și conducătorul invizibil al acestei lumi, Satan Diavolul, cu toate oștirile lui de demoni și cu armate pământești. Acesta înseamnă sfârșitul complet al acestui sistem mondial, la fel cum potopul din zilele lui Noe a însemnat sfârșitul sistemului corupt și violent de dinaintea lui. Deoarece pericolul de astăzi este atât de neobișnuit, mijloacele de a asigura salvarea omului într-un nou sistem, caracterizat de o pace veșnică, trebuie să fie la fel de neobișnuite ca și construirea unei arce de dimensiuni extraordinare de către Noe. Cu ajutorul lor unii oameni vor fi salvați.

*Vezi *Antichități ale evreilor* de Josephus, Cartea 20, capitolul 9, paragraful 1.

*Douăsprezece traduceri tipărite în ebraică a Evangheliei lui Luca redau aici Iehova; de asemenea *NW*.

*Acestea şi multe alte chestiuni ce ar putea fi observate adaugă un volum de declarații neoficiale la mulțimea de declarații că aceasta este o națiune creștină. – *Biserica Sintei Treimi versus Statele Unite*, 143, U.S. 457 (1892), pagina 471.

*Paisprezece traduceri ebraice tipărite ale Evangheliei lui Matei redau aici Iehova; de asemenea *NW*. Vezi Psalmul 118:25,26, *AS*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Ce voce doresc să audă iubitorii păcii şi cum au arătat Liga Naţiunilor şi Naţiunile Unite lipsă de abilitate pentru a vorbi cu aceasta?

3. (a) Ce a spus un scriitor francez despre necesitatea absolută de pace printre naţiuni acum? Dar un legiuitor britanic?

4. Ce a spus o pagină întreagă din New York *Times* despre pericolul cu care ne confruntăm?

5. Ce a spus un fost secretar al Aviației militare a Statelor Unite despre necesitatea absolută a unui anumit sistem mondial?

6. Ce a spus un fost premier britanic despre supraviețuire?

7. De ce ar fi fără izbândă un astfel de sistem mondial, şi de ce ajutor a fost clerul creştinătăţii în interesul păcii?

8. De ce spiritul de peste tot din lume nu are în vedere pacea?

9. Ce anume arată că acest spirit nu este bun şi cine a identificat pentru noi originea acestui spirit?

10,11. Ce spune acest Iacov despre înţelepciunea lumească şi originea tulburării din mijlocul creştinilor declarați?

12,13. (a) Ce explică cuvintele lui Iacov despre rugăciunile clerului? (b) De la cine arată el că vine această înţelepciune, şi de ce nu văd oamenii înţelepţi în felul lumii adevărata cheie pentru pace?

14. (a) Ce recomandă liderii mondiali pentru pace, datorită acestei orbiri mentale? (b) Cum este făcut un motiv a onora pe Cristos pe 25 decembrie, în timp de război?

15. De cine au fost cântate prima dată acele cuvinte despre pace şi bunăvoinţă şi după ce anunţ aducător de bucurie?

16,17. Ce anunţ despre pace cuprindea acea cântare îngerească, şi cum l-au identificat cuvintele lui Gabriel adresate Mariei pe cel ce avea să fie născut?

18. Ce trebuie să respectăm referitor la El, dacă dorim să ne bucurăm de „pace pe pământ”, în special ceva spus prin Isaia?

19,20. (a) De ce nu poate dovedi nici un preot că profeția lui Isaia s-a împlinit în creştinătate? (b) De ce nu poate aştepta păgânătatea nici un aranjament de pace mondială trainică prin intermediul creştinătăţii?

21,22. (a) Prin cine va împlini zelul lui Iehova profeţia lui Isaia? (b) Prin ce profeţie a declarat Iehova aşa?

23. Cine spune direct că prima parte a profeţiei lui Zaharia s-a împlinit, din punct de vedere istoric, şi cum mărturiseşte creştinătatea a celebra această împlinire în fiecare an?

24. Cum descrie Matei acea primă împlinire?

25,26. (a) A cui mărturie unită dovedește că profeția lui Zaharia trebuie să se împlinească prin cel care a intrat călăre pe asin? (b) Cum ar putea avea loc această împlinire, întrucât Isus a fost omorât pe un stâlp?

27,28. (a) În ce oraş avem un exemplu avertisment despre cum nu poate veni pacea prin respingerea Prințului Păcii al lui Dumnezeu şi cum a fost el favorizat? (b) Înaintea cui l-a respins acesta şi, astfel, ce i-a transmis Dumnezeu?

29,30. (a) Pe cine a ilustrat profetic anticristul Ierusalim și pe cine susținea acesta că așteaptă? (b) Cum s-a prezentat înaintea creştinătăţii Regele domnitor al lui Dumnezeu, ca în cazul Ierusalimului?

31. (a) Cum l-a respins creştinătatea pe Prinţul Păcii? (b) Când a venit nenorocirea distrugătoare a Ierusalimului şi cum se găseşte creştinătatea suferind după mai bine de patruzeci de ani?

32. Ce pericol văd oamenii, însă ce pericol mai mare este mai real decât acesta şi de ce este aşa?

33. (a) Ce spune Isaia 14:24-27 despre certitudinea împlinirii scopului declarat al lui Iehova? (b) Ce scop divin face de cunoscut Isaia 34:1-4 pentru această eră a spaţiului?

34. Ce a profeţit Isus despre nenorocirea neaşteptată referitor la ce va întâmpina mai ales în corespondentul modern al Ierusalimului?

35. De ce este pericolul altfel decât cel pe care-l discern oamenii ce fac preziceri, şi cum va supravieţui omul într-un nou sistem al păcii?

Nu ne surprinde faptul că între căile lui Dumnezeu și ale oamenilor trebuie să existe unele diferențe. Nu ne spune oare Cuvântul Său că omul nu poate să își îndrepte pașii, că înclinația lui este rea din tinerețea lui și că inima omenească este înșelătoare? Și nu ne mai arată el că Satan Diavolul a indus în eroare întreaga omenire? Ba da!

Cu siguranță că oamenilor de dinaintea potopului li s-a părut ciudat că Noe a construit arca la porunca lui Dumnezeu, așa cum trebuie să li se fi părut și locuitorilor din Ur când Avraam și-a luat lucrurile și și-a părăsit orașul natal. Cât de uimiți trebuie să fi fost egiptenii atunci când i-au văzut pe izraeliți stropind cu sânge ușorii și partea de sus a ușii de la casele lor! – Gen. 6:14,22; 12:1; Ex. 12:7.

Multe dintre lucrurile pe care le-a predat Isus le-au părut la început peste măsură de ciudate urmașilor Săi; de fapt, atât de ciudat încât, cu o anumită ocazie, unii dintre ei au spus că vorbele lui Isus sunt șocante și nu l-au mai urmat. Totuși, cei cu inimile drepte au pus întrebări despre semnificația lucrurilor ciudate pe care le-a spus Isus. – Ioan 6:60-69.

Când apostolul Pavel era în Atena, predicând vestea bună despre Cristos, anumiți filozofi „au pus mâna pe el și l-au dus la Areopag, zicând: 'Putem şti ce este această învăţătură nouă despre care vorbeşti? Căci tu vii cu nişte lucruri ciudate pentru urechile noastre. Vrem să ştim ce înseamnă lucrurile acestea.'" Aici vedem exemplul unor persoane care au urmărit calea înțeleaptă, deși unii au făcut-o doar din simplă curiozitate. În timp ce unii și-au bătut joc iar alții, plini de superioritate, fără îndoială, au zis: „Despre asta te vom asculta altă dată!", totuși „unii oameni i s-au alăturat şi au devenit credincioşi. Printre aceştia au fost şi Dionisie, judecător la tribunalul Areopagului, o femeie pe nume Damaris." – Faptele 17:19,20,32-34.

În același fel astăzi, simplul fapt că mesajul despre împărăția lui Iehova pe care li-l predică martorii creștini oamenilor din toate națiunile ne poate părea ciudat nu este un motiv întemeiat să îl disprețuim și să-l respingem cu o ridicare din umeri. Ceea ce contează este dacă acesta este sprijinit de Scripturi și rațiune sau nu. Unii s-ar putea să considere că li se aplică ceea ce spune Dumnezeu în Isaia 55:7,8, şi anume că gândurile și căile Sale nu sunt gândurile și căile oamenilor. Așadar, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și a rațiunii, să „ne asigurăm de toate lucrurile, ținând ferm la ceea ce este drept". Astfel nu vom greși, căci cel mai mare Învățător al tuturor timpurilor a spus despre Cuvântul lui Dumnezeu: „Cuvântul Tău este adevărul". – 1 Tes. 5:21; Ioan 17:17.

PREOCUPARE PENTRU SUPRAVIEȚUIREA OMULUI ÎN PACE

Atunci, cine, dintre toate popoarele pământului arată cea mai mare preocupare pentru supraviețuirea omenirii în această epocă nucleară a rachetelor și a explorării spațiului? Să fie oare politicienii și filozofii asemenea oamenilor importanți pe care i-am citat, care văd pericolul grav numai ca venind de la surse omenești? Nu, ci aceștia trebuie să fie cei care văd popoarele Rusiei, Chinei, Marii Britanii, Americii, Franței, Germaniei și ale tuturor celorlalte națiuni confruntându-se cu singurul pericol care este mai grav decât un al treilea război mondial cu arme nucleare, și care avertizează neîncetat omenirea despre acesta de peste optzeci de ani.

2. Ei sunt cei care îl urmează și ascultă astăzi cu credincioșie pe Isus Cristos, care în urmă cu nouăsprezece secole era atât de preocupat pentru supraviețuirea familiei omenești încât a fost dispus să sufere o moarte crudă, să își dea viața perfectă ca jertfă de răscumpărare pentru oricine din omenire ce va crede în aceasta și o va accepta. El a fost atât de preocupat pentru creaturile pământești

ale lui Dumnezeu încât a lăsat și instrucțiuni pentru adevărații Săi urmași care urmau să trăiască în acest timp – cel mai crucial din istoria omenirii. El i-a instruit să manifeste cel mai mare interes pentru supraviețuirea omenirii, avertizându-i pe oameni cu privire la adevăratul pericol și predicând împărăția lui Dumnezeu ca fiind adevăratul și unicul mijloc prin care oamenii se pot bucura de ocrotire și salvare. Acești martori ai împărăției de astăzi știu că nu este implicată numai viața oamenilor din acest vechi sistem condamnat, ci și viața lor veșnică din noul sistem al lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să știe ce cale sigură să urmeze pentru a nu fi distruși pentru totdeauna împreună cu acest sistem vechi, când va fi distrus ca și lumea din zilele lui Noe de dinainte de potop. Ei trebuie să-l audă pe Dumnezeu vorbindu-le de pace.

CÂND ȘI CUM?

3. Având în vedere că națiunile se confruntă inevitabil cu distrugerea demult prezisă în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” care este foarte apropiată, când oare le vorbește Dumnezeu națiunilor de pace? Și cum? Împlinirea profeției biblice arată că acel timp a început deja. El este acum! Și Dumnezeu le vorbește de pace prin intermediul Regelui Său întronat, Isus Cristos, Prințul Păcii. Nu, nu vorbim în contradictoriu aici. Guvernele politice și națiunile acestei lumi nu îl aud pe Dumnezeu vorbind de pace. Ele suferă necazuri, temeri și confuzii continue. Faptul că se găsesc în această situație neliniștitoare nu este fiindcă Iehova Dumnezeu nu ar vorbi acum de pace. Acest lucru se datorează faptului că ele și-au astupat urechile pentru a nu-L auzi vorbind de pace.

4. Iehova este numit Dumnezeul păcii. Astfel, citim: „Iar Dumnezeul care dă pacea îl va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre.” (Rom. 16:20). Pacea continuă și perfectă nu poate veni decât de la Iehova Dumnezeu, iar națiunile conduse de Satan Diavolul se străduiesc de mult timp să obțină o astfel de pace fără Dumnezeu. Cum? Prin alianțe internaționale, pacte de neagresiune, conferințe despre dezarmare, punând în circulație petiții pentru pace, prin schimburi culturale între națiuni și alte mijloace inventate de înțelepciunea lumească, da, prin orice mijloc posibil în afară de împărăția lui Dumnezeu prin Cristos. Rezultatele eforturilor lor disperate arată în care dintre cele două clase descrise în Isaia 57:19-21 se încadrează guvernele politice și națiunile. Isaia spune: „Va fi o pace fără sfârşit pentru cel de departe şi pentru cel de aproape”, spune Iehova, "şi-l voi însănătoşi". "Dar cei răi sunt ca marea agitată, când nu se poate linişti, ale cărei ape aruncă afară alge şi noroi. Pentru cei răi nu este pace", spune Dumnezeul meu.”

5. Dacă acestea refuză să asculte cuvintele lui Dumnezeu despre pace, atunci singurele cuvinte pe care le pot înțelege guvernele politice și națiunile de la Dumnezeu trebuie să fie despre război. Așadar, despre război, și nu despre pace, le va vorbi lor Iehova Dumnezeu la Armaghedon, în „ziua cea mare a Dumnezeului cel Atotputernic”. Această vorbire divină le va aduce distrugere eternă.

6. Cu toate acestea, printre toate națiunile la care a fost predicată vestea bună despre împărăția lui Dumnezeu din 1918 încoace, s-au dovedit a fi mulțimi de oameni smeriți și iubitori de dreptate asemenea oilor. Aceștia se smeresc pentru a tăcea și a asculta ce are Iehova Dumnezeu de spus prin martorii Împărăției Sale. Ei doresc să audă ce are El de spus *acum*, înainte să înceapă să le vorbească națiunilor lor la Armaghedon. Însăși abordarea pe care o folosește Dumnezeu pentru a le vorbi acum acestor persoane asemănătoare oilor este una care împărtășește pacea, căci atunci când Isus Cristos i-a trimis pe discipolii lui să predice din casă în casă, El le-a spus: „În orice casă veţi intra, să spuneţi mai întâi: "Pacea să fie peste casa aceasta". De asemenea, când veţi intra într-un oraş şi vă vor primi, ... să ziceţi: "Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi".” – Luca 10:5,8,9.

7. Oamenii asemănători oilor din toate națiunile se dovedesc a fi prieteni ai păcii cu Dumnezeu, căci ei își dau seama că în vestea bună pe care o predică martorii Împărăției Sale sunt înseși cuvintele și mesajul Său și astfel acceptă cu bucurie mesajul Împărăției. Acești prieteni ai păcii văd că nu este pace între națiunile politice și că aceste națiuni nu se bucură de pace cu Dumnezeu. În același timp, ei văd că profeția din Psalmul 85:8-10 se împlinește acum în mijlocul acestor martori ai Împărăției lui Dumnezeu, și anume: „Voi asculta ce va spune adevăratul Dumnezeu, Iehova, căci El va vorbi de pace poporului Său şi celor loiali Lui, dar ei să nu devină iarăşi încrezuţi. Cu siguranţă, salvarea Sa este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca gloria să locuiască în ţara noastră. Bunătatea iubitoare şi fidelitatea s-au întâlnit, neprihănirea şi pacea s-au sărutat.” Astfel, asociindu-se cu poporul lui Iehova și cu oamenii Săi cu bunătate iubitoare, acești oameni asemănători oilor intră în pace.

8. Martorii Împărăției, poporul lui Iehova, nu au fost părtași cu Creștinătatea la respingerea Regelui uns al lui Iehova, Isus Cristos, și la alegerea instrumentului făcut de oameni pentru a aduce pacea, Organizația Națiunile Unite. Nu, ci în calitate de reprezentanți ai Sionului ceresc, Ierusalimul ceresc, ei împlinesc profeția lui Zaharia. Cum? Bucurându-se și aclamându-L cu strigăte pe Regele lui Iehova, care a venit călare pentru a fi încoronat, „drept și având salvarea”. De aceea, Iehova Dumnezeu nu are niciun război de purtat împotriva lor. E adevărat, ei au venit dintre națiuni care sunt deseori în război una cu cealaltă, în război rece, război cald, război economic, etc. Dar Dumnezeu îi unește pe acești oameni asemănători oilor din toate națiunile în jurul singurului Său Rege uns, Isus Cristos, și le vorbește de pace. El îi învață arta păcii divine. El le poruncește să facă pace în rândurile lor. Îi umple cu „înțelepciunea de sus”, care este „în primul rând castă, apoi pașnică, rezonabilă ... nu face diferențe părtinitoare, nu e ipocrită”. (Iac. 3:17) El îi instruiește să „caute cu zel să păstreze unitatea spiritului în legătura păcii.” (Efes. 4:3) În acest fel, El îndepărtează războiul din adunările și grupele lor și își împlinește în mijlocul poporului Său spiritual profeția lui Zaharia, într-un mod modern, pentru cei ce îl acceptă acum pe Regele lui Iehova:

9. „Voi nimici carul de război din Efraim şi calul din Ierusalim. Arcul de luptă va fi nimicit. El le va vorbi de pace naţiunilor şi stăpânirea Sa va fi de la o mare până la alta şi de la Fluviu până la marginile pământului.” – Zah. 9:10, *AS.*

10. Se potrivesc faptele cu această profeție? Da! Analizați puțin organizația internațională și acțiunile acestor martori ai Împărăției, care sunt martorii lui Iehova. Ei se găsesc astăzi în peste 175 de țări; totuși, veți descoperi că în adunările lor creștine și la congresele lor internaționale nu există niciun fel de război tribal sau război internațional ca cel care exista cândva între seminția lui Efraim, seminția conducătoare din împărăția de nord a Israelului, și Ierusalim, cu regele său provenit din seminția lui Iuda. Nu există gelozii, invidii, rivalități, competiții sau prejudecăți internaționale sau inter-rasiale, căci acestea sunt un semn al înțelepciunii pământești, animalice, demonice. La congresul internațional Voința Divină al martorilor lui Iehova din orașul New York, ținut pe 1 august 1958, de 194 418 de persoane din 123 de țări și teritorii și la congresele secundare Voința Divină din peste alte nouăzeci de orașe din afara Statelor Unite, martorii lui Iehova au adoptat o rezoluție mișcătoare ale cărei 72 348 403 de exemplare au fost tipărite în cincizeci și trei de limbi, pentru a fi distribuite gratuit pe tot pământul. Adoptând și distribuind această rezoluție, ei au jurat înaintea lui Iehova Dumnezeu și a Regelui Său domnitor Isus Cristos să împlinească acum descrierea profetică a poporului iubitor de pace și evlavios din Isaia 2:2-4:

11. „În zilele din urmă, muntele casei lui Iehova va fi întărit deasupra vârfului munţilor, se va înălţa deasupra dealurilor şi spre el se vor revărsa toate naţiunile. Multe popoare se vor duce şi vor spune: "Veniţi, să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov, şi El ne va învăţa căile Sale, iar noi vom umbla pe cărările Sale". Căci din Sion va ieşi legea şi din Ierusalim cuvântul lui Iehova. El va face judecată între naţiuni şi va îndrepta lucrurile cu privire la multe popoare. Din săbiile lor vor făuri brăzdare şi din suliţele lor, cosoare. Nicio naţiune nu va mai ridica sabia contra altei naţiuni şi nu vor mai învăţa războiul.”

12. Pe parcursul Primului Război Mondial și în tot timpul care a trecut de atunci până în prezent, martorii lui Iehova nu au luat niciodată parte la lupta „împotriva sângelui și a cărnii” cu instrumente aducătoare de moarte. (Efes. 6:12; 2 Cor. 10:3,4) Astfel, la Rezoluția adoptată la Congresul lor Internațional, ei au putut afirma, cu sinceritate: „Că, figurativ vorbind, noi ne-am preschimbat săbiile în fiare de plug și sulițele în cosoare și, deși avem atâtea naționalități, noi nu vom ridica sabia unul împotriva altuia deoarece noi suntem frați creștini și membri ai singurei familii a lui Dumnezeu, și nici nu vom mai învăța războiul unul împotriva altuia, ci vom umbla pe căile lui Dumnezeu în pace, unitate și iubire frățească.”

13. Remarcabil, deci, profeția lui Isaia care spune că închinătorii lui Iehova de o naționalitate nu vor ridica sabia împotriva închinătorilor Lui de altă naționalitate și nu vor mai învăța războiul nu așteaptă să fie împlinită după războiul de la Armaghedon, ci se împlinește acum. Acum Iehova vorbește de pace poporului Său și îl instruiește pe căile Sale. Acum ei umblă pe căile Sale, ascultând legea Sa din cerescul Sion, respectându-i judecățile și acceptând lucrurile așa cum le dezvăluie El. Acum, în timpul celei mai mari curse internaționale de înarmare

din istoria omenirii, aceștia învață arta adevăratei păci creștine și ascultă de Prințul Păcii lui Iehova, acum când este la latitudinea fiecăruia să facă aceasta din proprie inițiativă, și când a face astfel este o virtute sau un merit, fără a fi forțați să facem așa.

14. Ei apreciază acum fericirea menționată de Isus în Predica Sa de pe munte: „Fericiți sunt cei pașnici, căci ei vor fi numiți fiii lui Dumnezeu”. (Mat. 5:9) Ei cunosc acum fericirea „fiilor lui Dumnezeu”, deoarece sunt în pace cu Dumnezeu și cu împărăția iubitului Său Fiu. Pentru aceasta, ei nu se tem de bătălia Armaghedonului, deși aceasta este cel mai mare pericol care a existat vreodată pentru națiuni. Ei știu că la Armaghedon Iehova Dumnezeu va continua să le vorbească de pace, prin intermediul marelui Său Rege-Păstor, tuturor oamenilor asemănători oilor din toate națiunile. El îi va apăra și îi va salva, în timp ce va vorbi de un război de anihilare împotriva tuturor celor de pe pământ care nu au făcut acum pace cu El și cu Regele Său. Distrugându-i pe cei ostili, Iehova Dumnezeu va face ceea ce conferințele de dezarmare internațională au eșuat să facă: va șterge războiul internațional de pe fața înecată în sânge a pământului. Cei fericiți și pașnici, care sunt „fiii lui Dumnezeu” se vor dovedi a fi cei cărora le este adresat Psalmul 46:8-11:

15. „Veniţi, priviţi lucrările lui Iehova, cum face lucruri uluitoare pe pământ! El face să înceteze războaiele până la marginile pământului. Frânge arcul, face bucăţi suliţa şi arde în foc carele. "Să vă supuneţi şi să ştiţi că eu sunt Dumnezeu! Eu voi fi înălţat printre naţiuni, voi fi înălţat pe pământ." Iehova al armatelor este cu noi, Dumnezeul lui Iacov este un turn tare pentru noi.”

16. Supraviețuitorii acestui „război al zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic” vor vedea într-adevăr acțiunile lui Iehova prin care aduce evenimente uimtoare pe pământ, nimicindu-i pe toți cei ce tulbură pacea. Acești viitori supraviețuitori sunt deja într-o relație de pace și prietenie cu Dumnezeu și nu vor trebui să ia în niciun fel parte la războiul universal al Armaghedonului. Calea lor de acțiune este arătată în următoarele cuvinte profetice: „Nu vă temeţi şi nu vă îngroziţi din cauza acestei mari mulţimi, căci lupta nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu.” Din acest motiv, ei nu trebuie să se pregătească sau să se antreneze pentru acel război al Armaghedonului. – 2 Cron. 20:15.

17. Când se va sfârși Armaghedonul, va începe domnia milenară a Prințului Păcii peste un popor loial și pașnic pe pământ, salvat din toate națiunile din prezent. Domnia Sa va fi de la o mare la alta și de la Fluviu până la marginile pământului; deci, va cuprinde întregul glob. Cu privire la domnia Sa a fost consemnată următoarea rugăciune profetică: „Munţii să dea pace poporului şi colinele, la fel, prin dreptate. În zilele Sale, cel drept va înflori şi va fi belşug de pace până nu va mai fi lună.” (Ps. 72:3,7) Profetul Isaia confirmă această pace durabilă sub conducerea Aceluia al cărui nume este Prințul Păcii, spunând: „Domnia princiară se va întinde până departe şi pacea nu va avea sfârşit.” (Isa. 9:6,7) Ca Purtător de Cuvânt al lui Dumnezeu, El le va vorbi de pace națiunilor, supușilor Săi din toate națiunile care vor supraviețui.

18. Cu mii de ani în urmă, lui Noe și familiei lui i s-a arătat un simbol al scopului pașnic al lui Dumnezeu, un curcubeu, după ce lumea antică a celor nelegiuiți a fost distrusă de potopul global. Împlinind această profeție istorică, pacea asemănătoare unui curcubeu strălucitor se va arcui și ea peste tot pământul și locuitorii săi, după ce furtuna Armaghedonului va distruge prezentul sistem cutremurat de războaie și va curăța pământul pentru noul sistem pașnic și drept. Atunci cei ce vor începe să trăiască pe pământ sub domnia lui Cristos vor putea construi cu încredere, fără teama că ceea ce construiesc va fi distrus sau luat de armate de invadatori sau că ogoarele lor roditoare vor fi călcate în picioare și distruse de oști sau de mașinării grele de distrugere. Ei vor construi și vor planta cu asigurarea că vor putea și să locuiască, să culeagă și să se bucure de roadele muncii lor. Deoarece cei ce distrug pământul vor fi nimiciți, pământul va fi transformat într-o casă paradisiacă perfectă, prin binecuvântarea lui Dumnezeu dată prin intermediul Regelui Său.

19. În acest paradis pământesc toate animalele vor fi îmblânzite de puterea lui Dumnezeu și vor fi în pace cu omul, care va exercita autoritatea dată de Dumnezeu asupra lor. „Și un băiețel le va mâna”. (Isa. 11:6) Omenirea ascultătoare va avea o sănătate perfectă, iar perfecțiunea trupului îi va face niște creaturi nespus de frumoase, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Mai mult, toți cei ce dorm în mormintele de amintire vor fi treziți la viață de glasul Regelui și vor învia, având ocazia de a dobândi viață veșnică perfectă, pe pământ, sub domnia Sa ca Părinte Veșnic. El le va vorbi acestora de pace. Închinându-se pentru totdeauna lui Iehova Dumnezeu și ascultând pe Regele Său Salvator, toți locuitorii pământului vor putea, spre gloria lui Dumnezeu din înălțimi, să se bucure de „pace pe pământ” ca „oameni cu bunăvoință”, oameni pe care Dumnezeul păcii îi va aproba și cărora le va vorbi de pace.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) Cine arată astăzi cea mai mare preocupare pentru existenţa continuă a umanităţii? (b) Cum arată ei această preocupare şi de ce?

3. Când şi cum vorbeşte Dumnezeu de pace tuturor naţiunilor, însă de ce există tulburare continuă pe plan internaţional?

4. Cum încearcă naţiunile să obţină pace, şi cum arată rezultatele că ele sunt nelegiuite?

5. Ce fel de limbă le va vorbi Dumnezeu, în cele din urmă, şi de ce?

6. Cine ascultă, totuşi, ce vorbeşte Dumnezeu acum, şi ce fel de propuneri le face vorbirea Lui?

7. Cum se arată aceşti oameni a fi prieteni ai păcii, cu cine se asociază ei apoi, şi de ce?

8,9. (a) De ce nu are Iehova un război de purtat cu martorii Împărăției? (b) Cum le vorbeşte El de pace şi cum împlineşte cu ei Zaharia 9:10?

10,11. (a) Cum se potrivesc aceste fapte referitor la ei cu Zaharia 9:10? (b) Ce au adoptat ei în anul 1958 şi ce au început să distribuie în sprijinirea cărei profeţii prin Isaia?

12. Ce au putut declara ei, cu sinceritate, în această Rezoluţie, şi de ce?
13. Când se împlinește, așadar, Isaia 2:2-4 şi de ce există virtute sau merit în faptul că se împlineşte atunci?
14,15. (a) De ce fericire supremă a Predicii de pe munte se bucură ei, și de ce nu se tem ei de Armaghedon? (b) Cum va face Iehova ceea ce conferinţele de dezarmare au eşuat să facă, şi cine Îl vor vedea făcând aceasta?
16. De ce aceştia nu vor trebui să ia parte în războiul Armaghedonului?
17. (a) Pentru cine va începe domnia milenară, după Armaghedon? (b) Cum confirmă Isaia trăinicia păcii de atunci?
18. Cum se va împlini profeţia istorică a curcubeului de după Potop, şi în ce va fi transformat pământul?
19. Cum va fi stabilită pacea între om şi viaţa animală, şi cum se vor putea bucura toţi de „pace pe pământ” ca „oameni cu bunăvoinţă” ai lui Dumnezeu?

Purtați-vă bărbătește – asumați-vă responsabilitatea!

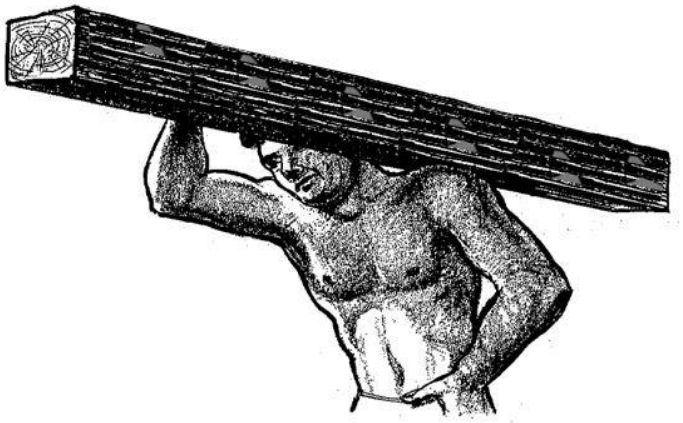

„Un scriitor slab își învinovățește stiloul”. Acest proverb scoate în evidență defectul comun al oamenilor de a vrea să se absolve de responsabilitate când vine vorba de a-și asuma vina. În această privință fiecare dintre noi, fie că suntem bărbați, femei sau copii, ar trebui să ne străduim să fim puternici, să „mergem mai departe ca niște bărbați”. Deși prietenii ne pot ajuta să purtăm poveri în timpuri de necaz, atunci când vine vorba de responsabilitate sau de vină, „fiecare (trebuie) să-și poarte propria sarcină”. – 1 Cor. 16:13; Gal. 6:2,5.

Deseori încercările noastre de a scăpa de vină au la fel de mult sens ca și cea a lui Aaron, care a trădat o gândire confuză. În timp ce Moise era pe munte de patruzeci de zile, poporul a devenit nerăbdător și s-a întors la vechile căi egiptene idolatre. Aducându-și bijuteriile la Aaron, ei i-au cerut să le facă un idol. Consemnarea arată că atunci Aaron „a luat aurul din mâna lor, l-a modelat cu dalta şi a făcut din el statuia turnată a unui viţel.” – Ex. 32:4

Când s-a întors Moise de pe munte și a văzut ce se făcuse și, plin de dreaptă indignare, l-a întrebat pe Aaron ce se întâmplase, și-a asumat Aaron responsabilitatea pentru cele întâmplate? Nu, nu a făcut-o. El a încercat să scape de vină spunându-i lui Moise: „Eu l-am aruncat (aurul de la oameni) în foc şi a ieşit viţelul acesta” de la sine; aparent, astfel încerca Aaron să-l convingă pe Moise. Ar putea fi ceva mai ridicol? Da, deseori încercările noastre de a ne scuza sau justifica au la fel de mult sens ca și aceasta. – Ex. 32:22,24.

În timp ce încercările noastre de a evita vina s-ar putea datora unei gândiri confuze, atunci când încercăm să dăm vina pe alții, este foarte probabil că ceva nu e în regulă în inimile noastre, iar acest lucru scoate la iveală mândrie, nesinceritate și egoism. Făcând astfel, noi nu facem altceva decât să urmăm înclinația moștenită de la primii noștri părinți. Adam, în loc să recunoască bărbătește că fusese neascultător, mâncând din fructul oprit, și să își asume vina pentru acest lucru, s-a justificat învinuindu-i pe alții: „*Femeia* pe care mi-ai dat-o T*u*, *ea* mi-a dat să mănânc din pom și eu am mâncat.” Da, ˙de ce mă acuzi pe mine? Dacă tu nu mi-ai fi dat-o pe femeie și dacă ea nu mi-ar fi dat să mănânc, eu nu aş fi mâncat niciodată din pom!’ Iar Eva a urmat exemplul lui Adam. În loc să-și asume responsabilitatea, ea a pus-o pe altcineva: „Șarpele m-a înșelat, așa că am mâncat din pom”. Dând vina pe altcineva pentru faptele lor, Adam și Eva au arătat că nu se căiau și, astfel, că nu meritau să li se arate îndurare. – Gen. 3:12,13.

Regele Saul a arătat aceeași stare rea a inimii în cel puțin două ocazii diferite. Când a fost mustrat de Samuel fiindcă a oferit, cu aroganță, o anumită jertfă, Saul s-a scuzat: „Am văzut că poporul s-a împrăştiat de lângă mine, că tu n-ai venit în intervalul fixat şi că filistenii s-au adunat la Micmaş ... Mi-am luat deci îndrăzneala şi am oferit jertfa arsă.” El a avut trei scuze, însă acestea nu au avut nicio valoare în ochii lui Iehova. – 1 Sam. 13:11-13.

Regele Saul a manifestat aceeași stare a inimii atunci când i s-a poruncit să-i nimicească pe amaleciți, fără să cruțe vreun om sau animal. Atunci când Samuel i-a spus lui Saul că eșuase să împlinească porunca lui Dumnezeu, Saul i-a răspuns: „Poporul a avut milă de ce era mai bun în turmă şi în cireadă”, „poporul a luat din pradă” și a insistat chiar: „Ba am ascultat de glasul lui Iehova!” Când i s-a amintit că „ascultarea este mai bună decât jertfele” el a recunoscut în sfârşit: „Am călcat porunca lui Iehova”, dar tot i-a învinuit pe oameni, spunând „fiindcă m-am temut de popor şi am ascultat de glasul lor”. Cu toate acestea, Saul nu l-a distrus nici pe regele Agag, iar pentru aceasta, cu siguranță că nu putea să dea vina pe popor! Sfârșitul rău al lui Saul este o avertizare pentru toți cei ce obișnuiesc să refuze să își recunoască vina, sau care le-o atribuie altora. – 1 Sam. 15:13-33.

Cât de diferită este conduita regelui David și a apostolului Petru! Și ei au făcut uneori greșeli grave, însă ei și-au recunoscut vina. David nu și-a căutat scuze și nici nu i-a învinuit pe alții atunci când mânia lui Iehova s-a ridicat împotriva lui pentru că a numărat oamenii care puteau purta arme: „Oare nu eu am spus să se facă numărătoarea poporului, nu eu am păcătuit şi am făcut, într-adevăr, ce este rău? Dar aceste oi ce-au făcut? O, Iehova, Dumnezeul meu, te rog, să vină mâna ta asupra mea şi asupra casei tatălui meu, dar să nu lovească cu plagă poporul Tău.” – 1 Cron. 21:17.

În același fel, atunci când David a păcătuit cu soția lui Urie, el nu a dat vina nici pe Bat-Șeba și nici pe împrejurări, ci a mărturisit plin de umilință: „Am păcătuit împotriva lui Iehova”. Psalmul 51 dezvăluie sinceritatea căinței lui David, și ce mângâiere le-a adus de atunci acel psalm tuturor servilor lui Dumnezeu întristați de un păcat grav! Faptul că David, spre deosebire de Adam, nu a învinuit

femeia, se poate vedea din faptul că el l-a ales pe fiul ei Solomon, dintre toți fiii lui, să îi fie succesor la tronul lui Iehova. – 2 Sam. 11:4; 12:13; 1 Regi 1:17.

Apostolul Petru a dat și el dovadă de o astfel de stare dreaptă a inimii. Atunci când l-a renegat pe Învățătorul său, a încercat el să se justifice sau să dea vina pe alții? Nu, ci, plin de umilință și chinuit de remușcări, „a ieșit afară și a plâns cu amărăciune”. – Luca 22:62.

Dacă, asemenea lui Aaron, avem o slăbiciune în această privință, să veghem și să ne străduim să o învingem pentru a nu fi ca Adam, Eva și Regele Saul. Nu uitați, atunci când încercăm să dăm vina pe împrejurări sau pe alții, aceasta indică o formă de egoism, slăbiciune morală, mândrie sau nesinceritate. Dacă ne păzim inimile noi îi putem plăcea lui Dumnezeu, în ciuda slăbiciunilor noastre: „Cine îşi acoperă fărădelegile nu va prospera, dar celui ce le mărturiseşte şi se lasă de ele i se va arăta îndurare”. Așadar, purtați-vă bărbătește! Fiți ca David și ca Petru – asumați-vă responsabilitatea! – Prov. 28:13.

RECONSTRUIREA TEMPLULUI PROFETIC DE ”FIII EXILULUI”

Evreii credincioși care sufereau în captivitatea babiloniană aveau multe motive să jelească. „Din cauza păcatelor profeţilor săi şi a nelegiuirilor preoţilor săi”, citim, ‘Iehova și-a respins altarul. Și-a disprețuit sanctuarul.’ Da, țara lor era pustiită, templul era o grămadă de ruine și ei înșiși erau de râsul tuturor națiunilor. Nu e de mirare că psalmistul lor a scris: „Lângă râurile Babilonului, acolo ne-am aşezat. Şi am plâns când ne-am adus aminte de Sion.” – Plângeri 4:13; 2:7; Ps. 137:1.

Totuși, acei exilați nefericiți nu plângeau doar, ci se și rugau, iar Iehova le-a auzit rugăciunea, conform cererea lui Solomon, făcută cu circa cinci sute de ani mai devreme: ˙Dacă vor păcătui împotriva Ta (căci nu este om care să nu păcătuiască) şi te vei mânia pe ei şi-i vei da în mâna duşmanului, iar cei ce îi vor lua îi vor duce captivi, dacă îşi vor veni în fire în ţara în care au fost duşi captivi şi se vor întoarce şi îţi vor cere favoare, dacă se vor întoarce la tine cu toată inima, ascultă din ceruri rugăciunea şi fă-le dreptate!’ – 1 Regi 8:46-49.

Deoarece regele Babilonului nu voia să îl lase pe poporul lui Dumnezeu să plece, Iehova a făcut ca dominația lui mondială să fie răsturnată de un imperiu care

avea să coopereze cu voința divină, cel Medo-persan. Astfel, la sfârșitul celor șaptezeci de ani prezișI de pustiire, în 537 î.e.n. – exact la timp – Cirus a emis memorabilul său decret de eliberare. Fără îndoială că Iehova a pus acest lucru în inima lui Cirus, făcându-l pe Daniel să-i zică lui Cirus ce spunea profeția divină despre el. Cirus nu numai că le-a permis evreilor să se întoarcă pentru a reconstrui casa lui Iehova de la Ierusalim și le-a poruncit evreilor care nu voiau să se întoarcă să contribuie și ei pentru reconstruirea templului, ci a și ajutat el însuși la aceasta înapoind toate uneltele de la templu pe care Nebucadnețar le dusese în Babilon. În trecere, am putea remarca faptul că deși decretul lui Cirus sună ca și cum el ar fi devenit un prozelit față de închinarea lui Iehova, acest lucru nu s-a întâmplat. El nu a făcut altceva decât să își respecte propria politică de libertate religioasă. – Ezra. 1:1-8; Isa. 44:28; Dan. 9:1,2.

ZOROBABEL RECONSTRUIEȘTE TEMPLUL

Aproximativ cinci mii de slujitori devotați ai lui Iehova au profitat de acest decret de eliberare al lui Cirus, în timp ce alții au ajutat făcând contribuții. La conducerea exilaților reîntorși erau guvernatorul Zorobabel din seminția lui Iuda și marele preot Iosua. Unul dintre primele lucruri pe care le-au făcut Iosua și ceilalți preoți a fost să ridice un altar, pentru a oferi jertfele zilnice de dimineață și de seară. În construirea templului, fără îndoială, că ei au putut să folosească chiar pietrele care fuseseră cândva parte din templul lui Solomon, astfel că nu ni se spune că ei ar fi adus vreo piatră. Dar lucrurile nu au stat la fel și cu lemnul pentru construcție. Babilonienii arseseră templul și astfel citim că israeliții întorși în țară i-au plătit pe sidonieni și pe cei din Tir să taie cedri din Liban și să-i trimită cu corăbii la Iope, așa cum îi plătise și Solomon pe oamenii regelui Hiram să facă același lucru. În al doilea an după întoarcerea lor, temelia templului era deja pusă, ceea ce făcea necesare unele ceremonii de laudă la adresa lui Iehova. În timp ce unii dintre bătrânii care văzuseră templul lui Solomon plângeau, ceilalți strigau de bucurie. – Ezra. 3:1-13.

„Când vrăjmașii lui Iuda și ai lui Beniamin au auzit că fiii exilului îi construiau un templu lui Iehova, Dumnezeul lui Israel, imediat” s-au oferit să ajute, spunând să îi serveau aceluiași Dumnezeu. Fiindcă ofertele lor de ajutor au fost refuzate, acești adversari i-au calomniat pe evrei – mai degrabă i-au defăimat, căci acuzațiile lor au fost trimise în scris – la Magian Gaumata, care pretindea a fi Smerdis și care a devenit conducătorul Persiei pentru un scurt timp, astfel încât acesta a emis un decret prin care le interzicea izraeliților să continue construirea templului. Fără îndoială că acești adversari, plini de răutate, i-au forțat, prin puterea armelor, pe evrei să înceteze reconstruirea templului. Cât de mincinoasă s-a arătat, așadar, afirmația lor că ei s-ar închina aceluiași Dumnezeu ca și evreii! – Ezra 4:1-24.

Dar i-a eliberat această acțiune a dușmanilor pe fiii exilului de responsabilitatea lor de a reconstrui casa lui Iehova? Se pare că așa au crezut Zorobabel și cei ce erau cu el, căci ei au devenit atât de absorbiți de câștigurile materiale încât nu au mai continuat să construiască templul. Pentru a le arăta cât de

gravă era situația, Iehova nu le-a mai dat niciun fel de binecuvântare materială și i-a trimis pe profeții săi Hagăi și Zaharia să le spună acest lucru. Acești profeți i-au mustrat pe frații lor evrei pentru materialismul lor, le-au spus clar că prosperitatea spirituală trebuia să fie pe primul loc și că de ea depindea și cea materială și i-au îndemnat să continue să construiască templul. – Ezra 5:1,2; Hag. 1:1-15.

Din nou, dușmanii lor au căutat să îi oprească scriind guvernului persan, dar de această dată Darius I (Histaspes) era pe tron. Totuși, fiii exilului s-au împotrivit, menționând în apărarea lor decretul lui Cirus care le dădea voie să reconstruiască templul, iar, ca urmare, acțiunea dușmanilor lor a avut efect de bumerang. Darius nu numai că le-a permis evreilor să își continue reconstruirea templului, ci a și decretat să fie ucis oricine intervenea, și le-a poruncit tocmai acestor dușmani să le dea materialele pentru construirea templului. Ce victorie a fost aceasta! Astfel, în puțin mai mult de patru ani, în 516 î.e.n., templul a fost terminat. – Ezra 5:1 la 6:15.

Potrivit decretului lui Cirus, casa lui Iehova de la Ierusalim trebuia să aibă 27,5 m lățime și înălțime. Este foarte probabil ca aceste măsuri să fie cele exterioare, astfel încât acest templu nu era cu mult mai lat sau mai înalt decât cel al lui Solomon. Oricum ar fi, e sigur că în ceea ce privește splendoarea, templul lui Zorobabel nu se compara cu cel al lui Solomon. Mai mult decât atât, acesta a fost inferior și în ceea ce privește comorile spirituale, căci el nu conținea Arca legământului, tablele Legii și lumina supranaturală *Shekina,* care indica prezența lui Iehova.

Se pare că nici inaugurarea templului lui Zorobabel nu s-a comparat cu cea a templului lui Solomon, când, fără îndoială, peste un milion de izraeliți s-au strâns la Ierusalim. De fapt, în 516 î.e.n. s-au oferit ca jertfă mai puțin de 1% din cantitatea de animale oferite în 1027 î.e.n. Nu se vorbește nici despre vreo glorie asemănătoare unui nor care să umple casa din urmă, așa cum se întâmplase la primul templu, sau de vreun foc care să coboare din ceruri și să mistuie jertfele și ofrandele arse.

Deși inferior în toate privințele, așa cum cel mai probabil a și fost, templul lui Zorobabel a servit totuși scopului lui Iehova ca loc de întâlnire între Iehova și poporul Său de legământ. În mod deosebit, el a avut o poziție onorabilă în vremea lui Ezra și Neemia. Artaxerxe I (Longimanus) a decretat în mod generos, în acel timp, cu privire la „preoţi, leviţi, cântăreţi, portari, netinimi (slujitori ai templului) şi lucrători de la casa lui Dumnezeu” că „nu li se poate pretinde impozit, tribut sau vamă”. La adunările lor oamenii se înghesuiau în curțile templului, iar Ezra făcea declarație și rugăciune publice în fața sanctuarului sau a templului propriu-zis.- Ezra 7:24.

O EXISTENȚĂ CU BUNE ȘI CU RELE

Templul lui Zorobabel a avut o existență cu bune și cu rele, ca și cel al lui Solomon, deși acesta nu a fost niciodată atât de rău pângărit de mâinile izraeliților, căci aceștia au pus de repetate ori idoli în curțile templului lui Solomon, iar odată chiar i-au închis ușile cu cuie. Totuși, în zilele lui Neemia – când acesta era plecat

la curtea persană – evreii au manifestat lipsă de apreciere față de templul lor. Astfel citim că la întoarcerea sa, el i-a găsit pe leviți și pe preoți lucrând la fermele lor în loc să își facă sarcinile de la templu, deoarece oamenii nu aduseseră zeciuiala, așa cum promiseseră solemn că vor face în timpul când Neemia fusese guvernator. – Neem. 10:32,33; 13:10,11.

Fără îndoială că primul dintre păgânii care au pângărit templul lui Zorobabel a fost Antíochus Epíphanes, un conducător sirian fanatic. Frustrat în ambiția sa de a-și extinde teritoriile, se spune că el a încercat să își satisfacă mândria și lăcomia de putere pornind o cruciadă în care voia să elenizeze popoarele supuse lui. Hotărât să distrugă religia și obiceiurile evreilor, el a invadat Ierusalimul în 170 î.e.n. și a jefuit templul de multe dintre comorile sale. Doi ani mai târziu, el a arătat cât de mult dispreț avea pentru casa lui Iehova sacrificând o scroafă pe altarul său principal, stabilind și o garnizoană în Ierusalim, pentru a se asigura că politica sa păgână este respectată.

Această asuprire religioasă a făcut să izbucnească revolta macabeilor. Trei ani mai târziu, chiar în ziua în care fusese pângărit templul de Antiochus, generalul macabeu Iuda Macabeu a intrat în Ierusalim urmat de o armată victorioasă, a curățat templul și l-a rededicat. (Consemnarea acestor evenimente se găsește în cartea 1 Macabei, singura carte apocrifă credibilă din punct de vedere istoric.) În amintirea acestui eveniment a început să se celebreze în fiecare an sărbătoarea dedicării, la care se face referire și în Scripturi: „Atunci se ţinea la Ierusalim Sărbătoarea Dedicării. Era iarnă.” – Ioan 10:22.

Câteva sute de ani mai târziu, în 63 î.e.n., o armată romană condusă de Generalul Pompei a atacat zona templului din Ierusalim dinspre nord, ceea ce a avut drept rezultat marele masacru al evreilor din curțile templului. În 54 î.e.n., politicianul roman Crassus a jefuit templul de comori în valoare de circa zece milioane de dolari. În 37 î.e.n., regele Irod, în războiul său cu conducătorii evrei asmoneeni, dinastia care a rezultat din succesul revoltei macabeilor, a asaltat templul și i-a distrus unele dintre săli. După încă vreo douăzeci de ani, sau după ce a stat în picioare timp de 500 de ani, templul lui Zorobabel a făcut treptat loc pentru succesorul său, templul lui Irod.

MODELE PROFETICE

Consemnarea scripturală despre reconstruirea templului de către fiii exilului face parte din „toate lucrurile care au fost scrise mai înainte” pentru instruirea noastră. Aici sunt unele lecții pline de forță despre aprecierea modului în care tratează Iehova pe slujitorii săi, precum și unele modele profetice izbitoare sau paralele care aruncă lumină asupra drumului nostru, arătându-ne clar care este voința divină pentru noi. – Rom. 15:4.

Așa cum Dumnezeu a permis ca israeliții de atunci să fie luați captivi în Babilonul antic, în 607 î.e.n., din cauza abandonărilor lor, tot așa Dumnezeu a permis ca și poporul Său din timpurile moderne să fie luat captiv de Babilonul modern spiritual și mistic, organizația mondială a Diavolului, pentru motive similare, în timpul Primului Război Mondial. Și la fel cum în 537 î.e.n., după

șaptezeci de ani literali de captivitate, Iehova și-a manifestat minunat bunătatea iubitoare folosindu-se de Cirus pentru a-i elibera pe evrei (așa cum prezisese Ieremia), tot așa și în 1919, după șaptezeci de ani simbolici, ca să spunem așa, Iehova și-a manifestat din nou bunătatea iubitoare folosindu-l pe mai marele Cirus, Isus Cristos, pentru a-și elibera poporul. – Plângeri 3:22-24.

Scripturile arată mai departe că Iehova a făcut ca fiii exilului să se întoarcă în primul rând de dragul numelui Său. Tot așa se aplică și astăzi cuvintele sale: „Nu pentru voi fac lucrul acesta, casă a lui Israel, ci pentru sfântul Meu nume ... şi naţiunile vor şti că Eu sunt Iehova”. Apoi, la fel, așa cum atunci Zorobabel a condus reconstruirea templului, tot așa, Iehova are și astăzi un Mai Mare Zorobabel, Isus Cristos, ce conduce activitatea de la templu. Și așa cum atunci Iehova i-a binecuvântat pe izraeliți deoarece au stat fermi și au luptat pentru drepturile lor în zilele lui Darius I (persan), tot așa și astăzi Iehova își binecuvântează poporul, în timp ce acesta luptă pentru a apăra și stabili legal închinarea curată la Iehova în templul Său. Acolo unde nu pot face apel la instanțele de judecată, ei continuă în ilegalitate până când sunt opriți cu forța, așa cum și fiii exilului din zilele pretinsului Smerdis au continuat să construiască până când au fost forțați de adversarii lor să se oprească. – Ezec. 36:22,23, *AS*.

De aici se poate învăța o lecție valoroasă despre capcana materialismului. Atunci, binecuvântarea lui Iehova a fost reținută din cauza tendințelor materialiste, care au făcut ca reconstruirea templului să fie întârziată pentru mai mulți ani, precum și ca serviciul la templu să fie neglijat în zilele lui Neemia. Tot așa nici noi astăzi nu ne putem aștepta ca Iehova să ne binecuvânteze eforturile dacă punem serviciul Său pe locul al doilea în viețile noastre, din cauza capcanei materialismului. Și așa cum atunci evreii aveau obligația de a susține închinarea de la templu cu o zeciuială, sau o zecime, tot așa și noi, astăzi, trebuie să dăm nu o zeciuială literală, ci una spirituală sau figurativă, ce reprezintă tot ce putem da noi direct în serviciul lui Iehova, ca o dovadă a faptului că ne-am dedicat Lui.

Și în cele din urmă, dar cu siguranță nu în ultimul rând, este profeția izbitoare și înviorătoare pentru inimă care a fost rostită atunci și care se împlinește pentru prima oară în zilele noastre: „Voi zgudui toate naţiunile, şi comorile preţioase ale tuturor naţiunilor vor veni; şi voi umple de glorie casa aceasta, zice Iehova al oştirilor.” (Hag. 2:7, *AS*) La circa cinci sute de ani după rostirea acestei profeții, Pavel a citat din contextul ei și a aplicat-o la viitor. Împlinirea profeției biblice arată că această zguduire a început în 1914, odată cu nașterea împărăției lui Dumnezeu. – Evrei 12:27,28; Apoc. 12:1-12.

Anunțarea acestui lucru, împreună cu toate implicațiile sale, a avut un efect zguduitor pentru întreaga lume, ducând la aducerea lucrurilor prețioase ale tuturor națiunilor la templul lui Dumnezeu. Ce sau cine sunt aceste lucruri prețioase? Nu bogățiile materiale și nici cei mari și puternici din națiuni. Nu, ci cele mai prețioase și dezirabile lucruri din toate națiunile, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, sunt oamenii cu bunăvoință față de El, iubitorii dreptății, care se separă de organizațiile religioase, politice și comerciale ale acestei lumi rele și se asociază cu templul spiritual al lui Iehova, cei rămași din adunarea creștină a lui Dumnezeu.

Aceştia umplu casa lui Dumnezeu cu glorie, aducând în ea devoțiunea și serviciul lor, din toată inima.

Într-adevăr, relatarea despre reconstruirea templului de Zorobabel și restabilirea închinării curate la Ierusalim este plină de modele profetice izbitoare și sfaturi valoroase pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi!

Partea 24 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

Sanctuarul lui Iehova este acum un sanctuar viu, alcătuit din „pietre vii”, urmașii unși cu spirit ai Pietrei de Temelie din capul unghiului, Isus Cristos. În 1918, „micul corn” din Daniel 8:9, dubla putere mondială anglo-americană a sfărâmat locul acestui sanctuar spiritual, iar în 1926 ea împreună cu alte națiuni au comis „păcatul care pustiește”, sau Liga Națiunilor. Aceasta a marcat începutul celor 2300 de „seri și dimineți” menționate în Daniel 8:14, la sfârșitul cărora sanctuarul lui Iehova trebuie să fie restabilit la starea sa de drept. Această perioadă de șase ani, patru luni și douăzeci de zile s-a sfârșit pe 15 octombrie 1932, când „Turnul de veghere”, revista oficială a clasei sanctuarului, a publicat dovada potrivit căreia clasa sanctuarului de pe pământ a fost curățată și că sanctuarul a fost restabilit la starea sa de drept prin abolirea din adunările martorilor lui Iehova a „bătrânilor” aleși democratic și prin instituirea numirii teocratice a directorilor de serviciu din adunări, pentru predicarea veștii bune a împărăției. Astfel, a intrat în vigoare conducerea teocratică în adunările rămășiței unse a lui Iehova.

49. Acesta a fost doar un început corect, căci sanctuarul trebuia să devină teocratic din toate punctele de vedere. Şase ani mai târziu, *Turnul de veghere* a publicat articolul „Organizaţie”, Partea 1, în ediţia din 1 iunie 1938, iar Partea 2, în următoarea ediţie din 15 iunie. Acest articol începea spunând: „Organizaţia lui Iehova nu este sub nicio formă democratică. Iehova e suprem, iar guvernarea sau organizaţia Sa este strict teocratică.” Acest articol a mai propus şi o rezoluţie spre adoptare de către fiecare adunare, rezoluţia recunoscând că „guvernarea lui Dumnezeu este o teocraţie pură” şi cerând „Societăţii”, în calitate de reprezentant vizibil al acesteia, să organizeze adunarea pentru serviciul lui Dumnezeu şi să numească, în mod teocraticm din vârful vizibil, diverşi servi ai adunării. – Partea 2, parag.15.

50. Această rezoluţie teocratică a fost adoptată, iar adunările martorilor lui Iehova au procedat în baza acesteia în toată lumea; iar corpul de guvernare vizibil de la sediul Societăţii din Brooklyn, New York, a procedat la organizarea teocratică a tuturor adunărilor doritoare. Toate adunările nou înfiinţate începând din acel moment au fost organizate în mod teocratic încă de la bun început. Acest lucru a avut ca rezultat o mai bună, mai paşnică şi mai productivă organizare a poporului dedicat al lui Iehova, în împlinirea cuvintelor din Isaia 60:17. Această organizaţie teocratică a trecut prin al Doilea Război Mondial, fiind îngrozitor

persecutată de către a şaptea putere mondială şi aliaţii şi duşmanii acesteia. Dar, sub nicio formă, organizaţia teocratică nu s-a plecat înfricoşată în sclavie, în faţa guvernelor dictatoriale sau regimentare şi nici nu a încetat să aducă, în mod constat, zilnic, arderea de tot sau lauda lui Iehova Dumnezeu şi împărăţiei Sale.

51. Curăţat, îndreptăţit şi în starea sa teocratică de drept, sanctuarul continuă să-şi aducă serviciul divin şi în ziua de azi, indiferent de ce face „micul corn" simbolic sau „împăratul cu înfăţişare îngrozitoare". Clasa sanctuarului caută împlinirea completă a explicaţiei îngerului Gabriel dată lui Daniel cu privire la acest „împărat" politic viclean: „Şi, prin viclenia lui, el va face să reuşească înşelătoria în mâna lui. Se va slăvi pe sine în inima lui. Fără să avertizeze îi va nimici pe mulţi. Se va ridica împotriva Prinţului prinţilor, dar va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenești. Viziunea referitoare la seri şi dimineţi, despre care s-a vorbit, este adevărată. Tu însă sigilează viziunea, pentru că se referă la zile din viitor." – Daniel 8:25, 26, *RS.*

52. Dubla putere mondială anglo-americană încă îşi păstrează poziţia în calitate de a şaptea putere mondială activă din profeţia biblică. Aceasta nu s-a clintit în faţa ameninţării blocului comunist, care s-a fălit că, în cele din urmă, va prelua dominația mondială. Cea mai mare greşeală pe care a comis-o cea de-a şaptea putere mondială este că, încrezută fiind în propriile-i forţe, s-a opus Prințului prinților, Iehova Dumnezeu, care a preluat puterea în anul 1914 (e.n.) şi care este Cel Preaînalt peste întreg pământul şi a prinților acestuia, inclusiv „împăratul cu înfăţişare îngrozitoare". (Ps. 83:18, *AV*). Mai ales pentru acest motiv, a şaptea putere mondială va fi înfrântă în scurt timp, nu de mâna comunismului mondial, ci de mână sau putere supraomenească.

53. Împărăţia lui Dumnezeu, împotriva căreia a şaptea putere mondială a comis „păcatul" abominabil, o va lovi în timpul desfăşurării „războiului zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic", la fel cum piatra desprinsă din munte în visul lui Nebucadneţar a lovit la picioare chipul simbolic al puterilor mondiale ce urmau să se succeadă şi l-a făcut una cu pământul, spre a fi luată de vânt. Viziunea despre seri şi dimineţi nu mai e pecetluită. După „multele zile" din miile de ani, aceasta a fost deschisă. Cea mai mare parte a viziunii deja s-a împlinit. Simbolicul „împărat cu înfăţişare îngrozitoare" este pe cale să fie distrus de mâna divină. Apoi, Iehova Dumnezeu, care locuiește prin spirit în sanctuarul Său, va fi justificat ca Suveran Universal. Voința Sa trebuie să se facă pe pământ.

CAPITOLUL 10: NORDUL ÎMPOTRIVA SUDULUI

[*] De la al Doilea Război Mondial s-au declarat tensiunile şi „războiul rece" dintre cele două mari blocuri ale naţiunilor din Est şi Vest. Viziunea profetică finală ce i-a fost dată lui Daniel îl prezintă ca un conflict fulminant între Nord şi Sud. Viziunea este atât de precisă în detalii profetice, încât necredincioşii au negat

Cuprins

că Daniel a primit şi a scris o descriere a acestei viziuni. Porfir, un filozof grec din secolul al treilea (aprox. 233-304 d.Cr.), cel care a scris o lucrare intitulată *Împotriva creştinilor*, în cincisprezece volume, a fost unul dintre aceştia.

2. Porfir l-a recunoscut pe Isus Cristos doar ca pe un filozof remarcabil, dar nu a fost de acord cu El că Daniel este autorul cărţii din Biblie care-i poartă numele. Pentru că ultima viziune a lui Daniel părea să îl descrie atât de precis pe regele sirian Antioh IV Epiphanes, Porfir nu a putut să-i accepte istoria scrisă în prealabil prin inspiraţie, ci a privit-o ca pe o istorie scrisă după ce s-a întâmplat. Prin urmare, Porfir l-a văzut pe autorul cărţii lui Daniel ca pe un impostor, care şi-a asumat rolul de profet căruia Iehova Dumnezeu i-a trimis îngeri şi i-a dezvăluit viziuni. Cu toate acestea, nebunia lui Porfir şi a altor sceptici ca şi el este dovedită. Cum aşa? Pentru că se constată că viziunea chiar a prezis evenimente care s-au întâmplat în realitate în acest secol al douăzecilea şi Daniel nu a fost aici ca să le scrie după ce s-au întâmplat. Într-adevăr, îngerul i-a spus lui Daniel: „Acum ... vin să te fac să înțelegi ce are să se întâmple poporului tău în zilele din urmă, căci viziunea este cu privire la viitor.” – Dan. 10:13, 14, *RS*.

3. De la nimeni altcineva decât de la un înger al lui Iehova Dumnezeu, a şaptea putere mondială, puterea mondială dublă anglo-americană, ar trebui să înveţe că puterile mondiale dinaintea ei au avut prinţi demoni nevăzuţi care le-au condus. Îngerul lui Dumnezeu care a răspuns rugăciunii lui Daniel a fost reţinut timp de trei săptămâni de către un asemenea prinţ demon. El i-a explicat lui Daniel de ce a întârziat, spunându-i: „Prinţul regatului Persia m-a reţinut pentru douăzeci şi una de zile; dar Mihail, unul din prinţii căpetenie, mi-a venit în ajutor, aşa că l-am lăsat pe el cu prinţul regatului Persia ... Ştii de ce am venit la tine? Dar acum trebuie să mă întorc şi să lupt împotriva prinţului Persiei; şi când voi fi terminat cu el iată că va veni prinţul Greciei. Dar am să îţi spun ce este scris în cartea adevărului: nu este nimeni care luptă de partea mea în afară de Mihail, prinţul tău”. Această apariţie a îngerului a fost în a douăzeci şi patra zi din Nisan, în al treilea an de domnie a lui Cirus, regele Persiei. – Dan. 10:1-4, 10-14, 20, 21, *RS*.

4. Darius Medul, unchiul lui Cirus şi primul conducător al puterii mondiale Medo-Persia, a ieşit acum din scenă. Dar îngerul se referă din nou la el la începutul minunatei profeţii referitoare la poporul lui Daniel, în zilele care vor veni până în „zilele din urmă”. El a spus: „În ce mă privește, în primul an al lui Darius medul, [539-538 B.C.], eram şi eu la el, ca să-l ajut şi să-l sprijin.” (Dan. 11:1, *JP*). Nu acest conducător păgân Darius Medul a fost cel alături de care s-a ridicat îngerul lui Iehova pentru a-l susţine şi întări, ci Mihail. Îngerul a vorbit despre Mihail ca cel care lupta de partea lui. Având în vedere scopurile lui Iehova care trebuiau împlinite referitor la poporul lui Daniel, al căror principal prinţ ceresc era Mihail, acest înger s-a oprit şi i-a oferit sprijinul şi ajutorul său lui Mihail împotriva prinţului demon al puterii mondiale medo-persane. Darius a trebuit manevrat în armonie cu scopurile lui Iehova, ca atunci când Iehova şi-a trimis îngerul pentru a „închide gura leilor” care l-ar fi devorat pe Daniel. Astfel, Regele Darius a fost fericit să-l scoată pe Daniel din groapa leilor, de acolo de unde duşmanii invidioşi ai lui Daniel îl obligaseră pe Regele Darius să îl arunce. Ca urmare a acestei

Cuprins

eliberări a lui Daniel, unul dintre cei trei conducători ai regatului lui Darius, Darius Medul, de bună voie, a dat un decret pentru toţi supuşii săi „să tremure şi să se teamă de Dumnezeul lui Daniel, căci El este Dumnezeul cel Viu şi El dăinuie veşnic; Împărăţia Lui nu va fi distrusă niciodată, şi stăpânirea Lui nu va avea sfârşit”. Astfel, „Daniel a prosperat în timpul domniei lui Darius şi Cirus persanul”. – Dan. 6:21-28, *RS*.

5. Tot ce urmează în profeţia lui Daniel este important. Este mesajul lui Dumnezeu transmis prin îngerul Său asociat cu Mihail, prinţul. Este un răspuns la rugăciunile lui Daniel de trei săptămâni. Nu este numai o profeţie bine detaliată despre luptele pentru putere şi intrigile politice dintre regii antici rivali, dar nu este cazul să ne pierdem timpul cu acest studiu azi. Deoarece îngerul lui Dumnezeu și-a făcut timp și s-a luptat pentru ocazia de a-i duce lui Daniel mesajul profetic, pentru că Dumnezeu l-a trimis cu acest mesaj, și deoarece Dumnezeu l-a inspirat pe Daniel să scrie viziunea tocmai adusă de înger, atunci i-am nesocoti pe Dumnezeu, pe îngerul Său şi pe Daniel dacă am omite oricare dintre părţile profeţiei ca fiind neesenţială şi neimportantă în aceste zile critice. De ce aceasta? Pentru că studiul nostru asupra acestor evenimente care se potrivesc cu profeţia arată acurateţea prevederii lui Iehova Dumnezeu şi îl justifică în calitate de mare profet. Prin urmare, studiul nostru și demontrația primei părți a viziunii profetice ne întăreşte încrederea şi credința că şi ultima parte a profeţiei se va împlini. Da, ne întăreşte credinţa că *toate* profeţiile cuvântului lui Dumnezeu sunt adevărate şi demne de încredere.

6. După ce s-a referit la Darius Medul, primul conducător mondial Medo-Persan, îngerul lui Iehova a continuat să spună: „Acum, îţi voi face cunoscut adevărul: Iată că vor mai fi încă trei împăraţi în Persia. Cel de al patrulea va strânge mai multă bogăţie decât toţi ceilalţi; şi când se va simţi puternic prin bogăţiile lui, va răscula totul împotriva împărăţiei Greciei.” (Dan. 11:2, *JP*). Cei trei regi ai Persiei care s-au ridicat şi şi-au asumat conducerea lumii au fost: (1) Cirus cel Mare, (2) Cambyses (530-522 î.Cr.), cuceritorul Egiptului, şi (3) Darius Histaspe (521-485 î.Cr.), ginerele lui Cirus. În această listă a celor trei nu este luat în calcul uzurpatorul, magul numit Gaumata, care a pretins a fi Smerdis Bardija, fratele lui Cambyses. El a domnit mai puţin de opt luni, până când s-a descoperit a fi doar uzurpator şi a fost condamnat la moarte de către Darius I (Histaspe). Sub comanda lui Darius a început invazia Greciei, în anul 499 î. Cr. În timpul celei de a doua invazii, perşii au fost învinşi la Maraton, în 28-29 septembrie, 490 î. Cr., iar armata lor a fost forţată să se retragă în Asia Mică. Cinci ani mai târziu, Darius I a murit şi succesorul său a fost cel de „al patrulea” rege, Xerxes I.

7. Înfrângerea perşilor de la Maraton trebuia răzbunată. Astfel, Xerxes, devenind puternic datorită bogăţiei sale, a început pregătiri la nivelul întregului imperiu pentru a-i umili pe greci. El a fost cunoscut ca fiind Ahaşveroş, care s-a căsătorit cu Estera evreica şi care a domnit peste 127 de provincii, din India până în Etiopia. (Estera 1:1). Trupele sale erau compuse din soldaţi din toate aceste provincii, inclusiv din India de Est şi Etiopia. Fenicienii au furnizat 1 200 de corăbii cu echipaje, în afară de cele 3 000 de corăbii pentru transportul acestui

amestec de trupe. Istoricul Herodot a povestit că au fost 1 700 000 de pedeştri, 100 000 de călăreţi şi 510 000 de marinari şi soldaţi, în total 2 310 000 de ostaşi. În primăvara anului 480 î. Cr. această imensă maşină de război a pornit împotriva Greciei.

8. Acţiunea eroică a grecilor la Termopile i-a costat mult pe perşi. Ei au devastat Atena, dar la Salamina aceşti perşi au suferit o grea înfrângere, căci grecii erau hotărâţi să lupte până la moarte. O altă victorie a Greciei la Plataea, în anul următor, a fost decisivă. Grecia nu era locul potrivit pentru perşi, iar regele Xerxes a fugit în Asia Mică. Chiar şi Bizanţul, capitala Traciei, a fost smulsă de la perşi de către curajoşii spartani din sudul Greciei.

9. În ciuda înlăturării din Grecia, Imperiul Persan a continuat să fie cea de-a patra putere mondială pentru încă 150 de ani. După Xerxes au urmat încă şapte regi, ei fiind numiţi: Artaxerxes I, Xerxes II, Darius II (Ochus), Artaxerxes II, Artaxerxes III, Arses şi Darius III. Pentru acest motiv „criticii înalți" spun că îngerul a greşit când i-a spus lui Daniel: „Acum îţi voi arăta adevărul." Dar nu este aşa, pentru că îngerul nu a spus că al „patrulea" rege persan va fi şi ultimul sau că Xerxes I va fi cel de-al patrulea şi ultimul conducător mondial, numărând de la Cyrus cel Mare. El se opreşte doar la acest al „patrulea" rege al Persiei care a purtat campania totală, răzbunătoare împotriva Greciei şi care a avut parte de cea mai amară înfrângere şi pierdere a renumelui. El a fost ultimul rege persan care a purtat război în Grecia. Astfel, îngerul a condensat istoria prin trecerea peste domniile succesive ale celor şapte regi persani rămaşi şi având o viziune profetică a regelui european care a inversat rolurile şi a purtat război în Persia. Îngerul a avut dreptate din punct de vedere istoric, atunci când a spus:

10. „Dar se va ridica un împărat puternic, ce va stăpâni cu o mare putere şi va face ce va voi." (Dan. 11:3, *JP*). Aceasta s-a întâmplat în anul 336 î.Cr., în acelaşi an în care a fost încoronat cel de al unsprezecelea şi ultimul conducător persan mondial, începând de la Cirus cel Mare. În acel an, Alexandru Macedon „s-a ridicat", fiind încoronat rege al Macedoniei, ca succesor al tatălui său, Filip II, după care a fost numit faimosul oraş biblic Filipi. Acest conducător în vârstă de douăzeci de ani s-a dovedit a fi un „rege puternic" şi a fost cunoscut ca Alexandru cel Mare.

11. Aprins de planul inițiat de tatăl lui, s-a lansat în cucerirea Asiei şi a avut un succes imediat. El a ocupat provinciile persane din Orientul Mijlociu şi Egipt, acolo unde a fondat oraşul Alexandria, care există şi în zilele noastre. Pornind spre Nord, a traversat fluviile Tigru şi Eufrat pentru a se întâlni cu Darius III pe câmpul de luptă la Gaugamela, în apropiere de Ninive, capitala străveche a Asiriei ajunsă în ruină. Falangele şi cavaleria lui Alexandru, numărând 47 000 de soldaţi, au luptat împotriva celor 1 000 000 războinici ai lui Darius şi i-au împrăştiat. Darius III a fugit, dar a fost ucis, ceea ce a dus la sfârşitul dinastiei Achaemeniene, care a început cu Darius I. Având acum sub comanda sa imperiul persan, Alexandru cel Mare a „condus cu mare putere" şi a făcut totul „aşa cum a vrut". S-a căsătorit cu Roxana, fiica regelui bactrian cucerit, şi, de asemenea, cu Statira, fiica regelui

Persiei Darius III. Cu Roxana a avut un fiu numit Alexandru (Allou). Cu o anumită Barsine a avut un fiu nelegitim numit Heracles (Hercule).
(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

49. După aceea, ce au declarat numerele din iunie 1938 ale *Turnului de veghere* şi ce rezoluţie a propus aceasta spre adoptare?
50. Ce măsuri au urmat după această rezoluţie, ce reorganizare a avut loc apoi, şi care a fost rezultatul?
51. Ce a continuat să facă sanctuarul în starea sa de drept, şi ce împlinire a profeţiei are loc?
52. Care a fost cea mai gravă greşeală a celei de-a şaptea puteri mondiale şi, prin urmare, ce trebuie să se întâmple cu ea?
53. Care este acum starea „viziunii despre seri şi dimineţi”, după aceste „multe zile”, şi ce mai este de aşteptat?
1,2 . (a) Cum a prezentat viziunea finală a lui Daniel conflictul dintre cele două mari blocuri ale naţiunilor? (b) Cum a văzut Porfir cartea lui Daniel, şi cum a fost dovedită nebunia lui?
3. Cine au fost conducătorii nevăzuţi ai puterilor mondiale din trecut şi cum i-a arătat îngerul acest lucru lui Daniel?
4. Pentru a fi sprijin şi ajutor, în faţa cui s-a arătat acest înger în primul an al lui Darius Medul, şi ce demonstrează efectele acestui lucru?
5. Pe cine ar nesocoti cei care studiază Biblia omiţând oricare dintre părţile acestei viziuni finale ca fiind neimportantă, şi care este valoarea înţelegerii primei sale părţi?
6. Cine au fost cei trei regi persani care s-au ridicat şi care a fost cel de al patrulea prezis?
7. Cum şi de ce acest al patrulea rege bogat s-a ridicat şi a stârnit pe toţi împotriva tărâmului Greciei?
8. Cum au fost obligaţi invadatorii persani să plece din Grecia?
9. De ce au spus criticii înalți că îngerul a greşit referitor la regii Persiei, dar de ce a menţionat îngerul numai patru regi şi a trecut la următoarea putere mondială?
10. Cine a fost „puternicul rege” care s-a ridicat, şi unde?
11. Cum a ajuns Alexandru să „conducă cu mare putere” şi să facă totul „așa cum a vrut”?

Un condamnat găsește speranța în Paradis

Cu 19 secole în urmă, pe când Isus murea pe stâlpul de tortură, la dreapta și la stânga Lui se găseau doi infractori. Aceștia erau tâlhari, și sufereau pedeapsa pentru nelegiuirile lor. Putea mila lui Dumnezeu să-i cuprindă și pe acești oameni? Unul dintre ei s-a alăturat mulțimii și scribilor în hulirea lui Isus. Cu toate acestea, celălalt a vorbit în felul următor: „Noi, da, pe bună dreptate, primim din plin ce

Cuprins

merităm pentru lucrurile pe care le-am făcut, dar omul acesta n-a făcut nimic necuvenit.” Apoi a spus: „Isus, adu-ţi aminte de mine când vei ajunge în împărăția Ta”. Isus a răspuns: „Adevărat îţi spun astăzi: Vei fi cu Mine în Paradis!” Iehova Dumnezeu, cel care citește inimile oamenilor, și care a oferit o răscumpărare de la moarte prin Fiul Său, a întins prin același Fiu, Isus, speranța unei învieri în vremea când Paradisul va fi restabilit pe acest pământ. – Mat. 27:44; Luca 23:39-43.

Să ne întoarcem acum atenția către secolul al douăzecilea, în Japonia de după război. După crimele în masă din al Doilea Război Mondial, în care milioane de japonezi, ca și alte naționalități, au fost măcelăriți, Japonia zăcea zdrobită în înfrângere. Violența și confuzia s-au extins, cel puțin pentru o vreme, și în anii de după război. În această atmosferă, un tânăr care avea aproape 18 ani a fost plătit de o altă persoană să comită un dublu asasinat. Acesta a fost prins, iar tribunalul l-a condamnat la moarte prin spânzurare. Aceste lucruri se petreceau în urmă cu 10 ani. Vreme de 8 ani a lâncezit în celula sa de închisoare, așteptând execuția care putea veni în orice clipă.

În timpul lungii perioade în care a fost închis, gândurile lui s-au îndreptat către religie, și a fost instruit de unul din misionarii sectelor creștine. Deși a citit și a recitit și s-a bucurat de Biblie și a dezvoltat o mare dragoste pentru ea, a descoperit că instructorul său religios nu i-o poate explica. Într-o zi, un prieten de-al prizonierului a obținut, din întâmplare, o revistă *Turnul de veghere* pe stradă, și, nefiind interesat, i-a trimis-o tânărului din închisoare. De îndată ce a citit *Turnul de veghere*, înțelegerea a început să-i licărească în minte. Tot ce citea din Biblie începea să prindă viață. A scris filialei Societății Turnul de Veghere din Tokyo pentru a primi mai multe informații, și s-au făcut aranjamente ca un slujitor pionier ai martorilor lui Iehova să-i facă o vizită.

Deși durata vizitelor era limitată la 15 minute, s-au ținut studii biblice săptămânale, regulate. Slujitorul care venea în vizită a descoperit că prizonierul știa deja foarte bine textul Bibliei, și că putea localiza texte individuale cu cea mai mare ușurință. După 2 sau 3 studii, el arăta mult zel pentru adevărurile pe care le-a învățat și a început să predice vestea bună, prin scrisori, tuturor cunoscuților lui. Au mai trecut câteva luni, iar prizonierul și-a exprimat dorința de a fi botezat. Botezul s-a ținut, cu îngăduința autorităților închisorii.

Pe măsură ce studiile sale progresau iar aprecierea pe care o avea se adâncea tot mai mult, a început să arate acest lucru predicându-le gardienilor și colegilor de închisoare. Mulți dintre ei au râs de el: „Halal de tine, un ucigaș care încearcă să ne spună nouă ce e bine și ce e rău!” Aceste împunsături, ca și altele, nu i-au slăbit încrederea, și a continuat să spună vestea bună. Mai mult, autoritățile închisorii au fost surprinse de completa sa schimbare de atitudine de când a devenit un martor al lui Iehova. Schimbarea, de la tăceri încrâncenate și dese izbucniri de violență la o atitudine de bucurie și toleranță față de ceilalți prizonieri au arătat progresul său creștin spre maturitate. Paznicii comentau adeseori despre completa schimbare a acestui prizonier.

A început să-și extindă activitatea de predicare, nu doar prin scrisori către foști asociați din Japonia, ci chiar printr-o scrisoare către un japonez din Statele

Unite. Le-a scris multe scrisori slujitorilor pionieri din Japonia, conținând calde încurajări, și le-a scris și vestitorilor din adunări, încurajându-i să înainteze spre maturitate. A devenit unul dintre cei mai zeloși slujitori ai Împărăției dintre martorii lui Iehova din Fukuoka, Japonia. Prin poștă, le-a scris despre vestea bună familiilor persoanelor pe care le-a ucis, iar acestea au arătat un oarecare interes. A pus mărturie despre vestea bună inclusiv familiei sale. Tatăl lui a participat la Congresul de District al martorilor lui Iehova Voința Divină și de atunci a devenit vestitor al Împărăției. Condamnatul a studiat și limbajul Braille. A transcris în Braille cartea *„Să fie Dumnezeu adevărat!”*, broșura *„Această veste bună a Împărăției”* și articole din *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!*, pe care le-a distribuit în diferite locuri din Japonia, inclusiv în școli pentru nevăzători.

Deseori, le spunea vizitatorilor: „Atunci când văd cerul albastru prin gratiile celulei mele, cât de mult mi-aș dori să fiu afară cu voi, să vă ajut să predicați! Dar, pe de altă parte, dacă nu aș fi ajuns aici, aș mai fi auzit oare adevărul?” El a spus că citirea experiențelor despre frați credincioși care au devenit creștini după ce au comis fapte asemănătoare l-a ajutat să urmeze o cale la fel de credincioasă până în ziua executării pedepsei sale. Aceste experiențe l-au ajutat când acea zi a sosit, în cele din urmă. Percy Iszlaub, misionarul din Fukuoka, cel care i-a adus multă mângâiere condamnatului prin vizitele sale regulate la închisoare, ne relatează capitolul final al poveștii sale de viață:

«Într-o dimineață, am văzut parcată la poarta casei misionare o mașină a poliției. Ofițerul mi-a spus că a venit să mă conducă la penitenciar, la solicitarea domului Nakata. Domnul Nakata avea să fie executat în acea dimineață. Eram singurul, în afară de oficialități și autoritățile penitenciarului, căruia i se permisese să îl însoțească la locul execuției. Nici măcar tatăl său nu a fost anunțat, decât după execuție. Am sosit la închisoare la câteva minute după ora opt, iar la 9:30 am fost chemat ca să îl văd pe fratele Nakata. La sosirea mea în curte, l-am zărit pe fratele Nakata flancat de patru polițiști de fiecare parte. Era încătușat. Nu ne-am putut bucura de o întâlnire privată, căci nu era permis.

De îndată ce fratele Nakata m-a văzut, a zâmbit și mi-a spus „Salut”, foarte voios. A continuat spunând: „Azi mă simt foarte încrezător în Iehova și în jertfa de răscumpărare și speranța învierii. Niciodată în viața mea nu m-am simțit mai puternic decât azi. M-am pregătit pentru ziua asta mult timp și nu îmi e teamă.” Îl credeam, ba chiar mă simțeam persoana mai slabă dintre noi doi. Era uimitor să văd asemenea încredere după 10 ani lungi în închisoare.

Am fost apoi duși la locul execuției, și, după ce oficialii au încheiat interogatoriul fratelui Nakata, mi s-a permis să vorbesc cu el chiar înainte de execuția sa. Acolo, el a depus o foarte bună mărturie înaintea tuturor celor prezenți. Am cântat o cântare a Împărăției, și apoi am citit scripturi despre speranța învierii și restabilirea paradisului. Apoi, am rostit o rugăciune finală. Se aflau acolo cam 10-12 persoane oficiale care au auzit discuția noastră, și au fost uluiți de calmul și încrederea fratelui Nakata.

Fratele Nakata mi-a spus apoi că dorea să transmită mulțumirile sale calde, din adâncul inimii, minunatei organizații a lui Iehova care i-a adus adevărul, și, de

asemenea, tuturor celor care l-au vizitat și i-au scris, ajutându-l să dobândească o mai bogată cunoștință despre scopurile lui Iehova. Pe fața sa strălucea un sentiment de apreciere. Mi-a cerut să-i încurajez pe toți martorii lui Iehova ca să continue credincioși și să își păstreze integritatea până la capăt, iar expresia sa scripturală a fost magnifică. A vorbit despre dorința de a-i întâlni pe toți cei din poporul lui Iehova în paradisul lumii noi. Fața sa reflecta această minunată speranță pe care o nutrea. Pe când era condus pe ușă către locul de spânzurătoare, s-a uitat peste umăr, și a spus: „Pentru puțină vreme am să adorm, și dacă va fi voința lui Iehova, vă voi întâlni pe toți în paradis."

Astfel, în acea zi de 10 iulie, 1959, el a murit cu încredere calmă în acea speranță.»

• În Psalmul 127:3, de ce folosește *Traducerea Lumii Noi* cuvântul „burtă" (eng. –„belly") în loc de „pântece" (eng. – „womb"), așa cum fac alte traduceri? – W.P. (USA).

(Nota traducătorului: în versiunea românească a *Traducerii Lumii Noi,* termenul folosit este pântece, ca și în Cornilescu, deci această diferență nu apare.)

Scriptura spune, în *Traducerea Lumii Noi*: „Iată că fiii sunt o moștenire de la Iehova, rodul [womb – al burții, abdomen] este o răsplată." *Traducerea Lumii Noi* folosește expresia „rodul burții" în acest loc deoarece textul ebraic folosește un cuvânt diferit de cel care înseamnă „pântece". Acest cuvânt ebraic este tradus cu consecvență ca „burtă, abdomen" în întreaga *Traducere a Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*. *Traducerea Lumii Noi* nu greșește traducând aici termenul ebraic prin „burtă" pentru că în burtă, în abdomenul unei femei se găsesc, de fapt, pântecele, și astfel copiii sunt rodul burții femeii.

• Atunci când, în 1 Corinteni 6:19, se spune: „Cum? Nu ştiţi că acest corp, care sunteți voi, este templul spiritului sfânt care este în voi şi pe care îl aveţi de la Dumnezeu?", înseamnă că simplul corp uman, muritor, al unui creștin este templul? – F.S., S.U.A.

În versetul precedent, apostolul Pavel avertizează: „Fugiţi de fornicaţie! Orice alt păcat pe care l-ar putea comite omul este în afara corpului său, dar cine practică fornicaţia păcătuieşte împotriva propriului corp." Aici, se referă clar la folosirea greșită a organismului de carne. Apoi, în versetele 19 și 20, le reamintește că ocupă, ca grup, un loc special în scopul lui Iehova. Templul nu este corpul unui singur membru al adunării, căci el spune: „Nu ştiţi că acest corp, care sunteți voi, este templul spiritului sfânt care este în voi şi pe care îl aveţi de la

Dumnezeu?" Această folosire a expresiei este în acord cu cele declarate în 1 Corinteni 10:17, cu referire la cei 144 000 membri ai corpului lui Cristos, și care spune: „Pentru că există o singură pâine, noi, deşi mulţi, suntem un singur corp, căci toţi avem parte de această singură pâine."

Apostolul Petru, aflat sub inspirație, l-a descris pe Isus Cristos ca fiind piatra de temelie a templului, din capul unghiului, cei 144 000 de membri ai corpului fiind „pietre vii", și a spus: „Voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi drept casă spirituală" (1 Pet. 2:4-6). Nu există 144.000 de case spirituale, sau temple, ci numai unul, făcut din mulți membri. Cu toate acestea, Isus Cristos se poate referi, pe bună dreptate, la El însuși ca fiind templul lui Dumnezeu, pentru că El este membrul ei principal, și piatra de temelie a unicului templu spiritual al lui Dumnezeu." – Ioan 2:19-22; Apoc. 21:22.

Și alte scripturi sprijină această înțelegere a chestiunii: „Nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi că spiritul lui Dumnezeu locuieşte în voi? (...) căci templul lui Dumnezeu este sfânt, iar acest templu sunteţi voi." Se vorbește despre un templu, nu mai multe. „Noi suntem templul Dumnezeului celui viu." (1 Cor. 3:16, 17; 2 Cor. 6:16). Efeseni 2:19-22 arată cum toți membrii se potrivesc într-un singur templu spiritual, atunci când li se spune celor 144 000 de membri ai corpului lui Cristos: „Voi aţi fost zidiţi pe temelia apostolilor şi a profeţilor, Cristos Isus însuşi fiind piatra unghiulară de temelie. În unitate cu El, întreaga clădire, armonios îmbinată, creşte ca să fie un templu sfânt pentru Iehova. În unitate cu El, şi voi sunteţi zidiţi împreună ca să fiţi un loc în care să locuiască Dumnezeu, prin spirit."

Astfel, Scripturile arată foarte clar că nu corpul muritor al creștinului, ca individ, este templul lui Dumnezeu, ci membrii adunării creștine, în calitate de pietre spirituale, zidite pe Isus Cristos, temelia, alcătuiesc unicul templu spiritual al lui Dumnezeu.

•Deși este nescriptural ca un creștin să accepte transfuzia de sânge de la altă persoană, i-ar fi totuși permis unui creștin dedicat să i se ia niște sânge și apoi să fie introdus din nou în corpul său, în timpul unei operații? – W.D., S.U.A.

Conform cu metoda de manevrare a sângelui prescrisă de Biblie, atunci când sângele era scos dintr-un corp, trebuia să fie turnat pe pământ, ca și apa, și acoperit cu țărână. (Lev. 17:13, 14; Deut. 12:16, 23; 15:23; 1 Cron. 11:18, 19) Acest lucru este așa deoarece viața stă în sânge, iar asemenea sânge vărsat este sfânt înaintea lui Iehova Dumnezeu. Legământul cu privire la sanctitatea sângelui afirmat după Potop este în vigoare și azi, și se referă atât la sângele uman, cât și al animalelor, indiferent că este propriul sânge sau al altcuiva. Drept urmare, extragerea sângelui cuiva, depozitarea lui și introducerea lui ulterioară în corpul aceleiași persoane ar consta o violare a principiilor scripturale care guvernează manevrarea sângelui. – Gen. 9:4-6.

Dacă, totuși, în timpul unei operații s-ar produce o hemoragie și, prin anumite mijloace, sângele ar fi imediat canalizat înapoi în corp, acest lucru ar fi

permis. Folosirea anumitor dispozitive prin care sângele este deviat, iar o anumită zonă sau un anumit organ este ocolit temporar în timpul operației chirurgicale ar fi permisibilă din punct de vedere biblic, căci sângele ar curge din corpul pacientului prin aparat și imediat înapoi în corp. Pe de altă parte, dacă sângele ar fi depozitat, chiar și pentru o scurtă perioadă de timp, acest lucru ar constitui o încălcare a Scripturilor.

Se obiectează și la folosirea sângelui altcuiva pentru a „roda” orice fel de dispozitiv folosit în chirurgie. În acest caz, sângele ar circula prin sistemul circulator al pacientului, amestecându-se cu al lui. Din nou, chiar și dacă sângele lui propriu ar trebui să fie scos la anumite intervale și stocat până se strânge suficient de mult cât să pună în funcțiune un aparat, și acest lucru ar cădea sub incidența interdicției scripturale. Cei care sunt implicați în această problemă sunt în cea mai bună poziție pentru a evalua cum trebuie să fie manevrat sângele și să fie responsabili înaintea lui Iehova, având grijă să nu fie manipulat în mod nescriptural.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

22 noiembrie: Când Dumnezeu vorbește de pace tuturor națiunilor, parag. 1-28, pag. 612.

29 noiembrie: Când Dumnezeu vorbește de pace tuturor națiunilor, parag. 29-35 și Preocupare pentru supraviețuirea omului în pace, pag. 619.

TURNUL de VEGHERE

1 NOIEMBRIE 1959 Nr. 21

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

NEVINOVĂȚIE PRIN RESPECT PENTRU SACRALITATEA SÂNGELUI - Pag.789

BIBLIA NU ARE ÎNCĂ PERECHE - Pag.796

SĂ NE PĂSTRĂM „CURAȚI DE SÂNGELE TUTUROR OAMENILOR” - Pag.798

CĂUTÂND SĂ FACEM VOINȚA DIVINĂ PE PĂMÂNT - Pag.812

PARTEA 25 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.813

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ - Pag.819

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.824

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Noiembrie 1959 **Nr 21**

NEVINOVĂȚIE PRIN RESPECT PENTRU SACRALITATEA SÂNGELUI

"Sunt curat de sângele tuturor oamenilor"—Faptele 20:26.

Cât de prețios este sângele din corpurile noastre! Viețile noastre depind de sânge, iar acesta reprezintă o zecime până la o doisprezecime din corpurile noastre. În mod natural, ne cutremurăm la amenințarea reprezentată de orice creștere a acestei boli fatale de sânge, cunoscută sub numele de leucemie, rezultat al emanațiilor radioactive ale exploziilor bombelor atomice de la suprafața pământului. Într-o lună de testare atomică intensivă, în timpul toamnei anului 1958, Uniunea Sovietică a dublat practic cantitatea de deșeuri radioactive în atmosfera pământului. Așa a spus Dr. W. E. Libby, omul de știință, membru al Comisiei Americane pentru Energie Atomică. Acest fapt crește amenințarea globală la adresa sângelui. Cum așa? În pericolele pentru om din emanații, produsul radioactiv de cea mai mare importanţă de la exploziile bombelor atomice deasupra solului este produsul chimic cunoscut sub numele de stronţiu 90, un material radioactiv cu durată lungă de acțiune, care poate cauza cancer osos şi leucemie. Sângele nostru este fabricat în măduva oaselor noastre. (New York *Times*, 14 martie, 1959) Cu siguranță, atitudinea oamenilor care aruncă în aer asemenea amenințări la adresa sângelui omenirii este extrem de diferită de cea a lui Cristos, pe care Creatorul nostru l-a numit Rege al unei noi lumi. Despre acest Rege, profeția sacră spune: „Va salva sufletele săracilor. El le va elibera sufletul de asuprire și violență și sângele lor va fi prețios în ochii Săi."—Ps. 72:13, 14.

2 Valoarea sângelui și legătura strânsă între sânge și viață nimeni nu o știe mai bine decât Creatorul acestor țesuturi vii, mișcătoare din corpurile animale. În calitate de Creator și Dătător de viață, cu mult timp în urmă, El a dat legi cu privire la sânge. Aceste legi au arătat că El a atașat o sacralitate, o sanctitate sângelui. Oamenii apreciază în general puțin faptul că se află sub legea Creatorului referitoare la sânge și că vor fi pedepsiți pentru că i-au violat sacralitatea. Nu este o pedeapsă ușoară, ci va necesita chiar viaţa lor. Au trecut mai mult de 4 327 de ani de la potopul din vremea lui Noe, dar legea pe care Dumnezeu a proclamat-o

Cuprins

atunci în ceea ce priveşte sângele se aplică în continuare. Mai mult, ea se aplică întregii omeniri; pentru noi toţi, fie evrei, fie non-evrei, descendenţi din non-evrei cărora această lege sfântă le-a fost proclamată, Noe şi fiii lui: Sem, Ham si Iafet. Viaţa noastră depinde de informarea noastră proprie legată de această lege şi de respectarea acesteia. Vom avea beneficii și vom fi luminați dacă vom observa limbajul acestei legi pentru toată omenirea în viaţă, astăzi.

[3] Atunci când Noe şi tovarăşii săi au ieşit din arca în care ei, animalele şi păsările au supraviețuit celui mai mare potop din experienţa umană, Noe și-a condus familia în oferirea unei jertfe lui Dumnezeu. Noe a ucis o parte din toate animalele şi păsările curate acolo, pe Muntele Ararat. Acest lucru nu s-a dovedit a fi o încălcare a sacralităţii sângelui. Cu mai mult de cincisprezece secole înainte de Potop, credinciosul Abel, al doilea fiu al lui Adam, a oferit o jertfă, care a însemnat uciderea unor întâi-născuți ale turmei sale de oi. Dar Dumnezeu a acceptat această jertfă şi a mărturisit despre Abel că era drept, nevinovat. (Gen. 4:1-4; Evrei 11:4) În mod asemănător, Dumnezeu a aprobat sacrificiul lui Noe, din animalele şi păsările curate, şi Noe "a devenit moştenitor al dreptății care este potrivit credinţei." (Gen. 8:18 -22; Evrei 11:7) Atunci când își exprima aprobarea faţă de Noe şi fiii lui, Dumnezeu, Salvatorul rasei umane, a afirmat legea Sa referitoare la sânge, pentru a ne guverna. Citim:

[4] „Apoi Dumnezeu i-a binecuvântat pe Noe şi pe fiii lui şi le-a zis: ‚Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul. Să continue să se teamă şi să se îngrozească de voi toate creaturile vii de pe pământ şi toate creaturile zburătoare ale cerurilor, tot ce se mişcă pe pământ şi toţi peştii mării. Sunt date acum în mâna voastră. Toate creaturile vii, care se mişcă, să vă servească drept hrană. Vi le dau pe toate, ca pe plantele verzi. Numai carnea cu sufletul ei — sângele ei — să n-o mâncaţi. Mai mult, voi cere înapoi sângele sufletelor voastre. Îl voi cere înapoi din mâna oricărei creaturi vii; şi voi cere înapoi sufletul omului din mâna omului, din mâna celui ce îi este frate. Dacă cineva varsă sângele omului, și sângele lui va fi vărsat de om, căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său.”—Gen. 9:1-6, *NW; Elberfelder; Segond; Lienart; DeVaux*.

[5] Abel nu a mâncat niciodată carne cu sângele ei, care este sufletul său sau viața. Abel a fost un om cu frică de Dumnezeu, iar permisiunea divină ca omenirea să mănânce carnea animalelor inferioare, a păsărilor şi a peştilor nu fusese încă dată. De asemenea, Noe şi tovarăşii lui supraviețuitori ai potopului nu mâncaseră carne înainte de potop, pentru acelaşi motiv. Având deplin respect pentru valoarea preţioasă şi semnificaţia sângelui, Dumnezeu a permis acum omenirii să mănânce carne de animale şi păsări, dar nu împreună cu sângele creaturii mâncate.

[6] Chiar și înainte de Potop, Dumnezeu a permis și a aprobat ca sângele să fie vărsat de la victimele sacrificiilor, pe altarul Său sfânt, dar nici sângele și nici carnea care îl conținea nu trebuiau consumate de corpul uman, ca și hrană. În Biblie, primul care a menționat sângele a fost Dumnezeu însuși. Când Cain a refuzat să mărturisească faptul că l-a ucis pe fratele său Abel, Dumnezeu i-a zis lui Cain: “Ascultă! Sângele fratelui tău strigă din pământ la Mine. Acum blestemat și

alungat eşti de pe pământul acesta, care şi-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău.”—Gen. 4:10, 11.

7 Menţionând sângele lui Abel mai degrabă decât trupul său din carne, Dumnezeu a evidenţiat faptul că viaţa stă în sânge. Cu cincizeci şi cinci de secole înainte de a fi dovedit de către oamenii de ştiinţă din domeniul medical, Dumnezeu a enunţat faptul că principiul vieţii este în sânge. În legea Sa oferită lui Noe imediat după potop, Dumnezeu a spus clar că viaţa, însuşi sufletul, stă în sânge. Dar oamenii de ştiinţă moderni refuză să recunoască legea proprie a lui Dumnezeu care cere respect pentru sanctitatea sângelui. Ştiinţa medicală modernă ignoră faptul că întreaga omenire astăzi este legată prin acel decret al sângelui şi este supusă pedepsei din mâna lui Dumnezeu pentru încălcarea acelei legi sacre referitoare la sânge.

8 Noe a avut un stră-strănepot numit Nimrod, care a devenit rege al Babilonului. Sub influenţa acestuia, cea mai mare parte a lumii omenirii a început să se îndepărteze de respectarea legii lui Dumnezeu referitoare la sacralitatea sângelui. Aceasta era de aşteptat, din moment ce regele Nimrod a devenit remarcabil drept un “vânător puternic în opoziţie cu Iehova.” (Gen. 10:8-10). Avraam, omul cu credinţă în Iehova Dumnezeu, a venit din vecinătatea fostului regat al lui Nimrod. Prin Isaac şi Iacov, Avraam a avut doisprezece strănepoţi, care au devenit conducătorii celor douăsprezece seminţii ale lui Israel. Gelozia a apărut şi viaţa unuia dintre aceşti conducători de seminţii, Iosif, a fost ameninţată de mâinile fraţilor săi. Într-un efort de a-l salva, cel mai mare frate al său, Ruben, a spus: “Nu vărsaţi sânge”. În cele din urmă, fraţii săi nu au găsit niciun profit egoist în uciderea lui Iosif şi încercarea de “a-i acoperi sângele” şi l-au vândut ca sclav. Ani mai târziu, Iehova Dumnezeu l-a eliberat pe Iosif din sclavie şi din închisoarea din Egipt, aducându-l în poziţia de prim-ministru al Faraonului, regele Egiptului.

9 Pentru a compensa foametea din Palestina, cei zece fraţi mai demult geloşi ai lui Iosif au fost trimişi jos în Egipt, pentru a cumpăra proviziile de hrană necesare. Ei au fost aduşi în faţa lui Iosif, dar nu l-au recunoscut ca prim-ministru al Egiptului. Pentru a le testa starea inimii, Iosif i-a acuzat printr-un interpret că sunt spioni şi i-a ameninţat cu pedeapsa morţii. Ameninţaţi cu pierderea propriilor vieţi, cei zece fraţi si-au amintit de propria vină şi au început să vorbească în ebraică despre cum l-au vândut pe Iosif, probabil spre moartea acestuia. Atunci Ruben a vorbit: “Nu v-am spus eu: ‘Să nu păcătuiţi împotriva copilului’? Dar voi n-aţi ascultat. Acum iată că ni se cere socoteală pentru sângele lui.” (Gen. 37:21-28; 42:21, 22). Astfel, israelitul Ruben a utilizat chiar expresia pe care Iehova Dumnezeu a folosit-o atunci când a impus asupra întregii omeniri legea referitoare la sanctitatea sângelui. Prin limbajul său, Ruben a subliniat că viaţa umană este reprezentată prin sângele atât de necesar.

10 Secole după aceea, Iehova a eliberat cele douăsprezece seminţii ale lui Israel din sclavia Egiptului şi i-a adus la muntele Sinai, în Arabia. Acolo, prin profetul Moise drept mediator, El a stabilit un legământ, o relaţie contractuală, între Sine şi cele douăsprezece seminţii ale lui Israel, ca El să fie Dumnezeul lor şi ca ei să fie poporul Său ales. Pe lângă Cele Zece Porunci, El le-a dat sute de alte

Cuprins

legi. Pentru ca ei să poată să-I fie un popor sfânt, diferit de popoarele non-israelite ale lumii, Iehova Dumnezeu a insistat ca ei să respecte legea pe care a dat-o strămoşului lor Noe, referitoare la sanctitatea sângelui. Aşadar, El le-a interzis să primească sânge de la om sau animale în trupul lor, ca mâncare sau băutură.

[11] Una din legile Sale spunea acestora: "În niciunul din locurile în care locuiți să nu mâncaţi niciun fel de sânge, nici de pasăre, nici de animal. Dacă un suflet mănâncă sânge de vreun fel, sufletul acela trebuie nimicit din poporul său". Nici măcar rezidenților străini din națiunea lor nu trebuia să li se permită să ia sângele ca hrană. Legea lui Iehova spunea: "Dacă vreun om din casa lui Israel sau vreun locuitor străin care locuieşte printre voi mănâncă sânge de orice fel, îmi voi întoarce negreşit faţa împotriva sufletului care mănâncă sânge şi îl voi nimici din mijlocul poporului său. Căci sufletul cărnii este în sânge, şi Eu l-am pus pe altar pentru voi, ca să facă ispăşire pentru sufletele voastre, deoarece sângele este cel ce face ispăşire prin sufletul din el. Iată de ce le-am spus fiilor lui Israel: 'Niciun suflet din mijlocul vostru să nu mănânce sânge şi niciun locuitor străin care locuieşte printre voi să nu mănânce sânge'"—Lev. 7:26, 27; 17:10-12.

[12] *Enciclopedia Literaturii Biblice, Teologice și Ecleziastice* a lui McClintock și Strong, volumul 1, pagina 834, spune despre interzicerea sângelui ca hrană: "În cazurile în care interdicția este introdusă în legătură cu articolele legale și ilegale de dietă, motivul care este în general atribuit în text este că 'sângele este sufletul' și este poruncit ca acesta să fie vărsat pe pământ ca apa. Dar unde este introdus cu referire la părți din victimele care trebuiau oferite Domnului, atunci textul, în plus față de motivul anterior, insistă că 'sângele ispășește prin suflet' (Lev. xvii, 11, 12). Acest ordin strict se aplica nu doar izraeliților, ci şi străinilor care locuiau între ei. Pedeapsa atribuită pentru încălcarea acestuia era "nimicirea din popor", prin care se pare că se făcea referire la pedeapsa cu moartea (a se compara Evrei x, 28), deşi este dificil de stabilit dacă era provocată de sabie sau prin uciderea cu pietre".

[13] Aşadar, Dumnezeu a spus fiecărui israelit să nu fie precum puternicul vânător babilonian Nimrod, ci să respecte sângele prăzii: "să-i verse sângele şi să-l acopere cu ţărână. Căci sufletul oricărei cărni este sângele său prin sufletul din el. De aceea, le-am spus fiilor lui Israel: 'Să nu mâncaţi sângele niciunei cărni, deoarece sufletul oricărei cărni este sângele său. Oricine îl mănâncă trebuie să fie nimicit.'" (Lev. 17:13, 14). Sângele era precum sufletul. Astfel, Iehova Dumnezeu a spus mai departe fiecărui vânător în legământ cu El: "Totuşi, să fii ferm hotărât să nu mănânci sângele, căci sângele este sufletul, să nu mănânci sufletul [*neph'esh*, ebraică] împreună cu carnea. Să nu-l mănânci. Să-l verşi pe pământ ca apa." (Deut. 12:23, 24). A mânca sufletul înseamnă a mânca o viață dată de Dumnezeu, iar aceasta îl face pe cel care mănâncă responsabil de a fi luat o viață de la Dumnezeu.

CREȘTINII NU SUNT SCUTIȚI DE LEGEA SÂNGELUI

[14] Cum rămâne, acum, cu creştinii, aceia care calcă cu adevărat pe urmele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu? Isus a stabilit adunarea creştină pe pământ. Timp de trei ani şi jumătate după moartea şi învierea Sa, adunarea a fost formată

exclusiv din evrei circumcişi sau izraeliţi şi prozeliţi. Aceşti evrei creştini au recunoscut faptul că legământul Legii, pe care Iehova Dumnezeu l-a făcut cu naţiunea Israel, prin Moise, a fost anulat, bătut în cuie, aşa cum a şi fost, pe stâlpul de tortură pe care Isus Cristos a fost pironit ca jertfă umană perfectă. Apostolul creştin Pavel, care a fost odinioară un fariseu evreu, a afirmat acest fapt. (Efes. 2:13-16; Col. 2:13-17). Adunarea creştină a fost într-un legământ nou cu Iehova Dumnezeu, prin sângele vărsat al lui Isus Cristos. Cu toate acestea, ei au recunoscut că erau încă sub legea proprie a lui Iehova, prin Noe, cu privire la sacralitatea sângelui, lege sfântă care nu a fost niciodată anulată sau reamintită. Prin urmare, cei doisprezece apostoli şi alţi creştini maturi ai adunării din Ierusalim, ca și corp de guvernare, au trimis aceste instrucţiuni chiar creştinilor botezaţi, care anterior nu fuseseră evrei circumcişi:

15 "Căci spiritul sfânt şi noi am considerat că este bine să nu vă adăugăm nicio altă povară, decât următoarele lucruri necesare: să vă abţineţi de la lucrurile jertfite idolilor și de la sânge, de la animale strangulate și de la curvie. Dacă vă păziţi cu grijă de aceste lucruri, vă va merge bine. Fiţi sănătoşi!" — Faptele 15:28, 29; 21:24, 25.

16 Nu, în ciuda revocării legământului Legii şi, în ciuda aducerii noului legământ validat prin sângele jertfit al lui Isus Cristos, Iehova Dumnezeu nu a schimbat legea Sa privind idolatria, sângele şi imoralitatea sexuală. Astfel, creştinii nu se putea închina lui Dumnezeu prin folosirea de imagini sau simboluri; ei nu puteau comite adulter sau curvie; ei nu puteau vărsa sânge în crimă, sau să-și hrănească trupurile cu sânge de la animale, păsări, sau om.

17 Adevărat, acei creştini din primul secol au sărbătorit cina Domnului sau cina în fiecare an, sărbătoare când fiecare adunare se împărtăşea dintr-un pahar de vin. Dar, prin faptul că au băut din acest pahar ei nu au băut sângele literal al Mielului de sacrificiu, Isus Cristos. Cu câteva ore înainte ca soldatul roman să împungă partea stângă a răstignitului Isus, astfel încât a ieşit sânge şi apă, Domnul Isus a trecut paharul emblematic celor unsprezece apostoli credincioşi în camera de sus din Ierusalim şi le-a zis: "Beţi toţi din el; căci acesta reprezintă sângele legământului, sângele meu care trebuie să fie vărsat în folosul multora, pentru iertarea păcatelor. Dar vă spun că de acum înainte nicidecum nu voi mai bea din acest rod al viţei [adică, vinul] până în ziua în care îl voi bea nou cu voi în regatul Tatălui Meu." (Ioan 19:33-37; Mat. 26:26-29). Vinul roşu din acel pahar a fost doar simbolic. A fost un simbol al sângelui lui Isus, care urma să fie vărsat ca jertfă pentru Dumnezeu, pentru a curăţa păcatele noastre.

18 Ani mai târziu, apostolul Pavel a scris celor care sărbătoreau cina Domnului: "Paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm nu înseamnă oare părtăşie la sângele lui Cristos?" (1 Cor. 10:16). Faptul că ei au băut din acest pahar memorial de vin a fost o ilustrație a modului în care aceștia se împărtășeau din beneficiul vieţii umane sacrificate a lui Isus, reprezentat prin sângele Lui. Ei fac acest lucru prin credinţa lor în El, ca Cel care a murit, pentru a-i răscumpăra înapoi din păcat şi din moarte.

[19] Dumnezeu a autorizat sângele unei victime de sacrificiu să fie revărsat pe altarul Său sfânt, ca o oferire a unei vieți pentru El. În consecință, creştinii au recunoscut sângele uman perfect a lui Isus ca vărsat pe adevăratul altar de jertfă al lui Dumnezeu, în scopul de a oferi viaţă veşnică pentru toţi cei care acceptă sacrificiul Său. Așadar, a fost sânge preţios şi a avut putere de răscumpărare la Dumnezeu. Apostolul Petru a scris tovarășilor săi creştini: "Pentru că ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost eliberaţi din purtarea voastră deşartă, moştenită de la strămoşii voştri, ci cu un sânge preţios, ca al unui miel fără defect şi fără pată, da, cu sângele lui Cristos." - 1 Pet. 1:18, 19.

[20] Astfel, vărsarea sângelui Său afară, pe altarul lui Dumnezeu, nu i-a afectat pe acei creştini credincioşi în acelaşi fel în care i-a afectat pe evrei, care au insistat ca guvernatorul roman să-l condamne pe Isus la moarte pe un stâlp de tortură. Guvernatorul Pilat s-a spălat pe mâini cu apă înaintea mulţimii, zicând: "Sunt nevinovat de sângele acestui om. Treaba voastră". Ei au fost de acord spunând: "Sângele Lui să cadă asupra noastră şi asupra copiilor noştri." (Mat. 27:24, 25). De bunăvoie, ei au fost de acord să ia asupra lor responsabilitatea pentru vărsarea sângelui lui Isus şi să transfere această responsabilitate fiilor lor.

[21] În fiecare an, primii creştini celebrau cina Domnului, la care beau din paharul comun de vin, care simboliza sângele lui Isus. Fără îndoială, sau parțial, datorită acestui lucru, necredincioșii păgâni i-au acuzat pe acești creștini credincioși de faptul că beau sânge uman. Aceasta era una din falsele acuzații împotriva căreia purtătorii de cuvânt ai adunării creștine trebuiau să se apere. Ei au închis gurile acestor duşmani ai creştinismului explicând că sângele uman era superior şi mai valoros decât sângele de animale; iar creştinii erau departe de a bea sânge uman, care era contrar legii Dumnezeului lor de a bea sângele chiar al animalelor inferioare, creaturi proaste, lipsite de raţiune. Mărturiile care atestă că acești credincioşi creştini nu au primit sânge uman în sistemul lor pentru niciun motiv sunt numeroase. A se vedea *Origini Eclesiastice*, sau *Antichități ale Bisericii Creştine*, de Joseph Bingham [1668-1723], Cartea 17, capitolul 5, paragraful 20.*

[22] Doar după vremea teologului romano-catolic Augustin (354-430), episcop în Africa de Nord, persoanele care pretindeau a fi creştine au început să susţină că regula divină care interzice urmaşilor lui Cristos împărtăşirea din sânge ca hrană a fost doar o interdicţie temporară şi că aceasta nu se aplica acum. Acest argument, totuşi, a fost parte a căderii pretinşilor creştini de la adevărata credinţă pe care apostolul Pavel a prezis-o. - 2 Tes. 2:1-3.

[23] După ce Dumnezeu a prezis venirea Fiului Său Isus Cristos la templu, pentru judecată, Dumnezeu a zis: "Eu, Iehova, nu mă schimb." (Mal 3:1-6, *AS*). Adevărat, creştinii credincioşi de astăzi urmează îndemnul discipolului Iuda, "pentru a lupta din greu pentru credinţa care le-a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna." (Iuda 3). În conformitate cu această credinţă ei se păstrează nevinovați în ceea ce priveşte sângele. Ei evită pedeapsa de a încălca legea sfântă, neschimbată a lui Dumnezeu, referitoare la sanctitatea sângelui. Dumnezeu nu cere din mâna lor viața sau sufletul niciunui om.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cât de preţios este sângele nostru pentru noi, şi cum diferă atitudinea lui Cristos, ca Rege, de cea a detonatorilor de bombe atomice?
2. Ce apreciază oamenii puţin, în general, astăzi, în legătură cu legile lui Dumnezeu referitoare la sânge, şi de ce trebuie să ne informăm despre aceasta?
3,4. (a) Ce se poate spune dacă jertfa lui Noe după potop a violat sau nu sfinţenia sângelui? (b) Ce a spus Iehova în legea Sa adresată lui Noe, referitor la sânge?
5. De ce n-au mâncat carne, înainte de Potop, oamenii temători de Dumnezeu, şi în ce mod i-a autorizat Dumnezeu pe oameni să mănânce carne după Potop?
6. Cine a fost primul care a menţionat despre sânge şi în ce împrejurări?
7. Ce fapt a stabilit Iehova cu cincizeci şi cinci de secole înainte ca oamenii de ştiinţă din domeniul medical să-l demonstreze, şi ce ignoră astăzi ştiinţa medicală?
8,9. (a) De la ce s-a sustras omenirea în zilele lui Nimrod, şi de ce? (b) Cum a accentuat limbajul lui Ruben referitor la Iosif că viaţa este reprezentată de sânge?
10. Cum a accentuat Iehova, când a făcut legământul cu Israel, asupra respectării de către Israel a legii Lui adresate lui Noe?
11. Ce le era interzis de legea lui Iehova rezidenţilor străini, cât şi izraeliţilor, şi de ce?
12. Ce spune Enciclopedia lui McClintock şi Strong despre interzicerea sângelui ca hrană şi despre încălcarea acestei interdicţii?
13. Ce fapte vitale au accentuat legile lui Dumnezeu pentru vânătorii izraeliţi?
14,15. (a) Ce au recunoscut primii creştini evrei în legătură cu Legământul legii şi cu propria lege a lui Dumnezeu pentru Noe? (b) Ce instrucţiuni a trimis, aşadar, corpul de guvernare, creştinilor ne-evrei?
16. Ce nu pot face creştinii şi de ce, în pofida anulării Legământului legii şi a introducerii noului legământ?
17. De ce băutul din paharul comun la cina Domnului nu înseamnă o violare a legământului cu privire la sânge?
18. În ce fel se împărtăşesc în sângele lui Cristos cei care celebrează cina Domnului?
19. Cum a autorizat Dumnezeu să fie folosit sângele pentru câştigarea vieţii şi astfel, cum privesc adevăraţii creştini sângele lui Cristos?
20. De ce vărsarea sângelui lui Cristos a afectat diferit pe evreii care au insistat ca Pilat să-l execute pe Isus?
21. De ce au fost acuzaţi primii creştini pentru că beau din pahar la cina Domnului, şi ce arată apărarea lor în legătură cu legea declarată lui Noe?
22. Când au început pretinşii creştini să argumenteze împotriva legii lui Dumnezeu dată lui Noe? Cum?
23. În ce mod urmează creştinii îndemnul lui Iuda şi se păstrează nevinovaţi, de vreme ce Iehova nu se schimbă?

**Origini ecleziastice* a fost publicată de Joseph Bingham în 8 volume, primul în anul 1708 și al doilea în anul 1722. „Această măreață lucrare este un repertoriu perfect al faptelor în arheologia ecleziastică și nu a fost depășită sau

Cuprins

măcar ajunsă de nici o carte de când a fost publicată." – Enciclopedia lui Mcclintock și Strong, volumul 1, pagina 814, coloana 2. (ediția din 1891)

BIBLIA NU ARE ÎNCĂ PERECHE

A fi fără pereche înseamnă a nu avea egal, a nu avea rival. Când vine vorba despre cărți, există într-adevăr un volum care nu are pereche, care nu are nici egal, nici rival. Această carte este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Nu degeaba a fost numită Biblioteca Divină, căci ea nu este doar o carte, ci mai degrabă o colecție de 66 de scrieri, cărți și cărticele, variind ca mărime de la o pagină la aproape 200 de pagini.

Biblia continuă să se arate fără pereche în atâtea și atâtea moduri; prin împlinirea multelor sale profeții, în particular a celor legate de prima și a doua prezență a lui Isus Cristos; prin puterea pe care o exercită asupra vieților oamenilor, cum ar fi faptul că i-a făcut pe unii băștinași poligami, războinici și închinători la idoli să se transforme în creștini pașnici, monogami și cu teamă de Dumnezeu; prin felul obiectiv și precis în care consemnează istoria antică, lucru verificat de descoperiri arheologice precum cele făcute azi în țara Palestina; prin armonia mesajelor ei – deși au fost scrise de aproximativ 35 de persoane într-o perioadă de timp de peste 1600 de ani, toți dau întâietate numelui lui Dumnezeu și împărăției Sale - și prin candoarea și sinceritatea scriitorilor ei.

Având în vedere multele atacuri țintite împotriva Bibliei, mai multe decât asupra oricărei alte cărți, însăși supraviețuirea ei dovedește vitalitatea ei de neegalat. I s-au opus și i se opun cu înverșunare regimuri totalitare, atât politice, cât și religioase. Acestea nu doar că au făcut propagandă împotriva Bibliei, dar au făcut-o și greu de procurat. Două exemple izbitoare ce pot fi menționate sunt Spania lui Francesco Franco și URSS, sub Nikita Hrușciov.

Atacurile acide împotriva Bibliei continuă să fie făcute de atei, agnostici, umaniști și unitarieni. Teoriile științifice sunt ridicate la rangul de adevăr științific, deși acele teorii se schimbă mereu și se bat cap în cap. În anul 1959, centenarul *Originii speciilor* a lui Darwin a servit drept prilej pentru a batjocori, disprețui și ridiculiza „mitul creației din Biblie". În pofida acestui fapt, toate acestea nu au reușit să reducă distribuirea Bibliei.

Biblia a continuat să fie fără pereche în ciuda răului pe care i l-au făcut presupuşi prieteni. Mulţi s-au îndepărtat de ea din cauza sutelor de crezuri ce se contrazic, care pretind a fi bazate pe Biblie. Fundamentaliştii, pe de-o parte, fac un rău incalculabil cu interpretările lor ad-literam, iraţionale ale Bibliei, iar moderniştii, de cealaltă parte, hulesc şi strigă când creştinii acceptă Biblia drept Cuvântul lui Dumnezeu. Dând frâu liber sentimentelor lor, aceştia exclamă: „Ce travestire a credinţei creştine a fost Biblia, această carte idolatră! (...) Cum poate cineva înţelege ce spune Biblia fără să ştie ce este Biblia?" Din nefericire, pentru tot mai mult clerici din ziua de azi, Biblia nu mai reprezintă ceea ce Isus a spus că este: Cuvântul Tatălui Său, Iehova Dumnezeu. – Ioan 17:17.

Pretinşii ei prieteni rănesc Biblia nu doar prin învăţăturile lor contradictorii şi nescripturale, ci şi prin practicile lor nescripturale. Războaiele, corupţia politică, materialismul şi crimele marchează naţiunile Creştinătăţii care aduc un serviciu Bibliei doar cu buzele. Nu-i de mirare că popoarele Orientului privesc cu scepticism Biblia.

Într-adevăr, supraviețuirea Bibliei în ciuda tuturor acestor împotriviri și denaturări oferă încă o dovadă despre faptul că nu are pereche, și adevereşte originea ei divină, pe care o susţine. În plus, ea subliniază caracterul sănătos al propriei sale mărturii cu privire la sine: „Iarba se usucă şi floarea cade, dar cuvântul lui Iehova dăinuie pentru totdeauna." – 1 Pet. 1:24, 25.

Au apărut în presă dovezi recente cu privire la vitalitatea Bibliei. Un raport arată că Biblia a fost tradusă, în întregime sau parţial, în 1 136 de limbi diferite. Dintre acestea, 214 sunt traduceri ale întregii Biblii şi 273 ale Scripturilor Creştine complete, care în sine sunt mai mari decât romanul modern mediu. În 1958, o singură societate biblică americană a distribuit mai mult de 16,6 milioane de exemplare ale Bibliei şi a adăugat trei noi limbi la numărul celor în care e publicată, ridicând totalul la 1 136. – *Times*, 25 mai 1959.

Putem observa, în treacăt, că însuşi bunăvoinţa prietenilor Bibliei de a-şi dedica timpul, mijloacele şi chiar vieţile, traducerii, publicării şi distribuirii la scară mondială este încă o dovadă a faptului că Biblia este fără pereche. Unde găsim o altă carte din care cititorii să obţină atâtea beneficii, care să-i îndemne să facă asemenea sacrificii? Prin comparaţie, unde sunt societăţile de publicare şi misionarii Coranului sau ai Vedei? În prezent, publicarea şi distribuirea Bibliei a ajuns la cel de-al treilea miliard de exemplare.

Având în vedere toate cele precedente, pare mai degrabă straniu ca un reportaj de ştiri din aprilie 1959, transmis în Statele Unite, să spună că Biblia a fost eclipsată în ceea ce priveşte numărul de limbi în care a fost tradusă de mai multe alte cărţi. Reportajul a plasat pe primul loc cărţile lui Lenin. Apoi, a urmat Jules Verne, cea mai cunoscută carte a lui fiind *Ocolul pământului în 80 de zile*, urmată de piesele lui Shakespeare. Următoarea la rând era Biblia. Ceea ce crainicul a omis să spună, totuşi, e că această listă era doar pentru anul 1957, şi nu avea nicio legătură cu numărul total de traduceri în care au apărut diferitele cărţi. Raportul UNESCO a arătat că în acel an au fost publicate un total de 27 978 de cărţi diferite, în 65 de ţări şi în mai mult de 200 de limbi, dintre care mai bine de

jumătate erau romane. Nimeni nu știe cât timp își vor mai păstra autoritatea multele cărți cu subiect științific.

Toate aceste lucruri ne fac să ne gândim la cuvintele scrise de un rege înțelept, cu vreo 3 000 de ani în urmă. „Scrierea multor cărţi nu are sfârşit şi a te dedica prea mult studierii lor este obositor pentru carne. Iată concluzia a tot ce-ai auzit: Teme-te de adevăratul Dumnezeu şi respectă poruncile Lui, fiindcă aceasta este datoria omului.” În acest sens, avem nevoie nu de scrierile lui Lenin, Jules Verne sau Shakespeare, ci de o singură Carte care este, în continuare, cea mai tradusă și distribuită, Cartea încă fără pereche, Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. – Ecl. 12:12, 13.

În afară de sângele omului, al animalelor și al păsărilor, toţi cei care nu doresc să îl supere pe Dumnezeu şi să merite pedeapsa din partea Lui, trebuie să ia seama la un alt mod în care să se păstreze curați de sânge. Apostolul Pavel a arătat acest lucru, când le-a spus supraveghetorilor creştini din oraşul Efes din Asia Mică: „Și acum, iată: știu că voi toţi, în mijlocul cărora am predicat împărăția [lui Dumnezeu, *AV*; *Vg*; *Lamsa*], nu-mi veţi mai vedea faţa. De aceea, vă chem să mărturisiți azi că sunt curat de sângele tuturor oamenilor.” (Faptele 20:25, 26). Dintre toţi oamenii, cum a putut Pavel să spună acest lucru? Şi de ce aceste cuvinte și exemple reprezintă un avertisment pentru noi astăzi?

2. Pavel era odată cunoscut ca Saul din Tars, din Asia Mică. El a purtat pentru o vreme o vină grea a sângelui. Atunci când Curtea Supremă evreiască din Ierusalim l-a omorât cu pietre pe credinciosul martor creştin Ștefan, acest Saul din Tars a privit şi a păzit veşmintele celor ce aruncau cu pietre. În acest fel Saul a demonstrat că a fost de acord cu acest act criminal. El însuşi a fost responsabil de sângele lui Ștefan. (Faptele 7:58; 8:1; 22:19, 20). Astfel, El a început o carieră de persecuţie. „Dar Saul a început să facă prăpăd în adunare și, intrând cu forța dintr-o casă în alta și târând afară bărbaţi şi femei, îi arunca în închisoare.” Cu excepția apostolilor, creştinii au fost împrăștiați din Ierusalim. - Faptele 8:3.

3. „Dar Saul, suflând încă ameninţare şi ucidere împotriva discipolilor Domnului, s-a dus la marele preot şi i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc (Siria) ca să-i aducă legaţi la Ierusalim pe toţi membrii Căii pe care-i găsea, atât

Cuprins

bărbaţi, cât şi femei.” (Faptele 9:1, 2). Mărturisind înaintea guvernatorului Festus şi a împăratului Irod Agripa al II-lea, el a spus: „În sinea mea, eu am crezut într-adevăr că trebuie să fac multe lucruri împotriva numelui lui Isus Nazarineanul. Şi aşa am şi făcut la Ierusalim, astfel că pe mulţi dintre sfinţi i-am închis în temniţă, fiindcă primisem autoritate de la preoţii principali. Când trebuiau să fie executaţi, îmi dădeam votul împotriva lor. I-am pedepsit de multe ori în toate sinagogile şi căutam să-i forţez să-şi renege credinţa. Şi, pentru că eram foarte furios pe ei, am mers până acolo încât i-am persecutat şi în oraşele din afară.” - Faptele 26:9-11.

4. Prin această nebună cale de acțiune, Saul a căzut sub o grea vină de sânge, o vină faţă de sânge nevinovat. Cum a obţinut eliberare de această vină? Prin acceptarea milei divine. Pe drumul spre Damasc, pentru a-și extinde persecuţiile acolo, Saul a fost oprit chiar de cel pe care îl persecuta cu adevărat. Isus cel înviat şi glorificat a apărut în mod miraculos în faţa lui Saul şi l-a mustrat, zicând: "Sunt Isus, pe care tu îl persecuți." Atunci Domnul Isus a pus înaintea lui Saul o schimbare de ocupaţie în aceea de "slujitor şi martor al lucrurilor pe care le-ai văzut şi al lucrurilor pe care te voi face să le vezi cu privire la Mine, în timp ce te voi scăpa de poporul acesta şi de națiuni, la care te trimit ca să le deschizi ochii şi să-i întorci din întuneric la lumină şi de sub autoritatea lui Satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor şi o moştenire printre cei ce sunt sfinţiţi prin credinţa lor în Mine." (Faptele 26:12-18; 9:3-6). Acum întrebarea era: își va schimba Saul ocupaţia lui din persecutor în cea de slujitor şi martor al lui Isus Cristos? Viaţa lui prezentă depindea de această decizie, pentru că vina grea de sânge merita moartea. De asemenea, viaţa lui veşnică depindea de aceasta.

5. Saul a văzut acum că merita să moară, dar, datorită milei lui Dumnezeu, prin Cristos, el nu era nevoit să moară pentru extrema sa vinovăție de sânge. Pe parcursul celor trei zile a miraculoasei sale orbiri în Damasc, el a mărturisit păcatul său teribil, s-a căit şi a apelat la milă prin jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos. El s-a convertit sau s-a întors, de la criminala sa cale de acțiune de persecutor ca fariseu evreu, şi s-a dedicat lui Iehova Dumnezeu, ca un urmaș al Fiului Său Isus Cristos. Astfel, hotărând să facă voința lui Dumnezeu pentru el, el a acceptat misiunea pe care Isus a pus-o în faţa lui. De îndată ce vederea i-a fost restaurată în mod miraculos, în a treia zi, Saul s-a botezat în apă, pentru a oferi dovada publică a dedicării sale faţă de Dumnezeu, ca urmaş al lui Isus, şi a primit spălarea de păcate prin sângele preţios al Mielului de Dumnezeu, Isus Cristos. (Faptele 9:17-19, 22:12-16). Imediat după aceasta a început să acţioneze ca un martor asemenea lui Isus Cristos. - Faptele 9:19-26.

6. Saul ne spune că a fost eliberat de această grea vină de sânge prin bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, care i s-a arătat chiar şi după înălțarea Sa la cer: „Şi, ultimului dintre toţi, mi s-a arătat şi mie, ca unuia născut prematur. Căci eu sunt cel mai mic dintre apostoli şi nu sunt vrednic să fiu numit apostol, fiindcă am persecutat congregaţia lui Dumnezeu. Dar prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt. Şi bunătatea Sa nemeritată faţă de mine n-a fost zadarnică; dimpotrivă, am trudit mai mult decât ei toţi, totuşi nu eu, ci bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu care este cu mine.” (1 Cor. 15:8-11). În

ignoranța sa, Saul şi-a îngrămădit, fanatic, asupra capului, vina de sânge. Pentru cei care astăzi ar putea să simtă aceeaşi greutate insuportabilă a aceleaşi forme de vină de sânge, Pavel le spune:

7. „M-a considerat fidel şi m-a numit într-un serviciu, deşi înainte eram un blasfemator, un persecutor şi un batjocoritor. Totuşi, mi s-a arătat îndurare, fiindcă eram în neştiinţă şi acţionam din necredinţă. Dar am primit din belşug bunătatea nemeritată a Domnului nostru, precum şi credinţa şi iubirea care este în Cristos Isus. Fidel şi demn de a fi pe deplin acceptat este cuvântul potrivit căruia Cristos Isus a venit în lume ca să salveze păcătoşi. Dintre aceştia, eu sunt cel dintâi. Totuşi, pentru aceasta mi s-a arătat îndurare, ca, prin mine, care sunt cel dintâi păcătos, Cristos Isus să-şi arate toată îndelunga răbdare, ca exemplu pentru cei care-şi vor întemeia credinţa pe El pentru viaţă veşnică.”- 1 Tim. 1:12-16.

8. Mărturisindu-şi păcatele cumplite, căindu-se de ele, convertindu-se sau întorcându-se de la această cale recunoscută a păcatului, acceptând cu umilinţă şi recunoştinţă bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, prin fiul său Isus Cristos, dedicându-se lui Dumnezeu pentru a face voința lui Dumnezeu, aşa cum este ea descoperită şi simbolizând această dedicare prin botez în apă, Saul din Tars şi-a luat serviciul numit ca un creştin curat de sângele creştinilor la a căror execuție fusese complice. Astăzi, şi noi putem fi curățați în acelaşi fel de îngrozitoarea vină de sânge. Apoi putem respecta legea lui Dumnezeu cu privire la sacralitatea sângelui, păstrându-ne liberi de sânge şi de lucrurile ucise fără a le vărsa sângele.

9. Dar ce înseamnă a te păstra „curat de sângele tuturor oamenilor” despre care vorbeşte Pavel mai târziu? Devenind creştină, persoana care se dedică ajunge sub o nouă răspundere faţă de sângele altor oameni? Da; deoarece alți oameni se află în pericol de moarte din mâinile lui Dumnezeu, aşa cum şi noi înşine am fost odată, iar acum noi ştim cum pot scăpa de această moarte. Prin urmare, noi suntem responsabili să ne folosim cunoştinţa spre binele lor. Noi nu suntem singurii păcătoşi pentru care a venit Cristos să-i salveze, vărsându-şi sângele. El a fost proclamat „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.” - Ioan 1:29.

10 Atunci cum pot alţii să fie salvaţi de păcate, prin jertfa Lui, dacă nu au auzit despre aceasta şi nu li s-a oferit oportunitatea de a o accepta şi de a beneficia de ea? Salvarea este astfel posibilă pentru mult mai multe persoane decât noi cei care suntem în prezent salvaţi. Celor cărora li s-a arătat deja milă sunt responsabili să arate milă şi să-i familiarizeze şi pe alții cu mijloacele de salvare. Dacă dăm greş în a face astfel, nu s-ar cuveni ca pentru eşecul celorlalţi de a primi salvarea să fim noi învinovăţiţi, într-o mai mică sau mai mare măsură, pentru că am neglijat sau am eşuat să le oferim informaţia necesară? Acest lucru este valabil mai ales într-un timp de judecată divină, când o execuţie de judecată este programată şi urmează să aibă loc. Pentru a ne arăta care este responsabilitatea noastră în această privinţă, în Proverbele 24:11, 12 se spune: „Scapă-i pe cei ce sunt duşi la moarte, opreşte-i pe cei ce merg clătinându-se la măcel! Dacă ai spune: ‚Iată că noi n-am ştiut!’, oare nu va observa acest lucru Cel ce cântăreşte inimile? Şi Cel ce veghează asupra sufletului tău nu ştie şi nu-i va plăti el omului pământean după faptele lui?” În felul acesta vede Pavel situaţia. Lui i s-a arătat o milă fără margini;

aşadar, el trebuia să arate milă altora, având în vedere faptul că el însuşi trăia prin milă de la Dumnezeu, prin Cristos.

ARĂTÂND CALEA DE SCĂPARE

11. Apostolul Pavel este un exemplu pentru noi astăzi. El a vrut să rămână curat de responsabilitate pentru executarea altora de către marele judecător Iehova, deoarece acea execuţie urma să însemne distrugerea trupului şi a sufletului în Gheenă. (Mat. 10:28). În vremea lui Pavel, evreii trăiau într-o perioadă de judecată divină. Domnul Isus a spus că Israelul se confrunta cu o distrugere teribilă, deoarece nu a apreciat timpul în care a fost cercetat de către Fiul lui Dumnezeu. (Luca 19:41-44). Întrebarea era: Cine va pieri odată cu Ierusalimul? Cine va rămâne sub vina de sânge pe care cei ce au revendicat moartea lui Isus au cerut să cadă asupra lor şi a copiilor lor? Prin urmare, Pavel s-a simţit dator să tragă un semnal de alarmă şi să arate calea de scăpare şi salvare spre viaţă veşnică. De aceea, el a predicat, acordând atenţie în primul rând evreilor aflaţi în pericol. Această dorință conștiincioasă de a se păstra curat de responsabilitate pentru distrugerea altora s-a arătat în ceea ce a spus Pavel în Corint.

12. În acest oraş grecesc Pavel a lucrat ca făuritor de corturi alături de un credincios evreu, Aquila, soţul Priscilei. Cu toate acestea, în fiecare zi de sabat evreiesc, el ţinea o cuvântare la sinagoga acelui oraş şi a reuşit să aducă la creştinism mai mulți evrei şi greci. Când tovarăşii de călătorie ai lui Pavel i s-au alăturat, în cele din urmă, aici, el „s-a dăruit întru totul cuvântului, depunându-le mărturie iudeilor pentru a dovedi că Isus este Cristosul.” Apoi a luat amploare o situaţie de criză. Ea a necesitat din partea lui Pavel o expresie ce arăta de ce lua aşa în serios această problemă. Citim: „Dar, pentru că ei (iudeii) se împotriveau şi îl insultau, el şi-a scuturat veşmintele şi le-a zis: ‚Sângele vostru să cadă asupra capetelor voastre! Eu sunt curat. De acum înainte voi merge la oamenii naţiunilor’. Astfel, s-a mutat de acolo şi s-a dus în casa unui om pe nume Tiţiu Iust, un închinător al lui Dumnezeu, a cărui casă era lângă sinagogă. Crisp, preşedintele sinagogii, a crezut în Domnul şi, împreună cu el, toată casa lui. Mulţi dintre corintenii care auzeau au crezut şi s-au botezat.” - Faptele 18:8; 1 Cor. 1:14-16.

13. Pavel ştia că naţiunea iudee se afla într-un timp de judecată şi că nimicirea urma să se abată asupra Ierusalimului în timpul generaţiei din acea vreme. Iudeii din toate părţile pământului, „din fiecare naţiune de sub cer”, se suiau la Ierusalim pentru celebrările anuale sau sărbătorile evreilor. Fără îndoială, unii de la sinagogile evreieşti din Corint, care s-au opus lui Pavel în jurul anilor 50/51 d.Cr, s-au suit cu douăzeci de ani mai târziu la Ierusalim, pentru a celebra Paştele, în 70 d.Cr. Acolo au fost prinşi, când generalul roman Titus și-a condus legiunile împotriva oraşului şi i-a prins pe toţi participanții la Paşte. Moarte prin asediu, foamete, ciumă şi lupte interne civile s-au abătut asupra majorităţii. Doar un număr restrâns de supravieţuitori a fost dus departe, captiv în toate părţile Imperiului Roman. Dacă acei evrei ar fi devenit creştini şi ar fi fost botezați de Pavel, aşa cum a fost şi Crisp împreună cu toată casa lui, ei ar fi rămas departe de Ierusalim şi Iudeea, mai ales după ce romanul Cestius Gallus a înconjurat cetatea

condamnată cu armatele sale, pentru un scurt asediu, în anul 66 d.Cr. Astfel, ei ar fi dat atenție cuvintelor lui Isus din Luca 21:20-22, şi nu ar fi pierit alături de cei 1.100.000 de evrei, ca potrivnici ai lui Cristos încăpăţânaţi, care, de bună voie s-au opus şi au refuzat salvarea prin El. Cu toate acestea, indiferent dacă au pierit la Ierusalim sau nu, acei evrei au murit ca duşmani îndărătnici ai Salvatorului omenirii. Cu toate acestea, Pavel nu poate fi considerat responsabil pentru că ei au murit fără îngrijirea pentru salvare a lui Dumnezeu, prin Isus Cristos.

14. Pavel şi-a putut scutura conştiincios veşmintele şi să se descarce de orice vină de sânge faţă de evreii din Corint. El era curat, nevinovat, în această privinţă. El predicase chiar şi în sinagoga lor în ziua de odihnă. Când i s-au alăturat tovarăşii săi, Sila şi Timotei, el însuşi s-a ocupat mai intens de cuvânt, anume cuvântul rostit, predicând şi învăţând. Fără îndoială, acest lucru l-a obligat să îşi dedice mai puţin timp facerii de corturi. Dar el s-a simţit obligat să procedeze astfel datorită responsabilităţii care o avea vizavi de evrei, care erau direct la judecată înaintea Dumnezeului lor Iehova, și prin urmare, în pericol de nimicire veşnică. După ce ei au continuat să se opună mesajului de salvare şi să vorbească abuziv despre Isus Cristos, era o pierdere de vreme şi un efort inutil să le vorbească în continuare ca unei comunităţi. Putea acum, cu conştiinţa împăcată, să îi lase să suporte consecinţele căii lor de acțiune intenționată și necreștină, fără a purta măcar o urmă de pată a vinei de sânge. Deci acum s-a întors la cealaltă responsabilitate, aceea de a sluji ca „apostol al națiunilor [non-iudaice].” (Rom. 11:13). Și ele aveau șansa sau posibilitatea de a fi salvate, cu condiția să audă mesajul. Astfel Pavel a înștiințat pe evreii abandonaţi din Corint: „De acum înainte mă voi duce la națiuni.”

15. Era aceasta decizia corectă, și era Pavel cu adevărat curat şi era sângele evreilor asupra capetelor lor? Domnul a arătat că da. Cum aşa? Ei bine, după ce Pavel s-a îndreptat exclusiv spre păgânii din Corint, el a primit un mesaj din cer. Citim: „În timpul nopții, Domnul i-a zis lui Pavel într-o viziune: ‘Nu te teme, ci continuă să vorbeşti! Să nu taci, pentru că Eu sunt cu tine şi nici un om nu te va ataca pentru a-ţi face rău. Căci am mulți oameni în acest oraș.’ Atunci el a rămas acolo un an şi şase luni, predând cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul lor.” (Faptele 18:9-11). Acești „mulți oameni în acest oraș” pe care-i avea Domnul trebuie să fi fost non-evrei, care au devenit creştini. Evreii potrivnici au încercat atunci să facă din predicarea lui Pavel un caz în instanţă, care să fie adus în faţa proconsului Galion, ca să fie judecat. Această inițiativă a eşuat. Cazul a fost scos din tribunal. După ce a mai rămas câteva zile, învăţând pe non-evrei Cuvântul lui Dumnezeu, Pavel a părăsit Corintul în mod paşnic şi a făcut o vizită Ierusalimului. - Faptele 18:12-22.

CUM NE PĂSTRĂM CURAȚI?

16. La fel ca şi martorii lui Iehova din zilele noastre, Pavel a fost martor pentru cât mai mulţi oameni de pe pământul locuit, cu scopul de a pune mărturie: sirienilor, evreilor, arabilor, cilicienilor, ciprioţilor, pamfilienilor, galatenilor, licienilor, asiaticilor, macedonenilor, grecilor, maltezilor şi italienilor, din câte ştim, cu certitudine, din călătoriile lui Pavel. Oriunde a umblat şi oriunde a avut

ocazia de a mărturisi, acest apostol ne-a arătat cum să ne „ne păstrăm curaţi de sângele tuturor oamenilor.” Cum a reuşit acest lucru? Cuvântarea de rămas bun pe care a oferit-o supraveghetorilor adunării din Efes, principalul oraş al provinciei romane din Asia, explică, în special, cum a reuşit să facă acest lucru. Când Pavel s-a oprit aproape de Milet, în călătoria sa finală spre Ierusalim, el a trimis şi a chemat la sine pe bătrânii adunării din Efes. Lor le-a făcut o declaraţie provocatoare: „De aceea vă chem să mărturisiți azi că sunt curat de sângele tuturor oamenilor.” (Faptele 20:16, 17, 26). Puteau şi au pus la îndoială aceasta supraveghetorii din Efes? Nu! De ce nu? Deoarece Pavel le-a prezentat în întregime mesajul salvării.

17. Să verificăm cuvintele lui Pavel în această privinţă. El le-a spus reprezentanţilor adunării din Efes: „Voi ştiţi bine cum, din prima zi în care am pus piciorul în provincia Asiei, am fost tot timpul cu voi, slujind ca sclav Domnului cu cea mai mare umilinţă, cu lacrimi şi în încercările prin care am trecut din cauza uneltirilor iudeilor. În tot acest timp nu m-am reţinut să vă spun toate lucrurile care erau de folos şi să vă învăţ în public şi din casă în casă.” (Faptele 20:18-20). De remarcat aici că „lucrurile care erau de folos” erau acele lucruri care veneau din Cuvântul lui Dumnezeu şi care aveau legătură cu scopul de a fi salvați şi de a rămâne în starea salvată. Dar cum a predicat şi a învăţat Pavel în public şi din casă în casă, în Efes? Înregistrarea arată.

18. După ce a părăsit Corintul şi în timp ce călătorea spre Ierusalim, Pavel s-a oprit în Efes. Ce lucrare a făcut în mod „public”? „El a intrat în sinagogă şi a discutat cu iudeii. Deşi ei îl rugau să rămână mai mult timp, el n-a fost de acord, ci şi-a luat rămas-bun şi le-a spus: ‚Dacă va vrea Iehova, mă voi întoarce din nou la voi’.” (Faptele 18:19-21). După ce şi-a îndeplinit promisiunea la Ierusalim, Pavel s-a întors înapoi în Efes. Şi de această dată şi-a făcut o apariţie publică. „El a mers la sinagogă trei luni şi a vorbit cu îndrăzneală, ţinând cuvântări şi aducând argumente convingătoare despre regatul lui Dumnezeu.” Atunci când iudeii au început să obiecteze zgomotos, a renunţat Pavel la lucrarea publică? Nu, spune relatarea. „Dar, pentru că unii se împietreau şi nu credeau, ci vorbeau batjocoritor despre Cale înaintea mulţimii, el s-a retras, i-a separat pe discipoli de ei şi ţinea cuvântări zilnic în sala şcolii lui Tiran. Lucrul acesta s-a petrecut timp de doi ani, astfel că toţi cei care locuiau în provincia Asiei au auzit cuvântul Domnului, atât iudei, cât şi greci.” - Faptele 19:1, 8-10.

19. Aşadar, Pavel a schimbat locaţiile cuvântărilor publice, de la sinagoga evreiască la auditoriul şcolii. Aici el a ţinut zilnic discursuri biblice. El a făcut o slujbă seculară pentru a se îngriji de nevoile proprii şi chiar pentru cele ale altora, dar şi-a organizat în aşa fel programul încât să aibă zilnic discuţii biblice. Pe parcursul a doi ani de zile aceasta a avut un efect public atât de mare încât toţi locuitorii districtului roman din Asia au auzit mesajul Domnului, atât evrei, cât şi non-evrei.

20. Câţiva călători evrei au încercat să imite unele dintre miracolele pe care le-a înfăptuit Pavel. Ei spuneau demonilor care posedau anumite victime: „Vă poruncesc solemn prin Isus pe care îl predică Pavel.” Nu doar acei evrei ştiau că

Pavel predică public, ci şi demonii cunoşteau acest lucru. Odată, un demon le-a răspuns înapoi: „Pe Isus îl cunosc şi ştiu şi cine este Pavel. Dar voi cine sunteţi?” Ceea ce s-a întâmplat atunci a devenit cunoscut în tot Efesul. Citim: „Şi teama a pus stăpânire pe toţi, iar numele Domnului Isus era preamărit. Mulţi dintre cei ce deveniseră credincioşi veneau să-şi mărturisească şi să-şi recunoască deschis faptele. Şi mulţi dintre cei ce practicau magia şi-au adunat cărţile şi le-au ars în faţa tuturor. S-a calculat preţul acestora şi s-a constatat că valorau cincizeci de mii de arginţi. Astfel, cuvântul lui Iehova creştea şi era tot mai tare.” (Faptele 19:11-20). Această cale din urmă este calea dreaptă pe care trebuie să o urmeze astăzi cei ce au practicat spiritismul, care este de fapt demonism. Ei trebuie să-și mărturisească deschis practicile din trecut, să ceară iertarea lui Dumnezeu şi să distrugă apoi cărţile lor demonice sau lucrările de referinţă, indiferent de valorile lor lumeşti. Cu toate acestea, principalul lucru de remarcat aici este faptul că datorită învățării în public a lui Pavel, propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu a continuat să crească şi să se răspândească într-un mod puternic peste învăţăturile păgâne şi tradiţiile iudaice.

21. Datorită predicării lui Pavel în sinagogi s-a stârnit o opoziţie puternică printre evrei. De vreme ce lucrarea sa publică în afară de cea din sinagogile evreieşti a fost un succes atât de mare în rândul non-evreilor, aceasta a ridicat opoziţii printre păgâni. Mărturisind cu ranchiună succesul lucrării publice a lui Pavel, Dimitrie argintarul a spus colegilor de breaslă care făceau temple de argint lui Artemis sau Diana şi ale cărei temple magnifice se aflau acolo, în Efes: „Bărbaţilor, voi ştiţi bine că din această meserie vine bunăstarea noastră. Voi vedeţi şi auziţi cum nu numai în Efes, ci aproape în toată provincia Asiei, acest Pavel a convins o foarte mare mulţime şi a făcut-o să-şi schimbe părerea, spunând că dumnezeii făcuţi de mâini nu sunt dumnezei. Mai mult, există nu numai pericolul ca această ocupaţie a noastră să ajungă dispreţuită, ci şi ca templul marii zeiţe Artemis să fie socotit un nimic, iar măreţia ei, la care se închină toată provincia Asiei şi pământul locuit, este aproape să fie nimicită”. La aceasta, ei au stârnit o revoltă în Efes.

22. Ca o dovadă a popularităţii pe care o câştigase Pavel ca slujitor creştin, oficialii publici au încercat să îl păzească de rău. Discipolii nu au vrut să-l lase pe Pavel să se adreseze mulţimii confuze şi aclamatoare în teatrul oraşului. Citim: „Chiar unii dintre organizatorii de sărbători şi jocuri, care erau prietenoşi cu el, i-au trimis vorbă, rugându-l insistent să nu se expună pericolului de a intra în teatru.” În cele din urmă, magistratul oraşului a calmat şi a îndepărtat gloata turbulentă. – Faptele 19:23-41.

23. Totuşi, cum a învățat Pavel „din casă în casă”, în Efes? Nu avem nicio înregistrare exactă a acestui lucru. Cu toate astea, când Pavel a făcut prima dată această vizită ulterioară în Efes, el a găsit câţiva discipoli mărturisiți, aproximativ doisprezece oameni. Înregistrarea nu spune că ar fi întâlnit aceşti oameni în sinagoga evreiască. În mod sigur, atunci, el i-a găsit făcând lucrare din casă în casă, aşa după cum mărturiseşte, mai târziu, supraveghetorilor efeseni.

De vreme ce aceasta nu arată că Pavel le-a vorbit acestor doisprezece discipoli mărturisiți în sinagogă, trebuie să le fi explicat chestiuni în casele lor private. Ei nu ştiau nimic despre spiritul sfânt, ceea ce dovedeşte că nu îl primiseră. Ei fuseseră botezaţi în apă; totuşi acesta nu a fost un botez creştin. A fost „în botezul lui Ioan." Dar chiar Ioan Botezătorul le-a spus discipolilor săi că trebuie „să creadă în acel ce vine după el, şi anume în Isus." Deci aceşti doisprezece oameni au fost botezaţi din nou, de această dată „în numele Domnului Isus," şi la punerea mâinilor lui Pavel peste ei, aceştia au primit spiritul sfânt și darurile lui miraculoase ale vorbirii în alte limbi şi ale profeţirii. După aceasta, Pavel s-a dus într-un loc public, în sinagogă. Mai mult, persoanele care aveau nevoie de ajutor miraculos, trimiteau după Pavel din casele lor. (Faptele 19:1-7, 11). De asemenea, supraveghetorii efeseni nu au contestat afirmația lui Pavel potrivit creia el lucra ca învăţător creştin din casă în casă. - Faptele 20:20.

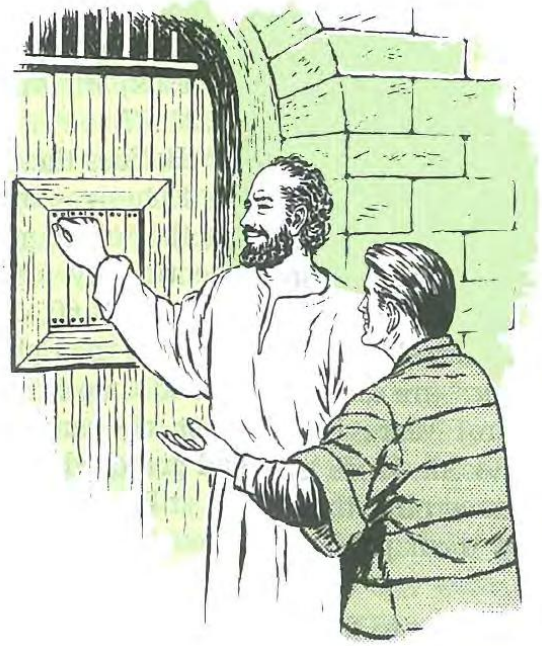

„LUCRURILE CARE ERAU DE FOLOS"

24.Supraveghetorii efeseni nu au putut să îl acuze pe apostolul Pavel că i-ar fi privat de ceva de care ei ar fi avut nevoie pentru a scăpa de distrugere şi pentru a câştiga salvare eternă. Atunci, ce a învățat Pavel în public şi din casă în casă? Adevărul despre adevăratul Dumnezeu, pocăinţa păcătoşilor faţă de Dumnezeu, credinţa în Domnul Isus, bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu prin Isus, împărăția lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, moştenirea celor sfinţiți ai lui Dumnezeu şi urmarea exemplului lui Isus mai degrabă de a dărui decât de a primi. Aceste informaţii ies la lumină în timp ce Pavel continuă să vorbească supraveghetorilor efeseni.

25. „Nu m-am reţinut să vă spun … Ci le-am depus o mărturie temeinică atât iudeilor, cât şi grecilor despre căinţa faţă de Dumnezeu şi despre credinţa în Domnul nostru Isus. Şi acum, iată că, obligat de spirit, mă duc la Ierusalim, fără să ştiu ce mi se va întâmpla acolo. Ştiu doar că, din oraş în oraş, spiritul sfânt îmi depune mărturie întruna, spunând că mă aşteaptă lanţuri şi necazuri. Totuşi, eu nu pun preţ pe sufletul meu, ca şi cum mi-ar fi scump, numai să pot să-mi sfârşesc cursa şi serviciul pe care l-am primit de la Domnul Isus: acela de a depune mărturie temeinică despre vestea bună referitoare la bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu. Şi acum, iată: ştiu că voi toţi, în mijlocul cărora am predicat regatul, nu-mi veţi mai vedea faţa." - Faptele 20:20-25.

26. Pavel a dus mai departe învăţăturile lui Isus date discipolilor Săi când a spus: „Iată ce este scris: Cristosul va suferi, se va scula din morţi a treia zi şi, în numele Său, va fi predicată în toate naţiunile, începând din Ierusalim, căinţa pentru iertarea păcatelor, iar voi veţi fi martori ai acestor lucruri.” (Luca 24:46-48). Pavel nu a învățat doar despre jertfa de răscumpărarea a lui Isus Cristos, pe baza căreia putem primi iertarea lui Dumnezeu de păcatele noastre, pocăindu-ne. El a predicat, de asemenea, despre împărăția lui Dumnezeu în care Isus Cristos va fi Regele uns al lui Dumnezeu şi de aceea Isus i-a învăţat pe discipolii lui să se roage lui Dumnezeu: „Să vină împărăţia Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” (Mat. 6:10). În această împărăție cerească, de asemenea, discipolii credincioşi a lui Isus, „cei sfinţiți” vor fi moştenitori. De-a lungul mai multor ani Pavel a pus mărturie la oameni de toate felurile, evrei şi greci, despre aceste lucruri de folos, învățându-i în public şi din casă în casă.

27. Scopul principal al lui Pavel a fost să îşi încheie calea aşa cum un creştin ar trebui, da, şi să îşi încheie lucrarea de mărturie, serviciul primit de la Domnul Isus pe care l-a întâlnit pe drum. Pavel nu a făcut acest lucru doar prin predicare în public, ci şi prin predicare din casă în casă, mai intimă, în particular, prin contact direct.

CONŞTIINŢA CURĂŢIEI

28. Acum, cum s-a socotit aceasta în beneficiul lui Pavel, înaintea lui Dumnezeu şi în faţa oamenilor din Efes şi în mod deosebit în faţa adunării creştine de acolo? Aceasta l-a lăsat pe Pavel curat de orice datorie faţă de efeseni. L-a lăsat cu o conştiinţă a curăției, „o conştiinţă perfect curată”. (Faptele 23:1). Deci, după ce a făcut de cunoscut în faţa supraveghetorilor efeseni bine cunoscuta sa înregistrare, el a spus: „Aşadar, vă chem să fiţi martori în această zi că sunt curat de sângele tuturor oamenilor.” El nu s-a simţit împovărat de nicio vină de sânge faţă de evrei sau de non-evrei din Efes şi din împrejur. El a declarat motivul pentru care nu se simte vinovat, spunând: „Fiindcă nu m-am reținut să vă spun [în calitate de reprezentant al „tuturor oamenilor” din Efes] toată voința lui Dumnezeu.” - Faptele 20:26, 27.

29. Pe lângă instrucțiunile pe care Pavel le-a dat efesenilor prin viu grai, legat de planul lui Dumnezeu, el le-a dat atenție prin scrisori. Ani mai târziu, cam prin anul 60 A.D., el a trimis această aşa-numită Scrisoare către Efeseni, din Roma, unde a avut timp să scrie în închisoare. Din această scrisoare ne putem face o idee despre ce a predicat efesenilor, pentru că această scrisoare încă vorbea despre „eliberarea prin răscumpărare, datorită sângelui său, da, iertarea greşelilor noastre, după bogăția bunătăţii Sale nemeritate” și despre apropierea noastră de Dumnezeu „prin sângele lui Cristos” şi despre cum „prin El, noi, ambele popoare, avem cale liberă la Tatăl [Dumnezeu] printr-un singur spirit.” - Efes. 1:7; 2:13, 18.

30. Când Pavel le-a vorbit supraveghetorilor efeseni, el avea aproximativ 40 de ani. Deci când a vorbit despre a se păstra curat de sângele tuturor oamenilor nu s-a referit la problema militară. Desigur, el ştia ce scrie în Numerele 31:19. Acest verset spune că şi evreii care au fost făcuţi executorii duşmanilor lui

Dumnezeu trebuiau să treacă printr-o o purificare, timp de şapte zile, dacă au ucis pe cineva sau dacă au atins corpul ucis de cineva, pentru a scăpa de întinarea sau contaminarea cu sânge. Dar Pavel vorbea despre responsabilitatea pe care un creştin dedicat o are faţă de sângele oamenilor, pe lângă orice altă responsabilitate, pentru vărsarea de sânge uman în actul crimei sau prin ajutarea cuiva în uciderea sau vărsarea de sânge într-o manieră liberă, indolentă şi indiferentă. Pavel se gândea la judecata lui Dumnezeu ce avea să vină peste „toţi oamenii". El se gândea, de asemenea, la executarea judecăţii lui Dumnezeu care ar însemna moartea şi distrugerea creaturilor umane care ar fi putut beneficia de jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos şi prin împărăția lui Dumnezeu. Aceste creaturi pot fi salvate de o astfel de moarte şi distrugere doar prin mesajul salvării, întreg planul lui Dumnezeu. Cu acest plan creştinul dedicat este însărcinat ca martor şi slujitor.

31. Din acest punct de vedere putem vedea cum clerul creştinătății poartă o dublă vină de sânge, nu doar pentru sângele vărsat în războaiele internaţionale, ci și pentru că au spus oamenilor minciuni religioase şi nu „întreg planul lui Dumnezeu", aşa cum este conţinut în Cuvântul Său. - Ier. 2:34; Ezec. 35:6.

FĂCUȚI RESPONSABILI

32. Cât timp a trăit Pavel şi în timp ce era prezent cu ‚oile' spirituale, el trebuia să păzească, asemenea unui păstor, „turma lui Dumnezeu", ca s-o protejeze de moarte prin foamete spirituală sau de duşmanii asemenea lupilor. De asemenea, el trebuia să se gândească să le lase o supraveghere vie după ce îi va părăsi sau după ce va muri şi nu va mai putea să îi îndrume,. Din acest motiv, el a avertizat oile nu doar despre primejdiile prezente, ci şi de pericolul de a se confrunta cu ele după ce el va pleca.

33. Ca membru al corpului de guvernare creştin, Pavel a instruit şi a numit supraveghetori pentru „turma lui Dumnezeu", sub îndrumarea spiritului lui Dumnezeu. De asemenea, el i-a avertizat de probleme viitoare şi de pericole ce urmau să apară, care aveau legătură cu siguranţa lor şi a întregii turme a lui Dumnezeu. Cu previziunea sa profetică şi cu ajutorul profeţiilor scrise, Pavel era obligat să transmită astfel de avertismente. El a trebuit să servească ca străjer şi să privească înainte. Drept urmare, le-a spus supraveghetorilor efeseni: „Fiți atenți la voi înşivă şi la toată turma, în mijlocul căreia spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, ca să păstoriţi adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului Său Fiu. Ştiu că după plecarea mea, vor intra printre voi lupi asupritori care nu vor trata turma cu tandrețe și că se vor ridica bărbați chiar dintre voi care vor vorbi lucruri denaturate ca să-i tragă pe discipoli după ei. De aceea, rămâneți treji şi amintiți-vă că trei ani, noapte şi zi, n-am încetat să vă sfătuiesc pe fiecare printre lacrimi." – Faptele 20:28-31.

34. Eliberându-se de responsabilitatea pentru sângele lor, Pavel a trebuit să pună păstori spirituali să fie făcuți responsabili. Acum, dacă vreunul dintre aceşti supraveghetori complet instruiţi și avertizați dinainte primeau judeca lui Dumnezeu şi îşi pierdeau viaţa veşnică, nu era vina lui Pavel. El nu avea să fie

răspunzător că şi-au pierdut viaţa veşnică. Vina pentru sângele lor vărsat sau pentru viaţa luată era doar a lor, nu a lui Pavel. În calitate de supraveghetori educaţi şi instruiţi au primit mai multă învăţătură, atenţie şi îndrumare decât publicul evreu sau dintre naţiuni sau chiar decât membrii adunării. Prin urmare, ei erau mai responsabili pentru că ştiau mai multe şi aveau mai multe avantaje.

35. Comportându-se atât de fidel ca slujitor şi supraveghetor creştin în Efes, timp de trei ani cât a fost prezent şi a desfăşurat activităţi acolo şi dându-le acest ultim avertisment, Pavel se afla în poziţia cuvenită de a spune supraveghetorilor Efeseni: „Şi acum vă încredinţez lui Dumnezeu şi cuvântului bunătăţii sale nemeritate, cuvânt care vă poate zidi şi vă poate da moştenirea între toţi cei sfinţiţi. N-am poftit nici argintul, nici aurul, nici hainele cuiva. Voi înşivă ştiţi că aceste mâini s-au îngrijit de necesităţile mele şi ale celor ce erau cu mine. În toate v-am arătat că, trudind astfel, trebuie să le veniţi în ajutor celor slabi şi să vă amintiţi de cuvintele Domnului Isus, când a zis: Este mai multă fericire în a da decât în a primi. Apoi Pavel s-a rugat cu ei." – Faptele 20:32-36.

36. Pavel putea, într-adevăr, să încredinţeze supraveghetorii şi adunarea din Efes lui Dumnezeu. El îi învăţase că Iehova Dumnezeu este Tatăl Domnului Isus Cristos şi îi adusese în relație cu Dumnezeu. Timp de cel puţin trei ani, fie noapte, fie zi, el nu s-a reținut de la a le vorbi despre tot planul lui Dumnezeu. Fără îndoială, prin Pavel ca apostol, majoritatea adunărilor, dacă nu chiar toate, au primit spiritul sfânt şi darurile lui miraculoase. (Faptele 19:1-7). Deci, fiind nevoit să îi lase fără speranţa de a-l revedea, Pavel a trebuit să îi încredinţeze veşnic prezentului şi veşnic viului Purtător de Grijă, Iehova Dumnezeu, la care Pavel i-a condus, pentru a deveni „cei sfinţiți" ai Lui, turma lui de oi.

37. Pavel putea în acelaşi timp să îi încredinţeze pe aceşti supraveghetori Efeseni „cuvântului [lui Dumnezeu] bunătăţii nemeritate", pentru că El îi învăţase Cuvântul lui Dumnezeu. El le explicase Scripturile Ebraice de la Geneza până la Maleahi. El le adusese, de asemenea, cuvintele şi învăţăturile Domnului Isus Cristos şi revelaţiile pe care el însuşi le-a primit în mod miraculos prin Cristos. De asemenea, el a scris o Scrisoare efesenilor, care a devenit parte din Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Prin metodele sale eficiente de învăţare Pavel a inscripționat Cuvântul lui Dumnezeu în minţile lor, în aşa fel încât să le rămână întipărit chiar şi după plecarea lui. Deci, el putea să-i încredinţeze fără grijă acelui Cuvânt şi puterii sale edificatoare, păstrătoare, protectoare şi sfințitoare. Acesta era o doctrină scripturală sănătoasă şi el ştia că aceasta îi putea zidi spiritual şi îi putea ajuta să primească în sfârşit împărăția cerească, promisa „moştenire printre toţi cei sfinţiți." Pavel a lăsat astfel turma lui Dumnezeu în siguranţă.

NU REDUȘI LA TĂCERE DE BANI PĂTAȚI CU SÂNGE

38. Apostolul Pavel nu a ţinut la viaţa sa fizică decât dacă se putea achita în mod credincios de serviciul său şi îi ajuta pe alţii să scape de distrugere veşnică şi să câştige viaţă eternă. Deci, ţelul său nu a fost acela de a face bani prin vestea

Cuprins

bună a lui Dumnezeu. Ţelul său a fost să se poată păstra curat de responsabilitatea pentru sângele celorlalţi, sânge care era în pericol de a fi vărsat prin executarea judecăţii lui Dumnezeu.

39.Aşadar, Pavel şi-a dăruit slujba dătătoare de viaţă fără nicio plată, acelora care căutau salvarea. El nu folosea Cuvântul lui Dumnezeu ca sursă de venit, comercializându-l. În acele vremuri prin care a trebuit să treacă, el a avut ocupaţia lumească de făuritor de corturi, astfel încât serviciul său ca străjer să nu fie un serviciu plătit material ca cel al unui angajat. Nu; ci el a vegheat ca un sub-păstor, asemenea lui Cristos, care îi iubea atât pe Păstorul Principal, cât şi pe oile Sale. Pavel avea o singură dorinţă arzătoare şi anume de a-i vedea pe ceilalţi trăind și bucurându-se alături de el de bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu. El și-a iubit cu adevărat aproapele şi de aceea nu a neglijat interesele aproapelui său ca să se facă răspunzător de sângele lui, dacă este vărsat în judecata lui Dumnezeu. El a fost un adevărat salvator de vieţi pentru bucuria, privilegiul şi rezultatele bune ale acesteia. El a realizat pericolul care îl pândea pe aproapele său şi s-a simţit dator să facă ceva în acest sens, folosindu-se de mijloacele pe care i le-a încredinţat Dumnezeu. Deci, el a vrut să îşi salveze aproapele de la pieire, dacă acesta i-ar fi acceptat ajutorul.

40. Aceasta stabileşte exemplul pentru noi astăzi. Dacă procedăm în acest mod altruist, cu renunțare la eu, pe costul propriu, ca să îi ajutăm pe alţii să câştige viaţă veşnică, învăţăm să cunoaştem cât de adevărate sunt cuvintele lui Isus, aşa cum a citat Pavel: „este mai multă fericire în a da decât în a primi.” Să ajuţi pe cel slab, este o fericire înviorătoare în a renunța la tine, a oferi tăria prin care ai fost făcut puternic de Dumnezeu. Nu există fericire în primirea unei sume de bani pătaţi cu sânge, bani care să ne închidă gurile din a avertiza şi a oferi „tot planul lui Dumnezeu.” Nu există fericire în a purta vina de sânge faţă de oricine, doar o conştiinţă care te condamnă. Pavel şi-a dorit fericire. Şi noi ne dorim aceasta

DATORIA ȘI CONDUITA NOASTRĂ ASTĂZI

41. Noi, iubitorii salvării, suntem dornici să împărtășim salvarea şi cu ceilalţi. Scăpând de moarte şi de distrugere din mâinile lui Dumnezeu, noi suntem nerăbdători să îi salvăm şi pe ceilalţi de o asemenea nenorocire. Asemeni lui Iehova Dumnezeu, noi, ca slujitori şi străjeri, spunem: „Doresc eu moartea păcătosului? ...şi nu mai degrabă să se întoarcă de pe calea lui şi să trăiască?” (Ezec. 18:23). Deci, ca şi Dumnezeu, noi dorim să îl ajutăm pe cel rău să se întoarcă de pe calea lui şi să trăiască. Nu ne bucură perspectiva de a fi pătaţi de sângele pieirii, pentru că ştim că vom fi traşi la răspundere pentru aceasta, ca străjeri leneşi. Noi lucrăm pentru fericire asemenea lui Cristos, pentru că această fericire înseamnă viaţă veşnică.

42. Ca şi în zilele lui Pavel, care au fost cu puţin înainte de distrugerea Ierusalimului şi a Iudeii şi a dispersării naţiunii Evreieşti, noi trăim astăzi într-un timp în care este implicat sângele co-naționalilor şi a semenilor noştri. „Războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” este iminent şi pe câmpul de luptă al Armaghedonului va fi executată judecata lui Dumnezeu împotriva tuturor celor

care refuză şi se opun mesajului împărăţiei lui Dumnezeu. Ca o comunitate mondială, ei vor da socoteală pentru sângele lor înaintea lui Dumnezeu, cu propriul lor sânge, aşa cum a făcut şi Ierusalimul şi Babilonul. (Mat. 23:33-38; Ier. 51:3, 4, 48, 49). Dacă dorim să supravieţuim războiului judecăţii şi să trăim în noua lume a lui Dumnezeu, trebuie să ne păstrăm „curaţi de sângele tuturor oamenilor." Nu este voința lui Dumnezeu ca această lume condamnată să fie lăsată în ignoranță, lipsă de cunoștință, pentru care ea va pieri. Cu cunoștința noastră biblică, noi nu îndrăznim să lăsăm lumea în ignoranță, numai dacă ea alege să rămână în ea. Trebuie să îi avertizăm despre Armaghedon şi despre Gog din Magog, care conduce omenirea la luptă împotriva lui Dumnezeu şi a lui Cristos. Nu îndrăznim să lăsăm oamenii să rămână ignoranţi în faţa lui Dumnezeu pentru că *am* eşuat în a transmite mesajul salvării.

43. Ca şi Pavel, trebuie să fim așa de serioşi în avertizarea şi luminarea oamenilor ca şi cum ar fi ultimul nostru sfat către cei aflaţi în pericol. Se va ajunge la aceasta! Ca şi Pavel, suntem însărcinaţi de Dumnezeu, prin Cristos, să predicăm vestea bună a împărăției lui Dumnezeu, dar acum împărăția lui Dumnezeu care este în putere. (Mat. 24:14). Trebuie să facem asta ca o mărturie şi ca un avertisment înainte ca sfârşitul lumii vechi să vină. Nu trebuie să ne reținem de la a spune „tot planul lui Dumnezeu." Ca şi Pavel, care ne spune: „Fiţi imitatorii mei, așa cum și eu sunt imitatorul lui Cristos," trebuie să facem acest lucru predicând în public şi învăţând din casă în casă. - Cor. 11:1.

44. Dacă procedăm în felul acesta, ce se va întâmpla apoi? Vom putea, în pragul Armaghedonului, să preluăm cuvintele lui Pavel şi să spunem, fără ruşine, întregii lumi: „Vă chem să mărturisiți azi că sunt curat de sângele tuturor oamenilor, fiindcă nu m-am reținut să vă spun toată voința lui Dumnezeu." Aşadar, nu vom muri cu vreo vină de sânge. Cu mintea, conştiinţa şi mâinile curate, vom fi primiţi în lumea nouă inocentă a lui Dumnezeu, o lume a vieţii şi a fericirii eterne.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Prin ce cuvinte a arătat Pavel că exista un al mod prin care creştinii trebuie să se ferească de sânge?
2. Când a început o carieră a persecuţiei cel cunoscut ca Pavel?
3. Ce mărturisire de persecuţie a făcut Pavel înaintea lui Festus şi a lui Agripa?
4. Sub ce a venit Saul astfel, şi de ce a devenit important pentru el să-şi schimbe ocupaţia?
5. Ce cale de acţiune a urmat apoi Saul, şi ce dovadă publică a oferit el imediat despre aceasta?
6,7. (a) Prin exercitarea de către Dumnezeu a ce anume a fost eliberat Saul de vină de sânge? (b) Ce spune el pentru persoanele ce se simt astăzi la fel de împovărate?
8. Ce paşi putem face, aşadar, asemenea lui Saul, pentru a fi curăţiţi de îngrozitoarea vină de sânge şi să fim repartizaţi în serviciul creştin?
9. Cum ajunge o persoană ce se dedică sub o nouă responsabilitate, referitor la sângele altor persoane, aşa cum este arătat de Pavel?

10. Ce obligaţie stă asupra celor care li s-a arătat deja îndurare, aşa cum este arătat în Proverbele 24:11,12, ca și alții să profite de salvare?
11. Ce întrebare era oportună referitor la Ierusalim, în zilele lui Pavel, şi astfel, sub ce constrângere s-a simţit Pavel, să facă ce anume, pentru a se păstra curat?
12. Ce criză s-a dezvoltat din pricina activităţii lui de predicare în Corint, şi ce a spus şi a făcut Pavel pentru a-i face faţă?
13. Cum ar fi putut evreii necredincioşi din Corint să aibă parte de judecata executată asupra Ierusalimului, şi de ce nu putea fi Pavel responsabil?
14. De ce putea nega Pavel orice învinovăţire de sânge faţă de ei, la întoarcerea de la evreii din Corint, şi spre cine s-a întors el apoi?
15. Ce anume a dovedit că în această chestiune calea de acţiune a lui Pavel era corectă şi că era curat de sângele potrivnicilor evrei?
16. Pentru cine a fost Pavel martor, conform relatărilor despre călătorii, şi ce declaraţie provocatoare a făcut el ca să fie necontestată pentru supraveghetorii efeseni?
17. Ce au ştiut bine acei efeseni din prima zi când Pavel a păşit în mijlocul lor, şi care erau „lucrurile de folos” pe care le-a amintit el?
18. Ce lucrare a făcut Pavel „în public”, în Efes, referitor la evrei?
19. Ce a făcut, aşadar, Pavel, pentru o vorbire publică permanentă, şi ce efect a avut aceasta asupra căii de acţiune din cei doi ani?
20. Ce întâmplări privitoare la demonism au făcut să se vadă clar ce mărturie publică depusese Pavel, şi cum a influenţat aceasta cuvântul lui Iehova?
21. Printre cine s-a stârnit împotrivire, datorită lucrării publice a lui Pavel din afara sinagogii, şi cum a dat naştere la o răscoală Dimitrie argintarul?
22. Ce dovadă a publicităţii, pe care Pavel o câştigase, a fost arătată în cazul funcţionarilor publici în timpul răscoalei?
23. Ce indicaţii există despre faptul că Pavel învăţa din casă în casă şi, în mod semnificativ, cine nu a reuşit să conteste o astfel de lucrare prin Pavel?
24,25. (a) Ce lucruri învăța Pavel în public și din casă în casă? (b) Cum ajunge la lumină informația despre acest lucru?
26. Ce a predicat Pavel public şi din casă în casă, în afară de ce a amintit Isus la Luca 24:46-48?
27. Ce le-a spus Pavel supraveghetorilor efeseni că era scopul său principal şi cum urmărea el acel scop?
28. Cum a contat relatarea lui Pavel înaintea tuturor celor preocupaţi, şi de ce putea simţi Pavel, în modul în care a făcut-o, în legătură cu această chestiune serioasă?
29. Ce altă atenţie a dat Pavel efesenilor, în afară de instruirea prin viu grai, şi ce idee ne oferă aceasta despre ce le-a predicat el prin viu grai?
30. (a) Ce mai arată Pavel că nu se referea la chestiunea militară, în ciuda faptului că se referea la sânge? (b) La ce responsabilitate se gândea, aşadar, Pavel, din pricina judecăţii, când vorbea despre sânge?
31. De ce vina de sânge pe care o are clerul creştinătăţii este una dublă?

32,33. (a) Ce altceva a mai făcut Pavel, în afară de faptul că i-a avertizat pe supraveghetori de pericolele actuale? (b) De ce le-a spus el să fie atenţi la ei înşişi şi la turma lui Dumnezeu?
34. Ce a însemnat punerea de către Pavel a acelor supraveghetori în răspundere proprie şi de ce trebuiau să aibă ei mai multă responsabilitate?
35. Ce le-a spus Pavel, în cele din urmă, înainte să se roage cu ei?
36. Cum îi putea încredinţa Pavel pe acei creştini din Efes, cu adevărat, lui Dumnezeu?
37. Cum îi putea încredinţa Pavel, cu adevărat, „cuvântului bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu”?
38. Pentru achitarea de ce datorie ținea Pavel la viaţa lui fizică?
39. Cu ce motivaţii îşi îndeplinea Pavel serviciul dătător de viaţă?
40. Cum a fixat Pavel modelul pentru noi, pentru a câştiga fericirea de care s-a bucurat Isus?
41. De ce suntem nerăbdători să-i ajutăm pe alţii să fie salvaţi de la moarte şi nimicire?
42. De ce trăim într-o zi în care suntem răspunzători de sânge, și prin urmare, ce nu îndrăznim să facem?
43. Cât de serioşi ar trebui să fim în legătură cu aceasta, şi ce trebuie să declarăm, fără să reţinem „tot planul lui Dumnezeu”?
44. Ce vom putea să spunem în timpul când vom da socoteală, dacă vom face aşa, şi cu ce consecinţe pentru noi?

CĂUTÂND SĂ FACEM VOINȚA DIVINĂ PE PĂMÂNT

Iehova Dumnezeu este perfect în înțelepciune și dreptate, atotputernic și total lipsit de egoism. Din moment ce acesta este adevărul, e o nebunie să ne gândim să ne opunem voinței Sale divine. Deci, toate persoanele înțelepte vor gândi precum apostolul Pavel, când a scris: „Iar Dumnezeul păcii (...) să vă înzestreze cu orice lucru bun ca să faceţi voinţa Sa, înfăptuind în noi, prin Isus Cristos, ce este plăcut înaintea Sa.” – Evrei 13:20, 21.

Faptul că nu ne putem opune cu succes voinței divine este clar vizibil din paginile de istorie, așa cum sunt consemnate în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. În mod repetat, ni se spune despre conducători puternici cărora li s-a adus la cunoștință că Iehova Dumnezeu este suprem. În particular, ni se spune despre cum Dumnezeu și-a manifestat supremația în cazul lui Nebucadnețar, regele babilonian. Iehova a început prin a-l face pe Nebucadnețar să viseze despre o chip măreț, apoi să uite visul și să-l facă pe Daniel să-i spună lui Nebucadnețar atât visul, cât și interpretarea lui. Nebucadnețar a fost făcut să se încline înaintea voinței divine și când a poruncit ca cei trei tineri evrei să fie aruncați într-un cuptor. Și, in cel mai hotărâtor mod, Iehova l-a făcut pe Nebucadnețar să se încline în fața voinței divine

făcându-l pe mândrul monarh păgân să înnebunească, să mănânce iarbă precum un bou, timp de „șapte timpuri”, până când Nebucadnețar și-a recăpătat rațiunea și a recunoscut supremația voinței divine în chestiuni omenești.

Daniel a scris despre cei care apreciază aceste adevăruri: „Pe aceia care calcă legământul, el [puterea dictatorială] îi va seduce prin lingușire. Dar poporul care-și cunoaşte Dumnezeul va birui şi va acţiona. Şi aceia dintre oameni care sunt înțelepți îi vor ajuta pe mulţi să înţeleagă, deși, pentru câteva zile, vor cădea prin sabie şi flacără, prin captivitate şi prin jaf. Când vor cădea vor fi ajutaţi puţin și mulţi li se vor alătura prin linguşire. Şi unii dintre cei înțelepți vor cădea pentru a-i purifica și curăța şi pentru a-i face albi, până la timpul sfârşitului.” – Dan. 1:32-35, *RS*.

Ca martori creștini ai lui Iehova, noi îl cunoaștem într-adevăr pe Dumnezeul nostru. El este Cel Preaînalt, Creatorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute, al cărui unic nume este Iehova. Cu cât studiem mai mult Cuvântul Său, în particular și împreună cu alții din adunarea creștină, cu atât ne angajăm mai mult în serviciul de a face cunoscut numele și împărăția Sa, și cu cât suntem în mai mare comuniune cu El în rugăciune, cu atât mai bine ajungem să-l cunoaștem și vom fi mai capabili să împlinim voința divină pe pământ. Atunci, vom putea să luăm o poziție atât de fermă, încât agenții lui Satan nu ne vor putea induce în eroare prin lingușire. Tot atunci vom acționa credincios și nu vom fi ca aceia care calcă legământul, prin compromisuri.

Dar cine sunt aceia care „li se vor alătura prin lingușire”? Sunt aceia care se asociază cu Societatea Lumii Noi, bucurându-se de adevărurile pe care le publică aceasta și de tovărășia curată creștină, dar care, în timp ce spun lucruri frumoase, refuză să se dedice să facă voința lui Dumnezeu și apoi să fie botezați, ca simbol al acestui lucru.

Departe de a fi ca ei, să facem mai degrabă pasul dedicării și să dovedim că facem parte din rândul celor „înțelepți care îi vor ajuta pe mulţi să înţeleagă”, învățându-i pe alții. Dacă persecuția ne va face să ne poticnim, totuși vom fi purificați și albiți, totul spre gloria lui Iehova și pentru bunăstarea noastră eternă. Aşadar, să căutăm în continuu să facem voința divină pe pământ, indiferent de opoziție.

Partea 25 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

În al treilea an al domniei regelui Cirus peste vastul Imperiu Persan, din secolele 6, 5, și 4 î.e.n., Daniel, profetul lui Iehova, a primit ultima sa viziune printr-un înger, pe care Daniel o descrie pentru noi în capitolele 11 și 12 ale cărții sale profetice. Mai întâi, viziunea prezice destrămarea Imperiului Persan, a patra putere mondială din istoria biblică. Acesta nu avea să învingă Grecia. De fapt, avea să cadă în cele din urmă în fața Greciei, căci, îngerul spunea: „se va ridica un rege puternic, care va domni cu mare putere şi va lucra după voința lui.” (Dan. 11:3, *JP*) Acel rege grec s-a dovedit a fi faimosul Alexandru cel Mare. Prin el a fost întemeiat imperiul grec, ca a cincea putere mondială din istoria lumii.

12. Bucuria lui Alexandru de a conduce lumea a fost de scurtă durată. Îngerul lui Iehova a prezis aceasta: „Când se va ridica, regatul lui va fi zdrobit şi împărţit în cele patru vânturi ale cerului, dar nu între urmaşii lui şi nu cu puterea cu care a domnit el, pentru că regatul lui va fi smuls din rădăcină; va fi al altora, nu al lor”. (Dan. 11:4, *JP*). În apogeul carierei sale, la vârsta de treizeci şi trei de ani, în timp ce petrecea, Alexandru a fost lovit de febra malariei la Babilon, în anul 323 î.Cr., iar planurile sale de a face din acest oraş, condamnat în Scriptură, capitala sa mondială, s-au năruit. Vastul său imperiu din Europa, Asia Mică, Orientul Mijlociu şi Egipt a fost împărțit în cele patru vânturi ale cerurilor. Corpul său a fost transportat în Egipt şi înmormântat la Alexandria, de către generalul său, Ptolemeu, satrap al Egiptului.

13. Imperiul nu a fost transferat moştenitorilor lui Alexandru. El a lăsat în urma sa, în Macedonia, un frate incapabil, Filip Aridaeus. Acesta a domnit pentru mai puţin de şapte ani, şi a fost asasinat de către propria sa mamă în anul 317 î.Cr. Fiul legitim al lui Alexandru, născut din căsătoria cu Roxana, Alexandru Allou, i-a urmat la tron şi a domnit aproape şase ani. În anul 311 î. Cr. a murit şi el de moarte violentă, fiind asasinat de unul din generalii tatălui său, Casandru, care a uzurpat tronul Macedoniei şi Greciei. Heracle, fiul nelegitim al lui Alexandru, a preluat conducerea în numele tatălui său, dar a fost asasinat în anul 309 î. Cr. Cu el, linia de sânge a lui Alexandru a încetat. Stăpânirea a fost înlăturată de la casa lui. Profeţia îngerului s-a dovedit a fi adevărată.

14. Şi astfel, imperiul lui Alexandru a fost smuls din mâna urmaşilor lui Alexandru. Generalii săi s-au certat între ei şi s-au luptat pentru teritoriu; iar împărăția destrămată a fost, pentru un timp, împărţită în patru direcţii, „spre cele patru vânturi ale cerului”. Generalul cu un singur ochi, Antigonus, a încercat să se instaureze ca domn al Asiei întregi, iar în final a luat titlul de rege, pretinzând că este urmaşul lui Alexandru cel Mare. El a trebuit să se întâlnească cu confederaţia formată împotriva lui de către ceilalţi trei generali, Casandru, Seleucus şi Lisimach. El a căzut în luptă la Ipsus, în Frigia, Asia Mică, în anul 301 î. Cr. Cele patru imperii elene care au rezultat au fost: (1) cel al Generalului Casandru în Macedonia şi Grecia; (2) al Generalului Lisimach în Asia Mică şi Tracia Europeană, inclusiv Bizanţul; (3) al Generalului Seleucus Nicator (Cuceritorul), care a întărit Babilonul, Media, Siria, Persia şi provinciile de la est de fluviul Indus; şi (4) al Generalului Ptolemeu Lagus, care a preluat Egipt, Libia, Arabia, Palestina şi Coele-Siria. În câţiva ani, linia de sânge a Generalului Casandru s-a stins, iar în anul 285 î. Cr., Generalul Lisimach a preluat partea Europeană a imperiului macedonean. Totuşi, în 277 î. Cr., Antigonus Gonatas, nepotul generalului cu un singur ochi Antigonus, a intrat în posesia tronului Macedoniei. Acest lucru a dus la reducerea imperiilor elene la trei, până când Macedonia a devenit supusă Romei în 168 î. Cr. şi a sfârşit prin a fi provincie romană, în anul 146 î. Cr.

15. În 281 î. Cr., Generalul Lisimach a căzut în luptă, în faţa generalului Seleucus Nicator, şi astfel Seleucus a devenit, practic, stăpânul teritoriilor asiatice. Seleucus a devenit fondatorul seleucizilor sau a casei regilor seleucizi din Siria.

Puţin după lupta decisivă de la Ipsus, el a fondat oraşul Antiohia în Siria, numindu-l după tatăl său, Antioh. Ca port pentru acesta, el a fondat un oraş port maritim, numit după el, Seleucia. Secole mai târziu, apostolul creştin Pavel a folosit portul maritim din Seleucia şi a învăţat adevărul creştin în Antiohia din Siria, unde urmaşii lui Isus au fost numiţi pentru prima oară creştini. - Faptele 11:25-27; 13:1-4.

16. Seleucus a mutat guvernul de la Babilon în noua lui capitală a Siriei, Antiohia. El a fost asasinat în anul 280 î. Cr. Dinastia regilor Seleucizi căreia el i-a permis să-i urmeze a continuat să rămână la putere până în 64 î. Cr., când Generalul roman Pompei a transformat Siria în provincie romană. Cu mult timp înainte de a muri, Seleucus i-a dat fiului său, Antioh I, suveranitatea asupra tuturor teritoriilor de dincolo de fluviul Eufrat, precum şi titlul de rege. Cu regele Seleucus Nicator a început războiul de lungă durată dintre „împăratul de la miazănoapte” şi „împăratul de la miazăzi” din Biblie. Predicţia îngerului lui Iehova a lăsat numele „împăratul de la miazănoapte” şi „împăratul de la miazăzi” neprecizate, din cauză că naţionalitatea şi identitatea politică a acestor „doi împăraţi” s-a schimbat de-a lungul secolelor şi chiar a devenit o problemă de o importanţă vitală pentru noi în acest secol al douăzeci lea d. Cr.

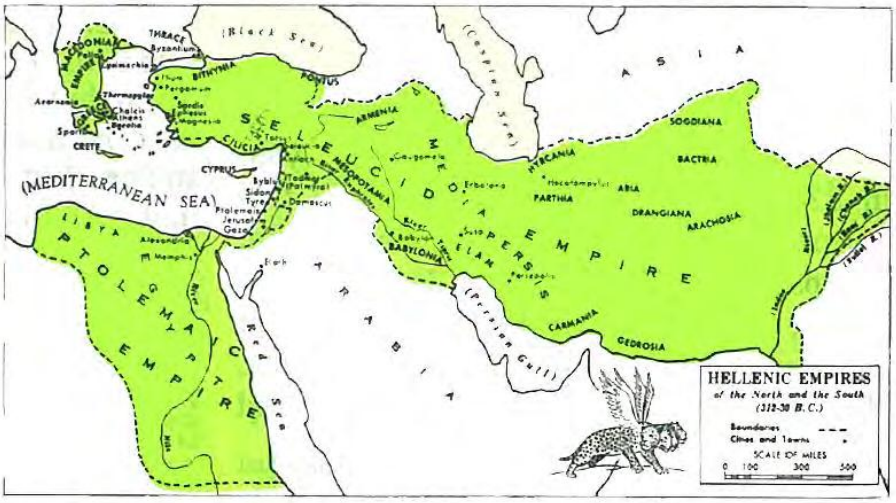

RIVALITATEA CELOR DOI REGI*

17. Îngerul lui Iehova începe de acum să povestească multele detalii ale unui lung război: „Împăratul de la miazăzi va ajunge puternic, da cel ce este unul din prinții lui; dar un altul va deveni puternic împotriva lui și va domni; stăpânirea lui va fi mare.” (Dan. 11:5, *Le*). Acest „împărat de la miazăzi” este la sud de ce, şi acel „împărat de la miazănoapte” este la nord de ce? Sunt nordul şi sudul poporului lui Daniel, care, în această perioadă a viziunii oferită lui Daniel, au fost eliberaţi din Babilon şi readuşi în ținutul Iuda.

18. Cine este acest „împărat de miazăzi” din Daniel 11:5? El este unul din „prinţii” sau dintre căpeteniile militare ale lui Alexandru cel Mare, cel numit Ptolemeu I, fiul lui Lagus. El a fost, de fapt, una dintre cele opt gărzi de corp ale lui Alexandru. El a fost numit satrapul Egiptului, dar şi-a însuşit titlul de rege în 306 î. Cr., imitându-l pe Generalul Antigonus, cel cu un singur ochi. El a fost primul dintre cei treisprezece sau paisprezece regi macedoneni sau faraoni ai

Cuprins

Egiptului. Conform numelui său, el a stabilit linia de conducători Ptolemeici din Egipt. Prin 312 î. Cr. el a capturat Ierusalimul într-o zi de sabat. El i-a convins pe evrei să se stabilească în sudul Egiptului ca şi colonişti, iar o colonie a acestora s-a stabilit în Alexandria. Împreună cu fiul său care îi era şi succesor au fondat faimoasa bibliotecă şi muzeul din Alexandria. Provincia iudaică a rămas sub controlul Egiptului Ptolemeic sau al „împăratului de la miazăzi" până în 198 î. Cr., când a fost preluat de „împăratul de la miazănoapte". Ptolemeu I a invadat teritoriile siriene ale regelui Seleucus de mai multe ori.

19. Cine este, acum, celalalt prinţ sau căpetenie militară a lui Alexandru, despre care îngerul a spus că „va deveni puternic împotriva lui" şi a cărui stăpânire va fi „o mare stăpânire"? Acesta este Generalul Seleucus Nicator, cel care şi-a asumat rolul de „împărat de la miazănoapte". După moartea sa, i-a urmat la conducere fiul său, Antioh I (Soter sau Salvatorul). Acest rege nu este inclus în profeţia îngerului, pentru că a murit în luptă, dar nu în lupta cu „împăratul de la miazăzi", ci în luptă cu Galatienii din Asia Mică. Succesor i-a fost fiul său Antioh II, cel care va fi denumit şi *The-os* sau „Dumnezeu". El s-a căsătorit cu o femeie numită Laodice, iar fiul său cel mare a primit numele bunicului său, Seleucus.

20. Dar ce este cu aceasta? Îngerul spune: „La încheierea anilor se vor alia unul cu celălalt, iar fiica împăratului de la miazăzi va veni la împăratul de la miazănoapte ca să încheie o alianţă. Dar ea nu va păstra puterea braţului ei; el nu va rezista, nici braţul lui; ci va fi predată, ea şi cei care au adus-o, precum şi cel care i-a dat naştere şi cel care a primit-o în timpurile acelea." (Dan. 11:6, *JP*). Cine este această "fiică a împăratului de la miazăzi"? Este Berenice, fiica lui Ptolemeu II (Philadelphus) al Egiptului. Conform tradiţiei, acest rege egiptean şi-a arătat bunăvoinţa faţă de supuşii săi evrei şi a aranjat începerea traducerii Scripturilor Ebraice în limba greacă. Aceasta a dus la renumita *Versiune Septuaginta* în limba greacă, pe care o foloseau creştinii vorbitori de limbă greacă în primul secol A.D.

21. Regele Ptolemeu II a purtat două războaie cu sirianul „împărat de la miazănoapte", Antioh II (Theos). În anul 250 î. Cr., cei doi regi au încheiat un tratat de pace. Ca preţ al acestei alianţe sau tratat, sirianul împărat de la miazănoapte, Antioh II, trebuia să se căsătorească cu Berenice, fiica regelui Ptolemeu II. Dar Antioh II era deja căsătorit cu Laodice. Astfel a fost obligat să divorţeze de Laodice, pentru a se putea căsători cu egipteanca Berenice. Cu Berenice, Antioh II al Siriei a avut un fiu, care a devenit moştenitorul tronului „împăratului de la miazănoapte", excluzând de la succesiune pe fiii avuţi cu prima soţie, Laodice.

22. „Braţul" sau puterea care o sprijinea pe Berenice a fost tatăl ei, regele Ptolemeu II. Când el a murit, în 246 – 7 î. Cr., Berenice nu „va păstra puterea braţului ei" faţă de soţul ei, regele Antioh II al Siriei. El a respins-o, şi s-a întors la prima lui soţie, Laodice, şi l-a numit pe fiul lor cel mare, Seleucus Callinicus, succesorul său la tronul Siriei. Nenorocirea a lovit toate legăturile pe care le avea Berenice, aşa cum a prezis profeţia. Nu numai că tatăl ei, „braţul ei", a avut de îndurat, dar „şi urmaşii lui", și ai ei. Ea a fost obligată să renunţe la fiul ei sugar, care a fost ucis, iar Laodice a plănuit aceasta. Chiar şi cei care au adus-o din Egipt

în Siria, însoțitorii ei, au avut şi ei de suferit. Acestea nu au împăcat-o pe Laodice. Fără îndoială, ea a fost cea care l-a otrăvit pe Antioh II (Theos), cel care o adusese înapoi. Ce sfârşit pentru un „Zeu”! A făcut aceasta, evident pentru ca el să nu mai poată divorţa şi a doua oară de ea. Astfel, atât tatăl Berenicei, cel care i-a dat viață, cât şi soţul ei sirian pe care i-l obținuse pentru o scurtă perioadă, au murit. Şi astfel, fiul cel mai mare al Laodicei, Seleucus II, a devenit succesorul de drept al tatălui său la tronul Siriei. Este evident că pacea nu a fost întărită prin aceasta.

23. Va exista o reacție la toate acestea, a prezis îngerul, spunând: „Şi în locul lui se va ridica un vlăstar al rădăcinilor ei. El se va îndrepta spre armată şi va intra în fortăreaţa împăratului de la miazănoapte, îi va ataca şi îi va birui.” (Dan. 11:7, *JP*). „Rădăcinile” Berenicei au fost, bineînţeles, părinţii ei, Ptolemeu II (Philadelphus) şi sora-soţie a sa Arsinoe.

24. ‚Vlăstarul rădăcinilor ei’, care s-a ridicat în locul tatălui ei, a fost fratele ei, care a devenit acum „împăratul de la miazăzi” ca Ptolemeu III, supranumit şi „Binefăcătorul”. El a început să „se ridice” la moartea tatălui său şi şi-a asumat autoritatea ca rege. Imediat el a pus la cale răzbunarea uciderii surorii lui, Berenice, în Antiohia, capitala Siriei. Cu armata sa el a mărşăluit împotriva regelui sirian, Seleucus II Callinicus, pe care mama sa, Laodice, l-a folosit pentru uciderea Berenicei şi a fiului ei sugar. Ptolemeu III a intrat în fortăreața împăratului de la miazănoapte şi a ucis-o pe regina mamă, Laodice. Mai mult, el a cotropit Siria, a capturat zona fortificată a capitalei Antiohia, şi portul maritim, Seleucia. Apoi s-a mutat la est, trecând prin „marele domeniu” al împăratului de la miazănoapte şi a jefuit Babilonul şi Susa şi şi-a continuat marşul cât mai mult spre est, până la ţărmurile Indiei. În acest fel a fost înlăturat de pe tronul Siriei regele ucigaş Seleucus II.

25. Îngerul lui Iehova a profeţit că împăratul de la miazăzi va răzbuna şi o insultă religioasă: „El va aduce în captivitate în Egipt şi pe dumnezeii lor, cu chipurile lor turnate, cu vasele lor preţioase de argint şi de aur. Şi câţiva ani va sta departe de împăratul de la miazănoapte.” (Dan. 11:8, *JP*). Cu mai mult de două sute de ani înainte, în timpul domniei faraonului Psammetichus III, regele persan Cambyses al celei de a patra puteri mondiale, a cucerit Egiptul şi a adus acasă, triumfător, zeii Egiptului cucerit, „chipurile lor turnate”. Acum, după ce au jefuit Susa, fosta capitală regală a Persiei, şi Babilonul, victoriosul împărat de la miazăzi, Ptolemeu III, a recuperat toți zeii deportați din Egiptul antic şi le-a luat de la jefuitorii templului. El i-a adus înapoi în patria lor. Astfel, el și-a câștigat numele de Evergetes sau Binefăcător din partea egiptenilor recunoscători.

26. Apărând tulburări interne în sudul Egiptului, cuceritorul Ptolemeu III a fost rechemat în ținutul Nilului. Fiind nevoit să liniştească o revoltă, el nu a mai beneficiat de avantajul succesului asupra împăratului de la miazănoapte. Aşa că a renunţat la a mai aduce şi alte stricăciuni împăratului de la miazănoapte. În afară de zeii furaţi din Egipt, Ptolemeu III a adus înapoi, ca pradă de război, nu mai puţin de 2.500 de „vase preţioase de argint şi de aur”. Cum a murit el în anul 221 î. Cr., de moarte naturală sau a fost ucis, nu se ştie. Istoria este împărţită în această privinţă. Dar el i-a supravieţuit regelui sirian Seleucus II pe care s-a răzbunat.

27. Profitând de această situaţie, ce a făcut împăratul de la miazănoapte? Îngerul a prezis aceasta: „Acesta va intra în regatul împăratului de la miazăzi, dar se va întoarce în ţara sa.” (Dan. 11:9, *JP*). Umilitul Seleucus II a lovit înapoi cu răzbunare. A venit în sud, pe tărâmul împăratului de la miazăzi, dar a fost înfrânt. Într-o fugă ruşinoasă, cu o mică rămăşiţă a armatei, el s-a retras în capitala Siriei, Antiohia, în 242 î. Cr. Porecla sa, Callinicus, „Gloriosul Învingător”, s-a dovedit a fi improprie. El a murit înaintea celui care l-a umilit, Ptolemeu III al Egiptului, şi a fost urmat de către fiul său, Seleucus III, supranumit Ceraunus („Trăznetul”). Un asasinat a pus capăt neaşteptat domniei fiului său în mai puţin de 3 ani. Fratele său i-a urmat la tronul sirian ca Antioh III şi a fost numit „cel Mare”.

28. Referitor la aceşti doi fii ai regelui sirian Seleucus II Callinicus, îngerul a profeţit: „Totuşi fiii săi se vor porni şi vor aduna multe forțe și el va înainta, se va revărsa ca un râu, se va întoarce și se va porni până la fortăreața lui.” – Dan. 11:10, *JP*.

29. Unul din fii, Seleucus III (Ceraunus), a murit de arma unui asasin în timp ce se afla în campanie în vestul Asiei Mici. Fratele său, celălalt fiu, Antioh III cel Mare, a strâns mari forţe pentru atacul asupra regatului împăratului de la miazăzi, care era acum Ptolemeu IV, supranumit Philopator. Noul împărat de la miazănoapte, Antioh III, a intrat, în final, în conflict cu puterea în ascensiune a Romei. Dar, înainte, el şi-a condus forţele militare pentru a distruge ceea ce câştigase Egiptul şi a recâştigat portul maritim Seleucia, provincia Coele – Siria, şi oraşele de pe coastă, Tir şi Ptolemea, şi oraşele din apropiere. Prima armată egipteană pe care a trimis-o Ptolemeu IV împotriva lui a fost învinsă. De asemenea, a mai cucerit şi multe oraşe din provincia Iudeea din Palestina. În timpul iernii, victoriosul Antioh III a intrat în cantonamentul de iarnă, împreună cu cei 60 000 de luptători ai săi, la Ptolemea, la aproximativ douăzeci şi cinci de mile sud de Tir. În primăvara următoare (217 î. Cr.), el „s-a întors și s-a pornit până la fortăreața lui”.

(Va urma)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

12. Cât timp s-a bucurat Alexandru de dominaţia asupra lumii, şi când s-a destrămat împărăția sa?

13. Cum s-a adeverit profeţia că împărăția nu se va împărţi între urmaşii lui Alexandru?

14. Cum s-a împărţit împărăția lui Alexandru, pentru un timp, „în cele patru vânturi ale cerului”, şi cum a ajuns să se împartă, mai târziu, în trei?

15. Cum a ajuns generalul Seleucus Cuceritorul stăpânul teritoriilor din Asia şi ce oraş de interes apostolic a înființat?

16. Unde şi-a mutat Seleucus capitala, şi ce război de lungă durată a început cu el, aşa cum este descris în această viziune finală?

17. Cu privire la cine au fost cei doi împărați de la miazănoapte și de la miazăzi?

18. Cine a fost acest „împărat de la miazăzi” din Daniel 11:5, şi ce linie de conducători a stabilit?

19. Cine a fost prinţul care a devenit „puternic împotriva lui”, şi ce rol au avut el şi succesorii săi?
20. Cine a fost fiica acestui „împărat de la miazăzi” şi ce traducere a făcut tatăl ei să fie începută?
21. Conform acordului, ce s-a întâmplat cu fiica împăratului de la miazăzi şi ce a rezultat din aceasta?
22. Cum nu a rezistat „braţul” lui Berenice, şi cum au fost abandonați ea și cei care au adus-o?
23. Care au fost „rădăcinile” Berenicei?
24. Cum s-a ridicat „una din odraslele rădăcinilor ei”, cum a intrat în fortăreaţa împăratului de la miazănoapte, şi cum s-a purtat față de cei de acolo?
25. Cum a şters insulta religioasă, şi pentru aceasta ce nume şi-a câştigat?
26. De ce l-a lăsat în pace câţiva ani pe împăratul de la miazănoapte şi ce a adus cu el acasă?
27. De ce s-a întors împăratul de la miazănoapte, după ce a invadat regatul împăratului de la miazăzi?
28,29. (a) Ce s-a întâmplat cu fiul cel mai mare al împăratului de la miazănoapte? (b) Cum s-a ridicat fiul cel mic, cum s-a revărsat, cum s-a întors și cum s-a pornit?

(Va urma)

- A se vedea harta împărăției elene de la nord și cea de la sud, de la pagina 664.

Urmărindu-mi scopul în viață

Povestit de G.B. Garrard

Viața mea a fost atât de încărcată de experiențe, încât pot menționa doar puține într-o poveste ca aceasta, o poveste care arată urmarea unui scop prețios în viață. Dar aș dori să împărtășesc cu voi măcar o parte din ultimii 35 de ani din viața mea și bucuriile și binecuvântările pe care le-am experimentat în serviciul lui Iehova.

Dar, înainte de toate, îngăduiți-mi să vă pun o întrebare. Ați trăit suficientă vreme într-un oraș, cât să simțiți că ați devenit parte din el? Poate că ați văzut cum clădirile care și-au pierdut valoarea au fost înlocuite de unele noi, sau ați văzut lucrările de extindere a străzilor înguste. Ați văzut orașul dezvoltându-se și progresând, ați participat la acest lucru și ați simțit că sunteți parte din el.

Ei bine, așa m-am simțit și eu. Totuși, în loc să fiu parte a unui oraș, am fost parte a unei organizații asemănătoare unui oraș. În loc ca această organizație să se afle într-un singur loc dintr-o anumită țară, aceasta și-a extins acum activitatea în 175 de țări și insule de pe mare, și este devotată închinării lui Iehova Dumnezeu. În timp ce eram părtaș la fericirea acestei organizații, scopul meu a

fost să lucrez pentru marele Arhitect și Constructor al acestei organizații asemenea unui oraș și să-l servesc, și să ajut la expansiunea ei.

Cu ani în urmă, pe când eram doar un tânăr, tânjeam deseori să știu cine este Creatorul, să-l cunosc într-un mod mai intim, dacă era posibil. La 21 de ani am primit iluminare printr-o cercetare a Bibliei, prin intermediul unui prieten. (Acest prieteni a murit după doi ani, loial în serviciul lui Iehova Dumnezeu). Am contactat organizația martorilor lui Iehova din Londra, Anglia, în toamna târzie a anului 1924, organizație prin intermediul căreia mi se oferise această informație. Am știu imediat că aceștia erau poporul lui Dumnezeu și am decis imediat că „Dumnezeul lor va fi și Dumnezeul meu” și că voi merge până la capăt cu ei. (Rut 1:16, 17). De la prima întrunire m-am încredințat botezului și lucrării, simțind că timpul era limitat și orice întârziere ar fi fost periculoasă. Am vrut să intru imediat în lucrarea de pionierat cu timp integral, dar au trecut cinci ani de așteptare până să îmi pot împlini această dorință intensă.

Deși eram tânăr, eram prins într-o mare afacere și membru al uneia dintre principalele burse de transport (maritim). Angajatorul meu, un om în vârstă, dorea să preiau afacerea. Era un caz în care trebuia să aleg între a permite afacerii să îmi înghesuie religia pe plan secund sau a lăsa deoparte afacerea. Am preferat să ies din afacere. După aceea, lucrurile s-au înrăutățit de-a binelea. Doream o slujbă de cleric, pentru a-mi îngădui ore de studiu și serviciu, dar nu puteam primi o asemenea slujbă, deoarece eram prea departe de o lucrare clerică. Mă vedeam constant cu servul de filială din Anglia pentru a-i primi sfatul, căci priveam organizația ca pe o „mamă spirituală”. În cele din urmă, la sfârșitul lui 1929, el a spus că „ușa s-a deschis” și era momentul potrivit pentru mine să încep lucrarea de pionier. Ce bucurie minunată! Mi-a adus un vârtej de plăcere, deși am fost trezit la realitate de gândul că o meritam atât de puțin. Am fost însoțit în serviciul de pionier de o soră în adevăr care, mai târziu în viață, avea să-mi devină soție. Întrebarea era: „Aveam să mă țin de pionierat?” Știam că prin bunătatea nemeritată a lui Iehova și spiritul Lui, aveam să fiu în stare.

Cu 1.10 lire sterline (4 dolari și 20 de cenți) ca sumă de plecare, am început să predic în clădirile de afaceri din Manchester. Partenerii mei erau John Laird și Bob Hadlington. Am mers la Congresul de la Paris din 1931 și am fost prezentat lui F.E. Skinner, serv de filială în India, care căuta lucrători pe care să-i ia cu el. Fratele Rutherford a permis ca trei dintre noi să meargă, și în septembrie 1931, la vârsta de 29 de ani, am plecat către India împreună cu Clarence Taylon și Randall Hopley. Ciudat, tocmai eu, care nu suportam căldura extremă, aveam să merg în India, în timp ce în Marea Britanie îmi petreceam vacanțele în Scoția, pentru că sudul Angliei era prea cald pentru mine. Cu toate acestea, dacă Societatea avea nevoie de mine, îi dădeam tot sprijinul meu. „Unde vei merge tu, voi merge și eu”. Așa că am ajuns în India.

Acei ani de serviciu din India au fost un privilegiu minunat. Între 1925 și 1931, 9 frați din Anglia au fost trimiși în India, iar noi eram ultimii din grup. Trei dintre ei au murit cât timp m-am aflat acolo. Nu existau case misionare. În zilele acelea, lucram doar din oraș în oraș, din colonie în colonie pe calea ferată, plasând

literatură biblică. Era un drum greu, acoperind sute și mii de kilometri, deseori călătorind noaptea. Uneori aveam câte un partener, alteori, luni la rând, nu aveam nici unul. Majoritatea timpului trăiam din diferența de preț de plasările de literatură. Acest lucru însemna mese neregulate, și, în ciuda faptului că mâncarea era foarte ieftină, aveam parte de „cele mai rele bucate”. Călătoriile erau, în general, pline de praf. Duceam cu noi o cutie de metal cu hainele noastre, cutii de carton cu cărțile noastre și așternuturile noastre, și dormeam unde puteam, în general în săli de așteptare. Puricii, păduchii, țânțarii și căldura intensă, zgomotele oamenilor și animalelor și hainele noastre leoarcă de sudoare, toate astea se combinau spre a nu ne îngădui un somn decent. Atât de mult ne apreciam unul pe celălalt, încât dacă unul dintre frați trecea pe lângă noi, făceam tot posibilul să îl vedem, fie și doar pentru câteva minute. Uneori, acest lucru însemna să mergem sau să conducem 30 de km sau mai mult foarte devreme dimineața și să-i strigăm numele când trenul se oprea în gară.

În fiecare zi îi mulțumeam lui Iehova pentru minunatele Sale binecuvântări. Sunt destui oameni în lume care ar dori să ajungă într-o poziție înaltă pentru a-și spori demnitatea, pentru a străluci înaintea semenilor lor. Dar noi tânjeam doar după zâmbetul aprobator al Tatălui nostru ceresc, și ne rugam ca Iehova să ne ajute să ne păstrăm integritatea în momentele de încercare. Ne-am călit în mediul vitreg, iar în slăbiciunile noastre Iehova ne-a dat putere. Cât de bun a fost cu noi! Cât de intens și glorios este pentru orice persoană să meargă în lucrarea de pionierat, să urmeze cursurile Gileadului, și apoi să servească într-o asemenea numire! Ce privilegiu! Iar calea este deschisă pentru mii de oameni în zilele acestea.

O experiență a compensat pentru mine toate inconvenientele. Pe când lucram singur în Calcutta, mă ocupam de clădirile de afaceri. Mi-a luat 9 luni. Acolo am contactat un om, fiul unuia din martorii lui Iehova pe care îl cunoșteam din Anglia. A devenit din nou interesat, și, în cele din urmă, a devenit serv de adunare în Calcutta – un exemplu strălucitor. Acum este serv de adunare în Anglia, iar fiul lui, Tom, s-a căsătorit și servește în Africa de Sud.

Boala era un lucru comun, obișnuit. Unii au luat febră tifoidă, pojar, dizenterie, malarie, ș.a.m.d. Problema mea s-a datorat căldurii, și am suferit de insolație. În 1936, fratele Rutherford mă sfătuise să merg unde îl pot servi mai bine pe Domnul. Bineînțeles că am rămas în India. Cum aș fi putut să plec, când știam că plecarea unui pionier în acele zile putea avea un efect demoralizator și descurajator pentru cei care rămâneau? Am avut multe dificultăți de înfruntat, dar spiritul lui Iehova părea să ne îndemne înainte, să ne menținem integritatea cu orice preț și în orice circumstanțe. Am experimentat multă fericire adevărată.

Îngăduiți-mi să-l menționez în treacăt și pe partenerul meu, Van. Fusese căpitan pe mare. Exemplul său era unul de îndrăgit. A murit de enterocolită, sau poate febră tifoidă, pneumonie și un „zid” în jurul inimii, toate deodată. A murit duminică seara, l-am îngropat luni dimineața și am ținut Comemorarea luni seara. Cât de emoționant!

Trebuie să vorbesc mai mult despre lucrare. Până în anii războiului, am distribuit literatură fără să facem multă lucrare de zidire. După cum mi-a spus

cândva o femeie: „D-le Garrard, dvs. și domnul Francis veniți aici; eu și soțul meu devenim interesați de lucrurile pe care le predicați; apoi, după câteva zile, plecați. Suntem lăsați singuri.” Lucrarea de zidire lipsea. În timpul războiului a început o nouă lucrare – construirea organizației asemenea unui oraș. Eram prea puțini ca să ne mai și împrăștiem, așa că am rămas și am dezvoltat interes.

În timpul revoltelor împotriva albilor, nu a fost deloc plăcut când am fost prinși de gloate. Cu toate acestea, gândurile noastre se îndreptau mereu către Iehova. Îmi amintesc prima dată când o gloată de vreo 50 de oameni a tăbărât asupra mea – voiau să mă omoare, dar nu știau cum să înceapă! M-au lăsat să plec pentru că eram predicator. Apoi trei dintre noi au fost prinși de gloată din ambele părți. Înainte să înceapă necazul, ai „fluturi” în stomac, dar o dată ce începe te simți calm, la fel de calm pe cât îți dorești. Spiritul lui Iehova pare să neutralizeze propriile tale temeri. Pur și simplu ai încredere în El – nu mai e nimic altceva de făcut - și, uimit, vezi cât de bine se termină totul.

Luna decembrie 1946 ne-a adus primul contact cu absolvenții de la Gilead și plăcerea de a-l întâlni pe fratele Knorr pentru prima dată. Am aflat că acum trebuia să ne readaptăm la noile metode de zidire. Ceea ce am și făcut, căci cei instruiți la Gilead erau aici ca să ne ajute. Părea ca o gură de aer proaspăt pentru noi. Apoi, fratele Skinner a plecat la Gilead.

În decembrie 1947 m-am bucurat de cel mai mare privilegiu pe care l-am experimentat până atunci. Eu și Clarence Taylor am plecat la Gilead. Ce bucurie minunată! Deși nu o știam în acel moment, părăseam definitiv India, după 16 ani de serviciu acolo. Astăzi sunt peste 1.400 de vestitori în India – o creștere minunată!

Gilead a fost o experiență remarcabilă și uimitoare în viața mea. Nicăieri în lume nu mai e o școală ca ea. S-au spus atât de multe despre ea, încât nu voi mai intra în detalii, dar nu o pot nici omite. A fost un moment marcant în urmărirea scopului meu în viață.

După școală, m-am bucurat de experiența de neuitat a lucrării de circuit în Pittsburg, leagănul din care a început creșterea modernă a martorilor lui Iehova. M-am simțit incompetent în sinea mea, dar spiritul lui Iehova și eficiența plină de zel a fraților s-au dovedit singurele lucruri necesare pentru adunarea noastră de circuit. La adunarea de circuit din India au participat doar 21 de oameni. Aici, în Pittsburg, erau mai mult de 1.500 – o cifră uriașă pentru mine.

Într-un interviu cu fratele Knorr la Gilead, i-am spus că nu voi mai rezista mult dacă sunt trimis înapoi în India. Nu mă deranja atât de mult faptul în sine, dar doream să continui să lucrez cât mai mult timp posibil. A fost, ca de obicei, foarte bun și înțelegător. Mai târziu, mi-a spus că eram trimis în Africa de Sud.

Africa de Sud, februarie 1949. Mie îmi părea un paradis înainte de vreme. Condițiile pentru europeni erau peste medie. Mulți oameni sunt amabili, blânzi și foarte ospitalieri. Lucrarea în această țară este ușoară, mai ales în privința predicilor din Biblie, căci oamenii respectă mult Biblia. Acest lucru este evident în rândul oamenilor vorbitori de africană. Cu toate acestea, respectul pentru Biblie nu este totuna cu înțelegerea ei, iar generația mai tânără nici măcar nu mai citește așa

mult. Cu toate acestea, avem multe urechi care să ne asculte. Terenul pentru lucrători este vast.

Filiala de aici are mult de lucru, tipărind în diferite limbi, iar moderna casă Betel și facilitățile tipografice ne sunt de mare ajutor. Noi, cei de pe teren, putem fi mereu asigurați de ajutorul și înțelegerea fraților din Betel, care sunt întotdeauna nerăbdători să ducă mai departe lucrarea. Nimic nu e un deranj prea mare pentru ei. Apreciem mult asta!

Și aici, în organizația asemenea unui oraș a lui Iehova din Africa s-a înregistrat o creștere. Numărul vestitorilor a crescut de la o medie de 5 056, în 1949, la 15 853, în decembrie 1958, și este minunat să știi că ai avut o contribuție, cât de mică, la această creștere. Alte țări africane care erau anterior sub supravegherea biroului din Africa de Sud au acum propriile lor filiale.

După ce am început serviciul în Africa de Sud ca pionier, mi-a venit rândul la lucrarea de district și circuit, și în momentul în care vă scriu mă bucur încă de privilegiul lucrării de circuit. În urmă cu trei ani, m-am căsătorit cu o soră în adevăr pe care o cunoșteam încă din 1925. Ea a început pionieratul în Anglia, a mers în Franța vreme de șapte ani și a servit în Betelul din Londra și Dublin înainte să vină în Africa de Sud. S-a dovedit a fi un mare ajutor pentru mine în lucrare.

În timp ce mă aflam în serviciul de pionierat, nu am lipsit de la adunările poporului lui Iehova. Grație marii bunătăți arătate de un martor și de unchiul meu din Canada, am avut bucuria de a participa la Congresul Internațional din 1953 de la New York. Cu toate acestea, toate experiențele mele anterioare au fost eclipsate de binecuvântarea de a participa la Adunarea Internațională Voința Divină, de anul trecut, și sunt foarte recunoscător pentru această îngrijire neașteptată. Lucrurile bune de care ne-am bucurat acolo au fost încununate de momentul când soția mea a mers la Gilead, ca membru al celei de-a 32-a promoții. Acesta este un lucru pe care amândoi îl apreciem profund.

De la Congres am observat un influx chiar mai mare în organizație. Distribuirea Rezoluției a avut un aport la acest influx, iar marea expansiune din programul propriu de zidire al Societății indică faptul că se fac îngrijiri pentru și mai mulți oameni care vor răspunde veștii bune.

Ce aș putea să-i spun lui Iehova pentru toate binecuvântările cu care m-a copleșit? Inima mea este plină. La sfârșitul lui 1959, cu voia lui Iehova, se vor împlini 30 de ani în serviciul de pionierat. Privind retrospectiv, îmi amintesc serviciul meu din Marea Britanie, India, Birmania, Sri Lanka, Aden, America, Canada, Africa de Sud și Mauritius. Am avut parte de pionierat obișnuit și special, lucrare de circuit și district, puțină lucrare de filială în India și apoi Gilead! Am putut vorbi doar despre puține dintre experiențele de care m-am bucurat. Dar pot rezuma totul, spunând doar că Iehova a fost bun! Organizația Lui este o locuință glorioasă! Dacă vă gândiți la serviciul de pionierat, nu ezitați. Fiți puternici și curajoși! Aveți încredere în Iehova, și dovediți că este bun!

Când apele Nilului nu s-au mai ridicat

În cartea sa, *Descoperirile Moderne și Biblia*, A. Rendle Short relatează: „Perioadele de foamete durează rareori mult timp în Egipt. După cum știm toți, agricultura din acea țară depinde complet de revărsarea Nilului. O descoperire foarte interesantă s-a făcut pe insula Elefantina: o tăbliță ce comemorează faptul că vreme de 7 ani la rând apele Nilului nu s-au mai ridicat. Data exactă a acestei tăblițe nu poate fi determinată, dar s-a descoperit (și s-a publicat) de către Brugsch o inscripție care, din câte putem spune, coincide cu timpul lui Iosif.

Este adevărat că învățăturile martorilor lui Iehova sunt bazate pe Traducerea Lumii Noi a Bibliei?

Faptul că Traducerea Lumii Noi susține învățăturile martorilor lui Iehova nu dovedește faptul că învățăturile lor sunt bazate pe această traducere a Bibliei. *Turnul de veghere* a fost publicat încă din 1879, stabilind lucrurile în care cred și pe care le învață martorii lui Iehova. Traducerea Lumii Noi, pe care Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere a acceptat-o ca dar de la Comitetul de Traducere al Lumii Noi a început să fie publicată, mai întâi parțial, în 1950, și, din timp în timp au început să apară volume din ea. Drept urmare, formularea doctrinei biblice a martorilor lui Iehova nu a așteptat până la Traducerea Lumii Noi, care a început din 1950.

Până în 1950, învățăturile martorilor lui Iehova se bazau în principal pe versiunea King James a Bibliei, dar, de-a lungul anilor, publicațiile Societății de Biblii și Tratate Turnul de Veghere au citat din mai mult de 70 de traduceri diferite ale Bibliei, produse în Creștinătate. Acest lucru nu ia în considerare faptul că literatura noastră este publicată în mai mult de 125 de limbi și că aceste limbi străine nu se bucură de traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi în engleză. În toate părțile lumii, martorii lui Iehova își dovedesc convingerile bazate pe Biblie, la oameni, cu ajutorul exemplarului Bibliei pe care stăpânul casei îl deține sau îl recunoaște ca autoritate. Așa că Traducerea Lumii Noi este doar o confirmare a corectitudinii învățăturilor martorilor lui Iehova și nu constituie baza învățăturilor lor.

Cereți următorul număr!

Deși omul a intrat în era atomică, eșecul lui de a obține fericire și pace durabile demonstrează că în această privință înțelepciunea lui nu este practică. Unde se poate găsi înțelepciunea cu adevărat practică? Cum o putem aplica în viața noastră? Asigurați-vă că citiți articolele „Înțelepciune practică în era atomică” și „Să dăm dovadă de înțelepciune practică precum fii ai luminii”.

Biblia ne spune că motivul pentru care oamenii mor este că au păcătuit. Ce este păcatul? Care este remediul lui Dumnezeu pentru acesta? Cum putem beneficia de pe urma acestuia? Veți găsi răspunsuri în numărul următor.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

6 decembrie: Nevinovăție prin respect pentru sacralitatea sângelui, pag. 645.

13 decembrie: Să ne păstrăm „curați de sângele tuturor oamenilor”, parag. 1-21, 650.

20 decembrie: Să ne păstrăm „curați de sângele tuturor oamenilor”, parag. 21-24, pag. 656.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 NOIEMBRIE 1959 Nr. 22

Vestitorul **Împărăției lui Iehova**

Cuprins:

ÎNȚELEPCIUNE PRACTICĂ ÎN ERA SPAȚIALĂ - Pag.829

SUNT SERVITE INTERESELE LUI DUMNEZEU PRIN JOCURILE DE NOROC? - Pag.839

REMEDIUL LUI DUMNEZEU PENTRU PĂCAT - Pag.842

DOUĂ PORUNCI DE CARE DEPINDE LEGEA - Pag.845

SĂ MANIFESTĂM ÎNȚELEPCIUNE PRACTICĂ ÎN CALITATE DE FII AI LUMINII - Pag.850

PARTEA 26 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT” - Pag.857

FOLOSIREA TACTULUI TEOCRATIC - Pag.863

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.864

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Noiembrie 1959 **Nr 22.**

„Pentru a avea reuşită este nevoie de înţelepciune.” - Ecl. 10:10.

1. Recent, înţelepciunea omului l-a propulsat în ceea ce el numeşte „era spaţială”. Totuşi, înţelepciunea omului nu i-a deschis calea spre cer. Străbătând sute de mii de kilometri, omul, cu ajutorul instrumentelor lui, a pătruns în spațiu pentru a-i afla unele secrete. În pofida acestei înțelepciuni, omul nu și-a câștigat accesul în cer, casa lui Dumnezeu. Prin toate incursiunile în adâncurile nemărginite ale spațiului, omul de știință nu manifestă nici un interes în a învăța mai mult despre Dumnezeu, Creatorul. Ne întrebăm atunci: nu este ceva greșit în înțelepciunea omului din „era spațială”? Este ea practică?

2. Cu cât omul curios pătrunde mai adânc în spațiu, cu rachete si sateliți echipați cu instrumente de măsurat, cu atât mai mult el este confruntat cu dovada că există un Dumnezeu al întregii creații, că Dumnezeu există, că El este Creatorul

Cuprins

inteligent al întregului Univers. Omul este obligat să vadă şi să recunoască înțelepciunea, înțelegerea, cunoașterea și discernământul prin care întreg Universul a luat ființă. Dar încrederea în propria înțelepciune și fala cu realizările proprii îl fac pe om irațional, asemenea unui animal fără minte. O vacă pe pășune privește minunile pământului și ale cerului, dar nu poate aprecia că există un Creator suprem, Atotputernic, Atotștiutor, care a conceput și aranjat toate aceste lucruri glorioase, în toată splendoarea și armonia lor. Astfel a devenit mândrul om de știință din era spațială. El vede, dar nu raționează și nu înțelege. Vrea să evite faptul că există un Dumnezeu față de care este responsabil și a cărui voință ar trebui să o cunoască și s-o facă. Astfel el nu se folosește de calitățile pe care le vede în lucrările creației și demonstrează că înțelepciunea lui materialistă nu este practică. El nu ia aminte la următoarele cuvinte scrise de un rege vestit, care avea înțelepciune practică, cu mii de ani înainte de era spațială.

3. „Iehova a întemeiat pământul cu înţelepciune şi a întărit cerurile cu discernământ. Prin cunoştinţa lui s-au despărţit apele adânci, iar cerurile înnorate fac să cadă ploaia măruntă. Fiul meu, să nu se depărteze aceste lucruri (adică, înțelepciunea, discernământul și cunoștința expuse în creația lui Dumnezeu) de ochii tăi. Păzeşte înţelepciunea practică şi capacitatea de gândire.” – Prov. 3:19-21.

4. Dar de ce trebuie ca noi să păstram înaintea ochilor noștri mentali această înțelepciune, discernământ și cunoștință, ca având legătură cu Iehova Dumnezeu, ca și Creator? De ce să păzim înțelepciunea practică și de ce să ne menținem capacitatea de gândire, fără a o lăsa controlată de oameni dominatori și egoişti? Regele înțelepciunii practice a continuat să scrie, explicând de ce, spunând: „Și ele vor fi viaţă pentru sufletul tău şi farmec pentru gâtul tău. Atunci vei umbla în siguranţă pe drumul tău şi piciorul nu ţi se va lovi de nimic. Când te vei culca, nu-ţi va fi frică; da, te vei culca şi somnul îţi va fi dulce. Nu va trebui să te temi de niciun lucru înfricoşător şi neaşteptat, nici de furtuna care vine peste cei răi. Căci Iehova va fi încrederea ta şi El îţi va păzi piciorul ca să nu fie prins.”- Prov. 3:22-26.

5. Asemenea beneficii de pe urma înțelepciunii practice, și anume, discernământul, cunoașterea, și capacitatea de gândire în legătură cu Iehova Dumnezeu, sunt într-adevăr folositoare în acest timp al fricii de atacuri surpriză, a morții venită din nori, a sfârșitului violent al sufletelor noastre, venit din spațiu sau din adâncurile marilor oceane. Pe lângă aceste lucruri cauzate de om mai este si războiul universal al Armaghedonului, care va veni ca o furtună peste toți cei răi în ochii lui Dumnezeu. Oamenii de știință militari recunosc că nu au mijloace de apărare împotriva unui atac cu rachete. Cu atât mai puțin împotriva Armaghedonului.

6. În fata acestei lipse evidente a discernământului și a înțelegerii din partea oamenilor de știință ai acestei ere spațiale, este inutil să căutăm la om înțelepciunea practică care să însemne o viață sigură pentru noi, în pace și fericire. Acum, aici, avem o oarecare ilustrație a acestor lucruri: Un tânăr din statul New Jersey a urmat cursurile Universității Columbia din New York. Mai apoi a dat în judecată universitatea pentru banii plătiți și a cerut daune pentru timpul petrecut la

Universitatea Columbia ca student. De ce? *World Telegram and Sun*, publicație din New York, spune: „El a susținut că Universitatea Columbia l-a reținut, declarând în mod fals că predă înțelepciunea”.

7. Judecătorul Curții Supreme Gerald Foley a respins procesul pe 13 iunie 1958. Acesta a spus: „Dacă există un lucru pe care o persoană de inteligență medie îl știe, acela e că înțelepciunea nu poate fi predată, dacă într-adevăr, poate fi definită.” Apoi judecătorul a făcut o referire la incapacitatea omului, când a concluzionat, folosind cuvintele: „Nici o persoană rațională nu ar accepta ideea vreunui om sau a vreunei instituții că înțelepciunea poate fi predată și nici o persoană rațională nu ar înțelege din acest material [prezentat în acest caz] că Universitatea Columbia a lăsat impresia că ar putea să învețe pe cineva înțelepciunea.” Totuși, publicația *World Telegram and Sun* spune că fostul student al Universității Columbia este nemulțumit și spune că „va face apel la refuzul înaintării în instanță, acuzând instituția că nu a reușit să îl învețe înțelepciunea.” - 14 iunie 1958.

8. Avem toate motivele să credem că acea Curte de Apel va fi de acord cu decizia judecătorului Curții Superioare și anume că înțelepciunea nu poate fi predată de nici o instituție lumească. Nu era de datoria acestui judecător, care aparținea unei curți nereligioase, să afirme că înțelepciunea poate să provină doar dintr-o sursă cerească, mai exact de la Iehova Dumnezeu, ale cărui patru mari calități personale sunt: înțelepciunea, dreptatea, puterea și iubirea. Dumnezeu a fost cel care a pus în om înțelepciunea pe care acesta o posedă; și astfel omul a fost creat la nivel uman după chipul si asemănarea lui Dumnezeu, Făcătorul lui. De aceea omul ar trebui sa dea dovadă de mai multă rațiune decât o vacă, mai ales acum, în „era spațială”. Omul ar trebui sa posede măcar o parte din înțelegerea și discernământul pe care le-a avut înțeleptul rege Solomon și care sunt scrise și păstrate pentru noi în cartea Bibliei, Proverbele. Regele Solomon știa de unde și-a primit înțelepciunea și a fost îndeajuns de smerit și de recunoscător să o mărturisească. În Proverbele 2:6-22 el a scris:

9. „Iehova dă înţelepciune, din gura lui ies cunoştinţa şi discernământul. El va păstra înţelepciunea practică pentru cei drepţi; el este un scut pentru cei ce umblă în integritate, fiindcă el păzeşte cărările judecăţii drepte şi va ocroti calea celor loiali lui. Atunci vei înţelege dreptatea, judecata dreaptă şi nepărtinirea, toată calea binelui. Când înţelepciunea va intra în inima ta şi cunoştinţa va fi plăcută sufletului tău, atunci capacitatea de gândire va veghea asupra ta şi discernământul te va ocroti, ca să te scape de calea rea, de omul care vorbeşte lucruri stricate, de cei ce părăsesc cărările dreptăţii ca să umble pe căile întunericului, de cei ce se bucură să facă răul şi îşi găsesc plăcerea în lucrurile stricate ale răutăţii, de cei ale căror cărări sunt strâmbe şi care umblă cu perfidie; ca să te scape de femeia străină, de necunoscuta care foloseşte cuvinte mieroase, care l-a părăsit pe prietenul apropiat al tinereţii ei şi a uitat legământul Dumnezeului ei ... În ceea ce îi priveşte pe cei răi ei vor fi nimiciţi de pe pământ, iar cei neloiali vor fi smulşi de pe el.”

10. Înțelepciunea omului în această „eră spațială” a sporit pericolele, riscurile pentru el și amenințările la adresa existenței lui în mijlocul tuturor

Cuprins

avantajelor materiale de care acesta se bucură. Astfel, această înțelepciune este nepractică. Nu la fel este înțelepciunea pe care Iehova Dumnezeu o oferă, împreună cu cunoștința, discernământul și înțelegerea pe care, de asemenea, El le oferă. Aceste lucruri ne îngăduie să avem verticalitate și să umblăm în integritate, potrivit unui standard mai înalt decât cel al omului, acela al lui Dumnezeu. Închipuiți-vă cum ar fi să fim protejați de scutul Atotputernicului Iehova Dumnezeu pentru că umblăm în această integritate. Și dacă suntem verticali, gândiți-vă la acest Dumnezeu ca păstrând ceva prețios pentru noi, „înțelepciunea practică" sau mai exact, fructele înțelepciunii practice, adică succesul statornic, lucrarea eficientă și efectele bune ale muncii noastre. În acest fel nu suferim niciodată nicio pierdere; nu irosim și nu folosim greșit eforturile noastre; în acest fel strângem o comoară împreună cu Dumnezeu. Și această comoară are de-a face cu eternitatea, deoarece Iehova Dumnezeu este etern. „Din veșnicie în veșnicie Tu ești Dumnezeu", I-a declarat profetul Moise în închinare. (Ps. 90:2) Comoara noastră este astfel asigurată a fi eternă, pe timp nedefinit în viitor, la fel cum Iehova a fost Dumnezeu pe timp nedefinit în trecut, adică fără sfârșit. Înțelepciunea care aduce un asemenea succes trainic este cu adevărat „înțelepciune practică", înțelepciune sănătoasă și eficientă. Așadar, înțelepciunea practică înseamnă mai mult decât simpla înțelepciune pe care o are acum omul.

11. La o mie de ani după înțeleptul rege Solomon, un alt om scria despre înțelepciune, un om ale cărui scrieri sunt mai utilizate azi decât cele ale oricărui scriitor în viață de pe pământ. În scrisoarea sa adresată locuitorilor Efesului, pe care o regăsim în paginile Bibliei, acest om, apostolul Pavel de acum o mie nouă sute de ani, a scris aceste cuvinte tovarășilor săi creștini: „Binecuvântat să fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, căci ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cereşti, în unitate cu Cristos ... iubitul Său. Prin el avem eliberarea prin răscumpărare, datorită sângelui său, da, iertarea greşelilor noastre, după bogăţia bunătăţii Sale nemeritate. El ne-a dat-o cu generozitate împreună cu toată înţelepciunea (*sophia*, lb. greacă) şi judecata sănătoasă (*phronesis*), făcându-ne cunoscut secretul sacru al voinţei Sale. Acesta este potrivit bunei Sale plăceri pe care a hotărât-o în sinea Lui". - Efes. 1:3-9.

„SECRETUL SACRU AL VOINȚEI SALE"

12. Oamenii de știință ai „erei spațiale" au declanșat explozii nucleare la trei sute de mile în spațiu și au trimis sateliți făcuți de om, pe orbită, în jurul soarelui, au trimis semnale radar de pe planeta Venus. Cu toate acestea, ei nu au pătruns în „locurile cerești în unitate cu Cristos". De aceea, ei nu au reușit să cunoască „fiecare binecuvântare spirituală" ce poate fi găsită în acele ceruri. Asta dovedește că nu prin intermediul științei materiale câștigăm binecuvântări spirituale în aceste ceruri. Aceasta e posibil doar prin modul în care a aranjat Dumnezeu lucrurile; doar prin intermediul Celui iubit de El, Isus Cristos. Calea lui Dumnezeu este legată de sângele Fiului Său, adică, de vărsarea vieții umane perfecte a lui Isus Cristos, ca o jertfă de răscumpărare pentru noi. Savanții care nu recunosc această jertfă de răscumpărare a Fiului lui Dumnezeu, Isus Cristos, nu

pot aprecia bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu și nici nu pot obține binecuvântările vitale ale jertfei lui Isus. Aceștia nu se pot bucura de binecuvântarea eliberării de sub condamnarea stării păcătoase în care s-au născut. Ei nu se pot bucura de binecuvântarea iertării păcatelor lor de către Dumnezeu, împotriva căruia ei greșesc în continuu. Doar în bogăția bunătății nemeritate a lui Dumnezeu, față de păcătoșii ce se căiesc, oferă El o astfel de binecuvântare salvatoare de viață, prin Isus Cristos.

13.Dumnezeu a făcut să abunde această bunătate nemeritată față de noi, cei credincioşi, „în toată înţelepciunea şi judecata sănătoasă, făcându-ne cunoscut secretul sacru al voinţei Sale". Nu că El a făcut aceasta în toată înţelepciunea şi judecata sănătoasă din partea Lui, ci că El a făcut aceasta împărtășindu-ne nouă, credincioșii, „toată înțelepciunea și judecata sănătoasă." Prin această declarație apostolul Pavel accentuează că Dumnezeu, Tatăl lui Isus Cristos, e sursa înțelepciunii și a judecății sănătoase și în consecință măsura pe care o avem din aceste calități o avem de la Dumnezeu. Pe lângă înțelepciune de la El noi avem judecată sănătoasă, prudență, perspicacitate. Împreună cu judecata sănătoasă, această înțelepciune e una practică, fiindcă e o înțelepciune ce acționează în armonie cu voința revelată a lui Dumnezeu.

14. Cu toată înțelepciunea pe care savanții lumești au acumulat-o pe parcursul secolelor, ei nu au reușit, totuși, să rezolve sau să dezvăluie „secretul sacru" al voinței lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim despre secretul vieții, și cum este produsă ea sau câștigată. Voința lui Dumnezeu e un secret pe care l-a păstrat ca sacru pentru Sine până va veni timpul să dezvăluie voința Sa, sau o parte din aceasta. Chiar și atunci când a dezvăluit-o, Dumnezeu nu a ales s-o dezvăluie tuturor, prieteni și dușmani deopotrivă. Apostolul Pavel spune „Noi vorbim despre înţelepciunea lui Dumnezeu aflată într-un secret sacru, înţelepciunea ascunsă, pe care Dumnezeu a hotărât-o dinainte, spre gloria noastră, înainte de orice sistem. Această înţelepciune n-a cunoscut-o niciunul dintre conducătorii acestui sistem, fiindcă, dacă ar fi cunoscut-o, nu l-ar fi ţintuit pe stâlp pe Domnul glorios. Dar, aşa cum este scris: ‚Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc'. Dar nouă Dumnezeu ni le-a dezvăluit prin spiritul Său, căci spiritul cercetează toate lucrurile, chiar şi lucrurile profunde ale lui Dumnezeu". (1 Cor. 2:7-10). În aceeași ordine de idei, tatăl regelui Solomon, David, a spus: „Prietenia strânsă cu Iehova este pentru cei ce se tem de El şi, la fel, legământul Său, ca să li-l facă cunoscut." (Ps. 25:14) Din acest motiv dezvăluirea făcută de Iehova a secretului sacru despre voința Sa pentru noi exprimă bogăția bunătăţii Sale nemeritate față de noi. Iată ce favorizați suntem!

15. Care e secretul sacru al voinței lui Dumnezeu? Scopul lui Dumnezeu e acela de a administra într-un fel lucrurile. Potrivit acestei administrări El face pe Fiul Său, pe Isus Cristos, conducător al organizației Sale universale, pentru ca toate cele din cer și de pe pământ să fie reunite laolaltă sub glorificatul Său Fiu, în calitate de cap al lor. Aceasta e administrația pe care o pregătește Dumnezeu pentru organizația Sa universală, prin Fiul Său credincios înălțat, Isus Cristos. E un

aranjament teocratic al lucrurilor, căci e un aranjament făcut de Dumnezeu și tot Dumnezeu îl conduce prin intermediul celui pe care l-a făcut conducător, Fiul Său glorificat. Astfel, scopul Său dezvăluit acum e „pentru o administrare care va avea loc la împlinirea timpurilor fixate, ca să adune din nou toate lucrurile în Cristos, lucrurile din ceruri şi lucrurile de pe pământ. Da, în El, cu care am fost uniţi şi numiţi moştenitori, fiind aleşi dinainte, potrivit scopului celui care face totul după sfatul voinţei Sale”. – Efes. 1:10-12.

16. Având această cunoștință a scopului Său și văzând că ea gravitează în jurul Fiului Său Isus Cristos putem acționa cu înțelepciune și judecată sănătoasă. Știind că Dumnezeu „face toate lucrurile după modul în care îl sfătuiește voința Sa”, noi putem rămâne în armonie cu voința Sa, în mod înțelept, și să nu fim dezamăgiți sau frustrați de faptul că propriile planuri și aranjamente egoiste au fost distruse din cauză că ele contravin voinței lui Dumnezeu. Nu vom fi induși în eroare să credem că realizăm ceva, că facem ceva semnificativ, că ajungem undeva, când, de fapt, Îl ignorăm pe Dumnezeu și nu ne conformăm scopului Său irezistibil și aranjamentului Său pentru noi de a câștiga viață veșnică și să ne bucurăm de o parte sub administrația teocratică al cărei conducător e Isus Cristos.

17. Totuși, având în vedere că am fost informați despre secretul sacru al lui Dumnezeu cu privire la Cristos, putem acționa cu înțelepciunea și judecata sănătoase pe care Dumnezeu le oferă împreună cu această informație. Putem evita ce nu e înțelept, ce nu demonstrează o judecată sănătoasă sau ceea ce nu indică prudență și înțelegere prin comparație cu voința lui Dumnezeu în Cristos. Noi dăm dovadă de înțelepciune practică, așadar, când ne supunem lui Isus Cristos ca Cel mai înălțat de Dumnezeu, urmându-L potrivit cu învățăturile și instrucțiunile Sale. Să trimită oamenii de știință un om cu racheta în spațiu, dacă pot, totuși, nicio creatură din cer sau de pe pământ nu se poate înălța mai presus de Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. Niciun om nu poate să-și supună toate națiunile și guvernele și să-și mențină o poziție supremă în permanență. Nu aceasta este voința lui Dumnezeu pentru omul păcătos. Nici o altă creatură nu e mai potrivită pentru secretul sacru al voinței lui Dumnezeu, pentru a fi numită conducător uns în împărăția lui Dumnezeu. Numai Isus Cristos. Așadar, doar El are sprijinul atotputernic al Atotputernicului Dumnezeu. De aceea, Pavel a zis credincioșilor:

18. „Vă amintesc mereu în rugăciunile mele, pentru ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl gloriei, să vă dea spirit de înţelepciune şi de revelare în cunoştinţa exactă despre El. Ochii inimii să vă fie luminaţi, ca să ştiţi …care este neasemuita măreţie a puterii Sale faţă de noi, credincioşii. Ea se vede din felul în care lucrează tăria puterii Sale, cu care a lucrat în cazul lui Cristos, când l-a sculat din morţi şi l-a aşezat la dreapta Sa în locurile cereşti, cu mult deasupra oricărei guvernări, autorităţi, puteri şi domnii şi a oricărui nume dat nu numai în acest sistem, ci şi în cel viitor. De asemenea, El a pus totul sub picioarele Sale şi l-a făcut cap peste toate lucrurile, spre folosul congregaţiei, care este corpul Său.” - Efes. 1:16-23.

19. Ce minunat și emoționant e să știi cine e acela pe care Dumnezeul Atotputernic și suprem l-a numit pentru a deține și a exercita stăpânire mondială !

Despre acest aspect avem cunoștință exactă și ni s-a dezvăluit nu prin canalele diplomatice ale acestei lumi, nu prin întâlnirile șefilor guvernelor sau ce ai ministerelor de externe ale guvernelor acestei lumi, ci prin Cuvântul lui Dumnezeu și sub forța iluminatoare a spiritului Său. Isus Cristos, Domnul nostru, e cel pe care Tatăl gloriei L-a așezat în împărăția noii lumi promise de mult timp, pentru a conduce în cer și pe pământ peste toți cărora le va fi permis să populeze pământul. Nici o întâlnire la nivel înalt nu va decide acest lucru. Nici o sesiune a Consiliului Securității sau a Adunării Generale a Națiunilor Unite, și nici națiunea sau blocul militar al națiunilor care are cel mai mare stoc de rachete sau care a avut cele mai grozave rezultate în spațiul cosmic nu decid asta. Acest lucru s-a decis deja cu mult timp în urmă, cu 1900 de ani în urmă, iar începând cu 1914 d. Cr. ades prezisa Împărăție, al cărui Rege uns împlinește secretul sacru al lui Dumnezeu, și-a exercitat puterea și dominația în ceruri, cu mult dincolo de spațiul uman al rachetelor și sateliților.

20. Mai există o trăsătura a secretului sacru al lui Dumnezeu, și anume, aceea de avea asociată cu Regele Său Isus Cristos, în Împărăția Sa cerească, o adunare de 144 000 de urmași credincioși aleși de Dumnezeu, dintre oameni, în timpul acestei ere creștine. Nicio adunare de politicieni puternici, organizată cu scopul deciderii asupra felului în care conducerea acestui pământ se va împărți între ei, nu va împiedica această trăsătură.

21. Toate mărturiile adunate din profeția Bibliei și din evenimentele pământești ce împlinesc profeția sunt cu acest scop: că în anul 1914, an ce a schimbat lumea, viziunea pe care profetul Daniel a văzut-o a fost împlinită; „M-am uitat în viziunile nopţii şi iată că pe norii cerului venea cineva ca un fiu al omului, a venit la Cel Îmbătrânit de zile şi a fost prezentat înaintea Lui. Şi i s-a dat stăpânire, glorie şi o împărăție, pentru ca toate popoarele, naţiunile şi oamenii de toate limbile să-i slujească. Stăpânirea lui este o stăpânire veșnică ce nu va trece, şi împărăția lui este una care nu va fi nimicită.”

22. Iar în curând va fi împlinită partea următoare a viziunii privitoare la adunarea urmașilor sfinți ai lui Isus Cristos: „A venit Cel Îmbătrânit de zile şi i-a fost dată judecata sfinţilor Celui Prea Înalt, și a sosit timpul când sfinţii au primit împărăția.” Îngerul lui Dumneze i-a explicat aceasta lui Daniel, spunând: „Împărăția, stăpânirea şi măreţia împărăţiilor de sub întreg cerul vor fi date poporului sfinţilor Celui Preaînalt. Împărăția lor va fi o împărăție veșnică şi toate stăpânirile le vor sluji şi vor asculta de ei.” – Dan. 7:13,14,22,27, *RS*.

23. Națiunile ce testează rachete spațiale să ducă un război fierbinte sau rece asupra acestei chestiuni a stăpânirii mondiale. Nu ar fi absolut nicio nevoie de luptă daca ele ar recunoaște hotărârea lui Iehova Dumnezeu și ar acționa în consecință. Ignorând acest lucru și luptând în mod nepotrivit împotriva deciziei lui Dumnezeu și a aranjamentului Său, ele poate că acționează cu toată înțelepciunea militară acumulată în cursul timpului, dar vor acționa de fapt cu înțelepciune lipsită de simț practic. Ele vor duce un război prost calculat, căci ele Îl judecă greșit pe Iehova Dumnezeu, după înfățișarea aparent slabă, lipsită de apărare a martorilor Săi pe pământ, adevărații urmași ai Mielului Isus Cristos. Prin urmare,

cu privire la națiunile lipsite de înțelepciune practică şi care nu arată pricepere mai mult decât un animal, este scris: „Ei se vor lupta cu Mielul, dar, pentru că este Domnul domnilor şi Regele regilor, Mielul îi va învinge. Şi, împreună cu el, vor învinge şi cei care sunt chemaţi, aleşi şi fideli .” - Apoc. 17:12-14.

EXERCITAREA ANTICIPĂRII ESTE ÎNŢELEAPTĂ

24. Persoanele ce doresc să fie de partea învingătorilor în lupta universală pentru stăpânirea lumii nu urmează națiunile în ignoranță față de secretul sacru al lui Dumnezeu. Ei nu vor să fie atrași în niciun război de calcul greșit împotriva lui Dumnezeu și a Mielului Său, Isus Cristos. În acord cu „înțelepciunea lui Dumnezeu într-un secret sacru, înțelepciunea ascunsa”, acești iubitori ai vieții și fericirii urmează sfatul Mielului Isus Cristos, pe care l-a dat când o mulțime considerabil de mare L-a urmat. Întrebarea era: Aveau ei să să-L urmeze toți până la final? Știau ei, într-adevăr, ce presupunea asta? Așadar, în această privință, citim:

25. „Mari mulţimi călătoreau cu El. Întorcându-se, El le-a zis: ‘Dacă vine cineva la Mine şi nu-şi urăşte tatăl, mama, soţia, copiii, fraţii şi surorile, ba chiar şi sufletul, nu poate fi discipolul Meu. Cine nu-şi poartă stâlpul de tortură şi nu vine după Mine nu poate fi discipolul Meu. De pildă, cine dintre voi care vrea să zidească un turn nu se așează mai întâi şi nu calculează cheltuiala, ca să vadă dacă are cu ce să-l termine? Altfel, i-ar pune temelia, dar n-ar putea să-l termine şi toţi cei ce-l vor vedea ar începe să-l batjocorească, zicând: Omul acesta a început să zidească, dar n-a putut să termine. Sau care rege, pornind la război împotriva altui rege, nu se așează mai întâi şi nu se sfătuieşte ca să vadă dacă poate să-l înfrunte cu zece mii de soldaţi pe cel care vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Dacă nu poate, atunci, în timp ce regele acela este încă departe, trimite o solie şi cere pace. Astfel, puteţi fi siguri că niciunul dintre voi, care nu renunţă la toate bunurile lui nu poate fi discipolul Meu. Sarea, desigur, este foarte bună. Dar, dacă sarea îşi pierde tăria, cu ce va fi ea dreasă? Nu mai este de folos nici pentru pământ, nici pentru îngrăşământ, ci este aruncată afară. Cine are urechi de auzit să audă’”. – Luca 14:25-35.

26. Pentru a obține securitatea sau protecția proprietății pe care o face posibilă un turn de veghere, trebuie să ai mijloace cu care să-l completezi până la înălțimea necesară. Pentru a evita ridicolul sau batjocura, trebuie să ai înțelepciune practică și să calculezi dinainte dacă ai destui bani pentru a termina turnul propus, înainte de a începe construcția și a pierde timp, material, energie, și bani și a dovedi lipsă de înțelepciune. În război, pentru a evita o înfrângere dezastruoasă ori chiar și nimicirea întregii armate și a conducătorului însuși, un împărat trebuie să dea dovadă de judecată sănătoasă și să facă niște calcule. Poate el câștiga împotriva regelui cu o armată de două ori mai mare și posibil mai bine echipată? Sau ar fi mai sigur să ceara pacea și să nu riște lupta? Dacă a doua variantă intră în calcul, regele mai slab ar trebui să arate înțelepciune practică și să ceară pacea.

27. La fel stau lucrurile și în era spațială. Chiar și în timpul crizei de la Berlin din 1959 nevoia de a negocia părea să fie soluția bună mai degrabă decât riscul unui război nuclear, cu toate consecințele dezastruoase pentru ambele părți implicate în conflict. Dar cum rămâne cu războiul universal iminent între Dumnezeul Atotputernic și tot acest sistem rău? Ah, în acest caz mai serios națiunile nu văd să existe vreo nevoie de a negocia ori de a trimite un semn de pace, acum, înainte de sosirea Armaghedonului, ca un atac surpriză și de a cere pace cu Dumnezeul Atotputernic. Cu toate acestea, ei nu au nicio șansă de a câștiga împotriva Lui. A continua să ignori avertismentele lui Iehova prin martorii Lui, până ce bătălia se va materializa la Armagedon, înseamnă anihilarea tuturor națiunilor acestei lumi. Așadar, acestea nu demonstrează înțelepciune practică.

28. Noi, față de care bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu s-a revărsat în toată înțelepciunea și judecata sănătoasă, nu ne permitem să procedăm precum liderii mondiali. Trebuie să acționăm cu „spiritul înțelepciunii și al descoperirii în cunoașterea exactă a Lui, ochii inimii luminați.” Cu ochii luminați vedem ce a spus profetica Apocalipsa cu privire la „expresiile inspirate de demoni” ce se aud din gurile oratorilor impresionanți: „Se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic. Şi ele i-au adunat în locul care în ebraică se numeşte Armaghedon. (Apoc. 16:13, 14, 16, *notă de subsol*). Avem cunoștință exactă că regii sunt adunaţi spre distrugere din mâna Dumnezeului Atotputernic și a Regelui regilor. Personal, noi, martorii lui Iehova, am acționat cu înțelepciune practică si am refuzat să ne alăturăm lor.

29. Noi am cerut pace cu Dumnezeu prin Mielul Său Isus Cristos, prin sângele căruia am obținut eliberarea de la condamnare și iertarea greșelilor noastre împotriva lui Dumnezeu. Noi am calculat costul, am planificat costul unei acțiuni depline, complete. Hotărâți să acoperim toate costurile personale implicate și fiind siguri că prin ajutorul lui Dumnezeu putem acoperi cheltuiala, ne-am luat rămas bun de la bunurile noastre egoiste și ne-am dedicat lui Dumnezeu, pentru a fi discipoli ai Fiului Său ce domnește acum, Isus Cristos. Aceasta a însemnat să urâm sau să iubim mai puțin rudele noastre de sânge, mamă, tată, soție, copii, frați si surori. Chiar și viața noastră pământeasca de-acum nu o putem socoti prețioasă pentru noi.

30. Acum că suntem de ceva vreme pe urmele lui Cristos, ca discipoli ai Lui, nu îndrăznim să fim mai puțin hotărați. Nu îndrăznim să devenim precum sarea care își pierde puterea și nu mai e bună. A deveni astfel înseamnă a deveni inutili, ținta batjocurii pentru lumea aceasta și nepotriviți pentru Dumnezeu, de fapt o ocară pentru Dumnezeu, adică, asemenea sării slabe, contaminate, bună doar pentru a fi aruncată pe jos și călcată în picioare. Da, aceasta înseamnă distrugere.

31. Trebuie să continuăm să fim „sarea pământului” tot timpul. (Mat.5:13). Înțelepciunea practică înseamnă să ne așezăm mai întâi și să calculăm costul preluării slujbei de discipol. Așadar, este lipsit de înțelepciune ca după ce ne-am asumat aceasta, să refuzăm să plătim cheltuiala în continuare și să continuăm să fim discipoli până la sfârșit. Înțelepciunea lumească poate face ca aceasta să pară cel mai bun lucru la care omul să renunțe, dar această înțelepciune nu e practică.

Aceasta nu înseamnă judecată sănătoasă, căci dictează ce ar putea fi în mod egoist avantajos pentru moment, dar ceea ce în final va însemna dizgrație și distrugere. Înțelepciunea practică nu ezită niciodată să achite cheltuielile existente până ce întregul cost e achitat și recompensa glorioasă în rolul de discipoli e a noastră ! Trebuie să-L urmăm pe Mielul lui Dumnezeu indiferent unde merge El! (Apoc. 14:4).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce trebuie să existe ceva greşit în legătură cu înţelepciunea omului, în ciuda saltului acestuia în „era spaţiului”, recent?
2,3. (a) Cum se arată a fi ca o vacă ce nu judecă omul de știință care cercetează spaţiul adânc? (b) La ce cuvinte ale lui Solomon nu dă el atenție?
4,5. (a) Ce motive a dat regele Solomon pentru a ne avertiza să păstrăm aceste aptitudini? (b) Cum se aplică, mai ales în acest timp, motivele date de Solomon?
6,7. (a) De ce fel de student de la Universitatea Columbia a fost arătat recent că este inutil să privim la om pentru a învăța înțelepciunea practică? (b) Cum a hotărât judecătorul de la tribunalul superior împotriva privirii la lucrurile umane pentru înţelepciune, respingând procesul?
8,9. (a) De unde nu se afla judecătorul tribunalului superior în poziția să spună că doar omul dobândeşte înţelepciune? (b) De unde a recunoscut Solomon că-şi obţinuse înţelepciunea, şi ce a spus el despre beneficiile acesteia?
10. Cum este arătată a fi nepractică înţelepciunea omului, însă cum este arătată a fi practică înţelepciunea pe care o dobândim de la Dumnezeu şi o folosim?
11. Ce le-a scris un alt om efesenilor despre înţelepciune, cu nouăsprezece sute de ani în urmă?
12. De ce au eşuat oamenii de ştiinţă din „era spaţiului” să obţină binecuvântările care urmează să fie găsite în aceste „locuri cereşti”?
13. Cum se face că „în toată înţelepciunea şi judecata sănătoasă” Dumnezeu a făcut ca bunătatea Lui nemeritată să abunde în ce ne privește pe noi, cei credincioşi?
14. (a) Cum a explicat Pavel că Dumnezeu nu și-a împărţit „înţelepciunea într-un secret sacru” la duşmanii Lui? (b) Ce exprimă, aşadar, dezvăluirea de către El a secretului Său sacru pentru noi?
15. Ce este acel secret sacru al voinţei lui Dumnezeu, aşa cum este explicat, pe scurt, de Pavel efesenilor?
16. Cum putem acţiona cu înţelepciune şi cu judecată sănătoasă, datorită cunoașterii acestui secret sacru?
17, 18. (a) Cum manifestăm noi înțelepciune practică, având în vedere secretul sacru despre Cristos? (b) Cum arată Pavel cine are sprijinul atotputernic al lui Dumnezeu, în ce priveşte poziţia superioară a creaturii?
19. (a) Cum ne-a fost descoperită cunoştinţa exactă despre deţinerea şi exercitarea stăpânirii mondiale? (b) De ce nu va decide această chestiune nici o adunare politică lumească sau o națiune a „erei spațiului”?

20. Ce alt aspect al secretului sacru al lui Dumnezeu nu va împiedica nici o adunare a politicienilor?
21,22. (a) Ce viziune a lui Daniel s-a împlinit în anul 1914? (b) Ce altă parte a acestei viziuni, referitor la conducerea lumii, se va împlini curând?
23. De ce vor acţiona naţiunile cu înţelepciune nepractică, luptând împotriva hotărârii şi aranjamentului lui Dumnezeu?
24,25. (a) Care este atitudinea celor care doresc să fie de partea învingătoare în bătălia universală? (b) Ce sfat al Mielului urmăm noi?
26. Ce ar însemna înţelepciunea practică, în ce priveşte construirea unui turn de veghere sau mergerea la război cu un duşman superior?
27. Cum a fost manifestată înţelepciune lumească cu privire la rezolvarea crizei din 1959 din Berlin, însă cum nu acţionează naţiunile cu înţelepciune practică cu privire la iminentul război universal?
28. Unde ne-a arătat spiritul descoperirii că sunt adunaţi regii pământului, şi de ce nu ne putem permite să fim ca ei?
29. Cum am acţionat noi, spre deosebire de acei regi, şi cum am arătat ură faţă de cei dragi nouă după carne?
30,31. (a) De ce trebuie să fim noi „sarea pământului" tot timpul? (b) De ce înseamnă înţelepciune nepractică pentru noi să ne retragem, după ce ne-am angajat să fim discipoli?

SUNT SERVITE INTERESELE LUI DUMNEZEU PRIN JOCURILE DE NOROC?

O mulțime de trei sute cinci femei stăteau tăcute la şiruri lungi de mese, concentrându-se pe cărțile care stăteau înaintea lor, care erau acoperite cu numere. Ele ascultau cu atenţie, cum un preot al Bisericii Ortodoxe Ucrainene striga numerele mingilor de tenis de masă, după cum săreau din cuşcă. Deşi acesta era primul joc de bingo autorizat din New York, nu era primul joc de bingo care avea loc acolo. Acestea erau organizate de multe biserici din New York, de ani de zile, în pofida faptului că încălcau legile împotriva jocurilor de noroc.

Se poate spune că jocul de noroc este calea pe care Cristos a intenționat ca urmașii Săi s-o urmeze, pentru a sluji interesele lui Dumnezeu? Cum poate ceva care este recunoscut în general ca fiind un viciu și un factor determinant al crimei

Cuprins

să fie folosit într-un mod corect de către cineva care se presupune că-l reprezintă pe Dumnezeu, să construiască morala și să învețe oamenii să respecte legile?

Liderii religioşi care organizează jocuri de noroc nu văd nimic rău în aceasta, atâta vreme cât jocurile sunt pentru scopuri caritabile. Ziarul oficial al Arhidiocezei Catolice din Boston a afirmat: „În problematica jocurilor de noroc, din punctul de vedere catolic, noi privim mult mai puțin la joc decât la cel implicat în acesta. Elementul de noroc nu este hazardul moral, ci abilitatea persoanei în cauză de a risipi banii pe o astfel de recreare. Dacă fondurile implicate nu sunt bani care ar trebui să fie cheltuiți în mod adecvat în altă parte, jocul de noroc ca sport este la fel de indiferent din punct de vedere moral ca oricare alt sport".

Ziarul continuă să observe: „Produsele secundare ale jocurilor de noroc ilegale sunt otrăvuri mortale care picură în fluxul vieţii comunităţii şi afectează într-o oarecare măsură fiecare membru al societăţii". Face legalitatea sau ilegalitatea jocurilor de noroc ca efectele să fie diferite? Nu sunt jocurile de bingo organizate de către biserici în locuri în care legile împotriva jocurilor de noroc nu fac nici o excepţie pentru acestea, ilegale, şi o sfidare intenţionată a legii?

Deşi jocurile de noroc pot fi organizate pentru ceea ce se consideră a fi o cauză dreaptă, efectele lor degradante nu se schimbă. David Allen, în cartea sa *Natura jocurilor de noroc*, spunea: „Jocurile de noroc sunt o activitate dăunătoare ... conduc la delapidare masivă, înşelăciune, ucidere şi perturbare de multe tipuri... În toate încercările de a analiza jocurile de noroc din fiecare punct de vedere, nu există nicio urmă de dovadă în favoarea acestora". Aceste fructe rele ale jocurilor de noroc le marchează ca un viciu care trebuie evitat de către creştini, în special de către cei care sunt supraveghetori.

Jocurile de noroc ale bisericii pot părea la suprafață ca ceva nevinovat, dar ele pot fi începutul febrei jocurilor de noroc care îi cuprinde pe jucătorii înrăiți și conduce la pierzarea lor. Ele pot acapara o persoană fiind aproape la fel de greu de vindecat precum dependența de droguri. În ceea ce-i privește pe jucătorii confirmați, unul dintre cei care a reușit să scape spunea: „Aceștia sunt la fel de periculoși pentru ei înșiși, pentru familiile lor și pentru comunitate, ca și cei mai răi dependenți de narcotice ... Am cunoscut femei care au pierdut salariile soților lor săptămână după săptămână, la jocuri de bingo, și apoi au căzut într-o extremă - literalmente - pentru a face suficienți bani ca să ascundă față de soți pierderile lor". Mulți oameni onești normali au deturnat bani pentru a-și acoperi pierderile la jocurile de noroc.

Poate o biserică să insufle respect față de morala creștină când ea se folosește de instrumente degradante moral pentru a aduna bani? Învață ea dragostea pentru adevăr și onestitate când sponsorizează ceva ce determină soțiile să fie înșelătoare cu soții lor?

Cele trei sute cinci femei de la jocul de bingo din New York au fost foarte indignate atunci când un inspector al orașului a încercat să oprească jocul pe motiv legal. Scriind despre aceasta, New York *Times* a spus: „Un cor de huiduieli, fluierături și bătăi de picioare i-a întâmpinat pe intruși ... Inspectorul Meyer a încercat să înmâneze o citație decanului, dar preotul l-a ignorat pe inspector și a

continuat să strige numerele. ... Femeile prezente la jocul de ieri nu au dorit să fie identificate, deoarece credeau că soții lor se opuneau jocului de bingo de după-masa ... 'Întotdeauna va exista un joc de bingo', a afirmat una dintre femei, în mod solemn, 'iar noi vom ști întotdeauna unde să găsim un astfel de joc'". Ar ezita o femeie cu o așa pasiune pentru jocurile de noroc să se angreneze în ceea ce sunt considerate a fi jocuri de noroc ilegale? În loc să o ajute să-și consolideze împotrivirea față de această febră periculoasă a jocurilor de noroc, biserica o trage în jos.

Un juriu suprem din Brooklyn, din domeniul penal,* a declarat: „Jocurile de noroc au devenit temelia crimei organizate, atât la nivel local, cât și național". Juriul a deplâns indiferența arătată de către publicul general față de acest rău social. Nu contribuie jocurile de noroc sponsorizate de biserică la această indiferență? Eforturile agențiilor de aplicare a legii, de a evidenția acest rău social, sunt subminate de bisericile care insistă să sponsorizeze jocurile de noroc.

Aceste biserici nu se pot detașa de responsabilitatea pentru creșterea generală a fărădelegii, spunând că aceasta se datorează lipsei de educație religioasă. Ele contribuie la aceasta prin persistarea în a folosi o modalitate de strângere de bani care poate conduce la dezintegrare personală, socială, politică și economică.

Dumnezeu nu poate fi slujit prin practici care distrug morala, care produc roade rele și care înrobesc oamenii față de dorințe și plăceri. Persoanele care slujesc cu adevărat interesele lui Dumnezeu se străduiesc în continuu să cultive respectul pentru principiile Scripturale şi să-i ajute pe alții să se îndepărteze de dorințele și practicile dăunătoare ale acestei lumi corupte. „Căci şi noi eram altădată fără minte, neascultători, induşi în eroare, sclavi a tot felul de dorinţe şi plăceri, trăind în răutate şi invidie, fiind urîți şi urându-ne unii pe alţii". „Fiindcă nu mai alergaţi cu ei pe această cale spre aceeaşi cloacă de depravare, sunt intrigaţi şi vă insultă. Însă oamenii aceştia îi vor da socoteală celui care este gata să judece viii şi morţii."—Tit 3:3; 1 Pe. 4:4, 5.

Scopul, adunarea banilor pentru biserică, nu justifică mijloacele. Un instrument folosit ilegal nu își găsește locul printre cei care susțin că-l slujesc pe Dumnezeu. Jocurile de noroc nu pot sluji interesele lui Dumnezeu, și niciun fel de raționament deformat nu poate justifica folosirea lor. Este un rău social pe care adevărații creștini îl lasă în urmă atunci când se separă de dorințele dăunătoare și lipsite de rațiune ale acestei lumi corupte.

* rackets grand jury - schemă criminală pentru termenul de racket de unde am dedus că ar putea fi vorba de un juriu pe latura penală...

REMEDIUL LUI DUMNEZEU PENTRU PĂCAT

Care este acesta? Cum putem beneficia de el?

Care este problema cu această lume? Ea are o boală numită păcat. Precum mușcătura unui șarpe veninos, efectul păcatului este moartea: „Ghimpele care produce moartea este păcatul.” (1 Cor. 15:56). Care este antidotul sau remediul pentru “ghimpele care produce moartea”? Este acest remediu valabil pentru toate tipurile de păcat?

Înainte ca doctorul să prescrie un remediu pentru o boală, acesta pune diagnosticul problemei. El trebuie să știe exact care este boala. Ce este, atunci, această boală numită păcat?

Cuvântul grecesc pentru păcat la origine semnifica a pierde, ca în a-și pierde drumul. Mai târziu a ajuns să semnifice a eșua în a realiza sau a-și pierde sensul. Cuvântul ebraic original semnifică a pierde, așadar, a eșua. Din cauza păcatului, omul pierde semnul, greșește, nu îndeplinește cerințele drepte și perfecte ale Atotputernicului Dumnezeu. „Căci toți au păcătuit și nu ajung la gloria lui Dumnezeu.”—Rom. 3:23.

Așadar, astăzi nu există unele persoane pe pământ care sunt perfecte și fără păcat, pe când altele sunt imperfecte și păcătoase. Toate creaturile umane, descendente din Adam, au moștenit păcatul și consecințele păcatului: „Plata păcatului este moartea”. Dacă un om ar fi fără păcat, el nu s-ar confrunta cu certitudinea morții. Adam, în perfecțiunea sa, nu se afla sub nicio sentință a morții. Prin ascultare de legile lui Dumnezeu Adam ar fi putut trăi veșnic pe acest pământ. Doar printr-un act de neascultare voită a putut Adam să ajungă sub sentința morții. Creatorul lui Adam a declarat: „Dar din pomul cunoaşterii binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri.”—Rom. 6:23; Gen. 2:17.

A fost corect din partea lui Dumnezeu să pretindă această ascultare. Adam își datora existența marelui său Creator. Când primul cuplu, din pură voință, a încălcat legea lui Dumnezeu, ei au păcătuit; iar păcatul a adus pedeapsa cu moartea. Din moment ce niciun copil nu se născuse din Adam și Eva înainte ca ei să păcătuiască, niciunul dintre urmașii lor nu s-a născut perfect. Toți au moștenit consecințele rele ale păcatului - moartea. Astfel, apostolul Pavel a scris: „Printr-un

Cuprins

singur om a intrat păcatul în lume și moartea prin păcat, și astfel moartea s-a extins la toți oamenii, fiindcă toți au păcătuit."—Rom. 5:12.

Așadar, Creatorul omului nu este responsabil pentru păcat. Lucrările lui Dumnezeu sunt perfecte. El nu poate fi acuzat de vina păcatului: „Lucrările Sale sunt perfecte, căci toate căile Sale sunt dreptate. Un Dumnezeu al fidelității, în care nu este nedreptate, El este drept și nepărtinitor. Ei au făcut ce este rău; ei nu sunt copiii lui, defectul este al lor."—Deut. 32:4, 5.

REMEDIUL

Vinovatul principal pentru începutul păcatului uman este Satan Diavolul. Această creatură spirituală s-a transformat în diavol prin lăcomie și mândrie și apoi a ispitit primul cuplu uman să păcătuiască. Așadar, remediul lui Dumnezeu pentru păcat trebuie să cuprindă distrugerea celui care este principalul vinovat pentru păcatul uman. „Cine practică păcatul provine de la Diavol", scrie Ioan, „pentru că Diavolul păcătuiește de la început. Pentru aceasta a fost dezvăluit Fiul lui Dumnezeu, ca să distrugă lucrările Diavolului (1 Ioan 3:8). Dumnezeu l-a numit pe Isus Cristos pentru „a distruge lucrările Diavolului"; El va face aceasta prin intermediul împărăției lui Dumnezeu. Această împărăție în mâinile lui Isus Cristos va distruge această lume plină de păcat şi în final va pune capăt păcatului moștenit. După cum spune apostolul: „El trebuie să domnească până când Dumnezeu îi va pune pe toţi duşmanii sub picioarele sale. Ultimul duşman care va fi redus la nimic este moartea." (1 Cor. 15:25, 26). Din moment ce efectul păcatului este moartea, distrugerea morţii semnifică sfârşitul păcatului.

Ce trebuie să facă oamenii care tânjesc să supravieţuiască distrugerii acestei lumi pline de păcat, pentru a intra în binecuvântarea unei lumi noi fără păcat? Ei trebuie să afle despre noua lume promisă a lui Dumnezeu care va înlocui în curând această lume: „Dar, potrivit promisiunii Sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea. (2 Pet. 3:13). Ei trebuie să afle că baza pentru a supravieţui sfârşitului acestei lumi şi pentru a obţine viaţă veşnică în această nouă lume este jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos.

A fost necesar ca Fiul perfect al lui Dumnezeu să vină pe pământ şi să renunțe la viaţa Sa umană, fără păcat, pentru urmaşii lui Adam. Fiind singurul om perfect sau fără păcat, născut dintr-o femeie, Isus ar fi putut trăi pe pământ pentru totdeauna. Dar a fost voinţa lui Dumnezeu ca Isus să-şi sacrifice dreptul de a trăi pentru totdeauna pe acest pământ. Oricare dintre urmaşii lui Adam pot beneficia de jertfa de răscumpărare a lui Isus, după cum a scris Ioan: „El este o jertfă de împăcare pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi." – 1 Ioan 2:2.

Remediul lui Dumnezeu pentru păcat, aşadar, include jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos şi împărăția lui Dumnezeu, prin intermediul căreia beneficiile acelei jertfe vor fi oferite tuturor oamenilor ascultători cu bunăvoinţă.

NU ESTE LOC PENTRU PĂCAT CU VOIA

Înseamnă asta că, datorită jertfei lui Isus, suntem lipsiţi de vină în faţa lui Dumnezeu dacă vom continua să practicăm păcatul? Răspunde apostolul: „Să rămânem în păcat, ca să se înmulţească bunătatea nemeritată? Nicidecum! ... Păcatul să nu mai domnească deci în corpurile voastre muritoare ca să ascultaţi de dorinţele lor.” —Rom. 6:1, 2, 12.

Astfel, creştinul dornic să beneficieze de remediul lui Dumnezeu pentru păcat nu poate să facă în continuare, cu voia, ceea ce Dumnezeu condamnă. Pentru a beneficia de remediul lui Dumnezeu pentru păcat, trebuie să fii complet devotat în inimă şi minte împlinirii voinţei divine. În ciuda iubirii profunde pentru legile lui Dumnezeu un creştin va păcătui datorită moştenirii sale adamice. Referitor la păcatul moştenit, apostolul scria: „Găsesc, deci, în cazul meu legea următoare: când vreau să fac ce este drept, răul este prezent în mine. Într-adevăr, după omul lăuntric îmi place legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care poartă război împotriva legii minţii mele şi mă ţine captiv sub legea păcatului care este în mădularele mele. Nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa de acest corp care mă duce la moarte? Îi mulţumesc lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, Domnul nostru! Astfel, cu mintea, sunt sclav al legii lui Dumnezeu, dar cu carnea, sunt sclav al legii păcatului.” —Rom. 7:21-25.

Deşi Dumnezeu a oferit un remediu pentru păcatul moştenit, nu există nici un remediu pentru practicarea păcatului cu voia. Biblia diferenţiază între păcatul moştenit şi păcatul voit: „Dacă cineva îl vede pe fratele său comiţând un păcat care nu duce la moarte, se va ruga pentru el şi El îi va da viaţă, da, celor care nu comit un păcat care duce la moarte. Există un păcat care duce la moarte. Cu privire la păcatul acela nu-i spun să se roage.” (1 Ioan 5:16) Ce este acest păcat care duce la moarte şi pentru care nu există niciun remediu?

Isus Cristos vorbea de un păcat pentru care remediul lui Dumnezeu nu se aplică. Isus a spus: „Dar dacă cineva spune blasfemii împotriva spiritului sfânt nu va fi iertat niciodată, ci se face vinovat de un păcat veşnic”. Şi inspiratul apostol Pavel a scris, de asemenea: „Căci, dacă practicăm intenționat păcatul, după ce am primit cunoştința exactă a adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate”. Acela care învaţă despre voinţa lui Dumnezeu, cunoaşte poruncile lui Dumnezeu şi continuă în mod voit, deliberat să practice păcatul se descalifică de la primirea beneficiilor remediului lui Dumnezeu pentru păcat.—Marcu 3:29; Evrei 10:26.

Aşadar, există o diferenţă între actul unui păcat cauzat de moştenirea păcatului şi practica voită a păcatului. Dacă cineva comite un păcat, cum poate şti el dacă poate primi iertarea? Cum poate fi sigur cineva că nu a comis un păcat de neiertat?

DIFERITE CONDIȚII ALE INIMII

Acela care practică păcatul pentru care nu este remediu sau iertare face din păcat o cale de acțiune obișnuită a vieţii sale. Acela practică în mod conştient şi deliberat acele lucruri care încalcă legea lui Dumnezeu. Acela ştie ceea ce face; el păcătuieşte cu ochii larg deschişi. El săvârşeşte o practică voită de răutate. Nu se

căieşte de aceasta. Nu imploră iertarea, nici nu se roagă cu seriozitate pentru iertarea lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. El nu se abate de la calea sa rea de acțiune.

Pe de altă parte, acela care comite „un păcat care nu duce la moarte” are o condiţie sufletească diferită. El se simte înjunghiat în inimă de calea sa de acțiune. Se căieşte de ceea ce a făcut. Se roagă cu seriozitate şi în mod perseverent lui Dumnezeu pentru iertare. El nu renunţă la a face ceea ce este drept. Nu repetă păcatele cu voia, făcând din păcat o practică regulată a vieţii sale. Acesta are membri maturi ai adunării creştine care se roagă pentru el: „Este printre voi cineva bolnav? Să-i cheme la el pe bătrânii adunării, iar ei să se roage pentru el, ungându-l cu ulei în numele lui Iehova. Rugăciunea credinţei îl va vindeca pe cel bolnav, iar Iehova îl va ridica. Şi, dacă a comis păcate, îi vor fi iertate”. El arată prin calea sa viitoare de acțiune că nu este un păcătos cu voia, deliberat „vinovat de păcatul veşnic”. Aşadar, starea inimii celor care comit păcate de neiertat este total diferită de cea a celor care comit păcate care pot fi iertate.—Iac. 5:14, 15.

Creştinul care iubeşte legea lui Dumnezeu va face tot ceea ce poate pentru a se feri „de păcatul care duce la moarte”. El se păzeşte de actele mici ale păcatului, ştiind că necredincioșia în lucrurile mici, dacă nu este păzită, poate duce la un păcat mare de necredincioșie față de Dumnezeu. El studiază poruncile lui Dumnezeu; le întipăreşte adânc în inimă şi în minte. Îşi instruieşte conştiinţa prin legea lui Dumnezeu. Dragostea lui pentru Dumnezeu şi pentru legea divină îl determină să fugă de ispite, precum a făcut-o credinciosul slujitor al lui Dumnezeu, Iosif. - Gen. 39:10-12.

Profită de remediul lui Dumnezeu pentru păcat. Exercită credinţa în jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos ce înlătură păcatul şi fixează-ţi speranţa în împărăția lui Dumnezeu. Pregătește-te pentru a câştiga viaţă veşnică în lumea nouă fără de păcat a lui Dumnezeu, făcând voinţa divină acum. Spre gloria eternă a lui Iehova, niciun păcat moştenit cauzator de moarte nu va fi lăsat să corupă noua lume, pentru că atunci vor fi împlinite cuvintele inspirate: „El va şterge orice lacrimă din ochii lor, şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut.” —Apoc. 21:4.

DOUĂ PORUNCI DE CARE DEPINDE LEGEA

„Învăţătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”, a întrebat unul dintre farisei. Isus i-a zis: „‘Să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta’. Aceasta este cea mai mare şi cea dintâi

poruncă. A doua, asemenea ei, este: 'Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi'. De aceste două porunci depinde toată Legea şi Profeţii."—Mat. 22:34-40.

Aici Isus a evidenţiat cerințele care erau fundamentale pentru Lege, nu doar cele Zece Porunci, ci întregul legământ al Legii, cu cele mai mult de şase sute de legi date de Dumnezeu, precum şi Profeţii. De observat că cele două porunci pe care Isus le-a selectat ca fiind de cea mai mare importanţă nu sunt luate din Decalog, ci erau o parte a Legii, despre care El spunea că depinde aceasta.

În Deuteronomul 6:5 se regăseşte această mare poruncă, dar ea nu apare doar aici. Ideea este repetată deseori ca fiind fundamentală pentru răspunsul izraeliților la toate poruncile pe care Dumnezeu le-a dat. Îndemnând oamenii să asculte de toate legile lui Dumnezeu, Moise a declarat: „O, Israele, ce altceva cere Iehova, Dumnezeul tău de la tine decât să te temi de Iehova, Dumnezeul tău, ca să umbli în orice lucru pe căile Sale şi să-l iubeşti pe Iehova Dumnezeul tău, cu toată inima şi cu tot sufletul tău." —Deut. 10:12.

Cu siguranţă, dacă israeliţii l-ar fi iubit pe Iehova, Dumnezeul lor, ei nu s-ar fi îndreptat spre alţi zei, nu ar fi dăruit devoțiunea care era a Lui unui chip cioplit, nu ar fi luat numele lui Iehova în deşert, sau nu ar fi transformat ziua de sabat, pe care El a stabilit-o special pentru închinarea Sa, într-o zi pentru câştig propriu. Încălcarea oricărora dintre aceste porunci, sau a oricărora dintre regulile drepte ale lui Dumnezeu, trăda lipsă de dragoste din partea lor. Aşadar, aceasta ar putea fi numită în mod corect „cea mai mare poruncă din Lege".

La fel şi în cazul poruncii de a iubi aproapele. Este înregistrat în Leviticul 19:18 şi spune: „Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi". Dar porunca este fundamentală şi este menţionată în legătură cu alte obligaţii. De exemplu, în versetul treizeci și patru al aceluiaşi capitol, se face referire la această poruncă în legătură cu tratamentul aplicat rezidenţilor temporari din țară. Natura fundamentală a acestei cerinţe a iubirii aproapelui este mai departe văzută în aceea că cel care iubeşte pe aproapele său nu-şi va necinsti părinţii, nu va comite crimă sau adulter, nu va fura lucruri ce aparţin aproapelui său, nu-l va prejudicia depunând mărturie falsă împotriva lui, sau nu va râvni la lucrurile ce aparţin altora. Încălcarea oricăreia dintre aceste porunci va constitui o ruptură a celei mai importante obligaţii de a-ţi iubi aproapele. „Iubirea nu face rău aproapelui; iubirea este deci împlinirea legii." —Rom. 13:8-10.

DOVADA IUBIRII LUI DUMNEZEU

Poruncile pe care Isus le-a citat în mod clar vorbesc despre obligaţia omului de a-l iubi atât pe Iehova, cât şi pe aproapele său. Totuşi, aceasta aduce în prim plan, şi astfel în mod vizibil, dragostea pe care Iehova o arată omenirii. Iubirea nu este ceva ce-şi are originea la oameni. Ea este un atribut cu care Creatorul i-a înzestrat pe oameni. Prin urmare, abilitatea noastră de a iubi este un rezultat a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi. Propria Sa expresie a iubirii faţă de noi impune ca răspuns o demonstraţie a iubirii pentru El. „Dar noi iubim, pentru că El ne-a iubit primul." (1 Ioan 4:19). Aşadar, atunci când aflăm că de poruncile de a-l iubi pe Dumnezeu şi pe aproapele nostru depinde întreaga Lege, acest lucru

ne determină să analizăm modalităţile în care Dumnezeu însuşi a dat dovadă de iubire în legătură cu Legea.

Lui Avraam, strămoşul naţiunii Israel, Iehova i-a promis că descendenţii săi vor deveni mulţi şi vor locui țara Canaan, care va fi a lor. El a spus mai departe: „Prin sămânţa ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului.” —Gen. 22:18.

După aproximativ patru sute de ani El i-a eliberat, în mod miraculos, pe izraeliți din sclavia egiptenilor, şi la muntele Sinai le-a oferit legământul Legii, drept constituţie pentru această naţiune a Sa nou-formată. Referitor la Lege s-a spus: „Ce naţiune mare are dispoziţii şi hotărâri judecătoreşti drepte, cum este toată legea aceasta pe care o pun astăzi înaintea voastră?” —Deut. 4:8.

Nu numai că acele legi divine erau drepte, reglementând în mod corect relaţiile omului cu Dumnezeul său şi cu aproapele său, oamenii, dar ele aveau o semnificaţie şi mai mare. Apostolul Pavel a fost inspirat să spună că „Legea este doar o umbră a lucrurilor bune viitoare”. Isus însuşi a subliniat faptul că Legea trebuie împlinită. (Evrei 10:1; Mat. 5:17, 18). Iar la Galateni 3:19, 24, scopul Legii este afirmat în mod specific, astfel: „Atunci de ce este Legea? Ea a fost adăugată [legământului lui Avraam] ca să scoată în evidenţă fărădelegile, până când avea să vină sămânţa căreia i se făcuse promisiunea. Ea a fost transmisă prin îngeri, prin mâna unui mediator. Astfel, Legea a devenit tutorele nostru care ne conduce la Cristos, ca să fim declaraţi drepţi datorită credinţei”. Legea le-a amintit în permanenţă evreilor de imperfecţiunea lor şi a imprimat în minţile lor nevoia unei jertfe perfecte care ar putea cu adevărat să le îndepărteze păcatele. Dar aceasta necesita ca Dumnezeu să-şi exercite mai departe dragostea Sa pentru a aduce împlinirea „lucrurilor bune care urmau să vină” şi „să trimită pe Fiul său, născut dintr-o femeie şi care a ajuns să fie sub lege, pentru a putea elibera prin răscumpărare pe cei aflaţi sub lege.’ (Gal. 4:4, 5). La astfel de dragoste face referire apostolul Ioan, când spune: „În aceasta constă iubirea: nu că noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi şi l-a trimis pe Fiul său ca jertfă de împăcare pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4:10). Prin urmare, dragostea care stă la baza Legii, care a adus împlinirea tipurilor sale profetice, şi care cerea ca israeliţii să-i răspundă cu dragoste pentru Dumnezeu şi pentru semenii lor, este dragostea pe care Dumnezeu însuşi a arătat-o.

ASCULTAREA DE LEGE

Nu a fost de-ajuns pentru cei aflaţi sub Lege să afirme verbal dragostea lor pentru Dumnezeu, nici nu a fost suficient doar să dea o dovadă de ascultare. Dragostea lor pentru Dumnezeu trebuia oferită din toată inima şi cu toată mintea şi din tot sufletul. Închinarea care venea doar de pe buze nu era acceptabilă. „Iehova spune: ‚Fiindcă poporul acesta se apropie cu gura şi Mă glorifică doar cu buzele, fiindcă şi-a îndepărtat inima de Mine şi teama de mine este o poruncă omenească, predată de oameni, de aceea … înţelepciunea înţelepţilor lui va pieri, iar priceperea oamenilor lui prevăzători se va ascunde.” —Isa. 29:13, 14.

Isus a mustrat pe cărturarii şi fariseii religioşi pentru atenţia lor egoistă faţă de anumite detalii ale Legii, eşuând pe de altă parte să se ridice la înălţime în

probleme care ar arăta o stare corectă a inimii. El a spus: „Vai de voi, scribi şi farisei, ipocriţilor! Pentru că voi daţi zeciuială din mentă, din mărar şi din chimen, dar neglijaţi lucrurile mai importante ale Legii: dreptatea, îndurarea şi fidelitatea. Pe acestea trebuia să le faceţi, însă fără să le neglijaţi pe celelalte. Călăuze oarbe, care strecuraţi ţânţarul, dar înghiţiţi cămila!” (Mat. 23:23, 24). Orbiţi de egoismul lor, aceştia au pierdut din vedere scopul Legii. Ei nu nutreau dragoste pentru Dumnezeu şi pentru dreptate. Considerând oamenii obișnuiți ca fiind inferiori lor, ei nu aveau dragoste pentru aproapele lor. Ei nu au reuşit să-și recunoască starea păcătoasă şi nevoia lor pentru un Răscumpărător, şi deşi profeţii l-au identificat, ei l-au respins pe Mesia atunci când acesta a apărut. Pe de altă parte, cei care au permis Legii să le fie tutor pentru a-i ghida spre Cristos au fost văzuţi ca având dragoste: „Prin aceasta toţi vor ştii că sunteţi discipolii Mei”, a spus El, „dacă aveţi iubire între voi.” —Ioan 13:35.

POZIŢIA CREŞTINĂ

Cu toate că legământul Legii în sine a trecut, adevărurile fundamentale şi principiile de bază pe care acesta se baza, continuă. Iehova continuă să fie singurul Dumnezeu adevărat, cel căruia creaturile sale îi datorează devoțiunea exclusivă. Dacă israeliţii aveau motive să-l iubească pe Iehova, ca răspuns la iubirea pe care acesta le-a arătat-o, creştinii de azi au și mai multe motive să facă aceasta. Cu adunarea creştină Dumnezeu a făcut un nou legământ. „Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu strămoşii lor în ziua în care i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care ei l-au încălcat, deşi eu eram proprietarul lor conjugal, zice Iehova. ‚Căci iată legământul pe care-l voi încheia cu casa [spirituală] lui Israel după zilele acelea’, zice Iehova. ‚Voi pune legea Mea înlăuntrul lor şi o voi scrie în inima lor. Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu’. ‚Nu vor mai învăţa fiecare pe semenul său şi fiecare pe fratele său, zicând, „Cunoaşteţi-l pe Iehova!”, fiindcă toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic dintre ei până la cel mai mare dintre ei’, zice Iehova. ‚Căci le voi ierta nelegiuirea şi nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.’” —Ier. 31:31-34.

Trăim acum vremea în care cel care şi-a dat viaţa drept jertfă ce înlătură păcatul, ca noi să putem câştiga viaţa, guvernează ca şi Rege şi în curând îl va distruge pe autorul păcatului, Satan Diavolul. Cu astfel de perspective glorioase, acum este timpul ca noi să ne arătăm dragostea pentru Dumnezeu, umplându-ne minţile cu o cunoştință exactă a voinţei Sale. Trebuie să luăm legea lui Dumnezeu în inima noastră şi să fim motivaţi să ne arătăm dragostea de Dumnezeu, ascultând poruncile Sale. Având o cunoştință clară a voinţei divine, împreună cu o dragoste puternică pentru Dumnezeu, nu ne vom întoarce de la aceasta pentru niciun câştig personal, aparent, sau nici măcar sub presiunea celor care ne persecută. Îi vom fi loiali lui Dumnezeu pentru că Îl iubim.—1 Ioan 5:3.

Şi cum rămâne cu cerinţa de a iubi pe aproape ca pe noi înşine? După ce a auzit această cerinţă, unul care a vrut să se dovedească drept, i-a spus lui Isus: „Cine este de fapt aproapele meu?” Isus i-a răspuns printr-o ilustrație. A povestit despre un om care a fost bătut şi tâlhărit pe drumul spre Ierihon. Un preot care a

Cuprins

trecut pe-acolo, şi mai târziu un levit, nu s-au oprit niciunul pentru a-l ajuta pe omul pe jumătate mort care zăcea pe marginea drumului. Dar un samaritean, mişcat de milă, i-a acordat primul ajutor, l-a dus la un han şi a plătit pentru întreţinerea lui până se va recupera. Este evident cine s-a dovedit a fi aproapele pentru acel om care a căzut între tâlhari. Isus a spus: „Du-te şi fă şi tu la fel.” — Luca 10:29-37.

Nu câştigăm nimic încercând să evităm chestiunea şi încercând să ne convingem că există doar puţini care merită mila şi ajutorul nostru. Isus a adus problema în discuţie când a spus: „Aţi auzit că s-a zis: Să-l iubeşti pe aproapele tău şi să-l urăşti pe duşmanul tău’. Dar Eu vă spun: Continuaţi să-i iubiţi pe dușmanii voștri și să vă rugaţi pentru cei care vă persecută; ca să vă dovediţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri, căci El face să răsară soarele său și peste cei răi şi peste cei buni, şi face să plouă și peste cei drepţi şi peste cei nedrepți. Dacă îi iubiţi pe cei care vă iubesc, ce răsplată aveţi? Nu fac la fel și încasatorii de impozite? Şi, dacă îi salutați numai pe fraţii voştri, ce lucru neobișnuit faceți? Nu fac la fel și oamenii națiunilor?” (Mat. 5:43-47). „Astfel”, spunea Pavel „cât avem timp favorabil, să facem ce este bine faţă de toţi, dar mai ales faţă de cei înrudiţi cu noi în credinţă.” —Gal. 6:10.

Aceasta nu cere ca creştinul să creadă în mod naiv declarațiile fiecărei organizații de caritate care face colecte de bani, să-şi ofere banii pentru uzul lor. În parabola bunului samaritean, cel lăudat nu s-a dus pur şi simplu în oraş şi a plătit pe altcineva să meargă şi să aibă grijă de cel care avea nevoie de ajutor. Din moment ce se afla la faţa locului, el a oferit personal ajutorul şi el însuşi a plătit cheltuielile omului la han.

Când vine vorba de necesităţile materiale ale vieţii, creştinii ştiu că exprimarea lor verbală a iubirii trebuie să fie susţinută de fapte, în măsura abilității lor. După cum spunea Iacov: „Dacă un frate sau o soră sunt goi şi lipsiți de hrana zilnică, iar unul dintre voi le spune: ‚Mergeţi în pace, încălziţi-vă şi săturaţi-vă’, dar nu le dați cele necesare corpului lor, la ce le foloseşte?” —Iac. 2:15, 16.

Totuşi, există alte lucruri de o şi mai mare importanţă şi care demonstrează o și mai mare iubire. Isus ne-a reamintit să nu fim prea îngrijorați în legătură cu lucrurile materiale ale vieţii. „Căci Tatăl vostru ceresc ştie că aveţi nevoie de toate aceste lucruri. Continuaţi să căutaţi mai întâi Regatul şi dreptatea Sa şi toate aceste lucruri vă vor fi adăugate.” (Mat. 6:32, 33). O mai mare dragoste poate fi arătată aproapelui nostru, prin îndreptarea atenţiei lui către împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea Lui. Cei care sunt slabi şi bolnăvicioşi din punct de vedere spiritual, cei care sunt flămânzi și însetaţi după dreptate, trebuie să fie hrăniţi cu adevărurile întăritoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ei au nevoie ca cineva să arate un interes plin de iubire faţă de bunăstarea lor spirituală. Aceasta ne-a instruit Isus să facem, atunci când a spus: „Mergeţi, aşadar, şi faceţi discipoli din oamenii tuturor națiunilor.” —Mat. 28:19.

Da, iubirea este la fel de fundamentală pentru modul de viaţă al unui creştin, cum a fost și ascultarea izraeliților faţă de Lege. Noi nu ne aflăm sub Lege,

ci suntem sub obligaţia de a-L iubi pe Iehova Dumnezeul nostru cu toată inima, mintea şi sufletul nostru şi pe aproapele nostru ca pe noi înşine.

Dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut munţii, dar n-aş avea iubire, nu sunt nimic. - 1 Cor. 13:2.

Să manifestăm înţelepciune practică în calitate de

FII AI LUMINII

Este obligaţia noastră să dăm dovadă de înţelepciune practică de dragul oamenilor asemănători oilor care au nevoie de păstori credincioşi. Nu avem îndrăzneală să fim precum Bildad din Șuah, din drama profetică a lui Iov. Acest Bildad nu a ajutat la rezolvarea problemei necăjitului Iov. Mai degrabă, el a pus la îndoială integritatea lui Iov şi l-a îndemnat pe Iov spre un alt curs de acţiune. Aşadar, Iov i-a spus lui Bildad: „Oh, cât de mult l-ai ajutat tu pe cel fără putere! Oh, cum ai salvat tu braţul lipsit de forţă! Cât l-ai sfătuit pe cel lipsit de înţelepciune şi cum ai făcut cunoscută mulţimii înţelepciunea practică!” Fie ca astfel de cuvinte să nu trebuiască să ne fie spuse cu reproş, în această eră a spațiului. Dacă dorim să ne dovedim adevăraţi prieteni şi mângâietori sinceri şi nu nişte „doctori fără valoare” celor asemenea oilor în necazul lor, astăzi, trebuie să le facem cunoscut calea înţelepciunii practice. (Iov 26:1-3; 13:4). Acea cale înseamnă pentru noi să-i facem interesaţi nu de spaţiul exterior, ci de cerurile unde pot strânge comori ferite de bombe alături de Iehova Dumnezeu şi Cristosul Său.

[2] Legat de impracticabilitatea programelor lumești moderne, Dr. A. R. J. Grosch a cauzat un vacarm la o conferință a oamenilor de știință, organizată de Institutul Tehnologiei din California, când el, în calitate de manager al programelor spațiale ale corporației IBM, a strigat: "Programul nostru de rachete este cântecul de lebădă al unei civilizații muribunde. Nu avem nevoie de rachete mai bune pentru a ne distruge unii pe alții - cele pe care le avem acum își vor face treaba adecvat. Și nu e necesar să ne ridicăm spre spațiul cosmic. Am putea cheltui banii pentru a rezolva mai bine probleme aici, acasă - să avem grijă de milioanele de subnutriți și supraaglomerați. Dacă am face asta, nu am avea nevoie să găsim lumi noi pentru a le coloniza." El a adăugat: "Suntem pe un drum prost, mă tem, când încercăm să rezolvăm problema prin uciderи în masă - sau vâslind spre o insulă mai mare în spațiu." - New York *Times*, pagina 2, 21 Martie 1959.

[3] Acum când războiul universal al Armaghedonului, care va izbucni de dincolo de spațiul cosmic, este iminent, nevoia oamenilor de aici de pe pământ este lucrul de care trebuie să avem grijă, imediat. Calea înțelepciunii practice este ca noi să arătăm din Sfânta Biblie cum cei care iubesc pacea și fericirea pot apela la pace la Iehova al armatelor, mai degrabă decât să încerce să intre în contact electronic cu luna, sau cu Venus sau cu altă planetă spre care se speră să se trimită nave spațiale. Este mult mai important să-l cunoști pe Iehova Dumnezeu și pe Fiul Său Isus Cristos decât să știi despre lună și planete, pe care Dumnezeu le-a creat, pentru că asemenea cunoștință despre Creator și Fiul Său, Salvatorul nostru, înseamnă viață veșnică. (Ioan 17:1-3). Dacă cineva ar vrea să se deplaseze și să vadă lucrurile în siguranță și comoditate în spațiul cosmic, ar fi mai înțelept să urmeze sfatul lui Isus și să caute mai întâi împărăția lui Dumnezeu, decât să plănuiască să devină un astronaut în nave spațiale. Cei care vor moșteni împărăția cerească vor vedea mult mai multe lucruri decât cele din spațiul cosmic. Ei se vor deplasa cu viteză mai mare, viteză angelică, și cu multă ușurință și comoditate. Călătoria spațială nu va putea niciodată să-i aducă nimănui viziunea despre Dumnezeu pe care moștenitorii Împărăției o vor câștiga. - Mat. 6:33; 5:8; Ex. 33:20.

[4] Înțelepciunea practică ia în considerare viitorul în mod înțelept, ceea ce înseamnă în concordanță cu ceea ce Dumnezeu ne-a spus în Sfânta Biblie. Este voința și scopul Său ca să existe o lume nouă dreaptă. El va fi unicul Dumnezeu venerat în acea lume nouă și Fiul Său glorificat Isus Cristos va fi singurul rege care va domni, prin harul lui Dumnezeu, peste tot pământul și spațiul cosmic. Ne vor permite Iehova Dumnezeu și Regele Său domnitor să trăim în acea lume nouă perfectă și să ne bucurăm de ea pentru totdeauna? Nu putem fi dușmani ai lui Dumnezeu și Cristos și să ne așteptăm să fie așa. Trebuie, așadar, să-i avem pe Dumnezeu și Regele său ca și prietenii noștri veșnici și nu această lume condamnată și cu viață scurtă.

[5] Trebuie să ne pregătim pentru viitor cu înțelepciune practică. Isus ne-a dat o parabolă sau ilustrație ca să ne învețe să facem asta. Un administrator din Orient a fost amenințat de stăpânul său cu concedierea pentru că administra bunurile stăpânului său în mod risipitor. "Atunci administratorul şi-a zis: «Ce voi face, de vreme ce stăpânul meu îmi va lua administraţia? Să sap, nu sunt în stare, să cerşesc, mi-e ruşine. Aha, ştiu ce voi face, pentru ca, atunci când voi fi dat afară din administraţie, oamenii să mă primească în casele lor”. Așa că i-a chemat pe cei care aveau datorii mari la stăpânul său și le-a schimbat hârtiile cu datoria cu altele

cu valori mai mici, în unele cazuri cu până la 50%, în altele cu până la 80% din datoria inițială. Când stăpânul a aflat de acțiunea sa care câștiga prieteni, pe cheltuiala stăpânului său, ce a făcut stăpânul? Desigur, l-a concediat pe administrator. Isus a lăsat nespus acest lucru; dar Isus a spus *aceasta* pentru a face clară ilustrația: „Stăpânul l-a lăudat pe administrator, deşi fusese nedrept, fiindcă lucrase cu înţelepciune practică. Pentru că fiii acestui sistem au mai multă înţelepciune practică, în generaţia lor, decât fiii luminii." - Luca 16:1-8.

[6] Înțelepciunea practică trebuie lăudată pentru că are rezultate care sunt în avantajul și beneficiul celui care o exercită. Deci, Isus ne-a spus cel mai bun mod de a aplica scopul acestei ilustrații, imitând, nu nedreptatea administratorului, ci înțelepciunea sa practică. Isus nu a vrut ca fiii luminii să fie mai puțin înțelepți, într-un mod practic, decât fiii acestui sistem lumesc față de generația lor. Isus vrea să fim înțelepți într-un mod practic față de Dumnezeu și Regele Său uns.

[7] În consecință, Isus le-a spus fiilor luminii adevărului: "De asemenea, vă spun: Faceţi-vă prieteni cu ajutorul bogăţiilor nedrepte, pentru ca, atunci când acestea vor dispărea, ei să vă primească în locuinţele veşnice. Cine este fidel în foarte puţin este fidel şi în mult şi cine este nedrept în foarte puţin este nedrept şi în mult. Dacă n-aţi fost fideli în bogăţiile nedrepte, cine vi le va încredinţa pe cele adevărate? Şi, dacă n-aţi fost fideli în ce este al altuia, cine vă va da ce este al vostru? Niciun servitor nu poate fi sclav la doi stăpâni, pentru că sau îl va urî pe unul şi îl va iubi pe celălalt, sau se va alipi de unul şi îl va dispreţui pe celălalt. Nu puteţi fi sclavi ai lui Dumnezeu şi ai Bogăţiei." - Luca 16:9-13.

[8] Nu ne putem dedica lui Dumnezeu, prin Cristos, și în același timp să rămânem sclavi ai bogățiilor, bogățiilor nedrepte, bogățiilor materiale. Trebuie să ne dovedim stăpâni ai bogățiilor nedrepte și să le facem să ne servească scopurile în timp ce slujim ca sclavi ai lui Dumnezeu. Asemenea bogății nedrepte nu sunt comorile pe care le strângem în cer la Dumnezeu, dar este înțelept să le folosim pentru a câștiga prieteni. Nu putem avea această lume drept prietena noastră întotdeauna. Este sigur că ea va pieri în "războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic". În fața tuturor incertitudinilor vieții prezente, singurii prieteni de care putem fi absolut siguri sunt Iehova Dumnezeu și Isus Cristos. Ei sunt singurii care ne pot primi în "locuințele veșnice", pentru că ei înșiși sunt nemuritori și veșnici. Deci ei ne pot da locuințe perfecte în lumea nouă veșnică, indiferent dacă acestea vor fi în împărăția cerească, alături de Isus Cristos, sau în paradisul pământesc, împreună cu toți oamenii sfinți credincioși înviați, din vechime, înainte de Cristos. Atunci, Iehova Dumnezeu și Isus Cristos sunt cei care este absolut necesar să ni-i facem prieteni, cei care vor avea cu adevărat ceva în care să ne primească cu bucurie, după ce această lume a "spațiului" va fi distrusă la Armaghedon și vom fi eliberați de orice conexiuni vom fi avut cu această lume.

[9] Deși bogățiile materiale ale acestei lumi nu sunt lucrurile de care avem nevoie pentru a ne dedica lui Dumnezeu, pentru a deveni sclavii Lui, sub Liderul nostru Isus Cristos, totuși putem folosi aceste bogății materiale într-un mod care să continue prietenia în care ne aduce devotamentul nostru pentru Dumnezeu, prin Cristos. Cu siguranță trebuie să fim atenți să nu folosim bogățiile nedrepte după

dedicarea noastră într-un fel care să-i transforme pe Dumnezeu și Cristos în dușmanii noștri. Iuda Iscarioteanul, necredinciosul dintre cei doisprezece apostoli originali ai lui Isus, a făcut asta. Vrem să ne dovedim "credincioși în legătură cu bogățiile nedrepte", și asta folosind bogățiile materiale pe care le avem acum, nu pentru a îmbogăți această lume sau pe sclavii lui Mamona (Bogăția), ci pentru a servi interesele împărăției lui Dumnezeu. Le vom folosi pentru a ne îngriji ca vestea bună a împărăției stabilite a lui Dumnezeu să fie predicată mai mult, pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii finale pentru toate națiunile, înainte de a veni sfârșitul lor complet. Având în vedere dedicarea noastră și a tot ce avem celui mai Mare Prieten al nostru, Iehova Dumnezeu, deținem cu adevărat în încredințare ce bogății materiale avem în mijlocul acestei lumi. Deci, trebuie să ne dovedim credincioși în a folosi asemenea bogății pământești, la fel cum trebuie să facem în a folosi toată bogăția spirituală neprețuită pe care Dumnezeu ne-a dat-o prin Cristos. Apoi, după Armaghedon, Dumnezeu și Cristos ne vor primi în locuințele veșnice pentru că am folosit înțelepciunea practică față de ei ca și Prieteni.

SĂ FACEM ÎNŢELEPCIUNEA UN SUCCES

[10] După cum a scris membrul regal al adunării poporului lui Iehova, înţeleptul rege Solomon: „Dacă o unealtă de fier se toceşte şi nu i se ascute tăişul, atunci omul trebuie să-şi încordeze toate puterile. Prin urmare, a face înţelepciunea un succes înseamnă un avantaj.” (Ecl. 10:10). Cât de adevărată este această vorbă! Dacă un om are de făcut o treabă ce necesită o unealtă ascuţită, atunci este în avantajul său ca unealta ce o foloseşte să fie ascuţită în marginile sale care taie. Dacă unealta s-a tocit şi el nu sesizează toceala şi nu-i ascute partea care taie, atunci când va lucra cu unealta în continuare tocită va trebui să muncească mai greu. El va trebui să consume mai mult din energia sa fizică şi din timpul său, iar lucrul făcut nu va fi atât de îngrijit când va fi gata cu multă muncă, sudoare şi efort suplimentare. Aceasta arată ineficienţă şi o pierdere. Nu reprezintă o înţelepciune practică din partea muncitorului cu unelte. Tot așa și cu înțelepciunea practică din partea fiilor lui Dumnezeu ai luminii. Ei trebuie să o facă un succes. Aceasta înseamnă că ei trebuie să folosească înţelepciunea practică pentru a avea succes sau în asemenea mod încât să devină un succes. Dacă reuşesc aceasta, atunci înţelepciunea lor practică pusă, atunci când este folosită, va fi un avantaj pentru aceştia. Felul în care administratorul nedrept a aplicat înţelepciunea sa practică a fost doar în avantajul său imediat şi temporar. Felul în care noi, fiii luminii, suntem învăţaţi să folosim înţelepciunea practică care vine de la Dumnezeu este în avantajul nostru etern.

[11] Nu are niciun rost să ne îngreunăm lucrurile şi să ne irităm cu rezultate nesatisfăcătoare sau cu execuţii. În această privinţă supraveghetorului creştin Timotei i s-au dat următoarele instrucţiuni, referitoare la turma poporului lui Dumnezeu aflată în responsabilitatea sa: „Aminteşte-le neîncetat aceste lucruri, poruncindu-le ca martor înaintea lui Dumnezeu să nu se certe pentru cuvinte, lucru ce nu foloseşte la nimic, fiindcă îi dărâmă pe cei care ascultă. Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are nimic de ce

să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului. Dar evită vorbirile deşarte care profanează ce este sfânt; pentru că [asemenea discursuri] ei vor înainta tot mai mult în nedumnezeire, iar cuvântul lor se va întinde ca o cangrenă." (2 Tim. 2:14-17). „Cuvântul adevărului", Sfintele Scripturi, este instrumentul prin care suntem autorizaţi şi ni se porunceşte să lucrăm, nu cuvinte sau învăţături din afara Cuvântului lui Dumnezeu, care determină o luptă în ceea ce priveşte înţelesul, o luptă ce nu aduce niciun rezultat folositor, ci îi păgubeşte cu adevărat pe cei care ascultă disputa. Discursurile acestei lumi care sunt profane datorită faptului că încalcă ceea ce este sfânt pentru Dumnezeu sunt doar vorbe goale fără un conţinut real, fără consistenţă reală, şi duc oamenii spre lipsă de evlavie şi determină corupţie asemănătoare cancerului, care devorează tot până survine moartea. Nu reprezintă înţelepciune practică să te ocupi şi să ai de-a face cu asemenea cuvinte, învăţături şi discursuri sau vorbe goale, profane.

[12] Utilizați instrumentul care împlinește lucrarea lui Dumnezeu, şi anume, Cuvântul Său cel sfânt. Atunci când îl mânuiți, asiguraţi-vă că este mânuit corect, nu numai ca acest Cuvânt al lui Dumnezeu să fie făcut să se armonizeze cu sine, ci, de asemenea, să fie mânuit cu motivație corectă în inimă şi în scop corect. Motivația noastră ar trebui să fie iubirea faţă de Dumnezeu şi față de oile Sale dragi. Scopul nostru ar trebui să fie să-l înălţăm pe Dumnezeu şi să adunăm toate oile într-un singur staul, sub Păstorul său drept, Isus Cristos. Acest lucru necesită, de asemenea, *predicarea* "cuvântului adevărului" lui Dumnezeu. Trebuie să fim atenţi ca instrumentul nostru să fie cu părți ascuţite, tăioase. Cuvântul lui Dumnezeu este așa în sine; dar trebuie să păstrăm ascuţită înţelegerea noastră despre acesta şi abilitatea noastră de a-l predica și învăța într-un mod tăios, incisiv, pătrunzător, străpungător nu plictisitor, tocit, neconvingător, şi având nevoie, astfel, de timp şi efort suplimentare pentru a ajunge în punctul dorit şi la ce ne-am propus. Datorită eşecului de a-l folosi, instrumentul sau unealta de care dispunem va părea aşa. Nevoia stringentă de strângere și zidire a oilor acum, înainte de Armaghedon, ne cere să facem totul în mânuirea corectă a Cuvântului adevărului. Trebuie să ne pregătim dinainte în cel mai înalt grad de precizie. Aceasta va economisi cu adevărat efort în timp ce suntem în lucrare şi va obține cele mai bune rezultate.

[13] În acel caz, vom face înţelepciunea practică un succes. Vom folosi înţelepciunea practică pentru a avea succes, iar aceasta va fi în avantajul nostru veşnic. Ca lucrători nu trebuie să avem nimic de care să ne ruşinăm şi trebuie să ne arătăm aprobaţi înaintea lui Dumnezeu.

TEMELIA PRACTICĂ

[14] În această eră spațială, Creştinătatea este plină de religionişti care fac multe lucruri în numele Domnului Isus. Cu toate acestea, ei nu mânuiesc corect Cuvântul adevărului. Ei se fac pe ei înşişi o parte a acestei lumi; se constituie prieteni ai acestei lumi, şi apoi se angajează să facă multe lucruri în armonie cu scopurile acestei lumi, astfel încât să se menţină în termeni buni cu aceasta, niciodată neintrând într-un conflict cu ea. Apoi, la aceste lucrări la care s-au

angajat în conformitate cu standardele şi obiectivele acestei lumi, ei ataşează numele lui Cristos. Ei numesc astfel de lucrări creştine şi susţin că Cristos a stabilit un exemplu pentru ei să facă astfel de lucrări. De exemplu, nu au făcut Cristos şi apostolii Săi lucrări de vindecare? Şi atunci, de ce să nu devină ei misionari medicali? Cu toate acestea, numele în care se presupune că fac lucrarea, nu este ceea ce face lucrarea dreaptă. Pe lângă nume, produsul lucrării trebuie să fie drept.

[15] Isus a spus: „Într-adevăr, după roadele lor îi veţi recunoaşte pe oamenii aceştia. Nu oricine îmi zice, ‚Doamne, Doamne' va intra în regatul cerurilor, ci acela care face voinţa Tatălui meu care este în ceruri. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne, n-am profeţit noi în numele Tău, n-am scos noi demoni în numele Tău şi n-am făcut noi multe lucrări de putere în numele Tău?' Şi totuşi, atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v-am cunoscut! Plecaţi de la mine, voi, lucrători ai nelegiuirii!" (Mat. 7:20-23). Isus Cristos a făcut întotdeauna voința Tatălui Său care este în ceruri. El nu a înfăptuit niciodată vreo nelegiuire față de Dumnezeu. Numele Său nu trebuie să fie asociat cu ceea ce nu reprezintă voința lui Dumnezeu, cu nelegiuirea. A alătura numele lui Isus nelegiuirii este un lucru rău, indiferent că o astfel de nelegiuire ar părea că împlineşte lucrări minunate. Isus nu-i cunoaşte pe lucrătorii nelegiuirii care folosesc numele Său în mod ipocrit, pentru a denatura lucrările lor şi pentru a face o impresie înşelătoare. În consecinţă, astfel de lucrători nelegiuiţi acţionează fără înţelepciune practică.

[16] Isus Cristos este asociat cu înţelepciunea cerească şi cu înţelepciunea practică. El a manifestat întotdeauna aceste calităţi de succes. Ca întâi născut al lui Dumnezeu în ceruri, înainte să devină un om perfect pe pământ, El este personificat în capitolul opt al Proverbelor regelui Solomon. Acolo el este reprezentat drept personificarea înţelepciunii divine. În această calitate, El spune: „Eu, înţelepciunea, locuiesc cu prevederea şi cunoştinţă şi capacitate de gândire. Teama de Iehova înseamnă urârea răului. Eu urăsc aroganţa şi mândria, calea rea şi gura înşelătoare. Al meu este sfatul şi a mea este înţelepciunea practică. Eu sunt priceperea; eu am putere." —Prov. 8:12-14.

[17] Faptul că a făcut înţelepciunea practică un succes, când a fost pe pământ, a semnificat un avantaj pentru Isus spre a câştiga gloria cerească veşnică. Ascultaţi, acum, cuvintele Sale de înţelepciune practică pentru noi, cei care nu dorim să cădem în capcana nelegiuirii: „Prin urmare, cine aude aceste cuvinte ale Mele şi le pune în practică se va asemăna cu un bărbat prevăzător [un om cu înţelepciune practică], care și-a zidit casa pe stâncă. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia pe stâncă. Dar cine aude aceste cuvinte ale Mele şi nu le pune în practică se va asemăna cu un bărbat nechibzuit, care şi-a zidit casa pe nisip. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au lovit casa aceea și ea s-a prăbuşit. Și mare i-a fost căderea." —Mat. 7:24-27.

[18] Atât creştinul nechibzuit, cât şi cel chibzuit aud cuvintele lui Isus, la fel cum le aud fecioarele nechibzuite şi cele chibzuite. (Mat. 25:1-13). Dar creştinul nechibzuit nu ţine seama de cuvintele lui Isus şi nu le pune în practică. El este neglijent, nechibzuit, îngust la minte şi neascultător. Astfel, structura sa religioasă

o construieşte pe neascultare faţă de cuvintele lui Isus, drept fundament. Neascultarea ca fundament nu oferă nicio bază celui care construieşte. Este precum nisipul. În marele potop al judecăţii de la Armaghedon structura religioasă a creştinilor nechibzuiţi şi neascultători se va surpa. Căderea ei va fi mare. Ea va însemna distrugere veşnică pentru cel care o locuieşte.

[19] Creştinul de succes este o persoană care are înţelepciune practică cerească, o persoană cugetată, chibzuită, prevăzătoare, ce lucrează pentru ceva permanent, solid, rezistent împotriva forţelor distructive. El este ascultător de cuvintele de autoritate. Structura sa creştină o clădeşte pe ascultare de cuvintele înţeleptului Fiu al lui Dumnezeu, ca bază. Ascultarea faţă de aceste cuvinte îi serveşte drept stâncă pentru fundaţie, o stâncă ale cărei rădăcini merg adânc în jos, astfel încât nu poate fi distrusă, subminată sau răsturnată. În mijlocul furtunii judecăţii divine de la Armaghedon, structura creştină în care locuieşte acest discipol chibzuit, în această eră a spațiului, nu va fi distrusă. El va locui veşnic, pentru că va fi arătat înţelepciune practică, în armonie cu voinţa perfectă a lui Dumnezeu. Faptul că a făcut din înţelepciunea practică un succes, că a utilizat înţelepciunea practică pentru a avea succes, va fi în avantajul său veşnic, în noua lume fără sfârşit a lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce suntem obligaţi să manifestăm de dragul oamenilor asemenea oilor, şi ce cale de acţiune înseamnă aceasta pentru noi, în această eră spaţială?
2. Ce a spus, recent, un manager al programelor spaţiale, la o conferinţă a oamenilor de ştiinţă, despre caracterul nepractic al programelor lumeşti moderne?
3. (a) Cum ne îngrijim de cei nevoiași, ce necesită acum îngrijire, înainte de Armaghedon? (b) Ce va depăşi în viziune propusa călătorie în spaţiu?
4. În ce mod priveşte viitorul înţelepciunea practică şi, prin urmare, de ce nu îndrăznim să-i avem acum ca duşmani pe Dumnezeu şi pe Cristos?
5. Ce parabolă sau ilustraţie ne-a oferit Isus, pentru a ne învăţa să ne îngrijim, în mod înţelept, de viitor?
6. Care este cea mai bună metodă de a aplica chestiunea esențială a ilustrației lui Isus?
7. Ce ne-a spus Isus să facem cu bogăţiile nedrepte şi cu robia faţă de bogăţii?
8. Cine sunt prietenii absolut siguri alături de care să rămânem, de partea bună, şi de ce?
9. Cum trebuie să ne dovedim în legătură cu bogăţiile nedrepte, după dedicare, şi cum vom fi răsplătiţi că facem aşa?
10. Ce ilustraţie a folosit Solomon despre faptul de a face înţelepciunea să aibă succes şi cu ce avantaj suntem învăţaţi să folosim cu succes înţelepciunea practică?
11. (a) De ce nu este rațional să ne îngreunăm lucrurile? (b) De ce i s-a spus lui Timotei să mânuiască drept cuvântul adevărului?
12. (a) Ce instrument trebuie să folosim, atunci, şi cum îl mânuim corect? (b) Cum îl păstrăm noi ascuţit pentru a-l întrebuinţa, şi cu ce folos?
13. De ce noi, lucrătorii, nu vom avea atunci nimic de care să ne fie ruşine?

14. Cum nu mânuiesc corect religioniştii creştinătăţii Cuvântul adevărului, şi de ce numele luat nu face corectă calea de acţiune a cuiva?
15. Ce a spus Isus ca dovadă a acestui lucru, și prin urmare, de ce acţionează fără înţelepciune practică lucrătorii fărădelegii?
16. Cum arată capitolul opt din Proverbele că Isus Cristos este asociat cu înţelepciunea cerească, practică?
17. Cum a lucrat, în mod avantajos pentru Isus, faptul că a făcut ca înţelepciunea practică să aibă succes, şi ce ilustraţie a oferit El împotriva căderii în cursa fărădelegii?
18. Pe ce zideşte creştinul nechibzuit şi cu ce rezultat final?
19. (a) Ce fel de persoană este creştinul de succes? (b) Pe ce zideşte el şi ce avantaj va avea aceasta pentru el?

Partea a 26-a – „Să se facă voința Ta pe pământ”

Așa cum s-a prezis în capitolul 11 al profeției lui Daniel, Alexandru cel Mare, după ce a întemeiat Imperiul Grec sau Macedonean (a cincea putere mondială din istoria biblică), a murit în Babilon în 323 î.e.n. Pentru o vreme, imperiul său a fost împărțit în patru imperii elene, conduse de generalii lui Alexandru cel Mare. Generalul Seleucus Nicator și-a asigurat Babilonul, Media, Siria și Persia, și provinciile la est de fluviul Indus, iar dinastia sa de conducători regali prin fiul său, Antioh I, a ajuns să fie cunoscută ca „împăratul de la miazănoapte”, pentru că domnea din Siria, la nord de Ierusalim. Generalul Ptolemeu Lagus și-a asigurat Egiptul, Libia, Arabia, Palestina și Coele-Siria (sudul Siriei), și dinastia sa de conducători regali a ajuns să fie cunoscută ca „împăratul de la miazăzi”, pentru că domnea din Egipt până la sud de Ierusalim. Din cauza rivalității și a poftei după teritorii, „împăratul de la miazănoapte” și „împăratul de la miazăzi” s-au războit. În anul 217 î.e.n. Antiohus al III-lea, ca împărat de la miazănoapte, a luptat împotriva lui Ptolemeu al IV-lea al Egiptului, ca „împărat de la miazăzi”, în împlinirea profeției din Daniel 11:10, JP.

30. Îngerul lui Iehova a arătat cum se va schimba cursul luptei, spunând: „Împăratul de la miazăzi se va înfuria şi va ieşi să lupte cu el, cu împăratul de la miazănoapte. Acesta va ridica o mulţime mare, dar mulţimea va fi dată în mâna aceluia.” (Dan. 11:11, *JP*). Înverșunat, împăratul de la miazăzi, Ptolemeu IV Filopator (sau Trifon), a mers spre nord cu 70 000 de soldaţi, împotriva inamicului care avansa. Ei s-au întâlnit în oraşul de coastă Rafia, cam la 20 mile sud-vest de Gaza, şi nu foarte departe de graniţa cu Egiptul. Regele sirian Antioh III a strâns o „mare mulţime”, puternică, de 60 000 soldaţi, dar a fost predat în mâinile împăratului de la miazăzi.

31. „Şi mulţimea va fi dusă departe. Inima lui se va îngâmfa şi el va face să cadă zeci de mii, dar nu va birui.” (Dan. 11:12, *JP*). Împăratul de la miazăzi,

Ptolemeu IV, a omorât 10 000 de pedestraşi sirieni şi 300 de călăreţi şi a luat 5 000 de prizonieri, ceea ce a constituit o mare pierdere pentru împăratul de la miazănoapte. Cei doi regi au semnat un tratat de pace, iar Antioh III a fost obligat să renunţe la Fenicia, inclusiv Tir, Ptolemea şi Coele–Siria, pe care le cucerise. Dar el şi-a păstrat portul maritim Seleucia. Această pace a fost în avantajul său, pentru că împăratul de la miazăzi nu s-a folosit de victoria sa pentru „a birui”. El s-a întors la o viaţă de risipă în Egipt şi nu a lăsat un succesor care să preia o conducere agresivă împotriva Siriei, ci numai pe fiul său în vârstă de 5 ani, Ptolemeu V, ca succesor la tronul Egiptului. Acestea s-au întâmplat cu mulţi ani înainte ca duşmanul său sirian, Antioh III, să moară şi el. Îngerul lui Iehova a prezis: „El nu va birui”. După această victorie, inima lui s-a îngâmfat, dar în mod special împotriva lui Iehova Dumnezeu. Iuda şi Ierusalimul au continuat să se afle sub dominaţia lui, dar el a ajuns să fie împotriva poporului lui Iehova.

32. Împăratul de la miazănoapte, Antioh III, după ce a fost înfrânt la Rafia, s-a retras în Antiohia, capitala sa siriană. Spre deosebire de oponentul său victorios, el a continuat pe calea spre măreţie pământească, câştigându-şi titlul de *Megas*, cel Mare. El şi-a direcţionat geniul militar spre est şi i-a învins pe parţi în 209 î. Cr. În anul următor a condus o expediţie şi mai departe spre est, împotriva bactrienilor, în adâncul Asiei. Aceste expediţii încununate de succes i-au adus titlul de „cel Mare”. Întorcându-se apoi spre vest, a capturat Efesul din Asia Mică şi l-a transformat în capitala sa. A traversat Helespontul (strâmtoarea îngustă a Dardanelelor) până în Europa. Acolo a reconstruit oraşul Lisimachia, care a fost fondat de către generalul lui Alexandru, Lisimach. În acest punct Roma i-a cerut să renunţe să se mai amestece în Europa. În 191 î. Cr. romanii i-au declarat în mod formal război. În final, a fost înfrânt la Magnesia, în Asia Mică, nu departe de capitala sa, Efes. Când s-a stabilit pacea cu Roma, el a renunţat la tot ce era de partea romană a munţilor Taurus din Asia Mică şi, de asemenea, a plătit tribut. El a devenit tatăl Cleopatrei, pe care a dat-o de soţie împăratului de la miazăzi, Ptolemeu V. De atunci, Cleopatra a devenit numele obişnuit al reginelor egiptene din linia Ptolemeică.

33. Referitor la împăratul de la miazănoapte, Antioh III cel Mare, îngerul lui Iehova a mai profeţit: „Împăratul de la miazănoapte va ridica iar o mulţime mai mare decât prima. Şi, la sfârşitul timpurilor, după câţiva ani, va veni cu o mare armată şi cu multe provizii.” (Dan. 11:13, *JP*). Acele „timpuri” sau ani prezise aici s-au dovedit a fi doisprezece sau mai mulţi ani după lupta de la Rafia, acolo unde el a fost înfrânt de Ptolemeu IV. După trecerea timpului, învingătorul din acea luptă a murit şi fiul său în vârstă de cinci ani a devenit împăratul de la miazăzi, purtând numele de Ptolemeu V. Profitând de vârsta fragedă a împăratului de la miazăzi, Antioh III a decis să recucerească toate teritoriile pe care le pierduse. Pentru aceasta, a constituit o confederaţie împreună cu Filip V, regele Macedoniei, împotriva tânărului Ptolemeu V. După aceea, a invadat Fenicia şi Siria şi a capturat oraşul de coastă Gaza, din apropiere de Egipt. A avut o armată mare şi foarte bine aprovizionată.

34. Timpurile urmau să devină grele pentru împăratul de la miazăzi, conform următoarei profeţii a îngerului lui Iehova către Daniel: „În timpurile acelea, mulţi se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi. Copiii celor violenți din mijlocul poporului tău se vor ridica să împlinească viziunea, dar se vor poticni.” (Dan. 11:14, *JP*). Pe lângă regele sirian Antioch III şi aliatul său macedonean, regele Filip V, tânărul împărat de la miazăzi mai avea şi alţi pricinuitori de necazuri cu care să se lupte chiar în Egipt. Ca tutore al său, Agatocle a domnit în numele regelui, dar s-a purtat arogant cu egiptenii. Din această cauză mulţi egipteni s-au revoltat.

35. În conformitate cu profeţia, chiar şi câţiva din poporul lui Daniel au devenit provocatori. Ei au fost „copiii celor violenţi”, sau au fost oameni ai violenţei, revoluţionari într-un anumit fel. „Viziunea” pe care ei ar fi putut să o aibă din Cuvântul lui Iehova au încercat să o împlinească înainte de timp, în concordanţă cu înţelegerea lor egoistă a problemei. Efortul sau mişcarea lor nu a avut nimic de a face cu construirea unui templu în Egipt, acela numit templul lui Onias, după preotul evreu Onias, şi construit de acest fiu al marelui preot, Onias III, pentru a forţa împlinirea materială a lui Isaia 19:19. Aceşti iudei, oameni ai violenţei, au greşit dacă s-au gândit să pună capăt erei „timpului fixat naţiunilor” care a început în 607 î. Cr., când Ierusalimul a fost pustiit şi iudeii au ajuns sub „cele şapte timpuri” de stăpânire a națiunilor. În încercarea de a o lua înaintea Dumnezeului Cel Preaînalt în această problemă sau oricare alta care nu este descoperită în Daniel 11:14, ei au fost condamnaţi „să se poticnească”.

36. Îngerul lui Iehova s-a uitat acum la nord de acei oameni violenţi din mijlocul poporului lui Daniel şi a spus: „Şi împăratul de la miazănoapte va veni, va ridica metereze şi va cuceri un oraş bine fortificat. Braţele celui de la miazăzi nu vor rezista, iar în ce privește pe poporul său ales, nu vor avea putere să se împotrivească. Cel care va veni împotriva lui va lucra după voința lui şi nimeni nu va rămâne în picioare înaintea lui. El va sta în ţara minunată şi în mâna lui va fi exterminare.” (Dan. 11:15, 16, *JP*). Forţele armate sau „braţele celui de la miazăzi” pe care regele Ptolemeu V Epiphanes le-a trimis sub comanda generalului Scopas s-au dovedit a fi incapabile să reziste în faţa presiunii de la miazănoapte. Generalul egiptean s-a confruntat cu Antioh III cel Mare departe, în nordul Ierusalimului, la Paneas (care mai târziu s-a numit Cezarea, Filipi). Aceasta s-a întâmplat pe cursul superior al Iordanului, în apropiere de muntele Hermon, foarte aproape de locul unde, mai târziu, a avut loc schimbarea la față a lui Isus Cristos. (Mat. 16:13; 17:1-9). Aici a avut loc lupta.

37. Antioh III a ieşit victorios. El i-a alungat pe generalul egiptean Scopas şi pe cei 100 000 soldaţi de elită sau „oameni aleşi” înapoi în portul maritim Sidon din Fenicia, „un oraş bine fortificat”. Acolo el „a ridicat metereze” sau asediu. A cucerit Sidonul, în 198 î. Cr., deoarece generalul Scopas a fost obligat să se predea din cauza foametei. Antioh III a înaintat „după voința lui”, pentru că forţele împăratului de la miazăzi nu au fost capabile să i se împotrivească. El a capturat mai multe oraşe şi a pornit împotriva capitalei „țării minunate”, Ierusalim, cu al său sanctuar reconstruit.

38. Garnizoana militară pe care împăratul de la miazăzi o avea staționată în Ierusalim a eşuat în încercarea de a proteja oraşul sfânt. În final, Antioh III a intrat în Ierusalim şi a fost întâmpinat bine de către locuitorii acestuia, care păreau a se fi înstrăinat de împăratul de la miazăzi. Şi în acest fel, în 198 î. Cr., Ierusalimul şi Iudeea au trecut de sub dominaţia Egiptului sub dominaţia împăratului sirian de la miazănoapte. Cu Antioh III cel Mare, împăratul de la miazănoapte a început „să stea în țara minunată", dar cât timp urma să rămână el acolo?

39. „Şi în mâna lui va fi exterminare". Într-adevăr, exterminarea evreilor sau a egiptenilor care i se opuneau era în puterea sa. Dar cuvântul ebraic din Daniel 11:16 pentru „exterminare" poate fi citit, de asemenea, „ei toţi" sau „în întregime". El a preluat controlul asupra „țării minunate", în întregime, eliminându-l pe împăratul de la miazăzi. Cât timp, totuşi, aveau să se supună iudeii împăratului sirian de la miazănoapte? Mai mult, se va supune acest împărat cererii Romei şi va ceda teritoriile capturate de el? Ce prezice profeţia?

ROMA ÎŞI FACE SIMŢITĂ PREZENŢA

40. „El îşi va îndrepta faţa ca să intre cu forţa întregului său regat. Va face o înţelegere de pace cu el. I-o va da pe fiica soției sale (fiica femeilor, *JP*) s-o distrugă. Ea nu va rezista şi nu va mai fi a lui." (Dan. 11:17, *Le*). Antioh III a vrut ca Siria să domine Egiptul. El şi-a îndreptat fața ca să stăpânească Egiptul cu forța întregului său regat, acum că deja cucerise Iudeea. Dar de ce a făcut el o înțelegere de pace şi a încheiat un acord cu împăratul de la miazăzi, Ptolemeu V Epifanes? Trebuia să ocolească cerinţele Romei geloase. Ptolemeu V avea numai cinci ani când a devenit rege. Iar când Antioh III şi regele Filip V al Macedoniei s-au aliat împotriva băiatului rege pentru a-i cuceri teritoriile şi a le împărţi între ei, tutorii lui au făcut o gravă greşeală. Ei s-au întors spre Roma şi l-au pus sub protecţia acestei puteri agresive. Roma a profitat bucuroasă de acest avantaj pentru a se extinde dincolo de sfera ei de influenţă; şi pentru a-l proteja pe Ptolemeu V a crezut că are dreptul de a-l bloca pe sirianul Antioh III să ajungă şi mai mare.

41. Sub constrângerea Romei, Antioch III a iniţiat pacea cu împăratul de la miazăzi. Dintr-un motiv egoist, a decis ca tânărul împărat să-i devină ginere. În loc să cedeze fără drept de apel teritoriile cucerite de el, ascultând de Roma, a făcut un transfer nominal de teritoriu către regele Ptolemeu V, prin intermediul „fiicei femeilor", Cleopatra, „fiica soţiei sale". Astfel, pentru această căsătorie politică, ea urma să primească de la tatăl ei, ca dotă, provinciile cucerite: Coele-Siria, Palestina (ce includea „țara minunată") şi Fenicia.*

42. Cu toate acestea, Antioh III nu a lăsat, în realitate, ca aceste provincii să treacă în posesia ginerelui său de la miazăzi, prin intermediul fiicei lui, Cleopatra. În 196 î. Cr. Ptolemeu V a fost declarat major conform legii şi încoronat ca împărat de la miazăzi. În 193 î. Cr. s-a făcut şi căsătoria sa cu Cleopatra. Scopul acestei căsătorii politice a fost „să distrugă" sau să aducă Egiptul în ruină, făcându-l să se supună Siriei. Dar acest plan nu a reuşit, şi avantajul nu a rămas cu regele sirian Antioh III. În seria de probleme care au urmat, Cleopatra i-a luat partea tânărului ei soţ, în loc de a lua partea tatălui ei sirian. Astfel, ea a pus piedici

Cuprins

planurilor egoiste ale tatălui ei, Antioh III. Când a izbucnit, în sfârşit, războiul dintre tatăl ei şi Roma, Egiptul a trecut de partea protectorului său, Roma.

43. După ce a căsătorit-o pe fiica sa Cleopatra din interese politice, Antioh III a cunoscut o răsturnare de situaţie. Îngerul lui Iehova spusese dinainte: „El îşi va întoarce faţa spre regiunile de coastă şi va cuceri multe – dar un comandant va trebui să pună capăt batjocurii împotriva lui, ca să nu mai fie batjocorit. El îşi va întoarce faţa spre fortăreţele din ţara lui, dar se va poticni, va cădea şi nu va mai fi găsit.” (Dan. 11:18, 19, *Ro*). Ţinuturile de coastă erau cele din Asia Mică, Grecia şi Macedonia. S-a întâmplat că a izbucnit războiul în Grecia, în anul 192 î. Cr., şi Antioh III a fost forţat să vină în Grecia. El a rămas acolo în acel an. A capturat Chalcis, a câştigat o poziţie bună în Beoţia şi a încercat să preia Tesalia, dar s-a retras în faţa armatei macedonene.

44. În anul următor Roma a declarat în mod oficial război lui Antioh III, care se afla atunci în Acarnania. El s-a întors la Chalcis. La Termopile s-a înfruntat cu romanii şi a fost învins. Astfel că a navigat înapoi în Asia Mică, în capitala sa, Efes. Dar acum romanii şi-au propus să îl forţeze pe acest împărat de la miazănoapte să părăsească Asia. S-au purtat lupte pe mare. Prima dată, amiralul lui Antioh III a înfrânt flota romană, dar imediat după aceea, propriul său amiral a suferit cea mai grea înfrângere din partea flotei romane. După aceasta, Antioh III a renunțat la Lisimachia din peninsula Chersonese. Renunțând la Lisimachia, le-a deschis romanilor posibilitatea de a traversa Helespontul în Asia Mică.

45. În anul 190 î. Cr., la Magnezia, a avut loc o luptă decisivă, în apropiere de Efes, iar Antioh III împreună cu 80 000 de oameni, au pierdut în faţa „comandantului” roman Lucius Scipio Asiaticus. Împăratul de la miazănoapte era acum dispus să facă pace cu Roma. Comandantul Scipio i-a dat instrucţiuni să îşi trimită reprezentanţi la Roma. În anul 189 î. Cr. s-a realizat acordul final de pace. Lui Antioh III i s-a cerut să renunţe la tot ce avea în Asia Mică, tot ce era la vest de Munţii Taurus, precum şi la tot ce avea în Grecia. El a trebuit să plătească 15 000 talanţi Romei şi 500 talanţi aliatului ei, Eumenes, regele din Pergam, care a ajutat-o să îl învingă pe Antioh III la Magnezia. Ca o recompensă suplimentară, regele Eumenes a primit teritoriile europene şi toate posesiunile lui Antioh III din Asia Mică, până la Munţii Taurus. Roma şi-a stabilit astfel dominaţia asupra împăratului sirian de la miazănoapte. Unul dintre fii săi, cel care a devenit regele Antioh IV, a trăit, când era copil, la Roma, ca ostatic.

46. După ce a fost alungat din Grecia şi a pierdut Asia Mică, şi practic întreaga sa flotă, Antioh III și-a întors fața spre cetăţile din propria țară. Romanii - au întors propria batjocură. A fost forţat să plătească o amendă uriaşă Romei. În anul 187 î. Cr., în timp ce încerca să prade templul lui Belus din Elimas, Persia, a fost ucis. S-a clătinat şi a căzut mort. A lăsat în urma lui doi fii, Seleucus şi Antioh, care i-au fost succesori.

47. Aici împăratul de la miazănoapte a devenit Seleucus IV, supranumit Philopator („Iubitor de tată”). În ciuda pierderilor grele rezultate din înfrângerea tatălui său în lupta de la Magnezia, la care şi el a luat parte, Seleucus IV a continuat să fie numit „Regele Asiei”. Fiul său Demetrius a simțit dominaţia

Romei, el slujind drept ostatic la Roma. Ptolemeu V, cumnatul egiptean al lui Seleucus IV prin căsătoria cu Cleopatra, a încercat să recâştige provinciile pierdute care i-ar fi revenit ca dotă a Cleopatrei. Otrava a oprit toate pregătirile acestuia. El a fost urmat de către Ptolemeu VI Philometor („Iubitor de mamă”).
(Va urma)

* Vezi *Antichităţile Evreilor*, de Flavius Josephus, Cartea 12, capitolul 4, paragraful 1; şi Cartea 28 a lui Polibiu, capitolul 17.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

30. Unde s-a întâlnit cu el împăratul de la miazăzi pentru a se lupta, şi ce a fost dat în mâna lui?
31. Cum a fost dusă departe o mulțime în această luptă, care au fost termenii de pace ai tratatului semnat, dar de ce nu a biruit împăratul de la miazăzi, sau i s-a îngâmfat inima?
32. Cum a continuat spre măreţie acest înfrânt împărat de la miazănoapte, şi cum a intrat în conflict cu Roma, în mod dezastruos?
33. Cum a ajuns acest împărat de la miazănoapte la sfârşitul anilor cu o armată bine aprovizionată și a cucerit teritoriul de la Egipt?
34. Ce probleme a avut tânărul împărat de la miazăzi?
35. Cum au devenit unii din poporul lui Daniel perturbatori, dar s-au poticnit în eșecul de a stabili viziunea?
36. Cum a venit împăratul de la miazănoapte şi cum nu i-au rezistat brațele celui de la miazăzi?
37,38. (a) Unde şi-a ridicat el metereze, şi ce oraş bine fortificat a cucerit? (b) Cum a ajuns el să „stea în țara minunată”?
39. Cum a ajuns ca exterminarea să fie în mâinile lui şi ce întrebări s-au ridicat?
40. (a) Deşi împăratul de la miazănoapte a intrat cu toată tăria regatului său, totuşi de ce a făcut „o înțelegere de pace”? (b) Cum s-a împotrivit el, aici, Romei?
41. Care au fost termenii de pace pe care i-a făcut cu împăratul de la miazăzi, care au implicat-o pe „fiica femeilor”?
42. Care a fost scopul acestei căsătorii politice, dar de ce nu s-a desfăşurat în avantajul său şi de ce avantajul nu fost în favoarea sa?
43. Către ce ţinuturi de coastă și-a întors el fața şi de ce?
44,45. Cum a pus capăt batjocurii, prin împăratul de la miazănoapte, un „comandant”, şi cum a fost stabilită dominaţia asupra împăratului de la miazănoapte?
46. Către ce și-a întors el acum fața, cum a fost surprins şi cum a eşuat astfel încât nu a mai fost găsit?
47. Cine a devenit noul împărat de la miazănoapte şi cum a continuat el să fie numit?

Folosirea tactului teocratic

Toamna aceasta, într-o dimineață de duminică, doi martori ai lui Iehova mergeau din casă în casă, în frumosul cartier german din Philadelphia, Pennsylvania. La una din uși o mamă amabilă și mai degrabă tânără i-a poftit înăuntru, deși le-a explicat dintr-o suflare că era destul de ocupată și era catolică. I-a rugat totuși să ia loc și a ascultat predica biblică pe care unul din martori a ținut-o. Atunci când cei doi martori s-au ridicat ca să plece, ea l-a întrebat pe unul din ei: „Ce crezi despre Billy Graham?" (unul din cei mai renumiți predicatori baptiști din America – n.t.)

Martorul a răspuns: „În anumite privințe, Billy Graham poate fi asemănat cu Apollo, unul dintre discipolii timpurii. Puteți vedea aici, în Faptele 18:24-26, cum se spune că Apollo era un om elocvent, și, cunoscând bine Scripturile, „vorbea şi învăța cu oarece corectitudine lucrurile referitoare la Isus, dar era familiarizat numai cu botezul lui Ioan." Atunci când doi creștini, Aquila și Priscila, l-au auzit vorbind în sinagoga locală din Efes, l-au invitat „în compania lor și i-au explicat mai exact calea lui Dumnezeu". Exact de acest lucru are nevoie Billy Graham. Este un om elocvent, care predică și învață cu oarece corectitudine, dar are nevoie să-i fie explicată mai corect calea lui Dumnezeu de niște martori ai lui Iehova."

„Cât de important este nu doar să ai oarecare cunoștință despre Biblie, ci să ai cunoștință exactă și corectă, se poate vedea din ce au de spus Scripturile despre eficiența predicării lui Apollo, așa cum este consemnată în Faptele 19:1-7. Acolo se spune despre venirea apostolului Pavel în Efes, unde, după cum vă amintiți, Apollo predicase și întâlnise pe unii dintre discipoli. Atunci când Pavel i-a întrebat: „Ați primit spirit sfânt atunci când ați devenit credincioși", ei i-au răspuns: „Dar nici n-am auzit că există spirit sfânt". Acest lucru părea să fie greu de înțeles pentru Pavel, căci i-a întrebat apoi: „Atunci în ce aţi fost botezaţi?" Şi ei au răspuns: „În botezul lui Ioan". Pavel le-a dat apoi informația corectă, exactă, spunându-le despre diferența dintre cele două botezuri, și, ca rezultat, aceștia s-au botezat în numele lui Isus și au primit spiritul sfânt."

„Așa că vedeți", au continuat martorii, „deși un vorbitor zelos și elocvent poate fi convingător fără cunoștința corectă și exactă a Scripturilor, nu poate totuși împlini decât puține lucruri care contează cu adevărat pentru Dumnezeu. În zilele lui Apollo, lucrul important era să fi botezat în numele lui Isus Cristos și să primești spiritul sfânt, căci doar prin revărsarea acestui spirit la Cincizecime și-a avut începutul adunarea creștină. Cu toate acestea, Apollo nu știa nimic despre el. Drept rezultat, niciunul dintre ascultătorii săi nu a ajuns candidat pentru premiul chemării cerești, care era aspectul principal al evangheliei Împărăției din acel timp și care era rezervat tuturor celor care se căiau, se converteau și se dedicau să împlinească voința lui Dumnezeu."

„Acelaşi principiu se aplică şi azi. Evanghelizatorii populari, în ciuda tuturor citatelor din Biblie şi a elocvenţei lor, nu ştiu nimic despre importanţa numelui lui Iehova şi a justificării acestuia, despre faptul că împărăţia lui Dumnezeu este aproape şi cât de iminent e Armaghedonul. Totuşi cunoaşterea acestor adevăruri e imperativă pentru toţi care doresc să supraviețuiască Armaghedonului și să capete viață în noua lume a lui Dumnezeu. Graham ar trebui să fie dornic să se smerească pentru a învăța aceste adevăruri, cele mai importante și cele mai oportune în timpurile în care ne aflăm. Această explicație a satisfăcut-o pe deplin pe admiratoarea lui Billy Graham

Cam tot în acelaşi timp, un alt slujitor al martorilor lui Iehova predica din casă în casă vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu, în Brooklyn. La una din uşi, stăpâna casei a obiectat: „Sunt catolică”, ca şi cum acesta ar fi un motiv suficient ca martorul să treacă mai departe. Totuşi, în loc să facă asta, el a accentuat cu amabilitate că îi vizita pe oamenii din toate bisericile cu scopul de a le întări credinţa. „E nevoie de mai multă credinţă în Dumnezeu şi Cuvântul său”, a continuat el, „după cum se vede din creşterea infracţionalităţii şi delicvenţei juvenile în ţările care pretind că sunt creştine. Ar fi mult mai puţine crime dacă ar exista mai multă credinţă adevărată în Dumnezeu. Pentru mai multă credinţă e nevoie de o mai bună cunoştinţă a Bibliei, şi din acest motiv vă vizitez.” Pe măsură ce a continuat cu predica sa, doamna a uitat despre obiecţia ei iniţială, şi, la încheiere, a primit ajutorul de studiu biblic *„Să se facă voinţa Ta pe pământ”* şi a fost bucuroasă să stabilească împreună cu slujitorul o vizită ulterioară.

Nu-i de mirare că Pavel a spus: „Sclavul Domnului ... trebuie să fie blând cu toţi, capabil să predea.” - 2 Tim. 2:24.

De ce în Geneza 2:17 se spune că mâncatul din „pomul cunoaşterii binelui şi răului” urma să aducă pedeapsa morţii, în timp ce în Geneza 3:3 se spune că şi simpla atingere a pomului urma să aducă moartea? – R.B., S.U.A.

Afirmaţia din Geneza 2:16, 17 este porunca lui Iehova pentru Adam. Înregistrarea spune: „Şi Iehova Dumnezeu i-a dat omului următoarea poruncă: "Din orice pom din grădină poţi să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoaşterii binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri".” Adam trebuie să fi transmis această informaţie şi soţiei sale, căci atunci când s-a confruntat cu Şarpele ea ştia de această poruncă a lui Dumnezeu. Eva nici nu adăuga de la ea, nici nu mînţea, când i-a spus Şarpelui că „Dumnezeu a spus (...) să nu vă atingeţi de el”. În mod sigur, atingerea fructului interzis avea să fie primul pas spre consumarea lui, prima mişcare pe calea păcatului ce aduce

moartea. Dacă nu aveau de gând să mănânce fructul, ce motiv ar fi avut să pună mâna pe el? Acest lucru îi punea doar în calea ispitei. Acesta este avertismentul pe care Eva l-a repetat, când a zis: „Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: "Să nu mâncaţi din el, nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi".” – Geneza 3:3.

În cartea *„Să se facă voința Ta pe pământ”*, la pagina 97, de ce arată ilustrația două legături în jurul trunchiului de copac, în loc de una singură? – J.T., S.U.A.

După cum se vede în ilustrația la care vă referiți, copacul care a fost tăiat avea cel puțin două legături în jurul lui, una de fier și una de aramă sau bronz. De aceea, cartea spune că a fost „strâns cu două legături de puterea constrângătoare a lui Iehova până când vor fi trecut peste el „șapte timpuri””. În jurul trunchiului copacului era mai mult de o legătură. Să cităm traducerea evreului Isaac Leeser din Daniel 4:12: „Cu toate acestea, lăsați rădăcinile sale în pământ, dar legați-l cu legături de fier și cupru, în iarba câmpului”. Versetul 20 vorbește și el de „legături de fier și aramă”. Alte traduceri ale textului ebraic arată că se aflau cel puțin două legături în jurul trunchiului, una de fier și una de aramă sau bronz. Fierul și arama sau bronzul erau cele mai puternice două metale, cele mai rezistente din acea vreme, iar puterea lor se referă la puterea decretului lui Iehova, care nu putea fi încălcat de nicio creatură. Decretul lui Iehova cu privire la cele șapte timpuri de dominație a națiunilor peste pământ trebuia să fie intact și puternic până când era împlinit, iar Iehova Dumnezeu își va fi justificat scopul.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE PE SĂPTĂMÂNI

27 decembrie: Înțelepciune practică în era spațială, parag. 1-27, pag. 684.

3 ianuarie: Înțelepciune practică în era spațială, parag. 28-31 și Să manifestăm înțelepciune practică în calitate de fii ai luminii, pag. 691.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 DECEMBRIE 1959 Nr. 23

Vestitorul **Împărăției lui Iehova**

Cuprins:

INSTRUCȚIUNE DE EXPERT ÎN ARTA DEPUNERII MĂRTURIEI - Pag.869

DE CE SĂ ADUCEM MULȚUMIRI? - Pag.876

‚SĂ NU TE ÎNCHINI UNUI CHIP CIOPLIT' - Pag.879

„DOVEDIȚI-VĂ DISCIPOLII MEI" - Pag.883

URMĂRINDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ - Pag.891

PARTEA 27 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT" - Pag.894

MANIERA MORȚII LUI ISUS - Pag.900

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.903

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Decembrie 1959 Nr 23

INSTRUCȚIUNE DE EXPERT ÎN ARTA DEPUNERII MĂRTURIEI

„Duceţi-vă şi faceţi discipoli.”- Mat. 28 :19.

IEHOVA a avut martorii Săi pe acest pământ, aproape de atâta timp de când există omul, Abel, fiul lui Adam fiind primul dintre aceştia. Ei nu au fost întotdeauna mulţi. În cea mai mare parte aceştia au fost doar câţiva, o linie subţire ce se desfăşura prin paginile istoriei. Totuşi, uneori, Iehova a ales să aibă relativ mulţi dintre ei. Astfel, întreaga naţiune Israel era alcătuită din martori ai lui Iehova. (Isa. 44:8) Dar ei nu s-au ridicat la înălțimea acestei chemări nobile de a-L reprezenta în mijlocul naţiunilor de pe pământ. Aşadar, după ce Iehova Şi-a arătat îndelunga Sa răbdare faţă de ei, timp de secole, în cele din urmă i-a respins în totalitate ca martori ai Lui, deşi făcuse Israelul o naţiune doar pentru acest scop. Respingerea sau eliminarea acestei naţiuni a avut loc atunci când poporul Israel a ucis pe Isus Cristos, dar o nouă naţiune de martori ai lui Iehova era deja în curs de formare. - Evrei. 11:4 - 12:1; Ex. 19:5, 6.

2. În multe privinţe, noua naţiune de martori pentru Iehova avea să fie diferită de cea veche. În primul rând, în timp ce o persoană putea să se nască în naţiunea Israel şi, astfel, în mod automat, să devină un membru al poporului lui Iehova, în virtutea faptului de a fi un descendent al prietenului lui Dumnezeu, Avraam, nimeni nu poate deveni un membru al noii naţiuni prin naştere. Numai prin a fi chemat de Dumnezeu, acceptând chemarea Sa şi dedicându-se spre a fi slujitorul Lui poate omul să devină un membru al acelei naţiuni noi. Ceea ce contează este condiţia inimii şi credinţa omului. Membrii acelei naţiuni sunt făcuţi prin înnoirea minţii oamenilor care au ajuns la o vârsta a înţelegerii, astfel încât să

Cuprins

se întoarcă de la un mod fals de închinare la singurul mod de închinare, care este plăcută lui Dumnezeu. - Rom. 12:2; Efes. 4:22-24.

3. Isus Cristos, Fiul Său iubit, a fost Cel pe care Iehova L-a făcut responsabil cu lucrarea de a face noi martori, şi a fost foarte potrivit astfel, pentru că El însuşi a fost cel mai mare martor al lui Iehova, care a umblat vreodată pe acest pământ, şi toţi martorii lui Dumnezeu ce au urmat după El trebuie să fie discipolii și urmașii Săi. Lucrarea Sa a fost un succes extraordinar. Pentru început, discursurile publice date de El însuşi erau mijloacele folosite şi El a fost un expert absolut în acest domeniu. El a avut un mesaj puternic în proclamarea Împărăţiei lui Dumnezeu ca singura speranţă a omului, şi El trebuie să-l fi prezentat în cel mai fascinant mod. Cu o ocazie, atunci când fariseii au trimis ofiţeri pentru a-L prinde, ei s-au întors cu mâinile goale, dar profund impresionaţi, şi au raportat: „Niciun alt om nu a vorbit vreodată ca acesta.” Mulţimile au fost atât de entuziasmate de spusele şi de minunile Lui încât chiar au rămas cu El zile întregi, şi, în consecinţă, numai prin discursuri publice Isus a fost în măsură să facă o astfel de impresie în minţile oamenilor, încât unii s-au dedicat serviciului Dumnezeului Cel Preaînalt, Iehova, şi au simbolizat aceasta prin botezul în apă. Despre Ioan Botezătorul citim: „Atunci Ierusalimul, toată Iudeea şi tot ţinutul din jurul Iordanului au ieşit la el[6]şi oamenii erau botezaţi de el în râul Iordan”. Dar despre Isus citim: „Când Domnul şi-a dat seama că fariseii auziseră că Isus făcea şi boteza mai mulţi discipoli decât Ioan … a părăsit Iudeea şi a plecat din nou spre Galileea.” – Apoc. 1:5; Mat. 3:5, 6; Ioan 4:1-3.

O NOUĂ METODĂ DE PREDICARE INTRODUSĂ

4. În pofida rezultatelor excelente pe care le-a avut prin discursurile publice, Isus a introdus o nouă metodă de a pune mărturie pentru Iehova. El a făcut acest lucru pentru că era responsabil pentru această lucrare şi era atent la nevoile viitoare. El ştia că nu va putea să stea cu urmaşii Săi foarte mult timp şi să predice pentru ei, şi, de asemenea, că minunile Lui vor înceta după un timp. Totuşi, marea lucrare de a face noi martori trebuia să meargă mai departe. El ştia că mulţi din mulţimile ce astăzi Îl ascultau, mâine I-ar putea întoarce spatele şi ar ajuta la alcătuirea gloatei care ar cere viaţa Lui şi ar organiza persecuţii nedrepte pentru urmașii Lui. Cu toate acestea, lucrarea nu trebuia să se oprească. El ştia că discipolii Săi urmau să fie trimişi la naţiunile non-evreieşti de pe tot pământul locuit, pentru a predica, unde simpla citare din Scripturi ar însemna foarte puţin. Noua naţiune a martorilor lui Iehova a trebuit să se dezvolte şi urma să fie alcătuită din oameni cu bunăvoință, primind mesajul puternic al Împărăţiei lui Dumnezeu profund impresionaţi în mintea lor, astfel încât să îi facă să se schimbe. Cum se putea face aceasta? Era evident că doar discursurile publice nu ar fi constituit mijloacele cele mai eficiente. Deci, în beneficiul urmașilor Săi cărora urma să le fie încredinţată această lucrare, Isus a introdus acel aspect al serviciului creştin cunoscut sub numele de predicare din casă în casă, şi ce instrument productiv şi fructuos s-a dovedit a fi acesta! Aceasta a fost o metodă potrivită pentru abilităţile oamenilor imperfecţi. Aceasta însemna tot predicare, dar a fost simplificată prin

aceea că publicul era redus la doar câţiva ascultători şi, uneori, chiar şi la numai o singură persoană. Este adevărat, în mod individual nu era de atât de mare anvergură precum educarea în masă pe care Isus o putea oferi, dar a fost uimitor de productivă.

5. În Matei, capitolul 10, găsim instrucțiunea detaliată privind facerea de martori prin metoda predicării din casă în casă, aşa cum a fost dată de însuşi Isus, atunci când El i-a instruit personal pe apostoli. Tema ce urma să fie predicată a fost însuşi a lui Isus: „Când mergeți, predicați, zicând: 'Împărăţia cerurilor s-a apropiat'". (Mat. 10:7) Teritoriul pe care urma să se predice a fost mai întâi limitat la naţiunea Israel, dar după înălţarea lui Isus la cer, avea să fie extins, pentru a cuprinde întreaga lume, prin cuvintele celebre: „Duceţi-vă şi faceţi discipoli din oamenii tuturor națiunilor." - Mat. 28:19.

6. Atunci, în Matei 10:8-10, atitudinea spirituală cu care această lucrare trebua să fie întreprinsă, este comentată de către Isus. Predicatorii Evangheliei trebuie să aibă înclinație spirituală pentru a fi apţi pentru această lucrare. Împărăţia lui Dumnezeu trebuie să fie pusă pe primul loc, iar nevoile materiale pe plan secund. „Fără plată aţi primit, fără plată să daţi. Nu vă luaţi nici aur, nici argint, nici aramă în punga de la brâu, nici traistă pentru călătorie, nici două cămăși, nici sandale, nici toiag; căci vrednic este lucrătorul de hrana lui."

7. Observaţi motivul dat: „Căci vrednic este lucrătorul de hrana lui." De fapt, prin aceste cuvinte, Isus Îl obligă pe Tatăl Lui ceresc. Predicatorii Evangheliei sunt angajaţi de către Iehova Dumnezeu să lucreze în via Sa. El stabilește termenii. Unul dintre termeni este să aibă înclinație spirituală, lucrătorii punând tot sufletul, inima şi mintea lor în predicarea Împărăţiei. Cu o cerinţă de genul asta, este evident că responsabilitatea de a avea grijă de nevoile materiale ale lucrătorului îi revine angajatorului. Deci, Isus recunoaşte acest principiu pe care Iehova l-a declarat deja în legea lui Moise la Numerele 18:31 şi Deuteronomul 25:4, şi El o aplică lucrării de predicare creştină.

8. Pe de altă parte, în cazul în care lucrătorul nu îndeplineşte condiţiile, şi pune interesele sale materiale pe primul loc, atunci Iehova nu se va simţi obligat să aibă grijă de nevoile materiale ale lucrătorului în mod special. El are grijă de nevoile întregii omeniri într-un mod general. Există milioane de oameni în lume care au grijă de ei înşişi, punându-şi interesele lor materiale pe primul loc, şi îşi procură cele necesare vieţii, fără ca Iehova să ofere în mod special pentru ei. Nu este necesar. Le ia timp şi energie să facă ei înşişi acest lucru. Cu toate acestea, Iehova într-adevăr *se* simte obligat şi promite să aibă grijă de lucrurile materiale necesare celor care au căutat şi "caută mai întâi Împărăţia şi dreptatea Lui," aşa cum a făcut Isus. Datorită punerii intereselor Împărăţiei pe primul loc, misionarii, pionierii, servii de circuit şi de district, împreună cu peste o mie de persoane din casele Betel, toţi slujitori ordinați cu timp integral din rândul martorilor lui Iehova, pot confirma cu recunoştinţă acest fapt. - Mat. 6:33.

PRIMA „CERCETARE”

9. Oferindu-şi instrucţiunile directe acum, pentru a lucra pe teren, Isus a descris ce să facă atunci când vestitorul Evangheliei a ajuns în teritoriul său: „În orice oraş sau sat intraţi, cercetaţi cine este merituos în locul acela şi rămâneţi acolo până veţi pleca.” (Mat. 10:11) Primul lucru de făcut în a face noi martori a fost de a „cerceta cine este merituos.” Merituos de ce? Merituos de a avea marele privilegiu şi beneficiu de a-i avea pe aceşti slujitori ai Celui Preaînalt în casa lor şi de a-i asculta atunci când explică mesajul divin al salvării, pe care aceştia îl aduc! Acceptarea amabilă a mesajului de salvare adus de către apostoli şi ospitalitatea adevărată arătată faţă de ei, deoarece erau slujitorii lui Dumnezeu, au făcut o persoană să merite un astfel de privilegiu în ochii lui Dumnezeu şi ai lui Cristos. Despre acestea, Isus a spus: „Cine vă primeşte pe voi mă primeşte şi pe Mine şi cine mă primeşte pe Mine îl primeşte şi pe cel care m-a trimis pe Mine. Cine primeşte un profet pentru că este profet va obţine o răsplată de profet şi cine primeşte un om drept pentru că este om drept va obţine o răsplată de om drept. Cine îi dă să bea unuia dintre aceşti micuţi fie şi numai un pahar de apă rece pentru că este discipol, adevărat vă spun că nu-şi va pierde nicidecum răsplata.” – Mat. 10:40 - 42; 25:34 - 40.

10. „Cercetaţi cine este merituos” a fost porunca lui Isus. Cum caută cineva oamenii care sunt merituoși să predice despre Împărăţia lui Dumnezeu, sau despre a Lui veste bună? Nu putem să ne dăm seama doar uitându-ne la ei. A fi merituos sau a nu fi merituos depinde de ce este în mintea oamenilor. Deci, dacă nu puteţi stabili ce este în mintea lor, nu veţi afla niciodată dacă sunt sau nu merituși. Cum poate face cineva o persoană să dezvăluie ce este în mintea sa? Asta nu este atât de dificil pe cât s-ar putea crede la prima vedere. De fapt, o faceţi în fiecare zi. Dacă doriţi să ştiţi ce este în mintea unei persoane despre vreme, despre cele mai noi modele auto sau despre politica mondială, tot ce trebuie să faceţi este să începeţi să vorbiţi cu acea persoană despre subiectul pe care îl alegeţi şi veţi constata, în mod normal, că își deschide gura şi vă permite să ştiți ce este în mintea lui cu privire la acest subiect anume. În mod similar, dacă vreţi să ştiţi dacă o anumită persoană este unul dintre cei merituoşi, despre care Isus a spus urmașilor Săi să îi caute, trebuie să începeți să vorbiți cu ei despre Dumnezeu, Isus Cristos si Împărăţia Lui și veți afla ce cred şi dacă sunt merituoşi să li se predice sau nu. Singura modalitate de a-i căuta pe cei merituoşi este vorbind cu oamenii.

11. În armonie cu acest sfat al lui Isus despre punerea mărturiei, apostolii şi ceilalţi creştini primari nu erau de părere că religia cuiva este o chestiune privată şi nu ar trebui să fie discutată cu alţii. Călcând pe urmele Stăpânului lor, ei au vorbit cu alţii despre convingerile lor; şi, în consecinţă, atunci când apostolii ajungeau într-un oraș în care vestea bună nu mai fusese predicată înainte, ei să meargă în piaţa publică şi la porţile cetăţii unde oamenii se adunau oricum să audă veştile. Printre oamenii din astfel de locuri să înceapă apostolii să caute persoane merituoase de a li se predica vestea bună. Nu era greu să găsească un subiect de conversaţie şi apoi să aducă în discuţie subiectul Împărăţiei, după care, cei merituoşi puteau fi găsiţi rapid. Un exemplu tipic al unui astfel de caz ne

este relatat în Faptele capitolul 17. Pavel propovăduia în piaţa din Atena şi apoi a fost dus la Areopag, un loc unde el putea explica învăţăturile sale filozofilor întruniţi. Când el a depus mărturie despre supremaţia lui Iehova Dumnezeu, despre Cristos Isus, despre ziua de judecată şi despre înviere, a avut loc o reacţie tipică: „Când au auzit despre învierea morţilor, unii au început să-şi bată joc, iar alţii au zis: Despre asta te vom asculta altădată. De aceea, Pavel a ieşit din mijlocul lor, dar unii oameni i s-au alăturat şi au devenit credincioşi.” Aceştia din urmă menţionaţi au fost cei merituoşi şi ei urmau să invite pe apostoli să rămână în casele lor, la fel cum Acuila şi Priscila l-au invitat pe Pavel să stea cu ei, pentru un timp, la Corint, şi la fel ca şi Lidia, despre care Luca raportează: „Când ea și casa ei s-au botezat, ea ne-a rugat stăruitor: Dacă m-ați considerat fidelă lui Iehova, intraţi în casa mea şi rămâneţi aici! Şi ne-a obligat să acceptăm.” Faptele 17:32-34; 18:1-3; 16:15.

12. Predicarea nu se făcea doar în locuri publice, ci cei merituoşi au fost căutaţi și prin predicare din casă în casă, aşa cum arată, în continuare, cuvintele lui Isus: „Când intrați în casă, salutați-i pe cei din ea; şi dacă această casă merită, pacea pe care i-o doriți să vină peste ea; dar, dacă nu merită, pacea voastră să se întoarcă la voi.” (Mat. 10: 12, 13). Luca 10:5 oferă formularea exactă de salut pe care Isus a vrut ca ei să o folosească: „Pacea să fie peste casa aceasta.” Aceasta era o formulă uzuală de salut în acea vreme. Ea făcea referire la pacea şi prosperitatea ce provine de la Dumnezeu, implica o dorinţă de bunăstare, şi dacă luăm în considerare vestea bună prin care apostolii au venit să aducă pace cu Dumnezeu, prin Isus Cristos, era cea mai adecvată formulă de salut. Acum, după ce afla de scopul vizitei, depindea de familia din acea casă să arate dacă aceştia meritau urări de bine sau nu. În cazul în care casa se dovedea a fi merituoasă, apostolul asculta instrucțiunea lui Isus şi ar fi lăsat ca pacea pe care el i-a urat-o la intrarea în casă „să vină asupra ei”, prin explicarea Evangheliei în detaliu. Totuşi, cercetarea oamenilor merituoşi în felul acesta era doar primul dintre cei trei pași generali care trebuiau făcuți pentru a depune o mărturie despre Iehova. Era ca şi cum ai cerceta cu atenţie materia primă din care să lucrezi.

PAŞII URMĂTORI

13. Lucrarea discipolilor lui Cristos a fost numită, de asemenea, o lucrare de împăcare. De la rebeliunea lui Adam şi a Evei împotriva lui Dumnezeu a existat duşmănie între Dumnezeu şi această lume, dar vestea bună adusă de urmaşii lui Cristos a fost o veste de pace cu Dumnezeu, prin Mediatorul Isus Cristos. Prin acceptarea lui Isus ca Mediator între Dumnezeu şi om şi dedicându-se lui Dumnezeu prin El, aceşti primi creştini dintre toţi oamenii s-au împăcat cu Dumnezeu şi au fost în pace cu El, şi prin salutul lor, doreau ca aceeaşi pace să vină la toate persoanele merituoase. Pavel a exprimat acest lucru în felul următor: „Noi suntem, deci, ambasadori în locul lui Cristos şi, ca şi cum Dumnezeu ar implora prin noi, vă rugăm, în locul lui Cristos: Împăcaţi-vă cu Dumnezeu!” Cu acest scop în minte ei au intrat în casele oamenilor. Pentru cei merituoşi, acest

lucru urma să însemne începutul unei educaţii care ducea la dedicare şi pace completă cu Dumnezeu. - 2 Cor. 5:20.

14. Împăcarea cu Dumnezeu şi pacea cu El înseamnă dedicare pentru a face voința Lui, prin Isus Cristos, şi că, la rândul ei, este ceva care rezultă din cunoştința exactă despre scopurile lui Dumnezeu. Cunoştința exactă nu poate fi dobândită în cursul unei singure chemări; necesită timp. Pentru ca persoanele merituoase să devină martori ai lui Iehova şi să se bucure de pacea cu Dumnezeu, ele au trebuit să aibă adevărul lui Cristos şi să li se explice atât de bine Împărăţia Sa, încât aceasta să facă o impresie profundă şi de durată în mintea lor şi chiar să cucerească vechile lor idei religioase, indiferent că acestea erau pur păgâne, sau că proveneau de la religia coruptă evreiască. Scopul era ca asemenea persoane să fie aduse la punctul de înţelegere a scopurilor lui Dumnezeu atât de bine încât să dorească să îşi dedice viaţa ca să-L servească. O lucrare de educare de o asemenea natură necesită timp, şi de aceea Isus i-a instruit pe vestitori să „rămână" cu cei care sunt merituoşi, ca un al doilea pas cerut pentru a face martori. (Mat. 10:11) În cazul în care un vestitor era invitat să rămână şi să trăiască în casa persoanelor merituoase, atunci, desigur, el rămânea cu ei şi ar fi petrecut mult timp învățându-i. Dar el putea sta cu oameni în ale căror case nu ar fi trăit efectiv și făcându-le vizite ulterioare, în mod repetat, şi petrecând astfel mult timp cu ei predicându-le.

15. Totuşi, un alt pas era necesar în această lucrare de a face martori. Nu era suficient pentru învăţător să rămână cu persoanele merituoase pentru un timp, făcându-le vizite ulterioare. Pentru ca slujitorul să asculte porunca de a aduce pace oamenilor merituoşi era inevitabil un studiu biblic regulat în casele acestor oameni. Motivul pentru care acest lucru nu putea fi evitat era că nu vestitorul Evangheliei era cel care făcea de fapt un discipol al lui Cristos sau un nou martor al lui Iehova. Chiar dacă am citit că Isus şi apostolul Pavel „au făcut" discipoli, ei erau ultimii care să îşi fi atribuit onoarea aceasta. Isus a spus: „Eu vorbesc lucrurile ce le-am văzut la Tatăl Meu." Pavel l-a recunoscut pe Dumnezeu ca adevăratul Creator al noii naţiuniib, făcând referire la munca unui grădinar, spunând: „Eu am plantat, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească; aşa că nici cel ce plantează nu este ceva, nici cel ce udă, ci Dumnezeu, care face să crească. ... Căci noi suntem colaboratori ai lui Dumnezeu. Voi sunteţi ogorul cultivat al lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu." Asta înseamnă că vestitorul era folosit doar pentru a planta Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului în inimile persoanelor merituoase. În consecinţă, chiar dacă slujitorii lui Dumnezeu au primit porunca: „Duceţi-vă şi faceţi discipoli", aceştia nu trebuiau doar să vorbească al lor cuvânt, atunci când rămâneau cu oamenii cu bunăvoinţă, ci era de aşteptat ca aceştia să-L lase pe Iehova să vorbească prin Cuvântul Său scris, Biblia, la fel cum Isus a citat din Biblie, tot timpul. Numai lăsându-L pe Dumnezeu însuşi să le vorbească, prin Cuvântul Său, persoanele merituoase puteau obţine acea impresie de durată în mintea lor; numai aşa putea Cuvântul Lui să fie plantat adânc în inimile lor, aşa încât să dea roade. Un studiu biblic cu cei merituoşi era astfel un al treilea pas în lanţul de producţie învăţat de către Isus, pentru a face martori ai lui Iehova. Numai prin această ultimă operaţiune, studiul biblic, oamenii merituoşi puteau primi

pacea de care se bucură adevăraţii creştini. - Ioan 4:1; Faptele 14:21, Ioan 8:3 8; 1 Cor. 3:6-9; Mat. 28:19.

16. Așadar, acestea erau instrucţiunile date de Isus urmaşilor Săi, pentru a face martori prin metoda de predicare din uşă în uşă. Se disting trei paşi categorici. Cei merituoşi trebuie cercetaţi prin a vorbi cu ei, mai întâi; trebuie petrecut timp cu ei predicându-le; şi trebuie ajutaţi să obţină pacea care provine din împăcarea cu Dumnezeu, prin dedicare, care, în schimb, nu poate avea loc fără un studiu sârguincios al Cuvântului lui Dumnezeu. Cei trei paşi sunt ca operaţiunile într-un lanţ de producţie. Dacă vreuneia dintre operaţiuni nu i se acordă atenţia cuvenită, produsul va avea de suferit, dar dacă materialul este corect şi instrucţiunile de lucru sunt urmate, poate fi așteptat un produs perfect.

17. Facerea de martori după această metodă poate părea un proces lung şi obositor, şi este adevărat că astăzi ocupă timp şi muncă sârguincioasă pentru a aduce doar un singur martor nou după această metodă; dar este cea mai bună şi cea mai rapidă metodă existentă. Isus a folosit-o El însuşi în instruirea urmaşilor Săi şi El a fost un expert în acest domeniu. Nu pot exista scurtături. Isus a fost un lucrător practic; El a folosit înţelepciunea practică. Dacă ar fi existat o cale mai uşoară şi mai rapidă pentru urmaşii lui să-şi facă lucrarea, El le-ar fi spus-o, cu siguranţă. Faptul că nu a făcut-o, arată că nu este niciuna. Urmându-I sfatul, discipolii Lui au făcut nenumărate mii de martori de o calitate atât de fină, încât chiar astăzi termenul de „primii creştini”este asociat cu loialitate neclintită de cele mai înalte principii în faţa celei mai grele persecuţii. Ei au „umplut Ierusalimul cu învăţăturile lor” şi au „supărat pământul locuit”; ei au influenţat cursul omenirii până în această zi. Un rezultat remarcabil, într-adevăr, al unei campanii de învățare, precum şi o bună reflectare a eficienţei metodelor folosite! Cât de eficientă este aceeaşi metodă în secolul al XX-lea, era producţiei în masă? - Faptele 5:28; 17:6.

CEREȚI URMĂTORUL NUMĂR

În acest timp când conferințele de pace mondială au eșuat să aducă sigurnață reală, mulți întreabă: Va veni pacea vreodată? Răspunsul este: Da! Dar ca să primeşti beneficiile ei trebuie să știi ce cere Dumnezeu, pentru că El este Cel care dă pace. Nu rata articolele *Căutarea Păcii* și *Urmărirea Păcii* din următorul număr.

Există un purgatoriu? Milioane de persoane plătesc bani câștigați din greu pentru a avea liturghii despre care se spune că sunt în interesul celor care cred ei că sunt acolo. Învață Bilia lucrul acesta? Urmăriți numărul următor!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru care scop a făcut Iehova pe Israel o națiune, și cum a eșuat Israel să trăiască la înălțimea acelui scop?
2. Care este diferenţa în modul în care a fost făcută noua naţiune a martorilor, în comparaţie cu modul în care a fost făcută naţiunea Israel?

3. Prin ce mijloace a umblat Isus de colo până acolo, să formeze naţiunea nouă, la început, şi ce succes a avut El?
4. Ce metodă de predicare a introdus Isus mai târziu, şi de ce?
5. Care era numirea de teritoriu pentru a face martori prin predicare?
6. Ce atitudine spirituală trebuie să posede cei care se angajează în lucrare?
7. În ce împrejurări obligă Isus pe Tatăl Său să se îngrijească de servii Lui, din punct de vedere material?
8. Când nu se simte Iehova obligat să se îngrijească de necesitățile noastre materiale, în particular?
9. Ce anume face o persoană merituoasă pentru a primi mesajul lui Dumnezeu?
10. Cum caută cineva atent persoane merituoase?
11. De ce nu puteau considera apostolii religia o chestiune particulară ce nu trebuie să fie discutată cu alţii, şi care este reacţia tipică întâlnită atunci când depunem mărturie?
12. De ce era potrivit pentru discipolii lui Cristos să folosească salutul de a ura pace, în lucrarea din uşă în uşă din acele zile, şi cum puteau ei ‚lăsa pacea să vină peste o casă'?
13. De ce lucrarea de a face martori mai este numită şi lucrare de împăcare?
14. (a) Ce este necesar pentru ca o persoană merituoasă să se împace cu Dumnezeu? (b) Care este cel de-al doilea pas în facerea de martori, şi cum poate fi făcut acesta?
15. Ce alt pas mai este necesar pentru a face un martor, și cine face, în realitate, noi martori?
16. Ce necesită, pe scurt, să faci un martor, în felul cum a învățat Isus?
17. Nu există o cale mai ușoară și mai rapidă de a face lucrarea de formare de martori? Cât de eficientă s-a dovedit a fi această metodă în zilele primilor creştini?

DE CE SĂ ADUCEM MULȚUMIRI?

Pentru unele persoane ar putea să pară că există puţine motive pentru care să oferim mulţumiri, astăzi. Ameninţarea îngrozitoare a războiului atomic continuă să atârne asupra umanităţii precum o mantie mortală, ştiinţa continuă să producă tot mai multe arme de distrugere în masă, comuniştii continuă să agite relaţiile instabile dintre est şi vest, emanaţiile radioactive de la testele cu bombe atomice ameninţă sănătatea omenirii, costurile vieţii continuă să urce, infracţiunile cresc şi

Cuprins

aşa mai departe. Lumea prezintă o imagine mohorâtă celui care doreşte să trăiască în fericire, pace şi siguranţă. El ar putea foarte bine să privească lumea cu roadele ei rele şi să întrebe: De ce să mulţumim pentru aceasta?

Dar există alte lucruri pentru care o persoană poate fi profund recunoscătoare. Poate că el le ia de bune, dar ele depăşesc în valoare orice are lumea de oferit. Viaţa, de exemplu, este atât de preţioasă încât niciun preţ nu-i poate fi corect atribuit, şi cu toate acestea a fost un dar gratuit de la Dumnezeu. O iei de bună în mod insensibil ca şi cum El ţi-ar fi datorat-o? Nu trebuie să I se ofere mulţumiri pentru aceasta, nu doar într-o singură zi pe an, ci zilnic?

Iei de bună hrana pe care o mănânci, gândindu-te că mulţumirile nu se datorează nimănui pentru că tu ai câştigat banii cu care ai cumpărat-o? Dacă adopţi acest punct de vedere uiţi că existenţa acesteia a fost posibilă datorită Creatorului şi nu datorită banilor tăi. El a oferit omului drept cadou gratuit grânele, care îţi oferă pâinea, cerealele şi alte produse de hrană. El a creat, de asemenea, legumele şi fructele pe care omul le utilizează pentru hrană. Le-a creat pe toate acestea să se înmulţească, pentru ca omul să aibă mereu o sursă de hrană. „Iată că v-am dat toate plantele cu sămânţă de pe faţa întregului pământ şi orice pom care dă rod cu sămânţă. Acestea să vă servească drept hrană”. —Gen. 1:29.

Trebuie un astfel de dar, precum acesta, care este atât de vital pentru existenţă, să fie acceptat cu indiferenţă, zi după zi, fără nicio expresie de mulţumire faţă de Dătătorul acesteia? Este corect să-i oferi mulţumire lui Iehova Dumnezeu pentru hrana pe care o mănânci. Aceasta este o expresie nu doar a aprecierii tale, ci şi a recunoaşterii Sale ca adevăratul Dătător. Apostolul Pavel subliniază corect faptul că hrana pe care o mănânci ar trebui să fie „luată cu mulţumire”. (1 Tim. 4:3). Aceasta a fost mereu practica lui Cristos şi a apostolilor Săi. Ei nu mâncau niciodată mâncarea fără ca, mai întâi, să ofere mulţumiri lui Dumnezeu. „Isus a luat pâinile şi, după ce a adus mulţumiri, le-a împărţit celor care erau întinși.” (Ioan 6:11). În cartea Faptele apostolilor, apostolul Pavel este menţionat oferind mulţumiri înainte de a mânca: „A luat o pâine, i-a mulţumit lui Dumnezeu în fața tuturor, apoi a frânt-o şi a început să mănânce”. (Faptele 27:35). Ambii erau recunoscători lui Dumnezeu pentru îngrijirea Sa față de hrana omului.

Poate fi un lucru mărunt să mulţumeşti înainte de mâncare, dar este un lucru potrivit de făcut. Este o formă obișnuită de apreciere şi recunoaştere care i se datorează lui Dumnezeu.

Când ne gândim la soare şi la ploaie şi la multe alte lucruri în legătură cu pământul de care depind vieţile noastre, găsim multe motive pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu. A accepta toate aceste daruri materiale de la El fără a arăta apreciere este culmea nerecunoștinței. Când un dar de mare valoare îți este acordat de către un alt om, fără îndoială eşti profund mişcat de gratitudine şi nu te fereşti să o exprimi. Dar eşti tu la fel de mişcat de darurile superioare ce vin de la Dumnezeu, sau eşti insensibil de indiferent?

O dată pe an, oamenii poate pun deoparte o zi pentru mulţumire, precum sărbătoarea naţională a Recunoștinței, respectată în America. Dar chiar şi atunci,

câţi dintre cei care respectă această sărbătoare îi oferă mulţumiri lui Dumnezeu? Nu sunt gândurile lor mai mult la a sărbători şi a se veseli decât la multele daruri pe care le-a dat Dumnezeu? Se poate spune că mulţumirea este oferită lui Dumnezeu prin savurarea unui meniu foarte mare? Mulţumirea către Dumnezeu nu vine din stomac, ci din minte. Este exprimată verbal. „Voi lăuda cu cântări numele lui Dumnezeu şi îl voi preamări cu mulțumiri” (Ps. 69:30). „În orice lucru, prin rugăciuni şi implorări împreună cu mulţumiri, faceţi-i cunoscute lui Dumnezeu cererile voastre”. —Filip. 4:6.

Pe lângă darurile materiale de la Dumnezeu pentru care omul ar trebui să mulţumească zilnic, există daruri spirituale care ar trebui să atragă exprimarea recunoştinţei. Dumnezeu ne-a oferit o expresie scrisă a gândurilor, scopurilor, principiilor şi legilor Sale. Această carte a adevărului, Sfânta Biblie, este un dar spiritual de nepreţuit care poate ghida un om într-un mod care este pentru cele mai bune interese ale sale. Ea duce la viaţă veşnică. Dar câţi oameni îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceasta, dar să o mai şi studieze?

Jertfa de răscumpărare a fost un act al bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu față de omenire, pentru ca oamenii cu devotament evlavios să fie eliberaţi, la timpul potrivit, de imperfecţiunea umană şi de cursul morţii. Ea a deschis chiar calea ca oamenii care au murit să se reîntoarcă la viaţă. Cu adevărat, o astfel de îngrijire plină de iubire din partea Creatorului omului este demnă de mulţumiri dese. Acelaşi lucru poate fi spus despre promisiunea divină de a elibera pământul de persoanele rele şi de a permite celor blânzi să-l stăpânească, în pace, sub domnia dreaptă a împărăției lui Dumnezeu. „Fiindcă răufăcătorii vor fi nimiciți, dar cei ce speră în Iehova vor stăpâni pământul.” —Ps. 37:9-11.

Dumnezeu a furnizat, cu dragoste, hrana spirituală a omului prin Cuvântul Său şi prin organizaţia martorilor credincioşi. Prin aceste mijloace mii de oameni sunt eliberaţi în mod regulat de foametea spirituală a lumii. În semn de recunoştinţă ei îi oferă „lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor ce declară public numele său”. (Evrei 13:15). Îngrijirea Sa de a-i hrăni pe cei blânzi de pe pământ, din punct de vedere spiritual, este un motiv în plus pentru a-I mulţumi.

Deşi lumea oferă puţine lucruri pentru care te-ai putea simţi înclinat să mulţumeşti, Iehova Dumnezeu oferă multe lucruri pentru care să mulţumim. Nu fi nerecunoscător, acceptând darurile Sale fără recunoştinţă! Arată-ţi aprecierea pentru ele aducând zilnic mulţumiri!

‚SĂ NU TE ÎNCHINI UNUI CHIP CIOPLIT'

Multe clădiri bisericeşti sunt pline de chipuri ale lui Isus, ale Mariei şi ale „sfinţilor". Sute de oameni sunt văzuţi zilnic închinându-se în faţa acestor chipuri, în special în țările romano-catolice.

Oamenii ce se închină astfel pretind că sunt legaţi de cele Zece Porunci, cu toate că una dintre acestea spune: „Să nu-ţi faci chip cioplit sau imaginea vreunui lucru care este sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele de sub pământ. Să nu te pleci înaintea lor şi să nu te laşi convins să le slujeşti, fiindcă eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care pretinde devoţiune exclusivă". - Ex. 20:4, 5.

Acum, din moment ce este evident că aceste chipuri sunt precum ceva din ceruri, de pe pământ sau din apele mării, şi din moment ce oamenii se închină lor, s-ar putea trage concluzia, în mod firesc, că avem de-a face cu o încălcare a uneia din cele Zece Porunci. Dar nu este aşa, spune cardinalul Gibbons, în replică, în *Credinţa Părinților Noştri*. Conform acestuia, „Fiecare copil catolic înţelege clar diferenţa esenţială care există între un idol păgân şi chipul lui Cristos. Păgânii priveau idolul drept un zeu înzestrat cu inteligenţă şi celelalte atribute ale Zeităţii. Ei erau, aşadar, idolatrii, sau *închinători la chipuri*. Creştinii catolici ştiu că un chip sfânt nu are inteligenţă sau putere de a auzi şi de a-i ajuta. Aceştia îi oferă un respect relativ – adică, plecăciunea lor pentru copie este proporţională cu venerarea pe care o au pentru originalul ceresc pe care acesta îl reprezintă". Dar este adevărat, oare, că acestor chipuri le este oferită o închinare relativă? Nu, nu este aşa, după cum vom arăta mai jos.

Oare spune, de exemplu, ghidul faimoasei catedrale Chartres, din Franţa, „Maria este venerată prin intermediul unui chip numit ‚Doamna noastră din Criptă?'" Nu, ci spune, „Vreme de multe secole Doamna noastră din Criptă [un chip de acolo] a primit omagiul adepţilor ei".

Pe lângă aceasta, dacă ar fi adevărat că acest chip este doar pentru a aminti celui ce se închină de un anumit „sfânt" căruia i se roagă, atunci *orice* chip al celui adorat ar servi acelaşi scop. Dar este un fapt bine-ştiut că anumite chipuri primesc mai multă veneraţie decât altele, unele sunt considerate de departe mai eficiente, altele atrag mulţimi mult mai mari, şi anumite statuete sunt invocate adesea pentru anumite lucruri.

Aşadar, ghidul de la Chartres mai spune: „Doamna noastră de Belle Verrière a fost cândva obiect de veneraţie, şi invocată în mod special de femei înainte de a da naştere". Un alt lucru care poate fi citat este proeminenţa chipului

Cuprins

lui „Isus de Medinaceli”, în procesiunile săptămânale sfinte ale credincioşilor catolici spanioli.

Cardinalul Gibbons poate că face deosebire între un chip şi un idol şi insistă că acest chip este doar un simplu ajutor pentru închinare, dar atunci când se fac pelerinaje la un anumit chip, acesta primește o valoare proprie, încălcând, în mod direct, porunca lui Dumnezeu împotriva cinstirii unui lucru cioplit. Faptul că se fac pelerinaje pentru chipuri particulare este arătat de *Marele Dicţionar Universal* al sec. al XIX-lea (Larousse), volumul 12, pagina 519: „Într-o zi o sută zece deputaţi au făcut un pelerinaj la Fecioara Neagră de la Chartres”.

De fapt, acelaşi dicţionar enciclopedic afirmă cu adevărat în Volumul 9, pagina 574: „Idolatria nu semnifică nimic altceva, din punct de vedere etimologic, decât închinare *la chipuri*. Părinţii străvechi ai Bisericii interziceau în mod formal reprezentările sculptate sau pictate în temple şi în toate locurile unde se ofereau rugăciuni. Spre secolul al treilea sau al patrulea Biserica a început să renunțe la severitate în această privință .... Aceste reprezentări ale persoanelor, misterelor şi faptelor religioase au devenit rapid obiecte de adoraţie, veritabili idoli, în special în vest”.

MAI MULT DECÂT O CINSTE RELATIVĂ

Dacă acestor chipuri li se acordă doar o cinste relativă, atunci tuturor chipurilor lui Isus li se acordă aceeaşi cinste, iar chipurilor care-l reprezintă pe El ar trebui să li se acorde mai multă cinste decât oricăror altora. Dar nu este cazul. Unor chipuri le sunt atribuite puteri miraculoase. Astfel, cartea *Pelerinaje Celebre în Principalele Sanctuare din Notre-Dame*, de către Societatea Sfântului Augustin, vorbeşte, nu despre „sfinţi”, ci despre chipurile în sine ca fiind miraculoase. Aceasta spune că Sf. Louis a dat Basilicei din Puy „o statuetă miraculoasă pe care o adusese din ţara sfântă”. Şi ea numeşte chipurile din Notre-Dame de Grâce din Lille, chipuri „miraculoase”.

Arătând mai departe că aceste chipuri nu erau doar pentru a aminti oamenilor de cel căruia i se roagă, ci erau considerate a avea valoare ele însele, cartea spune despre *Mater Boni Consilii* (Mama sfântă a Bunului Sfat) din Gensano, lângă Roma: „Se regăsesc copii miraculoase ale chipului sfânt în Spania, Belgia, Boemia, Austria şi America. Augustinienii şi Răscumpărătorii acţionează cu dorinţa de a răspândi închinarea Doamnei Noastre a Bunului Sfat şi în fiecare loc unde ridică altare pentru ea mulțimile se adună și favorurile cereşti se înmulțesc”.

Autorităţile catolice admit că în secolul al optulea al erei noastre creştine unii catolici ofereau chipurilor mai mult decât o onoare relativă prin faptul că sărutau chipurile şi aşteptau ca acestea să vindece pe cei bolnavi şi să oprească focul sau inundaţiile, printr-un soi de magie. Douăsprezece secole mai târziu regăsim această onoare mai mult decât relativă încă acordată chipurilor. Oricine a vizitat catedrala Sf. Petru din Roma ştie că devotații catolici încă mai sărută statuile, în special vârful degetului unui anumit chip al lui Petru. În paranteză fie spus, există motive pentru care se crede că această statuie a lui Petru a fost luată

din templul roman antic, Panteonul, şi la originile sale a fost o statuie ridicată lui Jupiter de către păgânii romani!

Faptul că chiar în timpuri moderne un anumit soi de magie este atribuită acestor statui reiese din cartea aprobată de biserică *Mille Pèlerinages de Notre-Dame* (O mie de Pelerinaje pentru Doamna noastră), publicată în Paris sub Imprimeria Petrus Brot, chiar recent, în decembrie 1953. Despre imaginea Notre-Dame de la Garde, se spune, în al treilea volum, pagina 108: „Când a început holera, cu furie, în Marseille, în 1832, clericii şi oamenii s-au dus la sanctuar şi au coborât statuia, au plimbat-o prin oraş şi teribila ciumă a dispărut".

"RĂSTIGNIREA"

Una dintre cele mai izbitoare dovezi că aceste chipuri sunt considerate a avea valoare este că rugăciunile spuse în faţa anumitor chipuri se consideră că au o valoare mai mare decât rugăciunile spuse în faţa altor chipuri. Legat de aceasta este povestea neobişnuită a faimoasei „Răstigniri" a suferindului Isus. Acest chip este cel mai probabil responsabil pentru o mare parte din tristeţea arogantă a artei religioase din secolul al cincisprezecelea, în contrast izbitor cu marea bucurie manifestată de apostoli şi de alţi creştini ai primului secol. - Luca 1:46-49; 1 Pet. 1:8.

Au existat un număr de astfel de chipuri, arătându-l pe Cristos mort în braţele Mariei. Dar despre una asemănătoare, care-l arată pe Cristos singur, mort cu mâinile pe piept, Emile Male, o autoritate franţuzească în domeniul artei religioase, întreabă în cartea *Arta Religioasă de la sfârşitul Evului Mediu în Franţa*, pagina 100:

„Cum se poate explica succesul acestui chip? De ce s-a răspândit în toată Europa în secolul al cincisprezecelea? Motivul este foarte simplu: Datorită indulgenţelor enorme care au fost ataşate acesteia. Dacă, după ce mărturisea, persoana recita în faţa unei reprezentări a ‚Răstignirii', şapte rugăciuni Tatăl nostru, şapte Ave Maria şi şapte rugăciuni scurte numite „discursurile Sf. Grigore", obţinea şase mii de ani de ‚indulgenţe adevărate'".

Dar acesta era doar începutul! El continuă: „În decursul secolului al cincisprezecelea, papa a mărit deja surprinzătoarele indulgenţe, şi numărul de ani a devenit enorm. Un manuscris din Biblioteca Sainte-Genevieve [din Paris] vorbeşte despre paisprezece mii de ani, un panou din spatele altarului Aachen [panoul din spatele altarului Liturghiei Sf. Grigore din capela catedralei din Aachen, Germania] vorbeşte de douăzeci de mii de ani; şi, în final, manuscrisele şi Cărţile Orelor de la sfârşitul secolului al cincisprezecelea nu anunţă mai puţin de patruzeci şi şase de mii de ani de indulgenţe". „Dar", Male reaminteşte „în fiecare caz, după cum s-a văzut, era necesar să existe în faţa ochilor chipul Răstignirii".

Fără să divagăm de la întrebarea ce bază exista pentru cifra de 46 000 de ani şi de ce la sfârşitul secolului al cincisprezecelea aceste câteva rugăciuni ar trebui să fie estimate de aproape opt ori mai valoroase sau eficiente ca la începutul secolului, faptul rămâne că cele de mai sus infirmă declaraţia făcută că cinstea oferită chipurilor este relativă şi că ele însele nu sunt considerate a avea vreo

putere. Este, prin urmare, o dovadă istorică că poruncile specifice ale lui Dumnezeu ce interzic cinstea acordată chipurilor au fost și sunt încălcate de către închinătorii din comunitatea romano-catolică.

NECUNOSCUTE PRIMILOR CREŞTINI

Creştinii din primul secol erau familiarizaţi cu Bibliile lor. Ştim aceasta din multiplele citate pe care ei le dădeau din Scripturile Ebraice, prin intermediul scrierilor lor. Din acestea ei ştiau că aprobarea sau respingerea de către Dumnezeu a naţiunii Israel a depins direct de acţiunile întreprinse de acea națiune în ceea ce priveşte idolii şi închinarea la ele. Aceştia ştiau prea bine că atunci când Israel respingea toate formele de închinare la chipuri, Dumnezeu îi binecuvânta, în timp ce atunci când îşi ridicau chipuri, încălcând direct porunca lui Dumnezeu, şi se închinau în faţa acestora, El îi respingea. —Deut. 4:23-28; Ier. 22:8, 9.

Creştinii din primul secol s-au asigurat că nu vor suferi respingerea din cauza închinării la chipuri sau a idolatriei, precum au făcut-o evreii. Astfel, nici Isus şi nici vreunul dintre discipolii Săi direcți nu au avut nimic de-a face cu aceasta. Pavel a avertizat deschis: „Iubiții mei frați, fugiți de idolatrie”. Şi mulţi ani mai târziu, apostolul Ioan scria: „Copilașilor, păziți-vă de idoli” —1 Cor. 10:14; 1 Ioan 5:21.

Această poziţie nu a fost abandonată odată cu moartea apostolilor. Evreul convertit la creştinism, Dr. Augustus Neander, care, conform *Enciclopediei* lui McClintock & Strong, este fără egal în ceea ce priveşte istoria creştină timpurie, spune în cartea sa *Istoria Religiei Creştine şi a Bisericii în timpul Primelor Trei Secole*: „Utilizarea chipurilor a fost la început străină închinării creştine şi Bisericilor, şi a rămas aşa pe parcursul acestei perioade. Întrepătrunderea artei şi a religiei şi utilizarea chipurilor pentru aceasta din urmă, păreau pentru primii creştini o practică păgână”.

Cât de mult erau îndepărtați aceşti primi creştini de închinarea la chipuri se vede din cuvintele lui Clemens din Alexandria, aşa cum este citat de Neander: „Nu trebuie să ne agățăm de ceea ce este trupesc, ci să ne ridicăm la ceea ce este spiritual; obiceiul de a privi zi de zi la natura Divină desacralizează demnitatea acesteia; şi a dori să onorezi o fiinţă spirituală prin materie pământească, nu este altceva decât să-l dezonorezi prin senzualitate”. Neander, de asemenea, arată că păgânii au fost cei care au făcut prima dată un chip lui Isus Cristos şi apostolilor: „Astfel, spune Eusebiu (H.E.vii.18) că păgânii au fost primii care au făcut chipuri cu Cristos, Sf. Petru şi Sf. Pavel, la care au privit, după noţiunile lor păgâne, ca binefăcători ai omenirii. Acest lucru poate fi uşor explicat prin spiritul eclecticismului religios [selectivitate], care a existat apoi”.

Totuşi, nu ar trebui să ne surprindă faptul că această senzualitate a preluat controlul treptat, deoarece nu este, oare, aceasta un apel la egoism? Este mai simplu de exprimat sentimente față de un obiect vizibil decât față de Cineva Nevăzut. Pe lângă aceasta, nu a avertizat Isus şi apostolii de faptul că va exista o cădere de la adevărata credinţă, după moartea apostolilor? Ba da, şi faptele arată că ale lor cuvinte profetice s-au împlinit cu adevărat.—Mat. 13:25; Faptele 20:29, 30.

Adevărat, Dumnezeu a poruncit realizarea de chipuri, heruvimii scaunului milei şi reprezentări ale heruvimilor pe anumite perdele ale tabernacolului. Dar observaţi că acestea erau ascunse de ochii izraeliților, şi nu există nicio indicaţie că preoţii care i-au văzut şi-au direcţionat vreodată rugăciunile spre ei. Atunci când o preoţime apostată a folosit odată arca legământului cu heruvimii ei ciopliţi, drept farmec, Iehova Dumnezeu a permis filistenilor s-o captureze, spre marea disperare a izraeliților şi în special a marelui preot în vârstă, Eli. —Ex. 25:19-21; Num. 4:5; 1 Sam. 4:3, 4, 11, 17, 18.

Iehova Dumnezeu cunoaşte inima omului, care este trădătoare şi disperată. El ştie cât de predispusă este să se închine la creatură mai degrabă decât la Creator; un exemplu izbitor a fost oferit de izraeliți prin închinarea lor la șarpele de aramă pe care Moise l-a făcut în pustiu. De aceea, Iehova a interzis explicit şi în mod repetat realizarea de chipuri şi închinarea în faţa lor. Cardinalul Gibbons poate să susțină că fiecare copil catolic cunoaște diferenţa dintre chipul religios adecvat şi un idol păgân, dar ceea ce s-a întâmplat cu chipurile în timpul epidemiei de holeră din Franţa, la care ne-am referit mai sus, arată că nici chiar Ierarhia Bisericii Romano-catolice nu cunoaşte diferenţa, fiindcă a atribuit, şi încă mai atribuie, puteri acestor chipuri. Aşadar, cei care vor să-l mulţumească pe Iehova Dumnezeu vor sta deoparte de toate chipurile ajutătoare închinării şi se vor închina doar lui Iehova Dumnezeu.—2 Regi 18:4; Ier. 17:9.

[Note de subsol]
Panoul din spatele altarului este „un raft ridicat deasupra mesei altarului, pe care se pun luminile altarului, flori, etc.” şi inscripţii—*Webster*.

"Tatăl Meu este glorificat prin aceasta, că voi continuaţi să daţi mult rod şi că vă dovediţi discipolii Mei" - Ioan 15:8.

Succesul unui muncitor este măsurat prin producția sa, prin calitatea, cantitatea ei, sau ambele. Măsurat prin fructele lucrării sale, despre Isus trebuie spus că a fost un muncitor de un succes extraordinar, al cărui talent s-a manifestat atât prin calitate cât și prin cantitate. Ambele au fost uimitoare. Când a început să schimbe mintea oamenilor pentru a-i face urmașii Lui era singur, fiind primul dintr-un nou tip de martori ai lui Iehova, cei cu o chemare cerească. Desigur, a existat și Ioan Botezătorul, care a pregătit calea pentru Isus, dar Ioan nu a apucat să

Cuprins

facă parte din noua națiune de membri născuți de spirit, și chiar și discipolii Săi care au venit la Isus, pentru a-l urma, au trebuit mai întâi să fie făcuți martori creștini ai lui Iehova de către Isus. În acest sens din urmă, cel puțin, când Isus și-a început lucrarea, El a fost singur.

[2] Trei ani și jumătate mai târziu, în ziua de Cincizecime, nu la mult timp după ce Isus a fost omorât pe un stâlp de tortură, îl găsim pe apostolul Petru adresându-se unei mulțimi mari de oameni. Mulți dintre acești oameni au auzit predicile lui Isus în trecut, și mesajul său s-a întipărit adânc în mintea lor. Unii au crezut că Isus era Mesia, dar acum erau nesiguri, pentru că a fost ucis atât de brusc, ca un criminal. Cu această ocazie Petru a explicat acestor oameni, sub influența spiritului lui Dumnezeu, cum s-au împlinit profețiile prin cele ce s-au întâmplat. Când au înțeles de ce Cristos a trebuit să moară și au aflat că ar fi indicat acum pentru ei să se dedice lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, dacă doreau să fie de partea lui Iehova, imediat trei mii de oameni s-au botezat în numele lui Isus, în aceeași zi. Câteva zile mai târziu numărul a crescut la 5 000, arată raportul. Toți acești credincioși izraeliți au fost indirect fructele lucrării lui Isus din cei trei ani și jumătate anteriori. Dar trebuie să fi fost mult mai multe mii, pentru că, după cum spune înregistrarea mai târziu: "credincioși în Domnul au continuat să fie adăugați". În plus, mulţi au fost botezaţi cu botezul lui Ioan în timpul slujirii lui Isus; deci există baze pentru a crede că mult mai mulți decât cei 5 000 menționați numeric în Faptele 4:4 ca fiind botezați în numele lui Isus au fost făcuți martori, în mod indirect, datorită predicării lui Isus. După cum a spus Isus: "Dacă un bob de grâu nu cade în pământ şi nu moare, el rămâne doar un bob; dar, dacă moare, dă mult rod." (Ioan 12:24). Murind credincios, ce roade a produs Isus! Cu toate acestea, atunci când vorbea despre urmașii Săi, Isus a spus: "Foarte adevărat vă spun: Cine manifestă credință în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu. Și va face lucrări mai mari decât acestea." Cum să înțelegem aceasta? - Ioan 14:12.

[3] Este greu să ne gândim că un individ imperfect va fi vreodată capabil să concureze cu Maestrul și să-i depășească recordul în a face martori. Dacă un martor al lui Iehova ar fi pus într-un teritoriu fără alți martori, cel mai probabil că nu s-ar apropia nici măcar de cei 500 de martori cu care Isus s-a întâlnit în Galileea, după învierea Sa, sau nici măcar de cei 120 care au rămas în Ierusalim, după înălțarea Sa. (1 Cor. 15:3-6; Mat. 28:16-18; Faptele 1:15). Această creștere personală nu ar fi împlinirea pe care cuvintele lui Isus o cer. Mai degrabă, cuvintele Sale din Ioan 14:12 sunt o profeție spusă de Marele Profet, și în cele din urmă ele trebuie să-și găsească împlinirea acum, în acest "timp al sfârșitului", atâta timp cât lucrarea de strângere se desfășoară. Așadar, interpretarea corectă trebuie să fie că ale lui cuvinte au fost spuse în special despre urmașii Săi care trăiesc acum, nu ca indivizi, ci ca o societate de oameni ce lucrează armonios împreună pentru a face lucrurile pe care El le-a dat urmașilor Lui să le facă. Ca o astfel de societate împlinesc azi profeția urmașii Lui.

[4] Cu ocazia adunării internaționale a martorilor lui Iehova din New York, în vara lui 1953, 4 640 de persoane au fost botezate într-o singură zi. În Nuremberg și Berlin, Germania, la adunările martorilor lui Iehova ținute în acele orașe, simultan

în august 1955, 5 203 persoane au fost botezate în două zile, iar la adunarea internațională a martorilor lui Iehova din New York, din iulie 1958, 7 136 au fost botezați într-o singură zi. Aceasta este cu mult mai mult decât au fost botezați vreodată la alte ocazii în zilele lui Isus și ale apostolilor, după cum arată înregistrările. În ultimii zece ani martorii lui Iehova au crescut de la 283 532 vestitori, pe plan mondial, în 1948, la 717 088 în 1958, sau 211 procente, ceea ce demonstrează că martorii lui Iehova de astăzi împlinesc profeția lui Isus. Ei au rezultate mult mai mari și împlinesc lucrarea de depunere a mărturiei, așa cum El a predat-o la o scară mult mai mare decât oricând în istorie, și sfârșitul încă nu a venit. De aici se poate trage o singură concluzie foarte clară: dacă Isus a fost așa productiv, și din partea adunării adevărații creștini de astăzi este așteptată mai multă productivitate, câtă lucrare productivă trebuie atunci să așteptăm din partea membrilor individuali ai acestei adunări? Ne dovedește că a venit timpul când Isus Cristos așteaptă ca urmașii lui să poată arăta fructele lucrării lor, individual.

SECRETUL

[5] Care este secretul din spatele progresului spectaculos al martorilor lui Iehova, care le-a dat numele de "religia cu cea mai rapidă creștere"? Să fie din cauză că este o religie atât de "ușoară" la care oamenii se alătură cu plăcere pentru că pot face ceea ce vor și să obțină totuși și o conștiință ușurată? Să fie pentru că oamenii sunt plătiți să se alăture lucrării martorilor lui Iehova pentru a avea și un avantaj material din asta? Să fie din cauză că oamenii sunt conduși de teamă să devină martori ai lui Iehova, după ce au auzit mesajul despre viitoarea bătălie a Armaghedonului? Acestea și alte motive au fost sugerate de oamenii care nu înțeleg de ce numărul martorilor lui Iehova crește atât de mult peste tot. Răspunsul este că lucrarea pe care martorii lui Iehova o fac este o reluare și o continuare a lucrării de punere a mărturiei pe care Isus a început-o pe pământ, acum aproape 1 930 de ani, și care s-a dovedit a fi atât de plină de succes atunci. Ea este făcută prin ascultare de porunca divină și ca o împlinire a profeției, și este astfel sub îndrumarea și sprijinul spiritului sfânt al lui Dumnezeu sau a forței Sale invizibile. Acesta este cel mai important secret din spatele creșterii rapide a martorilor lui Iehova din această generație. - Mat. 24:14; 28:19, 20; Isa. 60:1-22.

[6] Dar există și un motiv mult mai tangibil, mai tehnic, și acesta este faptul că martorii au interpretat cuvintele lui Isus "Urmați-mă" ad-litteram chiar și în ceea ce privește metodele de a predica. Ei au avut multă grijă în a copia cât mai exact posibil metoda folosită de către Conducătorul și Lucrătorul Maestru, Isus Cristos, când a fost pe pământ, făcând aceeași lucrare. Ei au ascultat instrucțiunile Lui despre cum să o facă, după cum este descris, printre alte locuri, în Matei capitolul 10. Adăugați la asta și faptul că martorii lui Iehova duc același mesaj pe care l-a predicat Isus Cristos, mesajul despre împărăția lui Dumnezeu ca un adevărat guvern care să exercite o stăpânire literală asupra umanității și să-i rezolve problemele, și veți ști de ce martorii au rezultate minunate, deopotrivă și în mod egal de ambele părți ale cortinei de fier.

[7] Martorii lui Iehova nu au încercat să-și facă lucrarea mai ușoară ca și cum ar fi știut să o facă mai bine decât Maestrul însuși. Ei nu Îl laudă ca fiind cel mai înțelept om care a umblat pe acest pământ pentru ca apoi să-I disprețuiască sfaturile pe care El le-a dat. Ei nu cred că metodele Sale de lucru sunt demodate în această eră de producție în masă. Ca și adevărați creștini ei și-au urmat Maestrul și în lucrarea de predicare din ușă în ușă, împărțind cu El toată batjocura, ridiculizările și persecuțiile pe care această lucrare le aduce, chiar și printre oameni care se numesc creștini. Dar ei au împărțit cu El și fructele minunate în forma sutelor de mii de persoane merituoase găsite de-a lungul anilor. Ascultători de instrucțiunile Marelui lor Învățător, ei au stat cu astfel de oameni, făcându-le vizite ulterioare, în mod repetat, pentru a le aduce pacea cu Dumnezeu pe care le-o doresc cu toată inima și au făcut asta studiind împreună cu ei cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, în casele lor. De-a lungul anului 1958 martorii lui Iehova conduceau astfel de studii Biblice în 508 320 case diferite din toată lumea, cu unul sau mai mulți participanți la fiecare studiu, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp. Fructele acestei lucrări, adăugarea unei medii de 43 000 de martori creștini dedicați rândurilor lor, în fiecare an din ultimii zece, dovedesc că Iehova Dumnezeu a aprobat metodele lor de lucru și a binecuvântat plantarea și udarea seminței cuvântului Său semănat în inimile celor merituoși. Martorii lui Iehova nu primesc onoare pentru acest lucru. Mesajul făcător de minuni pe care îl aduc nu este invenția lor, și nici metoda prin care îl plantează în mințile oamenilor nu este a lor. Așadar, toată onoarea merge la Iehova Dumnezeu, care i-a învățat prin Isus Cristos și care face și sămânța să crească. El este cel care construiește o societate a Lumii Noi. - Ioan 15:1.

CANTITATE VERSUS CALITATE

[8] Una din caracteristicile adevăratei adunări în „timpul sfârşitului” este cea a creşterii. Adevăraţii creştini sunt, aşadar, interesaţi de cantitate, dar nu cu orice preţ, nu cu preţul calităţii. În multe ţări, martorii lui Iehova ar putea avea un număr mult mai mare dacă ar accepta şi ar boteza pe toţi oamenii care doresc să fie acceptaţi şi botezaţi de către aceştia; dar pentru că aceştia nu şi-au schimbat mintea în mod adecvat, prin studiul Bibliei, nu sunt număraţi drept martori ai lui Iehova

Cuprins

până când nu au dat dovadă de a fi adoptat cu adevărat modul de gândire care este în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu şi au devenit slujitori activi. De fapt, nu se cunoaşte câţi oameni cred aşa cum cred martorii lui Iehova. Toţi cei care sunt număraţi ca martori ai lui Iehova sunt predicatori activi ai veştii bune ce respectă standardele biblice ale moralei, deoarece un creştin inactiv sau unul care nu întruneşte standardul nu este deloc un creştin. Acesta nu este un martor pentru Iehova. Evident, acelaşi standard biblic trebuie întrunit în fiecare ţară din lume. Când Pavel a aflat despre un caz de cădere morală în adunarea din Corint, a excomunicat creştinul vinovat din adunare şi nu i-a permis să fie acceptat înapoi până nu a oferit dovada unei schimbări complete a gândirii şi a comportamentului. Cantitatea nu era cea mai importantă grijă a lui Pavel, deşi era interesat de creştere; calitatea era mai importantă. Nu trebuie uitat niciodată faptul că sunt făcuţi creştini prin schimbarea minţii, şi că aceasta, la rândul ei, va schimba invariabil modelul lor de comportament. — Apoc. 7:9, 14, 15; 1 Cor. 5:1-5; 2 Cor. 2:6, 7; Rom. 1:13; 12:2; Efes. 4:22-24.

[9] Din diferite motive bisericile creştinătăţii sunt, de asemenea, interesate de creştere. Cele mai multe cred în aducerea împărăţiei lui Dumnezeu la omenire prin influenţarea politicienilor acestei lumi, iar aceasta necesită tipul de putere pe care o mulţime mare de votanţi o pot oferi, politic şi financiar. În special biserica catolică este cunoscută pentru utilizarea adepţilor ei pentru a influenţa scrutinul după cum doreşte. Aceasta necesită cantitate şi nu neapărat calitate; susţinători devotaţi ai bisericii, dar nu creştini ai Bibliei. Aşadar, în câştigarea adepţilor ei, biserica catolică nu a schimbat niciodată mintea oamenilor pentru a elimina păgânismul şi a sădi convingeri creştine în locul acestuia. Pe acest subiect, profesorul francez, Louis Réau, afirmă în volumul 1, pagina 50 a lucrării sale *Iconographie de l'Art Chrétien (Iconografie în Arta Creştină*): "Pentru a birui păgânismul atât de ferm înrădăcinat în lumea antică, Biserica lui Cristos [i.e., biserica romano-catolică] a trebuit să aleagă între două metode: să abolească sau să înlocuiască, să distrugă sau să suplinească. Urmând instinctele sale politice şi psihologice extrem de sigure, ea a ales ultima variantă. Este, desigur, foarte periculos şi aproape întotdeauna ineficient să realizezi un atac frontal asupra convingerilor străvechi şi să le dezrădăcinezi cu forţa, în timp ce este relativ simplu să le înlocuieşti cu noi convingeri şi practici, cu condiţia ca acestea să respecte obiceiurile ancestrale şi să le păstreze sub alt nume ... Acest proces de substituire, care nu a rezultat întotdeauna în convertirea profundă a sufletelor, dar care a facilitat considerabil rapida creştinare a lumii păgâne, s-a aplicat la fel de bine: *convingerilor....; locurilor de închinare; sărbătorilor religioase*...; şi în final, *iconografiei*".

[10] Astăzi diversele biserici ale creştinătăţii încă fac discipoli în felul propriu. O fac prin stropirea noilor născuţi cu apă într-o aşa numită ceremonie a botezului, după care aceştia sunt număraţi ca membri ai bisericii lor. Sau, precum în trecut, ele recunosc persoanele mature drept creştini fără ca aceştia să-şi fi schimbat modul de gândire, mai întâi, şi să le fi eliminat ideile păgâne, pentru ca aceştia să-l poată sluji pe Dumnezeu în mod inteligent şi să-I facă pe plac, şi fără să-i fi învăţat standardele creştine ale moralei. În consecinţă, milioane de romano-

Cuprins

catolici încă mai cred în vrăjitorie şi încă mai practică poligamia deschisă, fără să ştie că astfel de lucruri sunt împotriva poruncilor lui Dumnezeu şi fără ca biserica să facă ceva cu privire la acestea.

[11] Nicio încercare nu a fost făcută de către clerul creştinătăţii de a face creştini adevăraţi din membrii bisericii lor, urmând exemplul celui despre care ei spun că este Stăpânul şi Învăţătorul lor. Ei nu și-au vizitat enoriaşii, căutându-i din casă în casă, după cum i-a instruit Isus, învăţând Cuvântul lui Dumnezeu pe milioane de oameni care nu au venit la biserică niciodată, dintr-un anume motiv. Metoda folosită a fost cea a sunării clopotelor bisericii pentru ca oamenii să vină la ei, astfel ajungând de multe ori doar la un procent mic din populaţie. Conform rapoartelor Consiliului Luteran Mondial de la Geneva, doar 14 % din luteranii din Marea Britanie, între 5 şi 13 % în Germania de Vest, 2,7 % în Norvegia şi 1,03 % în Suedia merg la biserică regulat. Norvegia şi Suedia sunt aproape sută la sută luterane. Au fost folosite servicii de asistenţă socială, întâlniri publice, conferinţe, activităţi de relansare, bazaruri şi publicitate pentru a încerca să-i facă pe oameni interesaţi de religie şi să-i facă să vină la biserică; s-a făcut apel la toate, mai puțin la singura metodă pe care a învăţat-o Isus: "Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se renege pe sine, să-şi ia stâlpul de tortură şi să mă urmeze neîncetat." (Mat. 16:24). Dar clerul nu l-a urmat pe Isus Cristos, Păstorul cel Bun. Scurtătura utilizată de ei pentru a face discipoli aminteşte de unul dintre cei care au fost numiţi "hoţi şi tâlhari", de către Cel care rămâne Expertul în facerea de discipoli creştini: "Foarte adevărat vă spun: Cine nu intră în staul pe uşă, ci se caţără prin altă parte, este un hoţ şi un tâlhar. Dar cine intră pe uşă este păstorul oilor. Toţi cei care au venit în locul meu sunt hoţi şi tâlhari, dar oile n-au ascultat de ei. Eu sunt uşa. Cine intră prin mine va fi salvat. El va intra şi va ieşi şi va găsi păşune. Hoţul nu vine decât să fure, să omoare şi să distrugă. Eu am venit pentru ca ele să aibă viaţă, şi s-o aibă din belşug. Eu sunt păstorul cel bun." - Ioan 10:1, 2, 8-11.

UN PRODUS INFERIOR

[12] Tot ce poate arăta creştinătatea este un număr mare de oameni, și asta nu îl impresionează deloc pe Iehova, deoarece, ca și creștini, ei sunt un produs contrafăcut. Ei nu au fost aduși prin schimbarea minţii; ei nu sunt un produs al spiritului Său, al mesajului Său sau al modului Său de lucru, deci sunt legați să fie un produs fals. Mințile lor nu sunt ca cele ale adevăraților creștini învățați de Dumnezeu prin cuvântul Său, care "ajung la unitate în credinţă şi în cunoaşterea exactă a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătăţii lui Cristos", ci sunt ca "nişte copii mici, aruncaţi în toate părţile ca de valuri şi purtaţi încoace şi-ncolo de orice vânt de învăţătură prin şiretenia oamenilor, prin viclenie în născocirea nelegiuirii". Mințile lor, neantrenate în cugetare creștină, sunt lăsate pradă uşoară tuturor tipurilor de filosofii nescripturale, astfel încât milioane au devenit comuniști atei, în țările catolice de după și din afara Cortinei de Fier. - Efes. 4:13, 14, 20-24.

[13] Protestanții oferă un produs la fel de fals. Când sunt supuși testării și ei pleacă din bisericile lor și abandonează principiile creștine precum cei 20 000 de

oameni din Leipzig, din Republica Democrată Germană, care au plecat din Biserica Lutherană într-o perioadă de doar doi ani, din cauza propagandei comuniste şi a presiunilor, după cum relatează ziarul din Berlin *Telegraph-Wochenspiegel,* din 14 decembrie 1958. În aceeaşi parte a Germaniei, aşa-numiţii creştini se supun împreună cu copiii lor unor ceremonii ateiste comuniste spre excluderea ceremoniilor propriei biserici. Conform informaţiilor oferite de episcopul Dr. Dibelius şi relatate de *Telegraph-Wochenspiegel,* din 2 Noiembrie 1958, "într-un oraş, deloc departe de Berlin, de circa 20 000 de locuitori, din 200 de copii care au terminat şcoala doar trei vor fi confirmaţi la venirea primăverii. Părinţii celorlalţi copii evanghelici nu au avut curajul şi apoi puterea de a mai rezista presiunii pe care o cere participarea la dedicarea tineretului ateu."

[14] Metoda pe care Isus a descris-o nu produce asemenea roade. Metodele Sale de lucru sunt în deplină armonie cu legea dată de Dumnezeu pentru reproducere, aşa cum o putem observa în natură şi cum este înregistrată în Geneza 1:11-13,20,21,24,25. Totul, vegetaţia, animalele şi oamenii, trebuie să se înmulţească 'după specia sa'. Înainte de a şti aplicaţia practică a acelei legi exprimate de Iehova, Adam probabil s-a întrebat cum s-ar putea manifesta înmulţirea. Dar el nu a fost lăsat să se întrebe prea mult timp. Aplicaţia practică s-a manifestat clar: leii au făcut lei, câinii au făcut câini, măgarii au făcut măgari, şi aşa mai departe. Era întotdeauna la fel. Fără excepţie, toate s-au reprodus după specia lor. În aducerea de roade în mod spiritual, martorii lui Iehova sunt supuşi aceleiaşi legi şi trebuie, de asemenea, să se reproducă "după specia lor". Când au semănat sămânţa cuvântului lui Dumnezeu, şi observă dezvoltarea lucrurilor, în timp ce minţile altora sunt schimbate, când studiază Biblia cu persoane merituoase, nu trebuie să se întrebe niciodată ce rezultat va avea acest lucru. Cu siguranţă nu va fi un comunist, catolic sau protestant! La timpul potrivit fructul născut va fi un martor autentic şi necompromis al lui Iehova, la fel cum sunt şi ei înşişi. Prin metoda Sa minunată de a face noi martori, în onoarea numelui Său, Iehova a asigurat perpetuarea pe pământ a acelui prim tip de martor autentic din timpurile Bibliei. Prin această reproducere spirituală, asemenea martori din Biblie sunt aici pe pământ şi azi, la fel de sigur precum noi suntem copiii naturali şi expresia fizică a strămoşului nostru Adam, sau a "speciei" lui. Aşadar, din necesitate, în conformitate cu aceeaşi lege a reproducerii, liderii religiei false, trecute şi prezente, trebuie să accepte pentru ei cuvintele lui Isus: "Vai de voi, cărturari şi farisei, ipocriţilor! Pentru că voi străbateţi marea şi uscatul ca să faceţi un prozelit şi, când ajunge aşa, îl faceţi de două ori mai bun de Gheenă decât voi." - Mat.23:15

[15] "Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unui popor ce produce roadele sale", a spus Isus cărturarilor şi fariseilor. Celor care-l urmau le-a spus: „Tatăl meu este glorificat prin aceasta, ca voi să continuaţi să daţi mult rod şi să vă dovediţi discipolii Mei". Martorii lui Iehova au o dorinţă profundă de a fi naţiunea ce produce roadele Împărăţiei lui Dumnezeu, şi prin urmare, nu ar putea niciodată adopta metodele de lucru neglijente ale bisericilor creştinătăţii. Ei trebuie să dovedească că sunt discipolii lui Cristos, şi pot face acest lucru doar prin roadele pe care le produc, atât în calitate, cât şi în cantitate. Aşadar, indiferent de

ceea ce face oricine altcineva, ei trebuie să continue să umble cu grijă pe urmele Sale, continuând lucrarea de punere a mărturiei exact în felul în care i-a învăţat El, căutând persoane merituoase, făcând vizite ulterioare pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu cu ei, transformându-le minţile, realizând astfel aceeaşi martori creştini ai lui Iehova precum Isus Cristos şi apostolii Săi. În ceea ce priveşte rezultatul final al acestora, profeţia Bibliei nu lasă urmă de îndoială. Prezenţa atâtor creştini adevăraţi în toată lumea, toţi predicând împărăția lui Dumnezeu ca singura speranţă a omului, va forţa o chestiune care-l face pe Iehova Dumnezeu să scape de toate fructele putrede ale religiei false.—Mat. 21:43; Ioan 15:8; Mat. 7:15-20.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum putem spune că Isus a fost singur în lucrarea Sa, când a început să facă martori, şi cum trebuie să fie măsurate abilităţile Lui?
2. Câţi martori noi a făcut Isus în decursul celor trei ani şi jumătate de serviciu, şi ce profeţie a dat Isus despre lucrarea urmaşilor Săi?
3. Cum trebuie să înţelegem Ioan 14:12?
4. Ce dovadă avem că martorii lui Iehova împlinesc profeția lui Isus de la Ioan 14:12, şi cum ne afectează această profeţie, ca indivizi?
5. Care este cel mai important secret din spatele creșterii martorilor lui Iehova?
6. Căror motive mai poate fi atribuit succesul Martorilor?
7. (a) Prin ce puncte de vedere și prin ce acțiuni sunt în armonie martorii lui Iehova cu afirmația lor că sunt urmași ai lui Cristos? (b) Care sunt câteva din rezultatele lor, în călcarea pe urmele lui Cristos? (c) Cine primeşte cinstea pentru roadele aduse?
8. (a) În ce măsură trebuie să se intereseze creștinii de creșterea numărului lor? (b) În ce condiţii îi pot accepta martorii lui Iehova pe alţii ca martori? (b) Cum a arătat Pavel că este mai importantă calitatea decât cantitatea?
9. (a) Care este un motiv evident ca bisericile creștinătății să fie interesate de mai mulţi membri? (b) Ce anume dovedeşte că, de la început, Biserica Romano Catolică n-a fost niciodată interesată să aibă grijă ca adepții ei să devină cu adevărat convertiţi la creştinism, şi de ce a fost aşa?
10. Cum fac astăzi bisericile adepți, şi cu ce consecinţe?
11. (a) Ce metode a preferat clerul, pentru a lucra printre adepții lor? (b) De cine ne aduc ei aminte, prin faptul că nu-l urmează pe Isus, umblând de colo până colo în lucrarea lor?
12. (a) Cum se poate afirma că membrii bisericilor din creştinătate sunt un produs contrafăcut ca şi creştini? (b) Ce dovezi există în ceea ce-i priveşte pe catolici?
13. Ce arată că şi protestanţii sunt un produs fals ca şi creştini?
14. (a) Cum intră în joc principiul legii de reproducere în lucrarea de a face martori? (b) Cum ştim că astăzi trebuie să existe martori pe pământ, asemănători celor din timpurile Bibliei?
15. (a) De ce martorii lui Iehova n-ar putea adopta niciodată metodele de lucru ale clerului? (b) La ce va duce, în cele din urmă, lucrarea lor de predicare?

În Republica Democrată Germană guvernul comunist a instituit o ceremonie antireligioasă prin numele de „dedicarea tineretului”, pentru a înlocui așa numita confirmare creștină, așa cum este făcută de multe biserici din creștinătate, pentru a scoate tineretul din biserici, și acest lucru se face, evident, nu fără rezultate. Martorii lui Iehova nu respectă confirmarea nebiblică a Bisericilor, iar ei și copiii lor nu participă la vreo „dedicare a tineretului” din nici o țară.

Urmărindu-mi scopul în viață

Povestit de Olaf Olson

Într-o seară a anului 1932, pe când mergeam la camera mea de internat, m-am oprit ca să vizitez un prieten. Pe când vorbeam, am ridicat o broșură numită „Iad”, aflată pe dulapul lui de haine. M-a întrebat dacă aș vrea să o citesc, așa că am luat-o cu mine. Voiam să știu ce se spunea despre acel loc. Mai târziu, după ce am văzut un om venind la bărbier, dorind să ofere asemenea broșuri în schimbul unei tunsori, am solicitat Societății mai multe broșuri; erau chiar lucrul pe care îl căutam. Într-o zi, mătușa mea, o luterană devotată, a venit la mine ca să vadă despre ce era vorba, dar am putut să apăr, cu ajutorul Bibliei, lucrurile pe care le-am învățat. Și atunci când am mers la casa predicatorului ca să-i pun niște întrebări, am fost convins mai mult decât oricând că aceștia nu învățau adevărul.

Pentru că nu cunoșteam nicio adunare a martorilor lui Iehova, nu aveam nicio șansă de a primi instrucțiuni, așa că am început să predic de unul singur, cât de bine puteam. Nu după mult timp, când am sunat la o ușă, o doamnă m-a întrebat cum de se întâmpla să lucrez pe teritoriul ei. „Teritoriu?”, am întrebat-o. „Doamnă, tot ce încerc să fac e să găsesc pe cineva care să vrea să citească aceste cărți”. Sora mi-a sugerat să fac aranjamente pentru a merge la întrunirile martorilor lui Iehova din St. Paul, Minnesota, oraș aflat la peste 150 de km distanță, pentru a primi instrucțiuni; așa că m-am dus.

La întrunire, am întâlnit doi pionieri care mi-au sugerat să completez un formular de aplicare pentru pionieri și să-i cer Societății un teritoriu lângă casa mea. Pe lângă asta, mi-am aranjat mașina ca să pot dormi în ea atunci când lucram în teritoriile rurale. Sosind acasă, am văzut că numirea mea de la Societate și literatura sosiseră deja, așa că eram gata să-mi urmez scopul în viață ca pionier. Acest lucru se petrecea în 1933, dar nu am avut șansa de a fi botezat mai devreme de 9 august, 1934. La două zile după botez, m-am alăturat grupei cu doi frați tineri din Michigan, și în toamna aceea am lucrat până în sud, aproape de Golful Mexic,

depunând mărturie în Wisconsin, Kentucky, Mississippi și apoi în Louisiana. Au fost momente minunate.

Primăvara mă întorsesem în nordul Michigan-ului, iar în acea vară am fost arestat pentru prima dată în viața mea – pentru că predicam Cuvântul lui Dumnezeu. Am pierdut procesul și a trebuit să stau zece zile la închisoarea de district. M-am bucurat de restul verii, și am profitat de timp ca să citesc și să predic.

Anul următor, pe măsură ce mă îndreptam către sud, am primit un anunț despre un congres în New Jersey, așa că i-am luat pe niște prieteni din Chicago și am călătorit împreună. De acolo, am mers în Alabama, Kentucky, și apoi în Evansville, Indiana. Era mult teritoriu de acoperit și eram dornic să servesc.

În 1937, la congresul din Columbus, Ohio, am auzit despre „echipa zburătoare”. Eram gata să merg, dar speram ca Societatea să-mi repartizeze un oraș în Kentucky, căci aveam doar haine de vară. În loc de asta, am fost trimis la Milwaukee, Wisconsin. Atunci când am ajuns în noul loc unde fusesem numit, în noiembrie, ningea și viscolea – iar eu aveam doar haine de vară. Dar Iehova ne-a promis că dacă noi căutăm mai întâi interesele împărăției Sale El se va îngriji de necesitățile vieții, și chiar în ziua sosirii mele, sora cea bună la care mi-am parcat rulota m-a dus la un magazin și mi-a cumpărat toate hainele călduroase de iarnă de care aveam nevoie. În ianuarie s-a făcut atât de frig că a trebuit să-mi duc rulota și să o parchez pe stradă, pe teritoriul meu, ca să pot să mă încălzesc în ea din când în când, atunci când oamenii nu mă lăsau să intru. Norma era de 150 de ore de serviciu pe teren cu fonograful, așa că nu îmi puteam permite să ratez o zi. Am rămas în Milwaukee cam doi ani, apoi, în 1939, am fost repartizat la Chicago.

În 1940, un an de persecuții intense, mă aflam în Bloomington, Illinois, ca pionier regulat. Violențele în grup, de gloată, izbucniseră peste tot. Oamenii înnebuniseră; toți vedeau comuniști infiltrați și cei din coloana a cincea. În perioada aceea am luat parte la distribuirea unei petiții pentru libertate, alături de broșura *Judecătorul Rutherford demască Coloana a Cincea*. În afară de acest lucru, am luptat trei luni în tribunal pentru a câștiga dreptul de a distribui literatură biblică pe străzi. În scurt timp, am fost trimis la Lake Forest, Illinois, unde lupta pentru libertatea de închinare continua. Nu toată lumea aprecia mesajul Împărăției, iar atunci când cineva înainta o plângere, poliția venea să mă salte, dar de cele mai multe ori mă aduceau înapoi în teritoriu. Rămâneam acolo până când teritoriul era acoperit de patru ori, și apoi preluam o altă numire.

Abia în 1942 am auzit despre școala Gilead, și, în trimestrul din toamnă al anului 1943 eram membru al celei de-a doua clase, urmând adunarea din Minneapolis. A merge la școală cu un număr atât de mare de frați și surori era ca și cum aș fi trăit într-o lume nouă.

După absolvirea Gileadului, pe când așteptam viza de Columbia, am fost trimis să depun mărturie în Chicago. În iulie 1945 Societatea m-a chemat la Brooklyn, să lucrez până în decembrie, când actele pentru călătorie erau gata. Nimeni de acolo nu părea să știe prea mult despre Columbia, dar misionarii care deja lucrau în țară mi-au oferit niște informații care mi-au fost de ajutor.

Pe 20 decembrie 1945 am sosit la Bogota, Columbia, unde mă aștepta o cameră în casa misionară. Chiar în următoarea zi, am mers împreună cu unul din misionari pentru a învăța cum să le predic columbienilor în spaniolă. Ziua următoare am lucrat singur. La început, tot ce puteam face era să le arăt cartea oamenilor, să le spun prețul și să-i las să o examineze, iar mulți dintre ei acceptau literatura. Am descoperit că cel mai bun mod de a învăța limba era să fiu între oameni care nu înțelegeau engleza. Cu fiecare zi în care îi ascultam înțelegeam mai mult. Primul an a fost cel mai dificil, dar apoi am putut să fac mai multe vizite ulterioare și să conduc studii biblice la domiciliu. După doi ani am început să mă simt într-adevăr acasă în numirea mea. Dacă aș fi continuat să mă gândesc la țara pe care am părăsit-o, nu aș fi putut fi fericit, așa că mi-am pus în gând să trăiesc trup și suflet în Columbia, să mă împrietenesc cu frații și surorile în adevăr de aici, să-mi umplu viața cu slujire, iar numirea mea mi-a devenit curând casă.

După 16 luni în Bogota, am fost trimis în Barranquilla, pe coasta de nord, pe 4 mai 1947. Acolo se aflau deja câțiva misionari care au sosit înaintea mea, și erau deja 4 vestitori. În luna septembrie a anului următor, când ne-am mutat într-o casă nouă, în centrul orașului, aveam 30 de vestitori. Nu a trecut mult și a trebuit să ne mutăm într-o casă care avea o sală suficient de mare cât să încapă în ea 200 de persoane. Chiar și aceasta a devenit curând neîncăpătoare, așa că am deschis o nouă unitate. Creșterea a continuat, așa că am spart doi pereți pentru mai mult spațiu și am organizat o a treia unitate. Am ținut multe adunări aici, în Barranquilla, iar acestea au contribuit la creșterea lucrării. Astfel, în luna ianuarie 1959 aveam 7 unități, cu un total de mai bine de 500 de vestitori, și planuri să inițiem în curând încă două unități. Sunt multe „oi” ale lui Iehova aici, și suntem recunoscători că ne-a trimis să le găsim și să le hrănim.

Da, e nevoie de lucrare, dar merită, și e o binecuvântare incomparabilă să-i vezi pe oameni care nu au avut până acum o Biblie învățând despre Dumnezeu și scopurile Sale și dedicându-i-se, și apoi începând să-i învețe și pe alții despre El, poate chiar gândindu-se la privilegiile serviciului ca pionier, pionier special și privind înainte către Gilead.

Iehova s-a îngrijit bine de noi, încât să putem fi capabili să ne devotăm tot timpul și toate eforturile serviciului de teren, făcând vizite ulterioare, conducând studii biblice la domiciliu, instruind noi vestitori, organizând adunări, ajutându-i pe frați și îngrijindu-ne ca lucrarea să meargă înainte. Este o bucurie să vedem expansiunea teocratică în Columbia, având 17 misionari, 120 de pionieri locali și 29 de adunări, cu un total de peste 1 000 de vestitori.

Ne bucurăm, de asemenea, că și alții vin în Columbia ca să ne ajute să predicăm aici, unde nevoia e încă mare. Zece din cele 13 milioane de locuitori așteaptă încă să audă vestea bună a împărăției lui Iehova. Ai dori să fii printre cei care vor veni să le-o spună?

Partea 27 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

Conform capitolului 11 din profeția lui Daniel, îngerul lui Iehova a prezis că imperiul lui Alexandru cel Mare avea să se împartă, după moartea sa, în patru imperii elene sub domnia a patru dintre generalii lui Alexandru. Dinastia unuia dintre acești generali avea să devină „împăratul de la miazănoapte”, căci domnea la nord de Ierusalim, iar dinastia altuia avea să devină „împăratul de la miazăzi”, căci domnea la sud de Ierusalim. Împlinirea acestei profeții dovedește că „împăratul de la miazănoapte” reprezenta inițial dinastia de regi care domnea din Siria, ca descendenți ai generalului Seleucus Nicator, în timp ce rivalul „împărat de la miazăzi” reprezenta inițial dinastia care domnea din Egipt, ca descendenți ai generalului Ptolemeu Lagi. În 187 î.e.n., împăratul de la miazănoapte a devenit reprezentat de regele Seleucus IV al Siriei. În zilele lui, Ptolemeu VI Filometor al Egiptului a devenit reprezentantul împăratului de la miazăzi, și era susținut de puterea în ascensiune a Romei, Italia.

48. Împăratul de la miazănoapte, Seleucus IV, avea nevoie de bani pentru a plăti amenda foarte mare pe care o datora Romei, fiind una din amenzile pe care tatăl lui le datora Romei în urma înfrângerii de la Magnezia. Se spunea că în Ierusalim se afla o avere depozitată în sanctuarul sau templul reconstruit. În acel timp marele preot iudeu era Onias III. Ca să pună mâna pe bani, Seleucus IV şi-a trimis trezorierul, pe Heliodorus, să jefuiască templul lui Iehova. Heliodorus însuşi dorea să urce pe tronul Siriei ca împărat de la miazănoapte. Aşa că l-a asasinat pe Seleucus IV. Dar Eumenes şi Attalus, regii din Pergam, l-au prins pe ucigaşul Heliodorus şi l-au urcat pe tron pe fratele regelui ucis, iar acesta a devenit Antioh IV.

49. Noul rege trăise la Roma timp de paisprezece ani, ca ostatic. A domnit aproape 12 ani (175 – 163 î. Cr.) şi a fost supranumit Epiphanes. Acesta e o prescurtare a titlului pe care şi l-a dat singur Antioh IV, pe monedele pe care le-a bătut, adică, *Theos Epiphanes*. Acest nume înseamnă „Descoperirea lui Dumnezeu”, adică dumnezeul care apare sau se descoperă singur. Egiptenii au tradus această inscripţie ca „Dumnezeu care apare”, adică cel care apare ca soarele strălucitor, Horus, la răsărit. Astfel l-au identificat egiptenii pe regele Antioh IV Epifanes cu dumnezeul triumfal, aparent.

50. El a încercat să se arate a fi mai puternic decât Iehova Dumnezeu. A încercat să elenizeze Iudeea şi Ierusalimul. L-a dat afară pe Marele Preot Onias III. Prin mită, l-a pus pe Isus, fratele marelui preot, în acea funcţie înaltă, pentru a continua elenizarea iudeilor. A mers la extreme încercând eradicarea religiei iudaice, închinarea lui Iehova Dumnezeu. Sfidându-le Dumnezeul, el a rededicat templul care fusese construit de către guvernatorul Zorobabel şi l-a închinat lui Zeus sau Jupiter. Marele preot al acestui templu rededicat a fost Isus, al cărui nume grecesc a fost Iason. La data de 15 Chislev al celui de-al 145-lea an al erei Seleucizilor, sau în decembrie, anul 168 î. Cr., a fost ridicat un altar păgân, în vârful altarului sacru al lui Iehova, în curtea templului unde i se ofereau zilnic arderi de tot lui Iehova. Zece zile mai târziu, sau la 25 Chislev, a fost oferit pentru

prima dată un sacrificiu pe acel altar păgân (1 Macabei 1:54-59). I-a fost oferit lui Zeus de pe Muntele Olimp din Grecia. *

51. Această pângărire a sanctuarului lui Iehova a dus la o revoltă a iudeilor, sub conducerea macabeilor, în 167 î. Cr. Timp de trei ani, Antioh IV Epifanes a purtat un război crud împotriva lor şi a dovedit despre el însuşi că nu este nici un zeu în comparaţie cu Iehova. În 165 î. Cr., exact la aniversarea pângăririi sanctuarului, Iuda Macabeul, conducătorul, a rededicat templul lui Iehova şi astfel a fost intituită sărbătoarea dedicării (Hanuka). (Ioan 10:22). A fost reînnoită oferirea de sacrificii zilnice sau arderile de tot. Oricum, în 161 î. Cr., Macabeii au încheiat un tratat cu Roma, primul cunoscut. Abia în 104 î. Cr. Macabeii au întemeiat un regat, când Aristobul I şi-a asumat titlul de rege. În anii următori au fost multe dificultăţi. În final, Roma a fost chemată să intervină. Generalul roman Gnaeus Pompei a sosit acum în provincia romană Siria, a început asediul de trei luni asupra Ierusalimului şi a cucerit oraşul abia la mijlocul verii anului 63 î. Cr. Se spune că a intrat în sanctuar, chiar în Sfânta Sfintelor. L-a numit pe Hircanus II ca mare preot al templului. În anul 40 î. Cr. Senatul Romei l-a numit rege al Iudeei pe Irod Idumeul. Pentru prima oară, în 37 î. Cr., el a cucerit Ierusalimul şi s-a instalat ca rege, astfel sfârşindu-se conducerea Macabeilor.

52. Atât comentatorii iudei cât şi cei romano – catolici continuă să facă referire la regele Antioh IV Epifanes ca împăratul de la miazănoapte în Daniel, capitolul 11, până la ultimul verset (45). Totuşi, între versetele 19 şi 20, identitatea „împăratului de la miazănoapte” se schimbă de la linia regilor seleucizi din Siria la Roma, puterea mondială în ascensiune care ajunsese să domine toate interesele din Orientul Mijlociu. Este evident că identitatea împăratului de la miazănoapte nu rămâne aceeaşi începând cu Daniel 11:45, căci Isus Cristos s-a referit la Daniel, capitolul 11, arătând că identitatea trebuie să se schimbe şi să devină de actualitate, chiar la fel de actuală ca şi secolul nostru al douăzecilea. Isus ne-a dat o uimitoare profeţie despre „timpul sfârşitului” acestei lumi şi a citat din Daniel 11:31. Această profeţie a fost dată în

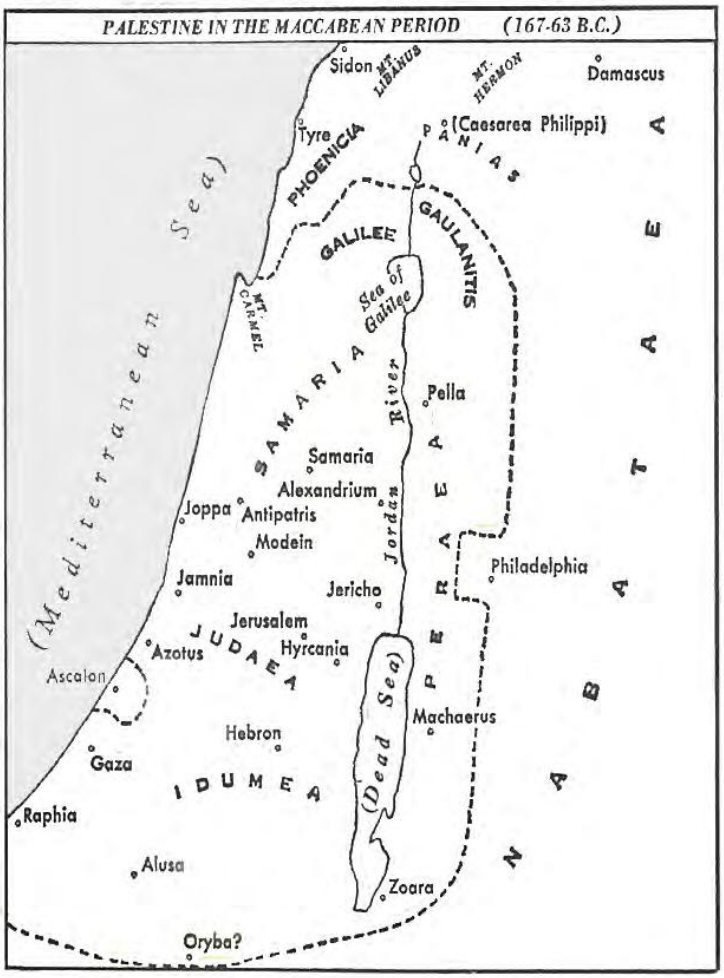

Cuprins

primăvara anului 33 (d. Cr.) sau la 195 ani după ce Antioh IV a murit, în 163 î. Cr.

53. Isus le-a spus apostolilor Săi curioşi: „Când veţi vedea lucrul dezgustător care cauzează pustiire - despre care a vorbit profetul Daniel – stând într-un loc sfânt – cititorul să-şi folosească discernământul – atunci, cei din Iudeea să fugă la munţi; … căci atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum, nu, şi nici nu va mai fi." (Mat. 24:15-21). Isus s-a referit dincolo de zilele Sale la împlinirea celor scrise în Daniel 11:31, nu înapoi la zilele lui Antioh IV Epiphanes din Siria. La împlinirea istorică a relatărilor din Daniel 11:31, împăratul de la miazănoapte nu este sirian sau seleucid. Aşadar, după Daniel 11:19, trebuie să se întâmple o schimbare de persoană sau naţionalitate a împăratului de la miazănoapte. Faptele istorice stabilesc că această schimbare a început în următorul verset, Daniel 11:20. Acum împăratul este roman.

54. Deja înainte de Antioh IV Epiphanes, Roma a avut un rol dominant în interesele din Orientul Mijlociu şi a dictat în Siria. Chiar şi cel aşa numit „Descoperirea lui Dumnezeu" s-a închinat în faţa Romei. În războiul său cu Egiptul, Antioh IV a învins. Chiar el însuşi s-a încoronat rege al Egiptului. Apoi flota romană l-a adus pe ambasadorul ei Caius Pompilius Laenas cu ordine de la Senatul Romei, ca regele Antioh IV să abdice ca rege al Egiptului şi să părăsească această ţară. Regele sirian a făcut aşa cum i se cerea, dar a păstrat Coela – Siria, Palestina şi Fenicia. El a murit în anul 163 î. Cr., în timp ce jefuia un templu în Persia. El a fost urmat de mai mulţi regi independenţi din dinastia seleucidă siriană. Dar în anul 65 î. Cr. generalul roman Pompei cel Mare l-a detronat pe ultimul dintre regi, Antioh XIII Asiaticul; şi în anul 64 î. Cr. Siria a devenit provincie romană. Astfel, Roma a preluat definitiv rolul de împărat de la miazănoapte. Înaintea acestui împărat de la miazănoapte a căzut Ierusalimul în anul 63 î. Cr. Egipteanul împărat de la miazăzi a fost neputincios să împiedice aceasta.

55. Dinastia ptolemeică din Egipt şi-a păstrat poziţia ca împărat de la miazăzi ceva mai mult timp. În 31 î. Cr. s-a purtat lupta decisivă de la Actium, în care regina Cleopatra a Egiptului a abandonat flota iubitului ei roman, Marc Antoniu, care a fost învins. Învingătorul, Octavian, nepotul lui Iulius Cezar, a acţionat apoi pentru cucerirea Egiptului. În anul 30 î. Cr. Cleopatra s-a sinucis, iar Egiptul a devenit provincie romană, supusă noului împărat de la miazănoapte.

* Vezi *Antichităţile Evreilor*, de Flavius Josephus, cartea 12, cap. 5, parag. 4; şi 2 Macabei 6:2

„PRINŢUL LEGĂMÂNTULUI" ÎNFRÂNT

56. În lupta pentru putere, Octavian a devenit în final singurul conducător al Romei şi a devenit primul împărat roman. El a refuzat titlurile de *rex* („rege") şi *dictator*. În cele din urmă, în anul 27 î. Cr., prin decret al Senatului roman, a fost numit Augustus. Grecii i-au tradus acest titlu ca *Sebastos,* care înseamnă „Reverend." (Faptele 25: 21, 25). El a acţionat ca împărat de la miazănoapte în

locul dinastiei seleucide a regilor sirieni, iar îngerul lui Iehova se referă în continuarea lungii profeţii cu privire la disputa dintre nord şi sud: „Cel ce-i va lua locul va aduce un asupritor să treacă prin gloria împărăţiei; dar în câteva zile va fi distrus, şi anume nu prin mânie, nici prin război.” (Dan. 11:20, *JP*). „Gloria împărăţiei” lui Cezar Augustus includea şi „ţara minunantă” a poporului lui Daniel. – Dan. 11:16, *JP*.

57. Trimiterea „asupritorului” a avut loc în anul 2 î. Cr. Istoricul creştin Luca a notat acest eveniment cu aceste cuvinte: „În zilele acelea, Cezar August a dat un decret ca toată lumea să se înregistreze (acest prim recensământ s-a făcut când Quirinius era guvernatorul Siriei). Şi toţi oamenii se duceau să se înregistreze, fiecare în oraşul lui. Iosif a urcat şi el din Galileea, din oraşul Nazaret, în Iudeea, în oraşul lui David, numit Betleem, pentru că era din casa şi din familia lui David, ca să se înregistreze cu Maria, care îi fusese deja dată în căsătorie şi care acum se pregătea să nască. În timp ce erau acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască. Şi l-a născut pe fiul ei, întâiul născut, l-a înfăşat şi l-a culcat într-o iesle, fiindcă în camera de găzduire nu mai era loc pentru ei.” - Luca 2:1-7.

58. P. Sulpicius Quirinius, senator roman, a fost guvernatorul roman al Siriei de două ori, prima dată când a murit regele Irod cel Mare, cel care a reconstruit templul din Ierusalim. Această perioadă de guvernare a fost între anii 750-753 de la fondarea Romei sau între anii 4-1 î. Cr.* Recensământul sau înregistrarea nu s-a făcut numai pentru aflarea numărului de locuitori, ci și pentru impozite şi încorporarea bărbaţilor pentru serviciul militar. În special acest recensământ a fost unul dintre cele mai importante evenimente din timpul domniei lui Cezar Augustus ca împărat de la miazănoapte. A servit pentru ca tâmplarul din Nazaret şi soţia sa Maria să meargă la Betleem, ca Isus să poată fi născut acolo, în împlinirea lui Mica 5:2. (Mat. 2:1-11). Cu un bun motiv, atunci, îngerul lui Iehova a inclus o menţiune importantă în viziunea lui Daniel, pentru a ne ajuta să determinăm când s-a schimbat profeticul „împărat de la miazănoapte” din dinastia regilor sirieni a celei de-a cincea puteri mondiale în cea a conducătorilor romani ai celei de-a şasea puteri mondiale.

59. Cezar Augustus a înființat gărzile de corp ale împăratului, cunoscute sub numele de Garda Pretoriană, care, mai târziu, a fost mărită ca număr de către succesorul său. El a murit în al patruzeci şi cincilea an al domniei sale, în 19 august, anul 14 A.D. Aceasta s-a întâmplat „la câteva zile” după ce a avut loc importantul recensământ în timpul căruia s-a născut Isus, fiul lui Dumnezeu, în oraşul regelui David, ca moştenitorul regal al acestuia. Ca un actor la teatru, Augustus a condus bine; el a fost numărat printre zeii romani, iar în cinstea lui s-au ridicat temple şi altare.

60. Profeţia îngerului arată că succesorul lui Augustus a avut şi el legătură strânsă cu viaţa pământească a singurului fiu născut al lui Dumnezeu: „În locul lui se va ridica unul care va fi dispreţuit, care nu va primi maiestatea împărăției; el va veni într-un timp de securitate şi va obține împărăția prin linguşire. Iar braţele potopului vor fi înlăturate dinaintea lui şi zdrobite; da şi prințul legământului.” (Dan. 11:21, 22, *JP*). Misterioasa „persoană dispreţuită” era Tiberius Cezar, fiul

Liviei. Ea a devenit a treia soţie a împăratului Augustus; astfel, Tiberius a devenit fiul vitreg al împăratului. Cezar Augustus nu a vrut ca Tiberius sa fie succesorul lui, pentru că îşi ura fiul vitreg din cauza defectelor sale. Nu era deloc dispus de a-i acorda acestuia „majestatea împărăției". Augustus a fost forţat să îl accepte pe Tiberius ca succesor, numai după ce nu a mai avut nici o speranţă. De ce aceasta?

61. Împăratul Augustus nu a avut fii. Sora sa a avut un fiu, Marcellus, dar acest nepot a murit. Fiica lui a avut doi fii, Gaius şi Lucius, pe care Augustus i-a numit succesorii lui. Şi pe aceştia i-a pierdut Augustus când au murit. El l-a iubit pe dragul său fiu vitreg, Drusus, fratele mai mic al lui Tiberius, dar şi acesta a murit de tânăr, pe 14 septembrie, anul 9 î. Cr. Aşa a rămas Tiberius, care era un general foarte capabil, în poziţia de prim soldat al imperiului roman. Era în anul 12 î. Cr., când Agrippa, marele general al împăratului Augustus, a murit la vârsta de cincizeci şi unu de ani. Având în vedere acestea, Livia, mama lui Tiberius, l-a convins pe împărat, cu foarte mare greutate, să îl înlocuiască pe decedatul Agrippa cu fiul ei, Tiberius. Pentru a-l înlocui pe Agrippa, totuşi, era necesar ca Tiberius să devină ginerele împăratului. Spre marea durere a lui Tiberius, el a fost obligat să renunţe la Agrippina, fiica generalului Agrippa, pentru Iulia, fiica împăratului. În anul 4 (A.D.) împăratul Augustus i-a adoptat pe Tiberius şi pe Agrippa Postumus. Nouă ani mai târziu, printr-o lege specială, Tiberius a fost numit coregent alături de împăratul Augustus. În anul următor, pe 19 august, A.D. 14, Augustus a murit, iar Tiberius a devenit împărat. Aceasta a fost „persoana disprețuită" care s-a ridicat şi şi-a asumat puterea în locul lui Cezar Augustus.

62. În ceea ce priveşte linguşirile aduse noului împărat de la miazănoapte, Tiberius, *Enciclopedia Britannica*, în volumul 26, pagina 916 (ediţia a unsprezecea), spune: „Istoricii romani din timpurile antice îl amintesc pe Tiberius în cea mai mare parte ca pe un suveran sub a cărui conducere condamnarea pe motiv de trădare sub cele mai simple pretexte a devenit frecventă pentru prima dată, iar rasei urâte a informatorilor i-a fost pentru prima dată permis să prospere pe seama crimelor judiciare … Dar istoria proceselor de sub domnia lui Tiberius arată în mod concludent că strâmbarea legii a început de la linguşirile senatului,… care a fost acceptată de către el, spre sfârşitul domniei sale, cu un soi de indiferenţă dispreţuitoare, până când, sub influenţa temerilor sale, el a dezvoltat o nerăbdare în a vărsa sânge."*

63. În acelaşi timp în care Tiberius a devenit împărat de la miazănoapte, nepotul său, Germanicus Cezar, era comandantul trupelor romane de pe fluviul Rin. Curând după urcarea pe tron a lui Tiberius a izbucnit o revoltă printre aceste trupe, dar Germanicus a ţinut legiunile nemulţumite să nu mărşăluiască spre Roma. În anul 15 (A.D.) Germanicus şi-a condus trupele împotriva eroului german Arminius (Hermann) şi l-a pus pe fugă, ba chiar i-a capturat soţia, pe Thusnelda, iar în anul următor l-a învins. Politica externă, sau politica referitoare la frontierele imperiului roman, a devenit una de promovare a păcii şi a avut un real succes. „Cu câteva excepţii, îndatoririle forţelor romane la frontiere au fost restrânse la urmărirea popoarelor de cealaltă parte, în timp ce se distrugeau între ele".* În acest

Cuprins

fel, „brațele potopului” au fost ţinute pe loc sau înlăturate dinaintea lui şi „zdrobite”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

48. Cum a ajuns să cadă împăratul de la miazănoapte şi să nu mai fie găsit, şi cine i-a fost succesor?
49. Ce nume şi-a luat împăratul de la miazănoapte, şi cum a fost acesta interpretat?
50. Cum a încercat Antioh IV Epifanes să se arate pe el însuşi mai puternic decât Iehova Dumnezeu?
51. La ce a condus această pângărire a templului, şi cum s-a sfârşit conducerea Macabeilor?
52. Cum au făcut referire comentatorii evrei şi romano-catolici la restul cărţii lui Daniel, capitolul 11, dar cine, şi prin ce profeţie, certifică faptul că identitatea împăratului de la miazănoapte trebuia să se schimbe?
53. În ce fel a prevăzut Isus în profeţia Sa împlinirea din Daniel 11:31, şi de ce naţionalitate a devenit împăratul de la miazănoapte?
54. Cum s-a închinat Antioh IV Epifanes în faţa dictaturii Romei şi cum a devenit Siria, în final, o provincie romană, pentru a marca definitiv schimbarea împăratului de la miazănoapte?
55. Cât timp a rezistat dinastia ptolemeică şi ce a devenit Egiptul?
56. Cine a fost cel care a devenit primul împărat roman, şi ce spune Daniel 11:20 despre el?
57. Când a fost trimis „asupritorul” să treacă „gloria împărăției” şi ce a scris Luca despre acesta?
58. Când a fost acest Quirinius guvernator al Siriei şi de ce acest recensământ a fost cel mai important eveniment de sub domnia lui Augustus, vrednic de menţionat în profeţia lui Daniel?
59. Cum a fost el, ca împărat de la miazănoapte, „distrus, dar nici cu furie, nici în luptă”? Şi „în câteva zile”?
60,61. (a) Cine este acea „persoană dispreţuită” care s-a ridicat şi cum a devenit înrudită cu Cezar Augustus? (b) Cum de termenul de „majestatea împărăției” nu i-a fost conferit lui?
62. Cum şi-a câştigat Tiberius Cezar „împărăția prin linguşiri”?
63. Care erau „brațele potopului”, care apoi "au fost înlăturate dinaintea lui”?

* Vezi *Comentariile* lui Zumpt, epigraf, II, 86-104; *De Syria romana provincia*, 97, 98; şi *Bes gestae divi Augusti*, de Mommsen; *Dicţionarul Noului Testament* traducere a Bibliei în franceză, de Canon A. Crampon, ediţia 1939, pag. 358. Comparaţi cu *Biblia ca istorie* de Werner Keller, 1956, pag. 326, 327 (ediţia londoneză), pag. 343, 344 (ed. New York), care spune că, în conformitate cu un fragment dintr-o inscripţie romană descoperită la Antioh, Siria, Quirinius a fost legatul împăratului Augustus în Siria, în perioada în care era proconsul Saturninus, înainte de era creştină, şi cum şi-a organizat Quirinus guvernarea şi comandamentul militar în Siria, în acea perioadă.

Vezi și *Cele optsprezece secole creștine* , de James White (1884), paginile 18,19; și *Să vină împărăția Ta*, de C. T. Russell (1891), pagina 30, paragrafele 1,2. Enciclopedia Britanica, volumul 26, pagina 915, paragrafele 2,3.

MANIERA MORŢII LUI ISUS

Ultimele zile ale slujirii lui Isus pe pământ au fost pline de încercări aspre. Dându-și seama că vremea morții Lui se apropia, „Isus i-a luat deoparte pe cei doisprezece discipoli şi pe drum le-a zis: "Iată că urcăm la Ierusalim şi Fiul omului va fi predat preoţilor principali şi scribilor, iar ei îl vor condamna la moarte. Îl vor da în mâna oamenilor naţiunilor ca să-şi bată joc de el, să-l biciuiască şi să-l ţintuiască pe stâlp, iar a treia zi va fi sculat din morţi"." – Mat. 20:17-19.

În ziua de 14 Nisan, ziua de Paște, după ce a instituit Memorialul, în comemorarea morții lui, împreună cu discipolii Săi, i-a dus pe Muntele Măslinilor.

„Şi Isus le-a zis: "Toţi vă veţi poticni, căci este scris: "Voi lovi păstorul şi oile vor fi împrăştiate"." (Marcu 14:27). Isus știa că această profeție, consemnată cu mult timp înainte în Zaharia 13:7, avea să fie împlinită curând, și îi pregătea pe discipolii Săi pentru marea încercare care avea să se abată asupra lor.

Ajungând la o grădină numită Ghetsimani, i-a luat cu el pe Petru, Iacov și Ioan „s-a înfiorat şi l-a cuprins o nelinişte chinuitoare. Şi le-a zis: "Sufletul îmi este cuprins de o întristare de moarte. Rămâneţi aici şi vegheaţi"." Sau, conform versiunii *O traducere americană*, în parafrază: „Inima aproape că mi se frânge". „Şi, ducându-se puţin mai departe, a căzut cu faţa la pământ, s-a rugat şi a zis: "Tată, dacă este cu putinţă, să treacă de la mine paharul acesta! Totuşi, nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu"." Din nou, pentru a doua oară, s-a îndepărtat și s-a rugat, spunând: „Tată, dacă nu este cu putinţă ca acesta să treacă fără să-l beau, să se facă voinţa Ta!" (Marcu 14:32-34; Mat. 26;37-39, 42) Isus avea o mare apăsare în mintea Sa. Principala Lui grijă era justificarea numelui Tatălui său. Salvarea omenirii, ca și a propriei Sale vieți, depindea de calea sa de acțiune.

La începutul slujirii Sale pământești, atunci când Isus a fost ispitit de Satan, în pustiu, Diavolul a încercat să-l abată de la calea loialității, dar Isus i-a spus că îi slujește doar lui Iehova. „Atunci Diavolul l-a lăsat şi iată că nişte îngeri au venit şi au început să-i slujească." Tot astfel, în această vreme de încercare de la finalul vieții Sale umane, „i-a apărut un înger din cer şi l-a întărit." – Mat. 4:11; Luca 22:43.

În acest moment, este interesant să luăm în considerare o profeție referitoare la moartea lui Isus, consemnată în Isaia 53:10,

Cuprins

care spune: „Dar lui Iehova i-a plăcut să-l zdrobească; l-a îmbolnăvit.” În ce fel, mai exact, s-a dovedit acest lucru adevărat?

Acolo, în Ghetsimani, Isus era într-o mare agonie: „Dar, cuprins de zbucium, se ruga şi mai stăruitor şi sudoarea i s-a făcut ca nişte picături de sânge care cădeau pe pământ.” (Luca 22:44) Iehova a permis ca acestea să se întâmple, și din acest motiv se poate spune că El era cel care l-a îmbolnăvit pe Isus în grădină. Atât de severă era agonia lui Isus, încât vărsa sudoare cu sânge care cădea pe pământ, și ar fi putut muri dacă nu era curmată. Cu toate acestea, se sugerează că această boală prin care a trecut a amorțit sensibilitatea nervilor săi, făcând suportabile experiențele prin care avea să treacă. Aici putem observa mila lui Iehova, permițând ca Isus să fie bolnav înainte de a fi țintuit pe stâlpul de tortură.

După ce Isus a fost arestat și a fost supus unui proces de fațadă, a fost biciuit și, la insistențele gloatei conduse de cler, a fost predat pentru a fi răstignit. Deși experiența era îngrozitoare, durerea i-a fost, fără îndoială, amorțită într-o anumită măsură de experiențele prin care a trecut deja, care i-au desensibilizat nervii. În loc să-i permită lui Isus să sufere timp îndelungat pe stâlpul de tortură sau să-i lase pe soldați să-i curme viața, zdrobindu-i oasele, „lui Iehova i-a plăcut să-l zdrobească”, lucru pe care l-a făcut lăsându-l să moară la câteva ore după ce a fost răstignit. Isus, dându-și seama de ce se întâmpla, a strigat cu glas tare: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?” Și, copleșit de durere „a scos un strigăt puternic și și-a dat ultima suflare.” (Marcu 15:34, 37) Explicând ce s-a întâmplat, William Stroud, Doctor în Medicină, în cartea *Cauza fizică a morții lui Cristos*, face referire la observațiile unui anumit Grüner, care spune: „Este un lucru comun ca persoanele a căror inimă este blocată de o congestie excesivă de sânge, din cauza palpitațiilor și a anxietății, și care sunt amenințați de sufocare, să strige cu glas puternic.” Se pare că inima lui s-a rupt sau una din arterele mai mari s-a rupt, cauzându-i moartea.

Acest lucru a făcut posibilă împlinirea unei alte părți importante a scopului lui Iehova. „Căci fără vărsare de sânge nu există iertare.” (Evrei 9:22). Și, despre moartea lui Isus, s-a scris: „Și-a vărsat sufletul în moarte”. (Isa. 53:12) Moartea Sa a trebuit să aibă loc pe *un stâlp* pentru a-i putea elibera pe evreii credincioși de blestemul Legii, dar moartea pe un stâlp nu putea cauza ca sângele să fie *vărsat*, dar tocmai acesta era lucrul care era cerut pentru iertarea păcatelor întregii omeniri credincioase, pentru a împlini cerințele divine. (Gal. 3:13) Dar, din moment ce Iehova l-a zdrobit pe Isus, permițând ca mâinile și picioarele să-i fie străpunse de piroane și să aibă loc o ruptură a inimii sau a uneia dintre artere, sângele s-a revărsat în pericardul sau în toracele Lui. De aceea, atunci când unul dintre soldați a luat o suliță și i-a străpuns coasta „a ieșit sânge și apă”. (Ioan 19:34) În acest fel, deși lui Iehova i-a plăcut să curme devreme agonia Fiului său, El a făcut totodată posibil ca toate lucrurile scrise de profeții inspirați să se împlinească și să fie îndeplinite cerințele pentru salvare.

Înstrăinare de Dumnezeu

Următoarea declarație a Congresului Consiliului Mondial al Bisericilor de la Amsterdam, referitor la bisericile creștinătății, apare în volumul *Tezaurul credinței creștine*: „În interiorul bisericilor noastre dezbinate sunt multe lucruri pe care le mărturisim cu căință Domnului (...) căci păcatul nostru își are originea în înstrăinarea noastră față de el. Din această cauză relele lumi au pătruns atât de adânc în bisericile noastre, încât și în rândul nostru se urmează standardele lumești de succes, împărțirea pe clase, rivalitatea economică și o gândire seculară. Chiar și acolo unde nu există diferențe de teologie, limbă sau liturghie, există biserici segregate pe criterii rasiale sau de culoare (...) Suntem în pericol de a fi precum sarea ce și-a pierdut gustul și nu mai e bună de nimic."

Scriitorul biblic Iacov comentează despre caracterul lumesc, care cauzează înstrăinarea de Dumnezeu: „Nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu." – Iac. 4:4.

Să stăm de veghe în lucrurile drepte

Toți creștinii dedicați bine informați știu că Armaghedonul se apropie. Satan știe că mai are doar o scurtă perioadă de timp pentru a îndepărta toți oameni de Iehova Dumnezeu. În timp ce el este deplin treaz și acționează cu furie, încearcă să-i ademenească să adoarmă pe creștinii adevărați, așa cum i-a adormit deja pe creștinii cu numele din Creștinătate. Din cauza acestui lucru, avem motive mai puternice decât oricând să primim în inimile noastre sfatul lui Pavel, dat întâia oară lui Timotei: „Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Persevereazǎ în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă." – 1 Tim. 4:16.

Care sunt aceste lucruri drepte asupra cărora trebuie să veghem? Studierea Cuvântului lui Dumnezeu, atât individual, cât și cu frații noștri la centrul de serviciu și la Sala Împărăției; participarea în toate aspectele serviciului Împărăției cu fiecare prilej, netrecerea cu vederea mărturia întâmplătoare; păstrarea nepătați de schemele politice ale lumii și mizeria morală; și a fi mereu de veghe, mereu rugându-ne și mereu treji la privilegiul prețios de a fi în comuniune cu Tatăl nostru ceresc.

Cu toate acestea, una e să cunoaștem aceste lucruri, și alta să le trăim. În acest scop, trebuie să ne amintim în continuu de exemplele și îndemnurile scripturale. Isus a dat, cu siguranță, exemplul perfect pentru noi în privința rămânerii de partea lucrurilor drepte. El a predicat fără încetare și a învățat cu seriozitate. I-a chemat pe alții să-i calce pe urme.

Unul dintre principalele obstacole ce ne împiedică să-l urmăm pe Isus, rămânând lângă lucrurile drepte, este capcana materialismului. De aceea Isus ne-a

avertizat în repetate rânduri în privința acesteia. Astfel, în „predica Sa de pe munte” ne-a sfătuit să nu ne îngrijorăm de ziua de mâine sau de ce vom mânca și vom purta, ci să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa. Isus ne-a dat îndemnuri în parabola semănătorului, care arată cum unele semințe nu au izbutit să rodească din cauza „grijilor, bogăției și plăcerilor acestei vieți”. Și, în mod deosebit, ar trebui să primim în inimă avertismentul lui Isus cu privire la zilele noastre: „Dar fiţi atenţi la voi înşivă ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu mâncare şi băutură în exces şi cu îngrijorările vieţii, iar ziua aceea să vină pe neaşteptate peste voi ca o cursă.” – Mat. 6:31-34; Luca 8:14; 21:34, 35.

Apostolul Pavel l-a imitat cu loialitate pe Isus atât în vorbă, cât și în faptă. A rămas loial de partea lucrurilor drepte, așa cum o arată clar atât consemnările din cartea Faptele, cât și propriile lui scrisori. Sfătuindu-i pe alții să facă la fel, el a subliniat că: „niciun om care slujeşte ca soldat nu se amestecă în afacerile vieţii, ca să-i placă celui care l-a înrolat ca soldat.” Chiar așa, cum putem rămâne de partea lucrurilor drepte dacă ne implicăm inutil în afaceri comerciale?

Pentru a rămâne de partea acestor lucruri trebuie, de asemenea, să veghem, nevoie pe care Isus a accentuat-o în mod repetat: „Vegheați și rugați-vă neîncetat!” „Fiți atenți, rămâneți treji (...) vegheați deci.” „Fericiţi sunt sclavii aceia pe care stăpânul, la venire, îi găseşte veghind!” – Mat. 26:41; Marcu 13:33-35; Luca 12:37.

Așa că să nu fim precum creștinătatea, adormită în privința înțelesului timpurilor, ci mai degrabă precum creștinii de la început, care nu au pierdut nicio clipă și au fugit din Ierusalim când au văzut armatele romane retrăgându-se, în anul 66 e.n. Dacă rămânem veghetori de partea lucrurilor drepte, vom supraviețui și noi distrugerii iminente pentru a câștiga salvare eternă în lumea nouă a lui Iehova.

[Note de subsol]
Pentru detalii, vezi *Turnul de veghere* din 1 ianuarie 1959.

Eu și soțul meu suntem martori proaspăt dedicați. Rudele noastre sunt foarte înverșunate de faptul că am luat această poziție. Iar, o dată cu venirea Crăciunului și a obișnuitelor daruri, vor fi și mai porniți împotriva noastră pentru că vom refuza să luăm parte la împărțirea cadourilor. Ați putea să ne dați niște sugestii în această privință? – R.M., S.U.A.

În calitate de creștini dedicați, trebuie să fim mai întâi preocupați a-i face pe plac lui Iehova Dumnezeu și lui Isus Cristos. În al doilea rând, avem obligația

de a depune mărturie rudelor noastre, prietenilor, vecinilor și cunoștințelor, cât ne permit oportunitățile. Făcând acest lucru cât mai eficient, ei vor avea șansa să înțeleagă ce sentimente și opinii avem față de diferite lucruri. Acest lucru se va întâmpla mai ales dacă menționăm care este poziția Societății Lumii Noi față de sărbători personale, politice sau religioase. Putem să lămurim că îl slăvim pe Cristos ca rege, dar găsim nepotrivit să punem accentul azi pe pruncia Sa. Putem realiza acest lucru vorbind liber, căci avem satisfacția de a ști că poziția noastră este cea scripturală.

Dar dacă primim daruri de Crăciun, ce facem? Nu pare prea înțelept ca într-un asemenea moment să atacăm instituția Crăciunului. În loc să le refuzăm sau să le înapoiem, ar fi mai bine să ne exprimăm pur și simplu mulțumirea prin cuvinte sau scrisori, cărți poștale, felicitări; și, în timp ce ignorăm în întregime orice fel de referință la sărbători, putem folosi prilejul de a face o referință la speranța noastră în Lumea Nouă. Poate ar fi recomandat să așteptăm să treacă sezonul sărbătorilor pentru a nu ne asocia în niciun fel exprimarea recunoștinței noastre cu sărbătorile păgâne.

Nu trebuie nici să simțim nevoia de a ne cere scuze pentru că nu am trimis o felicitare de Crăciun, deși am primit una. În relațiile de afaceri, Crăciunul se întâmplă pur și simplu să fie o ocazie convenabilă pentru angajatori de a-și exprima aprecierea pentru serviciile angajaților prin intermediul unui bonus. Persoanele care oferă doar pentru că așteaptă să primească un lucru în schimb au un motiv greșit, unul condamnat de Scripturi. (Luca 6:30-36) Cu toate acestea, dacă simțim impulsul de a oferi un dar, putem aștepta până la un alt prilej sau o ocazie potrivită și, în paranteză fie spus, același lucru este adevărat cu privire la darurile de sărbători. Dar niciodată nu ar trebui să ne simțim obligați să dăm un dar pentru că am primit unul. De asemenea, este bine să ne amintim că dacă trăim la înălțimea jurămintelor noastre de dedicare, oferim mult mai mult, mai multor oameni care merită și din motive mult mai bune decât orice oameni care dăruiesc de Crăciun. Noi le dăm mesajul care îi poate duce către viață. – Mat. 10:18; Ioan 17:3.

STUDIILE TURNULUI DE VEGHERE

10 ianuarie: Instrucțiune de expert în arta depunerii mărturiei, pag..

17 ianuarie: Dovediți-vă discipolii mei, pag..

TURNUL de VEGHERE

15 DECEMBRIE 1959 Nr. 24

Vestitorul **Împărăției lui Iehova**

Cuprins:

CĂUTAREA PĂCII	- Pag.907
URMĂRIREA PĂCII	- Pag.917
DUMNEZEU O VA FACE ÎN MODUL SĂU	- Pag.924
„SCRIPTURILE SUNT CEEA CE DORIM”	- Pag.926
PARTEA 28 – „SĂ SE FACĂ VOINȚA TA PE PĂMÂNT”	- Pag.928
EXISTĂ UN PURGATORIU?	- Pag.934
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.936
ATEISMUL ŞI GÂNDIREA UMANĂ	- Pag.937

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Decembrie 1959 **Nr. 24**

CĂUTAREA PĂCII

„Să caute pacea şi s-o urmărească. Pentru că ochii lui Iehova sunt peste cei drepţi, iar urechile Lui spre implorarea lor.” – 1Pet. 3:11, 12.

[1] Ce înseamnă viaţa fără pace? Cine vrea viaţă, chiar viaţă veşnică, fără pace? Nici un om sau femeie de rând. Viaţa fără linişte sau libertate de tulburările care deranjează fac pe cineva să-şi dorească să scape de acestea. Acest fapt a fost bine ilustrat în proverbele regelui Solomon, care a fost căsătorit de atâtea ori: „O soţie certăreaţă este ca un acoperiş găurit prin care picură într-una”. „Mai bine să locuieşti pe un colţ de acoperiş, decât să trăieşti în casă cu o soţie certăreaţă.” (Prov. 19:13; 21:9). Chiar dacă locuieşte într-o casă mare şi spaţioasă, o persoană ar prefera să se refugieze în cel mai izolat colţ al ei pentru a scăpa de cel ce o supără şi o tulbură.

[2] Astăzi, când nu este nici un colţ al acestui pământ spaţios unde să scapi de necazuri, de pericole şi de efectele rele ale acestei ere spaţiale şi a bombei nucleare, cine este cel care nu doreşte viaţă cu pace, ca să vadă zile bune? Această întrebare este veche, fără îndoială, la fel de veche ca existenţa necazului şi a nedreptăţii pe pământul nostru. Fericit a fost omul care a pus întrebarea, nu în deznădejde şi neputinţă, ci cu abilitatea să dea răspunsul dovedit la această întrebare importantă. Răspunsul său a fost unul de cântat cu acompaniament

Cuprins

muzical, şi astfel a fost inclus în Cartea inspirată a Psalmilor. El este păstrat de mai bine de trei mii de ani pentru folosul nostru în această zi de tulburare, necaz şi teamă din lume, de lucruri îngrozitoare care încă trebuie să aibă loc. Vorbind ca un învăţător experimentat către elevii săi, psalmistul David, care a devenit rege al Ierusalimului şi tatăl regelui Solomon, a zis:

3 „Veniţi, fiilor, şi ascultaţi-mă! Vă voi învăţa teama de Iehova. Cine este omul care-şi găseşte plăcerea în viaţă, care vrea să vadă multe zile bune? Păzeşte-ţi limba de rău şi buzele de vorbirea înşelătoare. Îndepărtează-te de rău şi fă binele; caută pacea şi urmăreşte-o. Ochii lui Iehova sunt peste cei drepţi, iar urechile Lui spre strigătul lor de ajutor. Faţa lui Iehova este împotriva celor ce fac răul, ca să le şteargă amintirea de pe pământ.” – Ps. 34:11-16.

4 Nimeni să nu creadă astăzi că acesta este un sfat numai pentru iudei. La mai mult de o mie de ani după regele David, un apostol creştin a citat cuvintele lui David şi le-a adresat creştinilor din diferite părţi ale Asiei. El a fost apostolul Simon Petru, care şi-a schimbat religia - iudaismul corupt, sau religia iudeilor din zilele lui - cu creştinismul curat, aşa cum a fost întemeiat la origine de Isus Cristos, cu nouăsprezece secole în urmă. În felul acesta, apostolul Petru a făcut cuvintele inspirate ale lui David o parte a Scripturilor Creştine. El a arătat că acele cuvinte ale lui David erau un sfat şi pentru creştini. Petru l-a imitat pe Isus Cristos, care a citat de multe ori din psalmii lui David şi i-a aplicat la creştinism. În prima lui scrisoare către creştini, Petru le spune să fie diferiţi de ce este astăzi creştinătatea, căci calea de acţiune a Creştinătăţii nu duce la binecuvântarea vieţii veşnice cu pace şi zile bune. De aceea, Petru citează cuvintele lui David şi zice:

5 „În sfârşit, să aveţi toţi acelaşi mod de gândire, împărtăşind aceleaşi sentimente, arătând afecţiune frăţească, fiind plini de o tandră compasiune, umili, neplătind cu rău pentru rău sau cu insultă pentru insultă, ci, dimpotrivă, dând o binecuvântare, pentru că la această cale aţi fost chemaţi, ca să moşteniţi o binecuvântare. Fiindcă [acum citând cuvintele lui David] „cine iubeşte viaţa şi vrea să vadă zile bune, să-şi înfrâneze limba de la rău şi buzele de la vorbirea înşelătoare, să se îndepărteze de rău şi să facă binele, să caute pacea şi s-o urmărească. Pentru că ochii lui Iehova sunt peste cei drepţi, iar urechile Lui spre rugăciunea lor, dar faţa lui Iehova este împotriva celor ce fac lucruri rele.” – 1 Pet. 3:8-12*.

6 Ne place viaţa? O iubim? La astfel de întrebări poate că pare greu să răspunzi acum, când existenţa noastră în viitor poate să însemne asumarea riscului de a ne confrunta cu cel mai rău necaz, cele mai rele zile pe care le experimentează omenirea de la crearea ei, cu prea puţine speranţe de supravieţuire. Cu adevărat, bătălia Armaghedonului, „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” se apropie repede. (Apoc. 16:14, 16). Dar marele Profet al lui Dumnezeu, care a prezis atât acest război universal, cât şi toate evenimentele îngrozitoare care îl vor

---

* Aşa cum este arătat la nota de subsol de la 1Petru 3:8-12 din *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Greceşti Creştine*, nouă traduceri diferite ebraice ale Scripturilor Greceşti Creştine folosesc „Iehova” sau „Yahweh” aici, deoarece apostolul Petru citează din cuvintele lui David în ebraică, unde se găseşte acest nume al Atotputernicului Dumnezeu.

precede de la anul 1914 A.D. încoace, le-a spus adevăraţilor lui urmaşi să privească optimişti la aceste evenimente şi împrejurări: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicaţi-vă și înălțați-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie. … Priviţi smochinul şi toţi ceilalţi pomi. Când au înmugurit deja, voi ştiţi, văzându-i, că vara este aproape. Tot aşa şi voi, când veţi vedea aceste lucruri întâmplându-se, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Adevărat vă spun: această generaţie nu va trece nicidecum până când se vor întâmpla toate lucrurile.” – Luca 21:26, 28-32.

[7] Zile bune, cele mai bune zile, se află totuşi înaintea noastră şi este ceva, da, e totul pentru care să trăieşti. Nouă ar trebui să ne placă viaţa, ar trebui să iubim viaţa, căci fără viaţă nu vom putea niciodată să ne bucurăm de aceste zile bune sub împărăţia întemeiată a lui Dumnezeu. Atunci, în mod corect, ar trebui să fim, aşa cum a zis psalmistul David, printre aceia care vor „să vadă multe zile bune”.

PACE CU CINE?

[8] Cu toate acestea, dacă vrem să ne placă viaţa, s-o iubim, atât David cât şi apostolul Petru spun că mai întâi trebuie să căutăm pacea şi s-o găsim. În mod potrivit, se ridică întrebarea: Pace cu cine? Pace cu omul, cu semenii noştri? Da. Dar acest lucru nu este posibil dacă, mai întâi, nu ajungem la pace cu altcineva. De aceea nu există pace între naţiunile, seminţiile şi familiile din creştinătate, pentru că ea n-a ajuns la pace cu Acest cineva extrem de important. Atunci, cine este Acest cineva extrem de important? Cine este El a fost arătat în mod corect de renumitul om de stat britanic, din secolul al XVIII-lea, William Pitt, conte de Chatham, atunci când i-a zis nepotului său: „Dacă nu eşti corect faţă de Dumnezeu, nu poţi fi niciodată corect faţă de oameni; şi acest lucru este adevărat întotdeauna, indiferent dacă intelectualii şi desfrânaţii recunosc aceasta sau nu”.

[9] Este tot atât de adevărat că, dacă cineva nu are pace cu Dumnezeu, el nu poate avea pace, în mod real, cu omul, creatura lui Dumnezeu. Atât psalmistul David, cât şi apostolul Petru, au spus acest lucru, deşi la distanţă de o mie de ani unul de altul. De fapt, ei au spus mai mult decât William Pitt, căci l-au numit sau identificat pe Dumnezeul cu care trebuie să fim, în primul rând, în pace. Dovedind că este absolut necesar să găseşti mai întâi pacea cu Dumnezeu, David şi-a dus până la capăt îndemnul de a căuta pacea şi de a o urmări, zicând chiar în următoarele versete: „Ochii lui Iehova sunt peste cei drepţi, iar urechile Lui spre strigătul lor de ajutor. Faţa lui Iehova este împotriva celor ce fac răul, ca să le şteargă amintirea de pe pământ.” Apostolul Petru citează versetele din psalmul lui David în aceeaşi ordine. Mai mult decât atât, sfatul lui David de a te bucura de zile bune urmează îndemnului său pentru cei care iubesc viaţa: „Veniţi, fiilor, şi ascultaţi-mă. Vă voi învăţa teama de Iehova.” Dacă noi avem o teamă inteligentă de Dumnezeu, al cărui nume este Iehova, mai întâi de toate vom dori să căutăm pacea cu El, deci vom primi învăţătura de care avem nevoie. Noi nu vom dori ca faţa lui Iehova să se întoarcă împotriva noastră, căci aceasta ar însemna chiar

pierderea vieţii, tăierea întregii noastre amintiri de pe pământ, ştergerea numelui nostru.

[10] Totuşi, de ce trebuie să căutăm pacea cu Iehova Dumnezeu? Nu este adevărat că la naşterea Fiului Său ceresc, Isus, în Betleem, o mulţime de îngeri a rostit cuvintele pe care le cântă creştinătatea în timpul Crăciunului: „Glorie lui Dumnezeu în înălţimi şi pe pământ pace şi bunăvoinţă printre oameni”? Ba da! Dar cuvintele, aşa cum le-au cântat îngerii, nu înseamnă că toată omenirea se află în pace cu Dumnezeu şi are bunăvoinţa Lui. (Luca 2:14, *AV*). Atât *Versiunea Revizuită Engleză* din 1881, cât şi *Versiunea Americană Standard* din 1901, traduc cuvintele îngerilor: „Glorie lui Dumnezeu în înălţimi şi pe pământ pace printre oamenii de care El este foarte mulţumit!” *O Traducere Americană* redă: „Pace pentru oamenii pe care îi favorizează El!” *Versiunea Romano-catolică* a Monseniorului R.A. Knox redă: „Pace pe pământ pentru oamenii care sunt prietenii lui Dumnezeu”. Nota marginală a *Traducerii Lumii Noi* redă: „Pace pe pământ printre oamenii pe care îi aprobă El!” Iehova Dumnezeu se află în pace numai cu oamenii pe care El îi favorizează şi îi aprobă, şi care, prin urmare, sunt prietenii Lui. Numai spre ei ochii Lui privesc în mod favorabil. Numai la strigătul lor după ajutor sunt deschise urechile Lui.

[11] De ce trebuie să fie aceasta aşa? Nu este omul creaţia directă a lui Dumnezeu? Da, omul perfect Adam a fost creaţia directă a lui Dumnezeu. De aceea, atunci când trasează linia umană a originii lui Isus Cristos, până la primul om de pe pământ, Luca 3:23-28 se încheie zicând: „fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu”. Cu toate acestea, noi toţi suntem urmaşii lui Adam după ce el a păcătuit împotriva Creatorului său şi şi-a pierdut perfecţiunea umană. Cel mai înţelept rege din timpurile din vechime, Solomon, a zis: „Nu este om care să nu păcătuiască.” (1Regi 8:46). De asemenea, regele David a zis: „Toţi s-au abătut, toţi s-au stricat; nu este nici unul care să facă binele, nici măcar unul.” (Ps. 14:3). O mie de ani mai târziu, apostolul creştin Pavel a zis: „Nu este nici o deosebire. Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de gloria lui Dumnezeu, … printr-un singur om [Adam] a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit.” (Rom. 3:22, 23; 5:12). Indiferent că suntem iudei naturali sau ne-iudei, toţi ne tragem din păcătosul Adam. În felul acesta toţi am ajuns sub domnia păcatului şi toţi primim plata pe care o dă păcatul slujitorilor lui, care este moartea. „Prin greşeala aceluia singur, moartea a domnit prin el singur … Căci plata păcatului este moartea.” (Rom. 5:17; 6:23). Simplul fapt că toţi oamenii mor dovedeşte că toţi sunt păcătoşi împotriva lui Iehova Dumnezeu, care a pronunţat condamnarea morţii.

[12] Păcatul a fost cel care a distrus pacea omului cu Dumnezeu, poziția dreaptă a omului înaintea lui Dumnezeu. Toţi din omenire au devenit slujitori ai păcatului şi ai spiritului nelegiuit care a iniţiat păcatul în întreg universul, Satan Diavolul, principalul adversar al lui Iehova Dumnezeu. Poate că oamenilor care se consideră drepţi nu le place să li se spună că sunt slujitori ai autorului păcatului, dar ei se trădează pe cine servesc ascultând de acesta. Cuvântul lui Dumnezeu zice: „Nu ştiţi că dacă vă prezentaţi cuiva, ca sclavi, ca să ascultaţi de el, sunteţi

Cuprins

sclavii lui fiindcă ascultaţi de el, fie ai păcatului, pentru moarte, fie ai ascultării [de Dumnezeu], pentru dreptate?" (Rom. 6:16). Una din ultimele cărţi ale Bibliei ce avea să fie scrisă zice: „Întreaga lume zace în puterea celui rău." (1 Ioan 5:19). Chiar creştinilor le-a fost scris: „Voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care umblaţi odinioară, potrivit sistemului de lucruri al acestei lumi, potrivit conducătorului autorităţii aerului, spiritul [Satan] care lucrează acum în fiii neascultării. Da, printre ei, şi noi toţi ne purtam odinioară după dorinţele cărnii noastre, făcând lucrurile pe care le doreau carnea şi gândurile, şi eram din fire copii ai mâniei, ca şi ceilalţi." (Efes. 2:1-3). „Într-adevăr, pe voi, care altădată eraţi înstrăinaţi şi duşmani, pentru că mintea vă era îndreptată spre fapte rele, acum El v-a împăcat din nou." – Col. 1:21.

13 Dacă oamenii care sunt creştini nu doar cu numele, ci şi în viaţă, au fost cândva înstrăinaţi de Dumnezeu şi duşmani ai Lui din pricina minţii şi a faptelor lor, atunci, cu siguranţă, toţi oamenii care n-au devenit creştini adevăraţi trebuie să fie înstrăinaţi de Iehova Dumnezeu şi duşmani ai Lui. Ei au nevoie să fie împăcaţi cu Dumnezeu, sau să se facă prieteni cu El, dacă doresc să nu mai fie „copii ai mâniei", supuşi nimicirii în timpul viitorului „război al zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic". Ei trebuie să facă ce au rugat fierbinte să facă apostolul Pavel şi însoţitorul lui misionar Timotei: „Toate lucrurile vin de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Cristos…,şi ne-a încredinţat mesajul împăcării. Noi suntem, deci, ambasadori în locul lui Cristos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar implora prin noi, vă rugăm, în locul lui Cristos: Împăcaţi-vă cu Dumnezeu!" – 2Cor. 5:18-20.

14 În zilele lui Pavel şi Timotei, când se trimiteau ambasadori, aceasta nu însemna relaţii paşnice între ţări şi guverne, ci ostilităţi. Ambasadorii erau trimişi la cei care erau ostili, pentru a încerca să stabilească relaţii paşnice între cei aflaţi în duşmănie. Cu toate acestea, în cazul lui Pavel şi Timotei, nu cel mai slab dintre părţile aflate în vrăjmăşie a fost cel care a trimis ambasadori. Atotputernicul Dumnezeu Iehova este cel care o face. El îşi arată îndurarea făcând aceasta, pentru a cruţa de la nimicire cât mai mulţi posibil, care s-au împăcat cu El. Fiind cel mai puternic dintre cele două părţi, Iehova Dumnezeu este Cel care face posibilă pacea cu Sine. Aşa că, în Isaia 45:7, El zice: „Eu, care am făcut pacea şi am creat nenorocirea, Eu, Iehova, fac toate aceste lucruri". Prin urmare, El dictează condiţiile de pace. Nu noi stabilim condiţiile pentru pace. Totuşi, condiţiile Lui nu sunt aspre, ci îndurătoare şi uşor de pus în practică; şi este în interesul nostru să le acceptăm cu recunoştinţă.

CUM SĂ CĂUTĂM?

15 Atunci, care sunt condiţiile ei? Cum putem noi, ca şi „copii ai mâniei", să căutăm şi să găsim pacea cu Iehova Dumnezeu? Condiţiile Lui pentru pace sunt arătate clar în Cuvântul Său scris, Sfintele Scripturi, Biblia sacră. Căutând pace cu Dumnezeu, noi urmăm calea corectă de acţiune şi ne arătăm credinţa şi sinceritatea studiind întreaga Biblie, nu numai vechile Scripturi Ebraice pe care le-au avut Isus şi apostolii Săi, ci şi Scripturile Greceşti Creştine. Cuvântul lui Dumnezeu arată

exact că există doar o singură cale prin care putem fi împăcaţi cu Dumnezeu, sau putem să devenim prieteni cu El. Această cale este prin iubitul Său Fiu ceresc Isus Cristos. Iehova Dumnezeu l-a trimis pe acest Fiu din cer pe pământ, la naţiunea Israel. Ca urmare, acest Fiu a fost născut în mod miraculos de o fecioară evreică, deci a fost născut ca iudeu, un izraelit. Timp de trei ani şi jumătate, sau din anul 29 A.D. până în anul 33 A.D., El a predicat împărăţia lui Dumnezeu în exclusivitate izraeliţilor, atât în public, cât şi în particular. Izraeliţii, sau iudeii păcătoşi, încercau de mult timp să scape de condamnarea morţii, străduindu-se să respecte Legea pe care Dumnezeu o dăduse în exclusivitate naţiunii iudaice; dar, din pricina perfecţiunii Legii, iudeii erau incapabili s-o respecte.

[16] Legea lui Dumnezeu dată prin profetul Moise a făcut și mai evidentă starea lor de păcătoşi. Ea îi condamna clar pe iudei ca păcătoşi. Acesta era motivul pentru care ei trebuiau să ofere jertfe de animale an de an, pentru a procura o curăţire ilustrativă de păcat şi să continue în relaţia lor de legământ cu Iehova Dumnezeu. Ei aveau nevoie de o jertfă mai bună decât jertfele de animale. Ei aveau nevoie de o jertfă umană perfectă, care să fie oferită pentru ei şi pentru întreaga omenire.

[17] Nici un om, chiar din naţiunea Israel, nu era perfect în trup şi la minte, capabil să se ofere ca o jertfă umană acceptabilă. Aşa că Dumnezeu a trebuit să-şi trimită Fiul ceresc, să permită ca El să fie născut ca un copil uman perfect, cu un Tată ceresc, să crească până la maturitate perfectă, asemenea celei a lui Adam în grădina Eden, şi apoi să se ofere ca necesara jertfă umană perfectă. Înainte să moară ca jertfă pentru păcatele întregii omeniri, Isus Cristos și cei doisprezece apostoli ai Lui şi alţi şaptezeci de evanghelişti au predicat izraeliţilor din Palestina. În felul acesta, israeliţii sau iudeii n-au fost lăsaţi ignoranţi în legătură cu ce cale să urmeze pentru a intra într-o pace durabilă cu Dumnezeu. Este scris: „El a trimis cuvântul la fiii lui Israel ca să le anunţe vestea bună a păcii prin Isus Cristos: Acesta este Domnul tuturor celorlalţi.” (Faptele 10:36). Din milioanele de iudei de sub legea lui Dumnezeu prin Moise, numai o rămăşiţă a acceptat vestea bună şi a intrat în pace cu Dumnezeu, prin Isus Cristos. Restul naţiunii iudaice a încercat să-şi creeze propria poziţie dreaptă sau îndreptăţire înaintea lui Dumnezeu, continuând cu mândrie, însă fără folos, să încerce să împlinească legea lui Dumnezeu prin Moise, cu ineficientele ei jertfe de animale, jertfe inferioare omului.

[18] Faptul că Dumnezeu este Cel care a creat condiţiile, sau mijloacele pentru pace cu Sine, este descoperit prin oferirea singurului Său Fiu născut din cer, ca jertfă umană perfectă. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine exercită credinţă în El să nu fie nimicit, ci să aibă viaţă veşnică”. (Ioan 3:16). Dumnezeu nu numai că şi-a trimis Fiul pe pământ şi l-a lăsat să moară de mâna duşmanilor lui Dumnezeu, ca jertfă umană perfectă, fără păcat, ci a făcut posibil ca valoarea acestei jertfe să fie prezentată la El, în cer, în interesul oamenilor care doresc pace cu Dumnezeu. Cum a făcut Dumnezeu aceasta? Prin atotputernicia Sa, Dumnezeu l-a înviat pe Isus Cristos din morţi, din nou ca fiu spiritual ceresc, şi l-a readus în cer. În felul acesta, cu

valoarea jertfei lui, Isus a putut să intre în prezenţa lui Dumnezeu, pentru a face un nou legământ de pace. Furnizând o astfel de îngrijire de pace cu omenirea, Iehova este Dumnezeul păcii. Din acest punct de vedere deosebit, El este numit „Dumnezeul păcii, care l-a ridicat din morţi pe marele Păstor al oilor, pe Domnul nostru Isus, cu sângele unui legământ veşnic.” – Evrei 13:20.

[19] Prin urmare, căutând să găsim pace, putem aprecia de ce avem nevoie să dobândim cunoştinţă, cunoştinţă exactă, nu numai despre Iehova Dumnezeu, ci şi despre Fiul Său Isus Cristos, jertfit din iubire. Prin cele treizeci şi nouă de cărţi ale lor în ebraică, din Sfânta Biblie, iudeii pot cel mult să câştige doar cunoştinţă parţială. Acest lucru nu este suficient. Mai este necesară şi cunoştinţa suplimentară din cele douăzeci şi şapte de cărţi ale Scripturilor Greceşti Creştine, scrise de urmaşii iudei inspiraţi ai lui Isus Cristos, pentru a ne completa cunoştinţa şi priceperea, şi pentru a ne face cunoştinţa exactă. Dacă nu avem cunoştinţa exactă, ce cuprinde nu numai cunoştinţa despre Dumnezeu, ci şi despre Isus, noi nu putem obţine pacea pe care o dorim. Acesta este motivul pentru care scriitorul inspirat al Bibliei, Petru, exprimându-şi rugăciunea pentru cei care caută pacea, cărora le-a scris prima lui scrisoare, a zis: „Bunătatea nemeritată şi pacea să vă fie înmulţite [cum?] prin cunoştinţa exactă [despre ce?] despre Dumnezeu şi despre Isus, Domnul nostru, fiindcă puterea sa divină ne-a dat cu mărinimie tot ce priveşte viaţa şi devotamentul sfânt, prin cunoştinţa exactă despre cel ce ne-a chemat prin glorie şi virtute.” – 2Pet. 1:2, 3.

[20] Indiferent cât am căuta, noi nu vom găsi niciodată pacea cu Dumnezeu dacă nu dobândim cunoştinţa exactă despre Isus Cristos şi dacă nu primim jertfa pentru păcate pe care a furnizat-o Dumnezeu prin Fiul Său. Din pricina cunoştinţei parţiale, iudeii încearcă să-şi stabilească propria poziţie dreaptă înaintea lui Dumnezeu, lăsând la o parte curăţirea de păcat pe care o furnizează pentru noi sângele jertfei lui Isus. În loc să ne bizuim pe propriile fapte de dreptate, după Legea dată iudeilor prin Moise, noi trebuie să ne punem credinţa complet în jertfa lui Isus Cristos ce înlătură păcatul. Altminteri, nu ne putem bucura de nici un fel de pace cu Dumnezeu.

[21] De aceea, apostolul Pavel le-a scris creştinilor, cărora le fusese atribuită dreptatea prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu: „Aşadar, acum că am fost declaraţi drepţi ca urmare a credinţei, să ne bucurăm de pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos. Cu atât mai mult, deci, fiindcă acum am fost declaraţi drepţi prin sângele Său, vom fi salvaţi de la mânie prin El.” (Rom. 5:1, 9). Jertfa lui Isus Cristos este absolut necesară ca să facem pace cu Dumnezeu şi să scăpăm de mânia Lui. Cu mult timp înainte, profetul Isaia prezisese despre jertfa lui Isus: „Dar El era străpuns pentru fărădelegea noastră, era zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care însemna pace pentru noi era asupra Lui şi prin rănile Sale suntem vindecaţi noi”. (Isa. 53:5). Pacea cu Dumnezeu aduce bucurie, dar pe noi Dumnezeu nu ne poate umple cu o astfel de pace dacă nu credem în Fiul pe care El l-a pedepsit pentru pacea noastră. Este scris: „În El îşi vor pune speranţa naţiunile. Dumnezeul care dă speranţă să vă umple de toată bucuria şi pacea prin credinţa voastră, ca să aveţi speranţă din belşug, prin puterea spiritului sfânt. Dumnezeul

care dă pace să fie cu voi toţi!" (Rom. 15:12, 13, 33). Dacă Dumnezeu este cu noi, vom cunoaşte cu adevărat plinătatea păcii.

[22] Iudeii naturali continuă să se încreadă în circumcizia lor literală pentru etalarea dreptăţii. Făcând aceasta, ei nu se vor bucura niciodată de pace cu Iehova, care a fost cândva Dumnezeul Israelului natural. Nu circumcizia în carne este cea care contează acum înaintea Celui care le-a fost odată Dumnezeu. Ceea ce contează este să umblăm sau să ne comportăm după principiile sau regulile noii personalităţi creştine, o nouă creaţie spirituală peste care Isus Cristos este cap. Aceasta va avea ca rezultat pace cu Dumnezeul Israelului spiritual. Inima noastră trebuie să fie circumcisă sau curăţată pentru dreptate. Convertitul iudeu Pavel a renunţat la încrederea lui plină de mândrie în circumcizia lui literală, ca iudeu natural, şi le-a scris credincioşilor în Isus Cristos: „Căci nici circumcizia nu este ceva, nici necircumcizia, ci o nouă creaţie este ceva. Iar peste toţi cei care vor umbla cum se cuvine, potrivit acestei reguli de conduită, să fie pace şi îndurare, da, peste tot Israelul lui Dumnezeu." – Gal. 6:15, 16; Filip. 4:9; Gal. 5:25; 2Cor. 5:17.

„MAREA MULŢIME" DE CĂUTĂTORI AI PĂCII

[23] În această zi, când Iehova Dumnezeu va omorî marele Leviatan simbolic (organizaţia vizibilă a Diavolului), dar când Îşi va apăra via spirituală (propria Sa organizaţie vizibilă de pe pământ), îndemnul prietenos al lui Iehova pentru toţi cei care doresc să se bucure de protecţie şi păstrare este: „Să facă pace cu Mine, da, să facă pace cu Mine" (Isa. 27:1-5). Credincioşii care alcătuiesc via spirituală a lui Iehova, Israelul spiritual al lui Dumnezeu, au făcut pace cu El ieşind din organizaţia Leviatan a Diavolului. Cu toate acestea, în ultimii ani, în special de la 1935 încoace, există sute de mii de persoane care nu sunt membri ai Israelului spiritual al lui Dumnezeu, care aud sfatul lui Iehova Dumnezeu şi acţionează potrivit acestuia. Ei au urmat rămăşiţa Israelului spiritual al lui Dumnezeu ieşind din marea omenirii în care acţionează nelegiuitul Leviatan şi au făcut pace cu Iehova Dumnezeu prin sângele lui Isus Cristos, Mielul lui Dumnezeu. La Apocalipsa 7:9, 10 ei sunt ilustraţi ca o mare mulţime din toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile, şi ei atribuie starea lor de salvare lui Dumnezeu şi Fiului Său Isus Cristos, zicând: „Salvarea o datorăm Dumnezeului nostru, care stă pe tron, şi Mielului!"

[24] Pentru că cei aflaţi în această mulţime mare fără număr caută pace cu Dumnezeu şi câştigă o stare curată şi dreaptă înaintea Lui, prin credinţă în sângele curăţitor al lui Isus Cristos, Apocalipsa 7:14-17 descrie cum au ajuns ei în starea lor de pace, zicând: „Ei şi-au spălat robele, şi le-au albit în sângele Mielului. De aceea sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu şi zi şi noapte îndeplinesc pentru El un serviciu sacru în templul Său. Cel ce stă pe tron [Dumnezeu] îşi va întinde cortul peste ei. Nu vor mai suferi de foame, nici de sete şi nu-i va mai bate nici soarele, nici vreo căldură dogoritoare. Pentru că Mielul [Isus Cristos] care este în mijlocul tronului îi va păstori şi îi va călăuzi la izvoarele apelor vieţii. Şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor".

[25] Această „mulţime mare” a fost ilustrată în vechime de femeia canaanită pe nume Rahav, în zilele lui Iosua, urmaşul lui Moise. Cetatea lui Rahav din Canaan era Ierihonul şi aceasta a fost condamnată la nimicire împreună cu toţi locuitorii ei. Rahav şi familia ei au scăpat de nimicire atunci când Iehova Dumnezeu a doborât zidurile Ierihonului şi bărbaţii lui Israel, care mărşăluiseră timp de şapte zile în jurul Ierihonului, au pătruns în cetatea lipsită de apărare şi i-au ucis populaţia nelegiuită. Cum aşa? Deoarece Rahav s-a împăcat cu Dumnezeul lui Israel. Ea nu i-a trădat pe cei doi spioni pe care i-a trimis Iosua în cetate şi care au găsit adăpost la hanul lui Rahav. (Iosua 2:1-21; 6:1-25). Despre aceasta Scripturile Greceşti Creştine zic: „Prin credinţă, zidurile Ierihonului au căzut după ce fuseseră înconjurate şapte zile. Prin credinţă, prostituata Rahav n-a pierit cu cei neascultători, pentru că le-a primit paşnic pe iscoade.” – Evrei 11:30, 31.

[26] Aceeaşi „mulţime mare” de supravieţuitori ai viitorului „război al zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” a mai fost prefigurată de oamenii din cetatea Gabaon. Şi această cetate din Canaan era condamnată să fie nimicită de armatele izraelite ale lui Iehova de sub conducerea lui Iosua. Numele „Iosua” era pronunţat „Isus” de greci; şi, în realitate, Iosua a fost o figură profetică a lui Isus Cristos, care a devenit Oficialul lui Dumnezeu pentru executarea judecăţii divine. (Faptele 7:45; Evrei 4:8). Oricât de curios ar părea, cetatea Gabaon şi trei cetăţi învecinate au scăpat de nimicirea pe care Iosua a executat-o asupra celorlalte cetăţi din Canaan. Cum aşa? Din nou a fost un caz de a face pace cu Iehova Dumnezeu înainte să sosească executorul Său. Cu câteva zile înainte ca Iosua şi forţele lui să se apropie, gabaoniţii şi-au trimis ambasadorii deghizaţi în tabăra lui Iosua şi au cerut pace cu Iehova Dumnezeu şi poporul Lui. Ei s-au predat cu totul Lui, prin Iosua.

[27] Care a fost rezultatul? Raportul răspunde: „Iosua a făcut pace cu ei şi a încheiat un legământ cu ei ca să-i lase în viaţă, iar căpeteniile adunării [lui Israel] le-au făcut jurământ.” (Ios. 9:15). La fel ca acei gabaoniţi ne-izraeliţi din vechime, „mulţimea mare” de căutători ai păcii de astăzi se predă, în dedicare completă, lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos, acum, înainte să izbucnească Armaghedonul. De aceea, Mai Marele Iosua, Isus Cristos, îi va cruţa de nimicire în acel război universal. Asemenea rămăşiţei izraeliţilor spirituali, această mulţime mare iubeşte viaţa. Ei doresc să vadă o eternitate de zile bune sub împărăţia lui Dumnezeu. Aşadar, ei urmează astăzi sfatul despre pace al lui David şi al lui Petru.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum vrea cineva să fie viaţa, şi cum ilustrează proverbele lui Solomon această dorinţă?
2. Ce întrebare se ridică referitor la omul care doreşte viaţă, şi cum se întâmplă să avem răspunsul inspirat şi dovedit la această chestiune importantă?
3. Cum a pus David întrebarea, şi i-a dat şi răspunsul, într-un psalm al lui?
4, 5. (a) Cum arată apostolul Petru că aceste cuvinte ale lui David sunt, de asemenea, sfaturi pentru creştini? (b) În sprijinul cărui îndemn a citat Petru cuvintele lui David?

6. De ce întrebarea despre iubirea vieţii poate părea greu de primit răspuns în zilele noastre, dar cum a spus Isus creştinilor să reacţioneze la evenimentele şi stările de lucruri începând cu A.D. 1914?
7. De ce, atunci, ar trebui, pe bună dreptate, să fim printre aceia care "îşi găsesc plăcerea în viaţă, care vor să vadă multe zile bune"?
8. Pentru a avea împlinite plăcerea şi dragostea noastră faţă de viaţă, ce spun David şi Petru că trebuie să căutăm, şi aceasta cu cine?
9. (a) Pentru a fi într-adevăr în pace cu omul, ce este necesar, şi cum spun David şi Petru mai mult despre aceasta decât a făcut omul de stat William Pitt? (b) În acest scop, ce vom accepta, şi de ce nu vom dori ca faţa Lui să fie împotriva noastră?
10. Înseamnă oare Luca 2:14 că toată omenirea este în pace cu Dumnezeu şi are bunăvoinţa Lui, şi cum ştim dacă aceasta este aşa?
11. De ce trebuie aceasta să fie aşa, din moment ce primul om a fost creaţia directă a lui Dumnezeu?
12. În ce priveşte relaţia omului cu Dumnezeu, ce a fost distrus de păcat şi de cine arată scripturile că ascultă omenirea?
13. De ce au nevoie toţi oamenii în ceea ce priveşte relaţiile lor cu Dumnezeu, în armonie cu ceea ce Pavel şi Timotei au implorat ca ambasadori?
14. În vechime, ce însemna trimiterea de ambasadori, şi de ce sunt neobişnuite condiţiile Celui care i-a trimis pe Pavel şi Timotei?
15, 16. (a) În căutarea păcii cu El, cum vom arăta credinţă şi sinceritate, şi prin cine este deschisă calea spre pace? (b) Cum au căutat evreii naturali o stare dreaptă înaintea lui Dumnezeu, dar de ce aveau ei nevoie pentru păcatele lor?
17. Cum a fost furnizată jertfa necesară, cum au fost informaţi izraeliţii, şi cum au primit ei informaţia?
18. Cum s-a arătat Dumnezeu a fi Cel care furnizează condiţiile sau mijloacele de pace cu El şi, prin urmare, cum este El numit?
19. În căutarea păcii, ce avem nevoie pentru a obţine călăuzirea deplină?
20. Deci, pentru a ne bucura de pace cu Dumnezeu, ce trebuie să acceptăm în credinţă?
21. (a) Deoarece au fost declaraţi drepţi, de ce se bucură creştinii? (b) Cum a prezis Isaia nevoia de jertfa lui Isus, şi ce rezultă din încrederea şi speranţa noastră în Isus?
22. De ce este în zadar ca astăzi, evreii naturali, să se încreadă în circumcizia cărnii?
23. În armonie cu Isaia 27:1-5, cum au făcut pace cu Dumnezeu izraeliţii spirituali de astăzi? În special începând cu anul 1935, cine i-au urmat pe această cale?
24. Cum descrie Apocalipsa 7:14-17 modul în care au intrat în starea lor de pace?
25. De cine a fost ilustrată această „mulţime mare” din oraşul antic Ierihon, şi în ce privinţe?
26. De către oamenii cărei cetăţi din Canaan a fost prefigurată „mulţimea mare” de supravieţuitori, şi prin ce procedură?
27. Similar cu rezultatul acestor oameni din vechime, care va fi rezultatul cu „mulţimea mare” de căutători ai păcii?

URMĂRIREA PĂCII

[1] După ce acela care iubeşte viaţa a căutat şi a găsit pacea cu Dumnezeu, prin Fiul Său Isus Cristos, ce trebuie el să facă? De aici înainte el trebuie să urmărească pacea. „Să caute pacea şi s-o urmărească”, este sfatul apostolului creştin Petru. (1Pet. 3:11). El trebuie să facă din pace ţinta sa pentru tot restul vieţii. Aceasta înseamnă că el trebuie să menţină pacea. El nu este singur în pacea îmbucurătoare cu Dumnezeu, prin Cristos. Intrarea lui în pace cu Dumnezeu îl aduce în relaţii paşnice cu adunarea tuturor celor care sunt dedicaţi complet lui Dumnezeu, prin Cristos, şi care s-au împăcat în felul acesta cu Dumnezeu. (2Cor. 5:18-21). El nu trebuie să devină un tulburător al adunării creştine. Obligaţia lui este să păstreze relaţii paşnice, liniştite, calme şi armonioase cu această organizaţie. El trebuie să trăiască la înălţimea regulii de conduită declarată de un apostol al corpului de guvernare creştin: „Fiţi paşnici unii cu alţii. Pe de altă parte, vă îndemnăm, fraţilor, să-i mustraţi pe cei dezordonaţi, să le vorbiţi consolator sufletelor deprimate, să-i sprijiniţi pe cei slabi, să fiţi îndelung răbdători faţă de toţi. Vedeţi ca nimeni să nu răsplătească răul cu rău; ci urmăriţi întotdeauna să faceţi ce este bine unii faţă de alţii şi faţă de toţi ceilalţi.” – 1Tes. 5:13-15.

[2] Creştinii trebuie să urmărească această cale de acţiune în mijlocul unei lumi în care pretutindeni există dezordine, aşa cum n-a mai fost niciodată înainte. De la aruncarea sa pe pământ, imediat după naşterea împărăţiei lui Dumnezeu în ceruri, în anul 1914, Satan Diavolul şi demonii lui îşi îndreaptă gândurile cu răutate să cauzeze printre oameni orice necaz, nelinişte şi îngrijorare pe care le pot cauza. (Apoc. 12:12). Principala lui ţintă de atac acum este rămăşiţa creştină a Israelului spiritual şi „mulţimea mare” de însoțitori ai ei asemenea oilor. (Apoc. 12:17). În consecinţă, Satan face tot ce poate ca să cauzeze printre ei nelinişte, tulburare şi dezbinare, pentru a distruge organizaţia.

[3] Prin urmare, toţi care iubesc viaţa, care au găsit în organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu pacea pe care o caută, trebuie să facă din pace urmărirea lor permanentă. În lume, Satan Diavolul a avut succes s-o tulbure prin intermediul discriminării rasiale, de seminţie şi culoare. Dar Dumnezeu, prin Cristos, a pus capăt acestor lucruri în interiorul adevăratei Lui adunări creştine. Adunarea creştină a început ca o organizaţie creştină în cea mai mare parte iudaică, în Ierusalimul din vechime, cu excepţia câtorva prozeliţi circumcişi din alte naţiuni (Faptele 2:10; 6:5). Apoi au fost adăugaţi la credincioşi samaritenii circumcişi (Faptele 8:4-25). La trei ani şi jumătate după ce Isus Cristos a murit pe stâlpul de tortură, în afara Ierusalimului, au fost introduşi în adunarea creştină primii păgâni necircumcişi sau ne-iudei, un italian pe nume Corneliu, împreună cu câteva din rudele şi prietenii lui apropiaţi. – Faptele 10:1 - 11:2.

[4] La început aceasta a pricinuit o nelinişte destul de mare printre creştinii iudei circumcişi, dar în timp ei s-au acomodat, în mod paşnic, cu acest aranjament îndurător al lui Dumnezeu. Această acceptare finală de ne-iudei necircumcişi în adunarea creştină a fost făcută posibilă prin intermediul lui Dumnezeu. Cum? El a

Cuprins

înlăturat bariera, zidul de separare, adică, legea dată prin Moise, care îi despărţise pe iudei de lumea păgână. Prin Isus Cristos, ca Mediator între Dumnezeu şi oameni, El a stabilit un nou legământ cu creştinii.

[5] Apostolul Pavel a explicat de ce nu trebuia să fie nici o deosebire în interiorul adunării creştine, pe motive de rasă, seminţie, naţiune sau culoare. El a scris adunării din Efes, care includea păgâni sau ne-iudei, ce odată fuseseră înstrăinaţi de Iehova:

[6] „Dar acum, în unitate cu Cristos Isus, voi, care odinioară eraţi departe, v-aţi apropiat prin sângele lui Cristos. Căci El este pacea noastră, El, care din cele două grupuri [iudei şi neamuri] a făcut unul, şi a dărâmat zidul din mijloc care le separa. Prin carnea Sa [pironită pe stâlpul de tortură] a înlăturat duşmănia, Legea poruncilor care consta din decrete, pentru ca din cele două popoare [iudei şi neamuri] să creeze, în unitate cu El, un singur om nou, făcând pace, şi ca să împace pe deplin cu Dumnezeu amândouă popoarele într-un singur corp, prin stâlpul de tortură, fiindcă a nimicit duşmănia prin El însuşi. El a venit şi v-a anunţat vestea bună a păcii vouă, celor de departe [neamuri] şi pace celor de aproape [iudei], fiindcă, prin El, noi, ambele popoare [iudei şi neamuri], avem cale liberă la Tatăl [Iehova Dumnezeu] printr-un singur spirit.” – Efes. 2:11-18.

[7] Jertfa lui Isus de pe stâlpul de tortură este baza pentru ca iudeii şi cei dintre neamuri, credincioşi dintre toate naţiunile, să nu mai fie despărţiţi. Cu siguranţă, astăzi, aceeaşi jertfă a lui Isus pentru „păcatul lumii” este baza pentru ca mica rămăşiţă a Israelului spiritual şi „mulţimea mare” de oi pământeşti, din toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile, să nu fie despărţiţi, ci să fie uniţi. În acest timp, când Păstorul cel Drept al lui Iehova îşi strânge „alte oi” la dreapta Sa, nu trebuie să existe nici o despărţire între această mulţime mare şi celelalte oi din Israelul spiritual. „Ele vor deveni o singură turmă cu un singur păstor”, spunea Păstorul cel Drept Isus Cristos. (Ioan 10:16; Mat. 25:31-40). Trebuie să existe armonie, unitate şi stare de pace creștine printre toţi cei ce sunt o turmă sub Păstorul cel Drept, Isus Cristos, „căci El este pacea noastră”. Acest lucru este exact în legătură cu promisiunea lui Iehova de a zgudui toate naţiunile şi a face să vină la casa Lui de închinare lucrurile preţioase, lucrurile de dorit dintre toate naţiunile, când El zice: „În locul acesta voi face pace, zice Iehova al oştirilor.” (Hag. 2:6-9, *AS)*. Până la ora actuală, Satan şi demonii lui n-au fost în stare să zădărnicească această profeţie.

RUGĂCIUNE PENTRU EA

[8] Dacă noi avem cu adevărat în inimă binele organizaţiei, spre gloria lui Dumnezeu, atunci ne vom ruga la Dumnezeul păcii ca El să-și ţină poporul în unitate, armonie şi linişte. În rugăciunile noastre zilnice, vom avea în minte cuvintele psalmistului David: „Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc vor fi fără griji. Pacea să rămână între zidurile tale, libertatea de griji în turnurile tale de locuit. De dragul fraţilor şi al tovarăşilor mei voi vorbi acum: Să fie pace înăuntrul tău.” (Ps. 122:6-8). În armonie cu această rugăciune, numele „Ierusalim” înseamnă „posesiunea păcii” sau „întemeiat paşnic”. Acolo, pe locul

Ierusalimului, preotul Melhisedec a fost rege al Salemului, nume ce înseamnă „Rege al păcii”. Iehova Dumnezeu a jurat că Fiul Său Isus Cristos avea să fie un preot-rege asemenea lui Melhisedec, pentru totdeauna. În armonie cu aceasta, unul din numele Fiului glorificat al lui Dumnezeu avea să fie Prinţul Păcii. (Gen. 14:18-20; Ps. 110:1-4; Evrei 6:20 - 7:21; Isa. 9:6, 7). Cu un astfel de titlu, cum ar putea Isus Cristos, în calitate de Rege Princiar al Păcii, să fie capul spiritual al unei adunări care devine dezbinată, perturbată, turbulentă cu neînţelegere, duşmănie, invidie, competiţie, rivalitate şi sectarism, aşa cum este astăzi, şi a fost întotdeauna, creştinătatea? El n-ar putea. Dar, ca Rege, El poate impune pacea şi o poate menţine în „adunarea care este trupul Său.” (Efes. 1:22, 23). Prin îngerii Lui, El îi scoate afară pe tulburătorii păcii. – Mat. 13:41.

9 Accentuând puterea pacificatoare a rugăciunii sincere, apostolul Pavel a scris iubiţilor săi fraţi creştini din Filipi: „Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci, în orice lucru, prin rugăciuni împreună cu mulţumiri, faceţi-i cunoscute lui Dumnezeu cererile voastre. Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice gândire, vă va păzi inimile şi puterile mentale prin Isus Cristos”. (Filip. 4:6, 7). Apostolul avea în minte că adevăraţii creştini de pe pământ trebuie să trăiască sub conducătorii lumeşti politici, care nu cer pace cu Iehova Dumnezeu şi ale căror guverne afectează viaţa adevăraţilor urmaşi ai Prinţului Păcii. Pavel a scris acest îndemn supraveghetorului creştin Timotei: „Îndemn deci, mai întâi de toate, să se facă rugăciuni, cereri, mijlociri şi mulţumiri pentru oameni de orice fel, pentru regi şi pentru toţi cei care sunt în poziţii înalte, ca să putem duce în continuare o viaţă calmă şi liniştită, cu deplină devoţiune sfântă şi demnitate. Lucrul acesta este bun şi plăcut înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, care vrea ca orice fel de oameni să fie salvaţi şi să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului.” (1Tim. 2:1-4). Rugându-se în felul acesta, slujitorii ascultători ai lui Iehova Dumnezeu, Salvatorul nostru, n-ar putea niciodată să participe la revolte, revoluţii, răscoale, rebeliuni, secesiuni, conspiraţii şi la orice fel de acţiuni populare, tulburări sau violenţe împotriva persoanelor din funcţii înalte politice sau guvernamentale. Sub orice fel de guvernare, chiar sub interdicţie şi exil, martorii credincioşi ai lui Iehova duc o viaţă calmă şi liniştită.

10 „Urmăriţi pacea cu toţi oamenii şi sfinţenia, fără de care nici un om nu-l va vedea pe Domnul”, este îndemnul de la Evrei 12:14. Dacă creştinii caută să urmărească pacea cu oamenii din afara adunării, cu siguranţă ar trebui s-o urmărească şi cu cei din adunare, care sunt proprii lor fraţi dedicaţi. Noi n-ar trebui să uităm niciodată că pacea este una din roadele spiritului lui Dumnezeu, pe care trebuie s-o cultivăm până la maturitate deplină. (Gal. 5:22). Aceasta este dovada că avem şi exercităm înţelepciune cerească, căci „înţelepciunea de sus este în primul rând pură, apoi paşnică.” (Iac. 3:17). Proverbul inspirat este în armonie cu aceasta, zicând: „Fericit este omul care a găsit înţelepciunea”. De ce? Deoarece „căile ei sunt căi plăcute şi toate drumurile ei sunt drumuri ale păcii.” – Prov. 3:13-17.

11 Da, lipsa luptei interne, a disensiunii şi a dezordinii este ceea ce uneşte adunarea creştină a martorilor lui Iehova. Ca dovadă a acestui fapt, Pavel scrie: „Dar, pe lângă toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu iubirea, pentru că este o legătură

Cuprins

perfectă a unităţii. De asemenea, pacea lui Cristos să domnească în inimile voastre [reşedinţa sentimentelor], căci, de fapt, la ea aţi fost chemaţi [la pace] într-un singur corp [nu două sau mai multe corpuri dezbinate].” (Col. 3:14,15). Dacă noi facem din ea urmărirea noastră continuă, pacea va servi ca o legătură unificatoare pentru cei care au spiritul lui Dumnezeu. Pavel spune aceasta în următoarele cuvinte: „Să umblaţi într-un mod demn de chemarea cu care aţi fost chemaţi, cu o completă smerenie a minţii şi blândeţe, cu îndelungă răbdare, suportându-vă unii pe alţii în iubire, străduindu-vă să păstraţi unitatea spiritului în legătura unificatoare a păcii. Este un singur corp [sub Cristos] şi un singur spirit.” (Efes. 4 :1-4). Cel care tulbură intenţionat şi cu răutate, nu se poartă vrednic de faptul că se află în adunarea creştină a Dumnezeului păcii. – Rom. 16:17, 18.

UN REZULTAT AL ARANJAMENTULUI TEOCRATIC

[12] Este evident că de la 1914 încoace noi trăim sub împărăţia lui Dumnezeu, care a fost născută în ceruri în anul acela. Aceasta ar trebui să fie şi este un motiv de mare bucurie printre cei care Îl iubesc pe Dumnezeu şi viaţa. Totuşi, acesta nu este un motiv să mâncăm şi bem în mod lacom, nechibzuit şi materialist, fapt prin care am putea fi pricină de poticnire pentru alţii şi i-am putea distruge spiritual. Bucuria de pe urma foloaselor mult aşteptatei împărăţii a lui Dumnezeu înseamnă lucruri mai mari decât mâncatul şi băutul excesiv şi fără bun simţ. „Căci”, zice Pavel, „împărăţia lui Dumnezeu nu înseamnă mâncare şi băutură, ci înseamnă neprihănire, pace şi bucurie cu spirit sfânt. Să urmărim deci lucrurile care duc la pace şi lucrurile care duc la zidire reciprocă. Încetaţi să mai dărâmaţi lucrarea lui Dumnezeu pentru o mâncare.” (Rom. 14:17, 19, 20). Umblarea după carnea egoistă nu este ceea ce trebuie urmărit de creştin, dar cultivarea roadelor spiritului lui Dumnezeu este. Dacă noi iubim viaţa şi zile bune sub împărăţia lui Dumnezeu, vom da atenţie acestui avertisment: „A îndrepta mintea spre carne înseamnă moarte, dar a îndrepta mintea spre spirit înseamnă viaţă şi pace; fiindcă a îndrepta mintea spre carne înseamnă duşmănie [lipsa prieteniei] cu Dumnezeu, deoarece carnea nu este supusă legii lui Dumnezeu, pentru că nici nu poate. Astfel, cei ce trăiesc potrivit cărnii nu-i pot plăcea lui Dumnezeu.” (Rom. 8:6-8). De aceea, îndreptaţi mintea spre spirit; fiţi în pace cu Dumnezeu!

[13] În loc de atitudine neglijentă, venirea împărăţiei lui Dumnezeu la putere în ceruri, în anul 1914, înseamnă o procedură mai strictă pe pământ în interiorul organizaţiei supuşilor Împărăţiei. În zilele din vechime, când nu exista nici un rege uman în Israel, fiecare izraelit era obişnuit să facă ceea ce era drept în ochii lui. Dar atunci când Dumnezeu a răspuns cererii lor şi le-a dat un rege uman, acea libertate personală de acţiune a fost schimbată, exact aşa cum avertizase însuşi Iehova Dumnezeu. (Jud. 21:25; 1Sam. 8:9-18). Această stricteţe a devenit reală în ce-i priveşte pe martorii contemporani ai lui Iehova, atunci când au început să pună în funcţiune printre ei proceduri şi aranjamente teocratice, în 1919, când,

după Primul Război Mondial care a cauzat dezastru, a urmat reorganizarea lor. Acest lucru a devenit adevărat în special de la 1938 încoace, după ce revista *Turnul de veghere* a publicat articolul în două părţi, intitulat „Organizaţie”, bazat pe versetul biblic de la Isaia 60:17 (*Ro*): „În loc de bronz voi aduce aur; şi în loc de fier voi aduce argint; şi în loc de lemn, bronz şi în loc de pietre, fier; voi pune o supraveghere peste tine [simbolica cetate sau organizaţie capitală a lui Dumnezeu] pentru prosperitate şi îţi voi fixa îndatoriri pentru dreptate”.

[14] Aşa cum a fost promis în această profeţie, instalarea ordinii teocratice de funcţionare printre martorii lui Iehova de pe pământ, pe deplin, de la 1938 încoace, a însemnat îmbunătăţire. Aceasta a avut ca rezultat o îmbunătăţire remarcabilă. Ea a făcut o mare pace. A ajutat la menţinerea păcii în interiorul organizaţiei. A standardizat metode de funcţionare şi conduită pe întreg pământul, în cele 175 de ţări unde martorii lui Iehova predică acum vestea bună a Împărăţiei Sale, în împlinirea lui Matei 24:14. A îndepărtat diferenţa, confuzia, părtinirea şi dezordinea din organizaţia de pe întreg pământul. A ajutat la împlinirea promisiunii iubitoare a lui Dumnezeu făcută organizaţiei Sale asemenea unei soţii: „Toţi fiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova şi mare va fi pacea fiilor tăi”. (Isa. 54:13). Prin urmare, în urmărirea lor sinceră a păcii, toţi iubitorii vieţii vor sprijini şi menţine, în mod loial, stabilirea teocratică a organizaţiei.

[15] Această administrare a lucrurilor organizaţiei, teocratic sau potrivit conducerii lui Dumnezeu, se aplică şi la conducerea întrunirilor adunării creştine şi la programul celor care participă la aceste întruniri. Ca membru al corpului de guvernare teocratic, Pavel a vorbit împotriva adunărilor dezordonate, sau a adunărilor fără o bună continuitate, fără un program stabilit, unde lucrurile pot fi spuse sau făcute fără legătură şi fără să fie explicate sau înţelese. El zicea: „Toate lucrurile să se facă spre zidire. Să vorbească doi sau trei profeţi şi ceilalţi să discearnă înţelesul. Iar dacă altuia îi este dată o revelaţie în timp ce stă acolo, primul să tacă. Căci puteţi să profeţiţi toţi, dar unul câte unul, pentru ca toţi să înveţe şi toţi să fie încurajaţi. Iar profeţii trebuie să ţină sub control darurile spiritului care le-au fost date. Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezordinii, ci al păcii.” – 1Cor. 14:26, 29-33.

[16] De dragul unităţii, al armoniei şi al liniştii odihnitoare din adunare trebuie să ne păzim în special limba şi buzele. Nu zice psalmistul David, chiar după ce întreabă cine este cel căruia îi place viaţa şi iubeşte suficiente zile să vadă ce este bine: „Păzeşte-ţi limba de rău şi buzele de vorbirea înşelătoare”? (Ps. 34:13) Da! Şi n-a citat apostolul Petru acele cuvinte ale lui David, chiar după ce i-a sfătuit pe fraţii lui creştini, zicând: „neplătind cu rău pentru rău sau cu insultă pentru insultă, ci, dimpotrivă, dând o binecuvântare, pentru că la această cale aţi fost chemaţi, ca să moşteniţi o binecuvântare”? (1 Pet. 3:9) Ba da! Cu limba şi buzele putem întoarce rău pentru rău. Cu limba şi buzele îl putem insulta pe cel ce ne insultă. Dar, în loc de aceasta, cu limba şi buzele putem acorda o binecuvântare, chiar celui care ne face rău sau ne insultă. Acordarea binecuvântării are un efect mai bun. Ea este răspunsul blând care potoleşte mânia. (Prov. 15:1). Ea are ca rezultat un beneficiu spiritual cel puţin pentru cel care binecuvântă. Ea îl fereşte să

devină ca acela care vorbeşte calomniator sau insultător. Ea face pace în interiorul organizaţiei. Prin urmare, urmărirea păcii ne cere, în mod inevitabil, să ne ferim limba de la rău şi buzele de cuvinte înşelătoare. Pur şi simplu noi trebuie să ne ferim de bârfă, calomnie şi insulte.

17 Cea mai bună apărare pentru aceasta este să învăţăm şi să predicăm preţiosul adevăr despre împărăţia lui Dumnezeu, în locurile noastre de adunare şi afară, public şi din casă în casă. Nu interpretaţi greşit! Pacea evlavioasă nu înseamnă inactivitate, tihnă nepăsătoare, trândăvie. Dumnezeul păcii a dat poporului Său organizat, martorilor Săi de pe pământ, să facă o lucrare extraordinară. Aceasta este lucrarea de a depune mărturie despre El şi Regele Său domnitor Isus Cristos, pe tot pământul locuit, la toate naţiunile, înainte ca acestea să ajungă la sfârşitul lor dezastruos în Armaghedon.

18 Această lucrare trebuie să fie realizată de martorii Lui dedicaţi de orice naţionalitate, seminţie, culoare şi limbă şi din orice popor. Ei nu pot să îndeplinească în unitate această lucrare în timp ce se luptă şi se ceartă între ei, din pricina neînţelegerilor cauzate de lucruri neesenţiale, externe. Ei trebuie să coopereze în pace. Îndeplinirea armonioasă a lucrării de mărturie dată lor de Dumnezeu, în lumea întreagă, necesită pace internaţională, inter-rasială, interetnică, între grupe, printre ei. Martorii lui Iehova recunosc acest fapt vital. Aşa că ei ascultă instrucţiunea Principalului Martor al lui Iehova, Isus Cristos: „Să păstraţi pacea între voi.” (Marcu 9:50). Ei îşi armonizează faptele şi străduinţele cu minunata viziune profetică dată la Isaia 2:1-4, despre această pace şi frăţietate internaţională în închinarea unită a lui Iehova Dumnezeu. De aceea, lucrarea lor de mărturie prosperă. – Iac. 3.18.

19 Oriunde merg cu mesajul Împărăţiei, ei promovează pacea statornică ce va înfrumuseţa lumea nouă a lui Dumnezeu a dreptății. Ei sunt înarmaţi doar pentru o luptă spirituală, nu pentru un război sângeros din carne şi sânge. În consecință, ei se echipează aşa cum a zis să facă apostolul Pavel: „având picioarele încălţate cu echipamentul veştii bune a păcii.” (Efes. 6:11-15). În lucrarea lor din casă în casă, ei caută pe prietenii păcii cu Dumnezeu. Isus Cristos le-a spus să facă aceasta, zicând: „În orice casă veţi intra, să spuneţi mai întâi: ‘Pacea să fie peste casa aceasta!’ Şi dacă acolo este un prieten al păcii, pacea voastră se va odihni asupra lui. Dar, dacă nu este, ea se va întoarce la voi.” (Luca 10:5, 6; Mat. 10:12, 13). Dacă proprietarul se dovedeşte a fi un duşman al păcii, ei părăsesc acea casă. Ei nu se apucă la ceartă religioasă cu duşmanii lui Iehova.

20 Cu toate acestea, ei întâmpină multă persecuţie religioasă. În ciuda tuturor acestor lucruri, ei continuă să se bucure. „Cei ce îndeamnă la pace au bucurie.” (Prov. 12:20). Ei cunosc promisiunea lui Dumnezeu că oamenii care le cauzează necazuri pe nedrept vor fi nimiciţi la Armaghedon. (2 Tes. 1:6-10). Ei sunt întăriţi şi mângâiaţi în speranţa sigură că urmărirea continuă a păcii de către ei va fi răsplătită cu o măsură nesfârşită a acesteia după Armaghedon, în lumea nouă promisă de Iehova Dumnezeu, Judecătorul cel Drept. „El va da fiecăruia după faptele lui: viaţă veşnică celor ce caută glorie, onoare şi neputrezire prin perseverenţa într-o lucrare bună, dar pentru cei certăreţi şi care nu ascultă de

adevăr şi ascultă de nedreptate, va fi mânie şi furie; va fi necaz şi strâmtorare peste sufletul oricărui om care face răul, … dar va fi glorie, onoare şi pace peste oricine face binele.” – Rom. 2:6-10.

[21] La întrebarea inspirată în mod divin: „Cine este omul care-şi găseşte plăcerea în viaţă, care vrea să vadă multe zile bune?”, poate fiecare din noi să răspundă acum: „Eu!”? Dacă da, atunci, după calea lui Iehova Dumnezeu, să căutăm pacea şi s-o urmărim!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. După ce a găsit pacea, ce trebuie să facă cel ce iubeşte viaţa, şi ce obligaţie are el acum?
2. În mijlocul cărei situaţii trebuie creştinii să urmeze această cale şi, deoarece ei sunt principala ţintă de atac, ce se încearcă în ceea ce-i priveşte?
3. Prin ce discriminări a ţinut Satan lumea tulburată, dar cum a pus Dumnezeu capăt acestor lucruri, cu mult timp în urmă, în adunarea Lui?
4. Cum a făcut Dumnezeu posibil pentru creştinii evrei circumcişi să se acomodeze aranjamentului Său milostiv faţă de neamuri?
5, 6. Cum a explicat Pavel adunării din Efes de ce nu trebuie să existe nici o separare în interiorul adunării, pe diferite motive?
7. Având în vedere acomodarea făcută în Israelul spiritual, cu mult timp în urmă, de ce nu există nici o bază astăzi pentru a separa marea mulţime a celorlalte oi de Israelul spiritual, şi cum arată Hagai 2:6-9 acest lucru?
8. În armonie cu Psalmul 122:6-8, pentru ce ne vom ruga zilnic, şi de ce nu ar putea Isus Cristos să fie capul unei adunări dezbinate?
9. (a) Cum a scos în evidenţă Pavel, la Filipeni 4:6, 7, puterea pacificatoare a rugăciunii? (b) Rugându-ne în armonie cu 1 Timotei 2:1-4, la ce nu ar putea lua parte niciodată slujitorii ascultători ai lui Dumnezeu, sub orice guvern?
10. Ce trebuie să însemne a urmări pacea, „cu toţi oamenii” pentru cei din adunare, şi al cărui rod şi a cărei înţelepciuni este aceasta o dovadă?
11. Cum a declarat Pavel că pacea este cea care uneşte adunarea, şi astfel cine nu merită să fie în adunare?
12. (a) Pentru complacerea în ce nu este un motiv naşterea împărăţiei lui Dumnezeu? (b) Pentru a ne bucura de viaţă şi de pace, ce trebuie să avem în minte şi de ce?
13. Ce a însemnat venirea împărăţiei lui Dumnezeu la putere în 1914 pentru adunarea supuşilor acesteia şi când a devenit acest lucru real pentru ei, în împlinirea lui Isaia 60:17?
14. Cum a avut ca rezultat o îmbunătăţire instalarea ordinii teocratice, şi, prin urmare, ce trebuie să sprijine cu loialitate şi să menţină toţi iubitorii vieţii?
15. Cum se aplică acest aranjament și la reuniunile adunării, aşa cum este subliniat de Pavel la 1Corinteni 14:26, 29-33?
16. În urmărirea păcii, de ce au accentuat David şi Petru că trebuie să ne ferim, şi cum?

17. Care este cea mai bună protecţie împotriva acestui lucru, şi de ce urmărirea păcii nu este contrară înţelesului acestui lucru?
18. (a) Pentru ca această lucrare să fi îndeplinită, ce fapt vital recunosc martorii lui Iehova, indiferent de origine? (b) Prin urmare, cărei porunci a lui Isus se supun ei, în împlinirea cărei profeţii despre pace si fraternitate?
19. (a) Pentru ce război sunt ei înarmaţi, şi cum? (B) În lucrarea lor din casă în casă, pe cine caută ei, dar pe cine părăsesc?
20. De ce continuă ei să se bucure, în ciuda persecuţiei religioase, şi ce speranţă sigură nutresc în ce priveşte pacea?
21. Ca răspuns la ce întrebare inspirată dorim fiecare să ne identificăm şi, în consecinţă, ce vom căuta şi urmări?

* * *

În ciuda tuturor promisiunilor şi plângerilor omului, Dumnezeu o va face în modul Său. Ce va face? Va aduce o dreaptă lume nouă, o lume în care pacea este de durată, o lume fără griji, durere sau moarte.

Politicienii consideră că vor putea face lucruri pe care doar Dumnezeu le poate face. Clericii, în loc să ne arate calea lui Dumnezeu, adesea şi ei vorbesc precum politicienii. Episcopul G. Bromlez Oxnam a declarat într-un discurs pentru Adunarea Naţională a Tineretului Metodist, din Lafayette, Indiana: „Acesta este secolul în care omul a abolit războiul, a stabilit justiţia economică şi a făcut posibilă fraternitatea rasială.” Însă cuvântul lui Dumnezeu spune: „Veniţi, priviţi lucrările lui Iehova, cum face lucruri uluitoare pe pământ. El face să înceteze războaiele până la marginile pământului.”- Ps. 46:8,9.

Promisiunea oamenilor de a construi o lume nouă paşnică a eşuat în mai multe rânduri. Prin urmare, este timpul ca cei ce iubesc dreptatea, să înveţe că Dumnezeu o va face în modul Său: "Căci iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou”, zice Iehova. Fără a ţine cont de promisiunile oamenilor, ci de promisiunile lui Dumnezeu, apostolul lui Isus Cristos a scris: „Dar, potrivit promisiunii Sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea.” – Isa. 65:17; 2 Pet. 3:13.

Creştinii trebuie să înveţe că Dumnezeu o va face în modul Său şi la timpul Său. Iehova Dumnezeu este cel ce cronometrează timpul în univers. Atunci când promite ceva, se va încadra negreşit în timpul programat. Omul nu poate să îl grăbească pe Dumnezeu. Şi, totuşi, uneori, creştinii mărturisiți ajung să se plângă de calendarul alcătuit de Dumnezeu. Ei probabil suferă fizic sau în alte moduri, şi aşteaptă de mult împlinirea lumii noi promise a lui Dumnezeu în care „moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut." Aceste persoane poate cred că Dumnezeu întârziere în ce privește promisiunile Sale. Întotdeauna trebuie să ţinem seama de cuvintele apostolului Petru: „Iehova nu este încet cu privire la promisiunea Sa, cum consideră unii încetineala, ci este răbdător cu voi, fiindcă nu doreşte ca vreunul să fie distrus, ci dorește ca toţi să ajungă la căinţă." –Apoc. 21:4; 2 Pet. 3:9.

În loc să considerăm că Dumnezeu întârzie în ce privește promisiunile lui ar trebui să profităm de răbdarea Lui. Împlineşte voinţa divină acum şi ajută-i şi pe ceilalţi să înveţe voinţa divină, căci ei poate vor fi cruţaţi de la distrugerea acestei lumi rele. Arată că eşti în armonie cu modul lui Dumnezeu de a face lucrurile recunoscând că trăim în „zilele din urmă", „timpul sfârşitului" acestei lumi vechi. - 2 Tim.i 3:1; Dan. 12:4, *AV*.

Biblia ar putea fi asemănată unui calendar, calendarul lui Dumnezeu pentru realizarea scopului Său. Atunci, de ce să ignorăm acest calendar? De ce să nu luăm exemplu pentru viaţa noastră modul lui Dumnezeu de a face lucrurile? Putem oare să întoarcem ceasul universului? Putem oare să ignorăm în mod deliberat faptele fizice şi întâmplările care alcătuiesc marele semn al „zilelor din urmă", dar aceasta nu schimbă calendarul lui Dumnezeu. Dumnezeu a programat un anumit timp ca această perioadă numită „zilele din urmă" să ajungă la sfârşit în punctul culminant al Armaghedonului. Cu privire la acest timp, Domnul Isus a spus: „Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl". – Mat. 24:36.

Dacă recunoaştem că Dumnezeu o va face în modul Său, nu vom spera ca orarul Biblic să fie greşit, că „zilele din urmă" vor fi o perioadă lungă de timp. Într-adevăr, suntem asiguraţi că este „o scurtă perioadă de timp". (Apoc. 12:12). Cât de prostesc ar fi, deci, să nu recunoaştem şi să acţionăm după modul lui Dumnezeu de a face lucrurile! Unele persoane par să ignore modul lui Dumnezeu în mod deliberat, asemenea unui scriitor de la *Cristian Digest,* care a recunoscut cu privire la creştinii mărturisiți din Creştinătate: „Adesea spunem că trăim în zilele din urmă, dar acţiunile noastre dovedesc că sperăm că nu este așa. Lumea a trecut prin mai multe perioade negre. Numai dacă am putea găsi programul adecvat de acţiune care considerăm că ar da ceasul înapoi un secol şi ne-am vedea de treabă ca de obicei.''

„De treabă ca de obicei'' este un mecanism de care mai multe persoane se folosesc pentru a ignora modul lui Dumnezeu, pentru a-și împlini propriile dorinţe. Ar trebui să ne examinăm motivele. Avem dreptul de a amâna sau ignora voinţa divină pentru „treburile noastre''? Din cauza preocupării „de treabă ca de obicei'' milioane de persoane îşi vor pierde viaţa. Imediat după ce a comentat asupra

faptului că Iehova a stabilit „ziua şi ora” pentru distrugerea lumii de la Armaghedon, Domnul Isus Cristos a spus: „Așa cum au fost zilele lui Noe, așa va fi şi prezența Fiului omului. Căci, așa cum erau oamenii în zilele acelea dinainte de potop: mâncau şi beau, bărbații se căsătoreau şi femeile erau date în căsătorie, până în ziua în care a intrat Noe în arcă, şi n-au dat atenție până a venit potopul şi i-a măturat pe toţi, aşa va fi şi prezența Fiului omului.” - Matei 24:37-39.

Aşadar, acum nu este vremea pentru „treabă ca de obicei”, ci pentru a trăi după voinţa divină, pentru „răscumpărarea oricărui moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele. De aceea, nu mai fiţi iraționali, ci înţelegeţi care este voința lui Iehova.” (Efes. 5:16, 17) Poţi cumpăra timp pentru a înţelege care este voința lui Iehova? Îţi faci timp pentru a învăţa căile drepte ale lui Iehova? „Iehova este drept în toate căile Lui, şi loial în toate lucrările Sale.” (Ps. 145:17). Modul lui Dumnezeu nu este doar modul drept, ci este singurul care va funcționa.

Majoritatea oamenilor vor admite că această lume nu mai funcționează, dar noua lume a lui Dumnezeu va funcționa. Cu toate acestea, lumea nouă nu va veni prin planuri omenești. Noua lume a dreptăţii vine prin mâinile lui Dumnezeu, prin Împărăţia Sa.

Să lucrăm în armonie cu modurile lui Dumnezeu. Nu vă încredeţi în planurile făcute de oameni; nu vă plângeţi de răbdarea lui Dumnezeu; nu ignoraţi modurile lui Dumnezeu pentru „a vă vedea de treabă ca de obicei”. „Fericit este cel care se teme de Iehova, care umblă în căile Sale!” – Ps. 128:1.

„SCRIPTURILE SUNT CEEA CE DORIM”

> „Aceasta este o experienţă pe care sunt sigur că vă veţi bucura s-o auziţi, după cum a spus Isus: „Bucuraţi-vă cu Mine, căci mi-am găsit oaia pierdută.”

„Doamna O., după ce a aflat adevărul, a constatat că nu mai este admisibil să-i lase pe cei doi copii ai ei la şcoala catolică, din moment ce ei erau obligaţi să participe la toate ritualurile şi învăţăturile catolice. S-au făcut paşii necesari prin intermediul departamentului juridic al Societăţii pentru a înscrie fetele la şcoala engleză protestantă. Acest lucru a fost necesar deoarece doamna O. era separată de soţul ei, care s-a opus puternic atât noii ei religii, cât şi transferului copiilor lui la şcoala protestantă.

În cele din urmă, înscrierea a fost făcută fără acordul tatălui şi toate lucrurile păreau a fi în ordine. Cu o săptămână înainte de deschiderea şcolii, în luna septembrie, domnul O. şi-a vizitat soţia şi a urmat o discuţie referitoare la copii, dl O. opunându-se din nou cu fermitate mutării de la şcoala catolică şi ameninţând că pur şi simplu le va face bagajul fetelor şi le va lua cu el.

El a cerut apoi soţiei lui să facă o ultimă vizită „părinţilor” iezuiţi, despre care credea că ar putea-o convinge pe soţia lui că ea „abătea întreaga familie de la religia bună”. Ea a fost de acord să meargă cu el, dar i-a spus dinainte soţului său că era sigură că iezuiţii nu vor putea demonstra scriptural că ea nu avea acum religia adevărată de la martorii lui Iehova. De asemenea, că ceea ce vor spune, probabil, va fi ceva de genul: „Doamna mea dragă, nu ştii că Biserica Catolică a fost întemeiată acum 2 000 de ani şi că acel Russell a fost un om foarte rău?” etc.

Au făcut o programare pentru a-i vizita pe „părinţii” iezuiţi (presupuşi a fi ramura care este specializată în Scripturi) şi, după ce au intrat, soţul a explicat că ar dori ca preotul să explice, cu Scripturile, de ce soţia lui ar trebui să se pocăiască şi să fie din nou o bună catolică. Primele cuvinte ale preotului au fost: „Doamna mea dragă, nu ştii că Biserica Catolică a fost întemeiată acum 2 000 de ani şi că acel Russell…?” Nu, Nu! – l-a întrerupt domnul O. - nu asta e ceea ce vrem. Scripturile sunt ceea ce dorim.” „Ei bine - a spus preotul - asta nu e de competenţa mea, eu sunt specializat în teologie. Trebuie să urcaţi la părintele [cutare].”

Ei au urcat apoi la etaj pentru a-l vedea pe părintele [cutare], şi domnul O. a explicat acestui al doilea preot situaţia. Cuvintele acestui al doilea preot aveau să schimbe punctul de vedere al domnului O. despre Biserica Catolică, deoarece preotul a zis: „Doamna mea dragă, nu ştii că Biserica Catolică a fost întemeiată acum 2 000 de ani? etc.”

Dl. O. a sărit de pe scaun, şi-a luat soţia de mână şi, îndreptându-se spre ieşire, a zis: „Îmi pare rău, dar dumneavoastră pur şi simplu nu aveţi ce dorim noi.”

Din acel moment domnul O. a fost mult mai rezonabil. El a acceptat *"Să fie Dumnezeu adevărat"* şi *"Adevărul vă va face liberi"*, în limba franceză, precum şi un exemplar al Scripturilor, pe care le citeşte. El i-a permis, de asemenea, soţiei să-l lase pe unul din copii să frecventeze şcoala protestantă.

Doamna O. a fost botezată la congresul „Voinţa Divină” din New York.

Între timp, din cauza poziţiei luate de sora O. pentru adevăr, sora ei, doamna G., studiază acum şi progresează rapid.

De asemenea, domnul G. a decis că el îşi va trimite copiii la şcoala engleză protestantă. Se aranjează un studiu pentru el.

Este o adevărată bucurie pentru noi, care lucrăm aici, să vedem aceşti francezi cum se scutură de jugul sistemului catolic şi găsesc adevărata fericire şi speranţă în societatea Lumii Noi. Mulţumim lui Iehova pentru creşterea pe care El o dă, pe măsură ce aceste oi pierdute sunt găsite.” – *De la un serv pionier din Quebec*.

* * *

Partea 28 – „Să se facă voința Ta pe pământ”

Din cartea "Să se facă voința Ta pe pământ" studiem acum capitolul 10, intitulat "Nordul împotriva Sudului". Aceasta se referă la confruntarea militară şi politică între cei pe care profeţia lui Daniel, capitolul 11, îi numeşte "împăratul de la miazănoapte" şi "împăratul de la miazăzi". Identitatea acestor doi regi simbolici se schimbă din timp în timp. Pentru mai mult de două sute de ani, rolul împăratului de la miazănoapte a fost jucat de către linia domnitorilor greci ai Siriei în Orientul Mijlociu. Dar, în 64 î.Cr., Siria a devenit o provincie romană, cu capitala la Antiohia, şi atunci, nu mai târziu, linia de domnitori ai Imperiului Roman a devenit împăratul de la miazănoapte. Împăratul Cezar Augustus a murit în A.D. 14, şi fiul său vitreg Tiberius a devenit succesorul acestuia, "o persoană dispreţuită", cum îl numeşte Daniel 11:21. În timpul domniei lui Tiberius, militarele "braţe ale potopului" din ţările subjugate au fost ţinute sub control, sau au fost "spulberate dinaintea lui" şi au fost "zdrobite".

64 Chiar şi "prinţul legământului" a fost zdrobit în moarte. Acesta nu era vreun mare preot evreu, pe care reprezentanţii politici romani l-au pus în funcție, ci era Liderul legământului pe care Iehova Dumnezeu l-a făcut cu Avraam pentru binecuvântarea tuturor familiilor şi naţiunilor de pe pământ. Era Sămânţa lui Avraam, promisă în acest legământ. Acesta era Isus Cristos. În ziua de Paşte, 14 Nisan, în anul 33 (A.D.), în palatul guvernatorului [pretoriu] din Ierusalim, Isus a stat înaintea lui Pontius Pilat, care îl reprezenta pe Tiberius Cezar şi înaintea căruia preoţii evrei L-au acuzat pe Isus de trădare împotriva împăratului. Isus a zis guvernatorului roman: „Împărăţia Mea nu face parte din lumea aceasta. … Împărăţia Mea nu este de aici.” Pentru ca guvernatorul roman să nu-L elibereze pe nevinovatul Isus, evreii au strigat la Pilat: "Dacă-l eliberezi pe omul acesta, nu eşti prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine rege vorbeşte împotriva Cezarului. … N-avem alt rege decât pe Cezar." Apoi, în conformitate cu recenta lege de *laesa majestas* (lezmajestate), guvernatorul roman a predat pe Isus să fie "zdrobit", răstignit pe un stâlp tortură. - Ioan 18:36; 19:12-16; Marcu 15:14-18.

65 Da, din cauză că era foarte suspicios, împăratul Tiberius a extins legea *laesa majestas* pentru a include ofensele împotriva propriei persoane şi a încurajat, de asemenea, sistemul de informatori (denunţul). Ţara a devenit ca un stat poliţienesc şi ultima parte a domniei sale imperiale a devenit una a terorii. Autorul roman Pliniu cel Bătrân l-a numit pe Tiberius „cel mai mohorât dintre oameni”. Fiindcă a fost atât de rezervat, necomunicativ şi retras, poporul nu l-a putut înţelege, iar acest lucru l-a făcut nepopular.

66 Continuând să vorbească dinainte despre Tiberius, îngerul i-a zis lui Daniel: "Şi după alianţa făcută cu el, va lucra cu vicleşug, se va ridica şi va deveni puternic cu o naţiune mică." (Dan. 11:23, *JP*) Tiberius a fost în alianţă cu Senatul roman; el depindea de acesta în mod oficial, conform Constituţiei. De fapt, el

depindea de "mica naţiune". Care "naţiune"? Gărzile Pretoriene, care au fost formate de către Cezar Augustus în anul 13 î.Cr., ca Gărzi de corp Imperiale, asemenea bodyguarzilor, în jurul comandantului suprem al unei armate romane. Până atunci această gardă imperială a fost văzută doar în apropierea Romei, în detaşamente mici. Tiberius a schimbat acest lucru. La sfatul preferatului său, Sejanus, comandantul Gărzilor Pretoriene, Tiberius avea aceste Gărzi pregătite permanent, aproape de zidurile oraşului. Prin acest aranjament el ţinea în frâu orice nesupunere a poporului. Acest lucru a dat o mare importanţă comandantului Gărzilor. Gărzile au început să se bucure de privilegii speciale şi în timp au devenit atât de puternice, încât puteau să pună împăraţi în oficiu sau să-i detroneze, după voia lor. Prin intermediul Gărzilor, aproximativ 10 000 de soldaţi, Împăratul Tiberius a devenit puternic. Fără multe probleme, orice revoltă împotriva autorităţii sale din Imperiul Roman era reprimată. El a anulat aproape complet adunările populare cunoscute sub numele de *comitia*.

[67] "În linişte el va intra în cea mai bogată parte a provinciei, şi va face ce n-au făcut nici părinţii lui, nici părinţii părinţilor lui: le va împărţi liber prada, lucrurile jefuite şi bogăţiile, şi va urzi planuri împotriva locurilor întărite, dar numai până la un anumit timp." (Dan. 11:24, *Le*) Aceasta este ceea ce a făcut Tiberius pe calea manifestării suspiciunilor sale, în mare măsură sub influenţa lui Sejanus, comandant al Gărzile Pretoriene, până când, în cele din urmă, Sejanus însuşi a căzut victimă suspiciunilor şi a fost ucis.

68. În permanenţă, Împăratul Tiberius a avut mare grijă de provinciile romane. La moartea sa, el a lăsat toate popoarele supuse imperiului într-o stare de prosperitate pe care nu au cunoscut-o sub Augustus sau mai înainte, şi nu aveau să o mai cunoască. Din cauza economiei guvernamentale stricte, impozitele au fost mici şi Tiberius a fost capabil să arate generozitate când vremurile erau nefavorabile în mod excepţional undeva. În cazul în care reprezentanţi ai imperiului, fie soldaţi, guvernatori sau alţi oficiali, asupreau pe cineva inferior lor şi promovau orice fel de neregulă în administraţie, puteau fi siguri de răzbunarea imperială. O autoritate fermă din partea puterii menţinea securitatea şi liniştea publică atât în Italia, cât şi în ţările străine. Îmbunătăţirea sistemului de comunicaţii a ajutat comerţul. Cu ceea ce au fost considerate virtuţile severe romane, împăratul a avut grijă ca afacerile să fie administrate în mod corect şi ferm, atât în interiorul, cât şi în afara Romei. În multe privinţe, legile au fost îmbunătăţite, iar relaţiile sociale şi morale erau protejate prin menţinerea şi promovarea reformelor instituite de Augustus Cezar. Cu toate acestea, istoricul roman Tacitus descrie personalitatea lui Tiberius ca "una de o prefăcătorie şi ipocrizie studiate de la început". El a fost considerat un tiran şi, după moartea sa, în a doua jumătate a lunii martie 37 A.D., el nu a fost onorat cu vreo zeificare. "O persoană dispreţuită"!

69. Tiberius a fost urmat de Gaius Cezar, cunoscut sub numele de Caligula, care, la rândul său, a fost urmat de unchiul său, Claudius, în 41 (A.D.) În afară de ceea ce Tiberius, ca împărat de la miazănoapte, a făcut pentru îmbunătăţirea Imperiului Roman, Claudius a vegheat la dezvoltarea în continuare a imperiului pe

Cuprins

linia avută în minte de Augustus. O autoritate spune: „Statele-satelit au fost anexate, sudul Britaniei a fost cucerit, romanizarea Vestului a primit un impuls puternic, lucrări publice au fost executate în Roma şi Italia, şi organizarea birocraţiei imperiale a făcut progrese rapide."† O istorie spune: "O extindere importantă a statului a fost făcută sub Claudius, care a trimis o expediţie de succes în Britania în 43 A.D. şi a anexat partea de sud a insulei ca provincie a Britaniei. Mai târziu, frontiera britanică a fost extinsă spre nord şi securizată printr-o linie de apărare. Traian (98-117 A.D.) … ambiţios de a construi un mare imperiu oriental, a intrat într-un război de agresiune în care a învins parţii din Persia şi a anexat Armenia, Mesopotamia şi Asiria la imperiu, ca provincii. Aceasta reprezintă expansiunea maximă a Romei, dar aceste cuceriri din est de către Traian au fost abandonate de către succesorul său."‡

70. Continuând să prevadă activităţile profeticului împărat de la miazănoapte, îngerul lui Iehova i-a zis lui Daniel: "Şi el îşi va ridica puterea şi curajul [inima] împotriva împăratului de la miazăzi, cu o armată mare: şi împăratul de la miazăzi se va pregăti de război cu o armată foarte mare şi puternică, dar el nu va rezista, pentru că vor urzi planuri rele împotriva lui. Da, cei care mănâncă din mâncarea lui îi vor cauza prăbuşirea. Armata celuilalt va năvăli şi mulţi vor cădea ucişi." (Dan. 11:25, 26, *Le*). Cu acest verset, împăratul de la miazănoapte a devenit Împăratul Aurelian (270-275 A.D.). Una din marile sale probleme a fost regina Septimia Zenobia din Palmyra, din deşertul sirian. Un oraş antic, Palmyra, a fost favorizat în dezvoltarea sa de războaiele dintre romani şi parţi, în Persia. Când împăratul Adrian a vizitat oraşul, în anul 130 A.D., el l-a numit Adrianopolis. Acesta a devenit o colonie romană şi un important post militar. Războaiele cu Persia au dat Palmyrei importanţă politică pentru un timp, devenind pentru câţiva ani patroana Estului Roman. A devenit un pericol pentru Roma, din cauza ambiţiilor reginei Zenobia. Numele ei de naştere a fost Bath Zabbai. Soţul ei, regele Odaenathus, a fost comandantul suprem al Estului. După ce a murit (266-267 A.D.), Zenobia şi-a propus să devină mai proeminentă decât el, făcând Palmyra oraşul dominant al Imperiului Roman de Răsărit. Deja calificată în administraţia guvernamentală, ea a preluat în întregime conducerea guvernului.

71. Generalul ei a fost Zabdā, o rudă a soţului ei, iar sub conducerea lui armata Palmyrei a ocupat Egiptul în 270 A.D., sub pretextul de a-l face sigur pentru Roma, pentru că acolo erau pretendenţi care contestau autoritatea împăratului roman de-a lungul fluviului Nil. Zenobia a regizat această cucerire, iar fiul ei a guvernat Egiptul cu titlul de rege, în timp ce mama sa a fost numită regină. Garnizoanele trupelor Palmyrei au fost stabilite în Asia Mică, ca şi în vest la Ancyra (acum Ankara din Turcia) şi chiar vizavi de Bizanţul european. Zenobia a ajuns să fie numită Augusta sau împărătească. Atunci când Aurelian a ajuns împărat roman în 270 (A.D.), el a devenit împăratul de la miazănoapte. El a înţeles repede

† *Encyclopædia Britannica*, volumul 23, 651b pagina.
‡ *Pe drumul spre civilizaţie*, de Heckel şi Sigman (1937), pagina 198, paragraful 1.

că politica ambiţioasă a reginei Zenobia punea în pericol unitatea Imperiului Roman. În al doilea său an de domnie a apărut ruptura între el şi regina Zenobia. Zenobia se confrunta acum cu o invazie a împăratului de la miazănoapte, faţă de care ea deţinea poziţia de împărat de la miazăzi. Ea a câştigat măreţie lumească prin unirea arabilor din deşert cu egiptenii. În afară de Mesopotamia şi o parte din Asia Mică, ea deţinea Egiptul, precum şi Siria. Ea se putea baza pe arabi şi armeni, dar nu prea mult pe loialitatea sirienilor.

72. Acest lucru îi cerea împăratului Aurelian să-şi folosească puterea și inima împotriva acestei regine războinice a Egiptului şi Siriei. Din partea ei, ea avea să se pregătească pentru războiul cu împăratul de la miazănoapte, cu o armată extrem de mare şi puternică, sub cei doi generali ai săi, Zabdā şi Zabbai. Aurelian a recuperat mai întâi Egiptul prin Probus. Apoi, el a fost gata pentru o mare expediţie în Asia Mică şi Siria. Zenobia împreună cu cei doi generali a fost învinsă la Emesa (Homs acum) şi s-a retras la Palmyra. Deşi acest oraş era înconjurat de deşert, în cele din urmă Aurelian a asediat oraşul puternic fortificat şi bine aprovizionat. Sub asediu, curajul Zenobiei a cedat. Ea şi fiul ei au ieşit din oraş şi au fugit în Persia după ajutor. Romanii i-au capturat pe malul râului Eufrat. Palmyrenii asediați şi-au pierdut curajul şi au predat oraşul în 272 A.D. Aurelian a cruţat viaţa Zenobiei şi a luat-o la Roma, pentru a fi premiul lui, în mărețul său marş triumfal prin capitala imperială, în 274 A.D.[§] După aceea, i s-a permis să-şi petreacă restul vieţii ca o matroană romană.

73. Nu numai regina Zenobia, în rolul împăratului de la miazăzi, nu a putut sta împotriva puterii armate a Romei, ci chiar şi cuceritorul ei, împăratul Aurelian, nu a rezistat împotriva conspiratorilor. Senatul roman i-a conferit pe bună dreptate titlul de Restaurator al Imperiului Roman. El a fost primul împărat roman care a purtat diadema, iar pe medalii el a fost numit Domn şi Dumnezeu. Spre sfârşitul anului său triumfal a pornit într-o expediţie împotriva perşilor. În timp ce aştepta în Tracia ocazia de a trece spre Asia Mică, cei care au mâncat la masa lui au făcut planuri rele împotriva lui şi l-au zdrobit. El avea de gând să-l cheme pe secretarul său, Eros, pentru anumite nereguli. Eros a incitat câţiva ofiţeri să conspire împotriva împăratului, plăsmuind o listă de oameni care ar fi fost condamnaţi la moarte, în care i-a inclus pe aceşti ofiţeri. Vederea acestei liste i-a făcut să plănuiască asasinarea lui.

74 Cariera împăratului de la miazănoapte nu s-a terminat cu împăratul Aurelian. Alţi împăraţi l-au urmat, iar pentru un timp au existat un împărat al apusului şi un împărat al răsăritului, în cadrul aceluiaşi imperiu. Sub aceştia armata împăratului de la miazănoapte a fost măturată şi mulţi au căzut ucişi, aşa cum a fost profeţit, ca urmare a invaziilor barbarilor din nord. Aceste invazii au fost respinse până în secolul al IV-lea, când barbarii au învins. Goţii, sau germanii, au descoperit că legiunile armate ale Romei nu mai erau invincibile. Acum, că au rupt frontierele romane, au urmat invazie după invazie. Până la începutul secolului al

[§] Vezi *Să vină împărăţia Ta*, de C.T. Russell (1891), paginile 33, 34.

VI-lea, au fărâmiţat Imperiul Roman de la Apus, iar în Italia, Britania, Galia, Spania şi Africa de Nord domneau regi germani. În partea de răsărit a imperiului, Constantinopolul (Bizanţ) nu a căzut înaintea ameninţării hunului Attila, care a mers apoi spre vest.

[75] Împăratul Constantin (324-337) a dat recunoaşterea statului pentru forma populară a creştinismului şi chiar a prezidat Consiliul de la Niceea din Nicomidia, Asia Mică, la mai puţin de 160 de kilometri de Bizanţ, în 325 A.D. Mai târziu, el a mutat reşedinţa imperială de la Roma la Bizanţ. Acolo, pe 11 mai 330 A.D., el a fondat noua capitală imperială şi a dedicat-o ca Noua Romă sau Constantinopol. Dar încă exista un singur Imperiu Roman. La moartea împăratului Teodosiu, pe 17 ianuarie 395, imperiul a fost în cele din urmă împărţit între fiii săi, Honorius primind partea de vest şi Arcadius pe cea de est, cu capitala la Constantinopol. Egiptul a revenit Constantinopolului şi a devenit o provincie a părţii de răsărit a Imperiului Roman. În 641 (A.D.), când Heraclius era împărat al Orientului, capitala egipteană, Alexandria, a căzut în mâna sarazinilor mahomedani şi Egiptul a devenit o provincie a califilor, sau succesorii lui Mohammed. Mult timp după aceea, în 1516-1517, Egiptul a devenit o provincie turcească, guvernată de un paşă. Când a izbucnit Primul Război Mondial în 1914, Egiptul aparţinea Turciei şi era condus de un *khediv* sau vicerege. Datorită simpatizării cu germanii, *khediv*-ul Abbas Paşa a fost demis pe 18 decembrie în acelaşi an, iar Egiptul a fost declarat protectorat britanic, în special cu scopul de a proteja Canalul Suez.

[76] Constantin P. XII a fost ultimul împărat al Orientului, urcând pe tron în 1448. Mahomedanii au încercat în mod repetat să captureze Constantinopolul. După secole de încercări, în cele din urmă au reuşit. Acesta a fost asediat cincizeci şi trei zile de către sultanul turc Mahomed al II-lea şi a fost luat pe 29 mai 1453. Odată cu capturarea lui, s-a terminat definitiv cu Imperiul Roman de Răsărit.

77. În partea de vest a Imperiului Roman a apărut o nouă figură politică religioasă în persoana episcopului catolic al Romei, în special odată cu papa Leo I, cel Mare, care este cunoscut ca adevăratul fondator al papalităţii în secolul al V-lea. În decursul timpului, papa şi-a asumat încoronarea împăratului Imperiului Roman de Apus. Acest lucru a avut loc atunci când Papa Leon al III-lea l-a încoronat pe regele franc Charles [Carol] (Charlemagne), în ziua de Crăciun, A.D. 800, la Roma, ca împărat al Imperiului Roman de Apus. Papa Leo al III-lea a spus: „Prin harul lui Dumnezeu, pentru Charles Augustus, încoronat de Dumnezeu, un mare şi paşnic împărat, să fie viaţă şi victorie.” Deci, de atunci, se presupune că un conducător politic domnește „prin harul lui Dumnezeu”. Cu toate acestea, o istorie recentă spune: „Încoronarea lui Carol cel Mare a fost o uzurpare, pentru că guvernul de la Constantinopol era încă autoritatea guvernatoare legală din Imperiu.”[**] Acest lucru era adevărat, chiar dacă în acel timp o femeie uzurpator, împărăteasa Irina (780-802), a stat pe tron la Constantinopol. Din acest punct înainte este potrivit să se vorbească de Imperiul de Răsărit şi Imperiul de Apus, ambele pretinzând a fi creştine. Charlemagne a adăugat un al doilea cap de vultur

[**] *Pe drumul spre civilizaţie*, de Heckel şi Sigman, pagina 275, paragraful 3.

Cuprins

pe stema sa, pentru a indica faptul că Imperiul Romei şi cel al Germaniei erau unite.

(Va urma)

Întrebări pentru studiu

64. Cum a fost şi "prinţul legământului", apoi "zdrobit" înaintea lui?
65. De ce a fost dată legea *laesa majestas*, şi ce l-a făcut pe Tiberius Cezar nepopular?
66. Cu cine a fost Tiberius Cezar în alianţă, în ce măsură şi cum a devenit puternic "cu o naţiune mică"?
67, 68. Cum a intrat în cea mai bogată parte a provinciei, făcând ceea ce părinţii lui şi părinţii părinţilor lui nu au făcut, dar cum a murit?
69. Cum a dezvoltat mai mult imperiul împăratul de la miazănoapte, în persoana lui Claudius, şi sub care împărat a atins acesta cea mai mare expansiune?
70. Cu Daniel 11:25, cine devine împăratul de la miazănoapte şi, în timpul domniei lui, ale cui ambiţii devin un pericol pentru imperiu?
71. Cum a ocupat ea, împreună cu fiul ei, poziţia împăratului de la miazăzi faţă de Imperiul Roman?
72. Ce avea să folosească împăratul de la miazănoapte, şi cum avea să se pregătească împăratul de la miazăzi? Ce rezultat a avut confruntarea?
73. Cum s-a întâmplat că împăratul de la miazănoapte nu a rezistat, cei care au mâncat la masa lui aducându-i căderea?
74. În ceea ce priveşte reprezentarea în continuare a împăratului de la miazănoapte, cum a pătruns "armata celuilalt", astfel că mulţi au căzut ucişi?
75. În final, cum a fost Imperiului Roman împărţit în două părţi, cu doi împăraţi, şi cum a ajuns Egiptul, în cele din urmă, sub dominaţie britanică?
76. Când şi cum s-a terminat cu Imperiul Roman de Răsărit?
77. În ce linie de episcopi a apărut o nouă figură politică religioasă, şi de când a fost potrivit să se vorbească de un Imperiu de Răsărit şi un Imperiu de Apus?

* * *

CANONUL SCRIPTURILOR

Dr. Oscar Cullman a declarat în New York *Times*: „Iarăşi şi iarăşi trebuie să ne minunăm de faptul că din marele număr de scrieri creştine timpurii numai acelea au fost acceptate ca fiind canonice care într-adevăr provin din cele mai vechi timpuri şi care au fost libere de tendinţele eretice.”

* * *

Cuprins

Există un purgatoriu?

Purgatoriul este o doctrină romano-catolică. În crezul Papei Pius al IV-lea este dată următoarea definiţie pentru purgatoriu: „Eu afirm mereu că există un purgatoriu, şi că sufletele deţinute acolo sunt ajutate de rugăciunile celor credincioşi.”

Pentru folosul celor nefamiliarizaţi cu dogma, pe scurt aceasta înseamnă: că atunci când un catolic moare în păcat care poate fi iertat, el de fapt nu este mort, ci sufletul lui este conştient într-un loc de pedeapsă temporară numit "*purgatoriu*", iar durata pedepsei sale în purgatoriu poate fi scurtată, iar sufletul deţinut acolo poate fi ajutat prin rugăciuni, şi prin jertfe aduse de cei vii.

Pentru ca doctrina purgatoriului să fie adevărată, Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, trebuie să arate: (1) că fiecare om are un suflet care este separat şi poate fi despărţit de corp; (2) că nu există moarte a sufletului uman sau a creaturii, doar corpul muribund şi sufletul continuând să trăiască; (3), că omul mort este conştient într-o altă lume; şi (4), că cei din purgatoriu pot fi ajutaţi şi beneficiază de contribuţiile în bani făcute de către prietenii lor de pe pământ pentru rugăciuni şi slujbe religioase.

Învaţă Biblia că omul are un suflet care este separat şi, la moarte, detaşabil de corp? Nu! Biblia defineşte sufletul ca însemnând atât creatura umană însăşi, cât şi existenţa conştientă, de care el se bucură atât timp cât respiră şi este în viaţă. Învăţătura Bibliei spune că omul ESTE un suflet. Geneza 2:7 spune: "Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul a devenit un suflet viu." Corpul omului şi respiraţia pe care Dumnezeu i-a suflat-o în nări pentru a însufleţi corpul, constituie împreună sufletul, creatura care trăieşte. Sufletul, de asemenea, se referă la existenţa conştientă, prin respiraţie, a unei creaturi vii, dar în nici un caz el nu este ceva misterios şi nemuritor în omul care trăieşte.

Este adevărat că trupul moare, iar sufletul trăieşte? Nu! Naţiunile păgâne care "jertfesc demonilor [dracilor], şi nu lui Dumnezeu", învaţă că există un suflet în corpul omului şi că este nemuritor, deci nu poate muri. O astfel de învăţătură este, prin urmare, de la Diavol. (1 Cor. 10:20). Isus a spus bine despre Diavol: "El este mincinos şi tatăl minciunii." De ce? Deoarece sufletul păcătos moare. Ezechiel 18:4, 20 (*AS*) spune: "Sufletul care păcătuieşte, acela va muri". Dumnezeu a spus "sufletului viu" Adam: "Ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce." - Ioan 8:44; Gen. 3:19.

Când un om moare, este sufletul conştient undeva, ulterior? Nu! Sufletul viu, sau creatura, este conştient, iar atunci când un om sau suflet moare, respiraţia lui, existenţa conştientă încetează. Astfel, adevărul Bibliei este incontestabil: "Cei vii sunt conştienţi că vor muri, dar cei morţi nu sunt conştienţi de nimic." (Ecl. 9:5)

Omul mort nu mai are gânduri de nici un fel: "Spiritul lui iese, el se întoarce în pământ, şi în aceeaşi zi îi pier şi gândurile." Unde nu există nici existenţă conştientă, nici gânduri, atunci nu poate exista nici durere sau suferinţă; cu alte cuvinte, nici purgatoriu. - Ps. 146:4.

Este bine cunoscut de către toţi cei din Biserica Catolică faptul că banii sunt continuu solicitaţi şi primiţi de către clerul religios pe baza afirmaţiei că astfel de bani cu care se contribuie sunt utilizaţi pentru slujbe şi rugăciuni, spre folosul celor declaraţi a fi în purgatoriu. Milioane de oameni sinceri, care muncesc din greu, au răspuns apelurilor clerului şi au contribuit cu sume uriaşe de bani pentru a-şi ajuta rudele şi prietenii, având impresia că aceştia erau în purgatoriu. Vor ajuta astfel de contribuţii băneşti şi rugăciuni celor morţi şi vor scurta şederea lor în purgatoriu? În nici un caz, pentru motivul că nu există nimeni în purgatoriu, deoarece nu există un asemenea loc ca purgatoriu. Nici Isus, nici apostolii Lui n-au arătat vreun mort a fi într-un purgatoriu. În loc de aceasta, Isus a spus: "Nu vă miraţi de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Său şi vor ieşi afară: cei care au făcut lucruri bune pentru o înviere a vieţii, iar cei care au practicat lucruri rele pentru o înviere a judecăţii." (Ioan 5:28, 29) Morţii sunt în aşteptarea unei învieri. Ei nu sunt curăţiţi într-un purgatoriu, nici nu sunt în aşteptarea slujbelor.

Nicăieri, în nicio traducere catolică a Bibliei, purgatoriul nu este nici măcar amintit. Nici un text din Scriptură nu face referire la un suflet în purgatoriu. Cine, atunci, a inventat purgatoriul? Din anii 590-604 Grigorie, cunoscut sub numele de "Grigorie cel Mare," a fost papă al Bisericii Romano-Catolice. El a fost primul om care a instituit doctrina purgatoriului şi l-a avansat ca un loc arzător de chinuire a sufletelor. Sub titlul "Purgatoriu", volumul VIII al *Enciclopediei* de McClintock şi Strong, se spune: "Dar, indiferent de punctele de vedere ale unor Părinţi ai Bisericii pe această temă, ca doctrină ea a fost necunoscută în Biserica Creştină în primii 600 de ani, şi nu pare să fi fost un articol de credinţă până în secolul X. … "Purgatoriul, ca o curăţire prin foc de păcate", a spus Doellinger, la Conferinţa de la Bonn a Vechilor Catolici, în 1875, "a fost o idee necunoscută în Est, precum şi în Vest, până a fost introdusă de Grigore cel Mare. … Grigore cel Mare a adăugat ideea unui foc chinuitor". - Ediţia din 1879.

Doctrina purgatoriului îşi are baza numai în părerea şi interpretarea oamenilor religioşi care au trăit cu secole în urmă şi pe care religioşii îi numesc "părinţi". Cardinalul Gibbons a spus cu privire la purgatoriu: "Această interpretare nu este a mea. Este vocea unanimă a Părinţilor creştinătăţii." Faptul că, în urmă cu secole, oamenii religiei au învăţat anumite lucruri cu privire la purgatoriu, este o dovadă a existenţei acestuia? În ceea ce priveşte valoarea tradiţiilor "părinţilor" religioşi, Isus răspunde: "Aţi anulat cuvântul lui Dumnezeu din cauza tradiţiei voastre. … În zadar mi se închină ei, fiindcă învaţă porunci omeneşti ca doctrine." - Mat. 15:1-9.

Adevărul Bibliei cu privire la morţi este acesta: Morţii din morminte sunt în stare de inexistenţă. Promisiunea lui Dumnezeu cu privire la cei din mormintele de amintire este că aceştia vor fi treziţi din moarte. Moartea şi învierea lui Isus

Cristos este o garanţie că aceşti morţi vor fi ridicaţi din nou, după cum însuşi Isus a promis la Ioan 5:28, 29. Dacă vreunul din astfel de morţi ar fi fost în purgatoriu, Isus, cu siguranţă, ar fi spus acest lucru. Învierea înseamnă o ridicare din nou la viaţă. În cazul în care creatura sau sufletul ar fi în purgatoriu, conştient şi în suferinţă, el ar trebui să fie în viaţă. Dacă ar fi în viaţă, nu ar putea exista înviere, pentru că o creatură vie nu poate fi înviată. Prin urmare, doctrina religiei despre purgatoriu anulează Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la învierea din morţi. Din fericire, adevărul este că nu există niciun purgatoriu şi că învierea este speranţa lui Dumnezeu pentru cei morţi.

* * *

● Cum se înţelege Evrei 11:1? Înseamnă că credinţa *este* demonstrarea evidentă a realităţilor nevăzute, sau că aceasta *se bazează* pe o astfel de demonstrare evidentă a realităţilor nevăzute, sau versetul se înţelege în alt fel? - J. L., Danemarca.

Scriptura la care se face referire aici spune: "Credinţa este aşteptarea sigură a lucrurilor sperate, demonstrarea evidentă a realităţilor care totuşi nu se văd." - Evrei. 11:1.

Evident, traducerea cuvântului grecesc *elenkhos* ca "demonstrarea evidentă" este ceea ce ridică întrebarea cu privire la înţelesul textului. Modul în care un *Lexicon englez-grec* de Liddell şi Scott, retipărit în 1948, redă acest cuvânt grecesc este: "Argument de combatere sau respingere, examinare, testare, control şi, de asemenea, dovadă pentru convingere". Această semnificaţie din urmă ne trimite la Evrei 11:1.

Redarea Traducerii Lumii Noi este literală, neadăugând nici un cuvânt pe care traducătorul l-ar fi putut considera necesar pentru a completa sau a extinde înţelegerea. Prin urmare, apostolul Pavel însuşi este cel care spune că credinţa *este* demonstrarea evidentă, sau dovadă pentru convingere, în ceea ce priveşte realităţile nevăzute. Cu alte cuvinte, demonstrarea evidentă, sau dovada pentru convingere, este atât de reală sau puternică, încât credinţa este declarată a fi chiar acest lucru.

Credinţa nu se bazează pe realităţi nevăzute. Trebuie să fie o demonstrare evidentă, sau dovadă pentru convingere, referitoare la realităţile nevăzute, ca să existe credinţă. Dacă cineva nu are nici o dovadă sau demonstrare evidentă despre existenţa lucrurilor nevăzute, cum poate el să-şi pună credinţa în astfel de lucruri nevăzute, de a căror existenţă el nu ar fi conştient? Prin urmare, ar fi greşit să citim acest verset ca şi cum ar spune: "Credinţa este aşteptarea asigurată a lucrurilor sperate, deşi demonstrarea evidentă a realităţilor nu este văzută" De ce? Pentru că,

dacă un om nu vede demonstrarea evidentă a realităţilor, cum poate şti el despre realităţi sau să aibă convingerea sigură a existenţei lor? În textul grecesc expresia "care totuşi nu se văd" se aplică "realităţilor" sau le modifică. Expresia "care totuşi nu se văd" nu se aplică "demonstrării evidente". Deoarece "realităţile" sunt invizibile ochilor noştri umani, trebuie să avem o demonstrare evidentă a acestora pentru a avea zidită în noi credinţa în existenţa unor astfel de realităţi nevăzute.

În consecinţă, ceea ce scriitorul din Evrei 11:1 spune este că credinţa este echivalentul "demonstrării evidente a realităţilor care totuşi nu se văd". Cel care are credinţă este convins de această demonstraţie evidentă, şi din acest motiv nu trebuie să vadă realităţile. Prin urmare, el acţionează în armonie cu existenţa acestor realităţi, deşi nu le vede încă. Cu toate acestea, el nu acţionează orbeşte, deoarece prin percepţia sa mentală şi aprecierea inimii are o demonstrare evidentă care îi dovedeşte existenţa lucrurilor reale care nu sunt văzute de el.

* * *

ATEISMUL ŞI GÂNDIREA UMANĂ

„Există tot felul de motive diferite pentru a crede în Dumnezeu”, scrie C.S. Lewis în *Probe pentru creştinism*, „şi aici voi menţiona doar unul. Să presupunem că în spatele universului nu există inteligenţă, nici o minte creatoare. În acest caz, nimeni nu a proiectat creierul meu în scopul de a gândi. Acesta înseamnă doar că, atunci când se întâmplă ca atomii din craniul meu, din motive fizice sau chimice, să se aranjeze într-un anumit fel, acest lucru îmi dă, ca rezultat, senzaţia pe care eu o numesc gândire. Dar, dacă e aşa, cum pot avea încredere că gândirea mea este adevărată? Este ca şi cum ai vărsa un ulcior cu lapte şi să speri că în acest mod balta, care se aranjează de la sine, îţi va oferi o hartă a Londrei. Dar dacă eu nu pot avea încredere în argumentele care conduc la ateism, nu am nici un motiv să fiu ateu. … Dacă nu cred în Dumnezeu, eu nu pot să cred în gândire; aşa că niciodată nu pot folosi gândirea pentru a nu crede în Dumnezeu.”

Anunțuri

SERVICIUL DE TEREN

„Este voința lui Dumnezeu”, spun mulți, atunci când sunt puși în fața unor evenimente zdrobitor de grele. Cât de trist răstălmăcesc ei voința lui Dumnezeu! Iar când se roagă lui Dumnezeu „Să se facă voința Ta pe pământ”, puțini realizează că voința lui Dumnezeu referitoare la pământ înseamnă restaurarea paradisului. Pentru a ajuta toate persoanele sincere să obțină această cunoștință, pe parcursul lunii decembrie martorii lui Iehova vor oferi două cărți, „*Să se facă*

voința Ta pe pământ” și „*De la paradisul pierdut la paradisul recâștigat*”, împreună cu două broșuri, la prețul de 1,25 dolari.

PENTRU CITIREA ZILNICĂ

Pentru citirea zilnică ar trebui să aveți *Cartea anulă a martorilor lui Iehova* pe anul 1960. Acesta conține nu numai experiențe stimulatoare din serviciul creștin de pe tot globul, ci oferă și o analiză zilnică a Cuvântului lui Dumnezeu, prin intermediul textelor zilnice și a comentariilor. În această parte binecunoscută a *Cărții anuale* este citat un text din Biblie în fiecare zi, iar apoi este urmat de comentarii din *Turnul de veghere* din anul 1959. Trimiteți astăzi 50 de cenți pentru a avea propriul exemplar. De asemenea, probabil vă veți dori și calendarul pe anul 1960, care ilustrează în mod minunat textul anului. Trimiteți 25 de cenți.

STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE” PE SĂPTĂMÂNI

24 ianuarie: Căutarea Păcii, ¶ 1-23, pag. 741.

31 ianuarie: Căutarea Păcii, ¶ 24-27, și Urmărirea păcii, pag. 748.